

ÎNTRU MĂRIREA LUI DUMNEZEU CELUI ÎN TREIME LĂUDAT,
TATĂL, FIUL ȘI DUHUL SFÂNT

S-a tipărit această carte la anul 7523 de la facerea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu-Cuvântul, anul 2015, cu binecuvântarea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu, pecetluind 60 de ani de coborâre a cuvântului Său peste pământul român

Editura Ro-Emaus
București 2015
ISBN: 973-97125-6-8

Cuvânt introductiv

Continuând cartea Cuvântul lui Dumnezeu cu încă zece ani de cuvânt, poate înțelege oricine vrea să înțeleagă că acest râu care curge din cer din gura Domnului peste pământ ca să-l adape, ca să-l hrănească, iată-l, nu seacă, nu stă din cursul său acest râu de cuvânt.

Alăturăm acum încă o carte lângă cea editată în anul 2006, și în care este așezat Cuvântul lui Dumnezeu din perioada 1955-2005. Trecând de atunci încă zece ani și aducând cu ei pe pământ tot atâția ani de cuvânt din cer, încă o carte zidim acum, și o vom împărți celor ce Îl iubesc pe Domnul, pe Cel ce poartă nume minunat: *Cuvântul lui Dumnezeu*.

Tot materialul din față al primei cărți de 2000 de pagini, îl așezăm și în cartea aceasta a doua, spre înțelesul cel întreg al provenienței acestui râu de cuvânt, care curge de sus pe vatra neamului român, o poveste de șaizeci de ani împliniți în acest an pe acest tărâm, când, iată, sărbătorim scoțând de sub tipar perioada 2005-2015 a *Cuvântului lui Dumnezeu*. Vom insera apoi în filele cărții prefață pentru acest timp de zece ani de cuvânt, și nu o vom închide până nu vom așeza în ea noi mărturii de credință ale creștinilor care nu sunt cuprinși în capitolul mărturiilor din ediția cărții cea dintâi din anul 2006.

Avem ca îndemn la lucru sfânt cuvântul de binecuvântare al Domnului, prin care ne-a așezat să dăm ființă cărții cea de a doua și să sărbătorim ființa ei ca pe Domnul ei, căci El este această carte.

«E zi de duminică, o, fiilor, și povața Mea este peste voi. O, sculați-vă bine ca să lucrați voi lucrarea Mea, că rostesc peste voi acum binecuvântare mare pentru încă zece ani de carte de cuvânt al Meu, și pe care trebuie acum s-o ridicăm pe mâini în sus, spre Tatăl, și apoi s-o împărțim, fiilor. La patruzeci de ani după punerea temeliei cuvântului Meu pe vatra neamului român prin trâmbița Mea Verginica am ridicat sus prima carte, în care am așezat mult cuvânt al gurii Mele, cules în vreme spre a rămâne el scris și spre a mărturisi peste timp că Domnul a grăit și grăiește peste pământ și că are un staul zidit de El, un popor la care trage cu cuvântul Său când El cuvintează din cer pe pământ, și așa în anul 1995, după patruzeci de ani de cuvânt pe pământul român am ridicat în sus spre Tatăl prima carte, mult cuvânt din multa Mea grăire de patruzeci de ani. Au mai trecut apoi zece ani și iarăși, fiilor, am scos cu voi mai mult cuvânt din această fântână vie și am zidit cu el carte mare și am ridicat-o pe mâini sus spre Tatăl, căci am scos mult din râul Meu de cuvânt și l-am dat de știre peste pământ, iar acum, dacă au trecut iarăși încă zece ani, ridicăm încă o carte și scriem în ea de acolo de unde am rămas cu scrisul și până azi, fiilor, iar cărțile cuvântului Meu lucrează peste pământ, căci merge cuvântul, merge pe calea pe care merge omul și se întâlnește cu omul, și nimeni nu va putea spune că n-a știut, că nu știe de Domnul, Care grăiește din cer pe pământ în mijlocul neamului român, iar proorocul Daniel a spus încă din vremea sa despre cartea aceasta a cuvântului Meu că mulți o vor cerceta amănunțit și va crește știința în mintea și în inima omului, și mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula la auzul cărții cuvântului Meu și vor auzi ei glasul Fiului lui Dumnezeu, precum este scris, iar poporul cel credincios va fi mântuit, și anume oricine va fi găsit scris în această carte.

Iată, este scris în prooroci de acest râu de cuvânt din vremea aceasta de la sfârșit și iese cartea cuvântului Meu deasupra, iese mereu, așa cum izvorul unei apei iese din stâncă și curge volburos și se arată curgând și mărturisind, și mulți se vor apleca și se vor spăla în acest râu și vor fi curățiți și albiți și lămuriiți, dar cei nelegiuiriți se vor purta ca cei nelegiuiriți în fața acestui susur de cuvânt, căci toți cei fără de Domnul, fără de lege, toți aceștia nu vor pricepe, și numai cei înțelepți se vor apleca și vor înțelege pe Dumnezeu, precum este scris.

Eu, Domnul, binecuvintez acum lucrarea voastră de pregătire a ieșirii cărții, fiilor, încă o carte de cuvânt, de acolo de unde am rămas cu cartea cea de acum zece ani, și se va adăuga acum aceasta și vom fi la zi cu lucrarea de mărturisire și șaizeci de ani de cuvânt vom scrie acum pe pământ cu cartea cuvântului Meu».

Fragment din Cuvântul Domnului pentru binecuvântarea ființei cărții cea de a doua, 20 aprilie/3 mai 2015

De ce trebuie citită această Scrisoare?

Atunci când primești o scrisoare semnată de un anume cunoscut, o deschizi și o citești, și apoi îți dai seama că ea este sau nu autentică. Așa se întâmplă și cu „*Scrisoarea*“ de față: dacă n-o deschizi nu-i cunoști conținutul. Și dacă nu-i cunoști conținutul nu-i poți constata autenticitatea.

La o primă lectură *Cartea* se poate structura pe scrisori de cunoaștere (de recomandare), prin care Autorul se prezintă în persoana lui Dumnezeu Fiul dialogând cu omul prin intermediul Duhului Sfânt, păstrând integritatea Sfintei Treimi.

Apoi sunt o serie de scrisori de intenție, prin care Dumnezeu Își anunță planul Său.

Un alt tip de scrisori sunt acelea prin care Dumnezeu îi semnalează omului anumite scăpări de la legea cea dreaptă. Merită citit!

Sunt, apoi, acele scrisori prin care luăm cunoștință despre un popor împlinitor, un popor nou, poporul Noului Ierusalim, prin care vedem că cerințele legii nu sunt imposibil de împlinit. Merită să cunoaștem aceste lucruri!

Un capitol de luat aminte îl reprezintă disputa dintre Dumnezeu (*Păstorul*) și preoții (*ciobanii*), care s-au îndepărtat de la legea adevărului devenind „*călăuze oarbe*“ pentru turmele rătăcite, lupi îmbrăcați în piei de oaie, careucid oile, mai degrabă decât să le îngrijească. Aflăm de aici că „*preoții și-au făcut trupurile cât butoaiele*“; se duc la sfânta slujbă „*mâncați sătui cârnat*“; preotul bate mingea și „*sare, zici că moare*“; merge la mare, și, până se întoarce bronzat, „*diavolul slujește în haine preoțești*“ etc. Lucruri cu care cei mai mulți dintre creștini sunt întrutotul de acord. Merită citit!

Implicarea discretă a lui Dumnezeu și condamnarea „*ingineriilor politice*“, demascarea hoților „*cu cravată*“ este un alt capitol foarte important. Merită să citim!

Aflăm în acest sens că românul nu a fost niciodată singur și că de la începutul comunismului Dumnezeu l-a însoțit în suferințele sale, îndemnându-l să se supună material și să fie liber spiritual: moartea lui Ceaușescu, căderea comunismului la o dată fixă. Merită citit!

Un loc important îl ocupă regele Mihai, căruia Dumnezeu i-a vestit întoarcerea acasă, lucru care, de altfel, s-a și împlinit. Merită citit!

Irineu Pop Bistrițeanul, patriarhul lui Dumnezeu, este un capitol incitant și o luptă cu o miză capitală. El este persoana prin care Dumnezeu va așeza la loc calendarul și legea creștin-ortodoxă a sfințeniei. Foarte important de știut!

De multe ori *Cuvântul* revine la dragostea dintâi a facerii omului, la chipul cel adevărat al omului creat de Dumnezeu. Acest chip îl regăsim restaurat în chipul Maicii Domnului, dar și al tuturor sfinților, dintre care strălucește Sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, prin care Dumnezeu Și-a început această lucrare de *Cuvânt* acum cincizeci de ani. Lucru demn de luat în seamă. Lucru care nu poate fi trecut cu vederea!

Tonul discursului teologic este blând și smerit, dar nu lipsit de acea strălucire paternă și regală prin care Dumnezeu Se întoarce să-Și ia în primire împărăția. Această apropiere de om, pe care *Cuvântul* o realizează prin bocetul purificator al Tatălui pe umărul „*fiului risipitor*“, este o *Baladă* care pe nimeni nu poate lăsa indiferent.

Omul contemporan nu vede fața lui Dumnezeu, iar Dumnezeu nu vede decât spatele omului. Adevărul acesta trebuie să ne înfricoșeze și să ne dea de gândit. Merită să medităm la acest lucru, parcurgând paginile *Vieții*. Fiecare om se privește în oglindă și acolo se vede așa cum este, bun sau rău, mincinos sau iubitor de Dumnezeu, frumos sau urât, slab sau gras, având haine strălucitoare sau ponosite. Cu atât mai mult, *Cartea* este o oglindă a adevărului în care ne vedem mai ales urâtenia și goliciunea. Merită s-o citim spre a ne vedea adevărata față!

Parcurgând paginile acestei cărți, cititorul onest Îl recunoaște pe Dumnezeu, cititorul răbdător află tainele vieții, cititorul indiferent se atinge de izvorul vieții și într-o bună zi își va da seama de gustul neasemuit al apei din care a băut cu indiferență. Cititorul revoltat și rebel va fi aidoma lui Goliat, care a căzut sub lovitura plecată din praștia lui David.

Tot cititorul va avea de câștigat.

Cel care nu citește *Cartea* rămâne un orb rătăcit într-o lume rece, dar acesta n-are dreptul să ridice cuvânt împotriva *Cuvântului lui Dumnezeu*.

Marian Zidaru

O, copii mărturisitori din zilele acestea când Eu am desfăcut pecețile Cărții Vieții, uitați-vă cum Mă scriu cu sfinții și cu îngerii în cartea aceasta! Mărturisiți vremea Mea cu voi, cartea Mea cu voi, că lucrare mai mare ca lucrarea Mea cu voi, și a voastră cu Mine, nu a fost de când sunt veacurile și nici nu va mai fi, și trebuie să lucrăm din zi în zi tot mai măreț, fiindcă sunt zilele venirii Mele cu sfinții în cartea aceasta, și toți mărturisesc în ea pe Dumnezeu și pe ei și pe voi. Împărăția cerurilor este lucrare mare în om, și apoi ea trebuie să prindă sub ea oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul ca să împărățească aceștia pe pământ, precum este scris în Scripturi. Iar cartea aceasta este Duhul Meu Cel dătător de viață, cuvântul Meu și al sfinților Mei, care au lucrat în veacuri lucrarea mărturisirii Fiului lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul Omului acum două mii de ani, ca să Se facă El, apoi, Mielul Cel junghiat Care spală păcatele lumii ca să-i tragă pe toți la Tatăl, precum este scris cuvântul Meu cel din Scripturi. Amin.

(fragment din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 2004)

NOTĂ ASUPRA EDIȚIEI

Tainica împărăție a lui Dumnezeu

Două mii de ani de derivă spirituală

Cândva erau mai mulți sfinți pe pământ, iar cărți sfinte, mai puține. Strămoșii noștri, cu mâini tremurânde de înfiorare, le răsfoiau și ziceau: „*O mie și încă o mie și gata, vine sfârșitul*“. A rămas așa, doar o vorbă, căci în Scripturile din vremurile noastre s-a amestecat omul îndrăzneț, și acum scrie „*mii de ani*“. Totuși, tensiunea pe care o inspira anul 2000 a trecut. Zilele se derulează aparent normal, deși sunt mult mai scurte, ca o clipă. Intrăm în criză de timp, prinși în realitatea pe care o vedem și o auzim, iar când mai apucăm, privim cerul ca să vedem cât e de frumos sau să vedem care mai e starea vremii. Absorbiți de griji, uităm de realitatea netrecătoare în care ne mișcăm și respirăm; ea, prin care există ființa noastră, și cu care ne vom confrunta fulgerător într-o zi. Poate că ne așteptăm la ceva spectaculos: trâmbițe, crucea pe cer... și iată că semnele sfârșitului vin și trec pe lângă noi în chip firesc, și riscăm să ne asemănăm cu fata babei, care n-a cunoscut-o pe zâna cea bună ca să-i facă bine și să-și ia răsplată bună.

Pentru mulți, Hristos a rămas un oarecare și la prima Lui venire. Pentru cei care au crezut, atunci a fost sfârșitul lumii și începutul împărăției lui Dumnezeu, iar ei s-au înscris cu trăirea lor în anul întâi. Dar noi trăim chiar sfârșitul și nu știm să-l vedem, să-l simțim, cum nu simțim aerul viciat cu care ne-am obișnuit și nu-i mai simțim primejdia. Când a pierit din noi frumusețea chipului edenic și am uitat menirea noastră, când am uitat glasul Făcătorului Care ne-a zidit și când chemarea lăuntrică a dimensiunii noastre veșnice a amuțit, ce sfârșit să mai așteptăm? Ne sfârșim curiozitatea febrilă în știri trecătoare, uitând știrea de ultima oră: vine Domnul! Cu două mii de ani în urmă, ucenicii priveau cu dor în zare să li Se arate Domnul și Învățătorul lor, iar noi, hărăziți să trăim vremea glorioasă a capătului operei de mântuire, suntem anesteziați de răceala credinței.

Cel Care i-a însoțit întotdeauna pe ai Săi prin cuvânt proorocesc, i-a cuprins pe români în cea mai mare lucrare a tuturor veacurilor: Cuvântul Lui, fără capăt, izvorând ca un râu din tronul vieții și adăpând pământul, cum stă scris în filele Apocalipsei (*v. Apocalipsa, 22/1*).

«*Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa cum este scris în cartea Mea*», grăia Domnul în anul 1955 prin sfânta Virginia, vasul ales prin care El a povățuit un popor vreme de 25 de ani. De atunci, glasul Lui din cer n-a mai avut odihnă, înfruntând biruitor împotririle timpurilor omului. La început se strecura ca un firicel de apă vie printre stânci; astăzi s-a făcut șuvoi de învățătură, mângâiere și putere, care curăță și sfințește, lămurește și albește, botează și înnoiește. Iar noi un singur răspuns putem da pe placul Lui: voința facerii din nou a ființei noastre.

«...Și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu...» (*Apocalipsa, 19/13*)

Dar cum și ce mărturisește Domnul despre Sine și despre venirea Sa?

«*...Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, dar nu mai e mult și voi veni în trup, și în trup voi despărți veacurile: pământesc, de cel duhovnicesc. Voi face un veac nou, care nu se va mai schimba și nici nu se va mai tulbura.*»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 ianuarie 1975)

«*...Sunt Mirele Cel din cer. Am venit să-Mi îmbrac mireasa în haină cerească și să-i pun cununa acestei vremi de glorie. ...Iată vremea aceea când omul trebuie să intre înapoi în grădina Edenului, de unde a căzut, în starea cea îngerească, în starea cea fără păcat, în starea cea de duh și de har.*»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 23 aprilie/6 mai 1991)

«*...Eu am scris în carte o mie și încă o mie până la venirea Mea, dar omul bisericii din lume a scris drum lung, căruia nu i se cunoaște capătul. A scris „mii de ani“, a adăugat la număr și a scos venirea Mea. Și dacă aceia care au scos Mi-au tăiat Mie numărul și drumul, dacă ei stau în nepăsare, așa stă și turma lor.*»

(citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 2/15 februarie 1995)

«...Eu sunt Cel ce am fost, și sunt Cel ce sunt. Tatăl este cuvântul Meu în tot ceea ce împlinesc. Când eram cu trupul văzut pe pământ, am dat cuvânt la cei ce M-au întrebat: „Doamne, când va fi venirea Ta și ziua aceea?“. Eu le-am spus că „Despre ziua aceea nu știu nici îngerii din ceruri, nici Fiul, ci numai Tatăl. De aceea, privegheați“. Dacă nu le-aș fi răspuns așa, nu le-aș fi putut spune: „Privegheați, că nu știți ziua când vine Fiul Omului“.

Am spus că numai Tatăl știe. O, dacă numai Tatăl știe, Eu nu mai vin? Ce vrea să spună omul care se ascunde de venirea Mea zicând că numai Tatăl știe? O, Tată al Meu, ce vrea, oare, omul să zică?

O, Tatăl Meu Savaot, Eu sunt cuvântul Tău, și Tu ești cuvântul Meu, dar oamenii Mă despart în inima lor de Tine, și zic că numai Tu știi, și Eu nu. Omul cel vechi e burduf vechi, și nu încapă vinul nou în burduf vechi. Învățătura Mea cea nouă e pentru oameni noi, care stau pregătiți întru venirea Mea în toată vremea, căci Eu sunt în toată vremea și vin în toată vremea și vin ca un fur, când nimeni nu se așteaptă să vin. Amin.

Tată Savaot, Mă fac punte pentru Tine. Scoală-Te în cuvânt pentru Fiul Tău. Eu n-am grăit de la Mine Însumi când am spus: „Nu știu nici îngerii, nu știe nici Fiul, ci numai Tatăl despre venirea acelei zile“. Tu ești Dumnezeu Tatăl, iar Eu sunt Dumnezeu Cuvântul, Fiul Tău, cuvântul Tău, Tată. Amin, amin, amin.

— O, Fiule Emanuel, Tu ești Fiul Meu, Cel Unul născut din Mine, înainte de veci, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, prin Care toate s-au făcut. O, Fiule scump, nimic n-am făcut decât prin Tine, căci Tu ești cuvântul Meu, și prin Tine se împlinesc toate. Amin, amin, amin. Nu prin Mine, ci prin Tine, Fiule, căci Tu ești Fiul Meu, și le-am spus oamenilor să asculte de Tine, tată. Așa le-am spus: „Acesta este Fiul Meu Cel iubit. De El să ascultați“. În toate nu Te ascultă oamenii, dar iată în ce s-au găsit să Te asculte, Fiule durut! Cei ce nu iubesc și nu doresc venirea Ta, au găsit acest cuvânt al Tău și s-au făcut credincioși împotriva venirii Tale, dar Eu sunt Tatăl, și știu mereu venirea Ta pe pământ. Cuvântul acesta: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“, acest cuvânt l-ai spus Tu, Fiule. De ce-l spune și omul? Pentru ce-l spune omul? Ca să-Mi dea Mie mai multă mărire decât Ție? O, câte cuvinte vii ai spus Tu, Fiule, Cuvântule al Meu! De ce, oare, pe acelea nu le spune omul? Dar cui ai spus Tu cuvântul acela? Tu vorbeai cu ucenicii Tăi ca să rămână vorbirea Ta peste oameni, așa cum vorbești Tu pentru oameni, vorbind cu fiii cuvântului Meu, iar cuvântul Meu Tu ești, Fiule. Amin.

O, fii ai oamenilor, Eu sunt Tatăl Savaot. Nu așa trebuie citite Scripturile Fiului Meu. Cine citește, să înțeleagă. Amin, amin, amin. Cine citește, să nu răstălmăcească, ci să înțeleagă cuvântul Fiului Meu. Ucenicii Fiului Meu L-au întrebat plini de dorul venirii zilei Lui, dar voi nu aveți dor de această venire.

O, fii ai oamenilor, și voi, slujitori ai bisericii oamenilor! A spus Fiul Meu că nu știe nimeni de venirea Lui, în afară de Tatăl. Iată, iau în mâini Scriptura aceasta și o citesc vouă și găsesc în ea că Fiul Meu v-a spus toată taina acelei zile ca s-o cunoașteți, și a zis: „Iată, v-am spus de mai înainte; învățați pildă de la smochin, care vestește vara“. Slujitorul cel înțelept și credincios este pus de Dumnezeu peste slugile Sale ca să le dea hrana din cer la timp, și pe acela îl găsește Fiul Meu făcând așa și nu este luat pe neștire, ci este gata pentru venirea Stăpânului său. Dar dacă acel slujitor, rău fiind, va zice în inima sa: „Stăpânul întârzie“, el, nu numai că nu va mai da hrană bună, dar va și începe să bată pe cei ce slujesc împreună cu el, forțându-i să mănânce și să bea cu bețivii și cu desfrânații, și atunci, în ziua pe care n-o cunoaște și pe care n-o așteaptă, va veni Stăpânul și îl va tăia pentru fățarnicie. Furul când vine sparge casa, că e fur, și stăpânul casei nu știe vremea furului, dar furul o știe. Diavolul a furat acest cuvânt al Fiului Meu, și dacă l-a furat, l-a făcut pe om să spună așa: „Nu știe Fiul, ci numai Tatăl“. Dar slujitorul cel înțelept dă hrană la timp peste slugi, și el nu spune: „Stăpânul întârzie“, căci el este cu Stăpânul său în toată vremea.

O, Fiule Emanuel, o, tată, o, Fiule alungat! Eu, Tatăl Savaot, așa grăiesc: Eu n-am ascuns în Mine ziua aceea despre care Te-au întrebat îndeosebi ucenicii Tăi de atunci. Nu Eu, ci Tu ai ascuns-o în Mine, ca să întărești veghea și credința și răbdarea ucenicilor Tăi; și aceasta ai făcut-o înainte de moartea și de învierea Ta, Fiule scump. Atunci vorbeai pe pământ și pentru cei de pe pământ, iar acum vorbești din cer, pentru cei cerești de pe pământ, care au apucat în trup ziua Ta, venirea Ta cuvânt de viață veșnică pentru cei credincioși care stau de veghe înaintea Ta, Fiule, ziua Mea de odihnă. În Tine Mă odihnesc, în Tine binevoiesc, în Tine lucrez și din Tine spun peste tot neamul omenesc: Tatăl și Fiul, una sunt. Amin. Nimeni nu știe ziua aceea, decât Tatăl. Nimeni nu cunoaște pe Fiul, decât Tatăl, și cel care voiește Fiul să-i descopere. Amin, amin, amin.»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1998)

«O, cine să mai înțeleagă cuvintele Mele dacă omul trușă se așează împotriva adevărului lor? Acest cuvânt al Meu: „Mă duc ca să vin“, ar fi trebuit să umple pământul de glasuri care să strige de atunci și până acum: „Vino, Doamne!“»

(citat din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 iulie/6 august 2000)

«Caută, omule, să înțelegi venirea Mea și să crezi că am venit după tine ca să te învăț cu venirea Mea, cu nădejdea în venirea Mea, că iată, pe pământ nu mai are omul nădejde că Eu vin, dar Eu vin, că scrie în Scripturi să vin. Amin. Venirea Mea e nuntă pentru cei ce vin spre ea, iar pentru cei ce fug de ea, e zi de beznă, e zi de judecată, căci cine nu ascultă de aceste cuvinte, acela este judecat de ele și rămâne în întunericul veacului acesta. Amin.

O, țară a întoarcerii Mele! O, țară dulce, Mă îndulcesc în tine cu cuvântul venirii Mele și te fac dulce pentru

---

cer, ba chiar și pentru cei de pe pământ. O, țara Mea frumoasă, M-am întors la începutul tău. Tu ești începutul pământului, iar Eu stau în vârful tău și cuvintez peste pământ din vârful lui, din locul cel sfânt al Meu, din muntele Meu cel sfânt din tine. Neamul tău nu-și cunoaște obârșia, dar Eu vin să-l vestesc și să-l fac iar pe om din locul din care l-am făcut pe cel întâi zidit. Iată ieslea cuvântului Meu cu care încep să fac din nou lumea, și pe om, ca și la început. La început am început de aici, iar la sfârșit, tot de aici am început, și am unit începutul cu sfârșitul, ca să întocmesc Scriptura nașterii din nou a lumii.

Să vină românul să ia de la Mine să învețe ce înseamnă să fie românul român. Să vină românul și să ia naștere din nou din cuvântul Meu. Să vină! Amin. Și vine, și va veni, și tot mai mult va veni. Amin.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 13/26 august 2000)

Prefață la Cartea Cuvântul lui Dumnezeu editată în anul 2006, după cincizeci de ani de Cuvânt

Reeditarea unei biruințe: Cărticica Albă

Și iată, acum, acest șuvoi de cuvânt se adună și se liniștește și se așează într-o nouă carte. De ce această carte acum, când au apărut o mulțime de cărți „spirituale“, mai mult sau mai puțin sau chiar deloc scrise în tiparele Sfintei Tradiții ortodoxe? De ce această carte acum? Pentru că așa a voit Dumnezeu. Această carte nu este un rod al unei minți omenești sau al mai multor persoane, ci este Cuvântul lui Dumnezeu.

În urmă cu zece ani, Fundația Sfânta Virginia edita cartea „Cuvântul lui Dumnezeu“, marcând împlinirea a patruzeci de ani de pogorâre a cuvântului ceresc pe pământul român, la Pucioasa. Acum, la împlinirea a cincizeci de ani, avem lucru împărțit de la Dumnezeu pentru reeditarea acestei cărți tipărite în anul 1995, revizuiind-o și adăugând la ființa ei cuvântul lui Dumnezeu cuprins în perioada 3 aprilie 1995 – 19 iunie 2005 și, iarăși, adăugând în ea cuvântul coborât din cer până la data reeditării ei. În timpul acestor zece ani (și mai bine), cuvântul lui Dumnezeu a fost împărțit oamenilor sub formă de ziar și prin intermediul site-ului: **www.noul-ierusalim.ro**. Acum însă, această perioadă de cuvânt va fi adăugată cărții reeditate, pentru marcarea praznicului Cincizecimii Cuvântului lui Dumnezeu în România. În fiecare an la Pucioasa zilele Rusaliilor au prilejuit Sărbătoarea Creștinătății Românești, și atunci cuvântul lui Dumnezeu încerca să se strecoare printre momentele programului artistic, specific unui festival creștin, chemând morții, dar mai ales viii la înviere. Năzuim că lansarea noii ediții a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu*“ va fi cel mai propice mod de a sărbători acest praznic jubiliar.

Cei cincizeci de ani de cuvânt înseamnă și istoria poporului creștin martor al acestei lucrări ce se scrie mereu prin cei rămași credincioși. Pentru unii, cuvântul lui Dumnezeu care se coboară pe pământ prin firul acestei profeții, a rămas și astăzi scris numai în pagini; pentru alții un adevăr incomod, perceput de ei ca un neadevăr zdruncinător; iar pentru alții a rămas scris pe «*tăblițele de carne ale inimilor lor*» (v. II Corinteni, 3/3). Pentru a întări însă acest adevăr, am mai adăugat la ființa cărții și cuvinte adresate în mod special unor creștini sau grupuri de creștini. Mulți care au pășit în poporul Domnului sau care s-au născut în această lucrare, au ajuns acum să facă pustiire, atât în conduita morală proprie, cât și în conduita altora, întorcându-se cu totul de la adevărul în care au crezut, denigrând și lovind în el și în cei ce au rămas de partea lui.

Duhul lumii a fost întotdeauna o sită care i-a cernut pe creștini. Cei puțini, cei întregi, cei statornici, au rămas. Mulți însă au ales să se întoarcă și să-și continue viața în «*întunericul cel mai din afară*» (Ev. Matei, 22/13). Pe cel care a venit la El, Dumnezeu nu l-a scos afară, însă cei slabi s-au tras singuri, mânați de poftă, de slăbiciuni sufletești, de invidie sau de farnece.

Puțini cunosc adevărul despre greul în care această lucrare de cuvânt ceresc s-a născut pe pământ. În ea s-a aruncat cu pietre nu numai din afară, ci mai vârtos dinăuntru. Credem că în vremea de azi nu este o simplă coincidență divulgarea trecutului „*glorios*“ al unor persoane proeminente din B.O.R. prin dezvăluirea dosarelor securității comuniste, odată cu scoaterea la lumină a celor care L-au lovit pe Dumnezeu în acești cincizeci de ani. Deși mulți dintre aceștia, după ce „*au mușcat*“ mâna care i-a hrănit cu pâine și vin din cer, se ascund acum sub praful de pe drumul lumii, de Dumnezeu însă nu se pot ascunde.

Nimeni nu a fost forțat să creadă. Dimpotrivă, mulți credeau în Dumnezeu doar atât cât să le meargă bine, să-și urmărească interesul personal. Apoi, izbindu-se în pământescul din ei, Îl trădau vorbindu-L de rău la ceilalți, și mai ales la autoritățile comuniste, care luau mereu măsuri drastice împotriva celor rămași credincioși.

S-a ajuns să se vorbească pe alocuri în batjocură, cum că ar fi „*produsul Noului Ierusalim*“ acei câțiva care sub haină călugărescă și nu numai, au discreditat ținuta acestei lucrări prin starea lor morală și spirituală decadentă. Ne vedem obligați să precizăm că produsul Noului Ierusalim nu sunt decât cei care prin trăirea lor dovedesc un comportament creștinesc autentic și demn, plin de rafinament ceresc și de sfințenie, după cum și-au ales modelul, adică pe Hristos. «*După roadele lor îi veți cunoaște*», spune Scriptura, căci așa și nu altfel sunt recunoscuți cei ce după adevăr și nu declarativ se numesc poporul Domnului.

Dacă unele cuvinte au fost rostite de Dumnezeu, împins fiind de cele ce se întâmplau „*în numele Lui*“, de multe ori cuvinte cu referire directă la anume persoane, aceasta nu înseamnă o implicare preferențială, ci este un prilej de învățătură de viață pentru toți. Fără să vrea, cei care I-au făcut rău lui Dumnezeu, au făcut și un potențial

bine, căci din pățaniile lor fiecare poate să învețe, dacă voiește, să nu facă la fel.

Cuvântul lui Dumnezeu îi învederează pe cei ascunși în sine și scoate la lumină tot ce s-a vrut a fi întuneric. Dacă omul a reușit de curând să realizeze o hologramă în care Scriptura este cuprinsă pe o pagină A4, acum se scoate la lumină o carte care cuprinde în ea cerul și pământul, fiind «*scrisă și pe dinăuntru și pe dinafară*» (Apocalipsa, 5/1), căci Cuvântul îi cuprinde paginile, și nu paginile cuprind Cuvântul.

Celor care vor intra pe tărâmul acestei împărății le dăruim condiția să parcurgă mai întâi câteva articole teologice ale părintelui Nicodim, care se constituie într-un studiu introductiv, menit să dea o certificare autorizată cuprinsului acestei cărți.

Ucenicii

STUDIU INTRODUCȚIV

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim

«Înălțați spre Mine crucea credinței sfinte, Evanghelia împărăției, care se vestește pe sine la toate neamurile, ca să vină apoi sfârșitul proorocit de Mine, să vină venirea Mea și împărăția Mea pentru cei drepți.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 14/27 septembrie 1998)

Chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim

Istoria omenirii, consemnată prin împliniri dumnezeiești care covârșesc ambițiile omenești, stă sub semnul proorociei, acea lucrare de credincioșie a lui Dumnezeu față de demnitatea Sa sfântă prin care El îl înștiințează pe om asupra tuturor celor viitoare pentru ca omul să nu se îndreptățească pe sine prin neștiință atunci când păcătuiește. Mărturii stau miile de pagini scrise: Vechiul Testament, pentru pregătirea venirii lui Hristos în lume; Noul Testament, pentru activitatea Sa mântuitoare și a bisericii apostolice; scrierile sfinților, pentru cele două milenii de creștinism, în care ele curg ca un izvor.

În cartea profetică Apocalipsa se proorocește despre restaurarea profundă, din interior, a vieții Bisericii lui Hristos și despre ajungerea ei la sfințenia apostolică. Ea este numită Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 3/12; 21/10).

Proorocul Isaia dezvăluie chipul veșniciei Cetății Sfinte Noul Ierusalim și rânduiala pe care Dumnezeu o așează peste viețuitorii ei: «*Pe zidurile tale, Ierusalime, Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea. Voi, care aduceți aminte Domnului de făgăduințele Lui, să nu aveți odihnă, și să nu-I dați răgaz până ce nu va așeza din nou Ierusalimul ca să facă din el lauda pământului!*» (Isaia, 62/6-7).

Sfântul Nil Atonitul localizează în timp, cu exactitate, momentul transfigurării Bisericii, într-un context de o deprimantă degradare a vieții creștine: «*Pe la anul 1900, mergând spre jumătatea mileniului al 8-lea de la facerea lumii, aceasta se va schimba și se va face de nerecunoscut. [...] Păstorii creștinilor, arhieriei și preoți, vor fi oameni cu slavă deșartă, afară de prea puțini, cu totul nerecunoscând calea din dreapta de cea din stânga. [...] Atunci se vor schimba obiceiurile și tradițiile creștinilor și ale Bisericii. Curăția va pieri de la oameni, și va stăpâni fărădelegea*». Demascând lucrarea lui Antichrist în lume, sfântul Nil Atonitul precizează momentul în care va fi «*refacerea stării dintâi*», adică redobândirea sfințeniei Bisericii, la anul 1992: «*Vai, vai, o, părinților! Plâng și mă vaiț după refacerea stării dintâi a acestui munte. Fiindcă după 1913, trecând 79 de ani, se vor face toate răutățile despre venirea lui Antichrist, ani de la facerea lumii 7500*».

Despre acest an, 1992 (7500 de la facerea lumii), profetește și sfântul Nifon al Constanțiane: «*Începutul veacului al șaptelea înseamnă sfârșitul veacurilor. [...] Sfârșitul lui e plin de putoarea păcatului, de lucrurile omenești, care sunt toate mincinoase și întinate: invidie, ură, minciună, hulă, dușmănie, chefuri, beții, desfrânări, ucideri, avorturi, lăcomie, iubire de argint, ținere de minte a răului. Dar, ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului! Și, zicând aceste cuvinte de mânia, Domnul a dat arhanghelului Mihail semnalul pentru judecată*».

Sfântul Calinic de la Cernica este purtat în trup pe insula mănăstirii Cernica de către sfântul ierarh Nicolae și sfântul mare mucenic Gheorghe, care-i arată ca într-o icoană zugrăvită, pe Sfânta Treime, și sub aceasta un pergament scris cu litere mari: «*7500 leatul de la Adam*». Sfinții care-l susțineau de braț, i-au zis: «*Vezi că nu este la 1848 sfârșitul lumii? N-ai citit de ziua a opta, jumătate a veacului acestuia și jumătate a veacului viitor, și că sfârșitul lumii văzute va fi când se vor împlini anii de la Adam 7500?*». Așadar, sfârșitul puterii absolute a diavolului în lume, pentru câtă vreme a fost dezlegat, s-a proorocit a fi anul 1992 după Hristos: «*Și atunci se va arăta cel fără de lege, pe care Domnul Iisus îl va ucide cu suflarea gurii Sale și îl va nimici cu strălucirea venirii Sale*» (II Tesaloniceni, 2/8). Împlinirea acestei Scripturi este coborârea cuvântului lui Dumnezeu, căci el este «*suflarea gurii Sale*», care nimicește fărădelegea prin venirea lui Dumnezeu, cuvânt, pe pământ. Ca și la celelalte proorocii însă, condiția prin-

cipală a împlinirii ei era încrederea, credința unor oameni curați că trebuie să se angajeze prin jertfa lor personală în împlinirea ei.

Istoria biblică a consemnat împliniri similare. Potopul nu ar fi putut aduce salvarea creației din decăderea ei fără credința lui Noe, care a construit în zeci de ani o corabie într-un vârf de munte, batjocorit fiind de semenii săi, și care a impus familiei sale o conduită aparte: sfințenia (v. *Facerea*, 6/9).

Nașterea Mântuitorului Iisus Hristos, Răscumpărătorul făpturii, nu s-ar fi transpus în viață, din proorocia arhanghelului Gavriil în peștera Betleemului, fără smerenia și ascultarea Fecioarei: «*Iată, roaba Domnului. Fie mie după cuvântul tău*» (Ev. Luca, 1/38), și fără ocrotirea jertfelnică a dreptului Iosif.

Tot așa, coborârea împărăției cerurilor pe pământ prin Cetatea Sfântă Noul Ierusalim nu s-ar fi adeverit fără credința fierbinte a unor creștini care au împlinit proorociile sfântului Nil, ale sfântului Nifon, ale sfântului Calinic, și, în timpurile lor, ale sfintei Virginia, trâmbița apocaliptică a Domnului. Mai întâi a existat pregătirea: trăirea în viața lor de zi cu zi a tuturor învățăturilor creștine, păstrate în biserica strămoșească, dar care în biserica din lume fuseseră aduse la formalism, superficialitate, și uneori chiar la nepăsare. Apoi, cu dragoste fierbinte de Dumnezeu ei au primit grăirea lui Dumnezeu cu omul, căci au auzit glasul lui Dumnezeu, despre care de asemenea s-a proorocit în Scripturi: «*Un glas! Un vuiet din cetate! Un glas din templu! Este glasul Domnului! El răsplătește vrăjmașilor Săi după faptele lor*» (Isaia, 66/6); «*Adevărat, adevărat zic vouă, că vine ceasul, și acum este, când morții vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și cei ce vor auzi, vor învia*» (Ev. Ioan, 5/25). Glasul Domnului este cel ce i-a chemat, mai întâi prin sfânta proorociță Virginia, și apoi în chip minunat și direct, ca să ridice ei din temelii Cetatea Sfântă Noul Ierusalim, ca locaș de odihnă a sfințeniei Domnului, în care cerul coboară pe pământ, și ca punct de referință pentru poporul lui Dumnezeu, cel adunat cu multă trudă de sfânta Virginia, începând cu anul 1955, ca să se știe că «*Acolo este Domnul*» (Iezechiel, 48/35).

Începând cu acest an, 1955, cuvântul lui Dumnezeu a fost auzit și cunoscut de mulți creștini, dar nu toți au păstrat darul credinței și, deci, puterea de a mărturisi până la sfârșit. În vremea comunistă prigoana a fost diabolică, mai ales asupra împlinitorilor cuvântului. Abia după anul 1989 schimbările din lume au îngăduit descătușarea inclusiv în împlinirea întocmai a proorociilor, și anume începutul de «*cer nou și pământ nou*» (Isaia, 65/17) în grădinile sfinte ale Domnului și în inimile credincioșilor.

Împărăția cerurilor pe pământ

Creștinii Cetății Sfinte Noul Ierusalim, călăuziți pas cu pas de Cuvântul lui Dumnezeu, împlinesc legea Lui cea sfântă: împărăția cerurilor pe pământ. Cei care cred cu adevărat, sunt cei curați, și aceasta este trăirea celor ce cred. Împlinind întocmai proorociile de peste veacuri, ei au zidit în anul bisericesc 1992, în numai trei luni, Biserica Noul Ierusalim, îndeplinind toate rânduielile canonice necesare sfințirii ei ca lăcaș de cult ortodox creștin. Această Biserică s-a impus ca un exemplu singular de promovare a curăției absolute în trăire și simțire creștină, de observare riguroasă a canoanelor Bisericii strămoșești și de excludere a oricăror compromisuri din viața de zi cu zi a trăitorilor ei. Domnul Însuși o numește «*piatră de temelie a Bisericii învierii făpturii lui Dumnezeu*», «*munte sfânt*», sugerând în acest fel moartea spirituală a celor ce se amăgesc cu trăire pseudo-creștină, slujind simultan și lui Dumnezeu și lui mamona.

Biserica Noul Ierusalim mai este denumită de Dumnezeu: «*Corabie*» (având ca tălmăcire asemănarea cu corabia salvării, construită de Noe), «*Piatră*» (pietricica albă a proorocului – *Apocalipsa*, 2/17), «*Munte al binecuvântărilor*» (care se înalță peste ceilalți munți semeți – lucrările semeției oamenilor). «*Și în zilele cele de apoi, muntele templului Domnului se va înalța peste vârfurile munților și mai sus decât dealurile, și către el vor curge popoarele. Popoare multe se vor îndrepta spre el, zicând: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, în templul Dumnezeului lui Iacov, și El ne va învăța căile Sale și să mergem pe cărările Sale, că din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu, din Ierusalim!”*» (Miheia, 4/1-2).

Prin proorociile rostite de cuvântul lui Dumnezeu, Biserica Noul Ierusalim a fost înconjurată de o «*salbă de mărgăritare*» (alte zidiri creștine, care desăvârșesc cerințele vieții mănăstirești pentru cei ce prin chemare au fost adăugați la poporul Domnului, în acord cu voia lui Dumnezeu și cu planul Său de mântuire a neamului creștinesc):

- căsuța din deal;
- casa întâlnirii;
- grădina întâlnirii, cu amfiteatru de festivități cultural-creștine;
- cortul întâlnirii;

– zece fântâni, sub ocrotirea Domnului, a Maicii Domnului, a sfintei Virginia, a sfântului Andrei, a sfântului Ilie, a sfântului Pantelimon, a sfintei Maria Samarineanca, a sfintei Ecaterina, a sfântului Nicolae, a sfinților arhangheli Mihail și Gavriil.

Piatra de temelie a Bisericii Noul Ierusalim a fost pusă la 22 iulie anul 1991, iar tânosirea Bisericii s-a săvârșit la data de 12 decembrie a aceluiași an, prin osârdia arhiereului Irineu Pop Bistrițeanul.

Acest sfânt așezământ a fost construit după porunca și planul transmis de Dumnezeu prin cuvânt stătătorilor mănăstirii, servi și purtători de Dumnezeu, împreună cu alți iubitori de Hristos creștini. Biserica are treizeci și trei de cupole, simbolizând anii pământești ai Domnului Iisus Hristos, și are douăsprezece uși, care simbolizează împlinirea proorociei de reîntoarcere la Dumnezeu a celor douăsprezece seminții ale lui Israel (v. *Apocalipsa*, 21/12).

Căsuța din deal, construită în perioada 1998-1999, este așezare cu trăire monahală, pentru creștini de parte bărbătească și care au avut chemare la întregirea poporului Domnului.

Casa întâlnirii, construită în perioada 2000-2001, cuprinde sală de expoziție și atelier de creație, pentru lucrări de artă creștină.

Grădina întâlnirii, amenajată în perioada 2000-2001, cuprinde un spațiu artistic, acoperit de un cort alb, cortul întâlnirii, susținut de o confecție metalică sub care se află scenă și amfiteatru. Aici se desfășoară Sărbătorile Creștinătății Românești, închinare bianual praznicelor Coborârii Sfântului Duh și ale Maicii Domnului, întâlniri prin care lucrarea de vestire a Cuvântului lui Dumnezeu se dăruiește tuturor oamenilor.

Activitatea publică a Cetății Sfinte Noul Ierusalim se derulează prin Fundația Sfânta Virginia, înființată în anul 1995. Tot în acest an, Fundația a finalizat prima ediție a cărții „*Cuvântul lui Dumnezeu*“, care cuprinde selecțiuni din vorbirea Domnului, în perioada 1955-1995.

Ulterior, Fundația a publicat lunar, sub formă de ziar distribuit gratuit, cuvântul lui Dumnezeu, auzit de cei stătători ai mănăstirii Noul Ierusalim.

Alte activități ale Fundației Sfânta Virginia din Pucioasa se concretizează în:

- expoziții de sculptură și pictură cu specific religios, realizate în atelierul de creație creștin-ortodoxă al Fundației;
- expoziții de așezări rurale, de interior țărănesc străvechi, de reîntoarcere la izvoarele strămoșești ale culturii și tradiției românești, de vestimentație românească și țesături;
- activități artistice, ocazionate de sărbători, printre care: muzica, poezia și teatrul creștin.

Hrisovul – Cuvânt de mărturie

La intrarea în mănăstirea care adăpostește biserica, se află, săpat în piatră, textul hrisovului care arată condițiile de ținută morală și trăire creștinească ale celor care ar fi să treacă dincolo de porți:

Această sfântă mănăstire a fost construită la anul mântuirii 1991, după porunca și planul transmis de Domnul prin servii Săi prooroci, prin izvorul Cuvântului Său, care curge în România și din care se vor adăpa toate neamurile. Locașul sfânt s-a ridicat acum de puterea lui Dumnezeu întru cei credincioși ai Săi, și va fi turn de mărturie, stâlp tare și piatră de înviere pentru toată făptura lui Dumnezeu. Prin această începătură nouă se împlinesc toate proorociile din Cartea Adevărului, cum că România va fi regină aleasă și binecuvântată pentru popoare, va fi nou Canaan, nou Eden și nou Ierusalim, după Scriptura de la Ioan citire în cartea Apocalipsei: «Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu. Și Cel ce ședea pe tron a grăit: Iată, noi le fac pe toate. Și cetatea avea zid mare și înalt, și avea douăsprezece porți, iar la porți, doisprezece îngeri, și nume scrise deasupra, care sunt numele celor douăsprezece seminții ale fiilor lui Israel. Iar zidul cetății avea douăsprezece pietre de temelie, și în ele, douăsprezece nume, ale celor doisprezece apostoli ai Mielului. Și cetatea este în patru colțuri. Lungimea și lățimea și înălțimea ei sunt deopotrivă. Și neamurile vor umbla întru lumina ei. Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este datat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului».

Întreitul hram pe care-l poartă acest templu: „Învierea Domnului și a doua Sa arătare“, „Coborârea Sfântului Duh“ și „Pomenirea sfinteii mare proorociță Virginia, trâmbița Domnului“, va fi cu întreită putere de înviere peste toată creatura lui Dumnezeu.

Pentru că Însuși Părintele ceresc Cuvântul voiește să locuiască în acest dumnezeiesc așezământ, a rânduit o viețuire sfântă, și oricine va dori să aducă în el jertfă duhovnicească, de doxologie, adorare și rugăciune, trebuie să îndeplinească următoarea orânduială:

- să păzească și să păstreze curățenia trupească, dimpreună cu puritatea simțurilor;
- să se oprească de la mâncare a orice fel de carne, în afară de pește, de la băutură alcoolică de orice fel, în afară de vinul din strugurii viței de vie, și de la droguri de orice fel;
- să respecte ținuta portului creștinesc, după rânduiala sfinteii Scripturi;
- să păzească rânduiala celor trei zile de post din săptămână (luni, miercuri și vineri), în afară de perioadele de post stabilite de biserică, fără untdelemn și vin, exceptând zilele în care sunt dezlegate acestea;
- să respecte legea canonică bisericească în stilul românesc și ortodox străvechi;
- să primească sfânta împărtășanie cât mai des, după cuvenita pregătire.

Pentru ca sfântul templu să fie umbrit de strălucirea cerească și ca Domnul să-Și arate puterea desăvârșirii Sale, eu, arhiereul Irineu, din mila lui Dumnezeu martor al acestei lucrări de mântuire, leg sub blestem pe oricine

ar cuteza să calce în acest loc sfânt fără a ține strict rânduiala arătată în acest nou legământ, coborâtă de la Dumnezeu pentru acest sfârșit de întineric. Iar cine va intra în acest sfânt așezământ cu frică cuviincioasă și cu credință tare, păzind cele rânduite, va fi ocrotit și binecuvântat de Tatăl nostru, Care este în ceruri.

La ridicarea acestui sfânt lăcaș au contribuit servii și purtătorii de Dumnezeu, dimpreună cu alți iubitori de Hristos, cu lucrul mâinilor lor, iar unsul lui Dumnezeu, Mihail I al României, a ctitorit cu numele său.

În numele Tatălui și al Fiului și Sfântului Duh, s-a pus temelia acestei Biserici la anul 7499 de la zidirea lumii, iar de la nașterea după trup a lui Dumnezeu Cuvântul, anul 1991, ziua a 22-a a lunii iulie, amin.

S-a îngropat acest „cuvânt de mărturie“ sub piatra de temelie, iar la târnosirea Bisericii, praznicul sfântului Andrei anul 1991, s-a îngropat și sub sfânta masă.

† Irineu Pop Bistrițeanul

Acesta este legământul cel nou și, totodată, cuvânt de mărturie a începutului de viață autentic creștină, condusă nemijlocit de către Dumnezeu.

Sobornicitatea Bisericii Noul Ierusalim – o dimensiune pnevmatologică

«Biserică adevărată pe pământ înseamnă fii ai lui Dumnezeu, adunați laolaltă în jurul Mielului lui Dumnezeu, Care Se frânge spre hrană pentru iertarea păcatelor cele făcute și iertate prin pocăință.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 7/20 ianuarie 1997)

De la unitatea Duhului Sfânt întru legătura păcii, la schisma catolico-sobornicească

Întemeierea văzută a Bisericii la Cincizecime (v. *Faptele Apostolilor*, cap. 2) a însemnat expresia unității în Duhul Sfânt a primilor creștini, ca mădulare ale trupului lui Hristos în integritatea sa, așa cum a fost prefigurată în comunitatea euharistică a Cinei celei de taină.

Încă de la început, aceste atribute ale desăvârșirii în împlinire și plenitudinii în acoperire pentru biserică au fost exprimate prin termenul grecesc „*katholiki*“ (catolică). Acest termen era, în înțelesul său original, foarte departe de sensul de „*universal*“, care se folosește astăzi, desemnând, mai degrabă, „*unitatea eshatologică a tuturor în Hristos*“ într-o biserică locală concretă.

Ulterior, transformarea conceptuală către „*catolicitate*“ în sens de „*universalitate*“, s-a produs nu numai în biserica apuseană, evoluând spre ambiția unei mondializări teritorial-administrative, ci și în biserica ortodoxă. În teologia rusă a secolului al XIX-lea își face apariția termenul „*sobornost*“, ca derivat al lui „*sobornaia*“, cuvânt ce traduce pe „*katholiki*“ în Crezul slavon. Din nefericire, în ambele biserici s-a întunecat semnificația inițială a însușirii de „*catolică*“ sau „*sobornicească*“, atribuită fiecărei biserici locale. De la o realitate eshatologică, înțeleasă ca lucrare și comuniune a bisericii locale, care obiectivizează trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a alunecat în interpretare spre ideea de divizare între local și universal. S-a instaurat în lume trădarea perspectivei sobornicești (în care Hristos era prezent în întregime în fiecare comunitate euharistică) prin îmbrățișarea unei structuri administrative externe, impusă silnic, cu o autoritate care avea tendința de a absorbi sau chiar anihila, prin universalitatea sa, toate bisericile locale subordonate. Odată cu generalizarea în biserică a metropolelor – bazate pe structurile vechilor provincii romane, apoi bizantine – și ulterior a patriarhatelor, centrul de greutate al bisericii locale se deplasează spre teritorii mai largi, încorporând diecezele unei provincii sub autoritatea unui singur arhiereu, cel al metropolei. Sistemul metropolitan a reprezentat o modalitate de circumstanță în localizarea bisericii. Ulterior, doctrina modernă a națiunii și a statului independent a forțat generalizarea unui alt principiu, cel al autocefaliei, care a accentuat confuzia teologică din Ortodoxie, numind „*biserici locale*“ toate bisericile autocefale. S-a creat astfel posibilitatea ca diecezele episcopale să fie absorbite și înlocuite în reprezentare fie de un sinod permanent, fie de către episcopul care este ales „*pe viață*“ ca întâistătător al bisericii autocefale, fără ca acesta să reprezinte în chip real toate diecezele sau parohiile, care sunt și rămân autenticele biserici locale ale teritoriului pe care el, teoretic, îl controlează. De aceea, nici o mitropolie, arhidieceză sau patriarhie nu poate purta titlul propriu-zis de biserică, ci poate fi numită așa doar prin generalizare, prin simplul motiv că încorporează mai multe biserici locale. Acestea sunt singurele organisme care pot fi numite biserici, datorită naturii lor, revelată și percepută în Euharistia episcopală, dar și în virtutea îndemnului apostolic de a întemeia biserici în cetăți: «*Pentru aceasta te-am lăsat în Creta, ca să îndreptezi cele ce mai lipsesc și să așezi preoți prin cetăți, precum ți-am rânduit*» (Tit, 1/5). Oare, bisericile așezate de sfântul

apostol Tit prin cetăți nu erau de sine stătătoare? Principiul autocefaliei extinse la nivelul unei dieceze se instituie oficial în istoria bisericii abia la Sinodul al III-lea Ecumenic (431), și doar ca o ripostă, ca o necesitate locală stringentă a diecezei din Cipru de a contracara lăcomia episcopului Antiohiei, care năzuia să-și extindă jurisdicția și asupra insulei Cipru. De altfel, chemarea la judecată a bisericilor celor șapte cetăți, în frunte cu episcopii lor (v. *Apocalipsa*, cap. 2), este ilustrativă și, totodată, simbolică. Cifra șapte simbolizează plenitudinea actului judiciar, iar responsabilitatea celor judecați este eminentemente locală. Ambițiile teritorial-naționaliste au conferit în plan teoretic responsabilități sporite conducătorului bisericii autocefale, în aceeași măsură în care ele, de fapt, s-au diluat în mod dramatic în planul practic. Instituția scandalos de necanonică a episcopului-vicar s-a generalizat, printr-o nepermisă ușurință, în satisfacerea gustului de a copia unele inovații ale bisericii apusene. Este un motiv în plus ca bisericile care se autoconsideră „universale” să revizuiască toate concepțiile care promovează ideea de slujire derivată și să accepte că structura euharistică a Bisericii are prioritate în fața celei instituționale: în sfânta Împărtășanie, fiecare Biserică locală revelează Biserica întreagă, pe Hristos întreg, trecând de la postura de instituție la cea de „mod de existență”, ca arvună a vieții veșnice.

«Aceasta să faceți spre pomenirea Mea» (Ev. Luca, 22/19)

Modul în care biserica primară a abordat această problemă este, într-adevăr, singurul corect. La Cina cea de taină, petrecută împreună cu ucenicii Săi, Mântuitorul Hristos făcea nu numai o profeție privind pomenirea Sa peste veacuri, ci și o ilustrare vie a împărăției Sale. Biserica veche a regăsit în sfânta Euharistie imaginea și structura adevărată a Împărăției cerurilor (v. *Faptele Apostolilor*, 2/42; *I Corinteni*, 10/16-17), în care poporul lui Dumnezeu se constituie într-o Biserică. Slujirea Bisericii, în diverse chipuri, reflectă și împlinește propria slujire a lui Hristos, devenind o proiecție vie a prezenței lui Hristos în lume: «...și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului. Amin» (Ev. Matei, 28/20), iar Hristos este prezent în lume chiar începând de la întruparea Sa (v. Ev. Luca, 4/13), însă mereu în prezența și prin lucrarea Duhului Sfânt.

Duhul Sfânt lucrează unde, cum și când voiește («Vântul suflă unde voiește și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine, nici încotro se duce. Astfel este cu oricine e născut din Duhul» – Ev. Ioan, 3/8), și oriunde este El prezent, creștinii sunt chemați să intre în comuniune între ei și, totodată, cu Hristos, în chip de Biserică, stăruind în învățătura apostolilor și în comuniune, în frângerea pâinii și în rugăciuni: «Și stăruiau în învățătura apostolilor și în împărtășire, în frângerea pâinii și în rugăciuni» (Faptele Apostolilor, 2/42). Lumea exterioară nu este nici ea ignorată, ci este chemată la pocăință, la botez și la primirea darului Duhului Sfânt: «...să se boteze fiecare dintre voi, în numele lui Iisus Hristos, spre iertarea păcatelor voastre, și veți primi darul Duhului Sfânt» (Faptele Apostolilor, 2/38).

Slujirea în biserică devine, așadar, un dar al Duhului Sfânt, Care purcede de la Dumnezeu Tatăl. Acest dar se raportează în mod esențial la făgăduințele pregătite de Dumnezeu creației Sale pentru zilele cele din urmă: «Dar după aceea, vărsa-voi Duhul Meu peste tot trupul, și fiii și fiicele voastre vor profeți, bătrânii voștri visuri vor visa, iar tinerii voștri vedenii vor vedea. Chiar și peste robi și peste roabe voi vărsa Duhul Meu» (Ioil, 3/1-2). După cum „misiunea” implică trimiterea și lucrarea apostolică până la toate neamurile, „eshata” implică chemarea neamurilor evanghelizate într-un singur popor, al celor ce sunt vrednici de a fi numiți fii ai lui Dumnezeu (v. Ev. Ioan, 1/12) și de a-L întâmpina la a doua venire a Sa (v. *I Tesaloniceni*, 4/17).

Sfântul Ignatie al Antiohiei percepe permanența apostolică și sobornicească într-o concepție de continuitate, bazată nu atât pe succesiunea apostolică de la om la om, care este subînțeleasă, cât pe adunarea sistematică a întregii Biserici într-un loc de judecată; așadar, în strânsă legătură cu comuniunea euharistică (v. *Sf. Ignatie, Magn.*, 6,1). În acest caz, succesiunea apostolică este consecutivă continuității de biserici și se armonizează cu învățătura sfintei Scripturi, care cheamă Biserica să consume sistematic cina euharistică în același loc, locul în care se împarte viață veșnică din Împărăția lui Hristos (v. *Apocalipsa*, 4/5).

Este vorba, așadar, de o singură Biserică primită la cină, în sala pregătită de nuntă. De altfel, în lume nu poate subzista decât o singură Biserică adevărată. Orice demonstrație alternativă se bazează obligatoriu pe un sofism. Ideea de unicitate a Bisericii nu îi conferă însă dreptul ca aceasta să se constituie într-o structură piramidală și să se plaseze deasupra bisericilor locale. Dimpotrivă, orice structură sau lucrare slujitoare a comunității bisericești universale trebuie să pornească de la o temelie, care este Biserica locală. Este ceea ce impune Dumnezeu prin Duhul Său Cel Sfânt, Care introduce în istorie realitățile eshatonului: «Încă și peste slugile Mele și peste slujnicele Mele voi turna în acele zile din Duhul Meu și vor prooroci» (Ioil, 3/1; Faptele Apostolilor, 2/17-21). Așadar, Duhul Sfânt lucrează în zilele din urmă nu prin capul văzut al Bisericii, nici prin structurile ei administrativ-sinodale, ci prin cei mai umiliți, dar mai curați slujitori ai săi, dintre care unii – pentru a sublinia că nici măcar nu fac parte din cler – vor fi de parte femeiască.

Suntem contemporani cu aceste evenimente excepționale.

Un popor de fii, o rămășiță: fiica Sionului

În ziua de Paști a anului 1955, Duhul Sfânt a destupat izvoarele duhovnicești ale cerului, lăsând cuvântul lui Dumnezeu să se reverse din belșug pentru spălarea ochilor și urechilor celor care urmau să se strângă în duh de Biserică și să se nască din nou: *«Pace vouă! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborātu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi gătesc calea celei de a doua arătări, așa precum este scris în Cartea Mea»* (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 17/30 aprilie 1955);

«Nu vă îndoiiți de glasul Meu, și credeți cuvintelor Mele prin această gură neputincioasă, că vreau să vă nasc din nou, din Duh,[...] să-Mi cresc un popor nou, un Israel nou în poporul român, căci poporul ales de Mine în trecut s-a stricat de tot» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 1/14 iunie 1955).

Ce motivează această intervenție suprafirească? Nimic altceva decât vizibila ineficiență a celor aproape două mii de ani de propovăduire a bisericilor lumii către lume, răstimp în care lumea s-a degradat în mod exponențial, până *«s-a stricat de tot»*. De aceea, Dumnezeu, în marea Sa iubire de oameni, vine personal să repare acum ceea ce omul „a stricat de tot“.

Când va veni Fiul Omului, va mai găsi credință pe pământ?

Faptul că Dumnezeu a hotărât după atâta vreme să aleagă un popor de fii, o rămășiță pe care s-o proclame fiică a Sionului, sugerează două ipoteze complementare:

1. Bisericile tradiționale cu pretenții de universalitate (cea „catolică“ și cea „sobornicească“) și-au epuizat capitolul de încredere, iar îndelunga răbdare a lui Dumnezeu față de declinul lor implacabil a ajuns la sfârșit.

Biserica Catolică și-a risipit energia în cucerirea teritorială. Practicând un misionarism agresiv, ea a împlinit în literă, dar nu neapărat în Duh, cuvântul Scripturii: *«Mergând, învățați toate neamurile [...]»* (Ev. Matei, 28/19). În fapt și pe fond, neamurile evanghelizate de ea au rămas la fel de necredincioase și nepăsătoare față de mântuirea lor ca și mai înainte, angajându-se într-o dihotomie supărător de vizibilă:

– o lume laică, angrenată într-o sălbatică luptă pentru îmbogățire;

– o castă a clericilor care prelungesc peste veacuri o zbatere neputincioasă în a-L propovădui eficient pe Hristos.

Biserica Ortodoxă, ceva mai pragmatică, sau poate mai comodă, nu s-a obosit să facă misionarism cu orice preț, pretinzând că își face ordine în propria casă, dar presupusa comoditate s-a vădit repede a fi, de fapt, o stare de automulțumire, care i-a sugerat dreptul de a se polei de sus până jos cu slavă deșartă. Efectul a fost similar: odată cu trecerea veacurilor credința s-a răcit și s-a diluat în formalism, fast și conservatorism, detașându-se și aici două lumi, care au evoluat paralel:

– vulgul, către o ortodoxie formală, aproape atee, lipsită de orice trăire duhovnicească autentică, mulțumindu-se a călca pragul bisericii „din An în Paști“, sau doar la principalele evenimente ale vieții (botezul, cununia și înmormântarea);

– instituția bisericii, către fastul ostentativ, bazileic, disprețuitor, dar golit de orice eficiență harismatică, dovădind adesea obediență fără scrupule față de autoritățile atee și de poliția politică, și chiar colaboraționism arogant și iresponsabil cu acestea.

Cu unele excepții punctuale al căror merit revine unor sfinți locali, bisericile s-au golit treptat de harisme și n-au mai cunoscut asistența vie a Duhului Sfânt, Care lucrează în chip suprafiresc, adică nu este despărțit de minuni. În acest fel, de o dureroasă actualitate a ajuns cugetarea Scripturii: *«Când va veni Fiul Omului, va mai găsi, oare, credință pe pământ?»* (Ev. Luca, 18/8).

Slujitorii bisericilor s-au simțit atrași de „bucuriile vieții“ și au ajuns treptat să le recupereze puțin câte puțin de la lume, proclamându-le „drepturi ale omului“. Este cunoscută, spre exemplu, polemica dintre clericii apuseni privind renunțarea la „jugul“ celibatului. Renunțând astfel și la ideea curățeniei trupesti, ei sunt foarte aproape de a generaliza amestecul bisericilor cu lumea, uitând de avertismentul sfintei Scripturi: *«Prietenia cu lumea este vrăjmășie față de Dumnezeu»* (Iacov, 4/4). În acest fel, Bisericile se îndreaptă inexorabil spre secularizare, dezbrăcându-se de puterea și de dreptul formal de a-i controla duhovnicește pe creștini. Aceștia la rândul lor profită în a-și îndreptăți faptele și a le diversifica, inclusiv prin întoarcerea pe ascuns și fără remușcări, la păgânism. Palidele împotriviri „oficiale“ ale bisericilor sunt privite acum cu amuzament de către structurile sociale laice, care-i îndeamnă fâțiș pe oameni spre un trai imoral, îmbibat de un materialism grosolan, care-l desparte cu totul pe om de Dumnezeu.

2. Timpul s-a scurtat (v. I Corinteni, 7/29) și ziua Domnului s-a apropiat (v. II Tesaloniceni, 2/3), căci s-a împlinit lepădarea de credință, iar *«potrivnicul lui Dumnezeu, omul, care s-a ascuns sub haină de biserică și s-a îmbrăcat cu slavă deșartă, dându-se pe sine Dumnezeu»* (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 6/19 august 1997), *«a fost dat pe față»* (II Tesaloniceni, 2/4).

«Iată, Mirele vine! Ieșiți întru întâmpinarea Lui!» (Ev. Matei, 25/6)

Chemarea pe care Dumnezeu o face neobosit din 1955 încoace este împlinirea pildei fecioarelor (v. Ev. Matei, 25/1-13). Cele zece fecioare sunt Bisericile. Este vorba, aşadar, de biserici locale, euharistice, nu de cele două instituții-biserici care se cred fiecare în parte „universale”, cu toate că se autointitulează una „catolică”, iar alta, „sobornicească”, din dorința de a se ascunde sub cuvânt, ca să nu li se dezvăluie goliciunea și caracterul fantomatic al infatuării. Aşadar, bisericile locale sunt fecioarele (cele care au reușit să-și păstreze curăția feciorelnică, apostolică) și au candelă în mâini (cele care păstrează nealterat tezaurul de credință încredințat de către apostoli). Faptul că pilda le împarte în mod egal în înțelepte și nebune arată imparțialitatea Celui Care le cheamă: El oferă șanse egale tuturor, cu condiția ca în clipa chemării, cea primită să aibă haină de nuntă, uleiul aprins în candelă și roada talanților încredințați. Bisericile de azi pot însă ieși în întâmpinarea Lui ca fecioarele înțelepte, ca mirese ale lui Hristos? Pilda e stimulativă. Ea sugerează că măcar jumătate dintre bisericile locale ar fi putut avea duhul prevederii și râvna pregătirii. Din păcate, uleiul s-a vărsat cu timpul și din vasele celor care se pregătiseră cândva. Pilda e deopotrivă profetică. Dacă toate fecioarele au adormit, apoi aceasta este starea de fapt în care au fost găsite toate bisericile la chemarea: «Iată, Mirele vine!...» (Ev. Matei, 25/6).

O singură biserică locală – cea românească, născută creștină și crescută prin jertfe de martiri – mai corespunde întrucâtva. Dar trebuia și ea trezită, scuturată, spălată, pieptănată, periată și împodobită, și apoi dezbrăcată de haina nepotrivită a vremurilor roșii în care a adormit, și îmbrăcată, apoi, în albul neprihănirii: «O, țară, țară! A pătruns în tine vremea cea roșie, și tu nu i-ai știut fața. Nu ai priceput că roșul este hlamidă de ocară. Ai uitat ce am pășit Eu sub învelișul hlamidei roșii. A venit peste tine vremea lui Edom» (cit. din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995).

Biserica însă, încă nu se trezește, ci stă în letargie: «Preoții tăi slujesc plăcerilor și duhului lor și numelui lor, și n-au putere să împartă înviere peste tine» (cit. din Cuvântul lui Dumnezeu, 8/21 noiembrie 1995). Atunci, Dumnezeu coboară cuvântul Său peste România și dezvăluie taina că ea este țara strălucirilor (v. Daniel, 11/41-45), proorocind din nou, întărind proorocia făcută pentru ea din veșnicie: «Va fi să învieze pic cu pic acest neam ales» (cit. din Cuvântul lui Dumnezeu, 4/17 ianuarie 1992).

Cum a răspuns instituția bisericească a României, odată trezită din somn? Vădit incomodată pentru a i se fi deranjat starea de automulțumire și dulce amorțeală, nu s-a grăbit să-și aprindă candela și să iasă în întâmpinarea Mirelui. Ba mai mult, ea l-a dat peste mână lui Dumnezeu și n-a voit să îmbrace haina albă și să intre în slava Noului Ierusalim, proorocit în Scripturi. Întrucât ea n-a primit înnoirea în duh, „sobornicitatea” ei a pierdut asistența Duhului, căci Duhul lucrează unde și cum voiește (v. Ev. Ioan, 3/8). Va mai putea, aşadar, Soborul Bisericii să declame «Părutu-s-a nouă și Duhului Sfânt...» când el însuși a întors spatele la strigarea Duhului? căci Mirele a venit, totuși, cu chemarea Sa, la această biserică. După cum «La început a fost Cuvântul» (Ev. Ioan, 1/1), tot așa și la sfârșit, Cuvântul lui Dumnezeu a coborât pe pământ, împlinind porunca Scripturii care-l dezvăluie a fi numele cel nou al lui Iisus Hristos: «...și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu» (Apocalipsa, 19/13).

Chiar dacă Israel va fi ca nisipul mării, doar o rămășiță se va mântui

Domnul Și-a păstrat însă o rămășiță credincioasă la care a coborât în sfat de cuvânt și care l-a primit cu bucurie. În acest sfat care unește cerul cu pământul, este sobornicitatea în Duh a Bisericii de nou Ierusalim. «Ea este gătită ca o mireasă împodobită pentru Mirele ei» (Apocalipsa, 21/2), căci și-a aprins candela și a ținut-o aprinsă din clipa chemării la proorocie a fiicei neamului ei, sfânta Virginia, a șasea trâmbiță apocaliptică, înger în trup, care a adus pe pământ glas din cer: «Și a trâmbițat al șaselea înger. Și am auzit un glas, din cele patru cornuri ale altarului de aur, care este înaintea lui Dumnezeu» (Apocalipsa, 9/13).

Dar oamenii din lume nu s-au pocăit nici când au auzit că le vorbește Dumnezeu din cer, ci și-au învârtoșat inimile lor: «Și nu s-au pocăit de uciderile lor, nici de fermecătoriile lor, nici de desfrânarea lor, nici de furtişagurile lor» (Apocalipsa, 9/21).

«Vai vouă, cărturarilor și fariseilor fățarnici!» (Ev. Matei, 23/13-29)

Respingerea lui Hristos-Cuvântul de către instituția bisericii din lume a avut implicații asemănătoare respingerii lui Mesia de către cărturari și farisei. Lucrarea de comuniune a bisericilor locale din lume, care aduc ofrandă trupul lui Hristos prin Euharistie, s-a întunecat prin stingerea Duhului și disprețuirea proorociilor, în pofida avertismentului făcut de sfântul apostol Pavel: «Duhul să nu-L stingeți, proorociile să nu le disprețuiți» (I Tesaloniceni, 5/19-20). Biserica lumii pierde caracterul sobornicesc, alegând între Dumnezeu și lume ca să rămână singură cu lumea și uitând în mod tragic că slujirea în biserică este un dar al Duhului Sfânt.

Referindu-se la fariseii și cărturarii care vorbesc în limbaj academic, dar și-au pierdut cu totul credința și tac

cu subînțeles atunci când cuvântul lui Dumnezeu le dă pe față faptele rușinoase, sfântul Teodor Studitul spune: *«Atunci când Corabia se află în primejdie, porunca Domnului este de a nu păstra tăcere. Dacă e vorba de credință, nimeni nu are dreptul să zică: „Dar cine sunt eu? Preot, oare? N-am nimic de a face cu acestea. Sau un cârmuitor? Nici acesta nu dorește să aibă vreun amestec. Sau un sărac care de-abia își câștigă existența? [...] Nu am nici cădere, nici vreun interes în chestiunea aceasta”.* Dacă voi veți tăcea și veți rămâne nepăsători, atunci pietrele vor striga» (Epistola II, 81). Din nefericire, preoții bisericii oficiale, în cazul când nu predică fățiș împotriva cuvântului lui Dumnezeu și a Noului Ierusalim, păstrează o tăcere vinovată și infamă, pe care ei au învățat-o bine la Facultatea de Teologie, ca strategie tipică „teologiei academice”: „Capul plecat, sabia nu-l taie”.

Domnul a ales pe cei neluați în seamă ca să-i facă de rușine pe cei tari

Pentru că cei chemați, preoți și arhierei, nu au venit la cină (v. *Ev. Luca, 14/18-24*), Biserica Noul Ierusalim rămâne singura mireasă înțeleaptă, care arată Mirelui lumina candeliei sale: credință și dragoste, ascultare și supunere. Rămășiță aleasă prin har, ea stă în baia nașterii de sus și nu se mai usucă din curgerea izvorului de cuvânt. Ea naște popor de sfinți, frați întru Hristos, care se lasă cuprinși de lucrarea cuvântului, se lasă în lucrarea de ucenici și de apostoli și răspândesc sămânța cuvântului peste cei care voiesc să-L întâmpine pe Hristos. Ei stau în duh de biserică, adevărată biserică sobornicească, în care nu omul, ci Duhul Sfânt lucrează după cum voiește, dând Bisericii lui Hristos dimensiunea pnevmatologică de care biserica din lume s-a lepădat cu bună știință ori de câte ori a nesocotit canoanele Sfinților Părinți, care ar fi trebuit să rămână neclintite, și, iarăși, când a nesocotit acest cuvânt al lui Dumnezeu. Ei stau credincioși la masa de cuvânt a Domnului și se îmbracă în cuvânt și în Duhul Sfânt, și vor lua plată de ucenici. Ei se fac pildă vie pentru tot poporul român, pentru tot poporul creștin, ca să se întoarcă el cu întreg trupul, sufletul și duhul către Dumnezeu, iar Dumnezeu să-l numească noul Israel și să-l sfințească, iertându-l de greșale, ca să poată apoi veni pe pământ în chip văzut Fiul lui Dumnezeu, împlinind făgăduințele de peste veacuri: *«Tatăl nostru, Care ești în ceruri, sfințește-l pe Israel, sfințește numele Tău în Israel iertându-l de greșale, Tată. Fă, Tată, împărăție vie de la Tine peste poporul Tău și învață-l să se lase în voia Ta, în voia cuvântului Tău, Tată, ca să fie și în Israel precum este în ceruri, Tată»* (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea Maicii Domnului, 8/21 septembrie 1996).

Omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate, al cărei cap este Iisus Hristos: Biserica Noul Ierusalim

«O, Ierusalime de azi, spune tu la om ce înseamnă om creștin și fiu al bisericii al cărei cap este Iisus Hristos.»
(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 17 februarie/2 martie 2003)

«Și iată, Eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului» (Ev. Matei, 28/20)

Evangelia după Matei se încheie cu o invitație neechivocă, adresată ucenicilor de către Mântuitorul Iisus Hristos, de a propovădui prin viu grai și prin faptă cuvântul lui Dumnezeu (v. *Ev. Matei, 28/19*). Și întrucât El le promitea că va fi cu ei în toate zilele (v. *Ev. Matei, 28/20*) dacă vor face ce li s-a cerut, curând ei au îmbrăcat numele lui Hristos și s-au numit creștini (v. *Faptele Apostolilor, 11/26*). Aceste realități, creștinii și biserica, au fost și vor fi până în veac inseparabile, evoluând simultan și urmărind cu exactitate sinuozitățile mersului înainte al omului prin istorie, văzut prin prisma creației speciale a lui Dumnezeu. În prezent însă, există mai multe biserici și cel puțin tot atâtea familii (obști) de creștini. Ceea ce în mod dramatic le separă, este călăuza, văzută atât în sensul fundamental, de cap (conducător), cât și în sensul complementar, de învățătură, ghid, catehism. Evident că toate sau aproape toate vor pretinde că îl au de cap pe Hristos în chip nevăzut, iar în chip văzut, pe un locțiitor validat al Acestuia. De asemenea, în ceea ce privește învățătura, toate bisericile pretind că dețin monopolul adevărului și că îl promovează cu maximă responsabilitate. Or, acest lucru este imposibil.

Câte biserici sunt adevărate?

Matematic vorbind, cel mult una (sau nici una!) dintre biserici poate deține adevărul absolut, iar în ceea ce privește consecvența trăirii învățăturii creștine, lucrurile stau de-a dreptul dramatic. De asemenea, nu „trupul” este cel care-și alege „capul”, ci „capul” își alege „trupul” și calea pe care el merge. E ușor a afirma: „Avem cap pe

Hristos“. Acest lucru îl fac mulți, pentru că au convingerea că afirmația lor e neverificabilă. Mai apoi însă, când sunt confrunțați cu dovezi care atestă că Hristos Însuși, Cuvântul lui Dumnezeu, Își alege singur un popor pentru a-l crește și a-l conduce ca pe o turmă la pășunea care dă viață, reacția acestora este scandaloasă: ei au curajul să „se ia de piept“ cu Dumnezeu pentru a-și apăra pedestalul pe care s-au cățarat cu obraznicie și de unde scandează lozinci tocmai pentru că ei, de fapt, nu cred în Dumnezeu, și aceasta îi determină la convingerea că El nu poate și nu trebuie să vorbească. De altfel, știindu-se impostori, îi suspectează de impostură pe toți ceilalți, și astfel cercul vicios se închide.

Să revenim însă la acea promisiune stenică a Mântuitorului: «*Și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacurilor*» (Ev. Matei, 28/20). Cine sunt acești „voi“ din toate zilele? La început au fost ucenicii, și apoi apostolii, iar apoi episcopii și preoții așezați prin cetăți. Dar mai târziu? Dar astăzi? Ajunși aici, se cuvine a reaminti un lucru esențial, care, din păcate, este ignorat cu nonșalanță sau poate chiar ascuns cu rea intenție. Dumnezeu a promis prezența constantă a proorocilor printre sau peste cei aleși a-I fi succesori: «*De aceea, Eu trimit la voi prooroci și înțelepți și cărturari; dintre ei veți omorî și veți răstigni, dintre ei veți biciui în sinagogi și îi veți urmări din oraș în oraș*» (Ev. Matei, 23/34);

«*Pe unii i-a pus Dumnezeu în Biserică mai întâi apostoli, al doilea prooroci*» (I Corinteni, 12/28);

«*Și proorocii să vorbească doi sau trei, iar ceilalți să judece*» (I Corinteni, 14/29);

«*Iar duhurile proorocilor se supun proorocilor*» (I Corinteni, 14/32);

«*Dacă socotește cineva că e prooroc sau om duhovnicesc, să cunoască bine ce vă scriu, că sunt poruncile Domnului*» (I Corinteni, 14/37);

«*În zilele cele de apoi, zice Dumnezeu, voi turna din Duhul Meu peste tot trupul, și vor prooroci fiii și ficele voastre*» (Faptele Apostolilor, 2/17);

«*Râvniți însă cele duhovnicești, dar mai ales ca să proorociți*» (I Corinteni, 14/1);

«*Proorociile să nu le disprețuiți*» (I Tesaloniceni, 5/20). Or, tocmai aici s-a ajuns, din păcate. Toate proorociile, în loc de a fi cercetate cu mare interes și cu sporită atenție pentru a se evita orice eroare sau fals, sunt disprețuite și clasate în bloc, ca fiind forma modernă de înșelare născocită de către diavol. «*Proorociile s-au încheiat cu Mântuitorul Iisus Hristos*», declamă cu infatuată convingere teologii moderni. Sau: «*La moartea ultimului apostol s-a încheiat ciclul revelației dumnezeiești*» (Pr. Tache Sterea: „Îndrumător“, Ed. 1997, pag. 22); «*Nimeni nu mai poate adăuga la revelația adusă de Mântuitorul*» (Ibid. pag. 94).

Dincolo de faptul că aceste afirmații ușuraticе, aproape contradictorii și întru totul nefundamentate, anihilează tocmai conceptul de „*Sfântă Tradiție*“, ceea ce constituie, de fapt, o gravă erezie, realitatea însăși infirmă aceste supoziții. Prooroci au mai fost și după Mântuitorul: Agav, împreună cu alți prooroci, care lucrau prin Duhul (v. *Faptele Apostolilor*, 11/27-28; 21/10); Barnaba și Simeon zis Niger, Luciu Cirineul, Manain și Saul, care prooroceau în biserica din Antiohia (v. *Faptele Apostolilor*, 13/1); Iuda cel numit Barsaba, și Sila (v. *Faptele Apostolilor*, 15/32); cele patru fecioare proorocițe, fiicele lui Filip diaconul (v. *Faptele Apostolilor*, 21/9). Mântuitorul Însuși despecetluiește astăzi, prin cuvântul Său, tainele ascunse din veacuri, arătând continuitatea neîntreruptă a proorociilor, dar și starea de despărțire tragică de Hristos, adusă de kefalizarea forțată a bisericilor lumii: «*Lumea a vrut să fie lăsată de capul ei și este fără cap lumea, iar biserica ei este lumească, nu este cerească, și este descoperită înaintea lui Dumnezeu și așa se roagă la Dumnezeu, dar nu se poate așa, că scris este: „Orice femeie care se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit își necinstește capul, iar capul femeii este bărbatul“. Orice biserică ce se roagă lui Dumnezeu cu capul descoperit își necinstește capul ei, iar capul bisericii trebuie să fie Hristos, căci Hristos este bărbatul bisericii, Mire al bisericii, dacă biserica este mireasă, iar dacă nu este mireasă, nu este biserică a lui Hristos, ci este biserică lumească și nu creștinească. Biserica lui Hristos are trăire creștinească și sărbătoare creștinească, dar iată, biserica românilor a voit să fie lăsată de capul ei și și-a stricat serbările, iar vremile cele sfinte le-a strămutat de la locul lor, și numai biserică nu este ea, că este biserică fără sfinți, de vreme ce și-a sucit zilele sfinte și nu mai sunt la locul lor și în dreptul sfinților lor; căci fiecare clipă își are binecuvântarea ei, și fiecare zi își mărturisește pe sfinții ei*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 12/25 decembrie 1997).

Fisuri în „succesiunea apostolică“

Se vorbește adesea despre așa-zisa „*succesiune apostolică*“. Are ea o continuitate infailibilă? În mod cert, de două mii de ani încoace, în lanțul succesiunii s-au produs fisuri. Această ipoteză este singura care explică starea de fapt, actuală, cea a diseminărilor unor elite „*creștine*“, care de mult nu mai sunt nici măcar paralele, ci substanțial divergente în evoluția lor dogmatică. Bisericile se feresc să recunoască fisurile sau petele albe din propria lor istorie. Or numai sinceritatea absolută are puterea înnoirii, similar cu cea oferită penitentului prin taina spovedaniei. „*Tehnica*“ acoperirii unor greșeli sau imprecizii, chiar punctuale, s-a dovedit falimentară, erodând în mod grav încrederea observatorului extern sau chiar a propriilor eparhioți.

Cuvântul lui Dumnezeu, analizat deocamdată ca sursă de revelație complementară, dar oferind spre verificare

valențe potențiale excepționale, afirmă net că fisurile apărute în succesiunea zisă „apostolică” sunt, în fapt, o crudă realitate. Într-adevăr, referindu-se la ungerea mai presus de fire a arhiereului Irineu, Domnul spune în cuvântul Său: «*L-am uns pentru că nu avea cine să-l mai ungă, de vreme ce atâta timp s-a rupt firul unșilor. Eu l-am uns, nu l-au uns cei ce se zic pe sine că sunt cei ce ung*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). În plus, El reproșează personalului consacrat al bisericilor că a denaturat rânduielile apostolice, simplificând în mod nepermis unele slujbe, abandonând canoane valide și schimbând rânduieli tradiționale sau canonice: «*Se uită Sfânta Treime la preoții și la cărturarii acestui veac, Se uită ce au făcut, căci au desființat aceștia rânduiala Fiului lui Dumnezeu, cea lăsată peste Biserică, peste cea dintâi Biserică de după întruparea Sa, căci se aduna Biserica și era în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, că am lăsat prooroci și am zis să fie așa, și nu altfel Biserica; așa, întreagă, și nu cu lipsuri ale trupului ei*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992).

De la veșnicie la vremelnicie

În fond, biserica s-a îndepărtat treptat de Hristos, abandonând pe prooroci și înlocuind călăuzirea hristocentrică prin una antropocentrică și, respectiv, veșnicia, cu vremelnicia. Omul L-a înlocuit pe Hristos și s-a numit pe sine „vicar” sau „locuitor” sau „antichrist” (se are în vedere aici, deocamdată, etimologia greacă pentru „*antichrist*” – în locul lui Hristos, și nu cea latină – împotriva lui Hristos); apoi s-a îmbrăcat în arhiereu, s-a așezat în scaunul cel de sus și a înlocuit spălarea picioarelor, ce se făcea ucenicilor, cu sărutarea cerută ucenicilor săi a mâinii drepte și a mitrei episcopale.

«*Și iată ce a ajuns Biserica, dar cine să-i deschidă ochii ca să vadă că ea nu mai este ca Mine?*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 9/22 iulie 1992). Vis-a-vis de această sentință atât de gravă, adusă bisericii, o neîndoieinică vină o au cărturarii teologi moderni, care politizează (adeseori uzând de șabloanele comuniste pe care le-au învățat din copilărie) actul sacramental liturgic, inventând teologumene care se armonizează cu cerințele vremii și cu mofiturile lumii tot mai secularizate. Dumnezeu însă dezvăluie și acest lucru: «*Vai oamenilor care se zic pe sine că sunt cu legea Bisericii și care au scris cărți peste cărți despre numele Meu și al legilor Mele, căci nu sunt cărțile acelea. Acelea sunt pământ, și în pământ se întorc, căci duhul cărților acelora nu este duh cu viață, din pricina celor fără de viață care le-au făcut pe ele, și nu sunt cărțile acelea, și stau împotriva lor aceste făptuiri*» (citad din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 noiembrie/4 decembrie 1992). Apare, așadar, și explicația: cei ce scriu cărți la comanda ierarhilor lor sau din pur interes mercantil, nu au viață personală creștină, ci sunt niște farisei. Ei îi învață pe alții ceea ce ei nu cred nici măcar în vis. Este cea mai condamnabilă discrepanță între vorbă și faptă, căci autorii teologi au grijă să se acopere cu înalte binecuvântări și cu autorizări pseudo-academice pentru scrierile lor, înșelând cu anticipație vigilența plebei clientelare.

Una dintre cele mai grave probe de impostură o constituie, așadar, afirmația, directă sau implicită, formulată de liderii religioși profesioniști, cum că „*avem cap pe Hristos*” și „*biserica noastră este apostolică*”, acestea pe fondul unei realități marcate de despărțirea profundă de cuvântul lui Dumnezeu.

Este cel puțin absurd ca atunci când Dumnezeu vorbește direct, împlinind făgăduința Sa care zice: «*Iată, Eu sunt cu voi în toată vremea*» (Ev. Matei, 28/20), tocmai atunci cei vizați să sară ca arși și să strige: „*Nu a vorbit Dumnezeu, ci altcineva în numele Lui!*” sau „*Nu Acesta este Dumnezeu!*”. Bine a zis cel ce a zis: «*Zis-a cel nebun în inima sa: nu este Dumnezeu!*» (Psalmii, 13/1), dar tocmai cei care strigă în gura mare acest lucru se cred înțelepți pământului. În parte au dreptate, căci așa nu pot fi și înțelepți ai cerului.

Omul creștin: fiu-copil al lui Dumnezeu

Ce îl caracterizează, atunci, pe omul creștin, fiu al Bisericii celei adevărate?

– el are umilința de a se lăsa condus de Dumnezeu fără a se teme că Dumnezeu l-ar lăsa atras într-o rătăcire, căci el Îl iubește ca un fiu-copil pe Dumnezeu și așa crede în El, ca un copil care crede în tatăl său după trup;

– el are dragoste de frați, cum nu s-a mai văzut din vremea apostolică, jertfindu-se frații unii pentru alții, căci jertfa este proba dragostei;

– el a înlocuit mila păguboasă, propovăduită cu obstinație în scolastica creștină (și care uită că nu trupul sântul va intra în împărăția cerurilor, ci sufletul dreptcredincios), cu mila de Dumnezeu, Care suferă și astăzi, acum, pentru toate erorile omenirii ajunse la apogeu;

– el crede cu adevărat în Hristos Dumnezeu și în promisiunile Lui, legate de a doua Sa venire în lume ca Împărat;

– el Îl așteaptă și își pregătește pentru această întâlnire haina de nuntă, căci va fi o nuntă cosmică între Mirele Hristos și Biserica Sa cea una (nu mai multe!) sobornicească (nu condusă de „*capi*” de ocazie) și apostolească (nu actualizată cu învățături cosmetizante);

– el se roagă cu stăruință pentru tot neamul omenesc de la Adam încoace, înlocuind clasica preocupare egois-

tă pentru mântuirea personală, cu lucrarea iubitoare de restaurare a omului prin Biserică, a cărei temelie este jertfa Mântuitorului și ale cărei ziduri sunt rugăciunile sfinților;

– el a luat în serios îndemnul «*Fiți sfinți, precum Tatăl vostru sfânt este în ceruri*» (I Petru, 1/16), și chemarea «*Să luăm aminte, Sfintele [se dau] sfinților!*» (Sfânta Liturghie a Sf. Ioan Gură de Aur) și se zidește pe sine cărămidă vie în zidul Cetății Sfinte a Noului Ierusalim: «*Și am văzut cetatea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă pentru Mirele ei*» (Apocalipsa, 21/2).

Cetatea Sfântă Noul Ierusalim – Radiografia unei opțiuni demiurgice

«*O, ce vor oamenii să însemne biserică? Peste ce babilon vor oamenii să scrie „biserică a lui Hristos“? Biserica e numai una. Ea nu poate avea altfel de trăire decât a Mea. Eu sunt capul Bisericii.*»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 29 septembrie/12 octombrie 1997)

Biserica – un spațiu consacrat sfințeniei

Dacă observăm cu sinceritate starea actuală de lucruri din biserica ortodoxă, constatăm că a dispărut de mult preocuparea credincioșilor de a consacra spațiul eclezial, adică de a împărți biserica în Sfânta, și Sfânta Sfintelor, și, apoi, de a observa cu rigurozitate păstrarea acestei împărțiri. Moise când a fost chemat la dialog de către Dumnezeu pe muntele Horeb, a fost somat să-și scoată încălțăminte din picioare, căci locul pe care stătea era un loc sfânt (v. *Ieșirea*, 3/5). Acest loc nu era cunoscut ca având o consacrare anterioară, dar el devenea sfânt prin însăși alegerea lui de către Dumnezeu, întâi ca spațiu de dialog, și apoi ca spațiu de închinare (v. *Ieșirea*, 3/12).

Biserica, luată ca lăcaș de cult, este însă, prin excelență, destinată a fi un spațiu de comunicare între om și Dumnezeu. De aceea ea trebuie să fie un loc sfânt încă din faza în care oamenii fac o proiecție mentală a necesității unei permanentizări a slujirii colective.

Cândva, spațiile interioare ale bisericii îi delimitau riguros pe cei consacrați, care chiverniseau cu multă sfințenie altarul; și apoi pe cei aleși, care urcau pe solee doar pentru sfânta Euharistie; și apoi pe cei credincioși, care populau naosul (bărbații) și pronaosul (femeile); și apoi pe cei chemați, care ocupau temporar pronaosul, dar la momentul oportun («*Câți sunteți chemați, ieșiți!*») ieșeau aceștia în pridvorul bisericii. Cât îi privește pe penitenți, ei erau privați cu anii de dreptul de a ocupa diverse zone ale interiorului bisericii, potrivit cu starea de necurăție în care fuseseră căzuți.

Astăzi, din nefericire, aceste obiceiuri sunt o palidă amintire. Ușierii au dispărut, iar biserica s-a transformat lent într-un spațiu de trecere, un culoar larg spre singura zonă care sugerează o oarecare sfințenie: catapeteasma cu ușile și perdelele ei și, evident, tot ceea ce ascund ele. Ascunderea a rămas singura formă de a sugera taina, în loc ca aceasta să înflorească și să se reverse în tot spațiul eclezial. Preotul a fost tentat să preia acoperirea rituală, taina, ca pe o invitație pentru propria sa ascundere de popor. De aceea el își ascunde astfel după uși și perdele lipsa propriei sale sfințenii înlocuite cu adorarea chipului cezarului, care a cucerit pe tăcute Sfânta Sfintelor. La rândul lor, credincioșii (amestecați, într-o proporție imposibil de estimat, cu necredincioșii) nu se mai descaltă de mult, la propriu și la figurat, atunci când intră să se roage. Realizează ei, oare, că nu mai e cazul, îndată ce spațiul eclezial nu mai este sfânt? Posibil, chiar dacă vom considera acest gest pe care Dumnezeu i l-a cerut cândva lui Moise doar ca o metaforă.

Păcătoșii cuceresc biserica sfinților

Sfințenia în biserică rămâne, așadar, o stare potențială, căci nu se mai actualizează prin trăirea autentic creștină, aceea care se cere prin catehism, panegirice, omilii și predici. Toate aceste rostiri ticluite de către clerici rămân simple acte de virtuozitate retorică atâta vreme cât nu se traduc prin preocupare fermă de sfințire (la propriu, nu la figurat!) a vieții enoriașilor. Mai mult, asistăm de secole la o periculoasă deviere de sens în ceea ce privește consacrarea bisericii: majoritatea credincioșilor și o parte însemnată dintre clerici și-au luat cu aroganță dreptul de a proclama că biserica nu mai este a sfinților, ci a păcătoșilor. Această afirmație obraznică, și care, probabil, ascunde intenția unei legitimări, pleacă, din păcate, de la o tristă constatare: cu adevărat frâiele au fost scăpate din mână și diavolul a reușit să se strecoare în biserică prin ușile uitate larg deschise. Nimeni nu mai optează pentru atitudinea tranșantă, dictată de duhul lui Ilie sau cuvântul biciuitor al lui Ioan Botezătorul: «*Pui de vipere!*» (Ev. Luca, 3/7). În schimb, auzi cu stupoare, chiar și la preoți, afirmații lamentabile de genul: „*Toți suntem păcătoși*“, care dezvăluie nivelul de subcultură teologică, cultivată în pepinierele de popi, răsărite în ultimii ani ca și ciupercile după ploaie,

în zeci de orașe și târguri. Și asta când Dumnezeu îi îndeamnă cu autoritate pe oameni: «*Fiți sfinți, căci și Eu sunt sfânt!*» (Ieșirea, 22/31; Leviticul, 11/45; I Petru, 1/16).

Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii!

Sfințenia, așadar, a rămas și ea, pentru cei mai mulți, o opțiune biblică perimată, proprie și specifică numai pentru antichitate. Oamenii moderni își permit, de acum, ceea ce strămoșii noștri n-ar fi îndrăznit nici măcar să gândească: să răstălmăcească voia lui Dumnezeu, să maculeze jertfele martirilor, să transforme locașele de rugăciune în locuri de incantație rituală ieftină, în care cabotinismul-conformist se amestecă cu vulgaritatea unor „creștini” și „creștine” de ocazie, veniți, mai degrabă, să-și expună dezinvolt toaletele indecente, cu ocazia vreunei nunți sau a vreunui botez. Adesea, slujba cununiei este transformată deliberat de către preot într-o comedie de o trivialitate greu de suportat. Dincolo de faptul că sfânta Împărtășanie nu se mai dă de mult tinerilor, înlocuindu-se cu pișcoturi (!!!) înmuiate în așa-zisul „pahar de obște” (o parodie grotescă a sfântului potir), prilejul este speculat de preot pentru a smulge hohotele de râs ale asistenței. După un joc repetat de „păcălire” a miresei, joc în care pișcotul e retras pentru a o lăsa cu gura căscată, preotul acționează brusc, cu o dibăcie care-i demască rutina, și înfige pe gâtul miresei pișcotul, până o îneacă și îi dau lacrimile. Este aici nu numai o premeditare gravă a preotului către cabotinism, ci și un mesaj subliminal prin care el sugerează asistenței o presupusă insașietate a miresei spre deviaționism comportamental și imoralitate. Săraca biserică, ajunsă gazda cercului lumii! În chicoteli vesele de acordeon și blitz-uri impertinente, cercul de paiețe, îmbrăcate în smokinguri de înmormântare și combinezoane de celofan, se retrage lăsând în urmă dărele jegului mundan: stalagmite de parafină pe covoare, bomboane, orez, gumă de mestecat și fursecuri călcate în picioare, rămășițe ieftine ale speranțelor lor, așa cum le-au înțeles ei, către Dumnezeu: «*pofta trupului, pizma ochilor și trufia vieții*».

Să menționăm aici și faptul că slujba însăși a fost oficial amputată, fiind lipsită astăzi de pasajul esențial în care preotul îi întreabă pe miri despre opțiunea lor, dacă este de bunăvoie și nesilită de nimeni, și îi determină, apoi, să mărturisească public hotărârea lor fermă, liberă și definitivă, de a se căsători, pentru a-i declara, apoi, solemn, soț și soție. Probabil acest pasaj al slujbei (care încă se mai păstrează în slujbele omonime din alte biserici ortodoxe autocefale) a fost făcut cadou statului de către mai-marii bisericii în anul 1864, atunci când au acceptat să cedeze primăriei dreptul strămoșesc de asistență spiritual-administrativă asupra nașterii, căsătoriei și înmormântării enoriașilor, căci îl regăsim aproape neschimbat în ceremonia „*căsătoriei civile*”. Oare, oamenii nu realizează că două căsătorii ale aceluiași cuplu, una zisă „*civilă*” și alta „*religioasă*”, își anulează reciproc valențele, transformând cununia într-un nonsens?

Ridicolul nu e sancționat de preot nici măcar când acesta constată că la botez (abia acum!?) nașii nu cunosc o iotă din Crezul creștin, motiv ce ar trebui considerat impediment canonic, suficient ca slujba să fie oprită, din necesitate, și temporar suspendată. Dar preotul, fiind mai degrabă un funcționar public, plătit, citește el din carte Crezul, în locul lor, preferând să fie din nou umilit Hristos decât să lucreze el cu duhul și puterea lui Ilie. Și așa, pentru a salva aparența solemnității, slujbele preotului seamănă cu un teatru de doi bani, în care cortina cade dezvăluind trista realitate abia în ziua de Bobotează. Atunci, oricâte precauții ar lua, oricâte invitații anticipate la ordine și răbdare creștină ar face, „*slujba*” lui se termină sistematic cu un dezastru: oameni îmbrânciți, haine rupte, înjurături, furturi de portofele, băți chiar, apă sfințită, risipită din belșug pe jos, și apoi călcată cu nesimțire în picioare. E de înțeles că, asistând an de an la acest spectacol până la obișnuință, preotul nu mai are tragere de inimă să sancționeze nici măcar verbal celelalte „*delicte*” mai mici: podoabele, fardurile, îmbrăcămintea necuviincioasă etc.

Poate asista Dumnezeu impasibil la o așa stare de plâns a creștinătății? El nu poate fi păcălit cu discursuri ieftine, triumfaliste (care numără câte lăcașuri de cult s-au mai zidit în ultimul an, declamate de la amvonul catedralei patriarhale), nici cu articole adulatoare, care descriu vizite de lucru sau aniversări pompoase, comandate și tipărite în periodice care se intitulează emfatic: „*Glasul Bisericii*” sau „*Vestitorul Ortodoxiei*”.

Realitatea oficială rămâne tristă, dar puțini au curajul să-i facă radiografia. Din păcate, ortodoxia nu se mai trăiește, ci se declamă. Pentru cei mai mulți, sfințenia ei a rămas o opțiune ciudată, ancorată undeva în istorie, poate odată cu martiriul lui Brâncoveanu sau cu trecerea în veșnicie a sfântului Calinic de la Cernica.

Dar Dumnezeu este un Dumnezeu al viilor, nu al morților (v. *Ev. Matei*, 22/32). Această stare de lucruri nu putea dura la nesfârșit. Despre veacul pe care-l trăim (mileniul al 7-lea de la facerea lumii), Dumnezeu rostește cu autoritate printr-o proorocie a sfântului Nifon al Constanțiane: «*Ajunge! Îl voi curma la jumătate! Să înceteze stăpânirea păcatului!*».

Anul de cotitură: 7500 de la facerea lumii

Așadar, anul 7500 ar trebui să fie anul schimbărilor de fond din biserică. Acest an a fost proorocit întocmai și

de sfântul Nil și de sfântul Calinic de la Cernica. Și totuși, la prima vedere, întrucât anul 7500 de la facerea lumii înseamnă anul 1992 după Hristos, iar starea de lucruri vizibilă din biserica din lume nu s-a ameliorat defel, s-ar părea că proorociile amintite nu s-au împlinit, pur și simplu. De aceea, unii editori mai noi ai biografiei sfântului Calinic, probabil din dorința infantilă de a-i „proteja” imaginea, au eliminat pasajele care aminteau despre această proorocie atât de concretă. Realitatea însă, pe care ei n-au cunoscut-o, este cu totul alta.

Aceste proorocii s-au împlinit cu mare exactitate. În anul bisericesc 1992, în viața creștinilor ortodocși a avut loc o schimbare esențială. Dumnezeu, văzând neputința omului de a ridica biserica din ruina spirituală, S-a făcut pe Sine ctitorul propriei Sale Biserici și a numit-o după cum era proorocit (v. *Apocalipsa*, 21/2): «*Cetatea Sfântă Noul Ierusalim*», și a dăruit-o celor ce iubesc sfințenia: «*Și în cetate nu va intra nimic pângărit și nimeni care este datat cu spurcăciunea și cu minciuna, ci numai cei scriși în Cartea Vieții Mielului*» (*Apocalipsa*, 21/24).

Ceea ce n-au reușit voievozi, domnitori, breslași sau târgoveți mai răsăriți, și anume: să se dăruiască pe sine lui Dumnezeu, zidindu-I, apoi, lăcașuri cu adevărat sfinte, nu doar cu numele, a împlinit Dumnezeu cu o ușurință care confirmă atotputernicia Sa. În numai trei luni (septembrie-noiembrie 1991), ca într-o răsuflare, un mănunchi de creștini ortodocși, care au înțeles ce înseamnă adevărata lepădare de sine și devoțiunea purtării crucii lui Hristos, au ridicat din temelii această piatră de mărturie, care de acum se numește Biserica neprihăniților și a neadormiților, locul odihnei lui Dumnezeu-Cuvântul: Biserica Noul Ierusalim.

Restaurarea sfințeniei în biserică: legea sfințeniei va fi singura lege

După cum Dumnezeu a călăuzit pas cu pas lucrarea sfântă a lui Moise la Cortul sfânt (v. *Ieșirea*, cap. 36), pe Solomon la lucrul Templului (v. *III Regi*, 5/6) și pe Zorobabel la rezidirea Templului (v. *I Ezdra*, cap. 5), tot așa lucrarea de zidire a Cetății Sfinte Noul Ierusalim a fost povățuită pas cu pas prin cuvânt viu și lucrător. Această lucrare pogorâtă prin cuvânt, din cer, a fost pecetluită cu legi de sfințenie, ca să se așeze tipar de viețuire sfântă pentru toată creștinătatea:

- curățenia trupească și a simțurilor;
- abținerea de la mâncarea de carne, băuturi alcoolice și droguri;
- respectarea tradiției creștinești, referitoare la îmbrăcăminte;
- respectarea legilor canonice ortodoxe strămoșești;
- grija pentru primirea adecvată a sfintelor Taine.

Creștinii care au înțeles să respecte cu strictețe aceste reguli, precum și toate celelalte îndemnuri ale Duhului Sfânt, transmise prin lucrarea de cuvânt, au alcătuit o Biserică vie, un popor împlinitor al lucrării de pregătire a celei de a doua veniri a Mântuitorului Iisus Hristos pe pământ. Ei slujesc neconținut Celui Atotputernic, în curăție și veghe, și de aceea se numesc Biserica neprihăniților și a neadormiților. Aceasta este Biserica Noul Ierusalim.

Domnul îl învață pe poporul Său desăvârșirea în sfințenie: «*Domnul iarăși vine, și vine cu legea sfințeniei [...], că în afară de legea sfințeniei nu va mai fi altă lege. Cele vechi trec și se șterg, și se aștern în locul lor cer nou și pământ nou, și nimic necurat, nimic vechi, nimic omenesc nu va mai rămâne între cele noi. Și va fi hrană îngerească, așa cum a fost la început, și sfârșitul merge să se apropie de începutul cel dintâi*» (citât din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

După cum am văzut, în biserica din lume sfințenia s-a pierdut în parte, odată cu amestecarea bisericii cu lumea, dar s-a risipit cu totul din clipa împotrivirii fățișe și violente la cuvântul lui Dumnezeu. Atunci s-a așezat «*urâciunea pustiitorului*» (v. *Daniel*, 11/31, *Biblia*, ediția 1944) în locul cel sfânt, după cum a proorocit *Daniel*, iar cuvântul lui Dumnezeu confirmă în zilele noastre: «*Iată, arhieriei și preoții nu Mi-au deschis ca să vadă cine bate și au spus că nu sunt Eu și au spus că am demon. Au spus și acum cum au spus atunci, că n-aveau cum să spună altfel, de vreme ce ei nu iubesc căile Mele și legea sfințeniei în care trebuie să stea un slujitor al cerului sfânt. A ajuns vremea cea grea când s-a așezat urâciunea pustiirii pe scaunul cel lăsat să fie sfânt*» (citât din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Dar poporul care cunoaște pe Dumnezeuul său va rămâne statornic și Îl va urma (v. *Daniel*, 11/32) și se va umple de trăire cerească. Atunci, taina lui Dumnezeu va fi pricepută de toate neamurile: «*Mă voi slăvi în fața neamurilor de pe pământ și va înțelege făptura Mea taina Ierusalimului nou, care vine din cer pe pământ, care coboară pic cu pic și care se întocmește la cuvântul lui Dumnezeu*» (citât din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Privegheați și vă rugați!

În afară de modelul autocorectiv pe care-l oferă bisericii din lume, Biserica Noul Ierusalim propune un model profetic. Este cunoscut faptul că toate evenimentele religioase, descrise de catehismul ortodox, aparțin trecutului, sau, cel mult, prezentului continuu. Există o singură excepție proiectată spre viitor: cea de a doua venire a Domnu-

lui, cu consecințele ei. De aceea, pentru cei care ignoră importanța și mai ales proximitatea reîntâlnirii cu Hristos la vedere, Biblia și învățăturile ei nici nu prezintă prea mare interes, nearmonizându-se cu idealurile lor grosiere, materialiste, de zi cu zi. Puțini sunt cei care mai dau substanță cuvintelor rostite prin Crezul creștin: *«și iarăși va să vină să judece viii și morții»*, și pe care ceilalți mulți le repetă mecanic, cu nesinceritate. Chiar și preoți din biserica din lume, obosiți parcă de atâta așteptare a iminentei veniri a Domnului, au căpătat îndrăzneală în a se îndoi față: *„Cine zice că vine? Ehei! Mai e până atunci!”*, străduindu-se din răputeri să demonstreze cât de multe semne ale sfârșitului nu s-au împlinit încă.

Dar ce îndemnuri face sfânta Scriptură pentru aceste vremuri? *«Dacă ar ști stăpânul casei în care ceas are să vină furul, ar priveghea. [...] De aceea, privegheați și vă rugați, că nu știți când va fi acea vreme»* (Ev. Matei, 24/42-44; Ev. Marcu, 13/33-37). Este adevărat că nimeni nu știe nici ziua, nici ceasul, dar aceste împingeri voluntare ale proorociilor către viitorul îndepărtat au „*darul*” de a slăbi vigilența față de păcat. De aceea biserica din lume dă impresia că tratează cu teamă sau cu dezinteres acest subiect. Nici un text din cartea Apocalipsei, nici unul măcar, nu este citit în mod oficial printre textele pilduitoare, alese, care se repetă în biserici în fiecare duminică până la a deveni banale și plictisitoare. Cartea Apocalipsei nu este pentru creștini? Cine o propovăduiește? Cine o tălmăcește? Sau este ea, oare, necanonică? Atunci ce mai caută în canonul sfintei Scripturi? De ce este în totalitate ignorată? În ea se dezvăluie multe lucruri grave, a căror limpezire l-ar ajuta pe omul responsabil să-și corecteze atitudinea față de agresiunile lumii moderne. Câți au aflat, oare, de pecetea lui antichrist (care-i pânzește), pentru a se feri de ea? Este acest lucru atât de neimportant pentru a fi tratat cu nepăsare? Ce înseamnă 666? Biserica oficială din lume dă un răspuns? Oferă o recomandare mădularelor ei?

Biserica Noul Ierusalim propune, dimpotrivă, o pregătire asiduă și temeinică a creștinului pentru reîntâlnirea cu Hristos, căci aceasta a rămas singura proorocie fundamentală a cărei împlinire aparține viitorului. Deci abordarea și tratarea ei cu seriozitate oferă încă șansele unor eventuale corecții.

Poate de aceea nu întâmplător unul din hramurile Bisericii Noul Ierusalim – ales, de altfel, cu asistența directă a Duhului Sfânt – este: *«Învierea Domnului și a doua Sa venire»*. Aceasta arată strânsa legătură între aceste evenimente, căci de la Înviere deja au trecut două zile cosmice și am intrat într-a treia, întrucât la Dumnezeu o mie de ani sunt ca o zi, și o zi ca o mie de ani (v. *II Petru*, 3/8). Intuim că așa cum Învierea Domnului a avut loc a treia zi, tot așa va fi și cu învierea făpturii: în cea de a treia zi cosmică, la ceasul în care straja va fi adormit deplin, Împăratul lumii va împlini cele din urmă făgăduințe.

Aici apare motivația principală a alegerii acestui popor al Noului Ierusalim și a pregătirii lui întru sfințenie. Ca orice împărat, Hristos Își pregătește dreptul și bucuria cinstirii Sale în felul în care va fi primit și aclamat de supușii Săi. Pentru aceasta El trebuie să aibă supuși care să-L aștepte și să-L primească cu bucurie, îmbrăcați în haine de nuntă la a doua Sa apropiată venire.

Biserica Noul Ierusalim – o biserică a sfinților

«Zguduie zidurile cele reci ale bisericii lumii, care dau să Te ascundă pe Tine în ele, că Tu nu locuiești în case făcute de oameni! Tu locuiești în templul Tău, în omul cel credincios, Doamne, căci cerul și pământul sunt tronul și așternutul Tău. Ce casă să-Ți mai zidească Ție omul? Scoală-l pe cel ce doarme, ca să-i învețe pe oameni ce este biserică, ce este ortodoxie, Doamne!»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, vorbirea sfântului Ioan Botezătorul, 7/20 ianuarie 1997)

A fost Dumnezeu înțeles vreodată de om?

Din toate timpurile Dumnezeu S-a manifestat antinomic, adesea chiar paradoxal în aparență, și de aceea omul, cu mici excepții, nu L-a înțeles niciodată; și pentru că nu L-a înțeles, mereu I-a stat împotrivă. Lucrările Sale sunt simultan și simple (lucrate cu economie și ergonomie), și complexe (legile interacțiunii universale, similitudinea organizatorică dintre macrocosmos și microcosmos, întrepătrunderea dintre lumea văzută și cea nevăzută, și legăturile tainice dintre ele: corpuscul-undă, foton-energie-materie, electricitate-magnetism etc.). Învățăturile Sale sunt și ușoare, dar și grele: ușoare, pentru că promovează firescul iubirii, al moralității, al traiului sănătos și simplu; și grele, pentru că apasă pe conștiințele trufașe, individualiste ale oamenilor. Legile Sale sunt simultan imuabile, dar și într-o continuă perfecționare (plinire); sunt neschimbate pentru că sunt zidite pe adevăruri fundamentale, dar sunt perfectibile pentru că sunt deslușite treptat, de fiecare dată într-o formă adaptată puterii de asimilare și înțelegere a omului (aceasta fiind ea însăși într-o lentă evoluție pozitivă).

Dumnezeu nu este niciodată absent, iar reprezentanții Săi (îngerii de pe pământ și din ceruri) nu au libertăți absolute. El nu a murit, așa cum credea Nietzsche, nu doarme, nu obosește, dar Se odihnește în om, dacă acesta Îi oferă locaș iubitor în inima sa. El lucrează mereu: «*Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez*» (Ev. Ioan, 5/17). Dumnezeu are dușmani:

- pe diavol și pe slugile lui;
- pe omul indiferent și disprețuitor;
- pe omul care I se substituie (Antichrist) pe pământ.

Dumnezeu promite o finalitate acestei stări de lucruri în care binele și răul coexistă, după cum a voit omul la început. Realizarea acesteia a început îndată după căderea omului și s-a desfășurat în etape:

- promisiunea (v. *Facerea*, 3/15);
- alegerea unui popor al făgăduinței cea care a fost dată lui Avraam (v. *Facerea*, 22/17);
- aducerea Legii pe pământ (v. *Ieșirea*, 20/1-17);
- proorocii, care trebuiau să întrețină vie flacăra credinței curate;
- Mesia și jertfa Sa, Care aduce mântuirea obiectivă în lume și golește iadul de sufletele celor drepti, care așteptau de veacuri venirea lui Hristos; balaurul cel vechi, care este diavolul și satana, a fost legat pentru o mie de ani (v. *Apocalipsa*, 20/2);
- Duhul Sfânt și înființarea Bisericii la Cincizecime;
- înălțarea la cer și așezarea Fiului de-a dreapta Tatălui: premisa celei de a doua veniri într-o slavă împărătească;
- o mie de ani de mărturisire a celor muceniciți, «*tăiați pentru mărturia lui Iisus și pentru Cuvântul lui Dumnezeu, care nu s-au închinat Fiarei, nici chipului ei*» (Apocalipsa, 20/4). În acest răstimp s-au înălțat atât evenimente tragice, care au rămas înscrise în istorie: calvarul Bisericii primare, persecuțiile, martirajele; cât și biruințele Bisericii lui Hristos prin cele 7 Sinoade Ecumenice (între anii 325-787, era creștină);
- anul 1054, când a avut loc marea schismă în Biserică, atunci când diavolul a fost dezlegat câțeva vreme (v. *Apocalipsa*, 20/3);
- împărăția de o mie de ani a sfinților: «*și ei au înviat și au împărțit cu Hristos o mie de ani*» (Apocalipsa, 20/4), dar și o mie de ani de întuneric pentru lume, urmare a schismei din anul 1054: protestantismul, ofensiva islamului, inchiziția, ghilotina, iluminismul, dictatura proletară, fascismul, masoneria, neo-protestantismul, curentele demonice, războaiele mondiale, holocausturi, genocide etc.;
- sfârșitul celor o mie de ani ai împărăției sfinților, când satana «*va ieși să amăgească neamurile [...] și să înconjoare tabăra sfinților și cetatea cea iubită. Dar s-a coborât foc din cer și i-a mistuit*» (Apocalipsa, 20/8,9);
- a doua venire a Domnului (v. *Ev. Matei*, 24/30), (v. *Apocalipsa*, 22/12), care aduce pe pământ plata fiecăruia, după cum este fapta lui, dar care aduce și izbăvirea celor drepti;
- învierea morților (v. *Apocalipsa*, 20/12,13);
- întâmpinarea Lui de către un popor curat («*Fericiți cei care-și spală veșmintele lor...*» – Apocalipsa, 22/14);
- chemarea Lui de către cei credincioși («*Duhul și mireasa zic: „Vino!”*» – Apocalipsa, 22/17);
- «*și cărțile au fost deschise [...] și morții au fost judecați [...] potrivit cu faptele lor*» (Apocalipsa, 20/12,13);
- «*și slugile Lui Îi vor sluji Lui*» (Apocalipsa, 22/3).

De aceea, omul trebuie să se cerceteze pe sine pentru a vedea dacă este pregătit pentru întâlnirea cu Hristos. Fiecare individ responsabil trebuie să-și răspundă sieși cu sinceritate la câteva întrebări fundamentale:

1. Cine sunt eu?
2. Unde sunt? (localizare în spațiu, dar și în timp)
3. Cărei biserici aparțin? (dacă aparțin vreuneia)
4. Ce știu? (și ce nu știu)
5. Ce fac? (și ce nu fac)
6. Cum trăiesc? (și dacă mai trăiesc)
7. Ce voi fi? (și unde și cu cine voi fi)
8. Voi fi?

Întrebările pot fi urmate de răspunsuri negative sau pozitive. Cele negative invită nu numai la meditație profundă, dar și la acțiune. De exemplu, un răspuns de genul „*Aparțin de Biserica Ortodoxă*“, la întrebarea 3, este doar o premisă necesară, dar insuficientă pentru mântuire atâta timp cât răspunsul la întrebarea 8 rămâne incert. Abia răspunsul la întrebarea 6 demonstrează că dacă „*trăiesc conform voinței lui Dumnezeu*“, am siguranța mântuirii. Alt exemplu: răspunsul „*Fac binele și mă feresc de rău*“, la întrebarea 5, nu cantonează obligatoriu binele în sfera necesarului. Binele este folositor numai dacă se face în numele lui Hristos și pentru Hristos, chiar dacă este aplicabil – aparent – creației.

În urma cercetării de sine urmează, așadar, acțiunea, care presupune o schimbare calitativă substanțială: „*Nu pot rămâne așa; trebuie să fac ceva*“. Cine nu este în duh de biserică trebuie să intre și să stea în duh de biserică, deoarece biserica are Duhul lui Dumnezeu, căci biserica este a sfinților, despre care zice Domnul: «*Sfinții au Duhul*

lui Dumnezeu și toți trăiesc în Mine și sunt asemenea Mie și Mă așteaptă să ajung cu voi, cei mai mici, să ajung până la ziua Mea și a lor, ziua plinirii vremii, ziua Domnului» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 20 iulie/2 august 2001). Iar dacă biserica nu mai are Duhul lui Dumnezeu, trebuie cercetat ce anume a alungat Duhul. Cine nu trăiește în voia lui Dumnezeu, ci în voia lui, trebuie atunci să lucreze la modelarea voinței lui; cine are doi împărați (pe Dumnezeu și pe mamona – duhul lumii acesteia), trebuie să renunțe la cel care aduce moarte, căci nu poate sluji la doi domni (dintre care unul aduce moarte) și să rămână viu. Așadar:

– va alege slujirea exclusivă a lui Dumnezeu;

– va chema numele Lui («*Vino, Doamne Iisuse!*» – Apocalipsa, 22/17);

– va căuta pe poporul Domnului, cel curat (care-L așteaptă pe Dumnezeu), ca să-l ia de model.

Dar ce înseamnă popor curat? Cum va fi el recunoscut dintre toți care se numesc pe sine creștini?

Poporul curat trăiește, deja, pentru și în împărăția lui Dumnezeu, căci creștinii Lui o poartă pe ea în inima lor:

– trăiesc ca îngerii din ceruri, care nici nu se însoară, nici nu se mărită (v. *1 Corinteni*, 7/29);

– „*fug*“ de lume și de ispitele ei, căci prietenia cu lumea este vrăjmășie cu Dumnezeu, iar stăpânitorul lumii acesteia este diavolul (v. *Ev. Ioan*, 14/30; 16/8);

– împlinesc voia lui Dumnezeu privitoare la hrană (v. *Facerea*, 1/29), portul de zi cu zi (v. *1 Corinteni*, 11/6) și conduită (v. *1 Corinteni*, 5/9-11).

Dar cine îi învață pe acești creștini așa? Sfânta Scriptură, în primul rând, așa cum am arătat mai sus prin temeiurile biblice menționate, și apoi Cuvântul lui Dumnezeu, prin grija sa pentru cei care-l primesc cu credință și cu dragoste.

Somnul rațiunii naște păcatul

Încă din anul 1834, atribuindu-și titlul de „*sfinți ai ultimelor zile*“ (deși în mod gratuit, datorită învățăturilor lor răătăcite), mormonii au intuit o cerință imperioasă: sfințenia, care lipsea în bisericile creștine ale vremii, numite de ei „*apostate*“. Este vorba aici nu doar de o etichetă adusă cuminenței sfioase, îngrijorată în a nu da prilejuri de pedepsire, ci de acea curățenie de trup, de suflet și de duh, care face casă luminoasă Duhului Sfânt în om. Ideea de sfințenie, veche cât omenirea, deși ilustra singura cale de împăcare cu Dumnezeu, căzuse în desuetudine îndată ce bisericile lumii au început să cocheteze cu părerea că păcatul este o manifestare naturală, inevitabilă, a vieții, împotriva căruia lupta se duce neîntrerupt, fiecare victorie însemnând începutul unei noi înfrângerii. Ineficiența acestei lupte duse de biserici fără tragere de inimă și mai mult pe cont propriu, ignorându-se uneori deliberat posibilul aport al oștirilor cerești, a învins entuziasmul celor puțini care gustaseră dulceața împărăției cerurilor, aducând, în schimb, delăsare, dezamăgire și refulări.

Curând, teologii creștini au început a se întreba retoric: „*Oare, mai este cineva fără păcat?*“, aducând în acest scop și argumente din sfânta Scriptură (v. *1 Ioan*, 1/8-10; *Iacov*, 4/17), și îndată oferind spre degustare mărul otrăvit al defetismului: «*Oare, Hristos a venit pentru cei dreپți? sau pentru cei păcătoși, ca să-i cheme la pocăință?*» (Ev. Matei, 9/13). Deci, au concluzionat ei, biserica nu e formată numai din sfinți, ci neapărat și din păcătoși. Din nefericire, realitățile vieții păreau a le confirma pe deplin raționamentul, deși nu le dezvăluiau, totodată, și care era partea lor de vină: superficialitatea, delăsarea, suficiența de sine și mai ales propria înclinație spre păcat, care duce la despărțirea de Dumnezeu și la întunecarea minții. Or, această întunecare a minții odrăslea un raționament vicios în care păcatul apărea ca un atribut inevitabil și veșnic pentru omenire.

În realitate păcatul nu are un caracter inevitabil decât până la venirea în lume a Fiului lui Dumnezeu, Cel fără de păcat, «*Care S-a dat pentru păcatele noastre și a înviat pentru îndreptarea noastră*» (Romani, 5/12), făcând ca «*harul să împărățească prin dreptate*» (Romani, 5/21). Față de această jertfă, omul trebuie să se încline și să se hotărască: «*Rămâne-vom, oare, în păcat, ca să se înmulțească harul?*» (Romani, 6/1). Sfântul apostol Pavel răspunde prompt, trasând opțiunea detașării nete de păcat, ca fiind atât posibilă cât și ireversibilă: «*Nicidecum! Noi, care am murit păcatului, cum vom mai trăi în păcat?*» (Romani, 6/2).

Sfântul Chiril din Alexandria arată că «*numai însușindu-ne starea de jertfă a lui Hristos putem și noi intra la Tatăl. [...] Hristos este ardere de tot, adică întreg și nu în parte, oferindu-Se spre miros de bună mireasmă lui Dumnezeu și Tatăl. Prin aceasta este cu adevărat Sfântul Sfinților. Dar ne-am sfințit și noi în El*» (Glaphyra. P. G., 69, col. 545-552).

Biserica devine nu numai un obiectiv al sfințirii care se revărsă din ceruri de la Dumnezeu, ci și locul unde creștinii își pot cultiva virtuțile: «*Jertfa noastră, ca renunțare la păcate – formele variate ale egoismului – ia forma virtuților. De aceea Biserica este și locul în care se cultivă virtuțile, cu deschideri iubitoare spre Dumnezeu, după asemănarea lui Hristos, Care este „ființa virtuților“*» (Pr. D. Stăniloae, „Teologia dogmatică ortodoxă“, Ed. I.B.M. al B.O.R., București, 1978, vol. II, pag. 221).

Pe acest fundal, apologetii trăirilor împărțite (și cu lumea și cu Dumnezeu; și, altfel spus, atât cu păcatul, cât și cu aspirația continuă, dar inefficientă, spre sfințenie), cei ce propovăduiesc o biserică de „*căldicea*“, uitând plata

amară a acesteia (v. *Apocalipsa*, 3/15-16), vor susține că biserica este o pepinieră de „aspiranți spre sfințenie“, de „bolnavi care au nevoie de doctor“, și vor întreba: „Oare, este nevoie de a crea o biserică separată de lume, o biserică de «sfinți»? Cine ne-a pus pe noi judecători peste alții ca să-i clasificăm pe oameni în sfinți și păcătoși? Oare, cei ce se cred pe sine «sfinți» nu cad automat din sfințenie prin simpla lor părere, de fapt o opțiune clară spre păcatul trufiei în care, căzuți fiind, se autoproclamă «aleși»?“.

Este adevărat că Hristos a venit pentru păcătoși, dar nu ca ei să rămână păcătoși, ci să se învrednicească de baia nașterii din nou, care-i face fii, iar în calitate de fii pot participa la Cina Euharistică, adică sunt vii în biserică. Cine din nevrednicie nu ia Trupul și Sângele Domnului, este mort în biserică, deși se crede viu (v. *Ev. Ioan*, 6/53-58). Cine cu nevrednicie ia Trupul și Sângele Domnului, o face spre osândă și spre moarte (v. *I Corinteni*, 11/27-30). Hristos a propovăduit tuturor cuvântul Său, dar i-a împărtășit numai pe ucenici, iar Iuda Iscarioteanul, având păcatul lăcomiei, a luat fărâmița spre moarte. Și, iarăși, toți primiseră cuvântul prin care au fost spălați, dar nu toți erau curați (v. *Ev. Ioan*, 13/11). Paradoxal, până și rugăciunea „Tatăl nostru“, atât de cunoscută încât o invocă și hoții de buzunare înainte de a-și „aranja“ victimele, este o rugăciune destinată doar ucenicilor lui Iisus Hristos. Numai cei ce sunt cu adevărat ucenici ajung la înălțimea Învățătorului lor și capătă astfel calitatea de fii și, abia în această calitate, și numai așa, au dreptul de a rosti rugăciunea „Tatăl nostru“.

Biserica, trup al lui Hristos

Biserica este Trup al lui Hristos atâta vreme cât primește cu curăție Trupul și Sângele Lui prin sfânta Împărtașanie. Dar dacă primește Sfintele Taine ca Iuda, va avea, inevitabil, destinul acestuia: atunci mădulele ei sunt mlădițe uscate, care se taie și se aruncă în foc (v. *Ev. Ioan*, 15/5-6).

Dar Dumnezeu are întotdeauna păstrată o Biserică formată din mlădițe care au rămas în viță, căci El a făgăduit că va rămâne cu cei sfinți până la sfârșitul veacurilor (v. *Ev. Matei*, 28/20).

Sfințenia nu este, deci, o pretenție exagerată și imposibilă. Ea este o necesitate formulată de Dumnezeu încă de la începutul lumii văzute: «Adam a fost pus în grădina din Eden ca s-o lucreze și s-o păzească» (Facerea, 2/15). De cine s-o păzească, de vreme ce nu avea dușmani? Trebuia s-o păzească de căderea lui din sfințenie, de întinarea cu păcatul neascultării.

Sfințiți-vă, și veți fi sfinți!

Apoi, la primirea Legii, Moise a reînnoit îndemnul lui Dumnezeu la sfințenie: «Să-Mi fiți popor sfânt!» (Ieșirea, 22/31); «Sfințiți-vă, și veți fi sfinți, că Eu, Domnul Dumnezeuul vostru, sfânt sunt» (Leviticul, 11/44; I Petru, 1/16).

Dar cum se face sfințirea? Ea se face prin cuvântul lui Dumnezeu: «Sfințește-i pe ei întru adevărul Tău; Cuvântul Tău este adevărul. [...] Pentru ei, Eu Mă sfințesc pe Mine Însumi, ca și ei să fie sfințiți întru adevăr» (Ev. Ioan, 17/17-19). Sfințenia nu este, deci, o opțiune a unei elite, și în nici un caz un privilegiu rezervat castei preoților. Tot poporul primește cuvântul lui Dumnezeu și toți sunt chemați la sfințenie: «Deci, de se va curăți cineva pe sine de acestea, va fi vas de cinste, sfințit, de bună trebuință Stăpânului, potrivit pentru tot lucrul bun» (II Timotei, 2/21).

Sfințirea omului este împlinirea voinței lui Dumnezeu: «Căci voia lui Dumnezeu aceasta este: sfințirea voastră; ca să vă feriți de desfrânare, ca să știe fiecare din voi să-și stăpânească vasul său întru sfințenie și cinste. [...] Căci Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la sfințire» (I Tesaloniceni, 4/3,4,7).

Așadar, pentru că sfinții nu aparțin altei lumi, ei nu trebuie detașați de viața noastră, căci în acest caz ar exista tentația unei cinstiri superficiale, care s-ar manifesta neapărat de la distanță, o distanță care ar separa pentru veșnicie lumea văzută de cea nevăzută. Ei sunt o realitate vie și sunt cu noi și sunt printre noi, cu condiția ca noi să avem curăția simțurilor și a vieții pentru a-i putea descoperi și mai ales a nu-i alunga de la noi. Biserica sfinților devine o realitate dacă păstrăm peste noi lucrarea sfințitoare a lui Dumnezeu: «Și Însuși Dumnezeuul păcii să vă sfințească pe voi desăvârșit; și duhul vostru și sufletul și trupul păzească-se în întregime, fără prihană, întru venirea Domnului nostru Iisus Hristos» (I Tesaloniceni, 5/23). Așadar, sfințirea nu este lipsită de motivație, de orientare și de finalitate: perspectiva sfințeniei este întâlnirea cu Hristos la a doua Sa venire. Biserica sfinților este, deci, mireasa care se pregătește cu untdelemn sfințit în candelă și cu haine neprihănite pentru a ieși în întâmpinarea Marelui (v. *Ev. Matei*, cap. 25).

Totodată, sfințirea este o lucrare proprie Duhului Sfânt. Omul este chemat doar să-și pregătească ogorul, să-l facă primitor și cald pentru sămânța cuvântului lui Dumnezeu: «Vine vremea Scripturii care spune că toți vor fi plini atunci de cunoștința Duhului Sfânt și nu se va mai întreba frate pe frate: „Ce a spus sau ce a răspuns Dumnezeu?“, căci tot trupul va fi plin de cunoștința Duhului Sfânt și toate cele ascunse se vor învedera atunci» (citât din Cuvântul lui Dumnezeu, 10/23 iulie 1991), (Ieremia, 31/34); căci cuvântul lui Dumnezeu este pentru cei duhovnicești, nu pentru cei nepăsători și firești: «Cuvintele Duhului Sfânt sunt pentru cei duhovnicești, care au pe Duhul Sfânt, coborât de la Dumnezeu înăuntrul lor; care stau învăluiți cu Duhul Sfânt și lucrează tainele Lui în mijlocul oamenilor» (citât din Cuvântul lui Dumnezeu, 24 mai/6 iunie 1993).

O dilemă existențială: între păcat și sfințenie

Cum a primit biserica din lume chemarea Duhului spre sfințenie? Am văzut, deja, cum unii au considerat despărțirea de păcat ca fiind imposibilă. „*S-a mântuit el tâlharul de pe cruce, care a făcut atâtea blestemății, darămite noi, care n-am omorât pe nimeni, că mare e mila lui Dumnezeu!*” – vor încerca ei să se încurajeze. Drept este că Dumnezeu este milostiv, dar și că va judeca după dreptate. Tâlharul de pe cruce s-a pocăit, dar nici n-a mai făcut păcate, căci a rămas răstignit pe cruce. Or, păcătoșii, indulgenți cu sine, nu vor să rămână pe cruce și să răstignească astfel păcatele lor. Zaheu vameșul a fost iertat, dar n-a mai păcătuit. Tot așa și Maria Magdalena. Condiția iertării este, așadar, moartea față de păcat. Alții au încercat să arate că s-ar putea face o împăcare între păcat și sfințenie, ca și cum s-ar putea păstra netulburată lumina, punând-o, împreună cu întunericul, sub obroc. Alții sunt mai farisei, declamând cu demagogie că aparțin de o biserică zisă „*una sfântă, sobornicească și apostolească*” și care automat îi sfințește. Ei uită deliberat că:

- biserica nu mai este de mult una, ci mai multe, chiar dacă se dezmiardă (incorect!) unele pe altele cu apelativul „*surori*”;
- biserica sfântă de pe pământ a fost cucerită de tagma păcătoșilor, care au ocupat-o și i-au alungat pe sfinți în Biserica din ceruri, la locul (zic ei) „*ce li se cuvine*”;
- apostolicitatea a fost și ea mutată, odată cu apostolii și proorocii, în lumea cea nevăzută;
- sobornicitatea mai este doar ocazională, și, oricum, ea a fost furată de la bisericile locale ale lui Hristos și înșușită de bisericile instituționalizate, organisme-fantomă, care, după ce au „*cucerit*” lumea și s-au amestecat cu totul cu ea, au devenit „*universale*”, adică ale lumii.

Chemarea la Cina Domnului

Dumnezeu însă nu Se lasă nesocotit la nesfârșit (v. *Galateni*, 6/7). La plinirea vremii și a proorociilor El a suflat în trâmbițele Sale apocaliptice pentru a trezi lumea din confuzie și nepăsare. Cuvântul Său se aude acum până la marginile lumii și cheamă la cina Fiului de Împărat pe toți cei risipiți pe la răspântii; îi cheamă să se îmbrace în sfințenie și în haină de nuntă și să vină la cină: «*O, copii ai Ierusalimului coborât cu Mine prin această lucrare! Iată-Mă cu voi prin cuvânt. [...] Iată, am sunat și v-am cules de la locurile voastre ca să stăm și să cinăm din nou. [...] Eu sunt Mirele, voi sunteți mireasa Mea cea adevărată, cea cu candela aprinsă, cea înțeleaptă, care știe de la Mine cum să vegheze, cum să se îmbrace și cine s-o îmbrace*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Chemarea găsește, așadar, ecou doar în cea aleasă, mireasa lui Hristos, Biserica Noul Ierusalim, care trăiește credința pe care o propovăduiește, și de aceea ea este însăși mireasa cea adevărată, care ține aprinsă candela iubirii, care este învățată și învață să vegheze (să aștepte pe Hristos), cum să se îmbrace în Domnul Iisus Hristos (v. *Romani*, 14/14) (luând coiful izbăvirii și platoșa dreptății) și cine s-o îmbrace (preoția nou așezată prin har). În schimb, nepăsarea preoților din bisericile din lume i-a îndepărtat pe oameni de sfințenie și de adevăr: «*Și am început să strig și să Mă uit și să văd venind săracii și schiopii și mușii și răătăciții și leproșii, dar ei nu știau cum să vină, nu mai știau cărarea dacă cei ce îi învățau pe ei nu mai vegheau cu Dumnezeu și nu mai știau că trebuie să vină Mirele*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Într-adevăr, unii păstori ai bisericilor din lume propovăduiesc o atitudine de indiferență față de clipa întâlnirii cu Hristos, pe care «*n-o știe nimeni, decât Tatăl*», zic ei, citând corect din Scripturi, dar interpretând tendențios, căci tot Scripturile spun: «*Eu și Tatăl, una suntem*» (Ev. Ioan, 10/30). Motivația lor ar putea fi cu totul alta: nu atât de a observa scrupulos cuvântul Scripturii – și mai ales litera sa – cât teama de a nu fi surprinși într-o stare de vinovată nepregătire pentru a doua venire a Domnului. S-ar mai putea crede că atitudinea de distanțare este influențată de anumite proorocii hazardate, făcute de unele secte care de-a lungul istoriei au „*prevăzut*”, succesiv, noi „*date precise*” privind „*sfârșitul lumii*”, și care mereu nu s-au împlinit. Este aici o tragică consecință a despărțirii de Dumnezeu a omului bisericii, până la a nu-L mai recunoaște atunci când El vine și Se prezintă personal. Câtă distanță față de disponibilitatea imediată și totală a lui Avraam: «*Doamne, de am aflat har înaintea Ta, nu ocoli pe robul Tău*» (Facerea, 18/3); a lui Moise: «*Iată-mă, Doamne!*» (Ieșirea, 3/4); sau cea copleșită de smerenie, a lui David: «*Cine sunt eu, Doamne, Dumnezeul meu, și ce este casa mea, de m-ai mărit așa?*» (II Regi, 7/18); a lui Ieremia: «*O, Doamne, Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr*» (Ieremia, 1/6); a lui Saul din Tars: «*Doamne, ce voiești să faci?*» (Faptele Apostolilor, 9/6); a sfintei Virginia: «*Doamne, iată, Îți dau un ochi, întoarce-Te să-l iei*» (citată din Viața sfintei Virginia). Nepăsarea preoților i-a încurajat la nepăsare și pe cei obișnuiți deja să se îndemne unii pe alții cu zicala: „*mănâncă și bea bine, că nu se știe ziua de mâine!*”.

Ca și în vremea lui Noe, oamenii de azi mănâncă, beau, se însoară și se mărită, nepăsători la reîntoarcerea lui Hristos, acum, ca Judecător al lumii. Lucrarea cea potrivnică lui Dumnezeu lovește în pregătirea biruinței cerești pe pământ prin slugile lui antichrist, care aduc amăgirea pe pământ și îndeamnă omul la întinare: «*Nu-i place lui antichrist sfințenia; nu-i place, că nu-l lasă sfințenia să fie în poftă și în mări și în desfătări*» (citată din Cuvântul lui

Dumnezeu, 15/28 august 1993). Antichrist, îmbrăcat în haină de biserică și deghizat în slujitor al lui Dumnezeu, a săvârșit împlinirea proorociilor privind păcatul lepădării de credință, «*vrând să îplinească el Scripturile de nou Ierusalim între cer și pământ. Dar el e orb și fără minte și nu știe că Scripturile sunt pentru cei sfinți, nu pentru el, iar pentru el sunt blestemele Scripturilor*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 28 septembrie/11 octombrie 1998).

Nepăsarea alungă sfințenia

Slujitorii din bisericile lumii s-au dezobișnuit să sancționeze lipsa sfințeniei. Altădată, până și cei chemați, catehumenii (care, oricum, urmau o „*cură de dezintoxicare*“ de păcate), erau scoși afară din slujbe atunci când se apropiau momente solemne, de mare sfințenie: «*Cei chemați, ieșiți! Câți sunteți chemați, ieșiți, ca nimeni din cei chemați să nu rămână!*» (din sfânta Liturghie a sfântului Ioan Gură de Aur), și rămâneau doar cei credincioși, adică cei sfinți. Pentru ei se pregătea chemarea «*Să luăm aminte, Sfintele se dau sfinților!*», ceea ce însemna că sfânta Euharistie se administra sfinților, nu păcătoșilor. De aceea, în prezent, culmea desfigurării în responsabilitatea preoțască o atinge nepăsarea și ușurătatea cu care se distribuie sfânta Împărtășanie, de-a valma, fără o minimă cercetare, turmei de creștini conformiști-ritualiști, obișnuiți a călca pragul bisericii din An în Paști. Nepăsarea a dus la cucerirea teritorială pe care necurăția lumii a făcut-o în interiorul bisericii prin nedestoinicia preoților așezați peste turma lui Hristos: «*...au lăsat pe cezarul să intre peste toate ale Domnului, până ce a nimicit curățenia și sfințenia cea din biserică, până ce a strămutat tot ce a fost bine așezat de părinți, și slujitorii bisericii s-au lăsat cumpărați de cele de pe pământ, și apoi s-au lăsat înghițiți de tot ce este astăzi în lucru, iar pe Domnul L-au înșelat*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Este aici, în cuvântul lui Dumnezeu, o dezvăluire a decăderii treptate a slujitorilor bisericii, mai întâi în gustarea tentațiilor, zise „*nevinovate*“, ale lumii, apoi în compromisuri cu lumea și, în fine, în trădarea lui Hristos, vânzându-L și ei ca și Iuda. Degradarea tainei spovedaniei (care a ajuns cea mai vândută taină, sub toate aspectele posibile), înrolarea în slujba poliției politice comuniste atee, cumpărarea cu bani a demnităților bisericesti, sau însași vinderea slujbelor – care ar trebui să fie gratuite, chiar dacă preotul rămâne în grija enoriașilor săi – sunt câteva din formele pe care le-a îmbrăcat această trădare.

Dar Domnul Și-a ales un popor sfânt, noul Israel, ca să fie unealta Lui cu care «*va însămânța din nou ca la început, și se va arăta din nou Edenul cel sfânt și curat și nestricăcios*». Poporul Noului Ierusalim este popor cu pecete cerească, popor chemat să intre în «*corabia sfințeniei de duh și de trup*», chemat la înțelepciune, la lucrarea Împărăției lui Dumnezeu. Sfințenia acestui popor este o stare care trebuie ocrotită cu grijă: «*Fii înțelept și nu-ți murdări nici ochii, nici auzul, nici mintea, nici hrana, și pune mânuța la lucru și fă-ți cu munca ta și îndeletnicește-te să te dezlipești de dușmanii Duhului Sfânt*» (citate din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

O biserică a sfinților

Sfințenia aduce asemănarea cu Dumnezeu: «*Căutați și semănați cu Mine, și veți vedea apoi cu cine semănați, și vă veți bucura*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993). Sfințenia lucrează în creștin după cuvântul Domnului: prin sfărâmarea idolilor lui, prin sfărâmarea poftelor și a fărădelegii. Sfințenia nu este egoistă, ci se lucrează în sfat de trezvie cu toată obștea creștină. Creștinul nu mai mănâncă și nu mai bea la masa lumii și pe la răspântii și pe la toate colțurile, făcând pe plac lui satana. El nu mai ia din mâna celor fără de Dumnezeu, nu mai primește spre hrană mortăciuni și nu mai ia spre băutură licori îmbătătoare. El se ferește ca de foc de orice spurcăciune; el fuge de învățătura lumii, luată de pe drum, în amestecare cu limbi străine de Dumnezeu; el fuge de știința lui antichrist, care-l îndepărtează de înțelegerea cuvântului lui Dumnezeu, ce izvorăște din cer; el fuge de învățătura de la oameni cu fața ascunsă, căci aceștia sunt slugile iadului. Creștinul își lucrează cu mâinile sale pe cele trebuincioase, și nu iubește luxul, bogăția și poftele veacului acestuia. El își ferește copiii de învățătura care vine prin fereastră lui antichrist (televizorul) și prin deșertăciunile lumii, ca să-i poată da curați lui Dumnezeu. Creștinul se pregătește de vremurile de încercare, când cezarul va căuta să subjuge pe orice om prin puterea banilor săi. Creștinul înțelept se lasă lucrat de cuvântul lui Dumnezeu, care-i deschide mintea și înțelepciunea și ochii cerești ca să vadă primejdiiile din jurul său și din jurul casei sale. El nu se cheltuiește pe sine pe deșertăciuni, ci se adună de pe drum și se așează la priveghere și la rugăciune, împlinind cu bucurie îndemnul Domnului: «*...stai în căsuța ta, și să lucrezi sfințenie peste tine, că nu mai e vremea să ieși și să treci printre morți [...] și tu vei fi așezat pe pământ nou și în cer nou, după cum Domnul ți-a făgăduit*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993; Apocalipsa, 20/11; II Petru, 3/10). Domnul pecetluiește cu pace sfântă aceste făgăduințe făcute poporului Său, care-L iubește: «*...tu ești popor binecuvântat. [...] Să fie pace între tine și Dumnezeu, și așa să trăiești în veci. [...] Pace și răbdare sfântă, pace sfântă peste voi, fiilor! [...] Mirul Duhului Sfânt să curgă peste voi și să vă umple de puterea care vine de la lucrarea sfințeniei. [...] Pace și Ierusalim nou peste tine, popor al slavei care vine de la Mine! Ierusalime, fii vrednic*

de numele tău nou, care vine din ceruri, că slava Mea te va însoți, și vor cunoaște noroadele pe poporul Meu cel binecuvântat» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 15/28 august 1993).

Toate bisericile din lume Îl au pe Hristos, pentru că Îl mărturisesc prin viu grai, dar ele Îl cinstesc și Îl arată lumii așa cum Îl au din faptele lor: Hristos mort, răstignit pe cruce și așezat așa în fața scaunului cel de sus, în Sfântul Altar, trup și sânge, Care veșnic tace, pironit pe cruce și cu fața întoarsă de la oameni. Așa Îl au și așa Îl cinstesc și așa Îl arată și Îl dau spre împărtășire enoriașilor lor.

Biserica Noul Ierusalim Îl are pe Hristos viu și lucrător prin cuvânt, și așa Îl primește și așa Îl mărturisește oamenilor: Dreptul Judecător stând viu pe tronul crucii și mereu vorbindu-le și pregătindu-i cu Trup și Sânge și Cuvânt viu, pentru a doua Sa venire.

Dumnezeu, prin binecuvântările și proorociile Sale, face din Biserica Noul Ierusalim o Biserică nouă, o Biserică vie, care este și va fi o Biserică a sfinților.

Cine vorbea prin Sfânta Virginia?

«Israele, poporul Meu, nu schimba credința ta! Credința curată și nepătată este credința ortodoxă și religia ortodoxă. Amin.»

(citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 mai/3 iunie 1974)

Vocea contestatarilor

O obiecție minuțios argumentată împotriva autenticității duhului proorociei, întâlnit la sfânta Virginia, speculează tocmai maniera neobișnuită de comunicare pe care Dumnezeu a folosit-o pentru a vorbi prin „vasul” Său ales, sfânta proorociță Virginia: întotdeauna ea proorocea aflată în somn adânc. Să reproducem, mai întâi, argumentele detaliate, aduse de un profesor al Facultății de Teologie, contestatar al sfintei Virginia:

«În Ortodoxie nimic nu îngrădește libertatea omului. Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului. Lucrarea de mântuire presupune sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului. Fecioara Maria când L-a primit pe Mântuitorul în ea, a fost perfect conștientă și și-a exprimat liber consimțământul, prin cuvintele: „Iată roaba Domnului”. Virginia pare a fi posedată de un duh care încalcă libera ei voință și gândire, așa cum se întâmplă cu demonizații. Nici aceștia nu știu ce fac și ce zic, iar când îi slăbește diavolul, nu-și amintesc ce s-a întâmplat cu ei. Numai acest semn, și ar fi suficient să nu mai dai credibilitate cuvintelor acestei femei, oricare ar fi ele. Așa se povestește în Pateric despre un călugăr pe care-l scula diavolul noaptea la rugăciune, până când l-a epuizat fizic. Abia apoi a mărturisit duhovnicului că un „înger” nu-l lasă noaptea să se odihnească suficient.

În concluzie, dacă această lucrare ar fi fost de la Dumnezeu, voința liberă și conștiința proorociței Virginia nu ar fi fost alterate».

Dumnezeu nu este oficial

Sfânta Scriptură oferă numeroase exemple din care rezultă că maniera de comunicare dintre Dumnezeu și om nu a fost niciodată stereotipă și convențională, iar voința liberă a omului n-a fost nicicând încălcată. Însăși căldura paternă cu care vorbește astăzi Tatăl ceresc elimină orice suspiciune de acest gen: *«Moise a fost credincios în casa Tatălui Meu, întru lucrarea Tatălui Meu, dar n-a fost oficial. Eu, iarăși, la fel am fost casei Tatălui Meu, care nu este de pe pământ. Apostolii Mei erau căutați de toți cei de atunci ca să fie stârpiți pentru că nu erau trecuți în rândul celor cu drepturi după lege. Și iată, aceștia mai mici dintre ei, care sunt scriși în carte că vor fi în vremea aceasta, pentru că este scrisă în prooroci lucrarea aceasta, și cele cerești nu pot fi înțelese de oficialii vremurilor; cei cerești nu sunt promovați de cei de pe pământ, căci Duhul Sfânt suflă unde voiește și Domnul nu poate să fie mărginit de cei de pe pământ»* (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 3/16 iulie 1992).

Pe parcursul descoperirilor pe care le primea de la Dumnezeu în insula Patmos, sfântul Ioan Evanghelistul afirma despre sine că:

1. Scrie ceea ce a primit prin înger (v. *Apocalipsa*, 1/1), de la cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu (v. *Apocalipsa*, 1/4) și de la Domnul Iisus Hristos (v. *Apocalipsa*, 1/5). Așadar, scrierea, ca act fizic, este posterioară descoperirii, și nu concomitentă cu ea. Deși în timpul revelației apar îndemnuri imperative: *«Scrie!»* (*Apocalipsa*, 19/9; 21/6), acestea au, mai degrabă, scopul de a întări responsabilitatea și angajamentul proorocului Ioan de a scrie întocmai și îndată ce revelația va lua sfârșit. Deci Ioan nu scria concomitent cu primirea descoperirii, ci ulterior acesteia, pentru a fi eliberat pe durata revelației de riscul participării conștiente, active, a trupului, prin simțurile sale fragile și limitate.

2. Afirmă că era «în duh» (v. *Apocalipsa*, 1/10). Deci, nu era «în trup». Această stare specială substituie porțile simțurilor trupului, cu altele, corespondente, ale duhului. Ioan «vede», dar nu cu ochii (v. *Apocalipsa*, 1/12); Ioan «aude», dar nu cu urechile (*Apocalipsa*, 1/10).

3. Văzând pe Dumnezeu, cade la picioarele Lui ca un mort (v. *Apocalipsa*, 1/17 – sublin. ns.). O confirmare în plus a detașării de trup și a percepției speciale, extrasenzoriale, „scrierea” rămânând ca obligație posterioară.

4. Este chemat la cer și răspunde chemării, dar nu în trup, ci în duh (v. *Apocalipsa*, 4/1-2). Unde rămâne trupul lui? Fără îndoială, pe pământ, într-o stare asemănătoare cu cea prin care trecea sfânta Virginia când primea cuvântul lui Dumnezeu.

5. A plâns mult (v. *Apocalipsa*, 5/4), dar în duh, căci era cu duhul în ceruri.

6. A văzut și a auzit (v. *Apocalipsa*, 5/11; 6/1; 7/4; 8/2; 10/1), dar tot în duhul.

7. A vorbit cu îngerul (v. *Apocalipsa*, 10/9).

8. «A mâncat» o cărtică, cu gura și cu pântecul (deși, era în duhul!). Viziunea aceasta este pur simbolică, arătând darul proorociei speciale pe care l-a primit (v. *Apocalipsa*, 10/10-11).

9. A primit trestia de măsurat (v. *Apocalipsa*, 11/1) Biserica lui Dumnezeu, din cer (v. *Apocalipsa*, 11/19).

După toate acestea apare o schimbare radicală în plan temporal, duhul lui Ioan fiind transportat într-un viitor ales cu precizie de către înger.

10. A privit din cer desfășurarea urgiilor aduse pe pământ de cei șapte îngeri ai mâniei (v. *Apocalipsa*, cap.16).

11. A căzut cu fața la picioarele îngerului, ca să i se închine, dar a fost oprit de două ori (v. *Apocalipsa*, 19/10; 22/9).

12. A fost ridicat cu duhul pe un munte mare și înalt, de unde i s-a arătat Cetatea Sfântă Noul Ierusalim (v. *Apocalipsa*, 21/10), pogorâtă de la Dumnezeu din cer.

13. A fost purtat (plimbat) cu duhul pe ulițele cetății (v. *Apocalipsa*, 22/1-2) și i s-a arătat strălucirea ei.

14. A fost îndemnat să nu pecetluiască cuvintele proorociei cărții Apocalipsei, arătându-i-se că proorociile rămân deschise (v. *Apocalipsa*, 22/10).

Așadar, nici o indicație despre așa-zisa „conștiință trează” a proorocului, care devine vas al proorociei. Mai degrabă, totul s-a petrecut în extaz, în transă, într-o disociere temporară, dar profundă, între trup și duh. A simțit Ioan cu trupul ceva din lumea materială pe perioada revelației? Desigur că nu. Am văzut că simțurile lui transfigurate operau într-o lume transcendențială, cea nevăzută, unele planuri fiind plasate temporal la mai mult de două mii de ani depărtare.

Alterarea, chiar și parțială, a facultăților senzoriale, în prezența Ființei divine, este întâlnită și în alte ocazii.

Glasul care vine din cer

Saul, pe calea Damascului, a auzit glas din cer, dar nu vedea pe nimeni (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); asemenea și ceilalți oameni care mergeau împreună cu el. Această stare de orbire temporară s-a păstrat în continuare la Saul, dar nu și la ceilalți.

Petru, rugându-se în cetatea Iope, a avut viziunea „în extaz” (aceste cuvinte arată o stare specială, diferită de luciditatea obișnuită, cotidiană) (v. *Faptele Apostolilor*, 11/5), primind îndemnuri care de la prima vedere îi stârneau împotriviri.

Pavel primește vedenie în vis: un macedonean îl solicită să treacă în Macedonia să-i ajute (v. *Faptele Apostolilor*, 16/9), și înțelege cu inima că îi vorbește Domnul (deși nu avea nici un criteriu rațional de discernământ pentru a fi sigur că mesajul vine de la Dumnezeu, și nu de la diavol).

Petru este scos din închisoare de un înger, într-o stare care s-ar putea numi „hipnotică” – «nu știa că ceea ce s-a făcut prin înger este adevărat, ci i se părea că vede o vedenie» (Faptele Apostolilor, 12/9). Abia după eliberare Petru, «venindu-și în sine» (Faptele Apostolilor, 12/11), înțelege cu adevărat că Domnul a trimis pe îngerul Său ca să-l scoată din mâna lui Irod. Situația era atât de incredibilă încât s-a prelungit și la întâlnirea cu ucenicii, care credeau mai degrabă că este «îngerul lui» (v. Faptele Apostolilor, 12/15).

Este un caz tipic în care conștiința de sine a alesului lui Dumnezeu trece pe plan secund. El execută mașinal toate ordinele îngerului fără a-și pune problema unei „înșelări” posibile din partea duhurilor vrăjmașe. Ce s-ar fi întâmplat dacă se îndoia sau dacă s-ar fi opus?

Vorbind cu smerenie despre sine, fără a-și dezvălui identitatea, Sfântul Apostol Pavel afirmă în Epistola a II-a către Corinteni că a fost răpit până la al treilea cer în urmă cu paisprezece ani, dar nu știe de a fost în trup sau fără trup (v. *II Corinteni*, 12/2-4). O atât de flagrantă neconcordanță între importanța descoperirilor (despre care zice că «nu este îngăduit omului să le rostească») și starea de incertitudine a facultăților spirituale proprii nu se justifică decât într-un singur mod: Dumnezeu a modificat radical simțirea lui Pavel, astfel ca percepțiile sale extrasenzoriale să poată fi asimilate fără șocuri, fără violentarea porților simțurilor, obișnuite să lucreze în parametri normali, biologici, cu limitările de rigoare. De aceea el afirmă că „a auzit” cuvinte care nu se pot rosti! Până și intensitatea me-

sajelor auditive sau vizuale trebuia modelată spre a nu distruge fizic receptorii biologici. Când nu s-a procedat așa, din motive speciale, efectele au fost impresionante: Saul din Tars orbește (temporar) atunci când Dumnezeu în mod intenționat vrea s-o facă pentru a-l scutura din starea sa de orbire spirituală (v. *Faptele Apostolilor*, 9/8); străjerii mormântului lui Iisus, văzându-l pe înger, s-au cutremurat și au căzut ca niște morți (v. Ev. Matei, 28/4); la Schimbarea la Față, ucenicii, auzind glas din cer, «*au căzut cu fețele la pământ și s-au înspăimântat foarte tare*» (Ev. Matei, 17/6).

Iezechiel este dus cu duhul în mijlocul unui câmp plin de oase omenești și este purtat împrejurul lor. Ele erau «*foarte multe pe fața pământului*» (Iezechiel, 37/2). El proorocește, la îndemnul Domnului, și oasele se alătură și se încheagă, alcătuind trupuri (v. *Iezechiel*, 37/8). Apoi proorocește și cheamă Duhul din cele patru vânturi, și trupurile înviază (v. *Iezechiel*, 37/10). Acest scenariu este imaginar, sau Iezechiel a trăit (în duhul) o realitate vie? Este aceasta o repetiție generală, sau, cumva, un salt peste timp? Ce se poate spune cu certitudine este că „*ieșirea din trup*” arată că simțurile lui Iezechiel sunt amorțite sau adormite sau suspendate temporar. Altminteri, Iezechiel n-ar fi putut percepe, cu toată forța duhului lui, realitatea vie a viziunii și mesajul ei.

Vise de noapte și tălmăcirea lor

O modalitate uzuală prin care Dumnezeu comunică omului voința Sa și pe care o întâlnim consemnată atât în Vechiul cât și în Noul Testament, este visul. Avraam primește cuvântul lui Dumnezeu în vis: «*...fost-a cuvântul Domnului către Avram noaptea, în vis, și a zis: „Nu te teme, Avrame, că Eu sunt scutul tău, și răsplata ta va fi foarte mare”*» (Facerea, 15/1). «*Și a crezut Avram pe Domnul și i s-a socotit aceasta ca dreptate*» (Facerea, 15/6). Și tot în vis, în somn greu, însoțit de întuneric și frică mare (v. *Facerea*, 15/12), primește Avraam de la Dumnezeu proorocie asupra urmașilor săi.

Iacov visează o scară sprijinită de pământ și cu vârful atingând cerul. Domnul Însuși, așezat la capătul scării, îl binecuvintează pe el și pe urmașii lui, și prin aceștia toate neamurile pământului (v. *Facerea*, 28/12-15). Iacov a crezut. El nu și-a pus problema să-L legitimizeze pe Cel Care îl binecuvântează pentru a evita astfel o eventuală înșelare. Tot Iacov visează un înger care-l îndeamnă să se scoale, să părăsească ținutul în care se afla și să meargă în pământul său de naștere (v. *Facerea*, 31/11-13). Din nou Iacov a crezut. El a ascultat necondiționat de înger.

Samuel este chemat pe nume, în vedenie de noapte, de glasul Domnului (v. *I Regi*, 3/4), dar Samuel «*nu cunoștea atunci glasul Domnului, și cuvântul Domnului nu i se descoperise încă*» (I Regi, 3/7). Cu toate acestea, pentru Samuel această „necunoaștere” nu a reprezentat un impediment. El a crezut că i-a vorbit Dumnezeu, și i-a povestit și preotului Eli vedenia, cu de-amănuntul (v. *I Regi*, 3/18).

Saul, împotrivindu-se cu tenacitate lui Dumnezeu, ajunge la mare strâmtorare, înspăimântându-se și tulburându-se inima lui (v. *I Regi*, 28/5). Abia atunci s-a hotărât să-L întrebe pe Domnul, «*dar Domnul nu i-a răspuns nici în vis, nici prin Urim, nici prin prooroci*» (I Regi, 28/6).

Bătrânul Iosif primește în vis pe îngerul Domnului, care i se arată și îl îndeamnă să fugă în Egipt cu Maria și cu Fiul său (v. *Ev. Matei*, 1/20-25). Și iar i s-a arătat în vis îngerul, îndemnându-l să se întoarcă în pământul lui Israel (v. *Ev. Matei*, 2/19-21). E lesne de presupus ce s-ar fi întâmplat dacă Iosif s-ar fi îndoit că îngerul i-a vorbit în vis în numele lui Dumnezeu. Credința lui Iosif a fost mai presus de îndoiala că ar putea fi o înșelare de la diavolul.

O situație aparte o întâlnim când visele care vin de la Dumnezeu au ca destinație persoane oarecare, care nu sunt prooroci și nici măcar nu au vreo tangență cu sfințenia. Sunt aceste vise mai puțin credibile?

Iosif tâlcuiește două vise primite concomitent de mai-marele pitar și de mai-marele paharnic, sfetnici de seamă ai regelui Egiptului, arătându-le indirect, prin tâlcuirea lor, că ele reprezintă mesaje de la Dumnezeu: «*Oare, tâlcuirile, nu sunt ele de la Dumnezeu? Spuneți-mi, dar, visele voastre!*» (Facerea, 40/8).

Faraon visează un vis pe care Iosif i-l tâlcuiește, arătându-i că este de la Dumnezeu: «*Nu eu, ci Dumnezeu va da răspuns pentru liniștirea lui Faraon*» (Facerea, 41/16).

Proorocul Daniel, în afară de visele sale proprii (v. *Daniel*, cap. 7), tălmăcește și două vise ale lui Nabucodonosor (v. *Daniel*, cap. 2 și 4) ca pe niște proorocii autentice, venite de la Dumnezeu.

Ghedeon este îndemnat de către Domnul să asculte dialogul dintre doi oșteni oarecare, aflați de strajă în tabără, prin care unul povestește un vis, iar celălalt îl tălmăcește: «*Auzind povestirea visului și tălmăcirea lui, Ghedeon s-a închinat Domnului*» (Judecătorii, 7/15).

Solomon Îl primește în vis pe Dumnezeu, de la Care cere în dar «*mintă pricepută, ca să asculte și să judece poporul și să deosebească ce este bine și ce este rău*» (III Regi, 3/9), iar Dumnezeu îi dă nu numai înțelepciune cerească, ci și bogăție, slavă și viață îndelungată, ca răsplată pentru smerenia sa (v. *III Regi*, 3/12-14).

Demonul îndoielii promovează înșelarea demonicească

Visele, așadar, sunt o modalitate curentă de comunicare între Dumnezeu și om. În mod firesc, se pun însă două întrebări:

1. Care vise sunt de la Dumnezeu, și care nu?
2. Este încălcată prin această modalitate de comunicare voința conștientă și liberă a omului?

La prima întrebare s-a răspuns deja parțial când s-a arătat cum credința lui Avraam, a lui Iacov, a lui Samuel și a lui Iosif au fost mai presus de îndoiala lor, privind eventuala înșelare de la diavolul. S-ar mai putea adăuga că, fiind vorba de o lucrare dumnezeiască, în mod sigur Dumnezeu adaugă la credința din fire a omului darul credinței și puterea de a nu se îndoii. Altminteri, omul nu ar putea niciodată doar cu propriile sale puteri și cu credința din fire să se raporteze în mod corect la Adevăr. Dimpotrivă, Dumnezeu deschide mintea celor ce primesc proorociile și le sporește darul credinței. Astfel, despre proorocul Daniel se relatează că, urmare rugăciunilor sale fierbinți, este întâmpinat de îngerul Gavriil, care i-a grăit zicând: «*Daniele, chiar acum am sosit ca să-ți deschid mintea*» (Daniel, 9/22).

A doua întrebare se leagă de argumentele formulate de necredincioși pentru întărirea obiecțiilor privind «*încălcarea voinței libere a sfintei Virginia*», «*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*» și presupusele «*sfaturi bune pe care le-ar da diavolul*». Dacă am accepta aceste ipoteze, va trebui să admitem că toate visele prezentate mai sus, culese din sfânta Scriptură, sunt mostre de încălcare flagrantă a voinței libere a omului de către Dumnezeu, și, eventual, de înșelare demonică. Apelând la starea onirică a omului și folosind-o, Dumnezeu Se lasă acuzat, în mod conștient, de atitudine dictatorială și de sperjur. În aceste circumstanțe omul pare a fi manevrat ca o marionetă care urmează să execute orbește niște îndemnuri primite în stare de transă hipnotică și cărora nu li se poate împotrivi. Ar reieși, totodată, că Dumnezeu alege în mod special această cale, când omul este doborât de somn, pentru ca să-și impună fără replică voința Sa. Cei care confundă libertatea cu libertinajul se vor întreba retoric: „*unde mai este voința liberă, promisă de Dumnezeu?*“. Ei se tem că vor pierde partea ce le revine din «*sinergia voinței lui Dumnezeu și a omului*» fără a se întreba mai întâi dacă și-au dobândit demnitatea de a colabora direct cu Dumnezeu, căci «*Dumnezeu, celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har*» (I Petru, 5/5).

Dacă se tem, pot fi liniștiți.

Întâi, Dumnezeu are și alte metode de comunicare în care voința liberă a omului nu poate fi pusă la îndoială. Dimpotrivă, Dumnezeu e nespus de cooperant și de concesiv cu cei dreپți. Avraam, spre exemplu, reușește să obțină de la Dumnezeu prin dialog o micșorare tenace și consistentă a numărului de oameni dreپți prin care s-ar fi putut salva, condiționat, cetatea Sodomei: de la 50 la 45, apoi la 40, apoi la 30, apoi la 20 și, în fine, la 10. Dar, din păcate, nu s-au găsit nici măcar zece dreپți prin care să se salveze cetatea Sodomei (v. *Facerea*, 18/23-33).

Apoi, Dumnezeu propune, nu impune. Cei care au primit visele puteau foarte bine să creadă în ele sau nu. Tot așa este și în ce privește comunicările primite de oameni prin sfânta Virginia: nimeni nu impune cu forța ca ele să fie crezute. Însă dacă tot pretindem că sfânta Scriptură este de la Dumnezeu și dacă, citind în ea, găsim că Dumnezeu comunică omului și prin starea de somn, nu numai prin cea de veghe, va trebui să admitem că argumentele de genul: «*Somnul în care cădea Virginia încalcă voința liberă a omului*», sunt infantile, tendențioase și, până la urmă, false.

Denigratorii sfintei Virginia au atacat cu precădere starea ei de neparticipare activă la comunicările Domnului, numind-o „posedare“ și afirmând că este nefiresc ca Dumnezeu să adoarmă – fie și temporar – conștiința unui prooroc. Demonul îndoielii nu ezită s-o acuze pe sfânta Virginia că promovează, chiar și indirect, „*înșelarea demonicească*“.

Sfânta Scriptură consemnează însă exemple întru totul similare. Sfântul prooroc Iezechiel afirmă despre sine că, fiind căzut cu fața la pământ și auzind glas (de la cineva necunoscut!), a intrat în el un duh (v. *Iezechiel*, 2/2; 3/24) care l-a sculat în picioare și l-a avertizat să-l asculte și să nu fie îndărătnic. Apoi, duhul l-a obligat să mănânce o hârtie (v. *Iezechiel*, 3/3), l-a ridicat (v. *Iezechiel*, 3/12), l-a luat și l-a dus la Tel-Aviv (v. *Iezechiel*, 3/14), unde a rămas șapte zile în extaz. Și aceasta a fost o „posedare“ de la acel duh?

Filip este purtat cu trupul de Duhul Domnului și mutat din fața famenului etiopian până la Azot (v. *Faptele Apostolilor*, 8/39-40). O altă „posedare“? A fost Filip rugat să-și dea acordul pentru această „mutare“?

Tot sfânta Scriptură ne arată că diverse alterări ale simțurilor și, în particular, pierderea conștiinței de sine, sunt stări fiziologice firești, care apar și însoțesc evenimente exterioare suprafirești, cum ar fi apropierea fizică de Dumnezeu, vederea strălucirii Sale sau simpla auzire a vocii Sale.

Proorocul Daniel mărturisește (v. *Daniel*, 10/8) cum o vedenie dumnezeiască îl slăbește de puteri. Tot Daniel, relatând despre o vedenie cu înger, își descrie emoția puternică ce însoțește propriile simțiri, astfel: «*Și când vorbea cu mine, stam înmărmurit cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1998);

«*Și când vorbea cu mine, stam aiurit, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția 1944);

«*Și când vorbea cu mine, am căzut în letargie, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia T.O.B., ediția LE CERF, 1992);

«*Și pe când el vorbea cu mine, eram într-un somn adânc, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia Holy Bible, ediția 1901);

«*Și pe când vorbea cu mine, stam uluit, cu fața la pământ*» (Daniel, 8/18, Biblia, ediția IL CERCHIO, 1990).

Toate versiunile de mai sus, deși prezintă diferențe de nuanță substanțiale, sugerează că proorocul intra într-o neobișnuită detașare care trece, în interpretarea traducătorilor, de la registrul minor (uluire) la disponibilizarea totală (somm adânc, letargie). Proorocul devine de-a dreptul un simplu „vas“ care se oferă spre a fi umplut cu hrana

duhovnicească ce va fi apoi dăruită oamenilor. Poate fi atunci imputată starea sa de participare pasivă, cu termeni tendențioși, precum „*încălcarea a voinței libere*” sau, de-a dreptul, cu „*posedare*”? Până la urmă, adevărații prooroci își exprimau voința liberă printr-o totală disponibilizare anticipată, expresie a dăruirii și a dragostei lor de Dumnezeu. Acest gest unic devenea expresia acceptării perene, definitive chiar, de a fi servi ascultători întru totul față de Dumnezeu. A le cere mai mult înseamnă a propune cu îndrăzneală imixtiunea lor în cuvântul lui Dumnezeu și, în consecință, alterarea acestuia. Această alternativă este însă întru totul inacceptabilă, căci proorocul care și-ar permite așa ceva ar fi automat decăzut din drepturi în categoria proorocilor mincinoși. Despre ce „*voință liberă*” poate fi vorba atunci când urmează a se vesti poporului o proorocie? Atât ea, cât și sus-amintita „*sinergie de voință*” rămân simple juxtapuneri de cuvinte, care exprimă retorica ieftină, speculativă și sforăitoare a celor care au curajul de a se război cu Însuși Dumnezeu.

Responsabilitatea primirii mesajelor de către prooroci este atât de mare încât lasă uneori urme adânci în starea firească de echilibru a primitorului: «*Și eu, Daniel, am fost istovit de puteri și am căzut bolnav câteva zile*» (Daniel, 8/27). Slăbiciunile acestea sunt, așadar, interioare, intrinseci firii omenеști. Ele nu vin din exterior, ci se constituie ca o formă reflexă de apărare față de impresia adâncă, produsă de măreția Persoanei dumnezeiești, Care aduce mesajul. Dimpotrivă, tocmai această Persoană este Cea Care întărește și reabilitează psihic și fizic pe cel afectat. Dumnezeu lucrează asupra proorocilor Săi ștergând slăbiciunile lor și împlinindu-le cu tărie lipsurile trupesti.

Spre exemplu, un caz tipic de afazie, întâlnit la proorocul Daniel («*Și pe când grăia cu mine astfel de cuvinte, mi-am întors privirea spre pământ și am rămas ca un mut*»), este vindecat îndată de către înger: «*Acela Care avea înfățișarea Fiului Omului S-a atins de buzele mele; atunci am deschis gura mea și am grăit. [...] S-a atins iarăși de mine [...] și mi-a dat tărie*» (Daniel, 10/15-19).

Proorocul Isaia se crede pierdut pentru că L-a văzut cu ochii pe Domnul Savaot, dar primește în templu curățirea păcatelor sale și este întărit de unul din serafimi, care-i apropie de buze un cărbune aprins, luat cu cleștele de pe jertfelnic (v. Isaia, 6/7).

Preotul Zaharia rămâne mut, ca o consecință directă a propriilor sale slăbiciuni: frica (v. Ev. Luca, 1/12) și puținătatea credinței (v. Ev. Luca, 1/18). El continuă însă să proorocească mai departe prin semne (v. Ev. Luca, 1/22), și abia după ce scrie pe tăbliță numele fiului său, Ioan, «*îndată i s-a deschis gura și limba și vorbea binecuvântând pe Dumnezeu*» (Ev. Luca, 1/63). Sfânta Scriptură arată prin cuvintele: «*toți s-au mirat*» (Ev. Luca, 1/63) și «*frica i-a cuprins pe toți care locuiau împrejurul lor*» (Ev. Luca, 1/65) că starea particulară de pierdere a integrității psihice la Zaharia (afazie, vindecată apoi din exterior prin voia Domnului) se constituie ea însăși într-un mesaj ceresc de avertisment, care ilustrează nu numai puterea lui Dumnezeu și pedeapsa pe care El o îngăduie pentru necredință, dar mai ales fragilitatea „*vaselor*” alese de Dumnezeu, adică a proorocilor prin care Domnul Își comunică voința Sa. Nu prin demnitatea preotească a primitorului se legitimează mesajele transmise de către Dumnezeu și nici prin elocvența de limbaj a proorocului care vestește poporului cuvântul lui Dumnezeu, ci prin însăși puterea lui Dumnezeu, care se evidențiază prin contrast cu slăbiciunile și stângăciile „*vaselor*” Sale proorocești. În cazul de față, amuțirea și apoi tăcerea prelungită, impusă preotului Zaharia ca o consecință firească a propriilor sale îndoieli, este mai convingătoare decât orice strigăt de bucurie sau de uimire.

Moise, care era gângav, vorbea poporului prin gura fratelui său, Aaron, așa cum hotărâse Domnul: «*Va grăi el poporului în locul tău, vorbind pentru tine, iar tu îi vei fi grăitor din partea lui Dumnezeu*» (Ieșirea, 4/16).

Proorocul Ieremia, fiind încă tânăr, încearcă să fugă de chemarea la proorocie: «*O, Doamne Dumnezeule, eu nu știu să vorbesc, pentru că sunt încă tânăr*» (Ieremia, 1/6). Domnul însă îl întărește investindu-l cu darul proorociei: «*Eu sunt cu tine ca să te izbăvesc. [...] Și Domnul mi-a atins gura și mi-a zis: „Iată, am pus cuvintele Mele în gura ta!”*» (Ieremia, 1/8-9).

Despre ce „*participare conștientă*” mai poate fi vorba chiar treaz fiind, când proorocului i se pune în gura sa hrana din cer, cuvântul Domnului? El trebuie doar s-o primească și s-o împartă, proaspătă și fierbinte, oamenilor. Ca și în starea de vis, contribuția personală a proorocului aflat în trezie (exceptând dăruirea sa anticipată, totală și fără rezerve de îndoială în suflet) este irelevantă.

A dat vreodată diavolul sfaturi bune?

S-a mai adus aici ca argument, în eventualitatea admiterii (ca ipoteză posibilă) posedării de către diavol a celor ce nu sunt în stare de veghe, că diavolul ar putea „*da sfaturi bune, în aparență, până l-a făcut pe om să aibă încredere în el*”. Apoi, pentru a ilustra caracterul înșelător al acestei conduite de circumstanță, s-a amintit o povestire din Pateric, care susține această teză.

Să observăm însă că dacă acceptăm această paradigmă, atunci disimularea din comportamentul diavolului va fi în mod obligatoriu o manevră temporară. Până la urmă, pentru a culege roadele osteneții sale, diavolul tot „*își va da arama pe față*”. Mai devreme sau mai târziu el va exploata în mod vizibil și nemilos roadele înșelăciunii sale. Spre exemplu, diavolul mândriei se dezlanțuie crunt asupra celor șapte fii ai arhierelui Scheva, care cutreierau lumea și

care au încercat fără trimitere să scoată demoni în numele Domnului: «*Și sărind asupra lor omul în care era duhul cel rău și, biruindu-i, s-a întăritat asupra lor; încât ei au fugit goi și răniți din casa aceea*» (Faptele Apostolilor, 19/13-16).

Dacă ar fi altfel, adică dacă diavolul s-ar limita la a da sfaturi bune în mod perpetuu, atunci el s-ar transforma fără voie în cel mai longeviv și mai neobosit apostol al lui Hristos. Acest lucru este însă inacceptabil: «*Dacă satana scoate pe satana, s-a dezbinat în sine; dar atunci, cum va dăinui împărăția lui?*» (Ev. Matei, 12/26). Or, în cazul proorociei de la Pucioasa (în cei cincizeci de ani de propovăduire neîntreruptă a cuvântului lui Dumnezeu, prin care se promovează roadele pocăinței și ale umilinței, lepădarea de sine, sfintele Taine, duhul de biserică, preacinstirea Maicii Domnului, cinstirea sfinților, a sfintei cruci și a sfintelor icoane, respectul față de preoție, iubirea de Dumnezeu și de aproapele, împărăția cerurilor și a doua venire a lui Hristos) nu apare nici cel mai mic accent reverberant, nici o inflexiune în linia neabătută pe care merge lucrarea de propovăduire tenace a adevărilor creștine fundamentale, în versiunea lor genuină, prin trăirea autentic creștină a celor care împlinesc cuvântul lui Dumnezeu: «*îi veți cunoaște după roadele lor*» (Ev. Matei, 7/16).

Să mai așteptăm câțiva ani? Detractorii pretind că nu e nevoie, ei afirmând, fără să demonstreze, că înșelarea diavolului e cât se poate de evidentă. Cu ce ochi pizmași au văzut ei acest lucru? Este aici dezvăluită mai degrabă neputința celor ce se simt părăsiți de către Dumnezeu din cauza păcatelor lor. Ei nu admit că Duhul lui Dumnezeu suflă unde voiește, alegând temple curate și împodobite, oameni sfinți în care să Se sălășluiască. Pentru ei se potrivește acel proverb: „*Vulpea care nu ajunge la struguri zice că sunt acri*”.

Cât să mai așteptăm, așadar, până ce presupusa înșelăciune a diavolului își va arăta concret și la vedere „*roadele*”, pentru ca să le putem da, în sfârșit, dreptate celor care astăzi calomniază gratuit cuvântul lui Dumnezeu și pe sfânta Virginia?

Proorocii vor lua plată de prooroci

În mod sigur, proorocii din toate timpurile au fost mereu neînțeleși, marginalizați, prigoniiți, dar au rămas, în același timp, de nestăvilat, căci ei nu lucrau singuri, ci Duhul lui Dumnezeu lucra peste ei și prin ei: «*Cuvântul Domnului s-a prefăcut în ocară pentru mine și în batjocură zilnică [...], dar iată, era în inima mea ceva ca un fel de foc aprins, închis în oasele mele, și eu mă sileam să-l înfrânez, și n-am putut*» (Ieremia, 20/9);

«*Iată, vasul Meu (sfânta proorociță Virginia – n.r.) are să călătorească astăzi la doctor. Acum se va scula, și are să plângă amar de durerea ce o suferă din cauza loviturilor ce le-a primit în tren. A fost lovită peste cap cu pumnii, peste gură cu palmele, peste plămâni, coastele îi sunt aproape frânte, căci a fost târâtă pe jos și au băgat-o într-o cameră la gară, și acum o duc la doctori. Dar ferice de ea, că mare plată va lua în împărăția Mea, când voi veni, căci va fi printre proorocii Mei*» (citată din Cuvântul lui Dumnezeu, 21 aprilie/4 mai 1958).

Dar proorocii vor lua plată de prooroci: «*Cine primește prooroc în nume de prooroc, plată de prooroc va lua, și cine primește un drept în nume de drept, răsplata dreptului va lua*» (Ev. Matei, 10/41).

Din exemplele date mai înainte reiese cu prisosință că Dumnezeu îngăduie ca aleșii Săi, proorocii, să treacă prin stări speciale, suprafirești sau chiar nefirești dacă e cazul, pentru a-i transforma din vase fragile în vase trainice, nevulnerabile, capabile să îplinească exact și deplin misiunea de vestire a cuvântului lui Dumnezeu.

În ceea ce o privește pe sfânta Virginia, ținând seama și de împrejurările istorice și politice în care s-a dăruit Domnului ca vas de proorocie, era necesar să se facă o distincție netă între duhul omului și Duhul lui Dumnezeu. Chiar și așa, mulți neîncredători se îndepărtau clatinând din cap. Dacă proorociile rostite prin sfânta Virginia s-ar fi făcut în stare de veghe, vasul lui Dumnezeu ar fi fost sfârâmat în bucăți, cu furie revoluționară. Dar așa, curiozitatea, neîncrederea și misterul i-au temporizat pe călăi, care au ales calea experimentului. Aici ei au excelat prin ingeniozitate malefică, supunând-o pe sfânta Virginia la teste dureroase și înjositoare; dar Dumnezeu a întărit vasul Său în aceste încercări tocmai prin detașarea lui în extrasenzorial. A fost soluția unică pentru a o păstra pe sfânta Virginia în viață atunci și acolo unde imaginația diabolică a călăilor securiști se desfășura în voie, dezlănțuită.

Așadar, unicitatea soluției a impus o cale neobișnuită pentru a se ajunge la ea: vasul ales pentru proorocie a fost scos complet din mocirla lumii pentru a străluci ca soarele. Deși „*vas de cinste*”, ales din pântecele maicii sale, el a lăsat cinstea întreagă „*Olarului*”, neoprindu-și nimic pentru sine. Pe noi însă nu ne împiedică nimic ca să apreciem jertfelnicia ei și roadele lucrării ei profetice. Mai mult chiar, să o cinstim fără rezerve, așa cum o facem și cu ceilalți prooroci amintiți în argumentația de mai sus.

Adevărul, demonstrat matematic

1. Întotdeauna când Domnul proorocea prin sfânta Virginia, ea avea capacitatea senzorială protejată prin pronia dumnezeiască primind un somn adânc, asemănător celui pe care-l primise Adam atunci când Dumnezeu a făcut-o din el pe Eva. Ca ființă umană, sfânta Virginia era detașată senzorial de lumea materială. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea omul!

2. Diavolul nu s-a putut folosi din roadele vorbirii proorocești a sfintei Virginia, deoarece această vorbire purta în sine atributele dumnezeirii:

a. Învățătura cerească (adâncă, consistentă, coerentă și canonică): *«Asemenea este împărăția cerurilor; omului care a semănat sămânță bună în țarina sa»* (Ev. Matei, 13/24);

«Iubiții mei copilași, cu dragoste sfântă vă împărtășesc cuvinte de la Duhul Sfânt și învățături spre folosul mântuirii sufletelor voastre» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

b. Iubirea paternă (blândă, caldă, plină de dor pentru mântuirea omului): *«Eu sunt Păstorul Cel bun. Păstorul Cel bun Își pune sufletul pentru oile Sale»* (Ev. Ioan, 10/11);

«Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

c. Spiritul profetic (înălțător, transcendent, eshatologic): *«Drept aceea, privegheați, că nu știți ziua, nici ceasul când vine Fiul Omului»* (Ev. Matei, 25/13);

«Îndreptați-vă spre voile Domnului și spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus și să-Și poată Domnul împlini planul Său cu voi» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

d. Iconomia suprafirească (precisă, înțeleaptă, echilibrată): *«Cine este iconomul credincios și înțelept pe care stăpânul îl va pune peste slugile sale ca să le dea la vreme partea lor de grâu? Fericită este sluga aceea pe care, venind stăpânul, o va găsi făcând așa»* (Ev. Luca, 12/42-43);

«Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia slujiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

e. Cuminenția îngerească (precaută, dulce, diafană): *«păziți-vă de aluatul fariseilor»* (Ev. Marcu, 8/15);

«Iar tu, copil cuminte, ce stai cu luare-aminte și cu frică în fața Domnului, de ce nu ajuți pe fratele tău care șade nepăsător?» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

f. Dăruirea jertfelnică (altruistă, universală): *«Căci pâinea lui Dumnezeu este cea care se coboară din cer și care dă viață lumii»* (Ev. Ioan, 6/33);

«Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plata» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

g. Ineditul atemporal (original, constructiv): *«N-am venit să stric legea, ci s-o împlinesc»* (Ev. Matei, 5/17);

«Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veșnică, pentru aceasta. Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie» (citad din Testamentul sfintei Virginia, 19 mai/1 iunie 1980).

Dacă, prin absurd, am admite că diavolul a hrănit creștinătatea timp de cincizeci de ani cu atâtea învățături cerești, de mult împărăția lui s-ar fi dezbinat întru sine. De aceea:

Prin sfânta Virginia nu vorbea diavolul!

3. Din proorociile sfintei Virginia s-au folosit însă doar omul sfânt și Dumnezeu. Omul curat a primit o nouă confirmare a existenței lui Dumnezeu și a iubirii nemărginite pe care El o nutrește față de creația Sa. Dumnezeu a chemat prin cuvânt, a primit, și apoi a pecetluit cu darul credinței un popor nou, de fii credincioși, pe care l-a numit Noul Israel. Prin acesta El Și-a zidit Biserica-mireasă, Noul Ierusalim, care se pregătește asiduu, prin ascultare și curăție sfântă, de întâmpinare întru slavă a Împăratului Hristos, la cea de a doua Sa venire pe pământ: *«Și iarăși va să vină cu slavă să judece viii și morții, a Cărui Împărăție nu va avea sfârșit»* (fragment din Crezul creștin). De aceea:

Prin sfânta Virginia vorbea Dumnezeu!

Cuvântul lui Dumnezeu este, așadar, al lui Dumnezeu, și este de la Dumnezeu, și este Dumnezeu, și Dumnezeu este Cuvântul: *«Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, Cel ce era, Cel ce este și Cel ce vine»* (Apocalipsa, 1/8).

«O, vino, Doamne Iisuse!» (Apocalipsa, 22/20)

„Fenomenul de la Pucioasa nu este o erezie“

Sfântul apostol Pavel a spus: *«Dacă e Duhul lui Dumnezeu, să nu-L stingeți!»*. Eu studiez fenomenul de la Pucioasa de opt ani și nu-l pot considera o erezie. Dacă Dumnezeu suflă acolo Duhul Său, eu nu-I pot spune Domnului: „Taci!”. M-aș bucura dacă membrii Sfântului Sinod ar cerceta acest fenomen cum l-am cercetat eu, cu prudență, cu discernământ și cu râvnă sinceră de a descoperi adevărul adevărat.

Sunt viziuni și viziuni. Vedenii și proorocii au fost și vor fi întotdeauna, până la capătul istoriei, în mijlocul căreia lucrează Duhul Sfânt, Care suflă unde vrea, cum spune sfânta Evanghelie.

Prin mesajul de la Pucioasa suntem învățați să trăim la nivelul exigenței evanghelice, să consonăm întru totul cu adevărul credinței revelate. Noul Ierusalim din România nu este un pericol nici pentru biserică, așa cum am constatat eu până acum, nici pentru neamul românesc, care e atât de frumos glorificat în mesaje. Din contră, dacă fenomenul e adevărat, atunci va fi o sursă de reîmprospătare pentru biserica străbună și de înnoire pentru neamul nostru, care e numit ales și binecuvântat de Dumnezeu. Nu știu de ce episcopul Vasile Târgovișteanul vrea să *„termine odată cu Pucioasa”*, să-i sporească gravitatea și să ațâțe autoritățile civile. Erezie înseamnă răstălmăcirea unui adevăr dogmatic. Or, la Pucioasa, nici o dogmă n-a fost știrbită, nici un canon n-a fost lezat sau încălcat. Că există acolo avertismente și mesaje din altă lume, persoane prin care se comunică ele, aceasta e cu totul altceva, dar nu e vorba de erezie. Nu se poate dovedi că sunt abateri de pe linia doctrinară a bisericii răsăritului. În biserica noastră au fost, într-adevăr, multe erezii, și de aceea toți sunt prudenți. Noi avem o rânduială canonică. Se tem să nu ne rătăcim, din grija prea mare pentru unitatea canonică și dogmatică a Bisericii Ortodoxe, dar nu în două-trei zile califici un fenomen ca fiind sectar. Asta cere timp și bună-credință.

Toți iau în considerare ponegrelile care mi s-au adus, dar nu mă cred pe mine, care sunt arhieru. Cercetez fenomenul de opt ani cu toată grija. Sunt teolog scrupulos în cercetare și nu pot să calific fenomenul ca venind de la cel rău. Rămân pe poziție, indiferent care va fi hotărârea Sfântului Sinod, întrucât conștiința mea nu-mi spune că trebuie să mă lepăd, și nu sunt convins că sunt înșelat, chiar dacă privesc fenomenul cu prudență și cu frică sfântă până când se va face cunoscut într-un chip văzut de toată lumea ca o manifestare cu putere dumnezeiască.

Dacă se vor lua măsuri împotriva mea, voi primi totul cu bucurie, chiar și sancțiunea extremă a caterisirii (*excomunicării, n.r.*). Mă voi retrage împăcat, într-un loc de meditație; mă voi ruga și voi aștepta ca toți, inclusiv eu, să vedem adevărata lucrare a lui Dumnezeu. Nu voi cârți, nu voi critica pe nimeni. Îi înțeleg pe cei ce nu înțeleg. N-am pretenția să creadă cum cred eu. Ei n-au văzut ce am văzut eu de opt ani de zile. Dar cum să iei niște măsuri dacă fenomenul n-a fost temeinic studiat și analizat, iar eu n-am fost ascultat?

Majoritatea și-au format o opinie pe baza a ceea ce a apărut până acum în presă despre Pucioasa. Interesul lor a fost ca eu să mă lepăd de Pucioasa, să spun: „am fost înșelat”, și nu să vadă cu adevărat ce este la Pucioasa. Trebuie să se ia în considerare ce cred eu, și nu să mă considere naiv, nici știrbit la judecată. Să se întrebe măcar: *„Ce e cu omul acesta care crede în ceea ce se întâmplă la Pucioasa și nu cedează? Poate n-o fi el chiar atât de lipsit de minte!”*.

S-a dorit din răspuțeri să mă lepăd de Pucioasa. Dar de dragul tronului de la Cluj sau al altor funcții, prefer să îndur rușinea. Dacă se dovedește că fenomenul de la Pucioasa e o erezie, mă pocăiesc. Hristos a venit în lume pentru păcătoșii care se căiesc pentru fărădelegile lor. Dacă aș renunța acum, n-ar fi pentru că așa aș simți, ci aș face-o din lașitate, ca să astup gurile rele, să scap de acuzații și să mă mențin în tronul de la Cluj. Nu o fac, ca să nu fiu un Iudă și un trădător. Dacă Dumnezeu e cu adevărat acolo la Pucioasa, atunci m-aș dovedi un om care sfidează Duhul Sfânt. Dar sfântul apostol Pavel a spus: *«Duhul să nu-L stingeți, proorociile să nu le disprețuiți!»* (I Tesaloniceni, 5/19-20).

Prefer să fiu denigrat acum, ca Dumnezeu să ne ajute să vedem în timp, ce este cu adevărat acolo la Pucioasa!

† Irineu Bistrițeanul

Articol publicat în ziarul „Evenimentul Zilei” (18 ianuarie 1993), înainte de ședința Sinodului B.O.R.

ÎNAINTEA CUVÂNTULUI

(Prefața cărții editate în anul 1995)

Este prea frumoasă tradiția credinței ortodoxe și faptele ei cele mântuitoare și liniștitoare de suflet ca să nu fie trăită această viață, ca să nu fie gustată din plin spre mângâierea sufletului cel necăjit al omului veacului acesta și spre lucrarea mântuirii întru Hristos. Și este prea frumoasă, prea cerească și prea înaltă chemarea lui Dumnezeu, coborâtă pe pământul României prin cuvântul Său, care se lasă din cer de patruzeci de ani în chip atât de minunat, mai minunat decât oricând, căci în istoria poporului român stă, deja, înscrisă coborârea din cer a cuvântului lui Dumnezeu începând din anul 1955 și până astăzi. Cuvântul lui Dumnezeu, și nu cuvântul despre Dumnezeu.

*A existat și există în România un popor luat din ea, cu care a vorbit și cu care vorbește din cer Dumnezeu. Noi nu am dat de un neadevăr sau de niște închipuiri sau de niște speculații ale istoriei acestui timp în care trăim, ci suntem martori ai Adevărului care se coboară din cer și care se numește: **Cuvântul lui Dumnezeu în România**.*

Nu suntem teologi, nu vorbim din cunoașterea teologiei speculative și ai termenilor ei filozofici și moderni. Vorbim ajutați de cuvintele teologiei cerești, și iată, le dăm oamenilor. Suntem hotărâți să înțelegem că teologie înseamnă cuvântul lui Dumnezeu, prin cele două părți ale cuvântului: Theos și Logos; înseamnă cuvântul rostit de Dumnezeu în orice vreme. Suntem hotărâți să înțelegem că Dumnezeu a vorbit, ca în toate vremurile, și în vremea noastră. Dumnezeu are vremea sub supunere și lucrează în toată vremea și grăiește din cer în toată vremea. Dacă Fiul lui Dumnezeu, Care este Cuvântul lui Dumnezeu, S-a coborât și S-a întrupat acum două mii de ani și dacă Luca evanghelistul a scris preaputernicului Teofil istoria Cuvântului Iisus Hristos, astăzi noi dăm oamenilor Cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta.

La început, poporul lui Dumnezeu a fost scos din robia Egiptului și a fost purtat prin pustie vreme de patruzeci de ani înspre țara Canaan. La sfârșit, iarăși a fost așa. A fost în România un popor ales din ea, un popor călăuzit de lumina și de stâlpul Cuvântului lui Dumnezeu, un popor care împlinește în duminica învierii din acest an vârsta de patruzeci de ani. Din capitolul întâi al cărții, «Sfânta Virginia, Trâmbița lui Dumnezeu», se va putea lua de la capăt înțelesul cel bun al începutului cuvântului lui Dumnezeu și al cursului său până azi. Cuvântul lui Dumnezeu, mare parte din el, a putut fi scris de fiii acestui popor. În primii ani de după 1955 a fost cules mai greu cuvântul. Au fost apoi perioade de prigoană, și cuvântul se scria și mai cu anevoie și se păstra foarte greu. Oamenii legii urmăreau poporul Domnului și de peste tot căutau și confiscau cuvântul scris. Dar după ce Dumnezeu a dat cu palma în prigonitorii din satul cuvântului lui Dumnezeu (satul Maluri), s-a putut apoi scrie și păstra mai mult cuvânt, și apoi majoritatea paginilor s-au adunat la un loc, și există această istorie, există mii de pagini.

Am fost cuprinși de Dumnezeu ca să facem parte din poporul Său, din lucrarea Sa. Suntem acum luați la lucru de înnoire, în numele Cuvântului. Poate chiar aceasta a fost chemarea și misiunea noastră: scoaterea la lumină a cuvântului lui Dumnezeu. Am luat din cuvântul cules din vremea trupului sfintei Virginia (1955–1980). Am luat, iarăși, din cuvântul coborât din cer când prin sora Virginiei a lucrat în același fel Dumnezeu (1980–1994). Cuvântul auzit și cules de creștini are în el simplitatea lor, și este frumos în exprimare, simplu și frumos, căci Dumnezeu grăia după nivelul înțelegerii lor. Și am luat apoi extrase și foarte multe mesaje întregi ale cuvântului lui Dumnezeu din perioada 1990–1995. Pe acestea le-am luat de la Mănăstirea Noul Ierusalim din Pucioasa, unde acum cuvântul se lasă de deasupra așezământului sfânt și unde cei veghetori înaintea glasului Domnului scriu cuvântul.

La ultima coborâre de cuvânt prin sfânta Virginia, în 3 septembrie 1980, Dumnezeu cuvânta așa: «Fiilor, va veni timpul, și vine, când voi sta în fața voastră mereu cu cuvinte sfinte». Asemenea mărturii de glas din cer, de glasul Domnului, de glasul sfinților, sunt multe în tradiția credinței noastre ortodoxe, dar cuvântul lui Dumnezeu din vremea aceasta înseamnă mărturie cu mult mai mult decât în orice vreme de până acum. Dumnezeu aduce prin cuvânt osândirea și judecata păcatului, vestirea și pregătirea pământului pentru întoarcerea Sa, primirea cuvântului vieții și recuperarea omului căzut, reîntoarcerea omului în viață de Eden.

Am stat de vorbă cu foarte mulți creștini care sunt cuprinși de acest izvor ceresc pe pământ. Le-am cules mărturiile la o parte din ei. Se putea mult mai mult, că toți voiau să mărturisească despre cuvântul lui Dumnezeu și al trâmbiței lui Dumnezeu, sfânta Virginia. Dar sărbătoarea cea de patruzeci de ani (Paștele, 1995) se apropie, și noi avem de dat poporului român această carte. S-a coborât din cer cuvântul care spune să scoatem cartea aceasta.

Multe cuvinte luate de securitatea politică a vremii se găsesc astăzi circulând sub altă identitate. Când ai material, de ce nu ai face-o? Iată, și noi facem tot așa, dar vorbim oamenilor de lângă rădăcina izvorului de profeție

al Noului Ierusalim în România. Noi am găsit pomul din care sunt luate aceste roade. Așa-zisa lucrare a indianului Sundhar Singh am găsit-o vestită de Dumnezeu în mijlocul acestui izvor, iar cei de la securitate care au avut materialul au schimbat multe cuvinte și le-au dat mai departe sub altă identitate. Nu știm, este posibil ca Dumnezeu să mai fi transmis și în alt loc, dar cuvântul acesta este coborât din cer în cadrul acestui izvor.

Găsim necesar să mărturisim că vorbește Tatăl, că vorbește Fiul întru Duhul Sfânt. Domnul Iisus Hristos face cale cuvântului Preasfintei Maicii Sale, Născătoarea de Dumnezeu, alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfintei Virginia alături de cuvântul Său; face cale cuvântului sfinților alături de cuvântul Său. Cuvântul lui Dumnezeu cel mai proaspăt transmis este deja citit în mijlocul mulțimilor care înconjoară poporul cel martor al cuvântului.

Am luat pentru această carte din mesaje Domnului către preoții și arhiereii care cred în coborârea cuvântului, nespecificând nici un nume, pentru a nu aduce peste ei pericolul caterisirii. Am luat din mesaje către oamenii de cultură, către oamenii vremii din diferite domenii, după cum trimite cuvântul lui Dumnezeu. Sunt prinse în carte mesaje și extrase din cuvântul lui Dumnezeu către regele nostru, Mihail I al României, care a citit cu numele său așezământul mănăstiresc de la Pucioasa. Sunt mesaje și extrase din cuvântul lui Dumnezeu către arhiepiscopul cel martor și întemeietor cu numele său al așezământului sfânt de la Pucioasa. Oamenii, și mai cu seamă românii, vor hotărî singuri ce este acest cuvânt, vor hotărî dacă este Dumnezeu sau dacă nu este Dumnezeu prin cuvântul coborât din cer, vor hotărî dacă vor crede sau dacă nu vor crede în cuvântul lui Dumnezeu dat de noi poporului român, care poartă, scrisă în el, această filă minunată de istorie cerească pe pământ, vreme de patruzeci de ani.

Vom sta la datorie dacă vom fi solicitați și vom lucra pe cât vom reuși, la cerința celor ce vor să înțeleagă nedumeririle care ar fi. Spunem așa pentru că deja de trei ani oamenii presei au scris în necunoștință de cauză despre acest ceresc mesaj al vremii și despre locul grădinii cuvântului. Poporul Domnului și cei mai mici de la Pucioasa nu fac decât să asculte și să lucreze tot ce aduce cuvântul lui Dumnezeu, care înnoiește totul și face totul curat. Puțini din oamenii presei au luat din cele adevărate, iar cei mai mulți au folosit chiar minciuna, chiar răutatea, chiar pizma, dar nici așa nu a fost rău, ci, dimpotrivă, oamenii au fost ajutați să se întrebe: „Ce este acolo, la Pucioasa?“, și adevărul s-a subliniat și mai bine. Propovăduind un adevăr chiar din duh de pizmă, nu faci decât să-l subliniezi cu două linii și cu litere groase, căci adevărul se luptă singur pentru sine.

Mulțumim și celor cu inimă curată și celor iritați, care au scris despre cuvântul lui Dumnezeu și despre locul său de coborâre și chiar despre noi, purtătorii de cuvânt ai acestui mesaj ceresc. Aceștia au făcut publicitate, și le mulțumim, căci oamenii au înțeles, în sfârșit, că cineva a încurcat bunăvoința Sinodului B.O.R. și, lucrându-se din lături, noi am fost lăsați în lături. Toate acestea au picat pe placul arhiepiscopului de Târgoviște (Vasile Costin), care a pus la lucru toată împotrivirea sa prin oamenii presei ce aveau drept sarcină denigrarea arhiepiscopului Irineu Bistrițeanul, cel ce a avut menirea de la Dumnezeu să cunoască din vreme lucrarea cuvântului, să o studieze conștiincios, ca un teolog, să o creadă apoi și să o împlinească așa cum venea ea din cer spre împlinire. Preoți ai eparhiei Târgoviște, și mai cu seamă cei vecini cu Mănăstirea Noul Ierusalim, au lucrat multe feluri de măturii mincinoase, cum că sunt culese de la lume, dar lumea nu cunoștea adevărul acesta, căci adevărul a fost ținut ascuns de Dumnezeu. Cei ce s-au luptat să pună vâl peste această fântână cerească poate vor mai lupta și de acum, dar cartea aceasta va sta față în față cu ei.

Nu îndrăznim să comentăm asupra cuvântului. Ne este teamă. Cuvântului lui Dumnezeu nu-i trebuie comentarii. Și pentru că vremea de acum a cuvântului s-a însemnat pe pământ prin ridicarea Sfintei Sfintelor Bisericii României (Mănăstirea Noul Ierusalim), după cum este profețit din cer în 17 iunie 1977: «Vine vremea să ridicăm case de închinare», și pentru că așa de anevoios se înțelege adevărul despre acest loc al grădinii cuvântului, alăturăm aici cuvântul arhieresc de la slujba de sfințire a pietrei de temelie a locului ales de Dumnezeu și o parte din predica arhierescă de la sfințirea lăcașului sfânt:

Rep.: — Părinte Irineu, suntem toți sub impresia acestei taine care reprezintă sfințirea acestui loc. Am urmărit slujba pe care ați ținut-o aici, și unii dintre cei care sunt aici sunt înlănțuiți de mai multă vreme de această taină. Aș vrea să ne mărturisim acum (pentru că tot ce se întâmplă aici este o mărturie), de ce acest loc? Ce s-a întâmplat, ce se întâmplă, de fapt, în acest loc? Care sunt misterele deocamdată cunoscute ale acestui loc și ale oamenilor care-l locuiesc?

P.S. Irineu: — Da. Dumnezeu întotdeauna a lucrat miraculos atunci când a pregătit pentru poporul Său cel credincios taine mari. Acesta este un loc în spatele căruia se ascunde o mare taină, acum parțial înțeleasă și de puțini înțeleasă, însă când vremea marilor împliniri se va arăta, atunci toți vor înțelege misterul și nu le va veni să creadă cum Dumnezeu Se revelează în atâta simplitate și umilință. Acesta este locul în care am pus astăzi piatră de temelie unui templu: templul lui Dumnezeu, templu în care Dumnezeu Își va arăta slava Sa și majestatea Sa până la palpabil și vizibil, templu în care Se va coborî cu tot cerul.

— Cum s-a ales acest loc? pentru că în aparență, spun, numai în aparență, el este, să spunem, un loc banal. Tainele lui și virtuțile lui sunt cu totul altele, și ele, probabil, așa cum spuneți, se vor arăta mai mult, și s-au arătat deja astăzi când s-a putut pune această piatră de temelie.

— Ascultând o astfel de întrebare a dumneavoastră, mă gândesc la cetatea Nazaretului, despre care locuitorii lui, ai acelor vremi în care Hristos a apărut în Nazaret, spuneau: «Poate din Nazaret să iasă ceva bun?». Dumnezeu are aici un izvor de apă vie. Este poate chiar acel râu din Apocalipsă, care curge din tronul Sfintei Treimi, râul vieții, din care acum se adapă puțini, și credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți. Și pentru că aici este sursa sau izvorul divin, nu contează cât de simplu și cât de necunoscut este acest spațiu geografic. Aici Dumnezeu vrea să-Și reveleze slava Sa, precum oarecând în acel banal și neluat în seamă Nazaret.

— Aș vrea să explicați un alt lucru miraculos. Știu că oamenii care trăiesc pe aceste locuri aud glasul Domnului. Și dumneavoastră știți. Cum s-a întâmplat acest lucru și cum se întâmplă? Că se întâmplă, se pare, această minune, continuu.

— Acest lucru s-a întâmplat chiar în epoca vechiului legământ când încă nu sosise vremea harului și când Dumnezeu prin aleșii Săi a pregătit venirea Fiului Său în lume și a grăit prin gura lor. Cuvântul pus în gura lor era, de fapt, cuvântul lui Dumnezeu. Din clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, după ce Fiul lui Dumnezeu, Cel întrupat, răstignit, înviat din morți și înălțat la Tatăl, L-a trimis din ceruri, de atunci, Dumnezeu, prin Duhul Sfânt, lucrează și mai minunat. Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să Mă duc, că dacă nu Mă voi duce, Duhul nu va veni la voi». Hristos S-a așezat de-a dreapta tronului ceresc, L-a trimis pe Duhul Sfânt în istorie, și de atunci prin Duhul Sfânt grăiește și lucrează minunat. Duhul Sfânt este Cel ce aduce cuvântul în gura unor aleși. Și din cartea sfântului apostol Pavel adresată corintenilor știm că unii dintre creștinii botezați primesc anumite harisme, alții primesc altele, alte harisme sau daruri speciale, și printre aceste harisme una este și aceea a vederii înainte, una este cea a profeției, despre care se poate vorbi în acest loc. Duhul este Cel ce suflă unde vrea, și când suflă, cuvintele pe care le grăiește vasul ales sunt minunate și nu sunt de la el; sunt de la Dumnezeu puse în gura lui.

— Și ce a profețit Duhul în acest loc?

— În acest loc Duhul a profețit că istoria se apropie de acel moment al coacerii, că opera salvatoare a lui Hristos trebuie să fie ajunsă în deplinătatea ei, că timpurile trebuie să fie încoronate. Și această încoronare a tuturor timpurilor va începe din România, pe care Dumnezeu, aici, prin vas ales și în cadrul acestui izvor miraculos, o numește cea binecuvântată, cea aleasă, pământ de mari promisiuni duhovnicești, glie a strălucirilor, pe care Dumnezeu vrea să-Și așeze diadema slavei Sale. Și în clipa în care Dumnezeu va pune această aureolă glorioasă pe creștetul României, din România se vor extinde binefacerile încoronării timpurilor peste întreaga lume. Atunci România va fi pământul regenerării mondiale; atunci din România, după cuvântul Domnului aici grăit, din România va răsări cântare nouă, cântare de pace și imn de slavă veșnică peste națiunile Terrei.

— E minunat ceea ce spuneți dacă lucrurile se vor împlini atât de grabnic, pentru că am înțeles, termenul pe care Dumnezeu l-a dat zidirii acestui lăcaș este foarte scurt, de numai trei luni.

— Da, într-adevăr, vremea s-a apropiat, și când Dumnezeu lucrează în istorie – și lucrează în mod miraculos, cum este cazul de față – atunci se suspendă și legile timpului și legile spațiului, și ce se poate face într-o zi, nu se pot face de către oameni obișnuiți în zece ani sau într-un secol. Credem că vremea s-a apropiat; noi nu stabilim pronosticuri, pentru că nu este dat nouă să știm aceasta, dar din ceea ce se grăiește, din ceea ce simțim, credem că timpul este foarte aproape, că plinirea vremii este la ușă, și ne bucurăm că noi trăim vremuri pe care poate că ar fi dorit moșii și strămoșii să le trăiască; trăim vremuri în care ceea ce au semănat ei și au pregătit ei prin suferință, prin lacrimi și sudori, noi putem să gustăm. După cuvântul Scripturii, ei au ostenit, și noi intrăm în holda lor.

— Nu ne rămâne decât să credem în puterea miracolelor, pentru că, bineînțeles, ele vor avea puterea să ne pună credința în locul credinței, istoria în locul istoriei și viața adevărată în locul vieții adevărate.

— Da, într-adevăr, atunci când acele vremuri de glorie și de plinătate se vor instaura pe plaiurile românești, toate structurile societății noastre vor fi refăcute. Atunci cultura, arta, știința, literatura și tot ce este de folos pentru o viațuire pașnică și prosperă vor avea adevărata strălucire, pentru că zgura păcatului va fi dată la o parte de pe coaja aceasta care acoperă fața cea adevărată a realității și spiritualității românești, și totul va străluci și totul se va descoperi în frumusețea primordială, așa cum era în paradisul edenic când omul nu cunoscuse ce este păcatul și când atât fauna, cât și flora, cât și perechea primordială era în stare curată. Atunci toate revelau splendori dumnezeiești; prin toate Dumnezeu grăia: și prin păsările și prin flori și prin oameni; și credem că aceasta va fi fața Ierusalimului cel nou, inaugurat pe pământul românesc: o restaurare a paradisului edenic.

— Vă mulțumesc, părinte Irineu, vă mulțumesc pentru că prin tot ceea ce faceți, întăriți gândul acesta că Dumnezeu nu Și-a întors fața de la noi, ci, dimpotrivă, este în permanență cu noi în gândurile și în faptele noastre.

Aș vrea să vă rog să-i prezentați pe cei de lângă dumneavoastră, care sunt doar o parte din oamenii acestui loc.

— Cei doi din dreapta și fratele din stânga mea sunt apostoli și slujitori ai lui Hristos, ce aparțin de acest templu și care sunt aleși și unși de Dumnezeu în chip providențial și într-un mod cu totul excepțional, depășind legile firii. Ceilalți sunt toți creștini binecredincioși, care au contact îndelungat cu această sfântă lucrare și care, am putea spune, sunt pietrele duhovnicești ale Noului Ierusalim.

... Dacă vrem să luăm logica omenească în considerare sau să judecăm după criterii raționale sau chiar după unele stipulații canonice, am putea să comentăm și să găsim pricină de sminteală. Însă în domeniul credinței sunt întotdeauna lucruri care ne depășesc, și revelația nu s-a închis odată cu închiderea ciclului de scrieri evanghelice (Biblia a fost scrisă prin anii 98–101: Evanghelia lui Ioan și Apocalipsa). Revelația a rămas deschisă. În clipa în care Duhul Sfânt S-a coborât pe colina Sionului, în foișorul de sus, la Rusalii, cerurile au rămas deșirate, deschise, nu s-au mai închis. Câtă vreme timpul istoric nu s-a oprit din circuit, Duhul Sfânt lucrează în istorie și revarsă efluvii de har; depinde de receptivitatea umană de a primi bogăția de slavă și de energie necreată din ceruri. Așa că mereu, mereu ne putem aștepta să avem surprize; surprize formidabile și admirabile, pentru că Hristos a spus: «Este de folos ca Eu să plec, că dacă Eu nu voi pleca, Duhul nu va veni la voi, iar dacă Eu Mă voi duce la Tatăl, voi trimite alt Mângâietor, Care va fi cu voi în veac».

Dacă lumea a fost creată de Dumnezeu, a fost răscumpărată de Fiul lui Dumnezeu, ea este dusă spre desăvârșire, spre culmea sau apogeul sfințirii, de Duhul Sfânt. Deci persoana a treia a Sfintei Treimi este în lucrare acum în lume: Duhul Sfânt. Or, Duhul Sfânt poate să aducă revelații și niște surprize la care nu ne așteptăm. Așa că nu avem motiv să spunem: mă smintesc, și mă smintesc. Într-o bună zi vom vedea o dezlănțuire de energii dumnezeiești și de miracole și de harisme pe pământul acesta, încât să putem spune că nu mai suntem pe pământ; că pământul a devenit un Tabor generalizat sau o Cincizecime sau Rusalii cosmice, și aceasta este starea finală a omnirii. Așa că dacă noi credem că Dumnezeu a ales-o pe România să fie pământul strălucirilor și «regina Mea», «mireasa Mea», cum o numește în lucrare, atunci El Se va revela cu totul și cu totul misterios, și multe lucruri ale trecutului vor fi suspendate, și surprize nemaiîntâlnite se vor derula în fața ochilor noștri, căci acum noi suntem angajați într-un marș triumfător spre starea finală a istoriei, când opera lui Hristos trebuie să fie încoronată și istoria, coaptă. Adică, tot ce Hristos a dat lumii prin întruparea Sa, prin moarte, prin patimile dureroase, prin mormântul lui Iosif din Arimateea, împrumutat Lui pentru trei zile, prin Muntele Măslinilor, de unde S-a înălțat la Tatăl sau prin evenimentul de pe Sion, care a fost culminația, când Duhul Sfânt S-a coborât peste umanitate să facă din ea un antreu al eternității, toate acestea s-au dat lumii, dar multe s-au dat în potență, virtual. Și din cauza păcatelor, din cauza ofensivei în care sunt angajați în mod neobosit agenții iadului și puterile întunericului, și din cauza pasiunilor biologice care colcăie în ființa omenească și în viața lumii, opera lui Hristos nu poate să-și arate floarea, este estompată, este blocată din cauza atâtor lucruri. Dar într-o bună zi, aici, pe pământ (nu numai în împărăția cerurilor, dincolo de nori), toate acestea trebuie să se vadă, și lumea să se bucure și să-L aștepte cu aclamații și cu ovații ca la intrarea în Ierusalim, pe Hristos ca Domn, ca Mântuitor, ca Suveran și ca Împărat atotputernic al universului, și credem că aceste vremuri se apropie, și dacă se apropie, e firesc să înceapă și surprizele. Atunci popoarele lumii care încă nu au cunoscut pe Hristos (și din păcate încă sunt foarte mulți care nu-L știu pe Hristos), se vor converti (și evreii și budiștii și hinduiștii și musulmanii) și Îl vor accepta pe Hristos, pentru că Hristos, chiar dacă ei nu-L acceptă, este Domn și Mântuitor al întregii omeniri și al întregului univers și cosmos. Dar ei, din păcate, din cauza refuzului de a răspunde la apelul Iubirii întrupate pe Terra în persoana a doua a Sfintei Treimi, coborâtă în Betleem, ei nu sunt părtași la roadele operei răscumpărării, dar sângele lui Hristos a fost vărsat și pentru ei. Ei nu vor să beneficieze de aceasta, dar într-o bună zi vor spune: „Da“, și vor spune: „Da“ pe pământ, nu dincolo de barierele mormântului. Și atunci, bisericile se vor uni, pentru că lui Hristos nu-I place ca biserica Sa, simbolizată acum două mii de ani de cămașa pentru care s-a tras la sorți pe colina Golgotei, nu-I place să fie sfâșiată. Și atunci se vor uni, și va fi o turmă și un Păstor, și toate popoarele lumii, convertite; și de abia atunci se va dezlănțui gloria cea mare, și va fi pe pământ, și trebuie pregătită această epocă. Și în contextul acestei mari pregătiri pentru superba încoronare a veacurilor, este firesc să-și aleagă locuri cum Și-a ales pentru prima Sa venire, să marcheze anumite puncte pe pământ, unde să lucreze intensiv și într-un mod cu totul supranatural. Așadar, cu smerenie o spunem, de ce să nu fie și la noi în România? Dacă încă în veacuri apuse vechii călugări de la Athos spuneau despre România că este «Grădina Maicii Domnului» și apoi de-a lungul veacurilor mulți alții, și acum, aici, în mod cu totul deosebit și cu nimb de strălucire pascală sau penticostală se petrece, credem că România aceasta este marcată. Și dacă am analiza bine cursul istoric, să-i zicem de două ori milenar al acestui popor, am vedea că este un popor de excepție, este un popor cu o noblețe rară, chiar dacă acum, după cincizeci de ani de opresiune ateistă și comunistă, ne-am pervertit și ne purtăm ca ȋigani. Dar în firea noastră, în ființa noastră avem niște calități unice, suntem un popor ales, un popor binecuvântat și cu valențe și cu niște virtuți dumnezeiești, angelice, dar ele nu s-au putut declanșa din cauza greutăților prin care am trecut și a valurilor de migrații, de asupriri și nedreptăți. Însă poporul ăsta, dacă îi studiem istoria, niciodată nu a asuprit pe nimeni, niciodată nu a dus război de crotopire; totdeauna el s-a apărat, săracul, și și-a tras carul istoriei până la capătul celui de al doilea mileniu; uite că trecem pragul celui de al treilea și, așa cum spunea poetul: «Eu îmi apăr sărăcia și nevoile și neamul»; și atâta sânge, și atâtea lacrimi, și atâtea sudori care s-au scurs din trupul României, născută, iar nu făcută creștină, cum spunea Domnul aici în lucrare, că «Acest popor este ortodox de la nașterea lui» și că «Biserica este veche cât Fiul» (vorbește de Fiul lui Dumnezeu ca Om, ca Nazarinean, ca Omul din Nazaretul Galileii); deci s-a născut odată cu Fiul Său, Cel Unul născut. Ce frumusețe! Pot să spună aceasta sârbii, croații, bulgarii, cehii,

slovacii, rușii, ungurii, care toți au primit creștinismul prin anii 800, 900, 1000, de la misionarii creștini, veniți pe aceste plaiuri est-europene? Pe când, poporul nostru s-a născut creștin. Sfântul Andrei a propovăduit Evanghelia pe țărmurile noastre, și apoi negustorii greci, ucenici ai sfântului apostol Pavel, care au predicat Evanghelia în Peninsula Balcanică, au venit și au completat ce a semănat Andrei, pescarul din Betsaida Galileii, primul chemat la apostolat; și apoi au venit coloniștii romani, când Traian a cucerit Dacia și a transformat-o în provincie romană. Atunci, foarte mulți coloniști, pentru colonizarea acestei Dacii, au adus pe alții, care erau creștini, și așa s-a completat, încât noi de la început am avut un creștinism tare și de excepție, astfel că prin secolul al patrulea când s-a dat edictul de libertate de către împăratul Constantin cel Mare pentru creștinătatea universală și a avut loc Sinodul de la Niceea în Asia Mică în anul 325, printre episcopii cei 318, participanți la Sinod, unde s-a formulat Crezul și a fost semnat simbolul de credință (Cred într-un Dumnezeu...), a participat și episcopul Teofil din Dacia. Cine mai poate să se mândrească cu așa ceva? Deci noi, oricât de smeriți am fi, cu și mai profundă smerenie trebuie să declarăm sus și tare că acest popor este un popor de excepție. Și pentru că nu am avut parte de fericire niciodată, ci numai de lacrimi și de dureri, Dumnezeu ne va pregăti pentru aceste vremuri și ne va da acum, cum spune apostolul neamurilor: «Nu pot să pun în cumpănă durerile acestui veac cu bucuriile pe care Dumnezeu le-a pregătit celor ce-L iubesc pe El».

Deci cred că ne așteaptă surprize și pare-se că sunt la ușă; deja putem să folosim termenul: „Veni-va vremea și a și venit“, și trebuie să fim foarte corespunzători. Cel puțin dacă nu lucrăm pentru împlinirea planului lui Dumnezeu cu lumea și cu istoria acestei nații binecuvântate, măcar să nu-L împiedicăm prin păcatele noastre. Dar Dumnezeu ne vrea împreună lucrători, așa cum spune în lucrare: «Voi sunteți mâinile Mele și picioarele Mele, voi sunteți gura Mea», căci Dumnezeu Se folosește de noi, slăbănogii, dar noi suntem instrumente, pentru că Hristos, din clipa înălțării nu mai umblă pe țărmurile noastre văzut cu trupul, cum umbla pe ulițele Ierusalimului sau pe țărmurile Tiberiadei sau prin lanurile de grâu ale Galileii. El este dincolo de această lume. El este într-un plan (mă exprim teologic, ca să mă exprim desăvârșit), deplin pnevmatizat, sau transparent, spiritualizat, pentru că trupul Lui e trup, dar e un trup care poate să treacă prin ușile încuiate, cum a trecut în ziua Învierii, că El lucrează tot atât de eficient ca atunci, El este tot atât de contemporan cu noi cum a fost cu ucenicii Lui și cu poporul ales din vremea petrecerii Lui cu trupul pe pământ. Ba mai mult, căci atunci avea trup și îi mângâia și îi alinta și le răspundea nevoilor lor, dar acum, El, înălțat fiind la Tatăl și în planul deplin spiritualizat, s-a umplut trupul Lui de Duhul Sfânt, și Duhul Sfânt a fost trimis peste creație, peste istorie din trupul Lui și, acum, Hristos ni Se poate interioriza nouă, adică acum Hristos poate să pătrundă prin Duhul Sfânt în noi, încât să nu mai știm până unde suntem noi și până unde este Duhul Sfânt, ca și în cazul lucrării miraculoase care se petrece aici, sau a vaselor alese, când Dumnezeu ici și colo grăiește și a grăit prin veacuri. Și atunci, cum apostolul Pavel spunea: «Nu mai trăiesc eu, ci Hristos trăiește în mine» sau Duhul strigă din tine: «Avva! Părinte!». Cine Îl numește pe Tatăl Părinte? Hristos. Deci Hristos este în tine prin Duhul Său Cel Sfânt. Duhul din tine, Hristos strigă: «Avva! Părinte!». Deci nu mai ești tu. Poți să fii hristificat.

De aceea noi în teologia noastră ortodoxă vorbim de îndumnezeirea omului, adică omul poate să devină Dumnezeu prin har. Acum suntem slăbănogi, dar aici se apropie vremea. Acestea vor fi trupurile cerești, pentru că Hristos este Omul la capătul istoriei. Hristos nu a venit în lume numai să Se dea în spectacol, să arate ce poate El. El Și-a asumat toată condiția căzută a omului și firea omenească cu slăbiciunile ei, cu durerile ei și cu amarurile ei, și a dus-o la maximum de desăvârșire și a zis: Aici vei ajunge tu, omule; toată posibilitatea o ai; dacă vei crede în Mine, lucruri mai mari decât Mine vei face.

Asta este calea, asta este traiectoria, și de aceea Hristos Cel înviat este numit pârga sau începutul învierii celor adormiți. Asta este calea omului. Hristos a făcut tot ce va putea să facă omul care vrea să trăiască în Hristos. Care nu, se exclude singur din împărăție. Și la sfârșit toți vom avea trupuri transparente, toți vom putea trece prin uși închise și prin ziduri și vom fi totuși oameni, nu ne vom pierde identitatea ființială de chipuri ale lui Dumnezeu, cu frumusețe și cu înțelepciune și cu simțământ sfânt, dar vom spiritualiza materia din noi. Asta este calea. E o cale firească. Nouă ne pare greu acum, pentru că noi judecăm ca oameni și ca pământeni, dar acesta este destinul omului: cetățenie veșnică, transparență, frumusețe de disten, pnevmatizare, subțirime spirituală. Așa că, să nu ne mirăm dacă aici vedem o lucrare în care se spun niște lucruri cu totul ieșite din comun. Nu sunt ieșite din comun; sunt pe linia sfintei Scripturi și pe linia sfinților Părinți, dar omul, îngroșat de materie, omul care, în loc să-și spiritualizeze materia din el și să devină transparent, cum au devenit unii sfinți care umblau prin aer, care cunoșteau gândurile oamenilor, care vindeau (sfinți: și în secolul trecut, sfântul Serafim de Sarov), omul ajunge până acolo încât și spiritul și-l materializează. Acesta e materialismul diabolic pe care-l experimentează epoca modernă și secularismul; că zicea sfântul Andrei Criteanul: «Mintea mea cu totul țărână mi-am făcut». Mintea este expresia Duhului, dar în loc ca prin mintea ta, ca prin duhul tău să spiritualizezi materia din tine și corpul acesta pornit spre rele, ai ajuns tocmai la procesul invers, să-ți materializezi, să-ți faci țărână sufletul tău, și atunci te îngroși și nu mai simți. Și dacă atâția oameni sunt astăzi țărână, păi e firesc că te fac praf și pulbere și râd când le spui lucruri tainice, lucruri fine, subțiri, lucruri de destin suprafiresc al omenirii, lucruri care aparțin cetățeniei

noastre cerești – că toți o avem – și care aparțin statutului nostru de candidați la nemurire; și râd, pentru că nu le convine, nu pot să priceapă sau îi împiedici, nu-i lași să-și trăiască viața în plenul ei așa cum o simt ei, la nivel de plăceri epidermice și de pasiuni lumești, și îi împiedici, și zic: „Dar ce vrei acum, să mă fac sfânt? Ce vrei cu mine?”. Și de multe ori chiar și clerici ai bisericii, preoți și ierarhi spun așa, și asta este o notă a lumii degradate, a lumii deșirate de la sfârșitul mileniului doi.

Așa că să ne bucurăm, că nu avem de pierdut noi, care credem lucrarea. Avem numai de câștigat. Această lucrare nu ne împiedică deloc, nu ne sustrage de la scopurile și datoriile noastre de cetățeni buni, de oameni buni, de ființe sociale. E drept că unele lucruri sunt cam aspre, e cam greu, dar întrucât credem că e aproape împlinirea, trebuie să ne supunem acestei asceze aspre. Dacă regele vine acasă... în termeni duhovnicești nu există bătrânețe, sufletul nu îmbătrânește. Dacă acest corp fragil sau ambalaj de lut, carnea, se mai zbârcește, dincolo de el este spiritul, și spiritul primează, și spiritul rămâne, și când vom fi oameni duhovnicești în lumea sau Eonul sau veacul cel nou, atunci toate aceste slăbiciuni dispar, atunci nu mai este bătrânețe și nici moarte, toate acestea sunt reminiscența păcatului adamic. Așa că regele dacă vine, Dumnezeu poate să-l umple de har și să-i sporească înțelepciunea pe care o are și evlavia pe care o are și frumusețea fizică pe care o are. Deci, Dumnezeu să facă întorsătura, și apoi Dumnezeu știe cum va conduce acest popor, însă Îi trebuie om, Îi trebuie omul acela care, tot după expresia lucrării, să facă un pas smerit sub sceptrul Împăratului sau Regelui regilor, și Dumnezeu va face zece pași. Însă câtă vreme nu te pleci, Dumnezeu nu poate lucra să aducă acest popor la lumină. Păi cum să aducă la lumină pe acești liber-cugetători care nu-L acceptă? Să se facă toate eforturile omenești posibile, nu poate această țară să se bucure de lumină și de pace și sufletele cetățenilor ei să fie pline de bucurie și de fericire firească, pentru că noi am fost creați pe pământ nu să stăm numai în exil, mai ales din clipa în care Hristos ne-a răscumpărat. Deci nu se poate câtă vreme ei conduc și nu-L acceptă pe Hristos; orice efort ar face, nu se poate să fie bine. Așa că numai în comuniune cu cerul pământeanul află împlinirea.

Oricum, noi avem speranța, și speranța este visul celor treji. Noi nu suntem nici naivi, cum ne consideră unii, nici habotnici, cum ne consideră alții, dar totuși cred că avem acea virtute care se cheamă „beția celor treji” (cum o numesc părinții filocalici), sau acea nebunie absolut necesară și calificată drept virtute pentru cetățeanul împărăției lui Hristos. Trebuie să ai o nebunie sacră, care te face să te detașezi de acest firesc care în ochii lumii înseamnă virtute, dar în ochii lui Dumnezeu înseamnă nebunie, așa, în sensul ei literal.

12 decembrie 1991 † **Irineu Bistrițeanul**

Am inserat aici fragmente din cuvântările arhiereului Irineu pentru ca să știe omul cum trebuie înțeleasă această coborâre de cuvânt din cer, a cărui istorie este scrisă pe pământ în vremea noastră.

Dumnezeu grăiește din cer în limba română. Mărturiile multor creștini pot confirma aceasta. Ar fi o mare bucurie dacă oamenii bisericii, cărturarii și filozofii României ar folosi această frumoasă limbă.

Dumnezeu grăiește în limba română.

25 martie 1995

Mănăstirea Noul Ierusalim

VIAȚA SFINTEI VIRGINIA

Era în ziua de 27 mai a anului 1923, sărbătoarea Duminicii tuturor sfinților. În dimineața aceea mama Verginicăi se pregătea să meargă la biserică, dar nu s-a mai dus, căci a stat și a primit-o pe Verginica. Era atunci ultimul an al bisericii strămoșești, al sărbătorilor strămoșești, și a venit apoi vremea cea roșie și a strămutat de la locul lor serbările cerești ale sfinților. Creștinii acelei vremi plângeau strămutarea serbărilor sfinților, văzând împlinirea proorociei Scripturilor care spun: *«Se vor încumeta să schimbe până și vremurile»*.

Părinții copilei, Nicolae și Andreiana, erau creștini săraci și le creșteau din greu pe cele două copile, Verginica fiind cea mai mică. În anul 1924, când Verginica împlinise un an, s-a îmbolnăvit de o boală care-i mânca pântecele pe dinăuntru, dar prin această suferință prunca avea să se arate încă de pe atunci vas ales de Dumnezeu, căci mare și minunat este Domnul în lucrările Sale. Părinții ei plângeau și se rugau la Dumnezeu pentru vindecarea copilei. Mare taină a însemnat suferința ei în acel an, căci mai târziu Domnul avea să anunțe prin ea rana suferită de biserică în vremea aceea.

Părinții se duceau și dădeau la biserică slujbe de însănătoșire, fiindcă singura lor mângâiere și nădejde era de la Dumnezeu. Se nevoiau și țineau pe lângă casă o capră pentru lapte, și dacă Verginica s-a îmbolnăvit, ei foloseau numai pentru ea laptele, căci erau lipsiți de toate cele. Zilele de post erau sfinte pentru toată familia, iar în zilele de dulce Verginica se hrănea cu laptele de la capră.

Boala copilei ajunsese în stare grea. Părinții plângeau uitându-se la ea cum i se învinețiseră pielea și unghiile, și le pierise speranța pentru viața ei. Pe lângă această durere grea, se mai așezase apoi peste ei încă una, căci un câine mare, al sanitarului din sat, le-a sfâșiat capra, și s-a dus atunci tatăl ei și a plâns la poarta sanitarului. Sanitarul fu cuprins de milă și s-a dus să o vadă pe copila care zăcea aproape pe moarte, și apoi a adus medicamente pentru vindecarea ei. Dumnezeu a cercetat durerea și jalea acestei case și a întins mâna spre vindecare.

Treptat, copila s-a făcut bine. Suferise cerul în trupul ei, suferise pentru biserica lui Iisus Hristos, căci Dumnezeu avea în planul Său să lucreze prin cuvânt și să aducă prin ea reparare peste rana bisericii. Verginica avea să se arate apoi biserică sfințită în care a locuit apoi Mielul lui Dumnezeu și a vorbit cu poporul creștin care s-a născut treptat prin lucrarea de cuvânt a Duhului Sfânt.

Când Verginica împlinise patru ani, tatăl ei a murit, iar viața acestei familii a ajuns mult prea anevoioasă. Mama și cu cele două copile își lăsaseră nădejdea în ajutorul de la Dumnezeu și mergeau în toate sărbătorile la sfânta biserică, singura lor mângâiere.

Se făcuse Verginica de nouă ani. Sora ei cea mare, Maria, făcea treburile în casa lor săracă, iar Verginica s-a gândit să meargă în sat să se roage pe la porți ca să strângă vite să le pască și să câștige câte un pic de hrană. Mama lor, Andreiana, zăcea în pat, bolnavă de pelagră. Câțiva oameni mai miloși au dat acestei copile să le pască vitele, iar seara, după ce ea primea puțină hrană pentru plata muncii ei, se întorcea spre casă și ducea hrană mamei și surorii sale.

Verginica avea numai o rochiță și umbla atentă când alerga după vite, să nu se agațe prin spini și să-și rupă îmbrăcămintea. În zilele de lucru își îmbrăca rochița pe dos, iar seara, înainte de fiecare sărbătoare, și-o spăla și se îmbrăca a doua zi cu ea pe față ca să meargă la biserică.

Păștea zi de zi vitele și plângea mereu. Copiii cei mai înstăriți din sat o luau mereu în bătaie de joc și o înjoseau ca pe o copilă săracă și prostuță, aruncând după ea cu pietre și luând-o în râs. Toată ziua ea aștepta cu sufletul plin de milă și de dor să se apropie seara și să meargă acasă cu cele căpătate de la stăpânii vitelor ca să ducă hrană mamei sale. În poienița în care ea mergea cu vitele era un măr pădureț, dar din fructele lui, fiind acre, nimeni nu lua să mănânce. Verginica mânca mere din pom, iar seara ducea și acasă, dar mama și sora ei nu le puteau mânca de acre ce erau. Ea se mira cu durere și nu înțelegea de ce pentru ea merele aveau gustul dulce. Era fericită că avea merele ca hrană, căci din hrana ce o căpăta de la oameni nu se îndura să mănânce, ca să aibă să ducă acasă.

Toată ziua se ruga plângând și zicea:

— Maica Domnului, care ești în cer, fă-o și pe mămica mea sănătoasă, că noi suntem mici și fără tată; nu lăsa să rămânem și fără mămica!

Într-una din zile, printre crenguțele copacilor, Verginica a văzut o lumină mare și albă, și pe Maica Domnului cu Pruncul Iisus în brațe, și și-a zis: „*Uite, este Maica Domnului cu Domnul nostru Iisus Hristos în brațe, așa cum*

este în icoana noastră de acasă!“.

Apoi ea a auzit:

— Verginico, eu sunt Măicuța Domnului, și sunt și măicuța ta. Nu mai plânge, căci Fiul meu, Iisus Hristos, o va însănătoși pe mama ta ca să vă poată îngriji.

Verginica plângea acum și mai tare de bucuria care-i cuprinsese nădejdea însănătoșirii mamei. Când a mers seara acasă, a povestit mamei sale, care și-a dat seama că Verginica a avut o vedenie cerească. A doua zi ea a plecat iarăși cu vitele la păscut, și spre seară a văzut din nou lumina cerească și o rază de la cer până la pământ, pe care s-a coborât până la o palmă de pământ un sfânt cu barbă, înconjurat de raze și cu o cruce strălucitoare în mâna dreaptă, și a strigat-o pe nume:

— Verginico, Eu sunt Fiul Maicii lui Dumnezeu, și am venit s-o fac bine pe mama ta. Nu mai plânge. Eu voi veni de acum mereu în calea ta și nu te voi mai părăsi niciodată, dar iată, îți cer și Eu ceva pentru vindecarea mamei tale. Dă-Mi să am de la tine părul tău.

Ea, știind că e păcat mare să-și taie părul, căci așa o învățase mama ei, I-a răspuns Domnului:

— Doamne, mi-a spus mămica mea că e mare păcat la cer să-mi tai părul. Cere-mi altceva. Poate pot să-Ți dau.

— Dă-Mi o mână, s-o am de la tine.

— Doamne, dacă rămân numai cu o mână, nu mai pot singură să mă pieptăn, să mă îmbrac, să mă spăl, să lucrez. Cere-mi altceva.

— Să-Mi dai atunci un picior, să-l am de la tine.

— O, Doamne, mai cere-mi. Poate va fi altceva să-ți pot da, că nu pot alerga după vite numai cu un picior, nu mai pot să mă ajut, și fac altora durere să mă poarte. Mai cere-mi. Nu pleca! Vreau s-o faci bine pe mămica mea.

— O, ce să-ți mai cer? Iată, îți cer un ochi, să-Mi fie Mie spre slujire prin tine, să Mă uit cu ochiul Meu prin ochiul tău, că Eu vreau să-Mi fii Mie cort pe pământ.

Verginica s-a mai alinat, că nu i s-a părut așa de greu cu un singur ochi, și, punând mâna pe ochiul stâng ca să vadă cum vede cu un ochi, s-a hotărât și, bucuroasă, s-a întors cu privirea să-I spună Domnului să-i ia un ochi pentru vindecarea mamei sale. Dar când ea s-a uitat spre locul unde apăruse lumina, Domnul Își luase drumul în sus, spre cer, iar ea a strigat cu amar:

— Doamne, iată, Îți dau un ochi. Întoarce-Te să-l iei!

Atunci, Domnul a rostit din nori:

— Fii cuminte, Verginico! Eu voi veni de acum mereu la tine. Când vei împlini paisprezece ani, atunci voi lua ochiul tău. Mergi acasă acum, căci mama ta s-a ridicat din pat. Eu voi fi mereu de acum cu tine.

Verginica, de bucurie, n-a mai stat cu vitele, și s-a dus cu ele spre casele de unde le lua dimineța. Și, pe când ea mergea spre casă cu cele căpătate pentru hrană, a văzut-o pe mama ei pe drum venindu-i înainte și a strigat:

— Mămico, te-ai făcut sănătoasă?

— M-am făcut, că iată, un tânăr sfânt, cu o cruce luminoasă în mână, mi s-a arătat lângă pat și mi-a spus să mă ridic și să fiu vindecată pentru plânsul tău. M-a ridicat, și eu am venit înaintea ta.

Verginica i-a povestit mamei sale despre întâlnirea ei cu Domnul Iisus Hristos în poienița unde era cu vitele. Mama ei a început să-și dea seama că darul Duhului Sfânt cuprinsese copila. O fericire cerească s-a coborât peste căsuța lor săracă.

Verginica tot creștea, iar Domnul Iisus Hristos a făcut din ea vas al Duhului Sfânt, ca mai apoi să înceapă prin ea săvârșirea unei mari lucrări cerești pentru pregătirea unui popor creștin, care avea să asculte și să lucreze legile Domnului.

Când Verginica a împlinit paisprezece ani, Domnul Iisus Hristos Și-a împlinit cuvântul Său și a ridicat vederea ochiului stâng al copilei, ca mai târziu acest ochi să fie acoperit de albeață. Vorbirea ei cu Domnul Iisus Hristos, cu Măicuța Domnului, cu sfinții și cu arhanghelii cerului devenise o continuă lucrare cerească coborâtă pe pământ, și pe care ea o împărțea la toți cei care auzeau și veneau spre sătucul din care răsărise această mlădiță binecuvântată și aleasă de cer.

Prin puterea lui Dumnezeu, Verginica avea darul postirii îndelungi, mai ales că în casa lor era sărăcie de cele pentru hrană. Dumnezeu o pregătea pentru ceea ce avea să poată mai târziu purta, căci avea să poarte darul marii trâmbițări apocaliptice prin care se anunța misiunea poporului român pentru lucrarea de redresare spirituală a făpturii lui Dumnezeu. Astfel, la vârsta de treizeci și doi de ani, în primăvara anului 1955, înainte de începutul postului patimilor Domnului, Verginica a primit cuvânt ceresc să înceapă post de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, timp în care să primească anafură și agheasmă, dar ea a răspuns:

— Doamne, nu voi putea atât de mult.

— Vei putea, Verginico. Duhul Sfânt te va umbri ca să așez apoi peste tine mare dar dumnezeiesc, o lucrare

cerească așa cum n-a mai fost pe pământ și despre care scrie în cartea cea coborâtă din cer, fiindcă Eu voiesc să-Mi pregătesc calea celei de a doua arătări și să-Mi luminez un popor și să-l deosebesc și să-l curățesc de toată întinarea trupului și a duhului, ca să lucreze sfințenie pe pământ, întru frica lui Dumnezeu.

Verginica avea duhul plin de umilință față de cele ce veneau de la cer, și, în simplitatea ei, își închipuise că îi va da Domnul un dar peste marea lor sărăcie, și a zis:

— Doamne, Doamne, ajută-mă cu tot cerul sfânt, ajută-mă să Te ascult și să împlinesc vremea postului.

În această vreme a avut lângă ea pe o soră creștină cu numele Elena Gurău din satul Valea Lungă, Dâmbovița, care, deși era căsătorită, trăia în feciorie cu soțul ei, pentru că și ea avea darul proorociei, după măsura împărțită ei de la Domnul. Această creștină fecioară a stat toată vremea postului lângă Verginica și stătea de vorbă cu toți creștinii care veneau la ea. Verginica a dus cu mare slăbiciune trupească această vreme de post, că uneori cei ce erau pe lângă ea, și mama ei, Andreiana, mai aveau prea puțină speranță pentru ea că va ajunge vie până la împlinirea postului, dar nimeni nu a avut îndrăzneala să calce porunca Domnului și să-i dea să mănânce. Toată nădejdea lor era în cuvântul lui Dumnezeu, care a adus această veste de pregătire pentru Verginica.

Trecuse vremea postului mare și se apropiaseră zorii dimineții sâmbetei de dinaintea Învierii Domnului. Verginica se înseninase la față în ziua aceea și începuse să stea de vorbă cu creștinii, iar când clopotele bisericii au început să sune vestind Învierea Domnului, Verginica s-a ridicat și a vorbit celor de lângă ea, spunându-le că au venit din cer sfinții trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, îmbrăcați în haine albe de arhieriei, și toți trei și-au atins crucile de creștetul ei, iar ea s-a ridicat și a primit de la ei sfintele Taine. Cei trei sfinți ierarhi au fost văzuți în același timp și de sora Elena, cea care a vegheat peste postul lui Verginica. O înseninare cerească s-a așezat peste ființa Verginicăi, adormind într-un somn liniștit și plin de pace. Deodată, cei ce erau în jurul ei au auzit glasul ei de care Se folosea Domnul Iisus Hristos. Și Domnul a grăit:

«Pace vouă! Hristos a înviat, Hristos a înviat, Hristos a înviat! Eu sunt Domnul Iisus Hristos. Nu sunt în trup, ci sunt în Duh. Coborātu-M-am cu Duhul pe pământ ca să-Mi culeg un popor și să-i vorbesc tainele cele pentru vremea aceasta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și am venit să vorbesc pe pământ, să-Mi găsesc calea celei de a doua arătări, așa precum este scris în cartea Mea. Nu acest trup sunt Eu. Aceasta este o trâmbiță din care Eu trâmbițez în vremea aceasta ca să vestesc peste voi toate câte vor fi în zilele ce vin».

Din clipa aceea Verginica s-a arătat vas purtător de cuvânt dumnezeiesc, cuvânt care a curs prin gura ei ca un izvor viu, până ce Domnul a ridicat-o întru cele cerești. Ea nu simțea nimic în vremea vorbirii Domnului, iar când se trezea, îi întreba pe cei din jur dacă a vorbit Domnul și ce a vorbit.

Așa a început în ziua de Paști a anului 1955 lucrarea de profeție a Duhului Sfânt prin fecioara Verginica, și mulțime mare de creștini stăteau și ascultau cuvintele Domnului, mulți din ei îndreptându-se apoi spre biserică și spre împlinirile poruncilor dumnezeiești. Era trimisă de Domnul peste tot pe unde avea cerul să lucreze și să-și culeagă din spini și din măracini oile turmei, care aveau să se ridice spre mântuire și să bea din râul care izvora din tronul lui Dumnezeu Cuvântul.

Și dacă s-au ridicat și vânzători și trădători, a început apoi prigoana peste turma Domnului. Preotul din sat, Ilie Mirică, văzând amploarea acestei lucrări dumnezeiești și temându-se că va fi tras la răspundere de conducerea bisericii și de autorități, a căutat să înăbușe această coborâre cerească, folosindu-se de motivul că Verginica este bolnavă, așa încât autoritățile securității comuniste au dus-o în spitale de psihiatrie, unde era chinuită și brutalizată, căci nici acolo cuvântul Domnului nu se oprea din lucrarea sa. Iar când Domnul vorbea prin ea cuvântul Său, chinuitorii o înțepau cu ace, o ardeau cu țigara aprinsă, îi băgau în gură lucruri spurcate, îi puneau bile de fier fierbinți la subțiori și nu țineau seama de lipsa ei de sănătate. După ce era ținută o perioadă de timp și supusă la felurite torturi, o dădeau să plece acasă, iar poporul creștin care se hrănea pe ascuns din această mană cerească suferea alături de această lucrare de Duh Sfânt, urmărită pe toate căile ca să fie înăbușită.

A găsit Domnul o scăpare și o acoperire în fața urmăritorilor, și a vestit hotărâre cerească. Sfântul arhanghel Mihail, care era însoțitorul ei în vremea vedeniilor cerești, i-a arătat Verginicăi planul lui Dumnezeu, cu care s-o acopere de prigonitori. A luat-o și a mers cu ea pe o pajiște verde, și, ajungând la o apă cu pod peste ea, trecând împreună podul, pe la jumătate, a apărut un tânăr; mult mai tânăr decât ea. În acel moment sfântul arhanghel Mihail a spus:

— Vezi, Verginico, acest tânăr? În curând ți-l va scoate Domnul în cale, și el mult te va ocroti de urmărirea celor necredincioși.

Verginica s-a întristat și nu înțelegea, crezând că este vorba de căsătorie, și, gândindu-se la fecioria ei, i-a spus cu lacrimi sfântului arhanghel Mihail:

— Cum, sfinte Mihaile, vrei să mă părăsești și să rămân în grija unui pământean?!

— Nu te întrista, Verginico! Nu te teme! Eu nu te părăsesc niciodată, căci Domnul m-a dat să-ți fiu însoțitor în toată vremea, dar acest tânăr va fi ca un vâl peste lucrarea ce o lucrează Domnul prin tine. În multele tale suferințe

trupești, de acum el te va sprijini precum bătrânul Iosif a ocrotit-o pe Maica Domnului nostru Iisus Hristos. Domnul te va îngădi pe tine cu focul Duhului Sfânt, căci trupul tău este tron lui Dumnezeu și iesle în care coboară Duhul Lui și grăiește către Israel cel din vremea din urmă.

Această vedenie s-a împlinit curând, căci Domnul o trimisese pe ea în comuna Mănești, și la acea coborâre cerească venise și tânărul Stoica Nicolae, care s-a alipit de această lucrare de mântuire, și cu dragoste duhovnicească a iubit și a prețuit vasul prin care se scurgea mirul cuvântului Duhului Sfânt, căci toate vorbirile cerești erau însoțite de mireasmă plăcut mirositoare, care-i făcea pe mulți să apuce pe cărările lui Dumnezeu. Așa a pregătit Domnul inima acestui tânăr, și în vara anului 1960 s-a săvârșit în biserica din comuna Mănești slujba de cununie, urmată de nuntă creștinească, împreună cu lucrarea cuvântului ceresc. Din clipa aceea el devenise sprijinul casei, răspunzând în locul ei în fața autorităților care veneau mereu s-o ia și s-o chinuiescă fără milă.

Închisorile prin care Verginica a trecut între anii 1956 – 1960, la Jilava, la Sibiu, și internările forțate în care a suferit torturi nemiloase, au adus-o pe Verginica la mare neputință trupească, iar după căsătoria ei cu acel tânăr, deși nu mai era luată de acasă, ea era bolnavă în toată vremea. Până în anul 1967, când au început din nou vânzarea și prigoana, Verginica s-a adăpostit sub scutul acestui tânăr, ca apoi, împreună cu alți creștini, să fie dus la închisoare și ocrotitorul ei. Verginica a rămas în grija creștinilor și a celor doi copii care erau înfiați în urma cununii de la sora ei, care avea șase copii. După eliberarea din închisoare, tânărul a purtat mai departe grija de vasul Domnului și de toate grijile casei, mergând cu lucrul Domnului oriunde era trimis, iar în anul 1973, după constatările medicale ale spitalului din Plătărești, prin care se certifica fecioria Verginicăi, sub amenințările securității, care voia din nou să-l aresteze, a fost forțat să se despartă de ea, iar el, crezând că salvează libertatea ei, a plecat. Nemaifiind în legătură cu lucrul lui Dumnezeu, cu îndemnul lui Dumnezeu, a slăbit cu duhul și s-a căsătorit cu o femeie din lume, de la care a avut doi copii, întemeindu-și astfel familie, dar fără carte de despărțire între el și Verginica.

Rămânând în grija lui Dumnezeu, suferindă în toată vremea, Verginica a purtat pe Dumnezeu Cuvântul în lucrarea Sa, până la trecerea ei spre viața cea fără de moarte, săvârșindu-se în ziua de 14 decembrie a anului 1980. Poporul care s-a născut din această lucrare cerească o cheamă acum prin rugăciuni în toate nevoile, iar ea lucrează din ceata sfinților și ajută pe tot sufletul care o strigă.

Verginica era numită de Domnul trâmbiță cerească, era numită fluierașul Păstorului Cel bun și vas ceresc pe pământ. Stau mărturie mii și mii de pagini care au fost scrise în vremea vorbirii Domnului prin acest vas, și care au fost hrană vie pentru tot poporul creștin iubitor de Dumnezeu. Mulți creștini ai acestui popor au mărturisit minunile și vindecările și binecuvântările și puterile care au lucrat prin acest vas ales, dar adăugăm în carte doar o parte din mărturiile lor.

Iată, s-a adevărit cuvântul Evangheliei care spune: *«Cel ce este cu Mine, chiar de va muri, viu va fi în veci»*, căci Verginica n-a părăsit pe poporul ei, și este și astăzi, din cer, păstorita turmei dăruite ei de Dumnezeu. Așa a spus Domnul prin ea, cu trei luni înainte să treacă spre cer: *«Israele, popor iubit de Dumnezeu, iată, rostesc ridicarea vasului Meu din mijlocul tău, dar voi vorbi cu tine prin rămurele, voi vorbi până la sfârșit. Iată, îți profetesc că după ce voi lua cu Mine acest vas, te vei rupe în două, popor cu nume sfânt. Unii din voi se vor face oi grase și vor prăsi miei și mielușele, iar alții din voi se vor face vânzători și vor sfârși. Dar nu te teme, Israele mic, căci voi vorbi cu tine și nu te voi lăsa, fiindcă această lucrare de Duh Sfânt nu se va sfârși. Voi trece prin moarte acest vas și îl voi căli și îl voi trimite ca să pregătească frumos calea Mea spre tine și calea ta spre Mine, poporule creștin, poporule român, căci așa am grăit: aceasta este lucrarea întru care binevoiesc»*.

Din multele vorbiri dumnezeiești ale vremii de după începutul din anul 1955, au fost selectate paginile care stau mărturie vie a izvorului care a curs din tronul lui Dumnezeu în zilele de întuneric ale asupririi bisericii creștine, izvor care este spre învierea poporului român, declarat prin această proorocie poporul Noului Ierusalim care vine de la Dumnezeu, așa cum este scris în prooroci: *«Încă o dată voi alege Ierusalimul»*. Și pentru că sfânta și marea proorociță Virginia a avut și a lăsat ucenici pe pământ, Dumnezeul puterilor cerești a lucrat dar din dar, așa precum sfântul prooroc Ilie a lăsat lucrul spre înaintare peste sfântul prooroc Elisei, așa precum proorocul Moise l-a uns pe Iosua ca să ajungă cu poporul sfânt în țara Canaanului, pământul făgăduit poporului Israel, căci prin această proorocie Domnul a rostit peste România nume nou, de nou Ierusalim, de nou Canaan, de nou Eden și de grădină a binecuvântărilor, spre întâmpinarea slavei Domnului Iisus Hristos, Care iarăși Se va arăta, precum este scris. Amin.

MĂRTURISIRILE CREȘTINILOR, LA 25 MARTIE 1995

Mă numesc **Ivan I. Petre**. Sunt născut la 25 iunie 1937, în satul Moroieni, județul Dâmbovița, din părinți români, creștini ortodocși, și crescut în frica lui Dumnezeu și în respectul pentru sfânta biserică ortodoxă. De mic copil mi-a plăcut calea bisericii și liniștea sufletească, și de aceea m-am atașat mereu de oamenii credincioși mai în vârstă decât mine, oameni de nădejde pentru biserică prin viața lor morală. Unul din acești oameni a fost Torcică Alexandru, care în postul Paștelui din anul 1955 mi-a zis mie și mai multor creștini să mergem la Maluri, un sat subordonat orașului Pucioasa, ca să vedem o ființă bolnavă și s-o cercetăm în suferința ei. Așa am cunoscut-o pe sora în suferință, care până când a chemat-o Domnul la El, pentru mine a rămas sora Verginica, ființa care a contribuit din plin la schimbarea în bine a vieții mele. Când am văzut-o, era o ființă slabă, firavă, neputincioasă, pentru că se afla la primul ei post de patruzeci de zile, post poruncit de Dumnezeu, după spusele ei, ca să se facă sănătoasă. M-a surprins din primele clipe privirea ei blândă, luminoasă, zâmbitoare și plină de bunătate. Nu pot uita prima întâlnire. M-a chemat aproape de patul ei de suferință, m-a mângâiat și m-a strigat pe numele cel mic: Petrică. Acest lucru m-a surprins și m-a înfricoșat totodată, fiindcă gândeam că nu are de unde să-mi știe numele. Apoi a continuat: „*Petrică, stai lângă mine, și Domnul o să-ți dea un dar frumos*“. În acea clipă am simțit cum în sufletul meu a pătruns o rază de lumină și de speranță, rază care și azi, după 37 de ani, simt cum mă călăuzește.

În ziua Sfințelor Paști ale aceluiași an, într-adevăr, Domnul a făcut-o sănătoasă, căci am găsit-o afară stând pe picioarele ei, însănătoșite. Odată cu redarea sănătății, Dumnezeu i-a dat și darul proorociei și al apostoliei, precum și sarcina de a merge din comună în comună pentru a vesti cuvintele lui Dumnezeu.

Datorită prigoanei la care au fost supuși creștinii și biserica în perioada ateismului instalat de puterea comunistă, mai exact între anii 1955 – 1975, sora noastră Verginica a avut de suferit foarte mult, căci a fost persecutată. Îmi amintesc cu nostalgie de vremurile când în casa ei sau la casele creștinilor o lua Domnul printr-un somn adânc, iar din gura ei ieșea cuvânt de învățătură creștină, de curaj și îmbărbătare, cuvântul Domnului.

Știa foarte puțină carte, după cum mărturisea. Abia știa să scrie. Niciodată nu a citit sfânta Scriptură, fiindcă nu a avut timp, dar în timpul vorbirii ieșeau cuvinte minunate din gura ei, cu citate din sfânta Scriptură, de parcă ea ar fi fost un mare învățat, un mare orator sau un mare teolog al sfintei noastre biserici. Prin cuvintele acelea pline de învățături duhovnicești, învățături ale sfintei biserici, eu m-am hrănit și m-am zidit sufletește.

În anul 1956 am primit acel frumos dar, de care am pomenit, o copilă creștină cu care m-am căsătorit. A fost o nuntă foarte frumoasă, ca pe vremea primilor creștini. Toată nunta a fost coordonată de această soră, Verginica. În anul acela, 1956, a fost o vară foarte ploioasă, timp în care urma să aibă loc nunta. Ploile nu mai conteneau. Data nunții se apropia, iar eu am intrat în grijă. Sora Verginica m-a încurajat mereu și mi-a spus că la nuntă Domnul o să facă o minune. Și așa a fost, căci vineri dimineața au stat ploile și a fost o duminică însorită în care mesele au fost așezate afară. Au venit foarte mulți creștini. A fost o nuntă foarte mare, care l-a încântat și pe preotul satului, preot care a doua zi a fost chemat la miliție să dea socoteală pentru faptul că nunta „*nu respectase*“ canoanele sfintei biserici (spuneau milițienii), bazându-se pe informațiile că nimeni nu s-a îmbătat, nimeni nu a făcut scandal, așa cum se mai obișnuiește pe la unele nunți. A doua minune a fost cu mâncarea. Eu nu m-am așteptat să vină atâta popor și nu am făcut pregătire suficientă. Văzând așa, m-am dus la sora Verginica să-i spun mahnirea mea, dar n-am apucat să-i comunic nimic, că mi-a făcut semn să rămân liniștit, căci Domnul va înmulți mâncarea. Și așa a fost. Nu s-a sculat nici un mesean flămând.

Văzând satana că acest vas ales de Dumnezeu aduce sute de suflete la mântuire, a pornit război contra ei. Primul om care a dat-o pe mâna securității a fost preotul ei din sat, fostul protopop, Ilie Mirică, cel care a ajutat la întocmirea actelor de internare a ei într-un spital de nebuni. În toamna anului 1956 a fost dusă la Ploiești și internată acolo o perioadă de timp. După aceea, a fost internată de două ori la spitalele de nebuni din Plătărești și Bălăceanca. Dumnezeu a lucrat prin ea și acolo și a ocrotit-o, căci putea să fie de multe ori omorâtă de nebuni. A cunoscut teroarea cămășii forțate, dar Domnul lucrează prin oameni, și a luminat mintea șefului spitalului de acolo, căci el a văzut și a înțeles felul cum vorbește Dumnezeu prin ea, asistând la o vorbire a Domnului, și și-a dat seama că nu este nebună și a eliberat-o din spital.

Am fost martor la multe minuni pe care Dumnezeu le-a făcut prin ea. Odată am plecat cu ea spre comuna Sudiți-Ilfov. În trenul spre București, aproape de gara Nucet, sora Verginica și-a aplecat capul pe brațele soției mele,

și Domnul a început să vorbească prin ea. În compartiment eram numai noi trei. Mie și soției ne-a fost teamă că intră între timp cineva de pe culoar în compartimentul nostru și ne va cere să-i spunem ce anume se întâmpla. Dar de la Nucet până la Săbăreni, cât timp a ținut vorbirea Domnului, deși culoarul era arhiplin, nimeni nu a deschis ușa. Cum ea s-a deșteptat, a năvălit lumea peste noi și a ocupat locurile goale.

De lipsurile ei familiale este greu de vorbit. A trăit într-o sărăcie lucie. Mama ei, văduvă, cu doi copii, a trăit dintr-o pensioară de a Verginicăi, căci ea a lucrat la întreprinderea de bumbac Trainica, unde s-a și îmbolnăvit.

Îmi amintesc de un fapt petrecut în armată. În timpul cătăniei am urmat școala de șoferi. La această școală instructorii care făceau conducere cu noi s-au purtat urât cu mine. În șase luni n-am făcut decât cel mult șase ore de conducere. La teorie nu-mi făceam probleme, căci o învățam, dar cu conducerea stăteam foarte prost. Într-o scrisoare am povestit sorei Verginica necazul meu. Am primit răspuns de la ea și mi-a zis să nu fiu îngrijorat, căci: „Domnul mi-a spus că vei lua carnetul. În plicul acesta vei găsi o bucățică de vată înmuiată în sfântul mir: Păstrează-o cu grijă, și în ziua examenului caută și unge pe furiș volanul mașinii cu care dai examen, și ai să reușești”. Așa am făcut. În ziua examenului am uns volanul mașinii cu sfântul mir fără să vadă milițianul, am făcut semnul sfintei cruci de față cu examinătorii, care au început să rădă de mine, dar eu n-am zis nimic, și am plecat cu mașina. M-am dus pe unde au vrut ei și am condus fără nici o greșală. Din doisprezece inși câți am fost într-o grupă, doar doi au luat examenul. Dumnezeu a făcut această minune cu mine spre folosul meu, căci de atunci îmi câștig existența mea și a familiei mele cu acest carnet. De când am luat acest carnet și până azi, nu am avut nici un necaz pe linie de circulație.

Liniștea sufletească, sporul duhovnicesc și toate realizările mele le datorez învățăturilor primite de la sora Verginica, învățături care accentuează creșterea și desăvârșirea sufletească, lupta și biruința binelui asupra răului, mântuirea întregii omeniri, în spiritul și învățătura bisericii noastre creștinești. Din respect pentru viața, lupta și biruința ei, o numesc mamă: mama Verginica.

*

Sunt **Dumitra Constantin**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița. Am cunoscut-o pe mama Verginica la biserică în satul nostru, în anul 1959. Cât timp a ținut vorbirea Domnului prin ea în biserică, am văzut cum o lumină puternică a stat pe catapeteasma bisericii și a durat tot timpul cât a fost vorbirea Domnului. Văzându-i lumina și ascultându-i cuvintele pline de înțelepciune, am rămas încredințat că Dumnezeu vorbea prin gura ei.

Altă dată am fost de față când o femeie din Mănești, Dimovici Maria, a fost vindecată de cancer prin cuvântul Domnului, după ce fusese pe la mulți doctori.

În satul Mănești nu este nici un sectant datorită învățăturilor pe care Domnul le-a spus prin gura mamei Verginica, învățături pe care le-a auzit mai mult de jumătate de sat. Multe și minunate sunt lucrările pe care le-a lucrat Dumnezeu prin această proorocie, și dacă va să fie nevoie, voi mărturisi și cel mai mic amănunt, spre slava lui Dumnezeu.

*

Noi, **Jaravete Vasile și Victoria**, din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița, mărturisim că Dumnezeu, prin mama Verginica, i-a vindecat pe cei patru copii ai noștri: primul avea malformații; al doilea, encefalită; al treilea, astm, și al patrulea, o mână sucită și moale. Cu primii trei am fost prin multe spitale, și apoi, disperați, am apelat la ultima șansă: mama Verginica. Domnul ne-a încurajat, ne-a sfătuit să mergem pe calea împlinirii voii Sale, a credinței și a bisericii; ne-a binecuvântat și ne-a însănătoșit pe rând copiii.

*

Am cunoscut-o pe sora Virginia la mitropolie la Târgoviște în anul 1959, cu ajutorul unui prieten pe care l-am întâlnit acolo. Când m-a văzut, sora Verginica mi-a spus să merg la Maluri, lângă Pucioasa, dacă vreau să stau de vorbă cu Domnul. Am fost de multe ori acolo. Am luat parte la multe convorbiri cu Dumnezeu. Începusem să-mi schimb în bine viața: să țin post, să nu mai beau alte băuturi alcoolice, în afară de vin. Într-un post n-am mai respectat porunca lui Dumnezeu, și am mâncat de dulce. După acel post mi-a murit un copil. Când L-am întrebat pe Dumnezeu despre această moarte, mi-a răspuns că m-a pedepsit pentru neascultarea mea.

Au trecut niște ani, m-am depărtat de Dumnezeu, am început să beau peste măsură și iar m-a certat Dumnezeu luându-mi alt copil. M-am speriat, mi-am dat seama că de nu voi respecta în continuare poruncile lui Dumnezeu și ale bisericii, voi mai avea și alte pagube.

După plecarea sorei Verginica la ceruri, la șapte ani, am luat și eu parte la dezgroparea ei și m-am minunat, căci am văzut-o întreagă, neputrezită, cu trupul de culoare maroniu deschis, iar din ea ieșea un miros de mireasmă foarte puternic. M-am încredințat definitiv că această soră este o sfântă și că prin gura ei a vorbit Dumnezeu.

Didă Ștefan, comuna Tătărani, sat Gheboieni, județul Dâmbovița

*

Sunt **Neacșu I. Petre**, născut în comuna Lucieni, sat Vișoara, județul Dâmbovița, cu domiciliul în orașul Pucioasa. Părinții mei, creștini ortodocși, au urmat „*Oastea Domnului*”.

Am cunoscut lucrarea Domnului prin proorocița Verginica în anul 1960, la o nuntă de Oastea Domnului, unde era și ea. Când am împlinit vârsta de 17 ani (în anul 1962), am plecat din casa părintească și m-am căsătorit cu Lăzărescu Viorica, din Valea Lungă-Dâmbovița. Căsătoria mea la această vârstă s-a datorat faptului că tatăl meu s-a răzvrătit împotriva acestei lucrări. În anul 1972 mi s-a născut primul băiat, care prin lucrare a primit numele: Pavel-David.

Aici unde locuiesc, am fost vecin cu mama Verginica și participam de multe ori când cobora Duhul lui Dumnezeu să vorbească prin ea. Când se trezea, ne întreba pe noi ce a mai spus Dumnezeu.

A suferit foarte mult prin închisori și arestul securității. A fost internată în numeroase rânduri. A suferit și de la lume și de la poporul cel necredincios. A mijlocit în fața lui Dumnezeu pentru poporul său, iar vina poporului se răsfrângea asupra ei. Eu, un păcătos, am ascultat această coborâre dumnezeiască de multe ori, și primeam binecuvântare în călătorii și în toate acțiunile noastre.

Duhul lui Dumnezeu era permanent cu proorocița, și ea întreba la Domnul despre tot ce avea să facă și primea binecuvântare în tot ce era bine.

Acest popor a fost dirijat de Dumnezeu mai mult decât poporul cel călăuzit prin sfântul prooroc Moise, pentru că acum Dumnezeu a vorbit și a fost auzit de întregul popor. Ne-a învățat Dumnezeu ce să mâncăm, când să mâncăm, să nu bem alte băuturi alcoolice, în afară de vin, să fim deosebiți de lume.

După cum a spus Domnul odată, aceasta a fost cea mai înaltă facultate de pe pământ. Ni s-a vorbit despre trecut, prezent și viitor. Dirijorul suprem al acestui popor a fost Dumnezeu, iar preoțimea ne numea sectanți. Mergeam la bisericuță, pentru că știam că acolo coboară cerul, și de acolo luam sfintele Taine.

Nu sunt vrednic să mulțumesc Preasfintei Treimi că m-a chemat să iau parte la această mare lucrare de redresare spirituală a poporului pentru încheierea veacului. Nu mă tem de nimeni, dar mi-ar fi frică de mânia lui Dumnezeu să spun minciuni. Am călătorit cu această proorociță unde ne dădea Dumnezeu binecuvântare. A vorbit Dumnezeu cu poporul Său oriunde era însoțit acest vas: în mașină, în tren, în casele creștinilor, numai cuvânt de întărire în viața duhovnicească. S-au rânduit trei zile de post în săptămână, iar rugăciunile, ca și în mănăstiri.

Această coborâre dumnezeiască a fost ascultată de mulți creștini din țară, dar când Dumnezeu ne-a învățat să ne abținem de la poftele trupesti, mulți s-au despărțit, s-au retras de lângă lucrarea lui Dumnezeu, iar cei ce au împlinit, L-au urmat în tot locul.

Odată ni s-a spus: *«Iată, măi copilași, dintre voi se vor despărți în două tabere: unii se vor face oi și vor naște miei; alții se vor face călăi și vor pune capăt veacului acesta»*. Și iată, mulți din cei ce au ascultat, acum sunt împotriviți.

În anul 1980 poporul a suferit greaua încercare prin mutarea la cer a proorociței, dar Dumnezeu nu ne-a părăsit, și a continuat lucrarea Sa prin sora proorociței. Cât timp a vorbit Domnul prin sora Verginica, sora sa, Maria nu a luat parte niciodată la coborârea Duhului, pentru a nu se motiva de către popor că are cunoștință de cuvântul Domnului, dar o parte din popor s-a răzvrătit și nu a vrut să creadă în această reșezare dumnezeiască. Dumnezeu a adus așezământ pentru oprirea întinării, oprirea de la carne, pentru a se putea intra pe „*porțița cea strâmtă*”, precum zice Scriptura: *«Nimic întinat, nimic spurcat nu va intra în împărăția cerurilor»*, și nimeni din cei ce au ură și invidie pe aproapele lor.

Sora Maria, prin care Domnul Și-a continuat lucrarea Sa, a avut în anul 1991 această vedenie: a văzut o mare de sânge, și popor mult înota în acel sânge. Și s-a ivit pe mare o barcă în care era Domnul Iisus Hristos, iar poporul înota spre barcă, și Domnul îi lua pe fiecare, îi scutura de sânge și îi suia în barcă.

Dumnezeu ne dorește curați, și pentru aceasta a venit să-Și desăvârșească lucrarea prin așezământ de viață curată.

*

Sunt **Nedelea Maria**, din Valea Voievozilor, județul Dâmbovița. Am luat parte de multe ori acolo unde Dumnezeu a vorbit prin gura sorei Verginica. Redau mai jos doar câteva fraze din câte îmi amintesc: *«Copiii Mei, dacă voi Mă veți asculta, vă voi arăta acestei lumi ca pe un buchet de flori. Gustați puțin amar acum, că în curând se va face dulce. [...] România este o țară binecuvântată; ea va rămâne ca o insulă verde în mijlocul mâniei lui Dumnezeu, care va veni peste popoare. [...] În România va fi scaunul de judecată. [...] În România va fi Noul Ierusalim»*.

*

Eu, **Băjan Octavian**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, am fost de față de multe ori când Dumnezeu vorbea prin gura sorei Verginica și când au fost vindecate de cancer Cărlan Maria, din Moreni, și Maria lui Viorel Șerban, din Valea Lungă, iar de epilepsie: Didă Maria, din Gheboieni.

În timpul lucrărilor am văzut deasupra capului sorei Verginica o lumină care dispărea când se termina lucrarea. Chiar în poza pe care o am de la nunta mea se vede o lumină deasupra capului sorei (nașei) Verginica.

Am luat parte la dezgroparea ei după șapte ani și am văzut trupul ei întreg, pielea de culoare maronie, iar în jurul ei plutea o mireasmă nemaiîntâlnită.

*

Sunt născută din părinți creștin-ortodocși, în satul Siliștea-Snagov, județul Ilfov, și mă numesc **Costache Vasilica**.

În iarna anului 1961, luna februarie, am cunoscut-o pe mama Verginica în casa unui creștin din satul nostru. Aveam atunci șapte ani, dar în mintea mea de copil a pătruns ceva ce mi-a stârnit dorința de a afla cât mai mult de la această persoană blândă și smerită. Îmi amintesc cum ne-a povestit toată viața ei: suferințele și chinurile îndurate prin spitale și închisori; cum i S-a arătat Domnul când ea avea 9 ani, fiind cu vitele la păscut; în nenumărate rânduri a fost cercetată de Domnul, de Maica Domnului și de sfinți; ne-a spus cum a primit dar de la Dumnezeu; fiind orfană de tată, cu o mamă bolnavă, de multe ori nu aveau hrană și se hrănea cu mere pădurețe din poienița unde păștea vitele, mere pe care nimeni nu le putea mânca, dar pentru ea le făcea Domnul dulci. După ce ne-a povestit, s-a culcat și a vorbit Domnul prin gura ei, zicând: *«Amin, amin, amin. Pace vouă, copiii Mei! Am coborât din cerul sfânt pe pământ, nu cu trupul ca la început, ci cu duhul, ca la sfârșit»*. A vorbit cuvinte minunate, ca din cer. Multe povești și învățături de zidire sufletească am auzit atunci. Așa am cunoscut-o pe mama Gigi, cum i-am spus mai târziu, și am urmat-o în tot locul, ascultând cuvântul lui Dumnezeu, transmis prin gura ei.

Mergeam adesea la Maluri, lângă Pucioasa, ca să mai aud de la Domnul; întâi mergeam cu părinții, apoi mă duceam și singură. Nu am părăsit niciodată această legătură cu cerul prin mama Verginica. Am văzut cu adevărat puterea și prezența lui Dumnezeu aici. Prin această gură ne-a învățat Domnul să nu ne depărtăm de biserică, să respectăm preoții, să ne împărtășim cu sfințele Taine cât mai des la preoți cu viață curată, plăcută Domnului, să postim luni, miercuri, vineri și posturile rânduite de biserică. În câteva rânduri a rânduit Domnul post de trei zile pentru a se nimici puterea satanei, care ridicase autoritățile și chiar preoțimea împotriva acestui vas și a poporului creștin care o urma. Chiar preotul din sat, care era atunci, părintele Ilie Mirică, a solicitat oamenii legii spunând că ea este sectă.

Mă aflam odată în casa de la Maluri. Era dimineață, și noi eram la rugăciune. Am auzit bătăi în ușă și am deschis. Erau patru bărbați furioși, doi în uniformă militară și doi în haine civile. A fost răscolită casa, s-au adunat cărțile de rugăciune; ne batjocoreau spunând că mama Verginica se preface bolnavă. Așa a fost torturată de comuniști și de necredincioșii atei, dar ea a rămas ca o stâncă neclintită și nu a ieșit cu nimic din cuvântul Domnului și din așezările bisericii.

Am luat parte la multe lucrări, și îmi amintesc cum ne spunea Domnul despre Noul Ierusalim care va fi în România, iar despre vas: *«Aceasta este trâmbița a șasea, prin care Îmi închei veacul»*.

În vremea de stăpânire comunistă ne tănuiam să nu fim descoperiți când ne întâlneam cu alți creștini, dar Domnul ne spunea: *«Copilașii Mei, acum e vreme de strâmtorare pentru voi, și trebuie să acoperiți acest vas. Dar va veni o vreme când vei fi întrebat, creștine, dacă urmezi această lucrare, și trebuie să spui, căci chiar dacă nu spui, vei fi vădit, că pe poarta ta și pe casa ta și pe fruntea ta va fi un semn care te va descoperi că ești al Meu, și va fi vai de tine dacă vei tăgădui atunci, că Eu îți voi socoti lepădare»*.

Altădată ne spunea: *«Copilașii Mei, ieșiți din lume cu viața voastră, cu portul vostru, că vine diavolul și Îmi spune: „Uite ce fac creștinii Tăi!”. Vreau să vă deosebiți de lume, să se vadă că sunteți copiii cerului; femeia să-și poarte năframa, să nu-și taie părul, să nu omoare copiii în pânțele; casele și mesele voastre să fie curate, să nu se scârbească sfinții privind la voi»*.

După îndelungate suferințe, starea sănătății ei a devenit critică, și Domnul cobora mai rar. Ni s-a spus: *«Vor veni oameni de la mari depărtări să bea apă din acest izvor și vor pune și în film această lucrare»*. Odată ne-a spus: *«Am să ridic acest vas de la voi, dar pentru cei ce vor dori cuvântul Meu, voi vorbi prin rămurele și prin frunze, și tot voi hrăni acest popor»*.

Mama Verginica, și după plecare a dat dovada sfințeniei ei, căci la șapte ani, când s-a deschis mormântul, trupul ei s-a aflat întreg și răspânda o mireasmă plăcută, uimind pe toți care au fost de față.

Multe ar fi de spus despre acest vas și de lucrarea ce s-a desfășurat prin el, dar cum nisipul mării nu-l poate număra nimeni, așa nici cuvântul Domnului nu-l poate cuprinde cineva.

Din cuvântul dumnezeiesc am înțeles că trebuie să ne păstrăm curățenia trupească, și Domnul ne spunea: *«Creștine, aș vrea ca femeia ta să-ți fie fie soră»*. Analizând aceste învățături, am fost pătrunși de justetea lor, căci le întâlnim și în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Și aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei, să fie ca și cum nu ar avea»* (cap. 7/29). Aceleași învățături, și în epistola către Galateni: *«Iar cei ce sunt ai lui Hristos și-au răstignit trupul, împreună cu patimile și cu poftetele»* (cap. 5/24). Toate aceste îndrumări cerești ne-au întărit și ne-au alăturat și mai mult de această sfântă coborâre și de vasul de care S-a folosit Domnul.

*

La înmormântarea nașei Verginica am luat și eu parte. Aveam cu mine un coș cu colivă, și când sicriul ei a trecut peste pragul bisericii, am văzut lumină mare cum a fășnit din el și am simțit cu toții multă mireasmă. M-am uitat repede prin jur, să văd pe cineva cu vreun aparat de fotografiat, că lumina părea făcută de un blitz, dar n-am zărit nimic. Mi-am dat seama că totul a fost pentru ca Domnul să ne încredințeze că ființa aceea din sicriu este o sfântă.

Ioniță Niculina, sat Valea Voievozilor, județul Dâmbovița

*

Mă numesc **Bănescu Maria**, din localitatea Moroieni, județul Dâmbovița, și vreau să relatez cum am cunoscut-o pe sora Verginica din satul Maluri. Fiind născută în satul Ștubee, în apropiere de Maluri-Pucioasa, am auzit din copilărie că în acest sat este o fecioară prin care vorbește Dumnezeu. De mic copil am mers la biserică și am ascultat de cuvântul lui Dumnezeu care se citea, dar aflând că Însuși Dumnezeu vorbește prin sora Verginica, am devenit nerăbdătoare să ascult și eu.

În anul 1970, când aveam 17 ani, am mers cu mătușa mea, Cârlan Mioara, în satul Sudiți, care ne era necunoscut, dar am aflat că va merge acolo sora Verginica. Această zi nu o voi uita niciodată. Era o zi geroasă de iarnă, în postul Crăciunului. Am mers 15 km pe jos pentru a ajunge în acest sat din județul Ilfov, și ajungând, nu cunoșteam casa în care trebuia să intrăm. Apropiindu-se seara, intenționeam să ne întoarcem acasă, dar a apărut la o poartă gazda la care era sora Verginica și ne-a chemat în casă. Când Dumnezeu a vorbit prin vasul Său, am fost chemate pe nume, și Domnul a spus: „*Măi tată, au venit două oițe de departe și le-am ținut în drum să le încerc răbdarea și dragostea pe care o au*“. Am rămas uimită, pentru că sora Verginica nu ne cunoștea, și am rămas convinsă că era Dumnezeu Care vorbea, căci numai El ne cunoștea inimile. Am luat parte apoi și la alte lucrări în care vorbea Domnul, iar sora Verginica nu știa ce se vorbea. Sora Verginica era blândă și iubitoare ca o mamă, și noi îi spuneam mama Verginica. Cuvântul Domnului care se vorbea prin ea era pătrunzător; ne învăța cum trebuie trăită o viață de creștin.

M-am căsătorit cu Bănescu Romel, și doi dintre fiii noștri au fost vindecați de puterea lui Dumnezeu prin mama Verginica. Primul copil, Florin-Emanuel, a fost vindecat la vârsta de trei ani și jumătate, iar cel de al doilea avea doar două luni când ea era plecată din trup, și l-am atins de corpul ei și s-a vindecat. Acestea au fost minuni pe care le-am văzut, și nu pot tăgădui că nu a existat puterea lui Dumnezeu care a lucrat prin mama Verginica. Tot ce ne-a vorbit s-a împlinit și se împlinește și acum. Se pot spune multe despre acest vas înnobilit de măreția lui Dumnezeu, Care a lucrat prin el.

*

Mă numesc **Șerban Maria**, din comuna Valea Lungă, de credință ortodoxă. Am crescut într-o casă cu zece frați, iar părinții mei nu erau amândoi credincioși. Tatăl meu era necredincios, astfel încât eu m-am atașat de o mătușă a mea, care se nevoia mult în post și rugăciune și avea viața curată, plăcută lui Dumnezeu. Mi-a inspirat și mie credința lui Dumnezeu și mă îndemna cu ea la rugăciune.

La vârsta de cinci ani, am cunoscut-o pe sora Verginica de la Maluri. Eram la mătușa mea, și a venit sora Verginica. Atunci am auzit prima dată cuvântul Domnului prin gura ei. M-a chemat pe nume și mi-a zis: „*Dacă ai să-Mi slujești Mie, am să-ți fiu de ajutor*“. Când a fost la căsătorie, mătușa mea mi-a spus cu doi ani înainte cu cine am să mă căsătoresc, pentru că știa din proorocie.

După ce am dat naștere la cinci copii, am avut o boală foarte grea. Am fost internată la spitalul din Moreni, însă medicii mi-au spus că nu mă pot salva. Am venit acasă, și, deznădăjduită, m-am rugat Maicii Domnului și către toți sfinții. Într-o seară m-am rugat cu mai multă stăruință, iar noaptea am avut un vis: eram în pat, bolnavă, și a venit sora Verginica și m-a mângâiat și mi-a spus: „*Ai să fii vindecată. Du-te la biserică ce s-a făcut la Pucioasa*“. Am venit și am spus visul și mi s-a dat mir din candelă. Mi s-a spus să mă ung cu el și să-l folosesc și în mâncare. La scurt timp nu mai aveam durerile pe care le-am avut. Acum nu am putere să-l mulțumesc lui Dumnezeu pentru că m-a vindecat. Am avut o fată care era plină de bube, și medicii nu au putut-o vindeca. Am uns-o cu mir de care am folosit și eu, și s-a vindecat.

Într-o noapte am avut un vis: a apărut mătușa mea, Gurău Elena, care e adormită de cinci ani, și mi-a arătat un copac pe care eu îl vedeam încărcat de zăpadă, însă mătușa mea îmi spunea că e încărcat cu flori de tei. Eu aș fi vrut să văd, și spuneam la cei câțiva martori care mai erau, că noi nu avem ochi duhovnicești, iar mătușa le vede pentru că e la adormiți. A spus că sunt atâtea flori, câte vorbe a spus sora Verginica. Și mi-a zis: „*Dacă voi, o mână de creștini, veți avea credință, veți reînvia Duhul Sfânt în România*“.

Mătușa mea a fost căsătorită cu Gurău Constantin, dar au trăit feciorelnici. În anul 1955, în postul sfințelor Paști, sora Verginica a primit cuvânt de la Domnul să postească patruzeci de zile, post la care au fost martori mătușa mea, socrul meu, Șerban Florian, și tatăl meu. De multe ori era în agonie, dar își revenea. În noaptea învierii, la sora Verginica au venit sfinții Trei Ierarhi și au împărtășit-o, iar ea a cerut agheasmă și a spus: „*Hristos a înviat!*“. Mătușa mea a văzut și ea același lucru.

Când s-au împlinit șapte ani de la plecarea mamei Verginica, mătușa mea a fost anunțată cu două săptămâni înainte că are să plece la Domnul când va fi dezgropată sora Verginica. La ora când a fost ridicat capacul sicriului ei, mătușa mea a plecat.

Socrul meu a luat parte de nenumărate ori la proorocie prin sora Verginica. Cu o lună de zile înainte de a adormi, el ne-a spus: „*În România va fi Noul Ierusalim și se va zidi biserica neadormiților și a neprihăniților; voi aveți să trăiți și să vedeți*“. Într-adevăr, am văzut, căci la această biserică m-am vindecat.

*

Mă numesc **Halău Gheorghe**, cu domiciliul în comuna Răzvad, satul Valea Voievozilor, și pot să afirm că sunt pe deplin încredințat de coborârea dumnezeiască prin vasul ales și pregătit de Dumnezeu, fecioara Virginia din Maluri, Pucioasa. Când am auzit pentru prima dată cuvântul rostit de Domnul prin ea, aveam nouă ani, fiind în casa părintească din comuna Mănești. În afară de pregătirea pe care i-a dat-o Domnul prin postiri desăvârșite, pe parcursul vieții a întâmpinat multe alte greutăți, cauzate de cei fără gând de mântuire a sufletului, care, fără să caute adevărul, se bazau pe învinuiri vrăjmașe. Dar nu este de mirare, căci așa s-a întâmplat cu toți înaintașii plăcuți Domnului: apostolii, proorocii și toți sfinții prin care Dumnezeu S-a desăvârșit în decursul veacurilor.

După cum era cuvântul Domnului prin mama Verginica, am frecventat bisericile, în mod special pe cele din București cu mari posibilități de catehizare, ca mănăstirea Antim, biserica Silvestru, Sapienții. Dar prin cuvântul către poporul ales al Domnului, călăuzit prin proorocița Virginia, am înțeles că se împlinește ceea ce Domnul a grăit prin regele-prooroc David : «*Vremea este să lucreze Domnul, că oamenii au stricat legea Ta*» (Psalmii, 118/126).

Și a adunat Domnul în jurul acestei lucrări mulțime de popor, și iată numai câteva din învățăturile Domnului pentru pregătirea unui popor nou cu care să-și poată împlini Domnul planul Său, popor căruia i se cere să fie împlinitor: posturile de luni, miercuri și vineri, din cursul anului, să fie împlinite după rânduiala dată în Ceaslov. Domnul rânduiește împlinirea celor șapte laude, a împărtășirii cât mai dese, a curățeniei trupesti, care devine o condiție definitivă în ultima perioadă, așa cum Domnul i-a pregătit pe cei trei fii ai lui Noe: Sem, Ham și Iafet, care erau căsătoriți înainte de a intra în corabie. De asemeni, Domnul îndeamnă oprirea consumului de alcool și orice fel de carne. Cei care s-au lăsat conduși și au fost încrezători în conducerea dumnezeiască, nu împlinesc cu greutate aceste învățături, dar, ca în toate timpurile, s-au ridicat și împotriviți și chiar hulitori ai acestui plan de pregătire pentru o viață plăcută Domnului.

În simplitate Se naște Domnul în trup în peștera din Betleem, iar acum Își alege un sat neînsemnat, de unde Își pregătește vas ales pentru trâmbițarea cuvântului de învățătură.

Este o trezire nouă în cer și pe pământ, acum, când mai e un pas de viață pământească.

*

M-am născut în satul Sudiți, județul Ilfov, mă numesc **Costache Cristea** și urmez credința creștin-ortodoxă.

În anul 1955, martie 25, de praznicul Bunevestiri, mă aflu la mănăstirea Vladimirești cu câțiva creștini din satul meu; am asistat la sfânta Liturghie, ne-am spovedit și ne-am împărtășit cu sfintele Taine, iar la predică, părintele Ioan, care era duhovnicul mănăstirii, a privit spre latura în care ne aflam și a spus: „*Ilfovule, așteaptă și în curând vei vedea minune!*“. Ne-am privit cu uimire, căci nu înțelegeam nimic din ce ni s-a spus, dar așteptam un răspuns. Acolo am aflat de la alți creștini că lângă Pucioasa, într-un sat, se află o tânără bolnavă, căreia i S-a arătat Domnul și i-a spus să postească 40 de zile și 40 de nopți, că i se va da un dar. Dornici să aflăm mai multe lucruri, am mers cu consătenii mei în satul Maluri, la căsuța săracă în care locuia ea împreună cu sora și mama sa. Mama ei ne-a povestit cum Domnul i S-a arătat copilei cerându-i ca în schimbul vindecării mamei să-I dăruiască ceva Domnului. Copila a hotărât să renunțe la un ochi, iar când a vrut să-I vorbească Domnului, nu mai era nimeni, și Domnul i-a vorbit din nori spunându-i că nu-i ia acum darul.

I S-a arătat Domnul de nenumărate ori și i-a vorbit. Apoi s-a petrecut minunata tămăduire a mamei sale, de pelagră. În timp ce copila, pe islaz, vorbea cu Domnul, un tânăr a venit la mama sa și i-a spus: „*Scoală-te! De acum nu vei mai suferi, pentru darul fiicei tale*“. La vârsta de paisprezece ani, copila și-a pierdut ochiul drept, promis Domnului. Așa am cunoscut-o pe Verginica, fiind martor la acest post în care a gustat doar agheasmă și anafură.

Am mers mai des acolo, dornic să văd rezultatul promisiunii Domnului. În noaptea sfintelor Paști 1955, când preotul în biserică a zis: „*Hristos a înviat!*“, s-a ridicat și ea zicând: „*Hristos a înviat!*“. Mama ei s-a înspăimântat, dar s-a liniștit când a văzut că se așează pe pat, adoarme și continuă să vorbească. Când s-a trezit, a cerut să mănânce, și, fiind întrebată, nu știa nimic din ce s-a vorbit. Vorbise Domnul prin gura ei lucruri minunate. De atunci a vorbit Domnul prin gura ei, aducând din cer învățături vrednice de urmat și de crezut, învățându-ne cum să trăim, să postim, să ne rugăm, să nu lipsim de la sfânta Liturghie.

Am rămas alipit de această sfântă coborâre, martor fiind la multe semne și minuni. O fată de șaptesprezece ani, care avea duh necurat, s-a vindecat, pentru că Domnul i-a spus lui Verginica să se atingă de ea. O femeie bolnavă de cancer, pe nume Cărlan Maria, din Moreni, fiind internată în spital la București, Domnul a trimis pe unul din credincioșii Săi să o ungă cu sfântul mir, și sunt martorul vindecării ei, iar ea poate să mărturisească.

Altă dată călătoream cu Verginica în tren cu alți doi creștini, și mai erau în compartiment patru călători, dintre care doi milițieni. Ea a adormit, și Domnul a vorbit de la Buzău până la Ploiești, iar călătorii au dormit și nu au auzit nimic.

A suferit foarte multe chinuri de la autorități. A fost în spitale, în închisoare, și s-au încercat multe experiențe cu ea, dar nu a putut nimeni opri cursul acestui izvor. S-a încercat să fie arsă cu fier înroșit; i s-au introdus în gură lucruri necurate; a fost aruncată, în timp ce vorbea, într-un butoi cu apă, dar nu s-a înecat; a fost injectată cu otravă în inimă, dar s-a rupt acul în ea, din care pricină a suferit toată viața. A fost chemată la Gheorghiu-Dej și a întrebat-o cum vede pe Domnul, și ea i-a istorisit viața ei. El a ascultat-o cu atenție și, fiind arestată, a eliberat-o.

În anul 1978, am fost anunțat de Domnul prin acest cuvânt, să mă mut cu domiciliul în Valea Voievozilor, lângă Târgoviște, unde locuiesc acum. Am doisprezece copii, dintre care cinci sunt călugări. Multe sunt de spus despre această proorociță de care am fost foarte apropiat și am fost martor la multe coborări. Odată, în timp ce Domnul vorbea, am văzut un stâlp de foc de la cer până la gura ei.

Am fost martor la dezgroparea ei după șapte ani și am văzut că trupul ei era întreg și răspândea mireasmă ca sfintele moaște. Chiar și după plecarea ei dintre noi a fost văzută și simțită de mulți, și cine se roagă ei cu credință, primește izbânda cererii.

*

Mă numesc **Nedelcu Constanța**, din București.

În vara anului 1985, luna mai, ziua 15, am avut un vis: pe norii cerului am văzut o icoană minunată din care radiau raze strălucitoare. Încercând să privesc icoana, am deslușit chipul unei femei și am auzit și o voce care mi-a spus să privesc și am văzut o mână ce ținea o cruce din lemn. Am privit atentă în sus. În partea dreaptă a icoanei sta scris cu litere de aur: „*Sfânta și marea proorociță Virginia*“, iar în partea de jos scria cu aceleași litere de aur: „*Donată regelui Mihai*“. Cercetând calendarul creștin-ortodox, nu am găsit-o pe această sfântă Virginia. Am mers mai târziu la mănăstirea Plumbuita și i-am povestit visul meu unei credincioase pe care am întâlnit-o acolo. Ea a rămas foarte surprinsă, căci a cunoscut-o pe mămica Verginica. Mi-a spus că a locuit în apropiere de Pucioasa și a fost vasul prin care Dumnezeu a vorbit poporului timp de 25 de ani, din 1955 până în 1980 când a plecat la cele veșnice. Prin această credincioasă am cunoscut eu dumnezeiasca lucrare, și, fiind convinsă de adevărul ce se spune aici, am rămas atașată lângă ea.

*

Sunt din Pucioasa, și numele meu este **Achim Nicolae**. Acum când privesc în urmă peste ani și constat că tot ce s-a zis prin gura soarei Verginica s-a împlinit, nu pot decât să mă bucur. Îmi amintesc de o profeție: «*Creștine, acum ți-ai ascunsă această profeție, că va veni vremea când vei fi întrebat de această lucrare, și dacă vei tăgădui, va fi vai de tine*». Mi-e frică să tac, pentru că am luat parte la multe profeții ale Duhului Sfânt, spuse prin acest vas, Verginica.

Când am auzit prima vorbire a Domnului, locuiam în comuna Siliștea-Snagov, și am venit la Pucioasa însoțit de un creștin. În noaptea aceea a vorbit Domnul prin acest vas și a început așa: «*Amin. Amin. Amin. Pace vouă! Eu sunt Iisus Hristos, nu ca la început, cu trupul, ci ca la sfârșit, cu Duhul. Crezi? Nicolae cel nou, crezi tu că Eu sunt? Fericit e cel ce nu M-a văzut și a crezut!*».

A trecut un timp, și la o altă lucrare Domnul i-a spus soției mele: „*Maria, vei avea un fiu și îl vei chema Antonie*“. Ne-am bucurat nespuse de mult, că aveam patru fete, și ne doream și un băiat. La un an de zile am căpătat un băiat și i-am pus numele Antonie. Când a avut băiatul trei ani, într-o zi a găsit pe masă niște pastile pentru inimă, de ale soției, 10-12 bucăți, pe care le-a înghițit, și după puțin timp a început să tremure, a căzut și a murit. În acele clipe de disperare am luat copilul în brațe și am plecat cu el la mama Verginica. Când m-a văzut cu copilul în brațe și a constatat că e mort, a strigat: „*Doamne, Doamne, vezi această durere!*“. Și Domnul i-a zis: „*Ia-l în brațe!*“. Mama Verginica l-a luat în brațe. A văzut cum copilul rămâne neclintit și mi l-a dat înapoi. Domnul i-a spus și a doua și a treia oară să-l ia în brațe. A treia oară copilul a deschis ochii și a zis încet: „*mamă!*“.

De circa douăzeci de ani Domnul ne-a zis: «*Măi copilașii Mei, măi floricelele Mele! Uite ce vă spun Eu, Domnul. De acum înainte să trăiți în curăție soț și soție*». Unora dintre creștini și creștine nu le-a plăcut această povață și au căutat împotriva Domnului. Printre aceste creștine se află și soția mea. Eu am înțeles că această povață are darul să ne înalțe sufletește. Și pentru că de-a lungul anilor foarte multe proorocii adresate acestor creștini s-au împlinit, eu rămân cu frică și cu bucurie lângă această stâncă duhovnicească, maica Verginica.

*

Am cunoscut din anul 1974 această coborâre când locuiam în orașul Târgoviște. Am fost chemați prin lucrare. Mama Verginica a trimis să ne cheme prin sora soțului meu. Mergeam foarte des la Pucioasa, unde cobora Domnul

și vorbea prin mama Verginica. Prin acest glas primeam învățăturile Domnului nostru Iisus Hristos: cum să ne purtăm, cum să ne fie îmbrăcăminte, să mergem în toate sfintele sărbători la biserică, să postim, să ne rugăm, să păzim cele zece porunci, să le purtăm cu noi în orice loc, să fim buni creștini ortodocși, să păzim învățăturile preoților. Mama Verginica era foarte evlavioasă și de o blândețe cum n-am mai întâlnit.

În anul 1976, în luna august, am fost internată prin poruncă, împreună cu mama Verginica, la spitalul județean din Târgoviște, unde i se spunea „*femeia cu inima cât roata carului*“. Aici, mama Verginica era urmărită de securitate. Aici am văzut foarte multe semne și minuni.

Mi s-a spus că am o boală foarte grea și, fiind internată, au spus și medicii la fel. După aceea, în anul 1978, în luna ianuarie, am fost internată din nou, spunându-mi-se că am cancer. Am mers la spitalul Filantropia din București, unde am stat timp îndelungat. În acel an, în vinerea patimilor Domnului Iisus Hristos, prin mama Verginica a fost trimis la mine unul din credincioșii din acest popor, care a pus mâinile peste mine și mi-a spus că este trimis să mă vindece, ceea ce s-a întâmplat. După ieșirea mea din spital, am mers la mama Verginica, de unde am primit noi învățături prin lucrările pe care le ascultam, și din sfânta Scriptură. Ceea ce medicii nu au crezut vreodată, ca eu să capăt vindecare, s-a împlinit prin cuvântul acestei lucrări.

Odată a fost chemat pe nume soțul meu și i s-a spus să nu mai fie însoțit pe motocicletă de cineva din afara lucrării, iar dacă o va face, nu va mai putea circula, ceea ce s-a și întâmplat. O altă minune a lui Dumnezeu a fost vindecarea mea pentru a doua oară, de durere de stomac, la doi ani după ieșirea mea din spital, în ziua Înălțării Domnului, tot prin acel credincios care mai fusese trimis la mine.

De mai multe ori am căzut pe cale, dar am fost ajutată, și nicăieri nu am găsit pace și liniște decât lângă acest popor și lângă lucrarea Domnului. Dar bunul Dumnezeu nu m-a lăsat niciodată. Mărturisesc cu toată convingerea că această lucrare sfântă este de la Dumnezeu, și cred că Dumnezeu a vorbit și a lucrat prin aleșii Săi.

Mă numesc **Cărlan Maria**, și locuiesc în orașul Moreni, județul Dâmbovița; aparțin de parohia Moreni.

*

Sunt **Didă Maria**, din comuna Tătărani, satul Gheboieni, județul Dâmbovița, și mărturisesc că sănătatea mea o datorez lui Dumnezeu, Care a lucrat în chip minunat prin persoana mamei Verginica.

Am fost bolnavă de epilepsie și mi-am căutat sănătatea mergând din biserică în biserică, din mănăstire în mănăstire și din doctor în doctor. Am fost la mănăstirea Vladimirești, unde am stat o săptămână la rugăciuni și privegheri și m-am împărtășit în fiecare zi. Am fost și la Ciorogârla și am făcut la fel, dar boala nu se ameliora deloc. Când am venit acasă, mama mi-a zis să merg la Maluri, fiindcă a auzit dânsa că acolo e o fecioară prin care vorbește Dumnezeu și prin care se fac multe tămăduiri. Era ultima speranță. Am plecat cu mama la Maluri, și la o căsuță mică și sărăcăcioasă mi-a ieșit în întâmpinare o fată slăbuță, cu o privire caldă și blândă. I-am spus necazul meu, m-a mângâiat, și când s-a coborât cuvântul Domnului, Dumnezeu mi-a spus să mă rog mereu la sfintele icoane. Am plecat de acolo tămăduită.

*

Mă numesc **Cristache Gh. Ion**, originar din Siliștea-Snagov, și împreună cu soția, Cristache Teodora, am luat cunoștință de această lucrare a Duhului Sfânt prin proorocița Virginia în anul 1961, pe când aveam două fiice: Veronica și Maria. Am mai dat naștere la trei fiice, care au primit numele: Anisia, Teodora și Paraschiva, prin glasul proorociței. Anisia și Teodora, care sunt gemene, au îmbrățișat viața monahală intrând la mănăstirea Ghighiu. În anul 1979, prin cuvântul lucrării, am mers să locuim în satul Valea Voievozilor, județul Dâmbovița, servind biserica din sat în postul de cântăreț. O frecventez împreună cu familia în toate sărbătorile și duminicile din an, urmând întocmai învățăturile acestei lucrări.

Am luat parte de multe ori la coborârea Duhului Sfânt prin acest vas și am fost chemat pe nume spunându-mi-se că am fost aduși lângă această lucrare prin rugăciunile sfântului Ioan Gură de Aur, al cărui nume îl port. Am ascultat cuvântul Domnului și învățăturile lui, întrucât nu m-a abătut cu nimic de la cele bisericesti și de la sfintele Scripturi. Glasul Domnului spune prin sfântul prooroc Isaia: «*Întrebați legea și descoperirea: de nu vă vor vorbi asemeni cuvântului acesta, atunci nu e lumină în ei*» (Isaia, 8/20).

Această lucrare de mântuire, coborâtă în anul 1955, este mai mult decât o operă de redresare spirituală, este un așezământ de trăire curată și neîntinată, în post și rugăciune. În acest popor condus de Domnul prin proorocița Virginia, predominantă a fost pătura oamenilor simpli, dar Dumnezeu, întru lucrurile mici și neînsemnate S-a desăvârșit: «*Iată Eu și pruncii pe care Mi i-a dat Dumnezeu spre semne și minuni în Israel, din partea Domnului Savaot, Care locuiește în muntele Sionului*» (Isaia, 8/18).

Înainte de ridicarea acestui vas din mijlocul poporului Său, Domnul a așezat lege pentru păstrarea curăteniei trupesti și abținerea de la carne. Mulți dintre cei ce au ascultat cuvântul Domnului s-au poticnit și, ca și poporul israelit, condus de proorocul Moise prin pustie, au cântit împotriva manei cerești și au râvnit la fiii și fiicele acestui

veac. Cei ce s-au supus acestor reguli, au remarcat prezența lor și în epistola I către Corinteni a sfântului apostol Pavel: *«Eu voiesc ca toți oamenii să fie cum sunt eu însumi. Dar fiecare are de la Dumnezeu darul lui: unul așa, altul într-altfel. Celor care sunt necăsătoriți, și văduvelor, le spun: bine este pentru ei să rămână ca și mine»* (I Corinteni, 7/7-8). *«Și aceasta v-o spun fraților: că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei care au femei, să fie ca și cum n-ar avea»* (I Corinteni, 7/29). *«Ci eu aș vrea ca voi să fiți fără de grijă. Cel necăsătorit se îngrijește de ale Domnului, cum să placă Domnului. Cel care s-a căsătorit se îngrijește de ale lumii, cum să placă femeii. Femeia măritată se deosebește de fecioară; cea nemăritată poartă grijă de cele ale Domnului, ca să fie sfântă și cu trupul și cu duhul, iar cea care s-a măritat poartă grijă de cele ale lumii, cum să placă bărbatului. Și aceasta o spun chiar în folosul vostru, nu ca să vă întind un laț, ci spre bunacuviință și alipire neclintită de Domnul»* (I Corinteni, 7/32-35).

*

Tatălui meu i-a apărut pe piept o pată care se accentua. A mers la mulți doctori și toți i-au spus că nu au ce-i face, că nu au niște medicamente sau tratamente anume pentru această pată. Disperat, a arătat pata și sorei Verginica. Aceasta l-a sfătuit să respecte postul de luni, miercuri și vineri, și celelalte posturi de peste an; să facă rugăciuni dimineța, la orele 16, și la miezul nopții, să se spovedească și să se împărtășească mai des. A trecut puțină vreme și pata a dispărut.

Andrei Constantin, comuna Lucieni, județul Dâmbovița

*

Subsemnata **Mihalache Dobrița**, din comuna Gruiu, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că o cunosc pe sora Verginica din 1965. Am luat parte la foarte multe lucrări, și în timpul vorbirii lui Dumnezeu prin ea, casa se umplea de mireasmă, iar batista cu care o ștergeam pe frunte rămânea cu parfum pe ea. Aceste lucruri mă încredințau că Dumnezeu e Cel ce face minunile, pentru că aceste miresme rămâneau mult timp imprimate în batiste.

Sfaturile și învățăturile primite erau așa de frumos și de clar explicate, că din 1965 și până astăzi eu n-am mai lipsit de la biserică, de la sfintele slujbe care s-au făcut în satul nostru.

În anul 1967, soțul meu, Mihalache Ion, a paralizat grav. L-am dus la spital la București, dar boala nu s-a ameliorat. Disperată, am alergat la sora Verginica. Am plâns și i-am spus că vreau ca soțul meu să nu moară, și să se facă bine. Sora Verginica m-a privit, m-a mângâiat, a tăcut o clipă, apoi mi-a zis: „*Domnul a zis că soțul tău nu moare, și se face bine*“. Am venit acasă, încredințată că soțul meu se va face bine, și așa s-a întâmplat la scurt timp, și trăiește și astăzi.

Știu de asemenea că sora Verginica fecioara s-a căsătorit cu Stoica Nicolae pentru a o proteja și că a rămas fecioară, căsătoria făcându-se pentru acoperirea acestei taine. Sora Verginica a înfiat de la sora ei, Maria, doi copii, o fată și un băiat. Mai târziu, cu această fată înfiată s-a căsătorit fiul meu, cu binecuvântarea lui Dumnezeu, binecuvântare rostită prin sora Verginica.

Am crezut și cred că Dumnezeu a grăit prin gura sorei Verginica toate învățăturile de curățire a sufletului și a trupului, și pentru mântuirea omenirii. Amin.

*

Mă numesc **Stoica Gheorghe**, din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, am vârsta de 48 de ani, lucrez la aeroportul Otopeni ca mașinist. Sunt căsătorit și am cinci copii, dintre care, unul este student la facultatea de teologie din București. Sunt de religie creștin-ortodox. Dau prezenta mărturisire în fața Preasfintei Treimi și a tot cerul sfânt, cu mare frică și smerenie de cele ce am văzut și am auzit și cunosc.

O cunosc pe proorocița Virginia, fiica văduvei Tudorache Andreiana, din anul 1956 când i-am făcut prima vizită la domiciliul său din Maluri. Îmi spunea toate greșelile mele și toate păcatele ascunse pe care le-am făcut. Din punct de vedere material, era foarte săracă. Avea o căsuță mică și foarte săracăcioasă. Nu avea decât două clase primare.

În anul 1957 a fost arestată de securitate și în 1958 a fost pusă în libertate direct de Gh. Gheorghiu-Dej, care și el credea în această sfântă și dumnezeiască lucrare.

În anul 1958 am continuat să o vizitez, și de multe ori când vorbea Domnul prin ea, i se umplea trupul de mireasmă care se menținea de multe ori chiar luni de zile.

Era urmărită și supravegheată în mod permanent de securitate, miliție și agenți, precum eram și noi, cei care o vizitam și credeam în această lucrare. Pentru ca să fie oarecum mai ocrotită și cât de cât asigurată, în anul 1960, în casa părinților mei, Stoica Dumitru, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, într-o coborâre dumnezeiască ce s-a făcut prin ea, i-a dat Domnul poruncă cu binecuvântare să se căsătorească cu fratele meu, Stoica D. Nicolae, să facă și căsătoria civilă și la biserică, și astfel să fie ocrotită de amenințările securității și ale comuniștilor. Dar zisul ei soț nu îi era ei soț, ci era un protector, la fel cum bătrânul Iosif îi era Fecioarei Maria, iar această taină a fost acoperită de lume și de securitate. Dar, totuși, la una dintre arestările care i s-au făcut, a fost dusă la spitalul Suler din Ploiești,

și în prezența organelor de securitate a fost supusă de către medicul legist la un examen de control, unde s-a confirmat că ea este fecioară. Atunci prigoana i s-a dublat, și din ce în ce mai intensiv a fost torturată și amenințată. În anul 1967 ocrotitorul ei și fratele meu, Stoica Nicolae, a fost arestat de organele de securitate pentru motivul că este soțul ei, și a fost judecat. A fost condamnat la șase ani închisoare. În anul 1968 a fost grațiat, dar organele de cruntă teroare l-au amenințat că îl vor omorî dacă nu se va despărți de ea, și astfel, fiind speriat și constrâns din toate punctele de vedere, în anul 1973 a părăsit-o și s-a depărtat și de orașul Pucioasa, refugiindu-se în comuna Teiș, județul Dâmbovița, unde trăiește în prezent. În condițiile acestea și numai așa, organele securității i-au garantat libertatea vieții lui.

Printre multele torturi la care a fost supusă, se mai numără și acestea: în anul 1957, securitatea de la Sibiu a băgat-o în luna ianuarie într-un butoi cu apă și a legat-o de mâini și de picioare. Așa a ținut-o o noapte întreagă de iarnă, dar ea a rămas vie. În timp ce Domnul vorbea prin ea, i s-a administrat în gură sticlă pisată, otravă, precum și diferite virusuri de boli periculoase, și nu s-a lipit nimic de ea. I s-au administrat sub subțiori fiare fierbinți în formă de ou, ca să vadă dacă simte. A fost înțepată cu sula în timp ce vorbea Domnul prin ea, și nu s-a mișcat. A fost băgată în camere încuiate, unde erau nebunii cei mai periculoși, atât la spitalul nr. 9 din București, cât și la Plătărești, și nebunii nu au omorât-o, ba o mângâiau. La închisoarea Jilava, a fost băgată în lacul cu șerpi veninoși, și șerpii o lingeau pe picioare.

Pe 9 iulie 1976 am fost anunțați prin ea de către Domnul că în anul 1990 Ceaușescu va fi omorât, și comunismul va fi desființat. În anul 1976 am fost anunțați că în anul următor va veni un cutremur mare și că mii de morți vor rămâne sub dărâmăturile blocurilor.

De multe ori când intra ea în case de creștini sau în biserici, se umplea totul de mireasmă. A vindecat de epilepsie multe ființe, cum ar fi și Didă Maria din comuna Gheboieni, Dâmbovița. A vindecat-o de cancer pe Maria Dimovici, din comuna Mănești-Dâmbovița; pe Maria Cârlan, din Moreni; pe Mariana lui Florian Șerban, din Valea Lungă.

Patul unde vorbea Domnul prin ea, în nenumărate rânduri rămânea cu mireasmă care se păstra chiar și ani de zile.

Multe învățături sfinte au ieșit prin gura acestei proorocițe. Ne-a oprit cu desăvârșire de a avea contact cu vreo sectă, fiind mare păcat. Cine nu respectă posturile așezate de sfinții părinți, săvârșește un mare păcat; cine nu respectă preoția așezată în sfintele biserici, săvârșește un mare păcat. Au fost îndrumați mulți creștini să meargă la mănăstire spre a trăi o viață curată.

În comuna Mănești, cel puțin o treime din populație a auzit cuvântul lui Dumnezeu prin această proorociță.

Mărturisesc că multe minuni s-au făcut prin această proorociță și socotesc că la nivelul ei a fost primul dintre marii prooroci ai lui Dumnezeu. Prezenta mărturisire o fac cu frică de Dumnezeu și cu credința că vom fi crezuți noi, cei ce am cunoscut această sfântă și mare proorociță.

*

Mă numesc **Nicolae Lăzărescu**, născut în comuna Valea Lungă-Gorgota, actualmente domiciliat în orașul Pucioasa, strada Nufărului, nr. 56. Am cunoscut-o pe mama Verginica pe când aveam 17 ani. În anul 1955, într-o zi am plecat de acasă la Pucioasa după cumpărături. În drum spre Pucioasa am trecut prin satul Maluri, satul în care locuia mama Verginica. Cum mergeam, pe partea dreaptă am văzut o casă bătrânească în fața căreia erau multe persoane adunate. Cineva citea ceva. M-am apropiat de acele persoane și am întrebat ce este acolo. Unul dintre acei oameni mi-a spus: „*Stai și ascultă, și vei vedea*“. Se citeau multe vedenii și descoperiri ce le avea mama Verginica pe vremea aceea. Tot ce o înștiința Dumnezeu, ea le scria pe hârtie, și apoi le dădea creștinilor să le citească. Apoi am aflat că ea începuse un post de patruzeci de zile pe care-l poruncise Dumnezeu să-l țină pentru a-i da un dar. În timpul postului a stat lângă ea ca martor o soră pe nume Gurău Elena, de la Valea Lungă, care o ajuta și o întărea. După terminarea postului, bunul Dumnezeu i-a dat darul proorocii. Dumnezeu ne-a hrănit pe noi, acest popor mic și neînsemnat, cu învățăturile cele mai curate și adevărate, prin gura ei, douăzeci și cinci de ani.

În anul 1957 m-am îmbolnăvit grav. Am fost la spital, am făcut tratament, dar nu mai speram să mă fac bine. Mi-am adus aminte de mama Verginica și am plecat să-L întreb pe Domnul dacă mai este vreo salvare pentru mine. I-am spus lui mama Verginica toată suferința mea. Ea m-a ascultat cu dragoste și blândețe și s-a rugat lui Dumnezeu cu lacrimi pentru însănătoșirea mea; apoi m-a uns cu sfântul mir din candelă. Pe loc am simțit o ușurare, o ameliorare a bolii. Am plecat acasă sănătos.

În primăvara anului 1961 mama mea s-a îmbolnăvit grav, de inimă. Am dus-o de urgență la spital, și doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, doar dacă Dumnezeu va interveni cu ceva. Am plâns și m-am rugat lui Dumnezeu să mă ajute iarăși. Am plecat din nou la mama Verginica, să-I spun Domnului situația gravă a mamei mele. Domnul m-a întrebat așa:

„*Fiule Nicolae, copilașul Meu! Crezi tu în momentul de față că vorbești cu Mine, Domnul? «Da». Așa, tată, crede, și te vei mântui*“.

După un moment de așteptare, Domnul m-a strigat din nou și mi-a zis că însănătoșirea mamei mele depinde de mine și de sora mea, Viorica: „*Dacă voi veți ieși din lume și vă veți întoarce la calea cea dreaptă a lui Dumnezeu, Eu voi face o minune cu mama voastră. Îi voi da o inimă tare ca de piatră și îi voi lungi zilele, iar vouă vă voi da*

o cale bună“. Eu am crezut în cuvântul lui Dumnezeu și am pornit pe calea cea bună. Peste câțva timp, mama s-a făcut sănătoasă, și trăiește și astăzi printre noi.

M-am căsătorit cu o fată creștină. Am făcut o nuntă creștinească.

De-a lungul acestor ani Dumnezeu a vorbit cu noi de nenumărate ori prin mama Verginica și ne-a învățat cum să ne purtăm, cum să ne rugăm, cum să postim, cum să mâncăm, cu ce să ne îmbrăcăm ca să fim deosebiți de lume în toate, să mergem la biserică în toate zilele de sărbătoare și duminicile de peste an, să ne rugăm și să ne ajutăm unii pe alții, să ne împărtășim cât mai des cu sfintele Taine. Ne-a poruncit Dumnezeu să trăim în curățenie, că Dumnezeu vrea să-Și aleagă un popor prin care să-Și arate puterea Sa. Eu am crezut în această lucrare, și voi crede până la sfârșit, că Dumnezeu este și ne vorbește, precum odinioară, proorocilor.

*

Subsemnatul **Tache Gavrilă**, domiciliat în comuna Gruiu, satul Siliștea-Snagovului, Sectorul Agricol Ilfov, fiind creștin-ortodox, îmi asum răspunderea de a declara următoarele:

În anul 1944 am fost încorporat în front, iar în poziția în care am fost, populația a fost evacuată. În biserică se afla doar preotul singur, și l-am rugat să primească de la mine zece lei și să se roage pentru mine ca să scap cu viață de pe front. Și așa mi-a ajutat Dumnezeu de am scăpat cu viață, crezând cu adevărat că există Dumnezeu. Apoi, peste câțiva ani, mai exact prin 1955-1956, setea mea de cunoaștere a lui Hristos creștea.

Am aflat că undeva, în localitatea Maluri, o persoană cu numele de Verginica proorocește de la Dumnezeu. Din curiozitate, eu și cu Marin Ion am plecat să o vedem pe proorocița Virginia. În drum spre Maluri, de pe un munte au apărut niște câini. Crezând că sunt lupi, ne-am înspăimântat. În cele din urmă, ajungând la destinație, am așteptat puțin, și deodată a început să vorbească Dumnezeu prin această proorociță strigându-mă: „*Gavrilă, Gavrilă! Cum ai ajuns aici?*“. Eu m-am minunat cum de știa cum mă cheamă. Apoi mi-a spus că acei câini erau diavoli care încercau să mă înlăture. După ce a început lucrarea, casa s-a umplut de mireasmă, și așa de mult m-am bucurat, și am fost și sunt convins că acest lucru nu poate fi decât dumnezeiesc. De atunci și până în ziua de astăzi am păstrat legătura cu acest loc în care am crezut.

M-a învățat să merg la biserică, să cinstesc fețele bisericesti; într-un cuvânt, să cred în bunul Dumnezeu. Crezând de cuviință că eu, ca bărbat, sunt cap de familie, am dat această declarație și în numele soției mele, Tache Elena, cu care am cunoscut și binele și răul, slăvind pe Dumnezeu. Amin.

*

Mă numesc **Șerban Spiridon**, din satul Fundeni, Sectorul Agricol Ilfov, și am 35 de ani.

În anul 1978, la sărbătoarea sfântului Dimitrie Basarabov, am mers la slujba de serbare a sfântului, și acolo am cunoscut un preot pustnic din județul Neamț, care a fost prigonit în timpul comunismului. A stat de vorbă cu mine și am înțeles că preotul are proorocie și descoperiri de la Dumnezeu. După puțină vreme iar l-am întâlnit, și mi-a zis că a avut descoperire de la Domnul că eu trebuie să duc de acum viață curată cu soția și că Domnul ne-a dat numele de Ciprian și Iustina, fiindcă peste puțin timp voi merge cu Domnul Iisus Hristos pe un munte înalt, unde se va face o biserică, numită Biserica Noului Ierusalim, iar eu, de atunci, am făcut așa cum mi-a spus preotul acela.

Am continuat să merg la mănăstiri, să mă apropiu de creștinii care-L iubeau mult pe Dumnezeu. Odată eram la mănăstirea Plumbuita și acolo am cunoscut o creștină de la Târgoviște, care mi-a spus că Dumnezeu vorbește prin lucrare de proorocie la Pucioasa. Am mers acolo să văd, în anul 1983, deci la cinci ani după ce mi-a spus preotul acela. Am auzit cuvântul Domnului, căci Domnul Iisus Hristos vorbea prin această lucrare de proorocie, și de atunci am mers mai des, dar cu mare atenție, că acolo era mereu urmărire din partea organelor de securitate, căci proorocița Virginia, prin care vorbea Domnul, mai înainte a fost prigonită de securitate, iar acum, după ce Domnul a luat-o la El, proorocia se făcea prin sora ei, Maria.

În anul 1988 Domnul mi-a spus prin această proorocie să merg la Pucioasa, că are de lucru cu mine, dar eu nu mă înduram să-mi las casa și să merg unde mă chema Domnul. Îmi plăcea pescuitul foarte mult. Îmi făceam scule de pescuit și prindeam pește din lacul Fundeni. Îmi făcusem atunci scule noi de pescuit și n-aș fi voit să plec, de dragul pescuitului. Dar am văzut mâna lui Dumnezeu peste mine, căci timp de două-trei săptămâni n-am mai prins nici un pește. Văzând că nu prind nimic, mi-am adus aminte de cuvântul Domnului, am rupt sculele și le-am lăsat, cum odinioară și sfinții apostoli le-au lăsat, urmând pe Domnul. Am plecat la serviciu, dar tot nehotărât în a împlini planul Domnului. M-am urcat într-un tei, ca să culeg flori, și am căzut cam de la șapte metri înălțime, dar m-am oprit într-o cracă fără să pătesc nimic. Am simțit că Dumnezeu m-a ocrotit. Când m-am dezmeticit, am auzit o voce: „*Cipriane, urmează-Mă!*“. M-am hotărât, mi-am luat transferul, am părăsit locuința venind la Pucioasa, neștiind ce plan are Dumnezeu cu mine. Aici, în anul 1991 am primit poruncă de la Domnul prin proorocița Maria, sora sfintei Virginia, să construim biserică, fiind dat termenul de trei luni, ceea ce părea imposibil de realizat. Dar pe timp ce lucram, vedeam minuni, parcă ieșea din pământ; nici oboseală nu simțeam. Atunci mi-am adus aminte de acel preot

pustnic, care cu ani în urmă îmi spusese de această biserică numită Biserica Noului Ierusalim. Mă bucur că Dumnezeu m-a pus și pe mine să lucrez la această biserică.

Am văzut și văd zilnic minuni, și ne bucurăm că sub ochii noștri se împlinesc toate cuvintele Domnului.

*

Sunt **Gherasim**, preot la Piatra Neamț, și sunt cuprins de vederea celor ce nu se văd. Pe 25 mai 1990, în ziua celei de a treia aflări a capului sfântului Ioan Botezătorul, după ce am citit acatistul sfântului Ioan Botezătorul și al sfântului Nicolae, am avut deodată o mare pace sufletească, apoi am început să plâng și să mă rog în taină pentru pacea creștinilor pe care i-am cunoscut prin proorocița Maria (sora proorociței Verginica), căci am văzut neînțelegere între ei. Și am văzut un munte înalt, căruia nu i se vedea vârful, care părea să străpungă cerul. Pe acel munte era un castel de aur curat, în forma unei migdale. Acest castel era păzit de patru heruvimi cu săbii de foc. Un alt heruvim, al cincilea, era la intrare în castel, tot cu o sabie de foc în mână. Acesta nu dădea voie nimănui să intre în castel dacă nu era pregătit. Le spunea tuturor ce au de îndeplinit și, dacă ascultau și îplineau, puteau intra în castel. La acest castel veneau încolonați ca la armată, în rânduri de câte cinci, mulți oameni, dar ca să poată ajunge la castel, trebuiau să treacă pe un drum foarte îngust, numai pentru cinci persoane lățime, drum care șerpuia paralel cu o prăpastie. Unii dintre ei mergeau pe partea dreaptă a drumului, aveau în mână câte o sabie de foc și intrau în castel. Pe ceilalți, o mână neagră îi împingea în prăpastie, dar li se spunea la fiecare ce anume are de împlinit. Deasupra castelului era Sfânta Treime în felul acesta: trei ochi și trei bărbi, adică Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Părea un om cu trei ochi și cu trei bărbi, totul pe același chip. O voce se auzea: „*Hristos a înviat!*“; alta: „*Cuvine-se cu adevărat!*“; alta: „*Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Savaot!*“. Acest castel era învăluit de o pară de foc, ce se învârtea continuu, iar de castel nu se putea apropia nimeni, că ar fi fost ars. Focul acela mergea și prin fața ușii de la intrare, dar pe cei pregătiți nu-i ardea, căci erau din acel foc. Am înțeles atunci neînțelegerea dintre creștinii hrăniți de Dumnezeu prin mama Verginica și mama Maria, și mulțumesc lui Dumnezeu și la tot cerul sfânt de această taină.

Pe 10 iulie, anul 1990, eram la București, la sfântul Dumitru. Deodată, am avut o vedenie: în mijlocul celor trei cruci de piatră de la Patriarhie a apărut un domn care mi-a spus să iau în spate crucea cea mare de piatră. Atunci am spus acelui domn că mi se pare grea, că doar o macara o poate ridica, dar domnul acela mi-a zis că nu e grea, și atunci am luat-o și am plecat cu ea în spate spre Pucioasa. Când am ajuns acolo, creștinii m-au primit cu toată dragostea, și m-am ușurat de greutatea din spate. Acolo, în curte, am zărit trei găuri în pământ, ca niște fântâni cu apă. Pe acele găuri ieșeau foi scrise cu vedenii și proorocii de la mama Verginica și mama Maria. Mi-a apărut apoi același domn de la București, care mi-a zis că a sosit vremea ca aceste proorocii să fie cunoscute și explicate. Tot în acea zi, cum stăteam în curte la acei creștini, am simțit cum mă cuprindeau niște curenți de aer și am început să plâng, și deodată îmi apare în față acel domn care avea cu el mii de lumânări cu lumini strălucitoare. Apoi au apărut niște blocuri cu trei etaje, și alături de ele, chilii în diferite culori. M-a întrebat domnul acela unde mă aflu, și i-am răspuns că sunt la Pucioasa. „*Nu*“, mi s-a răspuns. „*Nu. Ești în orașul vedeniilor. Adu-ți aminte că în 1967 când erai preot la Dorohoi, ți-am arătat orașul vedeniilor Noului Ierusalim. Tu mi-ai zis că te simți în ceruri, iar Eu ți-am spus că și pe pământ va fi ca în ceruri, și că vei ajunge vremea și vei vedea cu ochii aceasta*“.

La 19 februarie 1991 am văzut-o pe mama Maria că era în convorbire cu Dumnezeu prin rugăciune, și am văzut doi porumbei albi, unul la gura mamei Maria, și unul aducea grâu din ceruri. Domnul Iisus Hristos era viu în mama Maria. O rază de lumină ieșea din gura ei, și îngerii cântau: „*Hristos a înviat!*“. Apoi am văzut-o pe cel mai înalt munte din lume, dar un diavol, cu o cață, voia să o tragă de pe munte în prăpastie. Am strigat la sfântul Mihail să vină în ajutor, și o sabie de foc a apărut ca un fulger și a topit diavolul. Am văzut-o apoi pe maica Verginica cu orașul Noului Ierusalim în brațe, și mii de îngeri îl păzeau cu săbii de foc. După aceea l-am văzut pe sfântul Ioan Botezătorul, supărat, cu o sabie de foc în mână, spunând că i-a sosit vremea să omoare pe irozii și irodiadele care i-au tăiat capul fiindcă spunea adevărul.

*

Sunt din comuna Gruiu, Sectorul Agricol Ilfov, și mă numesc **Bălan Maria**, creștină ortodoxă, din mila lui Dumnezeu. Urmând credința creștină, am avut fericirea să cunosc și eu, împreună cu alți creștini, pe sora Verginica, o fecioară prin care vorbea Dumnezeu. Am fost martoră la multe convorbiri dumnezeiești; am ascultat cu frică mare cuvintele Domnului, care ne spuneau să fim corecți, să dăm lumină lumii prin viața noastră. Era prin anul 1964 când am auzit pentru prima oară cuvântul Domnului, care m-a făcut să nu mă mai despart de acest izvor dumnezeiesc, pentru că am văzut multe minuni.

Fiind odată în casa sorei Verginica, de la Maluri, și stând cu sfială într-un colț, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, pentru că mă știam cu niște păcate ascunse pe care nu mi le știa nimeni, Domnul mi le-a spus pe față întocmai cum le făcusem, fapt care m-a făcut să mă încredințez că Dumnezeu vorbește acolo, că nu avea de unde să știe ea aceste lucruri pe care nici bărbatul meu nu le știa.

Altădată, stând la masă, tot în casa de la Maluri a sorei Verginica, am simțit un curent care a venit din tavan, de deasupra capului ei, și s-a făcut o flamă ca o săgeată, care m-a înfricoșat ca să înțeleg că era Duhul Sfânt, Care Se cobora peste ea. De foarte multe ori se umplea casa de mireasmă sau batistele când le atingeam de fruntea ei sau

de corpul ei. Multe ar fi de spus despre câte am văzut și auzit din această proorocie sfântă, care mi-a îndreptat viața pe drumul cel adevărat al bisericii ortodoxe.

În anul 1991 am visat-o pe sora Verginica. Parcă mă aflam într-o gară cu lume multă, și văd că se coboară de sus, din văzduh, sora Verginica, îmbrăcată în alb, ca o mireasă cu cunună pe cap, care strălucea mai puternic decât soarele. S-a îndreptat spre mine cu mâinile întinse, dar văzând alături pe fiica mea, care stătea jos că se simțea bolnavă, dar și foarte murdară, a atins-o cu mâna și i-a spus să se scoale. Și fiica mea, de atunci s-a însănătoșit.

Am urmat aceste învățături cu toată încrederea că sunt de la Dumnezeu, pentru că toate erau legate de legea bisericii. În continuare, rog pe Dumnezeu să mă ajute să pot să împlinesc tot ce Domnul ne cere, ca să mă mântuiesc eu, și casa mea.

*

Mă numesc **Nicolae Ioana**, sunt din satul Căprioru, comuna Tătărani, județul Dâmbovița, și am cunoscut-o pe Stoica Virginia în anul 1962, cu ocazia vindecării miraculoase a copilului meu, Emil. Acest copil, la vârsta de un an a căzut din pat și și-a fracturat coloana vertebrală, și în acel loc, cu timpul, s-a format o gâlmă, și copilul a căpătat cocoașă. Am fost internată prin multe spitale cu acest copil: la Târgoviște, la Voinești. Toți doctorii mi-au spus că nu se mai face bine, fiindcă are tuberculoză osoasă. Eram disperată. O verișoară de a mea, văzând starea mea, m-a luat, împreună cu copilul, și m-a dus la Maluri, la sora Verginica. I-am arătat copilul și mi-a spus să fac rugăciuni fierbinți către Preasfânta Treime. În timp ce mă rugam, Stoica Virginia a adormit, și a început să vorbească Duhul lui Dumnezeu prin ea, în numele Preasfintei Treimi, al sfintei Cruci și al sfintei Născătoare de Dumnezeu. M-a chemat aproape de ea, și Domnul mi-a zis că boala copilului meu se datorează păcatului pe care am vrut să-l fac renunțând la copil, fiindcă mai aveam șase, și mă gândeam tot timpul cum să fac ca să nu-l mai am și pe ăsta. Am plâns, mi-am cerut iertare, și Domnul m-a binecuvântat, și am plecat acasă cu copilul sănătos.

*

Sunt creștină ortodoxă, din satul Siliștea, Sectorul Agricol Ilfov, și mă numesc **Gruian Anica**, crescută în frica de Dumnezeu. Din copilărie am cunoscut-o pe sora Verginica, în casa unchiului meu, împreună cu mai mulți creștini auzind cuvinte deosebite, cuvinte de învățătură, de o mare însemnătate duhovnicească. Ne-a povestit viața ei, prin câte încercări a trecut, povestind cum a primit darul de la Dumnezeu după un post de patruzeci de zile. Ea întotdeauna ne-a îndemnat să mergem la biserică și să respectăm posturile cu strictețe. Întotdeauna ne-a sfătuit să nu ne ducem la distracții lumești, ci să fim mereu cu gândul la Dumnezeu. După ce m-am căsătorit, a mers și soțul meu cu mine, și îi spunea în lucrare: „*Dacă Mă vei asculta, nu vei simți această boală*“. Și acesta a fost adevărul; nu a simțit durerea bolii pe care a avut-o. El a avut o ciroză hepatică, și singur cerea să mănânce mâncare de post, că se simțea mai bine. În ultimele clipe ale vieții, soțul meu a sfătuit copiii să păstreze cu sfințenie aceste cuvinte duhovnicești, pe care le prețuia foarte mult, fiindcă în timpul vieții lui, ori de câte ori avea vreo durere, se ungea cu sfântul mir, și durerea se ameliora.

*

Noi, locuitori ai comunei Micșunești, Sectorul Agricol Ilfov, declarăm că o cunoaștem pe maica Verginica din Pucioasa, din anul 1957. Am luat parte la foarte multe lucrări, unde casa se umplea de mireasmă plăcut mirositoare, și am auzit foarte multe învățături duhovnicești, care ne-au hrănit sufletul și ne-au ținut strânși de sfânta biserică creștin-ortodoxă până astăzi. Credem că Dumnezeu a fost cu aceste învățături și că maica Verginica este o mare proorociță. Rămânem credincioși acestei lucrări de luminare și mântuire a sufletului. Așa să ne ajute Dumnezeu.

Coman Gherghina, Scarlat Margareta, Ghiță Maria, Rîcu Maria, Negoită Ioniță

*

Mă numesc **Dobre I. Nicolae**, din comuna Nuci, Sectorul Agricol Ilfov. Eu am fost un om păcătos. În anul 1957 am cunoscut o fecioară pe nume Virginia, prin care vorbea Dumnezeu. Soția mea era bolnavă, nu putea naște copii. Pierduse până atunci trei copii. În prima lucrare pe care am auzit-o, Dumnezeu ne-a strigat pe nume și i-a spus soției mele că Măicuța Domnului i-a vindecat rana și că va avea un băiat, și așa s-a întâmplat. Soția mea a născut șase copii, fără nici un tratament. Am urmat cu încredere sfaturile și învățăturile date de Domnul prin această proorociță și niciodată nu lipseam de la biserică. Ne spunea tot ce greșeam și ne învăța cum să ne îndreptăm. Era o fire bună și blândă.

Mă durea odată foarte tare un picior. Am fost la Pucioasa la ea și, punându-și mâna pe genunchiul meu, a zis: „*Dumnezeu să te binecuvinteze*“, și a doua zi n-am mai simțit durerea. Ne vedea cu duhul, și când eram supărați ne mângâia și ne încuraja. Multe minuni am văzut prin această proorociță. Odată, fiind la ea acasă, am mers împreună prin grădină. S-a așezat pe o buturugă și ne povestea ce vedea ea de la Domnul. În locul acela a rămas mireasmă câțiva ani.

*

Subsemnatul **Nicolae D. Nicolae**, din comuna Tătărani, satul Căprioru, Dâmbovița, o cunosc pe proorocița Verginica din anul 1968, când, la o revelație de cuvânt ceresc, din cele multe la care am luat parte, i s-a adus la cunoștință lui Dincă Nicolae faptul că slujește la cal mai mult decât lui Dumnezeu și că dacă în scurt timp nu se va îndrepta, îi va muri și vaca și calul în grajd, fapt care la două săptămâni s-a împlinit, zguduindu-ne conștiința, căci cu adevărat Dumnezeu Se pogora prin dânsa.

Altă minune am văzut la Mihalache Ion, din București, când în anul 1976 la o altă revelație Dumnezeu striga: *«București, oraș frumos, cum am să te întorc pe dos! Cât de frumoase sunt aceste blocuri, atât de repede se vor sfărâma»*, fapt împlinit în anul 1977, luna martie.

O altă minune am văzut întâmplându-se cu mine. După câțiva ani de când cunoscusem această revelație dumnezeiască, m-am depărtat de Dumnezeu și am fost avertizat pentru faptul că beau țuică și că în scurt timp o să plătesc. Astfel, pe data de 25 aprilie 1991, făcând o călătorie cu autoturismul meu, am fost accidentat, fiind aproape opt ore fără cunoștință. Cum aş putea să nu recunosc că Dumnezeu Se cobora prin Verginica dacă am fost martor la zeci de minuni împlinite? Și dacă voi fi întrebat, voi relata multe minuni la care am fost martor.

De asemeni, cunosc cum că Stoica Nicolae i se dăduse din porunca lui Dumnezeu, lui Verginica, pentru ca să o apere, căsătorindu-se doar scriptic, trăind ca doi frați, deoarece era urmărită de securitate. Cei doi copii pe care-i aveau, au fost adoptați de la sora ei.

*

Subsemnatul **Radu Petre**, creștin-ortodox, din satul Micșunești, S.A. Ilfov, mărturisesc că în anul 1956 am cunoscut-o pe proorocița Verginica în biserica din Micșunești. Când s-a miruit, am văzut o cruce luminoasă, care a coborât peste ea. Atunci mi-a spus să mă întorc la Dumnezeu și să arunc pachetul de țigări din buzunar. Am rămas surprins auzind că știe că am țigări în buzunar. Mi-a spus relele ce am făcut în viață. Am crezut că este lucrare de la Dumnezeu, că nimeni nu știa ce este în inima mea.

Am fost bolnav de nu puteam să merg, și m-a făcut sănătos. Am avut un copil bolnav, și doctorii mi-au spus să mă pregătesc, că nu au ce-i face, și că va muri. Dumnezeu l-a făcut sănătos prin această proorociță. Cred cu adevărat că este puterea lui Dumnezeu.

*

Subsemnatul **Ivan Nicolae**, în etate de 51 de ani, căsătorit, am șapte copii, și mărturisesc următoarele: prin anul 1959 am cunoscut-o pe proorocița Verginica la o biserică din Călărași. Am ascultat cu luare-aminte cuvintele dumnezeiești care ieșeau din gura ei, și ne-au cutremurat minunile care ne-au făcut să ne încredințăm că este o mare proorociță.

Una din minunile pe care le-am văzut, a fost în anul 1964 când am vrut să-mi cumpăr o casă și nu aveam bani. Am cerut de la părinții mei să mă împrumute și mi-au spus că nu au. După câteva zile au venit la mine, din porunca Domnului prin proorocița Verginica, Costache Cristea și Dănciucă Gheorghe. Ei au fost trimiși de Domnul să meargă la părinții mei și să caute sub saltea, că acolo sunt 11.000 lei, și așa a fost.

Odată, când Domnul a vorbit prin această proorociță, ne-a spus că în 1990 comunismul se va sfârși și Ceaușescu va fi omorât, iar la televiziune și la radio vor fi date slujbe religioase, lucruri care s-au întâmplat.

Odată, mergând cu un cumnat de al meu la Maluri, ne-a ieșit în cale o haită de lupi, și când am ajuns la proorocița Verginica, ne-a spus Dumnezeu că de ce ne-am înspăimântat, că ne-a trimis îngeri păzitori în calea noastră, pentru pază.

A fost căsătorită cu Stoica Nicolae numai scriptic, ca să-i fie apărător și ajutător. În timp ce Domnul vorbea prin ea, trupul ei revărsa mireasmă plăcută.

*

Mă numesc **Nicolae Elena**. Sunt din satul Căprioru, județul Dâmbovița, și am cunoscut-o pe mămica Verginica din fragedă copilărie. Pe 14 decembrie 1980, când a plecat dintre noi mămica Verginica, am fost și eu la înmormântare. Am mers înaintea sicriului cu o coroană de flori în mână și îmi amintesc că tot drumul, de acasă și până la cimitir, am respirat o mireasmă deosebită, pe care nu am simțit-o până atunci, și nici după înmormântare.

Pe 14 decembrie 1989 am avut un vis. Pe o piatră era un sicriu strălucitor în care se afla mămica Verginica. Era acoperită cu o pânză albă pe care am dat-o la o parte și am stat de vorbă cu ea. Mi-a spus că nu e timpul să fie descoperită, fiindcă împrejurul sicriului se aflau niște căței. Mi-a spus să leg cățelei de șapte candelă. Așa am făcut, și cățelei au ars. După două zile a început revoluția.

Pe 26 ianuarie 1992 am avut alt vis. Erau o mulțime de creștini împreună cu mămica Verginica și erau îmbrăcați în veșminte albe. La un moment dat au fost ridicați în sus, și lumea de afară zicea: „*Uite pe cine am hulit noi!*“.

În 15 noiembrie 1991, fiind la Pucioasa, am asistat la ridicarea crucii pe această biserică. A doua zi, când am mers acasă, mama mi-a spus că a văzut cu o seară în urmă, la ora 10 (timp în care a fost ridicată crucea pe biserică), pe cer, o cruce mare, strălucitoare.

*

Subsemnata **Tache Steliana**, din Siliștea-Snagovului, S.A. Ilfov, de credință ortodoxă, am cunoscut această lucrare, din mila lui Dumnezeu, în anul 1960 când cu mai mulți creștini am ascultat cuvântul Domnului prin sora Verginica. Era o tânără cu înfățișare smerită și cu multă blândețe și milă de toți. Ne-a povestit din viața ei, cum a suferit în închisoare și în spitale pentru numele lui Dumnezeu. La un moment dat, ea a adormit, și după puțin timp a început să vorbească Dumnezeu: *«Amin! Amin! Amin! Pace vouă, copiii Mei, florile Mele! Am venit din cerul sfânt să vă adun la un loc. Stați lângă Mine, că mai e puțin, și vin să vă adun»*, și mai multe cuvinte sfinte și învățături bune. Băiatul meu, anume Tache Vasile, a fost martor la o taină pe care a spus-o Domnul într-o lucrare mai târziu, când a spus: *«Această taină să nu se spună nimănui, iar cine o va spune, să i se verse mâțele ca lui Arie»*, și el nu a păstrat taina și după câțiva ani s-a împlinit cuvântul Domnului, că familia lui s-a destrămat. Am ascultat de acest cuvânt și până azi Dumnezeu ne-a ajutat să nu ne despărțim de sfânta biserică și de legile creștinești.

*

Era în anul 1955 când în satul Maluri, între Valea Lungă și Pucioasa, am fost martorul unei minuni săvârșite în persoana Virginiei Tudorache. Am venit și eu la această lucrare de care grăiește sfântul prooroc Ioil în sfânta Scriptură. Tânăra aceasta ne-a grăit cuvinte și întâmplări din sfânta Scriptură și din viețile sfinților, pe care nu le-am auzit nicăieri, oricât de pregătit ar fi fost acel vorbitor. Dumnezeu i-a dat poruncă să îplinească un post de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după care i-a spus că îi va da un dar.

Prin anul 1956 am auzit grăindu-mi: *„Viorele, copil iubit de familia ta! Iată, ești iubit și de Mine. Eu sunt Dumnezeu, și am părăsit tronul Meu cel sfânt, pe Tatăl Meu, pe Maica Mea, puterile cerești, și am venit pe pământ să vă grăiesc vouă gură către gură. O, măi copilașule, păzește poruncile Mele, ferește-te de prietenia cu lumea, de jocuri, de hore, de beții, de tot vicleșugul. Poartă-te în haine închise, nu negre. Urmează-Mă, căci vreau să fii copilul Meu. Ascultă de părinții tăi, nu părăsi biserica. Ferește-te de meciuri, de filme și de tot ce nu-Mi slujește Mie, ca să intri în împărăția veșnică”*.

Multe cuvinte de mare valoare vorbea Domnul prin acest vas. Ne-a vorbit despre prezența la biserică a femeilor, că se duc la biserică așa ca la parada modei, fardate, cu capul descoperit, certate între ele, sărutând fără sfială sfintele icoane și murdărindu-le cu rujul de pe buze. Altă dată ne-a spus: *«Iată, voi ziceți: „Copilul, până la șapte ani, nu are păcat”. Iată, e aici un puț adânc, cu păcură, și în fundul lui e un copil. Ce credeți că a făcut acest copil, măi copilași? A înjurat pe Hristos, numele cel mai frumos. Vai de părinții care învață copiii să injure, bucurându-se de cuvintele lor»*. Tatălui meu i-a zis Domnul: *„Florieni, până când ai de gând să te mai cioplești? Nu Mă vezi pe Mine și pe sfinții Mei cum arătam? Renovați crucile care sunt căzute; curățați puțurile care sunt părăsite, căci plânge îngerașul când le vede. Ajutați și gospodăriți bisericile; împodobiți-le. Împărtășiți-vă des; cereți mereu hrană de la preoți”*.

Odată, călătorind cu trenul de la Târgoviște la Pucioasa, Verginica a adormit, și a vorbit Domnul. Mulți călători au auzit și s-au înspăimântat, și văzând-o ceferiștii, au dat-o jos în gara Lăculețe. Au bătut-o și au lăsat-o acolo. Altă dată, Domnul, referindu-Se la această întâmplare, a zis: *«Era să avariez trenul, dar am lăsat să fie lovit vasul Meu»*. Referindu-Se la tren, Domnul ne-a zis: *«Oh, măi copii, iată șarpele de fier, propovăduit de proorocul, care călătorește și duce fel de fel de lume, cu fel de fel de deșertăciuni, ca și păsările cu cioc de fier»*.

Altă dată a vorbit în prezența a trei persoane pe care le-a încredințat că le-a pus trandafiri la cunună că au avut prilejul să călătorească împreună cu ea. În apropierea lor, în tot timpul vorbirii au păscut niște vaci. Domnul a zis atunci că și acele vaci vor pune mărturie că au fost de față la vorbire.

A fost închisă. După ce s-a întors, îmi era trecerea pe lângă casa ei când mergeam la școală, și ascultam deseori cuvintele pline de sănătate duhovnicească: *„Iată, măi Viorele, ți-am ascultat glasul când te rugai. Roagă-te, că Eu sunt cu tine și te ascult în orice pas, că ai să pleci departe, departe, dar să cugeți la cuvintele Mele”*. A venit timpul să plec militar: *„Iată, Viorele, pleci militar și te duci departe, departe, unde nu mai auzi de cuvintele Mele. Păstrează-le și cugetă mereu la ele. Pe unde poți, fă rugăciuni. Când treci pe lângă biserică, închină-te cu limba în gură”*. În armată, la infirmerie, am întâlnit un medic care, aflând din ce loc sunt, mi-a spus că în timpul practicii lui la spitalul Gh. Marinescu (Nr. 9) din București a văzut o fată de lângă Pucioasa, care vorbea întruna de Dumnezeu. Spunea că au încercat medicii să o facă să tacă, dar n-au reușit, cu toate metodele lor, și erau uimiți de puterea supranaturală cu care era învăluită această fată, care când se trezea nu știa nimic din câte vorbea. I-au pus căluș în gură, i-au înfipt ace în picioare, dar n-au reușit să-i oprească vorbirea.

Îmi amintesc cum ne învăța să cinstim duminicile și sfintele sărbători. Ne sfătuia să nu amestecăm banii pe care-i câștigăm atunci când suntem obligați să lucrăm duminica sau în zi de sărbătoare, cu banii câștigați în zilele

lucrătoare, că vom pierde sporul muncii noastre; ci mai bine cu acei bani să facem milostenie, căci milă are Dumnezeu și de noi, că unde e lucru în duminici și sărbători, e pagubă.

Într-una din vorbiri Domnul i-a cerut tatii să mă aducă jertfă ca pe Isaac. La mulți ani după aceea am avut un accident la Pitești și am avut cinci fracturi la cap. M-au transportat la București cu avionul. Acolo la spital, în agonia somnului, mi-a apărut această fată care m-a încurajat și mi-a spus că mă voi face bine. După cinci luni m-am vindecat complet.

Acest vas mi-a spus că la căsătorie au venit îngerii să ne țină cununiile pe cap, iar dacă vom păzi vasele curate, vom ajunge departe. *«Măi, copilașilor (zicea Domnul odată), iată, am ales o mânușită de copii, ca să-Mi slujească Mie. M-am pogorât din cer întrupându-Mă din Fecioară, și când a fost să Mă nasc, n-am găsit pe pământ alt loc decât staulul necuvântătoarelor. Iată, acum vin nu la cei înțelepți, la care nici voi nu puteți intra, ci la voi, măi copilașilor, Mă pogor».*

«...Iată, râde dracul și Îmi dă cu sâc că a umplut iadul cu frământătura Mea, cu chipul Meu. Iată, am lăsat iadul gol când am înviat, și acum l-ați umplut. Zice dracul: „Doamne, eu nu m-am răstignit și n-am pătimit ca Tine, dar am mai mulți decât Tine“. O, copilașii Mei, cu ce Îmi răsplătiți voi rănila de pe trupul Meu și rănila de la genunchii Maicii Mele, care se roagă neîncetat pentru voi? O, măi copilași, ați lăsat bisericuțele goale și v-ați lipit de cârciumi în timpul sfintei Liturghii, bând țuică și băuturi alcoolice ametoare, și de aceea îngerușul vostru păzitor plânge și stă departe de voi șapte zile. Iată, dracul stă pe butoi, dându-vă poftă. Vinul este sângele Meu, și trebuie lăsat curat, și băut până la trei pahare. Vai de cel ce bea vin cu lăutari! Înainte de potop fiecare om avea un corn plin cu apă, din care sorbea mereu și vestea venirea potopului».

«...Iată, acum, oamenii au dat mâncarea pe țigara cu tutun. Iată, un om n-a mâncat două zile, căci țigara i-a luat pofta de mâncare. O, blestemată buruiănă, cum ai amăgit poporul, fumând-o copiii, femeile, bărbații, preoții! Și prin aceasta, toți vestesc venirea unui cataclism. Iată, văd oameni cu pachetul de țigări în biserică. Mare păcat este acesta».

Altă dată, aflându-ne la o vorbire, a zis Domnul: *«Iată, vă fac o minune!»*. Și ne-a dat un fir de busuioc verde, de care ne-am bucurat și ne-am minunat, căci era iarnă și nu se găsea busuioc verde prin apropiere.

Am fost bolnav. Piciorul stâng era plin, plin de infecție, căci am călcat în argint viu, descântat, iar doctorul nu-mi mai garanta sănătatea. Am avut dureri îngrozitoare, dar am făcut rugăciuni fierbinți și cereri la sfinți și la mama Verginica, și mi-am aflat sănătatea piciorului.

La o altă vorbire Domnul ne-a spus: *«Iată, măi, copilașilor, înșelătorul veacului acestuia a suflat la urechea mai-marilor bisericii cum că Maica Mea nu mântuiește, ci doar miluiește. De unde am primit trupul? Nu din Maică fără ispită bărbătească și nu din același trup și sânge vă împărtășiți și voi și vă mântuiți? Oare, cum să nu primesc rugăciunile Maicii Mele când se roagă pentru voi ca să fiți mântuiți?»*.

Ne mai zicea: *«O, Românie, Românie, popor binecuvântat, popor iubit unde Îmi plec capul! Cum v-ați depărtat de Mine! Iată, acum sunt în haina milei, și vă primesc și vă iert vouă tot ce ați făcut rău, dar Mă voi îmbrăca în haina de judecată și nu Mă veți mai cunoaște. Iată, măi copilași, pe vatra României sunt moaștele a 1028 de sfinți»*.

Odată, Verginica a avut poruncă de la Dumnezeu să meargă la mănăstirea Curtea de Argeș, unde a vorbit cinului monahal și i-a spus însemnătatea ce o are, de a păzi sfintele moaște și de a pune orânduială celor ce vin să se închine lor, căci sunt duhuri rele, care vor să ia câte o părticică din sfântă (*sfânta Filotea, n.r.*) și să facă farmece. A binecuvântat acolo locurile legendare, pe Ana și pe toți care au lucrat la acel sfânt locaș.

Șerban Mihai Viorel, Valea Lungă, Dâmbovița

*

Eu, **Marin T. Ion**, din comuna Turbați, Sector Agricol Ilfov, mărturisesc că am cunoscut-o și am respectat-o pe mămica Verginica, din anul 1956. Atunci am auzit de o tânără fecioară de pe lângă Pucioasa, care vorbește lucruri minunate despre Dumnezeu, și am mers să o cunosc, împreună cu consăteanul meu, Tache Gavrila. Amândoi am rămas de atunci uimiți de câte spunea Dumnezeu prin gura acestei fete și am rămas încrezători până azi că Dumnezeu e Cel Care vorbește, explică și învață.

Încă de la prima întâlnire cu această surioară, în timpul vorbirii Dumnezeu m-a întrebat de ce în timpul sfintei Liturghii stau cu genunchii pe pernă și nu-i țin pe podea, că e păcat să folosesc perna la genunchi. Am rămas încredințat din capul locului că numai Dumnezeu cunoaște toate faptele și gândurile oamenilor. În timpul unei alte vorbiri Dumnezeu mi-a spus să am grijă să dau prin casă cu tămâie și să nu mai primesc șarpele în casă. În scurt timp am înțeles că șarpele era un sectant vecin, care venea mereu pe la mine cu scopul de a mă convinge să mă lepăd de învățătura creștin-ortodoxă și să merg cu el la adunarea lui. De atunci nu l-am mai primit pe la mine, și Dumnezeu m-a salvat de la rătăcire.

Odată, noaptea, mi s-a arătat la răsărit, între icoane, aproape de tavan, mama Verginica, îmbrăcată în negru, și mi-a spus de trei ori: „*Vine focul!*“. Altă dată, iar a apărut mama Verginica și a strigat de mai multe ori: „*Vine regele Mihai!*“. De curând, într-o noapte, am văzut în dreptul sfintelor icoane o rază foarte luminoasă și am auzit

un glas care m-a strigat pe nume, glas care semăna leit cu cel al mamei Verginica. M-am uitat cu atenție; raza a dispărut, și a apărut o rachetă care lăsa în urmă un val mare de fum, iar în fum am văzut clădiri care se dărâmau și pământuri care se cutremurau. M-am speriat, m-am închinat, și am înțeles că maica Verginica a vrut să-mi arate sfârșitul lumii fără Dumnezeu.

Îmi amintesc foarte bine că la o vorbire de la începutul lunii martie 1977, Domnul ne spunea că va veni foarte curând un cutremur mare, și Se adresa bucureștenilor din grupul de creștini, spunând: «*București, oraș frumos, cum am să te întorc pe dos!*». Țin minte că atunci ne-a mai zis: «*Copiii Mei, veți vedea mulți oameni vii, care vor fi scoși de sub dărâmături*». Așa s-a întâmplat.

Nu m-am îndoit nici o clipă că această proorocie n-ar fi de la Dumnezeu. Am analizat de fiecare dată învățăturile primite și m-am minunat de mila și ajutorul lui Dumnezeu, dat oamenilor prin gura acestei fecioare. Auzind numai lucruri frumoase despre viața curată a acestei ființe, eu cred că maica Verginica este o sfântă și o proorociță. Amin.

*

Am cunoscut-o pe sora Verginica în anul 1979. Am auzit deseori cuvântul lui Dumnezeu spus prin gura ei. La prima vedere ne-a strigat pe nume (pe mine și pe soția mea) și ne-a chemat din Moldova, aici, în județul Dâmbovița. Am stat aproape de ea tot timpul, până când a plecat la cer.

Dumnezeu ne învăța prin ea să luăm aminte la învățătura creștin-ortodoxă, cum să ne purtăm în biserică, să nu lipsim de la sfintele slujbe că pierdem mântuirea, să ne spovedim și să ne împărtășim des, să citim sfânta Scriptură și viețile sfinților, să nu vorbim de rău preoții; ne învăța ce și când să mâncăm și cum să ne îmbrăcăm.

Am fost de față la dezgroparea ei la șapte ani de la plecarea spre cer, și am văzut-o întreagă, moaște. M-am încredințat și mai mult de sfințenia ei și am înțeles că viața, lupta cu greutățile, închisoarea, prigoanele, răvna după desăvârșire sufletească au înălțat-o în rândul marilor sfinți ai bisericii ortodoxe, și că prin dragostea ei, Dumnezeu a hotărât îndreptarea oamenilor, redresarea lor morală, acum, la sfârșit de veacuri de trăire lipsită de sfințenie.

Tărcuță Emilian, Pucioasa, Dâmbovița

*

Mă numesc **Păun Gheorghe**, din Siliștea Snagovului, comuna Gruiu. Cunosc pe proorocița Virginia din anul 1958, de la părinții mei, care au cunoscut-o la o biserică în București. Fiind copii, azeam cum ea ne învăța să ascultăm de părinți, să mergem la biserică și să respectăm rânduiala bisericească. Când am ajuns mare, mi-am luat servicii și m-am cam depărtat de învățăturile pe care le primeam în copilărie, și am întâmpinat multe greutăți. După ce m-am căsătorit, am luat parte la o coborâre a lui Dumnezeu prin această proorociță, în casa lui Stoica Gheorghe. Din trupul ei ieșea o mireasmă plăcută. Cum mă îndepărtam cu viața de această proorocie, iarăși aveam necazuri. Am avut accidente cu mașina.

Proorocița Virginia a fost căsătorită cu Stoica Nicolae, ca acesta să-i fie ocrotitor, și nicidecum soț. Ei au dus o viață duhovnicească.

*

Mă numesc **Dănciucă Elena**, sunt din Mănești-Dâmbovița și o cunosc pe maica Verginica din anul 1959.

Am fost bolnavă grav, am avut o hepatită cronică, pe care n-am tratat-o la timp, iar ficatul mai era sănătos doar în proporție de 10%. În situația asta, medicii spuneau că n-am să mai trăiesc decât 4-5 luni. Am alergat disperată la maica Verginica și i-am spus necazul. După ce m-a ascultat, mi-a spus să nu mai calc poruncile lui Dumnezeu, mi-a pus mâinile pe cap, în formă de cruce (era în timpul grăirii dumnezeiești), și Domnul m-a întrebat dacă eu cred că voi fi sănătoasă. „*Cred*“ am răspuns, și am fost vindecată. Medicii s-au mirat când au constatat însănătoșirea mea și m-au întrebat ce medicamente am luat.

La toate întâlnirile cu maica Verginica, de câte ori vorbea Dumnezeu prin ea, am văzut deasupra capului ei o lumină, iar camera se umplea de un parfum, de o mireasmă greu de descris în cuvinte. În timpul vorbirii dumnezeiești îi ștergeam transpirația de pe frunte, și batista se umplea de o mireasmă care se păstra câteodată luni de zile.

În februarie 1964, într-una din zile, mă aflam la maica Verginica și m-am sculat la rugăciune la miezul nopții împreună cu ea. Era întuneric în cameră și deodată am văzut o lumină care a apărut și a dispărut imediat, ca lumina făcută de un blitz de la aparatul de fotografiat. Am întrebat-o pe maica Verginica ce se întâmplă și mi-a spus că a coborât în camera noastră Domnul Iisus Hristos, împreună cu sfântul apostol Luca, iar acesta L-a fotografiat pe Domnul împreună cu ea. Această fotografie mi-a fost apoi încredințată mie spre păstrare, și o am și astăzi. În fotografie se vede maica Verginica și Domnul și crucile de pe Golgota, iar în locul covorului din cameră se află pietre de pe muntele Golgotei. Dimineța am plecat acasă la Mănești și mi-a dat și fotografia spre păstrare, ca să nu fie găsită de securitate și să fie luată din dreptul mărturiilor.

*

Eu, subsemnatul **Nae Niculae** din comuna Moara Micșunești, Ilfov, o cunosc pe această proorociță Virginia, din anii 1960. Eu am fost cel mai rău om, toate patimile avându-le, și nu puteam suporta preoțimea și biserica, dar când am auzit această vorbire și aceste sfaturi cerești despre preoțime și biserică, am mers cu toată casa la biserică și am ținut cu sfințenie posturile și viața creștină. Am luat de multe ori parte la această proorocie și am rămas foarte impresionat de sfaturile pe care ni le dădea. În timpul când vorbea, se făceau și minuni, căci tot trupul ei împrăstia mireasmă în jur, și Măicuța Domnului ne spunea că sfinția sa culege flori din rai, în coș, și venea ca să mirosim și noi, și nu era numai un miros, ci erau diferite mirosuri; și mulți erau bolnavi de diferite boli, și toți care credeau se vindecau. Când vorbea Domnul, simțeam multă mângâiere și bucurie, pe care nu le putem uita în veci.

*

Mă numesc **Ivan Maria**, născută în comuna Moroieni, în anul 1933, din părinți creștin-ortodocși, botezată și crescută în frica de Dumnezeu. Primind educația și învățătura creștină de la părinți, m-am atașat cu tot sufletul de biserică și de poruncile dumnezeiești.

Într-una din zile a venit pe la părinții mei vărul mamei mele, pe nume Torcică Alexandru, și ne-a spus: „*Venind din comuna Valea Lungă, am trecut prin satul Maluri și am auzit și am văzut o fată cu darul lui Dumnezeu, cu numele de Verginica*“. Acest lucru a fost în anul 1955, în postul sfintelor Paști. Auzind aceste lucruri, am mers cu mai mulți consăteni și am cunoscut-o pe sora Verginica. Am mers în modesta ei casă din Maluri, unde erau mulți vizitatori. Înduioșată de starea în care era, am dorit să o apropiu de sufletul meu. Am aflat că Domnul prin vedenie i-a spus să postească patruzeci de zile că i se va da un dar. A postit patruzeci de zile crezând că Domnul o va face sănătoasă. Dar bucuria a fost mai mare, primind și sănătatea și darul proorocii. Acest dar a fost primit în noaptea de Paști, strigând Domnul prin gura ei: „*Hristos a înviat!*“, ea fiind adormită. Din clipa aceea Domnul a lucrat douăzeci și cinci de ani prin vasul Său, până în anul 1980 când s-a mutat dintre noi.

Din mila lui Dumnezeu, am fost, poate, cea mai atașată sufletește de ea, și am luat parte la proorociile pe care le vorbea Domnul, ținându-mă strâns legată de acest izvor haric.

Cu binecuvântarea lui Dumnezeu mi-a fost și căsătoria cu un fiu de creștin, ce era și el legat de acest izvor, ziua nunții fiind în data de 1 iulie 1956. A fost o nuntă creștinească, ce este mărturie pentru comuna noastră, înlocuind fanfara cu cântece creștinești, și fără alte băuturi alcoolice decât numai vin. Părinții mei erau oameni săraci și nu au putut pregăti hrană prea multă, dar sora Verginica, fiind prezentă, ne-a spus să nu ne temem, că Domnul va înmulți hrana. De atunci noi nu ne-am despărțit de sora Verginica, cu toate că viața ei a fost numai în suferințe și prigoană, căci mulți din consătenii ei, împreună cu preotul care era atunci în comuna Glodeni, Ilie Mirică, au sesizat organele de stat, spunând că este nebună.

A fost internată forțat la spitalul psihiatric din Ploiești. A suferit mult de la bolnavii de acolo. După multe insistențe ale mamei sale i s-a dat drumul. Nu mult după aceea a fost din nou ridicată și internată la spitale de lângă București: Plătărești și Bălăceanca. Acolo a suferit multe chinuri. A fost îmbrăcată în cămașă de forță, i s-au introdus în gură lucruri spurcate. Dar mila lui Dumnezeu fiind cu ea, a scăpat și de acolo prin cei ce erau atunci conducătorii țării. A fost chemată de către Gheorghe Gheorghiu-Dej, și el a cercetat-o. La plecare i-a dat bani pentru tren și a întrebat-o dacă are nevoie de însoțitor, iar ea a spus că are o cunoștință și va merge acolo. I-a vizitat pe acei creștini, și s-au oferit și ei s-o însoțească, însă Domnul i-a spus să meargă singură, deoarece în gara Târgoviște o așteaptă Ricuța, adică eu (cu numele meu mic). În Târgoviște a coborât, dar eu nu eram. Verginica, văzându-se singură, s-a mâhnit și sta nedumerită de spusele Domnului, însă în cele din urmă am apărut. Întrebând-o unde mergem, a spus că vrea să meargă la fratele Ion Neacșu din Vișoara. Pe drum am vorbit din sfânta Scriptură, despre minuni ce s-au săvârșit atunci, despre proorociile din Noul și Vechiul Testament. La aceste vorbe ale mele ea mult se uimea, căci niciodată nu i-am vorbit așa. O rugam să ne mai odihnim pentru a vorbi mai mult, dar ea a dorit să ajungem mai repede, că era obosită și bolnavă. Când am sosit la câțiva metri de casă, eu i-am spus: „*Acum, Verginica, ne despărțim*“, și uitându-se la mine, am dispărut, iar ea, văzând acest lucru, a rămas uimită, și în jale mare a auzit din văzduh: „*Nu mai plânge, Verginica! Nu a fost Ricuța. Am fost eu, Maica Domnului*“. Atunci și mai mare i-a fost durerea, văzând cu cine a călătorit și n-a știut. Udând cu lacrimi locul, l-a sărutat și a mers în casa fratelui numit mai sus, spunându-i și lui această minune. Nenumărate minuni s-au petrecut în viața ei, care, parte din ele, sunt cunoscute și de alți creștini.

În anul 1959 am fost martora unei grele încercări pentru sora Verginica. Vestea despre sora Verginica s-a răspândit în multe laturi ale țării. Astfel au auzit și niște creștini din Întorsura Buzăului. A coborât Domnul acolo. Au participat mulți creștini, dar au fost printre ei și inimi împietrite, care au mers și au sesizat autoritățile. Venind acolo, au fost arestați. Sora Verginica era însoțită de cumnatul ei, Gheorghe Eftimie. După cercetări, au fost eliberați din închisoare și au fost încredințați tribunalului militar din Sibiu. La a treia înfățișare am fost și eu de față. Plecând de acasă împreună cu ea, mama și sora ei au rămas plângând de teamă că nu se vor mai întoarce. În drum spre Sibiu

ne-am oprit la Întorsura Buzăului, unde a coborât Domnul, și printre alte învățături dumnezeiești, a spus: *«Aveți un prag de trecut»*. În drum spre tribunal, am intrat în catedrala ortodoxă din Sibiu, unde sora Verginica s-a spovedit și s-a împărtășit. După judecarea procesului, s-a dat sentința. Sora Verginica și cumnatul ei au primit câte doi ani de închisoare. Pentru mine a fost o zi foarte grea. Eram în stare să o răscumpăr executând pedeapsa în locul ei. La despărțire, cu lacrimi în ochi m-a rugat să nu o părăsesc pe mama ei și să o ajut cu ce pot.

Cu ajutorul lui Dumnezeu ne-am întâlnit din nou, dar vrăjmașul diavol nu a încetat războiul lui pe care l-a declarat creștinilor, și din nou i-a învrăjbit pe cei din jurul lui Verginica, și a fost iarăși internată la spitalul Gheorghe Marinescu (Nr. 9) din București, unde a fost injectată cu ser care nu mai era valabil, și a suferit nespuse de mult.

Multe scene dureroase din viața lui mămica Gigi am cunoscut, dar și multe bucurii sufletești, când Domnul ne hrănea din cer, și de aceea mare a fost durerea pentru toți cei ce au cunoscut-o, când s-a mutat dintre noi la cele veșnice, rugându-ne să nu ne despărțim de învățăturile cele sfinte cu care ne hrănea Domnul prin gura ei.

*

În 1958 aveam 17 ani, și am mers împreună cu mama pentru prima oară la sora Verginica să ascultăm ce spune, fiindcă i se dusese vestea că în urma unui post de patruzeci de zile Dumnezeu vorbește prin ea. Nu-mi venea să cred că Dumnezeu poate vorbi printr-o femeie simplă, așa cum era ea, dar când am auzit-o la prima întâlnire: *«Tine-relule, crezi tu că Eu sunt Dumnezeu, Care-ți vorbesc? De ce ai gândit că Dumnezeu nu poate vorbi printr-o femeie? Iată, acum Eu sunt îmbrăcat în lumină, port în mână toiag de foc și cânt la poporul Meu prin acest fluieraș. Nu vrei să cânti și tu? M-aș arăta ca să Mă vedeți, dar s-ar întâmpla la fel ca și cu străjerii de la mormântul Meu»*, am crezut că Dumnezeu e cu această femeie. Cu timpul, am rărit întâlnirile cu Verginica și mersul la biserică, și am fost înștiințat de creștinii care o vizitau că dacă nu-mi întrerup comportările rele, Domnul a hotărât să mă bage la curățat. Și așa a fost, fiindcă la puțină vreme m-am îmbolnăvit greu. Am fost anchilozat, am stat în pat o lună de zile, după care m-am însănătoșit. A doua minune pe care am trăit-o a fost cu fratele meu cel mai mic, care a fost născut cu malformații, cu picioarele nede dezvoltate, iar la scurtă vreme și-a rupt și coloana vertebrală. La cinci-șase ani se târa bietul copil pe mâini. A fost trimis la București pentru operație, dar medicii spuneau că nu garantează reușita. Atunci am plecat împreună cu părinții și cu fratele meu bolnav, la Maluri, la Verginica. În timpul când vorbea Dumnezeu prin ea, a luat copilul în brațe, l-a închinat, și de atunci copilul s-a vindecat. Era de ziua sfântului Spiridon.

Am mai văzut o minune. În satul vecin, în Mănești, era o femeie bolnavă de cancer, soția lui Gheorghe Dimovici, care a fost vindecată de boala ei. Multe au fost minunile, dar acum mi le amintesc numai pe acestea pe care le povestesc cu frică de Dumnezeu.

Nicolae Ion, comuna Tătărani, Dâmbovița

*

Mă numesc **Ocolescu Elvira**, locuiesc în București, în cartierul Rahova.

În luna decembrie 1955 am cunoscut-o pe Tudorache Virginia din satul Maluri, prin care Dumnezeu vorbea cu poporul Său. Această tânără, fire blândă și împăciuitoare, fără studii, decât cât îi trebuia să scrie și să citească, păstoriță de vite, orfană de tată, m-a uimit de la prima întâlnire și a stors din ochii mei mulțime de lacrimi prin lucrarea care se făcea prin ea. Am îndrăznit să-i dau adresa mea și să o rog să mă viziteze dacă va voi Dumnezeu. Nu am așteptat mult, și în anul 1956 Dumnezeu mi-a îndeplinit rugăciunea, căci din modesta mea casă Și-a făcut sălaș pentru mai mulți ani.

Să nu creadă cineva că este vorba de hipnoză sau spiritism. Era lucrarea Duhului Sfânt, care începea cu semnul sfintei cruci: *«În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă, copiii Mei! Am venit la voi în trup și M-ați răstignit. Acum vă vorbesc în Duh și vă anunț a doua venire a Mea. Nu vasul Meu este Dumnezeu, ci Duh de la Dumnezeu grăiește prin el. Nu vă închinați vasului, ci lui Dumnezeu, Care lucrează prin el, că l-am ales din gunoi, l-am curățit, și acum vorbesc cu voi prin el»*. Apoi lucrarea curgea ca un râu ore întregi, de nu te mai săturai chiar și atunci când te muștra pentru păcate. Muștrările erau atât de dulci, la fel ca și sfaturile. Nimic nu era în afară de învățătura sfintei biserici, căci dacă ar fi împlinit poporul măcar o parte din ce se spunea, am fi fost o țară de sfinți. Zicea: *«Drumul spre Mine este postul, rugăciunea, milostenia, spovedania și împărtășania. Nu vă depărtați de biserică»*. Dar pe de altă parte zicea: *«Vai vouă, preoților care fumați în sfântul altar sau vă căsătoriți a doua oară!»*.

Maica Verginica nu știa niciodată ce se vorbește, și când se trezea, ne întreba pe noi dacă a vorbit Domnul. În tot acest timp cât se vorbea, ea vedea un porumbel alb, din ciocul căruia porneau trei funii de lumină, împletite, care intrau în gura ei. Acesta era semnul ei că s-a vorbit, dar nu știa ce s-a vorbit. Pentru încredințarea mai mare a noastră, această lucrare se adevăra prin fapte împlinite, și voi enumera numai câteva. În anul 1956 o strigă pe mama mea: *„Marie, am să-ți iau ce ai tu mai scump, dar tu să zici: «Domnul a dat, Domnul a luat, fie numele Domnului binecuvântat»*. Dar să știi că va fi numai o încercare“. „Da, Doamne, a răspuns mama mea, așa voi face“. După câteva

zile, fiica mea s-a îmbolnăvit grav, cu febră mare. Am chemat Salvarea și i-a dat internare, cu diagnosticul polio-mielită. Fiica mea avea șapte ani și nu se ținea pe picioare. Mama mea a căzut în genunchi la icoană, și cu lacrimi striga: „*Ce Ți-am făcut, Doamne, de îmi iei copilul?*“. Imediat m-am dus cu fiica mea la spital pentru internare și, spre marea mea uimire, când a consultat-o la camera de gardă, ea stătea pe picioare, și m-a trimis imediat cu ea acasă, sănătoasă. În tot acest timp, noi am uitat de încercarea promisă. După puțin timp, a venit maica Verginica, și în vremea vorbirii Domnului, a strigat-o pe mama mea și i-a zis: „*Marie, de ce strigai așa la icoana Mea? Nu ți-am spus că doar o să te încerc?*“.

De multe ori striga: „*Nu mai trăiți ca și câinii, în curvie! Faceți legătură prin altar și biserică*». Într-una din nopți mă strigă pe mine în timpul grăirii cerești și îmi zice: „*Mergi pe strada ta, la Gheorghe, și spune-i să se cunune, că acest om multe milostenii face, dar este necununosut*“. Era cam în jurul orei cinci dimineața; m-am dus la acesta acasă și l-am găsit tocmai când se îmbrăca să plece la serviciu. I-am povestit despre lucrare, și imediat și-a luat soția și a venit la casa mea. Cineva dintre noi a chemat preotul, și până la ora nouă nunta era gata, cununându-i chiar maica Verginica.

În luna iulie apoi, de sfântul Ilie, s-a făcut o excursie la peștera Ialomicioara, la care au luat parte foarte mulți creștini, din mai multe părți ale țării. Am mers și eu cu fiica mea și cu maica Verginica. Plecarea a fost din Moroieni, pe la ora 3 noaptea. În timpul zilei, când treceam munții, ardea soarele atât de tare că abia mai puteam merge. Creștinii mergeau cântând pe poteci, iar mai la urmă era și maica Verginica, însoțită de mine și de alți câțiva creștini. Mergea încet, că era mereu bolnavă. La un moment dat s-a oprit pe iarbă ca să se odihnească puțin, dar în acest timp a adormit și a vorbit Domnul: „*Măi, copiii Mei, știți voi cine merge înaintea voastră? Domnul Iisus Hristos, călare pe asin. Iată, Maica Mea vrea să vă răcorească. Este deasupra voastră cu o donicioară în mână. Voi cântați: Mântuiește, Doamne, poporul Tău!...*“. Noi am cântat (eram circa 7-8 persoane) și în clipa aceea am fost stropiți cu apă așa cum se stropește cu busuiocul, aceasta făcându-se numai în locul în care eram noi. Totul a durat cam zece minute, ceilalți creștini neștiind de această minune, deoarece ei mergeau înainte cântând. Ajunși la peștera Ialomicioara, aici s-a coborât vorbirea Domnului toată noaptea, dar dintr-o dată a strigat: „*Femeie, tu, care ai patruzeci de avorturi, mărturisește-ți păcatele!*“. Și a strigat atât de supărat încât maica Verginica a început să se zbuciume în pat, dar nimeni nu recunoștea acest mare număr de avorturi. Una dintre femei a vrut să iasă pe ușă, dar în clipa aceea și-a fracturat piciorul. Și a zis Domnul: „*Iată, ți-am dat semn, pentru că ai vrut să fugi*“, iar femeia, cu lacrimi, a recunoscut totul. Nu o cunoștea nimeni, dar se atașase pe drum, din curiozitate.

În octombrie 1960 s-a întors de la închisoare direct la mine acasă. Era arsă pe picioare cu țigara, ca să vadă dacă simte ceva când vorbește. Mi-a povestit lucruri îngrozitoare pe care le-a petrecut în închisoare, mai ales că la început a fost în celulă cu niște sectante, și în timpul cât adormea și vorbea Dumnezeu prin ea, acestea îi băgau în gură murdăria din hârdău. Noaptea aceea a coborât Domnul și a strigat-o pe mama mea: „*Marie, ia-ți rămas bun de la fiica ta; Elvira, ia-ți rămas bun de la mama ta; mielusco, ia-ți rămas bun de la bunica ta, că milă ca de la ea nu veți mai vedea. Marie, nu te teme, că venirea ta la Mine va fi ca fulgerul, nu ai să simți nimic*“. În luna februarie, sâmbătă, mama mea a făcut colivă pentru morți, s-a spovedit și s-a împărtășit. A doua zi, 26 februarie 1961, mai veselă ca altădată, a mers la biserică, și când a venit acasă și am vrut să servim masa, mama a murit de congestie cerebrală.

Maica Verginica era din ce în ce mai căutată de miliție. De aceea m-am hotărât să nu mai chem pe nimeni străin când are să mai vină ea la mine ca să asculte lucrări prin gura ei. Acest lucru l-am hotărât cu mama mea. Dar în luna octombrie 1960, pe când grăia Domnul la mine în casă, și fiind sigură că nu este nimeni străin, a început Domnul să strige: „*Femeie, pentru ce te-ai despărțit de biserică? Mai bine îți frângeai mâinile și picioarele decât să te desparți de biserică. Femeie, femeie, ard doisprezece fluturi în foc, și cu tine treisprezece, femeie. Mergi la biserică și te spovedește!*“. Maica Verginica a început să se zbuciume în pat și să strige mai tare. Eu plângeam, că nu știam ce înseamnă acest lucru, dar lângă pat a apărut o vecină, cu numele Teodorescu Anastasia, și pe care o adusesse mama mea să asculte în ascuns, și a început să strige cu lacrimi în ochi: „*Eu sunt, am douăsprezece avorturi și m-am dus la adventiști*“. Dimineața s-a dus la biserică, s-a spovedit, și urmează la biserica Sfânta Parascheva. Tot acestei persoane i-a zis Domnul: „*De nu vei păzi zilele sfinților Mei, îți voi lua zilele înainte de vreme*“. În ziua de sfântul Spiridon această persoană a fost accidentată grav în felul următor: s-a dus la un magazin în Calea Ferentari să cumpere pește și, stând la rând, care era foarte mare, a trecut o mașină pe stradă, a călcat pe o piatră și a sărit în capul acestei femei. A fost transportată la policlinică, unde i-au pus copci și i-au dat primele îngrijiri medicale. Seara m-am dus și eu să o văd, și ea mi-a mărturisit plângând că în acea zi spălase rufe, și Dumnezeu a pedepsit-o pentru aceasta.

Înainte de 1 mai a venit maica Verginica la mine, și a zis Domnul în cuvânt: „*Copilașii Mei, iată, ziua de 1 mai este înaintea învierii Mele (Paștile cădeau pe 6 sau 7 mai în anul acela), iar voi vreți să sărbătoriți Paștile pe ziua de 1 mai. Iată, de 1 mai voi da furtună, iar de ziua învierii Mele voi da soare; în prima zi puțin, a doua zi mai mult, iar a treia zi mai mult*». Deși cu două săptămâni înainte de 1 mai au fost zile însorite, în noaptea de 1 mai a venit o furtună, că toate lozincile, tablourile și alte pavoazări au fost aruncate la pământ, iar de Paști a fost așa cum a zis Domnul, cald și soare. Mai târziu a venit iar vasul Domnului la mine, și a zis Domnul: „*Atâta pagubă le-am făcut, că dacă eram cu trupul pe pământ, Mă răstigneau din nou*».

În una din vorbiri la mine în casă Domnul a zis: *«Când acest copil va împlini douăzeci și șapte de ani, cei care sunt pe casă să nu se coboare, căci pe unul îl voi lua, și pe altul îl voi lăsa»*. Acest copil era nepotul meu. El a împlinit douăzeci și șapte de ani în februarie, iar pe 4 martie a fost cutremurul.

Într-o duminică a zis Domnul: *«Mamă, mamă, plângi pe fiul tău, că nu a fost pe calea Mea, iar tu, mamă, bucură-te că fiul tău a fost pe calea Mea»*. În casă eram mai multe mame, dar în duminica următoare fiul uneia dintre noi, cântăreț la orchestra de la Operă, a ars în mașină, iar fiul lui Gheorghe Tocaș, cel care fusese cununat prin porunca lui Dumnezeu, a fost călcat de mașină.

În anul 1972, în una din nopți, a zis Domnul: *«Măi copii, am vrut să arunc mreaja în România în această noapte, ca să pescuiesc. Dar Maica Mea plânge și se roagă pentru prunci, să nu pescuiesc în România. Iată, am aruncat plasa în altă parte și am scos năvodul plin cu pești. Acum stau pe mal și aleg peștii cei buni din cei răi. Măine să citiți în ziare unde am aruncat năvodul»*. O, minune! Când am citit în ziare, am aflat că un puternic cutremur, cu mii de morți, a fost în Iran și Irak.

Într-o altă vorbire a zis Domnul: *«Elvira, iată, va veni în casa ta un bubos ca să mănânce din strachina ta. O, de ai ști tu cine este acel om plin de bube!»*. Într-o sâmbătă din postul Paștelui, când am venit cu coliva de la biserică, am găsit pe piatra de la scara casei un om străin, plin de bube pe la gură, care aștepta să mănânce. Când m-a văzut, și-a descoperit capul și am rămas uimită. Capul lui era tăiat de deasupra frunții până la ceafă, așa cum tai un pepene, și era nevindecăt. L-am poftit în casă și, împreună cu mama mea, i-am dat să mănânce. L-am întrebat de unde vine, și mi-a spus că de departe. L-am întrebat unde se duce, și mi-a spus că departe. L-am întrebat cum îl cheamă, și nu mi-a răspuns. Era scurt la vorbă și grăbit. A mâncat, dar nu a băut. Mintea mea a fost atât de întunecată că nu mi-am amintit deloc de cele spuse de Domnul, decât după plecarea lui. Oare, cine să fi fost?

Altădată eram acasă la mama Verginica, singură cu ea, și a zis Domnul: *«Elvira, să spui copiilor Mei să nu se smintească de ce voi face Eu»*. A doua zi ne-am dus amândouă în grădină să culegem porumb și am găsit și câteva ciuperci cu care am trimis-o pe maica Verginica acasă, iar eu am mai rămas să mai culeg câțiva porumbi. Când am intrat în casă, era în jurul orei 11, am găsit-o pe mama Verginica în fața icoanelor, plângând cu suspine și cerând ajutor de la Dumnezeu. M-a luat în brațe îngrozită și mi-a zis că se dărâmă casa, că eu nu văd cum pereții se bat între ei? Eu nu vedeam nimic din ce îmi spunea, dar plânsul ei a devenit strigăte de jale, spunând că Dumnezeu a plecat din casă. În zadar căutam să o liniștesc, căci plângea cu suspine și era plină de sudoare. Pe la ora 15 a început un uruit, casa a început să se clatine, pereții să se desfacă, și mi-a spus să fug ca să nu mă găsească miliția, fiindcă nu era voie să meargă nimeni la ea. Și așa a mutat Domnul pe Verginica din satul acela.

Lucrarea Domnului a fost mare, dar oamenii (noi) au stricat mult, deoarece s-au ivit neînțelegeri (eu sunt al lui Chefa, eu, al lui Pavel). Acestea au dus la dezbinare, cu toate strigătele Domnului după răstăciți.

Cine poate să povestească puterea cuvântului sau numărul minunilor făcute de Dumnezeu prin acest vas ales? Din toate, trebuie să reținem: post, rugăciune, mai ales la miezul nopții, spovedit, împărtășit, milostenie. Pentru tot ce am scris răspund în fața lui Dumnezeu.

*

Mă numesc **Vlad Maria**, din Ucea de jos, județul Brașov.

În luna noiembrie 1979, după spovedania mare, săvârșită la preotul Visarion de la mănăstirea Clocociov, mă rugam mereu la Dumnezeu, dar nu știam ce să cer, și ziceam: *„Primește-mă și pe mine, Doamne, în grădina Ghetsimanilor!”*. De multe ori nu mai știam ce să cred cu adevărat, fiind asaltată de sectanți, la serviciu, și mai ales când vedeam că nici creștinii ortodocși nu respectă nici unul cele cerute de această credință dreaptă și sfântă, credința ortodoxă. Doream să găsesc undeva ceva mai select, mai înalt. Alergam pe la mănăstiri și biserici. Dar într-o zi șoferul Neacșu Petre, prietenul nostru de familie, în urma unei călătorii în care eu cu mama mea am fost transportate de la Ucea la Sibiu, s-a reîntors în Ucea și m-a luat și m-a dus într-un loc minunat (în grădina lui Dumnezeu), unde am găsit niște oameni devotați Lui. Aici am găsit tot ce îmi doream. Am găsit apogeul credinței adevărate, întâlnind-o pe mămica Verginica, vasul ales de Dumnezeu pentru conducerea poporului cu adevărat creștin-ortodox pe drumul adevăratelor împliniri. Îngenunchind la picioarele acestei lucrări cerești, am auzit cuvântul Domnului Iisus Hristos, care curgea prin gura acestui vas purtător de duh ceresc. Mama Verginica mi-a pus mâinile pe cap, dar ce am simțit în acel moment n-am mai simțit niciodată, căci Duhul lui Dumnezeu m-a curențat prin tot corpul, scurgându-Se din mâinile celei ce mă cuprindea la piept cu întreaga sa dragoste, iubire și milă.

În vară, datorită unei boli agravate, am fost internată la spital la București, unde ea mi-a trimis solie scrisă: *„Fericiți cei ce au parte de prima înviere!”*. Lângă ea îmi era singurul loc de pe pământ unde mă simțeam în siguranță, lângă Dumnezeu. Sub o protecție divină, parcă nu mi se mai părea nimic greu în lupta cu viața. Plecam acasă, și de acasă ceream mereu ajutorul, care nu întârzia să vină, fie prin vise, fie prin minuni. Astfel, într-o noapte, am visat-o venind la mine cu patru iconițe, și mi-a spus că sfinții din ele îmi vor fi mereu de mare ajutor. Altă dată am visat-o cu sfântul Ioan Evanghelistul și cu părintele Arsenie Boca; venise să mă întărească în încercările vieții. În alt vis a venit la mine cu cei doisprezece apostoli, spunând: *„Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor și face sfat”*.

Eu nu pot spune că după plecarea ei cu trupul ea a încetat să vină în ajutorul creștinilor care au fost hrăniți cu cuvintele vieții prin gura ei, căci eu când eram amenințată de necazuri strigam la ea, și ea mă atenționa: „*Fii atentă cu cine stai de vorbă, că este lup în piele de oaie*“, și de atunci niciodată n-am plecat de acasă fără să o chem în ajutorul fiecărei zile, și îi vedeam căzând la pământ pe toți cei ce mă dușmăneau.

În fiecare clipă simt ajutorul sfânt de la această mare trâmbiță apocaliptică, căci o chem în rugăciune să vină să mă ajute în lupta cu sectanții, dovedindu-mi cât de putrede sunt rădăcinile celorlalte credințe.

În anul 1991, primăvara, am visat-o că a venit și mi-a zis că este alături de Măicuța Domnului în ocrotirea României și că ea este patroana cerească a poporului creștin care s-a ridicat prin lucrarea ce a avut-o ea de la Dumnezeu și că ea este la cârma corabiei (care s-a ridicat la cuvântul Domnului, în anul 1992, la Pucioasa) și care se numește biserica Noului Ierusalim.

*

Mă numesc **Dănciucă Gheorghe**, de profesie agronom, actualmente pensionar. De când am auzit de minunea de la Maglavit prin Petrache Lupu, deși eram un copil de numai paisprezece ani, am început să citesc sfânta Scriptură, iar după ce am văzut minunile și am simțit mâna lui Dumnezeu, care m-a ocrotit în timpul războiului, am ajuns la concluzia că Dumnezeu niciodată n-a lipsit de pe pământ, că El este în permanență în mijlocul oamenilor, având un popor binecuvântat prin care a lucrat în așa fel ca în permanență să mențină un echilibru al adevăratei credințe și o permanentă combatere a minciunii și a duhurilor rele.

În luna octombrie, anul 1959, în casa unui creștin din Mănești, am cunoscut-o pe proorocița Virginia. Era culcată într-un pat. În cameră era întuneric pentru a nu se bănuie că se face vreo adunare. Deasupra capului ei, la distanță de vreo 20 de cm, se vedea o lumină mică de tot, cam de mărimea unui ochi de rândunică. Înfricoșat fiind de această lumină, m-am așezat și eu într-un colț al camerei, ca să nu deranjez cu nimic cele treizeci-patruzeci de persoane care mai erau acolo. După miezul nopții am auzit cuvintele: „*Pace vouă!*“. Coborâse Domnul prin Duhul Sfânt, sălășluit în trupul ei, servindu-Se de coardele ei vocale. Am ascultat cu mare atenție acest mesaj minunat, și toate frazele lui cuprindeau un înalt nivel filozofic, cum pe pământ nu auzisem niciodată o așa predică, cu atât mai mult cu cât ea nu avea școală, decât două clase primare. Ascultând această sfântă vorbire, m-am umplut de bucurie, dar și de frică. După o oră și jumătate de vorbire, a încheiat prin a spune o pildă despre un fumător oarecare, care e oprit la vama fumatului. Eu, știind că fumez, am înțeles că acea pildă pentru mine era spusă, și de atunci n-am mai fumat.

Această mare proorociță, din anul 1923, de la nașterea sa, a fost dăruită cu acest mare dar.

În vinerea Patimilor o lumină mare a coborât din cer către căsuța ei cea mică din satul Maluri, și în această lumină S-a văzut Domnul Iisus Hristos, Care ca un fulger cobora, și a intrat în casa sa. Această minune se petrecea în anul 1955, anul în care sfântul Calinic de la Cernica striga din mormânt să-l scoată. Această coborâre a văzut-o Andreiana, mama ei, care atunci se afla pe afară, precum și alte persoane care întâmplător se aflau pe afară. Atunci a fost prima dată când a coborât Domnul în vasul trupului ei.

În timpul vorbirii dumnezeiești trupul ei nu mai simțea nici o durere dacă cineva o tăia sau o înțepa în acel timp. În anul 1956 a fost arestată și băgată într-o celulă cu sectanți care, nesuportând sfânta cruce și vorbirea dumnezeiască, s-au hotărât s-o bată până o vor omorî. Pe lângă chinurile pe care le-a suferit de la cei cu care stătea în celulă, a fost supusă și asprimii ofițerilor de securitate din Sibiu, care, în timp ce Domnul vorbea prin gura ei, o frigeau cu țigara pe mâini și pe picioare, îi puneau bile de fier fierbinți sub subțiori, chinuri pe care ea nu le simțea atunci când vorbea, dar le simțea după ce se trezea. I-au pus zăbală în gură ca să nu mai poată vorbi, și tot a vorbit. În luna ianuarie au băgat-o într-un butoi cu apă, legată de mâini și de picioare. Afară erau minus unsprezece grade, iar dimineața când au venit, au găsit-o vie, iar apa din butoi nu înghețase.

Vestea despre această proorociță a ajuns până la Gheorghe Gheorghiu-Dej, care în anul 1957 a dat dispoziție să o aducă în fața lui și el a eliberat-o. După ce a fost eliberată, am participat la mai multe coborâri ale Domnului, mesaje în care Domnul ne învăța frica de Dumnezeu și orânduiala lăsată pe pământ prin sfinți.

În anul 1959 am fost înștiințat de Domnul că această proorociță trebuie să se căsătorească, și a fost ales tânărul Stoica Nicolae, frate cu soția mea. Această căsătorie sfântă și binecuvântată de Domnul s-a făcut cu scopul de a avea ea un ocrotitor pământesc, așa cum a ocrotit și bătrânul Iosif pe sfânta Fecioară Maria, și, apoi, pentru a mai rezista presiunilor antichriste, care nu slăbeau să o supravegheze și să o urmărească, astfel ea fiind ocrotită de eventualele arestări și maltratări. Pe 31 decembrie, în noaptea spre 1 ianuarie anul 1959, a avut loc logodna în casa socrului meu, în prezența unui număr de vreo patruzeci de creștini. Pe la orele două noaptea casa a fost încercuită, și proorocița Virginia a fost arestată și dusă la Târgoviște, băgată într-o celulă cu niște câini lupi. Și acolo însă a coborât Domnul, iar în timp ce era vorbirea Domnului, i-au băgat în gură sticlă pisată, au ars-o la tălpi și pe picioare cu țigara, ca să vadă dacă mișcă.

În luna mai, anul 1960, a avut loc căsătoria și nunta la socrii ei, la Mănești. Au venit creștini din toată țara, însă toată această festivitate a fost dirijată de Însuși Dumnezeu. Cununia s-a oficiat în biserica parohială Mănești, preot fiind Mitrescu Ioan. Cât timp a durat sfânta slujbă a cununiei, o lumină a stat mereu asupra capului proorociței, astfel încât, de emoție, preotul a făcut slujba foarte greu.

Am fost anunțat de Domnul că voi fi arestat, dar nu voi face închisoare decât un an. În decembrie 1966 am fost arestat și dus la Ploiești. Pe la sfârșitul lunii aprilie, anul 1967, s-a auzit deasupra închisorii în care eram arestați glasul lui Dumnezeu, Care spunea: „*Dați drumul copiilor Mei! Este Dumnezeu! Aveți familii și copii și veți fi judecați de Dumnezeu!*“. Era un glas cutremurător, care s-a repetat câteva zile, de se cutremurau și zidurile clădirii. Acest glas a fost auzit de toți securiștii care au fost acolo și în împrejurimi. Am fost anchetați timp de șapte luni, eu și soțul lui Verginica, pe care-l avea ca ocrotitor. Procesul a avut loc la București, unde prin sentință am fost condamnat la șase ani muncă silnică, cinci ani interdicție corecțională și confiscarea totală a averii. Procesul a durat de la orele opt dimineața până după miezul nopții. În timpul procesului mi s-a arătat proorocița Verginica, strălucitoare, cu o cruce mare în mână, și mi-a spus să-i spun președintelui tribunalului că voi face închisoare numai un an, ceea ce am și făcut, la care toată sala a început a râde. După un an și 18 zile am fost puși în libertate; deci s-au împlinit cele spuse de proorociță.

În anul 1964, în Maluri, s-a construit o casă pentru această proorociță, casă care s-a dărâmat în anul 1972, și, odată cu ea, mai mult de jumătate din locuințele oamenilor au fost dărâmate de o puternică alunecare de pământ. Acesta a fost ca blestem al lui Dumnezeu, anunțat de proorocița mai dinainte, din cauza împotrivirii pe care o manifestau locuitorii, și a hulei împotriva acestei proorocițe a lui Dumnezeu. A scos-o Domnul de acolo mutând-o la Pucioasa, într-o casă construită în anul 1973, după care satul Maluri s-a dărâmat în proporție de 70%. Iată numai un fragment din cele anunțate de Domnul: «*Nu îngădui la lucrarea Mea lucruri spurcate, mincinoase, false. Schimbă-ți faptele, creștine, că dacă nu te vei schimba, voi face temelia aceasta ca un muzeu*» (mai 1968).

În anul 1978 l-a vindecat pe copilul lui Vasile Jaravete, care a fost născut infirm; a vindecat de cancer pe Maria Dimovici din Mănești, pe Mariana Șerban de la Valea Lungă, pe Maria Cărlan din Moreni; a vindecat de epilepsie pe Didă Maria din Gheboieni. De multe ori, în cazuri de secetă prelungită, la rugăciunile ei Dumnezeu slobozea ploaie. Mulți au fost vindecați. Animalele din gospodăriile creștinilor au fost vindecate de bolile lor.

Pe 14 decembrie 1980 a fost mutată de la noi, mutare care fusese anunțată de multe ori în ultimul timp, și a fost anunțată și mutarea mamei sale, Andreiana, la un an după plecarea ei. În anul 1987 a fost dezgropată, și trupul ei era întreg, nimic stricat, având o culoare maronie, la fel ca sfintele moaște din biserici, și emanând o mireasmă nemaîntâlnită, atât în mormânt, cât și în tot cimitirul.

*

Mă numesc **Bănescu Emilian**, din comuna Moroieni, județul Dâmbovița, creștin-ortodox, fiu duhovnicesc al sfintei noastre biserici strămoșești. Cred că Dumnezeu pregătește omul dinainte de a se naște pentru cele ce are de întâmpinat pe calea vieții acesteia spre mântuire.

De mic copil am fost firav la trup, și pentru aceasta simțeam că voi fi disprețuit de lume și că nu mă voi putea încadra în rândul ei. Am simțit apropierea de Dumnezeu prin sora mea mai mare, Ricuța, care era pe atunci la școala profesională din Mija, și a cărei viață era profund marcată datorită apropierii ei de mămica noastră Verginica din satul Maluri, Pucioasa, despre care se dusesse vestea că este trâmbiță apocaliptică, prin care Domnul Iisus Hristos face pregătire poporului creștin din urmă, în vederea întâmpinării celei de a doua arătări cu slavă a Domnului și a înfricoșatei judecăți. Eram mic atunci, și duhul meu tânjea să se alipească profund de această mare și dumnezeiască lucrare.

Întâia oară, am văzut-o pe mămica Verginica la Moroieni, în casa părintească, în ziua nunții sorei mele, Ricuța, nuntă despre care Domnul zisese că va fi ca aceea din Cana Galileii. Atunci am auzit întâia oară cuvântul Domnului prin ea, începând astfel, ca semn de recunoaștere: «*În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă, fiilor!*». Deci mărturisesc fără rezerve că după cuvânt cunoșteam că Acela Care vorbea prin gura acestui vas ales era Domnul, Cel Care prin cuvânt a făcut cerul și pământul. Pentru că în mulțimea care asculta erau și inimi lipite de materie, căroră Duhul Sfânt nu le putea descoperi adevărul, căci considerau cuvântul auzit ca fiind al trupului care vorbea, Domnul adăuga de multe ori aceste cuvinte: «*Eu sunt Dumnezeu Tatăl, Fiul, și Duhul Sfânt, nu acest trup. Acest trup, știți că l-am curățit prin boală grea și l-am făcut curat și de mare preț, și de nu veți lua aminte la aceste cuvinte, îl voi lua de la voi și îl veți mai vedea la vremea de judecată, căci nu este prețuit nici de sat, nici de creștini*».

De atunci m-am alipit de acest suflet bun și l-am iubit și l-am prețuit mai mult decât pe părinții mei. La Maluri, în satul ei, am mers întâia oară în anul 1968, când aveam 18 ani. Eram atunci bolnav din pricina unei eczeme și aveam răni pe tot corpul și pe față, din care cauză mă rugam lui Dumnezeu să nu am căsătorie, să nu fiu de răs pentru soția mea. Am fost internat de multe ori la dermatologie, dar fără nici un rezultat. Bunătatea lui Dumnezeu a arătat o vedenie frumoasă lui mămica Verginica, și ea s-a grăbit să vină la București să mi-o spună. A văzut un lac mare și tulbure, și pe mine cum mă scăldam în el. Apoi a văzut un înger coborând din cer și a dat drumul unui stăvilar și a curs toată apa murdară, și bazinul s-a umplut cu apă limpede, iar pe mine m-a văzut transformat într-o lebedă mare, albă, și mă scăldam în acea apă. Mămica Verginica mă striga: „*Milică, Milică, hai la mămica!*“. Dar îngerul i-a spus: „*Lasă-l, Verginico, să se spele bine, și apoi va veni definitiv la tine*“. Și s-a întâmplat așa, căci Domnul m-a curățit prin suferință pentru vindecarea rănilor păcatelor mele, și apoi m-a luat din familia părinților mei și m-a unit cu familia Sa, că așa numea Domnul familia vasului Său.

Am plecat pentru serviciul militar, și acolo am simțit pustiul sufletesc, căci nu aveam rugăciunea de acasă și postul rânduit de sfânta biserică, și, peste toate, nu mai eram prezent când Domnul cobora cuvintele vieții veșnice. Era vremea comunismului, vreme potrivnică legii lui Dumnezeu, când eram controlați dacă deținem sfânta cruce, agheasmă, anafură. Domnul ne atenționa să ținem ascunsă taina lucrării, căci nu era vremea descoperirii.

A trecut vremea serviciului militar și am venit la Maluri, la mămica Verginica. Era tare bolnavă, în durere și în mare lipsă, dar mai greu de suportat era controlul miliției, căci deși în constituție era garantată practicarea religiei, pentru a distruge adevărata credință se supraveghea calea ce duce la Maluri sub motiv că acolo se fac adunări pentru răsturnarea regimului. Mama Verginica locuia împreună cu mama ei, Andreiana, și cu fiica ei adoptivă, Veronica, și sora Veronicăi, Lenuța, care, fiind suferindă, a crescut și ea în acea casă. Eu mă rugam lui Dumnezeu: „*Doamne, găsește Tu un mijloc pentru a face parte din această familie și să pot fi de folos!*“. Și după un timp mămica Verginica mi-a spus că Domnul mă întreabă dacă eu consimt căsătoria cu această ființă suferindă, Lenuța. M-am bucurat de mila Domnului și am primit, iar preotul Leonard Ioan Popescu de la biserica Glodeni-Vale ne-a cununat, noi hotărând în fața Domnului să trăim în curățenie, de vreme ce locuiam în aceeași casă cu mămica Gigi. Așa fiind lucrurile, locuiesc în casa în care a trăit și de unde s-a mutat la ceruri Verginica.

Timp de șapte ani am fost martor aproape de fiecare dată când cobora Domnul și grăia cu poporul Său, fie la Pucioasa, fie în localitățile unde eram trimiși prin cuvântul lucrării. După cum scrie în sfânta Scriptură că Domnul era Om al durerii, așa și mămica Verginica a fost fiica suferinței, căci a purtat în trupul ei dureri nespuse, ca rod al păcatelor noastre, ale fiilor dăruiți ei de Domnul. Singura bucurie a ei pe pământ a fost legătura neîntreruptă cu cerul. Fiind trează, ea în tot momentul cu ochii duhului Îl vedea pe Domnul îmbrăcat în veșmânt alb, purtând semnul cuielei din mâini și din picioare și cununa de spini. Se împărtășea aproape în fiecare săptămână, după trei zile de post, iar părintele paroh era înțelegător față de ceilalți credincioși. Venea ori de câte ori îl chema și făcea slujba de dezlegare, și apoi o împărtășea. În ultima vreme odihna ei era stând sprijinită de perne, și ne ruga și pe noi să stăm de veghe cu ea. Mulți sfinți veneau la ea în vedenie și îi povesteau viața lor și o înveseleau arătându-i frumusețile raiului. Așa petrecându-și vremea, ne povestea viața ei, tristă și simplă, și vedeniile dumnezeiești.

Odată, când a fost dusă la spitalul de nebuni din Plătărești, spunea cum a fost dusă la un loc cu cei închiși și condamnați la moarte. Acolo era un lac și trunchiuri de copaci prin apă, și fiecare condamnat era așezat pe o buturugă. Din apă ieșeau șerpi care-i mușcau și, căzând în apă, se înecau. Au așezat-o și pe ea pe un trunchi, și în acel moment a apărut Măicuța Domnului zicând: „*Nu te teme, Verginica! Eu te voi ține să nu cazi în apă*“. Și a stat așa multe zile, încât se mirau chinătorii ei care, neștiind puterea Domnului, ziceau că e vrăjitoare.

Fiind vremea ateismului și voind Domnul să ne crească în legea Sa cea sfântă ca să nu ni se pară greu și să nu-L părăsim, la început nu a arătat calea Golgotei și a înfrânării, ci a unit tineri prin căsătorie, și zicea: „*Voiesc de la cei pe care Eu, Domnul, i-am unit, să fie ca niște stâlpi de lumină pentru cei ce merg spre mântuire ca să nu piardă cărarea*». Apoi, după o vreme, fiindcă ne apropiam din ce în ce mai mult spre poarta cea strâmtă pentru a intra în patria cerească, am auzit învățătura pentru oprirea întinării soțului cu soția: „*A venit vremea, creștine, ca soția ta, de acum, să-ți fie ție soră, ca să fiți curați și cu trupul și cu duhul*». Cei ce au fost încredințați că Domnul este Cel Care grăiește, cu mare bucurie au primit această învățătură pe care Duhul Sfânt o grăise și în vremea primilor creștini prin gura sfântului apostol Pavel: „*Și aceasta v-o spun, fraților, că vremea s-a scurtat de acum, așa încât și cei ce au femei să fie ca și cum nu ar avea*» (I Corinteni, 7/29).

Întotdeauna Domnul ne-a rugat, nu a obligat pe nimeni; fiecare a împlinit după măsura dragostei sale. Pentru cei ce se îndoiu în cuvântul Său, Domnul grăia: „*Ce vei face, creștine, când Domnul Iisus Își va da lucrarea Sa pe față? Vei mai spune că nu e lucrarea lui Dumnezeu? Nu vei spune așa, ci vei tremura de groază*».

Mămica Verginica nu voia să lipsească de la sfânta biserică nici atunci când nu mai putea merge pe picioare și ne ruga să facem scăunel din mâinile noastre, și așa două persoane o transportam, căci zicea: „*Dacă mor, să mor în sfânta biserică*“. În ultimii ani ai vieții pământești a avut regim alimentar foarte aspru și mă ruga să țin și eu cu ea, căci vine vremea când nu vom mai mânca nici noi carne, căci Domnul, cât a fost pe pământ, nu a mâncat carne. Când locuia la Maluri, spunea Domnul așa: „*Pentru necredința locuitorilor, satul acesta va rămâne pustiu*». Și așa s-a întâmplat, căci în anul 1972 au fost alunecări de teren, multe case s-au dărâmat, și s-a dărâmat și casa ei, lucrată din porunca Domnului. Atunci mulți s-au clătinat în credința lor, căci nu cunoșteau cuvântul Domnului, grăit prin acest vas atunci când a anunțat dărâmarea satului, căci s-a spus atunci de la Domnul: „*Fiilor, voi dărâma acest sat pentru necredința lui, și veți vorbi apoi între voi ca și proorocul Ieremia: Mergeți la locul Meu din Șilo și vedeți ce i-am făcut*».

În acel timp s-a întâmplat să fiu la Maluri. Era miezul nopții și eram îngrozit de ce vedeam; multe case plecate de la locul lor câte 50-100 metri. Oamenii au luat cu ei ce au putut, și au plecat în pribegie pe la rude până își vor construi alte locuințe. Mămica Gigi era bolnavă, pereții camerei au crăpat, și singura cameră în care se mai putea locui era cea a mamei Andreiana. Am mers cu toții în acea cameră, și la puțin timp a coborât Domnul, și după obișnuitul început a spus: „*De ce stați înmărmuriți? că și templul lui Solomon, unii l-au zidit, și alții l-au dărâmat. Mergeți și căutați alt loc, să mutăm lucrarea Mea*».

Am mers la Pucioasa și am găsit o căsuță cu o cameră și un hol, pe care am închiriat-o. Timp de un an și jumătate s-a construit noua locuință, cu multe împotriviri din partea autorităților. Cu mare greutate s-a transportat de

la Maluri tot ce s-a putut recupera din demolarea casei. Mai puțin ne-ar fi costat să cumpărăm cărămidă nouă, dar Domnul poruncise ca nu numai jumătățile, ci și sferturile de cărămidă să fie zidite în pereții noii case. Pe fiecare cărămidă a casei din Maluri mulți săteni dintre cei ce nu credeau în această lucrare dumnezeiască au văzut scris cu litere de foc: „*Sfințit Domnului*“. Acum, în locul unde a fost casa a rămas troița cu sfânta cruce, așezată de noi acolo din porunca Domnului.

În toate necazurile și strâmtorările vieții ei mama Verginica a aflat mult ajutor prin slujbele date unor preoți bătrâni și cu viața trăită în legea Domnului. Multora dintre ei Domnul le descoperea darul ce-l purta mămica Gigi, și ei îi spuneau: „*Ce dar ai tu asupra ta! Și cum de vii la mine?*“, iar mămica le răspundea: „*Domnul m-a trimis, căci prin rugăciunile preoților adevărați împlinește cererile creștinilor*“.

Mămica Verginica nu se supăra niciodată din cauza suferinței trupesti, nici nu a cugetat vreodată, ci făcea ce stătea în puterea ei: se ungea cu sfântul mir din candelă, se stropea cu agheasmă mare și folosea medicamentele prescrise de medici. Medicii spuneau că are inima mult mărită și îmi șopteau mie că nu va mai trăi mult, iar mai târziu, după ce din nou îi solicitam, se minunau cum de mai trăiește. Mulți medici cărora Domnul le atinsese inima aveau mare milă de ea. De pildă, când se interna la spitalul din Pucioasa, doctorul Ițu Gheorghe i-a fost de mare folos. La vizită veneau și de la securitate, agenți îmbrăcați în halate albe, susținând că sunt medici, și o cereau la Târgoviște pentru experiențe, iar medicul, nebănuind adevărul, o dădea. Și, de fapt, ce se întâmpla? În timpul nopții, când ea adormea, cobora Duhul Domnului și grăia, iar securitatea scria ce se vorbea, și o injectau cu ser stricat și o băteau să se trezească, dar nu se trezea până ce Domnul nu termina ce avea de grăit. La trezire simțea usturime mare în tot trupul și striga de durere. După multe nopți ea a întrebat pe doctorul Ițu Gheorghe ce se întâmplă de are așa mari dureri dimineța. Atunci el a înțeles, și s-a împotrivit cu tărie celor ce veneau să o ia, spunându-le că el răspunde de securitatea ei.

Prezența Domnului în ființa ei era simțită de cei ce credeau cu adevărat. De pildă eu, fiind om cu fire neputincioasă și supus greșelii, mult am supărat pe Domnul cu viața mea, și din privirea și glasul ei simțeam că Domnul este supărat. Dojana ei răsuna în urechile mele precum glasul Domnului către Adam după ce a greșit: „*Adame, Adame, unde ești?*». Așa simțeam și eu, încât mi se lua toată puterea și înclinarea spre rele. Într-o zi nu a putut suporta greșeala mea și mi-a zis: „*Du-te la serviciu, să nu te mai văd și să nu mai îmi spui mamă*“. Așa era cu dreptate, căci mai multă durere aduce Domnului greșeala celui apropiat al Său decât a celui ce nu s-a împărtășit din darurile Lui. Am plâns cerând Domnului iertare, și către seară m-a strigat și mi-a spus cele de la Domnul: „*Iartă-l, Verginica! Nu vezi că stăruie lângă patul tău?*“.

Prin anii 1978-1979 a anunțat Domnul că o va ridica dintre noi. Noi nu pricepeam atunci cum va fi, căci știam că această lucrare va continua până la scaunul de judecată. Într-o zi mi-a spus: „*Uite, mămică, Domnul mi-a spus că mă ia la El și a zis să-mi cânti cântecul: Sosit-a ora despărțirii/ Sosit-a ziua să plecăm/ Și nu știu când vom mai ajunge/ De-acuma să ne mai vedem/ De nu ne-om mai vedea aicea/ Ne vom vedea în cerul sfânt/ De vom avea credință tare/ Și vom păzi al Său cuvânt...*“. I l-am cântat cu mare durere, neputând suporta greutatea despărțirii de ea. Apoi a chemat pe sora ei, Maria, și pe mama lor, Andreiana, și m-a rugat să le duc cu mașina la fotograf pentru fotografia de pe cruce. M-a surprins, pentru că a așezat pe mama Andreiana la mijloc, și cele două fiice într-o parte și în cealaltă. Am comentat această așezare, și mi-a șoptit: „*Fii cuminte, căci așa mi-a spus Domnul să fac*“. Și a rânduit toate pentru înmormântare.

În ultima vreme nu-i mai folosea nici un medicament pentru eliminarea apei din trup, și apa s-a infectat. Îi ardea întreg trupul și se chinuia neputând nici să doarmă, nici să mănânce, și vegheam cu rândul lângă ea, dar ca niște neputincioși, mai ațipeam de oboseală, și se mâhnea mult că nu-i simțeam durerea. Cu trei zile înainte de plecare nu mai simțea durerile, dar era lucidă și privea cu fața lină și zâmbitoare în sus și ne spunea pe șoptite: „*Au venit sfinții arhangheli să mă ia. Să nu vă fie frică, să nu plângeți. Fiți cuminți*“. Apoi, cu zâmbetul unei bucurii suprafirești, și-a dat duhul în mâinile lui Dumnezeu în ziua de 14 decembrie, anul 1980.

După plecarea ei cu trupul dintre noi, toate soroacele ce i s-au făcut au fost dirijate de duhul ei, căci o trimitea Domnul la sora ei, Maria, și îi spunea ce mâncare să pregătească, ce lucruri să dăm milostenie și cui să le dăm.

După împlinirea unui an, când s-au împlinit soroacele rânduite de sfânta biserică pentru ușurarea sufletului și trecerea prin cele douăzeci și patru de vămi ale văzduhului, a venit la sora ei în vis și i-a zis: „*Surioara mea, m-a trimis Domnul înapoi la poporul meu, că atunci când mă petreceați la mormânt, duhul necurat juca de bucurie și zicea că a rămas poporul singur, pe mâna lui*“. De atunci mămica Verginica îi șoptea mereu la ureche sorei sale cuvinte de la Domnul pentru corectarea vieții noastre și ne aducea noile învățături și cerințe necesare intrării la nunta Mirelui ceresc. Mulți creștini au judecat acest plan dumnezeiesc și spuneau: „*Nu se poate să aibă sora lui Verginica acest dar de la Dumnezeu, că ea nu a avut postul de patruzeci de zile*“. Iar mămica ne-a spus că Domnul a păstrat-o curată cu trupul după nașterea copiilor și a oprit-o de la carne, ceea ce ea a împlinit cu toată dragostea.

Mămica Verginica a condus în toate amănuntele viața surioarei sale, Maria, și îi spunea să facă mătăanii, să fie și pentru ea, căci zicea: „*Eu, lellico, cât timp am fost în trup, am fost în suferință și nu am putut să fac*“. O trimitea la preotul din sat să-l roage să spună poporului în biserică să facă semnul crucii drept, zicând: „*Decât o sută de cruci strâmbe, mai bine una dreaptă. Crucea strâmbă osândește, crucea dreaptă mântuiește. Să nu mai pună*

creștinii perniță când stau în genunchi, căci Măicuța Domnului nu pune așa ceva, și are răni la genunchi, rugându-se pentru toată lumea“. Așa a condus Dumnezeu apoi pe poporul Său în restul vremii comunismului, prin cuvântul Său transmis prin gura proorociței Virginia, scris de mâna surioarei ei.

Ca și în toate timpurile în care Domnul a lucrat prin proorocii Săi, cei ce nu s-au încadrat cu dragoste și nu au împlinit ceea ce Domnul le-a poruncit, zarea lor duhovnicească s-a îngustat și n-au mai avut înțelepciunea ce vine de sus, de la Părintele Luminilor și, fiind în întuneric, s-au întors de la porunca dată lor și s-au unit cu faptele oamenilor necredincioși, care mărturisesc numai cu buzele pe Dumnezeu, însă inima lor este departe. Aceștia, din neștiință, stau și acum împotriva adevărului, dar Domnul va birui răul din inimile lor și îi va schimba prin zdruncin mare dacă de bunăvoia lor nu vor, căci toți cei care au zis Domnului: „*Da, Doamne*“ prin această proorocie, sunt pecetluiți cu pecetea Sfintei Treimi și nu se vor putea ascunde de la fața Domnului. Duhul lui mămica Verginica ne-a adus de la cer vestea că Domnul nu va mai lăsa nici un suflet pe mâna satanei, căci de la Domnul este suflarea de viață, însă va băga trupurile la suferință, până vor plăti tot ce au săvârșit împotriva voii Sale: „*Trupul a păcătuit, trupul să plătească*“. Acum înțelegem, cei ce am rămas credincioși Domnului lângă această cerească lucrare, cuvântul până acum nelămurit, că această grăire va fi până la scaunul de judecată.

Multe sunt de spus despre această minune de care ne-a învrednicit Dumnezeu și pe noi, și de care îi va face părtași și pe cei ce vor afla și vor crede mărturisirii noastre. Mulți dintre cei dintâi vor fi pe urmă, iar cei de pe urmă vor fi cei dintâi.

*

Mă numesc **Ioniță Valeriu** și locuiesc în Valea Voievozilor, strada Alea Mănăstirii Dealu, județul Dâmbovița.

De la părinți am învățat să iubesc pe Dumnezeu și biserica Sa. Copil fiind, la Denia Mare din ajunul sfințelor Paști, am sărutat icoana Mântuitorului cu spini pe cap, și în simplitatea mea am întrebat: „*Doamne, ce vină Ți-au găsit oamenii aceia răi, de Te-au omorât?*“. Am crescut, și am înțeles că lumea este rea. Începusem să mă gândesc tot timpul că bine ar fi dacă aș întâlni un om care să-mi vorbească despre Dumnezeu mult mai mult decât vorbea preotul în biserică sau părinții mei acasă; l-aș asculta pe acel om și aș face tot ce a spus Dumnezeu. Sub influența acestor gânduri căutam mereu să ascult ce spun despre Dumnezeu bătrânii și credincioșii.

Așa, în primii mei ani de școală, s-a răspândit vestea printre credincioși că undeva, în satul Maluri, pe lângă Pucioasa, este o tânără fecioară săracă și fără tată, care, după ce a ținut un post negru de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, a primit de la Dumnezeu darul de a avea vedenii, și că Dumnezeu vorbește prin gura ei către credincioșii care merg acolo. Cu acest prilej am ajuns și eu acolo și am văzut-o pe această fecioară, numită Verginica, și am crezut că Dumnezeu vorbea prin gura ei. La una din vorbirile Domnului acel glas minunat m-a chemat personal mai aproape de Verginica, dar nu cu numele meu, ci cu un nume nou: Petrică. Aveam 9-10 ani. „*Iată, te-am strigat cu nume nou, și îți dăruiesc doi talanți pe care tu să-i înmulțești, să nu-i îngropi*“. Acest eveniment a constituit pentru mine o mare dilemă. Eu gândeam să găsesc în viața mea un om care a vorbit cu Dumnezeu, iar acum să ajung chiar eu să vorbesc cu Dumnezeu? Să fie acesta cuvântul lui Dumnezeu? Ce trebuia să fac acum? Aceste întrebări mi-au chinat sufletul mult timp.

Am luat parte la multe vorbiri cerești. Umilințele prin care ea a trecut ne-au fost povestite în multe împrejurări de ea sau de creștinii care au fost de față la aceste întâmplări. Pe mulți creștini i-am auzit spunând că în închisoarea de la Plătărești Dumnezeu lucra prin ea și le vorbea celor de față. Ca s-o reducă la tăcere, îi puneau un căluș de fier în gură, dar n-au reușit să oprească glasul lui Dumnezeu. Altădată i-au pus la subțiori bile de metal, fierbinți, dar n-au putut să-i oprească vorbirea, și nici să-i facă vreo rană. A fost aruncată într-un lac cu șerpă, ca s-o mănânce, dar pe acel lac s-a agățat de o buturugă de lemn și a stat pe ea o zi și o noapte, iar șerpii veneau până aproape de ea, dar nici unul nu i-a făcut nici un rău, așa cum odinioară leii nu i-au făcut rău proorocului Daniel. La spitalul Nr. 9 din București i-au făcut injecții alterate ca s-o omoare, dar injecțiile nu și-au făcut efectul, pentru că puterea lui Dumnezeu lucra prin ea și nu simțea nici o durere în timpul torturilor, așa ca mulți dintre mucenici.

Cu toate că în satele prin care a trecut ea cu această lucrare din cer se umpleau bisericile cu popor, mulți preoți nu au crezut-o, ba chiar au hulit-o. Dumnezeu ne îndemna prin glasul ei ca tinerii și tinerele să meargă la mănăstire, ca toți să citim rugăciunile din Ceaslov și psalmii din Psaltire, dar în toate împrejurările oamenii se împărțeau în două cete: unii o ascultau și îi urmau sfaturile, alții, fie că o ascultau, dar nu-i urmau sfaturile, fie că n-o ascultau și huleau. Atunci am înțeles de ce oamenii sunt atât de răi astăzi, pentru că la început au fost două popoare: unul bun, din Set, și altul rău, din Cain. Cei buni s-au numit fiii lui Dumnezeu, iar cei răi s-au numit fiii oamenilor, adică lumea fără Dumnezeu, și orice amestecare între aceste două popoare n-a fost pe placul lui Dumnezeu. De aceea a avut loc și potopul. În această formă a evoluat omenirea până în zilele noastre. Acum am găsit și răspunsul la întrebarea copilăriei mele: „*De ce au omorât oamenii cei răi pe Dumnezeu?*“. Iată că am înțeles și mai multe, anume faptul că pentru acest mare păcat, Dumnezeu a rostit blestem pentru poporul acela (*Psalmii, 68/19-33; Ev. Matei, 21/43; Ev. Luca, 20/9-16*), iar despre taina Noului Ierusalim (*Apocalipsa, cap. 21*) am aflat că va fi în România.

Această fată, Verginica, avea un suflet atât de bun că nu se supăra pe nimeni, oricât rău i-ar fi făcut, și era atât de blândă încât cu dreptate toți o numeau: mama Verginica. Uneori, când îmi puneam unele întrebări, mă privea

atentă, cu o privire deosebită, așteptând răspunsul meu, și prin această atitudine simțeam că întrebarea nu este de la ea și înțelegeam să fiu cât mai sincer, mai ales că în multe cazuri ea nu avea de unde să știe rostul sau sensul întrebării. În aceste situații îndrăzneam s-o întreb de ce îmi pune asemenea întrebări, și îmi răspundea că Domnul a pus-o să mă întrebe. Mi-a explicat că în cazul în care intervine Domnul să-i spună ceva, o face atentă, și apoi îi vorbește.

Eram în armată, în postul sfintelor Paști, și mă gândeam că ceilalți creștini au posibilitatea să se împărtășească acum, pe când eu, nu, și o rugam în sinea mea pe mama Verginica să mă ajute și pe mine în realizarea acestei dorințe. Au trecut doar câteva zile de la rugăciunea mea. În unitate s-a ținut un examen pentru gradul de caporal, la care am răspuns foarte bine, și am câpătat pe neașteptate o permisie de cinci zile și am plecat acasă și mi-am împlinit dorința.

După ce m-am căsătorit, mama Verginica a devenit nașa mea. La o vorbire a Domnului, găzduită în casa mea, Domnul și Maica Domnului m-au întrebat dacă doresc să am un nume de sfânt, și că mă lasă să-mi aleg eu acest nume. Mi-am adus repede aminte de timpul copilăriei, când Domnul m-a strigat: „*Petrică!*“, și am răspuns: „*Doamne, Petru vreau să-mi fie numele, că tot Tu mi l-ai dat*“. I-a spus și soției mele să-și aleagă un nume, iar ea l-a ales pe Nicolae, căci o cheamă Niculina, și Dumnezeu ne-a spus să serbăm în fiecare an această zi (3 decembrie), că e ziua în care am câpătat nume noi.

Când a venit vremea copiilor, Domnul ne-a spus că vom avea trei fii, la care să le punem numele Vasile, Grigorie și Ioan, dar să nu mă supăr dacă printre ei va fi și câte o fată, lucru care s-a împlinit, mai puțin cu Ioan, pentru că, după această învățătură, am înțeles că ziua Domnului este foarte aproape, și am hotărât mai bine să împlinim profeția de la sfântul evanghelist Matei (*Ev. Matei, 24/19-22 și 37-39*) și din epistole (*I Corinteni, 7/29; II Petru, 3/13*) referitoare la curățenia trupească.

Într-una din zile un copil de al meu a avut temperatură mare, și am hotărât să chem Salvarea, dar mi-am adus aminte de învățăturile Maicii Domnului, am luat sfânta agheasmă mare, am uns copilul pe tot corpul, i-am zis rugăciunea „*Tatăl nostru*“, iar după câteva minute copilul s-a însănătoșit.

Mai pot mărturisi că am cunoscut de la Domnul, prin această gură, cu mai mult de zece ani înainte de a se împlini, că Ceaușescu va pieri tragic și că după el va veni altul, care va fi mai rău decât el, dar care va sta la conducere puțină vreme. După ce am văzut împlinindu-se în decembrie '89 mai întâi prima parte a proorociei, așteptăm cu încredere că se va împlini și cealaltă parte a proorociei.

Când eram copil, am luat parte la o vorbire a Domnului prin nașa Verginica și am văzut că Domnul a chemat-o pe Maria Dimovici din comuna Mănești, care era bolnavă de cancer, și a spus acestei femei să pună mâna pe această proorocie și a întrebat-o dacă poate crede că Dumnezeu o va face sănătoasă. „*Cred, Doamne*“, a răspuns femeia, și din acel moment femeia s-a vindecat, și trăiește și astăzi. O altă femeie vindecată de Domnul, tot de cancer, prin nașa Verginica, a fost Cârlan Maria, din orașul Moreni. Văzând că în acest loc se petrec evenimente miraculoase, am rugat-o pe nașa Verginica să le spună pe toate la cineva, împreună cu aspecte din viața ei, spre a fi scrise și știute în viitor, iar ea din modestie creștinească mi-a spus: „*Ai răbdare, că va veni vremea să se scrie toate acestea spre mărturie*“.

Într-un timp se discuta prin lume că unele persoane au avut diferite descoperiri, vise și vedenii. Atunci Domnul prin nașa Verginica ne-a explicat, pentru a nu fi înșelați de duhuri rele, următoarele: când ne apare un sol vestitor, trebuie să știm dacă acesta e de la Dumnezeu, și putem să îl identificăm pe cel venit de la Dumnezeu dacă apare în lumină albă sau galben strălucitor, și niciodată în veșmânt roșu. După aceasta, spre a ne clarifica mai bine, să cerem parola, adică: „*Binecuvintează!*“. Dacă este Unul din Sfânta Treime, va răspunde: „*Binecuvântat să fii, în numele Tatălui, al Fiului și al Sfântului Duh!*“, iar dacă este altcineva, trimis din cer, va răspunde: „*Domnul să te binecuvinteze, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh!*“. Dacă nu va fi nici unul dintre aceștia, și este duhul rău, acela nu poate să binecuvinteze în numele lui Dumnezeu, și va dispărea imediat. Aceasta constituie pentru noi, creștinii, un fel de parolă pentru a nu fi înșelați de duhuri rele.

Este adevărat că prin acest loc al lucrării lui Dumnezeu prin mama Verginica au trecut în perioada anilor 1955-1980 foarte mulți creștini. Unii au venit din curiozitate, alții au crezut și au împlinit, iar alții au hulit, dar nu e de mirare acest lucru, pentru că e normal să fie și din aceia care să nu creadă, fiindcă nu sunt de aici, din acest popor. Ei sunt dintre fiii oamenilor, sunt din lume. De aceea striga Domnul mereu: „*Ieșiți din lume, poporul Meu!*“, bineînțeles, cu faptele, nu cu trupul. Acelora nu le convin anumite rânduieli lăsate de Dumnezeu (*Isaia, 3/16-24; I Timotei, 2/9-10*) și încearcă să-și justifice necredința prin diferite pretexte: ba că e spiritism, ba că e prooroc mincinos, ba că e de la diavolul, ba că e sectă în sânul bisericii. Așa era numit și poporul Domnului când El era cu trupul pe pământ: „*secta Nazarineanului*“, și L-au răstignit.

Dacă acum această lucrare apocaliptică a lui Dumnezeu pentru redresarea spirituală a României și prin aceasta a întregului glob pământesc (*Isaia, 2/1-5; Daniel, 12/1-5*) mai poate fi numită sectă, aceasta nu este alta decât tot aceea a Nazarineanului (*Apocalipsa, cap.7*). Și dacă se va mai găsi și astăzi un Iuda, un Anna, un Caiafa și un Pilat, lucru deloc imposibil, având aceste descoperiri din sfânta Scriptură prin mama Verginica, eu mărturisesc că de data aceasta cei care vor învinge sunt: Mielul și „*secta*“ Lui, adică cei răscumpărați prin sângele Lui (*Apocalipsa, cap.15*).

*

Mă numesc **Creața Constantin**, din comuna Mănești, județul Dâmbovița, și mărturisesc înaintea lui Dumnezeu și în frica de Dumnezeu toată lucrarea care s-a făcut în casă la mine prin vasul lui Dumnezeu, Virginia.

În anul 1957 vasul lui Dumnezeu, Verginica, prin porunca lui Dumnezeu a venit în casa mea, iar Domnul a vorbit prin ea și a spus: „*Fiule Constantin, în fântâna din curtea ta a secat apa, și văd că îți este greu de apă. O, măi copilașii Mei, e greu fără apă. Du-te, fiule, și sapă numai un picuț, căci izvorul este deasupra. Curățește-o, și va veni apă*“. După terminarea vorbirii Domnului, am intrat în fântână și am curățit un strat mic de pe fundul ei și am ieșit. După o zi am trimis copilul să se uite în fântână, și copilul a strigat: „*Tăticule, este apă în fântână!*“. M-am dus și am scos apă limpede ca viorea și am început să plâng pentru mila ce a făcut-o Dumnezeu cu mine, păcătosul.

În anul 1958 aveam un băiat care nu vorbea și nu auzea. M-am dus cu el pe la doctori, dar în zadar; copilul era născut mut și surd. M-am dus la casa lui sora Verginica, și Domnul a vorbit prin cuvântul Său: „*Fiule Constantin, vrei să mergi la doctor cu copilul?*“. Iar eu l-am zis: „*Doamne, am venit la Tine. Eu cred că Tu poți*“. Și Domnul a spus: „*Din ceasul acesta copilul tău va vorbi și va auzi. Prin credința ta s-a vindecat*“. Și așa a fost; băiatul meu vorbește și aude. Apoi mi-a zis: „*Fiule Constantin, Mă primești în casă la tine să fac lucrarea Mea?*“.

După două luni Verginica a fost arestată de securitatea comunistă în timpul unei vorbiri cerești la Întorsura Buzăului. Eu am cugetat: „*N-a mai venit Domnul cu grăirea Sa, așa cum mi-a spus*“. După șase luni Verginica a fost eliberată, și m-am dus la căsuța ei, și Domnul mi-a spus: „*Fiule Constantin, de ce te-ai îndoit că n-am mai venit cu Verginica la tine? căci cuvintele Mele nu rămân neîmplinite. Cerul și pământul trec, dar cuvintele Mele nu vor trece*“. Atunci mi-am adus aminte de ce-mi spusese Domnul și am plâns de bucurie, că Domnul avea să vină în casa mea din nou. Și dacă a venit, din nou ne-a întărit pregătirea sufletească și trupească, să nu avem beție, dușmănie, curvie, să nu călcăm zilele de post, luna, miercurea și vinerea, și să ținem întregi cele patru posturi din an, mergând în toate serbările în sfânta biserică, mulțumindu-I lui Dumnezeu pentru toate bunătățile Sale. Amin.

*

Este în firea omului, ca o lege a existenței sale, să caute a se întoarce în grădina din care a fost alungat. De aceea am găsit cu cale să mărturisesc despre binele ce mi l-a făcut mie Domnul, apropiindu-mă pe mine, neputinciosul și nevrednicul, de lumina vieții, coborâtă de la Dumnezeu la acest sfârșit de întuneric.

Cu o seară înaintea întâlnirii cu cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa (anul 1986), am avut un vis: eram la biserica din Ghelari, unde, de fapt, mă aflam. Veniseră două autocare cu turiști. Aceia au coborât, ne-au îmbrățișat și au întins o masă mare în partea de răsărit, în curtea bisericii. La acea masă cu noi era și Domnul Iisus Hristos. L-am rugat și pe părintele Florea, preotul bisericii Ghelari, să stea cu noi la masă, dar ne-a refuzat spunând că e ocupat. Acesta mi-a fost visul. A doua zi au venit două autoturisme cu credincioși. Am remarcat chipuri blânde și naturale de creștini ortodocși, au intrat în casă, s-au închinat la icoane sărutându-le, și apoi au stat de vorbă cu noi. Între ei era și o femeie în vârstă, cu un chip deosebit de blând, foarte tăcută, intervenind foarte rar în discuție și tresărind adesea, ca și cum vorbele pe care le spunea le-ar fi auzit într-o șoaptă tainică. Aceea era mama Maria, sora sfintei Virginia, femeie prin care Domnul a binevoit să conducă mai departe poporul spre grădina Edenului, nu doar pe Adam și Eva, cei proaspăt izgoniți după facerea lor de către Dumnezeu, nu doar poporul Vechiului Testament, ci întreg poporul creștin al Noului Ierusalim (poporul Domnului). Cuvintele pe care le-am auzit din gura acestei femei erau cuvinte pline de iubire cerească, de înțelepciune și de amărăciune. În ele regăseam Noul și Vechiul Testament la un loc, suferința și bucuria într-o suprapunere cosmică. Totul semăna cu o capodoperă nesemnată, al cărei autor genial se ascundea după cuvintele simple, atribuite unui oarecare. Cui îi puteau aparține acele cuvinte care îndemneau la credință fierbinte, la respectul față de trăirea creștină? Acele cuvinte făceau apologia bisericii creștine mântuitoare, dar în același timp deplâneau preoții care nu mai slujesc după dreapta rânduială. Reveneau tot timpul ca un laitmotiv cuvintele: «*Credeți că Eu sunt Dumnezeu? Credeți că mâinile Mele sunt străpunse de cuie și acum? O, dacă ați vedea genunchii Maicii Mele cum sângerează stând în fața tronului ceresc și rugându-L pe Tatăl să mai țină încă puțin lumea! O, nu mai pot!*». Erau cuvinte care veneau din interiorul și din afara acelui trup; parcă aparțineau și nu aparțineau acelei ființe care, când se trezea, semăna cu un albatros așezat pe o suprafață terestră. Spre sfârșitul cuvântului ceresc acea voce îl chema insistent pe părintele Florea, care refuzase să vină să asculte. De față, în afară de noi, era maica preoteasă, fiul părintelui Florea, cu soția și copiii. După consumarea acestor momente râvna noastră pentru mântuire a crescut, dar s-au înmulțit și ispitele.

O bună bucată de timp ne-am luptat cu îndoiala în ce privește această lucrare, dar dragostea de Dumnezeu a biruit și n-am mai pus sub semnul întrebării proveniența divină a acestor cuvinte, căci cunoscut este, recunoaștem capodopera după cuvinte, nu după semnătură.

În scurta noastră ședere la biserica din Ghelari-Hunedoara, timp în care am lucrat o poartă monumentală, am avut multe întâmplări miraculoase, din care relatez numai două. Odată, un călugăr pribeag (Gherasim), venind la biserica din Ghelari, a înnoptat la noi și ne-a spus următoarea revelație: se făcea că sfântul Nicolae era în fața

porților terminate, iar deasupra lor era scris „*România, țară sfântă; România, țara Noului Ierusalim*“ pe fundalul tricolorului nostru. În fața porților se adunaseră mulți potrivnici care voiau să le deschidă, dar cum se atingeau de ele, se cobora foc din cer, care îi carboniza. Călugărul spunea că porțile nu se vor lucra pentru biserica din Ghelari, ci vor fi duse în alt loc. Atunci nu înțelegeam ce înseamnă această taină.

Odată a venit la noi o femeie bolnavă, care susținea că a fost trimisă de Maica Domnului în urma unei revelații, spunându-i-se că la Ghelari va afla biserica cu 33 de cupole, dar am reținut ideea, folosind-o ca temă plastică mai apoi în multe lucrări de ale mele.

Biserica ridicată din porunca lui Dumnezeu la Pucioasa are 33 de arcade-cupole, iar poarta așezată în partea de sud este poarta lucrată la Ghelari, pecetluind intrarea pentru cei care nu se supun legământului coborât de la Dumnezeu pentru acest loc sfânt. După ce Domnul a coborât planul temeliei bisericii, și în timp ce eu lucram la proiect, nereușind să ajung la un rezultat satisfăcător, Duhul lui Dumnezeu S-a coborât prin ucenicii lui Verginica, viețuitori în așezământul de la Pucioasa, și mi-a spus să-mi amintesc de o revelație privind o biserică cu 33 de cupole, și astfel Domnul Și-a împlinit planul construcției bisericii.

În ce privește configurația plastică și simbolică a celor ce se împlinesc în acest loc, impresia mea (neavizată din punct de vedere teologic) este că spațiul supus dezbaterei reprezintă prototipul unui spațiu edenic în care pomul vieții (izvorul vieții) reprezintă cuvintele coborâte de la Dumnezeu, iar tipul de existență pe care ni-l cere Dumnezeu este condiția obligatorie pentru reîntoarcerea noastră la relația Adam-Eva înainte de săvârșirea păcatului. Același tip de armonie se poate remarca și în cadrul creației lui Constantin Brâncuși.

În numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt am mărturisit acestea eu, robul lui Dumnezeu, **Zidaru Marian**, din mila lui Dumnezeu sculptor și arhitect al acestui loc. Amin.

*

Mă numesc **Victoria Zidaru** și voi încerca să mărturisesc cum a început legătura mea cu această lucrare sfântă.

Eram la Ghelari, lucram o poartă monumentală de șase metri, cu Marian și cu un grup de ucenici, poartă care a fost revelată de Dumnezeu atât lui Marian, cât și altor persoane care au întărit convingerea că lucrarea noastră este comandată, am putea spune, de cer. Însăși abandonarea Bucureștiului și venirea noastră la Ghelari a fost parcă ajutată și cerută din cer, căci nici unul din noi nu s-a împotrivit, nu ne-a venit greu și nu am regretat, și am urmat acest îndemn parcă ajutați și mângâiați de o putere divină.

Încă de când eram în București auzisem că în România se petrece un miracol, că undeva vorbește Dumnezeu și comunică oamenilor învățături și taine. Această veste a trezit în noi o mare dragoste și așteptare. Parcă știam că trebuie să ne întâlnim cu această formă de manifestare a Domnului. N-a trecut mult, și la trei săptămâni de la venirea noastră la Ghelari purtătorii de Dumnezeu și vasul lui Dumnezeu, care atunci era mama Maria, au venit, și Domnul ne-a strigat și ne-a vorbit. Am simțit din primul moment, prin fiorul inimii, că este Dumnezeu. Pacea și dragostea care m-au cuprins atunci nu le-am mai simțit așa până atunci. Era ca și cum s-a deschis un nou canal de înțelegere și cunoaștere, s-a produs o contopire, o unire, o cununie tainică pe care n-o pot explica. Am cunoscut că este Domnul și L-am urmat din ce în ce, mirată și copleșită de măreția Lui. Cu cât a trecut timpul și ni s-au descoperit mai multe, cu atât m-am simțit mai datoare față de El. Ce s-a întâmplat cu noi atunci, a fost ca un dar, darul de a-L putea iubi și urma pe Domnul. De atunci viața noastră a fost un șir de minuni pe care Domnul le-a făcut cu noi, dar și de probe și ispite în același timp, foarte grele și complexe, dar pe care, cu ajutorul lui Dumnezeu și intervenția vizibilă a Lui, le-am trecut.

Această ședere a noastră la Ghelari o numim ca pe o școlarizare, ca pe un exercițiu de lucru de la Duhul Sfânt. Acolo am învățat să deslușim cum lucrează Duhul Sfânt asupra sufletului omenesc, dialogul lui Dumnezeu cu omul prin Duhul Sfânt sau, mai exact, cum Se poate recunoaște Duhul lui Dumnezeu de duhul satanei. Am simțit că prin ucenicii lui mama Verginica Dumnezeu a trecut la o formă mai complexă de manifestare, mai elevată și mai simbolică, ideile fiind destul de greu de înțeles dacă nu ai o practică de viață creștină, o conduită cerută de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt ceresc, conform canoanelor bisericii ortodoxe. Șederea noastră la Ghelari a fost de trei ani încheiați: 22 iulie 1987 – 22 iulie 1990, dată când a murit părintele Florea, eveniment după care a trebuit să părăsim locul, fiind expulzați de către oficialități, pe baza unor înscenări. Am înțeles mai târziu că acesta a fost planul lui Dumnezeu, căci noi eram chemați spre locul sfânt al lui Dumnezeu, unde trebuia construită prima piatră a noului așezământ românesc, Biserica Noului Ierusalim sau, mai exact, Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, după cum o numește Domnul. Imediat ce am ajuns din nou în București, am înțeles că am fost aduși de Dumnezeu pentru a pune umărul nostru la ridicarea acestei minuni, și așa am făcut. Nu ne-a fost ușor la început, dar minunile s-au ținut lanț, și fiecare cuvânt al lui Dumnezeu se împlinea numaidecât, iar sfânta Virginia ne însoțea pretutindeni cu ocrotirea ei vizibilă. Am văzut marea desfăcându-se și apele retrăgându-se pentru a trece, căci cum aș putea să numesc altfel toate cele care s-au lucrat, cum toate ușile se deschideau, toate se finalizau, după cuvântul rostit din cer.

Închei mărturisirea mea, deși toate pe care ni le-a făcut cunoscute nouă Domnul prin această lucrare sfântă ar putea fi subiectul unei cărți cerești, cu precizarea că numai atunci o revelație este adevărată, când ea se împlinește sau când este confirmată și din altă sursă.

Când erau gata planurile bisericii și când deja începuse construcția, pe la sfârșitul lui septembrie, anul 1991, un oarecare creștin ne-a adus la atelierul din București desenul unei revelații care reprezenta muntele Sionului ceresc, desen făcut de un oarecare creștin Radu, în urma revelației ce o avusese în data de 7 septembrie un creștin pe care noi nici astăzi nu-l cunoaștem, deși este din București. Desenul este aproape identic, aproape cu aceeași structură de construcție ca și biserica Noului Ierusalim, ridicată la Pucioasa. Apoi cuvântul coborât de Domnul a fost că biserica se va ridica în trei luni, și așa a fost; că vom aduce prin minune poarta de la Ghelari, și așa a fost; că nu va fi foarte ușor înțeleasă această coborâre dumnezeiască, această vorbire în Duh a Domnului, și așa a fost.

*

Mă numesc **Sandu Dan**, din Drăgănești, Teleorman. Am 25 de ani și sunt ucenic sculptor al lui Marian.

Așa cum se știe că Evangheliile n-au consemnat toate faptele și minunile Mântuitorului și, cu siguranță, viețile sfinților nu cuprind întreaga trăire și sfințire a sfinților respectivi, tot așa și cei ce scriu despre ceea ce a fost și este mama Verginica, nu pot consemna decât o parte din lucrarea dumnezeiască ce a locuit în vasul ei de lut. Voi încerca și eu să constituie aceste câteva rânduri într-o picătură de apă, alături de celelalte picături, încât să formeze acea ploaie binefăcătoare.

Fiind o fire meditativă și contemplativă prin însuși harul dat de Dumnezeu de a picta și a reprezenta prin artă ceea ce El binevoiește, de multe ori reflectam asupra unor lucruri care pentru vremea aceea mi se păreau închise și poate inexistente, în afară de a fi reprezentate artistic. Gândeam fără să vreau la un loc special, la un fel de paradis în care oamenii să nu mai trăiască animați de dorințe reduse la plăceri trecătoare, ci să trăiască într-o armonie deplină prin iubirea și purtarea de grijă a lui Dumnezeu. Visuri de copil? Nu. Pentru că în anul 1987, fiind la biserica Ghelari ca sculptor ucenic la lucrarea porții pentru decorarea intrării principale, i-am cunoscut pe cei ce erau urmași ai proorocii Verginica. Întocmai cum apostolii duceau vestea învierii lui Iisus Hristos, așa și acești ucenici vesteau acolo unde erau trimiși de Însuși Dumnezeu. Am rămas uimit. Nu-mi venea a crede că există posibilitatea acelui paradis, devenită dintr-o dată virtual palpabilă și vizibilă. Am crezut și eu cuvintelor cerești, și m-am făcut urmaș acestor urmași într-o înviere.

Eram încă în strâmtorarea ateist-comunistă, de înăbușire a oricărei deliberări spirituale. De aceea Dumnezeu lucra, dar lucra cu greu, astfel încât să ne ferească de mâinile care deja erau întinse să ne înșface. Posibilitatea acelui paradis de care am vorbit mi-a fost întărită de poveștile pe care le vesteau acești oameni: feciorie, nemâncare de carne, oprire de la orice băutură alcoolică, în afara vinului curat, din struguri, Împărtășanie cât mai des, condiții mai mult sau mai puțin cunoscute de mine în acea vreme, condiții în totalitate conforme cu trăirea bisericii ortodoxe într-o adevărul ei, unele din ele proprii doar monahismului și care acum puteau fi îndeplinite și de cei ce voiau să se apropie de trăirea lui Iisus Hristos.

După căderea cortinei comuniste, în vara anului 1990 a trebuit să părăsesc cetatea din Ghelari și să-L urmez pe Dumnezeu în chiar locul izvorului cuvântului Său din localitatea Pucioasa. Mergeam apoi des la cimitirul bisericii din sat, la mormântul sfintei Virginia. Aprindeam lumânări și mă rugam ei pentru ajutor să pot urma această lucrare cerească. De fiecare dată mireasma sfântă persista deasupra pietrei care-i acoperă trupul. Într-o seară, când m-am dus la mormânt împreună cu un creștin din această comunitate, am auzit împreună cu el glasul ei spunându-ne: „*Voi veniți aici la mine, și eu sunt mereu la voi*“, întocmai cum îngerul Domnului le-a spus mironosițelor: „*Ce căutați pe Cel viu între cei morți?*“. Am înțeles cu toții că ea este ocrotitoarea și păzitoarea îndeaproape a noastră, a celor ce suntem stătători și veghetori peste acest așezământ sfânt. Cu siguranță, sunt multe simțirile și trăirile care ar trebui consemnate, cuvintele coborâte din cer care ne înștiințează tot ceea ce avem de făcut, căci Dumnezeu rostește cuvântul, și apoi îl împlinește.

O altă latură pe care aș vrea să o consemnez este activitatea artistic-religioasă pe care o desfășor în locașul Domnului. Îmi amintesc de vremea când aspiram spre dezvoltarea cunoștințelor mele prin urmarea Academiei de Arte Frumoase din București. Dar Dumnezeu m-a oprit. Mulți, poate majoritatea, nu înțeleg lucrările lui Dumnezeu. Cu toate că mi-a fost greu, pentru că deja mă vedeam la capăt de drum, realizat ca sculptor cu oarecare greutate profesională, m-am conformat cuvintelor lui Dumnezeu și am renunțat, preferând să văd ulterior urmările acestei opriri pe care mulți ar critica-o și ar spune că Dumnezeu nu oprește de la drumul de a cunoaște, de a te realiza profesional. Așa este, dar când este în pericol însăși mântuirea sufletului, Dumnezeu poate interveni. Ulterior El m-a înștiințat că, dacă plecam la facultate, cu timpul m-aș fi depărtat, dând de gustul succesului lumii moderne. Acum am văzut urmarea, căci odată cu porunca zidirii bisericii, turnul de mărturie al acestei lucrări de mântuire, Dumnezeu a spus că eu voi realiza pictura îngerească a acestei biserici. Așadar, am fost păstrat spre a sluji după cuvântul Domnului. Nu sunt un caz izolat, pentru că toți cei ce suntem viețuitorii acestui sfânt așezământ am fost opriți de la îndeletnicirile pe care le aveam odinioară, ca să-I urmăm întocmai Lui, așa cum pe vremea trupului Său chema pe viitorii apostoli, unora spunându-le: „*Lasă morții să-și îngroape morții lor; iar tu vino după Mine*“.

În afara lucrului pe care l-am închinat Domnului (pictura bisericii după planul dat de El), pictez și sculptez cruci. Tot din porunca Domnului am realizat și icoana sfintei proorocițe Virginia, în mai multe ipostasuri. În acest locaș, precum și în locurile în care se mai află ele, aceste icoane se constituie în prezențe vii, cei ce le dețin putând mărturisi ajutorul și mângâierea în tot lucrul, fiind icoane făcătoare de minuni.

Poate că această mărturisire, poate că și celelalte vor stârni păreri pro sau contra. Rămâne de văzut cine va vorbi și pentru Dumnezeu. Pictura poate fi și ea considerată ca nefiind canonică, deoarece întâlnim sfinții reprezentați ca îngeri, heruvimi, serafimi. Prin cuvântul ceresc avem lămurirea că este un lucru nou. Dacă în acatiste sfinții sunt numiți îngeri sau heruvimi, ce rău este să-i reprezentăm în stare cerească? În rest, chipurile lor respectă stilul curat bizantin, ca de altfel întreaga pictură. Literatura, muzica, au o libertate de exprimare mult mai largă decât arta vizionar-religioasă. Se pot aduce noutăți iconografice fără a demitiza, ci, dimpotrivă, făcând o redimensionare a artei bizantine, la cuvântul lui Dumnezeu.

*

Mănată de iubirea după Dumnezeu, îmi găseam liniștea sufletului în citirea cărților sfinte. Mângâierea mea cea mai mare a fost sfânta Scriptură. Ore întregi citeam și rămâneam uimită văzând cât de minunat a lucrat Dumnezeu în mijlocul oamenilor dintotdeauna. Am văzut cât de mult a iubit Dumnezeu pe om, încât Se cobora la el cu sfaturi și porunci dumnezeiești, care se înnoiau mereu, de la începutul veacurilor și până astăzi. A folosit Dumnezeu vase alese, pe care le-a curățat, și apoi le-a folosit ca să învețe prin ele poporul și să-l călăuzească pe calea vieții. De multe ori mă gândeam ce bine ar fi ca Dumnezeu să mai coboare astăzi ca și atunci cuvânt ceresc! poate am fi mai buni și mai credincioși, dar îmi aminteam de Evanghelia cu bogatul nemilostiv și cu săracul Lazăr, cum Dumnezeu a spus: *«Au pe Moise și pe prooroci; să asculte de ei. Dacă pe ei nu-i vor asculta, nici de ar învia un mort nu se vor îndrepta»*. Am înțeles că și atunci nu de toți oamenii erau crezuți proorocii, dar Dumnezeu, cum a lucrat în toate vremurile, ascuns, și a ținut cuvintele Sale divine pentru cei pe care El i-a văzut că vor să-L urmeze și să-L asculte, așa a lucrat și astăzi, căci spre uimirea mea și, totodată, spre bucuria mea, Domnul mi-a descoperit și mie că și astăzi lucrează pe pământ în chip tainic, că și astăzi are, ca pe vremea sfântului Ilie, suflute și inimi care nu și-au plecat genunchii și inima în fața stăpânitorilor necredincioși ai vremii. Și astfel, prin rânduială divină am cunoscut vasul ales din vremea de sfârșit, care se numește proorocița Virginia. Pot spune că nu a fost numai prooroc, ci mai mult decât prooroc, deoarece ea fost purtătoarea Duhului lui Dumnezeu vreme de 25 de ani (1955-1980). Am cunoscut-o în anul 1979, în casa unor creștini din Răcăciuni, județul Bacău. Am rămas pătrunsă de puterea Duhului Sfânt, Care sălășluia în ea, de blândețea și bunătatea care o caracteriza, și mai ales de umilința ei. În acea zi Domnul a coborât în ea prin cuvânt. În timpul vorbirii cobora peste ea un somn divin, iar Domnul prin gura ei vorbea cu noi. Când vorbirea era pe sfârșite, Domnul spunea: *„Treziți trâmbița Mea!”*. Atunci cineva o mișca, și ea se ridica și întreba: *„A vorbit Domnul?”*. Orice lucrare începea așa: *«În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace vouă!»* și se termina cu cuvinte de binecuvântare: *«Harul și pacea Mea să fie peste voi toți, amin»*. Erau cuvintele Domnului Iisus Hristos, pline de învățătură sfântă. În ziua când am cunoscut-o era 10 august 1979, ziua mea de naștere. Dumnezeu a făcut lucrarea cuvântului pentru noi, cei care nu mai luasem parte niciodată la așa ceva. Domnul l-a strigat pe tatăl meu și pe mine și a zis: *„Fiul Meu, Gavrilă, ai o fiică; vrei să Mi-o dai Mie? Vrei, tată?”*. Pe moment tata a rămas uimit; nu știa ce să răspundă. După câteva clipe a zis: *„Doamne, cum vrei Tu”*. De atunci am înțeles că Domnul mă iubește și că vrea să-L urmez.

În mine s-a petrecut o schimbare totală. Gândul meu era numai la mama Verginica. Aș fi vrut să stau numai cu ea. Veneam uneori la Pucioasa să ascultăm cuvintele Domnului, căci noi locuim în Moldova. Veneam mereu, până într-o zi când Domnul ne-a chemat precum oarecând pe apostoli, și ne-a zis: *„Lăsați case și rude, ieșiți din mijlocul lor și urmați-Mi”*. Am ascultat glasul Domnului cu o încredere neclintită, și astfel ne-am mutat la Pucioasa, peste drum de casa lui mama Verginica. Un an de zile mi-am alinat durerile sufletești lângă patul ei de suferință; i-am simțit puterea divină care radia din ea. Când durerile o înțețeau, ea lua icoana Maicii Domnului în brațe și se ruga de alinare. Domnul spunea mereu că boala ei se datorează greșelilor creștinilor, care erau ispășite de ea în locul nostru.

De multe ori îmi spunea lucruri pe care eu le gândeam fără ca cineva să mi le știe și mă îndrepta din multe greșeli convingându-mă că numai Duhul Domnului cunoaște duhul omului. Odată mi-a spus: *„Mămică, Domnul mi-a spus că te va numi Filofteia”*. Atunci n-am înțeles taina, dar după cinci ani această profeție s-a împlinit. M-am dus la mănăstire și am fost călugărită. Numele meu de botez este Gabriela. Maica stareță a avut în casă o monahie care murise, Gabriela, și a zis că nu-mi va schimba numele și mă va numi tot Gabriela, în amintirea răposatei. Îna-ntea slujbei de călugărie a venit părintele exarh și ne-a întrebat ce nume vom avea. Eu i-am spus: *„Gabriela”*. A zis de ce tot acesta și nu altul, și am răspuns că maica stareță așa vrea, și nu vreau să o supăr. Nu a mai spus nimic, însă în seara călugăriei când m-a tuns, m-a strigat cu numele Filofteia-Gabriela. Am rămas surprinsă, că nimeni nu știa taina aceasta. Mi-am adus aminte de cuvintele spuse de mama Verginica pe când nici vorbă nu era să plec la mănăstire.

De multe ori mama Verginica stătea de vorbă cu noi și pentru câteva clipe era ca și răpită, și apoi spunea ce a văzut. Multe vedenii ne povestea. Unele se împlineau mai repede; altele, mai târziu, iar altele se împlinesc în vremea de astăzi. Despărțirea ei de noi a fost ca o sabie care a rupt sufletele noastre, dar Domnul ne spusese de multe ori că va vorbi prin rămurele. Nu înțelegeam, dar astăzi totul este deslușit.

După plecarea ei darul s-a mutat la sora ei, Maria, o ființă tot atât de bună și de dulce ca și ea. Prin cuvântul lui Dumnezeu, coborât prin sora ei, Maria, eu am mers la mănăstirea Țigănești în ianuarie 1984, unde am stat 4 ani, dar unde n-am mai putut duce viața cu care mă învățasem acasă, în post și rugăciune, după canoanele călugărești, fiind obligată să mănânc carne și să nu mai respect posturile cum le țineam acasă, după cuvântul Domnului. Plângeam și mă rugam la Dumnezeu și la Mama Verginica să-mi ușureze durerea sufletului și să nu mă lase să fiu doborâtă de ispite. Nu m-am gândit nici o clipă să mă întorc înapoi acasă, și astfel am mers apoi la mănăstirea Ciorogârla, dar și aici am luat-o de la capăt cu ispitele și mi-am zis: „*Dumnezeu, pe cine iubește mustră și pedepsește*“, și, știind că din porunca lui Dumnezeu am apucat pe această cale sfântă, am ales din nou supunerea și răbdarea. După trei ani la mănăstirea Ciorogârla, tot prin porunca lui Dumnezeu prin această lucrare cerească am fost trimisă ca ajutor preasfințitului Irineu de la Cluj.

Am crezut și voi crede în această lucrare sfântă, orice împotrivire aş întâmpina. Noi, cei ce am cunoscut-o pe mama Verginica, mărturisim că ea a fost vasul prin care Dumnezeu vrea să-Și trezească poporul cel de la sfârșit; mărturisim că este trâmbiță apocaliptică prin care Dumnezeu va încununa pe cei ce Îi urmează cu sfințenie și cu credință sfaturile și poruncile Sale. Pentru noi mama Verginica este scut și apărare, este mijlocitoarea noastră în fața Preasfintei Treimi. Ea este venerată de noi ca sfântă și o vom sărbători cu sfințenie în fiecare an în ziua mutării ei întru cele cerești. Amin.

Monahia **Belinschi Gabriela**

*

Sunt din Moldova, județul Bacău, din părinți creștin-ortodocși, care m-au învățat din copilărie iubirea de Dumnezeu, de biserică și de sfinții care ne-au lăsat de-a lungul vremii leagănul credinței ortodoxe, singura cale care poate asigura prin adevărata ei trăire mântuirea sufletului. Din cei șase copii, câți eram la părinți, pe mine mă stăpânea o mai mare iubire de Dumnezeu. Am simțit această stare încă din copilărie, și de aceea în tot timpul vieții mele n-am putut avea nimic mai drag ca pe Dumnezeu și toate frumusețile care înseamnă Dumnezeu în înțelesul lor.

Când aveam treisprezece ani, a murit mama, și de atunci am simțit mai mare iubire de Dumnezeu, de a-L avea în suflet pe Domnul, singurul Care poate toate întru toți. Îmi ziceam mereu: „*Doamne, să fii numai Tu în gândurile mele, în inima mea, în voința mea, ca pe toate să le săvârșesc în voința Ta și nu a mea*“.

La vârsta de 21 de ani am cunoscut un tânăr de 23 de ani, un suflet care mi s-a părut dezlipit de el însuși mai mult decât mine, mai contopit cu cele frumoase care sunt întru Dumnezeu, și mi-am zis: „*Doamne, eu Ți-am făgăduit viața mea, dar dacă este voia Ta, voiesc să am pe cale acest tovarăș, că eu sunt mică și slabă și nu pot singură pe drumul vieții*“. Am simțit că Dumnezeu a venit în calea mea cu acest sprijin și ne-am unit prin taina cununiei. Mai târziu am trăit o mare suferință și cu inima și cu trupul, căci gândul de a avea un copil era de la noi și nu de la Dumnezeu, dar copilul n-a trăit, iar eu am plătit cu suferință grea, căzând în mâna medicilor vreme de trei ani, așa cum este scris: «*Cel ce păcătuiește, să cadă în mâna doctorului*». Am plătit cu lacrimi de căință și cu mare suferință trupească ascultarea glasului inimii noastre, ca apoi să ne întoarcem spre făgăduințele făcute Domnului, spre făgăduința curățeniei trupesti.

După multă vreme de suferință, în spital am avut un vis peste care n-am putut trece cu ușurință: stăteam cu capul în țărână pe un câmp arat și mă rugam plângând și zicând: „*Doamne, iartă-mi tot ce ai să-mi ierți*“. Un glas care venea din cer a spus: „*Da, dar să te atingă soarele pe creștet*“. M-am ridicat să mă uit, dar soarele asfințise. M-am așezat din nou plângând și cerând la Domnul să asculte ruga mea. Apoi am auzit un vuiet ușor. Soarele se întorsese de la asfințit și s-a apropiat până deasupra capului meu și m-a atins. Am simțit cum a intrat în ființa mea o căldură care-mi copleșise trupul firav de la suferință. Apoi mi-am revenit ușor și am zis: „*Doamne, ești atât de mare, atât de bun! Cu ce Îți voi putea întoarce bunătatea? O, cât de datoare Îți sunt!*“. Dumnezeu ne dăduse iertarea, iar viața noastră devenise ca viața a doi copii care ascultau de Tatăl Cel din ceruri și care caută cu umilință pe urmele poruncilor Mântuitorului Hristos.

În anul 1979, printr-o descoperire cerească am venit la Pucioasa. Aici am aflat-o pe ființa cea bună și umilă prin care vorbea Dumnezeu. Am cercetat cu umilință și nu cu ispitire, ca să înțeleg dacă totul este înrădăcinat în sfânta biserică și în toate tainele ei cele sfinte. Am găsit în jurul acestei ființe un popor trăitor după adevărul ortodoxiei, și mare mirare m-a cuprins constatând că viața celor mai mulți care urmau această revelație de proorocie, era așa cum se cere să fie în mănăstirile noastre, și unde, de fapt, nu se mai țin întru totul poruncile sfințeniei. Mi s-a cutremurat cu totul ființa când am văzut ce are Dumnezeu pe pământul român, și noi nu știam. Dragostea lor ne înconjurase. Viața lor și trăirea lor în post, în rugăciuni și în curățenie, era ce iubeam noi. Găsisem aici pe frații lui Iisus Hristos, așa cum este scris: «*Mama și frații Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu*». Desfășurarea trăirii lor alături cu această revelație continuă era păstrată în mare taină, înțelegând atunci urmărirea și prigoanele suferite de

ei din partea stăpânilor lumii, care nu-L puteau iubi pe Dumnezeu și pe fiii lui Dumnezeu, cei după adevărul trăirii de creștin.

În ziua aceea, 1 mai, anul 1979, mama Verginica a fost sub supunerea Duhului Sfânt, și Dumnezeu a vorbit prin ea și ne-a spus: *«Pace vouă, celor nou-veniți! Pace ție, Moldovă așteptată de cer! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, nu în trup, ci în Duh. Coborâtu-M-am să-l pregătesc pe cel din vremea aceasta. [...] Ieșiți din bloc, copiii Mei, căci blocurile se vor face una cu pământul, că sunt lucrate duminica. Veniți la Mine! Iată masa Mea! Veniți aproape de trâmbița Mea, că voi avea mare nevoie de voi în zilele ce vin. Cel ce lasă pentru Mine părinți și frați, neam și țarini, acela întreit va lua de la Mine. Veniți lângă acest izvor ceresc, și veți fi numiți pruncii Mei. O, Moldovă așteptată de cer, iată ziua legământului Meu cu tine. Mihaela, vei sta aproape de Verginica până la sfârșit. Iubire pentru iubire, căci așa este la Dumnezeu. [...] România este țara Ierusalimului cel nou ales. În anul 1990 voi ieși deasupra cu această fântână de miere și voi slăbi pe antichrist»*. Vorbirea Domnului a continuat aproape două ore. Taine nemaiauzite, taine pecetluite, care stau să vină spre împlinire, așa cum scrie în Scripturi.

Ne-am hrănit vreme de un an din cuvântul lui Dumnezeu, care curgea prin gura lui mama Verginica. Inima mea nu mai știa altceva decât să stea zi și noapte alături de acest vas sfânt în care Dumnezeu Cuvântul Se deșerta și vorbea poporului creștin tainele pentru sfârșitul necredinței de pe pământ. Era neînchipuit de bolnavă, dar nu aveam curajul să cred că ea va pleca vreodată dintre noi, mai ales că Domnul în toate vorbirile ne spunea: *«Această profeție nu se va sfârși până la sfârșitul vremurilor»*. Nu puteam crede că va fi luată dintre noi nici atunci când Domnul spunea: *«Voi ridica din mijlocul poporului creștin acest vas și îl voi duce la cer și voi vorbi prin rămurele și voi fi cu voi până la sfârșit»*.

În luna septembrie, anul 1980, am primit poruncă de la Domnul să-i cos lui mămica Verginica o cămașă albă pentru ca să fie îmbrăcată cu ea în ziua când va fi luată la cer și să-i fac un cântec de plecare. Această ascultare am făcut-o plângând și cu mare cutremurare. După trei luni, în ziua de 14 decembrie, mama Verginica a fost luată de Domnul. În clipa aceea, stând lângă ea pe pat, am luat-o în brațe, strângând-o și mângâindu-i fruntea ca să-i alin ceasul cel greu al despărțirii de noi, iar ultimele ei cuvinte acestea au fost: *„Fiți cumiți, fiți cumiți, fiți cumiți, copiii mei!”*.

Mergeam apoi zi de zi la crucea mormântului ei și vegheam cu toții să nu se stingă lumina candelii de la cruce, căci așa rămăsese poruncă de la Dumnezeu. Marea noastră durere era ca aceea a ucenicilor Domnului sau a Maicii Domnului, știind că această lucrare a fost însuși cuvântul Domnului Iisus Hristos în Duh.

Cuvintele acestei lucrări dumnezeiești pot fi numite Evanghelia Duhului Sfânt, căci ele sunt cuvintele Fiului lui Dumnezeu, Care S-a coborât în Duh, după cum a rostit făgăduința atunci când S-a înălțat la Tatăl. Bucuria nu ne-a părăsit de tot, căci mulți creștini își vesteau unul altuia arătarea ei în vedenie sau în vis, cu aceleași fel de învățături și de mângâieri cerești.

Prea puțin timp a trecut până când sora lui Verginica, Maria, a primit peste ea darul aceluiași fel de lucrare cerească. Avea același fel de umilință, de vas slab întru care Se poate desăvârși Cel tare, așa cum este scris: *«Domnul a ales pe cei de neam prost, pe cei slabi, ca să plece creștetul celor tari»*.

N-am avut niciodată gândul să mă îndoiesc întru această lucrare, de vreme ce nu pot niciodată uita minunea săvârșită de Domnul la venirea noastră aici pentru întâia oară, minune cu care Domnul ne-a arătat puterea acestei lucrări cerești. Venisem cu un copil al fratelui meu, bolnav de epilepsie, cu care fusese la slujbele mănăstirilor, după ce renunțase la ajutorul medicilor. Mama Verginica l-a luat în brațe, i-a făcut semnul crucii pe creștet și l-a uns cu ulei din candelă. Din clipa aceea copilul n-a mai fost bolnav niciodată. Domnul pusese deoparte această vindecare, pentru întărirea pașilor noștri alături cu această putere lucrătoare de semne și minuni pentru credința oamenilor.

În anul 1991 am primit poruncă cerească să ridicăm biserică de mărturie, care va mărturisi prin lucrarea ei și prin forma ei toate tainele care au fost profețite prin această lucrare cerească. Dumnezeu a fost cu noi prin cuvânt în toată vremea lucrului bisericii, așa cum prin cuvânt a fost în vremea lui Noe, care a lucrat corabia salvării făpturii lui Dumnezeu. Toate cuvintele care au venit din cer și care erau auzite de noi, se scriau și se îplineau, și totul s-a lucrat cu minuni văzute, cu puteri neînchipuite de noi, așa cum toți cei ce au văzut pot mărturisi. Cei doi artiști sculptori, Victoria și Marian Zidaru, care au pus pentru Domnul tot rodul muncii lor, au făcut să avem cu ce împlini ridicarea bisericii revelate de cer, căci nici o lucrare nu s-a lucrat până nu venea mai întâi cuvântul. Toți cei care au lucrat au văzut că toate s-au lucrat prin cuvânt, și toți au respectat întru totul legea sfințeniei, care a fost rânduită de Domnul ca să fie trăită în acest așezământ sfânt, lege care va străjui intrarea acestui așternut dumnezeiesc. Așa a spus Domnul: *«Legea pentru acest așezământ să fie săpată în piatră și să fie așezată la poarta de strajă a ieslei cuvântului Duhului Sfânt»*. **Tărcuță Mihaela**

*

Mă numesc **Stoica Nicolae**, din Mănești, Dâmbovița, născut din părinți creștin-ortodocși, la 9 octombrie 1938.

În vara anului 1959 am aflat că la Maluri, lângă Pucioasa, o fecioară vorbește oamenilor despre Dumnezeu. De curiozitate am fost și eu acolo cu doi consăteni: Creața Tică și Țurlui Toma. A făcut Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Dumnezeu vorbea prin gura acestei fecioare, și am rămas uimit de tot ce auzeam.

Începusem să vin mereu. Mă minuna accentul care se punea pentru întărirea credinței și pentru sfârșitul lumii păcătoase. Așteptam cu nerăbdare fiecare vorbire a Domnului, fiindcă eram încredințat din ce în ce mai mult că Dumnezeu este Cel Care vorbește. Lucram la mină și plecam de unul singur să ascult cuvintele lui Dumnezeu.

În noiembrie 1959, într-una din vorbiri la care am luat parte la ceas târziu de noapte, Dumnezeu mi-a spus că voi fi însoțitorul legitim și duhovnicesc al acestei fecioare. N-am mai mers la serviciu la mină. Am rămas acasă la ea, la Maluri, iar în vara anului 1960, după sfintele Paști, am făcut cununia în biserica din Mănești. Aveam atunci 22 de ani, iar ea avea 37 de ani. Am însoțit-o de atunci prin toate locurile pe unde Dumnezeu a vorbit oamenilor și am fost întreținătorul ei material. După ce am lăsat serviciul, mi-am luat căruță cu cai și făceam diverse prestații prin satele vecine, iar până în colectivizare luam roade și din pământul pe care l-am avut la Mănești. Muncile prin gospodărie, tăiatul și aranjatul lemnului, curățenia și ordinea în curte și în grădină, adusul apei le făceam întotdeauna cu toată mulțumirea inimii. Din anul 1960 și până în 1966 n-am cântit niciodată la nici un drum; îmi era teamă să-L supăr pe Dumnezeu și mă duceam fără șovăire cu această ființă peste tot pe unde avea Dumnezeu de lucrat.

În 22 decembrie 1966 am fost arestat și dus la arestul securității din Ploiești. Am fost anchetat, interogat și învinuit că împreună cu această fecioară adunăm popor mult, pe care-l instigăm la ură împotriva legilor țării, împotriva comunismului. Dar eu n-am făcut niciodată politică, și degeaba le-am explicat că Dumnezeu este Cel Care grăiește prin această gură, prin această ființă pe care eu o ocrotesc și o însoțesc pentru îndreptarea în bine a oamenilor, pentru ca oamenii să iubească biserica și pe Dumnezeu. Dar ei m-au acuzat politic. Ancheta a durat șase luni. Împreună cu mine au mai fost arestați și anchetați șase creștini, considerați complotiști împotriva regimului comunist, împotriva ordinii bisericii, deși eram nelipsiți de la biserică.

În vara anului 1967 am fost condamnat la șase ani închisoare. De la Ploiești am fost transferat la Aiud, dar, după cuvântul Domnului, n-am stat condamnat decât un an. În toată perioada anchetării se auzea glas din cer: „*Dați drumul, dați drumul copiilor Mei!*”. Acest glas era auzit de tot personalul de anchetă.

După eliberare am venit înapoi la Maluri, unde mi-am continuat misiunea alături de lucrarea lui Dumnezeu și am continuat însoțirea acestei fecioare, ca și până atunci. Toate drumurile noastre erau presărate cu miresme deosebite pe care nu le-am mai mirosit de atunci niciodată. Îmi amintesc cum mulți creștini veneau necăjiți, bolnavi, iar Dumnezeu, prin gura și prin mâna fecioarei Verginica, îi mângâia și îi vindeca de orice boală, îi binecuvânta, îi încuraja și îi sfătuia. În acest timp am luat parte la construirea casei de la Maluri. Am făcut cărămidă, am zidit-o și am terminat locuința.

După inundațiile din 1970 am mutat căsuța de la Maluri și am participat la construirea casei de la Pucioasa, unde am cărat materialul recuperabil de la Maluri, iar în 1973 am terminat și această construcție.

Lucrarea vorbirii Domnului nu s-a întrerupt niciodată. Când aveam trimitere pe la creștini, lăsam lucrul și plecam să însoțesc vasul Domnului. Întotdeauna am considerat această ființă ca pe un vas ales de Dumnezeu, ca pe o trâmbiță a lui Dumnezeu, prin care Dumnezeu anunța sfârșitul tuturor fărâdelegilor. Era o ființă blândă, curată și sfântă. N-am îndrăznit niciodată să mă gândesc la ea cu gânduri lumești, căci aveam mult respect și multă dragoste pentru ea, fiindu-mi ca o mamă cerească. M-am purtat cu ea ca o slugă umilă a Domnului. A fost și a rămas fecioară, dar, tot din porunca Domnului am ținut tainic această făgăduință, căci lumea înțelegea că ea s-a căsătorit; altfel, Domnul nu mai putea ține acoperită această lucrare pentru ca să ajungă cu ea până astăzi. Ființa aceasta dumnezeiască nu părea că este de pe pământ, dar lumea nu înțelegea această taină.

Nici după eliberarea mea din închisoare securitatea nu m-a slobozit de urmărire. Mereu am fost hărțuit și amenințat. Când ea a fost cercetată medical constatându-i-se fecioria, atunci securitatea a făcut presiuni asupra mea să nu-i mai duc în eroare și să mă despart de ea. Până la urmă, în octombrie 1973 m-am despărțit de ea, sub amenințarea securității că voi fi din nou arestat, bătut și maltrat. Securitatea regimului comunist îmi inspira teamă și teroare. Slăbisem cu curajul. De frică, am plecat și mi-am luat serviciu. Nu aveam de ales. Am cunoscut apoi o femeie, de la care am doi copii, și în starea aceasta mă găsesc și acum.

Verginica rămăsese sub ocrotirea creștinilor, care și ei veneau numai pe ascuns, ca la un izvor dumnezeiesc, căci vânzătorii se întetiseră, iar prigoana și pândă securității comuniste nu înceta. Eu, dacă am plecat, n-a fost moment să fiu fericit. Inima mea stă încordată în toată vremea, gândindu-mă la toate proorociile care au fost rostite de Domnul prin această trâmbiță cerească și care toate s-au împlinit, se împlinesc și se vor împlini despre România.

Sunt martorul atâtor proorocii, atâtor taine cerești, rostite de Dumnezeu, și mă tem și să mă gândesc la greul răspuns pe care-l am de dat în fața Sfintei Treimi, în fața sfintei Virginia, care este în cer, care a purtat pe pământ numele meu și de care sunt legat prin legământ ceresc. Nădăjduiesc că bunul Dumnezeu mă va scula și pe mine dintre morții acestei lumi și mă va scutura și mă va spăla, pentru rugăciunile acestei sfinte, ca să fiu găsit veghind la vremea împlinirii celor mari, care se vor arăta peste România, țară aleasă de Dumnezeu.

Mă doare perioada trăită departe de Dumnezeu, dar rog cerul să-și aducă aminte de mine atunci când va fi reînvierea adevăratelor legi ale lui Dumnezeu, date oamenilor de-a lungul veacurilor, dar neîmplinite întocmai cum s-au dat, până astăzi. Sunt și, deși m-am abătut, mă consider însoțitorul legitim și duhovnicesc al fecioarei Verginica. A sosit vremea să spun această mare taină tuturor. O fac cu frică de Dumnezeu și cu umilință, ca unul care am fost martor al acestei lucrări dumnezeiești prin Verginica.

*

Înalt Preafericite Părinte Patriarh,

Subsemnatul preot pensionat **Traian C. Bucurescu**, cu domiciliul în parohia Valea Voievozilor, comuna Răzvad, județul Dâmbovița, cu smerenie și fiască ascultare vă încuviințez următoarele:

Mi-am desfășurat activitatea apostolică în Ardeal, ca preot misionar, și apoi în satul Gorgota, județul Dâmbovița, de unde m-am transferat în parohia Valea Voievozilor. Între timp, în parohia respectivă au provenit din diferite județe ale țării douăzeci și patru de familii de creștini ortodocși, care au sprijinit biserica din punct de vedere spiritual și material.

Datorită dragostei și râvnei lor deosebite față de credința strămoșească, au devenit suspecti în fața organelor de securitate, care-i urmăreau la locurile de muncă și chiar în parohie, cerându-mi personal informații despre activitatea lor. Pun mărturie că aceste familii m-au sprijinit printre primii enoriași ai bisericii parohiale în întreaga activitate pastorală și gospodărească. Împreună am dus lupta contra prozelitismului sectar, în susținerea adevărului, propovăduind învățătura sfintei Scripturi și a sfintei Tradiții, cât și învățăturile sfinților noștri părinți, participând ei permanent la sfintele slujbe. De asemenea, aceștia respectă cu strictețe zilele de post și posturile de peste an, spovedindu-se și împărtășindu-se cât mai des. Mulți din fiii și fiicele lor au îmbrățișat viața monahicească, viețuind în mănăstirile țării. Având la bază sfânta Scriptură și îndemnurile sfântului apostol Pavel, ei încearcă să facă trecerea de la omul pământesc la omul spiritual, duhovnicesc, printr-o trăire ascetică, spre deosebire de restul lumii.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, ceea ce mă determină să fac această mărturisire este că acești credincioși, pentru ceea ce sunt și săvârșesc ei, se văd bănuți și huiduiți de însăși autoritatea superioară bisericească: arhieriei, preoți și credincioși, acuzându-i de erezie.

M-a surprins și am fost profund dezamăgit când am ascultat pastorală de Crăciun, să-mi fie iertat de Î.P.S. Arhiepiscop Dr. Vasile Costin al Târgoviștei și Muscelului. Pe lângă urările adresate preoților și credincioșilor, a amintit de faptul că există unele poziții față de credința ortodoxă, aluzie făcându-se la adepții Noului Ierusalim de la Pucioasa, considerându-ieretici. Această afirmație i-a nemulțumit pe credincioșii din biserici, care sunt legați duhovnicește de starea Noului Ierusalim, motiv pentru care au solicitat părăsirea în bloc a sfântului lăcaș. Cazuri similare s-au petrecut în mai multe localități din Episcopia Târgoviștei. Or, aceste familii trăiesc și cred într-o revelație care, în fine, este un act care vizează un scop anume: „salvarea omului“, și această salvare este cu putință atunci când omul se depășește pe sine prin răstignirea patimilor.

Înalt Preafericite Părinte Patriarh, mi-am îngăduit să vă fac această smerită și umilă mărturisire ca unul care timp de paisprezece ani am fost păstorul acestor enoriași devotați, cunoscându-le îndeaproape calitățile lor creștinești, care evidențiază adevărata ortodoxie, având speranța că Preafericirea Voastră veți analiza împreună cu Sfântul Sinod al B.O.R. situația acestor credincioși fideli ai bisericii strămoșești, având convingerea că Dumnezeu își va desăvârși opera de salvare a omului.

Cu smerită plecaciune, vă sărut dreapta, preot Traian Bucurescu

*

Preafericite Părinte Patriarh, onorat Sinod permanent,

În urmă cu opt ani, ca viețuitor la sfânta Mănăstire Sinaia, am luat cunoștință despre un fenomen religios, care există și astăzi la Pucioasa (lângă Târgoviște), unde unei persoane modeste i se comunică mesaje din altă lume.

Având fii și fiice duhovnicești din județul Dâmbovița, am fost invitat să merg și eu acolo. M-am dus și am văzut. Lucrurile erau frumoase, în concordanță cu revelația dumnezeiască cuprinsă în sfânta Scriptură și în sfânta Tradiție. La început m-am îndoit temându-mă ca nu cumva să fie vreo rătăcire de la dreapta noastră credință. După un timp de cercetare, realizând că nu-i nimic care să contrazică învățătura bisericii dreptmăritoare a răsăritului, am rămas atașat de acel loc.

Din conținutul mesajelor și din comportamentul persoanelor ce viețuiesc acolo și al celorlalți care cunosc fenomenul, nu am observat nimic primejdios pentru biserică. Ceea ce ar fi, poate, șocant, este faptul că există în acel loc un șir de profeții transmise printr-o persoană.

Prin aceste revelații se împărtășește îndemnul de a spori duhovnicește prin post, rugăciune și lupta cea bună: «Nimeni nu mai iubește rugăciunea cea roditoare, căci ca să rodească, rugăciunea trebuie să fie așezată lângă post» sau «Azi nu se mai împotrivesc nimeni până la sânge de dragul lui Hristos». Se dau și învățături privind blestemarea diavolului, preamărirea Sfintei Treimi și închinarea corectă și dreaptă cu semnul sfintei cruci. De exemplu: «Soiul acesta de duh rău, în vremea aceasta, nu iese decât cu credință nemaiauzită, lucrată lângă post și rugăciune vie, după duh și adevăr». Este evidentă și importantă deprinderea cu virtutea iubirii de Dumnezeu: «Să învățăm iubirea de Dumnezeu pe tot sufletul pe care-l găsim pe cale». De asemenea, se pune accent pe asceză: renunțarea la carne, la băuturi alcoolice, afară de vin, mâncarea fără ulei, luni, miercuri și vineri; păstrarea pe cât e cu putință a

curăţeniei trupeşti, chiar şi de cei ce sunt căsătoriţi. Iată mesaje în acest sens: *«Uită bietul creştin că Dumnezeu nu sălăşluieşte în trupul supus păcatului şi că Duhul Domnului fuge şi Se dă deoparte de cei fără de lege»* sau *«Acesta este lucrul nostru: să-L aşezăm în om pe Hristos, să alcătuim omul cel nou, după asemănarea cu Iisus Hristos»*.

Adeseori sunt repetate muştrări privind încălcarea sfintelor canoane şi emiterea cu prea mare uşurinţă a dispenselor şi pogorământelor în biserică, Dumnezeu dorind de la noi respectarea riguroasă a legii canonice şi a rânduielilor străvechi, aşezate de sfinţii apostoli şi de sfinţii părinţi. Iată dojana: *«Acum tot trupul bisericii e numai răni, şi rănilor sunt vechi şi nevindecate»* sau *«Nu mai este trăire sfântă în cei ce învaţă dreptatea şi calea cea cu lumină»*.

Se cere, totodată, necesitatea imperioasă a spovedaniei şi a sfintei Împărtăşanii, cât mai des posibil, precum şi intensificarea eforturilor ascetice. E lăudată măreţia celui care *«îşi împlineşte virtuţile cu socoteală dreaptă şi cu umilinţă de duh»* şi este reliefată relaţia intimă şi iubitoare cu Dumnezeu: *«A-L cunoaşte pe Dumnezeu nu este altceva decât a trăi Dumnezeu în tine în toată lărgimea şi după adevăr»*.

Se fac referiri sentenţioase, privitoare la spălarea şi curăţirea pământului, pentru a se risipi *«întunericul acestei vremi»*. Iată, de pildă: *«A venit vremea să dăm la o parte neghina, de grâu»*, căci *«Dumnezeul răbdării Se îmbracă în veşmântul dreptăţii şi în haina puterii, ca să dea la o parte cele şubrede şi să ridice pe vechile ruine întărituri tari şi vii»*.

Ceea ce, de asemenea, pare exotic este faptul că se vorbeşte elogios despre România, menită a fi *«salvarea popoarelor»*, *«aleasa Mea din zilele acestea»*, *«Cetatea strălucirilor»*, *«Canaan din vremea aceasta»*. Se spune că: *«Domnul este în lucru peste România să facă din ea Sion ceresc şi Ierusalim nou şi s-o ridice deasupra tuturor înălţimilor de pe pământ»*. Este vorba de un plan expres al lui Dumnezeu cu această ţară despre care El Însuşi spune: *«De la naştere am ales-o şi am binecuvântat-o să fie aleasa Mea şi să vin să Mă slăvesc în ea cu slavă văzută în zilele ce vin. Dumnezeu este şi lucrează, şi nimic nu se lucrează în afara planurilor Sale»*. Şi mai grăieşte: *«Vreau s-o ridic din ţărână pe cea iubită, vreau să scot răul din ea şi să Mă slăvesc în ea, ca să vadă popoarele pe cea iubită, pe cea oropsită»*.

În urmă cu vreo doi ani s-a dat un mesaj în care a fost poruncă de a se construi un *«templu»* cu 12 porţi şi 33 de turlor pe locul unde curg profeţiile. Cerându-mi-se acest lucru, direct şi personal m-am implicat în această ctitorie, ştiind bine că aceasta ar putea să-mi pricinuiască necazuri.

Ceea ce se întâmplă la Pucioasa nu este chiar atât de simplu ca să spui că ai pus capăt şi ai terminat. Iată de ce:

1. Din punct de vedere istoric, lucrarea există din anul 1955. N-am iniţiat-o eu, şi nici nu pot eu să-i opresc cursul istoric, fiindcă va continua, cu siguranţă, şi fără mine.

2. Cât priveşte fenomenul, nu l-am inventat eu. Mă depăşeşte, şi tocmai de aceea nu pot să mă pronunţ şi să-l calific ca fiind de la cel rău. Îmi este frică. Nu am temeuri spre a proceda în acest sens, mai ales că de opt ani am văzut multe minuni săvârşindu-se acolo, iar unele mesaje erau însoţite de mireasmă de trandafir. Şi eu însumi, ca om care cu greu poate să accepte taine şi descoperiri, m-am îndoit. Dar am primit mai multe muştrări, din care unele sună astfel: *«Copilul Meu, ţine-te cu viaţa ta aşa cum a fost viaţa apostolilor Mei, care au urmat Mie prin veacuri. Ține-te de cele scrise în cartea Mea dacă ţi-e greu să crezi în lucrarea cuvântului Meu. Luptă-te şi mai mult ca până acum, căci Eu ţi-am spus fie demult, şi aşa am spus: cel ce aşteaptă să vadă minuni ca să creadă, acela întârzie vremea minunilor şi nu o apropie, căci îndoiala înjumătăţeşte biruinţa»*.

Eu doresc să fiu înţeles şi ajutat cu iubire frăţească şi în spirit realist. Nu pot desfiinţa ceea ce n-am fabricat eu. Nu-mi pot asuma o asemenea sarcină, dar pot să mă retrag, ceea ce am şi făcut, după cum am promis Preafericitului Părinte Patriarh în ianuarie a.c. (1992, n.r.).

Eu am declarat de două ori în scris (în 29 iunie şi 25 septembrie 1992) că nu mai fac act de prezenţă la acest fenomen religios, îngrijorat de a nu produce scandal şi sminteală în biserică, „*mama duhovnicească a neamului nostru*“. Nu înţeleg de ce persistă încă dubiile privind ortodoxia credinţei mele. Sunt fidel legământului luat la hirotonia mea. Mărturisesc sincer că nu ştiu să fi scornit o nouă învăţătură sau să fi ştirbit tezaurul doctrinar al trupului tainic al lui Hristos. Nu recunosc că aş fi eretic sau schismatic, cum îmi spun unii cu neruşinată îndrăzneală. Sunt un ierarh ortodox, care respectă întru totul învăţătura, canoanele şi cultul nostru liturgic. Martori îmi sunt preoţii şi credincioşii din Arhiepiscopia Clujului, pe care-i păstoresc cu iubire, de doi ani.

Fenomenul religios de la Pucioasa nu-l văd prezentând un pericol fatal. Dacă este înşelăciune se va spulbera, fără îndoială, de la sine. Iar dacă ne frământă şi ne tulbură cumplit, cine ne împiedică să-l analizăm cu răbdare, prudenţă şi râvnă mistuitoare de a apăra integritatea vistieriei de har, credinţă şi doctrină a Bisericii Ortodoxe?

Declar încă o dată că sunt credincios comuniunii noastre sinodale, deplin conştient că trebuie să păzim *«unitatea Duhului, întru legătura păcii»* (Efeseni, 4/3).

Ceea ce am auzit şi am văzut cu ochii mei, aceea vă mărturisesc!

† Irineu Bistriţeanul
Episcop-vicar

P.S. Acest act de mărturisire a fost prezentat şi Adunării noastre Eparhiale, întrunită la Cluj-Napoca pentru lucrările anuale din 26 noiembrie 1992.

*

În anul 1986 am cunoscut lucrarea dumnezeiască de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu peste oameni. Eram atunci un creștin ca oricare alții. Mergeam la biserici și la mănăstiri, fiind din fire mai retras. Chiar din copilărie îmi căutam liniștea sufletească și îmi doream o viață mai altfel decât în cotidianul lumii, o viață cu trăire creștinească. Aceasta m-a făcut să mă apropii de viața bisericească, de slujbele sfinte, de pătrunderea mai în adânc a tainelor pe care le are în ascunsul ei trăirea ortodoxă și tradițiile ei și pe care o oferă celor ce cu credință și cu inimă curată o caută. Așa am cunoscut niște creștini de la care am învățat acest fel de trăire în învățătura bisericii și a comunității formată și condusă de Dumnezeu prin sfânta Virginia. Apropiiindu-mă și pătrunzând mai adânc în tainele acestei lucrări dumnezeiești, am înțeles, de fapt, scopul pe care-l are Dumnezeu, de a-Și crea un popor curat și sfânt și credincios făgăduințelor lăsate de El, pentru că trăirea ortodoxă creștinească în biserică nu este decât fățarnicie. Aceasta înțelegând, am căutat cu inima și mai curată ca să fiu cuprins în acest popor ales și format de cuvântul lui Dumnezeu vreme îndelungată și să urmez învățăturile de mântuire care vin din cuvântul lui Dumnezeu.

Prin cuvânt și chemare cerească am venit apoi la Pucioasa, supunându-mă lui Dumnezeu Cuvântul. Am venit în luna mai, anul 1990.

Mă obișnuisem să merg zilnic la mormântul sfintei Virginia, ca să aprind lumânări și candela. În una din zile, fiind cu încă un frate din comunitate la mormânt, am auzit glas din mormânt spunându-ne: „*Voi veniți aici la mine, iar eu sunt acolo cu voi*”, înțelegând astfel coborârea ei prin cuvânt, alături de cuvântul Domnului, care se lasă auzit din cer în acest loc.

Am văzut cum a crescut Dumnezeu prin cuvânt, ușorul cu ușorul acest popor, și cum l-a condus pe calea sfințeniei, spre desăvârșire, prin învățături, începând de la cel mai neînsemnat amănunt de comportare creștină și de trăire sfântă. Așa am ajuns să înțeleg ce va să zică trăire de fire duhovnicească în trup.

Sunt în acest loc și numai acum am înțeles de ce a vrut Dumnezeu să-Și pună acest loc deoparte, pentru că nicăieri pe pământ nu mai are Dumnezeu loc curat și neamestecat.

De ce a vrut Dumnezeu atât de amănunțit să-Și pregătească acest popor în sfințenie? Pentru ca să împlinească prin el profețiile cele pentru sfârșitul fărâdelegii de pe pământ și pentru arătarea în chip văzut a împărăției noi și veșnice, de tinerețe fără de bătrânețe și viață fără de moarte, așa cum uneori ne spune Domnul, din cer, despre pilda dată de poporul român. Și așa cum în nici o vreme nu a fost ca Dumnezeu să lase pământul fără cuvânt dumnezeiesc, fără cuvânt proorocesc, mai mult acum, când greutatea veacului întrece orice măsură, când fel de fel de așa-zii prooroci s-au erijat în a cunoaște și a vesti despre viitorul lumii, mai mult acum Dumnezeu nu-l lasă pe poporul Său pe care l-a ales în vremea aceasta și pe care l-a curățat de fărâdelegea lumii și l-a făcut să fie nu numai cu vorba, ci și cu împlinirea creștin adevărat. Dumnezeu nu l-a lăsat și nu-l lasă pe poporul Său fără cuvântul Său cu care-l călăuzește spre starea edenică.

Mărturisesc încă o dată că glasul Domnului se aude grăind deasupra așezământului sfânt, unde noi acum locuim în număr de paisprezece. Chiar eu sunt unul din cei care scriu cuvântul auzit, și am de la Domnul misiunea să citesc apoi cuvântul Său poporului creștin, hrănit cu această mană cerească. Încă mărturisesc că împlinesc aici tot ce-mi spune Dumnezeu să împlinesc, și nu mă îndoiesc în tot ceea ce îmi cere Dumnezeu să împlinesc. Sunt unul dintre cei trei slujitori aleși și unși de Dumnezeu, în chip providențial și cu totul depășind legile firescului, martor al acestei taine fiind arhiereul Irineu, cel împreună credincios cu noi cu mult înainte de a cunoaște eu această lucrare cerească.

Cuvântul lui Dumnezeu înnoiește și sfințește și zidește după a Sa pronie și bunăvoință, iar noi suntem împlinitori.

Ferice celor ce vor crede ca și mine în această lucrare dumnezeiască, coborâtă între oameni și pentru oameni, întru lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh. Amin. **Nedelcu Nicolae**

*

Fost-a anul 1955 an al binecuvântării neamului românesc, căci în acest an a început lucrarea cuvântului lui Dumnezeu prin vasul Său cel ales, fecioara Virginia din Pucioasa, satul Maluri. La acest început de lucrare dumnezeiască au fost martori și părinții mei, Ilie și Avida Bunea, de la care știu următoarele: când a început Dumnezeu să vorbească oamenilor prin sfânta Virginia, se adunau din toate părțile oameni cu sutele, iar în fruntea lor era preotul satului din acea vreme, Mirică Ilie. Dumnezeu le spunea oamenilor păcatele pe care nu le mărturiseau la spovedanie, și de aceea oamenii au început să vorbească de rău vasul lui Dumnezeu. Unul din cei ce s-au ridicat cu înverșunare împotriva trâmbelei Domnului, a fost chiar preotul Mirică, de pe urma căruia Verginica a suferit mult de la autoritățile atee ale vremii. Părinții mei, fiind implicați direct între cei credincioși lucrării cuvântului lui Dumnezeu, au fost și ei părtași prigoanei care s-a declanșat, suferind percheziții, ridicarea cărților de rugăciune și punerea sub urmărire, cu privire la strângerea dintre creștini. Nefiind primiți să-și boteze un copil la biserica din sat, au plecat cu copilul într-o parohie vecină, iar când preotul satului a intervenit să oprească botezul, copilul era deja scufundat în apa botezului.

Era în anul 1956, când avea loc o mare adunare creștinească în casa părinților mei. La un moment dat mama Verginica a spus tuturor să se încheie adunarea, că a venit clipa să moară Bălașa. Maica Bălașa era bunica mea. Întrebată de creștini de unde știe că moare Bălașa, mama Verginica a răspuns că vede pe îngerașul Domnului ținându-i candela aprinsă. După plecarea creștinilor, la o jumătate de oră, bunica mea a strigat: „*Dați-mi lumânările, că eu plec!*“. Ceea ce a spus mama Verginica, s-a împlinit.

Așa cum am spus, oamenii, fiind necredincioși, s-au ridicat cu ură și cu răutate împotriva lucrării lui Dumnezeu și a vasului Său, Verginica, s-au ridicat împotriva creștinilor care formau atunci acest popor. Dintre cei mai înverșunați prigonitori în sat, au fost: Ilie Gheorghe, Ciobănoiu Gheorghe și Cercel Vasile. Apoi Dumnezeu a hotărât să-i dea un însoțitor lui Verginica, precum odinioară Fecioarei Maria. Și așa, tânărul Stoica Nicolae din Mănești a fost cel care a acoperit-o pe ea prin căsătorie legitimă, liniștind autoritățile care urmăriseră până atunci lucrarea lui Dumnezeu.

După un timp, părinții mei nu au mai participat la coborârea cuvântului lui Dumnezeu, dar Dumnezeu i-a chemat din nou la credință în lucrarea Sa, prin durere, prin moartea unei fiice a lor. În acea mare durere au ajuns cu pomelnice de rugăciune pentru parastase la preasfințitul părinte Evloghie Oța, la București. Acest arhiereu al lui Hristos era văzător cu duhul; era slujitor al Bisericii Ortodoxe pe stil vechi. Aflând că părinții mei sunt din Pucioasa, i-a întrebat așa: „*Fraților, cine este această fecioară, Virginia, la voi în sat? căci mare dar și mare lucrare are Dumnezeu peste ea!*“. După terminarea celor patruzeci de liturghii săvârșite de părintele arhiereu Evloghie, Verginica a trimis mamei mele o foaie scrisă din partea lui Dumnezeu, prin care Domnul grăia așa: „*Iată, voi ați avut un copil aruncat în fundul unei prăpăstii, dar vă aduc de știre că l-am scos, pentru rugăciunile lui Evloghie, slujitorul Meu*“. Atunci părinții mei au mers la sora Verginica și i-au spus că au fost, într-adevăr, la București, la acest părinte Evloghie, pentru rugăciuni.

Din cauza necredinței oamenilor din sat, Dumnezeu a profețit prin sfânta Virginia dărâmarea satului Maluri, lucru care s-a și întâmplat în toamna anului 1972. După dărâmarea satului Dumnezeu și-a mutat templul coborârii Sale în Pucioasa. Apoi, pentru ca venirea creștinilor la coborârea cuvântului lui Dumnezeu să fie acoperită, Dumnezeu a adus în apropierea templului coborârii Sale câteva familii de creștini din alte părți ale țării, și care și-au făcut case în jur. Îmi amintesc, eram copil de 11 ani. Când am plecat la școală am lăsat satul cum îl știam, iar când m-am întors acasă – căci școala începuse să se crape și ne-a trimis acasă – nu am mai văzut casele pe ulițele din sat.

În anul 1976, unul din copiii înfiați de mama Verginica a venit la părinții mei cu un medalion-icoană, ca să cumpere ceva cu el. Acest medalion a rămas mulți ani într-un cui, lângă icoane. Eu mergeam la biserică ordonat, și am început să văd la biserică noi creștini. Turma lui Hristos începuse să se mărească prin cei nou-veniți, despre care mai apoi am aflat că sunt copiii Domnului, ce și-au făcut case alături de casa mamei Verginica.

S-a întâmplat ca în anul 1983 eu, **Bunea Ilie**, fiul, să fiu cercetat de Dumnezeu prin boală. Atunci am înțeles că aceasta era chemarea mea la mântuire, am înțeles cuvântul Scripturii care spune: „*Nu poți să slujești la doi domni*“. Trebuia să aleg: calea lui Dumnezeu sau calea pierzării.

Era duminică. Mă pregăteam să merg la sfânta biserică și, fără să vreau, ochii mi-au fost conduși pe medalionul de lângă icoană. L-am luat din perete și l-am pus la gât. Alegerea era făcută. De atunci viața mea s-a schimbat. De atunci am început să fiu apropiat de copiii lui Dumnezeu, urmași ai sfintei Virginia, de la care am început să învăț multe lucruri mântuitoare de suflet, cu mult mai mult decât am învățat la părinți, și chiar la biserică, la preot. Primele învățături pe care le-am primit de la ucenicii lui mama Verginica au fost să fac sfânta cruce dreaptă, să mă spovedesc și să mă împărtășesc cât mai des, să nu lipsesc de la sfânta biserică. Întrebat dacă port la gât sfânta cruce, le-am arătat acea iconiță pe care o aveam, și ei mi-au spus că avea și mama Verginica una asemănătoare, pe care ea a purtat-o. Atunci am înțeles. Ea, mama Verginica, este cea care m-a adus la calea mântuirii și a lucrării cuvântului lui Dumnezeu. Acest medalion-icoană era al ei. Aceasta a fost puterea care m-a chemat. Ea, mama Verginica, este puternică în cer, alături de Domnul Iisus Hristos. Puterea lui Dumnezeu era și lucra prin orice lucru pe care ea l-a purtat sau l-a folosit.

Mulți dintre cei care au fost fii ai poporului condus de sfânta Virginia, după plecarea ei la Domnul nu au mai mers pe calea și pe drumul pe care a mers ea. Unii dintre aceștia, văzându-mă pe mine venit nou alături de ei, încercau să mă abată ca să nu cred tot ce îmi spuneau cei credincioși, și îmi ziceau: „*Nu e chiar așa*“. Dar pentru mine un lucru era sigur: această lucrare este lucrarea lui Dumnezeu, și mama Verginica a fost și este vasul lui Dumnezeu, a fost și este trâmbița lui Dumnezeu, din care Domnul a sunat pentru a-Și chema făptura Sa la mântuire.

După plecarea sfintei Virginia, prin sora ei și-a continuat Dumnezeu lucrarea. Într-o zi, pe când Domnul Își cobora cuvântul Său, a dat loc cuvântului sfintei Virginia, care a spus, printre altele, și despre mine că am mers la mormântul ei și am rugat-o să-mi vină în ajutor, și a repetat exact cuvânt cu cuvânt, așa cum a fost rugăciunea mea cât am stat cuprins cu brațele de crucea de la mormântul ei. Din nou sfânta Virginia mă încredințase că mi-a venit în ajutor.

Era în anul 1987 când s-au sărbătorit șapte ani de la plecarea ei la cer și când i-am dezvelit mormântul. Am fost martor la mireasma care a umplut cimitirul în clipa când am mișcat placa spre a o ridica, dar mai mare minune

a fost atunci când am ridicat capacul sicriului. Ea, mama Verginica, era întreagă. Degeaba spun cei necredincioși că nu este adevărat. Degeaba spune chiar preotul satului, Popescu Leonard, că nu este adevărat. El n-a voit nici să se uite în mormânt. Noi l-am chemat, l-am rugat, dar el n-a voit să se uite. Eu am fost a doua persoană care am coborât să o văd. Este adevărat, ea nu putrezise, ci se stafidise, iar pielea căpătase culoarea maronie și se uscaseră pe oase.

Dovada sfințeniei sale o avem din timpul vieții ei, căci Dumnezeu a folosit-o ca trâmbiță a Sa. Nu oamenii o pot numi pe ea sfântă, ci numai Duhul Domnului, Care sălășluiește în creștin, căci Duhul lui Dumnezeu mărturisește prin ucenici sfințenia ei.

În anul 1989, după începutul postului Nașterii Domnului, la sfârșitul lunii noiembrie, Dumnezeu a coborât cuvânt prin care ne-a spus așa: *«Voi, fiilor, să nu vă temeți. Vor veni peste voi oamenii legii, căci s-au hotărât să-Mi împrăștiie pe cei ce au rămas. Vor veni și vor intra peste voi, ca să vă bage la întuneric. Fiți cuminiți, că în momentul când ei vor călca aici, Eu, Domnul, voi întoarce armele împotriva lor, iar pe voi vă voi elibera și veți mărturisi lucrarea Mea»*. Acest cuvânt s-a împlinit în ziua de 16 decembrie 1989. Au venit pe motivul că eu am modificat proiectul casei și că am făcut biserică din ea, și așa au controlat toate ungherele locuinței. Din nou Dumnezeu ne-a venit în ajutor, căci în momentul în care aceștia îmi controlau casa, la Timișoara începuse revoluția. Cuvântul Domnului s-a împlinit, căci armele lor s-au întors împotriva lor.

Începând din anul 1990 Domnul a început să-Și slobozească glasul Său deasupra ogrăzii locuinței mele. Eram deja o comunitate formată din paisprezece ucenici, chemați prin cuvântul lui Dumnezeu. Cuvântul lucra, și așa ne-a anunțat în anul 1991 că vom zidi chivotul Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim. Alături de noi, în această coborâre de cuvânt îl aveam pe părintele Irineu de la Mănăstirea Sinaia, care, devenind arhiereu, după cum Domnul a proorocit, a făcut, după poruncă dumnezeiască și în taină dumnezeiască, împreună cu noi, rugăciunea de sfințire a punerii pietrei de temelie, iar după ce în lunile septembrie, octombrie și noiembrie a fost săvârșită construirea acestui locaș, s-a așezat în ziua de 12 decembrie praznicul de târnosire a sfântului locaș.

Cuvântul lui Dumnezeu coboară mereu și își desăvârșește planul său. Sunt proprietarul pământesc al acestui loc ales, dar, duhovnicește vorbind, proprietar este Dumnezeu și cuvântul lui Dumnezeu, care a făcut din acest așezământ izvor al râului vieții și grădină de Eden. Mărturisesc că nu mă îndoiesc întru cuvântul lui Dumnezeu că să împlinesc tot ce-mi cere să împlinesc cu umilință și cu frică înaintea Lui.

Îi lăsăm pe oameni sub acoperământul cuvântului lui Dumnezeu, pe care noi, acum, îl scoatem la lumină.

25 martie 1995

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU

între anii 2005 - 2015

CARTEA A DOUA

Cuvânt înainte

Continuând șirul scrisorilor venite din cer, care s-a înființat în cartea cea de aproape două mii de pagini prin editura Ro-Emaus în anul 2006, această carte-soră găzduiește cuvinte venite din cer și culese între anii 2005-2015 de cei stătători ai Mănăstirii Noul Ierusalim. Parcurgând aceste texte cititorul s-ar putea lăsa cuprins de prezența lui Dumnezeu astăzi.

Într-adevăr, Dumnezeu este prezent și are un cuvânt de spus. Este prezent la tumultul popoarelor lumii, simte mișcarea plăcilor tectonice, pe care persoanele cu importanță din România o impulsionează, și ca un veghetor anunță mai înainte pericolele, în fața cărora mulți dintre noi am prefera să închidem ochii. Dincolo de lucrurile care ni se vând la televizor putem să luăm aminte la curăția sau necurăția inimii celor care ne-au condus și ne conduc și azi din diverse funcții cu greutate ale țării. Nu naționalismul, ci patriotismul este iubit de Dumnezeu.

Ca o trăsătură generală această carte cuprinde cuvinte călăuzitoare mai în detaliu peste un popor care s-a predat cât a putut de mult sau de puțin dorinței lui Dumnezeu formulată în acel Paști al anului 1955, când pe acest pământ român s-a auzit rostit prima dată cuvânt din cer prin vasul Domnului, sfânta Virginia. Acesta este numit de El „*poporul Meu de la izvor*”, față de care sunt rânduite din cer reguli de comportament pentru atitudine fiască față de Dumnezeu, un adevărat cod al bunelor maniere, pe care fiecare este informal invitat să-l urmeze acasă cu multă înțelepciune, după promisiunile lăsate de Domnul în Noul Testament: „*În casa Tatălui Meu multe locașuri sunt*”, dar nu cu râvna lui Petru, care s-a avântat în promisiuni mari de iubire pentru Domnul, pe care nu le-a și îndeplinit. Se poate înțelege din aceste cuvinte dorința lui Dumnezeu de a avea din loc în loc „*oaze de Nou Ierusalim*”, iar pentru aceasta cartea de față poate fi un ghid de orientare, prin care cititorul nu trebuie decât să se lase cuprins de duhul cărții mai întâi.

Pentru cei ce îl împlinesc, și pentru cei ce împlinesc mai puțin sau deloc, Cuvântul lui Dumnezeu ne face să ne (re) cunoaștem pe noi înșine.

„Și iată, zidim acum încă o carte și așezăm în ea de acolo de unde am rămas cu glasul cuvântului Meu, pe care Mi-l scriu pe pământ prin voi, prin cei credincioși, fiilor. O, alte mărturisiri și alți mărturisitori sunt cuprinși acum în cartea Mea cu voi, și vom ridica în sus spre Tatăl cartea și o vom împărți, fiilor, așa cum am împărțit Eu acum două mii de ani pâinea cea înmulțită prin cuvântul Meu de peste pâine și am hrănit mulțimile cu ea.

Mă aplec și vă mulțumesc pentru lucrarea voastră cu Mine ca să zidim cartea, măi fiilor. Iată, cartea a plecat la tipar, iar Eu, Domnul, binecuvintez acum, și trimit spre acolo binecuvântarea Mea pentru lucrul ființei cărții.

Binecuvintez lucrul mâinilor celor ce vor lucra la lucrarea aceasta și binecuvintez timpul cel pentru lucrul cărții, iar semnele Mele îi vor însoți pe cei ce Mă sprijinesc acum când dau ființă cărții Mele, ca să Mă împart apoi cu ea, și le vom aduce lor mulțumire pentru sprijin, căci Eu am spus: «Cine va da un pahar cu apă celor mai mici ai Mei, adevărat spun că nu-și vor pierde plata lor».

Iată, găsim sprijin pe pământ, așa cum Eu am căutat să fie lucrul cărții și timpul cel pentru lucru, fiilor. Eu sunt Cel ce îl așez pe om ca să Mă ajute el, și nu voi uita ajutorul cel de la el, și iată, Mă scriu în carte și așez în ea binecuvântare pentru tot ajutorul celor ce Mă ajută, iar voi să-i răsplătiți, fiilor, după cum și Eu, Domnul, le voi ajuta lor, căci sunt plin de recunoștință ca un Dumnezeu.”.

(Fragment din Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica orbului, 4/17 mai 2015)

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2006

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Împărăția cerurilor înăuntrul omului. Iubirea îl vindecă de păcat pe om. Omul sfânt vindecă durerea Domnului. Domnul în mijlocul bisericii prin grăirea dintre frați.

Cuvântul Meu este izvor vindecător, ca și cuvântul sfinților Mei cu care Mă slăvesc întru venirea Mea. La toți cei de pe pământ care se întreabă de vorbirea sfinților Mei și a celor pentru care se aduce rugăciune de pe pământ, Eu, Domnul, le spun acestora că se împlinesc Scripturile Mele cele de acum două mii de ani, prin care am spus că aud cei din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu și înviază cuvântul lor și mărturisește; și le mai spun că este scris în Scripturi că «*Domnul vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi*». Amin.

Mă fac cale tămăduitoare de la cer la pământ și de la pământ la cer, că voiesc să vindec cerul și pământul de așteptarea lor cea de șapte mii de ani, și voiesc să-l vindec pe omul cel de la sfârșit de timp omenesc pe pământ. Voiesc să-l vindec pe om de el însuși și să Mă așez Eu în el cu împărăția Mea, că nu poate omul să fie slujitor la doi stăpâni, și lui și Mie. Trupul stă mereu împotriva duhului atunci când Eu nu sălășluiesc în duhul omului, dar Eu voiesc să poată omul să Mă lase să-Mi fac casă în el și să vin în el și să cinez cu el și să Mă arăt lui ca să-l ajut să fie înțelept al cerului, iar din cerul lui să strălucească Domnul întru a Sa venire pe pământ. Amin.

O, mamă a Mea, tu ești stăpâna sărbătorii de azi, și ai darul tămăduirii pentru cei ce au nevoie de doctor, pentru cei ce se umilesc ca să Mă lase pe Mine să-Mi fac în ei împărăția Mea, mamă. Amin.

O, dulce Fiul meu, le dăm înțelepciune la cei ce sunt poporul Tău și le spunem că dacă împărăția cerurilor este în ei, ea trebuie să se vadă bine, că nu altceva este împărăția cerurilor pe pământ. Ea nu poate fi văzută decât din om când ea este în om. Când omul se dă Domnului împărăție, el se face palat al Domnului, iar prin ușile și ferestrele lui iese Domnul și Se face lumină a lumii și Se face mângâiere, și stă Domnul la masă cu sfinții Săi atunci când omul se lasă sălaş al împărăției lui Dumnezeu.

O, popor al venirii Fiului meu! Eu Îi sunt Lui mamă. El nu mi-a adus dureri, căci fiii sunt mângâiere, și nu sunt altfel cei ce sunt fii. O, cât de mult mi-e dor de om vindecător de sine ca să-l ajut să se lase sălaş al slavei Fiului meu între oameni! E dureros când unii vor și alții nu vor cu strălucirea împărăției cerurilor în ei, dar eu sunt vindecătoare și sunt mamă a Fiului lui Dumnezeu. Fiul meu este blând și smerit cu inima și așa voiește El să fie în fiii cuvântului Său, căci El Și-a făcut popor, și îl învață pe drumul nestricăciunii pe poporul Lui. Eu voiesc să vindec de supărare pe tot fiul care s-a lăsat spre împlinirea cea pentru împărăția cerurilor în el. Iubirea îl vindecă

pe om de păcat, îl vindecă de el însuși pe om, și Îl vindecă pe Dumnezeu, iar iubirea este la Dumnezeu. Cel ce voiește să fie asemenea Fiului meu, acela este cel ce se lasă vindecător de sine și împodobit înăuntrul și în afara sa cu Fiul meu. Iubirea Lui de Fiu al Tatălui și al meu, ea este cea care îl vindecă pe om de păcat, de el însuși îl vindecă pe om, căci Fiul meu în om este așa cum este El în cele cerești, căci cine are iubirea Tatălui, este cel ce are umilința slavei acestei iubiri. Iubirea are umilință, fiilor, și cu ea vindecă în jurul ei.

O, popor al venirii Fiului meu, ia învățătură de iubire de pe masa Lui. Ia de pe crucea Lui puterea iubirii Lui de pe cruce, căci iubirea Lui pentru om nu l-a putut-o răstigni omul, ci, din contra, s-a așezat cu ea înaintea omului plină de slava crucii, plânsă sub slava suferinței care plânge în Dumnezeu după om. Numai cel ce nu-L iubește pe Domnul în el și în afara lui, numai acela nu știe fața și puterea iubirii cea din Fiul meu izvorâtă și adusă în dar omului ca împărăție a lui Dumnezeu în om. Cel ce nu seamănă cu Fiul meu și cu iubirea Lui, acela nu se face casă a Fiului meu și nu-L tămăduiește pe Domnul de durerea Lui cea fără de casă pe pământ.

O, popor hrănit cu Fiul meu! Slava iubirii Lui este tot ce-ți doresc eu ca tămăduitoare ce sunt peste om. Să se vindec de nepăsare cel ce voiește să fie fiu al Tatălui, căci Fiul meu îi voiește pe toți aduși la Tatăl, și pe Tatăl adus la ei. Amin.

O, Fiule blând și smerit înaintea omului! Le dau lor povață pentru tot omul. Le dau iubire vindecătoare și le spun că între frate și frate trebuie să fie Dumnezeu Iisus Hristos, Fiul meu.

O, vorbește de Domnul pe cale, fiule al Fiului meu, iar El Se va arăta ție și îți va tâlcui Scripturile venirii Lui. Iubește viața Lui și grăiește-o între frate și frate, căci foamea vine mâncând, dar dacă stai nemâncat, nu-ți mai cere nici duhul, nici sufletul, și e păcat să stai fără Domnul pe cale, fără statul Lui cu tine și între frate și frate. Fă foc, fă cu Domnul și te vindecă la focul Lui de toată răceala, și stai cald apoi, că e frig pe pământ, e frig fără iubire și fără focul ei cel viu. Nestins să fie focul iubirii între frate și frate, căci Domnul este foc mistuitor, precum este iubirea Lui în cei ce o poartă pe ea. Amin.

Eu, Fiule, sunt mama lor pentru că sunt mama Ta. Le-am dat alifie, le-am dat de hăinuță focul iubirii Tale, foc mistuitor între frate și frate, ca să fie peste ei vindecare de frigul de pe pământ și să fii Tu Stăpânul vieții și al iubirii lor, Fiule al iubirii care vine după om. Amin.

După ei și la ei vin, mamă, că vreau să stau în ei și între ei iubire precum am stat între Luca și Cleopa pe drum de Emaus, iubind cuvântul lor cel despre Mine și iubindu-i cu cuvântul Meu cel de peste ei până ce M-am lăsat văzut de ei ca să le dau bucurie deplină, mamă, și să le fiu lor vindecare și alinare. Amin.

O, fiilor, lăsați-vă după cei ce iubesc mult între voi. Cei ce iubesc mult, sunt cei ce nu pot sta fără Mine între frate și frate și sunt cei ce stau cu Mine în ei și nu cu ei. Nu este altă vindecare de durere, nu este, iar Mie Îmi este dor să fiu vindecător și să Mă arăt apoi la cei ce Mă poartă în ei cu chipul și asemănarea Mea.

O, poporul Meu, să nu-L superi pe Dumnezeu, să nu-L îndurerezi pe cel în care iubește și trăiește Dumnezeu cu fața Lui slăvită și cu iubirea Lui cea de sus. Cel ce iubește ca Domnul, acela este cel mai mare învățat și cel mai mare învățător, de la care ia învățătură cei ce iubesc să învețe. Iar Eu, Domnul, dau vindecare peste neputințele voastre, fiilor, și unii pe alții să ne vindecăm de dureri și să fim casa păcii, căci pacea este puterea care Îi face Domnului casă în om, și ea vindecă cu taina ei pe cei adânc îndurerați după Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

15/28 aprilie 2006

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Cei credincioși Îl pătrund pe Domnul prin umilința iubirii.

Hristos a înviat! Aceasta a fost bucuria pe care Eu, Domnul Cel înviat, am adus-o pe pământ peste cei ce cu durere credeau în Mine așteptând împlinirea cuvântului Meu care le-a spus lor că Eu Mă voi lăsa biruit de om, iar a treia zi voi învia din mormânt. Această bucurie i-a înspăimântat pe cei care erau stăpâni pe pământ în Ierusalim, și au căutat aceștia să ascundă adevărul învierii Mele, căutând om care să spună după ei cum că Eu am fost furat de ucenici pe când dormea straja de la mormântul Meu. O, lucrarea Mea nu era din lumea aceasta și nu putea omul peste ea ca s-o stârpească, fiindcă Eu eram din cer, și am venit să Mă așez pe pământ ca să las peste oameni duhul umilinței, Duhul lui Dumnezeu pe pământ și peste om.

O, poporul Meu, apostolul Toma nu s-a bucurat când i-a auzit pe ucenicii și pe ucenițele Mele că Eu am înviat. El dorea cu mare așteptare să Mă arate ucenicilor că sunt biruitor și că am înviat, și să-i facă mai fericiți pe ei decât pe el, pe ei și pe toți cei de după ei care au trăit și trăiesc fiorul bucuriei învierii Mele pentru fiecare om.

O, Ierusalime, aștept din mijlocul tău să Mă arăt carte peste pământ și peste om, căci cartea aceasta mărturisește împlinirile ei peste pământ. Vă dau îngeri cerești, copii lucrători, că pe pământ e greu de drumul Meu cu voi. Îngerii cei nevăzuți vă sunt vouă leagăn în dureri și în strămtorări, dar învățați-vă să vedeți lucrarea îngerească, cerul împlinitor pe pământ, Domnul cuprins în taina cuvântului Său ca în nor de îngeri, și pe care voi trebuie să-i știți cu voi când Eu vă cuvintez și stau cu voi ca să fiți voi ai Mei pe pământ. O, deprindeți-vă să simțiți statul Meu cu voi, căci statul Meu cu voi dacă-l simțiți, voi stați atunci înaintea Mea cu mare iubire, cu mare împlinire și simțire, și cu fiori sfinți, care ne fac dulci și mângâioși unii altora, Eu vouă, și voi Mie, și aceasta este mai presus decât bucuria apostolului Toma, care Mi-a mângâiat trupul cel înviat din cruce și M-a numit mângâios Domn și Dumnezeu al său. Iubirea acestui ucenic i-a fost mai tare decât credința, căci din iubirea lui cea plină de dor el M-a dorit sub ochii lui cu chipul Meu cel înviat, și M-a arătat biruitor ucenicilor Mei pentru care Eu am biruit și apoi i-am trimis peste pământ cu vestea Evangheliei Mele împlinită de trupul Meu, așa cum a fost ea vestită prin prooroci.

O, Ierusalime, te-am întâmpinat cu amintirea bucuriei ucenicilor și a ucenițelor Mele care-și spuneau: Hristos a înviat! Iubirea ta trebuie să fie mai multă ca a lor, ca să le ajungă și lor, poporul Meu. Învierea Mea e mare taină peste timp, căci dacă Eu nu înviam în chip văzut, nu ar fi rămas acest adevăr pe pământ, iar venirea Mea cea de a doua acum de la Tatăl cuvânt pe pământ nu s-ar fi lăsat adevărată peste cei la care am venit și M-am făcut carte între oameni ca să Mă sălășluiesc cuvânt între ei și să împărățesc de sub vâl peste pământ și să fac iarăși cerul și pământul prin cuvânt, așa cum la început am lucrat Eu și cu Tatăl prin lucrul cel tainic al Duhului Sfânt.

O, Ierusalime, mare putere are taina Mea între oameni. Apostolul Toma M-a scos de sub taină și M-a așezat descoperit între ucenicii Mei la opt zile după învierea Mea. Prin acest ucenic Eu am lucrat aparte pentru că el avea înțelepciune și cu ea M-a pătruns și prin ea M-a iubit cu putere mai presus decât credința care îl ajută pe om, căci iubirea rupe despărțitura, iar Eu, Domnul, îi îmbrățișez pe ai Mei care Mă iubesc cu înțelepciunea cea de sus a iubirii Mele din om. Iată ce minunat lucrez Eu prin iubire, iar rodul iubirii este mai presus decât orice putere. Umlința iubirii, poporul Meu, o înalță pe ea în cămările ei cele tainice pe pământ și acolo Îl vede pe Dumnezeu, și această minune n-o pătrund ochii și mintea omului care crede că este Dumnezeu, neîbindu-L pe El cu putere.

Iubirea este ceea ce face iarăși cerul și pământul. Din ea se fac toate noi. Mila ei este mai mare decât toate câte vor fi și vor rămâne veșnic. Iubirea este izvor ceresc în om, și fericit este cel ce Mă lasă să stau în el cu această sfântă și dulce înțelepciune cu care Eu, Domnul, voi face iarăși cer și pământ, cerul cel nou și pământul cel nou pentru cei ce se sfințesc și iubesc venirea Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

17/30 aprilie 2006

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Răcirea dragostei de pe pământ, semnul de dinaintea venirii Domnului. Desfacerea peceților cărții Mielului. Ucenicii sunt îndemnați la rugăciune pentru nașterea din nou a lumii.

In prag ceresc de sărbătoare Mă adun în curțile binecuvântate ale cuvântului Meu, Mă apropii cu soborul mironosițelor lucrătoare de Dumnezeu și cu mulți sfinți, și vă dau vouă, celor adunați pentru sărbătoare, vestea învierii Mele peste ucenicii și ucenițele cuvântului Meu cel de atunci: Hristos a înviat!

Când sunt inimi adunate în numele Meu și al cuvântului Meu, Eu cobor și Mă fac hrană de cuvânt cu sfinții Mei, iar sfinții Mei sunt cei care au lucrat pe pământ cuvântul lui Dumnezeu ca și Mine, slujindu-l și împărțindu-l spre slava Mea peste timp și spre mântuirea multora care se ridică spre mărturisirea Mea peste cei fără de Dumnezeu.

Vă bucur pe voi, mironosițe slujitoare și lucrătoare. Vă întâmpin în curțile Mele și vă slujim zi de sărbătoare vouă, Domnul și cu poporul cel slujitor cuvântului venirii Lui la sfârșit de timp, după cum era scris să vin să pecetluiesc cu cuvântul Meu veacurile și să Mă așez Făcător al cerului nou și al pământului nou, care vor dăinui, iar această taină este înfricoșătoare pentru cei din cer care văd ca Dumnezeu, căci scris este despre cei sfinți: *«Feriți-vă de cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu»*. Amin.

Ne așezăm la masă de cuvânt, o, mironosițe lucrătoare, căci voi ați slujit cuvântul Meu și ați lucrat adevărul învierii

Mele strângându-vă inimă cu inimă în jurul acestei taine, uitând de voi și de cei ce erau ai voștri și slujind arătării Mele de la Tatăl peste pământ, Hristos înviat din morți după ce M-am născut din Fecioară ca să fiu Învățătorul vostru și apoi să Mă jertfesc pentru cei necredincioși, ca să aibă Dumnezeu adevărat omul. Amin.

V-ați adunat cu sfinții cerului lângă poporul care slujește la sfârșit de timp cuvântul Meu, așa cum voi ați slujit atunci. Bucurați-vă! O, dar bucuria voastră nu poate fi alta decât aceea pe care o am Eu și cu cei pe care îi am azi popor al Meu. Bucurați-vă cu cei ce se bucură și plângeți cu cei ce plâng pentru Mine și pentru durerile Mele și pentru slava Mea ca a unui Dumnezeu îndurător și răbdător. Bucurați-vă lângă poporul venirii Mele la sfârșit de timp, dar azi lucrarea Mea nu este iubită pe pământ așa cum ați iubit-o voi acum două mii de ani. Nu știe omul să vină spre ea ca să am mulți lucrători, căci dragostea de Dumnezeu s-a stins de pe pământ, după cum Eu am spus că va veni acest semn mai înainte de ziua slavei Mele când toate se vor înnoi la cuvântul facerii din nou a toate. Eu după om nu pot să mai aștept, că omul nu vine, iar cel ce vine, vine să-i fie bine lui, nu Mie, și vine nevenind, iar Eu trag din greu pentru venirea Mea prin care pe toate cele ce vor rămâne trebuie să le întocmesc. Bucuria voastră e dulce când Eu stau cu voi în cuvânt la masa Mea de pe pământ. E ziua voastră de serbare, o, mirese slujitoare ale dragostei de Dumnezeu. Frumoașă și curată v-a fost slujirea, iar dragostea de Mine era tot ce vă rămăsese vouă din toate câte cu inima le-ați părăsit ca să slujiți Mie și durerii Mele pentru care am venit și M-am făcut Om ca să sufăr cu trupul pentru toți păcătoșii care nu privesc spre Dumnezeu Făcătorul, ci numai spre ei prin cele vremelnice care l-au încântat pe om ținându-l rob în timp. Voi însă v-ați ridicat deasupra trupurilor voastre și ați gustat din durerea Mea care s-a făcut cuvânt peste pământ, și apoi ați rămas pentru adevărul dintre pământ și cer, în vreme ce toate sunt deșertăciune și vânt. Mă fac un duh și o lucrare cu voi la masa voastră de serbare, iar azi e trâmbița Mea Verginica venită cu cei ce așteaptă în locuința morților lumina slavei zilei Mele și a învierii a toate câte așteaptă slava Mea și mântuirea Mea. Amin, amin, amin.

— O, Doamne îndurerat, noi pentru durerea Ta Ți-am slujit și am fost cumiți, și din inimi curate Te-am slujit, căci Tu ai fost îndurerat. Îndurerat ai venit din Tatăl când Te-ai născut din Fecioară pentru om, îndurerat ai petrecut pe pământ, îndurerat Ți-ai arătat lucrarea peste cei ce Te-au primit, și îndurerat Te-ai jertfit pentru cei ne iubitori de pe pământ, și tot îndurerat ai și înviat și Te-ai arătat nouă ca să ne bucuri în durerea Ta din noi, după ce Tu ai pus în noi mila de Tine, Doamne. Ne-a rămas de pomenire credința și suferința cea pentru durerile Tale, iar sfinții Tăi ne-au așezat zi de pomenire între cei ce iubesc pe cele ale Tale între oameni, dându-le loc cu ei pentru ca să fie numele Tău și al sfinților Tăi pe pământ.

De două mii de ani așteptăm minunea cuvântului Tău peste pământ, și Ți slăvim între cei din cer numele Tău cel nou. Ai venit pe pământ după două mii de ani cu nume nou, și Te numești Cuvântul lui Dumnezeu, și Te scrii cu el în timp, iar acum Te-ai făcut carte, Doamne, și se desfac pecețile ei și se împarte cuvântul Tău și numele Tău cel de cincizeci de ani pe pământul român, unde Ți-ai așternut masa pentru venirea Ta cu sfinții, Doamne. Venirea noastră cu Tine e slujită de îngeri, și plâng îngerii care și-au pierdut slava, și așteaptă după om să se întoarcă la Tine ca să se întoarcă și ei la locurile lor slăvite.

O, dă-i poporului Tău putere de Duh Sfânt și de sfântă rugăciune pentru nașterea din nou a lumii, Doamne. Tot și toate așteaptă în cer și pe pământ, așteaptă după cei din urmă slujitori ai Tăi, ca să ridice ei puterea Ta spre lucru și să așezi duh dătător de viață peste om, căci omul nu știe de Dumnezeu și nu știe să aștepte, iar Tu trebuie să așezi pe pământ veșnicia celor ce Te-au iubit și Te iubesc, Doamne și Stăpân al vieții cea fără de sfârșit pentru sfinți. Fă-l pe poporul Tău de azi biruitor peste neputințele de pe pământ, și în care toți oamenii stau și nu pot să vină după Tine așa cum noi am venit, și apoi așa am umblat. Îmbracă-i pe cei mici în fiori de rugăciune pentru nașterea din nou a lumii, căci tot și toate după ei așteaptă. Noi n-am mai voit nimic pe pământ decât să-Ți slujim Ție, iar nouă, nu. Noi le dăm cuvânt curat celor ce sunt numiții Tăi, și pe care îi ocrotești cu puteri cerești, iar pe cei lucrători peste întunericul omului îi ocrotești cu mult mai mult, că e iadul pe pământ și în om, iar paza lucrării Tale de acum e lucrare mare de pe pământ și din cer, căci omul se lasă cu greu de el însuși, iar cei lucrători ai Tăi stau în lucru pentru paza lucrării Tale și a împlinirii cuvântului Tău peste ei și peste cei ce nu știu să-l ia și să se așeze în el.

Fă-i pe cei ce văd slava Ta și pe poporul Tău, fă-i să se lepede de sine, căci iubirea de sine îl ține orb cu sufletul pe om, iar Tu și sfinții Tăi lucrați tainic pe pământ pentru puterea lucrării Tale purtată de unșii Tăi și așezată cuvânt pe pământ. La masa aceasta stăm noi, sfinții Tăi, și ca și atunci Te ajutam în truda Ta, în durerea Ta din mijlocul poporului Tău peste care Te-ai așezat trup și cuvânt ca să-l ocrotești pe el și ca să-l ai al Tău.

Vino, Doamne, tot mai mult cu sfinții Tăi și cu cuvânt tare, căci tot și toate așteaptă facerea cea nouă, iar Tu ești cu lopata în mână și Ți cureți aria precum este scris, și Ți faci loc cu cele noi, și ai de împlinit peste pământ și peste om botezul cu Duhul Sfânt și cu foc pentru înnoirea a toate, Doamne al puterilor Tale și al sfinților Tăi care Ți-au purtat durerea și care mângâindu-Ți suspinul se mângâiau și mângâiau pe cei ca Tine îmbrăcați și în numele Tău lucrând și semănând pe pământ împărăția Ta.

Ne-am așezat lucrătoare de cuvânt peste poporul cel hrănit, și lucrăm ca Tine, că ne ești Învățător, și ne facem cuvânt ca să semănăm cu Tine și nu cu omul. Le dăm celor ce stau popor al Tău înaintea Ta, le dăm duhul milei de Dumnezeu și lucrare de cuvânt, Doamne, căci chemarea lor a fost să lucreze așa. Mila de Tine o avem și în cer, căci Tu milă voiești, iar jertfă nu voiești, dar greu se învață omul cu cele ce Tu voiești, căci omul e învățat să-Ți dea pe cele ale lui, nu pe ale Tale, Doamne. Noi însă am învățat de la Tine, căci cel ce învață știe, și așa lucrează. Am învățat lucrarea milei de Dumnezeu, și aceasta voim s-o întărim peste poporul cuvântului Tău. Iubirea din noi s-a născut din mila noastră de Tine, și am stat cu ea sub învățătura Ta ca să ne-o faci cerească, și ne-ai făcut după chipul și asemănarea Ta, și apoi Te-am văzut după ce ai înviat, și apoi Te-am mărturisit și Te mărturisim și spunem tuturor celor ce Te aud și nu Te cunosc în ei: fericiți cei cu inima curată, că aceia vor vedea pe Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— O, mirese ale durerii Fiului lui Dumnezeu! Eu sunt trâmbița Lui, și am cuvânt cu voi și cu sfinții și cu cei ce așteaptă sfârșitul lucrării Domnului. I-am adus la masă cu voi pe cei adormiți, ca să ia din masa milei lui Dumnezeu. Le dăm de pe masă, îi mângâiem și le întărim răbdarea și lucrăm pentru biruința Domnului. Avem în sărbătoare lângă ziua voastră pe mucenicul și biruitorul între sfinți, Gheorghe. El stă de veghe pentru poporul cel de azi și

taie puterea vrăjmașă care pândește din firea ei mersul Domnului cuvânt peste pământ, și biruiește din cei biruitori, și a dat putere de biruință pentru deschiderea cărții Mielului, cartea Domnului, cuvântul Lui, cincizeci de ani în mijlocul neamului român. Cu greu a lucrat Domnul această cerească lucrătură, căci ucenicii cuvântului Lui sunt micuți și sunt puțini, dar Domnul și sfinții biruitori au fost izbândă celor ce au lucrat, și iată, se împarte cartea, se împarte cuvântul lui Dumnezeu.

Eu, Doamne, sunt trâmbița Ta, și am înviorat pe sfinții Tăi. Și acum, Tu ești cuvântul mângâierii cea din cer. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, iau praznicul pe care tu îl aduceai pe pământ pentru slava milei mironosițelor durerii și ale învierii Mele. Urmașii tăi aduc această zi înaintea Mea așa cum tu i-ai învățat pentru ea, ca să vină la masa aceasta cei adormiți întru nădejdea venirii Mele. Și acum, Eu, Domnul, binecuvintez și sfințesc această zi și cuvântul ei cel din cer peste pământ. Amin.

Iar vouă, celor adunați, vă dau din slava Mea, vă dau cuvântul Meu pe masă, iar voi să învățați să ieșiți din voi când Eu dau să Mă așez cu fața Mea în voi. Fericit este cel ce știe să fie copilul lui Dumnezeu. Eu la Tatăl Mă uit, că sunt copilul Lui, și cu El semăn dacă Mă uit la El, și ca El lucrez dacă iau de la El.

O, copii care Mă dați din cer la poporul cel de azi! Vegheați și iar vegheați pentru voi și pentru poporul cel nou, și vegheați pentru Mine ca să pot fi lumină pe pământ și în om. Fiți sfinți și împărțiți Duh Sfânt și păziți biserica Mea, și să aibă ea pe Duhul Sfânt. Amin. Unii lângă alții să lucrați, fiilor unși, și toate durerile să le biruiți, iar durerile să vă întărească pe voi pentru asemănarea voastră cu Mine, și vom fi biruitori prin cuvântul Meu care se așează peste pământ ca să împărețască. Prin slabele voastre puteri, dați puteri de Duh Sfânt peste cei ce vin din timp în timp la izvor. Voi trebuie să puteți pentru Domnul, fiilor, căci pentru aceasta v-am născut Eu din taina cuvântului Meu și v-am așezat să slujiți întoarcerii Mele de la Tatăl la om. Fiți cuvânt de Duh Sfânt și nu fiți cuvântul omului. Fiți ca Mine, fiilor, fiți un duh cu Mine și dați lucrării Mele slavă și împlinire, și toate celelalte se vor adăuga vouă pentru slujirea cea de sus peste voi. Fiți aluatul sfințeniei și al Duhului Sfânt, iar duhul umilinței Mele să vă fie vouă cea mai dulce învățătură, cea mai măreață lucrare, și unii de la alții vom lucra, că nici Eu nu pot fără voi, și nici voi nu puteți fără Mine.

Binecuvântată să fie această sărbătoare, și peste ea Eu las cuvântul ucenicilor și al ucenițelor Mele care îl împărțeau din loc în loc după ce Eu am biruit și apoi am înviat: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Amin.

Nimeni pe pământ să nu spună zadarnic acest cuvânt, Hristos a înviat, ci să spună în duhul adevărului din el însuși fiecare, iar Eu să am în el viață. Amin, amin, amin.

24 aprilie/7 mai 2006

Cuvântul lui Dumnezeu din Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Cei blânzi și smeriți cu inima poartă în ei darul credinței sfinte. Gri-jile vieții îl smulg pe om de la lucrarea vieții veșnice. Întăietatea slujirii cu duhul.

Când dau să vin cuvânt pe pământ, voiesc să pot aceasta, voiesc din cer și de pe pământ să pot, iar lucrarea Mea cu tine trebuie întărită, poporul Meu. Tu ești poporul cuvântului Meu, și cu acest nume te poartă îngerii și

sfinții între pământ și cer, iar tu ești dator pentru acest mare nume cu care te-a numit cuvântul Meu care coboară la tine prin puterea Mea din el, iar datoria ta trebuie s-o iubești și trebuie să se facă în tine umilință și dragoste pentru Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu. Pe pământ e numai duh de satană, dar la tine vine Duhul Sfânt ca să te dea Mie mereu, și ca să Se dea ție, și ca să umbli tu pe calea Duhului Sfânt și să lucrezi lucrarea Sa, Ierusalime de azi.

Sunt în mijlocul tău cu mult praznic de înviere și mereu de înviere, căci trebuie să vină învierea și viața cea din Dumnezeu în om, poporul Meu. Acum două mii de ani am ieșit să vestesc împărăția cerurilor pe pământ, și am intrat în cetatea Samaria cu praznic de înviere și M-au cunoscut samarinenii că sunt Fiul Tatălui ceresc și că am venit pe pământ pentru așezarea împărăției lui Dumnezeu peste om, și iată, cel care citește cuvântul Meu, acela știe să Mă aștepte crezând și să Mă primească să vin. Amin.

O, poporul Meu, trebuie să găsec credință pe pământ, iar tu să nu te înveți cu venirea Mea la tine, ci să înveți bine să crezi în ea în fiecare clipă, și să iei această pildă de la femeia samarineancă, fiindcă ea a cunoscut clipa cercetării și s-a supus duhului credinței, și prin acest duh M-a cunoscut și a crezut și s-a mântuit, și a dus apoi mântuirea în cetatea ei, căci credința este mântuire, poporul Meu, iar Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine se va mântui și va avea acela viață veșnică»*. Amin.

O, poporul Meu, mari sunt lucrările Mele, iar oamenii sunt mici de tot pentru ele, căci iubirea și grija de sine l-a luat pe om de sub ocrotirea Mea, și Eu nu-l mai pot smulge pe om din mintea lui ca să pun în el pe Duhul Sfânt, Care ia din Mine și dă omului viață din viața Mea și înțelepciune pentru ea. Femeia samarineancă a cunoscut vremea cercetării și s-a născut într-o clipă când L-a cunoscut pe Dumnezeu, și apoi ea M-a născut în cei din cetatea ei, și iată lucrarea credinței, poporul Meu, și iată, credința nu este a tuturor, ci este a celor blânzi și smeriți cu inima, căci duhul umilinței din om lucrează minuni fără de seamăn prin cei umiliți, și întărește credința în oameni prin oamenii care au lepădarea de sine la auzul cuvântului Meu cel dătător de viață și de credință pentru viață. Eu sunt gata să aduc pe pământ viața cea veșnică, dar îl găsec pe om prins de grijile vieții și nu-l găsec gata să creadă când Eu vin la el și bat să-i dau venirea Mea, iar sfinții Mei cei mărturisitori așteaptă cu Mine duh de credință în oameni și apoi dragoste de Dumnezeu în ei și viața Mea în ei apoi. Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne, în curțile Tale eu vin cu Tine la fântâna cuvântului Tău. Mi-ai dat stat în curțile Tale din zilele acestea și voiesc să lucrez lângă poporul Tău lucrarea Ta peste pământ. Acum două mii de ani mi-ai pregătit întâlnirea cu Tine la fântâna lui Israel și m-ai făcut mărturisitoare cu putere, căci pentru aceasta mi-ai ținut calea, iar eu am crezut și am împlinit chemarea Ta, și Te-am iubit și Ți-am lucrat Ție pe pământ, și am dat cetății Samariei Duhul Tău, în Care m-ai înveșmântat când m-ai găsit la fântână, iar eu am băut din apa Ta și m-am făcut cuvânt de naștere din nou peste cetatea Samariei, și mi-a fost de bucurie darul credinței pentru Tine, și n-am stat nelucrătoare după ce mi l-ai dat, și m-am dus și am dat viața Ta la cei din cetatea mea, și am mers pe calea suferinței cea plăcută Ție, și Tu m-ai iertat de păcatele mele și m-ai făcut apoi apostol al venirii Tale de la Tatăl la Israel, căruia i-ai încercat credința și l-ai dovedit ne-credincios și depărtat de Dumnezeu.

Și acum, îi spun poporului cuvântului Tău că darul credinței se încearcă dacă este în om, și îi spun să învețe să

creadă în toată clipa prin toată cercetarea Ta de peste el, și îi spun lui să nu fie el, ci să fii Tu în el, în fiecare fiu al cuvântului Tău care-l face pe om gata pentru împărăția Ta în el.

Cel ce aude cuvântul Tău și rămâne uscat de roade, acela să învețe să creadă, căci cel ce crede în Tine este acela care are viață veșnică și lucrarea ei cea mai presus de fire și bucuria pentru ea, slujindu-Ți Ție, Doamne al celor umiliți. O, dă-le lor putere de rod viu și învață-i să se dezlipească în toată vremea de tot ce nu înseamnă împărăția Ta cu ei, ca să Te uiți la ei și să Te vezi în ei, iar noi, sfinții Tăi mărturisitori, să avem bucuria și pacea că Tu ai credință în ei pe pământ și că ne vei da prin ei alinarea, după care așteptăm împreună cu Tine cerul cel nou și pământul cel nou, la care taină ei trebuie să lucreze nestingheriți de piedici și de ispite, ci ajutați în toată clipa de sfinți și de îngeri, Doamne al celor ce Te cunosc pe pământ pentru desăvârșirea a toate câte vor fi pe vecii pentru cei ce știu taina și lucrarea iubirii de Dumnezeu, o, Doamne al celor umiliți pentru Tine și pentru asemănarea lor cu Tine. O, slăvește-Te, Doamne, și în slava Ta să-i porți pe cei ce cu foc și cu fiori Te-au purtat în ei și Te-au așezat pe pământ în oameni, și fii împlinitor al făgăduințelor Tale pentru cei mântuiți, care cred prin vremea cea de necredință, căci Tu vei lucra așa cum ai lucrat prin mine, Doamne, și vei face credință în oameni prin fiii cuvântului Tău de azi, căci Tu așa ai binevoit în ei. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, mare este așteptarea sfinților Mei. S-au strâns sfinții la fântâna samarinencei ca să audă cuvântul Meu și să se hrănească cu el, și apoi cu rodul lui. Toți sfinții așteaptă după întâlnirile Mele cu tine, iar tu să întărești venirea Mea la tine. Când dau să vin pe pământ cuvânt, voiesc să pot aceasta, poporul Meu, voiesc din cer și de pe pământ să pot, iar lucrarea Mea cu tine trebuie întărită, fiule de azi, și să întărești și tu statul Meu în tine cu împărăția Mea, și dăruiește-te ei precum Eu ție Mă dăruiesc ca să te am și ca să te fac unealtă a Mea, așa cum am făcut din femeia samarineancă unealtă a Mea, căci ea a cunoscut vremea Mea și cercetarea Mea, și voiesc să te înveți să iei de la Mine așa cum a luat ea, și voiesc să te dezveți să iau Eu de la tine, căci vremea Mea e ca Mine, nu e ca omul, iar tu trebuie să înveți încă darul și lucrarea credinței cea de sus, și care lucrează prin sfatul dintre Mine și Tatăl, așa cum dintru început a lucrat Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă, fiule, de cer pe pământ, căci cel ce crede în Mine, acela Mă ajută să așez cerul pe pământ. Toți cei care au dat să vină după Mine, au dat să Mă ajute cu mâna, dar tu să Mă ajuți cu duhul și cu puterea Mea în tine, căci Eu pe tine te-am ales să-Mi slujești cu duhul, Ierusalime, iar trupul tău să fie mișcarea cuvântului Meu, lucrarea Duhului Sfânt, poporul Meu. Am spus într-o zi că am pus peste tine călăuză pentru că te-am iubit, și voiesc să-ți amintești cu credință acest cuvânt, și să înveți din el pază peste viața ta, și să umbli la toate cuvintele pe care le-am pus în mijlocul tău ca să le îplinești, și să veghezi frate pentru frate spre împlinirea lor.

O, poporul Meu, Duhul Meu dă să Se facă foc de iubire peste tine ca să-ți dau putere sfântă și cerească pe pământ, dar Domnul este mare și greu de purtat, și voiesc să nu uiți cu cât dor și cu câtă durere vin la tine ca să te țin de mână, iar tu să-Mi dai mâna și să Mă ajuți, și să te strângi în Mine ca să am grijă de pașii tăi, poporul Meu. O, Eu Mă umilesc ca un Dumnezeu și am grijă de viața ta cu Mine, iar tu să te umilești ca un fiu, și să te așezi cu iubire fără de margini să înveți tu clipă de clipă tot mai desăvârșit lucrarea de fiu și fiasca ei iu-

bire în calea venirii Mele la tine, și să învățăm iubirea Tatălui și a Fiului, și să fim fii ai Tatălui, iar Tatăl să aibă această bucurie între noi și El, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 mai 2006

Praznicul Înălțării Domnului

Împărăția lui Dumnezeu în om este mângâierea Domnului. Domnul Se vestește cu poporul Său.

L a praznic de înălțare a Mea în Tatăl, Mă cobor la tine cuvânt și Mă așez în carte, popor al venirii Mele pe pământ. Te trezesc cu cuvântul Meu, că Eu de cincizeci de ani dau prin cuvânt și prin împlinire de cuvânt să-Mi țin treaz un popor, treaz în credință și în împlinirea Mea în el, căci Eu va să Mă arăt în curând slăvit în om pe pământ, și de aceea dau mereu să te țin treaz întru venirea Mea, poporul Meu.

Când M-am înălțat la Tatăl, îngerii suirii Mele și coborării Mele le-au spus ucenicilor Mei și la cei ce credeau în venirea Mea că Eu voi veni iarăși precum M-am și suit. Tot ceea ce am spus Eu și tot ceea ce am lucrat, omul trebuie să creadă, iar credința are vederea ei și nu ia vederea trupului omului atunci când ea crede în om. Eu am pus credință în om prin tot ceea ce am spus și am lucrat peste oameni, dar nemângâierea Mea nu se va sfârși decât atunci când omul va putea să Mă mângâie pe deplin, dându-se locaș slavei Mele, împlinirii împărăției Mele în el, căci Eu am spus că împărăția Mea și locul ei este în om. Amin.

O, poporul Meu, vederea credinței a fost aceea când cei adunați pe lângă Mine M-au văzut luat de nor dinaintea lor. Cel credincios nu caută să știe și să înțeleagă și să vadă multe, căci faptele credinței nu sunt altele decât împărăția Mea în om și vederea Mea în el, nu a lui. Nemângâierea Mea este fără de margini acum, la sfârșit de timp, căci omul cel hrănit cu minunea cuvântului Meu timp de cincizeci de ani n-a știut ce este credința și roadele ei în el și Dumnezeu în om așa cum au știut ucenicii Mei, căroră nu le-a mai trebuit nimic pe pământ decât statul Meu în ei și nemângâierea Mea, purtată de ei pentru necredința de pe pământ. Eu nu în zadar am spus: «*Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?*». Am spus aceasta din pricina nemângâierii în care Eu suspin de șapte mii de ani de la necredința omului, căci omul vrea să aibă mângâiere când Eu sunt numai și numai îndurerat, iar cel ce se vrea altfel decât sunt Eu, acela nu este drept cu Dumnezeu, Făcătorul omului, și nu știe ce înseamnă tată și mamă cu durere pentru cei ce sunt ai Lui.

E praznic de înălțare și de coborâre a slavei Mele de pe pământ la cer și de la cer pe pământ, dar calea dintre cer și pământ este credința și vederea ei, poporul Meu. O, lasă-ți tot mai deplin inima ta împărăție a Mea, fiule de azi al cuvântului Meu care vine cu norii slavei lui. Eu sunt Dumnezeu tainic, iar dacă M-am arătat acum două mii de ani cu chipul Meu luat din om, am făcut aceasta spre judecata omului care nu voiește să se facă chip al Meu și împărăție a Mea pe pământ. Dacă Eu l-am făcut la început pe om, pentru asta l-am făcut, împărăție a Mea am voit să fac în el, dar el M-a lăsat cu nemângâierea și s-a făcut pe sine dumnezeu al lui și n-a mai văzut și n-a mai auzit de la Mine, și pe toate le-a făcut de la el și a pierdut Dumnezeu împărăția Sa din om, și de șapte mii de ani își pierde părinții pe copii așa cum Eu l-am pierdut pe om și plâng nemângâiat, și tot așa și omul plânge, și nu-și va găsi omul mângâierea și odihna până ce Eu, Domnul, nu voi fi odihnit și

mângâiat de el așa cum Eu l-am făcut pe om să fie. Amin.

O, fii ai cuvântului Meu de azi, e mare, mare minune și mare lucrare să-l aibă Dumnezeu pe om, și mică lucrare este să-L aibă omul pe Dumnezeu. Tu, poporul Meu, nu te culca pe urechea că Mă ai pe Mine cuvânt peste tine, ci caută să Mă odihnești întru tine avându-te Eu pe tine locaș al împărăției Mele, fiule pus la scumpit. Voiesc tot mai mult să te pun la scumpit și apoi să Mă arăt cu tine slavă a Mea, împărăție a Mea, și să fac cu tine lucrarea ce va să fie pe vecii, dar pentru aceasta trebuie să știi cum Mă poți avea, cum Mă poți auzi, cum Mă poți asculta, cum Mă poți aduce lângă tine și peste tine și în tine. Dau mereu să te deprind cu această mare taină și cu roadele credinței Mele în tine și cu trăirea Mea în tine, căci una este să Mă ai tu pe Mine, și mare taină este să te am Eu pe tine, fiule de azi al cuvântului Meu care vine cu norii.

Te-am povățuit să ai credință, poporul Meu, dar credință cum nu s-a mai pomenit prin veacuri, și dau cu multul să te deprind cu tainele cele de nepătruns de om și nu pot să vin pe altă cărare la tine decât prin locaș al împărăției Mele în om, căci Eu Mă așez față în față cu tine când dau să cuvintez din Mine peste tine, și te-am rugat pentru aceasta să ai credință cum nu s-a mai auzit printre oameni și să poți aceasta, căci Eu numai așa pot peste pământ și peste om. Iată, vom ridica între pământ și cer cartea Mea cu tine, cincizeci de ani de carte din cer pe pământ. Omul învață zece, douăzeci de ani pe pământ ca să știe apoi să stea mare peste om, iar Eu te-am învățat cincizeci de ani de carte, și te rog acum, mângâie-Mă tu cu fructul învățaturii Mele, poporul Meu. Ia cartea și deschide și vezi din ea împărăția Mea în om, căci am zis celor prin care Eu dau să te călăuzesc din grădină, să-ți dea de învățat și să se uite apoi cu Mine la tine cum înveți și cum știi să lucrezi lucrul Meu în tine, căci Eu voiesc să Mă slăvesc în tine peste pământ cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, poporul Meu, dar pentru această slavă am nevoie de om, nu pentru că sunt un Dumnezeu neputincios, ci pentru că Eu l-am făcut pe om pentru slava Mea, și nu-și va găsi omul mângâierea și odihna până ce Eu, Domnul, nu Mi-o voi găsi în el, ca să fim drepti unul pentru altul: omul să fie drept cu Mine, iar Eu, drept cu omul, și nu este altă cale între Dumnezeu și om, între om și Dumnezeu, nu este, oricât ar da omul să caute cale fără Dumnezeu pe ea așa cum el s-a învățat timp de șapte mii de ani neînțelegând lucrarea credinței și vederea ei, care nu este vederea trupului, ci este vederea credinței. Amin.

O, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ! Îți dau și iarăși îți dau darul credinței și puterea ei cea din Mine. Împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip vădit, căci ea este omul pe care îl are Dumnezeu, nu omul care îl are pe Dumnezeu pentru folosul omului și nu pentru folosul Meu de la om. O, nu omul este Dumnezeu, ci Eu sunt Dumnezeu. Precum M-am suit la cer, tot așa și vin, și tainic vin, căci omul este nedrept cu Mine și de aceea stau tainic înaintea lui și îi dau cuvântul Meu care îl ajută să creadă și să se deschidă pentru împărăția Mea în el, împărăție lucrată de Mine și nu de om. Amin.

Voiesc să fie frumos și sfânt pământul, dar fără de credință sfântă în om Eu nu pot aceasta, căci nu împărăția omului, ci împărăția Mea voiesc s-o așez în om și pe pământ apoi, și iată, de aceea am venit cu acest cuvânt peste pământ și peste om, dar omul este slab cu credința și își voiește binele lui când citește în Scripturi despre împărăția Mea. Poporul Israel Mă întreba despre așezarea împărăției lui, Mă întreba dacă a venit vremea lui, dar Eu nu i-am răspuns. O, nu împărăția omului trebuie să fie peste om și peste pământ, ci împărăția Mea, cea

așteptată de părinți și de sfinți și de toți îngerii slavei Mele, ba și de îngerii care au pierdut slava Mea prin semeția omului lucrat de mâna Mea din pământ și din Duhul Meu.

O, poporul Meu, o, fiule așteptat de veacurile toate! Să știi că împărăția omului se destramă de-acum, și vine în locul ei împărăția lui Dumnezeu, chiar dacă voiește, chiar dacă nu voiește omul. O, poporul Meu, învață-te să Mă ai de învățătură peste tine, căci Eu știu să Mă dau ție înțelepciune a împărăției Mele, numai să știi tu să Mă aștepti și să Mă iei, că Eu Mă aduc ție la dorința ta și cobor pe cărare cu tot ce trebuie să faci și să crezi și să ai și cu tot ce pot Eu să fiu înăuntrul tău, și apoi din tine în tot jurul tău, căci împărăția Mea e tot ce voiesc să-ți dau, și apoi Eu să te am locaș slăvit al Meu înaintea oamenilor, că te-am pus la scumpit și la strălucit ca să te vadă popoarele și să ia din slava Mea și să vină spre ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 2006

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Binecuvântarea cărții cuvântului: cincizeci de ani de cuvânt peste pământul român. Rugăciune pentru înțelepciune peste cei ce iau cartea.

La praznic de Duh Sfânt te binecuvintez cu binecuvântarea Domnului Dumnezeuului tău, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Ierusalime român, și te așez întru întâmpinarea Mea și te întăresc întru sfințenia duhului și a sufletului și a trupului, ca să fii voia Mea, popor al cuvântului Meu, iar tu să Mă împlinești întru tine cu împărăția Mea și să-Mi vindecă așteptarea cea de șapte mii de ani după om, că Eu am coborât pe pământ învățătură cerească timp de cincizeci de ani, iar cel ce trăiește prin ea, acela se face odihna și pacea Mea și se face împărăția Mea, poporul Meu. Dulce și blând l-am învățat și în această vreme pe om. Ca un Învățător milos Mi-am așezat cuvântul pe pământ, și am făcut din el venirea Mea a doua oară de la Tatăl la oameni. L-am strigat cu duioșie pe om, și am stat în calea lui cu duh dătător de viață, iar acum îi dau omului cartea Mea cea de cincizeci de ani la sfârșit de timp și încă îl aștept să-Mi dea iubire, să-Mi dea milă, și să învețe că milă voiesc, nu jertfă, căci jertfa lui nu Mă mângâie nici pe Mine, nici pe el, ci Mă mângâie mângâierea lui, căci sunt de șapte mii de ani îndurerat și plin de dor după viața Mea în om, așteptând să Mă așez în el cu împărăția Mea, cu pacea Mea și a lui, și să fac, sprijinit de om, cer nou și pământ nou, așa cum am făgăduit prin prooroci, poporul Meu.

Vă mângâi cu Duhul Sfânt Mângâietorul, fiilor unși în grădină. Simțiți-I mângâierea și întăriți inimile voastre și dați poporului Meu și omului care Mă caută la voi, dați cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, potecuța prin care Eu am coborât pe pământ ca să-l învăț pe om calea și iubirea cea de veci, care îl așează pe om în viață veșnică între pământ și cer dacă el iubește să fie după chipul și asemănarea Mea pe pământ. Eu, Domnul, vă mângâi pentru truda lucrului cărții și o iau și o binecuvintez cu duh dătător de viață, ca să fie ea izvor de putere din cer peste om și să se mângâie omul cu Dumnezeu, că nu este pe pământ altă mângâiere în afară de Mine, și voiesc să înțeleagă omul taina mângâierii, de la care vine puterea vieții și pacea ei.

O, cât aș vrea să-l cuprind pe om în taina Duhului Sfânt Mângâietorul! O, cât aș vrea să caute omul apa aceasta de cuvânt și să se îmbrace pe dinăuntru și pe dinafara lui cu viața cuvântului Meu!

O, fiilor unși, luați cartea Mea cu voi și ridicați-o și

cereți să se facă prin ea lumină pe pământ. Rugați-vă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh, și apoi dați oamenilor cartea aceasta. Așezați-vă, fiilor, și aduceți rugă Domnului vostru, căci Domnul vă ascultă acum, și împlinește. Amin, amin, amin.

— **N**e aducem, Doamne, cu inimi rugătoare înaintea Ta, ca să faci în ele împărăția Ta între oameni, căci Tu, Stăpân al cerului și al pământului, al celor ce se văd și al celor ce nu se văd ale Tale, ne-ai întocmit pe noi popor al Tău acum, la sfârșit de timp, ca să Te faci carte dacă Te-ai făcut cuvânt peste noi învățându-ne cu el viața cea cu iubire cerească înaintea Ta. Ai lucrat cu noi, cei mici, bucurie mare pentru oștirile cerești de sfinți și de îngeri, oștiri care așteaptă de șapte mii de ani biruința pe care omul Ți-a strivit-o când Tu l-ai întocmit pe el la început ca să-l ai de odihnă a Ta. Te-ai așezat pe pământ cuvânt și ai gătit cu el masă pentru sfinți și ai venit cu ei, precum Tu ai făgăduit să vii pentru cei mai mici, cu sfinții Tăi. Dar noi am fost mici și n-am vegheat în noi atât cât Tu ai așteptat pentru Tine și pentru sfinții Tăi, căci puterea omului e mică, Doamne, iar Tu ești un Dumnezeu atât de mare față de slăbiciunile noastre, dar am stat cu credință înaintea Ta, căci Tu ne-ai întărit să stăm și să Te mărturisim că Tu ești cuvântul cel de peste noi. Aducem Ție rugă, odată cu deschiderea cărții Tale cu noi înaintea oamenilor și Îți cerem pentru tot omul care va lua din ea lumina Ta, să ia din ea înțelepciunea vieții veșnice și a răbdării cea de dinaintea ei, răbdare cu iubire și cu credință în ea, răbdare sfântă și fiască, Doamne Mângâietor. Pe pământ nu este mângâiere, iar Tu ne-ai spus nouă că de pe pământ aștepti pe Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să Te mângâiem cu El, cu Duhul Tău din noi, Doamne. Noi însă suntem atât de neputincioși, căci vremea este grea și apasă peste noi, deși ne-am vrea vase ale puterii Tale pentru trebuința celor ce vor veni spre mântuirea cea de la Tine. Îți cerem iertare mare pentru toate neputințele noastre, și apoi putere împotriva lor, ca să Te putem purta cu voia Ta tot mai împlinită în noi, căci Tu ai făgăduit că Te vei arăta cu noi în mare slavă ca să Te mărturisești că ai fost Cel ce Te-ai făcut cuvânt și carte peste noi.

Și acum, dă-le oamenilor harul credinței sfinte și duh de umilință înaintea cuvântului Tău cel plin de foc de Duh Sfânt și de dor după om, și fă-i pe cei ce Te vor afla prin cartea aceasta, fă-i puternici împotriva ispitelor cele de pe pământ și cele ce vin de la trup, și dă-le lor duh de rugăciune sfântă cu care să ceară la Tine cer nou și pământ nou și Ierusalim nou în ei și peste ei, după făgăduința Ta cea din Scripturi, și dă-le lor înțelepciunea aceea că nu oamenii, ci Tu, cu Duhul Tatălui în Tine, vei împlini acestea prin credința și statornicia celor ce Te vor iubi cu umilință și cu pocăință și cu duhul proorociei peste ei, căci cartea aceasta este Duhul Tău, Doamne al celor ce se umilesc înaintea Ta pentru slava Ta, căci a Ta este slava, Doamne. Iar nouă, celor trudiți ai Tăi, dă-ne iertare pentru toate neputințele cu care Te-am îndurerat, că ne doare că Te-am îndurerat, și Tu știi cât Te-am îndurerat, și ne dă puterea de care Tu ai nevoie în noi, căci Tu poți totul când voiești. Cuvintele noastre sunt mici de tot când Îți grăim ca să împlinești prin ele toată voia Ta, pe care o aștepti peste pământ, așa cum în toate vremile ai împlinit-o prin ruga celor iubiți ai Tăi de până la noi. Tu însă ascultă-ne, că Îți cerem să împlinești împărăția Ta în noi și în oameni, după voia Ta cea mare, și să ne miluiești pe noi cu duhul mângâierii Tale și să ne cruți adăpostindu-ne sub mâna Ta de Stăpân al celor ce nu au alt dumnezeu în afară de Tine.

Ridicăm cartea cuvântului Tău cel de cincizeci de ani și Îți cerem ajutor ca să împlinim în noi pe cele din ea, și Îți cerem

milă, că suntem mici față de măreția celor ce se vor împlini prin puterea cuvântului Tău.

Și acum, binecuvintează cartea Ta cu noi și împarte-Te, Doamne, și apoi ocrotește moștenirea Ta și pe noi pentru ea, ca să putem să stăm înaintea Ta cu bucurie, cu duhul păcii Tale, cu puterea Ta din noi, împlinind în noi voia Ta, căci voim aceasta pentru slava Ta, dar ajută-ne ca pe cei mai mici, Doamne. Amin, amin, amin.

— **O**, sunteți mici și neputincioși, dar pot Eu, Domnul, pentru voi. Nu vă temeți voi, căci pot Eu. Amin. Nu vă temeți, fiilor mici, că a celor mici este împărăția Mea. Cei mari au împărăția lor și nu pot aceștia pentru Mine. Eu însă pot prin cei mici, și le voi da să poată, căci voia Mea în om este tot ce aștept Eu de șapte mii de ani, fiilor mici. Aș sta cu voi în cuvânt și v-aș mângâia mult, dar sunteți oboșiți, sunteți neputincioși.

Întăresc pe poporul cuvântului Meu și îi dau din Duhul Meu și așa îi spun: poporule, poporule, ia cartea Mea cu tine și așează-o peste tine și bucură-te apoi de împlinirea Mea în tine și te mângâie cu Mine ca să Mă pot Eu mângâia de la tine și ca să Mă bucuri cu împărăția Mea înăuntrul tău, fiule. Îmi voi întări pe fiii grădinii ca să împartă ție cartea cuvântului Meu de peste tine, și apoi să Mă bucuri de la tine și să ne fim unii altora putere și mângâiere, și apoi Duh Sfânt peste pământ, prin revărsarea Lui cu lumină, căci tu ești martorul Meu.

O, poporul Meu, să fii curat de duhul de lume, că lumea e povară grea pe Duhul Meu. O, poporul Meu, să fii sfânt ca Domnul Dumnezeuul tău și să urmezi pe pământ calea raiului, și toate celelalte de trebuință ție, Eu, Domnul, Mă voi îngriji de ele, căci sunt Părintele tău, poporul Meu. Te învăluiesc în taina Duhului Sfânt Mângâietorul, că e sărbătoare de Duh Sfânt. Fiecare fiu al cuvântului Meu să se facă sărbătoare pentru Duhul Sfânt, ca să împlinim praznicul Duhului Sfânt în tot locul pe unde am fii iubitori de împărăție a Mea în ei. Te povățuiesc, poporul Meu, să te umpli de răvnă și de iubire și să împlinești cuvântul cărții. Să fii umilit, fiule, să fii sfios, să fii blând și smerit și să răsară în tine și din tine mereu, mereu rodul cel dulce al împărăției cerurilor pe pământ, iar rodul se va vedea din cer, și apoi de pe pământ. Amin.

Strângeți-vă în Mine, fiilor. Învățați să Mă iubiți și să vă ajungă vouă aceasta. Învățați înțelepciunea împărăției cerurilor în voi, tot mai mult să învățați, și să stați în această taină, că Eu vouă v-am dat mult, și tot așa de mult voiesc să stau în voi și să vă fac locașe ale Duhului Sfânt, ca apoi să fiți fericiți, și biruitori să fiți prin puterea Mea, și pentru ea să biruiți.

Pace vouă! Mângâiați-vă cu izvorul cuvântului Meu și fiți mulțumiți și mulțumitori și fiți sfinți, fiilor, căci cel sfânt este locașul păcii Mele. Faceți-vă cer nou și pământ nou pentru voia Mea în voi mereu, iar Eu, Domnul, cobor peste voi binecuvântarea Mea ca să pricepeți bine taina voii Mele și să aveți putere pentru împlinirea ei în voi, și să înnoiesc prin voi lumea ce va să fie și să fac din voi mângâierea Mea.

Pace ție, Ierusalime! Să fii cuminte, fiule, căci cel ce crede în Mine are în el mângâierea Mea. Pace ție, și te fă locaș al slavei Mele, căci ai peste tine învățătura Mea, dar cere-Mă să stau cu tine, să fiu cu tine, că iată, și Eu te cer. Te cer să fii împărăția Mea, fiule poporul Meu, și să dăinuiești prin ea și să Mă zidești în ea, căci Eu pentru ea te-am zidit, și te-am numit zidire nouă, Ierusalim nou te-am numit, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 mai/11 iunie 2006

Duminica tuturor sfinților

Împărțirea cărții Cuvântul lui Dumnezeu. Trâmbița Domnului hărăzește poporului darul umilinței de duh.

Sunt înconjurat de cetele îngerești și de cetele de sfinți în coborârea Mea la tine, popor al cuvântului Meu. E sărbătoarea sfinților, așa cum din părinți sărbătorește cerul și pământul ziua aceasta de serbare, iar Eu și cu tine, poporul Meu, avem în mijlocul lor sărbătorită azi pe trâmbița Mea Verginica, vas al cuvântului Meu, care s-a născut între oameni în duminica tuturor sfinților și care apoi a fost îmbrăcată în darul cuvântului Meu, căci Eu, Domnul, am trâmbițat cuvântul Meu prin gura ei timp de douăzeci și cinci de ani, și am grăit unui popor ca să rămână pe pământ cuvântul Meu peste om în zilele acestea despre care era scris în Scripturi să vin cuvânt pe pământ.

O, poporul Meu, semnele venirii Mele a doua oară așa cum M-am și suit la Tatăl după învierea Mea, erau scrise în Scripturi, și nu poate omul necredincios venirii Mele, nu poate să spună că Eu n-am spus că voi veni și când voi veni și cum voi veni. O, poporul Meu, am spus că împărăția Mea nu vine în chip văzut, ci vine în om dacă ea vine, și în om trebuie să se vadă ea. O, poporul Meu, te-am zidit pe pământ prin cuvânt și te-am așezat între oameni semn și locaș al împărăției Mele, ca să-L vadă tot omul pe Dumnezeu cu tine, și ți-am pus nume nou pe pământ, precum este scris în Scripturi de această taină, iar tu trebuie să-Mi arăți împlinirea Mea în tine, că tot omul se arată pe el împlinit în el, iar tu trebuie să Mă arăți pe Mine împlinit în tine, căci cei ce Mă văd așa, aceia sunt cei în care Eu sunt împlinit ca un Dumnezeu adevărat ce sunt.

O, copii osteniți care Mă aduceți cuvânt pe pământ! Eu v-am spus vouă că dacă cineva dintre oameni vă întreabă de numele vostru, voi să-i spuneți că sunteți cuvântul lui Dumnezeu, căci așa rod este cel ce se naște din cuvântul Meu și așa lucrare slobozesc Eu din el între oameni pe pământ. Am ridicat cu voi cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani și am dat-o oamenilor spre mărturia venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, iar acum voiesc s-o dau și celor ce s-au hrănit din ea în tot acest timp. Vă așez să pregătiți împărțirea cărții și să chemați poporul căruia i-am grăit, și să-i dați cartea, fiilor copii. Vin cu Verginica și cu sărbătoarea ei între sfinții sărbătoriți în ziua aceasta, și voim să grăim poporului pentru împărțirea cărții. Întăriți-vă, dar, căci cu voi Îmi lucrez toată lucrarea Mea, și cu nimeni din poporul Meu nu pot lucra ca și cu voi, căci voi aveți duhul umilit, iar Eu am loc în voi cu Duhul Meu, și apoi prin voi cu lucrul Meu cel din cer. Întăriți-vă din Mine, că grea a fost sarcina voastră pentru întocmirea cărții cuvântului Meu din zilele acestea, și Mi-e milă de voi, că sunteți mici și sunteți osteniți. Dar Eu voiesc să vă întăresc pentru toți cei care voiesc să fie voia Mea și rodul Meu cel din cuvântul cărții Mele, și voiesc să cuvintez cu voi peste cei ce se fac împărăție a Mea, că lumea nu vrea ca Mine chiar dacă ea are acum cunoștința cuvântului Meu care s-a făcut carte prin puterea Mea și prin iubirea voastră pentru oameni, fiilor copii. Cel ce iubește împărăția Mea în el, acela știe să Mă primească prin voi și caută zidire de la voi pentru el, căci Eu am pus în voi cunoștința facerii omului, facere după plăcerea Mea, iar pentru aceasta Eu vă întăresc pe voi, și multă bucurie Mi-ar face tot sufletul care ar ști să se dea la făcut și să priceapă că această cale și lucrarea pentru ea este duhul cel umilit din om, duhul care Îi face loc lui Dumnezeu în om, duhul care lucrează precum în cer așa și pe pământ și în om voia Mea, împărăția Mea

în om, lucrare sfântă și față sfântă înăuntrul și în afara omului cel luminat cu Dumnezeu din el.

Iată, adunăm acum pe cei ce s-au hrănit cu hrana cuvântului Meu. Vestiți-i să vină și să le dăm cartea și să-i învățăm din ea și pentru ea, ca să știe ei cum să lucreze cu ea peste ființa lor, peste noua lor viață, căci cele vechi trec cu trosnet, după cum este scris în Scripturi. Pun cuvântul Meu în gura voastră, fiilor împărțitori de carte din cer, și voi da povețe de viață celor hrăniți din cer prin cuvânt și le vom spune că duhul cel curat al umilinței îi face loc împărăției lui Dumnezeu în om, și îi vom îndemna să-și pregătească hăinuța slavei pentru întămpinarea Mea.

Iată, trâmbița Mea Verginica grăiește dintre sfinți poporului care o știe pe ea și celui care vă știe pe voi pentru ea, căci voi sunteți rodul ei. Hai, Verginico! E sărbătoarea nașterii tale între oameni, și tu ești născătoare de fii născuți de sus prin cuvântul Meu. Dă-le lor dulce cuvânt, îndemn ceresc dintre sfinți, iar sfinții se mângâie cu glasul tău cu care îi înveți pe cei ce s-au hrănit din cer cu cuvântul Meu care poate să vină, precum am și lucrat peste om. Tu ai fost rodul credinței sfinte și neîndoelnice înaintea Mea ca să vin. Am găsit la tine iubire și credință cu dor și am venit și te-am pregătit și te-am făcut locaș al împărăției Mele, că te-am aflat săracă cu duhul, și fericit a fost Duhul Meu Cel îndurerat că Mi-am găsit cale să vin pe pământ și să Mă arăt împărăție a Mea în tine și să ies cuvânt din tine și să-l hrănesc cu el pe cel sărac cu duhul, căci Eu numai în acela încap, și acela rămâne cu Mine și se face voie a Mea pe pământ. Hai, trâmbița Mea, fă-te cuvânt cu putere, fă-te împărțitoare de carte din cer împreună cu cei mici care Ne sunt rodul, Verginico. Amin, amin, amin.

O, Doamne, Care Te împarți și rămâi întreg pentru fiecare din cei care Te voiesc întreg în ei! O, Mielule al Tatălui, să le dăm cuvânt de împărăție cerească la cei ce vor primi cartea Ta! Eu sunt în Tine și Tu ești în mine, iar Duhul Tău din mine lucrează ca Tine, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea»*. Cel ce Te vede, acela știe și poate să se facă asemenea Ție, un duh cu Tine, spre slava venirii Tale cu împărăția Ta în om, Doamne, dar prea puțini sunt cei ce Te lasă Stăpân în ei. Cei ce văd din Scripturi ființa Ta și lucrarea ei, dacă aceștia nu se fac apoi asemenea Ție, ei nu Te văd din Scripturi ca să Te îplinească apoi în ei, și aceștia rămân scriși cu păgânii lumii, rămân păgâni pentru Tine și pentru ei, Doamne, și unii pentru alții apoi, și nu știe omul calea împărăției Tale, calea celor sfinți, Bunule Învățător al celor ce iau de la Tine ca să fie ai Tăi pe pământ. Ne-am așezat cu poporul cel credincios și ne-am arătat lumii mulți ani la rând, dar lumea a rămas tot păgână, tot în pofte, tot fără lumină, Doamne. Acum am dat lumii cartea Ta spre vedere, ca să vadă și să știe și să audă lumea că Tu Te-ai făcut cuvânt și carte de învățătură din cer peste om, dar lumea are duhul ei și nu poate să Te iubească urmându-Te, de vreme ce Tu mărturisești că faptele ei sunt rele. Iată, acum îi învățăm pe cei ce s-au hrănit de la Tine, îi chemăm și le dăm cartea Ta și îi învățăm să-L iubească pe Dumnezeu și nu să fugă de învățătura Ta împlinită în ei, căci fericit este cel ce Te iubește și Te caută ca să-i spui pe toate cele ce nu sunt bune ale lui, căci acela este cu duhul umilit, duh în care poate fi zidită împărăția Ta. Amin.

O, popor hrănit și strigat mereu din cer la masa Domnului, la masa cuvântului! Adu-ți aminte de Domnul Dumnezeuul tău și să nu iubești alt dumnezeu în afară de El și să nu te iubești nici pe tine împotriva Lui, împotriva Celui ce vine să ia de pe tine faptele tale rele și să Se așeze apoi în tine cu

împărăția Sa, care înțelege și poate ca Dumnezeu în om. Când El era cu ucenicii Lui prin lume, le spunea lor: *«Pe voi lumea nu vă urăște, dar pe Mine Mă urăște, pentru că Eu mărturisesc despre ea că faptele ei sunt rele»*.

O, popor care ai mâncat cu Domnul la masa aceasta de cuvânt! Să nu-L urăști pe Domnul pentru faptele tale rele, ci să te apropii de ființa Lui ca să te curețe El de cele străine de Dumnezeu. Caută să poți și să vrei să-I dai Domnului grija de viața ta, căci zis-a Domnul: *«Să nu vă îngrijiți ce veți mânca și cu ce vă veți îmbrăca, fiindcă toate acestea păgânii lumii le caută, iar împărăția cerurilor a fost găsită dreaptă de către toți fiii ei, și toate cele de trebuință lor li se adaugă lor»*. Tu, cel ce ai mâncat la această masă, ferice ție dacă vei lua de la Domnul învățătură și muștrare spre înțeleptirea ta fără să-L urăști pe Domnul pentru faptele tale rele. Tu să-L iubești pe Domnul, Care te curăță de rău pentru ca să te facă împărăție a Sa, și să știi să iei de la El când El îți dă viața Sa. Numai Domnul înseamnă viață, numai El este fără de sfârșit, ca și izvorul Lui de cuvânt cu care iarăși face lumea cea pentru sfinți, și fericiți sunt păcătoșii care se apleacă Domnului ca să se facă sfinți, că aceia Îl vor iubi pe El cu putere, iar El le va da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, și aceasta este calea iubirii omului spre Dumnezeu, iar altă față nu are iubirea, popor hrănit de Dumnezeu. Ia cartea și citește-o și fă din învățătura ei cale a Domnului spre tine și a ta spre Domnul, dar să nu fii neînțelept ca să crezi că e ca pe pământ calea cea cu Domnul, căci El a spus că voia Lui pe pământ trebuie să fie ca în cer, nu ca pe pământ. Iată, nepriceperea îl ia pe om mereu, mereu din calea lui spre Domnul, dar cartea aceasta, pe care acum ți-o dă Domnul ție, este cuvântul umilinței Domnului spre tine timp de cincizeci de ani, și Domnul te învață să fii umilit, popor al învățaturii cerești. Caută să înveți din carte că nu ca pe pământ trebuie să trăiești, și caută să prinzi puteri cerești pentru învățat și pentru împlinit cartea. Cel ce are duhul umilit lasă de la el și ia de la Duhul lui Dumnezeu, și Îl ia pe Domnul din tot jurul lui când el pe Domnul Îl vrea. Cel ce are duhul umilit nu așteaptă mai mult decât merită sau mai mult decât i se cuvine, ci Îl ia pe Domnul după cum Domnul i Se dăruiește lui, căci statura omului își atrage singură tot ceea ce are ea în aluatul ei. Duhul umilinței a fost duhul care i-a învățat pe sfinți calea împărăției cerurilor în ei, căci ei înșiși se umileau pentru ea. Vă învăț pe voi duhul umilinței sfinților ca să nu-mi ceară Domnul răspuns că nu v-am învățat calea mântuirii, calea umilinței. E zi de serbare de sfinți, iar calea lor și a bucuriei lor cu Domnul a fost duhul lor cel umilit, care știa în ei să primească totul ca de la Domnul și nu ca de la om. Darul pe care vi-l dau dintre sfinți pentru duhul cărții Mielului lui Dumnezeu este duhul umilit, cea mai sfântă jertfă pe care I-o poate omul dăruia lui Dumnezeu, pe el însuși, cu duhul cel umilit din el, așa cum sfinții s-au dăruit Domnului spre împărăția Sa în ei apoi. Vederea duhului umilit este vedere sfântă și făcătoare de om nou pentru om și pentru cel asemenea lui. Duhul umilit din om stă în Domnul, nu în lumea aceasta, nu în cele ce pier. Umlința de duh îl face pe om să se dea în mâna Domnului pentru voia Domnului în el, îl face pe om să asculte de cuvântul cel din fața lui, nu de cel dinăuntrul lui, care Îl aruncă afară pe Dumnezeu când Domnul vine să intre. O, popor al hranei cerești, așa este calea omului spre Dumnezeu și calea lui Dumnezeu spre om pentru ca să se facă omul împărăție a cerurilor pe pământ, luând de la Dumnezeu prin cei ce sunt cuvântul lui Dumnezeu. Cartea cuvântului lui Dumnezeu are în ea toate darurile care îl pot împodobi pe om cu fața împărăției cerurilor, iar eu, trâmbița Domnului, îți dau dintre sfinți în ziua aceasta darul umilinței de duh

pentru ca să poți tu prin el să te faci fiu plăcut lui Dumnezeu și locaș de odihnă a Sa, popor al Domnului. Amin.

O, Doamne, dintre sfinți m-am sărbătorit cu duhul umilinței mele, cu care m-am făcut locaș al Tău și din care Tu Ți-ai povățuit un popor. Te rog din ceata sfinților Tăi, și cu ei Te rog, coboară Duhul Tău Cel Sfânt în toți cei care s-au hrănit din masa cuvântului Tău, și fă-i pe ei să se lase plămădiți de Tine, născuți din nou, din cuvântul Tău, și să aibă înțelepciunea aceasta în ei și să știe ei că fără înțelepciunea umilinței nu poate nimeni să se facă locaș al Tău între oameni. Dă-le lor Duh Sfânt și nu-i lăsa să mai alunece spre duhul lumii. Dă-le lor putere să stea în Tine și să nu Te mai părăsească. Dă-le lor ajutor prin sfinți și ajută-i să stea cu sfinții și cu îngerii pe pământ prin căutarea lor după ei, și înțelepțește-i, Doamne, spre această unire a lor cu cerul Tău cel nevăzut, cerul de sfinți și de îngeri, Doamne, ca apoi să Te descoperi cu ei și lângă ei cu slava Ta cea nevăzută acum, dar care se va arăta curând, curând, Doamne al celor umiliți, Mieluțule umilit al Tatălui ceresc. Amin, amin, amin.

— O, trâmbița Mea, o, Verginico, îi voi unge la înțelepciune ca să iubească ei calea împărăției cerurilor pe pământ, că i-am pus la scumpit, și Mă voi desăvârși în ei cu Duhul Cel de sus, Care nu are nimic din lumea aceasta. Pe cei ce vor înțelege și vor iubi voia Mea, Eu îi voi ajuta cu sfinții și cu îngerii și Mă voi sălăslui cu slavă în ei, și ei vor gusta din slava umilinței de duh, slava Mea și a sfinților Mei, căci numai ea este viața cea dulce, cea ușoară de purtat, cea frumoasă și odihnitoare Mie și sfinților Mei. Iar tu, Verginico, îți vei înmulți pacea prin cei ce se vor face asemenea Nouă pe pământ, ca să vadă cei de aproape și cei de departe binefacerile Domnului peste cei ce se umilesc și se mântuiesc de lumea aceasta ca să se facă împărăție a Mea prin slava umilinței de duh. Amin.

O, poporul Meu, deschide-ți urechile și apoi mintea ca să intre în tine Duhul Meu și înțelepciunea umilinței de duh în duhul tău, și vino cu iubire cerească și așează-L în tine pe Domnul Dumnezeuul tău în toată slava Lui. Ia cartea și te roagă lui Dumnezeu pentru tine ca să-ți dea înțelepciunea pentru calea ta cu El. Ia cartea și te îmbracă în cuvântul ei cel împlinit în tine, căci cartea aceasta este mângâierea Mea cea pentru om. Se mângâie toată făptura când se aude din cartea Mea peste pământ. Ea este duhul mângâierii, care îndeamnă și ceartă spre înțeleptire și spre mântuire. Ia cartea, poporul Meu, și mergi la casa ta și așează-te pe temelia cuvântului Meu și fă voia Mea precum în cer așa și pe pământ, iar toate cele de trebuință ție, Eu, Domnul Dumnezeul tău, îți voi da ție. Amin.

O, poporul Meu, învață-te să stai frumos în așteptarea Mea. Amin, amin, amin.

5/18 iunie 2006

Duminica a treia după Rusalii

Domnul dezvăluie neamului român planul cel ascuns al minciunii omului. Mintea omului îl desparte pe el de Dumnezeu. Povețe pentru viață sfântă: înțelepciunea curățeniei pentru Dumnezeu și pentru îngeri. Jertfa cea fără de cârtire îi unește pe frați. Duhul descoperirii de la Domnul: Călăuzitorul poporului.

Voiesc să fiu călăuzit cu cuvântul Meu spre poporul Meu ca să-l învăț pe el, iar și iar să-l învăț pe el. Și ce să-l învăț? Să-l învăț înțelepciunea mântuirii și lucrarea ei în cei ce s-au dat de bunăvoie cărării Mele cu omul pe pământ. Amin.

Voiesc să se ridice porțile și să stea bine în țâțâni și să se deschidă apoi, ca să pun pe masă hrană de mântuire și să mănânce poporul și să nu-i lipsească hrana. Și dacă el nu mănâncă fiind cu hrana pe masă, înseamnă că nu-i place hrana de la Dumnezeu și nici pe Dumnezeu. Și dacă poporul nu crește, pentru că nu mănâncă nu crește, pentru că nu e copil nu crește, căci oamenii mari nu mai cresc, ci scad. Numai cel ce este copil, numai acela crește, numai acela are nevoie de tată și de mamă, numai acela știe să stea întru Dumnezeu. Amin.

O, fii ai acestui cuvânt dătător de viață veșnică! Grăiesc cu voi prin cuvintele înțelepciunii mântuirii, ca să audă tot omul de pe pământ învățătura Mea. Pe pământ sunt numai valuri, iar oamenii nu le mai simt. Să audă de la Mine tot omul, căci străjerul care vede valul venind, trebuie să-i anunțe pe cei de pe pământ, chiar dacă va fi, chiar dacă nu va fi ascultat.

Se aude pe pământ învățătura cea mincinoasă de peste om. Om pe om se învață spre pierzare, spre despărțire de Dumnezeu pentru un trai bun pe pământ, și îi zice acestui plan mincinos și vopsit, îi zice ridicarea nivelului de trai. O, nu de așa trai are omul nevoie, ci are nevoie de Dumnezeu omul, nu de trai pe pământ. Traiul cu Dumnezeu și de la Dumnezeu, nu mai are cine să-l învețe pe om. Nu mai este om cu duhul descoperirilor de la Dumnezeu ca să-i spună omului pe cele ce nu se văd și care îl prind sub el fără ca omul să vadă fața lor cea dușmană pe viața omului. Mi-e milă de țara Mea română. Sunt în mijlocul ei cu duhul descoperirii, duh slujit de îngeri pentru lege sfântă pe pământ, iar ea, biată țara Mea, doarme în necunoștință în fața valurilor care dau să izbească în ea și să-i robească darul și frumusețea ei cea de la Mine.

O, nu-ți trebuie ție nivel de trai, așa cum îi spune omul fărădelegii acestei minciuni, scumpă țara Mea! Am în tine cuvântul cel din gura Mea și dau să-ți deschid mintea ca să înțelegi ca Dumnezeu și nu ca omul, căci în Scripturi stau scrise toate cele ce trebuie tu să știi, dar citește cu Mine, ca să știi de la Mine, țara Mea. O, nu te mai bucura de cursa care ți se întinde ca să crezi că vei avea trai bun pe pământ, că nu de la om vine fericirea și dezrobirea ta de sub greu, ci de la Dumnezeu este să fie soarta ta pe pământ. Ție îți trebuie trai cu Dumnezeu, dar tu nu mai știi această înțelepciune a mântuirii așa cum știau străbunii tăi. Tu nu mai ai în tine oameni duhovnicești ca să te călăuzească pe tine spre Mine și pe Mine spre tine și ca să crezi de la Dumnezeu și nu de la om, țara Mea. O, e greu fără lumină pe pământ. Nu mai este lumină pe pământ, iar Eu sunt în mijlocul tău, și tu nu știi să-ți întinzi mâna spre Mine ca să te scap de duhul pierzător al acestui veac. Eu însă îl învăț pe poporul cuvântului Meu, ca să iei tu învățătura de la Mine și să stai înaintea Mea, să stai la gura Mea, care izvorăște pentru tine râul vieții, înțelepciunea mântuirii și lucrarea ei din om. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiilor învățați din cer! Eu mereu, mereu v-am spus: treceți din trup în duh ca să puteți trece vremea rea, așa cum au lucrat sfinții, care se roagă din cele cerești la Mine și Îmi spun să împlinesc Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, iar voi de pe pământ Îmi ziceți că pentru rugăciunile sfinților și ale părinților Eu să vă mântuiesc, și așa răspundeți unii altora, voi lor, iar ei vouă prin rugăciunea cea pentru împlinire așa, căci ei nu pot lua cununa mării până ce nu se vor ivi pentru ei cei din urmă pentru curățirea și iertarea a toată făptura care a fost și care este. V-am spus vouă să nu se mai fi auzit prin veacuri credință ca a voastră, credință lucrătoare de împlinire a Scripturilor toate, în toată ascultarea pentru venirea Mea cu sfinții, care împreună cu toată firea suspină și se roagă negrăit, așteptând descoperirea fiilor lui Dumnezeu

cei din urmă. O, alinați-le suspinul, fiilor! O, treceți din trup în duh din zi în zi mai mult și cereți la Mine să vă dau înțelepciunea mântuirii și statura ei în voi și lucrarea ei în voi, că voi nu trebuie să fiți ca oamenii pe pământ, ci trebuie să fiți ca fiii lui Dumnezeu între oameni, și să stați lângă Mine, iar Eu lângă voi să pot să stau, iar această lucrare este cu mare trudă, cu mare ascultare trebuie lucrată. Învățați această lucrare de la sfinții care au ieșit din lume ca să asculte apoi de Dumnezeu prin oamenii lui Dumnezeu și nu prin ei înșiși. Învățați de la Mine, Care am venit în lume Om din om ca să ascult de Tatăl prin supunere. Învățați, fiilor, căci am spus demult prin coborârea Mea că școală este, că elevi sunt, dar că nu este înțelepciune. Iată, trebuie înțelepciune și trebuie dragoste pentru ea, că fără dragostea aceasta a înțelepciunii mântuirii, omul nu poate să fie cu Dumnezeu și păzit de Dumnezeu, și se îngâmă în el însuși și cade omul. Mi-e dor mereu de învățătura Mea peste voi, și voiesc să primiți din gura Mea, căci omului îi este greu să ia de la om, ba chiar și de la cei ce sunt iubii Domnului pe pământ. Îi trebuie omului înțelepciunea vieții ca să poată lua de la om pentru Mine, și apoi să asculte de Mine, căci fără de învățătură mereu, omul nu poate să știe, fiindcă mintea omului nu știe decât să-l despartă pe om de Dumnezeu pentru mintea sa însăși, și de șapte mii de ani face omul această stricăciune peste el.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor ocrotiți de cuvântul Meu, care vă învață să nu pieriți prin voi înșivă! Voi să nu căutați să vă îngâmfați pentru voi înșivă. Voi să nu râdeți cu mintea, cu inima și cu fața, dar nici palizi să nu fiți și să nu stați, ca nu cumva să vă slăbiți unii spre alții, fiilor, iar Eu aceasta v-am învățat cu multul. Vouă numai de Domnul să vă fie dor, iar zâmbetul vostru să vă fie numai din Dumnezeu. Învățați-vă să vorbiți cerește unii peste alții, dar aceasta după ce învățați să gândiți frumos și să aveți statură frumoasă pentru îngeri și nu pentru voi și nu pentru oameni, fiilor, căci oamenii Mă slăbesc pe Mine în voi dacă voi dați să căutați spre ei sau dacă ei dau să caute spre voi. O, nu mai este timp pentru pierdut. O, fiilor, nu mai vorbiți oricum, nu mai tăceți oricum, nu mai lucrați oricum, nu mai stați în nelucrare, căci duhul mărturisirii între frați înaintea cerului, acest duh așteaptă după voi, iar dacă nu aveți măreție de duh, duhul descoperirilor, nu stați între oameni, că nu știți să ieșiți din curse singuri. Faceți-vă micuți și stați întru Dumnezeu, ca să nu sugă oamenii viața Mea din voi și viața voastră cu Mine. Luați-o de la început cu toate, voi, cei neîmpliniți, ca să fiți apoi creștini întru toate, înăuntrul și în afara voastră față de Dumnezeu și unii față de alții, căci altfel nimeni nu-L poate vedea pe Domnul în voi și Scriptura fiilor lui Dumnezeu peste voi.

O, fiilor, cu foc și cu dor și cu durere vă spun și vă amintesc să fiți creștini și să vă prindă răsăritul soarelui la lucrul cel pentru împărăția Mea și nu în așternut, și așa să începeți lucrul fiecărei zile. La mijitul zorilor voi să fiți slujitori ai rugăciunii cea pentru voi și pentru mântuirea făpturii, și apoi cu rugăciune faceți-vă lucrările de peste zi, cu rugăciune și cu înțelepciune din Dumnezeu și nu din voi, căci duhul ascultării peste om nu trebuie luat din voi înșivă, și trebuie luat din fața voastră, iar aceasta trebuie mai întâi să puteți să faceți, și numai apoi veți face așa. Împărăția Mea în voi nu se câștigă prin somnul trupului și prin nepăsare de suflet, căci trupul vă e dușman vouă și Mie dacă vi-l dați spre odihnă. Trupul cere somn, cere drepturi multe și nu vă lasă să treceți din trup în duh, iar Eu am spus să nu îngrășați pământul cu trupurile voastre, căci dacă mâncați mereu și mult, faceți prea mult gunoi pe pământ, fiilor. Voi tre-

buie să treceți din trup în duh, căci duhul este cel ce poate, nu trupul, fiilor. O, zilele sunt grele, iar Eu Mă zbat prea greu să vă îngrijesc viața cea de toate zilele dacă voi ar fi să stați pe pământ ca niște oameni și atât. Oamenii vorbesc mult despre nivelul de trai, despre mâncare multă și bună, despre lux de tot felul, despre făcături omenești, de care se ține omul mereu, dar voi ridicați-vă din zi în zi mai mult deasupra trupurilor voastre, ca să pot prin voi judeca lumea cea fără de putere de viață, fiilor. Uitați-vă la păsările cerului și la crinii câmpului și urmați pilda vieții lor și credeți că se poate aceasta, și se va putea. Amin.

O, treceți din trup în duh. Biruiți-vă trupul, căci trupul vă cere mereu și prea multe, și nu este el cel ce folosește vieții ce va să fie, căci duhul este cel ce dă viață și prospețime de viață și pregătire de viață și bucurie a vieții apoi. Iată, cel ce nu muncește cu duhul muncește cu trupul, și apoi zice că are dreptul să se hrănească bine. O, sufletul are și mai mari drepturi, fiilor. Să nu spuneți și voi că pentru Domnul faceți multe. Să nu spuneți așa, ci să vă umiliți cu înțelepciune, căci tot ce faceți cu rugăciunea și cu împlinirea cea duhovnicească, pentru voi faceți, nu pentru Mine, iar Eu prin rugăciune să vă dau apoi, să Mă dau Eu vouă spre hrana vieții veșnice, și apoi voi sunteți datori să nu vă lăsați sufletul flămând, ci să-i dați și lui dreptul să mănânce, și unul altuia să faceți milostenia pentru suflet, dându-vă de la Mine unul altuia. Ca și trupul, și sufletul vrea totul în dar, căci toate sunt daruri, ca și viața cea din trup, căreia îi sunteți mult datori, fiilor. O, nu mai stați datori, nu mai rămâneți datori. Fiți drepti față de Domnul, de la Care aveți sufletul, precum trupul îl aveți de la părinți. Dar voi sunteți datori și prea datori duhului, fiilor. O, nu rămâneți în urmă cu datoria aceasta. O, cum vă plătiți voi această datorie, și cu ce?

O, lucrați, fiilor, lucrați cu trupul pentru datoria duhului. Nu munciți cu trupul numai pentru hrana trupului, căci aceasta este nedreptate față de Dumnezeu, Care vă dă viață în fiecare clipă. Veți zice că faceți rugăciune pentru datoria duhului, dar tot cel ce se roagă, pentru el cere, iar dacă nu se scoală ca să și împlinească ceea ce el cere, rugăciunea lui este neroditoare, și poate rămâne și osânditoare dacă nu se ține de cuvânt cel ce rostește pe cele ale rugăciunii.

O, fiilor, fiți iubitori de duh și nu de trup. Fiți harnici pentru duh, nu numai pentru trup. Fiți iubitori de sărăcie, că e greu pe pământ și e tot mai greu. Fiți duhovnicești. Plătiți-vă viața ce va fi să fie veșnică și nu lucrați mai mult pentru cea vremelnică. Lucrați cu cântar drept, iar dacă aveți grijă de trup și de hrana trupului, fiți curați în toată vremea, fiilor, curați și cu duhul și cu trupul.

Iată, iar și iar vă învăț înțelepciunea curățeniei pentru Dumnezeu și pentru îngeri și pentru voi. Țineți în toată vremea în vase curate bucatele. Dacă mâncați și vă rămân apoi în vas bucate puține, nu lăsați vasul cu bucate puține în el. Puneți bucatele puține în vas mic, potrivit cu măsura lor, și spălați curat apoi vasul în care ați avut bucatele. Nu folosiți vas mare pentru bucate puține, căci pentru aceasta se bagă duhul rău și linge el de pe pereții vasului dacă au pe ei bucate nespălate, căci duhul rău trage la murdărie nespălată de om. Toți să lucrați așa, și în toată vremea așa și nu altfel, căci Eu am așezat între voi model de viață și de lucru al vieții, numai voi să vreți să învățați, și apoi să nu mai uitați ce ați învățat. Nici un deget de loc și de vas să nu lăsați murdar, căci voi trebuie să dați loc îngerilor slavei să stea cu multul lângă voi.

Iubiți duhul curățeniei, fiilor. Această lucrare Îl ține pe Domnul lângă voi, căci este lucrarea duhului și a inimii duhului vostru. Treceți din trup în duh întru toate, și păstrați-vă mereu

asa, și nu vă scoateți ochii unii altora pentru neputințe sufletești și trupești, ci jertfiți-vă fiecare fără de cârtire unii pentru alții, căci jertfa cea peste nevoia voastră, aceea este ceea ce vă va rămâne vouă, nu ceea ce vă face altul vouă. Jertfa cea fără de cârtire îi atrage apoi pe frați spre jertfă și spre unire de duh, dar învățați ce este jertfa, nu ce este unirea, că nu jertfa vine prin unire, ci unirea vine prin jertfă.

În cămăruțele voastre să fie tare, tare curat, fiilor, ca să stea îngerii slujindu-vă cu dor și ca să înprospăteze ei apoi duhul cel smerit în voi, cea mai mare faptă a vieții voastre, de la care vine în voi împărăția cerurilor, fiilor. O, nu este faptă mai mare între roadele duhului ca și smerenia de duh, de la care vin toate roadele ei, roadele duhului prin smerenia care are în ea cuget smerit pentru om, și de la care vin și se așează toate ale împărăției Mele în voi, fără de cârtire pentru jertfa laudei sau a slujirii voastre.

În căsuțele voastre, fiilor, să fie curat, curat în toată vremea, ca și în cămăruțe, și aveți grijă să nu aveți buzunare, căci în ele se strâng gunoaie, și nu altceva strânge omul în ele dacă le are, dacă le folosește, dar înțelegeți ceea ce e de înțeles dacă vă spun aceasta, căci buzunarele sunt și pe trup și pe duh, și ele sunt locașe pentru gunoaie și pentru idoli, iar idolul nu folosește, ci păgubește și îl învinuiește pe om apoi, și îl ține pe om în vremelnicie, mințind zi după zi pentru viața lui. Când omul nu are idoli înconjurându-l pe el, el poate să-și curețe ușor căsuța, el poate fi mereu cu unealta de curățire în mână, el poate face mereu curat pentru apropierea îngerilor și pentru odihna Domnului cu omul, și iată, omul trebuie să aibă puține, puține pe pământ și mult cer pe pământ.

O, fiilor, în curțile Mele cu voi să nu trebuiască să munciți când nu mai aveți timp pentru curățenie, ci trebuie mereu să aveți curățenie în curți, și să lucrați în ele lucrul vostru în desăvârșită curățenie, iar în fața locuințelor voastre să fie drumurile curate de gunoaie și buruieni, ca să stea îngerii de pază pe lângă voi și pe lângă locuințele voastre cu Mine, că e vremea rea, fiilor, și e plin văzduhul și toate drumurile sunt pline de duhuri rele fel de fel, iar oamenii, toți oamenii își toarnă unii altora pe cale lucrare de duh rău, vrăji și farmece, din duh de invidie, căci cel ce slujește duhului lumii, acela este vas rău, în care toarnă duhul lumii toate stricăciunile lui, și altă lucrare zi și noapte lumea nu are, ci numai lucrare de duh rău are, iar Eu abia mai pot birui pentru voi ca să vă ocrotesc, și plâng când vă văd pe drumurile lumii și prin lume când Eu vă vreau în Mine pe voi.

O, fiilor, mai presus de orice îndeletnicire a voastră, mai presus de orice ați avea frumos în voi, iubiți florile și verdeața și curățenia lor, căci raiul este locul curățeniei și a toată frumusețea, ca să stea îngerii cu voi printre umbre de pomi bine-mirositori, căci toate acestea sunt pentru cer, nu pentru folosul trupului, ci pentru cer și pentru duh, fiilor, iar Eu iarăși vă spun că una este să-și împodobească omul grădina și căsuța pentru el și pentru trupul lui, și alta este să facă aceasta pentru Domnul lui. O, nu vă murdăriți când faceți lucrul vostru, și faceți lucru care nu vă murdărește. O, fiilor, mereu, mereu v-am povățuit și încă vă povățuiesc să aveți viață în voi, și s-o păstrați ca s-o aveți, dar pentru această minune voi trebuie să ascultați de Dumnezeu și să-L lucrați în voi ca pe Stăpânul vostru, și să primiți de la El prin orânduiala Lui dintre voi, că altfel nu-L veți înțelege și nu-L veți avea pe Domnul. Duhul descoperirii este cel ce vă poate ajuta, cel ce vă poate scăpa de vină și de urmările ei, iar un creștin cu iubire adevărată știe să-L aștepte și să-L primească pe Domnul peste el și să-și ocrotească viața

sub mantia Mea, căci vremea este grea și tot mai grea, iar Eu îl învăț pe cel ce a mâncat la masa Mea, ca să poată lua din ea tot omul învățătura vieții când Eu am peste cine s-o așez pe ea. Între cei din lume nu mai este om cu duhul descoperirii de la Dumnezeu, căci toți oamenii sunt îngâmfați pentru ei înșiși și nu mai este om duhovnicesc între oameni. Omul duhovnicesc este cel ce are duhul descoperirii, iar acela are cugetare smerită despre sine și pentru sine, iar în bisericile din lume nu mai găsește omul om duhovnicesc peste viața lui depărtată de Dumnezeu. O, nu mai are cine să-l împace pe om cu Dumnezeu, și pe Dumnezeu cu omul cel greșit și rătăcit în sine și în semeția de sine. O, nu mai este om sărac cu duhul, om cu duhul umilit și frumos foarte prin acest duh frumos. În bisericile din lume nu mai poate găsi omul calea, căci preotul lumesc nu este duhovnic, chiar dacă el are de la altul această numire. Nu preoții sunt duhovnici, căci duhovnicul este cel ce are Duhul Domnului, pe îngerul Domnului, care îi spune lui pe cele din om și pe cele de la Domnul pentru om, așa cum Eu i-am spus samarinencei pe cele ale viețuirii ei, iar ea s-a dus apoi în cetatea ei și a spus: *«Veniți și vedeți un om care mi-a spus toate câte eu am făcut»*. Dacă ea avea duhul semeț s-ar fi ascuns în ea, dar Cel din fața ei, Care îi vorbea, a umplut-o pe ea cu cele de la Dumnezeu, cu duhul smereniei, iar ea s-a lăsat apoi spre vindecare și nu spre ascundere așa cum a făcut Adam, care a făcut ascundere de Dumnezeu în rai și L-a învinuit, și L-a pierdut apoi Adam pe Dumnezeu.

Duhul descoperirii lucrează pe pământ prin mijlocirea îngerilor, iar cel căruia nu i se pot spune cele prin îngeri descoperite, acela este carne și sânge și nu primește duhul descoperirilor, duhul cel spre îndreptarea și luminarea și mântuirea lui apoi, duhul duhovnicului, și iată, nu toți pricep, nici între cei ce se cred că-L au pe Dumnezeu, nu toți pricep taina aceasta a duhului descoperirii, ci numai cei cărora voiește Domnul să li Se descopere și să primească ei apoi prin duhul descoperirii, așa cum și legea a venit pe pământ prin mijlocirea îngerilor.

Vai celui îngâmfat, care nu poate primi raza luminii care vine spre el prin înger! Vai celui ce fuge de îngeri fiind el fără de minte mântuitoare și primitoare prin îngeri, și care nu știe și nu poate să fie mic înaintea Domnului! Proorocul Samuel a fost făcut de Dumnezeu mai întâi prooroc prin slujirea îngerilor care îi vorbeau lui de la Domnul, și numai apoi a fost preot, iar îngerul Meu îi șoptea lui, descoperindu-i lui de la Dumnezeu. El i-a spus lui Saul: *«Când erai tu mic în ochii tăi, nu te-a făcut Domnul rege peste Israel?»*.

O, poporul Meu, nu cel ce este mare prin cuvintele lui și prin numele lui, nu acela este mare, ci este mare acela care are Duhul Meu în el, așa cum L-a avut Samuel, care a primit în el Duhul Meu, duhul descoperirii, cu care el judeca neorânduiala din Israel, căci această lucrare are de lucrat duhul descoperirii din cel ce-l are pe el de la Dumnezeu. Lui Daniel proorocul, prin mijlocirea îngerilor îi descopeream pe cele neștiute de el, și atât de minunat am lucrat prin el, până ce regele Nabucodonosor l-a mărit în fața poporului lui. Așa am lucrat și cu Iosif cel vândut, de l-am mărit peste Egipt prin răbdarea și prin smerenia și prin înțelepciunea lui și prin cuminența lui și prin lumina Mea din el.

Iată, duhovnicul este duhovnic și preotul este preot, dar în mijlocul bisericii lumii nimeni nu știe ce înseamnă să fie Dumnezeu cu omul pe pământ și pentru om pe pământ. Duhovnicul este cel ce crede cu tărie pe cele de la Dumnezeu și căruia Domnul îi dă apoi darul acesta al duhului descoperirii și al lucrului cel bun peste om, iar cine este înțelept între oameni nu

stă fără duhovnic peste clipele vieții lui, nu stă fără Dumnezeu peste pașii lui, peste mintea lui, peste lucrarea lui din toată clipa, și iată, mulțime de oameni mari ai lumii au fost atinși de duhul chemărilor cerești și s-au lăsat mici sub mâna celor duhovnicești de pe pământ și așa s-au făcut ei creștini sfinți și așa au căpătat ei darul umilinței de duh sub mâna celor ce le călăuzeau viața îndeaproape, așa cum numai cei smeriți în ei pot face acestea, iar altceva nu înseamnă să fie omul creștin.

Iată ce este pe pământ! Iată câți preoți ies prin oameni îngâmfați ca și ei, dar în zadar ies, că nu sunt duhovnici pentru om aceștia. În bisericile lumii întâi îl face preot pe om, și apoi îl numește duhovnic peste oameni, dar Samuel și toți cei ca și el ai Mei au fost de Dumnezeu și nu de oameni făcuți mai întâi prooroci și duhovnici, și apoi preoți. Eu, Domnul, am fost mai întâi duhovnic al celor ce credeau iubirii Mele pentru om și cu care am venit din cer în întâmpinarea omului rătăcit pe pământ prin duhul semeției omenești, și apoi am fost preot al lor, jertfindu-Mă înaintea Tatălui pentru mântuirea lor, ca un Păstor adevărat ce sunt.

Iată, nu poate preotul să-l ajute pe om, să-l împace cu Dumnezeu pe omul cel greșit, dacă el nu are și duhul descoperirii celor din om, duhul cel prin mijlocirea îngerilor Domnului pentru descoperirea celor ascunse în om și care îl vatamă pe om. Cel ce nu este mic în ochii lui, acela nu este slujit de îngeri și nici nu-i primește pe cei slujiți de îngeri pentru om, căci duhul mândriei omenești îl alungă pe Dumnezeu din om și de lângă om, iar Eu am zis: *«Vai celui ce are numele mai mare decât fapta cea întru Dumnezeu»*. Este scris în Scripturi: *«Vai celor ce zic proorocilor: nu proorociți, iar văzătorilor: nu vedeți; și dacă vedeți spuneți-ne lucruri măgulitoare ca să primim»*. Când Eu le spuneam iudeilor cele ce aveau să se petreacă cu Mine și cu ei pentru necredința lor, ei spuneau despre Mine: *«Are demon»*; ei spuneau: *«Iată, hulește. Ce ne mai trebuie dovadă împotriva Lui?»*.

Iată, poporul Meu, nu s-a înțeles bine lucrul cel pentru paza lucrării Mele, cel pentru ocrotirea celor unși ai Mei și lângă care Eu, Domnul, stau așezat cu duhul descoperirii, duh slujit de îngeri, ca să-i păzesc pe ei de duhul omului, de ascunderile din om, care dau să-i slăbească pe ei și să-i facă vinovați pentru cele ascunse din om, pentru omul neîmpăcat cu Dumnezeu prin duhul cel lucrător de la Dumnezeu, și ca să-i pot pe ei avea ai Mei, slujitori de altar sfânt și curat de relele și de ascunderile și de semeția din om și de pe lângă om. Eu am spus pentru cei cărora le arăt pe cele necunoscute de om ale lor, am spus că unde nu sunt cei prin care Eu sunt călăuzit spre acest popor al cuvântului Meu cu duhul descoperirii, unde nu sunt ei, totul este pustiu de Dumnezeu, și nu mai este frumos locul unde ei nu-L pot așeza pe Dumnezeu peste om și pentru om și pentru locurile Mele cu acest popor. Moise era pus de Dumnezeu în locul lui Dumnezeu peste Israel, iar Aaron era preot de la Dumnezeu, dar când Aaron a lucrat fără de Moise, el a greșit, și a greșit și Israel, despărțindu-se de Dumnezeu pentru plăceri, pentru viață fără de veghe peste Israel.

Eu sunt Cel ce stau lângă unșii Mei dacă ei stau lângă Mine prin duhul descoperirii. Eu sunt Cel ce îi ocrotesc pe ei de cele rele din om și le arăt ce este de făcut cu fiecare stare, pentru viața Mea în creștin.

Cel ce este după chipul și asemănarea Mea este cel ce nu leapădă voia Mea pentru voia lui.

Eu, Domnul, plâng cu amar, căci omul nu știe ce înseamnă Dumnezeu. Amin, amin, amin.

19 iunie/2 iulie 2006

Nașterea sfântului Ioan Botezătorul

Plânsul Domnului și al sfinților Lui pentru nerodirea Lui în om. Sfântul Ioan Botezătorul strigă la oameni, îndemnându-i la pocăință.

Mă zoresc sfinții să vin pe pământ cuvânt, iar Eu, Domnul, ascult în cer de cei ce au ascultat de Dumnezeu pe pământ. Mă fac voie a sfinților în cer și pe pământ, căci voia lor este ca Eu să biruiesc peste pământ cu lucrarea Mea de nou Ierusalim și să le dau sfinților cununa, căci numai la sfârșitul luptei biruitoare pentru cer, numai atunci se împart cununile la cei ce biruiesc pentru ei și pentru sfinți după voia cea din cer, nu cea din om. Amin.

Mă întăresc pe cărare ca s-o supun și ca să Mă țină să ajung cu cuvântul la urechea omului. Eu pot tot ceea ce voiesc Eu, ca și omul care poate, dar puterea Mea se supune omului, și nu pot birui peste om pentru Mine dacă el nu poate să ia de la Mine și pentru Mine să poată apoi, și ca Mine să poată, căci dacă omul poate ca el, Eu nu pot mai mult peste om, iar lucrul Meu cel mult rămâne pentru cei sfinți, pentru cei supuși prin credință planului Meu cu ei, așa cum pentru Mine l-a născut Dumnezeu pe pământ pe Ioan, făclia cărării Mele spre om.

O, botezătorule al Meu! Cum, oare, să mai lucrez Eu peste om ca să înțeleagă omul ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul lui Dumnezeu și ce înseamnă omul de rând? Cum să mai fac cu omul de pe pământ? Eu am venit pe pământ cu duh dător de viață. I-am arătat omului viața Mea, jertfa Mea înaintea Tatălui și înaintea omului și așa M-am făcut Eu învățătorul omului. Eu Însumi i-am arătat omului cum să-i fie firea și mintea și inima și mersul vieții lui pe pământ. O, nu s-a uitat omul la Mine nici atunci, nici acum. Am rămas cel din urmă și atunci, și acum, căci omul nu știe ce înseamnă Dumnezeu, că dacă ar fi știut M-ar fi cunoscut omul, dar cei ce M-au știut atunci și M-au cunoscut, aceia sunt cei care Mă cunosc și acum. M-au cunoscut cei ce s-au născut sfinți și cei ce s-au făcut sfinți la propovăduirea Mea, dar astăzi Eu proorocesc pe pământ de cincizeci de ani și nu se face nimeni sfânt sub jalnica Mea zbatere ca să-Mi fac loc lângă om și apoi în om cu facerea lui după chipul și asemănarea Mea.

O, cu cine să plâng Eu în cer pentru jalea Mea, dacă nu cu sfinții Mei, care se uită după cei din urmă, după cei așteptați de toată făptura suspinând înaintea Mea de șapte mii de ani pentru salvarea ei, pentru locul Meu pe pământ cu omul și cu toată firea? O, ce să fac în zi de sărbătoare de sfinți, decât să plâng cu sfinții Mei, iar ei să plângă cu Mine? Dacă omul nu plânge cu Mine, Cel plâns de la el, cu cine să-Mi mai plâng Eu plânsul dacă nu cu sfinții care au plâns și pe pământ cu Mine și după Mine și pentru Mine, Cel disprețuit de om? Omul petrece în tot ce zice că-i face lui bine și nu poate cu Mine omul. O, botezătorule al Meu, plângem unul spre altul de jalea Tatălui, Care este în Noi zdrobit de la om. Plângem, ca și pe pământ plângem, și Ne întărim pentru dureri. Numai pentru dureri trebuie Noi să prindem puteri. Cum să facem, oare, cu omul ca să-și dorească raiul, locul Meu cu omul? Hai să Ne mângâiem pentru dureri și în dorul Nostru după omul cel pribeag de cer pe pământ. Hai să suspinăm adânc și să Ne audă omul, și să Ne audă. Amin, amin, amin.

Hai, Dumnezeule Mieluț, Care Te apleci și stai numai aplecat pentru mersul Tău pe pământ. Le-ai spus cândva celor ce Te poartă cuvânt al Tău spre om, le-ai spus că numai în genunchi este de mers înaintea omului ca să poată el cumva umbla pe picioare. Dar acum durerea cea din Tine le șoptește celor ce așa merg pentru calea

Ta cu omul, le șoptește lor că e de mers în coate și în genunchi, nu numai în genunchi e de mers pentru mersul omului pe picioarele lui, care nu a învățat mersul cel plăcut cu Dumnezeu și de la care vine mângâierea Ta, nădejdea Ta și a sfinților Tăi, Mieluțele îndurerat. Eu Te mângâi cu mâna mea cu care am turnat peste creștetul Tău apă botezătoare în Iordan și îți amin-tesc de durerea mea cu care îi învățam pe oameni să se pocăiască și să se lase ei apoi locaș al împărăției Tale cu care ai venit pe pământ ca s-o așezi în om. Ei însă veneau de frica mâniei cerești pentru rătăcirea vieții lor, dar nu veneau pentru pocăință. Azi tot pentru pocăința lor ai venit din cer cuvânt și semn al venirii Tale, dar oamenii rămân departe de chemarea Ta cu faptele lor, cu viața lor, și ca puii de viperă dau să fugă de mânie și nicidecum pentru pocăință și pentru viață sfântă și nouă apoi. Vine la Tine omul, și dă să Te piardă pe Tine apoi pentru viața lui, și nu vine cu pocăință omul. Puiul de viperă, după ce se naște își omoară mama, și de aceea le-am spus eu pui de viperă la cei ce nu veneau pentru pocăință și pentru viața Ta în ei apoi, și nu să dea în Tine după ce vine omul, după ce Tu îi deschizi ca să intre și ca să aibă de la Tine viață și faptă ca a Ta. O, Tu ești Dumnezeu, dar cel ce dă să vină la Tine prin chemarea Ta, uită cine ești Tu și cine este el, uită omul că este mic și că Tu ești Dumnezeu și că de milă îl chemi și îl primești pe el, și nu să se laude că Te are de Tată, ci să Te aibă dacă Te are și dacă se laudă. Cel ce se laudă așa, acela nu Te mai poate lăuda pe Tine, căci cei ce sunt ai Tăi se umilesc adânc, se tem de măreția Ta și stau micuți sub ea și stau supuși așteptând mila Ta peste neputințele lor, peste slabele lor puteri.

O, Mieluț învățător, nu știe omul de ce Ți-am spus eu Ție Mielul lui Dumnezeu, de ce Ți-au zis proorocii Miel junghiat, așa cum și ești, căci s-au împlinit proorociile lor. Vai celui ce este mai mare și mai tare ca Tine, și nu ca Tine, Mieluț, și fericite celui ce se lasă după chipul și asemănarea Ta, mieluț scump, ca și Tine, Doamne. Dar omul este îngâmfat, săracul, și nu poate fi mieluț. Omul este nemulțumit, și nu poate fi îndurerat cel nemulțumit, căci nemulțumirea e duh hrănit de duhul semeției împotriva altuia, de duhul judecății împotriva celui învinuit de om. O, nu vrea să rămână omul cu Tine, Mieluțele blând, și e de mers în coate și în genunchi ca să-l ajutăm pe om spre umilință ca și a noastră, Doamne al celor umiliți și plini de harul Tău cel plin de viața Ta în om.

O, popor care auzi cuvântul de la Dumnezeu! Să nu vorbească Domnul singur, să nu asculte singur și să nu rămână singur. Eu nu știam cum să-L ascult mai frumos și mai adevărat când El îmi vorbea și mă învăța. Era tare umilit, ca să-Și ascundă ființa Lui de Dumnezeu al meu. Nu voia să-L cred pe El mai mare ca pe mine. Se umilea ca un Dumnezeu și mă învăța, iar eu luam din harul Lui ca un ucenic desăvârșit. N-am voit să fiu mai puțin decât El la fapta vieții mele. Eu așa L-am urmat pe Învățătorul meu, iar El era Mielul lui Dumnezeu, și am văzut aceasta abia la Iordan, căci El a fost umilit și n-a voit să Se facă prin mărirea Lui cunoscut, ci Și-a ascuns mărirea ca un Dumnezeu, iar omul nu a învățat aceasta nici măcar de la Dumnezeu, după ce a aflat de umilința Domnului.

O, Doamne blând și Mieluț supus al Tatălui și al omului! Să strig iar la oameni să se pocăiască așa cum strigam acum două mii de ani la cei ce veneau să se boteze fără duh de pocăință mai întâi? Iată, strig și le spun, ca și David le spun celor ce se simt stăpâni în locul Tău peste pământ și peste ei: *«Învățați-vă să-I slujiți Domnului cu frică, și cu cutremur bucurați-vă apoi, împărați care judecați pământul. Înțelegeți și luați învățătura aceasta, ca nu cumva să nu aveți unde fugi de mâ-*

nia ce va să vină și să pieriți din calea cea dreaptă care vă cheamă spre ea, când se va aprinde într-o clipă mânia Domnului. Pocăiți-vă și rodiți roade de pocăință și nu vă bizuiți pe Domnul ca pe Tatăl vostru dacă nu luați din Duhul Lui dătător de viață veșnică întru El, căci Domnul poate să-Și facă fii vrednici Lui din cei neluați în seamă de voi. Aplecați-vă și luați de la Dumnezeu, căci El este înțelepciunea vieții, o, împărați și oameni de pe pământ!». Amin.

Și acum, Mieluțule Doamne, împlinește rodul strigării mele la om. Amin, amin, amin.

— O, Eu cu sfinții plâng pentru neascultarea omului, iar cel ce știe să ia de la Dumnezeu viață, va lua și va avea și va face lucrare de nou Ierusalim înaintea Mea.

O, popor învățat de Dumnezeu și de sfinții Lui! Auzi tu ce ți-a spus ție Ioan, botezătorul Meu. El a luat mereu, mereu din Duhul Meu și a fost mereu, mereu ucenic desăvârșit ca și Învățătorul lui, iar Eu eram Învățătorul lui, așa cum sunt și al tău.

O, popor învățat și iar învățat de Dumnezeu! Am grăit cu sfinții în cer și pe pământ înaintea ta. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2006

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Patriarhul Enoh vede împlinirea proorociei lui: venirea Domnului cu sfinții Săi. Domnul plânge din lipsă de ucenici. Mărirea omului pe pământ este prăpastie pentru sufletul lui (mărturisire de dincolo de mormânt — Bunea Daniel). Duhul lui Dumnezeu este adevărata minte în om.

Cetele de sfinți sunt cu Mine în coborârea Mea, că Eu nu umblu singur între cer și pământ, între Dumnezeu și om, între om și om când pot să fac aceasta pe pământ, când sunt crezut și așteptat și primit cu însoțitorii Mei din cer și de pe pământ. Amin.

Mă așez în carte cu sfinții Mei, căci patriarhul Enoh, al șaptelea de la Adam, a scris de Mine și de îngerii Mei, a proorocit venirea Mea cu sfinții Mei zicând: «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi*». El a văzut de departe, l-am făcut să vadă peste vreme slava venirii Mele cu sfinții, și a văzut-o cu multul și apoi a mărturisit. Am călătorit cu el prin toate slăvile cerești cât el a fost în trup, și i-am arătat lui lucrarea Mea peste timp și apoi l-am pus să mărturisească, și să rămână pe pământ cele mărturisite de el despre Mine, iar duhul mărturisirii, când el coboară de la Mine peste om, este duh minunat, așa cum Eu le-am spus ucenicilor Mei că mai mult decât cele ce văd ei că fac Eu vor face toți acei ce vor crede în Mine dacă Eu Mă duc la Tatăl pentru ei.

Glăsuiesc pe pământ cuvântul Meu în zi de sobor ceresc al ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani și le dau lor bucuria mărturisirii, căci sfinții sunt cei ce L-au mărturisit pe Dumnezeu și pe Fiul lui Dumnezeu peste pământ. Mi-am strâns ucenici prin lucrarea slavei Mele și am umblat cu ei printre cei necredincioși, printre cei ce nu aveau grijă de venirea Mea de la Tatăl. Împlineam sub ochii lor Scripturile care au mărturisit despre venirea Mea îmbrăcat în trup pe pământ, și așa îi ajutam pe ei să cunoască vremea cercetării lor și apoi a mărturisirii despre venirea Mea.

Nu mai este om pe pământ să aibă grijă de venirea Mea la el, de venirea lui spre Mine. Nu știe omul să facă această lucrare. La ucenicii Mei am venit și M-am dovedit lor cu slava Mea și i-am ajutat să aibă grijă de venirea Mea, de Cel ce vine spre om din Tatăl și Se mărturisește Fiu al Tatălui Savaot, pre-

cum Tatăl L-a mărturisit pe El prin glasul Lui cel ce umbla pe nori până la urechea omului ca să-l ajute pe om să creadă venirea Mea, și iată, în zilele acestea am grăit cincizeci de ani peste pământ și M-am vestit cu țara venirii Mele și cu cei care M-au auzit grăind în acest timp, și nu mai poate spune omul că nu i-am vestit lui venirea Mea de la Tatăl cu sfinții Mei mărturisitori, după cum este scris de la început. Iată, nu toți vor să priceapă tainele lui Dumnezeu. Nu are omul timp și minte să priceapă ca Dumnezeu, dar Eu încă strig strigare peste pământ și zic, precum este scris: «*Binecuvântați pe Dumnezeu, voi, neamuri de pe pământ, și faceți să se audă glasul Lui; cântați Celui ce S-a suit peste cerul cerului, spre răsărit, Care dă glasul Său cu putere, că minunat este Dumnezeu întru sfinții Săi. Luați învățătură, ca nu cumva să Se mânie Domnul și să pieriți când se va aprinde într-o clipă mânia Lui, căci Domnul vine în văpaie, iar carele Lui sunt mii de mii*». Amin, amin, amin.

— O, Doamne al celor credincioși și sfinți și mărturisitori ai Tăi! O, Doamne, suntem întru venirea Ta. Cu Tine umblăm și acum, căci suntem ucenicii Tăi. Ucenicul nu umblă fără de învățătorul său nici pe cale, nici în lucrul său de ucenic, și fericiți sunt cei ce se fac pe pământ ucenici pentru Tine, trecând din trup în duh pentru ca să se facă ei lucrare a Ta și mângâiere a Ta și templu al Duhului Sfânt, ca să fie ai Tăi, Doamne sărac de ucenici. Dar noi ne-am lăsat ai Tăi pe pământ și Te-am mângâiat, și Te-am mângâiat cu noi printre cei pământești și trupești când Te purtai cu noi din loc în loc de Ți se ofilea vlaga ca unui Dumnezeu ce porți neputințele oamenilor, Doamne. Te făceai minunat dintre noi lucrând peste cei îngâmfați în cugetul lor și dădeai glasul Tău cu putere ca un Dumnezeu Atoatevăzător ale oamenilor de pe pământ. Noi învățam atunci lucrarea uceniciei, iar Tu spuneai că mai mari minuni și fapte vor lucra cei care cred în Tine și în venirea Ta între oameni atunci și acum. Erai tare necăjit când vedeai îngâmfarea oamenilor care nu știau ce înseamnă Dumnezeu, căci zadarnic Îl pomeneau ei pe Dumnezeu din cărți. Erai tare, tare îndurerat pentru semeția omului care nu se poate lăsa mic și umilit cu viața lui. Noi luminam odată cu lumina Ta și ne era milă de Tine, că n-aveai ce rod să culegi de la om, și abia, abia găseai pe câte cineva mai umilit cu duhul ca să-i dai împotriva păcatelor lui lumina învățaturii Tale cu care ai venit din înălțimile Tatălui la oameni pe pământ, Doamne plin de milă pentru omul rătăcit prin el însuși printre cei rătăciți ca și el. O, Te doare de la îngâmfarea omului, Te doare și tot Te doare, și nu Te poate mângâia omul dacă nu are umilință înăuntrul lui. Te doare, Doamne, de mărirea în care omul singur se așează cu mintea și cu inima lui, și n-ai loc pe pământ cu omul, Doamne Care vii venind mereu, mereu cu sfinții Tăi. Călătoream cu Tine din loc în loc, dar oamenii nu-Ți urmau chemarea ca să se facă ucenici ai Tăi. Cel ce nu se face ucenic, acela nu Te urmează, căci cei următori Ție trebuie să fie ca Tine, să lucreze ca Tine, și să mărturisească apoi prin lumina Ta din ei și de peste ei, așa cum Tatăl lumina peste Tine cu lucrarea Sa și cu împlinirea ei.

O, cum să facem să se prindă de om taina lucrării de ucenic, Doamne? O, ești tare, tare lipsit de ucenici, iar pământul e mare în lung și în lat, dar cei mici ai Tăi și ai noștri au făcut să alerge cuvântul Tău repede, au făcut să se audă glasul Tău cu putere peste cei ce Te cunosc din cărți din neam în neam, au făcut aceștia cartea cuvântului Tău de peste ei și au înmulțit-o peste oameni ca să Te auzi Tu de la margini la margini peste pământ mai înainte de ziua cea mare a slavei Tale când cu sfinții Tăi peste cei sfinți Te vei slăvi și Te vei

mărturisii cu ei, cu cei ce se fac ucenici ai Tăi la venirea Ta cea de acum. O, sunt tare, tare lipsiți de puteri cei ce Te vestesc cu cuvântul peste pământ, căci cu Tine numai săracii trag, numai cei ce nu au puteri să se facă uriași și să se îngâmfe apoi cu bogăția cea rușinoasă a slavei trecătoare, care ca iarba ce se ofilește și se aruncă în foc, așa trece, așa se sfârșește slava omului trecător care nu cunoaște duhul de ucenic al Tău între cei ce cred în Tine pe pământ. Cuvântul nostru din ziua care ne sărbătorește ca ucenici și sfinți ai Tăi este cuvântul cu care Îți mângâiem multa și mereu durerea Ta, căci Tu ești Cel ce tot mereu cauți drahma cea pierdută, și nimeni cu adevărat nu Te ajută pe pământ s-o găsești și apoi să Te bucuri cu sfinții Tăi, care sunt casa Ta.

Se face mare omul pe pământ, și apoi își pierde viața prin mărirea lui, și plâng cei ce pier, plâng mereu apoi, plâng și iar plâng pentru viața lor pierdută pe pământ, căci duhul care îl stăpânește pe om este duhul îngâmfării omenești, Doamne. Iată, în curțile Tale se pomenește peste trei zile sufletul celui plecat din trup acum un an din neamul celor ce au stăpânit cu numele lor pământul alegerii Tale cel dintru început ca să fie loc al slavei cuvântului Tău, al grădiniței care poartă peste ea glasul strigătului Tău după om. Acest sufletel suspină îndurerat, căci pe pământ n-a putut să scape din mreaja duhului îngâmfării și al mării trecătoare, iar acum el suspină, și dă să se răcorească prin duhul mărturisirii, Doamne. Suntem cu el, noi, ucenicii Tăi, căci îngerii Tăi l-au apropiat pe el de ziua când își are pomnirea înaintea Ta de către cei ce sunt poporul cuvântului Tău. Să-i dăm răcoare lui, Doamne. Amin, amin, amin.

— **V**oi, ucenici ai Mei, pentru că ați urmat Mie pe pământ, lucrați, iubiților, lucrați lucrarea Mea peste pământ ca și în cer, că-Mi sunteți ucenici, iar Eu, Domnul, privesc și Îmi alin duhul îndurerat, adânc îndurerat. Amin.

— **O**, Doamne, noi, ucenicii Tăi, lucrăm ca Tine. Tu ai luat cheile împărăției cerurilor ca să fim mărturisitori ai Tăi și să le spunem tuturor că Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Cel viu în vecii vecilor, că Tu ești Mielul Cel junghiat și că Tu ești Mântuitorul celor ce Îți urmează. Îi dăm glas sufletului care va fi să mărturisească despre el, despre Tine, Doamne, și despre lucrarea cuvântului Tău peste pământ. Amin.

— **S**tau așezat de către îngeri înaintea Ta și înaintea ucenicilor Tăi cei doisprezece și înaintea celor ce mărturisesc azi ca ucenici ai Tăi, Iisuse Doamne. Stau înmărmurit de slava Ta cea nevăzută de pe pământ peste unșii Tăi care poartă lucrarea cuvântului Tău de la gura Ta până la urechea omului. N-am voit să știu pe pământ cât am stat, n-am voit să mă alătur cu viața și cu fapta de slava aceasta a Ta pe pământ, de care a știut și neamul meu cel după trup. Îngerul Tău mi-a luat sufletul din trup acum un an și m-a adus înaintea divanului Tău. N-am avut ce să-Ți aduc pentru viața mea. Am fost îngâmfat pe pământ, iar Tu nu mi-ai primit nici o jertfă pe care eu ziceam că o aduc înaintea Ta, căci «*Domnul, celor mândri le stă împotriva*», după cum este scris. Plâng cu usturime când văd în timp câte jertfe ai primit, și de la cei bogați, și de la cei săraci, dar mie nu mi-ai primit, și mă doare fără de mângâiere că n-am agoniseală de la viața mea de pe pământ. Ai voit să mă scrii și pe mine în cer cu jertfă bineplăcută Ție, dar eu nu Te-am iubit, nu Te-am miluit, ci Ți-am cerut dreptul meu când am lăsat pământul Tău cel ales, de moștenire Ție, după cum și era. Te-am supărat atunci, iar Tu ai rostit în dreptul meu cuvânt proorocesc că mă vei lua de pe pământ pen-

tru ne iubirea mea, pentru neascultarea mea de Tine, și apoi eu i-am prigonit pe cei aleși ai Tăi. La sfârșitul meu pe pământ Ți-am adus durere mare și m-am atins cu ură, cu grăire de rău și cu amenințare peste cei ce Te poartă cuvânt peste pământ și peste poporul Tău, căci m-am crezut în stare să fac aceasta. Văd acum cât de puternic stai Tu de veghe peste ei și cum strigi pentru ei cu cuvântul Scripturii, zicând: «*Nu vicleniți împotriva profeților Mei*». Eu însă n-am voit să împlinesc așa, și le spun tuturor să nu facă acest mare păcat, și le spun că îngâmfarea este cel mai potrivnic păcat împotriva vieții omului pe pământ și apoi când el își lasă trupul după ce se hrănește pe pământ cu duhul mării slavei deșarte, cu păcatul închinării la acest idol, căci cel mai mare idol este mintea omenească în care încap semeția omului, duhul care îl bucură și îl hrănește pe om pe pământ. Ca să-Ți cer iertare acum fiindcă am fost necredincios, lipsit de faptă sfântă și plin de semeție, eu știu că Tu ești Cel ce știi judecățile Tale și că vei lucra după voia Ta. Îi rog însă pe cei disprețuiți de mine pe pământ, care sunt cărare a Ta cu cuvântul strigării Tale peste vii și peste morți, îi rog să-mi fie de mijlocire înaintea Ta, că ei sunt cu mare trecere la Tine, iar Tu ești Judecător drept, și ești bun cu ei, cu cei ce Te iubesc după voia Ta. La toți cei de pe pământ care iau de la ei cuvântul Tău, le spun de aici că e mare prăpastie pentru suflet mărirea cea de pe pământ a omului, căci ea îl desparte de tot pe om de Dumnezeu pe pământ și în cer, fiindcă Domnului nu-I poate sluji nimeni cu jumătatea. Le spun tuturor să Te caute cu mare umilință de duh, și tot așa să și trăiască între toți oamenii, că eu numai mării am căutat pe pământ, și atât de puțin m-am gândit la răspunsul pe care acum trebuie să-l dau înaintea Ta, Iisuse Doamne, iar acum, iată, gol mă aflu și fără de sprijin. Nu pot și nu știu ce-aș mai putea spune. Stau descoperit înaintea Ta și mă văd fără rod. Primește pentru mine mijlocirea aleșilor Tăi de pe pământ, și pentru rugăciunile lor fă Tu milă cu mine, Iisuse Doamne. Amin.

— **O**, ucenici iubiți, mare este înaintea Mea duhul mijlocitor pentru om, duhul cel iubitor de oameni, căci oamenii sunt fără de minte, săracii. Cât ar fi omul de învățat și de mare pe pământ, când Eu nu încap cu fața Mea în el, omul este fără de minte, bietul de el. Mintea înseamnă mare minune când omul are minte. Duhul lui Dumnezeu este adevărata minte în om, în omul cel sărac cu duhul lui. Când Eu v-am ales pe voi ca să-Mi fiți ucenici, nu M-am uitat după om cu rang și cu slavă pământească, ci M-am apropiat de cei săraci cu duhul, de cei umiliți cu mintea și curați cu inima, căci altfel Eu nu pot să lucrez peste om, și v-am spus apoi că tot ce veți lega pe pământ, legat va fi și în cer, și tot ce veți dezlega pe pământ, dezlegat va fi și în cer. O, e mare și adâncă taina lucrării de ucenic. O, sunt tare, tare lipsit de ucenici. Sunt tare, tare lipsit de puteri, căci puterea Mea pe pământ este să-Mi fie ucenicii. Eu trebuia să am mulți, mulți ucenici acum, la venirea Mea, dar toți își caută ale lor, chiar și lângă Mine dacă pot aceasta, iar Eu sunt lipsit de ucenici, și Mă ajut cu cei săraci cu duhul și mari cu umilința și cu credința lor în venirea Mea, și cu care Mi-am putut lucra cartea cuvântului Meu din vremea aceasta de venire a Mea.

O, popor al cuvântului Meu, învață, și nu sta din învățat. Îmbrățișează-te și stai îmbrățișat cu cuvântul Meu și împlinește-l pe el, și iubește viața cu călăuză, că numai așa poți să-Mi fii Mie ucenic. Lucrează mult pentru Domnul tău, lucrează pentru Mine, ca să lucrez Eu pentru toate cele pentru Mine și pentru tine. O, sunt tare, tare părăsit de om! O, sunt tare, tare pedepsit de om! Abia își mai aduce omul aminte de Mine, căci

cine nu petrece cu Mine viața sa, acela face așa pentru că nu Mă iubește și își face numai voia sa. Cel ce își face voia sa, acela nu are iubire, iar cel ce face voia altuia, face așa pentru că are duhul iubirii, duhul mângâierii, iar când el revarsă în părți acest duh, din pricina iubirii din el lucrează el așa, și iată, așa lucrare are iubirea din om, lucrare care nu poate spune nu nimănui. Omul însă nu este deprins așa, iar Eu sunt prea părăsit de om înăuntrul său și în afara sa. Cel ce nu Mă vrea peste el, acela Mă vrea să-i fiu doar argat, Mă vrea să-l ajut în cele ale lui, căci omul numai aceasta știe că trebuie să facă Dumnezeu pentru el, și iată cât de îndurerat sunt, o, popor al cuvântului Meu, și te rog cu mare dor, împlinește tu tot cuvântul Meu, ajută-Mă tu cu împlinirea lui de peste tine, ca să te scrie îngerii Mei între cei ce Îl iubesc pe Dumnezeu, și ca să-Mi găsesc cu multul plăcerea în tine, și ca să stau la masa ta cu sfinții Mei, și să am ce lua de pe ea când sunt cu tine.

O, popor învățat și hrănit din cer! Arată-i tu cerului și arată-i omului rățâcit cu iubirea lui, arată-i iubirea ta de Dumnezeu și viața ta cerească în curțile Domnului în toată vremea ta cu Dumnezeu, căci viața este cea care strălucește departe și de departe și care primește în trupul ei duh dătător de viață, duh din Duhul Meu și numai din Duhul Meu și nu din duhul lumii, Duh Sfânt, așa cum ucenicii Mei au primit de la Mine pe Duhul Sfânt și L-au pus pe El viață în cei ce L-au primit, și au strălucit apoi cu viața lor înaintea celor străini de Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2006

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Sfinții plâng cu Domnul de durerea Lui de la om. Pilda păpușii: ascultarea de Dumnezeu. Nelucrarea duhovnicească între frați este păcat împotriva Duhului Sfânt. Viața sfântă este cea care lucrează ca Domnul în om. Viața călăuzită păzește omul de păcat. Mărturisire: copilul Simion, trecut cu trupul la Domnul.

Eu sunt hrana celor sfinți. Cel ce mănâncă de la Mine, se cunoaște că mănâncă, iar cel ce mănâncă de la el și de la om, se cunoaște, căci ceea ce mănâncă omul, aceea și dă din el.

Eu sunt Domnul sfinților, și îi hrănesc pe sfinți pe pământ și în cer, căci când Eu grăiesc celor de pe pământ, se hrănesc sfinții cu tot cuvântul Meu și plâng sfinții în cer și pe pământ când ei văd plânsul cuvântului Meu, dorul Meu după om ceresc pe pământ, și iată, hrana sfinților este durerea Mea de la om, prețul cu care dau să plătesc iarăși salvarea omului, plânsul Meu cu care îi hrănesc pe sfinți, iar ceea ce mănâncă ei, aceea și dau din ei, ca să-i întoarcă ei pe oameni la Dumnezeu și pe Dumnezeu la oameni, precum este scris. Amin.

Eu, Domnul, te numesc popor al cuvântului Meu, Ierusalime, căci vin la tine și îți grăiesc și Mă fac carte în mijlocul tău. Eu, Domnul, voiesc să am pe pământ un popor păpușă, un popor ascultător și cu Duhul Meu în el, așa cum păpușa pe care o face stăpânul ei se lasă purtată de el, iar stăpânul ei grăiește pentru ea și prin ea la cei ce sunt chemați spre ea.

Eu, Domnul, Mă scriu pe pământ în ziua aceasta cu sărbătoarea marelui prooroc Ilie. El merge înaintea Mea și Îmi curăță calea pe pământ, precum este scris. Hrana Mea cea de la el a fost râvna lui cea pentru Mine, credințioșia lui ziua și noaptea pentru Dumnezeul lui. Adunați-vă, fiilor, în duh de rugăciune și de umilință și de pocăință și stăruitiți către Domnul Dumnezeul vostru să sloboadă ploaie curată și binefăcătoare pe pământul de la voi și să vadă proorocul Ilie duhul și inima

voastră întru Mine și să gătească el ploaie la stăruința voastră. Îmbracă-te, poporul Meu, din zi în zi mai mult în duhul temerii de Dumnezeu și al veghii pentru Stăpânul tău, căci ascultarea ta Mă ajută pe Mine pe pământ cu venirea Mea pentru ca să fac în om împărăția Mea. Te nasc mereu, mereu din cuvântul Meu de peste tine ca să Mă ajut cu tine ca un tată ajutat de fiii lui, să Mă ajut să așez în om împărăția Mea, pe care am pierdut-o din om acum șapte mii de ani și pe care și omul a pierdut-o prin neascultarea lui de Făcătorul lui. Îl lucrasem pe el așa cum omul își lucrează o păpușă, și voiam să fie în el voia Mea și să fiu Eu mișcarea lui și graiul lui, Stăpânul lui Cel fericit de la el să fiu, așa cum stăpânul unei păpuși se bucură de la ea și se arată cu ea și grăiește pentru ea, iar ea nu poate nimic fără mâna și graiul stăpânului ei. I-am dat omului voie liberă, ca să Mă poată asculta din iubire și cu credințioșie, dar omul și-a făcut voia lui și n-a mai vrut să facă voia Mea, și plâng sfinții cu Mine în cer și pe pământ de durerea Mea cea de la om, plânge proorocul Ilie pentru tot omul care nu-L voiește pe Dumnezeu de Stăpân al lui, plânge cu Mine și se zorește peste tot să-Mi gătească venirea și calea ei și să Mi-o curețe de om necredincios și să Mi-o împodobească din loc în loc cu duhul credinței și al dorului de Dumnezeu în inima omului. Duh de trezire dă el să așeze în oameni pe pământ, și plângând ca și Mine lucrează acest prooroc.

Dar acum, popor care auzi cuvântul Meu, ridică mâinile spre cer, însoțit de slujitorii celor sfinte din mijlocul tău, și mișcă duhul milei Mele ca să se coboare ploaie pe pământul tău, și fă voia Mea ziua și noaptea, că Eu, Domnul Dumnezeul tău, numai dureri port de la tot omul de pe pământ. Duh de umilință să se ridice spre Mine din mijlocul tău. Ai grijă de Duhul Sfânt, popor hrănit de Dumnezeu, căci dacă între frate și frate nu poate și nu este Duhul Sfânt, aceasta înseamnă păcat asupra Duhului Sfânt, căci tu ai de la Mine peste tine cuvântul Duhului Sfânt. Cel ce mănâncă de la Mine, se cunoaște că mănâncă, iar cel ce mănâncă de la el și de la om, se cunoaște, căci ceea ce mănâncă omul, aceea și dă din el. Tu însă ai învățătura Mea peste tine, ai sfinții care grăiesc din Mine în mijlocul tău, ai hrană de Duh Sfânt și ești popor născut din cuvântul Meu și trebuie să te asemeni Mie în toată vremea și să înlesnești peste pământ voia Mea, venirea Mea pe pământ cu sfinții, Ierusalime al cuvântului Meu. Amin.

Venirea Ta, Doamne, e cale a sfinților Tăi spre oameni, că iată vremea despre care Tu ai spus că până și morții din morminte aud glasul Tău și se scoală în grăire. Sfinții Tăi și mai vârtos își trezesc Duhul Tău din ei și grăiesc ajutându-Te la zidirea împărăției Tale pe pământ și în om. O, Doamne al sfinților și al proorocilor Tăi, eu voiesc să lucrez azi lucrarea Ta, căci Duhul Tău din mine are de lucrat să-l întoarcă pe om la Dumnezeu, și pe Dumnezeu la om, și aceasta voiesc azi să le dau celor ce ne aud din cer pe pământ. Acum stăm în rugăciune cu poporul cuvântului Tău ca să gătim ploaie pe pământul Tău cel pecetluit pentru lucrările Tale, căci Tu cobori aici și dai cuvânt peste pământ, și apoi, Doamne îndurerat ca și sfinții Tăi, ne vom așeza în cuvânt și vom grăi. Amin.

Binecuvântată să fie rugăciunea poporului Meu, și apoi binecuvântată să fie intrarea sfinților Mei ca să grăiască. Amin.

Binecuvântată și cu rod ceresc să fie credința ta, Ierusalime al venirii Mele, iar dragostea ta de Mine să se înmulțească în tine. Între frate și frate să fie lucrarea Duhului Sfânt, ca să nu ai păcat împotriva Duhului Sfânt, popor hrănit din cer.

Inima ta să fie adevărată pentru Mine și schimbă-te mereu din har în har, din slavă în slavă, căci lucrul Meu este sfânt și nu pot să-l lucrez pe pământ fără să am sprijin de la om. Suflă tu în focul Duhului Sfânt și aprinde-l tot mai viu în mijlocul tău mai înainte de orice lucrare a ta, și vei fi ca sfinții, ajutorul Meu între oameni, iar Eu Mă voi arăta de la tine Stăpânul și Dumnezeuul tău pe pământ. Amin.

Iar voi, copii care stați porți de intrare pentru Mine, vegheați apoi pentru tot cuvântul Meu cel de azi și puneți-l în carte, că proorocul Meu Ilie are lucrul zilei. Întăriți-vă duhul și trupul, căci Eu vă întăresc, și mult doresc să fiți voi mereu, mereu sprijiniți spre pacea Mea cea din voi pentru venirea Mea cuvânt peste pământ.

O, adu-ți aminte mereu, mereu de tot cuvântul Meu de peste tine și îl păzește pe el, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Si iată, la rugăciunea ta am stat cu sfinții înaintea ta, Ierusalime, iar acum Mă așez în carte cu tot cuvântul zilei, cu lucrul proorocului Ilie, căci lucrul lui merge înaintea Mea spre oameni ca să-i învețe pe ei calea cu Dumnezeu pe pământ, precum este scris să fie mai înainte de ziua Mea cea mare. Te îndemn, poporul Meu, să nu iei în deșert numele Meu și cuvântul Meu, ci să-l împlinești, că fără împlinirea lui peste tine tu nu ai putea fi ocrotit, fiindcă fiecare este ocrotit de viața lui cea sfântă dacă o are, dacă o împlinește în el înaintea Mea. Voiesc să-Mi fii popor păpușă, dar taina aceasta și adâncimea ei, tu trebuie s-o pricepi și s-o crezi apoi, căci dacă omul nu știe ce trebuie să fie el înaintea Mea, nu-și poate lucra ființa pentru Mine, nu se poate da Mie ca să-l fac pe el voia Mea și să rămână el înaintea Mea pentru lucrul Meu cu el. E mare minune să am Eu sfinți pe pământ și să Mă sprijin cu ei și să le fie lor milă de Mine și de durerea Mea cea de la om. Viața cea cu bucurii pe pământ este viață fără de rod, dar viața cea cu lucrul Meu în om este viață sfântă în care nu încap semeție omenească, ci încap lucrul Meu cel pentru răscumpărarea omului de sub viața lui cea fără de ascultare de Dumnezeu. Viața sfântă nu se poate numi așa decât dacă poartă în ea rodul milei de Dumnezeu, duh iubitor de oameni ca să-i tragă pe oameni la Tatăl, căci când Eu am plecat la cer după ce am înviat, am zis că lucrarea Mea este să-i trag pe toți la Tatăl, iar omul cel cu viață sfântă trebuie să poarte în el lucrarea Mea, și numai atunci se numește întreagă și sfântă lucrarea lui și viața lui înaintea Mea, voia lui în voia Mea și voia Mea în voia lui, ca păpușa care este purtată de mână de duhul stăpânului care o face pe ea.

Omul înțelepciunii pământești își face mereu păpuși, mereu făcături care ascultă apoi de el, iar duhul lui satana se bucură împotriva Mea și stă tare ca un biruitor peste Mine prin omul cel fără de Dumnezeu pe pământ, și care își are de stăpân peste el mintea lui. Eu însă Mă bucur de omul cel cu viață sfântă și care se face sălaș al Meu cu mintea lui, cu voia lui, așa cum a fost proorocul Ilie în mijlocul lui Israel, poporul care lua numele Meu în deșert închinându-se minții și voii lui și uitând de calea vieții, și iată, e mare lucrare să fie a Domnului calea vieții omului, viața și inima lui, și suspină sfinții Mei din pricina omului care nu poate să se facă după adevăr fiu al lui Dumnezeu pe pământ.

Sunt azi cu proorocul Ilie în suspinul Meu cu care cobor pe pământ. Mă însoțesc sfinții în coborârea Mea, căci hrana lor este cuvântul Meu, și mult au așteptat ei masa Mea de cu-

vânt, statul lor la masă cu Mine pe pământ, căci pământul este așternutul cerului și nu altceva este locul celor din cer, și Mă doare cu adânc suspin slaba credință și puțină omului înțelepciune. Nu se mai sfiește omul de Dumnezeu, iar așternutul lui Dumnezeu este pământul, și nu vrea omul să înțeleagă bine acest adevăr pe pământ. Suspină sfinții ca și Mine de dorul omului, dar omul nu se mai arată, iar Eu aștept suspinând și Mă ustură rana răbdării și Mă ustură mereu, și omul nu mai vine, și rabdă cerul de sfinți și de îngeri, rabdă cu jale uitându-se ca și Mine să vină omul, să vină și să-Mi dea odihna Mea. Amin, amin, amin.

Toată lucrarea Ta, Doamne, tot prelungul Tău suspin doare în sfinții Tăi, căci toți trăiesc în Tine, Dumnezeule îndurerat. Dau să strig după om ca să-l întorc la Tine, precum este scris să lucrez lucrarea mea înaintea Ta ca apoi să vii văzut, dar omul nu vrea să vadă dinainte ce zi este aceea, o, Doamne. Eu însă mă las cuvânt peste poporul Tău ca să-l pregătesc pe el după plăcerea Ta înaintea Ta, că multă stăruință ne trebuie în lucru ca să-l ținem pe om în Tine, Doamne.

O, popor din cer hrănit cu Duhul Sfânt, ferește-te să faci păcat împotriva Domnului și a Duhului Sfânt, Călăuzitorul tău. Ți-a dat Domnul călăuză, pentru că te-a iubit. Urmează după ea pe calea ta cu Domnul, că dacă nu vei face așa, pierzi darul milei și al iubirii de ea, că mare dar de la Domnul are cel ce are milă și iubire de călăuza ta spre Dumnezeu. Când cel ce te călăuzește are suspinul Domnului în el și te muștră pentru depărtarea ta de Domnul, tu să nu fugi de paza ta cea de la Domnul, de purtarea Lui de grijă pentru tine. O, popor al milei cerești, nu folosi călăuza ta spre Domnul numai pentru cele ce se văd ale tale, numai pentru viața trupului tău, ci folosește-o pentru cele ce nu se văd ale tale. Cel ce-și rănește călăuza, pierde mila și iubirea de ea, pierde frumusețea credincioșiei, pierde darul milei de Dumnezeu și se iubește pe sine omul. O, nu dormiți când cei ce vă călăuzesc suspină de la voi cu suspinul Domnului în ei. Când ei suspină de la voi, nu stați în nepăsare. Aveți grijă mare de puterea Domnului din ei, că puterea sufletelor lor este de folos Domnului, și apoi vouă, celor ce vă numiți poporul cuvântului lui Dumnezeu. Învățați să fiți ca păpușa, care nu poate să facă nici o durere, nici un suspin făcătorului și îngrijitorului ei. Ea ascultă fără de întoarcere de voia stăpânului ei, și mare taină este aceasta ce voiește Domnul să înțelegeți voi pentru a voastră mântuire. Taina aceasta au înțeles-o toți sfinții, dar sfinții sunt cei ce au făcut voia Domnului între oameni și înaintea îngerilor lui Dumnezeu.

Feriți-vă de închinarea la idoli, ca să nu pierdeți calea cu Domnul, căci acest păcat este diavol. Nu țineți lângă voi și cu voi lucruri multe, căci nu vă sunt de folos, ci sunt strânsură împotriva libertății voastre cu Hristos. Țineți prin tot locul curat, curat de duhul celor multe pe pământ, ca să Se poată Domnul odihni în tot locul cu voi și ca să nu vă scrie satana închinători la idoli și la omul vostru cel vechi, care-și oprește ale sale pentru ale sale și care îl rup pe el de unitatea cea curată între frații cei de o potrivă. Strânsura cea multă vă face să vă închinați ei, iar Domnul v-a învățat pe voi în chip minunat pentru cele ce trebuie să le aveți. Tot ce aveți, să le aveți pe cele de folos Domnului cu voi, și să le țineți în tot locul curate foarte, ca să aveți însoțitori îngerii. Nu vă bucurați, nu vă încântați nici cu ochii, nici cu inima de nimic de pe pământ și din om.

Simțirea și gândirea puneți-le înaintea călăuzei voastre, ca să se poată umbla la cele greșite ale voastre înaintea Dom-

nului, Care voiește atunci să vă scape de vina cea împotriva vieții cea cu umilință înaintea Domnului. Iubiți-L pe Domnul cum voiește El și nu cum voiți voi să-L iubiți. Nu săvârșiți fapte ascunse, simțăminte vinovate care vă îndeamnă să le băgați în întuneric, căci toate se vor vorbi de pe acoperișuri și v-ar fi greu atunci. Taina păpușii este lucrare dulce, căci omul are și suflet, și e dulce lucrarea de păpușă, lucrarea omului care împlinește numai voia Domnului pe pământ și nimic din voia lui, din gustul lui, din trupul lui. Numai așa veți fi cei căutați ca aurul, voi și Domnul Dumnezeu vostru, prin lucrarea ascultătorilor de Dumnezeu. Nu vă temeți ca oamenii, ci fiți încrezători ca fiii, căci oamenii se tem că-și pierd voia liberă, care nu-i ține pe ei ai Domnului, iar fiii se tem să nu-L piardă pe Domnul pentru ei înșiși, căci greu este acest păcat al fiilor netemători de Dumnezeu și care cad apoi în rândul fiilor oamenilor. Dar voi țineți-vă în temerea de Domnul, și El vă va da vouă lucrare de fii. Amin.

Voi, fii ai oamenilor, desfăceți-vă auzul când eu, proorocul venirii Domnului, îi învăț pe cei ce cred sfințindu-se pentru ziua venirii lui Hristos. Oricine ați fi voi, când săvârșiți faptele necredinței voastre, zadarnic spuneți: „*Cine ne va vedea pe noi?*“. O, așternutul Domnului este pământul, și nu este nimic ascuns de ochii Domnului, de cerul Domnului. Alergați după vindecare de păcate și de toate cele ascunse din voi. Nu stați nevindecați, că iată, bolnavul primește pe doctor și îl caută când are dureri, dar omul cel păcătos nu-și mai caută vindecare și nu mai are minte să-și vadă viața lui căzută. Dați-vă Domnului spre vindecare și sculați-vă mai înainte de ziua Lui cea mare când toți îl vor vedea pe El, căci morții aud glasul Domnului și se vor scula curând și vor mărturisi, iar cei vii cu trupul se vor înspăimânta de ziua Lui cea mare și nu vor mai fi necredincioși.

Eu, Doamne, Ți-am întărit în veghe poporul de peste tot, și i-am chemat la înviere pe fiii oamenilor. Curând, curând va pieri calea omului și semeția lui și va rămâne calea Ta pentru cei ce au iubit-o pe ea. Eu, Doamne, cu râvnă râvnesc să se lepede omul de sine și de idoli și să se facă voie a Ta spre pacea Ta, Doamne. Amin, amin, amin.

— Iar Eu, Domnul, cu tine îmi pregătesc calea spre om, o, proorocul Meu, și îți fac trimiteri să iei de pe pământ duhul necredinței și al rățacirii omului și să-l aduci pe om spre Duhul adevărului, Care este Dumnezeu. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, tu pregătești iarăși în mijlocul tău pomenire pentru cei ce au trecut cu trupul, și am pe cineva din ei care Mă roagă îndurerat să-i dau glas pentru ziua pomenirii lui, iar Eu împlinesc, că e vremea Scripturii glasului Fiului lui Dumnezeu, care se aude de către cei din morminte ca să se scoale ei întru venirea Mea. Amin.

— Mă apropii, Doamne, de cei ce călăuzesc poporul Tău spre Tine și pe Tine spre poporul Tău, așa cum și pe mine m-au călăuzit cu iubire, căci inima lor este iubire și au în aluatul lor duh iubitor de oameni. Mă apropii să-mi facă intrarea, căci mi se face pomenirea cea de nouă ani de când Tu ai trimis pe îngerul Tău să mă aducă la Tine. Îmi amintesc, o, Doamne, de Scriptura Ta când erai de doisprezece ani și când scuturai înțelepciunea Tatălui peste cei fără de Tatăl prin faptele lor, chiar dacă ei se credeau fii ai lui Avraam. Doisprezece ani aveam când m-ai luat la Tine, și am mărturisit lucrarea Ta la cei ce n-au crezut-o pe ea pe pământ, și apoi ei au așteptat și așteaptă de atunci rodul ei. M-ai luat la Tine, iar eu întru aceasta am cunoscut că m-ai voit, că n-ai lăsat

să se bucure de mine vrăjmașii Tăi, Doamne. Îi rog cu stăruință pe cei ce mi-au fost părinți după trup, îi rog să urmeze poruncile Tale și să le lepede pe ale oamenilor, căci oamenii de peste tot le fac cu mâna, și ei nu au putere de ajunsă să stea întru Tine, iar Tu nu poți să stai alături cu cei fără de lege care-i răvnesc pe ei spre lume. Ajută-i pe ei să nu piardă darul cel mare al iubirii și al milei pentru cei ce călăuzesc din partea Ta pe poporul cuvântului Tău, și care m-au călăuzit și pe mine pentru Tine, și apoi mi-au dat intrarea lângă Tine după mila Ta și după stăruința lor. Ajută-i pe cei ce m-au născut după trup, ajută-i spre inimă curată după voia Ta și nu după voia lor, și dă-le duhul temerii de Dumnezeu și al credincioșiei după voia Ta și nu după voia lor, Doamne. Desparte-i pe ei de lumea care-i încântă și îi cheamă, că eu suspin de mila Ta și de mila celor ce Te aduc cu atâta greu ca să-Ți călăuzești poporul și ca să-i dai mereu viață din viața Ta, milosule Doamne. M-ai miluit și pe mine ca să nu mă pierd, ca să nu mă ia lumea de lângă Tine și să mă fac pildă rea înaintea celor ce aveau să creadă în lucrarea cuvântului Tău. Dădusem să gust depărtarea de Tine, chiar dacă mă temeam de Tine, iar Tu ai împlinit peste mine Scriptura care spune: «*Străjuie-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El*». Îți mulțumesc acum în cer, și Te rog mângâie Tu și alină ranele celor ce călăuzesc din partea Ta pe poporul Tău, și iartă-i pe cei ce viclenesc împotriva lor, și ajută-i pe cei ce îi lovesc, ajută-i să părasească mânia și iuțimea și să nu-i viclenească pe cei ce veghează călăuzind pe poporul Tău, că ei sunt sub sarcină grea, iar inima lor e dulce, și mulți nu știu să priceapă aceasta, și le fac lor dureri, iar ei plâng în Tine și nu în ei cum plânge omul cel cu milă de el însuși. Eu plâng de mila lor, căci i-am iubit și m-au iubit, dar mă și bucur azi în mijlocul poporului Tău care pomeneste ființa mea înaintea Ta. Mă mângâi de la toți, îi privesc cerește, și Te rog din ceata rugătorilor din cer, mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta și paște-o pe ea și înalță-o, Doamne, iar pe cei ce m-au născut după trup ferește-i de lume și de duhul ei și dă-le lor din Duhul Tău, și dă-le lor mereu darul milei de Tine după voia Ta, milosule Doamne. Amin.

— A cum, Eu, Domnul, îmbrățișez pe cel mărturisitor între cei din cer și îi dau lui la rugăciunea lui, dar el așteaptă mângâiere pentru Mine din mijlocul poporului Meu.

O, poporul Meu, cât de mult te-am învățat! Cât de mult te învăț! Vin la tine însoțit de cerul de sfinți și de mărturisitori. O, poporul Meu, proorocul Ilie suspină suferind cu Mine în el pentru tot omul care se închină la el însuși și la toți idoli lui, la lucrul mâinilor lui. Eu voiesc să vin, dar îl aștept pe cel așteptat, îl aștept să vină la Mine, să se lepede de sine, să fie cu Mine și nu cu el însuși, să-Mi slujească după placul Meu și nu după placul lui, să lucreze în via Mea și nu în via lui și a lumii, să se ia după simțirea Mea, căci aceasta este taina omului păpușă, așa cum Eu, Domnul, am fost în mâna Tatălui numai voia Lui mereu, numai Fiul Lui mereu, numai după chipul și asemănarea Lui, și așa voiesc să fie și omul, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2006

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Grija poporului pentru coborârea Domnului în cuvânt. Lucrul pă-mântesc să fie împletit cu lucrul duhovnicesc. Primirea mustrării și vindecarea duhului frăției. Cei ce nu au umilință de duh nu-l pot birui pe diavolul.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, Unul născut din Tatăl mai înainte de vecii. Acum două mii de ani L-am ascultat pe Tatăl și am venit pe pământ, întrupat. Prin trup de Fecioară am trecut și M-am născut și am crescut ca omul și M-am slăvit ca un Dumnezeu ca să Mă fac cunoscut omului și să nu fie omul fără de Dumnezeu pe pământ, și să nu fie Dumnezeu fără de om, căci Eu pentru om M-am făcut asemenea omului la chip, după ce la început l-am făcut pe om după chipul Meu cel din Tatăl purces. Amin.

Sunt în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Mi-am întărit cărarea spre tine ca să Mă țină ea și ca să pot să Mă fac cuvânt pe masa ta, și mult aș vrea să-ți amintesc mereu să ai grijă de cei din porți mai mult decât de tine, căci Eu prin porți intru la tine, poporul Meu, iar ele trebuie întărite mereu, mai mult decât orice lucru pe care-l faci tu pe pământ cu duhul și cu trupul. Când ai grijă de cei din porți, de Mine ai grijă, iar când ai grijă de tine, Îl uiți pe Domnul, Îl lași ca pe o grijă mică a ta, și atunci porțile Mele spre tine sunt slabe, iar Eu cu greu vin cuvânt spre tine dacă vin. Și dacă nu vin, Îmi rămân cuvintele în cer, căci crucea Mea peste cei din porți e prea grea pe pământ când Eu Mă fac cuvânt de hrană pentru cei ce mănâncă și beau din gura Mea cuvânt, cu foame și cu sete hrănindu-se și adăpându-se din el.

Voiesc să Mă sprijin cu tine, poporul Meu. Eu nu de altceva am zis să fii tu popor al Domnului pe pământ. Voiesc să Mă ajuți să Mă slăvesc pe pământ, dar dacă dai să ai grijă de tine, Mă uiți pe Mine, uiți de statul Meu cu tine și de lucrul pe care îl am de împlinit Eu în vremea aceasta de venire a Mea. Eu mereu, mereu M-am sprijinit cu omul cel iubitor de Dumnezeu pe pământ, și altfel n-am putut să lucrez decât prin mânia Mea peste omul depărtat de Dumnezeu Făcătorul. Acum două mii de ani l-am ajutat pe om să Mă cunoască de Dumnezeu venit din Tatăl pe pământ în chip de om, și cu ucenicii Mei cei culeși din lume M-am sprijinit pentru lucrările Mele între oameni. Căutam mereu, mereu să le întăresc credința ca să Mă poată ei mărturisi apoi de Dumnezeu venit la oameni pe pământ. Acum sărbătoresc în mijlocul tău amintirea zilei minunii când Eu, voind să Mă las văzut cu slava Mea pe care o am de la Tatăl, i-am luat pe trei din ucenici și M-am suit cu ei pe muntele Tabor și i-am făcut să vadă pe cele ce nu se văd cu ochii cei trupești ai omului. Toți trei au văzut și toți trei au mărturisit apoi voia Mea prin care i-am făcut pe ei să vadă dumnezeirea Mea, deschizându-le ochii pentru vederea ei între sfinții Mei Moise și Ilie, cei ce nu s-au dezbrăcat de trup înainte de a nu mai fi văzuți ei între oameni. M-am lăsat descoperit pe munte cu ei de o parte și de alta a Mea și M-am lăsat auzit cu vorbirea Mea între Mine și ei, iar ucenicii Mei au mărturisit și au zis să rămân cu Moise și cu Ilie pe munte, iar ei să facă trei colibe ca să Mă ocrotească de cele ce aveam să pătimesc pentru salvarea omului cel despărțit de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul stă despărțit de Dumnezeu pe pământ, iar Eu te-am făcut popor al Meu ca să grăiesc peste tine cuvântul Meu și să-l audă omul și să se întoarcă la Domnul, căci greu Îmi este fără de om pe pământ. Voiesc să Mă ajuți în toată vremea să fiu cu tine în toate ale Mele și în toate ale tale, căci am de lucrat lumină și strigare peste om. Scoa-

lă-te dis-de-diminează cu grijă de Mine și te așează în armonie între Mine și tine, și ascultă de cei așezați călăuză de la Mine peste tine, căci Eu de aceea te-am făcut popor al Meu. Nu-ți pierde vremea cea cu Mine când tu lucrezi pe cele ce trebuie să fie și să se facă pentru Mine și pentru tine. În lucrul tău să nu te lași de Mine, să nu stai fără Mine între frate și frate și să nu ostenească inima și gura ta să mărturisească slava Mea dintre cer și pământ, căci trebuie să știe și să vadă toată lumea că Eu sunt cu tine între oameni, poporul Meu. Tu trebuie să cunoști tot mai mult taina Mea din mijlocul tău și prin care Eu stau acoperit și te îngrijesc ca să fii tu al Meu. Tu trebuie să te înveți tot mai mult cu tainica Mea lucrare din mijlocul tău și să vezi tot mai mult că Eu sunt cu tine prin cei ce sunt cuvântul Meu în mijlocul tău, căci dacă tu crezi că sunt numai ei și atât, vei fi la sfârșit cu cei necredincioși, căci atunci vor vedea aceștia ce n-au văzut și ce n-au crezut când trebuia să creadă pentru plata credinței lor. Credința are plată, dar vederea nu are nici o plată, ci ea este judecată a necredinței peste cei necredincioși, și nu este dar din cer vederea cea pentru credință.

O, poporul Meu, schimbă-te din slavă în slavă, căci tu ai peste tine cuvântul Meu. O, fiilor, când vă răniți unul pe altul, căutați să-l simțiți pe cel rănit și nu vă culcați să vă odihniți până ce nu vă vindecați unul altuia rana. Prin această lucrare vă veți învăța unii pe alții vorbirea cea cu folos, cea plăcută Domnului, și veți înțelege că altfel de vorbire nu vă mântuiește, ci vă osândește. Învățați să nu vă supărați unii de la alții, unii pe alții, chiar de ați avea pricini între voi, ci căutați să vă vindecați unii pe alții prin pildă bună și apoi prin grăire cu dor și cu Dumnezeu în ea. Nici o conștiință să nu loviți, să nu slăbiți sau să se știe apăsată sau vinovată prin voi. Vindecați ranele pe care le-ați făcut, că aceasta iubește Domnul între frați. Nu-l credeți pe celălalt vinovat pentru voi, căci fiecare are el însuși de răspuns pentru el, iar dacă are cineva vină pentru viața celui ce stă nedreptățit, aceasta cântărește Domnul și nu omul. Cel ce are nevoie de iubire, acela să se facă iubire pentru toți, iubire plăcută Domnului și nu luiși și nu omului, și atunci va primi înapoi înzecit, va primi din lucrul lui cel sfânt. O, nu fugiți de lucrarea cea curățitoare a mustrării și a îndemnării prin cei așezați de Mine în fața voastră, căci mai grea de dus și pe vecii de dus este plata pentru fapte decât mustrarea acum și paza peste viața voastră acum. Din zi în zi schimbați-vă pentru slava Mea dintre voi și de peste voi, căci diavolul, vrăjmașul Meu și al vostru și al venirii Mele cuvânt pe pământ, e înfometat de voi și e zbuciumat pentru statul Meu cu voi și al vostru cu Mine. Fiți popor sfânt, și nimic mult nu vă spun când vă spun să fiți ca Mine, fiilor, și să întăriți cărarea Mea spre voi, iar Eu să stau pe ea și să fiu cu voi și să vă învăț slava Mea, și apoi voi să fiți mărturisitori. O, dacă i-aș avea acum întăriți pe cei din porți, v-aș da mult cuvânt, v-aș ține mult sub slava Mea dintre voi. Căutați să fiți umiliți cu duhul, căci diavolul, vrăjmașul Meu și al vostru, dă să culce la pământ pe cei ce nu au duh umilit și mulțumire pentru statul lor cu Mine. Cel ce are duhul umilit și ascultare pentru tot cuvântul Meu, acela nu este biruit, ci este încercat și lămurit și este mărturisitor prin greu, și apoi este biruitor pentru Domnul Dumnezeuul său, iar cel ce stă nemulțumit, acela are mintea sa și semeția sa, din care își hrănește inima pentru care Îl nedreptățește pe Dumnezeu. Curățiți-vă de orice urmă de semeție și înlocuiți cu dragoste semeția din voi, cu dragoste și cu răbdare, căci semeția aduce în voi nemulțumire, iar nemulțumirea naște în voi cârtire și defăimare de frați și toate ale acestei lucrări, dar Eu vă învăț viața cea fără de păcat, răbdarea cea de sub cruce și cumințenia,

căci fără crucea Mea cu voi, stă departe de voi asemănarea voastră cu Mine, Cel de sub cruce. Fiți plini de lucru sfânt. Primiți-vă unii pe alții. Învățați tot mai mult viața cu smerenie și vorbirea la fel, ca să vă fie dulce viața unii de la alții și să dorească ea după învățătura Mea, căci Eu Mă numesc Învățătorul omului, fiilor. Învățați cumințenia și iubirea cea plăcută Mie între voi, dar primiți-vă unii pe alții cu toate cele învățate de voi de la Mine. Amin.

Și acum, Eu vă întăresc cu pacea Mea pe care v-o dau, iar voi s-o luați și s-o trăiți în voi și între voi. Păstrați-vă în pacea Mea în orice încercare. Mângâiați-vă în suferințe, căci duhul mângâierii este cuvântul Meu de peste voi, și apoi împărțit unul altuia. Schimbați-vă din slavă în slavă prin învățătura Mea împlinită peste voi și arătați-o mereu și stați sub cortul ei biruitori peste tot ce este rău. Pace vouă, căci sunteți plăpânzi! Pace ție, poporul Meu!

Pace vouă, copii din porți, căci zdrobiți vă sculați din zdrobiri, și prin ele cu ele vă întăriți. Eu însă vă sunt alinare, căci unii în alții suferim, Eu în voi și voi în Mine, pentru slava ce va să fie după ce vom birui peste toate și întru toate, ca apoi să gustăm mângâierea cea pentru tot lucrul de sub cruce și sub care am trudit și am răbdut. Amin, amin, amin.

6/19 august 2006

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Lucrarea vieții. Părtinirea pricinuieste omului căderea. Viața călăuzită aduce omului smerenia păzitoare de suflet.

Bat la porți, și Mă fac auzit, și intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea de venire a Mea a doua oară de lângă Tatăl la om.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Savaot, și sunt Fiul mamei Fecioare, în care M-am întrupat pentru ca să Mă nasc și să Mă fac între oameni Mântuitor pentru ei, căci scris este: *«Cel ce crede în Mine, are viață veșnică»*. Amin.

Îmi întăresc porțile, Îmi întăresc cărarea și vin la tine, poporule Ierusalime. Vin cu duhul sărbătorii de azi, că e mama Mea Fecioara sărbătorită cu ziua venirii ei de pe pământ lângă Mine și lângă Tatăl. Întărește-te și tu cu duh sărbătoresc și deschide gurița și Mă cuvintează și laudă-Mă ca pe Mântuitorul și Învățătorul tău, căci te-am scos din lume ca să fac din tine laudă pentru Dumnezeu și să Mă mângâi cu tine în durerea Mea de la omul cel nepăsător de viața și de veșnicia lui cea de la Mine.

O, poporul Meu, nu vrea omul să știe de viața lui cea de veci, iar Eu te-am întocmit pe tine ca să grăiesc cu tine pe pământ și să audă cei vii și cei morți glasul Fiului lui Dumnezeu, precum Eu am spus că va veni această vreme, și iată-Mă, grăiesc cu cei vii cu trupul și Mă aud mai mult ca ei cei din morminte, căci tot ceea ce Eu am grăit, s-a împlinit și se împlinește, și Domnul Se slăvește în cer și pe pământ și îi arată omului calea. Calea Mea spre om este cuvântul chemării Mele și al învățaturii Mele peste om, iar calea omului spre Mine este credința lui în acest cuvânt care de la început era și este. Amin.

O, popor al cuvântului Meu! Eu plâng și suspin cu sfinții cerului, suspin pentru om, căci omul crede că este Dumnezeu, dar nu voiește să facă dovada credinței lui și să se așeze cu lucrare de mântuire înaintea Mea, iar Eu să-i lucrez lui viața după voia Mea. Cea mai mare lucrare între pământ și cer este lucrarea vieții. Ea însă se lucrează cu duhul, nu cu trupul, căci trupul fără duh nu este de nici un folos, decât pentru păcat și

pentru deșertăciunea despărțirii de Dumnezeu a omului, iar Eu suspin cu sfinții Mei, și se face cuvânt peste om suspinul Meu.

O, mamă Fecioară, o, mama Mea, sunt cu duhul sărbătorii tale în mijlocul poporului Meu cel credincios venirii Mele, și se face cuvânt suspinul Nostru, ca să dea el har celor ce îl ascultă. O, mama Mea, în cer e tot o rană pe Dumnezeu și pe sfinți, din pricina despărțirii omului de Dumnezeu și de lucrarea vieții. Sărbătorile Noastre nu sunt sărbători de bucurie, ci sunt sărbători de viață, de lucrare pentru viață, mama Mea. Cea mai mare lucrare a omului, aceasta ar trebui să fie, dar Noi suspinăm în cer pentru om, căci rățacirea lui s-a făcut prea lungă și prea mare, mamă. Duhul lumii a alungat de pe pământ Duhul lui Dumnezeu, iar omul se folosește de numele Meu pentru ca să-și facă lui nume, dar nu viață, mamă, și vai omului care nu merită să-și facă nume cu numele Meu, și vai celui ce se bizuie pe om și nu pe Dumnezeu, și nu pe taina lucrării vieții, lucrare care se învață, și numai apoi se lucrează, mamă.

Iată, vin Învățător pe pământ. Trec prin tine, poporul Meu, trec cu cuvântul învățaturii Mele ca să Mă ia de la tine omul care aude lucrarea Mea de viață din mijlocul tău. Nu poate omul din lucrul mâinii lui să-și zidească viață. Nu poate omul nimic fără de învățător mereu peste el, iar el nu crede aceasta. Eu după ce M-am dus la Tatăl le-am spus ucenicilor Mei să nu se depărteze de Ierusalim până nu se vor îmbrăca cu putere de sus, cu Duhul Sfânt, Care îi va învăța pe ei toate, luând El de la Mine și dându-le lor din ale Mele, iar ei erau în toată vremea în templu, lăudând și binecuvântând pe Dumnezeu, lucrând lucrarea vieții, lucrarea lui Dumnezeu peste ei. Cel ce crede în Mine, aceasta face, și învățând de la Mine, așa lucrează, căci Eu sunt Învățătorul Care îl învață pe om să creadă, și prin credința lui în Mine să lucreze apoi cu Dumnezeu peste viața sa, nu prin sine, căci sinele lui nu-l ajută pe om decât la despărțirea de Mine, și apoi la rățacirea lui departe de Mine.

O, mama Mea, stau cu viața cuvântului Meu în mijlocul poporului Meu și Ne alinăm suspinul. Unul altuia Ne dăm alin în ziua ta de serbare între sfinți, iar de la lucrarea Noastră să ia poporul viață, mamă, și să ia viață omul rățacit de Dumnezeu, căci omul nu mai cunoaște cărarea vieții. O, mama Mea, așează-te cu Mine în cuvânt, ca să Ne audă omul, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**cum să ne curmăm durerea și jalea cea de la ea, copile al Tatălui Savaot, și copile al meu? O, mare este taina de copil, iar omul a pierdut acest duh frumos și nu mai știe să dea peste el întâietate Celui ce l-a făcut pe el, Dumnezeule copil. O, numai Dumnezeu a știut să rămână copil, numai El, numai Tu, Fiule copil al Tatălui și al meu, și iată, taina lucrării vieții este atât de aproape de om, dar cine mai vrea să priceapă lucrarea tainelor, Dumnezeule Fiu!? Privirea inimii omului stă departe de lucrarea vieții, și omul nu mai are vedere pentru viață. Nu mai privește omul la Tine, Dumnezeule al vieții. Tu ai Duh dătător de viață. Tu ești viața cea fără de moarte a omului. Dar nu este omul vinovat de rățacirea lui, cum sunt vinovați cei ce s-au pus învățători peste oameni fără ca să se facă ei cale spre Tine a oamenilor, Dumnezeule copil. Tu ai rămas copil, căci ești ascultător. Cât ai stat cu trupul văzut pe pământ, Te-ai făcut ascultător până la moarte pe cruce și până la înviere și până la înălțare, și apoi, iată, până la venirea Ta acum cuvânt pe pământ, ca să audă cei din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu și să mărturisească ei aceasta, dovedind prin mărturisirea lor taina vieții, puterea credinței care-i ajută pe oameni cu adevărat, așa cum Tu, prin credința atâtor sfinți care Te-au iubit pe pământ, ai făcut adevărată lucrarea credinței

lor și puterea ei.

Îți mângâi suspinul, copile scump al Tatălui și al meu, căci omul este învățat să-l mângâie pe om, și nu pe Tine. Când omul cel greșit este părtinit de cei din jur, el nu poartă folos din aceasta, ci pagubă poartă, și porți și Tu pagubă, nu numai omul greșit, și această judecată a lucrurilor este vinovată, ca și omul cel părtinit, ca și omul cel părtinitor, și de aceea nu are Dumnezeu pe pământ om îmbunătățit cu iubirea și cu răbdarea și cu umilința cea pentru iertarea păcatelor și pentru mântuire cu adevărat. Când Domnul nu este lăsat la cârmă, omul se semețește împotriva altui om, și nu se umilește, căci omul ține cu omul, și nu cu Dumnezeu, și nu cu duhul umilinței, și atunci Domnul își pierde rostul dintre om și om, și cade omul, cade mereu cel ce are parte pusă pentru el de la om, cade și nu stă, și nu este. Iată cât ești Tu de înjosit pentru dreptatea Ta, Doamne și Fiule al meu. Iată de ce nu crește omul. Numai prin umilință crește omul, dar el se așează în locul Tău și judecă cu părtinire pricina omului zbuciumat și pretențios în zbuciumul lui, și omul nu mai propășește în umilința care i-ar da lui viață și ridicare din căderea lui. Peste tot pe unde mulți se numesc creștini și unde Tu nu ești prin duhul umilinței omului, aceia stau sub numele Tău, dar nu caută pentru fața Ta în ei, de vreme ce se părtinesc unii pe alții pentru statura lor în ei. Tu însă vei birui, Dumnezeule copil, și vei strânge laolaltă pe cei smeriți cu duhul și mari cu viața și cu mila, pe cei cu milă de Tine, și nu de ei, și nu de omul care Te ține pe Tine mai jos decât pe el înaintea Ta, căci omul este fără de frică de Dumnezeu prin firea lui și este zbuciumat pentru partea firii lui. Îl învăț pe poporul Tău, Fiule scump, să Te iubească pe Tine mai mult decât pe om, ca să nu aibă el păcat împotriva Ta și a omului, așa cum mulți care-și zic ai Tăi fac acest păcat.

O, popor al Fiului meu Cuvântul! Dacă tu ai da să ții cu fratele tău cel greșit, cel muștrat și pus la învățat și la propășire în umilință, tu îi dai putere să cadă acesta, căci ca să stea omul cu Domnul așa cum este el și nu cum voiește Domnul, nu înseamnă că stă și că este acesta, ci înseamnă că Îi ia Domnului cârma, și este amenințată atunci viața omului, căci vai omului care nu are mereu învățător peste viața lui, mereu cârmă spre Domnul peste pașii lui pe pământ! Te învăț lucrarea vieții, lucrarea umilinței pentru viață, popor al cuvântului Fiului meu. Cea mai mare lucrare între pământ și cer este lucrarea vieții. Așa ți-a spus ție azi Domnul Dumnezeuul tău, Fiul meu. Ea se lucrează cu duhul și nu cu trupul, și se lucrează cu trupul prin cârmuirea duhului, iar altfel de lucrare mântuitoare nu este și nu duce pe om la Fiul meu. Învăță lucrarea umilinței cea cu multă învățătură peste tine, popor chemat la lucrarea vieții, căci fără duh de umilință întru toate, nu este cărare spre viață. Învăță-te să dorești mult și să primești cu multul duh de învățătură, că nu este altceva umilința, decât primirea învățăturii, popor călăuzit din cer pe pământ. Fiul meu ți-a dat călăuză pentru că te-a iubit. Dacă și tu Îl iubești, stai sub călăuză, popor iubit și mult învățat; stai sub învățătură de viață în toată clipa peste viața ta, peste mișcarea minții și a inimii și a trupului tău; stai cum stă Domnul Dumnezeuul tău și al meu sub lucrarea Tatălui, așa cum stă copilul cel cu adevărat copil. Iubește viața cea fără de moarte și nu sta fără călăuză peste viața ta, căci viața cea fără de moarte în om este viața cea mereu călăuzită, mereu probată, mereu vegheată ca să fie, mereu întrebată ca să vorbească, și nu să tacă viața, popor al Fiului meu, Cel dătător de viață.

Dar acum, Doamne și Stăpân al vieții, să le dăm binecuvântare peste ziua de prăznire a mea între sfinți și între ei, și

apoi din nou îi vom învăța. Să le dăm și lor cuvântul ca să grăiască cu noi și pentru noi, iar noi să ne bucurăm din masa lor cu noi și să privim la câtă viață au în ei, la câtă lucrare de viață au între ei înaintea Ta. Amin, amin, amin.

— **O**, mama Mea, Fiul Omului nu are unde să-și plece capul pe pământ, decât în mijlocul acestui popor al cuvântului Meu, și voiesc să fac în mijlocul lui roadele credinței lui, lucrarea vieții, împlinirea cuvântului Meu peste el, mamă. Amin.

Îți binecuvintez sărbătoarea ta cu cerul, Ierusalime de azi, și voiesc s-o binecuvintezi și tu cu inima și cu cuvântul. Împarte-Mă, poporul Meu! Unul altuia dați-Mă pe Mine, fiilor hrăniți din cer, și arătați-Mi că lucrați lucrarea vieții, și arătați-Mi cum o lucrați pe ea. Mama Mea Fecioara a lăsat azi pe pământ cuvânt cu putere de viață și de împlinire. Învățați din el, și se va vedea dacă ați învățat, dar căutați mereu, mereu peste voi lucrarea călăuzei care vă probează vouă creșterea și viața cea întru Mine, și viața Mea în voi.

Deschide-I Domnului peste viața ta, poporul Meu, și lucrează lucrul Duhului Sfânt, iar cei ce lucrează cu duhul în mijlocul tău, aceia sunt mângâierea Mea, aceia au milă de Dumnezeu, și pe aceia să-i urmezi. Amin.

Lucrarea Duhului este ceea ce Eu folosesc de la tine, Ierusalime, căci Duhul este Cel ce dă viață. Cel ce lucrează cu mâna, să nu se îngâmfe înaintea celor ce lucrează cu Duhul. Dați loc Duhului Sfânt și slavei Lui între voi. La lucrul vostru cu mâna să nu tacă Duhul Sfânt, să nu fiți uscați de duh, iar fața Duhului Sfânt este umilința inimii și căldura ei cea pentru Dumnezeu în om. Amin.

Fiți ucenici ai Domnului! Nu fiți ai trupului vostru și atât, fiilor crescuți cu mană din cer. Socotiți-vă cât sunteți ai voștri și cât sunteți ai Domnului în fiecare zi și în fiecare noapte, iar partea Domnului să fie de la voi cu bogăție, și ea se va aduna în Mine și vă va face moștenitorii ei. Amin.

O, popor al învățăturii din cer, învăță și iar învăță lucrarea vieții și lucrează-o pe ea. Ea nu este de la trup. Învăță-ți duhul să biruiască trupul, poporul Meu, și vei fi biruitor peste trup și vei avea viață, și din belșug Îl vei avea pe Dumnezeu, și Mă vei mângâia cu viața ta, și cu rod de viață înaintea Mea vei sta, și Mă voi împărți prin tine la cei fără de viață, și vei avea plată de ucenic al Meu, căci vrednic este de plată ucenicul cel lucrător. Amin, amin, amin.

*

O, mama Mea, am petrecut cu sărbătoarea ta în mijlocul poporului cuvântului Meu. Viață călăuzită voiesc să aibă el. Cel ce ascultă din iubire de Dumnezeu, acela are duh smerit și ține departe de el orice ispită, orice încercare, căci duhul ascultării aduce în inima omului smerenia cea păzitoare de suflet, mamă. Amin.

O, poporul Meu, sunt mereu după tine cu privirea și cu grija. Dacă Eu te povățuiesc, tu trebuie să fii ascultător cu iubire și să împlinești ca un fiu povața Mea, și unul pe altul să te îndemni la împlinirea cuvântului Meu, și să nu-l treci cu vederea, căci ascultarea îți dă ție duhul cel dulce al smereniei cerești și îți întărește puterea și iubirea credinței, de care ai atâta nevoie pe calea Mea cu tine, poporul Meu.

Și acum întăresc binecuvântarea peste lucrul cel nou în grădina întâlnirii. M-am aciuat cu tine în acoperământul cel nou, Eu și cu sfinții Mei în sărbătoare pentru mama Mea Fecioara. Voiesc, poporul Meu, să pot să-ți spun mereu tot ce

am Eu de lucrat și de împlinit cu tine. Voiesc să nu te îndoiești că ești popor mic și că nu ai putere. Tu să nu te bizui pe puterea ta pentru împlinirile Mele rostite peste tine. Tu să fii credincios Mie, iar Eu să pot să-ți spun ție tot ce am Eu de lucrat cu tine și de împlinit, că am proorocit peste tine că în jurul grădiniței în care Mă fac cuvânt și slavă a lui, Eu voi așeza cu tine șirag de mărgăritare și Mă voi slăvi în ele, și voi face dulci și cerești și cu podoabe pe ele locurile Mele cu tine, și îți voi întări vloga pentru cele ce am de lucrat și de împlinit cu tine și prin tine, și vreau să fii ascultător, ca să pot să-ți spun fără strângere de inimă orice lucrare a Mea cu tine, căci tu trebuie să lucrezi mult pentru slava Mea cu tine, care-ți dă ție apoi tot ajutorul pentru viața ta.

Binecuvintez cu multă și sfântă dragoste foisorul cel nou în care am stat azi cu tine în sărbătoare pentru mama Mea Fecioară și unde Eu și cu cerul Meu de sfinți Ne-am odihnit și Ne-am hrănit cu cuvântul Meu, poporul Meu. Masă a sfinților este cuvântul Meu de peste tine, și au pus sfinții binecuvântarea lor sfântă peste acest foisor, acum, și îi vom numi cu cuvântul ziua de pecetluire a sa și ocrotitori cerești peste el, căci oricărui lucru și fapta cea văzută a sa când Eu lucrez cu tine, îi dau apoi îngeri ocrotitori și nume îi dau. Amin.

Tu, poporul Meu, când iei cuvânt de împlinit de la cei ce stau înaintea ta din partea Mea, tu să nu zici că ascuți de ei, ci să crezi că pentru Mine lucrezi și îplinești dacă ei sunt cuvântul Meu, și așa vei fi credincios în ascultare și vei fi îmbrățișat de cerul Meu de sfinți, căci toți sfinții Mei au iubit pe pământ ascultarea de Dumnezeu, lucrând cu Dumnezeu și nu altfel ascultare, poporul Meu.

O, mamă, să împlinim tot cuvântul sărbătorii Noastre cu ei și să le dăm încă putere pentru împlinirea voii Mele în ei și cu ei, mamă. Amin, amin, amin.

— O, Doamne și Fiule al meu! Tu, prin smerenia Ta cea nesfârșită ai luat trup din trupul meu în chip sfânt și Te-ai îmbrăcat în fire omenească și Te-ai lăsat biciuit de om, dar omului îi este atât de greu să se închine cu smerenie înaintea smereniei Tale, Doamne. Toți cei ce au fost și sunt vătămați pe pământ, din lipsa smereniei au fost și sunt aceștia încercați, căci omul nu se poate smeri ușor, decât numai dacă este încercat.

O, popor al învățurii Fiului meu, toată mândria omului se sfărâmă înaintea smereniei lui Dumnezeu, și omul nu știe această tainică lucrare care îl încearcă pe el de la Dumnezeul milei, Cel ce mântuiește mulțime de suflete, smerindu-le pe ele prin puterea smereniei Lui care îl cercetează pe om, ca să nu piară omul. Omul mândriei pământești nu vine la smerenie decât prin mila lui Dumnezeu pentru om, căci Domnul a luat fire omenească și l-a învățat pe om înălțarea spre Dumnezeu prin smerenia și prin iubirea Lui apoi.

O, fii ai Fiului meu, fiți cuviincioși, căci fața duhului smerit din voi trebuie să se vadă bine și să împrășteze în jur Duhul lui Dumnezeu, statul Domnului cu voi și între voi. Fiți blânzi și smeriți ca Fiul meu. Nu încetați să învățați și să lucrați așa. Nu uitați că aceasta aveți de lucrat între voi înaintea Fiului meu, Domnul vostru. Lucrarea vieții este lucrarea umilinței cea cu multă învățătură peste voi. Fiți cuviincioși. Nu numai la cei cuviincioși între voi le dau acest întărit îndemn. Mai vartos le spun aceasta la cei mai puțin atenți și deprinși cu frumusețea cuviinței, așa cum a fost frumusețea mea, frumusețe cerească în om, de la care vine în om iubirea și dorul pentru duhul ascultării sfinte și pentru viața binecuvântată, copii ai învățurii cerești. Voi sunteți fiii învățurii venite din cer peste

voi și trebuie să arătați ca rodul cel bogat al cuvântului care vă învață, căci cel mult învățat de Dumnezeu Îi este dator lui Dumnezeu pentru învățătura vieții, pentru frumusețea vieții cea plăcută în cer și pe pământ. Lucrarea vieții, aceasta să căutați, și cu călăuzire să vă purtați pentru ea înaintea Domnului, ca să fiți cuviincioși și mângâioși pentru cei din cer care vin cu Domnul la masă cu voi, ascultând împreună cu voi cuvântul vieții. Binecuvântată să fie sărbătoarea mea cu voi în foisor nou, căci Fiul meu și oștirea care umblă cu El a poposit în grădina întâlnirii și vă mângâie cu sfinții pentru împlinirea acestui frumos și dulce foisor. Și va poposi Domnul în el cu oștirea venirii Lui și vă va răsplăti cu iubirea Lui, căci Fiul Omului nu are unde să-Și plece capul ca să vină, și vine la voi și binecuvintează locurile Lui cu voi și Se slăvește pe pământ la voi, învățându-vă pe voi Duhul Lui Cel blând și smerit. Amin.

O, Doamne și Fiule al meu, i-am povățuit să ia peste ei Duhul Tău Cel blând și smerit, ca să fie ei ca Tine și ai Tăi. I-am învățat să fie cuviincioși înaintea și în afara lor pentru purtare sfântă între ei și între fiii oamenilor care îi văd și îi știu pe ei ai Tăi. Iar Tu vei pecetlui învățătura mea de peste ei și le vei da putere pentru împlinirea ei, căci smerenia Ta este puterea Ta și biruința Ta dumnezeiască peste cei ce Te ascultă pentru ea. O, de ar vrea omul să se uite la Tine și să învețe, Doamne! O, de s-ar uita omul la smerenia Ta când el se prăbușește înălțându-se ca un om, căci înălțarea este omenească, iar smerenia este dumnezeiască, o, Doamne plin de umilință pe pământ și în cer. O, adu-l la frumusețe cerească pe om și vindecă-l pe el de duhul lui și dă-i de la Tine, că poți, Fiule Doamne. Cu duh de mamă îți cer, ai milă de toți cei răătățiți, Fiule Doamne. Dă-le lor puterea să se facă fii-copii și să asculte de Dumnezeu pe pământ, Dumnezeule-copil, și să ia în ei Duhul Tău. Amin, amin, amin.

— O, mamă a Mea! Eu voiesc, prin poporul cel învățat, să strălucesc cu strălucirea Mea între cei de pe pământ, mamă. Eu de aceea îl învăț și îl îndemn mereu pe acest popor, mamă. Iar acum, rămâi în duhul mângâierii Mele, că ești mama Mea și ești în mijlocul oștirii venirii Mele cu sfinții, mamă. Duhul mângâierii dintre Noi să fie învățător peste poporul Meu, mamă, și așa să lucreze el înaintea Mea și unul înaintea celui alt lucrarea vieții, mama Mea. Amin.

O, popor călăuzit de Dumnezeu și din cer și de pe pământ! Înseninează-te cu Duhul Meu și aprinde-te cu El și pentru El și lucrează smerenia Lui în mijlocul tău, și frate cu frate să lucreze lucrarea vieții. Amin. Împărțiți-Mă între voi, fiilor, și dați-Mi putere să stau cu voi și dați-Mi viață între voi. Să nu puteți să stați fără Mine. Ascultarea aceasta s-o împliniți, și să fiți cuviincioși pentru ea. Nu treceți peste cuvântul Meu fără să-l împliniți. Lăsați înaintea oricărei griji grija împlinirii cuvântului Meu și a Duhului Sfânt între voi. Fiți fiii ascultării. Iar și iar vă spun: nu treceți cu vederea cuvântul care cere să-l împliniți. Aduceți-vă Mie ca fii ai ascultării și stați sub binecuvântarea Mea ascultând, fiilor. Amin.

O, popor călăuzit, slava Mea din mijlocul tău este cuvântul Meu și ascultarea ta de el și fapta lui cea împlinită, prin care Eu te numesc fiul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2006

*Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul**Patria română este taina patriei cerești, iar Domnul o îndeamnă la pocăință și la lucrarea împărăției cerurilor.*

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, Domnul Iisus Hristos. Tatăl M-a trimis, nu vin de la Mine Însumi. Mă fac cuvânt peste pământ și Mă fac carte. Nu vorbesc de la Mine Însumi, ci de la Tatăl, și sunt voia Tatălui Savaot pe pământ și în cer, între oameni și între sfinți. Amin.

Vin la tine cuvânt cu sărbătoare de sfinți, popor al cuvântului Meu cel dătător de viață. Vin la tine ca să-i bucur pe sfinți, căci cei ce-și zic fiii împărăției cerurilor stând în loc știut sfânt, aceia nu fac roadele împărăției, iar Eu o iau de la ei și o dau celor ce rodesc faptele ei, precum am spus acum două mii de ani că voi face. Amin.

O, Tatăl Meu Savaot, sunt Fiul Tău Cel îndurerat de la om. Suspînul Meu și al sfinților Mei numai Tu îl mângâi, că ești Tată. Omul vorbește de Noi cu duh de îngâmfare și se dă fiu al împărăției cerurilor în loc știut sfânt între oameni, dar oamenii nu știu, săracii, că fiii împărăției cerurilor sunt cei ce au în ei duhul pocăinței și roadele lui, Tată. Acum două mii de ani când Ioan a ieșit din pustie ca să-l vestească pe poporul iudeu pentru duh de pocăință, el le spunea că s-a apropiat împărăția cerurilor, și veneau spre el și se botezau cu apă mulți din cei ce-l aveau proorocind și chemând la pocăință, dar celor ce nu făceau roade de pocăință, pe aceia el îi dădea pe față ca pe unii care fugeau de mânia lui Dumnezeu, și nu că se apropiiau de duhul pocăinței și de roadele ei apoi.

Suspîn cu sfinții, Tată, și de la Tine suspîn, nu de la Mine Însumi. Ca și acum două mii de ani caut după om ca să-l trag la Tine și la Mine, și nu cunosc oamenii duhul pocăinței spre iertarea lor, Tată. O, Tatăl Meu, să-i dăm omului înțelepciunea cea de sus, Tată, căci omul este jos, și de jos culege, și nu-și cunoaște omul cărarea, Tată. De cincizeci de ani stau cu masă de cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp, dar greu mai învață omul să stea la masa Noastră, la masă cu Noi, Tată, la masa împărăției cerurilor, Tatăl Meu. Mi-e dor de om cu roade de pocăință în el, și voiesc să-l ajutăm pe om, o, Tată. Amin, amin, amin.

O, dulce Fiul Meu, cum să Te mângâi, cum să Te alin, tată? O, când Te voi avea fără de durere de la om, dulce Fiul Meu? De șapte mii de ani Îți aștept Eu bucuria și odihna, ca un Tată milos și îndurerat de durerea Ta, dar omului nu-i este milă de Dumnezeu, Fiule zdrobit de dor ca și Mine, Tatăl. Suntem zdrobiți, suntem așteptând și suspînând, ca și sfinții care se poartă cu Tine în venirea Ta pe pământ la om, tată. Când a ieșit Ioan să Te vestească venit, ca să Te primească poporul Israel, erau prea îngâmfăți în duhul lor cei care stăteau mari peste Israel, iar gustul pocăinței nu-l putea atinge pe el, din pricina păcatelor lui și a depărtării lui de Dumnezeu, și Te-a luat Israel ca pe unul care-i tulbura liniștea lui, și Ți-a făcut rost de vină și Te-a răstignit pe cruce, Fiul Meu trimis din cer pe pământ după om. N-am avut ce să facem atunci, decât să suspinăm și să Ne lăsăm mici, purtând în trupul Tău cel chinuit toată ispășirea vinei omului care nu știe decât să păcătuiască în însuși trupul său ca să nu aibă Domnul loc în el, Fiule fără adăpost în om pe pământ. Atunci a ieșit Ioan și Te-a vestit, iar acum Tu Însuși vii, tată, și Te vestești venind cu sfinții și făcând voia Celui ce Te-a trimis atunci și acum, căci Tu ascuți de Mine, Fiule scump. Amin.

O, popor al Fiului Meu Cuvântul! Să știi, tată, că dacă prin duh de pocăință vine omul spre acest izvor dătător de

viață, atunci omul știe să facă roadele împărăției cerurilor, dar dacă el vine să scape de plata păcatelor lui nelucrând pocăința în duhul lui, unul ca acela nu a dat de lucrarea împărăției cerurilor, lucrare care își are roade în om și în afara lui apoi.

O, popor călăuzit de Fiul Meu întru a Sa venire cu sfinții Lui! Patria română este patria Domnului, patria venirii Fiului Meu în a doua Sa venire pe pământ, precum Eu, Tatăl, L-am trimis. Tot pământul în lung și în lat va auzi și va înțelege în curând că patria română este patria cerească, patria sfinților Domnului, căci Fiul Meu va birui pentru slava ei, pentru înnoirea ei, iar cei ce vor fi în ea vor rodi din mijlocul ei roadele împărăției cerurilor, și va fi Dumnezeu mângâiat, căci rodul Său Îl va mângâia pe El. Amin.

O, popor care ascuți glasul Fiului Meu întru a doua Sa venire pe pământ! Dă, tată, veste peste pământ; dă, tată, cartea Domnului în cele patru laturi, ca să facă roade vrednice de pocăință cei ce se vor sfinți pentru Domnul și pentru patria cerească, patria venirii Lui cu sfinții pe pământ. Nu te îndoi, tată, de această împlinire. Glasul împărăției cerurilor este cuvântul Fiului Meu, cu care pregătește patria cerească și slava ei în mijlocul pământului. Amin.

O, țară română! Eu, Tatăl, te îndemn la pocăință, la lucrarea roadelor împărăției cerurilor în mijlocul tău. Primește iubirea Fiului Meu, care se face cuvânt pe vatra ta. De cincizeci de ani lucrează Domnul la veșmântul tău cel pentru venirea și pentru slava Domnului tău. În tine este Domnul cuvânt, căci te-a ales să fii patria cerească pe pământ, iar Eu, Tatăl Savaot, încununez Adevărul, pe Fiul Meu Cuvântul în mijlocul tău, și spun: cuvântul cel de peste tine este Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu am binevoit, și te învăț cu duh și cu cuvânt de Tată: ascultă glasul Fiului Meu și împlinește-l pe el, spre slava Lui și a ta. Amin, amin, amin.

Ti-am ascultat iubirea pentru țara venirii Mele cu sfinții, Tată Savaot. Strig în ea și Eu, și sfinții Mei vestea împărăției cerurilor peste ea. Eu vin în ea pregătindu-i slava, dar puțini se trezesc ca să Mă ia în ei cu strigarea Mea. Eu însă le voi da o inimă nouă, iar ei vor căuta apoi și vor găsi înțelepciunea cuvântului Meu și se vor sfinți pentru roade de pocăință, roadele împărăției cerurilor, Tată, și se va împlini pe pământ taina patriei cerești, după cuvântul Tău și al Meu, Tatăl Meu. Amin.

Mărturisesc și eu, Doamne. Strig și eu ca și acum două mii de ani. Atunci am strigat la poporul Israel ca să se pocăiască pentru împărăția cerurilor, cu care Tu veneai la el, iar acum strig la poporul român să vină spre pocăință, spre roade cerești și spre mărire apoi, după voia Ta. Amin.

Te strigă Ioan Botezătorul, popor român. Patria ta e patria cerească, fiindcă în ea Se face Domnul cuvânt de venire a Sa a doua oară de la Tatăl pe pământ. Cei ce vestesc în tine numele Domnului, să nu vorbească de Domnul unii altora cu duh de îngâmfare, ci cu duh de pocăință, arătându-și unii altora calea cea cu bucuria smereniei pe ea, spre duh de pocăință și spre roadele împărăției cerurilor apoi, iar de nu vor lucra așa, iată, împărăția cerurilor se ia de la ei și se dă celor ce fac roadele ei, iar cei ce se îngâmfă sub numele ei, aceia vor rămâne goi și rușinea lor se va vedea. Amin.

O, căiește-te de viața ta cea fără Dumnezeu în faptele ei, poporule român, și te îmbracă în veșmântul curăției și stai înaintea Domnului, smerindu-te sub slava venirii Lui la tine, spre înveșmântarea ta și a pământului pe care stai, căci patria română poartă pe ea taina patriei cerești, și vei vedea îm-

plinirea acestui cuvânt, căci duhul pocăinței și duhul proorociei dă acum să te trezească și să te înnoiască, țară a Domnului la sfârșit de timp. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului lui Dumnezeu, deschide-ți tot mai cu dor înțelepciunea și te așează în taina împărăției cerurilor înaintea celor ce iau de la tine cuvântul vieții și al împărăției sfinților pe pământul tău. Arată slava Domnului, vestește-o peste tot, precum eu am vestit-o, și smerește-te prin duhul pocăinței și prin cuvântul lui Dumnezeu, care te așează în împlinirea lui. Cartea Domnului să-ți fie odihnă și toiag și trezie ție și celor ce o iau de la tine spre pocăința lor și spre roadele împărăției cerurilor în ei. Stai ascultând de Domnul tău, popor hrănit din cer, căci ascultarea ta va fi biruința Domnului, și apoi mângâierea Sa și odihna Sa. Amin, amin, amin.

Iată glasul lui Ioan, care botează duhul omului în duhul pocăinței și al credinței sfinte. Eu, Domnul, sunt vestit de sfinți, iar Tatăl Mă mărturisește Fiul al Său în mijlocul oștirii sfinților venirii Mele, căci oștirea sfinților umblă cu Mine, așa cum este proorocit să fie. Amin.

O, popor învățat de duhul venirii Mele, de cuvântul Meu care așteaptă pe pământ împlinirea lui! Taina patriei cerești începe de la tine, de la acest pământ, pe care Eu am așezat și așez după voia Mea. Învățătura cea din mijlocul tău, ai grijă mereu să fie numai de un fel. Toți să vă învățați unii pe alții învățătură la fel, căci Domnul este Unul. Poporul Israel era îngâmfat pentru că se știa poporul lui Dumnezeu pe pământ, dar tu, popor mititel, stai în duh de pocăință mereu, și el te va ajuta să stai și să fii. Eu te povățuiesc prin cei ce sunt cuvântul Meu în mijlocul tău să iei înțelepciune din Scripturi, dar să nu iei singur. Ia și învață să fii și să poți, căci tu trebuie să fii lucrul cel nou, aluatul cel nou, cel plin de rodul învățăturii cerești, care-ți dă ție față slăvită și împlinirea ei, poporul Meu. Stai la gura izvorului învățăturii care curge prin cei ce te învață ca și Mine din mijlocul tău, și să bei dacă stai, și să nu mai însetezi apoi, ci să fii apoi, și împlinit să fii și să înveți, căci numai cel împlinit prin învățătură, numai acela învață, numai acela este, iar cine nu știe să învețe, nu este și nu poate cu Domnul unul ca acela.

Iată, am lucrat în tine cuvântul sărbătorii de azi, poporul Meu. Ioan, botezătorul Meu, a fost cale a venirii Mele cu oștirea sfinților. Te-am întărit și Eu pentru împărăția Mea de peste tine, iar Ioan i-a povățuit pe oameni spre pocăință și te-a îndemnat pe tine spre înțelepciunea împărăției cerurilor, căci tu această lucrare o ai împărțită de la Dumnezeu, iar rodul ei este așteptat de oștirea sfinților care vin la masa Mea cu tine și se hrănesc din ea. Te privesc și te așteaptă sfinții, popor al venirii Mele. O, nu uita de duhul cel frumos al pocăinței, Ierusalime. Prin el îndeamnă-te frate pe frate la roadele împărăției cerești, care vine la tine ca să te țină în ea. Unii de la alții să ne întărim: Noi de la voi, și voi de la Noi, căci cerul cel plin de sfinți așteaptă cu dor pe pământ patria cerească și împărăția ei. Patria cerească este taina cea de peste tine în toată frumusețea ei, în toată taina ei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2006

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Grijile vieții nasc neînțelegeri. Vremea despovăririi pământului și taina patriei cerești. Omul nemulțumit este cursă pentru om.

Mă anunț la porți că vin cuvânt pe pământ. Sunt Domnul. Deschideți-Mi, voi, porți, ca să intru cuvânt în carte și

să-i hrănesc cu el pe cei ce stau la masa venirii Mele cu sfinții, acum, la sfârșit de timp. Amin.

Așez pe masă zi de sărbătoare între sfinți a mamei Mele Fecioara. Toți sfinții așteaptă ziua coborârii Mele cu sărbători la voi, dar și voi să le așteptați, și să vă hrăniți cu ele duhul, și să dați celor ce așteaptă de la voi hrana cuvântului Meu, ade-vărata mângâiere a vieții, copii împărțitori de Duh Sfânt venit cu Mine din Tatăl la om. Pe pământ nu este în om cunoștință care să știe să vă iubească pe voi pentru Mine, fiilor copii, dar sfinții Mei vă au ca pe comoara Mea între oameni și vă mângâie truda sub care Eu, Domnul, vă așez pentru voi și pentru ei, și vă apără de loviturile care bat spre voi, căci pe pământ omul e plin de grijile lui, iar grijile sunt din lume, nu sunt din cer, și îl despart pe om de grija de Domnul. Grijile vieții sunt cele ce nasc neînțelegeri între om și om, iar când Eu umblu să-l cerce-tez pe om între om și om, omul nu este învățat să fie întreb- de statul lui cu Dumnezeu pe pământ, de statul Domnului în el, și omul nu mai știe care este timpul lui pentru grija de el, și care este timpul Domnului pentru grija de Domnul, iar Domnul așteaptă de la om petrecere în Domnul, și tot așa și sfinții aș-teaptă, trăire în Domnul, fiilor copii.

Iată, așez pe pământ masă de praznic, masă de cuvânt pentru serbarea mamei Mele Fecioara, poporul Meu. Zilele venirii Mele cu sfinții sunt în toi și mulți se hrănesc din ele cu duhul cuvântului Meu cel dătător de viață, dar cel mai mult se bucură și se hrănesc din ele sfinții și îngerii Mei, toate oștirile cerești, martorii coborârii Mele, iar Eu chem omul la Tatăl și la Mine, că a venit odată cu venirea Mea această vreme. Amin.

O, mama Mea, Ne așezăm cu sărbătoarea ta în foisorul Nostru cel nou, mamă. Am binecuvântat nu demult tot lucrul care va ieși pentru înfrumusețarea grădinii întâlnirii, mamă, și așa fi voit să rostesc cuvânt dulce, cuvânt cu putere pentru ivirea acestui foisor și apoi pentru ucenicii lucrători de Duh Sfânt adunați în el la sărbători cu sfinții, mamă, dar numărul și pu-terea celor puțini de care Mă sprijin M-a făcut să lucrez în taină pentru ca să aduc spre vedere acest mărgean, mamă. Grăiesc tainic celor din porți, iar ei lucrează după cuvântul și înțelep-ciunea Mea, și cu paza cuvântului Meu de peste ei rostuiesc ei pe cele frumos așezate și lucrate și îngrijite apoi pe pământul Meu cel nou cu ei, căci Eu cu ei înnoiesc pământul și omul, mamă. Le-aș vesti lor ziua de pecetluire și de sfințire și de nu-mire sfântă peste acest dulce foisor, dar Mă uit la puterea și la statura poporului Meu cel mic și Mă aplec, căci sunt Dum-nezeu, mamă, și se apleacă și cei ce Mă poartă în mijlocul po-porului Meu, căci timpul Meu cu ei și prin ei e cu anevoie de înțeles, mamă. Omul nu mai știe ce înseamnă timpul lui pentru grija de el însuși și ce înseamnă timpul Domnului cu el pentru grija de Domnul și pentru petrecerea lui în Domnul și pentru Domnul, iar Eu lucrez tainic, și Mă strecor printre grijile omu-lui și lucrez lucrarea Mea, mamă.

Voi, sfinții venirii Mele cu oștirile cerești, așezați-vă în foisorul Meu cel nou cu Mine și cu mama Mea Fecioara pentru sărbătoarea ei în cer și pe pământ. Stăm la masă de cuvânt. Eu, Domnul, sunt Cel ce așez pe masă hrana. Luați și mâncați alături de fiii poporului Meu pe pământ între oameni. Această colină, pe care Eu, Domnul, o înfrumusețez mereu și iar mereu la cuvântul Meu cel împlinitor, este pajiștea cea pentru sfinți pe pământ. Așezați-vă! Amin.

Iar acum, o, mama Mea, tu să le fii lor petrecere, iar po-porului Meu cel mic la număr și la putere să-i fii povață, să-i fii îndemn și întărire a celor cerești pentru el, mamă, căci tu le ești azi sărbătoare, mama Mea. Amin, amin, amin.

— **T**u, și cu sfinții Tăi, Fiule Doamne, la masă de praznic sfânt, de timp sfânt cu poporul Tău de azi.

O, nici Tu, nici noi, sfinții Tăi, nu ne putem odihni în odihna patriei cerești atâta timp cât mai este omul care păcătuiește pe pământ în însuși trupul lui spre câștigul diavolului ca să aibă diavolul încă împărăție împotriva împărăției Tale în om și pe pământ, Fiule, Mieluțule jungariat de la păcatele omului. Noi, cei cerești, așteptăm cu lacrimi fierbinți în cer și pe pământ vremea despovăririi de păcatele din om a pământului, și atunci patria cerească se va împlini în toată taina ei și va fi ea nouă odihnă pe vecii, Fiul meu scump. Amin.

O, popor mititel al Fiului meu! Mă fac povață peste tine și te dăruiesc cu ea și te învăț nașterea ta mereu din Fiul meu. Cel ce nu se naște de sus, acela nu este de sus, ci este de jos și este din om, iar cel ce este de jos, este ca omul și nu ca Dumnezeu. Cel ce se naște de sus, acela este ca Dumnezeu apoi, și se poartă pe pământ ca unul care este născut din cer, și nu mai seamănă cu omul unul ca acela. Așa trebuie să petreci tu pe pământ înaintea Domnului Dumnezeului tău, și trebuie să fii ceresc și nu pământesc, și trebuie să stai mereu în Domnul, sub cuvântul celor ce mereu, mereu îți aduc pe pământ aminte de cele din cer înăuntrul tău și în afara ta și între frate și frate.

Mereu ca în cer trebuie să vă fie petrecerea între frate și frate, voi, cei care v-ați născut o dată și apoi mereu din cuvântul Fiului meu, Care dă să vă țină mereu în scutecelul cel de nou-născuți, ca să nu fiți trecători pe pământ, ci veșnic să fiți. Iată, eu vă povățuiesc la petrecere cerească în voi și între voi, între voi și Domnul, precum Domnul petrece între El și voi când Se face cuvânt din Tatăl peste voi. Vă învăț mereu taina iubirii cerești, iar cel ce o trăiește apoi pe ea este acela care o pătrunde pe ea, și, apoi, cel ce o pătrunde pe ea este acela care se lasă cuprins de ea și în ea de câte ori ea se deschide ca să-l cuprindă pe cel ce o voiește pe ea cu el. Grijile vieții să nu vă împovăreze pe voi. Voi să stați împovărați cu iubirea cea de sus, iar cel ce între voi nu stă așa, acela nu poate pentru iubire, ci poate pentru grijile vieții. Unul ca acela să stea umilit, să stea atent ca nu cumva să lovească și să-i subzească pe cei ce poartă în ei iubirea cea de sus, ci, din contra, ei să slujească celor ce stau sub povara iubirii cerești pe pământ. Omul din firea lui nemulțumit cu mintea și cu inima, trebuie să se lupte mereu să nu greșească în jur prin acestea ale lui, fiindcă nemulțumirea lui nu l-ar mai lăsa să se curețe prin umilință și prin pocăință de greșale și să fie iertat pe pământ și în cer, ci l-ar îndreptăți pe el, căci așa este lucrarea cea rea a nemulțumirii din om și care îl conduce pe om pentru sine spre judecată asupra altui om, și vai celor deprinși cu acest întuneric al duhului de judecată și al răutății lui și care Îl dau jos pe Fiul meu de pe tronul milei și al dreptății a toate! Poarta Domnului este dreptatea. Prin ea vine Domnul pe pământ spre om, prin ea poate trece omul cu pricinile lui spre Domnul, dar dreptatea Domnului, poarta Domnului, este pentru cei săraci cu duhul, este pentru cei ce se leapădă de sine ca să învețe ei apoi să-și ducă Domnului viața lor și apoi să urmeze Domnului pe pământ, și pe calea dreptății să-și poarte pașii lor.

Vă învăț taina iubirii cerești. Vedeți să nu cădeți din ea. Vedeți să nu vă învățați fără ea. Duhul cel omenesc din voi dă să vă ocupe mintea și înțelepciunea cu cele ale grijilor vieții, dar iubirea cea de sus se zbate de sus pentru voi și vă grăiește ca unor fii și vă spune mereu cu glas din cer așa: treceți din trup în duh, descătușându-vă mereu de omul cel firesc, care se luptă în voi împotriva Duhului, și înveșmântați-vă în toată

clipa, la îndemnul cel de sus și cel de lângă voi, în omul cel duhovnicesc, care mereu, mereu se schimbă, trecând din trup în duh, făcându-se din firesc, duhovnicesc și petrecând în Domnul. Ca între sfinții cerului să vă fie vouă petrecerea între frate și frate. Ca între cei mai mici dintre sfinți să petreceți în Domnul, căci cei care au stat cuprinși în această lucrare de venire la om a Fiului meu Învățătorul, prea puțini din ei au fost duhovnicesți, prea puțini din ei au priceput taina iubirii cerești, iar cei mai mulți au lovit mereu cu mintea lor cea slabă, cu aluatul lor cel trupesc, și au subrezit mereu cărarea Domnului spre om, cărarea omului spre Dumnezeu, căci sunt fără de minte cei trupești, și cunoscând pe Dumnezeu nu-L cunosc pe El nici-cum și nu-L primesc între ei.

Vă las sub iubirea cerească acum. Vă las în petrecere cu sfinții și iarăși vă voi vorbi vouă despre cei ce n-au voit să-I înțarească Domnului cărarea venirii Lui pe pământ, ci, din contra, au voit să I-o înfunde ca să nu mai fie ea, ca să nu mai vină Domnul cu împărăția Sa înspre om. Cântați acum cântare de slavă și prin ea apropiați inimile voastre spre taina iubirii cerești între frați, mărturisind ea apoi înaintea Domnului pentru voi și păstrându-vă pe voi în scutecelul cel de nou-născuți, ca să nu fiți voi trecători pe pământ, ci veșnic să fiți, ca să nu trăiți voi viață trecătoare, ci viață veșnică să trăiți. Amin, amin, amin.

— **O**, scumpă și duioasă de fii cerești pe pământ, mama Mea! Inima ta de mamă a Mea nu cunoaște în ea decât aluatul cel ceresc al tainicei iubiri, iubirea cerească pe pământ ca și în cer, mamă. O, dacă am putea să așezăm cât mai curând pe pământul patriei cerești iubirea cerească, mamă! Pe pământ e omul mai tare, omul care păcătuiește în însăși mintea sa și apoi în însuși trupul său, iar iubirea cerească trebuie să biruiască din Noi și din cei iubitori de ea pe pământ și să așezăm pe pământul ales fața și strălucirea patriei cerești, mamă. Așteaptă pământul român despovăririi lui, mama Mea, iar cel ce nu primește în el și pentru el iubirea cea de sus, va primi acela dreptatea cea de sus, căci cerul și pământul, Dumnezeu le-a făcut, mamă. Amin.

O, poporul Meu! Aștept ajutorul tău în toată clipa, aștept mult, căci fața patriei cerești trebuie să fie ca și Dumnezeu, fără de păcat, iar pământul de sub ea trebuie să fie masă curată, așternut sfânt pentru sfinții Mei, și așa va fi, căci Domnul proorocește și împlinește. Amin.

Binecuvintează pe Domnul, Ierusalime, și dă-I Lui rod de iubire cerească și trăiește tu în Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu, și învață de la El, ca să nu fii trecător pe pământ, ci veșnic tu să fii. Amin, amin, amin.

*

Acum, copii străjeri în calea Mea, dacă am dat loc duhului sărbătoresc, însoțit de cuvântul Meu și al mamei Mele Fecioara, iarăși Ne întoarcem în carte, așa precum mama Mea a spus, ca să lăsăm așezată în ea jalea Mea și usturimea Mea de la cei ce au voit să-Mi înfunde cărarea după ce Eu Mi-am luat dintre ei pe trâmbița Mea Verginica. În toată vremea Mea cu trâmbița Mea cea de dinaintea Mea vestitoare, Eu numai aplecat am putut să stau între cei care Îmi aciuau trâmbița. Nici unul nu M-a lăsat să stau drept ca un Dumnezeu, ci numai aplecat. Ca un Dumnezeu milos M-au voit toți, iar altfel nu Mă primeau peste ei. Ca unul Care să le facă voile pe care și le făceau, așa M-a vrut poporul care auzea glasul Meu de trâmbiță, iar trâmbița Mea stătea ca și Mine, aplecată, și sunam din ea cum puteau ei să Mă lase, și de-abia încăpeam cu

adevărul Meu peste cei ce auzeau glasul Meu. Dacă dădeam să umblu în ei ca să-i fac luminoși și curați, ei Îmi dădeau peste gură și peste mână și nu puteam să fiu ca Dumnezeu între ei, căci Mă voiau să fiu ca omul, iar suspinul Meu și așteptarea Mea după ei se sfârâma în trupul trâmbiței Mele, miloasă și ea, din pricina deșertăciunii din care ei nu puteau ieși.

O, poporul Meu de azi, când tu auzi durerea Mea de ieri și de azi, atât de lungă durere, tu lasă-te cuprins de Mine și de ea, că ea Mă doare și n-am cu cine s-o împart și s-o port, căci poporul cel de la început, după ce Eu M-am coborât cuvânt acum cincizeci de ani, a vrut petrecere cu Mine, și nu cruce ca Mine, iar Eu am purtat singur crucea vremii și am plâns mereu în trupul trâmbiței Mele Verginica, și oftatul Meu durea în ea și nu aveam pe pământ cu cine s-o mângâi pe ea sub crucea Mea cea grea. I-am adus lângă Mine și lângă ea, apoi, pe cei de departe, pe cei mai mici ai Mei pe atunci, cu care azi Mă sprijin Eu pentru venirea Mea, și am proorocit pentru ei, și apoi Eu M-am încălzit la focul dragostei lor pentru Mine și pentru poporul Meu cel rătat de la dragostea de Dumnezeu și de la ascultarea de cele de sus. Am dat cuvânt să-și facă ei apoi acoperământ lângă casa Mea și lângă poporul Meu, lângă trâmbița Mea, și să Mă mângâie ei pe Mine și pe ea în durerea Mea, care durea în ea, iar ei așa au împlinit, și s-au așezat aproape. Iubirea lor era mângâierea Mea. Credința lor era puterea Mea atunci, căci nu găseam credință în Mine între cei ce ascultau din gura Mea cuvântul vieții. I-am strâns la pieptul Meu și al trâmbiței Mele pe cei abia chemați de Mine lângă izvor, și nu era iubire ca a lor în poporul Meu Ierusalim atunci, și le spuneam celor reci cu Mine, le spuneam de plânsul Meu, de dorul Meu, le spuneam că nu am iubire ca a lor în Ierusalim, iubire ca a celor pe care Eu i-am aflat și i-am strâns la piept pentru iubirea lor ca să Mă încălzesc cu ei și de la ei, căci Eu sunt iubire din cer, și nu altceva sunt Eu.

Iată durerea Mea de ieri și de azi, că n-am încăput cu noul Meu rod între cei ce ascultau din gura Mea cuvânt și nu-l îplineau pe el. Mi-au dușmănit rodul Meu cel nou și s-au sculat să Mi-l strivească și să Mi-l alunge și să nu mai poată Domnul prin cei credincioși și miloși între ei, iar drumul lucrării Mele dădea să Mi se înfunde. Au dat să facă vad în fața râului vieții ca să nu mai vină Domnul la ei cu învățătura vieții, așa au făcut cei peste care douăzeci și cinci de ani suflasem cu mila cuvântului Meu peste ei.

Venise vremea s-o iau în sânul cerului Meu de sfinți pe Verginica și nu aveam dintre ei rod în picioare de care să Mă sprijin cu lucrarea Mea apoi, fiindcă cei învățați de Mine n-au învățat și n-au voit să fie sfinți și curați și fără de păcat așa cum trebuie să fie cei născuți de sus, cei ce sunt ai Domnului între cer și pământ. Și dacă trâmbița Mea a venit la Mine din dureri și prin dureri, Eu, Domnul, a trebuit să împlinesc cuvântul spus că voi grăi până la sfârșit. Am ridicat, atunci, cu puterea Mea, pe sora trâmbiței Mele și am făcut din ea puncte pentru Mine și am trecut sprijinit de ea apa cea tulbure pe care o ridicaseră cei rămași în urma trâmbiței Mele în curțile Mele de pe pământ. Această bărcuță a luat în ea pe cei loviți de invidia și dușmănia celor ce nu mai voiau cu izvorul cuvântului Meu peste ei, așa cum nici până atunci n-au știut aceștia cum să creadă în el și cum să bea din el, și n-au ținut ei seama de porunca Mea cea de acum două mii de ani prin care i-am numit fericiți pe cei credincioși Mie, spunând așa: *«Fericiți sunt cei ce nu se smințesc întru Mine»*. I-am urcat atunci pe puncte pe cei credincioși, ca să nu fie striviți de valuri, și am trecut cu ei, biruind furtuna și valurile ei și lucrând dreptatea Mea pentru ei, căci cei de

dinaintea lor lângă Mine i-au dat pe ei hulei și vânzării și batjocurei și disprețului, așa cum au făcut cu Iosif cel vândut de ei frații lui. Eu însă am stat cu putere și drept în fața celor ce au voit să-i stârpească pe cei aleși Mie mai în urmă, și i-am nimicit pe cei ce dădeau să-Mi smulgă de pe pământ rodul cu care aveam să înaintez cu vremea Mea, și nu să Mi se înfunde calea și să nu mai vin. O, cât de mult se temeau acești micuți ai Mei! O, cât de răzbunător a fost pe Mine și pe ei diavolul cu temerile lui peste ei! Cu amenințări și cu îngroziri îi înfricoșau pe ei, căci duhul rău avea putere, prinsese putere mare prin cei plini de duhul invidiei, care auzind cuvântul Meu peste ei, n-au putut iubi împlinirea lui, căci au fost iubitori de trup și nu de Dumnezeu și nu de cei iubitori ai Mei.

O, poporul Meu de azi, prea grea Mi-a fost durerea în Mine și în cei iubitori ai Mei, căci duhul rău nu i-a voit pe ei, și s-a ridicat cu duh de minciună prin cei fățarnici care erau știuți de lume popor al lui Verginica, neam al ei, porecliți de lume sfinți. O, poporul Meu, duhul minciunii a îmbrăcat atunci fața credinței în Mine și a pazei pentru lucrarea Mea și Mi-a învinuit prin minciună urzită cu tâlc omenesc pe cei firavi ai Mei, de Mi i-a alungat și Mi i-a defăimat, și prin aceasta a lucrat de Mi-a pierit poporul care abia se ținea pe picioare, bietul de el. Privește tu, poporul Meu, privește tu acum la trupul minciunii, căci a crescut mare, mare acest trup, dacă s-a lăsat hrănit cu multul de duh străin de Dumnezeu și de mersul lui Dumnezeu pe pământ.

O, poporul Meu, plâng cu jale în mijlocul tău și nu Mă pot alina de jalea Mea. Cum să fac, oare, să încap cu duh de pocăință în cei ce n-au voit să știe cum să le fie milă de Mine, Cel rămas fără casă după ce am luat casa Mea dintre ei pentru necredința lor și pentru ca să le încerc pe viu credința și să-i dovedesc pe ei și aluatul din ei? Am voit cu tot cerul Meu să-i aduc și pe ei la împlinirea cea pentru sfinți, și i-am povățuit pe toți să îmbrățișeze sfințenia, fără de care omul nu Mă poate vedea și nu Mă poate purta. Ei însă le-au scos nume rău la cei prin care îi îndemnam pe ei să nu rătăcescă de pe drumul Meu, să nu Mă părăsească pentru trupul lor, ci să îmbrățișeze ei bucuria și pacea sfințeniei. Dar ei i-au numit desfrânați pe cei ce nu iubeau păcatul, ci pe Dumnezeu și pe oameni iubeau; i-au numit fermecători și vrăjitori, ca și pe Mine cei ce M-au numit așa, și iată cât au semănat cu Mine cei cu care Eu M-am arătat atunci poporului Meu, aducându-i pe ei la el ca să-i primească el din partea Mea și să le ia de pildă iubirea și credința și credincioșia și cumințenia lor și dulcea lor purtare pe calea Mea cu ei și mila lor pentru poporul Meu cel plin de duh de neascultare și de necredință, după ce Eu, Domnul, îl hrănisem pe el cu cuvântul gurii Mele și cu mărturisiri cerești între ei.

Iată vremea când Eu îi chem la pocăință pe cei care în loc să ia în lucrul lor împlinirea cuvântului Meu după ridicarea trâmbiței Mele la cer, au luat aceștia în mână pietre ca să-i acopere cu ele pe cei cu care, iată, Eu merg înainte cu lucrarea cuvântului Meu, pe care îl slobod cu dor și cu jale de deasupra creștetului lor, din norii slavei Mele cu ei, și cu care Mă port în văzduh și grăiesc peste pământ și împlinesc cuvântul Meu proorocit din vreme prin trâmbița Mea în mijlocul lor pe când el se numea popor al Meu, trăgându-Mă pentru aceasta pe Mine la voile lor ca să le plătesc Eu lor și nu ei Mie că sunt ei poporul Meu. I-am îngrijit în lipsurile lor, că erau săraci, așa cum Eu am ales casa în care am coborât. Mi-am ridicat popor credincios și luam de la el și îngrijeam de ei în lipsurile lor, prin Evanghelia Mea cu Verginica pe pământ, iar ei Mă țineau ca pe un datornic al lor pentru că-Mi luasem din mijlocul lor

sculă ca să lucrez cu ea pământul și cerul cel nou, acum, la sfârșit, precum sunt scrise în Scripturi aceste profeții și făgăduințe ale Mele peste pământ și peste om. Eu dacă le sunt lor dator, iată, le sunt dator cu iertarea lor prin pocăința lor, căci ei au dat să-Mi înfunde calea venirii Mele cu care și azi Mă slăvesc pe pământ peste cei ce au rămas cu Mine după ce Mi-am luat casa dintre oameni, căci pe Verginica am luat-o în casa ei cea din cer, dacă nimeni n-a putut s-o prețuiască pe ea de la Mine și pentru Mine, nu pentru ei așa cum a fost atât cât s-au folosit ei de ea, din munca Mea cu ea pentru pâinea lor.

O, poporul Meu, te ajut Eu să înțelegi durerea Mea de la cei ce n-au mai voit cu Mine atunci, dând să-Mi stârpească de tot calea venirii Mele pe pământ după om, căci au voit să-Mi înfunde cărarea ca să nu mai fie ea, ca să nu mai vină Domnul cu împărăția Sa spre om. De multă vreme port această durere, poporul Meu, și cu ea Mă uit la cei ce nu-și pun în minte să se pocăiască, să le fie milă de obrazul Meu și nu de al lor, căci al lor este mincinos; să le fie milă de durerea Mea, căci a lor este fățarnicie; să le fie milă de viața lor cea de veci, care plânge după ei din Mine. Să se uite ei la cei ce i-au hulit, la cei mai mici ai Mei, pe care i-am așezat între ei atunci ca să Mă ajut cu ei pentru cărarea Mea, pe care nu puteam s-o las să Mi se înfunde, și am lucrat cu greu și cu lacrimi disperate ca să-Mi largesc vadul ei, căci proorocisem că așa de mult va fi să lucrez prin această venire a Mea spre sfârșit. Am proorocit în vremea Mea cu Verginica și am spus că pe cel pe care-l voi găsi lângă trâmbița Mea când ea va trece spre Mine hotarul, acelaia îi voi da să-Mi ducă mai departe biruința și steagul ei, și Mi-am găsit în clipa aceea trâmbița în brațele celor mai mici chemați ai Mei, care au îmbrățișat-o pe ea atunci, și apoi Eu, Domnul, am împlinit așa cum am proorocit. Cei potrivnici Mie însă căutau în proorociile Mele cuvânt neînțeleș de ei, și cu care dădeau ei să astupe cărarea venirii Mele ca să nu mai fie ea. O, cum să fac cu ei, poporul Meu, cum să fac? Iată, ei sunt însemnați în însuși trupul lor și nu dau să se pocăiască mărturisindu-și necredința cea pentru dorul lor de viață fără de sfințenie în ea, necredință cu care ei și-au acoperit goliciunea vieții lor, ca și slujitorii bisericii care nu primesc în ei cuvântul Meu de azi ca să-l împlinească pe el. Eu însă îi dau pe toți de gol și dau să-i ajut să-și vină în fire, căci Eu încă îi aștept; îi aștept să șteargă ei obrazul Meu cel improșcat de ei, căci cei mai mici ai Mei sunt astăzi fața lucrării Mele peste pământ.

Vin creștini la cer, vin cei ce au fost și au ascultat acest cuvânt în vremea lor de pe pământ, și plâng aceștia la hotar pentru că au fost trași la hulă de către cei ce n-au voit să mai fiu Eu, să mai dăinui Eu pe pământ cu glasul cuvântului Meu, după ce casa Mea, Verginica, a venit între sfinți. Plâng la hotarul cerului cei ce au fost trași la bârfă și la hulă, iar pe cei huliți de ei pe pământ îi văd ei rugându-se pentru toți cei ce au hulit și au defăimat glasul lui Dumnezeu și pe cei iubitori de Dumnezeu.

Ai grijă, poporul Meu, și învață de la Mine cum să te păzești de acest duh rău și necunoscut cu fața lui vicleană, duhul invidiei, duhul pe care l-au avut frații lui Iosif cel vândut de ei la străini ca să scape ei de el și să fie ei mari, după ce au aflat de darul lui Dumnezeu de pe creștetul lui Iosif, cel mai mic dintre ei. Mintea ta neîncercată nu poate singură să scape de această urzită pânză de păianjen, poporul Meu, iar pânza de păianjen trebuie stricată și nu trebuie țesută dacă au țesut la ea cei ce au hulit prin ea cu hula lor, cu minciuna urzită de ei, căci fața Mea nu era în aceștia și nu aveau ei cum să urzească din Mine ca să nu fie ei prinși și aruncați în duh de lume de însăși

țesătura lor, care i-a dezbrăcat pe ei de temerea de Dumnezeu și de pedeapsa cea pentru duhul cel rău și împotrivor din ei, căci au dat să-și facă singuri dreptate împotriva dreptății a toate câte numai Eu, Domnul, le văd și le cunosc și le cântăresc pe ele cerește și nu omenește, iar cei ce iau locul Meu ca să facă ei ce trebuie să fac Eu, aceia rămân fără Dumnezeu pe pământ.

Te-am povățuit cu mare iubire și grijă, poporul Meu, și te-am învățat mereu să nu vorbești doi câte doi, în afară de vorbire ca și a Mea între frate și frate, și apoi mărturisită între frați. Te-am învățat să nu iubești bârfă și clevetirea și să nu faci intrigă prin lucrarea ta, căci fiecare om are nevoie de iertare de greșale, poporul Meu, prin nejudecată, fiule. Ți-am spus azi că omul nemulțumit cu mintea și cu inima, acela cade în undița altui om nemulțumit, căci asta este răsplata nemulțumitului de pe pământ. Am spus că acela ar trebui să se lupte să nu greșească lui Dumnezeu și aproapelui său care este fiul lui Dumnezeu între fiii lui Dumnezeu, căci dacă acela greșește și apoi își ascunde nemulțumirea lui și greșeala lui, ea nu-l mai lasă să se curețe de greșalele pe care și le ascunde, și să se aplece apoi spre pocăință și să fie iertat pe pământ și în cer, între frați, și în Dumnezeu apoi. Cel care își are mintea sa pentru el, acela își hrănește cu ea inima și apoi împotrivirea cu care se ridică și țese pânză dușmană asupra Mea, fără să știe că asta face el când îi face așa celui de lângă el.

Iată cum s-a prăvălit muntele dușmăniei de frați pe obrazul Meu dumnezeiesc atunci când Mă luptam să-Mi leg și să-Mi întăresc cărarea Mea de coborâre pe pământ cuvânt după ce Mi-am luat la cer casa în care veneam cu hrană la popor, pe Verginica, tot atât de dușmănită de cei hrăniți atunci, ca și cei dușmăniți de ei în urma ei pentru că Eu, Domnul, începusem să-Mi sprijin pe umerii lor coborârea Mea după ce i-am așezat pe ei înaintea Mea. Mergeam din cetate în cetate peste tot pe unde i-am hrănit pe cei ce auzeau cuvântul Meu prin Verginica, mergeam cu cei așezați de Mine și de ea înaintea Mea pentru popor pe mai departe, și sunam și adunam pe cei ce odinioară erau poporul Meu cel credincios pentru lucrarea Mea de peste ei și care îi aduna pe ei la masa Mea, și vorbea cu ei de lângă Mine trâmbița Mea, și apoi cei mici, tocmiți la lucrul împărțirii cuvântului ceresc, adunau cuvântul și îl duceau acolo unde el trimitea spre trâmbițarea lui peste popor, iar cei dintre cârtitori și iubitori de trup, care s-au întors spre fărâdelegi cu viața lor, mergeau în urma Mea și dărau ceea ce Eu zideam cu sprijinul zidarilor Mei cei mai mici. Pe cei ce dădeau să se ridice spre mântuire mare, căutau de îi trăgeau la un gând cu ei și împotriva Mea și a trimișilor Mei cei mai mici, și așa țeseau aceștia pânza de păianjen a credinței lor fățarnice, prăvălind peste obrazul Meu și peste mersul Meu de la cer la pământ muntele dușmăniei lor, așa cum au făcut și cu Mine cei de pe vremea trupului Meu când am venit să-l dezrobesc pe Israel, cel ce nu mai umbla pe calea Mea.

Ai grijă, poporul Meu, de tine și de Mine și învață de la Mine să te ferești de duhul necredinței care lucrează intrigă între cei ce se scoală spre mântuirea lor, că iată ce lovit am fost de cei iubitori de sine care Mă voiau pe placul lor și care n-au putut să-i iubească pe cei ce Mă iubeau și Mă ajutau sub crucea Mea cea împovărată de suspinul Meu pentru om.

O, tu nu știi să te aperi, poporul Meu. Te apăr Eu. Te învăț Eu cum să cunoști învățătura Mea cea pentru tine. Pilda pașilor tăi, a minții și a inimii tale, să fie cei pe care îi știi de la Mine și nu de la ei sau de la om, și aceia sunt cei ce Mă iubesc și Mă împlinesc, împărțindu-Mă și așezându-Mă în inimile oamenilor pentru ca să-i trag Eu pe oameni la Tatăl și

să-Mi împlinesc această Scriptură și să fiu Eu biruitor prin ea, și nu omul, poporul Meu. Ai grijă să înveți să te ferești să strici lucrarea Mea cu mintea și cu fapta minții tale, căci pilda cea rea a necredinței celor ce au luptat să-Mi înfunde calea, e pildă de neurmat, și din care tu poți să înveți statornicia și umilința și pocăința și să stai tu în duhul temerii de Dumnezeu, Care dă fiecăruia după cum este fapta sa, poporul Meu. Amin.

— **O**, Fiule și Doamne al meu, stau cu grijă de mamă a Ta și a poporului Tău cel firav. Mă lasă, Te rog, să le spun și eu rana durerii Tale de la poporul Tău pe care nu-l mai ai împlinitor cuvântului Tău din pricina celor ce au hulit pașii Tăi care au înaintat prin cei mici ai Tăi, și pe care Tu i-ai așezat înaintea Ta fiindcă au crezut ei cu putere în Tine, Cel ce vii și îi hrănești cu glasul Tău pe cei credincioși și sfinți. Casei Tale se cuvine sfințenie, dar cei ce au umplut de duh de lume casa Ta în care coborai odinioară în pieptul trâmbiței Tale Verginica, aceștia au întinat-o mereu, și o întinează și azi cu cele potrivnice Ție, Doamne al răbdării sfinților Tăi. O, Fiule îndurerat atât de greu, Care Te temi pentru viața turmei Tale mici și firave! *«Mărturiile Tale s-au adeverit foarte»*, după cum este scris, și mereu se adevăresc, căci toți cei ce au hulit calea Ta de la cer la pământ, acum, și pe cei de pe ea iubitori ai Tăi, toți cei ce au lovit, s-au lovit pe ei, și oricine poate vedea că așa este, căci mărturiile Tale adevăresc și se adevăresc.

O, Fiule al meu, casei Tale se cuvine sfințenie, dar cei hulitori își spuneau și își spun: *«Nu va vedea Domnul, nu va pricepe Dumnezeul lui Israel»*. Dar eu, ca o mamă cu milă fără margini pentru durerea Ta, pentru obrazul Tău pătat de cei cârtitori și hulitori atunci și acum, eu spun așa: înțelegeți, voi, cei neînțelepți și nebuni din popor! Înțelepțiți-vă odată! Cel ce a sădit urechea, oare, nu aude? Cel ce a zidit ochiul, oare, nu privește? Cel ce pedepsește neamurile, oare, nu va certa?

O, fericit este omul pe care Tu îl vei certa, Doamne, ca să-l înveți pe el din legea Ta. Așa Te rog eu pentru cei ce au hulit și nu s-au pocăit prin umilință și nu s-au sculat să ridice necredința de peste cei ce au schiopătat prin ea de la calea Ta în urma hulei celor ce au hulit. O, dacă ei au fost mai drepti prin ceea ce ei au hulit calea Ta și pe trâmbița Ta și pe cei ce au urmat după ea, oare, nu puteau să se dovedească ei sfinți și iubitori de cer cu viața lor de pe pământ, apoi? Dar ei s-au dus în lume, Doamne, s-au dus și nu se întorc și nu vor să audă când îi strigi.

Ți-e poporul prăbușit, Păstorule milos. De atâta vreme Te uiți cu jale la cei ce au căzut în urma ridicării la Tine a trâmbiței Tale Verginica. Tu îți sculai poporul, trâmbițând peste el învierea, iar cei ce nu Te-au mai vrut să domnești peste ei, îți dărau zidirea Ta. Ai vrut să întărești peste ei statul păstorilor Tăi apoi, dar ei i-au tras și pe aceia la un gând cu ei, făcându-i să lucreze și ei nedrept înaintea Ta și să uite și ei cuvintele Tale cele proorocite din vreme spre împlinire, Doamne zdrobit de cei pe care i-ai miluit și care nu s-au bucurat de nașterea din cuvântul Tău a celor pe care i-ai adus și i-ai pus înaintea Ta ca să nu stea din strigare trâmbițarea Ta. O, cât lucru Ți-au stricat! O, câte lacrimi Ți-au umplut obrazul Tău dumnezeiesc și ochii sfinților Tăi când aceia le scoteau nume rău celor prin care ai voit să-i ții treji și pe ei, căci dragostea celor mai mici, celor din urmă, a fost și este dragoste mare, Fiule scump, și sfântă este inimioara lor, căci sfântă este în ei iubirea Ta, pe care cei hulitori au numit-o cu nume de păcat, cu nume de batjocură, Doamne umilit de cei ce n-au iubirea Ta și care mint și viclenesc asupra sfinților Tăi, așa cum s-a

petrecut în toată vremea pe pământul Tău.

O, n-au fost duhovnicești cei pe care i-ai învățat atâta vreme prin trâmbița Ta! Prea puțini și prea puțin au priceput ei taina iubirii cerești, despre care eu am grăit azi poporului Tău cel mic. Cei mai mulți au lovit mereu, mereu prin rodul minții lor, prin aluatul lor cel trupesc, și au șubrezeit mereu, mereu cărarea Ta spre om, căci sunt fără de minte cei trupești, și cunoscându-Te nu Te cunosc și nu Te primesc, Fiule al Tatălui și al meu, Mântuitorule Care vii venind ca să-l înveți pe om calea vieții, umilința și pocăința și învierea apoi, Doamne al învierii. Amin.

O, fiilor copii ai Fiului meu! De la Tatăl vă avem noi pe voi. Vă apăra Fiul meu. Voi să nu vă apărați în fața celui ce nu știe ce face Dumnezeu cu voi pentru om. Fiți cumiți. Vă apăra Domnul. Mergeți aplecați. Mergați ca Fiul meu. Fiți cumiți și răbdători, că nu e greu. Domnul e de șapte mii de ani biruit de om, căci umilința a rămas numai pentru Dumnezeu, fiilor mici. E cuvânt mult acum peste voi și peste popor, că multă și mare e durerea Domnului pentru poporul cel pierdut de pe cale, iar Verginica, trâmbița Lui, e plină de dor să-mi mângâie Fiul și pe voi, cei mereu loviți lângă El, ca și El loviți, căci cine lovește în voi, pe Fiul meu Îl lovește, pe El Îl doboară, nu pe voi. Așteaptă Verginica încă o zi de cuvânt sfânt, ca să-L mângâie și ea pe Fiul meu durut, și pe voi, duruții Lui, mereu duruți și puțin putincioși din pricina necredinței celor ce își iubesc viața lor cea trecătoare și mintea lor cea semeață cu care urzesc din firea lor cea omenească slăbire și durere pentru cei de sub crucea grea a Fiului meu.

O, popor miluit și hrănit din cer! Ferește-te de aluatul fariseilor și învață de la Domnul această ascultare, ca să-I fie bine Lui și ție pe calea Lui cu tine. Ferește-te să faci ca Petru, ucenicul Fiului meu, care pentru că I-a urmat Lui, a dorit mărire de la El, ispitindu-L pe El și pentru cel iubit care stătea îmbrățișat cu El, pentru Ioan, iubitul sufletului Fiului meu.

O, bucură-te în umilință, popor miluit, și caută cu taina iubirii cerești, care nu cere în om pentru sine, ci numai pentru Domnul. Fă-ți inima casă sfântă. Aluat din Dumnezeu să ai în ea, căci casei Sale se cuvine sfințenie, popor al învățaturii din cer. Amin.

O, așează cu putere în ea învățătura mea între ai Tăi, Dumnezeule Fiu, și fiu să fie și poporul Tău, ca să aibă el tată, Fiule și Stăpân și izvor al iubirii cerești în fii și între fii. Amin, amin, amin.

— **O**, duioasă mama Mea! Privesc la trâmbița Mea Verginica și pun mângâiere peste durerea ei cea de mult îndurată de ea între cei din cer. Ea s-a mângâiat când tu ai spus că vom veni să grăim pentru cei ce s-au luptat atunci să înfunde cărarea venirii Mele cuvânt la popor, lucrând ei păcatul hulei asupra celor ce Eu i-am tras sub crucea Mea. Ea stă și așteaptă iarăși intrarea Mea în carte, ca să trâmbițeze și ea de lângă Mine și să-și spună oftatul ei cel lung și greu peste cei din cer care plâng cu ea de durerea ei, peste care ea așteaptă ușurare și mângâiere. Amin.

O, poporul Meu, pe pământ e omul mai tare ca Mine, dar Eu, Domnul, aștept să biruiască iubirea cerească între pământ și cer. Așteaptă pământul despovărarea lui de păcatele din trupul și din mintea și din inima omului, iar cel ce nu primește în el iubirea cea de sus, va primi acela peste el dreptatea cea de sus, căci cerul și pământul, Dumnezeu le-a făcut, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2006

Praznicul Înălțării sfintei Cruci

Fiii lui Dumnezeu și purtarea crucii iubirii cerești.

Mă însemnez în cartea Mea de azi cu sărbătoarea crucii, căci crucea Mea de suferință s-a făcut mângâiere și putere pentru toți cei care apoi au iubit și au urmat iubirea Mea pentru om, ajutându-Mi să-l întorc pe om la Tatăl, lucrând lucrarea Mea pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, nu găsesc azi putere în porți pentru mult cuvânt, căci în ele se sparg multe dureri, iar Eu nu știu cum să-Mi mai întăresc calea ca să nu-Mi rostesc cu strămtorare cuvântul, ci să Mă mângâi cu el, și să te mângâi și pe tine, poporul Meu, pe calea Mea cu tine, pe calea ta cu Mine, căci calea Mea cu omul trebuie să fie mângâierea omului, și apoi mângâierea Mea de la om.

O, Eu mereu te-am învățat și te-am rugat să nu ai o mai întâi și o mai mare grijă ca și grija pentru cărarea Mea cuvânt pe pământ. Tot ceea ce ți-am spus Eu ție să împlinești după dorirea Mea, nimic nu este mai mult și mai mângâiere Mie ca atunci când tu știi de unde și cu ce să-ți începi toată împlinirea, căci dacă tu nu ai duioșie și milă ca să-Mi îngrijești puterea Mea din mijlocul tău, tu nu Mă poți mângâia cu nimic din ceea ce ți-am spus Eu să lucrezi și să păstrezi, poporul Meu.

Mă doare că nu am putere în porți. E vremea grea, și trebuie să ne mângâiem mereu unii pe alții pe cale, și trebuie duioșie și milă pentru această mare și întâi lucrare de la unii la alții, și trebuie dragoste pentru cer, căci pământul are suferință de la lipsa dragostei cerești de pe el, și suspină mereu pământul după cuvântul Meu pe el.

O, poporul Meu, frumos este ciorchinele de strugurel copt și bine mirositor! În el stau frumos bobitele, și își dau întâietate în buchetul lor. Așa te voiesc Eu pe tine în sărbători când tu îți oprești lucrarea trupului. Miros cu bună mireasmă voiesc să-Mi fii în serbările Mele cu tine. În fiecare sărbătoare te doresc ciorchine, și te voiesc să-Mi împarți Mie și la sfinți miros ceresc și mângâiere, și putere să-Mi dai, fiule. Nu este rod mai frumos și mai dorit de la tine spre Mine, ca și rodul împlinirilor sfinte dintre fii, poporul Meu. O, învățați-vă să nu uitați cele ce Eu v-am împărțit spre lucrare cerească de la voi spre Dumnezeu, căci am nevoie de puterea Mea între voi, fiilor. V-am povățuit să aveți de lucru cerește. Am spus să vi se dea de lucru. Nu e bine să aud de la voi că nu aveți timp să împliniți așa. Eu trebuie să pot să vă dau de lucru, dar trebuie să Mă ajutați voi să pot așa. Eu sunt Cel ce Mă uit între voi, și îi văd bogați de cele ce vin de la Mine la voi și împărțitori tot pe cei ce lucrează mai mult între voi pentru cele ce trebuie să fie bune și frumoase în curțile Mele cu voi pentru armonie cerească și pentru îngeri păzitori peste tot și peste toate ale Mele cu voi.

Vă învăț, fiilor, să duceți crucea iubirii cerești. Pe ea v-am dat-o s-o purtați, și să lucrați cu ascultare și cu mulțumire în lucrarea ei cea de sus, împodobind voi așa duhul și lucrul duhului curților Mele cu voi. Dacă aș putea să găsesc întărire la porți, aș veni de câte ori Mi-e dor să grăiesc mult peste voi, și să Mă mângâi grăind cu voi și să văd apoi că ați luat de la Mine și că purtați crucea iubirii cerești și că mergeți, fiilor. Mers înseamnă lucrare cerească, nu lucrarea lucrată cu trupul și atât. Mersul sub crucea iubirii cerești între voi și de la voi, aceasta înseamnă puterea Mea de la voi, fiilor.

Aș fi voită să putem azi dintre cei din cer să-i facem mângâiere trâmbelei Mele Verginica, dar nu am acum putere în porți. Mi-e tare firavă puterea între voi și nu știu cum să mai ocrotesc duhul mângâierii peste voi, și peste porți de la voi. O,

căutați de la Mine iubire multă în inimile voastre și între voi. Ridicați mereu crucea iubirii cerești și faceți-o să aibă lucrare. V-am dat cartea Mea cu voi. Lucrați-o peste voi, și cu dor lucrați-o, și creșteți în iubirea cea de sus, căci voi sunteți fiii lucrării cuvântului Meu, și nu oricine sunteți voi.

O, nu vă duceți unul pe altul în spate, fiilor, căci aceasta nu este lucrarea iubirii cerești în toți. Duceți pe umerii voștri crucea iubirii cerești, dar fiecare, nu numai unii din voi. V-aș învăța cum să lucrați mai frumos această iubire, dar n-am azi putere în porți, și voiesc să-Mi întăresc mereu cărarea, ca atunci când vreau să vin, să pot pentru Mine și pentru voi tot ceea ce am Eu de putut pe pământ în toată vremea, fiilor.

Cobor, acum, tainica Mea mângâiere peste voi. Luați putere din ea. Întăriți-vă inimile, că sunteți mici pentru încercări. Voiesc să vă aduc vreme de bucurie mereu, ca să puteți pentru Mine și pentru voi, și de aceea vă învăț să ajutați voi lucrării Mele cerești cu voi, Duhului Meu Cel Sfânt peste voi și între voi, fiilor.

Eu, Domnul, vă învălui în duhul mângâierii. Luați din el și împărțiți unii altora spre puterea Mea cu voi. Duceți crucea iubirii cerești, dându-vă unii altora înviorare și nădejde sfântă, căci toate cele ce vor fi să fie mângâierea cea veșnică, se vor da vouă, celor ce stați frumos și sfânt sub crucea venirii Mele, copii ai dorurilor Mele.

Pace vouă! Luați din Duhul Meu. Luați mângâierea Mea în voi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2006

Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului

Cei ce au învățător, au în ei viață. Neîmplinatorii cuvântului Domnului sunt scriși cu cei necredincioși. Cei ce au voia lor, aceia pier prin ea. Cele două căi: supunerea și voia liberă.

Eu, Tatăl Savaot, grăiesc cu Tine, Fiul Meu Emanuel, Unul Meu născut, și să Ne audă pe Noi poporul acestui râu de cuvânt, iar focul cel curățitor al Duhului Sfânt din acest râu de cuvânt, să-l facă vrednic de credință și de faptă pe acest popor, să-l facă ascultător și primitor de Dumnezeu. Amin.

Hai, Fiul Meu și al mamei Fecioare, hai să lucrăm cu toții cuvânt. Hai, tată, să lucrăm, căci Tu le-ai spus ucenicilor Tăi să caute mai întâi împărăția cerurilor, și pentru ea să lucreze ei, iar ea să le adauge lor pe cele de trebuință trupurilor lor, și ca după voia cerului să le adauge lor. Hai să Ne mângâiem învățând, căci suntem Învățători peste om, chiar dacă nu așează omul peste el învățătura aceasta. Hai, tată, să veghem, chiar dacă omul iese de sub veghea lui Dumnezeu. Avem din Noi învățători ucenici, și ei iau din Noi și povățuiesc acest popor și pe omul care ia de la ei pe Dumnezeu, și aceasta înseamnă lucrare de ucenic desăvârșit, iar cuvântul Tău este adevărat, căci Tu ai spus că nu este ucenic mai mare ca Învățătorul său, și că ucenicul adevărat este ca Învățătorul său. Amin.

Acum, Fiule Emanuel, grăiesc pentru poporul acestei învățături, și din grăirea Noastră cu el să audă cei ce nu au învățător peste pământ. O, cine-și disprețuiește învățătorul, acela nu are învățător peste el, iar cine nu lucrează cu învățător tot lucrul său cel cu trupul și cel cu duhul, acela nu este cu nici un chip ucenic, ci este urător de mântuire, de vreme ce-și disprețuiește învățătorul, și mai ușor este păcatul disprețuirii învățătorului, decât păcatul disprețuirii cuvântului învățătorului, căci cuvântul este învățător de viață, iar cine urăște învățătura

de la învățător, acela urăște viața, pentru mintea sa însăși.

O, popor al venirii Fiului Meu Învățătorul! Te învăț, tată, să știi cum să te păstrezi fiu al învățăturii și cum să stai sub acoperământul ei. Duhul cel potrivit lui Dumnezeu și ție se muncește cu orice chip străin de cer să te clatine și să te scrie cu cei necredincioși, dar tu să te lupți dacă Eu, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, îți dau învățătură de viață. Poporul cel cincizeci de ani învățat de cuvântul învățăturii venirii Domnului acum, a fost scris cu cei necredincioși dacă nu a rămas până azi împlinitor al învățăturii cea de peste el, iar jalea cerului e grea și mare de la cel ce auzind pe Dumnezeu Învățătorul, nu a luat de la El, ci a luat fiecare din mintea sa însăși și n-a rămas fiu al învățăturii, căci și-a disprețuit învățătorul cel pus de Dumnezeu peste el.

Ascultă cu credință și cu faptă, popor învățat din cer și de pe pământ prin cuvânt! Ascultă, tată, căci cine calcă în el cuvântul învățăturii, acela este tras cu cei necredincioși și se face vinovat pentru viața sa însăși. Dar Eu te învăț, tată, și te rog, ascultă din cer și de pe pământ pe Dumnezeu. E zi de învățătură, e mama Fiului Meu în sărbătoare în cer, și cu tine pe pământ. Ea a învățat mult și a ascultat de duhul vieții, căci cine nu are învățător, nu are viață, ci are numai trup fără viață, fără de învățător peste el, căci cuvântul învățăturii este viață, iar mintea trupului trebuie să fie casa învățăturii, și apoi rodul învățăturii. Amin.

O, Fiule Emanuel, să Te asculte poporul acestui râu de cuvânt și să-Ți fie rod, și să-Ți fie ucenic. Amin. Cel ce este mai mare ca Tine, prin neascultare este el așa. Cel ce trece peste învățătorul cel de la Dumnezeu, acela prin ne iubire de Dumnezeu se face mai mare peste el însuși decât învățătorul său, și așa își disprețuiește el învățătorul, care i-ar da lui viață de la Dumnezeu prin cuvântul cel rostit. O, e prea mare durerea de la poporul cel pierit prin neascultare. Neascultarea se naște din nemulțumire, iar nemulțumirea aduce nesupunerea, care vine în om de la duhul cel rău al iubirii de sine, al părerii de sine, și un așa om nu are Dumnezeu, nu Te are, Fiule, căci Tu ai fost Fiul ascultării și al supunerii în cer și pe pământ, și ai putut da viață și lumină oamenilor, și acesta este rodul celor ce au tată, celor ce sunt fiii împărăției lui Dumnezeu pe pământ.

O, nu plânge, Fiule scump! Nu plânge, tată, în Tine și în fiii cei puși de Tine învățători, căci Noi trebuie să lucrăm, tată. Hai să învățăm poporul, căci suntem Învățători, iar cei ce sunt fiii învățăturii Ne vor asculta pe Noi. Amin, amin, amin.

— Dacă Tu, Tatăl Meu, Îmi spui să nu plâng, și Eu Îți spun Ție: nu plânge, Tatăl Meu scump! O, așa își mângâie învățătorul cei ce iau de la el pentru duhul și pentru lucrarea lor, așa milă și iubire iau ei unii de la alții. O, nu plânge nici Tu, Tatăl Meu, că dacă Tu lucrezi, și Eu lucrez, și lucrez ca Tine, că-Ți sunt ucenic desăvârșit, și așa Te mângâi, iar lucrarea mângâierii dintre Noi, o luăm și o presăram peste poporul cuvântului Meu, ca să învețe el puterea ei și să intre sub acoperământul ei cel ocrotitor de fii, o, Tatăl Meu scump! Amin.

Și tu, scumpă mama Mea, alătură-te și te bucură învățând pe poporul Meu, că nu este bucurie mai mare ca învățătura când poți s-o dai, când poți lucra cu ea, mama Mea. Iată ce măreț a dat Tatăl învățătură din El, mamă: cine nu are învățător, nu are viață, ci are numai trup fără de viață, fără de învățătură peste el, căci cuvântul învățăturii este viață, mamă. Așa a învățat astăzi Tatăl în mijlocul poporului Meu, și de la el pe tot omul. O, mare e durerea de la cei ce n-au știut și nu știu să fie credincioși! Iată, cei ce nu au învățător și numai de la el să lucreze,

aceia se scriu în rândul celor necredincioși, mamă, și e prea mare pentru Noi această durere, o, Tatăl Meu și, o, mama Mea!

O, dacă tu, poporul Meu, auzi pe Dumnezeu grăind așa acum, mângâie tu pe Învățătorul tău, așa cum L-am mângâiat Eu, și ia de la El și lucrează ca El, ca să aibă Domnul ucenici, poporul Meu. Cel ce nu ascultă de învățător, acela nu este cu nici un chip ucenic, căci nu este ucenic cel ce stă peste el mai mare ca învățătorul său, ci este cruce pentru învățătorul său unul ca acela. O, să nu lași să pier din viața ta, din fapta ta, din calea ta, poporul Meu. Iată-l pe poporul pe care cincizeci de ani l-am învățat, iar el nu M-a ascultat, ci s-a cârmuit după sine și nu după învățătura Mea de peste el. O, e zdrobit cerul de la cei ce s-au scris cu necredincioșii după ce i-am învățat atât de mult viața, atât de dulce calea împărăției Mele cu ei și între ei. Ei însă au împărățit ei, și tot așa lucrează și azi peste viața lor, și nu au cârmă, și nu au toiag, și nu au Dumnezeu.

O, mama Mea, cum să-ți mângâi sărbătoarea ta? Trâmbița Mea Verginica așteaptă să se mângâie strigându-i pe cei ce au stat auzindu-Mă la gura izvorului Meu, la gura ei prin care Eu am miluit un popor cu învățătura cea din cer ca să-i fac pe ei fii ai cerului pe pământ. O, mama Mea, hai să putem mereu, mamă. Tatăl Ne dă putere. Amin, amin, amin.

— Și puterea Tatălui e în Tine, Fiule scump al meu, copil al ascultării de Tatăl, căci Te-a făcut Tatăl pildă de Fiu al Său pe pământ, ca să Te vadă omul, Fiule scump. Și iată ce-i spun eu omului: cel ce crede pe Dumnezeu, acela Îl vede pe Dumnezeu. Amin.

O, popor al învățăturii cea din cer peste tine! Ia aminte la David, unsul Domnului, cel plin de credință și de mângâiere pentru Domnul său, căci el așa a spus: *«Văzut-am înaintea mea pe Domnul pururea, căci de-a dreapta mea este El, ca să nu mă clatin»*. Amin.

Acum, adu tu zi de sărbătoare lui Dumnezeu, și vom sta apoi cu toată masa cuvântului între noi și tine, popor învățat de Dumnezeu, și va sta trâmbița Domnului la masă de cuvânt cu noi și cu tine, și va suspina de se va răcori suspinul ei cel lung, cel adânc în duhul ei pentru poporul ei cel neascultător și care s-a dus și a stat cu cei necredincioși și s-a scris cu ei.

Te vrea Domnul ucenic cu suspin, căci suspinul Domnului și al sfinților Lui e lung și adânc, popor hrănit cu suspinul Domnului. Amin, amin, amin.

— O, mama Mea, Ne vom așeza apoi și vom lucra, mamă, și vom sta înaintea celor ce iubesc învățătura și viața, și vom suspina și Ne vom mângâia în suspin, mamă.

Iar tu, popor miluit, ascultă-L pe Domnul și mângâie cu credința ta suspinul Lui. Amin, amin, amin.

*

O, hai să putem mereu, copii din porți. Tatăl ne dă putere. Amin.

Era sărbătoarea Maicii Mele când am adus în cuvânt durerea Mea și pe a ei de la cei ce n-au voit să-Mi întărească Mie cărarea după ce Mi-am luat trâmbița la cer, ci au voit să Mi-o înfunde ca să nu mai fie ea. A așteptat trâmbița Mea coborârea Mea de după acea sărbătoare, și iată, iarăși, în sărbătoare pentru mama Mea, Mă așez în carte cu suspinul cel din cer de la cei ce n-au pătruns cu credința lor taina iubirii cerești a acestui cuvânt, ca să nu lovească, să nu șubrezească ei cărarea Mea spre om după ce Mi-am luat trâmbița la cer. Dar cei ce sunt fără de minte, cunoscând pe Dumnezeu, nu-L cunosc și

nu-L primesc pe El pentru ei.

O, mama Mea, hai să-l învățăm pe poporul cel de azi, căci suntem învățători, mamă. Poporul cel de cincizeci de ani, cel de la început și de la mijloc, și mai încoace, n-a avut înțelepciunea iubirii cerești, căci a fost trupesc de tot, bietul de el, iar cei trupești n-au temere de Dumnezeu, și din pricina aceasta n-au înțelepciunea mântuirii, n-au minte pentru cer, mamă, și să învețe poporul cel mic cele ce vreau Eu să spun acum.

Hai să pătrundem peste cei neînțelepți care n-au voit cu Dumnezeu și hai să lucrăm. Trâmbița Mea Verginica așteaptă să se mângâie în suspin, strigând cu cuvântul pentru cei pe care i-am miluit Eu multă vreme ca să-Mi fie ei popor, dar ei n-au fost ascultători, și s-au dus și au stat cu cei necredincioși și s-au scris cu ei, mamă. E mult și lung suspinul cerului din pricina țarinii fără de rod, căci mulți din cei ce au luat acest cuvânt nu i-au simțit puterea, dar cuvântul Meu este viață numai pentru cei ce iubesc viața și se sfințesc în ei pentru ea, mama Mea. Amin.

— Să ne amintim, lângă poporul Tău cel iubitor, să ne aducem aminte, noi și el, că la prima Ta venire între oameni tot așa de puțin ai fost iubit și urmat, Fiul meu iubit. Au fost puțini cei ce Te-au cunoscut de trimis al Tatălui, puțini între cei mulți care-Ți auzeau cuvântul vieții, căci iubirea de trup îi biruia pe ei, ca și pe cei de azi, care, auzindu-Te, nu Te-au urmat mai mult, nu s-au făcut cărare a omului spre Tine ca să le fii Tu la mulți Mântuitor. O, dacă Tu nu-i aduceai lângă izvor pe cei mai mici veniți în vremea cea din urmă a trupului trâmbiței Tale Verginica, n-ai fi avut ucenici cu suspin ca și al Tău pentru omul cel pierdut de cer pe pământ, și Ți s-ar fi înfundat cărarea, Fiule Doamne. O, așteaptă trâmbița Ta. Hai să-i dăm intrarea în carte, iar poporul Tău să învețe să asculte de tot cuvântul Tău de până acum; aceasta îl învățăm noi pe el acum, căci suntem învățători, Fiule Doamne.

Hai, Verginico! Tu ești trâmbița Fiului meu. Hai să învățăm poporul, căci suntem învățători, iar cei ce sunt fiii învățăturii ne vor asculta pe noi. Amin.

— Mărire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh Învățătorul, și mărire ție, mamă din cer, născătoare a Domnului tău și al meu și al celor ce iubesc învățând și lucrând viața cea din cer pe pământ! Mărire zilei tale de serbare între sfinți, și vom fi învățători și îți vom slăvi serbarea. Amin.

O, Doamne, am intrat în carte și, iată, îmi răcoresc durerea mea cea de la multul meu suspin. Mă doare de la cei ce ne-au disprețuit, mă doare, Doamne, și nu avem alin decât de la cei ce sunt azi fiii învățăturii, și care ne ajută și ne mângâie cu înțelepciunea lor cea pentru viață, Doamne. O, e mare pe pământ păcatul disprețuirii cuvântului Tău, și mult popor a ascultat acest cuvânt, și tot atât de mulți s-au dus într-ale lor apoi, ca și pe vremea trupului Tău când mulți Te auzeau și puțini de tot se alegeau ca să rămână vii apoi și să-Ți ajute calea Ta spre om. Cine-și disprețuiește învățătorul, este cel nemulțumit de el, și apoi se duce acela spre neascultare, căci nesupunerea vine în om de la duhul cel rău al iubirii de sine, al părerii de sine, și un așa om nu are Dumnezeu pe pământ Căruia să-I stea supus și prin Care să aibă viață.

Mă uit cu jale lungă și cu suspin adânc la poporul cel cincizeci de ani îmbiat de glasul cuvântului Tău, Doamne bun, și mă frâng de durere privind acest drum al strigării Tale peste el. Toți Te-au vrut milos, și altfel nu Te primeau peste ei. Ca unul Care să le faci voile pe care și le făceau, așa Te-a vrut poporul care Te auzea prin glasul meu de trâmbiță a Ta, iar dacă dădeai să-i cureți și să-i faci plăcuții Tăi, ei Te loveau

peste gură și peste mână, iar Tu Te purtai ca un om și nu ca un Dumnezeu peste ei. Trupul meu se sfărâma sub arșița coborârii Tale la ei și drumul Tău dădea să se înfunde, că n-aveai ajutor de la ei pentru venirea Ta. După ce mi-ai luat din suferință trupul, am făcut din surioara mea o bărcuță dulce și i-am trecut peste ape cu ea pe cei abia născuți din truda mea cu Tine, iar poporul cel de până atunci a dat să-Ți stârpească acest rod cu care aveai să înaintezi Tu, și durere mare s-a așezat atunci pe mine și pe Tine, căci chiar cei din neamul meu cel după trup, pe care i-am îngrijit eu prin Evanghelia Ta, chiar aceia au stat la cârma furtunii cu care loveau rodul meu cel pentru Tine, cel pentru cărarea Ta pe mai departe apoi.

O, cum să nu-mi fie greu și lung suspinul când știu că n-ai fost prețuit în casa mea, între cei din neamul meu cel după trup, Doamne! Aceștia n-au prețuit-o nici pe surioara mea, după ce eu m-am așezat lângă Tine în cer, și când am așezat în ea venirea Ta ca să poți cu ea până la cei ce vor fi porți ale Tale, ale venirii Tale cuvânt pe pământ pe mai departe, și ca să nu-Ți stea cuvântul din cursul lui. Și iată, Tu așa ai împlinit și n-a putut furtuna să-Ți înfunde calea, căci Tu ai spus că vei fi până la sfârșit cu fiii învățăturii sfinte și dulci a tainei iubirii cerești pe pământ, o, Doamne Care de cincizeci de ani vii venind și cuvântând și învățându-l pe om viața Ta și tainele ei și puterea ei în fiii vieții.

Cuvântul dintre mine și Tine, să fie el învățătură de min-te peste om, căci noi suntem învățători, Doamne. O, cum să facem, oare, să încăpem cu duh de pocăință între ai mei după trup, care n-au voit să le fii Tu Dumnezeu și să știe cum să Te urmeze, cum să le fie milă de Tine, și de mine, și de ei, ci, din contra, ei au luat în mână pietre ca să-Ți strivească rodul cu care Tu trebuia să-Ți păstrezi și să-Ți ridici iarăși popor? O, de atâta vreme îi așteptăm să șteargă ei obrazul Tău cel improșcat de ei, fața Ta în cei mai mici ai Tăi de azi, fața de azi a lucrării Tale de pe pământ! Mi se frângea de durere duhul când mergeam prin cetăți cu glasul meu de trâmbiță și cu cei mici, abia ridicați la lucrul Tău ca să-mi trezesc poporul cel adormit, după plecarea mea, și când în urma noastră mergeau ei și dărau tot lucrul Tău și al meu de peste poporul cel hrănit peste tot până atunci cu cuvântul Tău cel prin gura mea izvorât. I-ai povățuit pe ei să învețe zidăria, ca să lucrezi Tu cu ei apoi, dar ei n-au iubit cerul, și iată-i rămași fără de Stăpân pe pământ, și în zadar zic ei că Tu ești Dumnezeul lor. Zic și ei cum zice toată lumea, și și-au lăsat lumii copiii, și lumea i-a murdărit, și așa stau, și nu-i văd să caute spălare, și nu-i văd să se teamă de faptele necredinței lor. Fetele surioarei mele n-au voit să fie cu Tine și cu mine și cu ea, Doamne, și nici un copil de-al ei nu s-a făcut nouă bucurie în cer. Casei Tale se cuvine sfințenie, iar casa în care Tu ai coborât în trupul meu, ei n-au ținut-o a Ta și a lucrului Tău, și au luat-o să fie a lor, și vor fi întrebați de această risipă a casei Tale și se vor înspăimânta pentru acest răspuns. Am luat-o din trup pe una din ele, pe care am lăsat-o în casa Ta și a mea la plecarea mea la Tine, căci nu purta grijă de sfințenia casei Tale, și aducea în casă lume a fărădelegii, așa cum în curtea casei mele este și acum, prin cei rămași în ea și care nu poartă grijă de lucrurile Tale cele numite Ție. Cum să facem, oare, ca să le stărnim umilința și pocăința? Mă ustură rana duhului așa cum mă ustura rana trupului. Vino-mi în ajutor, Doamne, și vino și lor în ajutor, că vremea e rea acum pe pământ, și n-o cunoaște omul, dar eu Te rog de lângă Tine, stârpește puterea cea rea a acestei vremi înnegurite și păzește Tu patria cerească și lucrarea cuvântului Tău de peste ea și dă-i putere poporului Tău cel mic să stea în Duhul Tău

ziua și noaptea, și prin lucrarea Ta cu el să-i trezești la pocăință și pe cei după trup neam al meu, și pe cei după duh, că mulți au mâncat din mâna Ta prin mine și nu mai sunt aceia casa Ta, Doamne. O, nu mă doare că au hulit și că le-au scos ei nume rău celor cu care azi Tu Îți lucrezi lucrarea Ta, ci mă doare că nu vor să intre și ei sub acoperământ de vreme rea, căci vremea de acum este durerea Ta cea de la capăt de timp, și nimeni nu poate trece prin ea nezdrobot dacă nu știe să stea cu Tine sub scutul Tău acum. Iată, duhul răzvrătirii, duhul acestei lumi, dă mereu să nu se lase, dă mereu să-și facă loc cu intrigă și cu slăbire apoi peste cei ce stau la masa Ta, dar Tu orotește-i pe toți și hrănește-i numai din cer mereu și învață-i pe ei să fie ucenici cu suspin și să nu iasă afară din împărăția Ta, căci cei ce au voia lor în ei, aceia pier prin ea. Să ia toți învățătură din vorbirea Ta cu mine: cei ce au voia lor, aceia pier prin ea.

O, ai grijă de lucrarea Ta și de poporul Tău cel mai mic și paște-l pe el ca să-l ai, Doamne. Mi-e duhul în durere pentru poporul cel rătăcit și nepăsător de rătăcirea lui, de umilința lui și de pocăința lui. Dă-i lui trezire, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, au fost două căi din care putea să-și aleagă una acest popor atâtea vreme hrănit de Noi. Supunerea și voia liberă au fost aceste două căi. Supunerea era de-a dreapta Mea, iar voia liberă era de-a dreapta lor, iar dacă lor nu le-a plăcut de-a dreapta Mea, și-au înghițit amarul lor și n-au știut că așa au făcut. Am spus aceasta ca să audă ei ce am spus. Amin.

Voi grăi în cuvântul Meu despre aceste două căi și voi fi Învățător prin aceasta și mulți se vor folosi în bine sau în rău, după voia lor, după ce Eu, Domnul, voi vorbi despre aceste două căi. Îi voi ajuta pe mulți să priceapă, căci sunt Învățător, și voi privi apoi pe pământ, ca să văd. Amin.

O, Verginico, e prea mare durerea lui Dumnezeu. Omul este nepăsător de viața lui cea pentru Dumnezeu. Lucrarea cuvântului Meu voiește să-i trezească pe mulți, dar am nevoie de putere pentru ea pe pământ, și poporul Îmi este mic și firav. Învățătura Mea e dulce, și cu ea îl hrănesc Eu pe el, și voiesc cu el să pot să ies la liman și să-I aduc Tatălui tot lucrul Meu cel de la El dat și săvârșit. Amin.

Voiesc, poporul Meu, să fii tu zi și noapte sprijinul Meu și rodul cuvântului Meu, căci poporul cel cincizeci de ani hrănit n-a voit să Mă sprijine pentru Duhul Sfânt cu Care Eu suflu peste om. Voiesc să pot cu tine, poporul Meu de azi, iar tu să voiești mereu calea cea de-a dreapta Mea, supunerea ta sub mâna Mea de Stăpân al tău, căci voia liberă pe care și-a ales-o poporul cel de până la tine, Mi-a strivit biruința Mea cea pentru el, și pe care trebuia s-o am, ajutat de el. Dar Eu am rămas fără de el acum. Îl aștept, îl tot aștept, dar el e obosit înghițindu-și amarul lui. Eu sunt Cel ce dă viață, dar nu vine omul să-i dau, și nu mai vine nici poporul care M-a auzit atâtea timp în cuvânt. Îl aștept pe cel ce M-a auzit prin acest cuvânt, ca un Dumnezeu mare îl aștept, și le dau, dacă ei iau, duh de umilință și de pocăință, ca să caute ei viața. Amin.

O, poporul Meu, învață de la Dumnezeu viața și lucrează-o și păzește-o apoi, mereu păzește-o, poporul Meu, căci taina raiului este lucrarea Mea cu care stau peste tine, iar tu să ai înțelepciunea temerii de Dumnezeu și să fii rodul ei, căci Eu pentru tainele Mele te-am ales și te-am crescut și mereu te cresc.

Și acum te privesc și mereu te privesc, și voiesc să-Mi bucuri tu privirea și Duhul Meu, popor călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2006

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Taina vieții cu învățător peste ea. Omul trebuie să fie slujit de îngeri. Iubirea cea după chipul și asemănarea lui Dumnezeu. Milostenia cea cu lepădare de sine.

Mă aplec din cer și până pe pământ ca să fac voia Tatălui Savaot, precum în cer, așa și pe pământ, căci Tatăl Mă voiește mereu, mereu Învățător peste om. Mă aplec ca un Dumnezeu mare și slăvit de toate cetele cerești, căci cel slăvit se apleacă să aducă mulțumire pentru slava lui. Amin.

Porțile se ridică, iar Eu intru cuvânt în cartea Mea de azi pe pământ, și am intrat. Amin, amin, amin.

O, copii străjeri înaintea Mea când vin cuvânt în staulul Meu și al poporului Meu de azi! Eu și cu voi trebuie mereu să-l învățăm pe el, iar el trebuie să asculte, ca să se facă voia Tatălui pe pământ ca și în cer; mereu, mereu trebuie să-i fie lui deschisă urechea pentru învățătură, căci vai celui neînvățat de un învățător mereu, mereu, că acela își face voia sa, și nu este al nimănui unul ca acela.

Omul trebuie să fie slujit de îngeri, iar altfel nu trebuie să-i fie viața. Dacă el însă nu are învățător peste el, nu are nici îngeri slujitori, ci are numai voia sa de stăpân peste el, și cu ea își spune lui toate câte vrea și face.

Iată, copii cu suspin în voi ca și Mine, nu-l pot avea pe om fiu al Meu, căci Eu ascult de Tatăl Meu, și numai ce-Mi spune El, aceea fac, și ca un Fiu Mă port cu Tatăl, și moștenesc iubirea și puterea Lui în cer și pe pământ, lângă El și lângă om, și sunt slujit de îngeri, căci sunt supus lui Dumnezeu Tatăl, dar omul nu poate până nu-și face voia sa, bietul de el, și de la început s-a ascuns el de Dumnezeu ca să-și facă voia sa. De la început n-a priceput omul ce înseamnă Dumnezeu cu el, și el cu Dumnezeu pe pământ, căci cine-și face voia, acela nu știe ce este Dumnezeu lângă om, nu știe cum trebuie slujit Dumnezeu. Aș vrea, fiilor copii, să înțeleagă omul voia Mea pe pământ. Aș vrea să înțeleagă omul că îi trebuie tată pe pământ dacă vrea să fie fiu. Privesc pe pământ ca să văd, și nu văd decât om care face voia sa însăși, din culcare până în sculare, și din sculare până în culcare, iar pentru folosul lui Dumnezeu pe pământ și peste om, nu-l mai văd pe om să lucreze ceva. A spus trâmbița Mea prin cuvântul ei așa: *«Cei ce au voia lor, aceia pier prin ea»*, iar Eu i-am spus ei că au fost două căi din care putea să-și aleagă una poporul cel cincizeci de ani hrănit de cuvântul Meu de peste el, ca să fac Eu din el fiul Meu, ca să aibă tată cel ce crede că este Dumnezeu în cer și pe pământ pentru omul care voiește să-L aibă de Tată pe Dumnezeu. A venit vremea să spun cu glasul cuvântului Meu în lungul și în latul pământului că omul care nu face voia lui Dumnezeu pe pământ, acela nu este al lui Dumnezeu, ci este al diavolului, care-l face pe om să-și facă voia sa și să nu fie omul fiu al lui Dumnezeu pe pământ. Nimeni nu-l poate spune „Părinte“ lui Dumnezeu dacă nu are lucrare de fiu cu învățător peste el. Le-am spus ucenicilor Mei să Mă vestească peste neamurile pământului și am grăit așa: *«Cel ce vă ascultă pe voi, pe Mine Mă ascultă și pe Cel ce M-a trimis, iar cel ce se leapădă de voi, de Mine se leapădă și de Cel ce M-a trimis după om»*. Omului îi trebuie salvare din moartea pe care și-a făcut-o prin smulgerea lui din Dumnezeu pentru voia sa însăși, iar el trebuie să asculte de Mine pentru această salvare din moarte. Dacă Eu, Dumnezeu fiind, am stat și stau numai în voia și cuvântul Tatălui, omul cum ar trebui să lucreze acum, după ce atâtea vreme nu a ascultat de Cel ce l-a făcut pe om la început? Eu din voia lui Dumnezeu l-am făcut pe om, și nu altfel l-am făcut pe el.

Iată, poporul hrănit cu acest cuvânt timp de cincizeci de ani, a pierit din lipsă de înțelepciune, dacă a pierit, și nu voiesc să-l aud pe om să spună că are înțelepciune, nu voiesc, de vreme ce omul nu are în el și peste el temerea de Dumnezeu, care l-ar face pe el fiu ascultător de Dumnezeu. Nu poate fi pe pământ și în om înțelepciune mai mare ca ascultarea de Dumnezeu, iar cine n-o iubește pe ea ca pe viața sa însăși, acela este fiu al deșertăciunii cea de peste oamenii care-și fac voia lor, iar trâmbița Mea a spus: *«Cei ce au voia lor, aceia pier prin ea»*.

O, nici un om nu poate să-Mi închine Mie nimic frumos din el dacă nu are peste el învățător din cer, căci Eu i-am spus de la început omului că nu este bine să fie singur omul. Cel singur nu lucrează după povață peste viața lui. De la începutul lui cu Mine l-am voit pe om numai sub povața Mea, iar când el n-a mai voit așa, s-a ascuns, și L-a pierdut pe Dumnezeu dacă a lucrat așa.

Tot omul care se ascunde în el însuși cu cele bune și cu cele rele ale lui, Îl pierde pe Dumnezeu, poporul Meu. Și iată, tot omul se ascunde de Dumnezeu. O, poporul Meu, tot omul se ascunde. Nu poate omul până nu-și face voia sa. Cel ce nu-L sfîntește pe Dumnezeu în el, acela Îl doboară pe Domnul pentru voia sa însăși, căci are altă iubire în el unul ca acela și nu poate face acela voia Tatălui Făcătorul. Omul își conduce iubirea după inima sa, după carnea sa, și nu mai are omul învățător pentru iubirea lui, iar ea îl duce pe el în depărtare de Dumnezeu și în ispita de a nu avea peste el învățător de viață, care să-i întrebe mereu viața, mereu iubirea, dacă este ea după chipul și asemănarea lui Dumnezeu în om sau după a omului, și iată, nu știe omul ce înseamnă moartea, ca apoi să știe ce înseamnă viața lui și cum poate să aibă în el viață.

Mă fac Învățător peste tine, omule fără de cer în viața ta, și îți spun așa: sunt două cai din care poate să-și aleagă omul una: supunerea, care este de-a dreapta Mea, și voia liberă, care este de-a dreapta omului. Supunerea este lucrarea Mea, și cu ea de-a dreapta Mea fac voia lui Dumnezeu Tatăl, căci sunt Fiul Lui, iar cel ce o iubește pe ea ca înțelepciune a lui, acela Mă alege pe Mine pentru dreapta sa și stă sub învățătura Mea și se face fiu, ca și Mine, sub voia lui Dumnezeu Tatăl; iar voia liberă, care este de-a dreapta omului, este lucrarea omului fără tată din cer peste el, și acela îl are de tată pe diavolul, duhul deșertăciunii, sămânța cea vicleană, care îl desparte de Dumnezeu pe om, căci duhul cel căzut din slavă la început, are ca hrană invidia asupra lui Dumnezeu, după ce acest duh și-a pierdut prin nesupunere slava lui cea de lângă Dumnezeu.

O, omule fără de cârmă peste pașii tăi! Auzi-Mă! Auzi-Mă când îți grăiesc ca să te deștept pentru duhul înțelepciunii supunerii, căci înțelepciunea supunerii i-a făcut sfinți și preaiubiți Mie pe atâția oameni mici și mari care și-au dat ale lor la săraci ca să se lepede de sine și să se facă ei locaș al Meu pe pământ, și nu și-au împărțit ei bogăția și adunătura lor cu gând să se semețească înaintea Mea cu faptele lor bune, ci au făcut așa pentru lepădarea de sine a lor, pentru ieșirea lor de sub apăsări, ca să fie ei apoi fără sarcini și ca să Mă poată primi pe Mine în ei apoi cu bogăția iubirii Mele și a supunerii Mele de Fiul al Tatălui Savaot. Nici un bogat nu împarte bogăția sa la cei bogați care au ca și el, ci o împarte la cei ce nu au bogății, la cei săraci, ca să scape ei apoi de sarcina cea grea a iubirii de sine, care îl robește pe om atât de nemilos. Așa și Eu lucrez, și Îmi împart bogăția slavei Mele la cei săraci cu duhul, ca să scap de sarcina Mea cea grea a iubirii Mele pentru om, care Mă apasă atât de nemilos când n-am cui s-o dau, când n-am cu cine s-o împart, când n-am pe cine s-o așez ca să fie ea

împărțită și iubită și să-i fie omului de viață și să Mă slujească de-a dreapta Mea omul, iar de-a dreapta Mea este supunerea, calea cu Dumnezeu. Amin.

Eu sunt calea, omule! Eu, și nu tu! Nu te mai încrosnia cu cele ce pier. Apleacă-te să-Mi auzi duhul învățătorii cu care Mă scutur peste pământ ca să Mă audă tot omul, căci Eu Mă împart prin cei ce Mă împart și care sunt trimișii Mei spre tine, ucenici cu suspin ca și al Meu pentru omul care își are de-a dreapta sa voia liberă, voia sa pentru el, dar Eu din nou îți amintesc și spun: cei ce au voia lor, aceia pier prin ea, iar cei ce au voia Mea, aceia trăiesc și sunt. Amin, amin, amin.

— **O**, Bunule Învățător! În ziua mea de pomenire facă-se voia Ta în voia mea, căci voia mea este să spun și eu poporului Tău de azi și oamenilor de pe pământ, că Tu ești dulce și ești fructul vieții și ești voia sfinților, care au împărțit sarcinile lor la săraci ca să aibă ei lepădare de sine întreagă și să se facă locaș al strălucirii Tale în ei, o, dulce Învățător, căci dulce este învățătura Ta, dar oamenii își înghit amarul lor și nu știu ce fac dacă fac așa, și nu au înțelepciunea supunerii cei ce se dau spre voile lor. Eu am fost uceniță cu suspin ca și al Tău și am dorit cu dor lepădarea de sine ca să mă așez de-a dreapta Ta pentru supunere, pentru voia Ta în voia mea, și am rămas pe pământ pildă de sfințenie și de iubire a Ta în trupul, în sufletul și în duhul meu, și am fost omului învățătoare prin cele în mine plăcute voii Tale, și n-am voit să mă scrii în cer cu nici o faptă bună, decât cu lepădarea de mine însămi și cu odihna Ta în mine, căci Tu ești Împăratul Cel fără de țară și fără de casă dacă omul nu se supune Ție ca să se facă adăpost al Tău. Durerea Ta se sfârșimă în Tine și în sfinții Tăi, căci omul nu poate pe pământ până nu-și face voia. Dă-i poporului Tău de azi înțelepciunea supunerii, Bunule Învățător, ca să-l ai Tu mereu pe el fiul Tău. Amin, amin, amin.

— **A**șa voiesc să fie poporul Meu de azi, fiu cu Tată să fie el, o, ucenița Mea cea cu suspin ca și al Meu, căci tu și toți cei care au iubit duhul supunerii prin lepădare de sine, ați judecat lumea, căci scris este: *«Sfinții vor judeca lumea»*, și nu poate spune lumea că nu a avut învățătura și puterea să fie ea voia Mea.

O, copii din porți, cu suspin ca și al Meu în porți! Ce puțin sunteți voi văzuți! Eu vă acopăr pe voi și slava înțelepciunii Mele din voi, ca să pot încăpea cu voi pe pământ. Dau să-i ajut pe mulți să priceapă înțelepciunea supunerii sfinte și deșertăciunea voii libere, și privesc pe pământ ca să văd, și nimeni nu știe să vă vadă pe voi și bogăția Mea din voi pentru om. Aș vrea mereu, mereu să vă am plini de putere și de pace și de dulce ca să pot Eu vorbi cu voi, și cu poporul Meu apoi, nu numai cu voi, atâtea cuvinte care rămân între Mine și voi cu adâncă lor înțelepciune pentru viața și priceperea omului pierdut din Mine pentru voia sa însăși. Voi grăi mult acestui popor și la tot omul și voi da să-i fac pe mulți să poată cu înțelepciunea supunerii care nu cere pentru omul însuși, căci sfinții s-au așezat în lepădare de sine și s-au făcut supunere pentru voia lui Dumnezeu și mereu au judecat ei lumea care se face voie a ei. Eu sunt dulce în cei dulci Mie, dar cei ce nu se fac voie a Mea, nu-i pot vedea pe cei sfinți în care Eu petrec pe pământ.

Mereu, mereu voi aduce peste tine învățătura supunerii și înțelepciunea ei, poporul Meu, iar tu învață-te să iubești și să grăiești ca Dumnezeu, ca să se vadă din cer și de pe pământ că tu ești fiul Meu și că stai de-a dreapta Mea, lucrând lucrare ca și a Mea, iubind înțelepciunea vieții, supunerea sub voia Mea. Amin.

Taina Mea cea sfântă îți împart Eu ție, poporul Meu, și spun așa: înțelepciunea supunerii sfinte este iubirea cea de sub cruce, popor al milei Mele. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2006

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Taina supunerii sfinte: viața cea cu învățător. Nu este sminteală între cei ce sunt ai lui Dumnezeu. Învățători pentru sfințirea foisorului nou.

Mă aplec din cer și până pe pământ, și aplec cerul și cobor cu hrană de cuvânt pentru cerul Meu, pentru sfinții Mei, și pentru poporul Meu cel din mijlocul lumii, ca să-l povățuiesc pe el mereu cu graiul gurii Mele, iar el să ia din gura Mea și să îplinească așa cum Eu grăiesc, ca să-Mi fie el Mie fiu, iar Eu lui să-i fiu Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce Se apleacă spre făptura Sa ca s-o facă pe ea după asemănarea Sa și să aibă Domnul adăpost în om pe pământ. Amin.

O, sunt tare, tare îndurerat de la om! Omul nu vrea să se facă după asemănarea Mea. Am făcut omul după chipul Meu, căci am zis, Eu și cu Tatăl: *«Să facem om după chipul și după asemănarea Noastră, să-l facem pe om stăpân peste toate; și a făcut Dumnezeu pe om după chipul Său, după chipul lui Dumnezeu l-a făcut; a făcut bărbat și femeie»*.

Am făcut și bărbat, am făcut și femeie când am făcut omul, și am zis să fie ei chipul lui Dumnezeu. O, atât de mult S-a umilit Dumnezeu când a făcut omul, și l-a făcut pe el după chipul Său, dar omul a rămas dator să se facă după asemănarea lui Dumnezeu și să-l fie Domnului casă, căci pentru ca să-Mi fie Mie casă l-am zidit pe el, și ca să Mă mărturisească el apoi pe Mine și nu pe sine. Dar iată, poporul Meu, de șapte mii de ani M-am mângâiat cu îngerii, care nu-și au voia lor, ci au numai voia Mea, și apoi M-au mângâiat sfinții, care s-au făcut Mie locaș pe pământ între oameni ca să mărturisească ei umilința Mea și umilința lor, prin care Eu am încăput în ei, și ca să mărturisească ei credința lor în Mine și adevărul ei și puterea ei, cu care ei îi rușinau pe toți cei potrivnici și necredincioși și le arătau lor adevărul lui Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

O, poporul Meu, Eu după ce l-am făcut pe om cu mâna Mea dumnezeiască, el nu M-a mângâiat, și a rămas dator Făcătorului său. A rămas omul dator să se nască din Dumnezeu ca să fie omul după asemănarea lui Dumnezeu, umilit ca Dumnezeu, și nu stăpân peste toate și atât, căci omul stăpânește peste toate câte sunt vii între pământ și cer, dar nu poate să le dea viață și să le hrănească așa cum Eu le hrănesc la cererea lor, căci toate ființele vii, Mie Îmi cer hrana lor, și nu omului îi cer ele. O, nu numai stăpân trebuie să stea omul, ci trebuie să se facă el după asemănarea Mea, după umilința Mea cu care l-am făcut pe om după chipul Meu. Omul trebuie să se nască din Dumnezeu, așa cum mama Mea Fecioara s-a născut din Dumnezeu la cuvântul lui Dumnezeu prin trimisul lui Dumnezeu, căci prorocul David a rostit din vreme pentru ea și a zis: *«Ascultă, fiică, și vezi, și uită poporul tău și casa părintelui tău»*, și s-a făcut Fecioara după asemănarea Mea și s-a născut din Mine, Cuvântul lui Dumnezeu, iar Eu M-am născut din ea, și unii altora Ne-am fost casă, și voia lui Dumnezeu am fost, și s-a împlinit cuvântul cel de la început, și s-a născut om după asemănarea lui Dumnezeu, bărbat și femeie, din cuvântul lui

Dumnezeu născuți, căci Eu sunt născut din Tatăl și nu sunt făcut, ci sunt Ființa Tatălui, iar El este ființa Mea, și de o ființă suntem Eu și Tatăl. Amin.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este ca să-l nasc pe om din Dumnezeu și ca să se facă omul voia lui Dumnezeu, așa cum sfinții s-au făcut pe pământ voia lui Dumnezeu și L-au mărturisit pe Dumnezeu înaintea oamenilor, căci credința lor era cu putere și cu duh dătător de viață în ea pentru ei. S-au făcut sfinții locaș al lui Dumnezeu și au fost ei asemenea Mie și M-au văzut și M-au iubit și M-au mărturisit împărțindu-Mă oamenilor cu cuvântul și cu fapta credinței lor. O, poporul Meu, Eu sunt Dumnezeul sfinților, iar sfinții sunt poporul Meu pe pământ, și apoi în cer, poporul Meu, căci sfinții sunt cei ce-L mărturisesc pe Dumnezeu pe pământ și în cer fiindcă sunt născuți din cer, și după asemănarea Mea sunt ei pe pământ și în cer. Amin, amin, amin.

— S untem casa Ta, o, Doamne, în cer, așa cum și pe pământ Ți-am fost adăpost, căci Te-ai sălășluit în noi cu durerea Ta cea pentru omul care a rămas numai trup, Doamne. O, Tu nu mai găsești om care să vrea să-Ți fie casă acum, la vremea venirii Tale cu judecata făpturii, Doamne. O, Tu nu mai găsești adăpost în om, căci omului îi trebuie fericire, nu durere, Doamne, iar Tu ești tare, tare îndurerat și nu găsești om care să-Ți fie casă, dar vai omului care-și caută fericirea lui și, iarăși, vai și aceluia care-și caută chiar pe calea Ta fericirea lui când Tu ești atât de îndurerat de la om, Doamne! Noi, sfinții Tăi, am iubit să-Ți fim Ție casă, și nu nouă, Doamne. Noi Te-am mărturisit pe Tine, nu pe noi, Doamne, și apoi Tu ne-ai mărit dovedindu-ne fii ai Tăi, fii după asemănarea Ta, voia Ta, precum Tu ești voia Tatălui. Dar cum vrea omul cel credincios să fie fiu al Tău? Crede el, oare, că poate fi fiu al lui Dumnezeu dacă el nu se naște din Dumnezeu și apoi să fie după asemănarea lui Dumnezeu, după umilința lui Dumnezeu?

O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, credința fără de faptele Tale dumnezeiești în om și din om, este credință fără de viață, fără de faptă, Doamne. Poporul Tău de azi trebuie să înlesnească închinarea lumii pentru numele Tău purtat de el, și să spună apoi lumea așa cum a spus ucenicul Nestor rugându-se Ție ca să-l faci biruitor necredinței păgânilor din vremea mărturisirii mele pentru numele Tău cel sfânt, căci mucenicul acesta a zis așa: *«Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi mie să birui păgânia»*. Amin.

O, popor al cuvântului Sfântului sfinților! Tu scoală-te cu tărie și arată-ți iubirea ta de mireasă născută din Mirele tău, Care Se dă ție cuvânt atât de mult pentru nașterea ta mereu, mereu din Dumnezeu. Ridică-te mare, mai mare ca sfinții, și fii după asemănarea lui Dumnezeu, căci Domnul S-a umilit până la pământ și a făcut omul după chipul Său când l-a făcut. Stai sub duhul umilinței de duh, cel mai puternic duh, și te apleacă mereu prin acest duh, ca să fii asemenea Mirelui tău, Care S-a aplecat ca să te facă pe tine mireasă a Lui și cunună a sfinților Lui la vremea de sfârșit. Iar Tu, Doamne, fă-Te voia celor ce se fac pe ei înșiși voia Ta, așa cum noi, sfinții Tăi, ne-am făcut, și învață-l pe om duhul și darul cel sfânt al supunerii sfinte, al vieții sfinte prin supunere, că nu este de nici un preț viața sfântă în om dacă omul nu are peste el învățător, așa cum Nestor, ucenicul cel jertfit pentru numele Tău în vremea mea, a avut de învățător peste el puterea credinței mele și numele meu lângă numele Tău când el s-a mărturisit lumii fiu al Tău prin mărturisire, și iată puterea cea bună în fiii lui Dumnezeu, ea așa lucrează, și prin altă față ea nu poate să ajungă

la Dumnezeu, Doamne. Vai celui fără de stăpân pe pământ! Toți sfinții Tăi au avut spre Tine stăpân pe pământ, și altfel ei nu puteau pentru numele Tău și nu ajungea până la Tine fapta credinței lor. Ajută-l și învață-l și dă-i putere din puterea Ta mereu, Doamne, poporului Tău, ca să lucreze el ca Tine și după povața Ta și ca să fie el fiul Tău, precum Tu, Doamne, ești Fiul Tatălui Tău și Dumnezeu al sfinților Tăi. Amin, amin, amin.

— **O**, mărturisitor iubit și minunat! Eu sunt Cel minunat întru sfinții Mei și între sfinții Mei. Amin. Iar acum stăm la masă de iubire și de prăznuire de sfinți cu tine, popor al cuvântului Meu, și merg înainte apoi cu cuvântul Meu de azi, ca să rostesc prin el pe cele ce Eu azi voiesc să grăiesc ție, căci voiesc să-ți spun rânduiala Mea spre tine pentru sfințirea și însemnarea noului mărgean, foișorul cel nou zidit pentru lucrul Meu cel cu ucenici și peste ucenici, poporul Meu, căci facerea Mea este cu Mine și o dau pe ea celor ce o iubesc pe ea, și lucrez aceasta cu ucenici și prin ucenici, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Rostesc acum cuvânt de întărire în veghe și în iubire între voi și în voi pentru ascultarea voastră de Dumnezeu, căci ascultarea de Dumnezeu este viața cu Dumnezeu și încredințarea mereu că sunteți ai lui Dumnezeu pe pământ, fiilor. Între frate și frate când este Dumnezeu prin ascultare de Dumnezeu, atunci frații se zidesc unii pe alții în Dumnezeu, și fac aceasta cu încredințarea că Dumnezeu este de-a pururi pentru toate câte ei lucrează și pot, căci Domnul este Cel ce poate, iar ei sunt voia Lui și mișcarea Lui. Amin.

O, poporul Meu, mare și plăcut este pentru cer omul care se face voia lui Dumnezeu pe pământ, și care știe cum vine spre el voia lui Dumnezeu, și cum vine el spre voia lui Dumnezeu. Aceasta este o iubire pentru care trebuie multă iubire. Iubire spre iubire trebuie să fie între Dumnezeu și om, și între om și Dumnezeu atunci când viața curată și inima și fapta curată se dau lui Dumnezeu din om pentru această lucrare de iubire, și fericit este omul care știe și poate să ia învățătura de la Dumnezeu, și care știe cum să fie curat pentru Dumnezeu, dat mereu lui Dumnezeu pentru voia lui Dumnezeu în el. M-a durut mereu, mereu în toți acești ani de cuvânt al Meu peste om, de când Eu, Domnul, acum la sfârșit, povățuiesc pe cel ce vine să audă cuvântul învățaturii Mele peste viața omului, și M-a durut cu dor și cu lacrimi că n-a vrut poporul cel chemat să învețe din învățătura Mea de peste el, iar Eu numai îndurerat am petrecut când îl vedeam pe creștin că se întoarce mereu și iar mereu la voia lui, la firea lui, la mintea lui trufașă, care nu știa să stea în Dumnezeu cu încredințare. Am lucrat plângând cu îngerii și cu sfinții, și am așteptat rodul răbdării Mele, iar acum Eu am sprijin, și Mă așez cu ajutorul lui pe pământ cu planul Meu, căci am fii care nu-Mi întorc voia, iar Eu îi tot întăresc și mereu îi învăț să nu le fie greu cu voia Mea peste ei, ci să fie ei plini de pace, plini de mulțumire că Domnul le dă lor de lucru la planul Lui cel proorocit din vreme, la voia Lui pe pământ acum, când omul nu mai are căutare spre Dumnezeu și spre ceea ce va fi să rămână între pământ și cer, după ce toți și toate își vor primi rodul lor după lucrul lor.

O, poporul Meu, Eu te-am povățuit să duci viață binecuvântată și cu sfială sfântă pentru ea înaintea Mea și în locașurile Mele cu tine, iar aceasta înseamnă voia lui Dumnezeu și pacea supunerii sfinte între tine și Mine, Învățătorul pașilor tăi. O, nu vine omul să învețe să ia învățătura de la Mine, să învețe să fie curat pentru Mine, voia Mea să învețe

să fie mereu omul. Dar Eu te am pe tine pe pământ și mereu grăiesc cu tine, ca să dau vorbirea Mea omului și să știe el că Eu peste tine Mă fac voia Mea și te voiesc în ea pentru Mine și pentru cele ce vor rămâne, iar cel ce vrea să se dea Mie pentru voia Mea în el, acela ia de la voi acest cuvânt și se încredințează Mie prin el și învață prin el ascultarea de Dumnezeu, care înseamnă viața cu Dumnezeu peste om.

O, poporul Meu, mai sunt câteva zile până ce Eu Mă așez la masă de cuvânt cu tine și cu cetele îngerești, care sunt voia Mea în cer sus și pe pământ jos. Am de însemnat și de pecetluit cu cuvântul Meu foișorul cel nou, pe care cu mare lucrare de taină Eu ți l-am dat să-l aduci la vedere, iar tu M-ai ascultat. Acum hai să netezim frumos, frumos, tot ce mai este de netezit la fața acestui mărgean, pe care mai-marii cetelor îngerești voiesc să-l ia în numele lor și să-l slăvească prin lucrarea voastră duhovnicească în el și să-l păzească prin ea, căci lucrul cel duhovnicesc al vostru, aceasta este ceea ce vă păzește pe voi în Mine, și pe Mine în voi, și mare este înțelepciunea celor ce știu să ia lucrul lor de la Dumnezeu peste ei, și nu de la ei înșiși, căci ei sunt ai lui Dumnezeu și fac voia lui Dumnezeu, și nu este nici o sminteală în ei și între ei, și iată, acesta este semnul celor ce sunt ai lui Dumnezeu în ei și între ei, iar această înțelepciune este rodul locuinței Mele în cel ce Mă poartă pe Mine pe pământ pentru înțelepciunea celor ce iubesc învățătura Mea și o păzesc pe ea peste ei.

O, fiilor, adunați-vă toți și lucrați toți și chivernisiți-vă cu înțelepciune timpul care mai este până la ziua serbării îngerilor și însuflețiți-vă puterile cele sfinte, care să vă dea vouă puteri în trup și să neteziți dulce și frumos tot ce mai este de netezit la fața acestui mărgean împlinit pe pământ de Mine și de voi. O, nu vă îndoiiți, nu vă pripiți. Încredințați-vă că Eu, Domnul, pot în voi și din voi, și încredințați-Mă și voi pe Mine că sunteți voia Mea care poate în voi prin Mine și nu prin voi, fiilor. Gătiți frumos și cu pace și cu duh ceresc tot ce mai este de săvârșit la trupul și la duhul acestui foișor, ca să pot Eu să vin în el cu îngerii și să rostesc nume peste el și lucrul Meu în el, căci pentru lucrul Meu cel cu ucenici l-am așezat pe el pe pământ la voi, că Eu am nevoie de lucru sfânt de la voi, de tot mai mult lucru sfânt între Mine și voi, căci ucenicia voastră cu Mine trebuie să aibă numai lucru sfânt în lucrarea ei, numai ascultare, numai facere, fiilor. Amin.

O, copii care Mă așezați în carte, cereți întărire de la Mine peste voi și socotiți bine vremea care mai este și stați în fața lucrului și puneți bună și sfântă rânduială pentru ca să meargă bine toată săvârșirea lucrului care mai este de pus peste noul foișor. Însuflețiți-vă puterea cea de sus în voi și împărțiți lucrul care mai este de lucrat, și hai să așezăm ziua de sfințire și de numire a acestui mărgean, căci Eu pe toate cele din jurul grădiniței cuvântului Meu le-am proorocit din vreme să fie și să se arate.

O, poporul Meu, fii statornic în iubire și în puterea credinței, fiule, că Eu cu tine Mă sprijin, iar puterea ta e de la Mine și nu de la tine, și unul pentru altul lucrăm. O, poporul Meu, voi veni cu sfinții și cu îngerii, și vor veni la masa cuvântului Meu cu voi, vor veni cei care așteaptă învierea. Amin.

O, fiilor, fiți mereu, mereu fiii supunerii sfinte care poate totul în voi, căci Eu așa am lucrat și lucrez înaintea Tatălui Meu, iar Tatăl Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ. Aveți grijă să am putere în voi și să Mă arăt mereu în voi și prin voi cu voia Mea, fiilor. Unii altora să ne slujim pentru voia lui Dumnezeu pe pământ, căci pe pământ e numai voia omului care nu-L vrea pe Dumnezeu cu el.

Hai să lucrăm, fiilor. Eu vă însuflețesc. Binecuvântată să fie în voi puterea Mea și bunăvoința voastră în lucrul vostru cu Mine pentru așezarea zilei de sfințire și de numire a foișorului cel nou, care s-a arătat acum în grădina întâlnirii. Lucrați cu ascultare și cu dăruire și cu însuflețire pentru ascultare, căci fără ascultare nu este armonie, nu este pace, fiilor. Și lucrați cu iubire, că fără de iubire nu este putere, nu este pace, fiilor. O, lucrează, poporul Meu, căci orice lucrare a ta cu Mine și pentru Mine își are bucuria ei în Mine și în tine, acum și apoi. Această înțelepciune să te cuprindă în ea, și cu ea să înveți să ai și să păzești și să păstrezi după voia Mea și după așezarea Mea calea ta cu Mine, poporul Meu, căci Eu ți-am dat călăuză ca să mergi spre Mine, și prin așa mers al tău Eu te privesc și te aud și te îndemn spre viață atunci când tu cu încredințare lucrezi înaintea Mea iubirea supunerii sfinte și neîndoiala pe calea ta cu Mine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2006

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Fericiți cei ce se fac locaș al lui Dumnezeu. Cei ce se iubesc pe sine, se leapădă de Dumnezeu. Sfințirea foișorului întâlnirii. Mihail arhanghelul grăiește cu poporul cel de cincizeci de ani. Pilda mierlei și a cucului. Cuvântul cel nerostit al Domnului doare în Dumnezeu și în sfinți.

Sunt înconjurat de slavă de îngeri în coborârea Mea, căci sunt Domnul slavei. Și de ce sunt Domnul slavei? Fiindcă Eu am făcut slava, și cu cuvântul am făcut-o, și ea s-a înființat, și Mă slăvesc îngerii aducându-Mi slavă, cinste și închinăciune în cer sus, și pe pământ jos, și frumoasă este slava Mea în cer și pe pământ, dar omul Mă iubește atâta de puțin și Mă cunoaște atâta de puțin, iar slava toată a cetelor îngerești nu-Mi pot ține trupul în slavă, și Mă cobor cu el pe pământ la om ca să-i spun lui că pentru slava Mea am făcut Eu omul la început, și că plâng îngerii că omul s-a smuls de sub slava Mea, de sub puterea Mea, și Eu vin ca un pribeag după el pe pământ și-i țin calea și Mă plâng lui ca să-i stărnesc mila și să Mă ajute să-l am pe el casă a Mea, lucrare a Mea între cer și pământ.

Stau deasupra cu oștirile cerești, pe munții Mei îngerești, și cuvintez peste ziua de serbare a îngerilor și înconjur slava ei și intru în carte cu slava cuvântului Meu de azi, iar porțile Mi se supun, căci sunt Domnul slavei. Amin.

O, cum să fac să nasc pentru Mine inima omului? Să aibă și omul supunere cu iubire în ea, cum să fac? Ca un Dumnezeu a toate câte sunt, Eu Mă întreb cum să fac cu omul ca să-l am pe el fericire a Mea și să-și capete fericirea omul? Nu poate omul să-și capete fericirea până nu-l am Eu pe el locaș al fericirii Mele, casă a slavei Mele, nefăcută de mâna, așa cum Eu sunt.

Iată, cu slavă vin când vin. E vremea să vin, și de aceea vin, și de aceea am venit și vin, dar e vremea să caute omul la fața Mea, la viața Mea în el, ca să fie el după chipul și asemănarea Mea, și de aceea M-am făcut cuvânt peste om. De două mii de ani i-am spus omului că vin curând, și tot de atunci îl aștept pe om să se facă el locaș al venirii Mele, căci nu Domnul, ci omul trebuie să vină.

O, popor român, hrănit cu atâta râu de cuvânt prin slava venirii Mele la tine acum! O, popor care ai stat și care stai la gura izvorului cuvântului Meu care Mă aduce la tine! O, popor purtat în carul Meu de slavă! Omul până nu-și capătă mântuirea nu-Mi poate vedea și primi slava. Omul trebuie să se

facă după asemănarea Mea ca să Mă poată vedea, ca să Mă știe cât de mult sunt și lucrez în preajma lui, ca să Mă aibă el de Dumnezeu prin supunere, ca și îngerii Mei, care Mă slăvesc în cer sus, și pe pământ jos. Nu numai îngerii Mei, ci și omul trebuie să fie în cer sus, și pe pământ jos, deodată, iar Eu am venit să-l fac pe om să poată aceasta. O, dar ce puțin Îl vrea, ce puțin Îl înțelege omul pe Dumnezeu! Nu numai Eu trebuie să-l ajut pe om, ci și omul trebuie să Mă ajute pe Mine pentru mântuirea lui, căci după ce Eu l-am făcut pe el, el nu M-a mai ajutat, ci s-a supărat pe Mine după ce a greșit, după ce n-a mai iubit ascultarea de Tatăl, cuvântul Tatălui său, așa cum îngerii îl ascultă și îl împlinesc pe el în cer sus, și pe pământ jos.

Sunt peste tine cu sărbătoarea îngerilor, o, cetatea Mea cea mică de pe pământ! Am bătut la porțile tale, Ierusalime român, iar ele Mă primesc, și iată, îi dau omului hrana cuvântului Meu, slujită de îngeri, precum Eu sunt slujit. Mai-marii oștirilor îngerești, Mihail și Gavriil, Îmi cuprind în aripile lor slava zilei lor de sobor, căci îngerii sunt cei fără de trup și sunt cei ce Mă țin nevăzut, înconjurându-Mă cu cetele lor și fiind ele slava Mea, slava pe care au văzut-o de demult proorocii și sfinții și au lăsat-o de credință oamenilor ca să vină oamenii spre dragostea Mea cea nepătrunsă de ei, spre Mine, Cel ce sunt iubire din iubire, ca să-l fac și pe om după asemănarea Mea și să-i dau lui din slava Mea.

Binecuvintez intrarea îngerilor Mei pentru sărbătoarea lor în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Amin, amin, amin.

— **G**rija toată să o lepădați, voi, cei adunați acum la albia râului vieții, iar noi, căpeteniile de peste oștirile cerești, vă învățăm acum pe voi cum să beți și cum să-L cunoașteți pe Dumnezeu. Faceți-vă voie a Lui dacă beți din gura Lui, și așa Îl veți cunoaște pe El în voi. Ca și noi pe voi, așa să-i învățați voi pe cei ce vin să bea din izvorul Domnului. Fiți pildă de viață și de iubire cerească, și cu ea să luminați calea omului spre Domnul slavei. Cel ce nu-L vede pe Domnul, acela nu cunoaște iubirea și nici lucrarea ei, iar cei ce-L văd pe El, sunt nevăzuți, ca și lucrarea lor cea din cer, precum Domnul nevăzut lucrează tainica Lui lucrare, de la facerea cerului și a pământului și până la iarăși facerea lor, iar fără îngeri nimic n-a lucrat El, căci așa este Dumnezeu, și de aceea I se pleacă Lui tot și toate, iar îngerii sunt voia Lui și puterea Lui și cuvântul Lui. Aduceți-vă jertfă de supunere Lui, precum îngerii se aduc Lui pentru slava Lui, și veți vedea atunci că Domnul este cuvântul cel de peste voi. Nu cereți semne și minuni, căci oștirile slăvilor cerești vă așteaptă pe voi zi și noapte să vă desăvârșiți și să fiți voi înșivă semne și minuni peste pământ și cărare a oamenilor spre Domnul. Nu numai cei ce au trecut cu trupul trebuie să vadă desăvârșit slava și adevărul Domnului, ci mai vârtos cei vii trebuie să poarte această putere în ei ca să vadă prin ea. Suntem în sărbătoarea noastră veniți cu cei adormiți, care așteaptă de la voi vestea Domnului, cea din urmă strigare pentru învierea cea mare, căci Domnul Se face la voi cuvânt. Aduceți Domnului slavă și cinste, precum noi, îngerii Lui, lucrăm, și dați-vă Lui ucenici destoinici, cu care să destupe izvoarele căutărilor cerești în orice suflet de pe pământ, dar nu uitați lucrarea îngerilor lui Dumnezeu în cer sus, și pe pământ jos, căci nu este iubire de Dumnezeu în om, decât prin ascultare ca în cer, ca între îngerii lui Dumnezeu între ei și Dumnezeu. Contopiți-vă cu veghea și căutați calea dorului din voi, calea pe care vine Domnul la voi și vă presară cuvânt de împlinit și de iubit. Cel ce are iubire, să-L iubească pe Domnul cu iubire ca și a Lui, și nu ca a omului, căci omul, pentru iubirea lui s-a lepădat de Dumnezeu și n-a știut ce a

făcut, și n-a mai știut omul pentru ce l-a făcut pe el Dumnezeu.

Duhul celor ce dorm așteptând, stă treaz acum spre voi, ascultând glasul Domnului prin îngerii Lui, și vă spun și ei așa:

— Omul, pentru iubirea lui n-a știut când s-a lepădat de Dumnezeu și n-a știut cât L-a pierdut pe Dumnezeu. Și după ce n-a mai știut de la Dumnezeu, a știut de la el omul, și s-a făcut pentru el Dumnezeu care știe, și așa L-a pierdut omul pe Dumnezeu și a rămas fără adăpost pe pământ, și a trăit prin puterea lui.

Noi, cei ce am lăsat trupul, privim la stricăciunea care s-a așezat peste pământ și peste om, și așteptăm pe Domnul, Care să deschidă ochii omului, și ca să vadă ce a fost să fie și ce este omul, și ce va fi să fie după ce Domnul va rosti din nou cu milă și iubire cuvântul cel pentru începutul zidirii din nou a lumii și va zice: «*Să fie lumină!*», și ea va fi, și ea iarăși va fi, și va vedea din nou omul, și va vedea omul prin ea și va plânge ca îngerii și ca sfinții și va da, prin suspinul lui cel umilit, slavă, cinste și închinăciune lui Dumnezeu, căci Domnul a făcut slava. Amin, amin, amin.

— Iată glasul îngerilor, și iată glasul celor ce se apleacă spre înviere, și, iarăși, iată glasul Domnului, înseninând cerul și pământul și dând mângâiere și putere făpturii toată, căci făptura așteaptă pe Domnul ei. Așteaptă-L și tu, omule pribeag, și învață de la Domnul Cuvântul cum să-L cunoști pe El, căci El umblă după tine ca să te ia în El. În casa Tatălui Lui sunt multe locașuri, dar El voiește pentru cei ce se alipesc Lui să le pregătească loc lângă El și în El, căci vai celor ce vor rămâne în afară de Domnul!

O, Doamne, îngerul Tău și tovarășul lui aduc Ție mângâiere cu supunere pentru dulce Duhul Tău, cu Care ai încununat în ziua aceasta lumea îngerilor Tăi. Pace Ție! Pace Ție! Pace Ție! Amin, amin, amin.

— Voi sunteți pacea Mea și sunteți slava Mea cea nevăzută, căci sunteți cei fără de trup, și sunteți, și Mă acoperiți ca să nu Mă vadă omul care nu este asemenea Mie. O, să nu zică omul că nimeni dintre oameni nu Mă vede. Lucrarea Mea e tot atât de tainică și de nevăzută ca și slava Mea cea acoperită de oștirile cerești. O, să nu zică omul că nimeni dintre oameni nu are iubire. Iubirea Mea din om e tot atât de nepătrunsă și de neștiută a fi, ca și slava Mea cea nevăzută de omul cel necuprins în ea.

Voi, cei ce v-ați purtat pașii spre ziua îngerilor Mei în cetatea Mea de pe pământ, cereți la Mine ca să primiți, cereți inimă nouă, duh nou, trup nou și putere nouă pentru viața Mea în voi, pentru inima Mea în voi, căci inima omului îl duce pe el pe cărări amare Mie și lui, și nu-i spune omului ce va fi după ele. Vă învăț din nou, și nu-Mi este greu să vă învăț mereu să învățați lucrarea dragostei, căci ea nu este ajunsă în firea omului, și trebuie să învețe omul s-o poarte și să facă în el roadele ei, căci pe toate ale mântuirii omului le poate ea, și ea nu-l lasă pe om să cadă din ea în părți. Când vedeți că ea nu are față și lucrare în voi și între voi, luați atunci cartea ei și lucrați după ea lucrarea ei, lucrarea dragostei, lucrarea lui Dumnezeu în voi. Nu este iubirea lui Dumnezeu iubirea omului, nu este. Iubirea este altfel decât știe omul că este ea. Căutați să umblați pe calea ei și să învățați ca ea și nu ca voi lucrarea ei. Un ceas, și se va desface slava Mea în ochii celor ce au spus că iubesc, și aceștia vor sta față în față cu slava Mea, cu iubirea cea din Dumnezeu, și omul își va vedea în ea fața și va ști ce înseamnă omul și ce înseamnă Dumnezeu, și va ridica omul rugă înaintea Mea ca proorocul care se deschidea Mie zicându-Mi: «*Mântuiește-mă, Doamne, că a lipsit cel cuvios, și din pricina aceasta s-a*

împuținat adevărul de la fiii oamenilor, care, fiecare a grăit deșertăciuni către aproapele său, cu buze viclene în inimă și cu cuvinte rele în ea, căci când se ridică peste mulțimi oameni de nimic, se înmulțesc peste tot nelegiuții și lucrul lor cel rău».

O, învățați să beți de la Mine și să fiți, și să-Mi faceți Mie odihnă și voie a Mea în voi. Apropiați-vă și beți cu folos. Veniți și beți și luați din iubirea Mea și dați de pe voi iubirea voastră, căci iată, nu este adevăr la fiii oamenilor și nu mai este cel cuvios între ei care să-i cheme pe ei și să-i oprească de la deșertăciunile lor. Învățați calea cu ascultare pe ea, dar mai mult învățați iubirea lui Dumnezeu în voi, și prin ea să vă lucrați vouă asemănarea cu El. Amin. Eu am venit și vin, căci am spus: «*Vin curând!*». De două mii de ani am spus: «*Vin curând!*». Și am venit și vin, și omul nu vede și nu aude și nu știe venirea Mea și umbletul Meu după el, căci omul pribegește pe cărările lui, și nu este cel cuvios între oameni care să-l strige pe om să vină la venirea Mea, să vină la ea la strigarea Mea, căci Eu vin, și am venit, și voiesc să las descoperit acest tainic drum al Meu după om.

O, omule, caută inima Mea. Ea are în ea tot adevărul. Ia din ea, și apoi lasă-te luat în ea, căci ea este locașul celor ce Mă iubesc. În ea se stă ca Dumnezeu, și nu ca omul. În inima Mea, numai cei fără răutate ajung, și se fac ei prunci în ea, și pe unde merg ei, cu casa lor merg, și în ea rămân, și în pacea Mea viețuiesc ei în ei și între ei. Amin.

E mare sărbătoare de îngeri în cetatea Mea de nou Ierusalim de pe pământ. E tare dulce slava celor fără de trup, care acoperă trupul Meu între voi, copii care ați pregătit ziua serbării îngerilor în mijlocul poporului Meu. Acum să-i învățăm iubirea Mea pe cei care au umblat cu pașii lor până la Mine și până la voi, și apoi, slobozindu-i, să pecetluim cu cuvânt ceresc foișorul cel nou, lucrat pentru lucru de ucenici, și să punem peste el pe îngerul Meu și să-i așezăm nume, fiilor. Harul îngerilor îi atinge acum pe cei adunați, și la toți cei ce vor lua le va da har, și ei vor lumina. Pace vouă, că sunteți trudiți.

Cei trei fii unși să așeze apoi prin Duhul Meu Cel Sfânt rugăciunea de pecetluire cu sfințenie a foișorului cel nou, și apoi Eu, Domnul, voi așeza în carte cuvânt peste această lucrare, din planul Meu lucrată, din timp proorocită ca să fie. Amin.

O, popor adunat în cetatea cuvântului Meu la sărbătoarea îngerilor! Mergi în pace! Eu te petrec cu îngerii Mei. Dacă dorești pe Domnul, lucrează, și apoi vino la izvor și ia din el, căci Eu, pentru cei ce Mă doresc găsesc sărbători, și cu ele pun masă de cuvânt și de facere peste om. Mergi în pace acum, și nu uita cât bine dă să-ți faci ție Dumnezeu. Amin, amin, amin.

*

Sunt îngerul Domnului. El mi-a spus să grăiesc acum. Amin.

S-a pecetluit cu numele meu foișorul cel nou pentru lucrul de ucenici ai Domnului. Eu voi scrie și voi mărturisi mereu lucrul cel duhovnicesc și ceresc, care se va sui la cer din acest așternut, așezat acum și pecetluit. Amin.

Mi-ai așezat, Doamne, lucrul veghii și al tăriei și al îndemnării și al șaptei de sus și de jos pentru facere de fii după asemănarea Ta, prin ucenici. Fie ca Tu, aici, să suflă mereu și să încălzești mereu cu Duhul Tău peste cei lucrători din partea Ta, și peste cei lucrați, care vor birui lumea și vor iubi lucrarea facerii peste ei, aplecându-se Ție în acest așternut binecuvântat acum. Amin.

— **M**ihaile, îngere al Meu! Eu, Stăpânul tău, rostesc cuvânt și spun din Tatăl: Bine-cuvântată să fie lucrarea rugăciunii de coborâre a Duhului Sfânt, Care pecetluiește și sfințește acest așternut pentru lucrul Meu cu ucenici și între ucenici, și pentru facere de fii frumoși, după asemănarea Mea. Amin. Și se va numi acest așternut foișorul întâlnirii, foișorul Domnului, străjuț sus și jos, în dreapta și în stânga și la mijloc, de îngerul Meu Mihail, însoțit mereu de îngerul Gavriil, de toți cei întâi peste cetele oștirilor cerești și de toată lucrarea lor cea de la Mine peste acest așternut, așteptat de cei din cer să fie, și care vor însoți clipele sfințite de tot lucrul lor din mijlocul acestor hotare însemnate acum cu semnul sfintei cruci, semnul prin care Eu M-am supus și pe care M-am așezat ca să-i arăt omului cum se stă înaintea lui Dumnezeu, Tatăl Meu, și cum să iubească omul între pământ și cer, căci iubirea este altfel decât știe omul că este ea. Amin.

O, Tatăl Meu, iubirea este cea pe care i-am arătat-o Eu omului când M-am așezat pe cruce cu trupul pentru ca să-l salvez pe om din moartea de până atunci, Tată. O, Tată, cu durere și cu fericirea ei M-am așezat pe cruce pentru om, și omul M-a bătut în cuie pe lemnul crucii, Tată, iar Eu am stat cuminte, am stat supus și ascultător voii omului, ca să Mă dau pildă de iubire înaintea neamurilor de peste tot pământul, Tată. Cel ce nu are supunere și ascultare înaintea Ta, acela este scris cu vrăjitorii, Tată, dar Eu am fost cuminte, ca să nu Mă scrie diavolul cu cei ce sunt afară, Tată, chiar dacă omul așa M-a scris. Când l-am trimis la Ioan pe îngerul Meu ca să mărturisească acesta acum două mii de ani, Eu am spus așa: *«Fericți cei ce-și spală veșmintele lor, ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și prin porți să intre în cetate. Afară câinii și vrăjitorii și desfrânații și ucigașii și închinătorii la idoli și toți cei ce lucrează urzind și iubind minciuna»*.

O, Tată, vai celor ce urzesc și iubesc minciuna și care nu cunosc plata ei! Eu însă cu iubire de Fiu Te-am iubit și am iubit, și nu cu iubire de slugă, chiar dacă nici ca pe o slugă trimisă a Ta nu M-a primit poporul care purta numele lui Dumnezeu pe pământ. O, Tată, adevăratul fiu iubitor stă în tatăl cu viața și cu moartea lui, căci din iubire pentru Tine M-am lăsat în mâna omului, Tată, și nu este iubire mai mare ca iubirea cea de fiu între cei ce Te slujesc, Tată, căci fiul are iubire mare și sfântă, și este recunoscător tatălui său, dar sluga poate să-l trădeze, poate să se lepede de stăpânul ei. Pe Mine M-a vândut ucenicul Meu, și prin el Eu am ajuns să fiu ucis, fiindcă el, ca slugă ce era, voia slavă pentru el prin Mine, și o așa slugă nu poate să mai fie recunoscătoare pentru stăpânul său cel credincios ei. Credințioșia slugii nu merge înaintea stăpânului ei ca aceea a fiului, și fericți sunt cei ce, neîubindu-se pe ei lângă Dumnezeu, se fac Lui vase pline de credințioșie până la sânge, așa cum Eu, Tată, Ție Ți-am fost pe pământ, de la nașterea și până la moartea și până la învierea Mea, și apoi până la așezarea Mea în cele ce nu se văd, lângă Tine, Tată, acoperit de îngerul Meu cel fără de trup. Amin.

Binecuvintează cu iubire de tată foișorul acesta, prin cuvântul cel rostit pentru coborârea harului Duhului Sfânt peste el și peste lucrul cel sfânt care se va lucra în el, Tatăl Meu.

Iată, îngerul Meu a fost așezat peste acest nou și sfințit așternut. Amin, amin, amin.

— **I**ubirea este altfel decât știe omul că este ea, Fiul Meu Emanuel. Îndeamnă, tată, și Tu, și îngerul Tău, îndeamnă-i pe cei ce vor fi să învețe iubirea și fața ei, îndeamnă-i să învețe bine și să știe apoi că prin porți se intră în cetate. Dacă poporul cel de cincizeci de ani ar fi voit

să învețe iubirea de Dumnezeu, ar fi scăpat de iubirea de ei lângă Noi, și ar fi avut iubire de fii și n-ar mai fi luat de la Noi avere din cer ca să plece cu ea afară, ca să plece în lume, după ce Ne-a auzit pe Noi la ușă, Fiule scump.

Eu, Tatăl, cu Tine binecuvintez noul așternut acum, și îl înzestrez cu duh de iubire ca a Ta în fiii care își vor pleca în el capul ca să ia în ei asemănarea cu Tine, învățând aceasta prin porți, Fiule blând al Meu. Te aștept, tată, să culegi rod în acest așternut, și să se adune îngerii și sfinții să audă duhul cel lucrător de fii ai cuvântului cel din Noi, căci cu cuvântul suflăm Noi, ca iarăși pe toate să le facem, și ele să fie apoi, și pe vecii să fie, Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, suspinând și așteptând și răbdând și iubind, binevoiesc. Amin, amin, amin.

— **E**u, îngerul Tău, Doamne, m-am așezat în loc de strajă și de lucru peste acest așternut, și iau aminte la tot cuvântul Tău de peste mine, căci sunt supusul Tău, și cu firea mea cea fără de trup eu Ți-acopăr trupul în văzduh și pe pământ, peste tot pe unde Tu Te porți înaintea oamenilor ca să-Ți lucrezi lucrarea. Amin.

Am stat acoperindu-Ți slava în toată ziua de azi a sărbătorii îngeresti în mijlocul poporului Tău, Doamne. Ți-am ascuns trupul și lacrimile feței Tale și Te-am ținut cuprins cu milă îngerească, mângâindu-Ți bucuria durerii și durerea bucuriei, o, Stăpânul meu. Ți-am întărit toată ziua porțile. Le-am întărit și pentru coborârea cuvântului Tău la popor, dar le-am întărit și toată ziua, căci erau și sunt tremurând de toate câte Tu arăți în fața lor spre vedere ca să porți Tu în porți greutatea Ta, căci fără sprijin Tu n-ai cum să lucrezi, n-ai cum să grăiești, Doamne, și nici noi, îngerii, nu avem cum să ne așezăm lucrarea către oameni dacă nu avem pe ce ne sprijini. Drumul Tău cel de cincizeci de ani pe pământ, numai cei ce au ochi pot să vadă cum a fost. Satana, duhul cel potrivnic adevărului Tău, n-a avut pace, dar a avut putere mereu prin neascultarea și nesupunerea celor care au auzit glasul Tău și n-au avut voință să Te iubească pentru Tine și nu pentru ei, Doamne al celor ascultători. Neascultarea și nesupunerea atrag după ele ascunderea, și apoi se arată fața acestora și plata lor, căci duhul vrăjilor și al făcăturilor farmecelor și al turnărilor lor a stat mereu, mereu pe cale în fața și în spatele pașilor celor care au spus că-L vor urma pe Domnul, și mulți din ei au spus, dar n-au lucrat cu ascultare și cu sfințenie ca să fie ei păziți de diavol pe cale și înăuntrul inimilor lor. Când cel tocmăit de Tine nu ascultă măcar într-un cuvânt părut mic, se folosește duhul rău apoi de neascultarea lui și sloboade vrăji și farmece prin cei ce dușmănesc calea Ta și pe cei așezați de Tine pe ea, căci cine nu face întreagă voia Ta prin acest cuvânt venită, acela e dușmanul Tău și al celor de pe calea Ta, chiar dacă el nu voiește așa, chiar dacă el nu se așteaptă să iasă cu durere pe Tine și pe poporul Tău neascultarea lui, așa cum nici ucenicul Tău cel vânzător nu a putut crede că Te vinde atunci când lucra cu cei faloși ai templului, ducând la ei despre Tine.

Iată, taină rostesc, Stăpâne, peste poporul cel adunat azi la sărbătoarea îngerilor Tăi: neîubirea de Dumnezeu a celor ce vin pe cale cu Domnul, aceasta vine când cel ce stă la învățat nu-l iubește pe cel prin care Domnul îi dă lui învățătură de viață pentru duh de ascultare și de supunere apoi. Aceasta a fost taina cea neînțeleasă a iubirii cea de sus, și pe care poporul cel chemat n-a pătruns-o cu inima și cu mintea pentru ca să crească și nu să scadă credința și statornicia și credințioșia atâtor suflete care au dat să vină și n-au știut cum pe calea aceasta cu Domnul acum pe pământ.

Revoltă și răsccoală se iscă între cei împreună pe această

cale atunci când inima din creștin nu are lepădare de sine în toți la fel. Lepădarea de sine aduce lucrarea păcii între frați, iar unde nu este ea, se stârnește revoltă și încurcătură de lucruri, și Domnul stă fără putere în părți, și poporul cel de pe acest drum s-a abătut mereu în părți, și au fost căderi, și au fost ridicări și iarăși căderi, și calea a fost grea pentru cei statornici, așa cum este și azi, căci Domnul este și azi cu tot cuvântul Său în mijlocul poporului cel sfânt prin ascultare și prin supunere, iar cel ce nu este așa, nu este fiu al poporului Său, și se face acela prilej de răbdare și de durere a Domnului pe pământ acum.

Iată ce durere a purtat cerul sfânt timp de cincizeci de ani! Glas de înger îți grăiește ție, poporule de azi al acestui cuvânt care aduce pe Domnul la tine. Sunt îngerul Domnului, și am însoțit pe Domnul mereu, timp de cincizeci de ani în coborârea Sa și în unealta Sa, iar astăzi zic: fii ai diavolului sunt numiți cei ce nu fac voia lui Dumnezeu, cei ce fac voia lor după ce știu de la Dumnezeu voia lui Dumnezeu, și aceia se fac apoi cei ce nasc vorbe învrăjbitoare și defăimătoare, micșorându-i prin ele pe cei purtători de Dumnezeu, ca să nu poată face voia Domnului cei ce ar da s-o facă pe ea. În fiecare vreme, în fiecare cetate unde Domnul Își ridică fii aleși, cei ce iubesc voia lor în cetate se scoală cu duh de defăimare, venită de la prostie și de la invidie, și cu vorbe mincinoase defaimă și micșorează pe cei ce iubesc sfințenia și pe Domnul lor, iar calea Domnului se înfundă, căci nu mai sunt crezuți și primiți cei care le-ar da oamenilor pe Domnul, din planul Domnului din ei.

Glas de înger îți grăiește ție, popor care auzi din cer cuvânt: pe drumul creștin nu trebuie răscoală, ci trebuie lepădare de sine și iubire între frați; și nu trebuie nemulțumire, căci nemulțumirea stârnește căinare, iar căinarea, acest duh al iubirii de sine, atât cât omul nu poate crede glasul îngerului Domnului care glăsuiește acum, căinarea este vânzare de frate, și niciodată nu duce ea la pace între frați, ci duce numai la vrajbă, la intrigă și la dezbinare și la omorârea Duhului Domnului, așa cum răbdarea și înțelepciunea ei duc la iubire frățească, prin care omul se mântuiește pe el și pe aproapele său din cursa diavolului învrăjbitor, care neadormit suflă duhul semeției peste făpturi, stricând inima și mintea și fața celui fără de minte din cer peste el. Așa își face omul rost de păcat prin căinare, iar diavolul îl scrie pe el, atunci, cu cei vânzători de frați și îl șterge pe el din dreptul împlinitorilor poruncii iubirii de Dumnezeu și de frați, și nu numai pe el îl șterge, ci și pe cel care ascultă de la el nemulțumirea lui, ca unul care ar avea stăpânire care îi dă lui dreptul acesta. Așa durere, așa așteptare a fost la Domnul în urma poporului cel chemat la planul Lui, și care mereu, mereu a stat la hotar și n-a trecut la lucru de ucenic și de fiu, ci a stârnit mereu duhul vrăjilor și al farmecelor, și s-a zdrobit mereu în neascultarea lui poporul care venea și nu venea, dacă dădea să vină.

Sunt îngerul Domnului, și grăiesc de pe această cale de cincizeci de ani a Domnului și a poporului care L-a auzit pe El grăindu-i lui cuvântul vieții. La toți cei ce au străbătut cu pasul, și la toți cei ce străbat și acum cu mersul lor pe calea aceasta a glasului Domnului, eu le spun: Îndurerat și milostiv și îndelung-răbdător este Domnul, ca să se facă fiilor oamenilor cunoscută puterea și slava și măreția împărăției Lui. Domnul îi păzește pe toți cei ce-L iubesc pe El într-un adevăr, și pe toți cei păcătoși îi va pierde, precum este scris. Domnul îi înalță pe cei blânzi, și îi smerește până la pământ pe cei semeți în duhul lor. Iar tu, Ierusalime, laudă-L pe Domnul, că a întărit în tine stâlpii porților tale și a binecuvântat pe fiii tăi în tine. El este Cel ce pune pace la hotarele tale și-ți dă ție fruntea grâului.

El este Cel ce trimite cuvântul Său pământului, vestindu-Se în tine cu îndreptările și cu judecățile Sale. Laudă-L pe Domnul între sfinți, popor sfințit de cuvântul Său! Laudă-L pe El în mijlocul tău în zilele Lui și ale sfinților Lui! În glas de psaltire, cu suflet temător de Dumnezeu laudă-L pe Domnul și venirea Lui la tine!

Glas de înger îți grăiește ție, popor nou: roagă-te fierbinte, ca să ajungă strigarea ta înaintea Domnului pentru toți cei care au umblat pe calea aceasta de acum a venirii Lui, și au rămas apoi de pe ea. Cere-i la Domnul, întinde-le ancora și fă-i să vină și să se mântuiască de ei, și să se facă ei asemenea Domnului prin ascultare și prin supunere, căci glas de înger răsună azi pentru chemarea lor la asemănarea lor cu Domnul Făcătorul. Amin.

Iar Tu, Doamne al oștirilor îngerești, fă-Te și lor Dumnezeu lor, precum îngerii Te au Stăpân al lor, și dacă vrei, dă-le lor putere să vină la Tine și să Te așeze peste ei Stăpân, iar Tu să-i vindeci pe ei. Amin.

Sunt îngerul Domnului, și sunt îngerul poporului Său cel ascultător, și îl păzesc pe cel ce ascultă de Domnul, iar pe cel neascultător și călcător de acest cuvânt, nu-l păzesc, și nu sunt îngerul celor ce nu-i pot păzi, căci pe cel ce-l stăpânește voia sa, acela își este stăpân, și alt stăpân nu are el.

Sunt îngerul Domnului, și am cheia adâncului, ca să-l păzesc de satana pe cel care se dă pe sine voie a lui Dumnezeu, și pe cel care se întoarce de la întuneric la lumină ca să vadă calea și să umble pe ea. Amin.

Eu, Doamne și Stăpâne al oștirilor îngerești, sun cuvântând să se întoarcă la voia Ta și la înțelepciunea dreptilor toți cei care se pot ridica iarăși dintre cei ce Te-au însoțit în vremea acestei trâmbițări de cincizeci de ani. Dar dacă ei nu știu cum să vină și ce înseamnă să vină, facă-se voia Ta, căci Tu ai spus acum două mii de ani prin glasul meu peste Ioan: *«Vin curând, și plata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa»*. Amin, amin, amin.

Amin zic vouă, celor adunați la sărbătoarea îngerilor: cuvintele îngerului Meu sunt credincioase și adevărate, căci Eu, Domnul Dumnezeu duhurilor proorocilor, am trimis pe îngerul Meu să grăiască. Amin. Eu vin curând, și vin, și tot vin, și fericit este cel ce păzește tot cuvântul Meu, cartea Mea de azi, pe care acum două mii de ani am arătat-o prin îngerul Meu lui Ioan, și prin care am vestit și vestesc săvârșirea tainei lui Dumnezeu, precum am spus prin prooroci. Amin.

Ridică-te, popor chemat, ca să îplinești legea venirii Mele, căci curând, curând vei fi întrebat de ea. Ridică-te să fii după asemănarea Mea, nu numai să vii la izvor și să auzi susurul Meu, căci dacă vii așa, Îmi șubrezești puterea Mea de pe cărare, și vei fi întrebat de ce-ai făcut așa, de ce-ai venit așa? Ridică-te, dar, cum se cuvine, dacă te ridici să vii, căci Duhul Meu în cei din porți a fost mereu șubrezit, mereu vătămat de vorbirile de rău de la cei ce au păcătuit împotriva împlinirilor Mele în ei, și au dat aceia vina pe necredința lor în coborârea Mea și în cei ce Mă poartă cu ea peste pământ. Dar nu acesta a fost adevărul, ci adevărul a fost neîmplinirea voii Mele de către cei ce au dat în Mine, căci cine i-au alungat și i-au disprețuit și i-au învinuit și i-au micșorat în mintea multora pe cei ce-Mi sunt cărare acum, pe Mine și nu pe ei i-au pus sub vină aceia.

Vai celor ce dau să facă ceea ce numai Dumnezeu trebuie să facă! Vai celor ce judecă faptele și nefaptele altora, căci numai cei netrebniți n-au teamă să facă aceasta! Neascultarea celor ce au venit, și iarăși s-au întors într-ale lor, aceasta și nu-

mai aceasta a fost vina care a atras mereu, mereu cale diavolului, farmece și vrăji asupra celor de pe cale cu Mine ca să-i tragă de pe ea, căci cel ce nu ascultă pe cale cu Mine, nu este acela pe cale cu Mine, nu este cu Mine, ci este cu el, chiar dacă el altfel spune că este. Cel ce urăște pe aproapele său, pe cel asemenea lui, nu este acela scris cu cei ce-L iubesc pe Dumnezeu, și din această pricină diavolul nu stă nicicum, și aduce și tot aduce împotriviri între frați, iar acestea vin prin semeție, nu prin slăbiciune, și Eu nu-l pot iubi pe cel semeț și rodul semeției lui, și nici el nu Mă poate iubi, de vreme ce numai el, abia el încapă în el cu dreptatea lui, bietul de el. Cum să-i spun Eu, Domnul, unuia ca acesta tot ceea ce ar trebui să-i spun Eu lui? Proorocul Samuel i-a spus din cer regelui Saul, care nu asculta de Dumnezeu, și i-a spus că neascultarea e mai mare și mai înainte păcat ca vrăjitoria, la care regele, apoi, a fost tras prin faptele lui. Dar Eu cum să-i spun acum aceasta celui ce nu ascultă?

O, popor care auzi din gura Mea cuvânt! Iată, tată, de ce am spus Eu pe calea acestui cuvânt de cincizeci de ani că la capătul vremii tot pământul și tot omul va fi urmărit și prins de duhul farmecelor și al vrăjilor de la om la om, și că Eu, Domnul, voi trudi din greu să-l ocrotesc pe cel din planul Meu. O, popor învățat din cer! Cine-și vrea mântuirea, acela și-o zidește adumbrindu-se sub crucea Mea, nemaîndeletnicindu-se cu dreptatea de sine, cu părerea de sine, ci, din contra, căutând el asemănarea lui cu Mine mereu, mereu, minunea pe care Eu, Domnul, aștept s-o văd în om.

I-am spus mereu celui hrănit din gura Mea, să umble în lumină i-am spus. Și de ce, oare, i-am spus așa? Din iubire dumnezeiască i-am spus așa, și pentru că omul ascuns în sine se teme mereu și dă să-și apere mereu, mereu pe omul lui cel ascuns, ca să nu se vadă, ca să nu se descopere întunericul din el. L-am învățat mereu pe creștin să nu vorbească doi câte doi, căci acest obicei omenesc nu-i lasă omului inima curată, ci îl trage mereu, mereu pe om la duh de ușurătate, la duh de femeie, și aceasta este un mare rău între pământ și cer, și este gonire a îngerilor și apropiere a diavolilor, care îndeamnă pe om la ascundere și la nebărbăție. Într-o oștire dacă sunt din cei ce nu ascultă, intră în suferință toată oștirea, și duhul rău îi vatamă pe toți, dacă are cum să intre. Când Adam s-a dat spre neascultare de porunca Mea, el a pedepsit atunci pământul din care fusese luat și întocmit, și de atunci e în suferință pământul și e sub blestem și e sub apăsarea diavolului, și din pricina neascultării omului ispășește pământul și geme în suferință toată firea de pe el.

Te rog, popor care Mă auzi și care poți să înțelegi adâncul durerii dintre pământ și cer, nu uita, nu uita tot ce Eu grăiesc acum: neascultarea unuia aduce suferință peste mulți. Dar Eu te chem la ascultare, popor care ai venit și ai plecat; și tu, popor care ești și care vii, căci Eu i-am spus omului într-una din porunci: «*Să nu fii desfrânat, omule!*», iar neascultarea este desfrânare ca și aceea a fiului care a luat putere și cules de la tatăl său și s-a dus cu ele ca să nu mai asculte, și s-a numărat el cu cei desfrânați. Iată câtă neasemănare este între cel ce face voia Mea și cel ce-și face voia sa, căci Eu când i-am pus la lucru cu ascultare și cu sfințenie pe ucenicii Mei, le-am spus lor să nu poarte cu ei pungă cu bani, ca să fie ei curați în toate apoi, iar cel care a plecat din voia lui de la tatăl său, a cerut să ia cu el parte din ale tatălui său, și apoi el a rămas rușinat, străin și gol, și așa s-a întors, cerând milă și adăpost la curțile tatălui său ca un străin.

Iată ce sărbătoare între cei din cer și între cei de pe

pământ aici! Toată oștirea cerului ascultă glasul Meu. Ceata cea căzută a îngerilor s-a umplut la loc, căci sfinții de pe pământ au venit și vin și umplu locul cel gol, și apoi va fi o zi de bucurie, căci îngerii cei căzuți se vor apleca, iar duhul rău va fi închis în adânc și nu va mai putea. Amin.

Eu, Domnul, am așezat acum așternut sfințit pentru bucuria Mea. Voiesc în acest așternut, în acest foișor, să-și plece capul și să vină cel ce are rod din Mine în lucrarea sa. Voiesc să nu plângă de la nimeni acest foișor care așteaptă Duhul Meu în el prin cei care-L poartă și Îl împart pe El între ei și în părți spre mângâierea Mea. Eu vreau să fac deosebire între cel împlinit și cel neîmplinit, între cel ce Mă vrea așa cum sunt Eu, și între cel ce M-ar vrea așa cum vrea el. Voiesc să văd creșterea celor pe care Eu am prin cine să-l fac pe cel ce iubește să fie după asemănarea Mea prin ascultare. De când Mi-am luat trâmbița la cer, acum douăzeci și cinci de ani, de atunci Eu, Domnul, am voit să încep facerea după chipul și asemănarea Mea a celui care a venit la Mine ca să fie, dar satana Mi-a stat împotrivă și încă Îmi stă.

Am slobozit o pildă prin cei ce-Mi stau porți înaintea Mea acum, și le-am spus lor că poporul care M-a cunoscut prin acest cuvânt n-a putut pătrunde taina fiilor lui Dumnezeu, și mulți au venit, și s-au întors din nou la trupul lor și la seminția lor cea după trup, și n-au putut urma ei pilda Evangheliei fiilor lui Dumnezeu, născuți de sus pentru cele de sus. S-au plâns unii pe alții, unii peste alții cei ce au dat să fie pe cale cu Mine; s-au învățat pretențioși, nemulțumiți, invidioși, și mulți din ei loveau în Mine pentru ceea ce ei nu puteau împlini peste ei. În loc să se teamă de despărțirea lor de Mine, ei se temeau că n-avea cine să le plângă nemulțumirea lor, rătăcirea lor și îndreptățirea pentru ea, și au pățit aceștia ca mierla care s-a îmbolnăvit și care se văita că n-are cine s-o plângă dacă va fi să moară, și plângea, biata de ea, ca s-o audă cucul și s-o compătimească, iar cucul, venind la ea, i-a fâgăduit că dacă ea va muri, el va veni și, smulgându-și penele, o va plânge pe ea, numind-o soră, iar el numindu-se frate al ei prin bocetul lui de peste ea.

O, așa cum nu se satură tutunul de tutunul din care el trage ca să înghită fumul lui, tot așa nu se poate sătura nemulțumitul de căinare și de clevetire, iar Eu nu știu cum să-i mai spun și să-l deprind pe om cu duhul dragostei cerești, și ca să-l scap pe el de cele străine de acest duh, cu care el atâță mereu împotrivire peste dragostea dintre frați, dragoste care are în Scripturi fața ei. Fericit este cel ce are ca sarcină această dulce și scumpă comoară, dragostea cea din Dumnezeu în el, împărțind-o pe ea cu duh blând în lături și adunând cu ea rodul ei, și va fi ca Eu, Domnul, să biruiesc peste pământ cu fiii ei și cu fața ei și cu împărăția ei. Amin.

O, copii pe care-Mi sprijin Eu coborârea ca să-i hrănesc pe mulți cu ea! Vă e sufletulul încordat mereu, mereu, încordat de griji și de dureri, iar pacea din voi e mereu zdruncinată, căci vouă vi se cere și din cer, și de pe pământ pentru orice greu, pentru orice sarcină, și vă e greu, și sunteți mici pentru atâta greu. Aveți în sarcină coborârea Mea, și aveți sarcină poporul pe care vreau să-l fac ceresc prin lucrarea Mea cu voi peste el, dar sufletulul și inimioara din voi vă sunt atât de puțin ajutate, și Eu dau să vă ajut așa cum mai pot și cu ce mai pot, căci voi sunteți pe pământ. O, e tare, tare grea sarcina de peste voi, sarcina cea pentru coborârea Mea și cea pentru poporul căruia îi trebuie îngrijire. O, întăriți-vă unul pe altul. Țineți-Mă pe Mine în voi, și așa dați-vă întărire. O, nu cu mâna e greu de lucrat, ci e greu de lucrat cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, copii trudiți.

Eu, Domnul, vă îndemn să vă fie de pace răbdarea și iubirea și iertarea, fiilor copii. O, de când Mi-am început lucrul Meu cel sprijinit în voi, cu greu v-am putut Eu apăra de apăsări, cu greu am putut alina durerea din voi de la sarcina sub care stați. O, dacă nu a avut, dacă nu are cine vă apăra pe voi de cele ce se îngrămădesc cu apăsare peste voi, nu vă descumpăniți. O, nu vă apărați voi. Vă apăr Eu, fiilor copii. Voi să nu vă apărați în fața celor ce vă apasă, neînțelegând ei ce fac și cum fac Eu cu voi și prin voi pentru om. Ați fost mereu disprețuiți, mereu micșorați de cei ce n-au știut cum să stea în staulul cel pentru fiii lui Dumnezeu. V-am apărat și vă apăr Eu înaintea acestora, căci încă sunt din cei ce vă disprețuiesc cu mintea lor semeață, cu mintea lor de om. O, nici Eu n-am fost crezut și urmat; nici Eu, dară voi! și este scris: *«Dacă pe Mine M-au prigonit, și pe voi vă vor prigoni»*.

Mergeți aplecați, fiilor, așa cum Eu v-am învățat că trebuie să stăm în fața celor tari prin ei, și care nu se scoală ca să meargă drept. O, ce mult, ce mult aș fi vrut să aveți și voi pe cine să vă sprijiniți cu sarcina Mea de peste voi și cu durerea Mea din voi de la neascultarea celor ce au fost și încă mai sunt împotriviți și defăimători, micșorându-vă pe voi pentru cărarea Mea pe pământ prin voi. Dau să-Mi ridic pe picioare poporul care M-a auzit de la început, și pe cei ce v-au hulit pe voi sub sarcina Mea de peste voi. Dau să-l aștept încă pe poporul care a venit, și s-a întors înapoi. Eu milă voiesc de la el, nu jertfă voiesc, căci cu jertfă Mi-ar scoate ochii și Mie și vouă, și ne-ar scoate datori pentru el. Eu milă voiesc, milă pentru durerea Mea de la cel ce a venit și a plecat, și de la cel ce este și nu stă frumos pe calea Mea, și de la cel ce vine ca să ia învățatură acum.

Eu sunt cu mila după om, fiilor copii, căci azi am stat cu voi înaintea poporului adunat la sărbătoare îngerească și v-am suflat cuvânt ca să grațiți lui și să-l îndemnați pe el la trezire întreagă. Dar iată, cei ce se apropie de voi când Eu Mă așez cu sărbători în mijlocul curților Mele cu voi, iată, și din aceia sunt din cei care vă slăbesc și vă umplu de temeri și de zdruncin. Aș vrea să fie totul numai după voia Mea în toate petrecerile Mele cu voi, iar duhul rău să stea departe și să nu se mai apropie prin cei semeți și neîmplinitori, căci am nevoie de voi și de pace în voi. O, cu cine să Mă sprijin să pot Eu face așa voia Mea în toate petrecerile Mele cu voi și să țin departe toate slăbirile care dau să vină spre voi?

Acum Îmi odihnesc calea cuvântului și îl punem în carte și îl împărțim pe el. Și voi veni în sărbători, și voiesc să fie numai voia Mea în mijlocul vostru în sărbători, ca să pot merge înainte cu sărbătorile Mele între voi și să am pace în voi și între voi și să puteți voi învăța de la Mine mereu duhul dragostei, neatins din afara voastră de duhul cel potrivnic Mie și cărării Mele cu voi. Luați pacea Mea; desfaceți-vă și luați-o în voi, și apoi lucrați cu ea și pentru ea, și să fiți voi sprijiniți de cei ce învață de la Mine prin voi. Amin.

Slobozim acum duhul celor adormiți, care au stat la masă cu poporul cel adunat. Trâmbița Mea Verginica e plină de cuvânt, și vine ziua ei de pomenire cu poporul, și ea își va slobozi glasul și se va ușura de cuvânt, căci cuvântul care este și nu poate fi rostit, doare în cer și pe pământ, doare în Dumnezeu și în sfinți, doare cuvântul, și omul fuge de durere, și nu are Domnul cu cine să-Și sprijine sarcina Sa așa cum face omul când este nemulțumit, când este necăjit.

Fiți odihna Mea, copii însărcinați cu Dumnezeu. Țineți-Mă în voi și stați în Mine prin greu. Amin.

Sărbătoarea îngerilor se liniștește acum, și intră în

cămarile lor oștirile îngerești. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2006

Sărbătoarea de cincisprezece ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Lucrarea de fiu este iubire fără de moarte. Cei fără învățatură uită de Dumnezeu. Fericiți cei ce știu să trăiască din Scripturi.

Eu sunt cuvântul învățurii, și cine Mă ia pe Mine de Învățător al său, acela are viață veșnică în el și cu el, și are nejurdecă peste el. Amin.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, Cel ce a făcut cerul și pământul, și sunt supusul Lui pentru lucrările Lui, căci lucrarea de fiu este lucrare scumpă, este iubire fără de moarte, și iată, iubirea este viața cea fără de moarte, iubirea cea curată, viața cea pentru fii, și fericit este cel ce aude cuvântul învățurii Mele și se face fiu, împlinindu-l pe el cu fiască supunere, cu iubire fără de moarte între el și Tatăl. Amin.

O, popor învățat de Dumnezeu! Am așteptat întărire pentru coborârea Mea, am așteptat la porți cu sărbători, dar tu, popor învățat de Dumnezeu și așteptat să poți pentru Dumnezeu, tu trebuie să nu uiți povața Mea, mereu, mereu povața Mea de peste tine, căci Eu, ca un tată te-am povățuit să ai grijă mare de cărarea Mea spre tine, și să nu pui alte griji ale tale mai presus de grija învățurii Mele peste tine, căci cel fără învățatura Mea, mereu proaspătă peste el, uită de Dumnezeu, și este scris aceasta în cuvântul Meu care spune așa: *«Cel ce își iubește viața, acela și-o pierde»*, și-o pierde în iubirea de sine, în grija de sine, căci uită de Mine cel ce-și iubește viața, iar Eu, Fiul Tatălui Savaot, mereu, mereu trebuie să-l învăț pe cel ce stă la învățat, iar pe cel ce nu stă la învățat și nu pune peste el învățatura Mea cea pentru fii, pe acela trebuie să-l rabd uitându-Mă neputincios la el, la cel ce nu pune peste el învățatura cea de viață și iubirea Mea din ea pentru om.

O, popor care Mă ascuți, care Mă aștepți ascultându-Mă pentru viața ta! Eu, Fiul Cel veșnic al Tatălui Savaot, suspin între sfinți și între îngeri când nu am putere în porți ca să intru la tine. O, popor cu nume sfânt, să știi că numele cel sfânt de peste tine este numai pentru cel ce alege calea Mea, calea cea cu supunere, lucrarea Mea de Fiu al Tatălui Savaot, căci Eu, venind în sărbători la tine, ți-am spus că poporul care a auzit cuvântul învățurii ieșit din gura Mea timp de cincizeci de ani, avea să-și aleagă din cele două căi pe una din ele. Supunerea și voia liberă sunt aceste două căi, și fericit este cel ce a venit și și-a ales calea cea de-a dreapta Mea, supunerea cea pentru fii, viața cea cu iubire în ea, căci iubirea este mai tare ca moartea, mai tare ca păcatul, și este așa prin supunere, și este lucrarea cea de-a dreapta Mea pentru fii. Amin.

O, mare biruință are cerul când poate să-și lase lucrarea sa peste pământ! O, mare se face puterea Mea când pot să cobor învățatura Mea peste cei ce o iubesc pe ea așteptând-o și împlinind-o apoi peste ei! Și iată, popor cu nume sfânt este numai poporul care se face asemenea Mie prin supunere ca și a Mea înaintea Tatălui Făcătorul, și este poporul care Mă ajută pe Mine să vin, stând el întru venirea Mea, iar Eu stând întru venirea lui, ca să pot Eu fi ajutat de el pentru venirea Mea la el, căci până ce omul nu vine spre Mine ca să Mă întâmpine din văzduh când vin, Eu nu pot să vin să fiu cu omul. Eu nu pot fără om pentru lucrarea Mea peste el, pentru viața lui cea cu iubire în ea, cea fără de păcat în lucrarea ei, căci viața cu supunere este viață de fii, viață din viața Mea în fiii vieții. Amin.

Te întâmpin cu sărbătoarea zilei Mele biruitoare peste pământ, când Eu, Domnul sfinților, am pecetluit pentru Mine și pentru fii grădinița cuvântului Meu și chivotul din ea, poporul Meu. Acum cincisprezece ani M-am înscris Eu pe pământ cu această bunăvestire între cei ce pot să creadă Scriptura venirii Mele cu sfinții, întoarcerea Mea după om, învățându-l pe el să-L cunoască pe Dumnezeu și să-L primească de Învățător al vieții veșnice și de Mântuitor al său, căci Scripturile Mele se împlinesc numai pentru cei ce știu să creadă așteptând vederea lor și tainele lor cele pătrunse cu vederea Duhului prin cei ce știu să le pătrundă și să se așeze în ele cu viața lor, dându-se Mie locaș.

Între cei din cer este scrisă zi de sărbătoare această zi, zi de biruință a Domnului, zi de lumină peste pământ și peste întunericul de pe el, iar cei ce au văzut și văd această lumină, se scutură de întuneric și se pregătesc pentru înnoire și se fac împlinitori Scripturii nașterii din nou a lumii, învățând de la Mine lucrarea nașterii, lucrarea facerii peste ei, căci cel ce se naște este cel ce se dă spre creștere apoi, și, vrând-nevrând, se supune dacă stă mic cel ce se naște. Vai celui ce dă de gustul voii libere după ce dă să se nască din cuvântul Meu de peste pământ în zilele acestea! Vai celui ce umblă în întuneric după ce Eu am arătat lumină mare, acum, celor din întuneric, învățătura Mea de viață veșnică peste om, calea iubirii, calea cea pentru sfinți, calea cea pentru cei cuminiți. Și iarăși, ferice celui ce știe să trăiască din Scripturi, căci mulți le știu pe ele, și nu știu, bieții de ei, să trăiască din ele împlinindu-le peste ei cu supunere de fii, nesmintindu-se prin toate câte sunt cuprinse în ele, ci întărindu-se din ele prin lucrarea cea de fii, spre mântuirea lor de ei înșiși și spre îmbrățișarea umilinței Mele în ei, căci Eu, prin umilință înaintea Tatălui și înaintea omului, așa M-am așezat Învățător de la Tatăl Savaot peste om. Amin.

Sunt în porți cu sărbătoarea zilei de azi și sunt cu apostolul Andrei, și sunt cu trâmbița Mea Verginica, și sunt cu zeci de mii de sfinți, așa cum este scrisă în Scripturi să fie venirea Mea. Dau să pun putere în porți pentru zile de învățătură a Mea peste tine, popor cu nume sfânt. Așează-te înaintea Mea, și vreau să înveți această lucrare, popor ascultător de Dumnezeu. De șapte mii de ani Eu am vorbit cu folos numai pentru cel ascultător, iar cu cel neascultător Eu am vorbit zadarnic, și e mare, mare suspinul Meu cel de la om, căci omului îi este dulce voia liberă și simțirea lui, iar voia Mea îi este amară omului, și de-a dreapta Mea îi este urât omului să stea. Dar Eu te povățuiesc mereu în sărbătorile Mele cu tine, popor ascultător, și te rog, ca un Învățător supus prin umilința Mea, te rog să-Mi arăți tu că știi cuvântul Meu prin care Eu îți spun așa: așează-te înaintea Mea, poporul Meu. Amin.

Acum, Eu, Domnul, așez duhul sărbătorii în hotarele împărăției cuvântului Meu și, oprindu-Mă o clipă din cuvânt, pregătesc cuvânt de sărbătoare, cuvânt de învățătură de viață, popor ascultător. Așează peste tine zi de rugăciune înaintea Mea pentru învierea din lanțuri a arhiereului Meu Irineu, cel cu care Eu M-am sprijinit în zilele acestea ca să așez pe pământ biserica Mea iarăși pe piatra ei cea dintâi, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2006

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Poporul român este poporul cel nou ales. Omul trebuie să se facă rugăciune. Strigarea Domnului peste arhieriei bisericii române pentru dezrobirea arhiereului Irineu.

Învăătura Mea de peste tine este bogăția ta, este masa ta cu Dumnezeu, poporul Meu. Mă așez înaintea ta cu viața cuvântului Meu, și nu mai are nimeni pe pământ ce ai tu pe masa ta, iar tu trebuie să-Mi dai viață Mie în tine, ca să Mă arăt cu tine la cei ce nu știu cum să-L aibă pe Dumnezeu, căci Eu am spus: «*Cel ce crede în Mine, voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*». Amin.

O, poporul Meu, Mă așez înaintea ta și cuvintez cu tine. Te strâng la masa învățaturii și grăiesc cu tine și te învăț să crezi în Mine, și te învăț să te faci Mie casă, și te învăț să mănânci din masa Mea, și apoi Eu să fiu ființa ta și să Mă arăt ție prin fapta ta, prin cuvântul Meu împlinit în tine, și să vadă oamenii de pe pământ că tu ești fiul Meu, și că Eu sunt Stăpânul tău.

O, poporul Meu, dacă Eu Mă așez înaintea ta, așează-te și tu înaintea Mea, și fă aceasta după plăcerea Mea, după învățătura Mea, căci învățătura Mea îți arată cum s-o îplinești pe ea înaintea Mea. Învăță-te, dar, să crezi în Mine, să crezi că Eu sunt în mijlocul tău cu facerea ta, și că din această masă îl învăț pe tot omul să-L audă pe Dumnezeu cuvânt peste el, și să creadă în viață și să se așeze în ea, iar ea să se așeze în el, că fără Mine n-are cine să-l învețe pe om pe pământ, poporul Meu.

Îmi întăresc porțile. Așa stau Eu înaintea ta, și tot așa să lucrezi și tu, Ierusalime. Mă așez peste tine cu rodul cuvântului Meu cel de acum două mii de ani, căci Mi-am ridicat atunci ucenici de un lucru cu Mine, poporul Meu. Eu în ei, și ei în Mine, așa au lucrat ei dacă s-au făcut rod al cuvântului Meu, și așa sunt cei ce se nasc din cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Te-ai așezat înaintea oamenilor născut din om acum două mii de ani, Doamne, și apoi ai crescut pentru lucrul Tatălui și ai făcut rod, ai făcut ucenici, iar ei au fost casa Ta și masa Ta și lucrarea Ta în ei peste pământ apoi. Lucrarea de ucenic trebuie să însemne duh iubitor de oameni, iar eu, Doamne, am venit pe pământul român după ce Tu m-ai învățat în Duhul Sfânt, și am adus pe această masă viața cuvântului Tău, sămânța nașterii din nou a omului născut din om, Doamne.

Lucrez ca Tine, că-Ți sunt ucenic. Grăiesc și eu poporului Tău la masa mea cu Tine și cu sfinții în mijlocul lui, căci har din har am luat în noi când Tu ne-ai atins însemnându-ne ai Tăi. Amin.

O, mare este harul lui Dumnezeu în cei ce știu să creadă cu putere și cu iubire în el, popor al învățaturii cea din Dumnezeu. Pe pământ omul învață de la om, iar tu înveți de la Dumnezeu și de la sfinții Lui care s-au făcut slava Lui pe pământ. Învață, dar, și învață cum să înveți. Învață cu sfială, căci Dumnezeu te învață; și învață cu umilință și cu mare iubire, căci cel ce nu învață așa, nu știe unul ca acela să-L arate pe Domnul în el; pe Făcătorul lui nu știe să-L mărturisească pentru ca să creadă oamenii în Dumnezeu apoi, și să vină Domnul să-Și facă din oameni casă și masă pe pământ.

O, popor cu milă bogată la masa Domnului cu tine! Cel ce învață este ca Domnul apoi, iar cel ce nu învață de la masa cuvântului Lui, acela rămâne ca omul. Așează-te înaintea Domnului! Cei ce se fac asemenea Lui, aceia sunt cei ce se așează înaintea Lui, și aceasta înseamnă să se așeze omul înaintea lui Dumnezeu. Tu nu trebuie să ai altă lucrare ziua și noaptea, decât să stai înaintea Lui și să semeni cu El între frate și frate, și apoi

înaintea sfinților Lui, popor cu Dumnezeu la masa ta. Eu nu-ți dau altă povăț în ziua mea de serbare din mijlocul tău, ci ți-L dau pe Domnul de lucrare a ta. Fă-te asemenea Lui. Vezi în învățătura Lui cum este El, iar dacă tu crezi în El, fă din cuvântul Lui faptă peste tine, căci tu ești din români, și trebuie să arăți la toate neamurile de pe pământ că ești poporul Lui cel ales încă de când a venit El născut din Fecioară, după ce poporul Israel L-a lepădat pe El ca pe un străin, punându-L cu răufăcătorii. Apoi El m-a trimis pe mine ca pe cel întâi-chemat, și am pus pecetea Lui peste pământul român, iar ea l-a rodit Lui popor acum, la venirea Lui cea tainică pe pământ, căci cu șoapta cuvântului vine Domnul pe pământ, și stă acoperit în cuvânt, și vine să înnoiască făptura, cuvântând peste ea de la masa Lui de nuntă, de pe vatra poporului român, pe care Și-a pecetluit-o Lui atunci și acum, ca să-Și facă în ea casa venirii Lui, popor de ucenici, fii ascultători, fii învățați de Dumnezeu. El va împlini tot cuvântul Său. El este din cer, și nu de pe pământ, și așa sunt și cei ce sunt ai Lui. Învăță fața Lui, și apoi arată-te cu El, și să fii umilit ca El dacă vrei să fii cel ce-L vestește pe Dumnezeu. Cel ce vine după Domnul, nu mai este ca el, ci este ca Domnul apoi, și ia din cer, și nu mai ia de pe pământ pentru el. Învăță să ceri pe pământ împărăția Lui și puterea ei, și te fă ca El când Îi ceri Lui. Învăță-te să te faci rugăciune, popor așteptat de Dumnezeu și de sfinții Lui, căci omul nu trebuie să se roage fără rod, ci trebuie să se facă și nu să facă rugăciune, și atunci Domnul va împlini. Amin. Rugăciunea este umilință, iar umilința este rugăciune, și frumos este Domnul prin cei umiliți ca El. Aceasta este învățătura mea pe masa ta cu Domnul și cu sfinții Săi, popor călăuzit de Dumnezeu. O, uită-te în cuvântul Lui, și cu duh de umilință cere-I Lui să Se arate cu tot ce El a cuvântat ca să se facă. Amin, amin, amin.

— **O**, ucenic întâi între cei chemați ai Mei! Eu M-am născut om ca să-i arăt omului calea. O, Eu te-am avut la masa celor mici ai Mei de azi când am pecetluit cu numele Meu cel sfânt grădinița Mea de fii acum cincisprezece ani, și când am avut de mărturie și de mângâiere pe arhiereul Meu Irineu, pe care l-am luat dintre cei de azi. O, ce greu l-au legat pe el apoi arhieriei de azi ca să nu mai audă el șoapta Mea, cuvântul care înviază omul! O, cum de nu le e teamă pentru fapta lor? Aceasta numai cei ascunși sub haina Mea, numai cei ce se acoperă cu ea, numai aceia sunt în stare să facă așa, numai aceia știu cel mai bine să Mă țină pe Mine ținut pentru ca să domnească ei, și nu voia Mea peste pământ. De multă vreme strig Eu la ei, și nu se vor putea dezvinovați când va fi să dea seama înaintea Mea pentru fapta lor. Eu am deschis ușa bisericii Mele care veghează acum, și cu arhiereul Meu luat dintre ei am deschis-o, și nu cu ei am putut să fac aceasta, căci Eu lucrez numai cu cei credincioși, și altfel n-am putut lucra în nici o vreme lucrările Mele. Eu nu pot lucra cu cei ce nu veghează. Eu nu pot ca omul, și iată, strig la cei ce nu veghează:

O, treziți-vă voi, oameni care vă numiți pe voi înșivă biserică a lui Dumnezeu! Treziți-vă, că e greu pe pământ, și n-am între voi om plăcut Mie ca să Mă sprijin cu el, căci voi vă propovăduiți pe voi, și nu pe Mine, și călătoriți pe urmele celor ce M-au răstignit, având ei puterea aceasta pe pământ. Înfricoșați-vă la glasul Meu de peste voi! Sunt Fiul Tatălui Savaot. Eu sunt Cel Căruia voi ziceți oamenilor că-I slujiți. Chiar dacă voi vă împărțiți între voi vina voastră, zicându-vă unul altuia că nu sunt Eu Cel ce grăiesc de la această iesle de cuvânt, Eu sunt acest cuvânt. Fericiți ați fi voi să nu fiu Eu, dar Eu sunt Cuvântul Care grăiește cu voi. Vin cu zeci de mii de

sfinți, și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, și grăiesc peste pământ în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, botezându-i în cuvântul Meu pe cei ce cred făcându-Mi locaș de înviere în ei. Dar voi sunteți fricoși și vă ascundeți, căci sunteți vinovați și Îl ascundeți pe Dumnezeu. V-am trimis cartea cuvântului Meu de azi, și apoi v-am scris în cer pe fiecare din voi că v-am dat cartea Mea, cuvântul Meu cel de cincizeci de ani peste pământul român, cuvântul venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl la om. O, nu vă puteți ascunde. Să știți că voi sta față în față cu voi în fața a mii și milioane de îngeri, precum este scris, și va fi să-Mi răspundeți: ce-ați făcut voi cu Dumnezeu, Care a bătut la ușa inimilor voastre?

Dați drumul celui umilit între voi, celui umilit de voi, și dați-i față, căci i-ați zdrobit fața pentru ca să i-o luați voi. Dați-i înapoi cele ce sunt de la Mine ale lui, și care sunt peste el, căci păcatul vostru apasă peste neamul român, de care vouă nu vă este milă ca niște păstori ce vă numiți peste ei. Cei ce iubesc minciuna și întunericul, aceia slujesc duhului întunericului, iar Eu, Domnul, sunt Lumina lumii și vădesc pe cele în întuneric ascunse, ca să fie știute că sunt. Înfricoșați-vă! Umiliți-vă, căci umilință vă trebuie, și nu slavă, așa cum voi căutați. Dacă vă numiți biserică, nu uitați că biserica are ca față duhul umilit, duhul care dă viață. Umblați în lumină. Aceasta vă îndemn după cincisprezece ani de la așezarea semnului Meu între pământ și cer, căci Eu vin cuvânt pe pământ, vin cu norii, și ca un Dumnezeu adevărat strig vouă: îmbrăcați-vă în umilință uitându-vă la sfinții care au cucerit cu viața lor Ierusalimul cel de sus, țara sfinților Mei pe pământ și în cer. Cereți la Mine peste voi înțelepciunea umilinței, duhul descoperirilor cerești, ca să cunoașteți voia Mea, și dați-vă casă lui Dumnezeu, ca să vină peste voi milostivirea Mea și să vă fac vouă bine, și să vă învăț ce înseamnă un ucenic al lui Hristos pe pământ. Pace vouă! Cu milă rostesc așa peste voi, și voi privi la voi cât veți lua din pacea Mea, din ființa Mea care plânge în ea după om. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu! La masa Mea cu tine am strigat la cei ce-Mi țin închis între ei și bine păzit pe arhiereul care M-a iubit prin credința lui când M-am sprijinit cu el acum cincisprezece ani, de am așezat la vedere piatra mărturiei cuvântului Meu acum, la capăt de timp în neamul român. De jalea Mea cea mare, de aceea am strigat la ei. De lacrimile care Mi le înmulțesc ei mereu, mereu, de aceea am plâns înaintea lor. Aș voi să-i iert, dar cei ce se ascund, Îmi ascund între ei pe cel zdrobit al Meu, pe cel ce stă umilit sub mâna lor vrăjmașă lui Dumnezeu. O, ce mare, ce mare este această fărâdelege! O, cât Mă doare!

Să ne așezăm în duhul mângâierii, fiilor. Să ne odihnim din cuvânt și să lucrăm ca în cer pe pământ, cu răbdare și cu speranță, căci dragostea și credința cea pentru ea, va fi rodul nădejdi și va fi rugăciune, și fericiți sunt cei ce au putere făcându-se ei rugăciune înaintea Mea pentru slava Mea pe pământ. Amin.

O, fiilor, îmbrăcați-vă tot mai mult în puteri din cer, în Duhul Sfânt, fiilor, și cu umilință mare fiți asemenea Mie, căci cu voi întru voile Mele Eu voiesc să pot cu voia Mea peste pământ, și apoi să ne bucurăm de ea. Cartea Mea s-a făcut învățător peste cei ce iau din ea, și mulți, și tot mai mulți vor bea din ea și vor învia întru Dumnezeu, căci cuvântul Meu este înviere, și va așeza el pe pământ învierea, fiilor. Iar voi dați-vă unii altora mângâierea Duhului Sfânt și iubiți ca Dumnezeu între pământ și cer, și așa fiți-Mi Mie mângâiere, căci cu iubirea Mea vă hrănesc, ca să-Mi fiți voi alin, precum Eu vouă vă sunt. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2006

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Poporul Domnului este îndemnat la credincioșie. Fericiți cei milostivi, care împart duhul mângâierii.

In a treia zi de cuvânt a sărbătorii grădiniței cuvântului Meu, Mă apropii de porți ca să intru, și am pe trâmbița Mea în coborârea Mea cuvânt.

Cu milă mare Îmi întăresc porțile și caut să le dau vlagă, dar Eu te-am rugat mereu, mereu, poporul Meu, te-am rugat pe tine să porți tu grija aceasta, și pentru Mine s-o porți, și ți-am spus să nu pui o mai înainte grijă între cele ce tu lucrezi ca și grija pentru coborârea Mea la tine, pentru cărarea Mea când știi că dau să vin să Mă așez înaintea ta cuvânt. Te-am mai învățat să trăiești frumos, să lucrezi frumos și să fii plăcutul Meu ziua și noaptea, ca să fie în tine pacea Mea, binecuvântarea Mea, odihna Mea în mijlocul tău și între frate și frate, ca să se reverse acestea de la mijloc înaintea Mea și să am putere în porți când vin la tine. Te-am învățat să nu uiți, să nu uiți povăța Mea, și mereu te-am învățat așa, căci Mie trebuie să-Mi fie bine cu tine și să am sălaş de odihnă în tine, și apoi să-ți fie ție bine, poporul Meu.

O, sunt plin de cuvânt și de sărbătoare de cuvânt pentru poporul care M-a știut cincizeci de ani în mijlocul lui, și dau să Mă socotesc bine, căci găsesc neputință pe cărare, găsesc porțile ostentate, iar Eu sunt plin de cuvânt ca și trâmbița Mea, care se umple de milă pentru cărarea Mea, căci puterea cea pentru venirea Mea cuvânt nu poate lucra numai din cer, ci trebuie de pe pământ lucrată, iar Eu te-am învățat pentru aceasta, poporul Meu.

O, popor învățat de Dumnezeu, să ne fim sprijin unii altora, Eu vouă și voi Mie, tată, căci în pământul celor sfinți este scrisă dreptatea să domnească. De câte ori vin Eu la tine cuvânt, poporul Meu, Eu trebuie să te învăț și să te îndemn, trebuie să am grijă să-ți întăresc iubirea și credința și trezia și duhul ascultării și al cumineniei, iar pentru acestea trebuie să ai și tu grijă să te așezi să împlinești mai înainte de orice grijă a ta, căci ascultarea de Mine îl ține pe om înaintea Mea. Ți-am spus să înveți să te așezi înaintea Mea, și să stai frumos și sfânt când te așezi, ca prin aceasta să pot Eu să Mă așez în tine cu ființa Mea, nestingherit fiind înăuntrul tău. Vreau să-ți dau ție pacea aceea care vine de la statul Meu în tine în chip neștirbit, iar pentru aceasta tu trebuie să te așezi înaintea Mea și să-Mi faci loc în tine, și să-ți fiu Stăpân a toată ființa ta mereu, mereu, și să fac în tine ființa Mea, ca să-Mi fii tu de sprijin Mie, poporul Meu.

O, cât de frumoasă este învățătura Mea de peste tine, Ierusalime! Trâmbița Mea intră acum cu Mine și se așează înaintea ta din dreapta Mea, căci lucrarea ei pe pământ a fost de-a dreapta Mea, și a fost supunerea, și a fost ea sprijinul Meu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **D**acă Tu, Doamne mare, m-ai născut pe mine din cuvântul Tău cel din zilele acestea, a trebuit apoi ca eu să fiu rodul cuvântului Tău, ucenicul Tău, Doamne. M-am așezat cu toată ființa mea în ascultarea de Tine ca să Te mângâi în durerea Ta cea de la om, durere lungă și grea, la care mereu se adaugă și nu se împuținează, căci omului îi este amar cu voia Ta peste el, Doamne. Te vedeam mereu îndurerat, cum și acum ești. Vreau să Te mângâi, că ești rănit cu durerea cea de la om, și vreau să-mi învăț poporul să-mi fie urmaș cu credincioșie, și așa voiesc eu să Te mângâi, căci ajutorul cel pentru cer este de pe pământ, Doam-

ne, iar eu voiesc, în ziua mea de serbare cu poporul cel de azi și cel de ieri, să-i amintesc lui de dorul cu care Tu, Doamne, l-ai tot strigat mereu, și îl strigi și azi la masa Ta, la casa Ta, pentru nașterea lui cea desăvârșită, și vreau să-i amintesc lui că duhul credincioșiei l-ai așteptat Tu în toată vremea de la poporul pe care cu atâta milă, cu atâta așteptare după el, l-ai hrănit pe el cu viața învățaturii Tale de peste el.

O, mă uit cu lacrimi de Duh Sfânt pe calea cea cu poporul cel hrănit de Tine prin glasul meu de trâmbiță a Ta, așa cum Tu ai avut să lucrezi pentru taina celei de a doua venituri a Ta de la Tatăl la om, după ce s-au pecetluit cele șapte vremi cu cele șapte peceti de peste ele. Privesc de sus de lângă Tine, și cu Tine privesc calea și pașii celor ce au mers mai mult sau mai puțin pe ea înaintea Ta. Au fost mulți care au mers pe calea Ta cea de acum, ale cărei capete sunt unul în cer, și unul pe pământ, dar una este să meargă cu pasul pe ea, și alta este să se așeze pe ea înaintea Ta cel ce o află pe ea. O, Doamne, n-a avut minte cu care să învețe calea aceasta poporul care a străbătut cu pasul până la izvorul ei, până la capătul cel de pe pământ al acestei căi, și de unde Tu Te deșertai cu cele din cer pentru om ca să ia omul în el dorul pentru calea lui spre cer, spre Tine, Doamne, cu dorul lui. Te găsea poporul la gura mea izvorătoare de cuvânt al Tău și nu dădea să Te iubească pentru Tine, ci numai pentru el poporul cel mic cu mintea și cu credincioșia, iar eu și cu Tine sufeream de dor, și sufeream, Doamne, și cel ce venea nu se făcea vindecător pentru noi, nu se făcea, Doamne. Și dacă poporul n-a știut să-L vindece pe Dumnezeu de rana cea de la om, am rămas, și el, și noi, nevindecați de dureri, Doamne. Disprețuiți am fost, și Tu, și eu, căci omul fuge de durere și n-are Domnul cu cine să-Și sprijine sarcina. Sa așa cum face omul când este obosit, când este nemulțumit, când este necăjit, Doamne.

O, copii însărcinați cu Dumnezeu! O, copii care stați între Domnul și popor porți ale Domnului! Mi-e tare milă de durerea din voi, și sunteți neputincioși pentru ea și sunteți înlăcrimați și nu găsiți pentru voi puteri și mângâieri sub sarcina Domnului, care este peste voi. O, cât de mult voiesc să las cuvânt peste poporul care a fost și peste cel care este și peste cel ce va învăța să fie. Eu vă aștept să puteți mult, și aștept cu milă, și voi pune puteri în voi, căci sunt plină de cuvânt și de dulce cuvânt. Mi-e tare dor de popor cu credincioșie în el și cu grijă pentru sarcina Domnului, pentru venirea Domnului la el, și mi-e dor de poporul care a pășit cu pasul pe calea cea de cincizeci de ani a acestui cuvânt izvorât din cer, și n-a știut el să pășească spre cer cu credincioșie, cu statornicie și cu inimă născută de sus pentru cele de sus. Iată, când nu știe cum să învețe, nu învață omul. Când nu știe cum să iubească, nu ajunge omul pe calea iubirii și a faptelor ei. Mi-e duhul plin de cuvânt, și cu milă voiesc astăzi să lucrăm ca să putem, copii osteniți, și să așezăm în carte cartea cuvântului de azi.

Mi-e duhul plin de cuvânt, Doamne, și, odihnindu-ne și întărindu-ne în porți, și porțile în noi, vom zidi cuvânt de zidire, cuvânt de înviere, Doamne. Amin, amin, amin.

— **O**trâmbiță miloasă, Verginica Mea, suntem miloși, tată, și de aceea trebuie să lucrăm cuvânt de facere pentru cei ce știu despre calea Mea de azi pe pământ, și trebuie să trâmbițăm, tată, și să punem iarăși duh de trezire pe pământ și în cer, Verginica Mea. Lucrarea ta a fost de-a dreapta Mea, și cu supunere M-ai iubit și M-ai slujit, și cu suspin M-ai purtat și M-ai dat de veste cu venirea Mea, căci Eu am fost cuvântul cu care Mă slăveam de la graiul gurii tale peste cei ce veneau să vadă și să audă de la Noi. Ne odih-

nim acum, ca să Ne întărim de lucru, ca să prindă vlagă porțile, tată, iar Eu voi privi la lucrul tău și te voi însoți și te voi mângâia, tată, căci Nouă Ne trebuie mângâiere multă ca să putem lucra. Amin.

O, popor îngrijit de Dumnezeu, fă-te mângâiere și putere pentru Domnul în mijlocul tău, fiule. Învăță-te să te așezi înaintea Mea și să ascuți de Dumnezeu, și cu credincioșie să poți pe calea Mea cu tine, pe calea ta cu Mine, poporul Meu. Învăță-te să fii mângâietor, căci tu ești învățat de Duhul Sfânt Mângâietorul, fiule. Învăță, poporul Meu, învăță, tată, iubirea pentru Dumnezeu, și fă-te mângâiere Lui pe pământ, că vine Domnul mereu la tine pe pământ ca să-ți aducă mângâiere și să te facă asemenea Lui, Mângâietor ca El, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Sunt trâmbița Domnului, căci am fost pe pământ gura graiului Lui, și sunt în Domnul în cer și pe pământ. Amin.

O, Doamne, eu pentru cuvintele Tale am păzit căi aspre, Doamne, așa cum proorocii lucrau, căci prin sfinții de pe pământul Tău, minunată ai făcut în ei toată voia Ta, precum este scris. Amin.

Dau să-i aduc aminte de mine poporului pe care l-ai hrănit de la masa Ta de cuvânt prin gura mea, Doamne, căci el, fără slava cuvântului Tău de peste el, s-a dus și se duce într-ale lui și Te părăsește, Doamne. Le-au crescut copiii și s-au îndulcit din lume, și au luat-o și părinții pe urma lor. Au rățacit părinții, și au luat-o și copiii înapoi, pe urma părinților lor nesupuși Ție, Doamne, iar între cei sfinți ai Tăi au fost pe pământ mame care și-au purtat pe umeri copiii spre Tine până la jertfa lor mântuitoare, ca să nu piară dinaintea Ta copiii lor. Dar iubirea pentru cer a pierit din inima poporului Tău, din părinți și din copii, că greu mai poate iubi omul calea mântuirii așa cum este ea să fie, așa cum a fost calea mea pe pământ spre Tine, Doamne.

Îl chem pe poporul Tău care a mâncat la masa Ta de cuvânt, Doamne, îl chem la duh de credință, căci cel ce nu-și calcă credința în venirea Ta, acela este cel ce la nimic și la nimeni nu se uită, decât la Tine și la dorul lui de Tine, dor pentru care omul uită de el și Te ia pe Tine de viață a lui, dându-se Ție să-i călăuzești viața. Amin.

O, măi popor de demult! O, măi popor care ai avut darul să crezi în graiul Domnului, Care-ți grăia prin gura mea! Clipele tale cu Domnul stau înaintea Domnului mărturie și te întreabă de ele, și te întreabă de clipele tale de azi. O, măi popor, ce frumos ai fost tu povățuit! Ce mare Învățător ai avut tu pe pământ! Apoi Domnul te-a povățuit din nou când am venit eu înapoi la tine să strig prin cetăți ca să-ți văd fața, și ți-am spus atunci să înveți rugăciunea nedezevinovățirii și a neînvinuirii și să spui așa: „Doamne, să nu învinuiesc eu pe aproapele meu din pricina păcatelor mele, care dau să mă despartă de calea mea cu Tine; ci dă-mi duhul inimii curate și al smereniei de duh, întru răbdare și iubire; acestea să mi le dai înăuntrul meu“. Tu însă n-ai făcut așa, o, măi popor de demult, iar eu am plâns și plâng, căci tu ți-ai ales voia ta. Supunerea, care este de-a dreapta Domnului, și voia liberă, care este de-a dreapta omului, din aceste două căi ai putut să-ți alegi una, o, măi popor de demult hrănit de Domnul la masa cuvântului Lui. Dar a venit acum Domnul la tine și ți-a arătat drumul Lui cu tine, drumul cel de demult, și ți-a dat cartea Lui cu tine, popor

de demult. De când ai plecat, mereu te-a strigat Domnul și mereu a dorit după tine ca să-L auzi. O, cât de lovit, cât de dezmoștenit de tine a fost Domnul, și s-a lucrat aceasta din mijlocul tău. Vai creștinilor care au lucrat și lucrează așa, luându-l Domnului stăpânirea și lucrarea, pe care numai Domnul știe s-o lucreze peste om, căci omul nu cunoaște pe cele dinăuntru ale omului. Duhul îngâmfării s-a pripășit cu multă stricăciune în mijlocul tău, popor de demult, iar tu l-ai primit și l-ai îmbrățișat, și te-ai lăsat dus cu vorba și n-ai știut să vezi acest rău care te-a uns la inimă ca să-L poți tu apoi părăsi pe Dumnezeu. Proorocul David spunea așa: «*Pentru ca să nu grăiască gura mea lucruri omenești, eu pentru cuvintele Tale am păzit căi aspre, Doamne*». Tu însă, popor de demult, ai părăsit veghea, și ți-ai pierdut apoi puterea și ți-ai pierdut statornicia și ai părăsit cuvântul vieții și ți-ai ales voia ta, după ce ai fost zdrobit de duhul îngâmfării, purtat din loc în loc prin popor de către cei potrivnici ai tăi, de la mijloc lucrând ei ca să-mi tragă poporul de pe cale. Dar tu erai poporul cel învățat de Dumnezeu și puteai să cauți să ascuți numai de la Dumnezeu, și să nu ascuți cuvinte omenești, care nu-și cunosc adevărul, de vreme ce ele sunt hrănite de îngâmfarea cea din om, și iată, ai fost tras de pe cale, căci n-ai vegheat.

Mi-am ridicat urmași, pentru binele tău, și mult am plâns și am așteptat să am cu cine să mă sprijin, după ce pentru tine m-am dus la Domnul ca să te ocrotesc și mai mult, dar din mijlocul tău eu nu am găsit fii de ajutor, căci nu era iubire de Domnul și jertfă sfântă din creștin. Mi-am adus apoi aproape fii cu iubirea Domnului în ei, și Domnul S-a sprijinit apoi pe ei, dar poporul nu m-a voit așa pentru el, căci cei ce-și măreau duhul îngâmfării și al necredinței, nu te-au lăsat pe tine să stai în Domnul, popor de demult, și te-a dezbrăcat de putere, și apoi tu n-ai mai putut și n-ai mai știut ce să faci, căci ai fost zdrobit de cei ce ți s-au părut ție aproape mie. O, mi-e milă de tine și de mine, că mi-ai fost popor, și de când am plecat la cer mă așteaptă Domnul cu poporul ca rod al lucrului meu cu El.

Plâng în cer amintirile sfinte, și ele te vor întreba de tine și de Domnul, popor de demult. O, scoală-te și ieși de sub robia voii libere și întreabă-te, și apoi răspunde-ți ție unde te duc pașii tăi. O, mi-e milă de tine și de mine, popor de demult, că mi-ai fost popor, și eu trebuia să-I dau Domnului rod. Unde ești? Cine poate să-mi spună unde ești? Dar tu poți să uiți iubirea mea și lucrarea mea cu Domnul pentru ca să te aibă El popor al Lui? Nu e mult cuvântul meu din ziua mea de serbare între sfinți, dar e multă durere, și iată, durerea lui e multă, și nu el.

O, aș vrea să te văd, popor de demult. Aș vrea să te gâtești cu Domnul ca și cu cea mai scumpă haină, ca să-ți fie Domnul de veșmânt, căci eu știu că toți cei care-L vor vedea pe Domnul, vor fi cei care vor fi asemenea Lui. Iată cât mă doare! Iată, și acum sunt cu putere cei ce din mijlocul tău s-au îngâmfat și te-au tras pe tine dinaintea Domnului. Nimeni nu le-a spus lor să facă așa, dar așa au făcut și așa fac aceștia, iar tu ai fost și ești slab cu veghea, popor de demult. O, ce să fac eu pentru pașii tăi cu Domnul? Ce să fac să-ți iau pâcla de pe ochi și de pe inimă, poporul meu de demult?

O, cum de nu vede omul cât de mult rău vine peste el când nu-L are pe Domnul de Stăpân al inimii și al vieții lui între pământ și cer? Nu e om mai sărac și mai gol ca și omul care se smulge din voile lui Dumnezeu pentru voile lui. O, așa au făcut cei ce s-au îngâmfat în mijlocul tău, popor de demult, și apoi ei au zdrobit credința ta și dorul tău de Domnul și de viață cu ascultare și cu sfințenie în tine. O, să nu spui că-L iubești sau că-L porți pe Domnul sau că-L dorești, căci pe aces-

tea numai sfinții le pot. Tu însă n-ai mai putut pentru Domnul în tine, și n-ai mai putut pentru tine în El, ci ai putut pentru neascultare și pentru despărțirea ta de mine și de Domnul, popor de demult. Dar eu îți aduc aminte că te-am iubit și că tu n-ai știut și n-ai învățat să mă iubești dacă eu te-am iubit, și m-ai făcut să plâng după tine apoi, și ai călcat peste iubirea mea și nu i-ai mai dat nimic. Să știi că pe Domnul Îl iubesc numai sfinții, iar sfinții sunt cei ce nu trăiesc pentru ei, ci pentru Domnul pe pământ. Îți spun aceasta ca să nu spui că-L iubești pe Domnul. Îți spun aceasta ca să te pocăiești, poporul meu de demult, ca să te privești și să-ți vezi fața, căci eu te chem la fântână ca să te cureți și ca să te ridici la glasul Domnului, Care-Și gătește acum popor mireasă. Fântâna a dat peste margini, și mulți se ostioiesc din ea, din apa vieții, din cuvântul vieții, și vin să îplinească înaintea Domnului viața sfântă în ei. O, dar tu ce faci, popor de demult? Spune-mi și mie! Eu stau cu Domnul înaintea ta, și am porți între tine și mine, căci Domnul Și-a ridicat Lui rod din fii hrăniți cu El prin gura mea. Oare, nu poți să scapi din cursa duhului minciunii care a venit spre tine ca să te piardă din mâna mea, popor de demult? Cei ce au venit spre tine îmbrăcați în acest duh, au dat a se arăta salvatori ai tăi, dar ei te-au dezbrăcat de haina milei Domnului și ți-au uns inima și ochii ca să nu mai poți, ca să nu mai vezi, ca să nu mai vii, ca să nu mai fii, popor de demult. Dar eu sunt cu vasul plin de milă, și grea mi-a fost lupta ca să nu pieri tu de pe cale, iar dacă n-ai vegheat, tu nu m-ai ajutat nici pentru mine, nici pentru tine, și te-ai lăsat cu cei necredincioși, cu cei răzvrățitori, cu cei învrăjbitori.

Plâng în cer amintirile sfinte; ele stau mărturie între mine și tine că ai fost poporul meu și că te-am hrănit cu Dumnezeu, popor de demult. Scoală-te, ca să auzi trâmbița! Scoală-te ca să auzi! Amin.

O, Doamne, stau în porți și grăiesc cu lacrimi. Tu vezi cum grăiesc. Tu vezi cât mă doare, Doamne. O, e mare durerea noastră, și iată, poporul cel chemat la masa Ta n-a știut și nu știe să se poarte frumos pe calea cea cu adevărul Tău pe ea. Inima omului se vede pe fața lui, iar noi ne-am temut de creștini, Doamne. Tu ai putut să Te faci om ca să-l ajuti pe om, dar omul nu vrea, Doamne, nu vrea să se facă dumnezeu, și apoi să Te ajute, Doamne; măcar pentru viața lui cea veșnică să Te ajute. Iar eu, trâmbița Ta, suspin în mine, suspin în cer, și din cer peste pământ. Suspina trâmbița Ta, Doamne, pentru poporul de demult, poporul Tău și al ei, Doamne. Îi mângai pe cei mai mici, care au rămas și care s-au lăsat cale a Ta și a mea spre poporul de demult.

O, copii care stați din greu în porți ca să treacă Domnul spre om! Să vă dea Domnul sufletului și trupului sănătatea și puterea pentru lucrul Lui cel sfânt, fiilor copii. Pace vouă, că sunteți micuți! Ați fost atâta de copii, de v-ați lăsat mereu zdrobiți de dușmănia și de răutatea celor vicleni și îngâmfăți de la mijloc în poporul cel de demult. Ați fost atâta de micuți, de v-ați lăsat judecați și defăimați și invidiați și alungați, fiilor copii. Dar voi, pentru răutate sunteți copii, căci răutatea este a celor mari prin ea. Fiți blânzi. Fiți copii. Fața și inima voastră să fie lumină pentru calea cu Domnul a poporului. Fiți învățători peste cei ce iubesc ca Dumnezeu și nu ca omul calea împărăției Domnului în ei. Sfinții și îngerii să vă fie întărirea și veghea, iar poporul cel hrănit, să crească frumos, să crească și să vă dea multă, multă mângâiere, ca să aibă el această comoară pe vecii apoi. Fericiți cei milostivi, care împart duhul mângâierii, căci aceia vor avea comoară mângâierea, fiilor copii. Amin.

O, Doamne, aș sta mult, mult în cuvânt, că multă mi-e

durerea, dar milă mi-e de ei, căci cu ei lucrăm pe pământ pietros ca să împlinim salvare peste om, Doamne. Ridică-l Tu pe poporul de demult, o, Doamne. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, mângâie-te prin rodul tău, tată. O, trâmbiță miloasă, să știi că te va auzi poporul cel de demult și te va mângâia în durerea ta de la el, dar învățătura și îndemnul cel sfânt trebuie să stea în calea lui mereu, mereu, Verginico. Iată, să avem mare, mare grijă de pacea și de puterea cea pentru Noi în cei cu care Ne ajutăm Noi, tată, și prin acestea vom lucra Noi bine pentru Noi, și pentru cei ce Ne-au fost, și pentru cei ce Ne sunt popor acum, și va trage iubirea la iubire, tată, că a venit vremea iubirii, după plânsul ei cel mult după om. Curând, curând slava Mea va fi tot mai dulce, tot mai chemătoare, iar cerul și pământul își vor arăta tot mai mult îmbrățișarea, și apoi învierea a toate va aduce mângâiere între pământ și cer pentru toți cei care au fost și pentru toți cei care sunt. Amin.

Eu, Domnul, te mângai în durerea ta, Verginico; te mângai, tată, căci tu Mi-ai fost Mie mângâiere și te-a durut în tine durerea Mea cea pentru om. Și după ce vom sfârși cu durerea, va fi apoi mângâierea. Amin.

O, popor hrănit cu mângâierea Mea! Ea este pentru cei dulci, iar cei dulci sunt cei ce au fața Mea în ei, viața Mea, care mângâie făptura.

O, popor mângâiat și mereu învățat de Dumnezeu! Nu uita, nu uita cum să fii înaintea Mea, înaintea cerului și a pământului, căci la tine privesc zi și noapte oștirile cerești, sfinții și îngerii, și după tine așteaptă tot și toate. Trezește-te pururi, ca să știi vremea ta înaintea Mea, popor al slavei Domnului, popor al cuvântului Meu, care vine cu norii. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2006

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Omul este nedrept cu Dumnezeu. Omul stă în întuneric, în ascunderea faptelor sale. Casa Domnului pe pământ este inima omului și dragostea din ea pentru Dumnezeu.

Mă anunț la porți. Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Savaot. Amin.

Mă fac cuvânt de sărbătoare a sfinților Mei și intru în carte cuvânt și pun masă cu el pe pământ, căci dacă iarăși am venit după om, Eu nu-l părăsesc pe cel credincios, pe cel cu dor în el, și îmi țin făgăduința peste cei credincioși pentru care am spus acum două mii de ani că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului, și apoi voi fi veșnic pacea lor. Amin.

Porțile Mi se deschid, și Eu intru cu slava cuvântului Meu și ies apoi cuvânt pe pământ. Pe pământ stăpânește omul, căci așa s-a deprins omul, iar Eu am venit și vin să-i spun omului că Dumnezeu este Făcătorul cerului și al pământului și că omul este nedrept cu Dumnezeu când el stăpânește fără Dumnezeu pe pământ în viața lui de om. Eu însă M-am arătat în toată vremea minunat pe pământ întru sfinții Mei, cu voia Mea în ei M-am arătat prin ei înaintea oamenilor cei plini de slăbiciuni, și care aleargă în toată vremea lor după alți dumnezei, împinși fiind ei de slăbiciunile lor, cărora ei le slujesc.

O, popor hrănit din cer, în toată vremea pe pământ Eu am fost Dumnezeu și Stăpân numai pentru sfinți, și prin ei M-am arătat că sunt cu ei și că sunt în ei, și că omul de pe pământ nu vrea să știe că Dumnezeu este în cer și pe pământ Stăpân. Cu mare strâmtorare am lucrat în toată vremea între

oameni prin sfinții Mei, și am fost bun și milostiv, și așa am dat să-l fac pe om să știe că e neputincios, și că Dumnezeu este Cel ce este și Cel ce poate. Eu însă plâng cu mare suspin, și plâng în sfinții Mei, și plâng în Mine sfinții din pricina lipsei dragostei pe pământ, și omul nu se deșteaptă ca să Mă bucure, ca să Mă aline în durerea Mea de la el. Cei ce s-au sfințit pe pământ pentru bucuria Mea de la ei, aceia au fost cei ce M-au mângâiat, cei ce Mi-au dat casă pe pământ, căci casă pentru Mine pe pământ este inima omului și dragostea din ea înaintea Mea și înaintea oamenilor, ca să vadă oamenii fața Mea în sfinți și lucrarea Mea în ei, prin care Eu îl chem pe om la lumină. Îl chem pe om să umble în lumină, ca să aibă viață omul, ca să nu aibă întuneric în el omul, ci să aibă viață. O, cum să fac să știe omul ce este întunericul? Întunericul este omul și fapta cea ascunsă a omului, și care îl întunecă pe om la minte și la inimă, dându-se pe față prin fața omului, căci întunericul nu poate nimici lumina, dar lumina îl nimicește pe el și îl vedește, căci aceasta este lucrarea ei, și prin sfinți lucrează Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

— **N**oi, sfinții Tăi, Doamne, ne-am lăsat cale a Ta spre oameni, căci dragostea de Tine a fost fața noastră înăuntru și în afara noastră, Doamne. Nu noi am lucrat prin Tine, ci Tu ai lucrat prin noi, Doamne, și aceasta înseamnă lucrare a sfinților Tăi, pe care Tu îi alegi dintre oameni pentru lucrările Tale. Nu ei Te aleg, ci Tu îi alegi pe ei pentru slava Ta cea plină de umilință în ei între oameni pe pământ.

Omul nu știe cum poate să fie stăpân, cum poate să fie mare pe pământ, Doamne. O, numai Tu, numai Tu ești cuprins în slava umilinței, Doamne. Numai Tu știi să Te arăți mare și să fii mare, căci dragostea umilinței supune sub ea toată puterea dintre cer și pământ, și ascultă toată firea de Stăpânul ei Cel mare, și iată, omul nu știe să Te vadă și să-și cunoască măsura înaintea slavei umilinței Tale, Doamne.

O, cât de mult ai lucrat Tu prin viața mea, prin umilința mea, Doamne. Nu eu am lucrat prin Tine, ci Tu ai lucrat prin mine, iar eu am fost supus, Stăpânul meu, și Te-am dat oamenilor cu mila Ta din mine, cu mila Ta de ei, și apoi Tu m-ai descoperit al Tău, casa Ta și slava Ta în ea, și m-ai ales peste oameni din partea Ta, și ai lucrat prin mine și Te-ai arătat Stăpân prin milă și prin iubire pentru om, Doamne.

Mare, Doamne, mare este durerea Ta în Tine și în noi, și multă Îți este lacrima Ta, Doamne, căci omul stăpânește pe pământ, și s-a împuținat adevărul de la fiii oamenilor, și nu mai este cel cuvios, cel sfânt, Doamne. Dar pentru durerea celor umiliți, săraci și necăjiți, scoală-Te tot mai mult, o, Doamne; scoală-Te și adu-le lor mântuirea, așa cum și lucrezi, căci Tu ai făgăduit prin Duhul și ai zis, Doamne: «*Eu le voi aduce mântuirea și le voi vorbi pe față*». Amin, amin, amin.

— **V**enirea Mea este cu sfinții, și este ca să aduc mântuirea și să grăiesc pe față și să Mă audă omul, căci Eu am putere prin umilință, și prin ea vin, și așa îl strig pe om la Mine. Dar inima Mea așteaptă și plânge după om, și voiesc să-l văd pe om cu sufletul plin de dor, și așa să Mă strige omul să vin, și așa să vin când vin. E vremea venirii Mele, a venit vremea aceasta, și omul nu poate ieși de sub stăpânirea omului. Dar Eu, Domnul, sunt Stăpân prin umilință, și vin cu sfinții și grăiesc cu ei, și ei grăiesc cu Mine înaintea neamului omenesc, ca să împlinim prin cuvântul grăit toată împlinirea lui. Amin.

Arhiereul Meu Nicolae a fost tot o milă pentru omul necăjit, căci Eu eram prin el, și l-am îmbiat pe om spre lumină, spre viață l-am chemat prin el pe om, căci aceasta este lucrarea

sfinților Mei, poporul Meu cel hrănit din cer. O, poporul Meu, ce frumos, ce sfânt au lucrat sfinții pe pământ! Ce mare umilință lucrau! Cei sfinți sunt cei ce au umilința și lucrarea ei peste oameni, căci vai celor ce nu lucrează pentru plata lor!

O, popor hrănit din cer! Când Eu grăiesc în mijlocul tău, Mă fac apoi auzit pe pământ, și așa Îmi lucrez Eu lucrarea venirii Mele la om și după om. O, învață-te să lucrezi ca Mine și ca sfinții, învață-te cu lucrarea cea mare a umilinței Domnului în tine, căci Eu Mă umilesc înaintea tuturor oamenilor ca să pot grăi cu ei, ca să-i pot chema pe ei, poporul Meu. O, Ierusalime, frumos este acest nume pe care Eu l-am așezat peste tine! Tu să fii pe măsura numelui tău cel de la Mine, popor hrănit din cer, și să fii după asemănarea Mea; pentru slava Mea să fii așa, iar slava Mea este umilința Duhului Meu și dragostea ei care se face cuvânt de salvare pentru om. Sfinții Mei te încălzesc cu cuvântul lor cel din Mine și te doresc să fii ca ei, poporul Meu. Învață-te să știi și să poți și să lucrezi tu tot ce Eu te povățuiesc, căci mereu și iar mereu te povățuiesc Eu prin umilința Mea, cu care-ți sunt Învățător, poporul Meu. Amin.

O, fii ai oamenilor, luați de pe masa aceasta și vedeți cât de bun, cât de milos este Domnul cu cei buni la inimă, și ridicați-vă apoi din sângele vostru, din firea voastră căzută din Dumnezeu, și luați în pânțele învățătura vieții și căutați după cuvântul Meu, o, fii ai oamenilor, și, luând mereu din el, veți putea simți cât de dor Îmi este Mie de om. Cu dor l-am făcut pe om, iar el s-a smuls din Mine și a trăit prin puterea lui, și plânge Dumnezeu după om, plânge, și iată, îl strigă să-i dea înapoi viața, și să se facă omul asemenea Mie, și să ne vedem și să ne cunoaștem și să ne iubim pe veci cu iubirea care este din Tatăl, și care este între Tatăl și Fiul, și din care tu, omule, poți să ai, poți să înveți să ai, căci Eu, Domnul, te chem, și iată, cu dulce îți grăiesc ca să Mă cunoști, și iată, omule, Eu împlinesc în zilele acestea cuvântul Meu cel din Scripturi, prin care Eu am spus: «*Pentru necazul săracilor și pentru suspinul celor necăjiți, acum Mă voi scula, le voi aduce mântuirea și le voi vorbi pe față*». Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2006

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Omul trebuie să se nască din cuvântul lui Dumnezeu. Sfântul ierarh Spiridon grăiește din cer arhiereilor. Omul este vădit prin încercări.

Să fie cuvânt! Să fie sărbătoare de cuvânt, căci Eu, Domnul, Cuvântul Tatălui Savaot, cu cuvântul le-am zidit pe toate, începând cu lumina. Amin.

Între cei cerești Eu sunt de-a dreapta Tatălui, iar pe pământ sunt cuvânt, căci lucrarea Mea este să Mă fac cuvânt peste pământ și peste om. O, dar lucrarea omului, care este? Omul trebuie să se facă faptă din cuvântul Meu, și acela este cel ce crede în Mine, iar cel ce nu lucrează așa, acela se scrie cu cei necredincioși, cu cei potrivnici lui Dumnezeu.

Mă fac cuvânt în mijlocul poporului Meu cel credincios, căci cel credincios se face cuvântul Meu cel împlinit, și apoi se face sprijinul Meu pe pământ pentru venirea Mea după om. Amin.

Mă așez cuvânt pe masa ta, și cu sfinții vin la tine, poporul Meu, iar tu ai de împlinit peste tine cuvântul Meu, așa cum Eu, Domnul, îl împlinesc pe al tău când îl rostești înaintea Mea spre împlinirea lui. Toată împlinirea cuvântului Meu atârână de dragostea ta cu care împlinești tu tot cuvântul Meu de peste tine, poporul Meu, căci Mie Mi-a trebuit în toată vre-

mea pe pământ un popor prin care Eu să împlinesc lucrările cuvântului Meu așa cum sunt ele vestite prin Scripturi, poporul Meu. O, dacă Eu n-aș ști că omul poate împlini cuvântul Meu de peste el, nu i-aș rosti lui cuvânt de împlinit, dar omului îi trebuie credință și apoi dragoste cu care să îplinească el cuvântul Meu, și îi trebuie înțelepciunea Mea, nu înțelepciunea lui, și îi trebuie supunere cu iubire. Acum două mii de ani le-am spus celor ce veneau la învățat: *«Învățați de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima»*, așa le-am spus, iar ei numai cu înțelepciunea Mea puteau să înțeleagă rostul cel bun al cuvântului Meu de peste ei. Cel blând și smerit cu inima are din el învățătură curată și sănătoasă, de vreme ce și el este sănătos așa, iar cei ce iau de la el învățătură, aceia mai întâi iau în ei această sănătate și se fac blânzi și smeriți cu inima mai întâi, și numai apoi iau învățătura și o împlinesc pe ea, și se fac ei sprijinul Meu pe pământ pentru lucrările Mele, pentru împlinirea a tot ce Eu am cuvântat să se lucreze și să fie, căci lucrarea Mea este să-l întorc pe om la înțelepciunea dreptilor, și cu ea să îplinească el zidirea Mea în el, și a lui în Mine, viața Mea cea veșnică în el. Amin.

O, poporul Meu, când lumea cea rătăcită de la adevărul Meu își petrece sărbătorile ei, așa cum zice ea că sărbătorește azi praznicul nașterii Mele, Eu petrec în tine sărbătoarea cea de azi, nemișcată de la locul ei, sărbătoarea arhierelui Meu Spiridon, cel blând și smerit cu inima, cel supus lucrărilor Mele prin el înaintea oamenilor. Acest arhieru M-a împlinit pe Mine în el, iar Eu am lucrat minunat din cortul lui și Mi-am sprijinit pe el lucrarea Mea între oameni, biruindu-i pe cei necredincioși căroră el le-a arătat faptele Mele prin el, puterea Mea de biruință prin cei credincioși și sfinți ai Mei.

Nu este minune mai mare între oameni ca și împlinirea cuvântului Meu. Când omul îplinește în el cuvântul Meu, el se face minune a lui Dumnezeu pe pământ și Îmi mulțumește Mie pentru aceasta și se face blând și smerit cu inima înaintea Mea și înaintea oamenilor, și așa îi învață el pe oameni calea lor spre Mine, iar mai mult de atât el nu poate face bine peste oameni. Vai celor ce vor să fie din dreptul Meu învățători omului fără să se asemene ei Mie, fără să aibă de la Mine lucrare în ei! Eu în toată vremea lucrărilor Mele între oameni M-am ascuns de cursa omului, de slava de la om M-am ascuns, iar cel ce are în el dragostea Mea, acela este ca și Mine, blând și smerit cu inima, și acela nu caută slava Mea pentru slava lui, ci caută înțelepciunea vieții, duhul umilinței, duhul care nu strigă pe uliță ca să fie văzut și auzit, ci caută numai la mărturisirea lui Dumnezeu între oameni, așa cum arhierul Meu Spiridon Mi-a adeverit adevărul Meu prin credința lui cea tare înaintea oamenilor care nu iubeau duhul umilinței lui, de vreme ce erau atât de îngâmfați în duhul lor, stând ei peste oameni în numele Meu cu acest duh al lor. Acest fel de oameni se mint pe ei înșiși mereu, mereu, crezând ei că în fața omului pot fi într-un fel, iar în fața lui Dumnezeu în alt fel prin ceea ce fac între oameni, iar arhierul Meu Spiridon a rușinat în vremea lui fățarnicia celor ce se dau mari în numele Meu ca să-i țină lor robi pe oameni, și nu lui Dumnezeu supuși, de vreme ce nici ei nu pot să se supună adevărului, ci, din contra, mint împotriva lui, după cum este scris că nedreptatea a mințit sieși, ca apoi să stăpânească ea între oameni. Iată, Eu Mă slăvesc în om când omul se face locaș al Meu pentru lucrările Mele între oameni, iar altfel Eu nu Mă slăvesc în om, oricine ar fi el să se creadă că este între oameni, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și așa sunt în cei în care sunt, și altfel Eu nu sunt, și altfel Eu nu lucrez. Amin, amin, amin.

O, dacă Tu m-ai zidit locaș al Tău între oameni, Doamne, eu le spun celor ce stau așezați în numele Tău peste mulțimi că alta este slava celor pământești, și alta slava celor cerești, iar pentru această înțelepciune trebuie duh blând și inimă smerită, Doamne, și aceasta este învățătura cea mai sănătoasă peste om, Doamne. O, cum să facem, cum să facem, Doamne? Eu le spun arhierilor care s-au făcut arhierii unul pe altul în numele Tău peste oameni, le spun că nu este după chipul și asemănarea Ta păstoria lor, căci dacă ei ar fi de la Tine păstori peste oameni, ar lucra ei ca Tine și nu ca omul care caută slavă de la oameni și nume între oameni. Tu Ți-ai făcut nume mare între oameni, Doamne, dar Tu ai fost blând și smerit cu inima, iar Duhul Tău a fost umilința. O, ce să facem, Doamne, ce să facem să ridicăm orbia de peste cei ce stau pe scaune de sfinți în numele Tău peste mulțimi? Eu strig la ei ca să le fac trezirea dacă vor voi să se trezească. Eu strig, Doamne, la ei, căci adevărul Tău suspină sub încuietori. Ei au luat cheile împărăției cerurilor, pentru că ei nu au vrut să intre la Tine, ci au dat să oprească drumul pentru toți cei ce ar afla adevăratul drum spre Tine al omului, Doamne.

Vă strig pe voi, din Domnul vă strig pe voi, cei ce stați pe scaune înalte în numele Celui ce a stat pe cruce pentru salvarea din întuneric a omului! Vă strig la lumină și vă spun că Domnul a stat pe cruce înaintea oamenilor, și n-a stat cum stați voi acum, căci voi stați fără de lucru sfânt și nu-I aduceți Domnului miei. Lăsați mândria, lăsați îngâmfarea și dorul de nume și de slavă, lăsați această lăcomie, căci a Domnului este slava, după cum Îi și roștiți Lui când dați să vă înveliți cu haina Lui înaintea oamenilor. Slava voastră se vede pe toate ulițele voastre, dar slava Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh cum de nu puteți s-o arătați așa cum am arătat-o eu la cei necredincioși arhierii din vremea mărturisirii mele înaintea Domnului și înaintea lor și înaintea oamenilor de atunci? Cărui stăpân îi slujiți voi, oare? Vă întrebați voi aceasta? O, ce lucrați voi pe pământ? Vine lumina din cer pe pământ, vine Domnul cuvânt peste oameni, căci El a proorocit prin Scripturi și a zis așa: *«Eu Însumi voi purta grija de oile Mele și le voi păstori, iar pe păstorii care le păstoresc hrânindu-se cu laptele lor, îi voi împiedica să le mai păstorească, și le voi cere din mâna lor viața oilor Mele»*. Iată, voi nu-I slujiți lui Dumnezeu, ci vouă, iar aceasta este nedreptate adusă Domnului, Stăpânului viei. O, căutați la înțelepciunea Domnului, căci a voastră este de pe pământ și este amestecată cu doririle voastre de slavă vouă și nu lui Dumnezeu prin voi. Umiliți-vă pentru adevăr, căci s-a împușinat adevărul la fiii oamenilor și nu mai este cel cuvios ca să taie viclesugul de pe pământ și din oameni, iar nedreptatea își minte sieși, după cum este scris. O, este o răsplată pentru toate cele lucrate. Umiliți-vă și căutați-vă viața și cuibăriți-vă cu ea în Duhul lui Dumnezeu, căci fărădelegea și fiii ei va fi nimicită și dusă la locul ei, precum scrie despre soarta ei în Scripturi. Învățați de la Dumnezeu și deprindeți-vă să faceți loc luminii, căci Domnul numai în lumină le lucrează pe toate. Lăsați-L pe Domnul să îplinească El Scripturile Lui și ale proorocilor Lui, căci iată, voi nu le purtați în inimi ca să le împliniți și ca să cereți împlinirea lor așa cum cer sfinții ivirea cerului nou și a pământului nou și a Ierusalimului nou, despre care scrie în Scripturi ca să fie. Sculați-vă spre înțelepciune, căci nu veți mai putea dormi. Cereți-L pe Domnul să facă sfințenie în oameni. Nu mai mâncați carne, că e vreme cu durere pe pământ și în cer. Nu mai mâncați carne! Luați Duh Sfânt! Sfințiți-vă trupurile ca să le aibă Domnul de casă, căci slujitorii care stau în numele Domnului peste mulțimi trebuie să fie temple ale Duhului Sfânt, ale sfințe-

niei de trup și de duh, iar cel ce mănâncă carne, nu poate să fie altceva decât carne, precum cel ce ia Duh Sfânt din Dumnezeu, se face sălaș ceresc pentru Domnul și pentru sfinții Lui, și lumina lui se vede, căci slava Domnului luminează și înviază, după cum este firea ei. O, nu vă rușinați să vă aplecați să beți din vinul Domnului, din cuvântul Domnului. Îndrăzniți! Biruiți-vă pe voi și dați-I Domnului viață și față în voi, căci eu am fost și sunt ca și Domnul, blând și smerit cu inima, și așa vă învăț, ca să puteți voi învăța. Amin.

Eu, Doamne, aș voi să Te slăvesc pe Tine și azi prin minunile credinței și ale iubirii mele de Tine, Doamne, și dau să Te ajut pentru săvârșirea planului lucrărilor Tale, și de aceea m-am apropiat de cei ce stau cu nume de arhieriei peste mulțimi. O, ce mare minune ar fi să se vadă pe pământ dacă aceștia ar căuta să înțeleagă lucrarea unui arhieru în slujba Ta, Doamne! O, ce dulce primăvară ar veni pe pământ cu Tine dacă aceștia Ți-ar înlesni Ție calea spre ei și spre oameni apoi, Doamne. Vine peste ei ziua aceea când nu vor mai putea îndura nici o mărire înaintea slavei Tale care va vâdi întunericul din om, Doamne. Dau să mă pornesc spre ei cu duhul umilinței mele și să-i scutur de ei și să-i umplu de dorul de Tine și de odihna Ta în ei, căci eu, Doamne, vreau să le vindec mintea, ca să simtă ei amarul deșertăciunii în care stau înfășurați, și nu se poate să fie vreun adevăr în deșertăciune, iar ei cred că în fața omului pot fi într-un fel, și în fața Ta în alt fel, și aceasta este deșertăciune mare, Doamne, și este vicleșugul care a umplut pământul de moarte, Doamne, și nimic nu se mai vede în afară de aceasta sub soare, Doamne, și omul ține cu omul, și omul se folosește de numele Tău ca să se ascundă sub ocrotirea Ta de faptele lui cele ținute în întunericul din el, Doamne. O, hai, Doamne, hai să le arătăm lor lucrarea sfinților Tăi, căci eu am fost umilit sub haina de arhieru, și așa rușinam eu vicleșugul arhierilor din vremea mea, care nu erau plăcuții Tăi, așa cum nici cei de azi nu sunt, Doamne.

O, dau să mă apropiu cu duhul puterilor cerești și să întăresc credința, nădejdea și dragostea arhierului cel martor al Tău în biserica de azi, și cu care Tu Ți-ai așezat iarăși pe piatră biserica Ta și slava Ta peste pământ. Voiesc să întăresc în jurul lui puterile cerești și slava împlinirilor Tale, căci el este

alesul Tău și stă între lei și nu poate umbla. Dă-i lui jos legăturile, Doamne, și dă-i iarăși pe buze cuvântul Duhului Sfânt, puterea învățăturilor Tale, de la care să vină oamenii să ia lumină și să umble ei în legile vieții, o, Doamne. Așa Te rog eu să îmi îmi îmi, așa Te rog eu, Doamne. Amin, amin, amin.

— **A**m ascultat în cer și pe pământ cuvântul iubirii tale, o, arhieru blând și smerit ca și Domnul tău. Amin. Iar tu, popor martor al cuvântului Meu care vine cu norii, deprinde-te să ceri împlinirile Mele pe pământ, așa cum sfinții le cer. Învață să fii drept, poporul Meu. Fii drept pe pământ și în cer, poporul Meu. Fii drept între oameni și între sfinți, pentru oameni și pentru sfinți, fii drept, poporul Meu. Tu să nu cauți să te deprinzi cu minciuna acestui veac, tu să nu crezi că te poți purta într-un fel cu omul și în alt fel cu Dumnezeu, căci omul se vădește când este probat, și acela este omul, căci aurul în topitoare se vădește și se lămurește. O, caută să te porți între frate și frate ca și cu Dumnezeu, poporul Meu, și așa să știi tu că se stă în fața Mea, căci altfel de jertfă de la om Eu nu pot să iau, și altfel omul nu-și strânge ca să aibă în cer, și mult să aibă în cer. Învață-te să naști în cel din fața ta adevărul cel sfânt din tine, dar să-l lucrezi ca să fie, poporul Meu, iar dacă nu-l ai, lasă-te lucrat pentru el, lasă-l să lucreze peste tine, fiule. Învață-te să îmi îmi îmi cuvântul Meu, ca să te scrii cu cei credincioși, și arată-ți mereu fața și lasă-te la gătit pentru împărăția Mea și lasă-te curățat de cele omești, căci fericit este cel ce primește tot adevărul cel despre el, ca apoi să poată el să se lase gătit pentru fața Mea în el, pentru împărăția Mea în el, și care este probată dacă este sau dacă nu este în el, căci viața Mea din om trebuie încercată, trebuie mereu întrebată dacă este în om, și așa vei fi tu unealta Mea de împlinire a Scripturilor Mele de cer nou și de pământ nou, poporul Meu. O, nu uita, nu uita învățătura Mea de azi: omul nu poate să se arate într-un fel cu omul și în alt fel cu Dumnezeu. Eu, Domnul, îl citesc și îl scriu pe om după cum se poartă el cu omul, și așa îl văd Eu pe el cât slujește pentru împărăția Mea în el, și aceasta este fața pe care omul și-o dovedește înaintea Mea, și așa îl citesc și îl socotesc și îl scriu Eu pe om, și fac aceasta prin îngeri, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2006

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2007

Praznicul Nașterii Domnului

Taina lui Dumnezeu pe pământ cu omul. Locul împărăției cerurilor este în om.

Poporul Meu, cuvântul Meu de peste tine este mângâierea sfinților și a îngerilor, și este mângâierea Mea. O, poporul Meu, Se mângâie Domnul Dumnezeuul tău când are cu cine grăi pe pământ. Pace ție, poporul Meu! Sunt deasupra ta cu slava cuvântului Meu și stau pe nori de heruvimi cu cetele cerești și Mă mângâi în zi de prăznuire a amintirii nașterii Mele între oameni. Acum două mii de ani am venit pe pământ născându-Mă Prunc din Fecioară, și n-am făcut aceasta până ce mai întâi nu M-am vestit prin prooroci, începând de la Moise, și, apoi, în ziua nașterii Mele în Betleem M-am vestit prin îngeri păstorilor de la oi, și M-am arătat născut celor trei crai din depărtări veniți, și căroră le-am arătat prin steaua nașterii Mele că voi veni cu slavă cerească pe pământ, slavă plină de taină, și că nașterea Mea va stârni împotrivire între cei mari ai vremii, care iubesc slava de la oameni, slavă pentru care omul nu-L poate iubi pe Dumnezeu, poporul Meu, dar tu uită-te la Mine și iar uită-te ca să înveți cum să fii fiul lui Dumnezeu așa cum sunt Eu, căci iată, pe pământ oamenii n-au știut și nu știu să se facă plăcuții lui Dumnezeu, nu știu să iubească slava lui Dumnezeu, nu știu oamenii, poporul Meu.

Iată, M-am apropiat de cei de pe pământ cu praznic de naștere. Slava acelei zile a fost dulce pentru cei din cer, că mult M-au așteptat cei din cer să Mă întrupez pe pământ și să scriu înaintea Tatălui salvarea omului care a fost până atunci, și care era atunci, și care este apoi în fiecare vreme.

O, cât de umilit ar trebui să fie omul, poporul Meu! Eu M-am născut din Tatăl mai înainte de vecii, M-am născut prin Duhul Sfânt, Care a vestit pe Fecioara mama Mea că Mă voi întrupa în ea în clipa vestirii îngerului care i-a adus ei vestea că voi veni Prunc pe pământ, copil născut din trupul ei pentru ca să Mă fac salvator fiecărui om care Mă va primi de la Tatăl să-i fiu cale și să-i fiu salvare, și cu umilință mare am venit pe pământ după om, și umilit am lucrat toată taina salvării omului care se alege cu Dumnezeu pe pământ.

M-am apropiat în porți și am intrat cu praznic de naștere. Acum două mii de ani i-am arătat omului taina nașterii omului, Eu Însumi i-am arătat, căci omul nu știe ce înseamnă taină, căci pe cât de mare este slava lui Dumnezeu, pe atât este de tainică ea între oameni, poporul Meu. Așa a fost și nașterea Mea pe pământ, și grăiesc cu tine și îți arăt aceasta prin felul Meu de grăire cu tine, și te rog, poporul Meu, să te lași tu tot mai pătruns de taina aceasta, că tu trebuie să înțelegi bine și tot mai bine lucrul Meu cel tainic în mijlocul tău. Vreau tot mai mult să te privesc, și să te văd că știi taina nașterii, taina cuvântului Meu de peste tine, și care mereu, mereu se naște din

Mine în mijlocul tău, ca să te naști tu din el și să te păstrezi în el și să-l păstrezi în tine, poporul Meu. Te chem spre mare înțelepciune când Mă fac cuvânt peste tine, iar tu să vii când te chem, că mereu te chem, și mereu te numesc al Meu când te chem, și te voiesc pătruns de taina cuvântului Meu de peste tine, poporul Meu. O, te voiesc dulce împărăție a Mea, și voiesc să văd că știi tu bine taina împărăției cerurilor, că n-am cu cine să împart pe pământ această dulce taină, poporul Meu. Cine-și închipuie în afara lui împărăția cerurilor, acela nu poate pătrunde taina și lucrarea ei și locul ei între pământ și cer, iar închipuirile unui așa om sunt născociri ale lui și nu sunt adevărul. O, Eu M-am născut pentru inima omului, ca să-Mi fie ea tron al împărăției Mele în trupul omului. Trupul omului și scaunul Meu de domnie în inima lui, acesta este raiul pe care Eu, Domnul, îl aștept pentru Mine pe pământ pentru odihna Mea și a Tatălui Meu, poporul Meu. Eu M-am născut umilit acum două mii de ani, și Mi-am găsit primul popas în ieslea boilor, dar mai întâi M-am așezat în inima mamei Mele și a lui Iosif, și, apoi, aproape de ziua nașterii Mele M-am așezat în inima păstorilor de la oi, căroră îngerii le-au vestit venirea Mea, și M-am așezat în inima celor trei magi, care au mărturisit lumii despre nașterea Mea, după ce ei M-au aflat și M-au văzut născut. Iată, împărăția lui Dumnezeu este altfel decât caută omul s-o înțeleagă pentru el, și din această pricină Eu n-am rai pe pământ, n-am stat și loc slăvit pe pământ, poporul Meu. Eu când l-am făcut pe om i-am făcut grădină de rai ca să Mă asculte pe Mine în ea, ca să fie omul raiul Meu, căci Mie mai mult decât omului Îmi trebuie rai, dar iată, omul nu stă din mersul lui ca să înțeleagă facerea Mea și lucrarea ei, rostul Meu și rostul omului între cer și pământ, taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ, poporul Meu.

În zi de praznic de naștere Mă mistui de dorul omului, de dorul Meu în om. Mi-e dor de sălaș pe pământ, dar omul își închipuie în afara lui împărăția cerurilor și frumusețea ei. Omul voiește altfel să fie împărăția Mea pentru el și cu el, și de aceea nu pot oamenii să pătrundă cu mintea lor taina sfinților Mei, care s-au făcut și se fac pe pământ locaș al Meu, împărăție a cerurilor pe pământ. Locul împărăției cerurilor și slava ei este în om, și iarăși spun: locul împărăției cerurilor este în om, și pentru această slavă am zidit Eu omul. O, de șapte mii de ani omul îl urmează pe omul cel zidit de mâna Mea, pe cel care s-a smuls din cer pentru ca să Mă dea pe Mine afară din el și să nu mai am Eu casă, și să nu-Mi mai aflu odihnă. Odihna Mea o așezasem să fie în om, și am numit ziua a șaptea odihna Mea. Și dacă am văzut că omul nu a rămas ziua Mea de odihnă, am venit și am luat de la capăt lucrarea Mea cea de la Tatăl și am făcut iarăși omul. Am venit și M-am făcut pe Mine Însumi Om, și după ce M-am întocmit în pânțece fecioresc, M-am născut Prunc, ca omul, și am fost Eu odihna lui Dumnezeu, odihna Tatălui Meu, din Care Eu sunt mai înainte de vecii, și, atunci,

la nașterea Mea, am arătat Eu iarăși taina omului, căci M-am făcut pe pământ locaș al împărăției lui Dumnezeu, și Tatăl era în Mine, iar Eu în El eram, și am deslușit ucenicilor Mei taina aceasta când ei Mi-au spus să le arăt lor pe Tatăl și când Eu, în chip minunat, mereu, mereu le arătam că Eu și cu Tatăl una suntem, și lucrând văzut le arătam lor, căci lucrarea Tatălui Meu în Mine se făcea mereu slavă înaintea oamenilor.

O, dacă ar vrea omul să se oprească din calea lui și să caute să priceapă înțelepciunea împărăției cerurilor, Eu, Domnul, M-aș așeza la sfat cu omul și i-aș da lui înțelepciunea aceasta. Aș fi putut să Mă arăt omului așa cum din vecii sunt din Tatăl, dar M-am umilit atât de mult și M-am coborât atât de jos, până ce M-am născut din om, Prunc ca și omul care se naște din om, atât de mult M-am umilit când a fost să Mă arăt omului și să Mă dovedesc supusul Tatălui, împărăția minunilor lui Dumnezeu în trupul Meu întocmit în chip de om, și apoi născut ca să cresc după asemănarea cu omul și să sufăr pentru om, și apoi să Mă slăvesc cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de vecii.

Vreau, omule, să te mângâi cu mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul. Vreau, omule, să te învăț și să te ajut să înțelegi taina și locul împărăției cerurilor pe pământ. O, omule, nu mai aștepta această împărăție să vină la tine sau să vii la ea, căci tu, tu trebuie să fii locașul ei cel luminător în jurul tău, omule născut din om. Eu Însumi M-am arătat acum două mii de ani, și așa l-am învățat pe om ce este împărăția cerurilor și ce lucrare are ea. O, nu se poate pe pământ jos și în cer sus împărăția cerurilor, nu se poate decât în duhul, în sufletul și în trupul omului cu toată fața și lucrarea și locul ei. Aceasta este înțelepciunea, omule, și nu este de pe pământ înțelepciunea, iar din pricina înțelepciunii omului care trăiește fără cer pe pământ și în el, se stinge taina lui Dumnezeu cu omul, se șterge urma Mea de pe pământ și din om.

Vin cu taină dulce, vin cu învățătură de taină ca să ia omul naștere de sus, poporul Meu, dar vreau să stai tu înaintea Mea împărăție a cerurilor, și vreau așa să fii tu cale a omului spre această taină a nașterii de sus, că mare este taina nașterii de sus, poporul Meu. Din nou grăiesc și spun: vai omului care așteaptă închipuindu-și în afara lui împărăția cerurilor pe pământ și în cer! Eu M-am născut pentru inima omului, ca să Mi-o fac tron al împărăției Mele în om, și așa să înțeleagă omul taina împărăției cerurilor, și așa să lucreze omul, căci Eu Însumi i-am arătat omului lucrarea pe care o are el de lucrat după ce ia el din Mine naștere de sus și viață și înțelepciune pentru ea. Când l-am făcut pe om, l-am făcut împlinit deodată, dar Eu când am luat chipul omului, M-am umilit mult de tot, și M-am arătat apoi Prunc mic, născut din trup de mamă Fecioară, așa cum tot omul ar fi fost să fie dacă n-ar fi călcat ascultarea de Dumnezeu și iubirea cea pentru ascultare. O, fă-te și tu mic, omule. Umilește-te, căci Eu, Domnul, M-am umilit, și mult M-am umilit, și M-a umilit apoi omul, iar umilința cea de la om Mă așeza în umilință, și ea era Duhul Meu înaintea omului și înaintea Tatălui. Îmbracă-ți și tu inima în acest duh și fă-te după chipul și asemănarea Mea, ca să ne vedem unul pe altul prin asemănare, omule, căci numai când ne vom asemăna ne vom vedea, și altfel nu, omule. Voiesc să înțelegi mai înainte de ziua slavei Mele împărăția Mea și locul ei din tine, căci ea își are hărăzit locul ei în om, iar minunile ei sunt minunate în om, și apoi în afara lui, spre vederea cea bună a multora apoi, și vei fi atunci asemenea Mie, omule. Amin.

O, poporul Meu, cu mare înălțime de taină și de cuvânt te învăț Eu slava împărăției Mele și nașterea ei în tine pentru

Mine și pentru tine pe pământ și în cer. E praznic de naștere nouă, e vreme pentru înțelepciune din cer în ființa ta, poporul Meu. O, desfă-ți ființa și lasă-Mi slava și lucrarea ei să pătrundă în tine, și apoi arată-Mă că sunt Stăpânul tău și că tu ești împărăția Mea care se naște în tine la glasul Meu de peste tine, glasul care cheamă omul spre taina cea de sus, taina nașterii, poporul Meu. Amin.

O, copii veghetori în porți când cuvântul Meu vine! Eu, Domnul, voi grăi celor ce au auzit glasul Meu de azi și le voi spune lor deslușit taina nașterii Mele pe pământ, taina împărăției Mele în om, căci cei ce M-au auzit grăind prin acest izvor de cuvânt, n-au priceput din Mine, și au priceput din ei, și apoi au rătăcit și rătăcesc rătăcind de pe cale pe cei care ar fi fost să fie și azi poporul cuvântului Meu și să fi crescut cu cerul acest popor. Eu, Domnul, le voi grăi lor taina nașterii, taina cerului pe pământ, și dulce îi voi învăța spre înțeleptirea lor, căci vai celor ce, lipsindu-se de înțelepciunea cea de sus, își fac loruși înțelepciune fălindu-se cu glasul ei înaintea glasului Meu cel nepriceput de omul care nu are duhul umilinței așa cum Eu, Domnul, îl am.

Pace ție și praznic de naștere, de mereu naștere, poporul Meu, și așa vei sta de sus pe pământ, și așa vei fi tu odihna Mea, ziua Mea de odihnă, poporul Meu.

25 decembrie 2006/ 7 ianuarie 2007

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Taina nașterii de sus se odihnește în inima omului cel fără de vicleșug.

Te cuprind și te port în duh de naștere de sus, iar tu să te lași purtat de Duhul Meu, poporul Meu, și fără de vicleșug să crezi tu taina nașterii de sus, taina care numai ea așează în om împărăția lui Dumnezeu. Amin.

O, e zi de naștere și de învățătură pentru naștere, iar Eu, Domnul, intru cuvânt în carte și Mă fac Învățător. Venirea Mea acum pe pământ se face carte, se face cuvânt și carte pentru el, dar nu mai este om fără vicleșug și care să vrea să înțeleagă taina nașterii de sus a omului ca să fie omul apoi împărăția Mea pe pământ, iar Eu să-i fiu lui Stăpân și Învățător. Învățător este cel ce-ți stăpânește ființa cu învățătura lui, iar unde ea stăpânește, acolo și rodește, și nu pot fi Eu Învățător celui în care învățătura Mea nu naște rod.

Mi-e inima arsă de dorul împărăției Mele în om. Dau să așez învățătură de naștere de sus peste om. Vreau să-l învăț și să-l rog pe om să caute împărăția lui Dumnezeu în el, să caute la inima lui și să Mi-o dea Mie ca să-Mi fac în ea împărăție și să stau în ea așa cum sunt Eu, iar Eu să-i adaug lui pe toate cele de trebuință lui, și pentru care omul trudește și nu-și mai află capăt trudei lui.

O, unde să mai găsesc Eu om fără de vicleșug, și care se lasă mic pentru taina nașterii de sus? O, poporul Meu, e tare puțină credință în om pentru această dulce taină. Când am grăit Eu cu cel nedumerit în el pentru nașterea de sus, i-am spus așa: *«Nu te mira că ți-am spus: trebuie să vă nașteți de sus. Vântul suflă unde voiește, și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine și încotro se duce, și așa este și cu cel născut de sus»*, și M-a lăsat el apoi Învățător peste inima lui, căci inima lui a crezut fără de vicleșug în cuvântul Meu care a suflat peste el ca să-l nască de sus și ca să fie el de sus apoi, și iată, taina nașterii de sus se prinde numai de cel fără de vicleșug în inima lui, peste care Eu, Domnul, suflu cu cuvântul ca să fiu auzit, și crezut să fiu. Amin.

O, poporul Meu! O, poporul Meu! Cel ce caută înțelepciune pentru taina nașterii de sus a omului, acela are vicleșug, iar cel ce caută să aibă credință în tainele lui Dumnezeu pe pământ cu omul, acela este curat, acela nu ispitește de unde bate vântul și încotro se duce, ci ascultă glasul lui și se naște din el, și apoi se face roditor, căci este fără de vicleșug. Iată, puterea și darul de a crede, pe acestea le are numai omul fără de vicleșug în ființa lui, iar Eu Mă fac Învățător ție și omului, poporul Meu, că Mi-e inima arsă de dorul împărăției Mele în om, de om fără vicleșug în el Mi-e dor și tot Mi-e dor, poporul Meu, și numai în mijlocul tău Îmi pot spune Eu durerea Mea și dorul Meu din ea, popor al glasului Meu. Când am venit pe pământ acum două mii de ani, lucrăm cu ucenici, și în toată vremea Mea cu ei dădeam să le întăresc credința dovedindu-Mă înaintea lor Domnul puterilor cerești pe pământ, și nu al puterilor pământești. Ei însă erau neîmpliniți în iubire și în umilința ei, și erau nedumeriți despre împărăția Mea, pe care ei dădeau să și-o închipuie cu slavă pământească pentru ea. Mult M-am ostenit, mult am suspinat în Mine pentru darul credinței cea de sus în ei, și cu dor i-am așteptat să fie ei vase ale împărăției cerurilor, sălaşe ale lucrărilor Mele, așa cum Eu, Învățătorul lor, eram Fiul și sălaşul Tatălui Dumnezeu, Care lucra în Mine după voia Sa, arătându-Și slava Lui și a Mea, și cu mare taină lucrând El prin Mine lucrările Lui.

O, poporul Meu, ferice celui ce este de sus, așa precum Eu sunt, căci Eu am venit pe pământ pentru inima omului, ca s-o iau în Mine și să-l nasc de sus pe om și să fie omul locașul împărăției cerurilor pe pământ, împărăție care nu piere, căci ea este de sus, și nu de jos. Cel ce poate să creadă în venirea Mea cea de acum două mii de ani și cea de azi când iarăși îl învăț pe om, acela trebuie să stea la învățat pentru întărirea credinței lui, pentru nedumerirea lui, căci fără învățător pentru credință nu poate omul să se dea, și apoi să stea locaș al împărăției Mele în el. Taina nașterii de sus nu este de pe pământ, și n-a avut putere să înțeleagă cel ce s-a alăturat glasului Meu care cuvintează din cer acum pe pământ, și Mi-a făcut și Îmi face dureri cel ce nu le pricepe de la Dumnezeu pe cele ce trebuie crezute cu duhul și nu cu ochiul și nu cu mintea omenească. Cel ce se naște de sus prin suflarea cuvântului Meu de peste el, este cel ce crede în lucrările Mele așa cum a crezut cel fără de vicleșug în vremea trupului Meu și căruia Eu i-am deslușit taina nașterii de sus când i-am spus: *«Trebuie să vă nașteți de sus»*.

Omul trebuie să fie din Dumnezeu, precum Eu sunt, și de aceea am venit Eu pe pământ atunci și acum, poporul Meu. Omul este născut din om, iar Eu vin din cer și-i spun omului că trebuie să se nască din Dumnezeu și să caute împărăția cerurilor și s-o ia înăuntrul lui și să se nască pentru ea, ca să fie al ei apoi, și numai așa poate omul să fie al lui Dumnezeu, iar altfel nu, poporul Meu.

Veni-va vremea, și a și venit, să se vadă bine pe pământ fiii împărăției cerurilor între oameni, iar Eu, Domnul, suspin cu dor după om, și plâng cu suspin îndurerat pentru poporul Meu de demult, cu care am grăit Eu mult în vremea trupului trâmbiței Mele Verginica, și tot așa plânge și trâmbița Mea pentru poporul Meu hrănit prin ea cu slava cuvântului Meu. Mi-e dor de împărăția Mea și de fața ei în cel ce a auzit suflarea vântului ceresc, cuvântul gurii Mele, care vine pe vânt până pe pământ. Am avut mult popor, l-am învățat mult, l-am așteptat mult ca să se facă el împărăția Mea pe pământ, și mult de tot l-am dorit al Meu pe el, dar am pățit cu el ceea ce am pățit de la poporul Israel după ce l-am trimis spre el pe Moise ca să-l scoată din robie și să-l călăuzească spre Canaan, țară promisă

de Mine lui prin părinții lui. O, n-a înțeles Israel cel de atunci nașterea lui din cuvântul Meu care curgea peste el, și n-a voit să domnesc Eu peste el și să-i fiu Dumnezeu. S-a răzvrătit cu nemulțumire Israel, și a căzut pe cale cel răzvrătit, și a rămas pildă de răzvrătire și de plată a ei. L-am învățat mult și pe poporul de azi al cuvântului Meu, și cu mare milă l-am mângâiat și l-am alintat, ca să învețe el să fie prunc la sânul iubirii Mele pentru el, căci cu multă iubire l-am alăptat pe el, iar el s-a îngâmfat că e poporul Meu, și a făcut ca Israel, care se lăuda cu părinții lui cei de la Mine, așa cum se laudă cu trâmbița Mea Verginica cel neîmplinit de azi, și care însăgetează de pe pământ și până în cer duhul trâmbiței Mele, zicându-și lui poporul Meu. O, s-a răzvrătit cu mânie și Israelul Meu cel de azi, căci i-a plăcut și îi place robia, și n-a voit să rămână al Meu poporul cel de demult, cu care Eu stăteam la masă și-Mi lăsam peste el darul iubirii Mele, de la care mult am așteptat Eu rod, și n-am aflat în el bucuria rodului pentru care am trudit și am plâns și am așteptat.

O, unde e poporul Meu de demult? O, unde sunt fiii și fiicele lui? O, unde-i sunt ucenicii? Oare, nu i-a fost dat lui să priceapă taina împărăției cerurilor cu el, taina nașterii de sus? Iată, s-a lăsat spre duh de răzvrătire poporul Meu de demult, și ca și Israelul lui Moise s-a îngâmfat și acesta, și Mă uit la îngâmfarea lor, cu care suflă încă, iar duhul îngâmfării lor suflă spre Mine jale grea și răbdare pentru ea, căci n-au iubit și nu iubesc să domnesc Eu peste ei. Israel cel de atunci a crezut că-l părăsește pe Moise când a făcut aceasta, dar el M-a părăsit pe Mine, căci Moise era trimisul Meu. Israel cel de acum a crezut că-i părăsește pe cei puși de Mine, și de care el trebuia să asculte, dar el M-a părăsit pe Mine, și a luat calea lui Core, Datan și Abiron, și s-a pierdut pe cale din pricina răzvrătirii poporul Meu cel de demult, căci n-a iubit să creadă și să iubească fără de vicleșug, deși Eu îl învățasem pe el să nu uite învățătura Mea.

Vreau să grăiesc cu poporul Meu de demult și să-i spun lui că n-a voit să învețe și apoi să lucreze peste el taina nașterii de sus, și fără de vicleșug să fi luat el de la Mine învățătura vieții, iar după patruzeci de ani de cuvânt al Meu peste el Eu n-am putut să-l iau și să-l am în lucrul Meu, n-am putut, căci el a voit să aibă fii și fiice, și iată, a avut, și n-a mai fost al Meu poporul Meu cel de demult și nu M-a mai urmat, și apoi și-a acoperit vina aceasta lucrând păcatul răzvrătirii, căci s-au rătăcit, și apoi s-au răzvrătit, și apoi au răzvrătit, rătăcind pe cei slabi ca și ei.

O, unde ești tu, popor de demult? Unde, tată, ești? O, unde sunt fiii și fiicele tale, popor de demult? O, ce ți-am dat Eu ție, și ce le-ai dat tu lor! Iată pentru ce ai iubit tu să ai fii și fiice! Nu-Mi cere Mie socoteală pentru cărarea ta de acum, nu fă așa înaintea Mea, popor de demult. O, de ce ai făcut și tu ca Israelul care-i striga lui Moise că nu-l voiește să domnească peste el? Inima ta s-a împietrit și-ți este rușine, și te răzvrătești ca să-ți acoperi rușinea feței tale, dar cu răzvrătirea ta mărturisești lucrarea ta și nu pe a Mea, căci lucrarea Mea nu s-a mărturisit nicicând prin duhul răzvrătirii. Voiesc să stau în sfat cu tine, popor de demult, și îți amintesc de Ștefan cel mucenicit de la duhul răzvrătirii lui Israel, care se lăuda cu Mine și cu părinții lui cei de la Mine, bietul de el, și din această pricină n-a putut el primi mărturisirea cea despre Mine a lui Ștefan cel plin de Duhul Meu în ființa lui. Îți amintesc aceasta ca să te ajut să te umilești și să te pocăiești, popor de demult, și să iei apoi calea învățăturii Scripturilor, și din care să vezi și să crezi prin pilda celor răzvrățiți și lași, și care n-au făcut cinste, ci numai rușine lui Dumnezeu și lucrului Lui peste pământ și

peste om. Adu-ți aminte de Saul din Tars pe când se răzvrătea el pe cei porniți pe calea Mea, calea cu care Eu, Domnul, sunt mereu astăzi pe pământ, dar Eu l-am rușinat pe el pentru răzvrătirea lui, și apoi l-am făcut mărturisitor peste neamurile din cele patru părți ale lumii. Adu-ți aminte, popor de demult, că Eu am proorocit în mijlocul tău lucrarea ta de azi, lucrarea răzvrătirii tale că ea se va ivi ca să-Mi zădărnicești cu ea calea și lucrarea Mea. Adu-ți aminte că ți-am spus că te vei rupe în două părți și că vei face război cu partea care a luat să aibă taina nașterii de sus, împărăție care nu este din lumea aceasta, precum nici Eu nu sunt din ea.

O, Mă așez în sfat cu tine, popor de demult, iar tu umilește-te și ascultă glasul Meu. Iată, îți spun ție: vântul suflă unde voiește, și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine și încotro se duce. Tu însă n-ai voit să înveți taina nașterii de sus, poporul Meu de demult, iar Eu, Domnul, iarăși îți deslușesc acum taina aceasta. Amin.

Ne oprim din cuvânt, copii din porți, ca să aducem slavă praznicului nașterii Mele și să facem bucurie și prăznuire cetelor de sfinți, și apoi mergem înainte cu glasul Meu peste poporul Meu de demult, căci el a rătăcit, și rătăcind rătăcește de pe cale pe mulți care ar fi fost să fie și azi poporul cuvântului Meu. Amin, amin, amin.

*

Eu, Domnul, le fac bucurie și mângâiere sfinților când grăiesc în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Lucrul Meu cu tine este să aducem cerul pe pământ, sfinții și îngerii la masa cuvântului Meu din mijlocul tău, căci plata celor sfinți este scumpă, poporul Meu, și voiesc să-i amintesc popoului hrănit la începutul Meu de azi și să-i spun lui că sfinții au trudit mult pentru statul lor lângă Mine apoi, și să-l îndemn la umilință și la pocăință, și prin ele la nașterea cea de sus, ca să-și ia din nou loc lângă Mine poporul Meu cel de demult.

O, popor de demult! O, popor hrănit prin trâmbița Mea Verginica! Îți amintesc de Ștefan, mărturisitorul Meu în mijlocul popoului creștin de atunci, că vreau să te ajut să te umilești pentru învățătură de viață, căci tu ai fost tras de pe cale, și ai fost ajutat la aceasta de către cei din mijlocul tău care s-au răzvrătit îngâmfându-se în ei înșiși că sunt înțelepți și drepti, și disprețuind pe cei rămași statornici pe calea Mea de azi, neîndoindu-se pentru ea, ci, din contra, întărindu-se ei pe ea.

O, popor de demult, tu nu poți să uiți, dar te-ai făcut că ai uitat calea Mea cu tine și calea ta cu Mine. Ea este scrisă, și tu nu poți să ștergi aceasta. O, așează-te din nou și ascultă durerea Mea, pe care Eu o împart cu cei ce-Mi ascultă suspinul, și vino spre milă de Mine și de tine, poporul Meu de demult.

O, Doamne! O, Doamne al milei nehotărâte, nice pentru om! O, Doamne al sfinților Tăi, mărturisirea mea de azi dă să înfiripeze chipul Tău, lucrarea cuvântului Tău în inima popoului Tău de azi, și al celui de demult poporul Tău, pe când Tu Ți-ai început iarăși hrana pentru om acum, la sfârșit de timp. Râvna mea pentru Tine a fost mare, pe cât de mare îmi era mila pentru poporul Israel, care nu Te voia, și care-și zicea popor al Tău și popor al lui Moise, așa cum și cel de azi își zice, dar el s-a lepădat de glasul Tău și s-a răzvrătit prin cei răzvrătiți din mijlocul lui, căci cel ce nu Te mai urmează, acela din pricina răzvrătirii face așa, Doamne. O, pe mine nu m-au primit cei ce-și ziceau ai lui Moise, și nu m-au primit pentru că aveam pe buze cuvintele Duhului Sfânt, care vedeau faptele lor despărțitoare între Tine

și ei, și de aceea m-au dat ei la mucenie, cum și pe Tine Te-au dat, Doamne. Mă numeau hulitor, mă învinuiuau pentru Tine, și ziceau că Tu strici datinile și locul de închinare al lor, și, pentru mărturisirea mea despre rătăcirea lor și despre mărirea Ta cea prin moarte și prin înviere, mi-au ucis trupul cu pietre, mi-au închis gura, căci erau răzvrătiți cei ce se lăudau cu Tine și cu părinții lor cei de la Tine, Doamne. Pilda cea despre mine s-o ia în inimă poporul Tău cel de demult și să se scoale să-și vină în fire, căci cei puțini în el care s-au răzvrătit împotriva celor ce au rămas sub crucea venirii Tale acum, aceia n-au iubire, ci au îngâmfare și răzvrătire, în loc să fi iubit ei sfințenia, din care să-și fi făcut înțelepciune și stat cu Tine, Doamne. O, eu am fost mare cu puterea credinței și cu mila de Tine, Cel bun și drept, așa cum sunt acum și cei ce au rămas de partea Ta și a venirii Tale tot mai mult după om, și pe care Tu i-ai păzit ca să-i ai și ca să lucrezi peste ei pentru planul împlinirii Tale, căci peste ei a apăsător și apasă vântul celor răzvrătiți prin îngâmfare, și care-și zic ai Tăi, și își zic drepti și înțelepți față de cei ce n-au dat înapoi de la învățăturile Tale de peste poporul Tău. Iar acum Te rog, bun și drept Stăpân, duhul nașterii de sus pune-l Tu peste poporul Tău de demult, și mângâie-Te pentru întoarcerea celor ce se scoală la glasul Tău de peste ei, și întărește-le lor credința, o, Doamne. Amin, amin, amin.

Iată, Eu, Domnul, le-am amintit lor de tine, mucenicit cum ai fost de cei ce-și ziceau că erau poporul lui Moise, dar tu erai vas plin de Duhul Sfânt și de adevăr, și nu puteau cei neîmplinitori să-și sufere umilirea, și i-am spus aceasta popoului Meu de demult ca să iasă el de sub rătăcirea cea de la răzvrătirea celor ce l-au răzvrătit pe el de pe calea împlinirii Mele cu care Mă așez acum pe pământ. Aș voi să-i întorc spre duh de umilință pe cei ce cu îngâmfarea lor Mi-au rătăcit poporul, și apoi să-i fac mărturisitori a tot ce au făcut ei rău loruși și Mie, și apoi să-i fac pe ei mărturisitori ai înnoirii credinței lor. Amin.

O, adu-ți aminte, popor de demult, că Eu ți-am spus că vei face păcatul răzvrătirii și că vei prinde sub el pe cei slabi ca să-i tragi jos de pe calea Mea. Iată, după ce Mi-am luat din mijlocul tău trâmbița, s-au sculat din tine răzvrătiți, poporul Meu de demult, și te-au condus spre răcirea dragostei tale și te-au dezbrăcat de veșmântul cuvântului Meu de peste tine, iar Eu privesc de atunci în urma ta și Mă doare de atunci mereu, căci tu ai căzut din slavă și ai rămas cu cele pământești. Dar celor ce s-au răzvrătit, Eu, Domnul, le cer acum socoteală, le cer acum răspuns, căci nu se poate ca Eu să rămân doborât și îndurerat și însuspinat, uitându-Mă la cei ce încă, îngâmfăți cum sunt, se răzvrătesc și dogoresc cu focul îngâmfării limbii lor pașii Mei, pașii venirii Mele de la Tatăl la om, poporul Meu de demult.

O, tu, cel ce te-ai răzvrătit și încă te răzvrătești cu îngâmfare, crezându-te înțelept prin aceasta! Ce nu-ți ajunge de nu crezi, de nu vezi bine calea Mea cu cei ce au rămas de partea Mea după ce poporul cuvântului Meu s-a frânt prin necredința cea hrănită de tine? O, până când? O, când vei înceta să tot cauți nod în papură ca să-i tragi și ca să-i ții trași de pe cale pe mulți, și să Mi-i rănești pe cei aleși pentru mersul Meu înainte cu înnoirea cea de la Mine? O, ce nu înțelegi de te tot răzvrătești? O, de ce nu împlinești tu ceea ce zici că știi de la Mine și de la trâmbița Mea Verginica? O, numai așa ar fi să te dai că știi și că ești, și nu așa cum faci tu acum. Și dacă nu împlinești, de ce te răzvrătești? O, de ce faci tu ca iudeii, care pentru că nu împlineau pe Dumnezeu în ei, s-au răzvrătit și M-au dat pe Mine la pedeapsă ca să-și acopere, prin vina pusă peste Mine,

neîmplinirea lor? Cel ce vine la Mine, și apoi se învață cu Mine, și apoi iubește numai cele pământești și trupești, acela se răzvrătește apoi pe Mine și pe tainicul Meu lucru dintre pământ și cer, căci cei ce stau pământești pe pământ, aceia se răcesc pentru cele cerești, căci mintea lor e pentru pământ, și nu pentru cer pe pământ, și nu înțeleg aceștia că împărăția Mea nu este din lumea aceasta, și nu înțeleg cei pământești viața Mea cu omul, locul Meu și împlinirea Mea pentru om și împlinirea omului pentru Mine.

O, la ce folosește, oare, răzvrătirea? Ce bine a făcut Core, Datan și Abiron dacă s-au răzvrătit ca să nu domnesc Eu peste ei prin sluga Mea Moise? Era atunci amenințată credința și statornicia și împlinirea lui Israel pentru căile Mele cu el, iar Eu, Domnul, am lucrat prin Moise și i-am oprit prin mânia Mea pe cei răzvrățiți, ca să nu-Mi piară măcar cei născuți pe cale din Israel, și să am cu ce popor să intru în Canaan, și să fiu Dumnezeu adevărat dacă omul nu voiește să fie după adevăr cu Mine, și nu să se ridice să fie mai mare ca Mine și să dea apoi să se întoarcă la cele rele ale lui, la omul lui cel din om ieșit. O, iată câtă lipsă de înțelepciune! Eu îi izbăveam, iar ei degrab uitau, și se lăsau cuprinși de poftă, de duh de ispitire, și l-au mâhnit pe Moise, și s-a deschis sub tabăra lor pământul și i-a înghițit, căci ei erau răzvrățiți pe Dumnezeu. Dar Israel iarăși a uitat apoi pe Domnul, și au cârtit iarăși, și au disprețuit pământul Canaan și s-au dat la desfrâu și au întârâtat răbdarea Domnului, căci s-au amestecat cu neamurile și cu idolii neamurilor și s-au pângărit, și mereu a atras și a aprins Israel mânia Domnului asupra lui, și de multe ori i-a izbăvit Domnul când auzea rugăciunea lor de pocăință, și, sub stăpânirea altor neamuri căzând ei, le-a dat lor Domnul parte de milă în mijlocul neamurilor. O, Israel a văzut zi de zi stâlp de nor și de foc înaintea lui, și tot s-a răzvrătit, și s-a răzvrătit pe Moise, și nu altfel s-a răzvrătit Israel, căci scris este: *«Au uitat minunile Lui și s-au răzvrătit»*. O, așa a făcut și Israel cel din vremea trupului Meu, și așa au făcut și cei de azi, cei din mijlocul poporului Meu de demult, la care am venit acum, la sfârșit de timp, ca să-l am al Meu pe el, dar poporul Meu de demult s-a răzvrătit și se răzvrătește asupra celor cu care, iată, Eu, Domnul, Îmi port lucrarea Mea pe mai departe ca s-o împlinesc pe ea și să lucrez așa cum am lucrat și acum două mii de ani cu ucenicii pe care Mi i-am făcut Eu ai Mei din poporul Israel cel de atunci.

Iată, măi poporul Meu de demult, iată, tată, cum s-au sculat doi, trei între cei ce au stat la masa cuvântului Meu de peste tine și au făcut răzvrătire în mijlocul tău ca să te culce pe tine la pământ, pe tine, cel ce abia stăteai pe picioare, și, apoi, aproape tot poporul Meu a ațipit și nu M-a mai iubit și n-a mai urmat frumos și tot mai frumos împlinirea Mea cu el dacă Eu Mi-am ridicat trâmbița la cer. Dar cei fără de vicleșug au rămas sprijinul Meu, și Eu n-am rămas fără adăpost pe pământ, și nu s-au dus aceștia la mai-marii de peste turme ca să Mă dea lor pe Mine spre certare, și pe ei robi lor, așa cum s-au întors din mijlocul tău cei răzvrățiți la cele vechi ca să le înnoiască iarăși în ei, și apoi să-și spună loruși că ei sunt cu Verginica Mea și cu Mine, așa cum zicea și Israel că e cu Moise și cu Dumnezeu, și apoi au dat cei răzvrățiți de azi să Mă vândă, și M-au vândut preoților, ca și atunci, ca să nu pot Eu să-Mi lucrez lucrarea cea pentru înnoirea lumii, după cum spune Scriptura: *«Iată, noi le fac pe toate!»*.

O, măi popor de demult, o, ce mult te-am voit să-Mi fii ucenic, ce mult am voit, popor de demult, dar duhul răzvrătirii care a lucrat din mijlocul tău te-a făcut să ațipești pentru

venirea Mea. O, și ucenicilor Mei de atunci le venea greu să creadă în tainele Mele cu ei, dar ei măcar erau umiliți, măcar nu erau răzvrățiți, iar Eu le adăugam ajutor la credința lor până ce ei s-au făcut mărturisitori pentru Mine înaintea celor ce nu căutau să vadă în vreme lucrarea Mea între oameni, popor de demult. Ea însă era și este, dar îi trebuie omului dragoste pentru ea ca să vadă, ca să creadă și ca să nădăjduiască, iar cel ce lucrează așa, pentru acela se împlinesc Scripturile, dar pentru cei ce nu au voit și nu voiesc să se îplinească ele cu ei, nu se împlinesc pentru ei.

O, poporul Meu de demult, nici tu n-ai vrut să stai crezând și lucrând, dar Scripturile se împlinesc așa cum s-au împlinit în vremea trupului Meu, iar celor ce nu le-a fost dat să creadă nu au crezut, precum și celor ce le-a fost dat să creadă, au crezut aceia și M-au mărturisit și au ridicat mărturisitori lucrului Meu și adevăririi Mele de Fiu al Tatălui Savaot, născut pe pământ pentru om. Saul din Tars, care știa bine legea, râvnind pentru ea, îi prigonea pe cei ce umblau cu Mine, și lucra cu prigonitorii Mei și ai lor, așa cum a lucrat peste Ștefan, mărturisitorul Meu, dar lumina Mea i-a ieșit în cale lui Saul și l-a orbit, și l-am trezit spre credință, căci i-a fost dat să creadă, și apoi l-am făcut mărturisitor. Așa voiesc să vă trezesc și pe voi, cei care încă răzvrățiți pe poporul Meu cel de demult, și vă aduc aminte că după ce pe Saul l-am trezit spre mărturisire, el a lucrat apoi împotriva celor ce se răzvrăteau peste lucrul Meu cel de înviere pe pământ, și cărora el mărturisea păcatul lui din vremea necredinței lui, și lumina Mea care i-a luminat înțelegerea, și pe Mine, Fiul Cel venit de la Tatăl, Mesia Cel vestit prin prooroci, și împărăția cerurilor în cei credincioși Mie, așa cum Eu o vesteam pe ea înaintea celor ce cunoșteau vremea și credeau venirea Mea și împlinirea acestei Scripturi.

O, măi, popor de demult, umilește-te și ascultă glasul Meu. Vântul suflă unde voiește, și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine și unde se duce. Eu, Domnul, iarăși îți deslușesc ție taina nașterii de sus a omului. Cel ce se naște de sus prin suflarea cuvântului Meu de peste el, este cel ce fără de vicleșug crede în lucrările Mele și în tainica împlinire a Scripturilor Mele, așa cum a crezut cel fără de vicleșug în vremea trupului Meu, când Eu i-am deslușit lui taina nașterii de sus, și căruia i-am spus: *«Trebuie să vă nașteți de sus»*, căci omul trebuie să fie din Dumnezeu, precum Eu sunt, și de aceea am venit Eu pe pământ atunci trup, și acum cuvânt, poporul Meu de demult. O, veni-va vremea, și a și venit, să se vadă bine fiii împărăției cerurilor pe pământ, poporul Meu de demult, iar Eu suspin după tine ca și trâmbița Mea Verginica, și Mi-e dor de împărăția Mea și de fața ei în cel ce a auzit suflarea vântului ceresc, care vine pe vânt până pe pământ ca să-l nască de sus pe om.

O, popor de demult, nu te mai apleca la șoapta vrăjmașă ție, nu te mai opri în sfat cu cel răzvrătit, care se trufește cu mintea lui ca să nu creadă împlinirile Mele de acum. O, lasă-te spre credință de sus și spre înțelepciunea științei care crede fără de vicleșug în tainele Mele cele mai presus de fire și scoală-te să fii tu împărăție a cerurilor și sfințește-Mă pe Mine în trupul, în sufletul și în duhul tău, căci tu ai adormit dacă n-ai mai vegheat, iar Eu te strig cu jale: vino spre naștere nouă, poporul Meu de demult! Nu-l crede pe cel răzvrătit. Crede-Mă pe Mine, căci Eu te iubesc. O, nu-l mai crede pe cel răzvrătit, poporul Meu de demult, că iată ce face el, că nu vrea nici el, dar nici pe altul nu-l lasă cu împărăția Mea în el spre slava Mea pe pământ, căci cei ce se iubesc pe ei și nu pe Mine, aceia nu s-au lepădat de sine ca să urmeze Mie așa cum am spus Eu acum două mii de ani pentru cei ce urmează calea Mea și împărăția

Mea, și nu tot pe a lor în ei, dacă ei aud glasul Meu de peste ei. O, ia-Mă lângă tine și Mă mângâie, popor de demult, căci suspinul Meu plânge pentru tine înaintea Tatălui Savaot, și te cere pentru Tatăl ca să fii fiul Lui precum Eu sunt, dar fă-te sfânt pe pământ, și ia învățătura Mea de la izvor și nu sta fără haină. Nu mai sta fără viață în tine, poporul Meu de demult. Apleacă-te spre credință fără de vicleșug și împruncește-te ca să crezi și ca să iubești curat venirea Mea și pe cei ce Mă dau ție spre naștere de sus, căci Eu am spus: *«Cel ce nu se naște de sus, nu poate să fie împărăție a Mea»*, și iată împruncirea prin nașterea cea de sus! Iar celor ce se răzvrătesc și suflă ne-credință peste tine, poporul Meu de demult, Eu, Domnul, le amintesc de cuvântul Meu care spune: *«De nu vă veți împrunci prin nașterea cea de sus, nu veți putea fi fără de vicleșug fii ai împărăției cerurilor, care este înăuntrul omului, așteptând și răbdând»*. Amin.

Am stat în sfat cu tine, poporul Meu de demult, poporul Meu hrănit în vremea trâmbiței Mele Verginica. O, umilește-te și ascultă glasul Meu. Vântul suflă unde voiește, și tu auzi glasul lui, dar nu știi de unde vine și încotro se duce. Așa este și cu cel născut de sus, din Dumnezeu, iar Eu, Domnul, iarăși ți-am deslușit ție taina aceasta, taina nașterii de sus, o, poporul Meu de demult. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2006/ 9 ianuarie 2007

*Praznicul Tăierii împrejur cea după trup a Domnului.
Sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare*

Lucrarea Domnului cea pentru împruncirea omului.

Mă fac cuvânt de praznic sfânt în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu care naște de sus fii pentru împărăția Mea în ei și pentru ei. Mă fac dulce Învățător peste tine, și peste cei ce Mă iau fără de vicleșug de la tine pentru nașterea lor cea nouă din cuvântul Meu cel de sus, căci Eu, din veac și până în veac, cu cuvântul lucrez și împlinesc. Amin.

O, zi și noapte M-aș face cuvânt, zi și noapte i-aș face omului hăinuță din cuvântul Meu ca să-l am al Meu pe om. Mai înainte de vecii Îmi doresc iubirea și ființa Mea în om, iar când a venit vremea să-l întocmesc pe om, l-am făcut pe el după chipul Meu și i-am dat de mângâiere toată facerea Mea și l-am făcut stăpân din partea Mea peste ea, stăpân văzut, căci el era chipul Meu.

Zi și noapte aș sta cu omul în cuvântul Meu, căci sunt tare ostenit de așteptare și nu am așternut odihnit, căci omul a fost zidit ca să fie odihna Mea, și tot el Mi-a stricat locul odihnei Mele, iar când omul face așa, se strică și el, precum este scris. Se strică omul, iar chipul Meu cel scump așteaptă să-l împodobească pe om și să fie omul așternutul Meu de odihnă și casă crească pentru sfinții și pentru îngerii Mei, ca să fie omul. Voiesc cu iubire să-l supun pe om, ca să-l pot întocmi din nou pe el, și voiesc să-l împruncesc, căci altfel nu Mă poate omul asculta. Eu când am venit născut Prunc pe pământ, pentru om am făcut aceasta, ca să-l pot învăța apoi pe el din nou chipul Meu.

Vreau să-l învăț pe om chipul Meu, o, poporul Meu. Când Eu am venit după om pe pământ, am luat chip de Prunc, și așa am rămas cu toate cele dinăuntru ale Mele, căci cel ce nu este prunc, nu se face și nu este chip al Meu. Chipul Meu în om este semnul Meu de peste om, și așa se cunosc cei ce sunt ai Mei pe pământ între oameni, iar Eu, supusul Tatălui, chipul Tatălui sunt, și așa poate să fie omul chipul Meu dacă

are supunere precum am Eu.

Când M-am născut Prunc pe pământ, M-am supus pentru tăierea împrejur cea după trup, căci eram venit pe lume prin poporul Israel, care avea din părinți semnul cel pentru poporul lui Dumnezeu, și am primit în ziua aceea numele Iisus, și M-am dat încă de pe atunci cu totul pentru om, căci Eu de aceea am venit de la Tatăl, și am voit prin supunerea Mea să-l învăț pe om supunerea, dar omul fără de chipul Meu în el nu M-a cunoscut, și dacă nu M-a cunoscut, nu M-a primit.

O, poporul Meu de azi, tu să porți cu mare iubire chipul Meu pe pământ, și să nu-ți faci tu chip dacă ești al Meu. O, poporul Meu, n-a voit poporul cel de demult al Meu, n-a voit să aibă și el chipul Meu, și a voit să aibă chipul lumii acesteia.

O, de ce, măi popor de demult, de ce n-ai voit tu să ascuți de învățătura Mea de peste tine, prin care ți-am spus să porți chipul Meu ca să-Mi semeni Mie și nu omului pierdut, popor de demult? O, te-ai ascuns în lume, te-ai ascuns de chipul Meu ca să nu-l porți, popor de demult. Nici măcar acum când te-am dezrobit ca să poți, nici măcar acum nu vrei să ai chipul Meu pe chipul tău, dar ca să te trufești că ești al Meu, aceasta vrei. Eu însă te-am strigat spre nașterea cea de sus și spre hăinuță nouă, din cuvântul Meu țesută ție. Te-am strigat, și aștept să te zăresc chip al Meu dacă te-am strigat. Ca pe Lazăr te strig, căci tu te-ai îngropat în tine și în lume și nu vrei să mai ieși. O, vino afară, vino! Iată, Eu vin la tine. Vino și tu la Mine și ia chipul Meu pe pământ, o, poporul Meu de demult, căci scump va fi cel ce va fi al Meu în zilele ce vin, când toate vor vorbi pentru fiecare om. Amin.

Cuvântul Meu umblă la inima omului ca să-i dea viață și față, iar tu, poporul Meu cel mărturisitor, să-i dai omului cuvântul Meu, căci te-am făcut împărțitor de hăinuțe cerești pentru om. Ai sfinții în ajutor, poporul Meu. Lucrează cu sfinții, fiule, căci ei și pe Mine Mă ajută și-Mi lucrează, și vor sfinții petrecere cu tine, și vor sfinții să-l scoale din lume și pe poporul cel de demult al Meu, căci pecetea Mea de pe el îl vedește, și-l dovedește necredincios Mie, dacă el s-a depărtat de chipul Meu și de statul lui cu Mine după ce el a primit peste el semnul venirii Mele la el, căci am venit la el în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și acesta este semnul de pe el.

O, poporul Meu, locașurile Mele cu tine sunt odihna sfinților și lucrarea îngerilor, căci îngerii Mei te veghează. Veghează și tu cu ei, lucrează și veghează, poporul Meu, și tot mai mult întărește-ți lucrarea ta și veghea ta înaintea Mea, căci iată cât lucrez Eu de mult peste tine, iar sfinții sunt asemenea Mie și asemenea lucrează, și tot pentru tine lucrează sfinții Mei și îngerii Mei, și pentru Mine cu tine lucrează ei peste tine, poporul Meu.

Din partea Ta lucrează sfinții Tăi pe pământ, căci toți trăiesc în Tine, o, Doamne. Iar eu, cel sărbătorit azi între sfinții Tăi, între aleșii Tăi de pe pământ, rostesc peste poporul Tău arhierească binecuvântare. Cerească binecuvântare îi rostesc lui și spun: binecuvântată este, și așa să fie, împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh în mijlocul tău, popor al cuvântului lui Dumnezeu, căci este cu tine Cuvântul. Binecuvintează și tu din ea și pentru ea, căci Tatăl a voit să-ți dea ție împărăția, și tu trebuie s-o mărturisești pe ea, popor hrănit cu ea. Fă hrană sfinților, popor hrănit din cer. Masa Domnului s-a făcut masă de sfinți și de îngeri în mijlocul tău, căci Domnul este cu tine cuvânt și masă de cuvânt.

O, Doamne, păstrează-i pe ei nou-născuți ai Tăi, și mereu, mereu învață-i împruncirea, Doamne, și învață-i supunerea pruncilor, căci Tu ești Învățător prin însăși viața Ta de Fiu, de

Copil al Tatălui Savaot, Doamne. Noi, sfinții Tăi, suntem cu Tine și asemenea Ție, căci Te vedem, fiindcă Te-am iubit pe pământ și am luat chipul Tău pe pământ, și acum suntem slava Ta. O, slăvește-Te, Doamne, pe pământ, căci Tu ești Domnul slavei, iar pe poporul Tău fă-l să creadă și să știe să lucreze cu Tine taina slavei Tale, căci puțini sunt cei ce pricep taina aceasta între oameni, o, Doamne și Dumnezeuule al slavei și slăvit de sfinții Tăi. Amin, amin, amin.

— O tainica Mea slavă, Eu, Domnul, Mă port cu ea în mijlocul tău și te țin cuprins în ea, poporul Meu. Învăță taina slavei Mele și lucrarea ei cea văzută, o, poporul Meu. O, zi și noapte M-aș face slavă, M-aș face cuvânt în mijlocul tău, ca să-i fac omului hăinuță nouă, din cuvântul Meu să-i fac, iar tu să fii împărțitor, poporul Meu. Și acum, Eu, Domnul și cu sfinții Mei, petrecem la masă cu tine sărbătoare de sfinți și de slavă a cuvântului Meu. Zi și noapte M-aș face hrană pentru sfinți în mijlocul tău, căci cerul Meu de sfinți, cu tine voiește să locuiască, în tine să se odihnească și de la tine să se împartă celor ce bat și celor ce aud ca să vină. Iată, Eu vin, și mereu vin. Să vină la Mine și la masa Mea, să vină cel ce aude glasul Meu care vine cu norii. Vântul suflă unde voiește, și omul aude glasul lui, dar nu știe de unde vine și unde se duce. Așa este și cu cel născut din cuvântul Meu, o, poporul Meu, iar Eu vin, și mereu vin, și mereu Îmi slobozesc șoapta Mea peste om și îl aștept pe om, îl aștept să vină la Mine, precum Eu vin la el, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă apropiu cu praznic de Bobotează în curțile Mele cu tine, poporul Meu, și-i voi îmbia să vină pe cei ce iubesc cuvântul Meu și-i voi învăța pe ei, căci sunt Învățător de viață și sunt Botezător cu Duhul Sfânt peste om, iar tu să pui masă poporului Meu cel credincios și să pui masă poporului Meu de demult, că-l voi îmbia să vină și să-i dau lui curățire și credință, iar el să-Mi dea Mie chip în el, și să se facă el chipul Meu pe pământ, și unul pe altul să ne mărturisim lumii că suntem ai Tatălui pe pământ, cu împărăție care nu cade și care este pe vecii, precum Dumnezeu este. Amin.

1/14 ianuarie 2007

Praznicul Botezului Domnului

Taina botezului este taina nașterii de sus. Legea cea pentru păcat îl desparte pe om de Dumnezeu.

Cu dulce praznic de Bobotează Mă las în mijlocul tău, Ierusalime român, popor cu nume nou. Ți-am dat nume nou, poporul Meu, și te-am botezat cu Duhul Sfânt mereu, și te-am însemnat al Meu, căci cerul stă deschis deasupra ta, iar îngerii lui Dumnezeu se suie și coboară peste Mine, și iarăși se coboară și suie când grăiesc Eu cuvântul Meu în mijlocul tău, și te voiesc să stai fără vicleșug înaintea Mea și să crezi, poporul Meu, așa cum fără de vicleșug credeau în cuvântul Meu de peste ei ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, și pe care Eu îi învățam să creadă după ce le vedeam inima și ușorul din ea, cu care ei Mă primeau și Mă iubeau și Mă credeau, poporul Meu, iar Eu îi botezam mereu, mereu pe ei cu Duhul Sfânt, așa cum și cu tine azi lucrez, ca să te țin în baia nașterii de sus mereu, mereu, căci Eu sunt Cel ce botează cu Duhul Sfânt, poporul Meu.

O, cu multă iubire Îmi alegeam Eu pe ucenicii Mei, și cu mare putere îi învățam pe ei, iar ei erau fără vicleșug și Mă credeau și Mă înțelegeau și Mă urmau, poporul Meu. Când ei aflau de la unul la altul despre Mine, se întrebau și se bucurau,

și Mă mărturiseau fără de vicleșug, fără de îndoială în venirea Mea atunci de la Tatăl pe pământ, și Îmi spuneau Învățător, dar și Eu îi mărturiseam pe ei și le spuneam: «*Veniți, și veți vedea unde este sălașul Meu*», și le spuneam: «*Tu ești Simon, și te voi numi Chefa*»; la altul îi spuneam: «*Vino după Mine!*», iar la cel care a venit la Mine i-am spus: «*Iată cu adevărat israelitean întru care nu este vicleșug*». El atunci M-a mărturisit zicând: «*Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Împăratul lui Israel, fiul lui Iosif din Nazaret*», iar Eu l-am pecetluit pe el și i-am spus: «*Amin, amin grăiesc vouă: veți vedea, de acum, cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului*». Amin.

O, cu mare iubire îi învățam pe ucenicii Mei iubirea cea nefățarnică și credința cea neîndoielnică, și umblam după ei ca să Mi-i aleg, și îngerii Îmi slujeau, precum le-am spus Eu lor, și am făcut din apă vin, ca să-Mi aleg ucenici, și i-am ales lucrând minuni înaintea lor, iar când cel fără de vicleșug a venit noaptea la Mine ca să-și mărturisească credința lui neîndoielnică cum că Eu am venit de la Dumnezeu Învățător pe pământ și că minunile pe care le făceam Mă mărturiseau Fiu al Tatălui, Eu, Domnul, i-am spus lui: «*Amin, amin grăiesc ție: de nu se va naște cineva de sus, din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția cerurilor*», și i-am despiciat lui taina nașterii de sus, căci el era fără de vicleșug, deși era învățător în Israel, și dintre cei de frunte între ei, și iarăși i-am spus lui: «*Cel ce crede în Mine, nu se osândește, iar cel ce nu crede, a și fost osândit, căci lumina a venit în lume, și oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor erau rele, și nu voiau să fie ele la lumină dovedite*», și așa am putut Eu să-i spun lui puterea Mea cea din Tatăl peste cei ce fără de vicleșug cred în Mine, și, iarăși, durerea Mea cea de la om, după ce omul, cunoscându-Mă și iubindu-se mai mult pe sine, Mă tăgăduiește apoi.

O, poporul Meu, taina botezului este taina nașterii de sus, și așa îi învățam Eu pe cei fără de vicleșug să fie ucenici ai Mei și să creadă lucrând tainele cele cerești pe pământ, așa cum și în vremea venirii Mele de acum am lucrat, poporul Meu, dar, ca și atunci, puțini de tot au voit să rămână ai Mei cu totul, și fără de vicleșug să-și fi dat Mie vremea Mea cu ei ca să-i am ca rod înaintea Tatălui și să nu se osândească ei neiu-bind lumina, ci întunericul și faptele lor, ținute la întuneric.

O, n-am putut să-l fac pe Israel cel de atunci să înțeleagă de la Mine că Eu nu sunt doi Dumnezei; n-am putut, și numai o mică rămășiță de-a lui a voit atunci cu harul Meu, iar celălalt s-a lăsat sub întuneric, lăudându-se el cu legea, care ocrotea păcatul și care nu putea să mântuiască omul de la pierzare, și, iată, așa am pățit și azi, o, poporul Meu, dar și pentru azi rostesc și spun: Eu nu sunt doi Dumnezei, și Unul Dumnezeu sunt, și M-am coborât din cer ca să-l fac sfânt pe om, și așa să-l izbăvesc pe el. Amin.

O, poporul Meu, o, poporul Meu! Te botez mereu, mereu cu Duhul Sfânt și te învăț nașterea și creșterea, și apoi împruncirea, viața cea fără de păcat, fiule, că Mă doare, și Mă doare cu amar când aud pe pământ om care spune că nu cere Dumnezeu păcătoșilor ceea ce cere la cei sfinți pentru izbăvirea lor. Dar acum Eu Îmi șterg obrazul de lacrimi și iar plâng pe el, și iar Mi-l șterg și spun: cel ce păcătuiește cu lege, zice el, acela este despărțit de Mine, căci Eu sunt Cel fără de păcat, și sunt Dumnezeul celor ce stau sub harul Meu ocrotitor, așteptând după cei ce păcătuiesc, să părăsească păcatul și să se sfințească pentru izbăvirea lor, căci Eu sunt Unul Dumnezeu. Amin.

Cu dulce praznic de Bobotează stau azi în mijlocul tău, poporul Meu de azi, și te-am așezat să pui masă de pe pământ,

și Eu să pun pe ea din cer, și să-l îmbiu să vină pe poporul Meu de ieri, pe poporul Meu de demult, ca să cinez cu el praznic de botez, căci el a căzut din har după ce M-a cunoscut că de la Dumnezeu am venit la el ca să-l povățuiesc și să-l nasc apoi de sus și să-l am al Meu, dar el M-a voit de Dumnezeu așa cum este el, și nu așa cum îl pot Eu avea pe om al Meu.

O, măi popor de demult, o, nu așa, tată, nu așa cum stai tu acum, departe de faptele credinței tale în Mine, nu așa Mă poți tu numi pe Mine Dumnezeu al tău. Eu sunt Dumnezeul celor ce părăsesc păcatul, ca să vină la Mine și să ia peste ei botezul cu Duhul Sfânt pentru ca să rămână sfinți apoi, și nu tot păcătoși și nu tot slujitori ai trupului. Te îmbrățișez cu cuvântul, popor de demult. Stau la masă cu tine și plâng, tată, și dau să-ți amintesc de minunea Mea, de glasul Meu care grăia cu tine și te învăța să fii, și să nu te mai lași să mori, ci să fii viu, și sfânt lui Dumnezeu să fii, că nu este viață mai dulce pentru om ca și viața cea sfântă în el, și cu care el Mă mângâie pe Mine, făcându-se odihnă a Mea, căci Eu Mi-am pierdut odihna după ce omul a murit în păcat, poporul Meu de demult. O, Eu te aștept din nou, tată, și torn putere peste tine ca să poți să te faci al Meu și să fii tu ziua venirii Mele, și să nu mai fii tu noaptea stăpânitorului acestui veac, a fiilor întunericului, care din pricina faptelor lor rele nu iubesc lumina, nu vor să-și învedereze întunericul faptelor lor, poporul Meu de demult. O, ca și acum două mii de ani, puțini de tot în tine au voit să rămână ai Mei cu totul, și fără vicleșug să-Mi dea Mie vremea Mea cu ei, și nu lor să și-o dea. O, tu ai rămas cu legea cea care ocrotește păcatul, popor de demult, iar Eu am rămas cu suspin după tine, căci Eu te-am voit sfânt Mie, dar tu n-ai voit, și dulce ți s-a părut păcatul când ai dat să alegi calea Mea sau calea ta pentru tine, și M-ai lăsat plângând și așteptând și rușinat înaintea stăpânitorului întunericului acestui veac, care te slăbește ca să nu-ți vadăști, și să-ți ții la întuneric faptele tale trupești, și să Mă dai pe Mine de la tine, căci Eu am venit în lume lumină, ca oricine crede în Mine, să nu piară, ci să aibă viață veșnică, poporul Meu de demult, și nu numai câtva timp viață, și apoi iarăși moarte și păcat; o, nu așa, popor de demult, nu așa, tată, nu așa. Eu altfel te-am învățat pe tine, și ți-am dat acum cartea vremii Mele cu tine ca să-ți amintesc de minunea Mea din mijlocul tău și să nu te lași să stai departe de Mine, ci să te trezești, poporul Meu de demult, și să Mă bucuri, tată, cu pocăința ta și cu umilința ta, și să Mă mărturisești Dumnezeu adevărat și Dumnezeul tău, așa cum fără de vicleșug M-au mărturisit ucenicii Mei cei aleși prin harul Meu acum două mii de ani, și pe care Eu îi mărturiseam și, grăind cu ei, le deslușeam lor tainele vieții, și îi iubeam pe cei fără de vicleșug în ei și Mă mângâiam de la ei.

O, popor de demult, am umblat cu tine pe pământ și te-am înfășat mereu în fașa cuvântului Meu cel dătător de viață, și te-am mângâiat, dar tu nu M-ai mângâiat și nu Mă mângâi, ba Mă lași mereu afară și stai rece, tată, și Mă uiți, și abia mai poți să-ți amintești de lucrarea Mea cu tine, poporul Meu de demult. O, te-am dăruit pe tine cu ucenici din mijlocul tău, fără de vicleșug în ei, și i-am pus cale a Mea între Mine și tine, dar tu, popor de demult, ai fost înțepat în inimă de duhul rău ce s-a răzvrătit pe Mine în mijlocul tău. O, ce, oare, le-am făcut Eu lor rău, de Mi-au lovit credința ta în Mine? Cu ce, oare, s-au căpătat ei dacă n-au mai voit nici ei, și nici pe tine nu te-au mai voit cu împărăția Mea în tine, popor de demult? Nu fă și tu ca ei; să nu-Mi ceri răspuns pentru lipsa ta de Dumnezeu, învinuindu-i pe cei ce s-au lăsat cale Mie mai departe spre om după ce Mi-am luat pe vasul Meu, Verginica, la cer. O, păzește-te

de păcatul răzvrătirii și intră sub scutul luminii, căci iată, Eu sunt cuvânt pe pământ, așa cum știi tu că am venit acum, și sunt Lumină care învederează pe cele din întuneric, popor de demult. O, te cuprind în duh de Bobotează; luminează-te cu harul Sfântului Duh și vino spre pocăință și spre duh de umilință înaintea Mea și șterge-Mi lacrima care-Mi curge pentru tine și cheamă-Mă în viața ta să-ți fiu Domn, căci poporul Israel n-a voit să domnesc peste el, n-a voit să aibă cârmă pe pământ, și s-a voit mare cu voia sa și M-a dat de peste el, și l-a mâhnit pe Moise, sluga pe care o pusesem Eu pentru el ca să-l scape pe el de robie și de lacrimi, dar el s-a răzvrătit și M-a îndurerat, căci s-a dat mare, și a pierit Israel, pe care Eu l-am scos de sub robie ca să fie el poporul Meu. Mă doare și de el, și Mă doare și de tine, poporul Meu din vremea trâmbiței Mele Verginica, și tot atât o doare și pe ea, căci te-a vrut de mângâiere Mie și ei, o, popor fără trezie, dar tu nu sta așa, nu mai sta, măi tată, nu mai sta sub neînțeleptire, și lasă-Mă să-ți deslușesc tot ce tu nu poți fără Mine să știi, și învață cum să știi venirea Mea de azi și împlinirile pe care Eu, Domnul, le-am proorocit în mijlocul tău că se vor ivi; o, și câte am proorocit Eu pentru fericirea ta, popor de demult! Dar cum să fac, oare, să vrei să le înțelegi și să începi cu sfințenia, tată, și să nu ți se pară ție dulce viața ta și amară viața Mea cea pentru tine, căci viața ta e amară, și tu nu ai singur cum să știi aceasta ca să te poți lăsa apoi născut de sus, din cuvântul Meu care s-a lăsat peste tine și care, iată-l, s-a făcut carte, după cum Eu, Domnul, am proorocit, popor de demult. O, Eu te doresc școlar cu carte, ca să te întrebi și tu așa cum se întrebau fără de vicleșug în ei ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, iar Eu le deslușeam lor toate cele ce stăteau tănuite sub cuvântul Meu de peste ei, toate cele despre Mine între pământ și cer atunci și acum, poporul Meu de demult. Eu, Domnul, te rog, deschide cartea Mea cu tine și vezi că tu, acum, în loc să fii cel cu care Eu împlinesc pe cele proorocite pentru Mine cu tine, tu dai să semeni cu cei ce dau semnul Scripturilor care proorocesc despre răcirea dragostei și despre vremea necredinței cea de dinaintea zilei slavei Mele, zi cu slavă pentru cei izbăviți și cu mânie pentru cei ce se osândesc prin necredința lor. O, învinuiește-ți răcirea dragostei și botează-ți în cuvântul Meu credința ta în el. O, plâng dumnicile în cer, popor de demult, plâng zilele goale de Dumnezeu în oameni și plânge pământul de dorul Meu, iar Eu aștept după om, dar aștept după tine, poporul Meu de demult. Taina nașterii de sus voiesc să te cuprindă, și s-o cuprinzi în tine, ca să știi să Mă mărturisești, că mult am umblat Eu după tine și mult te-am învățat, popor de demult. Învață de la Mine, și nu te mai lăsa învățat și momit de cei care din mijlocul tău s-au ales răzvrățiți și și-au ascutit ca sabia limbile lor, și ca niște săgeți aruncă vorbele lor veninoase ca să săgeteze din ascunzișuri, din întuneric, pe cel nevinovat, și spun: «*Cine ne va vedea pe noi?*» și așa singuri se rănesc cu limbile lor, atrăgându-și ei plata lor, după cum este scris.

O, trezește-te, popor de demult, ca să primești harul iertării și al împăcării și să-L împaci pe Dumnezeu cu tine, căci tu ai pe tine semnul acestei taine de cuvânt, cu care Eu Îmi povățuiesc de cincizeci de ani un popor pentru nădejdea mângâierii Mele, ca, apoi, Eu să vin și să împărățesc, după cum este scris în prooroci și în cartea Mea cu tine, poporul Meu de demult. Amin.

O, nu uita că Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți aștept desăvârșită trezirea ta, poporul Meu cel de demult al Meu. Amin, amin, amin.

Iar tu, popor micuț, născut pe calea Mea cu poporul Meu

cel de demult, întărește-ți credința cea fără de vicleșug pentru lucrarea ei, și grăiește, tată, cu poporul cel de la început al acestui cuvânt de venire a Mea a doua oară de lângă Tatăl. Dacă nu vei putea să grăiești, popor micuț, nu sta așa, ci învinuiește-ți tăcerea și arată-i duhului potrivit că ești viu, și că Domnul este Cel viu în mijlocul tău, și mărturisește-Mă, fiule de azi, și lucrează-Mi, tată, căci cei ce grăiesc cuvintele vieții atrag lângă ei pe îngerii lui Dumnezeu și pe sfinți, iar duhul cel potrivit slăbește și se lasă doborât când Îl vede pe Domnul viu în ei. O, învață cât mai frumos mersul cel sfânt și cuvios înaintea cerului și înaintea omului, și nu uita să nu fii ca pe pământ, ci să fii cum iubește Domnul să fii pe pământ, popor mititel. Învață mereu, lucrează mereu, și botează-ți mereu în cuvântul Meu toată purtarea vieții tale, a limbii tale, a inimii tale, căci dulce har este cuvântul Meu de peste tine, și care te zidește ca să fii. E zi de Bobotează, iar Eu stau cu tine înaintea poporului Meu de demult, pe când tu nu erai încă pe calea Mea de azi a venirii Mele, dar Eu te-am chemat apoi și ți-am dat via Mea, ca tu să rodești, și să te am semn al venirii Mele, și să vadă țara venirii Mele că tu Mă iubești și că Mă ai și că Mă dai celor ce fără de vicleșug vin și se botează în cuvântul Meu care dă viață celor ce ascultă de el, poporul Meu. Amin.

O, botează-te, țara Mea, în cuvântul Meu, căci tu ești țara cea cu slava Mea în ea. Cuvântul Meu care grăiește în tine și cu tine, aceasta înseamnă slava Mea din tine, o, țara Mea cea cu comoară în ea. O, Eu, Domnul, te mângâi cu șoapta Mea de peste tine și te învăț nașterea cea de sus, și-ți spun ție așa cum spuneam și acum două mii de ani: *«Ce este născut din carne, carne este, iar ce este născut din Duh, duh este. Nu te mira că-ți spun: trebuie să vă nașteți de sus. Eu n-am venit în lume ca să osândesc lumea, ci ca să se mântuiască prin Mine lumea. Cel ce crede în Mine, nu se osândește, iar cel ce nu crede, a și fost osândit, fiindcă n-a crezut în Mine, căci Lumină am venit în lume, dar oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor sunt rele. Cine însă lucrează adevărul, vine la lumină, ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârșite»*. Amin. Așa Îmi învățam Eu ucenicii acum două mii de ani, o, țara Mea, iar azi te învăț și pe tine, și voiesc să se arate cei fără de vicleșug în tine, căci acelora atât de ușor le este să creadă în cuvântul Meu, încât ei înșiși mărturisesc prin fapta lor chipul Meu în ei, nașterea lor din Dumnezeu cu botezul cel de sus peste ființa lor, o, țară cu comoara Mea în tine, dar vino spre trezire, ca să-L cunoști și să-L vezi pe Cel ce bate ca să Se mărturisească El din mijlocul tău Dumnezeu al tău, iar tu a Sa, o, țară a Mea, cu comoara Mea în ea. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2007

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Cel fără de învățător nu poate purta lucrarea de ucenic.

Oștirile de sfinți sunt în coborârea Mea cuvânt pe pământ, căci plata sfinților este umblarea Mea cu ei când vin de la Tatăl cu venirea Mea la om și după om. Nimic nu este mai dulce pentru sfinți pe pământ și în cer ca și Dumnezeu, poporul Meu, căci sfinții știu că numai Dumnezeu este Cel ce poate îndulci duhul și viața și inima omului, iar El este Cel veșnic. Amin.

O, poporul Meu, sunt la masa ta cu înaintemergătorul Meu Ioan. El Mi-a fost ucenic, iar darul proorociei, care locuia în el de la Dumnezeu, avea ca lucrare mărturisirea despre

Mine, Mielul lui Dumnezeu. El Mi-a dat Mie ucenicii lui, și apoi a mers la Tatăl mai înainte de Mine și M-a mărturisit sfinților cerului, și M-a mărturisit celor din iad, căci atât de mare este darul celui ce mărturisește pe Dumnezeu, iar cei din iad, care de atâta timp așteptau și așteaptă învierea, au săltat atunci cu duhul și și-au ușurat durerea la auzul numelui Meu și al lucrării Mele pe care o lucrez pentru învierea omului, poporul Meu, căci precum Moise a fost trimisul lui Dumnezeu ca să-l scoată din robie pe Israel și să-i dea lui pământul făgăduinței, tot așa am fost și Eu trimisul Tatălui pe pământ și în iad, ca să-l scot pe om din întuneric la lumină, de la moarte la viață, și am fost Fiul Tatălui Savaot, și ucenic I-am fost. Amin.

O, poporul Meu, vai celui fără de învățător peste el, că acela nu poate fi ucenic și nu poate să ridice ucenici și nu poate lucra pentru Dumnezeu, și nici pentru el nu poate, căci lucrare pentru om înseamnă cea care dăinuie apoi. Eu M-am făcut Învățător din pricina iubirii Mele și a milei Mele pentru om, și nu altfel trebuie să lucreze cel ce voiește să fie învățător. Cel ce nu ridică ucenici de un lucru cu el, nu este învățător unul ca acela, iar Eu am lucrat ca Tatăl, Care M-a trimis, și tot așa a lucrat și Ioan, botezătorul Meu, iar lucrarea mărturiei lui L-a adevărit pe Dumnezeu, pe Mine, Mielul Tatălui, căci a spus la ucenicii lui: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică pe umerii Lui păcatele lumii; El trebuie să crească, iar eu să scad, căci mai înainte de mine era»*. Amin.

— O, Învățătorul meu, Tu ești Mielul lui Dumnezeu, și ești împovărat de suferință, Doamne, căci ai ridicat pe umerii Tăi povara cea grea a păcatelor lumii, a suferinței cea pentru păcat, Doamne. Adevăratul învățător este cel care-l învață pe om viața cea veșnică și dulceața suferinței cu care omul își păstrează viața, căci viața e tot ce este mai scump pe pământ și în cer, Doamne. Ai fost plin de suferință și ai fost Mieluț, căci cu blândețe mare ai purtat povara suferinței pentru ca Tatăl să ierte păcatele lumii, iar eu am venit să Te mărturisesc Mielul lui Dumnezeu, ca să creadă lumea în Tine și să aibă viață lumea, Doamne.

O, popor al Mielului lui Dumnezeu! El a spus: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, și va avea viață veșnică»*. Omul este cel ce trebuie să împlinească acest cuvânt al Mielului lui Dumnezeu, iar eu L-am mărturisit pe El lumii, ca să creadă lumea că de la Tatăl a venit la om, și că va lua pe umerii Lui povara suferinței, ispășirea păcatelor lumii, căci este Învățător de viață veșnică pentru om, iar ucenicii Lui sunt fiii vieții, precum eu am fost și sunt.

O, Doamne, învățătura pentru ucenici este credința în Tine, căci ea lucrează apoi faptele vieții, Doamne, iar eu îi învățam pe oameni să se pocăiască și să lucreze în ei împărăția Ta, care este rodul pocăinței omului, căci împărăția Ta se vede când este, Doamne. Nimic nu este mai dulce pentru sfinți ca și Dumnezeu, iar sfinții Tăi se fac dulci pentru Tine, căci ei sunt cei ce cunosc taina slavei și dulcele ei, și mare este această iubire, pe care oameni n-o cunosc, iar Tu vii și îi înveți pe oameni taina aceasta, căci ești Învățător, Doamne, și fericiți sunt cei care iubesc să se facă ucenici ai învățaturii Tale și mărturisitori ai Tăi, precum eu am fost, mărturisindu-Te oamenilor trimisul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, împovărat cu păcatele lumii pentru ca s-o mântuiești, Doamne, pe ea. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, botezătorul Meu Ioan, de lângă Mine Mă mărturisește, și se face învățător al vieții veșnice peste om, căci are, ca și Mine, iubire și milă pentru om. Orice ucenic al Meu este ca Mine, și așa să lucrezi și tu azi taina vieții, poporul Meu. E zi de serbare de

sfinți în mijlocul tău, iar Eu te învăț să-Mi fii ucenic, și te înzestrez mereu cu această știință, căci iubirea și mila de om te învață, poporul Meu, iar Eu Mă uit la tine și voiesc să te văd că așa lucrezi și că așa împarți. O, uită-te la lucrarea sfinților, și lucrează ca Mine și ca sfinții, căci iubirea și mila de om își găsesc puterea în lucrarea umilinței de duh, și plină de duhul păcii sfinte este această lucrare în om, poporul Meu. O, fă-te cuvântul iubirii pentru Domnul și pentru sfinți și pentru om, și învinuiește-ți tăcerea când ea Îl robește pe Domnul Cuvântul înăuntrul tău, căci precum hrana cea pentru trup înviează trupul, mai mult decât atât lucrează pentru duh merindea cea pentru suflet, cuvântul vieții, poporul Meu. O, mare este plata cea pentru ucenici, căci ei au pentru om merindea cea de veci, cuvântul vieții, și nu este om mai mare ca acela care face viață dulce pentru Dumnezeu înăuntrul lui, și apoi în afara lui, semănând din ea pentru viață în oameni. Aceasta este lucrarea de ucenic al Meu, și pe care Eu ți-am dat-o s-o lucrezi, și dulce s-o lucrezi, poporul Meu, și să vadă apoi lumea la tine, și să învețe ea de la tine că nimic nu poate fi mai adevărat și mai dulce pentru viața omului, nimic ca și Dumnezeu, Cel plin de milă pentru om. Amin.

Pentru mărturisire trebuie iubire și credință, și trebuie milă și ascultare de fiu înaintea celui ce te învață să fii, iar Eu, Domnul, privindu-te mereu, poporul Meu, te învăț și te îndemn, te privesc și te aștept mereu, mereu, să-Mi fii tu mângâiere, și ucenic să-Mi fii, și să Mă mângâi tu cu lucrarea ta de ucenic al Meu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2007

Duminica vameșului și a fariseului

Veghea pentru cuvintele rostite. Înaintea oricărei lucrări să fie cuvântul.

Voiesc să-Mi povățuiesc poporul spre înțelepciune de viață, copii străjeri în porți. Deschideți Domnului ca să intre în cartea Sa cu cuvântul Său. Amin.

O, fiilor copii, mult Mă căznesc Eu ca să aveți voi pacea și liniștea cea din cer și ca să fiți voi ajutorul Meu și să puteți pentru Dumnezeu, fiilor copii. Pe voi însă vă slăbește mult greul cel de pe pământ, iar Eu aș voi să puteți voi fi tari prin pacea Mea pentru lucrul cel din cer, atât de folositor acum pe pământ; acum, când este atâta nevoie de Dumnezeu peste om, fiilor copii. O, cât de mult am așteptat și cât de mult aștept Eu, Domnul, inimi care știu și care vor să vă dea vouă puteri și ocrotiri sfinte ca să fiți voi plini de pace în inimi și să lucrați peste pământ cuvântul Meu, înțelepciunea vieții, dragoste de Dumnezeu în oameni, căci cuvântul Meu este cel ce dă viață, fiilor copii. Omul are ca sarcină sarcinile lui, iar voi trebuie să purtați sarcina Domnului, venirea Mea pe pământ după om, și fiecare trebuie să-și ducă sarcina lui, căci Eu voiesc cu toate puterile cerești să aveți voi grijă și putere pentru Mine, tată, că iată, sunteți plâpânzi, și puterile vă sunt zdruncinate, iar Eu nu pot peste pământ dacă voi nu aveți putere pentru Mine.

O, copii însuspinați, stați, fiilor, sub sarcina venirii Mele și lucrați calea Mea în oameni, calea cuvântului Meu din cer pe pământ, și fiecare să-și ducă sarcina sa, căci omul e tare de parte de Mine și nu voiește să-și ducă sarcina sa, iar calea Mea spre om e prea puțin ajutată când trebuie să poată ea peste pământ. Eu sunt Cel ce voiesc să vă ocrotesc de dureri și să aveți pace, fiilor copii, și să vă găsesc Eu mereu cu puteri pentru cerul Meu de sfinți și de puteri cerești pentru ca să pot Eu

lucra prin voi lucrarea Mea, și să pot și Eu, fiilor. Ca un Dumnezeu îngrijorat ce sunt pentru salvarea omului, Eu v-aș ocroti de toate durerile, ca să puteți voi pentru venirea Mea, dar omul caută la voi puteri pentru el, și vi le slăbește pe ale voastre, și, când e să pot și Eu prin voi, vă găsesc atunci storși de puteri, fiilor copii. O, voi trebuie să fiți lucrul venirii Mele, tată, și trebuie să vă ajute cei ce iubesc venirea Mea la om, și trebuie să fiți ocrotiți de dureri, că Eu v-aș învălui pe voi, și pe cei mici care Mă ascultă ca să fie ei poporul Meu cel mic și pus deo parte pentru ascultare și pentru sprijinul Meu când vin cuvânt pe pământ, și v-aș învălui pe voi în scutul păcii cerești, și dau mereu să vă înmulțesc ocrotirea și pe îngerii Mei ocrotitori peste voi, că am nevoie de putere și de pace și de liniște în voi, copii plâpânzi sub dureri. Eu însă Mă întăresc în cuvânt, căci pe pământ e lipsă de Dumnezeu și de înviere peste om, și e nepăsător de viață omul, și apoi se plânge la Mine sub sarcina sa, și nu mai găsesc om să-l bag sub sarcina Mea ca să pot și Eu, fiilor copii.

Dar acum voiesc să-Mi povățuiesc poporul și să petrec cu el în duhul învățaturii sfinte, iar el să ia aminte la tot cuvântul Meu de peste el și să nu-l calce, și să nu uite el că după orice cuvânt rostit de Mine peste el, Eu, Domnul, aștept de la poporul Meu împlinirea cuvântului Meu. Amin.

O, popor învățat de Dumnezeu! Mă uit mereu cu cerul Meu de sfinți și de îngeri, Mă uit în tot cuvântul Meu de peste tine și te învăț că după orice cuvânt rostit de gura Mea peste tine, tu trebuie apoi să-l împlinești pe el, fiule, și să iubești în tine viața și fapta cuvântului Meu, și să faci aceasta cu duh de umilință, cu duh dătător de viață, așa cum este puterea cea din cuvântul Meu, poporul Meu. O, mult s-au îndeletnicit sfinții cu duhul umilinței peste inima lor, și mult au dat ei urmașilor lor cuvântul lor cel sfânt, pilda vieții lor cea căutătoare de mântuire pe pământ.

O, poporul Meu, Evanghelia care azi se pomenește la altarele spre care creștinii din lume se strâng, grăiește ea despre duhul semeției și despre duhul umilinței, dar creștinii din lume nu se lasă pătrunși de învățătura Mea cea din Scripturi, iar cei ce nu fac faptă din cuvântul Meu, aceia sunt cei semeți, care, auzind, nu aud, căci ca să facă ei cuvântul Meu faptă, aceasta e o lucrare pe care nu vor oamenii s-o lucreze așa cum poate ea să ajungă la Mine de la om. Nu pentru binele lui trebuie să aibă omul în gând să facă faptele cele bune, ci pentru binele lui Dumnezeu trebuie să lucreze omul fapta cuvântului Meu, căci cine face bine lui Dumnezeu, acela este cunoscut de Dumnezeu, și apoi moștenește cu Dumnezeu, și numai așa ar fi să-i fie sfânt gândul omului când el dă să lucreze faptă bună înaintea Mea. Eu când am făcut cerul și pământul, am lucrat această lucrare cu mare duh de umilință, căci așa este Dumnezeu. Când l-am lucrat pe om, cu duhul umilinței am lucrat Eu și cu Tatăl, iar omul care lucrează lui Dumnezeu, tot așa trebuie să lucreze, ca să fie apoi lucrul său. Fapta lucrată de om în numele Meu, și de la care omul își caută mulțumire cum că a făcut-o, aceea e faptă care dă să rămână pe pământ, căci Eu, Domnul, nu așa l-am învățat pe om să lucreze. Inima fariseului pomenit azi era lipsită de temerea de Dumnezeu, dar inima vameșului din pilda aceasta pomenită avea în ea căutarea după Dumnezeu și zdrobirea cea dulce, avea în ea lucrarea umilinței. O, nu pentru fapte îl primesc Eu pe om când el se înfățișează Mie, ci pentru duhul umilinței lui Mă apropii Eu de el când el vine spre Mine.

O, poporul Meu cel mic, te-aș ocroti, fiule, ca pe cel mic; mereu, mereu te-aș ocroti prin învățătura Mea, dar grea e calea Mea spre tine, căci sunt dureri pe pământ, iar tu nu știi

bine să stai ascuns în brațul Meu ocrotitor de fii. Tu trebuie să ai ca lucrare mereu, mereu dragostea cea blândă între frate și frate, iar duhul umilit să-ți fie ție pacea sufletului tău, și așa să stai mereu ocrotit în brațul Meu, și în această pace a ta Eu să-Mi găsesc pacea, fiule. O, învață tu mereu, învață să fii mereu veghetor pentru tot cuvântul ieșit din gura ta, căci cu el îți zidești și tu ceea ce vei avea, precum și Eu lucrez, poporul Meu. *«Cel ce grăiește, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu»* și, iarăși, *«Păzi-voi căile mele ca să nu păcătuiesc cu limba mea»*, așa grăiește Scriptura, iar ție, poporul Meu, îți trebuie mereu veghe pentru cuvântul tău rostit și pentru cele dinăuntru ale tale, din care se naște cuvântul tău. O, fiule, nu uita să iubești dragostea cea blândă a inimii, care are în ea temerea de Dumnezeu și lucrarea ei cea plină de roade în jur, și care are răsplată după fapte, iar tu ai mereu de învățat duhul dragostei, calea cea mai înaltă a mersului ceresc pe pământ cu Domnul tău, căci Eu te întăresc, poporul Meu, și cuvântul creșterii sfinte ți-l dau, iar fapta lui cea cu duhul umilinței lucrată îți va da ție har, și înțelepciune pentru har, poporul Meu. Orice lucrezi, nu lucra fără cuvânt mai întâi, căci scris este: *«La început a fost Cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, și toate prin El s-au făcut»*. Amin.

O, învață-te să-ți lucrezi ocrotirea, poporul Meu, și mereu să ți-o lucrezi, și nu uita învățătura Mea de peste tine, nu uita ce-ți cer prin cuvânt, iar când Eu te privesc, să pot să văd la tine că faci faptă cuvântul Meu, că-i dai lui viață în tine, dar să lucrezi aceasta cu duhul umilit, cu umilința dragostei cerești, poporul Meu, că vreau prin lucrarea ta cea din Mine să dau viață la toate pe pământ, și să te asculte făptura, fiule. Învățătura Mea este mereu în mijlocul tău, căci Eu nu numai din cer stau cu veghea Mea peste tine, iar tu să știi să primești și să dai, așa cum te învață cuvântul Meu, și numai ca în cer să lucrezi frate între frate, și la orice lucrare a ta să zici peste ea: *«precum în cer, așa și pe pământ»*, și așa vei fi tu mereu, mereu veghetor pentru cer înăuntrul tău și în afara ta și vei lucra viața, ca și Domnul tău, viața și duhul ei care se suie mai mult decât orice rugăciune, mai mult decât orice tămâie până înaintea Mea, până în inima Mea, ca să-ți răspundă ea la dragostea ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 ianuarie 2007

Duminica înfricoșatei judecăți

Nu mai au oamenii darul milei de Dumnezeu. Lucrarea vieții este învăluită în duhul umilinței.

Mă așteaptă cerul de sfinți și de îngeri să cuvintez cuvânt de hrană în mijlocul poporului cuvântului Meu de acum, și care își are sălaș pe vatra poporului român.

Să fie așteptare în porți! Să fie Domnul cuvânt peste pământ, copii din porți! O, știu că sunteți plăpânzi, știu, tată, știu, dar le trebuie hrană caldă la sfinții Mei și la îngerii Mei, și le trebuie la cei ce știu acum să Mă caute la voi și să-și os-toaie sufletul cu hrana Mea de pe masa de la voi. O, mereu și iar mereu am rostit cuvânt de împlinit și am spus să prindeți puteri în porți și să fiți zi și noapte sprijiniți pentru puterile Mele din voi, pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ, fiilor copii. O, cât sunt de îndurerat și de lipsit de ajutor în durerea Mea! O, cât sunteți voi de slăbiți în puterea Mea din voi! Această putere dacă nu lucrează nu se înmulțește, nu crește în om când ea nu se împarte ca să fie lucrătoare peste viața celui ce o ia când ea se împarte.

O, feriți-vă de dureri și prindeți puteri, copii din porți. Eu dau să vă ocrotesc de dureri și de jale, și am spus demult să fiți voi legănați în mângâieri și să prindeți puteri, căci Domnul grăiește aceasta. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, Eu Mă îngrijesc de tine că ești fiul Meu, dar aștept de la tine putere și mângâiere pentru Mine, poporul Meu. O, înhârniceste-te în duhul dragostei sfinte pentru Domnul tău, căci Eu, Domnul, te hrănesc cu hrană nepieritoare, nestricăcioasă, așa cum trebuie să fie și cei ce mănâncă din masa Mea. Am masa împărăției cerurilor în mijlocul tău și Mi-am deschis fereastra ei și am deschis ușa larg ca să intre neamurile pământului și să ia de pe masa Mea și să învețe faptele vieții, lucrul mântuirii lor, poporul Meu. În toată clipa omul trebuie să lucreze faptele mântuirii lui, și trebuie să le știe omul ca să le poată lucra. Ele sunt mila și iubirea cea pentru ea. Ele stau în calea omului ca să le lucreze omul înaintea Mea, și nimeni nu poate spune că n-are cum și unde să le lucreze. Omul trebuie să Mă miluiască pe Mine în toată vremea, și cu mare iubire și dor trebuie să facă el acestea, căci altfel nu le face omul. Pentru milă trebuie iubire și dor, poporul Meu, iar când omul nu poate să lucreze așa, el nu are viață și nu poate împărți milă, nu poate împărți viață cel ce nu are faptă de viață mântuitoare înaintea Mea și între oameni.

O, poporul Meu, nu se teme omul de pedeapsă peste viața lui, de judecată peste faptele lui, iar eu, Domnul, îl voi chema, sau îl voi depărta pe om când voi sta pentru întrebare înaintea lui în ziua înfricoșatei judecăți și când el Mă va întreba: „*Când, Doamne, am făcut acestea ca să mă primești acum?*“, sau „*Când n-am făcut acestea ca să mă îndepărtezi acum că n-am făcut, că n-am lucrat mila și iubirea cea pentru ea?*“. Darul milei pentru Dumnezeu nu-l mai au oamenii, poporul Meu, căci ca să-l aibă omul, el trebuie să învețe fapta și lucrarea lui, și numai apoi îl poate omul lucra înaintea Mea, iar Eu îl învăț pe om dragostea cea desăvârșită, poporul Meu, și care are ca lucrare mila cea plină de umilință și iubirea cea pentru ea, căci iubirea îl vindecă de sine pe om, și fără ea nu poate omul să aibă curată mila și să-Mi dea Mie din ea, căci ea se împarte la cei ce sunt iubiții Mei în lucrarea lor, și așa Îmi slujește ea Mie pentru faptele cele mântuitoare ale omului și care-i lucrează lui viață pentru veșnicie, viață cu învățătură lucrată, iar cel ce este umilit ia de la Mine învățătură și îndemn și nu ia de la el, căci nu poate omul lua și avea prin el însuși, fiindcă nu așa este taina lucrării vieții. Lucrarea vieții este taina cea învăluită în duhul umilinței când ea se urcă spre Mine din om, iar omul îl înalță atunci pe cel ce se face apoi luiși cale a lui spre Mine, și iată, omul cel iubitor de Dumnezeu este acela care îl ridică pe aproapele lui spre Mine, nu spre el, iar cel ce lucrează așa, acela împlinește așa cum i-am spus Eu omului să Mă urmeze, căci așa am spus: *«Cel ce voiește să urmeze Mie, acela să se lepede de sine luându-și crucea sa și urmându-Mi apoi»*. Iată, poporul Meu, așa este dragostea de Dumnezeu și așa ajunge ea la Mine când omul o lucrează pe ea peste aproapele lui ridicându-l spre Mine. Nimic nu aștept Eu de la tine decât acestea, fiule poporul Meu, și cu duhul umilit să lucrezi tu lucrarea vieții tale, ca să aibă ea venire la Mine prin cei ce sunt plăcuții Mei cu viața lor, cu aplecarea lor înaintea Mea, iar omul vede cum te învăț Eu pe tine și învață de la Mine omul, poporul Meu, și se întoarce omul la Dumnezeu cu umilință și cu pocăință, căci fiul cel risipitor s-a umilit mai întâi, și apoi a făcut pocăință și a venit cu ea mărturisind-o tatălui lui, și a lucrat pentru el pocăința lui, căci tatăl s-a așezat să-l aștepte și să-l bucure iertându-l și nepomenindu-i de rătăcirea

lui dacă s-a întors ca unul scăpat din robia cea mai grea. O, cea mai grea robie a omului este aceea când el slujește minții lui și poftelor ei, iar dacă Eu nu-l umilesc pe el cu lipsuri mari ca să-l ajut spre pocăință, omul nu se poate lăsa de această robie sub care stă căzut nepăsător de viața lui. Am voit, poporul Meu, să pun hrană pe masa ta în ziua de pomenire a fiului risipitor, și n-am putut să fiu ținut în porți, căci este slăbire în porți, și te rog din nou, ai grijă de venirea Mea la tine și ai grijă de statul tău în Mine, ca să lucrăm unul pentru altul, Eu pentru tine, și tu pentru Mine, poporul Meu. Ai grijă cu milă și cu iubire, ai grijă de Mine și de tine, poporul Meu, și ai grijă de toți cei care bat ca să le deschid izvorul Meu, învățătura Mea de peste tine, că mulți se apleacă spre ea și se uită în ea și o iau pe ea și se mângâie cu duhul ei, cu dulcele ei peste viața lor care tânjește în ei după răscumpărarea ei, iar tu știi lucrarea pe care Eu o am de lucrat peste pământ și peste om, din mijlocul tău lucrată, poporul Meu, și uită-te tu în Scripturi și vezi cum scrie în ele despre învățătura Mea spre care neamurile de pe pământ vin și iau din ea acum, uitându-se în ea și luând, și pic cu pic înviind și crezând și înviind. Amin.

O, popor al praznicului Duhului Sfânt la masa Mea cu tine, șoptește-ți mereu porunca vieții peste tine și lucrează-o și iubește-L pe Dumnezeu și pe aproapele tău, care este fiul Meu, și așa să-ți lucrezi tu viața cea de veci și răspunsul ei. În fiecare zi să ai ce să-Mi răspunzi, și să am ce să-ți răspund, fiule, și fericit să-ți răspund, și să te am binecuvântatul Meu când tu cercetezi durerea Mea, neputința Mea, foamea și setea Mea, pribegia Mea, sărăcia Mea și dorul Meu după mângâierea ta, poporul Meu.

Lucrarea ta din toată clipa să fie mângâierea Mea cea de la tine, poporul Meu, și curată să fie ea, precum Eu am lucrat între pământ și cer când M-am arătat ca să-l învăț pe om viața, căci Eu spre Tatăl l-am îmbiat pe om, și pildă M-am făcut iubirii cu care l-am învățat pe om iubirea cea desăvârșită și duhul ei cel umilit, care se face cale a ei, cale înaintea Mea a ființei omului. Dragostea cea desăvârșită are ca izvor duhul umilit, și calea dragostei se face el când omul știe să se dea lui Dumnezeu, iar Eu Mă desăvârșesc în mijlocul tău cu învățătura vieții și Mă împart, poporul Meu, și îl ajut pe om să învețe calea lui cu Dumnezeu pe ea, și Mă mângâi în durerea Mea când pot să-l strig pe om de la el la Mine, de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, privind apoi la el ca să-l văd lucrând dragostea cea desăvârșită prin duhul ei cel umilit în om, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 ianuarie/11 februarie 2007

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Taina frăției cerești pentru împlinirea Scripturii înnoirii lumii.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în carte și să Mă așez cu masă de cuvânt pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ care iubesc glasul Meu de azi, luându-Mă de mângâiere și de Învățător peste ei.

Sunt Domnul Iisus Hristos, iar slava cuvântului Meu bucură cerul de sfinți și de îngeri. Toate oștirile cerești se așează la masa Mea de cuvânt pe pământ. E cerul sfânt în sărbătoare pentru sfinții Mei arhieriei Vasile, Grigorie și Ioan. Ei au lucrat pe pământ mărturisirea Mea și harurile ei, iar lucrarea lor i-a așteptat în slavă și i-a încununat și i-a făcut lucrători din cer peste pământ, și toți sfinții sunt acum în

venirea Mea, și mulți pe pământ se hrănesc din gura Mea când Eu Mă fac cuvânt în mijlocul poporului Meu.

O, popor hrănit din cer, te hrănesc, fiule, te hrănesc mereu, mângâindu-Mă când îți grăiesc. Întăresc peste tine mângâierea Mea ca să te îndumnezeiești, ca să te am sălaș al Meu, căci mângâierea Mea îi dă omului puteri cerești dacă-l poate pătrunde pe el taina și lucrarea ei, taina Mea cu omul pe pământ, căci Eu, Domnul, sunt Cel tainic, și sunt învăluit în Tatăl, iar Tatăl este în Mine și cu Mine, și numai credința cea din cer îl poate ajuta pe om să rămână de partea adevărului Meu cel tainic, căci credința de pe pământ e ca și omul care trece, și nu e ca Dumnezeu, căci Domnul este veșnic, poporul Meu, și tot așa au fost și sunt sfinții Lui cei mărturisitori adevărului cel mai presus de toate și care s-a făcut moștenire de vecii a sfinților Mei. Amin.

Eu, Domnul, întăresc în mijlocul tău mângâierea Mea, poporul Meu. Ea este cuvântul Meu cel mângâios, care te îndeamnă să ridici spre Mine lucrarea cea mărturisitoare: credința, nădejdea și dragostea, iar acestea se zidesc una pe alta în om când omul împlinește în el porunca vieții, iubirea pentru Dumnezeu cu toată ființa în toată vremea, și iubirea de frați, iar frații sunt cei ce iubesc pe Dumnezeu după porunca iubirii cea de sus, porunca vieții, despre care glasul apostolului a spus: *«Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că iubim pe frați»*. Amin, amin, amin.

Binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne. Amin. Intrăm în cartea Ta, o, Doamne, că Tu ne-ai luat de-a dreapta Ta, acum, în coborârea Ta, și Te mărturisim Stăpânul iubirii și al celor ce Te iubesc, căci Tu iubești pe Tatăl și pe toți cei care îi ai de la Tatăl fii ai iubirii cea de sus, care au avut și au ca lucrare a lor credința, nădejdea și dragostea, hrana pentru iubirea cea de sus în om, o, Doamne al sfinților Tăi.

Noi, cei mărturisiți azi între sfinții Tăi, am fost frați prin iubirea cea de sus lucrată pe pământ între oameni, căci am iubit taina frăției și puterea ei cea din cer peste frați, Doamne. O, nu este mai mare putere de împlinire a Ta, de mărturisire a Ta, ca și puterea cea hrănită de frăția cea plină de Tine între frați. Acolo unde totul însemni Tu, acolo se împlinește cu mare putere porunca vieții, iubirea Ta între frați, Doamne. Numai cei ce Te au pe Tine de viață a lor, numai aceia sunt frați cu frăție care nu se strică, și care este dăinuind între frați în cer apoi, Doamne. Noi am trecut mereu, mereu de la moarte la viață, căci i-am iubit pe ai Tăi, și am lucrat mult pentru biserica Ta, Doamne, iar lupii care o pândeau pe ea se temeau de noi, și de aceea se înrăiau în ei și între ei ca unii care nu împlineau porunca iubirii, porunca vieții, Doamne.

Acum, Doamne, le întărim iubirea de Tine la cei pe care i-ai făcut acum fiii Tăi pe pământ, și le spunem lor așa: Iubiți porunca vieții și lucrați-o mereu, trecând de la moarte la viață mereu, mereu prin iubirea dintre voi, o, fii ai poporului sfânt, căci Domnul stă în mijlocul vostru și nu Se împuținează împărțindu-Se vouă ca să aveți în voi iubirea Lui și să fiți asemenea Lui între frate și frate. Fiți înțelepți, fiți tot mai înțelepți. Frați sunt cei ce se iubesc ajutându-se, dăruindu-se unii altora, curățindu-se unii pe alții și hrănindu-și iubirea cea de sus în ei și între ei în toată vremea, că mare este taina frăției cerești pe pământ, iar lucrarea ei se face lumină a oamenilor și naște din ea mărturisitori ai lui Dumnezeu, așa precum noi am lucrat și am împlinit, și apoi ne-am odihnit în roadele credinței prin care am nădăjduit pentru dragostea cea de sus, și întru care noi am lucrat pe pământ.

Vă îndemnăm pe voi, cei unși cu mirul harurilor noastre, să vă uniți mereu, mereu în duhul rugăciunilor sfinte, prin care să cereți peste voi lucrarea harului, și prin ea să lucrați lumina în mijlocul poporului sfânt, lumină de care să se teamă duhurile întinericului, duh fără de astâmpăr acum, și să se depărteze el din calea lucrului lui Dumnezeu cu voi. Fiți însă fiii iubirii frățești, căci puterea frăției cea de sus naște binecuvântarea Domnului peste frați. Purtați cu viață multă în voi darurile puse peste voi și lucrați lucrarea lor adunându-vă în Domnul tot lucrul lucrat, ca să fiți bogați pe pământ și în cer, precum noi am fost și suntem. Credința, nădejdea și dragostea se hrănesc una pe alta când au ele ca lucrare iubirea dintre frați, lucrare dulce, fiilor unși, lucrare care unește cerul cu pământul, și pe sfinți cu oamenii, iar duhul ascultării de Dumnezeu și de tot cuvântul Lui să vă fie vouă cărare spre Domnul cu toate cererile voastre sfinte, prin care să stăruiti la Domnul pentru izbăvirea voastră și a lumii, căci lumea este nepăsătoare de mântuire, iar voi sunteți așezați de Domnul mijlocitori pentru înnoirea lumii. Fiți înțelepți și lucrați în duhul umilinței și al pocăinței, căci înnoirea lumii este lucrare cu greutate și e Scriptură care trebuie împlinită prin voi, fiilor unși.

O, Doamne, de lângă Tine lucrăm, și ca Tine lucrăm și Te mărturisim, și îi mărturisim pe cei pe care i-ai făcut ai Tăi și care au datoria să Te urmeze, Doamne, și să se facă ei iubire din cer pe pământ, iar Tu să poți în ei și prin ei, Doamne, căci toți sfinții așteaptă biruința Ta cea deplină care va să se arate curând, curând prin poporul Tău cel nou, poporul cuvântului Tău, care are în mijlocul lui masa Duhului Sfânt, cerul și pământul împreună la masa Duhului Sfânt, o, Doamne. Amin, amin, amin.

— Mă slăvesc prin voi, sfinți iubiți ai Mei, așa cum M-am slăvit și pe pământ când vă aveam vase ale sfințeniei, vase pline de mir, de mirul învățurii sfinte, vase pline de dor sfânt, cel mai mirositor mir, cea mai dulce jertfă adusă Mie de cei pe care Eu îi iubesc pentru iubirea lor cu care ei se dau lui Dumnezeu ca să-I facă Lui bine pe pământ. Aduceți Domnului rugăciuni pline de dor pentru poporul Meu de pe pământ, că vreau să-l îmbrac pe el în iubirea cea de sus, și din zi în zi mai mult să lucreze el puterea care se naște de la frăția cea sfântă dintre ei. Amin.

Curată este taina frăției, dar prea puțini sunt cei ce o iubesc și o lucrează pe ea, căci cei ce nu știu să se lepede de sine pentru lucrul iubirii, aceia nu ajung și nu ating taina și puterea frăției cea de sus între frați. Cei ce se iubesc în duhul frăției cerești, aceia nu-și trag loruși roadele dragostei frățești, ci, din contra, și le dăruiesc mereu, mereu unii altora pe pământ ca și în cer, căci dragostea nu poate altfel lucra, fiindcă ea este cea care nu caută ale sale, și iată ce departe sunt oamenii de adevărurile sfinte, pe care nu mai au de unde să le învețe și să se deprindă cu ele în lucrarea lor cea pentru viața lor.

O, poporul Meu, Eu te voiesc pe tine porunca Mea cea împlinită, căci viața este o poruncă, și au călcat oamenii porunca vieții și viața care iubește cu dragostea cea care nu caută ale sale, și care se înmulțește în om dăruindu-se, și nu altfel lucrând ea.

O, poporul Meu, când pot să-ți grăiesc, Mă alin. Alina-te și tu cu grăirea Mea și îmbogățește-te din ea și lucrează tu mereu taina și puterea iubirii frățești, iubirea cea de sus, căci locul unde frații locuiesc împreună trebuie să fie foc care arde luminând în lături și care se dă lui Dumnezeu izvor și prinos și miros de bună mireasmă, spre adevărarea binecuvântării Mele peste cei ce se iubesc întru Mine și, iubindu-se ei, se fac ei

împărăție a Mea, odihnă a Mea, rai pentru Dumnezeu, și lumină a lumii se fac ei prin duhul păcii și al frăției sfinte între ei, și cărări se fac ei pentru cei ce se mântuiesc. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2007

Praznicul Întâmpinării Domnului

Frații care locuiesc împreună în numele Domnului sunt cei binecuvântați de El.

În zi de praznic sfânt cu tine, poporul Meu, Mă aplec omului de pe pământ și Mă fac cuvânt peste el ca să-i amintesc de cer și să-i spun să nu stea numai ca pe pământ, ci să stea ca în cer pe pământ, precum Eu stau, căci am zis: *«Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul Îmi este așternut»*, așa cum și omului îi este pământul așternut, cerând el de la Mine să fie voia Mea pe pământ ca și în cer, și iată, omul uită de cer pe pământ cu el, iar Eu, Domnul, îl îmbiu pe el să se lase spre înțelepciune și să stea pe pământ ca și în cer și să iubească omul voia Mea împotriva voii lui. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, duh de întâmpinare să văd înăuntrul tău pentru coborârea Mea cuvânt în mijlocul tău. Apleacă-te, poporul Meu, căci aplecarea este iubire. Apleacă-te, fiule, că iată, Eu Mă aplec și te îmbrățișez în cuvânt, și așa și tu să faci, căci unii altora ne suntem mădulare, poporul Meu. O, tu trebuie să fii înțelept foarte. Tu trebuie să înțelegi ce este statul Meu cu tine și statul tău cu Mine, căci în cer e numai binecuvântarea și slava ei între Mine și sfinții Mei, între ei și Mine, și trebuie și tu pe pământ să fii ca și în cer, poporul Meu. Apleacă-te, fiule, spre lucrarea acestei binecuvântări, apleacă-te mereu, căci te-am așezat frate cu frate din loc în loc pentru lucrarea binecuvântării, căci este scris: *«Ce este mai frumos decât numai a locui frații împreună! Domnul a poruncit binecuvântarea și viața în veac acolo unde se unesc frații, și aceasta este ca mirul ungerii sfinte și ca roua pe înălțimile Sionului»*. Amin.

O, poporul Meu, voiesc să stai frate cu frate în Duhul Meu și în lucrarea Lui cea mărturisitoare mereu, mereu, iar Eu, Domnul, să las peste tine roua binecuvântării Mele mereu, mereu, poporul Meu. Cei ce au peste ei binecuvântarea Mea, purtarea Mea de grijă, aceia au îndatorirea să Mă binecuvinteze pe pământ, așa cum cei din cer Mă binecuvintează. Frații împreună nu se strâng în numele Meu decât pentru binecuvântare de la ei la Mine, și de la Mine la ei, mădulare fiindu-ne unii altora spre slava poporului Meu pe pământ, care are în mijlocul lui mântuirea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, iubirea Mea din mijlocul tău își dă grai când frații Mă împart unul altuia ca rod al binecuvântării Mele. Nimic nu este fără plată pe pământ și în cer, iar dacă Eu, Domnul, am grijă de tine cu binecuvântarea Mea, tu trebuie să fii ca mirul care curge spre binecuvântare, ca roua cea de dimineață pe înălțimi de Sion, căci aceasta este lucrarea și slava celor ce împreună locuiesc în numele Meu, poporul Meu. Iată ce taină măreață! Din zi în zi mai mult să iubești tu această binecuvântare. Din zi în zi mai iubitor să înțelegi tu statul Meu cu tine și statul tău cu Mine, căci unde sunt Eu, e numai binecuvântare și slava ei între sfinți și Mine, între Mine și sfinți, poporul Meu.

O, e zi de întâmpinare, Ierusalime, iar Eu te învăț cum să Mă aștepti și cum să Mă primești și cum să Mă trăiești, căci când am fost adus la templu după patruzeci de zile de la nașterea Mea, M-a întâmpinat bătrânul Simeon și M-a numit

mântuirea, și M-a numit lumina neamurilor, și slava poporului Meu M-a numit. Ca roua pe munții cei veșnici, așa să-Mi fii tu Mie, așa să te faci tu Domnului tău, și să iubești tu fericirea aceasta de a fi poporul Meu, căci tu Îmi ești popor, și am în tine cuvântul Meu, și tot atât de mult să-l binecuvintezi și tu pe el între frate și frate, și să te faci faptă a lui mereu, mereu, și să binecuvintezi venirea Mea la tine dacă ești împreună frate și frate, căci nu e loc mai frumos ca acolo unde împreună frații se fac binecuvântare pentru binecuvântare, iubire pentru iubire și har din har spre întâmpinarea Mea, spre slava Domnului pe pământ ca și în cer, poporul Meu de azi.

O, cu cine am mai vorbit Eu atât de mult, atât de dulce, atât de părintește ca și cu tine, Ierusalime de azi? Așa să lucrezi și tu între frate și frate, poporul Meu, și așa să-Mi faci tu locaș și slavă și odihnă în tine, că Eu nu mai am mângâiere pe pământ decât în mijlocul tău, poporul Meu, iar voia Mea cu tine se face cerul Meu pe pământ, și Eu vin la masa ta, vin cu sfinții, și te mărturisesc al Meu, iar lucrarea Mea cu tine Mă mărturisește pe Mine Dumnezeu al tău, mântuirea ta, poporul Meu. Amin.

O, omule fără de voia Mea cu viața ta pe pământ! Te strigă Domnul! O, nu mai sta numai ca pe pământ, ci stai în voia Mea pe pământ înaintea Mea, căci Eu am spus: «*Cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul, așternutul Meu*», așa cum și omului îi este pământul, și iată, tu uiți de cer pe pământ și faci voia ta împotriva voii Mele și n-ai învățător ca să te învețe voia Mea. O, bea din acest izvor, omule! Spală-ți ochii și spală-ți trupul în apa izvorului Meu și fă-te voia Mea pe pământ, omule fără de cale! Iată, Eu sunt calea, și ți-am ieșit cu ea înainte și te învăț de pe ea; fă-te voia Mea, omule lipsit de Dumnezeu. Eu Mi-am învățat ucenicii să Mă mărturisească de Dumnezeu al lor și să împărasească întru voile Mele pe pământ ca și în cer, iar Eu să-i binecuvintez cu pâine și cu ocrotire când ei se iubesc iubindu-se ei întru voile Mele și izbăviți fiind prin ele.

O, fii ai oamenilor, învățați de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima, și sunt. Fiți și voi ca Dumnezeu, blânzi și smeriți cu inima. Fiți și voi ca Dumnezeu, o, oamenilor, și apoi veți fi. Iată, cuvântul Meu vă învăluie în el. Ascultați-i chemarea și duioșia lui și fugiți spre el, și fugiți de deșertăciune, de vântul ei cel înșelător, căci ea e vânt din care nimic nu se culege și nimic nu se alege. Veniți spre viață! Am venit cuvânt pe pământ ca să vă îmbiu spre el și să vă îmbrăcați în el și în viața lui cea de la Mine și să vă faceți sfinții Mei și să scăpați de fața întunericii acestui veac stricăcios. Veniți! Eu sunt după voi cu izvorul Meu și vă întâmpin cu el. Întâmpinați-l și voi, căci Eu am spus: «*Cel ce crede în Mine, râuri de ape vii vor curge din gura lui*». Faceți-vă izvor al cuvântului Meu cel dumnezeiesc, venit la voi pe pământ, dar să credeți că Eu sunt acest cuvânt, și rugați-vă pentru darul credinței cea de sus, căci prin credință veți primi și veți fi dreptii Mei, și veți fi. Amin.

O, poporul Meu, Mi-am deschis glasul peste fiii oamenilor ca să ia din el și să se mângâie, și apoi să voiască ei după voile Mele pe pământ. Eu, Domnul, sunt cu mila după om. Voiesc să-l ajut pe om să vină din întuneric la lumină, căci veacul acesta trece, dar Eu voiesc să vină omul la Mine și să sfârșesc apoi cu acest veac care ține închisă în el făptura, și apoi să-l așez pe om în împărăția Mea pe pământ curat și sfânt. Amin.

O, poporul Meu, o, poporul Meu, te-am învățat frumos taina binecuvântării, statul Meu cel mult între cei ce în numele Meu locuiesc împreună frați. Lucrarea ta să fie bucuria Mea de la tine. Iubirea ta să fie mângâierea Mea dintre frate și frate.

Viața ta să fie Dumnezeu, poporul Meu, și așa își are sălaș la tine odihna Mea, și așa e ca și în cer pe pământ lucrarea ucenicilor Mei, lucrarea harului Meu dintre frați, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Acum opt zile s-au așezat înaintea Mea prin chemare și prin rugăciune cei adormiți de la începutul lumii și până azi, și vor rămâne ei în fața milei Mele până la praznicul Învierii Mele, căci până atunci este rânduială pentru sufletele lor, și așa îmbrac Eu în cămașa învierii pe cei ce Mă așteaptă cu ea și cu venirea Mea, și așa lucrez Eu înviere din mijlocul tău, poporul Meu, și mai mult să propășești tu în taina înnoirii lumii, căci Scriptura aceasta după tine așteaptă, și tot și toate te așteaptă, poporul Meu de la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2007

Duminica pomenirii izgonirii lui Adam din rai

Omul care se ascunde între om și om este în întuneric. Taina postului de bucate să aibă lucrare din cer pentru puterea cea bună în om.

Cuvântul acesta este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Se coboară din cer pe pământ și Se face Învățător de viață veșnică peste om, și Se face mângâiere și împlinire a Lui peste cei ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, Eu, Domnul Dumnezeuul tău, vin mereu la tine cuvânt ca să te țin în el și ca să-ți dau mângâiere și putere prin el și ca să am Eu de la tine mângâiere și putere, poporul Meu. Omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu și trebuie să știe cum să poată el aceasta, ca să-L aducă rod Domnului, poporul Meu. În ziua aceasta de aducere-aminte a durerii Mele de la căderea omului din Dumnezeu și din rai, Eu, Domnul, voiesc să-i amintesc omului să-L iubească pe Dumnezeu în lumină, căci în întuneric nu poate să facă omul aceasta. Omul a căzut din rai din pricina celor ce au stat ascunse în el, iar cele ascunse se numesc întuneric și cuprind oamenii în întuneric, și n-are cine să-l învețe pe om puterea și paza și lumina de la cele lucrate de el la lumină, la vedere, căci omul care se ascunde între om și om, acela stă la întuneric, iar calea Mea este cea cu lumină pe ea. Amin.

O, poporul Meu, e mare nevoie de învățătură din cer peste pământ, căci omul nu poate fi fiu al zilei dacă nu știe ce înseamnă ziua și ce înseamnă noaptea pentru om. Este scrisă acum înaintea omului vreme de post de bucate, și nu știe omul care este puterea postului, și nu știe, bietul de el, de ce trebuie să țină el post de bucate. Cel ce postește de bucate este mai cuminte, mai harnic pentru suflet, vede mai bine, lucrează mai frumos, mai curat, se curăță mai mult de cele rele din el, căci înfrânarea pântecelui îi micșorează omului grijile și patimile care vin de la pofta trupului și de la pofta ochilor, și acestea îl duc apoi pe om la trufie și se face omul fiu al diavolului, și n-are cine să-l învețe pe om că nu Mă poate avea pe Mine Dumnezeu al lui dacă el lucrează așa. Postul de bucate trebuie să fie împletit cu lucrul cel de la Dumnezeu peste om, căci altfel omul nu poate scăpa de lucrarea diavolului când își oprește doar pântecelul de la îmbuibare și nu-și oprește și sufletul de la aceasta. Eu sunt blând și smerit cu inima, și aceasta l-am învățat Eu pe om să învețe și să lucreze, iar cel ce se oprește de la pofta trupului nu i se pune lui dacă nu are lucrare din cer peste sufletul lui umilinta și iubirea, care-l fac pe om blând și smerit cu inima pentru lucrarea păcii în el și în jurul lui apoi, spre desăvârșirea lui Dumnezeu în el, și iată, aceasta este taina postului și puterea lui cea bună în om apoi. Amin.

Îmi amintesc cu durere fără de hotar de omul cel zidit de mâna Mea și așezat apoi în rai și în ascultare de Mine în grădina aceea. O, n-a ascultat de Dumnezeu, n-a ascultat omul, ci a ascultat de sine și de om și de diavol. Iată, dacă omul nu-L iubește și nu-L ascultă pe Dumnezeu, în zadar se oprește el de la bucate, căci dacă el se ascunde în el cu cele ale minții și ale inimii lui, toate ale lui se întorc spre întuneric apoi, așa cum Adam s-a întors spre neascultare din pricina ne iubirii de Dumnezeu după ce el a fost doi din unul singur și n-a mai fost un singur trup înaintea Mea, o singură voie, o singură iubire pentru Cel ce l-a făcut pe el.

O, poporul Meu, e mare durere să nu fie omul una cu Dumnezeu. E durere și pentru om, și pentru Dumnezeu. Cel ce nu este una cu Mine, acela este în întuneric și de aceea nu este el una cu Mine. Cel ce nu este unul în Mine între el și fratele său, acela este în întuneric, și omul nu știe să fie în Dumnezeu dacă nu are cine să-l învețe pe el.

O, copii din porți, v-am spus vouă nu demult că nu pot să-i fac omului bine prin voi dacă el nu Mă primește cu vederea Mea din voi și cu îndreptarea Mea peste el. Eu nu pot să lucrez decât peste cel ce Mă așteaptă, iar cel ce Mă așteaptă este cel ce Mă primește, și altfel Eu nu pot să-i fac omului bine și nu pot să-l scap pe el de răul din el, căci omul își lucrează din firea lui răul în el, iar firea lui de om îl dezvăță pe el de grija cea pentru Dumnezeu și pentru lumina de la Dumnezeu în el și pentru odihna Domnului în el. O, copii priveghetori din partea Mea peste poporul care stă în lumină cu viața lui și cu lucrarea ei! Eu mereu vă dau să lucrați și să vedeți ce să lucrați, iar poporul trebuie să învețe tot mai frumos să creadă în lucrarea Mea prin voi și să înțeleagă el binele și lumina și calea Mea spre el prin voi pentru ca să-i fac lui bine și să-l am al Meu pe el, căci Adam nu M-a primit să-i fac bine și să-l învăț lumina și să-l scap de plata întunericului din el, și s-a ascuns în el, și apoi s-a dezvinovățit pentru ascunderea lui și a învinuit pe femeia lui și pe Dumnezeu, și atunci a pierdut omul raiul și odihna și pacea sufletului lui dacă a făcut așa, și apoi nu L-a mai putut iubi pe Dumnezeu și voia lui Dumnezeu în el dacă el a lucrat din sine peste viața lui cea dată lui de Mine.

O, copii priveghetori, aveți grijă, tată, de poporul cuvântului Meu și îndemnați-l mereu, mereu să se hrănească el cu tot cuvântul Meu pus peste el, căci Adam a călcat peste cuvântul Meu și a luat cuvântul lui ca să-l împlinească, și nu e bine să lucreze omul din sine, fiilor veghetori. Eu, Domnul, în ziua aceasta de învățătură îi dau poporului sfânt îndemnul să împlinească el tot cuvântul care vine de la Mine la el și să se păzească el fiu al zilei și al ascultării de Dumnezeu, căci am de răscumpărat omul de la cădere, și prin ascultarea poporului Meu pot Eu să lucrez această Scriptură pentru care am venit pe pământ și M-am făcut om. Amin.

Eu, Domnul Dumnezeuul tău, voiesc, poporul Meu, să fii tu blând și smerit cu inima și să înveți tu această lucrare a Mea în tine, și prin împlinirea ei în tine să știi tu să ții post de bucate, iar cu postul acesta să-Mi faci tu bine Mie, căci pentru Domnul e bine să lucrezi tu, și nu pentru tine, iar Domnul va avea grijă de tine pentru lucrarea ta cu El, pentru iubirea ta de El, poporul Meu, și El îți va adăuga ție pe cele de trebuință. O, uită-te la omul cel zidit de mâna Mea, care numai în lacrimi a stat de când a căzut din Mine și până acum când Eu Mi-am ridicat popor ca să vin la el cu sfinții și să rostesc cuvânt de înnoire a lumii în mijlocul lui și să-i șterg lacrima omului zidit de mâna Mea, căci cu cuvântul Eu lucrez, și nu altfel este facerea Mea, poporul Meu, numai să pot Eu încăpea cu omul și cu rostirea

cuvântului Meu pe pământ, fiule de azi al cuvântului Meu.

O, popor așteptat de morți și de vii! O, popor hărăzit de Dumnezeu pentru lucrare de cer pe pământ! Iată, tu trebuie să lucrezi cu Mine lucrarea înnoirii lumii, lucrarea învierii făpturii, și să fii tu ieslea în care se coboară cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul facerii după șapte mii de ani de la căderea omului, căci omul a căzut din Dumnezeu și a făcut lacrimă multă în urma lui, în Mine a făcut lacrimă, căci Duhul Meu a suflat peste el și a pus în el duh de viață ca să-l am pe el casă a Mea apoi. O, nu M-a mai adăpostit omul în el după ce a călcat cuvântul Meu ca să nu Mă mai asculte, și Mi-a făcut durere și lacrimi omul și nu M-a mai iubit, și iată, Fiul Omului nu are unde să-Și plece capul, așa cum am spus Eu acum două mii de ani când Mi-am arătat durerea Mea la cei de atunci care aveau apoi să Mă urmeze și să așez Eu în ei credința în Dumnezeu și ascultarea de El și lucrarea cea pentru El, lucrare pe care Mi-a stricat-o omul pe care l-am zidit Eu pentru lucrările Mele.

O, poporul Meu, te binecuvintez pentru lucrarea Mea cu tine și cu care să lucrezi tu peste tine puterea postului de bucate, dar nu uita: fii blând și smerit cu inima, și învață de la Mine aceasta, așa cum Eu i-am îndemnat și pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. O, nu învața de la om lucrarea aceasta; învață-o de la Mine, căci Eu așa am spus: *«Învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima»*. Te binecuvintez cu acest bun, poporul Meu, și așa să împletești tu lucrul postului de bucate, și fiecare fiu al poporului Meu să aibă grijă mare de duhul păcii și al neîncordării în tot lucrul cel cu mâna și cel cu duhul, iar înfrânarea voastră de la bucate să vă fie ajutată de duhul acesta blând și de smerenia inimii, fiilor, și acestea să le lucrați pentru Mine, pentru izbânda Mea cea lucrată cu lacrimi și cu mare răbdare și așteptare după om ca să-i aduc Eu omului izbăvirea și răscumpărarea pe care i-am plătit-o când M-am lăsat pe cruce pentru el. Iubirea Mea pentru om să Mi-o întoarcă omul, și să Mă asculte el ca să-l pot Eu ocroti pe el, căci diavolul îl trage mereu pe om din Mine prin neascultarea de Mine a omului, și iată, omul trebuie să învețe cum să se întoarcă în Mine și cum să stea în Mine, și ca să nu-l mai găsească diavolul pe el în afara Mea. Amin.

O, omule neputincios, întoarce-te la Mine ca să scapi de dușmanul tău și al Meu, căci cine îți este dușman nu-ți poate face bine. Cine te scoate din Dumnezeu, acela îți este dușman, omule neputincios, iar tu fără Mine nu poți face nimic, nimic din ceea ce zici tu că faci ca să ai și ca să le pierzi apoi, căci tot ceea ce faci tu, le faci ca să le pierzi, și tu nu mai știi aceasta dacă stai în afară de Mine și fugi de pe calea Mea. O, hai să te ajut de-acum, hai, omule neputincios! O, lasă-Mă să-ți stau în cale și să te iau în barca salvării. Așează-te să te înfrânezi de la mâncare și dă de la tine carnea și fă voia Duhului Sfânt, omule neputincios! Amin.

O, fii ai oamenilor, nu mai mâncați carne! Nu vă mai lăsați târâți de această ispită care naște în voi duhul desfrânării, de care voi nu vă mai pocăiți. Ajunge! Nu mai mâncați carne! Nu mai beți băuturi nimicitoare, fii ai oamenilor! Scuturați-vă de pofta trupului și de pofta ochilor, care vă trag la desfrânare, și nu mai hrăniți prin acestea duhul trufiei vieții și al desfrânării vieții, căci viața este numai cea de la Dumnezeu, numai cea cu Dumnezeu trăită, și altfel nu este viața. Luați de la Mine calea vieții și pocăiți-vă de cele rele din voi și învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și așa să vă învățați și voi să fiți în toate zilele de post de bucate, căci altfel postul vostru nici pentru voi nu vă este de folos, fiindcă nu numai cu trupul, ci cu duhul trebuie să învețe trupul să postească. Și dacă

vreți viața cea de veci, nu mai mâncați carne, nu mai mâncați carne, o, fii ai oamenilor, și iubiți-L pe Dumnezeu ca să puteți aceasta, și pentru El să puteți așa, căci El vă iubește și vă așteaptă să-L iubiți, și așa să scăpați voi de robie, și așa să învățați voi să fiți vii. Amin. Bindecuvântată să vă fie iubirea de Dumnezeu și zilele de post pentru biruința lui Dumnezeu în voi, dacă veți iubi pe Dumnezeu în ele. Eu vă dăruiesc putere de iubire și credință prin iubire. Eu vă dau pacea Mea, și nu precum vă dă lumea vă dau Eu, ci vă dau precum am dat-o celor ce s-au mântuit prin iubirea lor de Dumnezeu, o, fii ai oamenilor, căci Dumnezeu este mântuirea omului și slava celor ce-L iubesc pe El pentru slava Lui pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, apleacă-te, fiule, ca să Mă aștepți mereu în mijlocul tău cuvânt. Apleacă-te, fiule, căci aplecarea este iubire, și iată, Eu Mă aplec și Mă fac cuvânt peste tot pământul prin aplecarea ta sub cuvântul Meu. Apleacă-te, poporul Meu, spre lucrarea binecuvântării cea mai de sus, căci acolo unde locuiesc frații împreună, acolo trebuie să fie loc frumos prin unire, loc al binecuvântărilor Mele, așa cum roua binecuvintează în dimineți pământul, și iată, unde este unire și împreună lucrare de frați întru iubirea Mea, acolo am poruncit Eu, Domnul, binecuvântarea și viața până în veac, poporul Meu. Bindecuvântată să fie iubirea ta, iar vremea postului care începe acum, să te crească în iubire, să te facă cer pe pământ între frate și frate, să te facă blând și smerit cu inima, ca Dumnezeu, și să te binecuvinteze pe tine pe pământ jos, și în cer sus, căci așa am poruncit Eu binecuvântărilor Mele să stea și să fie și să cuprindă în ele pe cei ce împreună locuiesc în unire în numele Meu, și ca în cer pe pământ locuind ei înaintea Mea, primindu-Mă mereu ca să am la ei casă și masă și să am slava Mea între ei. Amin.

O, poporul Meu de demult, de când am venit Eu cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! O, apleacă-te și tu! Apleacă-te, tată, să faci voia Mea! Nu este dragoste de Dumnezeu mai mare ca aceea ca să facă omul voia lui Dumnezeu. Apleacă-te cu pocăință și apleacă-te cu postire sfântă și bineplăcută Mie, și apoi îmbracă-te cu putere ca să poți pentru Dumnezeu, popor de demult al Meu. Îmbracă-ți casa în sfințenie, și apoi trupul, și apoi viața, poporul Meu de demult, și nu uita petrecerea Mea cu tine atâta timp în vremea Mea cu tine la începutul și la mijlocul lucrării Mele cu tine acum pe pământ cuvânt. Te învăț viața și te îndemn pentru ea. Așează-te la împodobit prin povața Mea de peste tine. Apleacă-te spre înfrânare și învață de la ea pocăința, căci înfrânarea te scapă de trândăvia cea pentru suflet și de multele griji ale vieții, de iubirea de stăpânire peste tine însuși și de vătămătoarea grăire în deșert, precum îmbuibarea îl îndeamnă pe om la acestea. Tu însă caută să te așezi la împodobit pentru duhul curăției, pentru smerenia minții și a inimii și pentru răbdarea în toate câte te încearcă, și acestea vor fi încununate de dragostea cu care le vei lucra, căci toate prin dragoste sunt și se fac ca să fie. Amin.

Apleacă-te, poporul Meu de demult, și ia peste viața ta voia Mea, căci Eu, Domnul, te aștept cu ea împlinită înaintea Mea, ca să-ți șterg vina că M-ai părăsit, și iarăși să fii tu al Meu, și Eu al tău, poporul Meu de demult al Meu. Amin, amin, amin.

5/18 februarie 2007

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Sfinții sunt cei ce n-au loc în lume, iar cei numiți sfinți își primesc plata pe pământ. Strigare de trezire peste România, patria cerească pe pământ.

Eu sunt Dumnezeu cel credincios și sfinți. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, aceasta este pecetea celor sfinți, căci în acest nume ei sunt credincioși și sfinți, iar numele acesta este numele lui Dumnezeu. Amin.

Eu, Domnul, Mă fac cuvânt în mijlocul neamului român și hrănesc cu el un popor credincios cuvântului Meu, căci când M-am așezat lângă Tatăl în ziua înălțării Mele de lângă ucenici acum două mii de ani, le-am spus celor ce au crezut în venirea Mea atunci: *«Eu sunt cu voi până la sfârșitul veacului»*. Amin. O, numai cu cei credincioși și sfinți am putut Eu să împlinesc această Scriptură, căci aceștia, crezând și împlinind, au ales mai mult ocară pentru numele Meu decât duhul lumii și bogățiile lui trecătoare, fiindcă ei nădăjduiau în răsplătirea cea pentru sfinți. Sfinții sunt cei disprețuiți de lume și n-au loc în ea, și acesta este semnul că ei sunt ai lui Dumnezeu pe pământ, iar cei ce sunt numiți de lume sfinți, aceia își primesc plata pe pământ pentru cele bune ale lor, închinare numelui Meu, căci slava și prețuirea cea de la lume îi despart pe ei de răsplătirea spre care ei privesc.

O, poporul Meu cel din români, care stai credincios sub mana aceasta cu care Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te hrănesc din cer! Tu să te bucuri că ești numit rătăcit și abătut de la calea Mea, că iată, de când am ieșit Eu ca să luminez din mijlocul tău cu învățătura Mea peste pământ, s-au sculat și te-au disprețuit toți cei ce își zic credincioși și creștini ai lui Hristos și își zic că sunt ai dreptei credințe și că tu ești sectă, și nu vor aceștia să bea și să simtă viața cuvântului Meu cel din mijlocul tău, și nu vor să știe aceștia că Eu am putere și am voie, ca un Dumnezeu adevărat ce sunt, să grăiesc peste om până la sfârșitul timpului și nu să stau fără de lucru, fără de cuvânt, și nu să cuvinteze numai omul care își zice credincios, iar Eu nu. O, Eu sunt cuvântul lui Dumnezeu, și de aceea am venit și vin cuvânt pe pământ, și nu sunt hristosul cel mincinos despre care să se audă: *«Iată-l, este aici sau acolo»*, ci sunt glasul Duhului Sfânt, și pe Care Îl torn peste cei ce Mă așteaptă să vin cu mângâierea pe pământ la ei, și numai la aceia pot Eu să-Mi găsesc sălaş de facere a omului, căci cei credincioși sunt casa Mea, cortul Meu pe pământ, și Îmi găsesc plăcerea în ei, și apoi îi scot din lume ca să fie ei cu Mine și să nu mai guste din plăceri care trec, ci de la Mine să mănânce, și să se facă ei țara Mea de nuntă, căci Eu sunt Mirele Cel scump, și de la Tatăl Savaot vin cuvânt pe pământ, și nu pot să vin fără să am mireasă pe pământ, și iată, Eu împlinesc în mijlocul neamului român Scriptura prin care am spus așa: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*. Amin.

O, țara Mea română, țara Mea cu comoara Mea în ea! O, tu nu vrei să te trezești și să cunoști glasul Meu de peste tine, glasul Mirelui Care dă să te pețască pe tine ca să fii a Lui între neamuri. Am venit cuvânt din cer în mijlocul tău peste un popor credincios, și tu spui că nu sunt Eu, și iată, nu cunoști glasul Meu, dar te numești fiică a dreptei credințe, și iată ce faci tu! O, ce faci tu în ziua aceasta, în duminica aceasta pe care părinții au numit-o duminica dreptei credințe! Tu în loc să iei de la Mine Duh Sfânt și credință în venirea Mea cuvânt peste creștetul tău, tu îți pui supușii să-ți dea bani și să strângi tu bani pentru ortodoxie. Mă uit în tine, Mă uit în biserici și

Mă frâng de durere, țara Mea dată Mie de Tatăl la nașterea Mea ca să fii casa Mea la venirea Mea a doua oară de la Tatăl. O, dacă tu ai fi a drepte credințe prin slujitorii din tine care-și zic apostoli ai lui Hristos, tu ai face altceva în ziua aceasta a pomnirii celor drepti ai Mei prin vreme, și ai face ce au făcut dreptii Mei. Tu însă ai duh de lume, iar Eu am spus celor credincioși să nu iubească duhul lumii și dulceața cea trecătoare a traiului cel trupesc pe pământ.

O, țara Mea cu comoara Mea în ea, Eu te numesc prin cuvântul Meu patria cerească, patria sfinților Mei din cer și de pe pământ, căci cuvântul Meu vine pe nori până deasupra ta, și cu oștirile cerești vin Eu cuvânt în tine, și nu vin singur, și ți-am pus nume mare și te numesc patria cerească pe pământ. O, numai oameni îngâmfaiți găsesc în tine sub nume de slujitori ai drepte credințe, și au uitat aceștia că Eu acum două mii de ani tot așa am fost primit de poporul la care am venit atunci, și M-au numit diavol, iar pe ucenicii Mei cei puțini i-au numit răătăciți și rătăcitori ca și pe Mine și i-au numit secta nazarineanului, și iată, iarăși este ceea ce a mai fost, căci acum Eu vin cuvânt în mijlocul tău, și tu nu cunoști glasul Păstorului Cel bun, Cel Care Și-a pus viața pentru oile Sale pentru ca să le poată paște apoi. Oile Sale cunosc glasul Său, și numai acelea sunt oi, și nu sunt oi cele pe care Eu nu le pot păstori. Eu sunt mereu astăzi, Eu sunt mereu, dar omul s-a învățat altfel să vrea cu Mine și să se creadă al Meu. Eu însă spun așa: cel ce nu primește strigarea Mea după om acum, cel ce nu leapădă duhul lumii și pofta ei cea care trece, acela nu este scris cu cei sfinți care au știut și știu să creadă când Domnul încearcă la ușa lor și bate ca să intre și ca să creadă ei apoi în glasul Meu cel plin de hrană pentru ei, și iată, Eu sunt Păstorul Cel bun și Îmi cunosc oile Mele, și ale Mele Mă cunosc pe Mine, iar cel ce nu lucrează tot așa, nu poate fi păstor de oi. Amin.

O, țara Mea de la sfârșit de timp, te chem să știi să crezi și să te faci a Mea, țara Mea. Te aștept să te gătești pentru Duhul Sfânt, căci Eu Mă fac cuvântul Duhului Sfânt în mijlocul tău și torn din El peste tine ca să-ți aduc înnoirea și să fii tu după adevăr patria cerească, patria drepte credințe, și să fii miloasă ca Dumnezeu, o, patria Mea de azi, că M-am aciuat în tine cu ieslea cuvântului Meu care vine cu norii până deasupra ta ca să te hrănească din cer și nu de pe pământ, țara Mea. O, scoală-te și te gătește pentru Dumnezeu după voia Lui cea sfântă și nu-ți uita părinții sfinți, țara Mea. Scoală-te și vino, dar vino să crezi că Eu sunt Cel ce te hrănesc și că sunt Păstor, căci tu nu ai păstori cu milă de tine, și ești săracă, ești tare săracă de cele din cer, țara Mea. O, te-aș striga durut, te-aș striga mult, că durerea Mi-e mare de la necredința ta, dar tu ai în tine slujitori străini de Duhul Sfânt, și care te pândesc de peste tot ca să nu te scape de sub stăpânirea lor și să fii tu a Mea și nu a lor. Tu însă ia din Duhul Meu și înviază prin credință și prin hrana cea de sus, țara Mea, căci prin ea Eu te împodobesc și te păstoresc și te pregătesc să fii patria cerească, țara slavei Mele, țară cu Mire, și nu-ți fac ție rău prin hrana Mea cea de sus peste tine, o, iubita Mea. Amin, amin, amin.

O, popor al cuvântului Meu în mijlocul neamului român! Mi-am ostoit arșița Duhului Meu, Care stă aprins în Mine pentru acest pământ ales de Tatăl Meu ca să fie el țara cuvântului Meu cel de la sfârșit, patria cerească pe pământ. Am grăit cu neamul român, căci el este cu auzul astupat pentru strigarea Mea când bat la ușa lui, iar cei ce-l păstoresc pe el, îl țin rob și îl învață să nu creadă că Domnul grăiește din cer pe pământ. Tu însă întărește credința ta în cuvântul Meu, căci Eu, Domnul, voi răsplăti curând, curând credința sfinților Mei, și se vor

rușina atunci toți necredincioșii, și vor suspina cu jale toți cei ce s-au crezut drepti în credința lor care nu a dat rod din ea nici pentru ei, nici pentru Dumnezeu.

Eu, Domnul, binecuvintez credința ta, poporul Meu cel luat din români, căci Eu nu sunt hristosul cel mincinos, cum Mă numesc cei ce nu cred auzind de Mine și de tine, ci sunt Cel ce te binecuvintează pe tine pentru darul ce-l ai de la Mine, darul credinței sfinte, căci Eu sunt Cel ce am spus: *«Fericit este cel ce crede până nu vede»*, așa cum cei sfinți au crezut și au împlinit cuvântul Meu prin darul Meu de peste ei, darul credinței cea de sus, darul credinței sfinte care știe să-L primească pe Dumnezeu ca Avraam, ca Moise, ca Daniel și ca toți cei ce au fost fii ai credinței sfinte, fii ai lui Dumnezeu prin faptele credinței lor, care-și are răsplătirea în vecii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 februarie 2007

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei Cruci

Necredința omului este crucea cea grea a Domnului. Omul trebuie să-și cunoască mândria și îngâmfarea, iar Domnul să-i cunoască smerenia sa. Strângerea laolaltă în rugăciune a celor de sub același acoperământ. Descurcarea pricinilor dintre frați. Lucrarea neîntristării.

Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o Ființă cu Tatăl, Cel prin Care toate s-au făcut și se fac, și Care S-a coborât din ceruri de S-a făcut Om născut din Fecioară, și apoi Eu am fost răstignit pe cruce de cei necredincioși, dar am înviat prin cruce, și după ce i-am învățat pe ucenicii Mei cei credincioși credința și lucrarea ei și a lor în numele Meu peste pământ, M-am așezat iarăși lângă Tatăl de-a dreapta Sa, iar acum, după făgăduința cea din Scripturi, vin iarăși, și, iată, iarăși Îmi ridic un popor credincios Mie, o mână de ucenici, ca să-i învăț pe ei că împărăția Mea, pe care am adus-o pe pământ prin crucea Mea cea grea, nu va avea sfârșit, căci Duhul Sfânt, Care aduce viață și Care face viață în om, Se slăvește din Tatăl și din Mine, așa cum S-a slăvit prin prooroci, și întărește pe pământ biserică sfântă, cu Dumnezeu pe masa ei trup și cuvânt, spre iertarea păcatelor celor credincioși, care se sfințesc pentru Dumnezeu, și spre învierea făpturii, ca să vină pe pământ viața veacului ce va să fie. Amin.

O, crucea Mea cea grea, poporul Meu de azi, a fost necredința omului. Venisem de la Tatăl să cercetez poporul căruia îi dăduse Dumnezeu făgăduințele, dar poporul acela n-a fost credincios lui Dumnezeu și trimiterii Mele la el de la Tatăl așa cum era proorocit, și s-a purtat cu Mine ca și cu un răufăcător asupra lui Dumnezeu și asupra omului, căci omul în care nu locuiește Dumnezeu cu voile Lui, cu Duhul Lui, e om îngâmfat, om care strică în el trupul său, locașul împărăției Mele în om. Când mintea omului nu se poartă înaintea Mea și înaintea omului ca după Duhul lui Dumnezeu în ea, atunci omul e stăpânit de voia sa însăși și nu-L are pe Dumnezeu de Stăpân și nu are împărăția lui Dumnezeu odihnă în el, și Îl doare pe Dumnezeu de la om, și omul este durerea Mea și crucea Mea cea grea, poporul Meu. Tu însă smerește-te mult pentru Mine și pentru suferința Mea chiar dacă nu știi taina și plata smereniei tale, căci tainică este ființa omului, și omul lucrează cu ea fără să știe binele sau răul, iar Eu, Domnul, Mă mângâi sau sufăr de la om, și tainic port aceasta, căci Duhul este Cel ce știe, și nu trupul, poporul Meu.

O, mare și mângâietoare este la Dumnezeu umilința

omului, smerenia cea pentru Mine, Cel ce am suferit și sufăr de la necredința omului, căci aceasta este crucea Mea cea grea, și nu știe omul ce este crucea Domnului. O, mare Îmi este mângâierea de la omul care Mă mângâie în crucea Mea cea grea! Și după cum cel mândru nu-și cunoaște mândria, după cum cel îngâmfat nu-și simte îngâmfarea și nu cunoaște vătămarea care îi vine de la ea, tot așa cel cu adevărat smerit nu-și cunoaște smerenia sa, și mereu se umilește pentru roada smereniei prin care el știe ce dobândește luptându-se pentru ziua izbândeii lui de la Cel ce răsplătește cu bine sau cu rău faptele omului, și, iată, cel smerit cu inima este mângâierea Mea și lucrarea Mea pe pământ, poporul Meu.

Am avut atunci ucenici-mângâiere, și voiesc să am și acum, și te învăț să-Mi fii ucenic-mângâiere, fiule al poporului Meu de azi, care auzi glasul Meu cel dumnezeiesc peste tine. O, iubește-L pe Dumnezeu din tot sufletul tău, cu inima și cu cugetul și cu lucrarea ta cea bună, și să-l iubești și pe aproapele tău așa cum Dumnezeu a iubit omul, de a dat suflare de viață la tot omul care se naște om pe pământ și la toate cele ce se nasc și iau suflet în ele. Îmi trebuie ucenici-mângâiere, căci crucea Mea e cu durere mare de la om, și omul nu-și cunoaște îngâmfarea și vătămarea care vine de la ea, căci îngâmfarea este însăși vătămarea omului, și plânge Dumnezeu pentru omul orb cu sufletul cel luat din Dumnezeu, poporul Meu.

O, mare mângâiere Mi-au dat sfinții și părinții lor cei sfinți, și iată, a rămas îndătinat de la părinții sfinți pocăința, nevoița, crucea, postul, iubirea cea pentru Dumnezeu și unirea omului cu Dumnezeu prin ele, poporul Meu. La începutul grăirii Mele acum cu poporul cel chemat să creadă venirii Mele cuvânt de la Tatăl, Eu, Domnul, l-am învățat pe el cum să facă rugăciune, cum să postească și cum să se umilească și cum să se pocăiască și cum să se poarte cu Mine și între frate și frate, cum să iubească și cum să stăruiască în viața lui cu Dumnezeu, iar el trebuia să Mă mângâie cu împlinirea poveștelor Mele de peste el, dar lui i-au crescut copiii, care s-au dus spre duh de om și spre duh de lume apoi, și Mi-au împiedicat pașii celor cu care Eu am grăit și M-am mângâiat învățându-i pe ei să-Mi slujească Mie pe pământ. O, dulce și frumoasă este învățătura pentru cele sfinte în om și pentru om, iar Eu, Domnul, mereu, mereu am stăruit cu ea de deasupra pentru statura cea sfântă a celui ce M-a auzit azi de lângă Tatăl cuvântând cuvântul vieții veșnice, duhul cel proorocit demult să vină pe pământ și să-I facă Domnului ucenici-mângâiere.

Suspinul Meu e greu, poporul Meu, și dau să Mi-l mângâi când Mi-l spun ție. Mai e un pic de timp, și tu vei cânta „*Hristos a înviat*“, dar la tine să nu fii pe cruce nici înainte, nici după sărbătoarea învierii Mele, ci tu să-Mi arăți mereu, Mie și celor ce te pot vedea, că în tine Hristos a înviat și că este viu prin fapta și prin Duhul Lui în tine, și te îndemn, poporul Meu, să-Mi dai mângâiere, căci crucea Mea cea grea este necredința omului. Tu să te dovedești credincios prin petrecerea Mea în tine și cu tine, căci cei ce nu petrec întru Mine nu sunt scriși cu cei credincioși. Tot omul care calcă în el voia lui Dumnezeu pentru voia sa însăși este scris cu cei necredincioși dacă el poate să facă și nu face voia Mea, dacă el știe voia Mea și nu o face pe ea voie a sa, poporul Meu.

O, copii priveghetori și învățători peste cei ce învață voia Mea în voia lor! Vreau să grăiesc pentru voia Mea în ei, vreau să fac voia Tatălui, căci Tatăl Mă îndeamnă să le grăiesc, nu de la Mine Însumi iau și grăiesc. O, tot așa să facă și cei ce vin să stea lângă lucrarea Mea de cuvânt de sus și lângă voi. Precum fac Eu, Fiul Tatălui Dumnezeu, așa și ei să facă, așa și ei să

grăiască, și prin Mine să grăiască și să înfăptuiască, și prin voi, fiilor, și nu prin ei înșiși. Să nu calce ei în ei voia lui Dumnezeu pentru voia lor, căci a rămas îndătinat de la sfinți și de la părinți lucrarea umilinței, a pocăinței, a rugăciunii, a postului, a crucii și a toate cele prin care omul se mântuiește de sine și se dăruiește lui Dumnezeu și locaș lui Dumnezeu. Amin.

Acum, copii priveghetori, aduceți mângâiere Mie prin slujire bisericească, și în duh de biserică dați-vă Mie și slavei Mele de la voi, și învățați-i mereu pe cei ce stau lângă cuvântul Meu și lângă voi, învățați-i să fie ca sfinții și ca părinții lor cei sfinți, căci ucenici sunt numai aceia care sunt ca învățătorul lor, dar dacă au învățător, fiilor copii. Cel ce are învățător este acela care ia tot lucrul lui, cel cu duhul și cel cu fapta, de la învățătorul lui și nu de la el însuși. Amin.

Iată lucrare de învățat peste om: omul trebuie să învețe să-și cunoască îngâmfarea și mândria care vine de la aceasta, iar Dumnezeu să cunoască smerenia omului și toată lucrarea care vine de la ea. Amin. Aceasta este lucrarea în care trebuie să stea omul și să lucreze cu ea împotriva a tot ce nu înseamnă Dumnezeu în om. Amin.

Și vom sta apoi să lucrăm tot sfatul zilei de azi, căci azi sărbătorim lucrarea drumului nevoiței și al umilinței, lucrarea postului cel pentru Dumnezeu și pentru mila de Dumnezeu, și mari sunt pentru Mine și pentru om sărbătorile milei de Dumnezeu, și iată sărbătoare pentru puterea nevoiței și mângâiere pentru această putere. Duhul, nu trupul trebuie mângâiat, fiilor copii. Așa să-i învățați pe cei ce stau lângă lucrarea Mea cu voi: cu duhul să stea, și apoi cu trupul să împlinească lucrarea duhului și să se facă Mie mângâiere prin credința lor, căci crucea Mea cea grea este necredința omului, și Eu vin, și nu găsesc credință pe pământ în venirea Mea. Cu duh mângâietor am spus acum două mii de ani și am lăsat scris și așa am spus: «*Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?*».

Ne întoarcem în carte, copii din porți, și vom așeza în ea povește mari și ordine cerească pentru cei ce stau lângă cuvântul Meu, și fericiți sunt și vor fi cei ce știu să ia și să stea în Dumnezeu apoi, și Dumnezeu să poată sta în ei cu chipul Său cel plin de umilință, căci Duhul Meu este umilința, și prin ea dau Eu glas Duhului Sfânt, și prin ea Eu sunt Dumnezeul tău, și te învăț să fii asemenea Mie, blând și smerit cu inima, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Hai, copii din porți, să întărim iubirea Mea în cei ce dau să stea alipiți lângă Mine și lângă voi, căci iubirea Mea îl îndumnezeiește pe om, și omul poate prin ea pentru Mine și pentru el. Eu sunt iubire, fiilor copii, iar cel ce are iubire este acela care se îndumnezeiește, căci se umple prin ea de Dumnezeu, și apoi se așează cu duhul și cu trupul pe placul Meu, și Eu îi sunt Stăpân, iar el Îmi este fiu. Cine-L are pe Domnul de Stăpân peste el, acela Îmi este fiu, și nu slugă, căci ca un fiu se lasă călăuzit, și se dovedește credincios când el lucrează așa, când el Mă vrea Stăpân al vieții lui, cerându-Mi mereu viață peste el. Viața cea fără de moarte peste om este viața cea plină de Dumnezeu în trupul omului, este Ființa Mea cea blândă și dulce, trăită de omul care nu păcătuiește, căci cine Mă iubește nu mai păcătuiește, și se face iubire care nu moare niciodată, căci precum păcatul este moarte în om, tot așa iubirea este viață în om, iar Eu, Domnul vieții, Mă așez în om și trăiesc în el când el trăiește în Mine, și iată, taina vieții cea fără de moarte n-o înțelege omul care dă să vină după Mine

pentru viața lui și nu pentru viața Mea în el. Cel ce nu înțelege care este taina vieții în om, acela nu-și lucrează viața, acela nu știe că viața nu se capătă, ci se trăiește, și numai trăind-o se dobândește ea. Eu sunt viața, dar cel ce nu Mă trăiește pe Mine în el, acela nu știe încă să vină, nu știe cum să vină după Mine ca să aibă viață veșnică apoi în el.

O, e mare taină lucrările Mele cu omul, și fericit este cel ce se face ucenic al vieții veșnice, iar Eu, Domnul, voiesc să las povețe mari în cartea Mea cu poporul Meu de azi și să-l ajut pe el spre înțelepciunea aceasta și să vrea el să o aibă pe ea apoi, căci omul în care nu locuiește Dumnezeu cu voile Lui, cu Duhul Lui, acela este om îngâmfat, om care strică în el trupul lui, locașul împărăției Mele și al Duhului Meu în om, căci omul care se poartă cu mintea lui ca după el și nu ca după Duhul lui Dumnezeu în ea, acela este stăpânit de voia sa însăși și nu-L are pe Dumnezeu de Stăpân al vieții lui, chiar dacă el dă să vină după Mine, alegându-și mai întâi aceasta.

O, copii străjeri din partea Mea pentru cei ce-Mi dau Mie viața lor! Măcar de două mii de ani Mă doare de la omul care vine după Mine și nu știe ce înseamnă să vină. Eu am spus pentru cel ce voiește să vină după Mine, am spus să se lepede de sine și să-și ia crucea și să-Mi urmeze așa și nu altfel. Nu este fără cruce cel ce vine după Mine. Cu Mine nu e ca pe pământ fericirea pentru om. Cu Mine e cu cruce, și nu e drum mai slăvit pentru om ca și drumul crucii, iar crucea este mai întâi lepădarea de sine, ca să poată omul purta cu Mine toate cele ce îi încearcă viața spre lămurirea statorniciei credinței lui în Dumnezeu și a iubirii lui pentru Dumnezeu. Eu nu pot cu omul până nu-i încerc iubirea și credincioșia, dar cel ce nu știe să se lepede de sine pentru trăirea Mea în el, acela este prins în cursa necredinței apoi, și nu-și mai păstrează în el viața care nu moare, iubirea care îl îndumnezeiește pe om și prin care omul nu mai moare.

Iată, omul nu știe să nu moară și nu știe să trăiască, iar Eu, Domnul, Mă găsesc acum să-l învăț pe cel ce s-a alăturat iubirii Mele pentru om și să-l ajut pe el să semene cu Mine, căci umilința omului, cea care seamănă cu umilința Mea înaintea omului, aceasta este cea mai mare mângâiere pentru Dumnezeu, iar dacă am avut atunci ucenici-mângâiere, voiesc și acum să am, și pe care îi am trebuie mereu să-i învăț, ca să știe ei cum să-Mi fie ucenici și cum să lucreze ei lucrarea Mea cu ei. Amin.

Așez povețe mari în cartea Mea cu tine, popor al cuvântului Meu. Mai întâi îți amintesc și te învăț să calci în tine voia ta pentru voia Mea, așa cum este datina pentru cei sfinți, care știu să se lepede de sine pentru viața Mea în ei. Eu la începutul poporului Meu de azi l-am învățat pe el cu pârintească iubire să nu calce în el voia lui Dumnezeu pentru voia lui, căci a rămas îndătinat de la sfinți și de la părinții lor credința cea sfântă, și prin ea lucrarea umilinței de duh și a pocăinței, lucrarea postului și a rugăciunii, drumul crucii și a toate cele prin care omul se mântuiește de sine și se dăruiește Mie și trăiește pe vecii apoi, căci cel ce trăiește în Mine nu moare niciodată, dar cel de la început și cel de la mijloc popor al Meu nu a avut iubirea aceea cu care omul se îndumnezeiește umplându-se de Dumnezeu. Îi spuneam adesea să nu calce în el voia Mea pentru voia lui și îl rugam pe el să se așeze la rugăciune și să păstreze vremea cuvenită pentru rugăciune, și să nu stea atunci în curtea casei sau în grădină, ci să intre și să se așeze înaintea Mea, și îl întrebam pe el dacă Mă aude ce-i spun, și îl îndemnă să nu dea de peste el rânduiala Mea cea pentru sfinți lăsată. Tot ce voiam să iubesc Eu în el îl învățam pe el, iar dacă el n-a ascultat așa mereu, a

călcăt apoi în el voia Mea pentru voia lui și zadarnic l-am așteptat Eu să fie el fiul Meu și să nu moară el.

O, cel ce nu face rugăciune ca sfinții, acela este prins de diavol, iar diavolul îi dă omului moarte dacă omul îl ascultă pe el, dar acum, Eu Îmi învăț mereu, mereu poporul pe care îl am, că vreau să am popor, și vreau să fie el venirea Mea. Cel ce știe cum să vină la Mine, este cel ce învață să vină, și iată, Eu sunt Învățător peste cel credincios care știe să fie fiul Meu. Amin.

O, poporul Meu, ca să fii poporul Meu, tu trebuie să fii credincios în tot ceea ce Eu îți dau și îți cer. O, poporul Meu, crucea Mea cea grea a fost necredința omului, iar cel neascultător se dovedește necredincios. Aduc la tine povețe mari, iar tu ai grijă să le îplinești, fiule, căci cei ce stau sub același acoperământ trebuie să fie cu toții una și uniți în tot ceea ce lucrează ei înaintea Mea cu duhul și cu trupul. De aceea am spus Eu străjerilor tăi să vegheze bine ca să fie pe potrivă cei ce locuiesc împreună, căci nu pot fi una cei ce nu se potrivesc cu duhul și cu iubirea și cu credința și cu ascultarea și cu osteneala lor cea pentru Mine.

Sub același acoperământ nu se așează la rugăciune fiecare de sine, tată, căci se bucură diavolul de această lene pentru frăție și pentru rugăciune frățească. Peste tot pe unde sunt strânși în chiticele frați care să se dăruiască voi Mele în ei și între ei apoi, aceia sunt rugați pentru împreună lucrarea lor înaintea Mea, căci scris este: *«Unde este unire, acolo a poruncit Domnul până în veac binecuvântarea și viața»*, și iarăși scris este: *«Fericit poporul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales Domnul moștenire Luiși»*.

Lucrarea postului se lucrează cu mare sfială și cu mare iubire, și tot frăție se cere și pentru ea, dar mai mult decât aceasta se cere lucrare cu binecuvântare peste post și peste mâncat, căci fericit este Dumnezeul poporului cel binecuvântat cu viața lui cea în Domnul trăită. Amin.

O, poporul Meu, tu ai în mijlocul tău străjeri așezați de Mine pentru lucrarea ta binecuvântată înaintea Mea. Ai grijă, așa să trăiești; ai grijă, fiule, să nu calci peste ei ca să te alegi pe tine dacă stai alături de lucrarea Mea. Pofa și iubirea trupului îl fac pe om să-i fie foame și să-și mângâie trupul apoi, iar iubirea și mila de Dumnezeu îl fac pe om să se înfrâneze de la multele lui bucurii trupesti, care-l fac pe el să asculte de trupul său mai mult decât de Dumnezeu, Care este viața și puterea omului și apoi iubirea cu care omul se îndumnezeiește, umplându-se de Dumnezeu. Amin.

Ai grijă apoi, fiule, de lucrarea umilinței și a pocăinței, tată, căci aceste două lucrări fac mult bine și mult Dumnezeu între frate și frate, căci Eu sunt Domnul umilinței, poporul Meu. O, dacă între frate și frate nu este cine să descurce bine orice încordare până ce iarăși iubirea se așează, Eu, Domnul, nu pot să primesc pe cel ce caută la Mine așa. Duhovnicia se învață de la cel ce știe să înduhovnicească și să îndumnezeiască pe om, iar această mare lucrare trebuie mult căutată, ziua și noaptea trebuie să umbli după ea și pentru ea, poporul Meu. O, nici o pricină ivită și care încordează inimile nu trebuie să fie băgată la tăcere, căci voi sunteți creștini, fiilor, și trebuie să umblați în lumină, și apoi să luminați prin umilința cu care și Eu, Domnul, luminez. Voi trebuie să fiți frumoși, tată, căci cel neumilit este om urât și se face durere și apăsare de suflet peste cel ce stă frumos sub povara iubirii Mele pentru om. Voi aveți de la Mine așezați străjeri cu inimă mare pentru voi, dar nu uitați să vă dați Mie mereu, mereu prin ei, ca să vă pot Eu face bine, fiilor, căci tot ce sunteți voi și tot ce faceți voi fără știrea lor în voi sau între voi și voi, se întoarce apoi împotriva voastră

și a Mea, căci diavolul vă ține cu cei vinovați scriși dacă nu vă umiliți, dacă nu vă curățiți spre luminare, iar Eu sunt Domnul orânduiei sfinte, și numai în lumină stau și lucrez, și tot așa sunt și cei ce s-au făcut fiii Tatălui Meu prin Mine, Domnul umilinței și Stăpân al celor ce se umilesc. Amin.

O, poporul Meu de peste tot! Tu, cel ce aștepti să înveți de la Mine, învață și aceasta: tot lucrul cel lucrat de tine în gospodăria care te adăpostește împreună cu alți frați, nu trebuie lucrat oricum, și nu trebuie să-L biruiești pe Dumnezeu cum că ai făcut și că știi și că ești prin lucrul tău, căci vai celui ce, slujind în curțile cele binecuvântate pentru lucrarea Mea, se scoală apoi cu duh stăpânitor ca să tulbure prin vederea lui unirea și pacea, Duhul Meu dintre cei credincioși. Nimeni să nu-Mi ceară socoteală pentru vederea lui nemulțumitoare. Nimeni să nu Mă scoată dator pentru timpul lui cel nestatornic lângă lucrarea Mea, căci omul este dator, și nu Domnul. O, nimeni să nu apese peste bunurile Domnului cum că au fost și alții mai de demult care au întins mâna și I-au smuls lui Dumnezeu moștenirea cea strânsă prin Evanghelia venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl ca să-Mi fac un popor supus și sfânt Mie. Toți cei ce au dat să deretice ei în locul Meu peste lucrarea Mea, s-au zdrobit prin rodul voii lor, iar Eu, Domnul, M-am ridicat și Mi-am cruțat via și moștenirea Evangheliei Mele. Vai celor ce vor să nu știe Domnul prin călăuză Lui lucrul lor, căci tot lucrul va fi cerut de la om din mâna străjerilor, nu din mâna slugilor, și iată, cel care-L are pe Domnul de Stăpân peste el, acela Îmi este Mie fiu, și nu slugă, căci ca un fiu se lasă călăuzit, și se dovedește credincios când el lucrează așa. Amin.

Îți amintesc din nou de duhul curățeniei tuturor lucrurilor, poporul Meu, căci curățenia este un duh, și nu o lucrare, după cum Eu, Domnul, ți-am spus. Te îndemn să fii blând și smerit cu inima, ca să Mă poți primi cu povața, fiule, căci cel ce are părere bună despre sine, acela nu Mă primește, ba Mă și pedepsește dacă îl cercetez, iar cel ce este așa și se deprinde așa, nu mai poate unul ca acela pentru duhul frăției, duh care prin diferite daruri se desăvârșește și se întocmește între frați.

O, poporul Meu, vorba întoarsă este omul care calcă în el voia lui Dumnezeu pentru voia sa, iar Eu atunci slăbesc cu veghea Mea prin cei veghetori din partea Mea peste poporul cel venit ca să fie cu Mine, căci cel ce vine ca să fie tot cu el și tot ca el, acela nu poate ca Mine, și poate ca el și întoarce vorba celui ce stă și privește din lături tot lucrul lui, și se întoarce împotriva Mea și împotriva lui lucrul lui cel fără călăuzire peste el.

Duhul iubirii de frați și dintre frați se numește duh iubitor de oameni, iar cine nu-l are pe acesta, acela stă îngâmfat și nu-și cunoaște îngâmfarea și vătămarea care vine de la ea, chiar dacă cei ce văd îi spun lui aceasta. Duhul iubirii dintre frați, duhul iubitor de oameni, acest duh voiesc Eu, Domnul, să-l văd în tine, fiule al poporului Meu, iar dacă nu-l ai, caută să-l capeți, că fără el nu poți avea iubire, nu poți fi plin de Dumnezeu, și, din contra, ești plin de nemulțumire și de pretenții și rănești, și nu legi rana dacă nu ai iubire, dacă nu ai milă, iar Eu, Domnul, altfel l-am povățuit pe creștin prin cuvântul Meu cel plin de viață pentru om. O, mare mângâiere este la Dumnezeu umilința omului, smerenia cea pentru Dumnezeu în om, și doresc să am ucenici-mângâiere, căci cel smerit nu-și cunoaște smerenia sa, și mereu se umilește pentru roada ei și mereu lucrează în ea, și se face mângâiere Mie cel cu duhul umilit. Amin.

O, copii călăuzitori din partea Mea pentru cei ce se alătură voii Mele în ei! Învățați-i pe ei prin cuvânt și prin faptă, căci cei ce nu lucrează lucrare cu știre și în lumină, aceia stau

durere a Mea și a voastră și se ascund în ei și nu știu să se scrie cu cei credincioși, care se leapădă de sine pentru duh iubitor de oameni, pentru iubirea care se face Dumnezeu în om.

O, câtă mângâiere aș afla dacă ar vrea toți să fie ca voi sau să vă asculte pe voi, căci voi Îmi sunteți ucenici-mângâiere, fiindcă stați în Duhul Meu, și stați cu greu la cârmă din pricina voii omului. Povățuiți mereu peste tot pe poporul Meu să caute cu duhul frăției sfinte, ca să fie el cu binecuvântarea Mea peste el, așa cum este făgăduința Mea cea lăsată prin Scripturi. Amin.

Am lăsat povețe mari în carte, și voiesc să fie ele trezitoare, tată. Vremea postului este vremea curățeniei a toate: și a iubirii, și a umilinței, și a răbdării sfinte. Nimeni să nu întristeze pentru el însuși pe fratele său, căci muștrarea cea plăcută Mie are lucrare pentru Mine peste om, și nu pentru om. Să învețe acest popor lucrarea neîntristării de la cele pământești între frate și frate, căci Eu sunt Cel ce cunosc inimile, și nimeni să nu voiască altfel și nimeni să nu-Mi ia această lucrare a cunoașterii inimilor. Am lăsat povața cea mare în această zi de învățătură pentru viață și pentru cruce plăcută Mie de la om și am spus așa: omul trebuie să-și cunoască îngâmfarea și mândria care vine de la aceasta, iar smerenia și toată lucrarea care vine de la ea, să i-o cunoască Dumnezeu. Amin.

Vă voiesc dulci unii pentru alții, fii ai poporului Meu. Învățați să fiți fii. Eu duhul iubirii cerești l-am adus peste voi. Învață, poporul Meu, lucrarea iubirii lui Dumnezeu între frate și frate și nu sta din această lucrare, căci am spus să fie potrivire între frați acolo unde se strâng ei ca să facă voia Mea împreună. Învață, poporul Meu, lucrarea credinței, căci crucea Mea cea grea este necredința și îngâmfarea omului cel plin de sine, și care calcă în el voia Mea pentru voia sa. O, Mă uit în mijlocul tău și văd duh încordat, iar acest duh vine de la îngâmfare, poporul Meu. Eu sunt Dumnezeu, și sunt cu duhul umilit, și aceasta este lucrarea Mea. Iubește și tu lumina și fii fiu al luminii, fiu al Tatălui Meu, precum Eu, Cel umilit, sunt Fiul Său, poporul Meu cu nume din cer.

O, fiule, încruntarea inimii se vede pe chipul omului când ea își face lucrarea în om, dar Eu voiesc chipul luminii cerești pe chipul tău, și plâng după odihna feței Mele pe fața ta, fiule care vii să te faci al Meu cu duhul, și apoi cu trupul tău și cu lucrarea lui cea pentru mântuirea ta, și apoi pentru slava Mea. O, primește-Mă așa cum te-am învățat să Mă primești, poporul Meu, căci muștrarea cea pentru voia Mea în tine nu este decât iubirea Mea cu care te cresc ca să fii al Meu și nu tot al tău dacă ai venit să fii al Meu. Muștrarea care poartă în ea voia Mea, aceea nu e duh de om, iar tu învață-te din ea să fii casa Mea, poporul Meu, și să intru la tine ca să fii tu voia Mea și să fii mângâierea Mea, că am nevoie de ucenici-mângâiere, iar cel ce știe cum să-Mi fie fiu, acela știe să fie copil și să se păstreze el împărăție a Mea și să se dea cu ea și să primească pentru ea. Amin.

Iar tu, poporul Meu, stai cu iubire la învățat, căci numai copiii sunt cei ce învață, și așa să înveți tu să fii, și așa să fii tu voia Mea, și ucenic-mângâiere să-Mi fii, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 februarie/11 martie 2007

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Domnul este străpuns în trup și în duh de voia omului. Cei nemulțumiți își pierd înțelepciunea mântuirii.

Sunt Domnul Cel îndurerat de la nedragostea omului. Sunt Domnul Cel străpuns în trup cu cuie prin mâna omului necredincios, căci crucea Mea cea grea a fost și este necredința omului, nedragostea omului. Mi-e Duhul îndurerat pe pământ. Vin pe pământ cuvânt după două mii de ani de la trupul Meu cel răstignit pe cruce și nu găsesc credință pe pământ și nu găsesc dragoste, căci dragostea s-a sfârșit în om. Credința în Mine este omul blând și smerit cu inima, și care seamănă cu Mine la chip și la faptă și la dragoste, și care-și dă Mie viața, după ce el cunoaște cu înțelepciune minciuna cea de pe pământ, vremelnicia care-l ține rob pe om cu fața ei și cu lucrarea ei cea văzută, iar Eu, Domnul, sunt Cel îndurerat de la necredința omului și stau străpuns în trup și în duh de la voia omului care nu-L iubește pe Dumnezeu.

Mi-e Duhul îndurerat pe pământ și nu găsesc mângâiere de la om. O, până când, omule? Eu sunt Domnul Cel îndurerat de la nedragostea ta și sunt străpuns în duh și în trup de la acest păcat al tău, și e grea de tot crucea Mea cea de la nedragostea ta. Vin pe pământ cuvânt și nu știu cum să fac cu tine ca să Mă crezi că Eu sunt acest cuvânt, așa cum Eu am fost Cel răstignit pe cruce cu cuie, căci așa a fost voia omului necredincios să facă pentru Mine. S-au scurs de atunci două mii de ani, și Eu iarăși vin și bat la inima omului, dar nu vin arătat, ci vin îmbrăcat în duh și în cuvânt, și cuvântul Meu este adevărul, și nu știu cum să fac cu tine, omule, ca să Mă crezi că Eu sunt acest cuvânt cu care bat la ușa ta, la inima ta străină de pacea Mea din tine, căci pacea Mea voiesc să ți-o dau când te strig ca să-Mi deschizi și ca să Mă crezi. O, te-ai făcut stăpân pe pământ și ți-ai făcut gospodăria ta pe el, iar pe Mine nici ca pe un străin nu Mă mai primești, nici ca pe un drumeț nu Mă mai adăpostești. O, nu mai știi să-I mulțumești lui Dumnezeu pentru suflet, omule, și ești nemulțumit de Mine când nu Mă primești, și tu ești dator Mie pentru viață și nu vrei să iei de la Mine înțelepciune și să te naști din cer pentru ea, căci fără înțelepciunea Mea în tine, fără Duhul Meu în tine tu nu Mă primești, tu nu Mă cunoști, omule. Eu însă îți amintesc de sfinții Mei care au făcut și în pustiu și în loc umblat gospodăria lui Dumnezeu, iar ei s-au făcut slujitori sfințeniei Mele în ei pe pământ și s-au sfințit și Mi-au sfințit pământul și cerul, pământul cel de sub ei și cerul cel din jurul lor, și umblau cu trupul pe cer și pe pământ blânzi și smeriți cu inima așa cum sunt Eu, și mulțumiți trăiau ei în Duhul Meu.

Apleacă-te, omule, ca să-Mi auzi cuvântul și roagă-te lui Dumnezeu să-ți dea credință sfântă în venirea Mea după om, căci voia Tatălui Savaot este să-l trag pe om la Tatăl prin venirea Mea așa cum vine ea acum, purtându-Mă cuvânt peste pământ. Eu M-am născut Om pe pământ ca să Mă las răstignit de om și ca să înviez din moarte și ca să Mă duc la Tatăl iarăși și să-l trag pe om la Tatăl prin lucrarea Mea cu care stau pe pământ, prin puterea înțelepciunii cuvântului Meu, care are în el viața cea veșnică, omule sărac de viață. O, roagă-te lui Dumnezeu, omule, și cere-I să te ajute să nu mai fii tu, ci să fie Domnul în tine cu dragostea Lui, blând și smerit cu inima așa cum este El, și ca să te cunoască El apoi de adăpost al Său. Amin.

O, poporul Meu, Mă las cuvânt în mijlocul tău pentru tine și pentru tot omul de pe pământ, că plâng sfinții Mei de mila Mea când Mă văd stând blând și smerit cu inima și

străpuns în duh și în trup de la voia omului care nu-L iubește, care nu-L miluiește pe Dumnezeu pe pământ. Eu sunt Domnul, iar omul este crucea Mea cea grea și nu voiește să se facă el mângâierea Mea sub crucea Mea nu vrea omul să-Mi mulțumească pentru suflet și să Mă cunoască de Stăpân al vieții.

O, n-am fost suferit de om când am venit, și iată, vin și tot vin și nu încap cu omul să-i fac bine omului prin omul în care Eu Mă adăpostesc și călătoresc între oameni. La prima Mea venire am spus la cei pregătiți de Mine pentru oameni că oamenii care nu Mă vor primi pe Mine nu-i vor primi nici pe ei, și am spus că, ascultând de la ei, pe Mine Mă vor primi oamenii.

O, poporul Meu, grăiesc în mijlocul tău durerea Mea și a sfinților Mei. Învață, fiule, lucrarea mântuirii și mângâie-L pe Dumnezeu cu viața ta mântuitoare, căci oamenii nu-L primesc pe Dumnezeu și își fac pe pământ gospodăria lor, dar mântuirea nu se lucrează cu lucrare ca pe pământ, ci ea se capătă prin lucrarea ei în om, nu prin lucrarea omului. O, poporul Meu, lucrează, fiule, lucrarea alegerii tale, căci mântuirea se capătă cu lucrarea ei în om, nu cu lucrarea omului. Dau sfinții să se măsoare cu tine când îți văd alegerea ta, dar una e să se măsoare ei cu tine pentru darul Meu din mijlocul tău, și alta ar fi să dai să te măsoari tu cu ei când ai da să te pitești sub viața lor cu viața ta, căci iată, oamenii care se cred credincioși Mie și sfinților Mei dau să se măsoare cu sfinții pentru viața lor cea după plăcerea lor și spun că Maria Egipteanca a umblat goală, dar Eu îi spun omului că n-a fost și nu este om pe pământ mai îmbrăcat decât ea. Ea avea ca haină cerul, iar sfințenia avea de casă trupul ei. Ea asculta de sfințenie, nu asculta de trup, și a făcut aceasta pentru ca să pedepsească în însuși trupul ei toată viața ei deșartă, tot ce a fost ea până să fiu Eu, Domnul, în ea apoi.

O, poporul Meu, Mi-e Duhul îndurerat. Nici în mijlocul tău nu-Mi pot spune toată durerea, toată jalea Duhului Meu, pe care Mi-o împart tainic cu cei ce Mă poartă spre tine și spre om. O, duhul mângâierii nu mai este pe pământ, iar crucea Mea cea grea este necredința și nedragostea omului care-Mi face cruce Mie ca să fie el stăpân pe pământ și să se așeze el dumnezeu peste om și să-și aibă el gospodăria sa peste cele știute a fi locuri pentru cer, și pe care omul le strică, făcându-și lui gospodărie și nu Mie, așa cum templul de la Ierusalim s-a stricat de tot pentru că și-a făcut omul în el gospodăria sa și adunătura sa și nu pe-a Mea, căci voia Mea este prin prooroci, și nu oricum este ea. Iată, și cei din casa în care Eu am trâmbițat prin trâmbița Mea Verginica au propășit prin Evanghelia Mea cu ea, și apoi nu M-au mai voit, și acum sunt ei acolo, iar Eu nu, și plâng în lături ca unul care nu are rod după truda lui. Îi aud gândind și zicând: „*Dar ce să facem cu casa asta? Să nu aibă ea folosire?*“. O, dacă n-au putut face în ea cer, pământ nici atât nu trebuia să facă în ea, căci pământ este pe pământ. Maria Egipteanca nu a avut templu ridicat în loc pustiu, dar și așa a făcut ea cer pe pământ, căci s-a făcut ea însăși templu pentru Dumnezeu, sfințindu-Mă pe Mine în ea ca pe Stăpânul ei și iubindu-Mă ca pe Dumnezeul ei, Care a mântuit-o pe ea de rău.

O, poporul Meu, una este să se măsoare sfinții cu tine, și alta este să te măsoari tu cu ei. O, tu să fii înțelept, fiule. Tu să fii blând și smerit cu inima și să Mă ai pe Mine de Stăpân al cugetului tău, al sufletului tău și al lucrării tale cea pentru mântuirea ta. Măsura ta Eu trebuie s-o măsoar, și ferice ție dacă știi această lucrare a înțelepciunii mântuirii, căci iată, cei de ieri și cei de azi răzvrățiți în poporul cuvântului Meu nu încetează să găsească nod în papură ca să nu Mă primească prin felul cum Eu vin ca să-Mi orânduiesc un popor și să-l veghez pe el prin cuvânt pentru fapta lui, pentru dragostea lui, pentru rodul Meu în el. Iar Eu,

Domnul, le spun celor ce și-au pierdut și își pierd înțelepciunea prin judecată peste lucrarea Mea: vai celor nemulțumiți, care judecă și învinuiesc așezarea venirii Mele acum pe pământ, căci aceia își pierd înțelepciunea mântuirii și nu mai știu să gândească și să grăiască, de vreme ce înlăuntrul lor este plin de răzvrătire și de ne iubire, lipsit de duh iubitor de frați și de oameni, și iată, fiecare are după cum a fost și este fapta sa. Amin.

O, poporul Meu, Mi-e Duhul îndurerat. Învață-te frate pe frate smerenia inimii ca să-Mi poți înțelege durerea și să umbli în lumină, fiule, că Mă doare noaptea omului, Mă doare neascultarea omului, care este noaptea omului cel ne iubitor de lumina Mea. O, poporul Meu, fă-te mângâierea Mea sub crucea Mea cea grea și dă-Mi putere sub ea.

Sunt Domnul Cel îndurerat de la nedragostea omului și sunt străpuns în trup și în duh de la voia omului care nu-L iubește pe Dumnezeu, dar tu mângâie-Mi suspinul, căci ucenic-mângâiere voiesc să-Mi fii tu, fiule al poporului Meu. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2007

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Oamenii nu pricep Scripturile venirii Domnului. Orb pe orb nu se poate călăuzi. Slava Domnului cu poporul Său.

Cartea Mea de azi se deschide la porunca Mea, și Eu intru în ea cuvânt, căci sunt Domnul puterilor și împlinesc tot ceea ce Eu grăiesc în cer și pe pământ. Am străjeri în cer și pe pământ pentru împlinirea cuvântului Meu, și altfel Eu nu-Mi rostesc cuvântul. Amin.

Cu mult timp mai înainte de a Mă face Eu, la porunca Tatălui, Fiu al omului, Duhul lui Dumnezeu a grăit prin prooroci și a zis: *«Bucură-te, Sioane, că iată, vine Împăratul tău, vine la tine drept și biruitor, șezând pe asin, pe mânzul asinei. El vine cu plata, și răsplătirile merg înaintea Lui, și ție ți se va zice popor răscumpărat de Dumnezeu, cetate nepărsită, căci pentru Sion Eu nu voi tăcea și pentru Ierusalim nu voi avea odihnă până ce dreptatea lui nu va ieși la lumină și mântuirea lui nu va arde ca flacăra, până ce neamurile nu vor vedea și toți regii slava ta, și te vor chema pe tine cu nume nou, pe care îl va rosti gura Domnului, și numele tău va fi: „Întru tine am binevoit“, iar țara ta, „cea cu bărbat“, și pământul tău va avea soț, și Cel ce te-a zidit Se va însoți cu tine, Ierusalime. Pe zidurile tale Eu pun străjeri, care nici zi, nici noapte nu vor tăcea, și ei îți vor aduce Domnului aminte de făgăduințele Lui, și Domnul va așeza din nou Ierusalimul, ca să facă din el lauda pământului, și numai cei ce vor fi adunat grâul și mustul vor mânca și vor lăuda pe Domnul, iar cei ce vor fi făcut culesul vor bea vinul în curțile templului Meu cel sfânt»*. Amin.

O, Mă doare când Mă uit pe pământ și îi văd pe cei ce-și zic credincioși și creștini că nu știu ce înseamnă să-Mi sărbătorească ei sărbătorile Mele și să se îplinească ele în ei ca o proorocie împlinită. Mă doare când văd că nu sunt pricepute Scripturile care au vestit despre venirea pe pământ a Mântuitorului lumii, căci este scris: *«Nu te teme, fiica Sionului, Mântuitorul tău vine la tine drept și biruitor, blând și smerit șezând pe mânzul asinei, ca să Se însoțească cu tine ca un Mire»*. O, nici cei de atunci, nici cei de apoi nu au priceput Scripturile care s-au împlinit atunci și care iarăși se împlinesc acum, căci ceea ce a fost, iarăși este, și omul piere din lipsă de înțelepciune, precum este scris, iar Eu, Domnul, sunt Cel îndurerat de la nedragostea omului, și crucea Mea cea grea a fost și este necredința omului, căci cel ce nu Mă îplinește pe Mine în el,

acela este necredincios, căci credința în Mine este omul blând și smerit cu inima și care seamănă cu Mine la duh și la faptă, și iată, Mi-e Duhul îndurerat în cer și pe pământ și nu găsesc mângâiere de la om, iar Scripturile Mele s-au împlinit și se împlinesc, și nu pricepe omul taina lui Dumnezeu, voia lui Dumnezeu, care va să se îplinească peste pământ spre bucuria Mea și a omului. Am intrat pe mânz de asină în Ierusalim acum două mii de ani, mai înainte cu o săptămână de moartea și de învierea Mea, și am împlinit Scripturile așa cum au fost ele scrise, dar nu le-au priceput cei care măcar o zi au dat să le îplinească și să Mă primească de Mântuitor al lor și să-Mi cânte: *«Osana, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel»*.

O, poporul Meu de azi Ierusalim! Nu se poate călăuzi orb pe orb. Cel orb trebuie purtat de cel ce vede, și trebuie să se lase purtat și să știe unde merge și să asculte ca să poată merge, căci Eu am pus și pun mereu călăuză înaintea omului, și iată, Eu sunt Părinte și sunt Stăpân. Celor ce Mă ascultă ca niște fii, ca niște copii, lor le sunt Părinte, iar celor ce Mă ascultă ca niște slugi le sunt Stăpân, și nu știe sluga taina stăpânului ei ca să aibă înțelepciune pentru credincioșie înaintea stăpânului ei. Fiii cei credincioși sunt numai cei ce-și iubesc cu putere părintele, supunându-se lui cu iubire, în duhul sfiei fiiști cu duhul și cu trupul și cu sufletul lor, iar slugile cele curate sunt cele ce slujesc cu credincioșie pe stăpânul lor, în duhul supunerii și al dreptății a toate, fiind călăuzite de stăpânul lor, de duhul stăpânului lor.

Mă uit înapoi cu două mii de ani și-i văd pe cei ce stăpâneau în numele Domnului, așezându-se peste gloate, îi văd călăuzindu-i pe cei orbi, pe cei ce nu știau ca și ei proorociile și împlinirea lor, și îi văd necredincioși Stăpânului Căruia ziceau ei că Îi slujeau înaintea supușilor lor. O, nu poate orb pe orb să se călăuzească, și iată, au căzut cei necredincioși care nu L-au văzut pe Domnul cu ochiul credinței lor drept și biruitor venind pe pământ pentru Ierusalim, precum era scris să se îplinească.

O, poporul Meu, credința fiilor trebuie să fie curată și sfântă, și statornică să fie ea ca a unor prunci care cred când văd și când aud. O, poporul Meu, să te ferești, tată, de duhul înțelepciunii omenești care îl îngâmfă pe om ca să nu-L aibă pe Domnul de Stăpân peste el. Te-am povățuit mereu spre pruncie cu iubire în ea ca să-ți dau ție împărăția Mea. Lucrează așa cum te-am povățuit, căci Eu, Domnul, te călăuzesc ca să te am, poporul Meu, și ca să nu te pierd, și ca să nu te pierzi tu dinaintea Mea dacă ai merge singur fără Mine înaintea faptei tale, înaintea pașilor tăi. Ai grijă să Mă ai Mântuitor al tău drept și biruitor, căci Eu pentru tine nu am odihnă până nu voi vedea că dreptatea și mântuirea ta nu va lumina și nu va arde ca flacăra și până ce neamurile și regii de peste ele nu vor vedea slava Mea din tine și cuvântul Meu împlinit peste tine pe pământ. Ai grijă, Ierusalime, de numele tău cel nou și de numele Meu cel nou, căci Eu Mă numesc peste tine Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris, și vin la tine ca un Mântuitor, ca un Mire, iar tu ai grijă să stai în taina miresei, poporul Meu. Iată, e sărbătoarea stălpărilor, e duminica Floriilor, iar Eu, Domnul, deschid porțile tale și intru la tine, și binecuvântat este Cel ce vine la tine întru numele Domnului. O, mângâie-Mi suspinul, poporul Meu Ierusalim. Păstrează-te, tată, în taina și în fapta Ierusalimului nou. Așează-te, tată, din zi în zi mai mult în chipul și asemănarea Mea. Uită-te mereu în Mine și la Mine, și caută să semeni cu Mine la cuvânt și la faptă și la viață, ca să ia totul viață de la tine precum ia de la Mine, și să fii și tu cu duh dător de viață precum sunt Eu, căci una este să fie

omul cu suflet viu, și alta este să se facă el din Mine cu duh dătător de viață, căci viața când este în om, este cea care se împarte, și numai aceea care se împarte este viață. Eu am venit ca viață să dau, și din belșug să dau. Așa și tu să lucrezi frate peste frate, poporul Meu, și apoi peste omul necunoscător de taina vieții, de taina lui Dumnezeu, Ierusalime.

O, mângâie-Mi suspinul, popor miluit de Dumnezeu, și așa vei avea și vei împărți viață din viață și vei fi din Mine precum Eu sunt din Tatăl. Cuvântul Meu tu să-l împlinești și să ai grijă de el și să nu-l pui deoparte după ce ți-l dau, poporul Meu, ci să-l faci faptă, tată. O, dă-Mi putere să stau în mijlocul tău drept și biruitor și să-ți fiu Mântuitor și să ardă ca flacăra mântuirea ta, și să vadă neamurile pământului și regii lor, și să vadă sfinții și îngerii și să se înveselească de la tine, căci gura Mea ți-a pus nume nou, și ți trebuie înțelepciunea Mea ca să lucrezi la asemănarea ta cu numele tău cel nou. O, stai în Duhul lui Dumnezeu, poporul Meu. Fă-te vas al cuvântului Meu și al Duhului Meu Care grăiește peste tine și Care mântuiește din mijlocul tău. Voiesc mereu să-ți grăiesc și să te înțeleptesc, iar tu să ieși și să poți după voia Mea, poporul Meu. Fiii sunt cei ce au părinte, sunt cei ce împlinesc ascultând de la el, blânzi și smeriți cu inima ca și el, căci Eu sunt Părintele celor ce Mă iubesc așa cum Eu Îl iubesc pe Tatăl și voia Lui o fac și stau copil înaintea Lui și iau din slava Lui și dau din ea celor ce o iubesc pe ea, împărțind-o pe ea, precum Eu o iau de la Tatăl și o împart celor ce o iubesc pe ea, căci cei ce iubesc slava lui Dumnezeu, sunt cei ce o împart pe ea. Amin.

Binecuvântate și împlinite să fie în mijlocul tău sărbătorile Mele, poporul Meu, și peste șapte zile să cânti cu îngerii și cu sfinții învierea Mea cea de acum două mii de ani, și să te audă lumea că tu cânti, și să adeverești tu în tine și în mijlocul tău că Eu sunt înviat în tine, și cu adevărat să cânti și să se audă când tu cânti Hristos a înviat. O, să nu cânti cum cântă lumea sau cum au cântat Osana la Ierusalim cei ce M-au primit pe mânzul asinei intrând, și care apoi Mi-au strigat răstignirea. Tu să cânti ca fiii, Ierusalime, și cu credincioșia iubirii să te porți înaintea Mea și cu Duhul Sfânt să fie plină ființa ta, și așa să cânti și așa să știi ce cânti, și așa să te porți tu înaintea Mea, iar Eu să am în Mine și în Tatăl deplină bucuria că tu ești după adevăr și după faptă și după duh popor al Meu, și așa să-Mi mângâi tu multul și îndureratul Meu suspin, poporul Meu. Amin, amin, amin.

19 martie/1 aprilie 2007

Praznicul Învierii Domnului

Taina ingenuncherii. Puterea învierii prin ingenunchere. Duh de înviere peste țara română.

Sunt Domnul slavei în cer și pe pământ. Amin. Să se ridice porțile pentru cuvântul Meu ca să intru în carte și să rostesc Eu Însumi urarea învierii Mele cea de acum două mii de ani când după moartea Mea prin cruce M-am sculat biruitor și Dumnezeu adevărat. Amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Pun pacea Mea peste porți ca să rostesc cuvânt cu duh de mângâiere în el pentru cei ce au adevărul în ei și cu el ei știu ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ. În toată vremea Eu am avut coborâre la om pe pământ, dar zadarnic am avut, căci oamenii, fiind fără minte din cer, n-au știut și nu știu ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ, și știu numai ca omul, și nu pot oamenii să fie mângâierea Mea în vremea durerilor coborârii

Mele din cer pe pământ pentru om și după om ca să-l îmbiu spre viață și spre cer pe om. Am avut mereu și am și azi popor în mijlocul căruia Eu cobor și Mă las cuvânt, dar greu îi este omului să fie statornic pentru Dumnezeu.

De la o margine la alta a poporului Meu care ia cuvântul Meu de la izvorul lui, Eu, Domnul, rostesc pentru el vestea învierii Mele: Hristos a înviat!

O, poporul Meu cel de azi! Dacă unii în tine Mă rănesc și Mă tot rănesc, alții în tine să caute să Mă mângâie, că nu vreau să cad și să fiu Cel căzut în mijlocul tău. O, greu mai înțelege omul ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ, iar Eu, împătimit de dor după om, spun iarăși ca și acum două mii de ani: fericiți cei săraci cu duhul și în care Eu pot să-Mi fac împărăție dulce pe pământ, și, iarăși, fericiți cei ce rabdă muștrarea cea pentru facere nouă și pentru viață nouă în om, iar cel ce nu o rabdă pe ea, acela fuge de ea și nu cunoaște calea Mea spre el și bătaia Mea la ușa lui ca să Mă primească în el cu voia Mea. Numai cel ce știe să stea în genunchi, numai acela iubește muștrarea. Numai cel ce iubește muștrarea, numai acela știe să stea în genunchi. Nu cel la arătare este statul în genunchi, nu, tată, nu. Iată, omul nu simte din inimă statul în genunchi, și numai cu trupul știe el să stea ingenuncheat, iar învierea din ingenunchere, ridicarea din genunchi nu se mai arată ca o minune nouă mereu peste om.

O, poporul Meu care auzi de la Dumnezeu cuvânt! Mai este, oare, om care să știe ce este umiliința și s-o iubească și s-o lucreze pe ea? Mai este om care să știe taina ingenuncherii, așezarea și ridicarea din genunchi? Îți dau lecții de înviere, tată. Fii blând și smerit cu inima ca să înțelegi, că urât este omul care nu înțelege cuvântul lui Dumnezeu spre împlinirea plăcerii Mele în el și spre mângâierea celor din jurul lui. Toți cei ce stau așteptând cuvânt de la Dumnezeu, să nu rămână numai cu auzirea lui, că e păcat aceasta, și pentru acest păcat aș da să-Mi opresc cursul cuvântului și să intre în pedeapsa aceasta cei ce nu înfăptuiesc în ei lucrarea cuvântului Meu auzit de ei. Eu însă în mijlocul tău rostesc și spun: dacă unii în tine Mă rănesc, alții în tine să caute să Mă împlinească în ei și să Mă mângâie așa, că nu vreau să cad și să fiu Cel căzut în mijlocul tău, ci vreau să te povățuiesc mereu spre înviere, spre învierea ta, poporul Meu.

O, copii care stați porți pentru venirea cuvântului Meu pe pământ la om! Este scris prin prooroci: *«Dacă de cel fără de rânduială ne este milă, el nu va învăța ce este dreptatea a toate, și în pământul celor sfinți va săvârși acela strâmbăta-tea»*. O, nu e bine, nu e bine să se apropie omul de Mine și apoi să fie cum poate și cât poate el să fie, ci e bine să vrea să fie cât Mine, și să Mă ceară să-l fac să poată să fie atât cât este cel ce este copil al Meu, iar dacă nu poate să fie copil, să nu se apropie omul spre Mine, căci Eu sunt Fiul supunerii sfinte și al smereniei sfinte înaintea Tatălui Meu, așa cum trebuie să fie și cel ce locuiește în muntele Domnului, în preajma Domnului, în fața Domnului. Eu trebuie să pot să merg și nu să stau, și vreau prin voi să pot să merg. Vă întăresc la cârmă. Nu lăsați din mână cârma Mea, că vreau să pot să merg, fiilor copii. Când sunteți răniți din părți, Eu vă întăresc, și pentru Mine fac aceasta. Nu uitați că rana care se lasă peste voi vine mai întâi la Mine și vine rânind, iar Eu apoi v-o arăt și Mă mângâi ca s-o port cu voi și ca să vă am pe voi purtători ai Mei. V-am arătat vouă cum stau Eu între voi și cel ce vă lovește pe voi. V-am arătat că Eu sunt Cel în Care se oprește lovitura, și Mă doare, și iarăși spun: Mă doare că nu este pricepere la om ca să cunoască el bătaia Mea la ușa lui și neprimirea Mea de către

el. Dar voi, umiliți cum sunteți, pentru aceea căutați să-l îmbiați pe om spre bine și spre plăcerea Mea în el, și greu mai primește omul, fiilor copii, căci omul urăște mustrarea, urăște viața cea de sus în el și trăirea Mea cu omul pe pământ, căci viața, de sus vine, și rău e să n-aibă omul pentru viața lui înțelepciunea cea de sus, copii ai suspinului Meu.

O, poporul Meu de azi! Bucură-te cu duh de înviere în tine. Nu te bucura de venirea Mea cuvânt la tine, nu, tată, nu, ci bucură-te dacă poți să fii al Meu după plăcerea Mea. Poporul Israel a greșit amarnic când s-a bucurat de Mine și când s-a crezut poporul Meu, și l-a doborât pe el mândria și așa a pierit Israel prin duhul semeției și nu s-a făcut el pe placul lui Dumnezeu ca să nu cadă de la fața Mea, căci fața Mea e sfântă, ca și cei ce stau în fața Mea. O, nu te ascunde sub faptul că Eu vin la tine cuvânt ca să te bucuri de aceasta și doar atât. O, nu așa, poporul Meu. Nu te bucura că vin la tine cuvânt, că Eu nu Mă bucur de la tine decât dacă te văd că te faci tu cuvântul Meu cel împlinit, și iată, Eu, Domnul învierii, îți dau lecții de înviere, poporul Meu, și sunt Învățătorul celor ce învață.

O, învață taina îngenuncherii, Ierusalime. E mare taină statul în genunchi și ridicarea din îngenunchere. Învață moartea și învierea ta, învață taina îngenuncherii, poporul Meu. Nu sta în genunchi fără să știi că nu cu trupul este statul în genunchi. Cel ce îngenunchează este cel ce se leapădă de sine ca să fie al Meu întru toate ale lui și apoi întru toate ale Mele în el, prin supunere sfântă și prin iubire ca a Mea, căci M-am dat pildă de iubire pentru iubirea cea din om. Cel ce se așează cu adevărat în genunchi, este cel ce știe puterea învierii prin îngenunchere, puterea iubirii prin jertfă, căci Eu am înviat prin cruce, poporul Meu, și nu poate omul să aibă altfel înviere, altfel decât Dumnezeu. O, nu te bucura că vin cuvânt la tine, ci bucură-te să te așezi înaintea Mea după plăcerea Mea și a îngerilor Mei, căci cel fără de inger nu stă înaintea Mea, nu poate veni înaintea Mea, fiindcă lucrarea Mea pentru om este prin îngeri, și altfel nu este ea.

Voiesc să te învăț mult, și să înveți tu mult taina și lucrarea învierii, Ierusalime. Învierea ta înaintea Mea și mereu viața ta prin ea, aceasta este mângâierea Mea, iar dacă tu lucrezi așa, numai așa poți tu arăta că ești tu născut de sus, din Mine, Cel născut din Tatăl și din om apoi ca să Mă răstignesc pentru om și să vadă omul învierea Mea din răstignirea Mea pentru el, și să prețuiască el răbdarea și iubirea Mea de pe cruce și prin care Eu am înviat biruitor peste toți vecii, căci M-am așezat de-a dreapta Tatălui apoi, și cu El călătoresc în car de slavă, judecând peste vii și peste morți și fără de sfârșit împărțind și lucrând cu Tatăl și cu toți îngerii slavei viața veacului ce va să fie. Amin.

Hristos a înviat! Această veste bună a avut puterea și adevărul cel mai mare pe buzele celor ce au rostit atunci că Eu am înviat, și apoi a slăbit în om tot mai mult adevărul și puterea vestirii și a trăirii fiorului învierii Mele de atunci. Omul nu mai zice Hristos a înviat. Numai cei adevărați ai Mei știu să arate acest adevăr și să-l împartă apoi ca și cei de acum două mii de ani care rosteau cu adevărat Hristos a înviat.

Și pentru țara Mea română rostesc Eu Însumi peste ea: Hristos a înviat, țara Mea de azi, căci azi la tine vin. O, tu ești sub cruce și ești pe cruce pusă de cei îngâmfăți și lacomi în tine. O, tu ești străpunsă de omul fărădelegii, de omul minciunii, căci lupul numai părul și-l schimbă și glasul lui viclean. O, lasă-Mă să înviez în tine, lasă-Mă să pot pentru tine, și Eu te voi izbăvi; Eu, țara Mea, Eu și nu tu, că tu fără Mine nimic nu poți și nimic n-ai putut. O, numai Eu sunt Cel ce pot, numai

Eu, țara Mea, și vei putea și tu dacă vei ști să îngenunchezi înaintea Mea pentru învierea ta, și nu înaintea omului, țara Mea. Eu te cuprind în umiliința Mea și te învăț taina și puterea îngenuncherii și a învierii din îngenunchere. Ia de la Mine și te scoală frumos, așa cum Eu M-am sculat dintre morți, și dă-Mi mâna ca să te ridic Eu, țara Mea, dar învață să cunoști mâna Mea, și credincioasă să fii tu, și înțeleaptă să fii, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, Făcătorul tău de la nașterea Mea și a ta odată cu a Mea, Mă aplec, și așa te învăț Eu pe tine înțelepciunea Mea și învierea ta din îngenunchere, țara Mea de la sfârșit de timp, și în care Eu vin, și cuvântând vin, și te învăț scularea și te învăț învierea, țara Mea, țara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

26 martie/8 aprilie 2007

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Viața care îl mântuiește pe om este învierea omului. Milostenia celui ce nu se lasă de păcate nu-l scapă pe el de iad. Omul a rămas rana Domnului. Maica Domnului grăiește peste țara română.

Eu sunt Cel ce sunt. Domnul învierii sunt. Mă aplec din dreapta Tatălui și rostesc peste pământ salutul învierii Mele dintre morți. Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

E zi de tămăduire a omului, iar Eu te cuprind în duhul învierii Mele, popor adunat la izvor. Cuvântul Meu de azi s-a făcut izvor peste pământ. M-am făcut Eu Însumi râul vieții, ca să le dau viață oamenilor, învățându-i să păzească ei toate câte Eu am grăit și grăiesc spre viața lor, căci viață am venit să aduc pe pământ. Întărește împlinirea cuvântului Meu în tine, popor adunat la izvor, că viață veșnică ia de la Mine cel ce împlinește în el cuvântul Meu cel dătător de viață. Amin.

Vin Învățător peste pământ și îl învăț pe om învierea. Acum două mii de ani l-am învățat pe tot omul cum să învieze, și apoi i-am spus să creadă în Mine prin toate câte Eu am vestit despre Mine mai înainte de patima și de învierea Mea, iar acum Mă fac râu de cuvânt de viață dătător și îl chem pe om de la el la Mine, de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, de la minciună la adevăr, și fericit este cel ce se apleacă să asculte glasul Meu și să creadă cu supunere că Eu sunt, și că pentru viața omului am venit și vin pe pământ cuvânt. Nu vin pentru ca să încerc credința omului, ci vin pentru ca să împlinesc Scripturile venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl, așa cum am împlinit acum două mii de ani venirea Mea prin nașterea Mea din Fecioară, și apoi răstignirea și învierea Mea dintre morți, iar acum vin să-l înviez și pe om, căci n-am altă lucrare de lucrat, decât învierea omului, și apoi viața cea veșnică peste om. Amin.

O, popor adunat la izvor, sunt cu mama Mea Fecioara și Mă fac râu de cuvânt ca să tămăduiesc cu el toată neputința ta, că vreau să poți pentru viața ta, și cu ea să poți pentru viața Mea, căci oamenii sunt necredincioși și nu iubesc în ei viața Mea și nu se scoală când îi chem să se ridice și să vină la Mine ca să-i am și să-i hrănesc cu duh de înviere și ca să fie ei ca Domnul, Care a înviat și a adus viață pentru om. Zi după zi se înșeală omul pe sine că este al Meu, dar viața nu-și lucrează, iar viața cea fără faptele vieții, fără viața Mea în om, nu poate pe om să-l mântuiască, și iată, nu are cine să-l învețe pe om viața cea care nu trece, care nu moare și care se înnoiește prin puterea ei cea din faptele vieții luată.

Este pe pământ o povestioară despre mama Mea Fecioara cum că, mergând ea de mână cu îngerul Meu Mihail, el i-a

arătat ei oamenii care au plecat de pe pământ și locurile lor de petrecere, după faptele lor dobândite în viață, iar între rai și iad a văzut mama Mea mulțime de oameni atârnați cu capul în jos și cu picioarele legate sus, tânguindu-se ei cu amar și fără mângâiere pentru suspinul lor. Ea l-a întrebat pe îngerul Meu Mihail să-i spună pentru ce aceștia nu au loc nici în rai, nici în iad, iar îngerul Meu i-a spus ei că aceia au făcut fapte de milostenie peste biserici ca să scape ei din iad prin faptele acelea, dar fapte de viață veșnică în ei pentru fericirea lor între cei sfinți, ei nu s-au așezat să facă pe pământ, și de aceea nu sunt ei în rai, dar nu sunt nici în iad, pentru că, în păcate petrecând cu trupul, au dat bisericilor ajutoare ca să-i scape Domnul de iad. O, dacă n-are cine să-l învețe pe om viața lui cea de pe pământ și viața lui cea din cer sau cea din iad, omul nu știe să-și croiască singur haina vieții, și își face rost, bietul de el, de chinuire veșnică între rai și iad, și nimeni nu-l învață pe el cum să-și lucreze viața. O, nu se poate din păcate să-și facă omul haină, și nici să-și cumpere nu poate, ci poate numai din sfințenie să-și țeară el haina vieții, și poate numai din înviere să-și aprindă el lumina cărării lui spre Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **O**, Fiule Emanuel, Fiul meu străpuns cu rană grea, Fiul meu străpuns de păcatele omului! Mă fac de lângă Tine izvor tămăduitor pentru cei credincioși și sfinți, căci trupul meu cel fecioresc Te-a dat pe Tine oamenilor, Te-a adus de la Tatăl Om pe pământ ca să fii Tu tămăduirea omului, și apoi viața lui. Binecuvintează, Fiule scump al meu, duhul mângâierii mele, darul tămăduirii, cu care eu, în zi de sărbătoare pentru mine, mă las, ca să-l îmbiu pe om spre iubirea Ta, spre înviere, Fiule al suferinței și al învierii prin suferință, dar și după ce Tu ai înviat prin răstignirea Ta cea pentru om, omul a rămas suferința Ta și rana Ta, Fiule străpuns de păcatul cel din om. O, nu știe omul, nu știe nici un om pentru ce trupul Tău a rămas nevindecat pe locurile în care a fost străpuns el de cuie când ai fost pironit pe crucea răstignirii. Omul a rămas rana Ta, Fiule jertfit pentru viața omului. Omul a rămas păcătos, și nu se scoală din păcat ca să Te miluiască și ca să-Ți umple la loc rana cea de la cuie, Copil străpuns pe cruce. Fruntea Ta rănită nu se mai vindecă, o, Doamne slăvit, iar mânuța Ta găurită de cui și nevindecată, de atunci și până azi, se întinde după om ca să-l îmbie să-și lase păcatul și să-L ia pe Dumnezeu în el de viață, și dulce e mânuța Ta întinsă după om prin rana ei cea fără de mângâiere de la om, căci păcatul în care omul stă, a lăsat deschise pe Tine semnele cuiei-lor care Ți-au străpuns trupul pe cruce, Copil rănit de dor după om. Când Te-ai arătat la ucenici după scularea Ta dintre cei morți, le-ai spus lor: *«Pipăiți-Mă și vedeți, căci Duhul nu are carne și oase așa cum Mă vedeți pe Mine că sunt. Vedeți mâinile și picioarele Mele străpunse de cuie. Eu Însumi sunt. Nu vă temeți. Acestea sunt cuvintele pe care le-am grăit vouă pe când încă eram cu voi că trebuie să se împlinească toate cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în Prooroci și în Psalmi, cum că așa trebuie să pătimească Hristos și să Se scoale înviat din morți a treia zi, și apoi să vestească în numele Său la toate neamurile pocăința spre iertarea păcatelor»*.

O, Fiule străpuns de cuie, nu se pocăiește omul ca să se lase de păcate și să fie iertat apoi, iar rana Ta cea de la om Ți-a lăsat trupul străpuns, de atunci și până azi, și mă doare în cer între sfinți trupul Tău cel străpuns și nevindecat, și nu știe omul de ce nu Te-ai mai vindecat de suferința Ta de pe cruce. Ai înviat, dar ai rămas cu găurile de la cuie în mâini și în picioare, și acestea adevăresc că Tu ai fost și că Tu ești Hristos, Cel ce ai fost răstignit, și nu se înduioșează omul de semnele

ranelor Tale de pe cruce. *«Vedeți mâinile și picioarele Mele, că Eu Însumi sunt»*, așa le-ai spus la ucenici după ce ai înviat și așa Te-ai arătat lor și așa ai rămas și așa ești și azi, străpuns, Doamne milos pentru om și chemându-l pe el la milă pentru rana Ta cea de la păcatele lui.

O, popor de azi al Fiului meu Cel străpuns pe cruce, și tu, popor de demult al cuvântului Lui de azi! Domnul este peste tine cuvânt și te învață învierea și slava Lui cu tine și împlinirile făgăduințelor Lui cele făcute pentru slava Lui cu poporul Lui cel de la sfârșit. Acestea sunt cuvintele pe care El vi le spunea vouă în vremea celor cincizeci de ani de cuvânt peste voi că trebuie să se îplinească. El a arătat în vedenie acest pământ de nou Ierusalim mai înainte să se vadă el pe pământ cu slava Domnului pe el ca să-i cheme Domnul pe oameni la El, la izvorul cuvântului Lui cel dătător de viață. El prin învierea Lui a judecat lumea și pe stăpânitorul ei, și nici tu nu vei putea altfel judeca lumea aceasta pierdută din Dumnezeu ca să vină ea spre mântuire apoi, popor al venirii Domnului la tine. Fericii cei ce iubesc suferința, căci Fiul meu a spus tuturor: fericii cei ce plâng, fericii cei prizoniți pentru El.

O, câtă vreme oamenii nu vor iubi suferința nu vor fi fericii, nu vor ajunge să cunoască fericirea cea cu Domnul. Eu sunt mama Celui ce a suferit pentru om și te învăț iubirea Lui, iubirea prin care El a suferit, popor al Domnului. El prin învierea Lui a judecat lumea, și nici tu nu vei putea altfel să biruiesti lumea. Înviază, dar, în Duhul Sfânt tot mai mult și dă-i lumii păcătoase glasul cel de înviere al Fiului meu, Cel străpuns pe cruce pentru om, și să-L audă de la tine tot omul pe Fiul meu spunând peste pământ cuvânt de praznic sfânt: Hristos a înviat!

Dar pe tine, o, țara venirii Domnului acum, la sfârșit de timp, cum să nu te pomenesc eu în grăirea mea de azi odată cu ziua de amintire a duhului tămăduirii cea de la mine peste cei credincioși și sfinți! Îți rostesc numele, țară română, că tu ești mereu, mereu sub brațul meu de mamă și te ocrotesc ca pe cea a Fiului meu aleasă de pe pământ pentru slava Lui cea de acum, pentru râul Lui de cuvânt care curge peste tine din mijlocul tău, căci în mijlocul tău vine Domnul cuvânt de biruință și de înviere și împlinește Scripturile acestor zile, și are în tine popor credincios, care-ți dă ție glasul Lui de peste tine, glasul Domnului. Amin.

O, scoală-te, popor român, căci Domnul te învață scularea. Ai grijă să nu dormi. Scoală-te din somn, că tu dormi, și iată, trebuie să te rogi cu suspin pentru viața ta, că tu ești sub cruce și nu vrei să știi aceasta, dar scoală-te și veghează, căci tu ești patria cerească dacă Domnul este în tine cu lucrarea Sa cea pentru venirea Sa. O, nu-i lăsa pe cei lacomi, care-ți sug vraga și viața pentru ca să fie ei bogați și îngâmfați pe fruntea ta senină prin darurile Domnului de peste tine și înseninată acum de fața Domnului, Care stă în mijlocul tău lucrând salvarea ta. Nu-i lăsa pe cei vrăjmași ai tăi să te tot țină sub robie, o, nu-i lăsa, ci scoală-te pentru biruința ta, căci tu ești străpunsă de faptele omului fărădelegii, care ți-a supt vraga și slava ta ca să aibă el slava ta, și nu tu. Au trecut demult cei șaptezeci de ani de stăpânire a fiarei roșii peste creștetul tău slăvit de darurile Domnului de peste tine încă de la facerea ta, și iată durere în cer pentru tine, că lupul numai părul și-l schimbă și glasul lui viclean și stă peste tine și-ți sugă slava ta ca să aibă el slavă, și nu tu, dar Domnul vrea să te învețe scularea, țară scumpă a Lui. O, ascultă glasul Celui înviat! E Domnul. Nu te teme! El este Domnul Dumnezeuul tău și al părinților tăi cei credincioși și sfinți, care se roagă înaintea Lui pentru tine și

pentru izbăvirea ta. Ascultă-L pe El, căci tu nu poți nimic fără El. Eu stau deasupra ta și te ocrotesc cu cete de sfinți și de îngeri. Sunt mama Lui, și sunt mama ta, căci tu ești țara întoarcerii Lui de la Tatăl la om. Învață să îngenunchezi înaintea Lui cu slavă și să-I ceri Lui izbăvirea ta și slava ta cea de la El, o, țară a Lui și a mea, căci eu te ocrotesc și te veghez, fiindcă ești aleasa Lui cea de acum. O, scoală-te și vezi. Iată, te robesc cei lacomi, și n-au milă de tine cei lacomi, dar învață scularea, învață învierea, căci Fiul meu este Stăpânul tău, El, și nu omul de peste tine care-ți robește slava ta. Tu trebuie să știi să stai în genunchi înaintea Lui pentru învierea ta, și nu înaintea omului, o, țară a iubirii mele pentru Fiul meu, Care te-a ales a Lui. Eu te cuprind pe tine în umilința mea, ca și Fiul meu. Învață taina îngenuncherii și a învierii din îngenunchere și te scoală frumos, așa cum Fiul meu S-a sculat dintre morți, și dă-I Lui mâna ca să te ridice El, dar să cunoști peste tine mâna Lui cea străpunsă, și credincioasă și înțeleaptă să-I fii Lui, așa cum El te-a învățat și S-a aplecat să te învețe mereu învierea din îngenunchere, să te învețe scularea, țara mea, că tu ești țara Lui și a mea ca să te ocrotesc. Scoală-te și cântă cu dor: Hristos a înviat, căci El îți lucrează învierea, dar roagă-te Lui și cheamă-L, și credincioasă să-I fii tu Lui prin rugăciunea ta. Amin.

Ți-am mângâiat pe poporul Tău român, Fiule însuspinat pentru neamul român cel apăsător de îngâmfarea și de lăcomia celor ce vor să-ți țină ei în mâna lor soarta lui, punând la cale durere pentru țara Ta prin lucrarea lor de slavă a lor și de iubire de arginți în mijlocul ei, prin duhul lăcomiei lor. Dar eu Te rog, ascultă-mi ruga de mamă și gătește-i ei scularea și suflă peste ea duhul învierii și scoal-o din cruce, iar pe cei ce o țin pe ea în umilință fără de dreptate, îngenunchează-i, Fiule Doamne, și întărește peste ea statul celor ce au milă de ea, căci Tu ești Cel ce poți, și ești Domnul învierii, și ești Fiul meu Cel însuspinat, și-Ți mângâi ranele răstignirii și pe cele pentru țara Ta de azi, dată Ție de Tatăl când eu, acum două mii de ani, de la Tatăl și de la Duhul Sfânt Te-am născut pe pământ. Amin, amin, amin.

O, mamă Fecioară, Mi-ai pus alin pe rane în zi de izvor de tămăduire, mamă. O, Mă tare doare pentru țara Mea de nuntă, mamă. Suspin pentru ea în mijlocul poporului Meu pe care-l hrănesc cu cuvânt de înviere, mamă. Eu Mi-am așezat în mijlocul ei masa Mea de cuvânt, masa Mea de nuntă, mamă, iar în ea vrea să poată omul fărădelegii cu mintea și cu mâna lui, mamă, dar Eu Mă așez pentru trezirea ei, pentru scularea ei din îngenunchere, căci ea este robită, și este legată la ochi ca să nu știe, ca să nu-și vadă ea dușmanul cel viclean, mamă.

O, țara Mea! Hristos a înviat, îți spun Eu, Domnul învierii! O, scoală-te, țara Mea! O, nu sta fără putere când vezi robia ta. Tu ești sub cruce și ești pe cruce, iar Eu sunt Cel ce te scol. Uită-te la Mine și te scoală frumos, așa cum Eu M-am sculat dintre morți, și fă-ți semnul sfintei cruci pe chipul tău și peste tot neamul tău și dă-Mi mâna ca să te ridic Eu, țara Mea, căci te cuprind în umilința Mea ca să te învăț nădejdea prin umilința duhului tău, care te ține pe tine a Mea, și vai celor în tine îngâmfăți, care vor să-ți ia lumina și calea de sub picioare și să grăiască ei în numele tău peste ei și peste tine și peste pământ. Eu, Domnul, voi fi cu tine, țara Mea, și îi voi întări peste tine pe cei buni pentru tine, pe cei cu milă de tine, dar cheamă tu spre tine mila Mea, și ea va fi scularea ta la rugăciunea ta, o, țara Mea de azi. Amin.

Iar pe tine, popor al cuvântului Meu, te îndemn spre duh de rugăciune către Tatăl pentru țara Mea și a ta, pentru neamul

Meu român, pe care vreau să-l scol din necredință și din cruce. Închină-I Domnului zile noi de veghe și de jertfă sfântă pentru țara Mea și a ta, și nu te îndoi ca păgânii, care nu-și iubesc părinții și care s-au făcut păgâni cu credința lor, zdrobită de viața lor deșartă. Păzește de nouă ori toate zilele de marți și de joi și fă din ele trăiri cerești și creștere a Duhului Sfânt în tine și rugăciune pentru țara Mea română și pentru împlinirea făgăduințelor Mele cele pentru tine și pentru ea rostite și fii ascultător Domnului tău, popor al venirii Mele cuvânt de înviere peste pământ. Strămoșii tăi au știut de la Duhul lui Dumnezeu și de la semnele de peste ei zilele acestea, zile despre care oamenii nu mai știu puterea lor de biruință dacă le-ar pune pe ele înaintea Mea jertfă de izbăvire pentru ei. Dar tu înnoiește de nouă ori jertfa aceasta de rugăciune pentru biruința Mea peste pământ, și numără de la ziua de pomenire a învierii Mele zile de rugăciune și de cinstire Mie de la tine, și să biruiști tu așa cum biruiau strămoșii tăi, care cunoșteau semnele Mele de peste ei, și apoi ei aduceau Domnului cinstire și slavă și zile de veghe pentru izbăvirea lor. O, nu te lua după cei cu credința cea omenească și care au lepădat de peste ei puterea credinței strămoșilor lor creștini, care aveau frica lui Dumnezeu în ființa lor, ci arată-te popor de rugăciune și adu-Mi zile de stăruință, zile în care tu poți să fii al Meu și nu al trupului tău, căci lucrul cel cu mâna e pentru trup, iar lucrul cel cu duhul e pentru Dumnezeu și pentru biruința Lui peste pământ, poporul Meu. O, fii credincios ca Avraam, căci el a fost simbolul Tatălui Meu Savaot, Care i-a cerut lui pe Isaac jertfă, și nu s-a îndoit Avraam, ci a crezut că și din morți i-l voi scula pe Isaac, și a fost Isaac înainte pildă pentru jertfa Mea pe cruce și pentru scularea Mea cea biruitoare și pentru seminția cea prin Mine credincioasă, așa cum Tatăl i-a făgăduit lui Avraam.

Ai grijă, Ierusalime, căci primăvara se taie de uscăciuni pomii, ca să rămână numai ramurile verzi, care dau muguri. Această lucrare să răsară de la rugăciunea ta înaintea Mea pentru țara Mea română, că e vremea Mea cu tine în ea, și e vremea ei, iar ea este încă ținută în robia celor ce o înșală pe ea cu fața lor vicleană, dar să se scoale ea și să vadă bine pe cel ce-i vrea ei binele, și așa să vegheze ea pentru ea, iar Eu voi fi scutul ei și voi fi scularea ei din îngenunchere. Amin.

O, e zi de izvor de tămăduire. E mama Mea Fecioara tămăduitoare peste țara Mea română. O, stai la lucru sfânt, poporul Meu. Întărește-te în Duhul Sfânt, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, cu tine lucrez pe pământ, și am cerul venit cu Mine la tine, și vom putea pentru Tatăl, și vom putea pentru om, și omul va învăța taina îngenuncherii și a sculării din genunchi, și va învăța să-Mi vindece rana Mea cea pe cruce primită în trupul Meu, și prin care Eu am judecat pe stăpânitorul acestei lumi, și până la capătul lui îl voi judeca pe el, căci rana Mea este dovada slavei Mele cea prin învierea Mea dintre morți, și care Mă arată Domn al biruinței, Domnul slavei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 2007

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Strigarea omului către înțelepciunea vieții. Iubirea de vremelnicie este nălucă.

În cer și pe pământ, Eu, Domnul Cel înviat dintre morți, rostesc, spre duh de bucurie sfântă, salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat!

Tot sufletul care știe acum glasul venirii Mele cuvânt în mijlocul neamului român, să ia din izvorul Meu duh de cre-

dință, duh de înviere să ia, căci Eu Mă fac cuvânt cu duh dă-tător de viață în el și Mă împart în lung și în lat și spun la tot omul să ia calea învierii și să meargă pe ea, iar Eu să-i fiu Mântuitor și Stăpân al vieții lui, dacă el se va întoarce de la păcat la sfințenie, de la moarte la viață, de la întuneric la lumină și la duh de înviere, căci scris este în Scripturi: *«De voi zice păcătosului că va pieri prin păcatele sale, iar el se va pocăi și va începe să lucreze dreptatea și faptele vieții, el își va scăpa sufletul său și va trăi prin faptele vieții»*. Amin.

Apleacă-te, omule, să crezi venirea Mea acum cuvânt pe pământ. Nu vin să-ți fac rău. Vin să te chem și să te scol de la moarte la viață, și apoi să înveți lucrarea vieții și s-o lucrezi pe ea. Vin să-ți fiu povătuitor, omule zdrobit de timp și de deșertăciunea lui, și vin să te învăț să crezi în învierea Mea și a ta, și ca să crezi în venirea Mea spre tine ca să te iau în barca salvării, că am ieșit cu bărcuța înaintea ta și Mi-s mâinile și picioarele înțepate de cuiele cu care am fost ținut pe cruce pentru salvarea ta din moartea cea de veci, omule scump. O, mult voiesc să-ți fiu și Eu ție scump și să Mă dorești ființă a ta, spre dreptatea Mea și a ta, și să te porți cu Mine între pământ și cer, căci l-am zidit pe om să-Mi fie Mie așternut și zi de odihnă a Mea și să-l îmbiu pe el spre taina pentru care Eu l-am zidit pe om și să-l chem ca să vină și să-l învăț să aibă credință ca să poată veni. Amin.

Când am venit acum două mii de ani de la Tatăl pe pământ, Duhul Sfânt, Cel prin îngeri vestitor cu cuvântul Lui, M-a însămânțat în Fecioară și M-am născut Om, și M-am numit Fiul Omului, și Mi-am cules de pe pământ doisprezece oameni și am făcut din ei ucenici ai Mei prin multa Mea învățătură de viață peste ei, și am pus în ei din Mine putere ca să urmeze ei cu Mine, și i-am ajutat să creadă în Mine, făcând înaintea lor vindecări peste suferinzi și învieri peste cei morți și semne minunate și lucrări cerești, și apoi i-am vestit pe ei că trebuie să se împlinescă peste Mine Scripturile pentru care am venit de la Tatăl pe pământ, și apoi M-am lăsat spre jertfă și M-am arătat Mielul Cel junghiat și însângerat prin moarte pe cruce ca să-i plătesc omului viața și să-l scot pe el din brațul lui satan, și apoi am înviat din cruce, biruind prin ea puterea morții, și am deschis ochii ucenicilor Mei, arătându-Mă lor înviat și îndemnându-i pe ei spre bucurie pentru învierea Mea. Ei aveau atunci inimioarele triste și pline de teamă și Mă priveau cu fior și cu durere și stăteau nedumeriți și se simțeau vinovați că nu Mi-au fost alături în durerea Mea cea grea, dar am avut între ei pe cel plin de dor și de credință și de patos sfânt, și acela le-a dovedit lor că Eu sunt Cel răstignit și înviat din răstignire, căci Mi-a cerut să-Mi arăt urmele cuielor și împunsătura cea din coastă, iar Eu Mi le-am arătat, și M-a mărturisit Toma, plin de dor și de taină sfântă, și a spus: *«O, Domnul meu și Dumnezeul meu!»*, și așa Mi-am scris Eu pe pământ adevărarea învierii Mele dintre morți, și le-am dat lor putere să creadă și să mărturisească atunci și peste timp dumnezeirea Mea și mântuirea Mea pentru cei ce cred în Hristos, Cel venit din cer pe pământ pentru salvarea omului cel căzut din viață prin neascultare și prin păcat.

O, întoarce-te, omule, la înțelepciunea vieții, căci tu rătăcești, dar Eu vin să-ți întăresc credința și să cuvintez peste tine ca un Învățător din cer venit, și nu ca unul de pe pământ, și mila Mea de tine s-a făcut durere grea în Mine, și iată, ca păstorul care și-a pierdut turma caut după tine ca să te păstoresc cu dor și să te învăț pășunea și să-ți dau să bei din apa Mea și să nu mai însetezi după tine, ci numai după Mine, căci Eu sunt Cel ce am apa vieții, și numai ea poate ostoi setea ta, omule

obosit de iubirea care nu este ea, căci iubirea de vremelnicie este nălucă, nu este iubirea, dar Eu am iubirea și ți-o dăruiesc, dacă întinzi spre Mine mâna să ți-o dau. O, nu fugi de calea cea cu veșnicia ta pe ea. Mă fac înaintea ta cale spre viață și-ți dau să bei pe cale apa vieții ca să poți pentru viață, și te chem, cu dor te chem pe calea vieții, omule, și Eu sunt cuvânt de viață în calea ta pe cale și-ți dau mâna ca să mergi. Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel înviat dintre morți, și-ți dau mâna ca să te scoli și să fii viu și să-ți așezi credința în viață, căci viața este de la Dumnezeu. Amin.

— **B**inecuvintează-mă Tu, Învățător al meu, Domnul meu și Dumnezeul meu, Iisuse înviat dintre morți! Sunt cu Tine în mijlocul poporului cuvântului Tău, sunt ucenicul Tău cel plin de dor de învierea Ta. Mâna mea Ți-a atins coasta Ta străpunsă de suliță și mâinile și picioarele Tale, care au fost bătute în cuie pe lemnul crucii, Domnul meu și Dumnezeul meu. O, ardeam ca focul, aveam în mine dorul ca focul care mistuie dorirea omului și voiam să-i ajut pe cei împreună cu mine ucenici ai Tăi și voiam să-i aprind pe ei cât mine aprinși și să le dau lor darul meu cel frățesc, înțelepciunea credinței, pe care eu o aveam de la Tine aprinsă în mine și pe care mi-ai dat-o în dar când m-ai căutat printre oameni ca să mă iei cu Tine și să mă faci al Tău, ucenic al Tău, Domnul meu și Dumnezeul meu. Mi-ai spus mie, și le-ai spus prin mine la toți ucenicii, când Te-ai arătat nouă înviat, și mi-ai spus: *«Nu fi necredincios, ci credincios, și fericit ești tu că M-ai văzut și ai crezut, dar mai fericiti vor fi cei ce cred până nu văd»*. Dar eu, Doamne, am voit cu dor aprins să Te dovedesc Domnul învierii, și dorul ardea în mine peste voia mea, căci voia Ta a fost el, și toate sunt după voia Ta acolo unde Tu voiești și Te mărturisești că ești și că pentru viața omului voiești când voiești, o, Domnul meu și Dumnezeul meu. O, fii Tu, Doamne, după făgăduința Ta din ziua aceea când eu Ți-am atins trupul cel rănit de răstignire, fii Tu Domnul și Dumnezeul celor ce cred prin mărturisirea mea și fă-i pe ei mai fericiti ca mine, așa cum Tu ai făgăduit, căci cei ce iubesc ca și Tine, se bucură ca și mine de cei mai fericiti ca ei întru Tine, și așa sunt ei izvorul celor mai fericiti ca ei, prin mărturisirea lor, care dăruiește fericire și înmulțită fericire. Amin.

O, grăiesc vouă, celor de la venirea Domnului cuvânt pe pământ acum pentru voi! Iubiți mântuirea și fericirea celor ce cred în glasul Celui ce a înviat dintre morți acum două mii de ani, căci Domnul a promis mai înainte de crucea Lui cea grea și a spus: *«Vine ceasul când cei din morminte vor auzi glasul Meu și se vor scula»*. Iată, ceasul acela este Domnul, Care cuvintează acum peste pământ și peste om. Precum este de adevărat că Fiul lui Dumnezeu a fost atunci Domnul Cel răstignit și înviat dintre morți, la fel de adevărat este acum că Fiul Tatălui Savaot este Cel ce grăiește din Tatăl pe pământ acum peste cei vii și peste cei morți, ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa, și iată cum îi prinde El pe toți în necredință, dovedindu-i pe ei călăuze oarbe și mincinoase și învățând pe oameni calea vieții, dar neatingând-o ei cu mersul lor și cu fapta lor. O, îndurerați vor fi în curând cei necredincioși venirii glasului Lui peste pământ acum pentru împlinirea celor scrise în Scripturi, și, iarăși, fericiti vor fi curând, curând cei ce cred nevăzând, ci numai auzind cuvântul Lui, care vine cu norii și care cheamă neamurile de pe pământ la muntele Lui de cuvânt, pe care Și-l lasă în mijlocul neamului român, spre împărțire prin ucenici credincioși Lui.

Voi, cei ce mărturisiți adevărată Evanghelia lui Iisus Hristos! Dacă voi nu cunoașteți că Domnul este cuvântul acesta

de acum și că El cheamă omul la faptele vieții, ce veți face, oare, când El Însuși va fi să vă arate cu degetul locul și izvorul cu care El vă adapă în vremi de strâmtorare mare cât voi nu știți aceasta? O, ce veți face voi, cei necredincioși? Iată nedumerirea de atunci a Domnului, căci El a spus atunci: «*Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?*». O, voi sunteți cei necredincioși, dar este scris în Scripturi că «*dacă păcătosului i se va zice că va pieri prin păcatele lui, și se va întoarce el la pocăință, va fi apoi viu prin faptele vieții și va trăi, și, iarăși, dacă celui drept i se va zice: „viu vei fi”, și va începe el apoi să păcătuiască bizuindu-se pe faptele lui cele bune, acelea nu i se vor mai ține în seamă, ci va pieri, din pricina fărâdelegii pe care el a săvârșit-o*». O, fiți credincioși și nu necredincioși, căci eu de lângă Domnul Cel înviat rostesc, ca un ucenic plin de Învățătorul lui Cel înviat dintre morți, și spun: fericiți sunt și vor fi cei ce cred nu văzând, ci auzind cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Lui cel de azi, și pe care-l aud cei din cer și cei din iad și cei credincioși Lui pe pământ; fericiți vor fi, mai fericiți ca mine vor fi, și eu mă voi bucura de rodul cel mare al mărturisirii mele pentru Domnul meu, și așa voi fi eu izvorul celor mai fericiți ca mine prin mărturisirea mea, care dăruiește fericire și înmulțită fericire. Amin, amin, amin.

— **O**ucenic îndurerat de dor! Durerea dorului tău cel pentru învierea Mea din suferința Mea cea de pe cruce s-a făcut mărturisire de înviere a credinței în Mine a ucenicilor Mei toți, și s-a făcut peste timp dovada cea mărturisitoare a dumnezeirii Mele, Celui venit de la Tatăl pe pământ pentru ca să plătesc cu suferință pe cruce viața și scularea din cădere a omului, ca să se întoarcă omul la Tatăl. Mare taină ai fost tu, taină pregătită de Mine între ucenicii Mei, căci și înțelepciunea ți-a fost mare, iar Eu apoi M-am dovedit ție înțelepciune, și ucenic înțelept Mi-ai fost și Îmi ești. Puterea cu care tu ai lucrat și ai semănat credință în Mine peste oameni, a fost putere și lucrare peste fire, iar Eu te-am întărit ca să poți pentru om, după ce pe toți v-am sortit să mergeți, ca ucenici ai Mei, și să vestiți pentru oameni împărăția cerurilor și numele Meu, întru care să se boteze și să se mântuiască ei de rău. Bine-cuvântată și cu putere să fie peste fiii oamenilor mărturisirea ta din ziua pomenirii mărturisirii tale cea de după învierea Mea, și fericire să-ți strângi tu de la cei ce cred și vor crede prin mărturisirea ta cea de atunci și cea de azi, căci Eu, Domnul, întăresc pe pământ cuvântul Meu de azi și vestesc de la margini la margini mântuirea peste cei credincioși și fericiți prin plata credinței lor, căci plata lor este cu Mine. Amin.

Poporul Meu, o, poporul Meu plin de cuvântul Meu la masa ta! Am în mijlocul tău ucenici care Mă vestesc lumii de la margini la margini, împărțind neamurilor de pe pământ cuvântul Meu cel mântuitor. Ai grijă să cinstești lucrarea Mea din mijlocul tău și ai grijă să stai cu duhul umilit sub slava ei, care se împarte acum peste pământ. Te îndemn spre mare înțelepciune. Ai grijă de înțelepciunea Mea din mijlocul tău și stai sub ea cu umilință, ca să-ți fie ție bine pe pământ, poporul Meu, căci ea ca o mamă te învață din partea Mea. Te-am povățuit cu dor să Mă alini în vremea ranelor pe care le simt în mijlocul tău. Învață-te să Mă alini, sau învață să nu Mă rănești, și din toată inima învață nerânirea Mea, poporul Meu. O, dă-Mi putere să pot și să merg, și hrănește-Mă ca să pot, și miluiește-Mă ca să pot, și-ți voi plăti pentru aceasta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

O, cei ce-Mi sunteți porți, ridicați porțile și vestiți pe poporul Meu cel hrănit cincizeci de ani cu cuvântul Meu, vestiți-l să vină să-l hrănesc pe el în zi de praznic sfânt cu cu-

vânt de înviere pentru el, căci vin cu scumpele Mele mironosițe și voi petrece cu poporul Meu, și el va petrece cu Mine și va învăța. Aduceți Domnului miei la supt, ca să-i învăț pe ei să fie miei, și Domnul va da tărie poporului Său, și cu pace îl va binecuvânta pe cel credincios și sfânt. Amin.

2/15 aprilie 2007

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Stăruința Domnului pentru vindecarea iubirii poporului de demult. Domnul strigă trezirea neamului român.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioare, din Tatăl născut mai înainte de toți vecii, și din mamă Fecioară acum două mii de ani, iar după treizeci și trei de ani de la nașterea Mea om pe pământ, M-a răstignit pe cruce poporul evreu, în mijlocul căruia am crescut după nașterea Mea, dar a treia zi am înviat din morți și M-am arătat cu trupul înviat, judecând lumea prin moartea și prin învierea Mea și chemând pe tot omul la umilință și la pocăință, spre iertarea păcatelor lui și spre viața veacului ce va să fie pentru cei credincioși și sfinți. Amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! așa M-au vestit pe Mine mironosițele, căci au crezut în cuvintele Mele pe care le-am spus pe când încă eram cu ucenicii înainte de pătimirea Mea, și apoi ele M-au mărturisit înviat precum M-am arătat lor.

Hristos a înviat! Îți spune Domnul ție, popor venit la izvorul cuvântului Meu care-l hrănește pe om din Duhul Meu dătător de viață. Te-am chemat ca să-ți dau duh de mângâiere. Te-am așteptat să vii la izvorul Meu, te-am așteptat mai mult decât ai așteptat tu să vii la praznicul Meu de cuvânt în ziua aceasta de slavă a Mea, căci cuvântul gurii Mele este slava lui Dumnezeu pe pământ, dar oamenii sunt prea necredincioși și se leapădă de Mine acum când Eu vin și cuvintez iubirea venirii Mele și când găsesc atâta necredință pe pământ, mai mult decât acum două mii de ani, când puțini de tot au voit ca Eu să fiu Mesia, Cel vestit de prooroci ca să vină pe pământ Mântuitor de la Tatăl pentru om.

Am intrat prin porți la tine, căci tu te-ai adunat la masa Mea, poporul Meu hrănit azi de Duhul Meu, și tu, popor hrănit ieri, căci Eu am plâns și plâng pentru tine și nu pot să Mă liniștesc de dor, și îl aștept pe cel ce a fost al Meu și îl învăț pe el să bată, și Eu să-i deschid și să-l primesc și să-l miluiesc dacă el vine și-Mi spune: „*iubitorule de oameni, Cel ce ridici pe cei căzuți, tămăduindu-le zdrobirea, întoarce-mă la pocăință și dezleagă împietrirea inimii mele și dă-mi umilință cu lacrimi și vindecă-mi iubirea, Bunule, ca să fiu cu totul al Tău, și dă-mi credință nefățarnică, și apoi roadele darului Duhului Sfânt, și fă din mine voia Ta, spre viața mea de la Tine și spre slava Ta, Învățătorul și Păstorul meu. Amin.*”

O, poporul Meu cel de azi și poporul Meu cel de ieri, Eu te învăț, căci sunt Învățător, și să rodească în tine cuvântul Meu, căci mlădița care nu stă în viță, aceea rodește din sine spini și ciulini, și nu sunt din Dumnezeu spinii și ciulinii, și sunt pentru foc, ca și mlădița care nu aduce roade din vița ei. O, învață statul în viță, poporul Meu, și învață apoi umilința și pocăința, ca să fii apoi primit la sânul viței și să înveți să mănânci și să ascuți și să fii, căci fără iubire tu nu ești nimic, dar iubirea te naște și te crește ca să rodești în vița ei, popor învățat de Dumnezeu. Amin.

O, copii din porți, am intrat cu duh de mângâiere în carte și Mă fac cuvânt și Mă fac sărbătoare dulce, masă cu iubire pe ea, căci sunt cu mironosițele învierii Mele ca să le bucur și ca să dau bucurie de duh poporului adunat la izvorul vieții, la râul vieții, pe care Eu îl las din gura Mea peste pământ. M-am întărit în voi ca să pot Eu, și nu voi, căci voi sunteți mici, dar pot Eu, fiilor copii, pot Eu. Când pot Eu, puteți și voi, iar când puteți voi, pot și Eu, și unii altora ne suntem putere și poate Duhul lui Dumnezeu și poate credința și nădejdea și poate iubirea, care vindecă și care naște puteri în om și înviere naște ea. Amin.

Când au fost chemați spre pomenire cei adormiți, am spus că vor rămâne ei la masa lor de pomenire toată vremea postului cel pentru întâmpinarea învierii Mele, și iată, azi îi pomenim din nou și le dăm lor praznic de înviere și de mângâiere și de nădejde până la biruința Mea deplină, când nu va mai fi om pe pământ care să nu creadă în ființa Mea de Dumnezeu adevărat și de Salvator al omului căzut prin păcat. Le spun și lor: Hristos a înviat! Le spun și lor salutul învierii Mele și le dau mângâierea, căci sunt obosiți de așteptare și de dor, iar mironosițele învierii Mele le împart lor mirul învierii și mărturisirea cea despre Mine, Cel înviat pentru învierea omului, căci Eu sunt începătura învierii. Amin.

O, popor adunat la izvor și la praznic de înviere! O, ce mult a ascultat Lazăr și toți cei care au înviat de la cuvântul Meu de peste ei ca să învieze ei! Ce mult trebuie să ascuți și tu, care poți cu trupul să lucrezi când Eu te strig ca să poți prin Duhul Meu pe pământ! Vin mereu cuvânt pentru tine ca să-ți vindec iubirea și să ți-o fac a Mea și să nu-ți mai ia din ea dușmanul Meu și al tău. Stau în mijlocul neamului român cu o mână de ucenici ai venirii Mele și te cuprind în cuvântul Meu cel blând, popor adunat la masa Mea de azi. O, iubirea ta trebuie vindecată, tată. Iubirea ta, popor de demult, a fost micuță, și copiii tăi te-au luat de lângă sânul Meu, și Eu nu te-am mai avut nici pe tine, nici pe ei, și am plâns de atunci, și plâng pe urma ta, și te-am așteptat și te aștept să vii să Mă mângâi cu învierea ta. Ție îți spun să-ți învie iubirea și temerea de Dumnezeu și să nu aștepti până nu mai poți învia cu iubirea, iar celor ce încă te dezbină pe tine, Eu, Domnul învierii, le spun lor așa:

O, nu vă mai dovediți de la mijloc lucrarea dezbinării și nu mai fiți dezbinători de popor cu această lucrare care își are plată rea și grea. Nu-i frumos, tată, să te porți urât și aspru cu cei ce te-au sprijinit pe tine pe calea Mea cu tine și cu lucrarea Mea de azi, căci Eu sunt martor lângă Tatăl Meu că ei numai binele și dragostea ți-au voit. Învață-te să citești și să ascuți și să iubești și să cunoști iubirea, căci vremea este să-l întreb pe fiecare de fapta sa, și el să-Mi dea răspunsul acum. Învață-te să Mă cunoști, că dacă tu duci numai greul tău, pentru că ai greu, tu nu mai cunoști și nu mai duci greul Meu ca să fii al Meu, și faci lucrare rea dacă faci așa. Eu am spus prin prooroci că *«animalul își cunoaște stăpânul și își cunoaște ieslea sa, dar poporul Meu nu Mă mai cunoaște pe Mine»*, și alege el pentru el, bietul de el, până nu va mai avea ce să aleagă, dar Eu îl îndemn pe el să se lase vindecat, căci trebuie vindecată iubirea lui.

Îți spun ție, poporul Meu de demult, că primăvara se taie uscăturile de la pomi și se lasă numai ramurile verzi, ca să le dea muguri și roade să dea. Orice mlădiță care rămâne în viță, Tatăl Meu o curăță ca mai multă roadă să aducă, dar dacă ea nu stă în viță și rodește din sine spini și ciulini, Tatăl o taie și o aruncă în foc. Eu însă vin să te fac pomișor înprospătat cu duh de înviere, poporul Meu de demult, și te rog să Mă lași să te curăț și să te înnoiesc pentru învierea iubirii tale și să te vindec, căci iubirea ta trebuie vindecată, și trebuie Dumnezeu să

ți-o vindece, popor adunat la masa învierii.

O, poporul Meu de demult, voiesc să te învăț scularea, tată, că vreau să Mă mărturisești prin iubirea ta de Dumnezeu și vreau să fii viu precum Eu sunt. Adună-ți iubirea fărâmițată și dă-Mi-o să fac din ea odihna Mea de după lunga ta pribegie de la masa Mea cea plină de hrană din cer. Ia cartea și citește ca să știi carte, popor învățat de Dumnezeu. Ți-am dat cartea Mea, cartea Mea cu tine, cartea Mea cea de cincizeci de ani în mijlocul tău. Învață carte, învață, poporul Meu, să iubești, învață-te iar, căci cartea Mea îți aduce ție lumină și îți amintește de pașii tăi cu Mine și te înviază, popor de demult. O, ține urma oilor Mele, că nu este pentru tine fericire fără Mine și fără învățătura Mea cea de cincizeci de ani peste tine ca să te am al Meu prin ea și să Mă mărturisești tu Dumnezeu al tău, poporul Meu, și să nu te mai porți cu cei care te pot pe tine rupe de la sânul Meu, căci omul nu știe să-L iubească pe Dumnezeu pe pământ, și nu poate orb pe orb să se călăuzească, o, poporul Meu de demult, și e vremea necredinței și a lepădării de Dumnezeu, și e vremea judecării faptelor, dar tu roagă-te Mie să-ți dezleg împietrirea inimii și să-ți vindec iubirea, căci iubirea ta trebuie adunată și vindecată spre slava Mea și a ta, popor cu pecete cerească pe creștetul tău, pe care Eu am scris prin îngeri numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu. O, am venit să te învăț scularea. Vino la Mine, vino la Mine, vino la Mine, poporul Meu, popor cu numele lui Dumnezeu pe creștetul tău! Amin.

În zi de praznic de înviere și de mărturisire a învierii Mele dintre morți, îți strig și ție iarăși scularea, țara Mea, neam român. O, ce durere pe Mine pentru tine, țara Mea de venire acum de la Tatăl! Mă uit la fața ta și dau să te mângâi și dau să ți-o curăț ca să cunoști tu apoi fața Mea și mâna Mea vindecătoare. O, nu sta fără pă sare și fără veghere pentru întunericul din tine. Scoală-te! S-a stârmit în mijlocul tău viscol mare peste tine. O, scoală-te ca să Mă chemi să pun Eu stavilă viscolului și valurilor care te tulbură pe tine, scumpă țara Mea. Mă doare duhul necredinței din tine. Sunt prea îngâmfați cei ce dau să stea peste tine păstori din partea Mea, iar Eu celor mândri le stau împotrivă, și nu au harul Meu cei ce nu au viața Mea și fața Mea în ei.

O, nimeni în tine nu mai are milă de tine. O, nu mai e nimeni să-i pese de tine cu milă, țara Mea cea de sub durere, dar voiesc să pot Eu pentru tine. O, scoală-te, scumpă țara Mea, scoală-te din morți, căci cei morți cu duhul și cu credința domnesc deasupra ta ca să nu poți tu pentru tine, ca să nu poți tu grăi pentru tine, căci tu ești pe cruce și ești sub cruce și n-ai salvator cu milă pentru durerea ta. Eu văd povara ta. Tu nu o vezi, dar Eu o văd. Eu văd durerea ta. Tu nu o știi, dar Eu o știu, și voi să ți-o ridic și să te învăț scularea. Trezește-te și lasă-Mă să te pătrund cu slava Mea din mijlocul tău, căci Eu sunt cuvânt de Duh Sfânt în tine. Ascultă-Mi glasul! Te strig! Deschide-Mi! Scoală-te să-Mi deschizi și să ne rugăm Tatălui Savaot pentru lumina ta, pentru slava ta cu Dumnezeu. O, nu-i lăsa pe cei lacomi în tine să-ți vândă darurile tale cele de la Mine. Nu-ți vor pacea și mila cei ce-ți tulbură pacea ta acum, o, țara Mea. Eu sunt glasul mângâierii în mijlocul tău. Ascultă-Mi glasul blând, că-ți sunt Păstor de la Tatăl venit ca să-ți dau putere și înviere.

O, învață carte, și învață din ea să Mă cunoști, căci sunt în mijlocul tău carte și cuvânt, țara Mea de azi. De cincizeci de ani Mă fac cuvânt în tine ca să fac neamurile pământului să afle și să știe că tu ești masa Mea de praznic acum, când Eu iarăși vin, că este scris să vin să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Eu voi lucra cu sfinții și cu îngerii și cu Maica Mea

ca să te sprijinesc în greu, scumpă țara Mea, dar te învăț scularea și trezia și înțelepciunea cea din Dumnezeu. Iată-Mă cu izvor de pace în tine.

Pace ție, țara Mea dată Mie de Tatăl la nașterea Mea și a ta acum două mii de ani! Pace ție îți spun Eu, Domnul, în vreme de durere în tine! Scoală-te și spală-ți rochița și spală-ți cămășuța de sub rochiță și spală-ți ochii și vezi! O, strigă la Mine ca să te aud și să te izbăvesc Eu. Eu sunt cu cerul Meu de sfinți și de îngeri deasupra ta și sunt cu sfinții Mei din tine ca să te ajut sub povara ta, ca să biruiesc Eu pentru voia Mea în tine, căci tu ești de la Tatăl a Mea și nu a ta, o, scumpă țara Mea. Amin.

Mironosițele Mele rostesc peste tine, poporul Meu, în zilele lor de serbare: Hristos a înviat! și fericiți sunt cei ce-L mărturisesc pe Domnul, Care a înviat pentru învierea omului.

Hristos a înviat! așa rostesc acum toți sfinții din cer și se bucură de praznicul cuvântului Meu din mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Stau cu tine în petrecere și te bucur, și te mângâi cu fiii Mei care Mă împart peste pământ cuvânt, și apoi te binecuvintez pentru întoarcerea ta întru ale tale, poporul Meu venit la izvor, și apoi Eu, Domnul, îți voi trimite tot cuvântul serbării Mele de azi, căci iarăși voi grăi spre sfârșitul serbării și-ți voi da din Duhul Meu.

Binecuvântată să fie întâlnirea Mea cu tine și a ta cu Mine, popor adunat la izvor. Cerul și pământul, Eu și cu tine la masă, Domnul și poporul Său, și să crească în fiii oamenilor credința că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Domnul Cel înviat dintre morți și Care vine la tine, cel ce crezi în venirea Mea cuvânt de înviere peste pământ și peste om.

Pace ție la masă cu cerul, Ierusalime nou! Hai, fiule, să stăruim la Tatăl pentru țara română, hai să plângem pentru învierea iubirii ei și pentru vindecarea ei din cruce și pentru pacea Mea din ea. Hai să cerem la Tatăl darul credinței sfinte peste neamul român, hai să cerem la Tatăl, poporul Meu, și Tatăl ne va da nouă, și va scoate la liman ceresc țara română, și ea va afla mântuirea Mea. Amin.

O, scoală-te, țara Mea! Eu te învăț scularea și îți dau duhul învierii ca să biruiști întru dreptate și să te cureți de duhul cel străin de Dumnezeu, de oamenii lacomi, care au călcat peste frumusețea ta și care nu vor pacea ta. Eu vreau să fac din tine țara vieții veșnice, covor verde pentru Mine și pentru tine, așa cum Eu ți-am proorocit acum și în vremi de demult, și ți-am dat pe Maica Mea ca să te țină sub mantia ei ca să fii tu a Mea. O, scutură-ți jugul! Scoală-te, că Eu îți dau putere să biruiști pe cei ce te țin încă sub robie. Dă-Mi mâna și stai cu Mine de mână, căci Eu în taină te sprijinesc, și pun cerul în slujire pentru izbăvirea ta și pentru mângâierea ta sub cruce, și apoi pentru slava Mea în tine, o, țara Mea de la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

*

Acum, copii din porți, dacă am slobozit poporul cel adunat la izvor, hai să stăruim acum cu inimi rugătoare și pline de grijă pentru biruință cerească peste neamul român, căci Eu, Domnul, Mă lupt cu toate puterile cerești să fie voia Mea precum în cer pe pământul român. Trebuie însă multă și vie stăruință la Tatăl și multă putere din Mine în voi pentru curmarea durerii Mele cea pentru pământul român. Vă voiesc mereu un duh toți, un cuvânt toți, un singur gând și o voință toți, fiilor, ca să putem din Mine și din voi revărsa duh înviator peste acest neam atât de încercat acum.

Am slobozit poporul chemat azi la masa Mea de cuvânt

între voi, și voiesc să-l învăț încă și să-i trimit lui învățătura, fiilor copii.

O, poporul Meu, popor de demult! O, ce mult te voiesc Eu cu totul al Meu, căci tu ai fost demult poporul Meu, dar răceala ta Mă frige, și Eu voi să te chem la sânul Meu ca să te încălzesc, că ard de dorul mântuirii tale și de viața ta cea veșnică, și îți fac adesea strigarea să vii tu la izvor, la izvorul venirii Mele la tine, și răceala ta Mă frige. Eu te aștept cu căldură ca să Mă încălzesc cu tine și să-ți dau din viața Mea. Te aștept cald să vii dacă vii, căci sufăr după tine, și sufăr în fiii cei de azi, o, popor de demult. Suferă Domnul Dumnezeuul tău pentru tot neamul cel de pe pământul român, dar cel mai mult suferă pentru tine, popor hrănit cu Duhul Sfânt. Ia îndemn din gura Mea și caută dragostea și fă-te dragoste și dă-Mi Mie dragostea ta, ca să ți-o vindec, ca să fac din ea folosul mântuirii tale și rod al biruinței Mele acum, la sfârșit de timp, poporul Meu, dar dacă n-ai să te rogi cu foc, nu mai poți cere tu în rugăciunea ta să-ți dau Eu despietirea inimii, și cu pace să-ți dau, căci nu voiesc să te însuspinez, poporul Meu de demult al Meu. O, cât de mult și cu cât dor și suspin te aștept Eu când te voiesc să te strângi tu la izvorul Meu de cuvânt! Te-am învățat atâția ani dragostea frate pentru frate și ți-am spus mereu să lucrezi așa, dar azi îți spun, spre pocăința ta, că greu mai înviază o dragoste zdrobită de nepăsare și de cele străine de ea, care se zbat mereu, mereu s-o ruineze pe ea dintre frați. Te-am învățat cu rugămintea înaintea ta să iubești și să îplinești cuvântul Meu de peste tine, ca să te cunosc Eu al Meu prin ascultarea ta de fiu, și iată, azi îți amintesc din nou aceasta și te rog cu lacrimi dumnezeiești să înveți cartea Mea cu tine, poporul Meu. Cuvântul Meu din vremea ta este cartea Mea cu tine, și Eu te-am pomenit în ea mereu, mereu lângă Mine, poporul Meu. O, pune-Mi tu doctorie pe rana despărțirii tale de Mine și nu Mă lăsa rănit, nu Mă lăsa zdrobit de dorul tău, nu Mă lăsa fără răspuns bun pentru tine înaintea Tatălui Savaot, că Eu M-am dus și vin ca să-i trag pe toți la Tatăl, dacă aceasta am făgăduit. O, iubirea ta trebuie vindecată. Vino, așa zdrobit cum ești, vino cu ea la Mine, căci toate, toate trebuie înnoite, și Îmi trebuie popor viu, în care să Mă sălășluiesc cu Duhul Meu și să am puterea vie prin El și să suflu cu folos peste pământ ca să împlinesc Scriptura de cer nou și de pământ nou și să găsesc drahma cea pierdută, o, popor clătinat de la pieptul Meu cel blând de Păstor al tău. Eu sunt Învățătorul tău, tată, iar tu învață-te să Mă asculți când îți fac strigare ca să vii să te învăț și să-ți înfiripez iubirea, că fără iubire tu nu ai credință, fiindcă fără roadele ei nu poate nimic credința, poporul Meu de demult. O, dacă tu nu poți să-ți tragi copiii la Mine ca să le dau Eu lor împărăția cerurilor, lasă-Mă să te trag Eu pe tine iarăși la Tatăl, căci tu ai fost al Meu, și te văd sfinții și îngerii pe creștet cu semnul venirii Mele, semn pus de mâna Mea pe fruntea ta, și care fi-va să se vadă bine și să lucreze el pentru sau împotriva ta, după cum e viața ta acum, când Eu îți fac din nou strigare, dar lasă-te mlădios, ca să-ți dau față dulce și viață vie și să poată ea apoi să fie scăparea ta în ziua cea grea, căci iată, suferă toți fiii oamenilor din pricina depărtării lor de Dumnezeu și de lipsa acoperământului Meu de peste ei, și aș vrea să le arăt lor fața Mea prin fața ta, prin viața ta cu Mine și cu mărturisirea cuvântului Meu în ea, căci tu ai fost poporul Meu de azi, dar ți-a fost greu să mergi și să poți, și nu ți-a fost greu să stai și să uiți.

Iubirea ta trebuie vindecată, popor de demult. Adună-te, tată, și leagă cu ea frate cu frate și vindecă tu durerea Mea cea de la despărțirea dintre frate și frate. E greu să mai poată o

dragoste zdrobită, dar te ajut Eu, și te ajută umilinta ta, Eu și ea, și apoi cuvântul Meu, care vindecă prin puterea lui, numai să poți tu să intri sub bunul Meu, sub chemarea Mea, care mângâie toată facerea când ea aude glasul Meu duios strigând numele tău, poporul Meu de demult al Meu. O, nu mai sta în liniștea în care stai, și aprinde-te de dor și dă-Mi nădejdea că tu vei fi voia Mea spre învierea ta, spre viața ta de veci cu Dumnezeu. Ți-L dau pe Duhul Sfânt. Apropie-te să-L iei și să fii tu Duhul Meu, iar Eu să fiu duhul tău.

Îmbracă-te cu Dumnezeu, popor dăruit cu daruri cerești. O, unde-ți sunt podoabele, fiule? Îngerii Mei stau cu ele gata să le pună pe fruntea ta însemnată de atâtea ori de pecetea Mea cea de azi, căci în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh te-am pecetluit mereu și te-am binecuvântat mereu cu mângâierea cuvântului Meu și nu M-am uitat dacă meriți aceasta.

Se roagă Dumnezeu la tine, poporul Meu de demult. Roagă-te și tu la El și lasă-te spre viață, căci ți-am citit azi din Scripturi prin cei puși de Mine înaintea ta pentru tine, și tu trebuie să crezi că *«dreptatea celui drept nu-l va izbăvi pe el în ziua păcătoirii lui, precum nici păcatul celui greșit nu-l va apăsa pe el în ziua lui de pocăință dacă el va ști să se arate Mie pentru învierea lui»*. O, nu pot să te am numai pe jumătate al Meu, fiule, și nici tu nu poți să Mă ai pe Mine așa, dar crezi tu, oare, aceasta? O, vino să fii școlar și să înveți cartea Mea cea pentru tine din cer scrisă prin îngeri și dată ție pe pământ, poporul Meu. Vino să înveți carte și să fii al Meu, iar Eu să fiu Învățătorul tău și să te trec clasa apoi, ca la școală, fiule, dar vino și învață și arată-Mi că știi și că poți și că vii. Vino, tată, să lucrezi în vie și să văd rod pe urma ta, poporul Meu. La facerea cerului nou și a pământului nou e greu fără Dumnezeu pentru om, și de aceea te rog Eu, poporul Meu, să vii sub învățătura Mea, și Eu să pot să ți-o dau. Amin.

Și acum, copii împărțitori, din zi în zi tot mai cu dor, tot mai cu credință aduceți-vă aminte de toate cuvintele Mele de peste voi, ca să fiți fiii făgăduințelor Mele pentru cei ce cred, împlinind ei povăța Mea și creșterea Mea peste ei. Aveți grijă mare pentru tot ce trebuie să fiți voi clipă de clipă, și se vor cunoaște toți cei ce sunt ai Mei, fiilor. Aveți grijă aparte de nerănirea Mea de la voi, ca să vă dau plata cea sfântă, pregătită celor blânzi și smeriți cu inima, care sunt și credincioși și iubitori prin acestea, dar trebuie din toată inima să trăiți voi între voi această iubire, căci plata frăției e mare, fiilor, și se vede bine de departe, din cer și până pe pământ, și de pe pământ până în cer, și fericire mare este pentru cei ce au această înțelepciune în ei, înțelepciunea frăției care poate totul numai pentru cele de sus între frați pe pământ, și apoi în cerul sfânt, și nu altfel frăție, căci vai celor ce se strâng împreună în numele Meu și nu lucrează ei apoi taina celor de sus ziditoare și lucrătoare între frați prin fața Duhului Sfânt, Care mărturisește cu tot cuvântul sfânt și cu fapta lui apoi, căci fapta cea fără de cuvânt pentru ea, arată prin lucrarea ei prihana omului care nu se bizuie pe Duhul Sfânt și pe lumina Lui cea făcătoare de om.

Îți cer ție, poporul Meu de azi, să stai în taina frăției pentru cele de sus și să-I arăți lui Dumnezeu lucrarea ta între frate și frate, că am nevoie să Mă sprijin cu tine în vremea aceasta grea, și ai tu nevoie să te sprijinească Dumnezeu prin vreme grea, poporul Meu. O, Eu aștept de la tine stăruință mare acum, cu rugăciune multă și cu putere în ea acum, trezire pentru iubire ca în cer între frate și frate și fapte cerești, care mântuiesc de la Dumnezeu între oameni, că e duhul cel potrivit cu viscol mare peste pământul român, iar Eu trebuie să te am lampă de veghe pe tine, străjer de la Mine pentru biruința Mea peste

acest pământ, și lupta e grea, și Eu n-am putere din cer dacă nu am așternut pe pământ și corabie de plutire a Duhului Meu, cu care să Mă port pe deasupra și să îndemn neamul român la sculare și la înțelepciune, că toate limbile s-au încurcat în el și viscol mare s-a ridicat deodată și bate cu furie pe vatra română, poporul Meu. O, ce voi face, oare? Cum voi opri această viscolire, care deodată s-a sculat să bată, și iată, frate pe frate se lovește și se dușmănește, și nu este cel ce face dreptate între frate și frate, și e vremea să lucrez Eu, Domnul, și să suflu duhul frăției peste neamul român, neam în mijlocul căruia Tatăl Meu M-a trimis să vin acum pe pământ și să lucrez cerul cel nou și pământul cel nou și popor nou de sfinți și iubire precum în cer pe pământ, iar mama Mea Fecioara udă cu lacrimi mari de la o margine la alta țarina neamului român, pământul întoarcerii Mele la oameni cu cuvântul învierii Mele, precum este scris să vin și să înviez făptura și pe om.

O, mamă, o, mamă a Mea, cât plângi! O, ce vom face, mamă?

— **E**u, Fiul meu Mântuitor de om și de neamul Tău cel ales la sfârșit, eu plâng acum cu lacrimi mari și multe ca să spăl gândul și inima acestui neam înviforat de duhul nefrăției, și plâng, Fiule scump, și îl rog pe acest neam să plângă cu mine și cu Tine către Tatăl și să ceară înțelepciune și duh de trezie și de sculare din moartea aceasta, din noaptea asta grea și neagră a necredinței, a nefrăției, a neibirii, Fiule răstignit de voia cea prea multă a omului înaintea cerului sfânt, care stă cu viață peste pământ și peste om. Plâng, Fiule salvator, și îl rog pe neamul român să ceară peste el voia Ta, nu voia lui, și îl rog să nu se dărâme frate pe frate și să nu arate neamurilor de pe pământ dezbinare în mijlocul lui. Iar la cei ce cred ei că pot face tot ce trebuie să aibă peste ea țara aceasta, eu le spun așa:

Nu puteți fără Dumnezeu, nu puteți numai voi, căci voi nu lucrați după Dumnezeu, ci după voi și după duhul dușmăniei lucrați, iar lăcomia de slavă și de deșertăciune vă orbește, și vă arătați prea mult, prea pe față răutatea și fața și inima care vi se vede chiar când voi dați să vă pitiți în spatele altora, și aceia necurați. Rostesc cuvânt proorocesc și vă spun așa: eu am înviat dintre morți ca și Fiul meu Iisus Hristos și i-am dat apostolului Toma omoforul meu, lăsându-l peste el în văzduh, și Toma m-a văzut înviat cu trupul și mi-a văzut mormântul gol, căci înviasem. Cu duh de înviere vă spun vouă că vă veți nimici între voi dacă nu veți lua ca hrană a inimii iubirea și iertarea așa cum a lucrat Fiul meu, Mântuitorul lumii, și din care a dat celor ce cred în El, iubindu-L pe El între toate și prin toate. Vă veți porni unii spre alții, căci ura și semeția nu vă vor duce spre limanul spre care, treji fiind voi, îl visați. Țara română este patria venirii cuvântului Fiului meu cu învierea omului, dar voi nu voiți să auziți glasul Lui, care răsună pe vatra aceasta. Întoarceți-vă la iubire și îndemnați-vă spre ea, că Dumnezeu coboară iubirea peste voi; întindeți mâinile spre ea, și brațele voastre să se deschidă unii pentru alții și nu unii contra altora. Nu e de la Dumnezeu viscolul pe care l-ați scos de la întuneric; e de la voi, e de la duhul rău. O, căutați Duhul Domnului și intrați sub scutul Lui și învățați pacea cea de sus, că nu veți putea așeza voi pacea nici măcar atât cât pot oamenii, ci, din contra, ațâțați peste voi durerea Domnului, durerea pe care I-o faceți voi lui Dumnezeu și celor osteniți ai neamului român, și care de ani așteaptă izbăvire curată, izbăvire cu Dumnezeu și slavă peste fruntea țării Domnului, țara română, țara întoarcerii Fiului meu Cuvântul, că iată-L cât cuvintează peste cei ce aud și peste cei ce nu aud cuvântul gurii

Lui, mângâierea Lui și mila Lui cea nehotarnică până acum. O, deschideți-vă inima și nu mintea, că voi sunteți români, iar numele de român este noul nume al neamului lui Dumnezeu acum, când El Și-a ales din nou o țară. O, nu faceți ce a făcut Israel, care, ca să-L piardă pe Fiul meu, a ucis mii de prunci, și mormane, mormane stăteau pruncii uciși în țară. Întoarceți-vă la pace, fiți cuminți, fiți iertători și nu vă răzbunați unii pe alții cu vorbe de durere și de dispreț, că voi sunteți neam numit de Dumnezeu neam al Său acum, când El iată-L cum vine pe pământ cuvânt, și se aude de la margini la margini cuvântul Său cel sfânt. Luați din el și sărați-vă inimile și gurile și dați Domnului locul din voi ca să vă învețe El dregătoria cârmuirii, căci El vă iartă și vă ajută dacă veniți spre pace.

O, voi, cei care luptați cu orice chip să rămâneți în frunte, luați aminte la toate inimile care așteaptă și dați-le putere să grăiască și nu încurcați calea inimilor spre a grăi ele, nu faceți această nedreptate, ca nu cumva ea să se întoarcă vouă, căci cel ce lucrează fără dreptate, are plată după faptă. Aplecați-vă frunțile și dați Domnului loc și rugați-vă Lui pentru voia Lui precum în cer așa și pe pământ, căci voi sunteți oameni, și Dumnezeu e Dumnezeu, și vă voiește vouă izbăvirea de voi și iubirea de El în duhul frăției, fii români. O, mama lui Iisus Hristos aduce vouă rugă: fiți cuminți, fiți cuminți, fiți cuminți, fii români, și fiți români cuminți, fiilor, căci Domnul este cuvânt pe vatra voastră și vă așteaptă pe voi să fiți poporul Său cel nou și frați să fiți întru iubirea Lui cea de sus. Amin, amin, amin.

— O suferința ta, mamă, e mare. E țara venirii Mele viscolită deodată, dar Eu am strigat și strig peste ea sculara, mamă. Lacrima ta se unește cu a Mea și plâng cu tine, mama Mea, ca să se moaie inimile încordate și să se lase loc păcii Mele peste țara Mea română, mamă ocrotitoare. Amin.

O, țară scumpă, Eu, Domnul învierii, îți sortesc sculara. Scoală-te și te uită bine și te întărește pe picioare, căci iarăși este amenințată izbăvirea ta, și vremea este să lucrez Eu pentru tine, că tu nu mai poți nimic, nu mai poți nici să grăiești și să-ți arăți inima, iubito, dar scoală-te din somn. Eu, Domnul învierii, îți spun așa: scoală-te, fiică robită, spală-ți fața și vezi, și apoi sporește voia Mea peste tine și cere la Mine izbăvirea ta, și înțelepciune și iubire pentru tine peste cei ce dau să te robească încă. Dar tu ești a Mea, și voiesc să iubești voia Mea peste tine, ca să te izbăvesc Eu, căci tu nu mai poți. O, hai să te trezești, hai să aprinzi lampa și să vezi, hai, că iată, ești toată cuprinsă în veghea mamei Mele Fecioara, și ea varsă lacrimi mari de deasupra ta și te udă ca să-ți dea din cer, căci tu ești strâmtorată pe pământ și ești sub cruce și ești pe cruce și nu mai știi să veghezi și să vezi și să poți pentru soarta ta cea de la Mine ție. O, pot Eu pentru tine. Ceea ce e cu neputință ție, pot Eu. Fii cuminte și te roagă la Dumnezeu. Pot Eu pentru tine, numai să vrei tu așa, țara Mea. O, auzi glasul Meu și să nu dormi în vreme grea, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îi spun viscolului să tacă! să tacă îi spun! Amin.

Rugăciunea ta și inima ta să ajungă la inima Mea și să ceară pentru țara Mea și a ta, popor al cuvântului Meu. O, vezi ce te-am rugat și lucrează, fiule, așa, și cere la Mine voia Mea peste neamul român, pe care Eu, Domnul, îl mângâi în vreme grea și îi spun lui așa:

O, neam român, alege tu viața ta cu Mine și iubirea Mea, căci Eu voi alege pentru tine și te voi scoate de sub suspin și te voi umbri cu tot cerul Meu, și voi așeza în tine țara vieții veșnice, și voi lucra după credința celor credincioși ai tăi, iar

tu Mă vei binecuvânta și vei sta sub mântuirea Mea, și slava Mea te va bucura și te va încununa, și tu vei uita durerea ta și a Mea, și neamurile vor vedea și vor veni să ia lumina ta, iar Eu, Domnul, le voi da lor. Amin, amin, amin.

9/22 aprilie 2007

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Domnul grăiește cârmuitorului neamului român, Traian Bănescu, indemnându-l la iubirea vrăjmașilor lui.

Cobor la ieslea cuvântului Meu din mijlocul pământului român. Cobor cuvânt în mijlocul neamului român ca să-l trezesc pe el și cald să-l călăuzesc pe el spre duhul păcii sfinte între frate și frate. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos Cuvântul, Cel înviat dintre morți acum două mii de ani, după ce poporul Israel Mi-a dat moarte pe cruce, dar Eu prin cruce am înviat, și sunt Domnul învierii, sunt Domnul păcii sfinte peste cei ce se apleacă să ia cuvântul cel rostit din gura Mea și să-l împlinească pe el ca niște fii ai lui Dumnezeu, precum Eu sunt.

Acum două mii de ani, când M-am apropiat la lacul Vitezda, unde așteptau mulți suferinzi venirea îngerului vindecător peste cel ce intra primul în apă, Eu, Domnul, plin de milă pentru om, l-am văzut pe cel bolnav de treizeci și opt de ani și l-am întrebat dacă voiește să se facă sănătos. El avea credință și nădejde în apa vindecării, dar nu putea intra în ea, căci îi trebuia om cu milă în el ca să-l ia pe el și să-l așeze în apă la venirea îngerului vindecător. El Mi-a răspuns duios: «Eu, Doamne, nu am om ca să mă ajute să ajung în apă când vine îngerul și tulbură apa la venirea lui, și mereu, mereu se coboară altul înaintea mea». Atunci am făcut Eu milă cu el, și i-am spus cuvânt de vindecare: «Scoală-te, ia-ți patul și mergi de acum», iar el, crezând cu putere, s-a vindecat, și apoi mergea, dar nu s-au bucurat iudeii de vindecarea lui, ci, din contra, i-au găsit pricină că e zi de sâmbătă și că nu-i este îngăduit sâmbăta să-și ridice patul și să umble, să-și ridice așternutul pe care stătea jos și să meargă la casa sa.

Am venit pe pământ acum două mii de ani ca să-l ajut pe om, ca să-l scap de dureri pe om, căci sunt milos ca și Tatăl. O, tot de aceea vin și acum, și vin cuvânt pe pământ pe vatra neamului român, și am împlinit cincizeci de ani de când grăiesc cuvântul Meu în mijlocul acestui neam, și M-am făcut carte pe vatra aceasta și am dat neamului român cuvântul Meu, căci am avut și am un popor micuț, care M-a primit să Mă sălășluiesc în el și să-Mi scriu prin el cartea Mea de azi, strigătul Meu după om, acum, când iarăși M-a trimis Tatăl pe pământ.

Când l-am vindecat pe slăbănogul cel părăsit de milă de la om, M-au ocărât iudeii că am făcut aceasta sâmbăta și căutau să Mă omoare ca pe un călcător peste sâmbătă și ca pe unul care le zicea lor că Dumnezeu este Tatăl Său și că El este deopotrivă cu Dumnezeu, de o Ființă cu Tatăl, iar Eu le spuneam lor: «Nu vă mirați de aceasta, căci vine ceasul în care toți cei din morminte vor auzi glasul Meu, și vor ieși cei ce au făcut fapte bune spre învierea vieții, iar cei ce au făcut fapte rele vor ieși spre învierea osândirii, și judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci caut voia Tatălui, Care M-a trimis».

Mă fac cuvânt peste tine, neam român. Nu caut voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis. Eu ascult de Tatăl, și te învăț să ascuți și tu. Ia pildă de la Mine și ascultă și tu, neam român, că am venit de la Tatăl cuvânt în mijlocul tău ca să te

învăţ să faci voia Tatălui, căci pământul român este patria întoarcerii Mele de la Tatăl la om după două mii de ani, precum este scris în Scripturi, dar pe tine cine să te înveţe să citeşti în Scripturi ca să ştii venirea Mea? O, te învăţ Eu, numai să vrei să stai la învăţat, că iată, am venit de la Tatăl pe pământ în mijlocul tău, neam român, iar tu să nu faci ca iudeii care nu M-au primit când am venit să le fiu Mântuitor prin naşterea Mea Om pe pământ, şi apoi prin învierea Mea dintre cei morţi, după ce Israel M-a răstignit pe cruce, nevrând să-i fiu Mântuitor.

Mă apropii cu cuvânt duios de cel ce este aşezat după voia Mea la cârma neamului român ca să vegheze peste el, păzind dreptatea, căci dreptatea va fi să locuiască în muntele Domnului, precum este scris. Am grăit neamului român, şi am grăit şi cu cei ce vorbesc de sus în numele acestui neam, şi i-am povăţuit pe ei spre pace şi spre duhul frăţiei sfinte, şi le-am spus lor că nu vor putea ei singuri dacă vor singuri, căci ţara română este sub iubirea şi sub ocrotirea Mea, şi este dată Mie de Tatăl la naşterea Mea odată cu naşterea ei pe pământ, şi este de atunci sortită să fie ţarina cu comoară în ea, şi iată, am pe vatra ei acum, la sfârşit de timp, ieslea cuvântului Meu pe pământ.

Grăiesc cu cel aşezat la cârma neamului român, şi care a fost clătinat de la locul lui, clătinat de cei de lângă el fraţi, şi care-şi zic mai buni ca el, ca să-l poată alunga pe el de pe locul pe care este aşezat cu voia Mea. Eu am privit, după cum se poate lucra acum, şi apoi l-am aşezat pe acesta ca să cârmuiască după dreptate, dar cei ce nu iubesc dreptatea cea bine-făcătoare peste toţi şi peste toate, aceia l-au dat pe el de pe locul lui pe care a fost aşezat.

Acum, Eu, Domnul, grăiesc cu tine, cel aşezat din voia Mea la cârma neamului român. Vin să vindec rana ta. Nu uita că ţi-am pus pe braţe cuvântul Meu cel de cincizeci de ani în ziua când l-am împărţit neamului român, cartea Mea de azi, rostită de gura Mea în mijlocul pământului român. În cartea aceasta mare am grăit cu tine pe ultima filă a ei şi ţi-am spus să nu uiţi că pentru tine şi pentru aşezarea ta la cârma ţării Mele regină, Eu am biruit prin fierbintele rugăciuni şi prin mânuţele calde ridicate spre Mine de fiii cuvântului Meu de azi, fii români, poporul cuvântului Meu, fii credincioşi venirii Mele acum de la Tatăl pe pământ. Te-am rugat atunci să te apleci şi să iei din gura Mea cuvântul durerii Mele pentru ţara română, apăsată de cei necredincioşi. Ți-am spus atunci că vreau să împac pământul cu cerul, şi pe om cu Tatăl Savaot, şi că aştept prin neamul român salvarea popoarelor. Ți-am spus atunci, în cartea Mea de azi, să iei aminte la cuvântul gurii Mele şi să iei putere de la Mine şi să stai cârmaci treaz la cârma corăbiei Mele, căci prin ea, prin ţara română şi prin darurile Mele din ea voi mântui lumea de păcat şi voi aşeza veac nou pe pământ, aşa ţi-am spus. Ți-am spus să nu fii necredincios, ci credincios să fii, şi ţi-am spus că Eu aştept glasul celui ce va ridica la Mine rugăciune din faţa neamului român, ca să împlinesc Eu rugăciunea lui pentru salvarea acestui neam. Mi-am destăinuit ție durerea Mea de la necredinţa celor din biserica acestui neam şi care Mi l-au legat în obezi pe cel ales Mie dintre ei, şi ţi-am spus că îl aştept pe cel legat, care nu mai grăieşte, dar Eu şi cu Tatăl şi cu cerul Meu de sfinţi şi de îngeri, îl aşteptăm pe el s-o împace pe România cu Dumnezeu şi să aşeze peste ea duh de pocăinţă şi de mântuire apoi. Iar azi vin iar spre tine şi te povăţuiesc iar, căci tu eşti lovit acum de cei plini de semeţie şi de orbire, care te-au dat pe tine acum de pe locul pe care stai, că aceştia sunt bolnavi de duhul slavei deşarte, iar vremelnicia cea înşelătoare le-a luat din minte credinţa şi temerea de Dum-

nezeu şi credincioşia cea dintre fraţii cei de un nume, şi se dau ei singuri a fi buni, cei mai buni, căci sunt hrăniţi de duhul cel pierzător al semeţiei. Tu însă ascultă voia Mea peste tine şi nu uita că Eu sunt blând şi smerit cu inima. Eu cu aşa duh grăiesc cu cei necredincioşi, şi înţelepciunea Tatălui Meu o lucrez când grăiesc. Grăieşte tu neamului român, grăieşte-i cu cuvânt duios, aşa cum Eu grăiesc, căci cuvântul rostit cu înţelepciune, el este puterea care biruieşte răul din om şi îl înduioşează spre el pe om. Grăieşte-le blând, grăieşte-le sfânt, grăieşte-le cu sare, fiule, căci limba neamului român e limbă dulce la Dumnezeu, iar Eu grăiesc peste neamurile pământului în limba neamului român, şi vreau să înţelegi voia Mea. Inima ta şi gura ta să dea numai cuvânt frumos, cuvânt cu dragoste în el, căci ura nu se vindecă cu ură, asprimea nu piere prin asprime, şi întunericul nu se îndepărtează cu întuneric, ci numai cu lumina care vine peste el, fiule. Tu peste cuvântul cel greu şi spus cu răutate de cei ce te urăsc, rosteşte cuvântul nădejdi credincioase, căci credinţa aduce nădejde, precum graiul cel dulce aduce sănătate celor răniţi de duhul răutăţii. Nu da cuvânt fără de sare din gura ta. Lasă să vorbească urât cei ce te urăsc pentru dreptatea ta. Tu însă scutură din inima ta tot ce doare de la ei şi le dă lor înţelepciune prin cuvântul cel rostit aşa, cu înţelepciune, fiule. Eu, Domnul, sunt cu toate oştirile cereşti în mare lucrare peste neamul român, şi voiesc să nu te las biruit de cei ce nu te iubesc după ce Eu te-am aşezat străjer pentru faţa cea frumoasă, cea curată a acestui neam. Nu uita să fii blând şi smerit cu inima ca şi Domnul Dumnezeuul tău, Care S-a lăsat biruit pentru ca să învieze, şi a dat apoi pacea Sa celor credincioşi Lui. Când cei ce nu M-au vrut M-au pus pe cruce, Eu am cerut la Tatăl iertarea lor. O, roagă-te la Tatăl pentru tine şi pentru ţara română şi nu aştepta la om izbăvirea ta. Fii înţelept de la Mine şi dă-Mi putere să pot Eu pentru tine, iar tu să poţi pentru Mine, că Mi-e rana grea pentru ţara Mea română şi vreau s-o ridic pe ea spre slava Mea înaintea tuturor popoarelor, fiule. Eu am aşezat pe poporul cuvântului Meu iarăşi să ridice rugăciune la Mine pentru tine, căci aşa sunt împlinirile cele de la Dumnezeu peste pământ, şi Îmi trebuie trupuri şi inimi sfinte pentru această putere de pe pământ spre cer, şi pe care Eu s-o împlinesc.

Mergi acum în mijlocul neamului român şi îndeamnă-l spre dreptate şi spre pace şi spre iubire şi spre credincioşie. Să se umple de duioşie şi de putere sfântă cei cărora tu le vei grăi. Nu te bizui pe tine, ci bizuie-te pe Mine când vrei să poţi, când vrei să fii, iar Eu voi privi la duhul tău cel umilit înaintea Mea şi voi lucra ca să te izbăvesc de fraţii cei duşmani pe tine şi pe ţara Mea română, căci cei ce se vor pe ei peste ea acum, nu sunt cei ce-i vor binele ei. Nu pot cei lacomi să facă bine nimănui, şi nici lor prin slava lor cea deşartă şi care trece odată cu ei. Îmbracă-te în duhul cel frumos al grăirii şi aşa să grăieşti neamului român, şi să-l înveţi bunătatea şi veghea şi scularea, aşa cum Eu îl învăţ acum pe el cu cuvântul Meu cel sfânt. Ascultă povaţa Mea şi ia înţelepciunea Mea, căci înţelepciunea Mea este duh iubitor de oameni, şi pacea Mea îi învaţă şi îi înalţă pe ei. O, nu întoarce răul cu rău. Cuvântul cel rău spus despre tine să nu-l întâmpini cu cuvânt rău, căci vreau ca tu să fii blând şi să fii cumpătat şi înţelept, ca să pot Eu, Domnul, să te ajut acum, căci de mila neamului român voiesc Eu să te ajut, şi tot aşa şi tu să voieşti, iar Eu să văd aşa şi să împlinesc aşa. Amin.

Acum, pace ție! Apleacă-te să iei şi să lucrezi pentru Mine şi nu pentru tine, iar Eu voi fi ajutorul tău, şi apoi tu Mă vei ajuta pentru ţara Mea de azi, la care Tatăl M-a trimis acum. Amin.

O, scumpă țara Mea de azi, scoală-te! Nu sta în teamă! Umilește-te pentru încercarea ta, căci Eu, Domnul, voiesc să curm viscolul care bate în tine ca să-ți rupă rochița ta cea de la Mine. O, scoală-te bine și așează-l înapoi pe cel pe care Eu, Domnul, l-am pus de veghe pentru tine și, spre dreptate să te poarte el. O, nu lăsa duhul dușmăniei să poată între frate și frate. Scoală-te și împacă-ți fiii, și pace să fie între ei, iar Eu, Domnul, voi fi pacea ta și voi fi mângâierea ta și slava ta, țara Mea de azi. Eu sunt adevărat în acest cuvânt, o, țara Mea. Fii credincioasă! Am venit să-ți fac bine ție. Ridică-te frumos acum și stai sub Duhul Meu, și stai sub scutul Meu, și stai sub povața Mea, căci Eu te povățuiesc și îți trimit ție pacea Mea. Amin.

Pace ție, neam român! Să se așeze în tine pacea între frate și frate! Să fie pacea Mea la cârma ta, țara Mea de azi! Eu, Domnul, îți voi grăi ție mereu și te voi întări și te voi mângâia, țara Mea, căci Tatăl Mi-a făcut în tine așternut de venire, și Eu te prețuiesc, și Eu te împodobesc cu Duhul Meu, căci am pe vatra ta slava Mea, cuvântul Meu, care-l cheamă pe om la Tatăl, și pe Tatăl la om, o, țara Mea de azi, o, casa Mea de azi. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2007

*Duminica a cincea după Paști, a samarinencei.
Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe*

Taina duhului umilit poartă în el duhul învierii. Samarineanca: pilda învierii celor păcătoși. Sfântul mucenic Gheorghe cuvintează din cer peste neamul român.

Vin iar cuvânt în cartea Mea de azi, vin din cer pe pământ cuvânt ca să-i hrănesc cu el pe cei ce s-au dat Mie dintre fiii oamenilor, pe cei credincioși, care așteaptă venirea Mea pe pământ și făgăduințele Mele de cer nou și de pământ nou și de om nou, după chipul și asemănarea Mea între pământ și cer. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel ce dă viață oamenilor prin moartea și prin învierea Sa, așa cum Tatăl a voit să lucrez Eu, Fiul Său. O, fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de înviere la glasul Meu, care cheamă omul de la moarte la viață. Învierea am venit s-o aduc peste om, duh umilit am venit să-i dau omului, și ies în calea lui cuvânt ca să-i dau lui. Amin.

Laudă, Ierusalime nou, laudă-L pe Domnul, Care vine la tine cuvânt. *«Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Domnului, lăudați-L pe Domnul, că este bun, și este mare peste toți dumnezeii, și toate câte a vrut Domnul, a făcut în cer și pe pământ»*, precum este scris. Amin.

O, poporul Meu de azi, Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te îndemn tot mai mult să te aduni la rugăciune și să ceri la Mine toate câte Eu voiesc să fac în cer și pe pământ, căci Eu te voiesc pe tine cerul Meu pe pământul român și te voiesc ajutorul Meu în vremea aceasta grea, când omul nu mai are pe Dumnezeu de Stăpân al său. Vin la tine cuvânt, poporul Meu de azi, și Mă port cu el peste pământ ca să-l ajut pe om să bea din apa Mea, din cuvântul vieții, poporul Meu, dar tu trebuie să te rogi mereu pentru biruința cuvântului Meu peste pământ și peste om și trebuie să înțelegi tot mai mult că pentru aceasta te-am ales Eu dintre oameni și te-am născut al Meu din cuvântul Meu și că pe mulți voiesc să-i nasc așa, și să fie ai Mei apoi, precum tu ești. O, păstrează-ți umilința de duh, Ierusalime de azi, și întărește peste tine această înviere, căci fiii oamenilor nu știu taina învierii, nu știu de unde vine ea, de unde începe ea și cum lucrează ea în om, și iată, pe mulți îi ajută firea lor cea bună prin duhul lor cel

umilit în ei, și care îi face să aibă îndrăzneală la Dumnezeu pentru mântuirea lor, iar pe alții mulți nici păcatele lor nu-i ajută să se așeze în duh umilit, în duhul învierii și al mântuirii și al temerii de Dumnezeu și al iubirii apoi, căci oamenii nu se tem de Dumnezeu, ci doar când îi ajung pe pământ plata păcatelor lor, doar atunci dau să se teamă ei de Dumnezeu, Care poate să dea omului scăpare din greu prin iertare ispășitoare.

M-am întâlnit, în mersul Meu pe pământ acum două mii de ani, cu femeia samarineancă, despre care este scris în Scripturi. Ea avea firea bună și blândă prin duhul umilit din ea, iar când Eu am lucrat peste ea ca să-i învederez păcatele și s-o curăț de ele, ea s-a umilit și a prins îndrăzneală spre Mine pentru mântuirea ei de păcate.

O, nu pot Eu avea mai mare avere în om ca și duhul lui cel plin de umilință, poporul Meu, și prin care Eu sunt primit de om când bat din părți la ușa lui ca să intru și să fac curat peste viața lui, prin care să Mă arăt Eu apoi între oameni cu fața Mea, cu trăirea Mea în om, așa cum Mi-am arătat Eu lucrul Meu în femeia samarineancă, după ce ea a înviat la cuvântul Meu cel curățător de păcat peste om, și apoi a împărțit înviere samarineanca, după cum a primit ea de la Mine, și a adus pe mulți din cetatea ei la credința în Mine și la pocăința de păcate și la duh umilit, duhul învierii omului când Domnul vine și bate ca să-I deschidă omul. O, pentru aceea M-am oprit Eu la fântâna din Sihar când ucenicii Mei M-au găsit grăind cu femeia samarineancă. Venisem pentru mântuirea omului, aceasta era lucrarea pentru care Tatăl Mă trimisese pe pământ, și tot de aceea Mă trimite și azi.

O, popor al cuvântului Meu, se strâng la fântână sfinții care însoțesc pe samarineanca, cea cu care Eu am grăit atunci cuvântul mântuirii. E zi de pomenire în curțile Mele cu tine, căci am fântâna întâlnirii aici, și am la ea de înger pe samarineanca cea din Scripturi, pe cea cu care Eu M-am întâlnit la fântâna lui Israel când mergeam din loc în loc cu ucenicii Mei ca să Mă vestesc venit Mesia Cel de la Tatăl și să Mă așez cu fapte minunate înaintea celor ce avea să ia în ei darul și lucrarea credinței în Fiul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Învățătura Mea de azi, duhul umilit, duhul învierii Mele în om, și a omului în Mine, aceasta întăresc Eu în mijlocul tău, poporul Meu, și vreau să-l strig iarăși la izvor pe cel de demult popor al Meu și să-l învăț învierea, și cu dor să-l învăț pe el taina și puterea duhului umilit, prin care omul nu se mai ascunde în el, ci se descoperă înaintea Mea, spre învierea lui din păcat și spre mântuire apoi. Amin.

O, Doamne și Dumnezeul lui Israel cel credincios al Tău! Primește și iubirea mea, ca să mă las și eu cuvânt lângă Tine și să-i spun poporului Tău de azi că taina duhului umilit poartă în ea duhul învierii, Doamne. Cuvântul gurii Tale, cu care Tu m-ai înconjurat atunci ca într-un giulgiu din care apoi am ieșit înviată, a fost cuvântul învierii mele, și m-ai scos cu el din mormântul în care dormeam, din trupul meu, în care îmi zăcea neputincios sufletul, și m-ai trecut din trup în duh în ziua aceea, Doamne, și m-ai înviat, pentru umilința de duh, pe care eu o aveam în fire, chiar dacă slăbiciunea firii mă ducea spre păcat în însuși trupul meu, stricând eu în el mereu sămânța vieții sufletului meu, pe care-l aveam în trupul meu de la Dumnezeu.

Îi îndemn pe oameni la pocăință și la umilință, și apoi la iubire pentru Tine, Doamne, și apoi la mărturisirea Ta, așa cum eu, după întâlnirea mea cu Tine, am lucrat peste mine și peste cetatea Samaria, în care viețuiam. Iar pe Tine Te rog acum, ajută-i pe oameni și dă-le putere să se facă ai Tăi, așa

cum mie mi-ai dat, și am fost eu apoi rodul aplecării Tale înaintea omului ca să-i dai lui învierea, Doamne. O, dă-le oamenilor duh de înviere, duhul umilinței și al mărturisirii, și să Te cunoască oamenii în cuvântul Tău de azi, grăit de însăși gura Ta pe vatra pământului român, și să se umple de Tine cei ce-Ți află glasul și cuvântul Tău de azi, așa cum eu m-am umplut de Duhul Tău când m-ai întâlnit și mi-ai grăit la fântâna lui Israel. Eu sunt venită în zori aici, în curțile Tale cu poporul Tău, lângă fântâna pe care Tu mi-ai dat-o în grijă, și sunt cu cete de sfinți, Doamne, când grăiesc azi la fântână, și le dau sfinților să bea din apa Ta, din cuvântul coborârii mele la fântână cu sfinții, și Te rog să dai oamenilor învierea, așa cum mie mi-ai dat, Doamne, și Ți-ai făcut în mine cale prin duhul meu cel umilit, cu care m-am așezat înaintea Ta când Tu m-ai întâlnit la fântână și m-ai curățat de păcat și de întunericul cel de la păcat. O, ajută-i pe oameni, Doamne, ajută-i cu graiul cuvântului Tău de azi și dă-le lor puterea să Te cunoască în acest cuvânt și să se umilească ei, și precum pe mine m-ai primit, așa să-i primești și pe ei, pe cei ce se umilesc, Doamne, la glasul Tău, care îl curăță pe om de păcat și îi dă lui duhul învierii. Amin, amin, amin.

— **S**i iată, poporul Meu, sărbătoare de sfinți, venită cu Mine la tine în ziua aceasta, căci mucenicul Gheorghe, sărbătorit și el de sfinți acum, stă gata să se arate venit cu Mine și să dea glas duhului lui cel plin de cuvânt.

Hai și tu, o, mărturisitor al Meu, hai, fiule, și cu bucurie sfântă lasă-ți cuvântul și te bucură între sfinții venirii Mele, căci Eu cu sfinții vin, iar ei ca și Stăpânul lor lucrează, ca niște ucenici, și adevăresc ei Scriptura venirii Mele cu sfinții acum, la sfârșit de timp, când Tatăl iarăși M-a trimis din cer pe pământ. Amin, amin, amin.

— **B**inecuvintează, Doamne, puterea credinței în Tine și întărește-o în cei ce cred venirii Tale acum pe pământ cu sfinții Tăi, și binecuvintează biruința neamului român, pentru slava Ta din mijlocul acestui pământ, vatra română, pe care Tu Ți-ai așezat calea întoarcerii Tale de la Tatăl la om după două mii de ani de la biruința Ta prin cruce și prin înviere, Doamne. Te rog, o, Te rog în ziua aceasta de sărbătoare a mea între sfinți, Te rog primește ruga mea pentru neamul român, viscolit acum atât de aprig de către cei din el flămânzi de duh de stăpânitori peste acest neam. S-a stârnit întuneric mare sus, la cârma acestui neam, și bate viscolul, Doamne. Duhul trufiei, duhul lăcomiei, duhul invidiei a îmbrăcat haina trădării și a lovit fruntea acestui neam, hărăzit de Tine să fie neam de sfinți, Doamne. Voiesc să mă pornesc ostaș ceresc, cum sunt, și să ajut iarăși acest neam, așa cum l-am ajutat de atâtea ori când am stat lângă vitejii lui și am biruit pentru el din partea Ta. Ridic sabia duhului și mă pornesc, Doamne, împotriva duhului trufiei, care se luptă să răstoarne cele așezate de Tine pentru cârmuirea acestui neam. Pe cei ce stau cu dreptate și cu milă la cârma neamului român, întărește-i Tu, Doamne, iar celor ce dau să răstoarne de la locul ei dreptatea, surpă-le lucrarea lor trufașă și nu lăsa duhul minciunii să poată. Așa rugă aduc eu Ție dintre sfinți, în amintirea zilei mele de biruință pe pământ peste cei credincioși din vremea mea. Amin.

O, oameni îngâmfați și plini de voi, de duhul trufiei din voi! Domnul și Dumnezeu sfinților este Stăpânul acestui neam ales acum, la sfârșit neam al Său, vatră a venirii Lui de la Tatăl acum pe pământ cuvânt care înviază morții din morminte și pe cei vii, care iubesc învierea. Nu voi sunteți stăpânii acestui

neam. O, stăpâniți-vă pe voi și trufia cu care v-ați sculat împotriva duhului păcii și al dreptății a toate, dar nu vă mai luptați să stăpâniți voi neamul român, neamul Domnului la sfârșit de timp, țara Lui de azi. Umiliți-vă și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu dacă vreți iertarea prin pocăință, dar nu vă mai îngâmfați peste acest neam, căci neamul român Îl are pe Iisus Hristos, pe Domnul învierii Domn și Cuvânt peste el, și este neam ales dintre neamuri ca să-I fie Lui sală de nuntă și masă de cină de cuvânt pe pământ cu cei ce cred Lui și lucrării Lui de la sfârșit de timp. Eu am fost dat spre mucenie de către stăpânii trufași din vremea mea, și am putere acum să umilesc trufia din om. Cu Domnul vin și Lui Îi cer binecuvântare mare ca să lucrez cu biruință de la El pentru paza cea cerească a neamului român, pe vatra căruia stă Domnul cuvântând peste pământ. Aplecați-vă și umiliți-vă și fiți români cuminți, că în cer este scris să fie duh de frăție peste neamul român și nu duhul învrăjbirii, care se vede acum în preajma locului de cârmuire a acestui neam. Eu cer pentru voi de la Domnul duhul învierii voastre, duhul cel umilit, care vă aduce liniște și înviere vouă, și iată, fiecare va lua peste el ceea ce va da în părți, căci Domnul vine și dă acum fiecăruia după faptă, precum este scris. Amin.

Iar Tu, Doamne biruitor prin sfinții Tăi, așează pe pământul român rodul credinței poporului Tău cel din mijlocul lui și rodul rugăciunii lui, și fă-l pe el popor al rugăciunii pentru biruința Ta cea mare, pentru împlinirea venirii Tale acum cu slavă pe pământ, și dă oamenilor de pe pământ cuvântul Tău, care cârmuiește și se slăvește chemând omul la înviere, la duh umilit în om, la voia Ta în om și pe pământ, precum în cer, Doamne, căci vremea este să lucrezi Tu, o, Doamne, și să biruiesti Tu, căci ești Domnul Biruitorul, Cel ce este și Cel ce va fi, Domn și Stăpân în cer și pe pământ, Domnul biruinței sfinților Tăi, și ești Domnul slavei, Doamne. Amin, amin, amin.

— **A**cum, poporul Meu, întărește în tine din zi în zi în zi mai mult lucrarea rugăciunii sfinte pentru biruință sfântă peste neamul român, căci lupta e grea, iar Eu, Domnul, cu tine lucrez, și cuvintez în mijlocul tău și împlinesc. Este scris în Scripturi așa: *«Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Domnului, lăudați și binecuvântați pe Domnul, căci El este bun și mare peste toți dumnezeii, și toate câte voiește Domnul, face în cer și pe pământ, că binecuvântat este Domnul în Sion, Cel ce locuiește în Ierusalim»*.

O, în casa Mea și în curțile Mele cu tine laudă-Mă și te roagă Mie, poporul Meu, și aceasta să fie lucrarea ta în curțile Mele cu tine. Am făcut din tine unealtă a Mea, poporul Meu. Unii pe alții îndemnați-vă să ascultați de tot cuvântul Meu și să-l împliniți, fiilor. Unii pe alții îndemnați-vă la duh de rugăciune cu cerere în ea, fiilor, și la duh umilit în voi, duhul rugăciunii, duhul învierii, duhul care cere la Dumnezeu, o, fiilor. Iar Eu, Domnul, voi fi și voi împlini cuvântul Meu și glasul rugii voastre pentru împlinirea cuvântului Meu peste pământ, căci Eu sunt Cel credincios și adevărat, Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2007

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Strigarea Domnului peste neamul român și așezarea poporului la rugăciune stăruitoare pentru soarta țării.

O, popor al cuvântului Meu cel rostit în vremea aceasta! Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te vestesc să te ridici acum mai cu putere la veghe și la rugăciune pentru

neamul român, căci Eu suspin mult, și cu tot cerul suspin pentru acest neam. Am rostit cuvânt de sculare peste neamul român și l-am îmbiat pe el la duh de înviere și de mare trezie apoi, căci duhul cel potrivit se zbate din mijlocul lui cu disperare să nu scape din robia lui neamul român, și lucrează neobosit și neastâmpărat pentru ca să biruiască el și să țină cu fruntea la pământ acest neam. Eu însă Mă întăresc în mijlocul tău și te vestesc că Eu sunt bun și mare peste toți dumnezeii, și toate câte Eu voiesc, fac în cer și pe pământ, numai să am de la cine să aud strigându-Mă de pe pământ ca să vin și să lucrez de sus și de jos și să fac biruință de partea dreptății, căci sunt Cel ce pot să fac aceasta. Și te rog, poporul Meu, să stai cu Mine de veghe către Tatăl, cu rugăciune pentru neamul român și pentru scularea lui la veghe și la biruință pentru el, că el e în mare durere, atât de mare cât el nu știe, dar Eu, Domnul, văd primejdia și îl vestesc pe el pentru sculare, căci l-am învățat scularea și l-am învățat credința în iubirea Mea cea pentru el, și l-am învățat înțelepciunea cea din cer pentru el. Amin.

Stai înaintea Mea acum, poporul Meu, stai, tată, cu rugăciune și cu postire și cu lacrimi, și cu mare stăruință a duhului și a trupului tău cere-Mi să ajut Eu duhul și scularea poporului român, și apoi biruința lui în numele Meu asupra celor potriviți din mijlocul lui, care se zbat să-l abată pe el pe căile nedreptății și ale părăsirii de Dumnezeu și ale rățâcirii, poporul Meu. O, scoală-te cu putere de credință și stai înaintea Mea cu mânuțe ridicate de rugăciune și cu gurițe strigătoare pentru salvarea neamului român de sub duhul întunericului din mijlocul lui și pentru luminarea lui cu lumina Duhului Sfânt, căci Eu și cu cerul Meu de sfinți și de îngeri lucrăm să așezăm putere de Duh Sfânt peste el, sculare și trezire apoi, duhul învierii și iubire de Dumnezeu peste el, că am de la Tatăl Savaot vreme de slavă pentru neamul român, în mijlocul căruia Eu, Domnul, am acum masa Mea de cuvânt, cina cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp, precum este scris în Scripturi despre venirea Mea și despre glasul Meu, care se aude grăind cu omul așa cum se auzea el în rai când grăiam Eu cu omul cel zidit de mâna Mea ca să fac din el casă a Mea, loc de odihnă a Mea în om. Am vestit acum două mii de ani că va să vină vremea ca toți cei din morminte să audă glasul Fiului lui Dumnezeu, glasul lui Iisus Hristos, Cel înviat dintre morți, glasul Meu, glasul care grăiește azi cu tine, poporul Meu cel din români luat. O, Eu am fost adevărat în cuvântul Meu cel rostit atunci, și te-am făcut și pe tine adevărat, căci tot cel ce împlinește cuvântul Meu, acela este adevărat ca și Mine, căci Eu împlinesc tot cuvântul Tatălui, și Mă numesc adevărat Fiu al Tatălui Savaot. Amin.

O, neam român, o, neam rob de cei cu față mincinoasă în mijlocul tău și care nu-ți sunt ție ajutor, de vreme ce ei n-au de tată pe Dumnezeu! O, Eu te-am învățat scularea, tată. Eu, Domnul Dumnezeuul tău, strig peste tine cuvânt de trezire, strig la tine încă din ziua de praznic al învierii Mele dintre morți, când ți-am spus ție salutul învierii Mele: Hristos a înviat, și când te-am povățuit să înviezi și tu, ca și Mine, și să te scoli dintre morți, ca și Mine, și să fii viu, popor român, și apoi să cunoști bine lucrarea învierii tale și lucrarea Mea peste tine, căci Eu stau cu tot cerul de veghe pentru tine acum, iar Maica Mea te veghează cu mare iubire, și cu mare durere și te spală cu lacrimile ei durute și suflă peste tine duhul înțelepciunii cerești și te apără și te ajută să vezi. Amin.

O, am venit la tine să te învăț să vezi și să știi și să fii și să poți pentru tine și pentru Mine, scumpă țara Mea de la sfârșit de timp. Numele tău și al pământului tău este purtat de îngeri

în văzduhul tău. Te cântă îngerii, țara Mea. O, deschide ochii ca să vezi, deschide sufletul tău ca să înțelegi și să crezi, și așa să vezi. Ia cuvântul Meu și te primenește cu el, și te înveșmân-tează cu el, căci el este scut pentru cei care-l iau din gura Mea, și se face slavă a celor ce cred în el, căci cuvântul lui Dumnezeu este el.

Stau deasupra ta, țara Mea de la sfârșit de timp, și îi scol la veghe și la rugăciune înaintea Mea pentru tine pe cei ce s-au lăsat casă a venirii Mele cuvânt peste pământ acum. Le spun lor să ridice mânuțe și gurițe veghetoare pentru biruința cea pentru tine, dar scoală-te și tu, de peste tot scoală-te, o, scoală-te și fă voia cea bună a salvării tale din robie, țara Mea cea de azi! O, nu sta în nepăsare! Scoală-te! Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți strig scularea și lucrarea ei. Scoală-te și rostește-ți soarta, căci soarta ta cea de la Mine atârna de tine și de ascultarea ta de Dumnezeu acum, și apoi îmbracă-te în slava ta cea de la Mine ție, căci stau cuvânt de slavă deasupra ta și te înveșmântez cu daruri cerești ca să fii întâia, o, țară îndurerată acum, dar iată, Eu îți lucrez salvarea, și scoală-te și tu să lucrezi, și ca Mine să lucrezi, căci cel ce împlinește tot cuvântul Meu, acela este adevărat ca și Mine, după cum Eu împlinesc tot cuvântul Tatălui și Mă numesc adevărat, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Fiu al Tatălui Savaot, Fiu ascultător. Amin.

Am venit spre tine cuvânt ceresc, ca să te ajut să vezi, o, scumpă țara Mea! Am venit să-i fac să vadă pe cei ce nu pot să vadă, și am venit să-i fac să nu mai vadă pe cei ce-și zic: Vedem! O, Eu luminez am venit pe pământ și atunci, și acum. Iată, împart Duh Sfânt și lumină. Luați din Duhul Meu, luați lumină, fii români. Aplecați-vă și luați și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu prin puterea credinței sfinte, căci credința sfântă nu este a tuturor, ci este numai a celor ce iau din ea cu Dumnezeu, și nu fără Dumnezeu. Amin.

Acum îți rostesc scularea, popor român. O, scoală-te tu, popor rob de duhul minciunii celor ce dau să te arunce pe tine cu fruntea în țărână ca să aibă ei, și nu tu, slava cea de la Mine sortită să stea pe fruntea ta înaintea neamurilor de pe pământ, acum, la sfârșit de timp, acum când Eu, Domnul, Mă întorc iarăși la om! O, ridică-te din îngenunchere și spală-ți ochii și vezi, țara Mea, și vezi mâna Mea, care te ridică acum! Învață tu taina îngenuncherii și a ridicării din îngenunchere. Așează-te în genunchi înaintea Mea, și apoi scoală-te din îngenuncherea în care te țin cei ce-și vor slava lor în mijlocul tău, și nu salvarea ta. Ție îți zic: scoală-te și vezi! Scoală-te și grăiește pentru tine, și apoi pentru Mine, neam român, neamul Meu de la sfârșit de timp! O, curățește-te prin credință sfântă și prin iubire din cer în mijlocul tău și vino să-ți văd fața, și vino! O, vino la Mine, că Eu vin la tine și iată cum vin ca să te ajut să fii a Mea, și să te arăt că ești a Mea și că ești, o, țara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

Iarăși te îndemn Eu pe tine aparte, poporul Meu din români luat ca să fii de mijlocire pentru el, după cum Eu te-am așezat să fii; te îndemn la rugăciune cu mare putere în ea acum, căci lupta e grea pentru salvarea de sub robie a neamului român, și Eu ți-am spus că e grea, și iată, e tot mai grea, iar ție să-ți fie tot mai vie, tot mai cu putere rugăciunea spre Mine pentru neamul român și pentru cei ce îl iubesc pe el la cărma lui. Eu, Domnul, sunt tot într-un suspin pentru neamul român, și așa cer Tatălui Savaot izbăvire pentru el și înviere și duh de veșnicie cerească peste fiii români. Ridică-te acum cu mare iubire, poporul Meu, și adu-Mi aminte, din zori și până-n seară și din seară până-n zori, de tot ce Eu am făgăduit să fie peste

acest neam și peste tine, cel ce stai din partea Mea de mijlocire ca un străjer înaintea Mea pentru el și pentru slava Mea din el. Îți dau puteri noi acum și îngeri fel de fel, după darurile lor, și te ajut să stai de veghe ziua și noaptea pentru biruință cerească peste neamul român. Iar în ziua când va fi să se vadă soarta acestui neam acum, tu să stai înaintea Mea, și mai fierbinte să stai, și să fii cuminte, și să fii credincios și rugător aparte în toată ziua, și să ceri veghe și biruință peste tot în neamul român, și îngeri veghetori și luptători peste tot, căci lupta este grea, poporul Meu.

Binecuvântate să-ți fie duhul și puterea rugăciunii, iubirea și veghea, unirea și strigarea la Mine pentru neamul român, Ierusalime de azi. O, Eu te-am învățat cum să te rogi, și te voi mai învăța, iar tu să fii unealta Mea și să-Mi fii ucenic mângâiere, că Mi-e durerea mare pentru neamul român, și cu tot cerul Mă doare, și te am pe tine în durerea Mea, și te am alin, și mare este la Mine cel ce mângâie pe Dumnezeu în durerea Sa cea de la om, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2007

Praznicul Înălțării Domnului

Chemarea poporului la izvorul cuvântului. De la omul cu suflet viu la omul cu duh dătător de viață. Pe coroana română este scris: „Nimic fără Dumnezeu“.

In zi de praznic de înălțare a Mea la Tatăl, Eu Îmi cobor cuvântul pe pământ, că e vremea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, și, iată, numai necredință, numai nepăsare de Dumnezeu găsesc la om, și omul nu mai este adevărat, dar venirea Mea este adevărată precum Eu sunt, și am putere să grăiesc peste pământ, și apoi să împlinesc. Amin.

Fiți de veghe mereu înaintea Mea voi, cei din porți, căci Eu prin porți intru când vin, dar puțin se pricepe și se prețuiește și se pătrunde această mare taină, căci omul este nepăsător de Dumnezeu și se mărește pe sine, iar Eu Mă umilesc cu răbdare mare și Îmi grăiesc cuvântul pentru cei ce cred ca și Mine, și nu ca omul, în taina venirii Mele de la Tatăl la om. Fiți veghetori, fiilor. Am coborât în voi cuvintele Duhului Sfânt, căci am făcut din voi porți ale Mele, iar voi lucrați ca niște ucenici, și Îmi sunteți mângâiere, fiilor copii, și fericiți sunt cei ce vă primesc pe voi așa cum voi Mă primiți pe Mine spre viața multora, împărțindu-le lor duh dătător de viață așa cum Eu v-am așezat să lucrați, și iată, vă dau de veste, vouă și poporului Meu cel de demult, că voiesc să-i fac chemare și să-l strâng lângă izvor în ziua de prăznuire a venirii Duhului Sfânt peste ucenici acum două mii de ani, și apoi de la ei împărțit la mulțimile adunate la Ierusalim în ziua aceea, și voiesc să fac și acum tot așa, și să-l dăruiesc cu darul Duhului Sfânt pe poporul Meu și să-l învăț pe el calea lui cu Mine și calea Mea cu el și să-l mângâi pe el cu povața Mea, cu multa Mea învățătură, prin puterea ei cea multă peste poporul Meu. Eu dacă sunt Învățătorul poporului Meu, el este cel ce trebuie să asculte și să se facă asemenea Mie prin învățatura Mea de peste el, dar el trebuie să aibă grijă mare și dragoste mare pentru învățatura Mea, căci fără dragostea aceasta nu poate el să se facă asemenea Mie, nu poate să creadă așa cum trebuie să creadă, nu poate să înțeleagă ce trebuie și cum trebuie să fie cel ce stă sub ploaia Mea de cuvânt, care se face botezul cel cu Duhul Sfânt peste om. Amin.

O, nimeni să nu se creadă, nimeni să nu se facă mai mare decât Mine între pământ și cer, ci numai cât Mine să se facă omul, și să se facă, amin, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui*

și Îl vor vedea pe El». O, numai cel ce se face copil ca și Mine, numai acela poate să fie ca Mine, căci copil înseamnă cel ce ascultă de Tatăl așa cum Eu ascult, ca să Mă asemăn întru toate cu Tatăl, căci Eu de aceea am spus: *«Tatăl este în Mine, și Eu întru Tatăl sunt»*, și, iarăși, de aceea am spus: *«Cel ce vede pe Fiul, vede și pe Tatăl, căci Tatăl este în Fiul»*. Amin.

O, poporul Meu, Eu am mai spus un cuvânt frumos atunci când am venit pe pământ de Mi-am ales ucenici ca să-i fac credincioși Mie așa cum Eu Îi sunt Tatălui, și le-am spus lor ca pe o urare a Mea peste ei, ca pe o dorință arzătoare a Mea le-am spus lor așa: *«Eu în voi, și voi în Mine, ca să creadă lumea că Tatăl M-a trimis, că sunt trimisul Tatălui la om»*. O, ei trebuia să Mă arate apoi oamenilor venit în ei, venit pe pământ de la Tatăl la om, căci scris este în Scripturi: *«Orice duh care mărturisește pe Iisus Hristos venit în trup, este Duhul lui Dumnezeu»*, iar cel ce Mă are pe Mine întru trăirea lui, acela trebuie să mărturisească prin fapte dovedite, prin viață ca a Mea în el, ca să vadă la el lumea că Tatăl M-a trimis la om. Amin.

O, poporul Meu, dacă cel învățat de Mine nu este ca Mine apoi, acela nu este al lui Dumnezeu chiar dacă știe el de la Dumnezeu după ce Dumnezeu îi spune lui toate. Eu când M-am înălțat de lângă ucenici de Mi-am ascuns de ei trupul, am spus că Mă duc să-i trag pe toți la Tatăl, dar dacă omul aude din gura Mea cuvântul vieții și nu-l face pe el viață a Mea în trupul, în duhul și în sufletul lui, acela nu vine și nu se lasă atras în Tatăl după cum Eu am făgăduit că voi lucra pentru om.

O, poporul Meu, am lăsat pe Duhul Sfânt peste ucenici ca să-L dea ei pe El la cei ce erau adunați la Ierusalim, și ei L-au dat, căci Duhul Sfânt este duh dătător de viață, poporul Meu, și iată taină desfăcută îți deslușesc acum și îți spun așa: cel ce se face asemenea omului și îl ajută pe om în slăbiciunile lui, mângâindu-l ca să-l ajute, acela este om cu suflet viu și se face asemenea omului prin lucrarea sa, iar cel ce îl muștră pe om pentru slăbiciunile lui, dojenindu-l pe el și trezindu-l la viață și la faptă sfântă în el ca să-i dea lui viață și să-l învețe calea cu lumină pe ea, acela este om cu duh dătător de viață și se face asemenea Mie prin lucrarea sa, și iată, poporul Meu, prin lucrarea sa se cunoaște omul, și această taină voiesc Eu s-o pui tu la inimă și să înveți s-o cunoști pe ea în omul care o poartă pe ea, și să iubești peste tine omul cu duh dătător de viață ca și Duhul Meu, căci Eu așa am lucrat pe pământ când am venit de la Tatăl, și tot așa lucrez și azi când iarăși vin ca să-l fac pe om, și asemenea Mie să-l fac pe el, și nu asemenea omului, sau al omului cu suflet viu, căci scris este: *«Făcutu-s-a omul cel dintâi cu suflet viu, iar cel de al doilea, cu duh dătător de viață»*. Amin.

O, poporul Meu de demult al Meu, și tu, poporul Meu de azi, voiesc să te învăț la izvor. Te chem la izvor și apoi te aștept să vii la praznic de Duh Sfânt, că vin cu zi de Rusalii ca să lucrez de deasupra ta cu duh dătător de viață și să-ți dau ție, Eu și fiii cei lucrători ai Mei, pe Duhul Sfânt, precum L-au dat pe El ucenicii Mei mulțimii adunate la Ierusalim acum două mii de ani. Te chem la izvor și apoi te aștept, iar tu vino! Poporul Meu de demult, vino la izvor! Te cheamă Domnul! Și dacă te-am chemat, te aștept să vii și să te învăț ca un Învățător Care are putere, și nu cum te învață cărturarii care-și zic ai Mei și ai tăi pe pământ.

O, poporul Meu, Eu am grăit prea frumos în vremea Mea cu tine, dar acum două mii de ani nu am lucrat tot așa. Am zis că tu ești cel mai mic, cel de la sfârșit al Meu, și de aceea am dat să fiu cu duhul cald și blând înaintea ta și să te aștept, iar tu ai înțeles prea puțin că ascultarea ta de Mine tre-

buia să fie plata Mea pentru că Eu te învăț, și apoi ea trebuia să fie paza ta, căci cel ce vine pe calea Mea ca să stea pe ea, are apoi datoria să ia seama în toată clipa să nu cadă de pe calea Mea. Cel ce se face creștin, o, să nu se bucure că se face creștin și că este al lui Dumnezeu sau că Dumnezeu este Tatăl lui, ci să vegheze apoi unul ca acela ca să nu cadă de pe calea aceasta a biruinței vieții lui asupra morții lui, care tot timpul îl pândeste pe el ca să-l tragă de pe cale. Cel ce caută să se facă asemenea omului, acela nu are folos de suflet pentru aceasta, ci are pagubă, și mereu, mereu am văzut Eu această lucrare slabă în mijlocul tău, poporul Meu, lucrare care s-a pus mereu, mereu împotriva Mea pentru viața Mea în creștin, căci puțin de tot se prinde de om binele cel de la muștrarea cea îndreptătoare de viață, iar omului îi trebuie învățător cu duh dătător de viață, o, poporul Meu de demult al Meu, și iată, tată, te chem la pieptul Meu ca iarăși să mănânci din el și să fii iar al Meu dacă vei veni ca să mănânci și dacă vei mânca așa cum vei putea să crești și să fii, căci prea mulți mănâncă și nu cresc, iar Eu prea mult le dau, și ei nu știu să mănânce dacă nu știu ce este hrana aceasta, dacă nu pun preț pe ea când mănâncă din ea. O, vino, poporul Meu, la pieptul Meu duios, vino ca să te învăț să mănânci și să crești, vino, tată, căci te aștept, și Mă voi uita în calea ta ca să te văd când vii și cum vii, și apoi Eu să te învăț. Scoală-te și vino la izvor! Bindecuvântați să-ți fie pașii spre izvor, și ne vom întâlni, și Eu te voi învăța pe tine taina iubirii cea cu duh dătător de viață în ea, o, poporul Meu cel de demult al Meu, și tu, cel de azi poporul Meu. Amin.

O, copii împărțitori de Duh Sfânt peste poporul Meu! Să le împărțiți celor ce vin la izvor cănuțe, fiilor copii, cănuțe cu apă și cu flori, că vin la masă de Duh Sfânt cei ce nu mai sunt cu trupul pe pământ, fiindcă îi vom chema și pe ei. Dați-le flori, întâmpinați-i cu flori, cu apă și cu flori, copii ascultători de Dumnezeu, căci ei vă așteaptă pe voi pentru întâmpinarea Mea și a lor, iar pentru această mare întâlnire voi trebuie să ascultați de Duhul Sfânt, Care vă învață pe voi taina întâlnirii cu Dumnezeu, cerul cel nou și pământul cel nou, prin lucrarea Duhului Sfânt lucrate, și dăruite apoi celor ce cred în taina aceasta. Amin.

O, țara Mea de azi, o, neam român, te strigă Domnul Dumnezeuul tău să te trezești și să veghezi cu sfântă trezire pentru viața ta. Din nou îți strig scularea, din nou te strig ca să te scoli, și îți strig ca să aibă putere peste tine cuvântul lui Dumnezeu și să înviezi prin el, prin glasul Meu de peste tine, căci Eu sunt Cel ce am înviat cu putere dintre morți, și sunt omul cel nou, cu duh dătător de viață pentru om. O, lupta pentru izbăvirea ta e luptă grea, țara Mea de azi, iar duhul minciunii ia toate înfățișările înaintea ta ca să-l crezi tu pe el, dar tu ia înțelepciunea cea de sus acum, cea care știe în om ca Dumnezeu, ia, tată, că numai Eu sunt Cel ce te poate milui acum, căci peste tot este numai trădare, numai minciună, numai slavă omenească, și tu nu mai ai învățători curați și văzători cu duhul și veghetori cu milă la căpătâiul tău. Dar Eu voiesc, ca un Dumnezeu adevărat ce sunt, să-ți fiu ție Dumnezeu și să te conduc pe tine spre slava ta cea de la Mine sortită ție, dar ai răbdare, tată, o, ai răbdare, ai încă un pic de răbdare, căci Eu cu mare răbdare am lucrat și lucrez pentru slava Mea din mijlocul tău, și Mă doare când văd duhul trufiei și al trădării că voiește să se dea binefăcător ție, dar Eu îți spun așa, spre înțelepciunea ta: cel ce nu a putut să fie credincios celui ce i-a încredințat lui dregătorie, acela nu poate să fie credincios binelui tău, de vreme ce s-a îmbrăcat în duhul trădării. Nimic nu este bun și sfânt de la trădare. Nu-ți poate fi ție credincios

cel ce trădează pentru aceasta, și acela se scrie cu cei nerecunoscători lui Dumnezeu și celor ce îi fac lui bine mai întâi, iar tu să crezi cuvântul Meu de peste tine și nu al omului care nu are față curată, față văzută bine din mijlocul tău. Eu, Domnul Dumnezeuul tău, ceea ce ți-am făgăduit, aceea îți voi da, și prin duhul luminii îți voi aduce ție la vedere coroana de pe fruntea ta, și prin cinste și dreptate voi lucra, țara Mea, căci fruntea ta trebuie să fie curată, o, țara Mea de azi, țară regină peste pământ, așa cum Eu te-am făgăduit să fii. Eu, Domnul Dumnezeuul tău, voi sta treaz cu tot cerul Meu pentru viața ta, și voi lucra cerește pentru tine. Nu omenește trebuie să fii tu sprijinită acum, în vreme de durere mare peste tine, căci oamenii au stricat toate legile sfinte, și e vremea să lucrez Eu, Domnul, peste tine, țara Mea de azi. O, nu uita că pe coroana ta este scris cuvânt sfânt: Nimic fără Dumnezeu. Nu uita acest cuvânt frumos, care-ți dă ție viață și faptă dacă vei asculta așa. Dar acum ai răbdare, mai ai un pic de răbdare, precum Eu am, și lasă-te spre înțelepciunea cea de sus, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, sunt cuvânt de slavă și de izbăvire în mijlocul tău, că am venit la tine și am pus masă cerească pe vatra ta, masa cuvântului Meu în tine, și iată, grăiesc peste pământ din mijlocul tău, și merge cuvântul lui Dumnezeu ca fulgerul, care iese de la răsărit și până la apus, precum este scris despre venirea Mea, o, țara Mea de azi. Amin.

Și acum îți spun duios: Pace ție, neam român! Țara ta e țara Mea de azi. Duhul Cel Sfânt al cunoașterii și al tainelor cele de nepătruns ale lui Dumnezeu să te cuprindă acum în El și să fii călăuzită prin vânt de Duh Sfânt, și tu să înțelegi șoapta lui, o, țara Mea de azi. Eu în taină te cuprind, în taină îți șoptesc și tainic îți dau putere să îplinești taina Mea, o, țara Mea de la sfârșit de timp, dată Mie de Tatăl la nașterea Mea pe pământ, nou-născută atunci, ca și Mine, pentru ca să fii tu a Mea, să fii tu țara Mea de venire, și iată, la tine Tatăl M-a trimis, iar Eu am venit. Am venit și vin, și voi fi cu tine ca să te învăț credința cea sfântă, credința care nu mai este acum pe pământ, credința în venirea Mea iarăși de la Tatăl la om, țara Mea de azi. Amin.

Pace ție, neam român! Duhul Sfânt să fie călăuza ta din partea Mea. Eu, Domnul, stau deasupra ta cuvânt și în taină te călăuzesc, iar tu în taină primești, căci Duhul lui Dumnezeu Se apleacă spre tine ca să știi tu de la Dumnezeu, căci Domnul întru tine Se slăvește în cuvânt, și curând, curând va fi să se vadă slava Mea din tine, și popoarele te vor binecuvânta pe tine în numele Meu și te vor vesti a Mea, căci Duhul Sfânt și darurile Lui cele tainice, care nu se suie la mintea omului, se vor descoperi peste tine, iar pe fruntea ta se va putea vedea scris cuvântul sfânt: Nimic fără Dumnezeu. Amin, amin, amin.

4/17 mai 2007

Duminica a șaptea după Paști, a sfinților părinți de la Niceea

Biruința Domnului pentru neamul român. Cuvântul lui Dumnezeu este Păstorul Cel cu crucea pe vatra neamului român. Domnul grăiește cârmuitorului neamului român: Traian Bănescu. Țara română, cetatea cuvântului lui Dumnezeu.

Să se audă clopot de biruință sfântă și de slavă, să se audă din cer și până pe pământ, și de pe pământ până în cer, căci Eu, Domnul, rostesc acum, la sfârșit de timp, cuvânt cu putere în mijlocul neamului român, și apoi împlinesc, căci sunt adevărat în cuvânt, sunt Cel adevărat. Amin. Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, o,

neam român. Pe țarina ta Mi-am așezat cina cuvântului Meu acum pe pământ. Mai bine de cincizeci de ani cinez în tine cu ucenici culeși de Mine din neamul tău. Iată, te-am văzut sub cruce grea, cruce umilitoare, o, țară a slavei Mele acum, la întoarcerea Mea cuvânt de la Tatăl la om. Am întins mâna peste tine ca să te izbăvesc de cei ce în mijlocul tău iubesc minciuna și slava omenească și care se luptau să te împingă iarăși cu fruntea în țărână și să se fălească ei cu tine, iar tu să rămâi sub cruce, sfântă țara Mea. O, nu știe omul să lucreze izbăvirea ta, dar veghez Eu pentru tine. A trecut ziua cea grea, dar am fost în lucru cu tot cerul de sfinți și de îngeri pentru ca să nu te las și pentru ca să te ajut să biruiesti în lupta aceasta atât de grea, atât de neagră împotriva ta, atât de ascunsă de fața ta, țara Mea de azi. Pe poporul cuvântului Meu cel din mijlocul tău luat în slujba venirii Mele acum, la sfârșit de timp, l-am ținut în duh de rugăciune cu mânuțe ridicate pentru tine înaintea Mea, iar sfinții și îngerii au stat peste tot pe vatra ta, ca să biruiască pentru viața ta, și au biruit. Amin.

O, nu știe omul cum să-ți lucreze salvarea, țara Mea de azi, neam român. Planurile omului sunt departe de planurile Mele. Tu ești țara Mea de azi. Mă fac în tine cuvânt și te țin de mână și îți descopăr planul Meu, dar lupta pentru ieșirea de sub obroc a slavei Mele din tine e luptă grea și pentru sfinți și pentru îngeri, darămite pentru tine, o, țara Mea de azi. Cei ce s-au îmbrăcat cu minciuna pe deasupra ca să nu se vadă vicleania lor, se dădeau binefăcători ție, și milă Mi-a fost, și milă Îmi e de tine, scumpă țara Mea. Eu, Domnul Dumnezeuul tău, l-am sprijinit cu biruință pentru tine pe cel ce te iubește curat și drept, pe cel ce iubește să umble în lumină și să sfarme de peste tine întunericul în care te înfășoară cei ce iubesc minciuna în tine, și te îndemn și pe tine să iubești să umbli în lumină, țara Mea de azi. Acum două mii de ani le spuneam la toți cei care Mă auzeau: *«Cât timp aveți lumina, umblați în lumină, că vine noaptea, când nimeni nu poate să lucreze»*. O, tot așa spun și acum. Îți spun și ție, neam român: umblă, tată, în lumină! O, nu umbla cu întunericul! Ai pe Domnul lumină ție în mijlocul tău; umblă în lumină, popor român. Iată, te vestesc pe tine să nu te bucuri cu mâncări și cu băuturi și cu petreceri lumești pentru biruința în care Eu acum iarăși te-am îmbrăcat, ci să te umilești cu pace sfântă și să te pocăiești cu lacrimi de iubire înaintea Domnului Dumnezeului tău, Care S-a sculat cu putere pentru tine și a biruit după voia Sa în mijlocul tău. Îl îndemn pe cel ce a fost iarăși ridicat la locul său cel de veghe pentru tine, îl îndemn la iubire sfântă și la duh de pace și de iertare pentru cei ce l-au lovit și l-au defăimat ca niște răufăcători. Îl îndemn să lucreze ca Mine, blând și smerit cu inima, dar îmbrăcat în duhul dreptății, căci scris este: *«Pe pământul celor sfinți va locui dreptatea»*, amin, și îl îndemn la sfântă și curată lucrare pentru tine, țara Mea de azi, căci slava Mea din tine este cuvântul Meu, care rostește și se împlinește el, spre biruința ta și a Mea, căci fi-va să biruiesc tot pământul și să-l cuprind apoi în slava aceasta a Mea din mijlocul tău, iar venirea Mea este sigură precum zorii dimineții, și voi fi împlinitor. Amin.

Sunt cuvânt deasupra ta, țară română, țara Mea de azi. Îmi las fiii cuvântului Meu din mijlocul tău lucrători cu Mine peste tine, îi las acum spre pace și spre odihnă, iar la scursul zilei intru iarăși pe porți în carte și-ți voi da ție tot cuvântul de azi și te voi povățui cu el, scumpă țara Mea. Vrei, nu vei, știi sau nu, crezi sau nu crezi, Eu sunt cu slava cuvântului Meu pe vatra ta, și dacă sunt, Mă fac cuvânt și îl pun pe masă ca să te hrănesc și ca să-ți dau viață din cer, țara Mea. Cei ce nu cred

că Eu sunt acest cuvânt, care se face cărare a Mea spre om, aceia au și fost judecați de acest cuvânt. Cuvântul acesta sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, căci numele Meu acum, la sfârșit de timp, este Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris în Scripturi. Tatăl este în Mine când grăiesc. Nu grăiesc de la Mine Însumi acest cuvânt, căci sunt Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioare, și sunt Fiu ascultător. Amin.

Am glasul cald prin cuvânt, și așa îți sunt Eu ție Dumnezeu, neam român. Țara ta e țara Mea de azi, iar tu ești neamul cel de pe ea. Țara ta este țarina cea cu comoară în ea, și Eu sunt cuvânt în mijlocul tău și Îmi descopăr slava Mea și îți arăt ție calea. Eu sunt calea. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Învață-te cu calea Mea, țara Mea de azi, ca să-ți fiu ție izbăvitor. Amin. Învață-te cu Mine, învață-te să crezi și să ascuți, învață calea cuvântului Meu spre tine, învață-te de acum, și îmbracă-te de acum cu podoabele cele de Mine lucrate la nașterea ta și a Mea, când Tatăl Mi te-a dat pentru ca să fii a Mea la sfârșit de timp, precum la început Mi-ai fost, căci tu ai fost la facerea lumii primul petec de pământ ieșit din ape, pe care Eu am stat întâi. Fii credincioasă și nu necredincioasă. O, nu te lua după omul cel cu limbă de lemn în mijlocul tău. Învață-te să cunoști și să știi pe cel ce-ți face ție bine, țara Mea de azi. Cuvântul Meu din tine te ține de mână și te învață, dar fii fiică a credinței sfinte, și vei fi, căci Eu în tine binevoiesc și în tine Mă slăvesc cu slava cuvântului Meu. Amin.

Voi, copii din porți, stați porți ale Mele între pământ și cer, stați atenți la glasul Meu, stați, tată, stați. Stați străjeri în calea cuvântului Meu din ziua aceasta, căci la scursul ei intru iarăși în carte, și voi grăi neamului român cartea cea din ziua aceasta. Pace vouă! Odihniți-vă în pacea Mea și dați slavă Celui ce stăpânește veacurile și neamurile sub cuvântul Său, fiilor, și ne vom întoarce în carte și vom face hrană și vom pune masă și vom împărți, și voi mângâia în cuvântul Meu pe cei ce mângâie, și voi învăța prin el pe cei ce rănesc, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Intru iarăși în cartea Mea, pe care cu lucrarea Duhului Sfânt o scriu în mijlocul neamului român. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Eu Însumi păstoresc, Eu Însumi port grijă de oi, căci așa am vestit prin prooroci, și așa împlinesc acum, la sfârșit de timp, când nimeni, nimeni ca și Mine nu mai are grijă de oile Mele, de turma care nu mai știe ce este cărarea ei spre Dumnezeu și cărarea lui Dumnezeu spre ea. Eu Însumi vin, Eu Însumi grăiesc și păstoresc. Amin.

Intru pe porți la tine, neam român. Eu sunt Cel ce sunt. Când l-am ridicat pe Moise pentru ca să meargă să-l dezrobească pe Israel, care era în robia Egiptului, M-a întrebat Moise: *«Cine, Doamne, să le spun lor că ești Tu, Cel ce acum mă trimiți la ei?»*, iar Eu i-am spus lui să le spună lor că *«Eu sunt Cel ce sunt»*.

O, neam român, vrei nu vrei, știi sau nu, crezi sau nu crezi, poți sau nu poți să cunoști glasul Meu, care grăiește acum cu tine, Eu sunt Cel ce sunt, și sunt cu slava cuvântului Meu pe vatra ta. Cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt, aceia au și fost judecați de cuvântul acesta, căci acest cuvânt sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, Păstorul Cel cu crucea, Păstorul Care păstorește blând și smerit cu inima și cu glasul Său. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu acum, la sfârșit de timp. Sunt blând și smerit în cuvânt, și așa îți sunt Eu ție Dumnezeu, neam român. O, dacă ești credincios, apleacă-te să crezi, și apoi să

împlinești cuvântul Meu, care te păstorește cu dor, căci țarina ta este patria cerească pe pământ, este țara Mea cea de la sfârșit de timp, și în care Eu vin, precum Israel a fost țara venirii Mele acum două mii de ani. De cincizeci de ani Mă fac cuvânt pe vatra ta, și mult cuvânt am grăit prin cartea Mea din vremea aceasta și mult am așteptat sub obroc, căci tainic am grăit cu un popor cules din mijlocul tău ca să-Mi așez în timp prin cuvânt lucrarea Mea de facere nouă, venirea Mea după om, precum este scris în Scripturi să vin iarăși pe pământ și să grăiesc, și să audă cei din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu, și apoi să audă cei vii, cei credincioși și cei necredincioși de pe pământ. Amin.

O, neam român, am văzut viscolul care se ridicase acum din mijlocul tău ca să te doboare iar, și M-am sculat să-i spun viscolului să tacă. Ți-am trimis de la ieslea lui glasul Meu și ți-am spus să te scoli și să nu dormi în vreme grea, și i-am spus viscolului să tacă. Ți-am spus că Eu, Domnul, voi alege pentru tine și pentru soarta ta și că te voi scoate de sub suspin și că te voi umbri cu tot cerul Meu, și apoi voi așeza peste tine țara vieții veșnice, și voi lucra după credința celor credincioși cuvântului Meu rostit pentru soarta Mea și a ta pe vatra ta, iar tu Mă vei binecuvânta și vei sta sub mântuirea Mea și vei uita durerea Mea și a ta, și neamurile pământului vor veni să ia din lumina ta, iar Eu, Domnul, le voi da lor, amin, și iată, le dau, căci ele aud șoapta Mea de peste tine când ție ți-o dau ca să te izbăvesc prin ea de sub greu, o, țara Mea de azi. O, iată povăța pe care azi ți-o dau: umblă în lumină, țara Mea, nu umbla cu întunericul! Umblă în lumină, popor român! Amin.

Vă amintesc vouă, celor ce ați lucrat acum la întuneric rană pe fruntea neamului român, vă amintesc glasul mamei Mele Fecioara, când după praznicul învierii Mele ea v-a spus așa: *«Nu puteți fără Dumnezeu, căci după inima voastră și după duhul dușmăniei din ea lucrați voi viscolire peste neamul român, și apoi vă veți porni unii spre alții voi între voi, căci ura și semeția nu vă vor îndrepta spre limanul pe care-l visați»*. Ați fost îndemnați prin glas ceresc să vă deschideți inima și nu mintea, și să ascultați de Dumnezeu, căci voi sunteți români, iar numele de român este noul nume al neamului cel nou al lui Dumnezeu acum când Eu Mi-am ales din nou o țară, când Eu iată cum vin pe pământ cuvânt, și se aude de la margini la margini cuvântul Meu cel sfânt. O, dați-Mi loc în voi ca să vă învăț dregătoria cârmuirii dacă vreți să stați printre cârmuitori. Veniți spre pace și nu mai mânușiți arme dușmane cu inima și cu gura voastră, ca nu cumva să se întoarcă vouă răutatea pe care o lucrați, căci scris este: *«Cel ce lucrează fără de dreptate, are plată după fapte»*. O, aplecați-vă frunțile cu umilință și dați-I Domnului loc, că voi sunteți oameni, și Dumnezeu e Dumnezeu, și El este cuvânt pe vatra voastră și vă așteaptă să vă faceți poporul Său cel nou și frați să fiți întru iubirea Lui cea de sus, și așa să învățați să vă faceți bine unul altuia, așa, și nu cum voi ați pornit să lucrați și la întuneric să stați cu lucrarea voastră, care, iată, a ieșit la lumină și v-a vădit răutatea și v-a pătat fețele și v-a rușinat, căci așa pățesc cei răzvrățiți. O, așa au pățit și în vremea trupului Meu Caiafa și Pilat și Irod și toți cei ce au ascuns între ei lucrarea răstignirii Mele și tănuirea învierii Mele apoi, dar Eu am înviat cu adevărat, iar ei s-au rușinat, și rușinați au rămas pe pământ și în cer, și Mi-e milă și azi de ei, căci sunt Cel milos și blând. O, ați ascuțit pe ascuns armele voastre și ați instigat neamul român, iar limba voastră a fost defăimătoare asupra celui ce l-ați îngenunchat voi, alungându-l de pe locul lui. Dar Eu M-am ridicat cu milă mare pentru neamul român și am liniștit viscolirea voastră de peste

el, lucrată de voi la întuneric, și am scos la țărniță, am scos din valuri țara română, am scos-o iarăși, dar apa e încă tulbure, căci voi nu vreți să fiți fii cuminți. O, ce veți face, oare? O, ce vreți să vă faceți vouă? Vreți să vă faceți vouă bine, sau vreți să vă faceți rău? O, fiți cuminți, fiți cuminți, fiți români cuminți, căci Eu, Domnul, sunt cuvânt de Duh Sfânt, cuvânt de pace și de mântuire pe vatra voastră și aștept neamul român să fie poporul Meu cel nou și iubire să fie între frate și frate, prin iubirea Mea cea de sus între ei. Amin. Iată, taină vă spun vouă: nimeni și nimic fără Dumnezeu nu poate peste țara română, căci Eu sunt în ea cu planul de mântuire a neamului omenesc cel de la Adam și până azi și până mâine. Amin. Eu sunt Cel ce o ridic pe ea și Cel ce o pedepsește pe ea pentru greșeala ei dacă ea greșește, dar Eu, și nu omul. Nimic nu poate peste ea decât după voia Mea, și iată, v-am lăsat să vă ridicați împotriva ei ca să vi se descopere vrăjmășia din inimi și semeția prin care v-ați suit voi sus spre cârmuire peste acest neam, dar acum a venit peste voi cuvânt din cer și v-a spus: *«Nu puteți fără Dumnezeu, nu puteți numai și numai voi, căci voi nu lucrați după Dumnezeu, ci după voi și după duhul dușmăniei și al lăcomiei de slavă și de deșertăciune, și apoi vă veți porni unii împotriva altora, căci lucrarea semeției are plată rea și grea»*. O, lăsați pacea și dreptatea să stea și să domnească pe pământul român, și iubiți și voi dreptatea a toate, căci ea este odihnă pentru inimi. Este scris în Scripturi: *«Iubiți dreptatea, voi, cei ce voiți să cârmuiți și să judecați pe pământ!»*, și dacă nu veți lucra așa, o, vă vor ajunge din urmă păreri de rău, și va fi târziu atunci. Dar Eu, Domnul, vă povățuiesc să fiți ca Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și sunt Fiu ascultător Tatălui Meu Savaot și mamei Mele Fecioara. Amin. Tatăl Meu și mama Mea au grijă sfântă de pământul român și de neamul de pe el, căci Eu sunt cu cuvântul venirii Mele pe pământ în mijlocul pământului român. Luați pildă de la Tatăl Meu Savaot și de la mama Mea Fecioara. Aveți și voi grijă sfântă de acest pământ și de acest neam, și cu mare sfială purtați-vă pașii pentru ceea ce voiți voi să lucrați peste acest neam, ales de Dumnezeu dintre neamurile de pe pământ neam al Său acum, că iată, planurile voastre sunt departe de planurile Mele, și voi nu știți aceasta, dar vin spre voi și vă spun ca să știți, că dacă n-ați ști n-ați avea păcat când păcătuiți din voi peste acest neam. Vin cuvânt spre voi ca să vă îndemn la liniște curată și sfântă, căci adevăratul om este cel ce este unul înăuntrul și în afara lui, iar cel ce nu umblă așa, acela este în întuneric și așa lucrează. Eu am lăsat cuvânt sfânt în Scripturi despre viața Mea în om și am spus așa: *«Cel ce urăște pe fratele său, este în întuneric»*, iar ucenicii Mei cei de acum două mii de ani au spus și ei între ei: *«Noi știm că am trecut de la moarte la viață pentru că iubim pe frați»*.

O, cum veți mai putea voi face bine acestui neam când voi urăți și dușmăniți și trădați pe cel de lângă voi, care v-a făcut bine? O, ce veți face cu păcatul trădării, păcat făcut de voi? Pocăi-vă-veți, oare, de acest păcat? Și dacă veți rămâne în acest păcat, ce față veți mai avea înaintea acestui neam? Eu, Domnul, vă îndemn, ca un Păstor adevărat ce sunt, și dau să vă deschid inima spre pocăință și spre duh de umilință. Dacă nu veți face pace adevărată și ascultare de cel ce stă de partea dreptății și a luminii peste toate, dacă nu veți iubi și nu veți împlini sfatul cel bun, veți rămâne voi în voi, iar voi veți lucra fără dreptate și fără iubire peste acest neam, și Eu vă voi lăsa așa, și voi vă veți agonisi după cum ați lucrat, dar Eu voi avea pe mai departe lucrare de izbăvire pentru neamul român, și tainic voi lucra, și voi lucra prin cei ce lucrează credință și

credincioșia ei, dreptate și pacea ei peste acest neam, căci neamul român nu este neamul celor ce se fălesc cu el pentru slava lor, ci este neamul lui Dumnezeu, neamul cel de la sfârșit neam al Domnului, Care vine pe pământ cuvânt în mijlocul neamului român. Eu Însumi port grijă de acest neam când nimeni, nimeni ca și Mine nu mai are grijă de el. Eu Însumi îi grăiesc și îl păstoresc pe el și îi dau lui din slava Mea, iar slava Mea din el este cuvântul Meu de peste el. Amin. Nu vă întreb pe voi, nu vă cer vouă voie dacă pot să fac Eu aceasta pe vatra neamului român. Vreți sau nu vreți, știți sau nu, credeți sau nu credeți, Eu sunt cu slava cuvântului Meu aici, pe pământul român, și dacă sunt, grăiesc și păstoresc, grăiesc și împlinesc. Amin.

Cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt, aceia au și fost judecați de cuvântul acesta, căci adevărat este cuvântul acesta, și de cincizeci de ani am casă cu el pe vatra aceasta, căci scris este: *«Al Domnului este pământul și tot ce e pe el»*. Amin.

Acum îl întăresc la veghe dreaptă și sfântă peste acest neam pe cel ce a fost clătinat de la locul cel de veghe al neamului român, căci viscolirea cea de la mijloc a bătut pentru ca să lovească în locul cel de strajă al acestui neam. Am trezit neamul român, am rostit cuvântul Meu și am făcut trezire lui, și am așezat iarăși la locul lui străjerul. Îl îndemn pe el la iertare și la milă și la iubire ca a Mea pentru cei ce l-au izgonit pe el de la locul lui, și îi spun lui cuvântul Scripturii Duhului Sfânt, care spune așa: *«A Mea este răzbunarea. Eu voi răsplăti, zice Domnul»*. Amin. O, Eu M-am purtat cu iertarea pentru cei ce M-au răstignit, și apoi Eu am înviat, și ei n-au avut putere peste Mine așa cum au crezut ei că vor avea. Îi dau lui de pildă pe regele acestui neam, care a fost alungat de la locul lui de strajă, dar Eu l-am ocrotit apoi pe el cu mare putere și cu strajă de îngeri în toată vremea lângă el, de atunci și până azi, iar el i-a iertat pe toți cei ce l-au lovit pe el pentru ca să-i ia lui slava pe care Eu o pusesem peste el pentru slava acestui neam și nu pentru el. Ca și cei ce l-au lovit pe el atunci, alungându-l străin, așa au dat să facă acum și cei ce au lovit locul de strajă al acestui neam și pe cel de strajă peste neamul român. Dar azi neamul român este stăpân din partea Mea pe vatra lui, și Eu îl păstoresc pe el și cuvintez și împlinesc, și voi împlini peste el voia Mea, dar Eu, și nu omul, iar omul se va supune și va face voia lui Dumnezeu. Amin.

Întăresc acum locul de strajă al neamului român și am grijă Eu, Domnul, căci omul dă să strice legea și s-o calce și să facă el alta, și nu este drept să se lucreze așa, și nu este frumos să vadă neamurile pământului lucrare urâtă și fără de dreptate în ea peste neamul român, în mijlocul căruia Eu, Domnul, Mi-am făcut așternut și vin cuvânt pe vatra lui pentru tot omul de pe pământ.

Îl îndemn pe cel de la locul de strajă să stea drept și curat, să stea blând și smerit cu inima, precum Eu sunt, și să stea hotărât pentru lumina a toate câte sunt de lucrat, căci Eu luminează am venit acum pe pământ, și lucrez ca și la început, cu cuvântul, după cum este scris: *«La început a fost cuvântul, și cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul, și toate prin El s-au făcut din câte s-au făcut, și întru El era viață, și viața este lumina oamenilor, și lumina luminează în întuneric, și întunericul nu o cuprinde pe ea»*. Amin.

O, țara Mea de azi, Eu, Domnul Dumnezeuul tău, lucrez la mântuirea ta și blând lucrez. Ascultă glasul Meu de peste tine și stai înaintea Mea, căci Eu te păstoresc și te învăț credința în venirea Mea. Eu sunt în tine cuvânt de Duh Sfânt. Fii credincioasă și nu necredincioasă. Iată, Eu te izbăvesc mereu de sub ispită și te voiesc frumoasă, țara Mea. Am făcut din tine

cetatea cuvântului Meu la sfârșit de timp, și merge cuvântul Meu de la margini la margini, și dacă merge, te vestește a Mea. O, învață din ispite, învață să veghezi pentru tine ca să nu ți se spargă casa, țara Mea. O, veghează mereu, veghează-ți casa și nu dormi, căci iată, ești încă pândită, ești încă lovită, și de la mijloc ești ispitită, și pe fruntea ta se văd rane vechi și noi, țara Mea de azi. Dar Eu îți șterg fruntea, cu marama Mea ți-o șterg, și se fac slavă ție ranele de pe fruntea ta, și curând, curând, pe fruntea ta va străluci coroana ta și te va arăta a Mea, țara Mea, și Mă vor vedea cu tine neamurile pământului și vor învăța ele lucrarea tainei Mele, scrisă pe fruntea ta, căci pe fruntea ta, țara Mea, stă scris cuvântul cel sfânt: *„Nimic fără Dumnezeu”*. Amin, amin, amin.

Și voi veni pe vatra ta iarăși, cu praznic de Rusalii voi veni și iarăși te voi păstori și iarăși te voi mângâia, țara Mea, și voi mângâia cu cuvântul Meu pe cei ce mângâie, și voi povățui prin el pe cei ce rănesc, o, țara Mea, cea de azi a Mea. Amin.

7/20 mai 2007

Praznicul Pogorării Duhului Sfânt

Domnul răvășește iubirea cea dintâi a poporului Său cel de demult. Cei adormiți sunt chemați să vadă slava poporului Noului Ierusalim.

Cu mare slavă de Duh Sfânt te cuprind la sânul Meu părintesc, popor venit la izvor. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în numele acesta ți-am făcut chemarea ca să te aduni, iar Eu să Mă dau ție cuvânt de Duh Sfânt, și mângâiere și putere să-ți dau, căci ca să-L iubească omul pe Dumnezeu, îi trebuie putere ca să creadă, și apoi îi trebuie dor sfânt. Amin.

Când M-am înălțat de lângă ucenici la Tatăl, le-am spus lor: *«Rămâneți în dragostea Mea, și alt Mângâietor vă voi trimite Eu ca să rămână cu voi, și Care din al Meu va lua și vă va aduce vouă și vă va mângâia pe voi»*.

Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți înseninez inima și fruntea și te înfășor în taina dorului, căci dorul este cel ce hrănește dragostea, poporul Meu. Cel plin de dor este cel ce-și hrănește cu el dragostea, și de aceea am spus Eu celor ce Mă iubeau: *«Rămâneți în dragostea Mea»*. Celui cuprins de dor îi este frică să nu-l piardă pe cel dorit de el, și se hrănește cu dorul de el, de cel dorit, iar dorul îi dă putere, îi dă dragoste, poporul Meu, și îi dă lepădare de sine, și merge după Mine cel ce Mă iubește, și se face cetate a Mea, pe stâncă întărită zidită, și valurile nu o strivesc pe ea. Amin.

O, te-am adunat, poporul Meu de demult al Meu. Mi-a fost dor. O, Mi-e tare, tare dor de dragostea ta de demult, și te-am chemat să-ți amintesc de ea și să ți-o răvășesc ca să te umpli de dor, iar taina dorului să întărească în tine împărăția Mea și minunile ei și să te umple de adierea Duhului Sfânt, poporul Meu, căci vin să te mângâi cu Duhul Sfânt Mângâietorul. O, taina de nou Ierusalim peste ființa ta, voiesc să-ți amintesc de taina aceasta cu care Eu te-am mângâiat mult de tot când îți vorbeam pe cale și când Eu ți-o făgăduiam că ea va veni și că se va împlini pe pământ. Te învățam să fii copil frumos, să fii sfânt te învățam, și să rămâi în dragostea Mea te învățam, poporul Meu. Ca și pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, așa te-am învățat. Te-am hrănit cu dragostea Mea ca să rămâi în ea, și am fost mereu rănit de dor, rănit după tine, poporul Meu. O, dar tu, luând mângâierea Mea de tată, îți pierdeai iubirea cea pentru Mine, și lucrul tău pentru împărăția

Mea înăuntrul tău rămânea fără rod, iar Eu te mângâiam ca să nu te pierd, ca să nu slăbești pe cale, poporul Meu, ca să nu Mă părăsești, tată. O, iată, te adun din nou la sân și îți răvășesc amintirile tale cu Mine pe cale și îți arăt rana Mea cea de la nedragostea ta și voiesc să te învăț scularea, căci iubirea ta trebuie vindecată, o, poporul Meu de demult al Meu, că mergeam, tată, cu tine pe cale și Mă uitam în tine după rod, mereu Mă uitam, o, și Mă uitam după mlădițe, Mă uitam după iubire ca să iau din ea și s-o pun la lucru sfânt, la rodire care rămâne și care înmulțindu-se se înmulțește, și apoi aduce rodul ei cel scump, răscumpărarea vieții omului, învierea lui cea pentru vecii, poporul Meu.

O, scumpul Meu popor, îți spun, tată, azi, o rană de-a Mea. Acum șapte mii de ani, după ce omului întâi zidit i-am spus greșeala, el s-a supărat pe Mine și nu M-a mai iubit, și am rămas de atunci cu rană grea, și de atunci l-am tot așteptat pe om să se întoarcă la Mine și să-Mi vindece rana, și Eu să i-o vindec pe-a lui și să-l așez pe el în iubirea din care a căzut și să-i dau lui minte și inimă din cer, iubire din cer să-i dau, căci iubirea cea care vine de la trup, iubirea cea zămislită de om cu inima din el, nu este iubirea cea din Dumnezeu, ci este iubirea care l-a despărțit pe om de Mine, și este rana Mea cea grea iubirea omului. O, sufăr cu suspin și Mă doare rana cea de la început și cea de la sfârșit, căci omul M-a lăsat fără casă, poporul Meu, iar azi îți spun ție rana Mea, rană nevindecată, tată. Acum două mii de ani am spus suspinând, am spus că vulpile au vizuine, că păsările au cuiburi și câinii au ungherul lor, dar Eu n-am casă și n-am unde să-Mi plec capul și să Mă odihnesc, și sunt Cel scump, sunt Cel dulce, sunt Cel blând, și voiesc să locuiesc în om cu toată podoaba ființei Mele și să fac din om palat ceresc și să petrec în el cu sfinții și cu îngerii și să-l fac pe om să trăiască pe pământ viața veacului ce va să fie și să-l știu al Meu pe om, dar dacă omul nu poate așa pe pământ, el vede numai după trecerea lui truda Mea în urma lui, așteptarea Mea după el, și își ia apoi sarcina cu suspin și și-o duce apoi cu el, și și-o duce cu greu, și numai așa și numai atunci Îmi vede și Îmi crede el Mie rana Mea cea de la el, neputința pe care Eu am purtat-o de la el, nedându-se el Mie casă pe pământ, și iată, Dumnezeu nu are unde să-Și plece capul pe pământ așa cum are omul, și zadarnic dă omul să Mă înșele și să-Mi tot facă el case în care să stau, o, în zadar, căci Eu nu pot cum poate omul care Mă înșeală ca să stau tot fără el în casa pe care Mi-o face el să stau, și iată, nu am unde să-Mi plec capul pe pământ și să simt odihnă și alifie pentru rana Mea cea de la depărtarea de Mine a omului, căci pe Mine nu Mă mângâie temple făcute de mâini, ci omul în care pot să locuiesc Eu cu iubirea Mea, rămânând el în ea și dându-se el locaș al Duhului Sfânt și făcându-se împărțitor de slavă netrecătoare și nepieritoare prin lucrarea ei.

O, scumpul Meu popor, nu te grăbi să pleci întru ale tale, ci stai acum să petrec cu tine dacă ai venit la chemarea Mea. O, cum să fac, tată, cum să fac cu tine ca să-ți dau dor, care să-ți hrănească și să-ți trezească dragostea ta, o, cum să fac, oare? Îmi amintesc cât de greu te supărai pe Mine când îți descopeream păcatul tău ascuns. Dacă ți-l descopeream prin om, te supărai pe el și nu mai puteai să-l iubești pe acela, și apoi te răzvrăteai. Dacă ți-l descopeream Eu, te supărai pe Mine și te răceai de Mine și te ascundeai, ba Mă și părăseai, tată, și iată, așa M-ai părăsit și așa nu M-ai primit de la Tatăl venit în calea ta ca să-ți arăt calea, ca să-ți arăt greșeala, tată, ca să te vindec de ea și ca să fii curat de ea, căci cel ce este curat și smerit, nu cade, fiule. O, Eu îți spuneam greșeala pentru ca să

te cruț de căderea cea de la ea; Eu așa te iubeam, Eu așa îți arătam calea, Eu așa voiam să te scap de greșeala de mâine și nu voiam să te pierzi prin ea, căci greșalele îl pierd pe om, și nu pot fi ele cale a omului spre Mine sau cale a Mea spre om dacă el nu are în el darul umilinței, lumina care să-i lumineze lui calea.

O, poporul Meu de demult, am luat din mijlocul tău mlădițe, și am făcut aceasta pentru că te-am iubit, și le-am pus pe ele de mijlocire pentru tine înaintea Mea, și iată, ies în calea ta și te strig la izvor, căci izvorul cuvântului Meu nu stă, ci izvorăște, și este fără de sfârșit, precum Eu sunt. Poporul Meu, am ridicat din mijlocul tău fii cu iubire în ei pentru Mine și pentru tine și am dat să te povățuiesc pe mai departe după ce Mi-am luat la cer trâmbița Mea cea plină de suspinul Meu înaintea ta. Am dat să nu te las să mori, am dat să suflu peste tine și să te păzesc de diavolul, care stătea înfometat ca să te smulgă de la pieptul Meu, și am dat să te izbăvesc de lume, poporul Meu, dar puntea Mea către tine Mi-a fost frântă de la mijloc, și tu apoi n-ai mai mâncat, și tu apoi n-ai mai știut, și tu apoi n-ai mai putut pe cale cu Mine, ci ai putut cu tine și M-ai părăsit. Au trecut apoi peste Mine zece ani de suspin, și apoi mlădițele au odrăslit, și Eu M-am așezat pe pământ cu vremea celei de a treia iubiri, căci te-am iubit la începutul Meu cu tine și te-am așteptat să fii al Meu, și te-am iubit la mijlocul vremii apoi, și am luat atunci din mijlocul tău punte spre Mine pentru tine, dar puntea, tată, Mi-a fost frântă; și iată, te-am iubit la sfârșit, și te iubesc cu vreme nouă, cu vremea celei de a treia iubiri, poporul Meu de demult al Meu, căci Mi-am ridicat din tine popor mireasă, popor de nou Ierusalim, așa cum Eu îți spuneam ție pe cale când îți vesteam cele ce au să fie după lucrarea aceasta de râu de cuvânt. O, te-am iubit, poporul Meu, te-am iubit și te-am așteptat, tată. Am așteptat cu răbdare, am așteptat înlăcrimat în fiii cei mijlocitori la Mine pentru soarta ta cea de la Mine pe pământ, am așteptat până acum, și iată, încă aștept, și iubirea Mea pentru tine s-a făcut carte deschisă înaintea ta, și te strig prin ea, te strig cu dor și cu rană, poporul Meu de demult al Meu. O, cel ce greșește și nu se pocăiește apoi de greșale, pe acela îl prinde din urmă plata cea pentru greșale, și iată, ți-au crescut copiii și te-au luat din brațul Meu, și M-ai lăsat să plâng și să Mă uit înlăcrimat pe urma ta cum împlinești tu Scriptura cea care spune despre venirea Mea, când în vremea ei oamenii mănâncă și beau, se însoară și se mărită, și chiar de la tine am pățit Eu această durere, poporul Meu hrănit cu Duhul Sfânt atâta vreme, tată, căci de la lume nu Mă doare ca și de la tine. O, cum să fac să Mă primești să te îndemn la pocăință, cum să fac, poporul Meu? O, cum să fac, tată, cu tine, ca să te am din nou al Meu și să faci tu voia Mea de acum, și nu tot voia ta, și să nu mai plâng Eu de la tine, măi poporul Meu? O, vino, tată, să te învăț scularea! Să știi că de aceea te chem cu glas atâta de duios. Să știi, poporul Meu, că vreau să fii al Meu și vreau să-ți înnoiesc dragostea și vreau să te învăț lucrarea dorului și să te vindec de depărtarea ta de Mine, și să te vindec de toate suferințele tale, și care te-au cuprins și te cuprind fiindcă M-ai părăsit. Dar, oare, tu n-ai știut că o iubire părăsită se răzbună? N-ai știut, tată? Tu n-ai știut că Eu te-am născut al Meu prin cuvânt nou și că apoi te-am iubit? O, cum de ai uitat că te-am iubit? După ce atâta timp te-am învățat atâta de cerește, cum de ai uitat că te-am iubit? Cum de nu te-ai temut că iubirea Mea îți va cere socoteală dacă o vei părăsi? O, cum, poporul Meu? O, Eu am avut iubire pentru tine, iubire mare, tată, și de aceea nu te-am părăsit, și iată, stau și te aștept, stau și acum, poporul Meu de demult al Meu,

și vin și ies în calea ta ca să te vindec, căci iubirea ta trebuie vindecată, tată. Am ridicat din mijlocul tău vindecători ție din partea Mea, dar cere-Mi să-ți dau iubire și credință și sculare, tată, și zile de înviere, poporul Meu, că iată-i pe cei ce nu mai sunt cu trupul pe pământ, căci i-am adus cu Mine la masă de Duh Sfânt, la masă de pomenire pentru ei, și stau cuminți ca să primească din mânuțele celor ce împart pentru ei, iar Eu le dau lor, poporul Meu. Amin.

O, veniți voi, cei ce ați lăsat trupul și v-ați îmbrăcat în casa cea de sus, așteptând răscumpărarea voastră! Veniți și luați cănuțe cu apă și vă ostoiți setea; cănuțe cu apă și cu flori, căci vi se face cu flori întâmpinarea! Luați colăcuț, luați colivă și vin, luați și mâncați și beți din masa Mea cu poporul Meu pentru voi și mângâiați-vă voi, cei ce așteptați veacul ce va să vină, și a cărui cheie este în mâna celor ce sunt ai Mei, fii ai cuvântului Meu din vremea aceasta și căroră Eu le-am dat taina împărăției cerurilor pe pământ! Veniți voi, cei ce nu mai sunteți cu trupul văzut pe pământ, veniți și priviți lucrarea Mea de nou Ierusalim, și prin care Eu, Domnul, lucrez să răscumpăr din moarte făptura! Și veniți voi, cei ce ați plecat la cer din lucrarea aceasta de cuvânt, din poporul cel hrănit azi cu glasul cuvântului Meu cel plin de Duhul Sfânt al învierii; veniți și priviți slava lucrării Mele de nou Ierusalim cu poporul Meu cel nou și mărturisiți-o pe ea! Amin. Și după ce vom petrece praznic de Duh Sfânt, Eu și cu poporul cel adunat la izvor, și cu voi în slavă de Duh Sfânt de sfinți și de îngeri, vă voi da vouă glas, și așa vom întregi lucrul cel de azi al cuvântului vieții și vom învăța poporul, și el va fi destoinic de la Dumnezeu și va primi puterea să creadă și să învieze, și apoi să împartă înviere. Amin.

O, poporul Meu de demult al Meu! Să știi, tată, că a venit vremea Scripturii cea care spune că *«toți cei din morminte vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu și vor învia, unii spre viață veșnică, iar alții spre osândă veșnică, după cum a fost fapta vieții lor»*. Să știi, poporul Meu, că a venit și vremea să crezi și să te scoli pentru Mine și pentru tine, tată. O, scoală-te și fă-te harnic și curăță-te de lume și de duhul ei și fă-ți curat în căsuță și fă-ți rost de hăinuță nouă, căci la masa Mea de azi îți trebuie haină scumpă, tată, și tu știi cum te-am învățat Eu să fii acum pentru venirea Mea, și știi cât te-am învățat, căci te-am învățat mult și sfânt, te-am învățat pe tine în toată vremea trâmbițării Mele prin trâmbița Mea cea din mijlocul tău și prin care Eu te-am născut ca să fii al Meu, și n-ai să poți să stai înaintea Mea fără răspuns, căci Eu te-am învățat mult, poporul Meu, și acum Eu îți cer răspuns pentru învățătura Mea, și nu e de glumă pentru acest răspuns. O, scoală-te! O, scoală-te! O, scoală-te! Ascultă glasul Fiului lui Dumnezeu, ascultă-Mă, poporul Meu, și nu Mă lepăda, ci umilește-te și vezi, și scoală-te să vezi, și zorește-te să-ți faci hăinuță scumpă, fiule, și așa să stai tu înaintea Mea, și așa să Mă ai tu de Dumnezeu al tău, căci iată, nu Mă duc la cei mari și tari de pe pământ, ci vin la tine, vin, că Mi-ai fost popor, vin și bat la poarta ta ca să te vestesc să vii și tu, că iată, Eu vin. O, vino și tu, că iată, Eu vin! Vino, poporul Meu de demult al Meu, vino, tată, vino! O, vino să fii copil și să ascultți, căci de copii are grijă Tatăl, o, poporul Meu de demult al Meu. Amin. Iar spre sfârșitul zilei de Rusalii îți voi aduce Eu ție toată hrana Mea cea de azi cu tine, căci am încă să-ți grăiesc, tată, și cu sărbătoare de Duh Sfânt să te întăresc și să te povățuiesc, Eu și sfinții Mei, poporul Meu. O, așează-te acum să petreci sărbătoare de Rusalii, masă pregătită pentru cei din cer, și pentru tine cu cerul, și pentru toți cei de pe pământ care iau și mănâncă de la masa Mea de azi. Amin.

O, învață-te să fii, poporul Meu, învață calea, tată, calea pe care Eu vin la tine ca să te povățuiesc, și învaț-o bine, ca să poți să mergi pe ea spre Mine, fiule. Iar dacă nu înțelegi ceea ce Eu ți-am spus acum, deschide gurița și Mă întreabă ca să-ți spun Eu cum să știi tu și cum să înveți tu calea Mea spre tine, și pe care tu să vii spre Mine așa cum Eu pe ea vin la tine și te învăț și te chem de la tine la Mine, și de la lume la Dumnezeu, poporul Meu. O, ieși din lume, tată, ieși, poporul Meu, ieși, căci în lume e sfârșitul lumii, iar Eu te-am povățuit aceasta adesea când veneam să te pecetluiesc cu pecetea cea ocrotitoare de lume, și îți spuneam așa: *«Poporul Meu, nu te mai închina la idoli, tată. Ieși din lume, ieși, poporul Meu, ieși, tată, ieși!»*. O, iată, așa te învăț și azi, așa te rog și azi, așa îți strig și azi: ieși din lume, ieși din Sodoma, popor hrănit cu Duhul Sfânt! Lumea îți face cu mâna, dar tu uită-te la Cel ce grăiește cu tine din ceruri și fă-te vrednic de vremea Mea cu tine și dă-Mi vrednicia să-ți fiu Păstor și să-ți fiu Domn și Dumnezeu, și să-ți fiu cu mare dor Învățător ție, poporul Meu, popor născut din nou, nou-născut din cuvântul lui Dumnezeu acum pe pământ. Amin.

O, neam român, o, țara Mea de azi! Te mângâi, tată, și pe tine, te mângâi cu mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul, te mângâi și pe tine în zi de sărbătoare de Rusalii, căci sunt cu sărbătoare pe vatra ta în mijlocul poporului cuvântului Meu, popor luat din tine, țara Mea. Îți dau și ție pe Duhul Sfânt, numai să-L iei, tată. Îți dau putere să crezi în cuvântul Meu de azi pe vatra ta, și cu care te povățuiesc și pe tine, numai să vrei să iei povață, țara Mea. Dar acum, stai sub binecuvântarea Duhului Sfânt Mângâietorul și învață, tată, căci Eu Îmi învăț poporul, și învățătura Mea e bună, țara Mea. Eu sunt Învățător pe vatra ta și sunt Fiul Tatălui Savaot și sunt Păstorul Cel cu crucea. O, învață să stai frumos sub cruce, și vei fi asemenea Mie, țara Mea; și învață-te să te ridici frumos și să înviezi ca și Domnul Dumnezeuul tău Iisus Hristos, și vei fi asemenea Mie și vom avea amândoi același Învățător, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, o, țara Mea cea de azi a Mea, țara Mea de la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

14/27 mai 2007

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt - ziua a doua

Nu trebuie să mănânce omul carne. Glasul celor din morminte.

Lucrarea Duhului Sfânt se slăvește cu mare taină peste om, căci omul, din pricina puținei lui statornicii, ar fi să dea prea greu răspunsul față de măreția lui Dumnezeu, Care îl călăuzește pe om. Am stat cu cerul Meu de sfinți și de îngeri în văzduhul cortului alb, sub care am chemat la masa Mea poporul, pe poporul Meu cel de demult, și pe cel de azi poporul Meu. Am privit cu părintească duioșie. I-am așezat să stea și să privească și să asculte glasul sărbătorii toți cei ce au fost pomeniți după ce și-au lăsat trupul, iar Eu, Domnul, M-am făcut cuvânt de Duh Sfânt. Inimile celor adunați s-au mângâiat de la lucrarea Mea cu voi peste ei, copii lucrători, dar trebuie, tată, să avem mulți ucenici lucrători și mărturisitori, căci lucrarea mărturisirii a avut în toată vremea puterea să-i cheme pe oameni la înviere și la credință și la umilință și la viață apoi.

Iată, acum, duhul mărturisirii intră în cartea Mea cu poporul Meu și îl învață pe el darul acesta, că e mare, mare dar mărturisirea. Cu el Îmi culegeau dintre oameni apostolii Mei pe cei ce se ridicau spre dragoste de Dumnezeu și spre credință

care-l mântuiește pe om din moartea păcatelor. Iată, duhul mărturisirii se slăvește învățând cu putere de lângă Mine prin sfinți pe cei ce s-au adunat la izvor în zi de praznic de Duh Sfânt, și le voi da lor glasul celor ce mărturisesc, glasul sfinților Mei. Amin.

— **C**u tine veniți, în taină de Duh Sfânt a sărbătorii de Rusalii, mărturisim, Doamne, pe cele ce nu se văd de ochii omenești, dar se văd cu duhul credinței, și apoi cu duhul dragostei de cele cerești, o, Învățătorule milos. O, ce frumos ai învățat Tu azi poporul, ce frumos! O, ce frumos am stat și noi, ascultând și hrănindu-ne din gura Ta! Noi, sfinții Tăi, am fost și pe pământ, și suntem și acum de lângă Tine mărturisitori ai Tăi peste oameni. Viața noastră plină de Tine pe pământ mărturisea pe pământ și în cer, Doamne, căci iubirea cea pentru Tine se slăvea din noi și mărturisea lucrarea ei. O, așa să ai și azi ucenici, Doamne, iar numărul lor să se înmulțească, și Tu să Te mângâi, că mare, prea mare, prea dureroasă Ți este durerea și rana de la nedragostea omului, de la necredința lui și de la atât de marea lui depărtare de Tine, Doamne. Carne pe care o tot mănâncă omul, omorând animalul sau pasărea ca să mănânce el carne, această cădere mare a omului îi întunecă lui trupul și mintea și inima și puterea de a se opri de la acest păcat. Nu se mai poate întoarce omul în Scripturile poruncilor vieții, și în care spune: *«Să nu ucizi, omule»*. O, Doamne, o, Doamne, o, Doamne! o, cât de greu Ți este Ție pe pământ cu omul, dar cât de milos ești Tu pentru om! N-ai putut, de două mii de ani aștepti să poți, dar n-ai putut să Te bucuri de un popor cu totul curat de duhul cărnii, Doamne. Duhul cărnii este ceea ce îl stăpânește pe om, iar omul, chiar dacă dă să Te iubească, nu Te poate iubi, Doamne, căci Tu trebuiești iubit cu toată ființa și fapta omului, și nu cu picățica, Doamne. O, cum să poată omul lucra poruncile vieții, și pe care Tu le-ai scris pe piatră cu deget de foc ca să le lași oamenilor, cum să poată oamenii să le pună peste ei când ei nu se uită și nu vor să nu uite că în capul poruncilor stă scrisă porunca iubirii de Dumnezeu din tot cugetul, din tot sufletul și din toată puterea omului, ca să le poată el împlini apoi pe toate celelalte porunci scrise sub porunca cea mare, mama poruncilor, mama care naște pe celelalte porunci în omul care împlinește porunca Ta cea dintâi peste om? O, cine poate împlini poruncile vieții fără să o împlinească pe cea întâi între ele, Doamne? Noi, sfinții Tăi mărturisitori, rostim cuvântul mărturisirii noastre pentru Tine și spunem poporului Tău cel de demult al Tău, și apoi celui ce se naște acum și de acum, ca să împlinească în el viața și poruncile ei, și spunem așa: Ascultă, Israele, poruncile Domnului, Care îți spune ție: *«Să nu ucizi, să nu fii desfrânat, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu te lăcomești spre cele ce nu sunt ale tale, căci Domnul când a scris poruncile vieții s-au stărnit tunetele și fulgerele și trâmbițele cerești, și muntele fumega tot, și Israel a văzut și s-a temut foarte, căci Se coborâse Dumnezeu pe munte în foc și se ridica fum de pe munte ca fumul din cuptor, și tot muntele s-a cutremurat sub slava aceasta»*, așa precum este scris în Scripturi. Ascultă, Israele de azi și de mâine, ascultă glasul poruncilor și umple-te de râvnă mistuitoare pentru Domnul Dumnezeuul tău, căci de atunci și până în zilele acestea n-a putut Domnul să Se bucure de un popor împlinitor de porunci, căci omul nu poate să creadă și să nu mănânce carne.

O, Israele, o, Ierusalime, nu trebuie să mănânce omul carne, căci Domnul a scris cu deget de foc poruncile vieții și i-a spus să nu mănânce carne, căci când a spus *«Să nu ucizi»*, a spus să nu mănânci carne, omule. O, nu te uita, nu te uita în

Scripturile care scriu că omul a mâncat carne și că Domnul a zis ca omul. O, nu asta are omul de făcut. Omul trebuie să se uite în porunci și să le împlinească. Amin. Aceasta mărturisim noi, sfinții Domnului, sfinții cu care Domnul vine când El vine cuvânt pe pământ, însoțit de slava Lui, de îngerii și de sfinții Lui. Cel ce ucide ca să mănânce, acela face și desfrânare apoi, căci mâncatul de carne îl desparte pe om de Dumnezeu, și omul își alege trupul și gustul lui, așa cum Israel și-a ales carnea, și pentru ea nu L-a mai iubit pe Dumnezeu.

O, popor al Domnului, nu fi mic la înțelepciune. O, nu trebuie să mănânce omul carne. Omul trebuie să se întoarcă la începutul lui și să se uite la glasul Domnului când Domnul i-a spus omului ce să mănânce de pe pământ, și apoi i-a spus ce să mănânce din rai. Omul trebuie să citească în Scripturile cele de la început și să vadă în ele căderea omului prin neascultare și să învețe din aceasta și să se cutremure, și apoi să ia calea vieții, calea cea cu ascultare de Dumnezeu pe ea. Amin.

Noi, sfinții Tăi, Doamne, am grăit poporului Tău adunat la izvor și am mărturisit lui durerea Ta cea de la om și am strigat la el să Te asculte și i-am spus că omul nu trebuie să mănânce carne, ci numai ce i-ai spus Tu să mănânce. Amin. Am voit să mărturisim ca să Te mângâiem, Doamne, căci duhul mărturisirii are putere prin lucrarea lui, și iată, stau acum să mărturisească și cei pomeniți cu sufletele lor pe jertfelnicul la care ei sunt chemați spre învierea lor, Doamne, și iată, așa se întregește azi duhul mărturisirii, care de lângă Tine lucrează acum și îl învață pe poporul Tău înțelepciunea vieții, o, Doamne al sfinților și al mărturisitorilor Tăi. Amin, amin, amin.

— **D**in neamul cel mare și atât de mare cât toate veacurile de oameni de până acum, Doamne, dintre cei atât de mulți la număr pomeniți acum pe jertfelnicul Tău de foc, în care sunt puse la ars păcatele oamenilor ca să fie oamenii iertați de ele și să învieze trupurile lor apoi, noi, cei ce am fost desprinși din trupul poporului Tău care a auzit glasul Tău din vremea aceasta, mărturisim și noi că poporul Tău cel adevărat de azi este cel ce se sfințește pentru Tine cu trupul, cu sufletul și cu duhul, Doamne. Cât am fost noi pe pământ în trupul poporului Tău, n-am înfăptuit în noi duhul și trupul vieții, căci am fost fără de înțelepciune și n-am învățat din Scripturi viața. Îi spunem poporului Tău cel de ieri, și îi spunem și celui de azi popor al Tău, îi spunem noi, cei care acum mărturisim din cele ce nu se văd, și în care se văd cele făcute de oameni cât stau ei pe pământ, îi spunem lui, pe de-a dreptul îi spunem să nu mănânce carne, să nu mai mănânce carne de acum. La toți oamenii de pe pământ le spunem că omul nu trebuie să mănânce carne, că omul nu trebuie să facă desfrânare, și că trebuie să citească în Scripturi poruncile lăsate de Tine pentru om, Doamne. Îi spunem poporului Tău cel de ieri și cel de azi al Tău, îi spunem că ascultarea de Tine este salvarea lui, și apoi salvarea pământului și a oamenilor de pe el, Doamne; și îi spunem lui să se apropie tot mai mult de izvorul glasului Tău și să se hrănească și să învieze, căci moartea nu este alta decât neascultarea, care alungă de la om învierea și viața. Mărturisim neascultarea noastră, care ne-a dus la suferință pe pământ și la lacrimi de păreri de rău în cer, dar în cer avem mare mijlocitor pe trâmbița Ta, vasul din care noi ne-am adăpat pe pământ cu cuvântul Tău, pe care din neînțelepciune noi l-am călcat.

Îți mulțumim că ne-ai dat din poporul Tău milă pentru noi pe cei ce lucrează cu Tine spre mântuirea neamului omenesc, Doamne. O, păstrează-i Tu pe ei sub scutul Tău cel de nebiruit și învață-i, mereu, mereu învață-i să Te asculte, căci

neamul omenesc de aici, și cel de pe pământ, are nevoie de slujitori de-ai Tăi curați și sfinți prin ascultare și prin jertfire, Doamne. Și acum le mulțumim lor că ne iubesc, și mărturisim de lângă Tine cuvântul Scripturii, cuvânt cu putere de înviere în el, și care spune așa: «Iubirea, ca moartea e de tare, și o biruiește pe ea». Amin, amin, amin.

— **S**i acum, Eu, Domnul, alinându-Mă de la duhul mărturisirii, Îmi odihnesc Duhul, Mie și celor ce Mă poartă cuvânt peste pământ, și iarăși voi coborî cuvânt, ca să întregesc lucrarea acestei zile lungi de sărbătoare de Duh Sfânt, întreită zi de serbare peste poporul Meu, și să-Mi învăț poporul și să-l ajut pe el să Mă împlinească în el. Amin. Mângâindu-l îl voi învăța pe el și chemându-l îl voi chema și îl voi apropia pe el de mântuirea lui cea de la Mine. Amin, amin, amin.

15/28 mai 2007

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt - ziua a treia

Cuvântul lui Dumnezeu, corabie biruitoare prin valurile vremii. Vorbirea de rău, păcat care strivește ființa omului. Domnul îndeamnă poporul la pocăință.

O Eu te îmbrățișez iarăși acum în cuvântul Meu, poporul Meu cel de demult al Meu. Vreau, tată, să te învăț ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Când îți călăuzește Dumnezeu iubirea și veghea și credința și pacea ta, atunci tu ești aproape de Mine și poți ca Dumnezeu, dar când îți conduce omul puterea ta de a iubi și de a veghea și de a crede pe cele de la Dumnezeu, atunci omul își face peste tine placul său și tu ești atunci aproape cu omul și poți ca omul și poți împotriva lui Dumnezeu. Eu, Domnul Dumnezeuul tău, te-am călăuzit mereu, mereu, ți-am spus mereu tot cuvântul Meu cel pentru viața ta și pentru paza ei, dar cel ce uită cuvântul lui Dumnezeu de peste el, acela îl calcă pe el și se face potrivit.

O, poporul Meu cel de demult al Meu, ți-am proorocit, tată, ți-am spus din timp că voi lua din mijlocul tău blidul din care mâncai de la Mine, și ți-am spus că după ce voi lua acest vas dinaintea ta, tu te vei rupe în două părți și te vei face două tabere, și unii din voi se vor face oi și vor prăsi miei, iar alții din voi se vor face lupi și vor sfâșia oi. Tu însă n-ai mai ținut minte acest cuvânt și, apoi, din pizma diavolului viclean și dușman pe Mine și pe tine, acest cuvânt s-a împlinit în tine, poporul Meu. În vremea ta de somn și de neveghe tu nu te-ai mai lăsat călăuzit de Dumnezeu, iar puterea ta de a iubi și de a veghea s-a stins apoi, și tu ai împlinit cuvântul Meu cel spus ție din vreme, și ai putut ca omul și n-ai mai putut să lucrezi ca Dumnezeu, poporul Meu. Îmi luasem vasul din mijlocul tău, și numaidecât tu te-ai clătinat. Eu căutam cu tot cerul Meu de sfinți și de îngeri să nu te las pribeag de Mine, să nu te las să calci în tine voia Mea, ci, din contra, căutam să împlinesc peste tine învățătura Mea de până atunci, sfințenia și puterea ei, credința și roadele ei, duhul pocăinței și duhul proorociei, poporul Meu. O, s-a sculat atunci diavolul invidiei, și din mijlocul tău a lovit cu putere, căci s-a îmbrăcat în haină de bine ca să nu-i știi fața, iar tu atunci n-ai mai vegheat, n-ai mai stat de mână cu Mine, căci Eu întinsesem mâna peste tine ca să nu te las să slăbești pe cale, ca să nu te las să te stingi, ca să nu se stingă lampa Mea de veghe în mijlocul tău, dar tu mâna Mea n-ai cunoscut-o, și n-ai cunoscut nici mâna care s-a întins deasupra ta ca să te tragă dinaintea Mea, căci locul tău, poporul Meu, era înaintea tronului Meu, de pe care douăzeci și cinci

de ani Eu, ca un Dumnezeu adevărat, te-am povățuit, ca să fii tu poporul Meu cel de azi pe pământ.

Am lucrat apoi cum am putut și am dat, tată, să găsesc sprijin pentru Mine ca să stau în mijlocul tău și să-ți întăresc în Mine pașii și credința, căci dădea să se stingă credința ta în cuvântul Meu cu care Eu te-am călăuzit până atunci, și pe care tu ai dat să-l uiți și n-ai mai lucrat frate peste frate ca să-ți amintești cuvântul Meu și voia Mea peste tine. Am suferit neputincios în mijlocul tău apoi, căci puterea ta de a iubi și de a veghea pentru viața Mea în tine s-a stins, poporul Meu, și tu te-ai lăsat condus de duh de om și te-ai clătinat, și eu am suferit. Ridicasem, de mila ta ridicasem din mijlocul tău duh viu de veghe și de trezire și de îndemnare la viață sfântă, la înțelepciune sfântă, la credință cu putere în ea pentru Mine în tine. Tu însă n-ai voit să cunoști mila Mea, care căuta din partea Mea să te țină al Meu și să te așeze în darul sfințeniei, darul pe care Eu, Domnul, voiam să ți-l dau atunci ca să-l porți și ca să te faci prin el popor neînfricat înaintea duhului rău cel dușman pe Mine și pe tine și care știa că tu ești poporul Meu și că ai mâncat de la sânul Meu. Venise vremea să te sfințesc, tată, și dădeam să însuflețesc în tine această iubire, dar cei ce în mijlocul tău nu iubeau sfințenia s-au sculat cu duh viclean, cu duh de om, luând chipul binelui cel pentru tine, și s-a făcut încurcătură de limbi în tine, poporul Meu, iar păstorii tăi și străjerii tăi cei din casa Mea n-au vegheat pentru viața ta cea de la Mine, n-au vegheat să-ți păzească credința și viața. Am plâns cu jale atunci, și M-am tras în lături și te-am lăsat să poți cum vrei tu, și apoi tu ai lucrat ca omul, și ai lucrat ca tine, și n-ai mai făcut pași înainte, ci numai înapoi, poporul Meu. Zadarnic am căutat Eu altă cale spre tine ca să te ajut cumva, ca să-ți fac cumva punte peste ape și să nu te las să te îneci, și să ne întâlnim iarăși și să te pot povățui iarăși cu taina cuvântului Meu. Trâmbița Mea Verginica și-a pregătit surioara și a pus-o înaintea ta ca să putem veni la tine, Eu și ea, și să nu te las. Tu însă n-ai mai voit să te apleci și să-L ai pe Domnul de veghe peste tine, și mai degrabă ți-ai mărturisit necredința, și ai făcut aceasta după mintea ta, căci te învățasei fără cârmă peste tine și n-ai mai voit în mijlocul tău nici prooroc, nici vedenie, nici mijlocitor. M-am tras atunci în lături, dar am lucrat cu putere de Mi-am pregătit cărare spre tine, și M-am întărit în lucrare de nou Ierusalim și am ieșit în calea ta cu carte scrisă pentru fiecare cetate și te-am chemat spre Duhul Meu ca să vii și să-ți pecetluiesc fruntea cu pecetea viului Dumnezeu, prin glasul venirii Mele și al numelui Meu cel sfânt: Cuvântul lui Dumnezeu. Tu te-ai sculat atunci și M-ai întâmpinat ca să auzi glasul strigării Mele în calea ta, dar viața ta cea trăită după trup atunci, nu te-a lăsat să poți cu Mine, nu te-a lăsat, poporul Meu, și s-au sculat atunci iarăși iscoade și și-au strâns pui și au plecat la luptă ca iarăși să doboare uneltele Mele cu care îți lucrăm sculare la sfințenie și apoi la biruință pentru Dumnezeu, poporul Meu.

O, Eu n-am stat din lucru, și Mi-am ridicat și Eu un nou popor și l-am îmbrăcat pe el în darul credinței sfinte ca să împlinesc prin credința lui toate câte Eu am proorocit în mijlocul tău prin trâmbița Mea Verginica, cer nou și pământ nou și popor nou pe el, popor de nou Ierusalim, și M-am uitat pe hartă și am găsit aproape bucățica de pământ pe care Eu am stat întâia oară când am scos din ape cerul și pământul, și Mi-am bătut pe pământ țărș nou atunci, însemnând cu el locul izvorului Meu cel înnoit și pe care Eu Mi-am ridicat chivot, ca semn al începutului cel nou cu Dumnezeu pe pământ. Și nu după mult timp, când am scris patruzeci de ani de la coborârea Mea

cuvânt prin trâmbița Mea Verginica, Eu, Domnul, sprijinit de ucenicii Mei cei mai mici, am scos din carte, poporul Meu, și ți-am dat, tată, să citești din istoria cuvântului Meu de peste tine și ți-am arătat prin ea pe cele ce tu le-ai călcat până atunci, și, iarăși, pe cele ce tu le-ai călcat după ce Eu Mi-am luat trâmbița la cer.

Trecuseră zece ani de la clătinarea ta, zece ani de când tu te-ai lăsat luat de valul necredinței, poporul Meu. Apoi Eu Mi-am lucrat luntriță, tată, și, milos cum sunt, am ieșit în calea ta și ți-am pus pe brațe carte ca să înveți din ea și să te pocăiești și să crezi venirea Mea la tine cuvânt proorocesc și să-l împlinești, poporul Meu. Dar mare, o, mare durere a lovit iarăși în Mine atunci, căci dintre cei ce te-au clătinat atunci, s-au ridicat mai apoi și s-au sfătuit și și-au adunat iscoade și au pornit cu vijelie spre locul de salvare pe care Eu l-am lucrat pe pământ sfânt, pământ ales dintru început să fie pământ sfânt. O, cât de vopsit s-a îmbrăcat atunci duhul minciunii, poporul Meu. O, cât rău și-au lucrat cei care s-au sculat să-Mi frângă corabia prin care Eu voiam să-ți ies în cale și să te chem și să te izbăvesc, poporul Meu. S-au dus cei răzvrățiți la Anna și la Caiafa și la Pilat și la Irod și au făcut pace cu ei, și au făcut război cu Mine, precum era proorocit din vremea trâmbiței Mele în mijlocul tău, poporul Meu, și când Eu am spus așa: *«Se va face război între oamenii răi și oamenii Mei, și Eu le voi fi comandant»*. Am stat atunci cu mare durere la cârmă în război. Am trimis atunci toate puterile cerești ca să-Mi ocrotesce corabia cea nouă, și s-au strivit apoi în ea toți cei ce s-au răzvrătit împotriva venirii Mele la tine, poporul Meu, căci scris este în Scripturi: *«Cel ce va lovi în această piatră, se va sfărâma, iar cel ce se va lovi în ea, se va face puzderii»*, și a fost precum este scris, iar Eu, Domnul, iată, sunt biruitor prin lucrarea Mea de nou Ierusalim și stau pe tron de heruvimi și cârmuiesc peste pământ. Amin.

O, poporul Meu de demult al Meu, cum, tată, cum să fac cu tine ca să-ți limpezesc mintea și apoi să te aduc spre duhul pocăinței ca să-ți pară rău de rana Mea cea de la tine? Duhul pocăinței și duhul proorociei, aceasta vreau să-ți dăruiesc, și apoi să te izbăvesc. Cum, tată, să fac cu tine ca să te poți tu izbăvi de plata răului pe care ți l-ai lucrat de când n-ai mai vrut să-ți fiu călăuză, tată?

O, poporul Meu, prea mult, prea mult ai iubit și ai lucrat păcatul vorbirii de rău. Prea multă vorbire de rău ți-a pierdut timpul pe care trebuia să-l folosești pentru cele din cer, poporul Meu. O, prea mult, tată, acest păcat. Meteahna aceasta rea prea mult ți-a strivit inima și ființa ta și sănătatea ta, măi tată, și sănătatea Mea în mijlocul tău, poporul Meu. O, Mă uit peste tine, Mă uit peste tot pe unde ești și văd fii striviți de răutatea din ei. Aceștia și-au hrănit în ei necredința și apoi îngâmfarea, căci cei nu știu să creadă în lucrările Mele, cad în prăpastia duhului îngâmfării și cad cei necredincioși.

Mi-e milă de tine, poporul Meu, Mi-e milă, tată. Vreau, tată, să te învăț ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Când îți călăuzește Dumnezeu iubirea și veghea și credința, atunci tu poți ca Dumnezeu, dar când îți conduce omul cel tru-faș puterea ta de a iubi și de a veghea și de a crede pe cele de la Dumnezeu, omul își face peste tine placul său, și atunci tu ești ca omul și poți ca omul și poți împotriva lui Dumnezeu, și poți acestea prin duhul cărnii tale, dar Eu vreau acum, poporul Meu, să te învăț ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul. Amin.

Iată, am stat cu tine în cuvânt cu zi de Duh Sfânt, întreită zi după lungimea ei și după lucrarea Mea peste ea și peste tine, poporul Meu de demult al Meu. Grăindu-ți blând, așa te învăț

și, chemându-te duios, așa te chem, iar tu să te apropii, tată, de mântuirea ta cea de la Mine ție. Te învăț, poporul Meu, povață proaspătă. Adu-ți aminte de cartea poruncilor, tată. Îți citesc din ea Eu: *«Să nu mărturisești strâmb!»*. Amin. O, să nu calci, să nu mai calci această poruncă, poporul Meu. Eram în mijlocul tău cu trâmbița Mea și strigam la tine cu jale și spuneam acest păcat al tău și spuneam zicând: *«Sioane, copiii tăi mint»*. Îți aduci aminte când îți spuneam Eu ție așa, poporul Meu? Îți aduci, tată, aminte? Îți mai amintești tu câte te-am învățat Eu pe tine, câte ți-am spus să nu le faci și, iarăși, câte ți-am spus să faci, poporul Meu?

O, ți-am dat cartea vremii tale cu Mine, minunea lui Dumnezeu din mijlocul tău, poporul Meu cel de demult al Meu. Am făcut cartea cea mare, cartea Mea cu tine, cartea Mielului Cel junghiat și ți-am dat-o, tată, și am scris acum prin ea cincizeci de ani de cuvânt cu tine pe vatra neamului român. Tu ai pierit din lipsă de înțelepciune, mereu, mereu ai pierit din pricina aceasta, poporul Meu, dar Eu ți-am dat acum cartea Mea cu tine, tată. O, nu pieri, nu mai pieri, poporul Meu. E vremea să știi ce înseamnă Dumnezeu, măi tată. E vremea să vezi și să cunoști și să înțelegi și să poți ca Dumnezeu, poporul Meu. Peste câteva zile cobor iarăși la tine, tată, dar iau cu Mine trâmbița din care am trâmbițat cuvântul Meu în mijlocul tău și o pun să sune peste tine ca să-ți amintești de ea, că vine sărbătoarea tuturor sfinților, zi în care ea s-a născut pe pământ și, iarăși, zi de sărbătoare în care ea a rostit peste tine cel din urmă cuvânt al ei, cuvânt de moștenire pentru tine, și care trebuia să ia viață în tine, poporul Meu. Te voi povățui și Eu, te va povățui și ea, și-ți voi trimite această carte de povețe, tată. Voiesc să fac din tine începutul cel nou, viață sfântă, casă sfântă, iubire sfântă să lucrez peste tine, poporul Meu. Voiesc, tată, să te curăț de păcat, de păcatul vorbirii de rău și al clevetirii și al urii și al hulei, poporul Meu. O, tu n-ai știut și nu știi că ai păcat prin aceasta, dar știu Eu, și știu diavolii care ți-au scris pomelnic de păcate ca să te pomenească cu el înaintea Mea ziua și noaptea; știu diavolii care ți-au pus zăbranic pe față, tată, căci tu l-ai făcut pe diavolul zaraf peste tine, iar el te-a scris datornic pe răbojul lui, poporul Meu, dar Eu te îndemn: vino la Mine cu păcatele tale, vino, tată, vino și dă-le de pe tine, că ele stau zăbranic peste fața ta! Ți-am proorocit demult și ți-am spus despre vremea aceasta a rătăcirii tale, și ți-am spus atunci că nu va fi casă de creștin să nu aibă zăbranic la grinda sa, și iată, păcatul vorbirii de rău și al hulei, păcat făcut din necunoștință, s-a făcut pânză de doliu pe fața ta, pe casa ta, poporul Meu. Nu e creștin să nu fi vorbit de rău, să nu fi hulit încercarea Mea cea cu trudă de a nu te lăsa fără călăuză, poporul Meu.

O, vino afară! Te strig ca pe Lazăr cel din mormânt: vino afară și vino la Mine, poporul Meu! Am ridicat din mijlocul tău mlădițe miloase și le-am pus de mijlocire pentru tine înaintea Mea și sunt pline de iubire pentru tine, căci Eu am pus în ele milă și iubire, duh blând și smerit ca și Duhul Meu. Dacă tu i-ai dușmănit cândva pe aceștia, dacă tu ai mărturisit cândva strâmb împotriva lor, vino acum la Mine și la ei ca să te izbăvesc de păcat, poporul Meu. Iată, îți citesc din cartea poruncilor. Eu Însumi îți citesc, Eu, Domnul, îți amintesc: *«Să nu mărturisești strâmb»*. Să nu mai mărturisești strâmb, că e păcat, tată. Mângâindu-te te învăț și chemându-te te apropii pe tine de mântuirea ta cea de la Mine, și te rog scoală-te, tată, din păcat! Amin.

Vino, poporul Meu, vino să fii iar al Meu și să uităm vremea despărțirii, căci vremea cea de război a pârjolit fără de milă calea ta spre Mine și calea Mea spre tine, și tu n-ai mai

mers pe cale, tată. O, hai la înviere, Israele! Hai, tată, hai, tată, hai, tată, hai! Sunt Domnul Dumnezeuul tău și te mângâi și așa te chem. Amin. Și vei veni, căci Eu am putere să te ajut, am putere să te scol din păcat, am putere pentru izbăvirea ta, poporul Meu cel de demult al Meu. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2007

Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților

Viața sfintei Virginia a fost jertfă mistuitoare. E greu fără călăuză pe pământ. Duhul minciunii este răsturnarea de la cârmă a Domnului. Trâmbița Domnului îndeamnă poporul la curățirea păcatelor.

Vin cu sfinții pe pământ cuvânt. Sunt Domnul. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Mă fac cuvânt de sărbătoare, Mă fac Învățător de viață și îl hrănesc și îl adăp pe cel ce iubește să fie cu Dumnezeu pe pământ ca și în cer, căci cerul și pământul își fac întâmpinarea când Eu grăiesc de Mă aud pe pământ, și mărirea cerească este locul în care Domnul Se întâlnește cu omul și cinează cu el cină de cuvânt. Amin.

Să meargă acest cuvânt peste pământ, și să meargă peste tot pe unde Eu, Domnul, am poposit prin glas de trâmbiță și Mi-am hrănit multă vreme un popor. Amin.

E sărbătoarea pentru toți sfinții în ziua aceasta, și vin cu ei în cete-cete deasupra pământului Meu cel ales acum pentru slava cuvântului Meu pe el, și grăiesc ca să-i hrănesc cu hrană proaspătă de cuvânt pe cei ce au fost demult poporul Meu de azi, și pe cei ce-Mi sunt acum popor ascultător, popor de venire a cuvântului Meu pe pământ. Amin.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica. Ea a luat ființă cu trupul pe pământ în ziua duminicii tuturor sfinților. Atunci, Eu, Domnul, am luat-o pe brațe și am închinat-o cu numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și am arătat-o sfinților Mei și le-am spus lor că voi face din ea trâmbița cea de dinaintea venirii Mele, a șasea trâmbiță care să sune în calea Mea și să vin. Ochiul Meu a fost de atunci mereu pe urma pașilor ei, și M-am arătat în calea ei și i-am grăit minunat, și apoi ea a crescut, iar Eu am făcut din ea cale a Mea peste pământ spre om și Mi-am adunat prin glas de trâmbiță un popor și i-am spus lui tainele Mele cele pentru sfârșit de timp. I-am grăit dulce acestui popor, mereu, mereu dulce i-am grăit, și i-am dat lui darul credinței sfinte, și apoi Mi-am desfăcut tainele veșniciei ca să-l cuprind pe el în ele pe pământ, dar, ca și la început, omul L-a iubit puțin, puțin de tot pe Dumnezeu. Venea poporul și Îmi asculta cuvântul, venea și iar se ducea, și iar venea și se ducea; venea și se ducea, și Eu sufeream de la puțină lui iubire, și sufeream în trupul trâmbiței Mele, o, și așa am suferit în ea, până ce trupul ei s-a făcut scrum, căci focul Meu mistuitor ardea în ea când Eu coboram în ea cu hrană de cuvânt la popor. Ardeam în ea, și ea ardea în Mine, și unul altuia Ne eram alin, și cuvântam și-Mi învățam poporul, chemându-l pe el la viață sfântă pe pământ. Cerul cel nou și pământul cel nou, aceasta am voit, și aceasta voiesc să împlinesc peste poporul cu care Eu, Dumnezeu Cuvântul, am grăit și grăiesc. Amin.

E sărbătoare pentru toți sfinții Mei, și toate puterile cerești saltă în ziua aceasta de prăznuire. În mijlocul slavei sărbătorii stă trâmbița Mea Verginica, mângaiată de îngeri și de sfinți și de glasul Meu, care grăiește cu ea în cer și pe pământ deodată. Amin.

O, Verginica Mea! Copil supus, cum ai fost, Eu am putut să fac în tine venirea Mea cea după două mii de ani de la

înălțarea Mea la Tatăl, căci am făgăduit atunci că Mă duc și vin. O, Verginico, o, tată, cât ai suferit ca să Mă poți purta în trupul tău cuvânt de Duh Sfânt! O, numai o suferință ți-a fost viața, numai o jertfă, jertfă mistuitoare, tată! Este scris în Scripturi că Dumnezeu este foc mistuitor. O, cât ți-a ars trupul sub văpaia venirii Mele! O, cât ai fost de supusă sub puterea Mea cu care te aplecam să Mă porți și să Mă dai omului cuvânt de învățătură la sfârșit de timp! Hai, tată, grăiește! Hai, sună, să te audă poporul cel hrănit de Dumnezeu prin gurița ta! Hai, trâmbițează cu glas de chemare și de trezire peste poporul tău și al Meu, căci Noi suntem din cer învățători și nu de pe pământ. Binecuvântat să-ți fie cuvântul tău cel sfânt, o, scumpă trâmbiță a Mea. Amin, amin, amin.

— Fii binecuvântat de mine în ziua aceasta de sărbătoare de sfinți, o, Doamne al poporului sfânt în cer și pe pământ! Te slăvesc pe Tine, Dumnezeule bun, că ai ascuns de cei înțelepți tainele Tale cele pentru sfârșit de timp și le-ai luat pe ele și le-ai descoperit celor din urmă copii ai Tăi, celor ce știu să se facă prunci pentru slava Ta și locaș credincios pentru venirea Ta. Amin. O, dar focul cel mistuitor din mine este altul acum, Doamne Mângâietor. Mi-e dor, Doamne, de popor, de poporul care a mers cu mine pe cale ca să audă glasul Tău cel învățător peste om prin glasul meu de trâmbiță, glas de cloșcă, Doamne, glas chemător și iubitor, o, Doamne.

O, mi-e dor, Doamne, de popor. Ca și Tine mi-e dor. Tu ai făcut din mine blid cu hrană din cer în el pentru un popor chemat la masa Ta de venire, Doamne, iar el venea și se ducea. Venea poporul și Îți asculta cuvântul, venea și iarăși se ducea, și iar venea și se ducea, și Tu sufereai de la puțină lui iubire, și în trupul meu sufereai, și așa ai suferit în mine până ce m-ai luat din trup, până ce poporul cel hrănit s-a întors apoi într-ale sale și n-a mai venit apoi. O, dar acum Tu, Doamne, îl strigi pe el spre Tine iar, Învățătorule milos, dar el venind nu știe să vină și uită că Tu ești Sfântul sfinților și că Te vei arăta celor asemenea Ție, Doamne. Este scris în Scripturi: «*Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea pe El*». O, în toată vremea Ta cu acest popor hrănit de glasul Tău cel învățător, Te uitai mereu, mereu și iar mereu după mlădițe, ca să ai Tu rod în viță, Doamne, dar poporul cel purtat la sânul Tău de Păstor nu voia să citească și apoi să creadă în Scriptura aceea care spune că mlădița care nu rămâne în viță se usucă și apoi se aruncă în foc. Tu îi îndemnai pe ei să rămână în viță și să stea la curățat, ca roade să aducă apoi, dar ei nu înțelegeau taina viței și lucrarea ei, Doamne. O, se supărau când umblai să-i cureți și să-i păstrezi în viță, se supărau, Doamne, iar Tu mereu, mereu și iar mereu Te uitai după mlădițe, după rod în viță, după fii curați cu duhul și cu sufletul și cu trupul, o, Doamne milos. Îți trebuiau coarde din viță roditoare ca să faci vin nou și să pui masă nouă pe pământ nou, praznic de nuntă din cer pe pământ, Tu Mire, iar poporul, mireasă, dar înțelepciunea aceasta nu a cuprins-o poporul Tău cel hrănit din gura Ta, o, Doamne. Plângeam cu jale mare și mă rugam la Tine să ai grijă de popor, și Te rugam să-l păstrezi al Tău pe el, dar dacă el nu s-a păstrat, dacă el nu s-a sfințit ca să stea lângă Tine, Cel sfânt, cum ești, el venea și Îți asculta cuvântul, venea și iar se ducea, și iar venea și se ducea, venea și se ducea, și Tu sufereai de la puțină lui iubire, și în trupul meu sufereai, și Tu ești foc mistuitor, Doamne, și în el îmi mistuiam eu dorul meu cel pentru poporul Tău.

O, popor hrănit din gura Domnului! În ziua aceasta de sărbătoare de sfinți m-a așezat Domnul să fac hrană pentru tine și să-ți dau. Mai întâi Îl rog pe El să te dăruiască cu o nouă

înțelepciune, ca să citești cartea Lui cu tine și să înțelegi ceea ce n-ai voit până acum să știi și să înțelegi, dar în cartea aceea scrie deslușit despre vremea aceasta de acum, vreme în care te cheamă Domnul și pe tine, poporul meu cel de demult al meu. O, n-am putut să stau în mijlocul tău așa cum Domnul ar fi voit să stau eu înaintea ta. O, n-am putut, și în loc să pot, a fost să pot ca tine, ca să poți tu sta și auzi glasul Domnului, care îți spunea ție de vremea aceasta de slavă a Lui de nou Ierusalim pe pământ.

Te-a povățuit Domnul acum trei zile, trei zile într-o săptămână, și te-a hrănit în zi de Rusali, poporul meu de demult al meu. Te-a hrănit Domnul cu puterea Duhului Sfânt în cuvântul Său și ți-a amintit ție vremea cea de la început a Sa cu omul, vremea când El i-a spus omului ce să mănânce de pe pământ, și apoi i-a spus ce să mănânce din rai.

O, poporul meu de demult, greu e fără călăuză, dar tu nu mai știi să simți acest greu, această viață grea a ta. O, nu ți-a fost greu să arunci din calea ta veghea cea sfântă pentru viața ta după ce eu m-am dus în Domnul ca să-ți fiu ție mijlocitoare, și de jos călăuzitoare pentru viața ta, pentru pașii tăi amenințați atunci de cădere și de duh de lume peste ființa ta. Ai voit apoi fără călăuză pentru tine. O, câte daruri ai pierdut tu atunci! O, câtă pază din cer ai pierdut atunci peste viața ta! O, câtă iubire ai aruncat atunci din calea ta, poporul meu! O, câtă înțelepciune ai pierdut, de n-ai mai știut calea, de n-ai mai iubit viața cea cu Dumnezeu, poporul meu!

Când Israel n-a mai voit să-și poarte pașii sub călăuză de la Domnul peste el, s-a sculat cu dușmănie și i-a găsit lui Moise pricină cu orice chip, învinuindu-l pentru femeia etiopiană, și apoi l-a asuprit pe Moise ca să aibă Israel voie liberă și trup care să-l biruiască pe el, căci trupul pofteste împotriva duhului, precum este scris, și l-a lepădat atunci Israel pe Moise, și apoi a pierit Israel, a pierit pic cu pic. O, așa ai pățit și tu după ce n-ai mai voit să ai de la Domnul călăuză pentru pașii tăi spre El, poporul meu. Pe Moise nu l-a mai ascultat nimeni din Israel după ce s-a răzvrătit Israel, dar l-a ascultat Iosua, și acest fiu nu părăsea cortul întâlnirii cu Domnul, nu-l părăsea cu nici un chip, și a avut mlădiță Domnul, a avut pe Iosua, și a mers Iosua înainte cu poporul cel pe cale născut și l-a dus pe el în Canaan. O, așa se petrece și azi, așa, poporul meu, căci cei născuți pe cale îmi sunt azi popor, mie și Domnului, și merg aceștia pe cale cu Domnul și stau cuprinși în taina noului Canaan. Și te rog, în ziua mea de sărbătoare între sfinți, te rog să mă primești cu povață și cu duh învățător peste tine, și să crezi că așa s-a petrecut și azi, poporul meu. Tu ai rămas fără călăuză în vremea zilelor tale de răzvrătire în mijlocul tău, după ce Domnul m-a luat în Sine când m-a luat de lângă tine, și apoi tu n-ai mai ascultat învățătura cea de sus prin duhul proorociei cu care Domnul îți descoperea taina venirii Lui, învățându-te să-ți păzești viața și să te păstrezi popor al Său și să te păzești de duhul lumii, popor hrănit de Dumnezeu. Îți proorocise Domnul că așa vei face și că te vei răzvrăti și că te vei rupe în două și vei face război împotriva Lui și a ta, și s-a făcut atunci în două poporul, și oi au mai rămas puține, puține de tot în popor, iar ceilalți au luat înfățișare de lupi și au sfâșiat cărarea Domnului și au făcut și aceștia ceea ce i-a făcut lui Moise Israel.

Ai rătăcit apoi fără cale, fără sfințenie, fără mers frumos, fără frică de Dumnezeu, poporul meu. Sunt douăzeci și cinci de ani de când stai fără călăuză. A voit Domnul atunci să întărească peste tine păstorii, dar tu nu l-ai primit pe cel de Domnul pus peste tine și n-ai știut să înțelegi atunci puterea

tainelor Domnului, Care a dat să-ți deslușească ție lucrarea Sa de veghe pentru viața ta. A voit Domnul să deschidă în fața ta duhul proorociei, și prin el să lucreze și să nu te lase fără de cărare din cer și de pe pământ, căci «*Vai de cetatea care n-are peste ea duh de prooroc*», precum este scris.

Să știi, poporul meu, că azi voiesc să-ți grăiesc și să te trezesc, și să te povățuiesc de acolo de unde tu ai rămas gol de învățător, gol de Dumnezeu, poporul meu. Voiesc azi să-L mângâi pe Domnul pentru toată rana Lui cea de la tine de atunci și până azi, și voiesc să-ți vindec mintea, și voiesc să-ți vindec iubirea, poporul meu de demult al meu. O, fii cuminte, fii cuminte și fii credincios, că voiesc acum să-ți fac înviere și să-ți îmbrac mintea în înțelepciunea cea de sus, și pe care voia Domnul să ți-o dea de mult. O, scoală-te și înțelege acum, poporul meu cel de demult al meu. Amin.

Dar acum, voi, cei ce v-ați adunat la izvor în sărbătoare de sfinți și în duh de slavă și de rugăciune pentru ziua aceasta, dați Domnului mărire pentru mărirea Sa cu voi, și apoi eu, trâmbița Lui cea de odinioară, îmi voi lua la sân poporul și îl voi învăța pe el în ziua aceasta. Amin, amin, amin.

— O, Verginico, o, trâmbiță miloasă! Vom lucra, tată, în ziua aceasta peste poporul cel de demult și îi vom întinde lui mâna ca să se scoale, tată, și apoi să poată el cu voia lui Dumnezeu, dacă va voi să poată. Amin.

Acum, un picuț de odihnă le dau celor de sub povara coborârii Mele cuvânt pe pământ, și iar îi vom lua pe ei apoi sub lucrare de cuvânt, și îi vom da poporului hrană tare, hrană cu har în ea. Duhul pocăinței și duhul proorociei, aceasta voiesc să-i dau acum poporului Meu. Har, har peste el, Verginico! Har, har peste poporul cuvântului Meu! Amin.

Har ție și pace, poporul Meu! Și te voi hrăni, tată, în ziua aceasta, cu duh dătător de viață te voi hrăni, și tu vei sta sub harul Meu, iar Eu te voi ajuta să înțelegi mai mult decât oricând lucrarea viței și lucrarea mlădiței, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Eu sunt Vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este Lucrătorul. Amin.

Cu duh dătător de viață te hrănesc, poporul Meu cel de demult al Meu. Dau să te ajut să înțelegi lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule de demult. Eu, Domnul, și trâmbița Mea Verginica, te luăm la sân în ziua aceasta de sfinți și te hrănim, tată, căci Domnul Dumnezeul tău voiește să-ți vindece acum mintea și iubirea. Voiesc, poporul Meu, să-ți fac înviere și să-ți îmbrac mintea în înțelepciunea cea de sus, că de mult am voit să ți-o dau. De când Mi-am luat trâmbița la cer am voit să te îmbrac în înțelepciunea Mea, și apoi să-Mi desfac înaintea ta duhul proorociei și să nu te las fără de cărarea Mea din cer pe pământ, că e vai de cetatea care n-are peste ea duh de prooroc, precum este scris. Voiesc, tată, azi să-ți dau din Mine și să te povățuiesc de acolo de unde tu ai rămas gol de cele din Mine peste tine, gol de Dumnezeu, poporul Meu de demult al Meu, căci Eu îți strigam pe nume fiii când îi adunam, și îi hrăneam prin glas de trâmbiță, și le spuneam lor tainele Mele cele pentru sfârșit de timp, și dulce le grăiam lor. Îi îmbrăcam pe ei cu duhul credinței sfinte și-Mi desfaceam peste ei tainele veșniciei, ca să-i cuprind pe ei în ele pe pământ, dar puțini de tot au avut statornicia iubirii cerești, iar Eu, Domnul, sufeream cu suspin durut de la puțina lui iubire, și în trupul trâmbiței Mele sufeream Eu înaintea lui, și focul Meu ardea în trupul ei când coboram cuvânt de hrană la popor, și Mă uitam, tată, Mă uitam

mereu după mlădițe, ca să-Mi fac din ele coarde tari și să le lucreze Tatăl pentru rod, căci Eu sunt Vița cea adevărată, iar Tatăl Meu este Lucrătorul. Îmi udam mereu țarina poporului Meu, ca să crească el mlădiță de viță de soi, căci mlădița care nu are rod din viță, se usucă, tată, și apoi se aruncă în foc.

O, poporul Meu de demult al Meu, ce puțin ai înțeles tu lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule! Te adun iarăși acum la sânul Meu și iarăși te învăț această lucrare, căci te-am purtat atâta vreme la sânul Meu de Păstor, și tu n-ai voit să citești ca să înțelegi și ca să crezi că e adevărată Scriptura care spune că mlădița care nu rămâne în viță, se usucă și apoi se aruncă în foc. O, Eu nu voiam să te supăr când dădeam să te curăț și ca să crești mlădiță sănătoasă, dar trâmbița Mea, prin care Eu te hrăneam, plângea spre Mine cu jale și Mă ruga să am grijă de tine și să te păstrez al Meu și să nu las să te fure diavolul cel viclean, lumea cea păgână, dar tu, tată, veneai și-Mi auzeai cuvântul, veneai și iar te duceai, și iar veneai și te duceai, veneai și te duceai și Mă făceai să sufăr de la puțină ta iubire, și-Mi mistuiam focul și dorul lui în trâmbița Mea, tată.

Te dăruiesc acum cu o nouă înțelepciune, poporul Meu de demult al Meu, iar tu ia din darurile Mele de azi și citește, tată, cartea Mea cu tine, ca să înțelegi ceea ce n-ai putut până acum să înțelegi, și vei găsi în cartea aceasta vremea Mea cea de azi, și în care te chem, tată, iarăși te chem să fii poporul Meu și să te faci purtător de Dumnezeu și să Mă vindec de rana Mea cea de la depărtarea ta de Mine și de venirea Mea cea de acum, venire scrisă în Scripturi, tată.

O, greu e fără călăuză pe pământ, poporul Meu. E grea viața fără călăuză, dar inima ta nu mai plânge sub acest greu, căci după ce Eu Mi-am luat din calea ta trâmbița, ție nu ți-a fost greu să arunci din calea ta veghea Mea cea sfântă pentru viața pașilor tăi, amenințați atunci de mare cădere, de duh de lume peste ființa ta, și multe daruri ai pierdut tu atunci, și multă pază din cer, căci ai aruncat atunci din calea ta iubirea Mea cea călăuzitoare, tată, și n-ai mai păstrat calea, și n-ai mai iubit viața cea cu Dumnezeu, poporul Meu. Ai vrut apoi fără călăuză, și ai făcut și tu ca Israel, căci când Israel n-a mai iubit viața cu călăuză de la Mine peste el, s-a sculat dușmănește și i-a găsit cu orice chip pricină lui Moise, și apoi l-a asuprit Israel pe Moise, și apoi Israel a iubit voia liberă și trupul, ca să-l biruiască, căci trupul pofteste împotriva duhului, precum este scris. Și dacă l-a lepădat pe Moise, a pierit Israel, pic cu pic a pierit, dar a ascultat de Moise Iosua, și a avut mlădiță Moise, și a călăuzit Iosua poporul lui Moise și l-a dus în Canaan pe poporul cel născut pe cale, și iată și azi, o, poporul Meu, cei născuți pe cale Îmi sunt azi popor și Eu merg cu aceștia și merg, tată, și strig după tine din mijlocul poporului Meu cel mic de azi și te chem la sânul Meu ca să te cuprind și iarăși să te învăț Eu pe tine lucrarea viței și lucrarea mlădiței și să plâng înaintea ta, îmbrățișat cu cei mai mici, care au priceput adânc această taină, și pe care fii ți-i dăruiesc ca pe un dar al întoarcerii tale la Mine, numai să te întorci ca să te călăuzesc iarăși, poporul Meu. Tu ai mers fără călăuză după ce Eu Mi-am luat din mijlocul tău trâmbița prin care te strângeam mereu la chemarea Mea. Tu ai ieșit atunci de sub duhul proorociei, și-ți proorocise Domnul că așa vei face, că te vei răzvrăti, că te vei împărți, că vei face război, dar numai împotriva ta au luptat acestea, căci Eu, Domnul, am mers cu câți au mai rămas cu Mine, și am stat tare în ei înaintea celor ce în tine au luat înfățișare de lupi care-Mi sfășiau cărarea, căci au făcut și aceștia de acum ceea ce i-a făcut lui Moise Israel. Au trecut de atunci mai bine de douăzeci și cinci de ani, atât de multă vreme de când tu stai fără călăuză peste tine, poporul Meu

de demult. O, n-ai vrut atunci să înțelegi că tu trebuia să intri sub păstorire și să-i primești peste tine pe păstori, tată, și să înțelegi puterea tainelor Mele cu tine dacă Eu am dat să-ți deslușesc ție lucrarea Mea de veghe peste viața ta ca să nu te las fără de cărare din cer și de pe pământ peste pașii tăi. Dar azi, să știi, tată, că Eu voiesc să te trezesc și să-ți grăiesc și să te păstoresc de acolo de unde tu ai rămas gol de învățător, gol de Dumnezeu, poporul Meu.

O, tu trebuia să-ți ridici trăirea spre cer și să am în tine mlădițe multe, tată, și începusem atunci să lucrez cu putere pentru viața ta, pentru sfințenia ta, prin duhul proorociei, duhul care-l face sfânt pe om, dar M-a răsturnat atunci de la cărma ta duhul minciunii, tată, duhul răzvrătirii, care se naște de la invidie, de la dor de viață de pe pământ peste om. Pusesem atunci mlădițe noi să lucreze în viță, ca să se vadă pe urma trâmbiței Mele lucrarea viței și lucrarea mlădiței. Și Eu, și trâmbița Mea Verginica, împreună lucrăm din cele cerești peste tine, ca să nu rămâi tu fără călăuză, poporul Meu, dar tu ai făcut atunci păcat de moarte, tată, și Mi-ai înăbușit și Mi-ai închis apoi spre tine calea, poporul Meu. Plângea atunci spre Mine trâmbița Mea pentru viața ta, dar au fost mai tari peste tine cei ce erau fără de lucru sfânt în mijlocul tău, și aceștia au făcut loc diavolului cel viclean și duhului minciunii, și cu mare viclenie Mi-a doborât Mie cărăruța Mea spre tine și Mi-au gonit aceștia din cale mlădițele care rămăseseră în viță ca să rodesc Eu în ele pentru tine duh dătător de viață pe mai departe cu Dumnezeu, poporul Meu.

O, Verginico, o, cât s-a zbatut cerul atunci! Câtă jale, câte lacrimi în cer atunci! S-a împlinit atunci proorocia cea din timp rostită de Mine prin tine și s-a rupt în două poporul, și apoi s-a rupt de tot, s-a rupt din Mine, iar Eu am rămas suspinând de mila lui, în brațe cu cei dușmăniți și vânduți de cei din popor care-și ziceau că-I fac bine lui Dumnezeu. Minciuna, tată, ea a fost să poată atunci, iar duhul adevărului a fost batjocorit, și poporul cel de atunci s-a smuls din brațul Meu și și-a iubit viața sa, de atunci și până azi, și s-a împlinit Scriptura Mea, că iată, cel ce-și iubește viața, acela și-o ia din mâna Mea și și-o pierde pic cu pic prin trăiri trupesti și prin depărtare de Dumnezeu, tată. O, câte lacrimi pentru acest popor răzvrătit în el însuși de atunci și până azi, Verginico! O, câtă jale, câte lacrimi în cer, de atâta vreme, tată!

— O, Doamne, eu sunt mlădița Ta. Tu ești vi-
ta, eu sunt mlădița, și din Tine am avut eu lucrare pentru viața acestui popor, pe care l-am lăsat în grija Ta când Tu m-ai luat de lângă el lângă Tine. Lucrarea viței și lucrarea mlădiței, pentru această lucrare îi trebuia minte și credință din cer acestui popor, dar el a fost atât de trupesc cât n-a putut să înțeleagă lucrarea cea pentru paza vieții lui pe mai departe, dacă eu am plecat la Tine. La mulți din ei le dăduseși Tu câte ceva de lucru ca să-i poți ține lângă Tine, ca să-i ai ai Tăi prin lucrul lor cel pentru Tine, și aceștia s-au îngâmfat, Doamne, și apoi s-au răzvrătit cu nemulțumire, și dacă au lovit, în Tine au lovit, și nu în om în vremea îngâmfării lor. Era slab de tot în împlinire și în credință și în statornicie poporul, iar Tu Îți ridicasei prin nașterea cea de sus mlădițe proaspete din Tine, și cu care Tu ai voit să-i slujești poporului Tău pe mai departe pe calea Ta cu el. El însă s-a ridicat ca pe vremea Israelului lui Moise, și cu duh de răzvrătire a lovit și a biruit împotriva Ta și împotriva vieții lui sub paza Ta păstrată, Doamne. Duhul prostiei omenești, duhul îngâmfării și al minciunii Ți-a împoșcat atunci fața în fel și chip, căci necunoștința și neînțelepciunea au lucrat cu putere în cei ce Ți-au doborât dintre Tine și ei

mlădițele care rămăseseră în viță, copiii care rămăseseră în Tine și în mine, Doamne, ca să-l călăuzim pe mai departe pe Israel. O, n-a fost chip, Doamne, să ne primească Israel pe mai departe călăuză peste el. Minciuna a luptat atunci cu putere și a biruit. O, cum să facem noi acum, Doamne, cum să facem să-i arătăm poporului ce a făcut el atunci împotriva Ta și a lui? Cine se scoală ca să mărturisească în vremea aceasta și să șteargă obrazul Tău și al meu, și să șteargă, Doamne, obrăjorii celor ce au fost atunci acoperiți de batjocuri pentru lucrarea lor cu Tine și cu mine, o, Doamne al răbdării sfinților Tăi? Iată, cei batjocoriți atunci sunt cei prin care Tu Îți împarți acum peste pământ lucrarea cuvântului Tău de înnoire a lumii, dar poporul Tău și al meu din trecut a rămas necălăuzit, a stat fără călăuză peste el, de atunci și până azi, Doamne.

O, cum să facă Dumnezeu cu tine, popor de demult? Cum să facă Domnul ca să te spele de păcatul sub care ai căzut tu atunci când te-ai răzvrătit și I-ai închis Domnului spre tine calea? Din mijlocul tău s-au sculat cei ce te-au dărâmat atunci pe tine de la fața Domnului, iar tu n-ai mai știut de atunci ce înseamnă statul tău cu Dumnezeu, Care n-a stat din cuvânt în mijlocul tău.

O, popor de demult, ce frumos începuse Domnul pe mai departe lucrarea Sa cea pentru viața ta înaintea Lui prin cei iubitori de sfințenie în mijlocul tău, prin cei mai mici născuți ai Domnului în acest popor! O, câtă milă mi-a fost de cei mai mici din tine atunci, loviți de tine cu atâta încrâncenare, alungați de lângă tine prin multa ta răutate pe ei! Dar iată-i, merge Domnul prin ei astăzi cu lucrarea Sa peste pământ de la margini la margini, merge Domnul și nu stă, dar tu stai de mult din mers, poporul meu de demult. Mă doare cu mare jale pentru toți din tine care i-au hulit pe ei, pe cei rămași mlădiți în viță la plecarea mea la Domnul. Mulți din cei ce au hulit atunci și mai apoi, mulți din ei au ieșit din trup hulindu-i pe cei mici, hulindu-i și disprețuindu-i pe cei ce au rămas mlădiți în viță, hulindu-i prin necunoștință pe aceștia, căci adevărul lucrurilor era luat și pitit bine ca să nu-l știi tu, popor care te-ai răzvrătit atunci. O, cum să fac cu tine ca să te căiești de acest greu păcat al tău? O, cum să fac cu păcatul acesta care s-a sculat din mijlocul tău și te-a doborât pe tine de pe cale? Acest păcat te-a învăluit prea mult, prea mult, și de atunci tu ești buimac de minte, și de atunci tu nu te-ai mai curățat de el, și mulți în tine au ieșit din trup și au plecat cu acest păcat în ei, păcat nedezelegat, poporul meu. O, strânge-te la sânul Domnului ca să te păstorească El din nou și să-ți pună iarăși calea sub picioare și să te dezrobească Domnul de sub acest păcat al tău, păcat lucrat prin invidia celor ce s-au împuternicit atunci să stârpească dinaintea ta lucrarea viței și lucrarea mlădiței, fiule. S-a întins apoi păcatul tău peste lumea cea din jur, și lumea a fost pedepsită, dar tu nu te-ai mai trezit, popor de demult. O, e suferință în tine și acum de la acest păcat. Mă uit cu suspin, mă uit plângând peste cei rămași în casa în care eu am viețuit cu Domnul și cu lucrarea cuvântului Său peste pământ, mă uit câtă suferință este în casa aceea peste cei rămași în ea, suferință și cu trupul, suferință și cu duhul, și nu știu cum să fac s-o curm cumva, și să așez în locul ei credința și lucrarea ei, căința lor și roadele ei peste tine apoi, popor căzut de la pieptul Domnului, că de mai bine de douăzeci și cinci de ani tu stai fără călăuză peste viața ta cu Domnul, și fiii tăi s-au dus și se duc și acum în lume, și se tot duc, și trăiesc ca lumea fiii tăi, popor pierdut pe cale.

O, trezește-te și căiește-te! Strig la tine cu glasul meu de trâmbiță a lui Dumnezeu; căiește-te de păcatul tău cel greu, de

păcatul tău cel învechit peste tine, că iată, Domnul a biruit din mijlocul tău prin coardele care au rămas în viță, iar Duhul Domnului, duhul proorociei cârmuiește popoarele, și tu stai căzut pe cale, popor de demult. Scoală-te și scutură-ți hăinuța, căci Domnul te învață dacă te scoli. O, ridică-te și intră sub cuvântul Domnului și vino la apă și te spală, popor de demult. O, vino la apă! Sunt trâmbița Domnului cea de odinioară; vino la apă și învață de la Domnul scularea, învață căința, învață lucrarea viței și lucrarea mlădiței, învață acum, învață ceea ce n-ai voit să înveți atunci, o, popor de demult. Amin, amin, amin.

— **O**, Verginico, dar vor să știe ei ce au stârpit ei atunci? Lucrarea viței și lucrarea mlădiței au stârpit-o din calea lor, dar Eu, Domnul, Vița cea adevărată, Mi-am păstrat mlădițele, și în Mine le-am păstrat și le-am îngrijit, și le-am umplut de sevă nouă, tată, și iată-Mă lucrând peste pământ pe mai departe cu lucrarea cuvântului Meu, începută prin tine acum cincizeci de ani, căci Eu sunt Vița cea adevărată, iar tu ai fost mlădiță cu mlădițe, tată. Acum lucrăm ca să-l ridicăm spre Noi și pe poporul cel hrănit de Noi cu viață din cer în vremea ta de pe pământ, căci el s-a răzvrătit, și apoi s-a dus în lume și M-a părăsit, tată, dar Eu îl strig acum și îi spun lui așa:

Eu sunt Vița cea adevărată, și Tatăl Meu este Lucrătorul, iar tu scoală-te acum, popor de demult, că prea mult, prea mult ai stat departe de Mine după ce atâta vreme te-am hrănit din cer ca să fii al Meu. Scoală-te și vino la apă! Fă-ți rost de cofiță nouă și vino după apă, că vremea e cu uscăciune mare și tu nu mai știi să trăiești prin pustiul ei. O, scoală-te și vino la sânul Meu de Păstor al tău, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți șterg ție vina, dacă și tu ți-o ștergi, poporul Meu cel de demult al Meu. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2007

Soborul sfinților apostoli Petru și Pavel

Omul fuge de voia lui Dumnezeu pe pământ. Cuvântul care așează viața sfântă în om nu este de la duhul rău. Cetatea cu mulți conducători se surpă. Poporul este îndemnat să stea sub călăuză. Puterile cerești lucrează pentru țara română. România, munte al fericirilor. Îndemnuri sfinte peste poporul cuvântului.

Cobor din cer pe pământ cuvânt, cobor plângând, și-Mi întăresc calea pentru coborârea Mea. Amin. Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot. Dacă acest cuvânt ar fi de la duhul rău, s-ar fi strâns pe lângă el lume de pe lume și și-ar fi făcut voia așa cum este pe pământ, dar cuvântul Meu este foc mistuitor și nu se apropie de el omul de peste tot, căci omul ține la voia sa însăși și și-o face mai mare ca el și fuge omul de voia lui Dumnezeu pe pământ. Foc mistuitor este cuvântul Meu, și lângă el stă numai cel ce se aduce pe sine lui Dumnezeu jertfă de iubire fără de prihană, fără de meteahnă, iubire sfântă ca și a Mea, iubire din iubirea Mea în om, și fericit este omul hărăzit de Dumnezeu să fie purtat de voia Mea pe pământ așa cum au fost apostolii Mei, căroră Eu la vremea potrivită le-am făcut chemarea ca să fie ai Mei, și apoi să fie ei după chipul și asemănarea Mea înaintea Mea, prin iubire jertfitoare pentru mulți din cei ce, așteptându-Mă să vin, iubesc pe cele veșnice în ei și care nu trec, precum Eu, Domnul, nu trec, căci sunt Cel ce sunt. Amin.

Pace vouă și putere din Mine în voi ca să-Mi deschideți, copii care-Mi stați cărare a Mea ca să vin de la Tatăl la om! O, vă e zdrobită puterea, vă e clătinată nădejdea că vom putea peste greurile de multe feluri. O, nu așa, tată. Vin cu îngerii și

vă întăresc puterea cea pentru coborârea cuvântului Meu, care poate, fiilor copii. De multă vreme Îmi învăț poporul cuvântului Meu să nu poarte el o mai întâi grijă ca și de Mine, ca și de coborârea Mea cuvânt la el, și l-am învățat mereu, mereu să treacă din trup în duh, că nu-i trebuie timp aparte să lucreze la această minune, care este mai presus decât orice împlinire între oameni, și ca să pot Eu veni cuvânt pe pământ, tată, căci cuvântul Meu este foc mistuitor, în care orice neputință care stă împotriva Mea se nimicește și îi ia locul puterea lui Dumnezeu, fiilor copii. O, tare, tare mult i-am învățat și pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani. Le tâlcuiam lor lucrul împărăției cerurilor cu ei și îi înputerniceam în lucrul Meu cu ei și îi încredințam prin semne mari că Eu sunt Hristosul Cel venit de la Tatăl pe pământ ca să-l mântuiesc de el însuși pe om și să-l umplu de Mine și să-i dau viață fără de moarte în locul vieții lui cea plină de păcat și de dureri de la păcat, și Mă purtam cu ei din loc în loc sub privirea Tatălui Savaot și printre oameni ca să-i trag la Tatăl și la Mine și să-i dezbar de minciuna vieții cea plină de păcat și din care omul scapă greu de tot, fiilor copii. O, toată împărăția de pe pământ e gunoi și slavă deșartă. E plin omul de slavă deșartă și nu poate scăpa de acest păcat, nu poate nici mort, tată, căci omul își face rost cu multul de slava deșartă și o lasă după el urmașilor lui ca să i-o cânte, ca să i-o țină vie și ca să piară din Dumnezeu omul prin ea. Când văd această durere peste oameni, Mă pornesc din cer pe pământ, Mă pornesc plângând și vin și cuvintez peste om ca să-i arăt prăpastia în care stă și să-i dau cumva o porțiță de scăpare și să-l scot din adâncul acestui păcat și să-l învăț să privească la Mine și să se lase biruit de iubirea Mea, cu care vin din cer pe pământ după om ca să-i dau lui viață vie, viață sfântă, care nu pierie niciodată dintre om și Mine când omul iubește viața cea fără de păcat în ea. Eu am venit din cer pe pământ în chipul Sfântului sfinților și așa am ieșit în calea celor ce i-am făcut dintre oameni ucenici ai Mei, și le-am dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu după ce Eu i-am născut pe ei din cuvântul Meu cel de sus, cuvânt ca focul care arde din om duhul și trupul cel vremelnic ca să se facă omul ființă vie, viață din viața Mea în el apoi.

O, fiilor copii, cuvântul care așează viața sfântă în om nu este de la duhul rău, ci este cuvântul Meu, și pe unde el încape, se mișcă duhul vieții, se lucrează cerul pe pământ în om, iar Eu, Domnul, Îmi fac așternut în trupul și în duhul omului, și fericit este cel ce aude acest izvor de cuvânt și se face copil ascultător al Meu, căci viața unuia ca acela este în paza Mea, este în numele Meu lucrată și păzită pe pământ, supusă Mie și mântuitoare peste mulți, și veșnică este ea, căci toate cele veșnice, care lucrează în om de la Mine, sunt viață veșnică în om, dar omul care cunoaște de la Mine acest izvor de viață și se mai dă și duhului slavei trecătoare, pe acela îl plâng îngerii din cer și sfinții, și iată, tată, Eu îl plâng pe omul care nu mai are scăpare, îl plâng și iar îl plâng și nu știu cum să fac să-l trezesc pe el, căci am venit de la Tatăl pentru ca să-l deștept pe om și să-l lucrez pe el, dacă poate, dacă vine să se dea Mie să-l fac, și apoi să fie el. Amin.

O, ucenici ai Mei iubiți, v-am cules dintre oameni acum două mii de ani și v-am făcut vestitori ai împărăției cerurilor, și ce puțini între oameni pricepeau această viață împărătească pe pământ! Omul nu dă de la el viața lui în el, ci, din contra, se zbate pentru ea, dar este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«Cel ce-și câștigă viața, acela o va pierde»*. O, ucenici scumpi, v-am arătat vouă dumnezeirea Mea, cu care lucrăm putere și semne peste oameni ca să vă pot culege pe voi fii ai

credinței statornice, fii ai minunilor, tată. Ați luat apoi duh din Duhul Meu, căci am suflat peste voi cu gura Mea Duh Sfânt și v-am spus: *«Luați Duh Sfânt și mergeți în toată lumea și arătați-vă împărăția cerurilor prin semnele și minunile credinței voastre, și botezați neamurile în cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și căroră veți ierta păcatele, iertate vor fi, iar căroră le veți ține, ținute vor fi»*. Iată, taină mare spun acum: Duhul Sfânt Se arată peste omul căruia i se iartă păcatele, și așa se cunoaște cel iertat, iar cel ce nu primește în el semnul Duhului Sfânt, acela rămâne în păcatele lui, în sângele lui, departe de viața împărăției cerurilor în om. Amin.

O, ucenici scumpi, deschideți gurițele slavei Mele din voi și dați glas de învățătură peste pământ, căci v-am ales și v-am făcut trimitere zicându-vă: *«Mergeți în toată lumea și botezați neamurile pământului în numele și în cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, vestind de la margini la margini împărăția cerurilor venită pe pământ cu Mine, Fiul lui Dumnezeu, Mântuitor venit de la Tatăl atunci și acum pentru tot cel ce crede această minune: venirea Mea»*. Amin, amin, amin.

— **V**enirea Ta, Doamne Cuvinte, este sigură ca ivirea zorilor, precum este scris despre ea în prooroci, dar oamenii au făcut zid între Tine și ei duhul slavei deșarte, căci nici mort nu scapă omul de ea, o, Doamne plin de milă pentru omul pierdut. Strigăm cu Duhul Tău ca să se audă de la margini la margini și spunem că împărăția cerurilor vine cu putere peste oameni și îi zdruncină din temelii ca să cadă ele și să se așeze în om împărăția Ta, pentru unii cu slavă, iar pentru alții cu mânie, Doamne drepte. Ai făcut din noi cuvântul Tău pe pământ, și iată, și în cer, Doamne Cuvinte, și suntem pildă a împărăției cerurilor, pe care Tu ai pus-o în noi când ne-ai chemat spre ea cu puterea Ta. O, cu puterea Ta smulge-i și pe oameni din duhul lor și așează-i în Duhul Tău. Așează Duhul Tău în ei ca să vadă oamenii venirea Ta, că iată, ea face zgomot și glasul ei suflă ca să se audă, și glasul ei dă în oameni ca să-i deștepte pe ei și să vadă ei cât de trecătoare este truda lor și cât de adevărată este Evanghelia ta care spune oamenilor așa: *«Cel ce-și câștigă viața, acela o va pierde»*.

Ne așezăm cu Tine cuvânt peste pământ și peste neamul român și peste poporul Tău cel micuț de azi, căci suntem trimișii Tăi, Doamne, și numai cel ce este trimis are rod însutit, rod bun de pus în hambar. Acum sărbătorim ca și în cer ziua noastră de sobor între cei mici ai Tăi și ne așezăm apoi să lucrăm, Doamne. Pacea Ta să ne fie azi temelie pentru lucru, și să se zidească apoi pe ea, Doamne, împărăția cerurilor în oameni, ca să Te odihnești și în cei ce nu cunosc această vreme: venirea Ta, că iată, plângând cobori din cer pe pământ cuvânt, plângând Te porți de la Tatăl la om, plângând Te întărești ca să poți, o, Doamne al puterilor. Amin, amin, amin.

— **P**ace vouă, ucenici trimiși! Avem sărbătoare pentru voi în cer și pe pământ, fiilor veniți cu Mine din cer pe pământ. Binecuvântat să vă fie lucrul și cuvântul sărbătorii voastre, dar să întărim puterea în porți și apoi să ne dăm oamenilor, iar cei ce vor crede vor primi în ei semnul Duhului Sfânt și iertate vor fi păcatele lor, căci cei iertați sunt cei ce au în ei semnul și lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, Împărțitor al împărăției cerurilor peste cei ce, trudind spre ea și prin ea, și-o dobândesc lor. Amin, amin, amin.

*

Eu, Domnul, mai înainte de facerea cerului și a pământului am așezat puterile cerești și îngerești, și tot prin cuvânt le-am așezat, prin înțelepciune și prin cuvânt, și apoi le-am făcut pe cele ce se văd. Amin.

Eu, Domnul, Îmi desfășor acum tot cuvântul și lucrul sărbătorii ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani și pun puterile cerești să întărească porțile ca să intru pe ele cu tot cuvântul care este de așezat în cartea Mea, cartea Mielului. Lucrez cu ucenici, căci așa este lucrul Meu peste om. La facerea cerului și a pământului am avut ca ucenici ascultători cuvântului Meu puterile cerești și îngerești, iar apoi, la facerea omului nou, Mi-am făcut dintre oameni ucenici, și i-am înfășurat pe ei în taina puterilor cerești, ca și pe Mine, și așa am lucrat pe pământ, și așa lucrez și azi, și plâng de durerea că omul nu are tragere de inimă pentru Dumnezeu, pentru zbaterea Mea după om ca să-l fac pe el al Meu, și apoi să-l fac după chipul și asemănarea Mea prin lucrarea Mea cea cu ucenici. Amin.

După ce M-am lăsat acum două mii de ani pus pe cruce de către om și după ce am înviat și Mi-am arătat deplin adevărul dumnezeirii Mele, ființa Mea de Fiu al Tatălui Savaot, născut din El mai înainte de toți vecii, și apoi pe pământ născut din om Fiu al Omului, Eu am spus ucenicilor Mei așa: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Luați Duh Sfânt și, mergând, vestiți peste neamuri împărăția cerurilor venită la ei pentru toți cei ce vor crede și se vor boteza în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh*». O, dar acum cum să le spun ucenicilor Mei să lucreze peste oameni? Oamenii își zic că sunt botezați, că sunt credincioși, că-L au pe Dumnezeu de Tată și pe Fiul lui Dumnezeu de Mântuitor al lor și că le ajunge așa cum sunt ei.

O, cum să vă spun în vremea aceasta să lucrați peste oameni, ucenici iubiți? Vin cu voi din cele cerești pe pământ și suntem între cei din cer masă de ucenici cu Învățător, așa cum am fost și pe pământ cu voi. Cum să lucrăm peste oameni pe pământ? Cuvântul Meu cel de cincizeci de ani, acest cuvânt care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, după cum i-am arătat Eu, Domnul, ucenicului Meu Ioan ca să vadă el vremea aceasta de acum și s-o vestească să fie, în acest rău de cuvânt nu se spală omul, nu se uită omul ca să-și vadă fața și să înseteze și să caute apoi după izvorul Meu. Eu am spus prin Scripturi: «*Cel ce însetează, îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieții, și apoi cel ce va birui va fi moștenitor*».

O, ucenici iubiți, vin cu voi din sâmurile cerului ca să lucrăm pe pământ și să audă omul acum cursul izvorului apei vieții și să înseteze după el. Eu în voi, și voi în Mine, așa lucrăm. Binecuvântat să vă fie lucrul și cuvântul vostru cel din cer peste pământ, căci pământul Ne este așternut de lucru, precum cerul Ne este scaun de sfat. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, în acest nume lucrați și cuvântați de la masa sfatului ceresc cuvânt de înnoire a lumii, căci scris este despre voi cuvântul Meu care s-a scris atunci, că «*la nașterea din nou a lumii voi veți sta pe douăsprezece scaune și veți judeca peste pământ*». Amin, amin, amin.

O, dulce și slăvit Învățător! Noi Te-am cunoscut în toată slava Ta cea de după învierea Ta dintre cei morți, când Tu ai rostit peste noi cu multă mărime cerească trimiterea peste neamuri cu vestea împărăției Tale, zicându-ne: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Mergând, învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă să păziți, iar Eu voi fi cu voi până la sfârșitul timpului*». Amin. Ne-a durut adânc în

ziua când Tu ne-ai îmbrăcat cu Duhul Sfânt, la zece zile după slava înălțării Tale, și am suspinat cu durere pentru toate clipele de îndoială pe care le-am avut, ca niște oameni, pentru dumnezeirea Ta, înainte și după slăvită învierea Ta. Greu Ți-a mai fost și cu noi, îndoielnici cum eram, greu, Doamne, Ți-a mai fost. Ne-am îndoit la vestea martorilor învierii Tale, ne-am îndoit chiar și înaintea Ta în Galileea, pe muntele unde Tu rânduisei să Te arăți nouă înviat, și ne-am închinat Ție atunci, dar ne-am și îndoit, Doamne, iar Tu Te-ai îndurerat. Când ne-ai îmbrăcat în veșmântul Duhului Sfânt în ziua cincizecimii, atunci duhul nostru, îmbrăcat în nașterea de sus, a fost în Duhul Sfânt, și am văzut desăvârșit, și tot așa am și știut, și ne-am căit atunci pentru toată durerea Ta cea de la noi. O, nu cel ce Îl cunoaște pe Dumnezeu, nu acela este cel ce Îl iubește pe Dumnezeu. Cel ce Îl iubește pe Dumnezeu, este cel ce este cunoscut de Dumnezeu, și altfel nu este iubirea de Dumnezeu în om, Doamne. Tu ne-ai cunoscut îndoiala și ne-ai muștrat pentru necredința noastră, și așa Te-ai dovedit că ești Cel ce știe toate, și apoi noi Te-am iubit, și prin Duhul Sfânt Cunoșcătorul în noi, Te-am cunoscut și Te-am iubit, după ce Tu ne-ai arătat că ne cunoști. O, ce frumos i-ar sta omului să Te iubească după ce Tu îi arăți că îl cunoști! Omul însă se supără când Tu îi spui pe pământ păcatul. «*Cel ce iubește pe Dumnezeu, este cel cunoscut de Dumnezeu*», precum este scris în Scripturile ucenicilor Tăi, dar taina aceasta este prea străină de inima și de simțirea omului, Doamne, și omul ar trebui să nu mai greșască dacă nu poate să se căiască, dacă nu poate să-și omoare păcatul, căci păcatul neomorât face pui, Doamne. O, păcatul nemărturisit este cel ce face pui, și vai celui ce nu-și mărturisește cu căință statura sa cea nevăzută pe deasupra, și aceuia i se scrie că are alt dumnezeu, și nu pe Tine, Doamne. O, Ți-a acoperit diavolul fața cu pomelnicele păcatelor oamenilor, și nu știe omul să și le șteargă de la fața Ta, Doamne. Îi plângem pe cei ce stau sub numele de creștin și nu au peste ei semnul iertării păcatelor lor, și dăm să-l învățăm pe tot omul cum să meargă pe calea care se numește calea Domnului pe pământ. Ne așezăm cu Tine cuvânt peste pământ și peste neamul român și peste poporul Țău cel mic de azi, căci suntem trimișii Tăi, și numai cel ce este trimis de Tine are rod înaintea Ta, o, Dumnezeule adevărat. Pace Ție! Șterge-Ți lacrima! Plângând cobori din cer pe pământ, plângând Te porți de la Tatăl la om, plângând Te întărești în porți ca să poți pentru venirea Ta, o, Doamne. Amin.

Eu, Domnul, cobor plângând pe pământ și așa Îmi întăresc porțile ca să vin. Îmi este zdrobită puterea în porți. Le este clătinată nădejdea celor din porți că vor mai putea prin greu. Precum lipsa ploii usucă pământul, așa lipsa credinței lucrătoare din creștin usucă puterea nădejdi în cei ce poartă pe umerii lor lucrarea Mea cea pentru om, venirea Mea cea după om.

O, vă dau Eu putere, copii care-Mi stați de veghe pentru venirea Mea cuvânt pe pământ și peste neamul român, la care vin, și peste fiii cei hrăniți cu bogăția cea de har a cuvântului Meu cel făcător de om și de lucrare a credinței în om. Pun puterile cerești să vă învioreze și să împlinească aceasta, o, copii zdrobiți în porți. De pe pământ numai zdrobită vă este puterea cea pentru venirea Mea, iar vremea de acum aceasta este: venirea Mea. Amin. O, tată, stați deschiși pentru venirea Mea. Cuvântul venirii Mele este cel ce poate, și pot puterile cerești pentru el, și pot acestea și pentru voi. Fiți-Mi ucenici mângâiere, așa cum v-am tocmit să-Mi fiți, căci plămada voastră este bună, iar cel ce este cunoscut de Dumnezeu, acela este cel ce Îl iubește pe El. Amin.

Acum lucrează prin porți ucenicii Mei cei din cer. Eu în ei, și ei în Mine, ca să creadă lumea că Eu i-am trimis. Amin, amin, amin.

— **S**untem așezați la vestirea împărăției cerurilor pe pământ, ucenici din cer, veniți pe pământ cu Învățătorul lor, Hristos. Amin.

O, oameni de pe pământ, Dumnezeu stă în mijlocul dumnezeilor și face sfat pentru mântuirea neamurilor pământului. Peste toată făptura cuvântăm prin trimitere. Cel ce va crede și se va boteza în acest cuvânt, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi, precum Domnul a spus prin Scripturi. Îngerul sfatului cel mare este cu noi, iar noi Îi suntem ucenici. Precum L-a trimis pe El Tatăl, și El ne trimite pe noi. Amin.

O, oameni de pe pământ, nu umblați după daruri! Nu iubiți slava, ci iubiți umilința, căci omul este păcătos, și îi trebuie iertare și înviere, nu daruri care să-l slăvească pe el pe pământ. Slava deșartă l-a luat mereu pe om dinaintea Domnului. Slava deșartă este boală grea și miroase urât din om, și fug îngerii lui Dumnezeu de ea și de omul în care se încuibează ea. Nu mai este pe pământ om nedoritor de slavă. Dacă s-ar uita și spre el omul, și-ar vedea păcătoșenia și s-ar căi de ea și ar sta în umilință prin darul căinței, care i-ar aduce lui iertarea păcatelor.

O, omule lipsit de harul cel de sus! Tu n-ai citit, oare, în Scripturi lucrarea celor credincioși și iertați prin credința cea cu folos pentru om? Pe noi Domnul ne-a trimis, și dacă ne-a trimis, ne-a învățat să-i cunoaștem pe cei ce cred așa cum se crede în El, și ne-a spus: *«Celor ce cred, le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, vor lua în mână șerpi și nu-i vor vătăma, își vor pune mâinile pe cei bolnavi și îi vor face sănătoși»*. O, oameni de pe pământ, nu pot lucra puterile cerești prin cei ce iubesc pentru ei slava acestor puteri!

O, omule lipsit de umilință, îți lipsește căința. Nu mai greși, că iată, nu poți să te umilești nici pentru iertarea ta cea de la Dumnezeu, darămite să mai lucreze prin tine puterile cerești pentru oamenii cei pierduți din Dumnezeu. Apleacă-te, dar, și caută să însetezi după Dumnezeu, căci ești păcătos și ai nevoie de iertare și de înviere. Celui ce însetează, Domnul îi dă să bea în dar din izvorul apei vieții, și dacă va bea și se va birui pe sine, va fi moștenitor al împărăției cea vestită de noi pe pământ, căci Domnul ne-a trimis pe noi, și dacă ne-a trimis, ne-a spus așa: *«Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia Mea la toată făptura. Cel ce va crede și se va boteza, se va mântui, iar cel ce nu va crede, se va osândi»*. Amin.

Te osândești, omule, la slava cea trecătoare dacă nu vrei să crezi și să îmbrățișezi lucrarea umilinței, care să te ajute să înțelegi împărăția cerurilor, Evanghelia venirii Domnului cu plata pentru orice faptă. Cei ce nu-L așteaptă pe Domnul sunt osândiți să guste pe pământ din slava cea trecătoare, din toate câte se veștejesc sub ochii omului care trece odată cu ele. Iată, aceasta este osânda celor ce nu cred. Dar noi, trimișii Domnului, aducem pe pământ duhul umilinței cea de sus, duh care îi dă omului putere să creadă și să-L cunoască pe Dumnezeu pe pământ și apoi să ia el moștenire cerul, precum noi l-am luat dacă L-am urmat pe Domnul cu viața din noi, cu iubirea din noi. O, apleacă-te, omule, și Domnul te va înălța aplecându-Se spre tine ca să-ți dea și să poți pentru mântuirea ta. Amin.

Dar tu, o, țară a Domnului, țară a venirii Lui iarăși la om, ascultă și mai cu dor glasul Lui, care se face izvorul apei vieții și care curge din tronul lui Dumnezeu Cuvântul, precum este scris despre cuvântul Lui cel de azi și proorocit ca să fie,

și dacă te scoli, stai trează la glasul Lui. O, nu te supune mâniei Lui cea plină de durere pentru necredința omului, ci supune-te slavei Lui cea plină de ocrotire pentru cei ce se apleacă spre El. Iată, tot stă peste tine jalea, și fiii tăi se înfricoșează de glasul mâniei Lui. Ai în mijlocul tău comoară din cer, izvor de mântuire pentru tine. Apleacă-te ca să înveți din gura Domnului. Învăță din cer, că tu ești sub cruce și nu poți pentru dezrobirea ta dacă nu înveți ca să poți.

O, țară a venirii Domnului, e Domnul cu ucenicii Lui cei din cer în mijlocul tău cu sărbătoare. Tu trebuiești curățată și udată și plivită și îngrijită, dar trebuiești desțelenită, o, țară de nuntă. E Domnul Mire în tine, cu mireasă din mijlocul tău peștită. Deschide ușa și te uită! Deschide-I Lui! Deschide-I! Învăță de la El și fă-te tu faptă a Lui, împărăție a Lui. El are lopata în mână și Își curăță aria. Privește și deschide-I ca să înțelegi venirea Lui la tine, venirea Lui de la Tatăl, și vei înțelege, căci puterile cerești vor împlini aceasta. Amin.

O, fii români care stați să conduceți de sus acest neam! Fiți credincioși, nu fiți necredincioși, fii români! Luați aminte la cele scrise în Scripturi și care spun că cetatea cu tot felul de conducători peste ea se surpă și este ca o cetate fără de conducător. O, așa arată fața ta cea de sus, cea de la cârma ta, țară română, dar noi, ucenicii Domnului, trimișii Lui pe pământ atunci și acum, îți spunem ție pentru cei ce în tine nu iubesc dreptatea și pacea, și îți spunem așa: *«Pe cei ce se abat pe căi nedrepte, Domnul îi va duce cu cei fără de lege»*, precum este scris. Amin.

O, nedreptatea care se vrea stăpână peste creștetul tău, țară a venirii Domnului, va fi să cadă de pe fruntea ta, și Domnul te va face să înțelegi ce este dreptatea și ce face ea când este, și-ți va limpezi fața ta, și va învăța Domnul pe cei drepti din tine lucrarea dreptății, dreptatea și slava sa. Amin.

O, coboară, Doamne, pe scara puterilor cerești dreptatea în mijlocul neamului român și biruința ei, și apoi fă-Te slavă, și Tabor de slavă Te fă în țara Ta de venire, căci pământul român așteaptă pe el biruința Ta cea de la sfârșit de timp și poartă pe el calea venirii Tale de la Tatăl la om. Întărește, Doamne, cârmuire cu dreptate în fruntea acestui neam, căci pe pământul alegerii Tale va locui dreptatea, precum este scris, iar făgăduințele Tale sunt drepte și vin pe pământ. Amin.

Vino și tu spre dreptate, țară a venirii Fiului lui Dumnezeu la tine, vino să crezi, și prin credința ta toate se vor face noi. Cer nou și pământ nou să fii tu, precum Domnul ți-a hărăzit ție, o, țară scumpă a venirii Lui. Amin.

Tu, popor micuț din mijlocul neamului român, adăpostit de Domnul pe colină de nou Sion, strânge-te la pieptul Domnului și stai alipit cu El, căci vremea venirii Domnului e cu mânie peste cei ce nu cred venirii Lui. O, nu te teme, dar întărește-ți iubirea și glasul către Dumnezeu și cere-I Lui toată slava venirii Lui peste pământul român. Învăță lucrarea cea pentru ucenici și lucrează după cum Domnul te-a învățat. Umpleți-vă gurițele de lucrarea Duhului Sfânt peste voi, ca să fiți udați și să purtați rod, și învățați ce înseamnă să stați sub călăuză, fiilor. Nu cumva să dați să înțelegeți oricum aceasta. Cât timp stați sub călăuză Îi este bine Domnului și vouă și lucrează Domnul minuni cu voi peste pământ și peste om. Fiți înțelepți, căci Domnul are peste voi fii plini de har, plini de milă pentru voi, plini de înțelepciunea cea care va aduce vouă izbânda Lui și pacea. Din tot poporul care a fost și care este răsărit din cuvântul Domnului, Domnul i-a făcut pe ei mari, căci ei au stat mici ca David cel mic între frații lui și tânăr în casa tatălui lui. Frații lui erau buni și mari, dar Domnul a

binevoit în cel mic între ei și l-a uns cu untdelemnul ungerii Lui și el a cârmuit poporul. O, stai sub călăuză, popor al lui Dumnezeu Cuvântul, și învață ce înseamnă să stai așa, și fă-te rod în viță, căci nerodirea va fi îndepărtată, precum este scris. Amin.

O, Doamne, învață-i să fie, căci Tu ești Domnul Învățătorul celor ce sunt ucenici ai venirii Tale. Pace Ție! Șterge-Ți lacrima, căci Tu plângând cobori din cer pe pământ, plângând Te întărești în porți ca să poți pentru venirea Ta, plângând, Doamne, plângând. Amin.

— O, scumpi ucenici veniți cu Mine cuvânt pe pământ! Îi las o clipă de sub puterea venirii Mele pe cei ce Ne poartă, căci venirea Mea e grea și pentru Mine, dară pentru ei. Plângând Îmi întăresc cărarea pe care vin, plângând Mă port după om ca să-Mi mângâi durerea, căci sunt îndurerat și prea îndurerat de la om. Amin, amin, amin.

*

Încă un picuț de cuvânt al Meu, căci dorul Meu e prea mare ca să-l pot ostoi, dar torn cu picul din el, ca să-l fac știut de om și să găsesc cumva alinare de la om, căci numai omul Îmi poate stinge văpaia Mea cea de șapte mii de ani, de când, plângând, ca un Dumnezeu adevărat, am rămas fără casă, fără odihnă, fără așternut al durerii Mele, după ce Mi-am pierdut bucuria. Omul Îmi era bucuria, dar ea M-a părăsit. Și dacă Eu am pierdut bucuria, a pierdut-o și Tatăl, chiar dacă Eu, Fiul Lui, Îi eram Lui casă și bucurie și ascultare și odihnă, dar Eu am rămas zdruncinat de durere după ce l-am pierdut pe om, și așa am stat și așa stau în Tatăl, plângând stau și plin de dor stau, iar Tatăl este în Mine.

O, oameni de pe pământ, dau să vă plămădesc din nou credința și simțirea. Vin cuvânt de dor pe pământ. Când M-am înălțat la Tatăl, după învierea Mea dintre cei morți, le-am spus la ucenici că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului, dar un nor M-a acoperit de la fața lor, ca să rămân tainic cu ei, și norul s-a ridicat în văzduh, iar Eu stau acoperit de fața omului, dar stau până la sfârșit cu cei ce cred iubindu-Mă și primindu-Mă să fiu cu ei. Sunt și cu Tatăl, sunt și cu omul, și sunt fără de sfârșit peste tot, căci așa este Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om. Amin.

O, oameni de pe pământ, nu stați fără Dumnezeu pe pământ, o, nu stați, că e greu pe pământ, și omul nu știe, săracul, că e greu fără Dumnezeu pe pământ. Cât am stat pe pământ cu ucenicii Mei, Eu i-am păzit pe ei de tot răul, de tot greul, și apoi i-am lăsat și M-am așezat în taină, M-am așezat în Tatăl, și sunt tainic cu omul, și apoi ucenicii Mei au semănat cu Mine pe pământ, au suferit ca Mine și au fost după chipul și asemănarea Mea, căci când Ne-am sfătuit, Eu și cu Tatăl, să-l facem pe om, am spus să-l facem după chipul și asemănarea Noastră pe om. Cel ce vine să fie al Meu și nu vrea să fie apoi după chipul și asemănarea Noastră, a Mea și a Tatălui, acela este cel ce nu Mă vede, căci despre cei ce Mă văd este scris: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*.

O, iată, omule, cât sunt Eu de îndurerat de la depărtarea ta de Dumnezeu. Vreau să-ți plămădesc din nou credința și simțirea după Dumnezeu, vreau să trăiesc în tine după chipul și asemănarea Mea, plin de durerea de la om și de dor după om. Vreau să te doară și pe tine durerea Mea de la tine, vreau să Mă porți, omule. Sunt plin de milă după tine. Vreau și tu să fii așa după Mine, ca să ne asemănăm, omule. Omul cel zidit de mâna

Mea n-a vrut să fie asemenea Mie, și Mi-a dat Mie durerea, iar el și-a ales bucuria vieții lui și și-a luat din Mine locul. De atunci Mă port pribeag după om, și plângând Mă port. Am plâns prin prooroci și M-am purtat după om cu glasul cuvântului Meu cel prin prooroci, dar omul este împietrit. Acum Mă fac râu de cuvânt duios, cuvânt dulce spre om, și n-aș fi lucrat așa dacă n-ar fi fost scris în Scripturi să Mă fac peste pământ râul și apa vieții, limpede cum e cristalul, și care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului, căci am spus acum două mii de ani: *«Cerul și pământul vor trece, dar nici o iotă a cuvântului Meu nu va trece ca să nu se îplinească așa cum a fost el rostit»*. Iată, s-a făcut râu peste pământ cuvântul Meu, și l-am dat oamenilor și îl dau mereu. Ia și bea din el, omule, și caută-l cu sete, că el te caută umblând de la margini la margini și te strigă să însetezi după el. El este Dumnezeu Cuvântul, și din gura Mea izvorăște el, iar Eu sunt locașul Tatălui, tronul lui Dumnezeu sunt, Mielul lui Dumnezeu sunt. Amin.

Și acum, o, țara Mea de venire pe pământ acum, la sfârșit de timp, dacă Eu, Dumnezeu Cuvântul, Mă revărs pe vatra ta cu râul și apa vieții, precum stă scris în Scripturi, tu ești cea vestită peste popoare că ești țara Mea de nuntă, că ești vatra în care Eu, Domnul, Mielul Tatălui, M-am așezat cu masă de cină a cuvântului Meu, și în acest cuvânt voiesc să botez toate neamurile pământului, și iată, aceasta fac, și aidoma ca în vremea lui Noe lucrez, aducând pe pământ râul și apa vieții și prinzând sub el popoarele, ca să vină să bea și să înseteze apoi după viața cuvântului Meu de peste el, dar iată, găsesc peste tot petrecere, mâncare și băutură găsesc pe pământ, în-surat și măritat găsesc pe pământ, și omul nu aude vuietul venirii Mele, căci Eu vin lin, și lin grăiesc în cuvânt.

O, țară aleasă între popoare, dacă tu nu poți să te trezești la glasul Meu cel lin, cel duios, cel blând, așa cum vin Eu spre tine, iată, tată, te trezește viscolul cel iute, care fără milă te bate și-ți strică agoniseala, căci puterile cerești s-au sculat să îplinească ele cuvântul Meu și să te măie spre el, spre strigarea Mea la tine, că te strig cu glasul durut, prin vuiet de vânt iute te strig, dacă nu vrei cu glasul Meu cel lin, care te învață să fii cea sfințită de cuvântul Meu, și cu fapte sfinte să fii, și cu credință sfântă înaintea Mea să fii.

O, țară a venirii Mele acum, la sfârșit de timp! Puterile cerești nu te vor lăsa să te odihnești, și te vor zdruncina încă dacă tu nu te vei împăca cu Domnul Dumnezeuul tău, că iată, stau cuvânt de Duh Sfânt pe vatra ta și te vestesc a Mea între popoare, și tu trebuie să ascuți de Dumnezeu și să faci voia Lui dacă ești a Lui. O, te chem sub slava cuvântului Meu, te chem la masă cu Mine, îți pun masă din cer, căci hrana Mea este din cer, și este pentru învierea ta. Te chem cu glasul lin, iar dacă nu auzi, strigă la tine puterile cerești, stihiiile cerești strigă la tine cu tărie, și te umple de spaimă strigătul lor. Strigă la tine puterile cerești ca să te trezească și să auzi glasul Meu, care te cheamă să te întorci în duhul credinței sfinte și să te împaci cu Dumnezeu, că a venit la tine vremea împăcării tale cu Mine, o, țara Mea de azi. Vrei nu vrei, crezi nu crezi, știi nu știi, tu ești țara cea de la sfârșit de timp a lui Iisus Hristos, și vine Domnul la tine cuvânt pentru toate neamurile pământului, și ele iau din râul Meu de cuvânt, care curge în tine de la Dumnezeu. O, nu sta străină de taina Mea din tine, că am făcut din tine munte al fericirilor rostite de Mine peste pământ, ca să fie ele peste cei ce intră sub slava lor.

O, scoală-te, țara Mea de azi! De multă vreme te strig ca să Mă auzi. Scoală-te! E Domnul. Scoală-te la strigarea Lui! Iată Mirele! Fii fecioară înțeleaptă, țara Mea! Am în tine gura

izvorului Meu și nu-ți cer altceva decât să bei și să înviezi și să fii a Mea, căci Eu sunt Dumnezeu. O, ieși de sub vuietul puterilor cerești, care bat cu vuiet peste tine ca să te zdruncine și ca să te trezești, sau care iau din tine binecuvântarea dacă tu nu o prețuiești, mulțumind pentru ea lui Dumnezeu. O, Eu nu vreau ca tu să plângi sub durere și sub varga mâniei Mele pentru neascultarea ta, ci vreau să-ți cânti cântarea răscumpărării, țara Mea, și vreau să-i învăț pe cei ce s-au așezat păstori peste tine dar nu te păstoresc, și vreau să-i învăț Eu să ia de la Mine darul credinței sfinte și să te învețe ei apoi să crezi în venirea Mea la ei și la tine, căci n-am venit să-ți fac rău, ci fericirea cu Mine am venit să-ți dau. Vreau apoi să strig la cei ce s-au așezat să te cârmuiască, vreau să-i învăț, căci sunt îndărătnici și sunt fățarnici și vor numai slava lor, iar cei ce iubesc slava oamenilor nu pot iubi dreptatea, o, țara Mea. Vreau să strig la ei și să-i povățuiesc încă, și îi voi povățui până ce vor asculta vrând nevrând, căci puterile cerești Îmi sunt ucenici pentru împlinirea a tot cuvântul care iese din gura Mea ca să se facă, și apoi Eu să spun: *«Făcutu-s-a!»*. Amin.

Și acum grăiesc cu tine, popor hrănit de Mine pe vatra neamului român. O, greu Mi s-a făcut lucrul Meu peste om, greu, tată, greu. Dacă îi spun omului păcatul, el se încruntă și păcătuiește și mai rău, fiindcă omul este neprimitor și neumilit. Așa am pățit Eu încă de la început cu omul; el n-a ascultat de Mine, Făcătorul lui, și s-a supărat când i-am arătat că știu păcatul lui cel ascuns în el, și s-a supărat pe Mine omul cel zidit de mâna Mea din pământ, și dacă s-a supărat, s-a smuls din Mine și nu M-a mai primit să-i spun păcatul și să-l îndrept pe el; și dacă a făcut așa, a căzut păcatul lui pe toți urmașii lui până azi și până mâine, tată.

O, copii învățători de la Mine pentru poporul cel care stă sub venirea Mea cuvânt pe pământ! Să nu se supere ei pe voi dacă le spuneți lor greșalele. O, să nu vă doboare, ci să vă primească, tată, ca să le faceți bine și pază de tot răul. O, s-a făcut grea coborârea Mea și pentru Mine, dară pentru voi! dar durerea după om ne dă putere, tată. Omul, săracul, vrea lăudat, vrea mângâiat, vrea înțeles, dar el nu le lucrează pe cele vrednice de laudă, căci omul e nedrept cu dreptatea a toate câte sunt. Numai după ce trece cu trupul omul, numai atunci stă el umilit și față în față cu toate păcatele lui dacă el nu se umilește înaintea tuturor oamenilor în vremea lui de pe pământ. Ba, din contra, omul cel cu slăbiciuni ale firii lui nemulțumite din pricina mândriei din el, își face fără să caute prea mult, își face ucenici ai slăbiciunilor lui, și cei slabi se iau după cei slabi, căci omul este slab, e slab ca și cel după care se ia el ca să cadă în slăbiciuni, și omul își întărește slăbiciunile, și Eu îndur multa Mea durere de la om, tată. Eu trebuie să Mă las biruit de om ca să Mă primească omul cumva. Nu pot fi mai drept ca omul, că nu vrea, tată, omul să nu aibă el dreptate. Mă uit la omul care nu Mă primește cu voi, iar cine nu vă primește pe voi, pe Mine Mă alungă, pe Mine Mă depărtează, și nu pe voi. Omul se ia după omul care seamănă cu el, care vrea ca el, care zice ca el, și nu primește omul muștrare peste el de la alt om pentru îndreptarea vieții lui. Se ține tare omul, bietul de el, dar el rămâne tot neputincios, și numai cel neputincios se luptă să poată. Nu Mă primește omul, decât cu mângâiere peste el și cu ajutor pentru el, fiilor, iar altfel nu Mă primește, și dacă vin cu îndreptare spre el, el Mă gonește, măcar cu supărarea pe el însuși Mă gonește, dacă nu chiar cu supărarea pe Mine cum că nu sunt bun cu el așa cum poate el să Mă primească și nu altfel. O, numai în fața mâniei Mele nu poate omul să se așeze mai mare ca Dumnezeu.

O, câtă durere pe Mine! Omul nu îndură să fie de nimeni supărat sau umilit, dar nu tot așa Mă iubește el și pe Mine, nu tot ca pe el, tată, căci pe Mine el Mă supără mereu, Mă uită mereu, Mă părăsește mereu, Mă îngenunchează mereu, Mă pune mereu înaintea diavolului față în față cu depărtarea lui de Mine, și Eu îndur și iar îndur neprețuire de la om și lacrimi pentru părăsirea Mea de către el, și iată, omul are mai multe drepturi ca Mine și stă nepăsător pentru acest păcat din el, iar cel ce face așa cu Dumnezeu, tot așa suflet are și pentru omul care i-ar arăta lui păcatul și despărțirea lui de Dumnezeu. Nu zadarnic am spus Eu că nici dacă ar veni la om cineva dintre morți, nu poate omul mai mult, și iată, cel ce nu poate este necredincios.

O, fii ai cuvântului Meu, care vă hrănește pe voi! Căutați să trăiți taina cuvântului Meu de peste voi, căci plâng prin cuvânt. Fiți îndurători cu Mine! Faceți milă cu Mine, fiilor, ca să-Mi alinați durerea Mea cea de la om. Învățați din învățătura Mea și împliniți, spre bucuria Mea și a voastră, tot cuvântul Meu, căci împlinirea lui vă păzește pe voi de tot răul care vine peste pământ pentru curățirea a toată fărâdelegea de pe el, ca să am Eu apoi pământ curat și să calc pe el cu pas ceresc și să Mă odihnesc de dureri, fiilor. A intrat sub biciul puterilor cerești țarina neamului român, căci puterile cerești sunt ucenicii Mei cei ascultători, dar voi fiți muntele odihnei Mele, fiilor, ca să vă ocrotesc și să-i strig de pe el pe oameni la Mine, la stânca lor de scăpare, tată, dacă vor fi credincioși așa cum cer azi Scripturile venirii Mele cu cerul cel nou și cu pământul cel nou pe pământ. Amin.

O, fii ai cuvântului Meu! Pe cei ce vă povățuiesc spre Mine pe voi, pe cei ce Mă poartă pe Mine spre voi, iubiți-i cu sfială, ca să vă fie tare iubirea, și iubiți-i cu dor, și dor să vă fie de ei ca și de Mine, căci Eu prin ei sunt cu voi și pentru voi. Amin. Iubirea este cea care are sfială, iar sfiala are iubire, fiilor, și acestea două să vă fie curate, căci altfel nu sunt sfinte în voi acestea două. Fiți după chipul și asemănarea Mea, purtând în voi durerea și iubirea Mea cea pentru voi și pentru om, fiilor.

Și iată, tată, ucenicii Mei, de lângă Mine vă vestesc vouă că veți lucra în grădinile Mele cu voi fântâna apostolilor. De lângă Mine vă vestesc ei vouă vestea că vor sta străjeri și îngeri vor sta pentru lucrul fântânii celei noi, care va lua ființă acum în grădinile Mele cu voi. Fântâna sfinților apostoli, fântâna ucenicilor Mei. Eu și cu ei vă dăm binecuvântare prin cuvânt pentru începutul și sfârșitul acestei lucrături, din cer rostită ca să se îplinească. Lucrați cu pace, lucrați cu puterile cerești, tată. Cu blânde puteri cerești vă înzestrez Eu acum pentru această lucrătură sfântă. Lucrați-o sfânt, așa cum v-am învățat când v-am dat vouă să înfăptuiți pe pământul Meu cu voi fântâna îngerilor. Lucrați-o și pe aceasta, lucrați-o cu sfială sfântă, cu iubire sfântă, căci iubirea sfântă are sfială sfântă, iar sfiala sfântă are iubire.

Lucrați fântâna apostolilor Mei. Nu stricați vremea rugăciunii și a veghii sfinte, căci sporul și izvorul a toate, așa vine, fiilor. Fiți ca îngerii din cer pe pământ, căci am nevoie de viață îngerească în om, ca să pot să lucrez cu voi lucrările Mele pe pământ. Fiți curați în cuvânt și în lucrarea păcii și a frăției sfinte, fiilor. Fiți curați înăuntrul și în afara voastră, fiți curați, ca să vă mângâie îngerii Mei și cu bucurie să vă mângâie, dar fiți-le pe plac, fiți curați ca îngerii. Amin. Unii altora dați-vă de la Mine, unii de la alții luați de la Mine. Amin.

Acum îmbrăcați-vă cu puterile cerești, fiilor, și lucrați plini de duhul păcii sfinte fântâna apostolilor Mei. Pace și binecuvântare pun peste voi și peste lucrul fântânii celei noi.

Amin.

Mergem să însemnăm locul fântânii. Ucenicii Mei stau nedespărțiți de voi, ca și Mine, fiilor. Fiți fiii iubirii de Dumnezeu pe pământ, precum ei sunt în cer fiii iubirii Mele. Amin.

Pace vouă, fiilor! Vreau mereu să le grăiesc cu voi pe toate cele din Mine. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

29-30 iunie/12-13 iulie 2007

Sărbătoarea de șaisprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Locul odihnei Domnului este omul. Domnul grăiește peste cei ce stau pe scaun de păstori și de cârmuitori peste neamul român. Cel ce ia înțelepciune este mai înțelept decât cel ce are înțelepciune.

Cartea Mea de azi este iubirea Mea cea de la sfârșit de timp pentru om. Cartea pe care o scriu Eu, Domnul, în zilele acestea prin cei peste care Mă fac cuvânt auzit pe pământ, cartea aceasta este cartea Mielului. Am deschis-o ca s-o așez pe pământ și ca să fie ea împlinirea venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Mielul Tatălui Savaot. Îmi revărs pe pământ cuvântul gurii Mele, și el se face carte de învățat. Îl chem pe om spre venirea Mea, și trimit spre el carte ca să-l chem. Nu-Mi trebuie temple și zidiri făcute de oameni ca să-i chem pe oameni în ele și să se închine ei Mie ca unui Împărat și să ia de la Mine cuvântul Meu. O, Mie Îmi trebuie loc în om, în urechea și în inima omului, nu în casă făcută de om. Mie Îmi trebuie duioșie și iubire de la om. Nu-Mi trebuie casă înaltă ca să Mă întâlnesc în ea cu omul și ca să-i grăiesc lui, ci Îmi trebuie inimă înfrântă și smerită în om. Numai așa încap Eu cu omul, iar altfel nu. Amin.

Pace vouă, copii din porți! Deschideți Domnului! Iată, așa intru Eu ca să fiu cu omul și să-i grăiesc. La facerea a toate câte sunt, după ce am zidit puterile cerești și îngerești la început, Eu Mi-am zidit apoi casă pe pământ, l-am zidit pe om din pământ și din cuvânt, și apoi l-am făcut ființă vie, cu puterea Mea, căci puterile cerești Îmi erau ucenici, și apoi M-am așezat în inima omului și l-am iubit și M-am odihnit în el, căci l-am făcut pe om ca să-Mi fie el loc de venire a Mea la om pe pământ. Iată, așa lucrez Eu venirea Mea pe pământ. Lucrez lin și sfânt și calm cu omul care-Mi dă Mie ajutor ca să vin, și, iarăși, apoi, lucrez cu putere și cu venire pe neașteptate peste omul care nu voiește să-L cunoască din fapte pe Domnul Făcătorul și Atoateștiutorul și Văzătorul. Amin.

Pace ție, popor al venirii Mele de la Tatăl la om, acum, la sfârșit de timp. Te-am povățuit mereu, mereu să ridici mai presus decât toate grijile cele pentru tine grija cea pentru venirea Mea la tine cuvânt, și de la tine peste pământ cuvânt. Ți-am spus, tată, să porți în inimă și în iubirea ta această faptă, căci fapta aceasta este altfel decât orice faptă a ta. Ea trebuie să-ți fie pernuța de pe care-ți ridici capul când te trezești din somnul odihnei trupului tău în zori, și trebuie, iarăși, să-ți fie pernuța pe care să-ți așezi capul când te apleci spre seară pentru odihna trupului tău ostenit de truda zilei. Să nu te scol și să nu te culci fără griji, așa te-am învățat Eu pe tine, popor al ascultării de cuvântul Meu cel povățuitor peste om în zilele acestea. Nu grija de tine să-ți fie ție prima și ultima grijă a grijilor tale de zi cu zi; nu, tată, nu așa, căci dacă Eu nu sunt, tu cum mai ești? Mai ești dacă Eu nu sunt? Dar nu numai să crezi sau să-Mi spui că sunt, căci Eu sunt Cel ce lucrez, nu sunt Cel

ce stau să Mă uit și atât, poporul Meu.

O, poporul Meu Ierusalim de azi, Mi-am făcut acum șaisprezece ani grădinița cuvântului Meu pe pământ. Mai întâi Mi-am zidit-o din fii credincioși Mie și venirii Mele de la Tatăl la om, și numai apoi am înființat prin mânuțele lor fapta văzută a grădiniței Mele cea pentru venirea Mea la sfârșit de timp, așa cum ea Mi-a fost loc de lucru când l-am zidit la început pe om. Aduc, spre amintire de lucrare a Mea, ziua când Eu, Domnul, și cu fiii cei zidiți de Mine în această grădiniță am așezat întâia piatră de temelie a începutului Meu cel nou pe pământ cu omul. O, iată ce înseamnă să facă omul faptă pentru Dumnezeu pe pământ! Mai întâi de orice, trebuie să fie cuvântul lui Dumnezeu peste om, și apoi fapta lui cea împlinită. Tot așa lucrează și omul faptele lui pe pământ. Mai întâi zice, și apoi face, dar una este să zică Dumnezeu și să se facă, și alta este să zică omul și să facă el apoi. Lucrarea omului nu e tot una cu lucrarea lui Dumnezeu. Omul își face pentru sine, iar Domnul face pentru om. Omul lucrează ca un om, iar Domnul lucrează ca Dumnezeu. Amin.

Am zidit acum șaisprezece ani pe pământul român grădinița cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp, și apoi am arătat-o oamenilor că ea este și că Mă fac în ea masă și cuvânt de Duh Sfânt peste om. Masă de cuvânt de la Dumnezeu pe pământ, aceasta am așezat Eu pe acest petec de pământ, ales dintru început să fie loc de poposire a Mea la venirea Mea cea de azi pe pământ la om, dar dacă n-aș avea casă în om în această grădiniță, Eu n-aș putea să-Mi arăt fața cuvântului Meu, fapta cuvântului Meu rostit peste această grădiniță de fii, căci am zidit în ea chivotul care este în ea înaintea ochilor oamenilor, și am scris apoi peste această grădiniță, am scris loc sfânt, loc pentru Domnul, ca să știe cei ce trec și cei ce văd, să știe aceștia când văd, să știe că *«acolo este Domnul»*, precum este scris în Scripturi pentru numele acestei grădinițe. Iată, în ea vin de la Tatăl cuvânt de durere a Mea de la om, în ea vin plângând în cuvânt, în ea vin strigând după om, cerându-l pe el de casă a Mea și de viață a Mea în el; în ea Îmi deșert suspinul Meu cel plin de jale, în ea pot sta Eu curat de duhul lumii, căci am împrejmuit-o pe ea cu hotar ca să fie ea locul plânsului lui Dumnezeu după om, locul glasului Meu strigător după om, strigătul Meu, care se face carte înaintea omului ca să învețe omul. O, Eu nu de altceva am înființat această grădiniță atunci când am adus-o la vedere și la știre că ea este și că s-a făcut văzută pe pământ. O, și câtă împotrivire a stârnit ivirea ei pe pământ! Iată ce va să zică lucrarea Domnului față de lucrarea omului! Când Eu M-am ivit prunc pe pământ, a proorocit Simeon cel bătrân, purtându-Mă în brațe și zicând: *«Acesta este pus spre căderea și spre ridicarea multora, și este pus ca semn de tăgadă»*. Iată ce este lucrarea Domnului față de lucrarea omului, poporul Meu, iar azi sărbătoresc cu tine al șaisprezecelea an de când Eu, Domnul, am așezat temelie nouă de nou Ierusalim pe pământ, zidire ivită la cuvântul Meu, căci Eu am zis și s-a făcut, și acest semn este pus ca semn de tăgadă. Amin.

O, Mă uit și iar Mă uit la ziua aceea când Eu, Domnul, am avut în această grădiniță, lângă fiii cuvântului Meu, pe arhiereul Meu cel de la sfârșit de timp, pe cel credincios venirii Mele de la Tatăl cuvânt de facere, cuvânt de înnoire a lumii, așa cum Scripturile au prezis că Eu voi lucra. Mă uit cu duioșie dumnezeiască și iau în mână ziua aceea de iubire și o mângâi pe ea cu sfinții Mei și cu îngerii Mei, și îi mângâi creștetul și inimioara arhiereului Meu și îl fac să simtă el mângâierea Mea acolo unde este el. El este în mijlocul durerii cea de la necredința omului care, unul lângă altul și unul pe altul numindu-se,

își zice el casă a Mea spre oameni și casă a oamenilor spre Mine, dar el este mincinos, fiindcă iată cum este venirea Mea spre om, căci Eu sunt Dumnezeu și nu om, și nu sunt ca omul, ci sunt Dumnezeu. Amin.

Îi mângâi creștetul și inimioara arhiereului Meu prin care Eu, Domnul, acum șaisprezece ani Mi-am dat de știre peste pământ grădinița Mea de cuvânt și lucrarea Mea din ea peste om, iar în ziua aceasta de amintire sfântă, Eu, Domnul, Mă pornesc din grădiniță cuvânt, ca să strig cu el la cei ce s-au așezat păstori, dar ei nu păstoresc, să strig la ei și să-i învăț să ia de la Mine darul credinței sfinte ca să te învețe ei pe tine să crezi în venirea Mea la ei și la tine, țara Mea de venire, neamul Meu de azi, neam român, căci n-am venit la tine să-ți fac rău, ci fericire am venit să-ți dau și să las pe vatra ta. Și tot în ziua aceasta de amintire dulce vreau să strig și la cei ce s-au așezat peste tine ca să te cârmuiască ei, popor român, și voiesc încă să-i învăț pe ei de la Mine, căci sunt îndărătnici și sunt fățarnici cu tine, țara Mea de azi, și vor numai slava lor, tată, iar cei ce iubesc așa, nu pot iubi dreptatea cea pentru tine, o, țara Mea. Îi voi povățui pe ei până ce ei vor asculta vrând-nevrând, căci puterile cerești Îmi sunt ucenici pentru ca să împlinească ele tot cuvântul care iese din gura Mea ca să se facă, iar Eu să rostesc apoi și să spun: «*Făcutu-s-a*». Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea aceasta în mijlocul tău, popor de nou Ierusalim pe pământ! Îndeletnicește-te, tată, din zi în zi mai mult cu lucrarea și cu puterea binecuvântării Mele de peste tine și ai grijă de rodul ei, tată. I-am găsit neputincioși în porți pe cei ce Mă primesc în grădiniță cuvânt. Le este istovit trupul și duhul de greutatea de peste ei, care sunt Eu, și tu, poporul Meu de azi. Am spus acum două mii de ani că jugul Meu este ușor. Am spus așa că pentru jugul Meu omul are cea mai mare iubire pe pământ, căci fără ea mare, omul nu poate purta peste el jugul Meu. Am spus așa pentru că iubirea cea din cer este cea mai dulce povară de dus pentru om, cea mai ușoară între poveri, căci ea înseamnă mângâierea omului aici și pe vecii apoi. Am spus că jugul Meu este ușor de dus de om, dar când omul necredincios apasă pe jugul Meu de pe om cu necredință și cu depărtarea lui de Dumnezeu și când Eu îl strig pe om, iar el nu Mă aude, o, e greu de tot atunci jugul Meu peste cel ce Mi-l poartă ca să vin Eu la om și să grăiesc și să-l îmbiu pe el spre viață și să-l învăț pe el viața. O, nu-Mi trebuie temple și zidiri făcute de oameni ca să vin și să-l strig pe om să vină la Mine, ci Îmi trebuie loc în om, nu casă făcută de om. Îmi trebuie duioșie și iubire de la om, nu casă înaltă ca să Mă întâlnesc în ea cu omul și să-i grăiesc lui. Umilința și smerenia inimii omului, aceasta este calea Mea spre om, așa încap Eu cu omul, așa pot Eu avea casă pe pământ, așa, și nu altfel, poporul Meu. Amin.

O, copii din porți! Spre sfârșitul zilei ne întâlnim iarăși în carte, tată, căci am de așezat în ea cuvânt de strigare. Vă iau în mâna Mea neputințele, vă mângâi și vă întăresc împotriva lor, vă aduc din cer alinare, că pe pământ e rece, tată. O, e rece de iubire pe pământ. Mi-e dor de mângâiere, dar unde este cel ce ar înțelege dorul Meu? Eu, Domnul, Mă las mereu mai mic ca omul, ca să nu-Mi facă omul rău venirii Mele la el, dar mângâiere pentru Mine nu găsesc, că e rece pe pământ. Le-am spus la ucenici, acum două mii de ani, ca să se roage Tatălui, Care este în cer, și să ceară ei de la El împărăția Lui și voia Lui pe pământ, precum în cer așa și pe pământ. Le-am spus să ceară ei așa, fiindcă e rece pe pământ. Numai unde este voia Tatălui pe pământ ca și în cer, numai acolo este mângâierea Mea, numai acolo găsesc Eu alin, numai acolo, fiilor scumpi,

numai acolo, tată. Și va veni curând, curând mângâierea Mea pe pământ de la om, căci puterile cerești vor împlini aceasta și vor aduce pe pământ cu omul voia Tatălui ca și în cer, iar voia omului se va supune atunci vrând-nevrând voii Tatălui ceresc, și își va întoarce omul în Dumnezeu voia sa și se va face omul casa Domnului, iar Eu voi sta în ea și Mă voi mângâia, și atunci Îmi voi afla Eu odihna, atunci, fiilor, numai atunci. Amin, amin, amin.

*

In ziua aceasta Îmi așez în carte cuvântul strigării Mele după om. Mă pornesc din grădiniță cuvânt, ca să strig cu el la cei ce s-au așezat păstori, dar ei nu păstoresc, și voiesc să-i întreb pe ei de ce nu păstoresc dacă s-au așezat pe scaun de păstori? Neamul Meu român rătăcește fără Dumnezeu pe pământul lui și nu mai știe să ceară peste el paza Mea, ajutorul Meu, iertare pentru fărădelegile lui să ceară de la Mine, și s-au ridicat acum peste el oameni fără de milă de el ca să-l cârmuiască pe el, și e în durere fără mângâiere neamul român, și el nu-și știe rana, fiindcă este nepăstorit acest neam.

O, vin Eu, Domnul, vin Eu și te păstoresc cu dulce cuvânt de deasupra ta, țara Mea de azi, căci Eu am în mijlocul tău grădinița cuvântului Meu, și în ea cobor cuvânt ca să te păstoresc, căci cei ce în tine stau pe scaun de păstor, nu te păstoresc, tată. O, vin Eu, și am tot venit, și iarăși vin și-ți grăiesc. Iată, ești și tu sub biciul mâniei Mele, țara Mea de azi. O, cum să fac să te înțeleptesc, neam român? Să te dăruiesc cu darul credinței sfinte în cuvântul Meu, care te cheamă spre Mine, cum să fac, țara Mea de venire acum de la Tatăl la om, țara Mea de la sfârșit de timp? O, cum să fac, tată, să te mângâi și să-ți dau putere să știi și să crezi că Eu, Domnul, vin și te păstoresc și te chem sub vița Mea și sub smochinul Meu ca să-ți dau de la Mine? Iată, așez cuvânt de strigare peste cei ce în tine stau pe scaun de păstor, țara Mea de azi, și le spun așa, iară și iară le spun lor:

Eu, Domnul, vin la voi și vă întreb pe voi de viața oilor Mele, căci v-ați așezat păstori de oi, dar oile Mele duc lipsă de păstori și au rămas demâncarea fiarelor sălbatice, popoarelor păgâne, și rătăcesc peste fața pământului fără să aibă cine le căuta și îngrijii și apăra. Iată-Mă să vă cer socoteală și apoi să curm minciuna că voi le păstoriți, și să scap apoi din gura voastră oile Mele, căci ele au ajuns demâncarea voastră, însă întocmai cum priveghează ciobanul turma lui în vreme de vijelie, așa păstoresc Eu, Domnul, turma Mea, și o voi scăpa pe ea de ziua furtunii, și-Mi voi chema oile pe lunci și pe pășuni frumoase, iar stâna lor va fi pe munții slavei Mele, și Eu le voi odihni pe ele, precum este scris, și voi scrie între Mine și ele legământ de pace, și voi prăpădi fiarele sălbatice din țară, ca să poată oile să sălășluiască fără primejdie pe pământul lor, și le voi binecuvânta și le voi trimite ploaie și vor cunoaște ele că Eu sunt Domnul și Păstorul lor când voi sfârâma jugul lor și le voi mântui și le voi întemeia sădire desăvârșită și când nu vor mai fi ele pradă popoarelor păgâne și fiarelor din țară, căci Eu le voi păstori și le voi priveghea. Amin.

O, strig la voi ca să vă întreb de oi, căci v-ați așezat păstori. Vă chem spre duh de credință sfântă ca să Mă pot înțelege cu voi pentru viața oilor. O, nu puteți să vă ascundeți sub necredință față de strigarea Mea la voi. Dacă voi spuneți că nu sunt Eu, Domnul, Cel Care strigă la voi, iată, și Eu vă spun vouă că Eu sunt Cel ce sunt, că Eu sunt Cel ce strig la voi și că veți vedea că sunt. Amin. Eu sunt Cel ce grăiesc cu voi, căci

v-ați așezat pe scaun de păstor și nu păstoriți și nu privegheați peste oi. Ați luat în mână toiag de păstorire, dar Eu nu vă văd că aveți grijă de oi; ba, din contra, văd că le sfâșiați și că le aveți pradă. Iată, voi scoate din mijlocul vostru foc și vâlvătaie de foc și vă va ajunge durerea care se urcă la Mine de la voi. Eu sunt Păstorul Cel bun și Mi-am pus viața pentru oi și așa le-am fost Păstor și așa le sunt și așa le strig ca să le priveghez. O, cum să fac cu voi ca să vă scap de răspunsul cel greu pe care-l aveți de dat lui Dumnezeu pentru viața oilor Lui? Luați cuvântul Meu și uitați-vă în el; el curge din tronul lui Dumnezeu și al Mielului și este apa râului vieții, care dă peste margini, precum este scris. O, nu fiți necredincioși! Nu vă veți putea piti sub necredința voastră; ea nu vă poate fi scut și scăpare; ea vă va împinge spre plata celor necredincioși.

O, hai să fac cu voi legământ, tată, și hai să vedem ce facem cu soarta oilor. Eu sunt îndelung răbdător și Mi-e dor de Mine în voi ca să lucrăm în Tatăl. Eu în voi, și voi în Mine, așa aș voi să puteți voi să fiți. Dar dacă voi vă faceți că dați mereu la spate venirea Mea la voi cu strigarea și cu trezirea și cu iertarea apoi, ca să putem lucra curat peste om, dacă voi vă faceți că nu auziți și că nu vedeți și că nu știți de strigarea Mea și de lucrarea cuvântului Meu în mijlocul neamului român, dacă voi nu-Mi răspundeți când grăiesc cu voi, o, cum să fac cu voi? Dar cum să fac cu viața oilor? Eu sunt Păstorul Cel bun și Cel milos și, iată, vă păstoresc și pe voi, darămite pe oi. Mi-e milă de oi, căci voi nu le păstoriți, și oile nu știu ce înseamnă păstorire peste ele. Neamul român este neamul Meu cel ales pentru sfârșitul lucrărilor Mele peste pământ, dar voi nu vreți să lucrați în via Mea după planul Tatălui Meu. O, nu pe dinafară trebuia să vă arătați voi păstori de oi, că iată, partea dinăuntru a vasului vostru este plină de răpire și de nedreptate, tată. O, pocăiți-vă, și nu vă fie rușine sau greu să faceți aceasta. Așezați-vă înaintea Mea, că am venit spre voi ca să vă deschid inimile și să torn în ele cuvântul venirii Mele și credința sfântă pentru el în voi. O, nu vă îndoiiți, și temeți-vă să faceți aceasta, căci curând, curând Eu, Domnul, Mă voi arăta slăvit din mijlocul lucrării Mele de nou Ierusalim în neamul român, și puterile cerești Îmi sunt ucenici, și ele vor împlini. Sculați-vă să facem sfat, căci Dumnezeu nu vine la voi ca să vă facă rău, ci vine să vă scape de întunericul din voi și să pună peste voi darul Duhului Sfânt, căci cei credincioși Mie sunt numai aceia care, crezând, se mântuiesc, precum cei mincinoși sunt cei care, necrezând, se osândesc să guste mereu din trecătoarea deșertăciune a vieții vremelnice pe pământ. Fiți credincioși și dovediți-vă așa, căci cei credincioși sunt cei care au peste ei semnul iertării păcatelor și care în numele Meu scot demoni și îi însănătoșesc pe cei bolnavi și suferinzi pe pământ, și sunt cei care, în limbi noi grăind ei, iau șerpilor în mâini și nu-i vatămă șerpilor, și sunt cei ce, botezându-se în numele Meu, își dovedesc apoi darurile credinței, lucrarea Duhului Sfânt, care se face semn din cei credincioși. Amin.

Luați aminte la glasul Meu de peste voi, cei ce v-ați așezat păstori de oi. Vine la voi Păstorul Cel bun și vă întreabă de oi. O, e turma Mea în jale și în rătăcire, și ea nu știe, dar puterile cerești lovesc în ea ca s-o trezească și ca s-o învețe minte. Sculați-vă pentru viața oilor dacă vreți să aveți plată de păstori, căci cel ce are grijă de oi pentru că sunt ale Mele, acela plată de păstor va lua. Amin. Aplecați-vă și beți și spălați-vă și curățiți-vă în apa râului vieții, și beți cu credință, căci cuvântul Meu este adevărat, dar dacă nu vă veți apleca spre el ca să-l luați în voi și să păstoriți cu el turma Mea după voia Mea, Eu, Domnul, Mă voi judeca după dreptate cu voi. Și acum sfârșesc

grăirea Mea cu voi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Acum Mă îndrept să strig cu glasul Meu cel îndurerat și la cei ce s-au așezat să cârmuiască soarta neamului român. Eu am pe pământul român tronul cuvântului Meu, și de pe el cuvintez. Eu am în neamul român popor născut de sus, vas al sfințeniei Mele, casă a lui Dumnezeu pe pământ, și vai celor ce tăgăduiesc glasul Meu de azi!

Eu, Domnul, strig la voi ca să vă întreb de soarta oștirii Mele române, căci v-ați așezat cârmuitori peste ea ca și cei ce s-au așezat păstori peste ea de la ei dorință. Vă dau și vouă darul credinței sfinte. Luați din el ca să Mă pot înțelege cu voi pentru soarta acestui neam. Nu puteți nici voi să vă ascundeți sub necredință față de cuvântul strigării Mele la voi. Chiar dacă voi spuneți că acest cuvânt nu sunt Eu, Domnul, Eu vă spun și vouă așa cum le-am spus egiptenilor când l-am trimis pe Moise să Mi-l scoată din robie pe Israel; vă spun și vouă că Eu sunt Cel ce sunt, și veți vedea curând, curând că Eu sunt Cel ce strig la voi ca să Mă auziți și să-Mi deschideți ca să stau în sfat cu voi. Am venit spre voi cuvânt și v-am spus vouă cuvânt din Scripturi, că *«dacă într-o cetate sunt tot felul de conducători, ea se surpă ca și una care nu are conducător»*. O, voi umblați înaintea acestui neam pe căi nedrepte și sunteți îndărătnici, și sunteți fățarnici, dar este scris: *«Cei ce se abat pe căi nedrepte, Domnul îi va duce cu cei fără de lege»*. Vin să vă spun că nu iubiți dreptatea și pacea și că așa stați voi pe fruntea acestui neam. Îndărătnicia este boală urâtă, iar plata ei vă va umple de suferință dacă nu veți lua aminte acum la glasul Meu care vă cheamă să învățați dreptatea Domnului pe pământ și nu strâmbătatea așa cum lucrați voi de când v-ați așezat să tocmiți cu soarta neamului român. O, neamul român este neamul în mijlocul căruia Eu, Domnul, Mi-am așezat casa Mea de venire acum, a doua oară de la Tatăl la om. Dați-Mi dreptul să vă învăț, căci sunt Învățător din cer pentru om. Eu vreau să vă scap de pedeapsa faptelor voastre rele, căci păcatul lăcomiei și al minciunii v-a biruit de tot, și stați cu el împotriva lui Dumnezeu Atotfiitorul. E țara română lovită din pricina fărădelegilor voastre, pe care le săvârșiți fără frică, în numele acestui neam. Am dat povață neamului român să se trezească și să se scoale să-și vegheze soarta, dar voi stați împotriva puterii cea bună a acestui neam. Voi v-ați așezat tari, și vă țineți cu amândouă mâinile de scaunele pe care stați, dar dacă veți iubi fărădelegea pe mai departe și nesupunerea pentru ceea ce este bine acestui neam, Eu, Domnul, vă voi smulge pe voi pe toți de pe locurile voastre și veți fi aruncați la pământ, căci voi brăzdați cu rușine obrazul neamului român înaintea neamurilor de pe pământ. Iată, nici un glas al acestui neam, care strigă la voi, nu-l auziți ca să vă îndreptați spre dreptate, căci vă priește cu păcatul slavei deșarte și nu vă pasă de fața și de fruntea cea brăzdată de rușine a neamului român, peste care stați mari. Voi sunteți lacomi și slujiți minciunii și iubiți desfrânarea a toate, și e păcat aceasta, și e păcat să stați la cârma unui neam așa cum sunteți voi. Vin Eu acum din cer cuvânt ca să cârmuiesc cu el peste neamul român și peste pământ, și iată, cuvintez și împlinesc. Amin. Am spus că vor lucra stihile cerești și vor trezi acest neam, căruia i-am spus să nu se supună glasului mâniei Mele cea plină de durere pentru necredința omului, ci să se supună slavei Mele cea plină de cuvânt și de ocrotire pentru cei ce se apleacă Domnului și ocrotirii Lui. Amin.

O, nu vă mai țineți cu mâinile de scaunele pe care stați. Nu așa se cârmuiește peste un neam, o, nu așa. Vine pe pământul român dreptatea cea sfântă, vine din cer pe pământ rochiță scumpă și serbare cerească peste țara română. Faceți loc sfa-

tului Domnului, că Mie Îmi trebuie cale cu dreptate pe ea, cale care să se vadă bine de la pământ la cer și de la cer la pământ. O, numai adevărul vă poate face liberi de vină, dar dați loc pe pământ dreptății a toate, căci cei ce iubesc strâmbătatea și minciuna, sunt fiii diavolului pe pământ, fiindcă diavolul este tatăl minciunii. Lăsați pământul român și neamul Meu de pe el, lăsați-l să intre sub slava Mea, căci Eu, Domnul, i-am sortit slavă cerească peste el, și tainic i-o lucrez, și vreau să pun această coroană pe creștetul neamului român și să strălucească ea de slava Mea înaintea popoarelor. Amin.

O, iată ce faceți voi! Prin fărâdelegile voastre atrageți mânia puterilor cerești peste țara română, iar Eu, Domnul, voiesc s-o ocrotesc și s-o mângâi pe ea sub crucea ei. O, dați loc iubirii Mele peste neamul român, căci fățarnicia voastră se vede prea bine ca să vă mai puteți piti cu ea unul în spatele celuilalt. Puterile cerești strigă la voi prin glas puternic de vijelie cu spaimă în mersul ei de deasupra acestui neam, căci din pricina celor ce s-au numit ei înșiși păstori peste neamul acesta, dar ei nu păstoresc, și din pricina voastră că stați de la voi putere pe pieptul acestui neam ca să-l supuneți vouă, din aceste pricini vine mânia lui Dumnezeu peste neamul acesta apăsător pe calea lui, și care nu mai știe ascultarea de Dumnezeu și temerea cea pentru paza vieții lui. Aplecați-vă, dar, și lăsați-vă treziți de duhul adevărului și al dreptății a toate, căci îndărătnicia și fățarnicia și slava deșartă vă aduc vouă pedeapsa lor, dar Eu, Domnul, voiesc să vă cruț pe voi și să vă povățuiesc, fii români. O, nu mai stați așa de mari peste acest neam, căci voi sunteți oameni neputincioși, iar Eu sunt Domnul, și vă chem cu Mine în sfat pentru soarta neamului român. Iubiți adevărul, iubiți duhul dreptății, căci voi ați părăsit cinstea și datoria cea pentru adevăr, și ați părăsit frica cea binefăcătoare, care-l ține pe om pe calea dreptății a toate, și iată, domniți de la voi putere și apăsați pe viața neamului român. O, ajunge! Nu mai oropsiți țara alegerii Mele. Sunteți nedrepti cu ea. Ajunge! Treziți-vă și veniți-vă în fire, că prea multă vină vă strângeți, și ea vă va apăsa prea greu. Veniți spre părere de rău și faceți cale milei Mele spre voi, ca să vă scap cumva de plata faptelor voastre. Eu sunt Păstorul Cel bun, Cel milos. Mi-e milă de cei ce păcătuiesc greu, că aceia și nu alții au nevoie de milă, și vreau să vă trezesc spre pocăință și spre umilință, și apoi să vă dau din mila Mea, dacă veți vrea. Eu, Domnul, strig la voi: faceți cale dreaptă dreptății, și Eu vă voi lucra izbăvirea. Dar dacă nu veți vrea și nu Mă veți asculta, faptele voastre își vor primi plata lor. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

Binecuvintez și întăresc locul de cârmuire de peste neamul român, și pe cel ce se luptă prin valuri la cârma cea de veghe a acestui neam. Eu, Domnul, voi ocroti și voi mângâia cu cuvânt de veghe neamul român. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Acum, poporul Meu, Mă odihnesc de strigătul Meu cel îndreptat spre cei ce se numesc pe ei înșiși păstori, și, iarăși, alții, binefăcători și conducători peste neamul român. Am sprijinit la locul ei cârma acestui neam, dar ceilalți, la care strig, auzind nu aud, dar Eu, Domnul, Mă voi arăta prin lucrarea puterilor cerești și voi scoate îndărătnicia și fățarnicia de pe scaunele pe care ele stau prin cei ce vor să poată ei tot ce trebuie să poată neamul român. Am spus aceasta, și voi fi împlinitor, căci am ucenici puterile cerești, și acestea Mă vor asculta. Amin.

O, fiilor, grăiesc și cu voi cuvânt de facere. Stați frumos, tată, în planul Meu cu voi, căci avem de așezat, prin cuvântul Meu de peste voi, slavă cerească peste pământul român, și vom lucra prin cuvânt de sus, și nu de jos, vom lucra așa cum am lucrat Eu acum cu voi fântâna ucenicilor Mei, fântâna sfinților

apostoli, căci aceștia în curând, prin cuvânt sfânt, vor fi puși lucrători și veghetori ai ei și vor înprospăta cu apă și cu duh ceresc grădinile Mele cu voi, și pe voi. Binecuvintez începutul și sfârșitul fântânii, așa cum am rostit peste voi când am însemnat locul izvorului care s-a înființat acum între voi, izvor rostit din cer ca să fie pe pământ. Vom așeza peste izvor cuvânt de sfințire și ne vom bucura de darul acesta, și vom împlini bucuria aceasta cu poporul cel ce se va aduna în curând din nou pentru mângâiere și pentru creștere, în duh de sărbătoare, în grădinile Mele cu voi. Amin.

Acum împărțiți cuvântul Meu acolo unde el merge cu trimitere din partea Mea. Amin.

Când iarăși voi veni la voi cuvânt, fiilor, Eu iarăși vă voi învăța pe voi viața voastră întru Mine și viața Mea în voi, și voi învăța poporul cuvântului Meu să știe el cum să-și păzească și să-și păstreze fiii lui locul lor din Mine și locul Meu din ei, iar această înțelepciune se învață de la înțelepciunea Mea din voi, fiilor copii care-Mi păstoriți poporul ca să nu piară el din pricina lipsei de înțelepciune de la Mine peste el. O, să nu-i fie greu poporului Meu să se aplece să ia de la Mine prin voi, căci mai înțelept decât cel ce are înțelepciune, este cel ce ia înțelepciune, și apoi ascultare pentru înțelepciune. Amin.

Eu, Domnul, Îmi voi strânge curând, curând poporul și îl voi învăța pe el înțelepciune nouă; îi voi întări inima lui spre Mine și Îmi voi apleca inima Mea spre el. Eu îi voi da lui, și fericit este cel ce va lua și va fi, fericit va fi, căci numai cel ce este, numai acela va mai fi, fiilor, numai acela. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2007

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Vorbirea de rău este hrana duhului celui nemulțumit. Lucrarea zidirii omului se lucrează cu martori. Ucenicul are în el duhul învățătorului său. Rugăciunea poporului pentru sufletul celui ce a fost patriarhul neamului român, Teoctist.

Mă port pe nori de slavă, pe nori de cuvânt în grădinița Mea de pe pământ. Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot. Oștirile de sfinți Mă însoțesc și Mă mărturisesc Domn al slavei, iar sfinții sunt slava Mea. Cu slavă vin să judec viii și morții, precum este scris, căci Eu am spus prin cuvânt proorocesc că *«sfinții vor judeca lumea»*. Amin.

Iarăși vin la tine cuvânt, poporul Meu, și iarăși te învăț, tată, căci tu trebuie să înveți mereu dacă ești al Meu. O, păzește-ți și păstrează-ți locul tău din Mine și locul Meu în tine, dar învață, tată, învață ca să știi aceasta, învață mereu, căci cel ce nu învață mereu, acela pierde din lipsă de înțelepciune. Dau mereu să te strig mereu și să te învăț mereu, tată, căci greu mai stă pe picioare cel ce nu învață, greu, tată, greu, și acela își ia din sine tot ce ia, și acela nu mai învață dacă face așa, și acela cade, tată, cade, și când cade, trage după el pe cel slab, care abia stă pe picioare, căci cel ce nu ia înțelepciune de la Mine și nu de la sine, acela nu mai are statul lui în Mine, și apoi se face cădere pentru mulți unul ca acela.

O, poporul Meu, ia de la Mine limpezime de minte, ia și citește cuvântul Meu și învață-l și pentru tine, căci tu când citești, te gândești că e vorba despre altul și nu despre tine, tată. O, ia și citește, și să se cunoască, tată, că citești și că înțelegi cu credință cuvântul Meu cel pentru mântuirea ta. Când citești cuvântul cărții Mele, nu lua din el înțelepciune împotriva fratelui tău, ci ia din el pentru statura ta, pentru mântuirea ta cea prin ascultare de cuvântul Meu cel mântuitor, și lasă-te slab

ca să poți lua, căci altfel nu iei înțelepciunea cuvântului Meu din cartea Mea. Fii înțelept din Mine și nu din tine, căci câtă vreme omul poate, atâta vreme Dumnezeu este neputincios pentru om, iar când omul este el neputincios, atunci Domnul îl face pe el vas al Său, și altfel nu se poate cu Dumnezeu, poporul Meu. Omul putincios pentru el însuși Îl răstoarnă mereu, mereu pe Dumnezeu, neținând seamă de Dumnezeu, căci poate el, omul. O, așa am pățit Eu cu Adam, și iată, așa pățesc mereu cu tot omul care poate el, dar Eu Mă fac cuvânt ca să-l învăț pe om, și dacă el nu ia, nu pot să-l conduc pe el spre veșnicia lui cea de la Mine, nu pot, căci el este trup și nu-i place cu duhul, chiar dacă limba lui zice că-i place. Aaron și cu Miriam tot așa Îmi făceau, și nu puteam să-i călăuzesc pe ei prin Moise, căci ei loveau mereu, mereu în puterea Mea cea din Moise, și nu puteau trece din trup în duh dacă voiau să poată ei. Făcusem din Moise un dumnezeu pentru Israel, dar n-am putut nici atunci să am ceată de dumnezei ca să pot fi Eu, Domnul, în sfatul lor și ca să pot pentru viața lui Israel; și pentru că n-am putut, Israel s-a pierdut în sine și a putut prin voia sa însăși, căci voia Mea n-a fost să încapă în voia lui. Vai Mie în mijlocul celor cu minte de om! Eu însă Mă fac cuvânt de veghe pentru om și dau să-l întorc pe om la Mine și ca să pot Eu veni la el și să Mă creadă omul că vin la el, și să Mă primească dacă vin. Amin.

Îl învățam mereu pe poporul Meu cel de azi, dădeam să-l înțeleptesc, dar el își vedea prea mult de treburile lui, și se învârtoșa dacă făcea așa, și apoi se ridica împotriva Mea ca să-și acopere vina, și iată, nu lua poporul Meu de azi învățătură pentru veșnicia lui cea cu Mine pe pământ și în cer apoi. O, nu trebuie răstălmăcit cuvântul Meu și pus apoi împotriva Mea de către cel vârtos la cuvânt și la duh răutăcios, de către cel cu minte de sine, minte înaintea căreia Eu, Domnul, stau în genunchi neputincios și nelucrător pentru a Mea putere și sfat ceresc. O, e mare taină și mare minune să înțeleagă omul duhul și puterea rugăciunii. Această putere nu poate în cel cu minte de om. Îmi învățam mereu poporul să iubească rugăciunea, dar el nu putea să fie numai al Meu cu mintea lui, cu îndeletnicirile lui, și își alegea fiecare câte ceva de făcut, și așa se depărta el de Mine după ce Mă gusta dacă Mă afla din om în om în acest cuvânt cu care stau masă întinsă de cincizeci de ani pe pământ în neamul român.

O, Ierusalime, doresc, tată, cu mare dor să pot lucra în mijlocul tău cu duh tare întoarcerea omului spre Dumnezeu, și a lui Dumnezeu spre om. Mă doare când văd clătinare în cei ce au aflat de izvorul Meu de cuvânt. Mulți din poporul Meu, mai de mult și de acum, au ajuns să fie nemulțumiți, căci umilința îi este greu omului s-o ia de toiag al său. Nemulțumirea este duh rău, și aceasta naște din ea vorbirea de rău între frați, vorbirea de rău, tată, hrana duhului celui nemulțumit.

O, nu e tot una vorbirea despre răul care este și care lucrează spre pierzarea omului, nu e aceasta tot una cu vorbirea de rău. I-am spus poporului Meu cel de demult că prea mult, prea mult a lucrat el vorbirea de rău, lucrare care l-a scos de la Dumnezeu pe el, și n-a înțeles taina de creștin, n-a înțeles aceasta poporul Meu cel de demult al Meu, și pe care l-am hrănit cu milă ca și pe cel de azi popor al Meu.

Vin să fac înțeleasă în poporul Meu taina de creștin și s-o întăresc pe ea, și lucrez cu sfinții, căci orice lucrare ziditoare se lucrează cu martori, iar altfel nu. Te învăț, poporul Meu, să-ți păzești și să-ți păstrezi locul tău din Mine și locul Meu în tine, tată, iar această putere se învață de la înțelepciunea Mea, pusă de Mine în cei prin care Eu trec spre tine ca să te

călăuzesc și ca să nu pieri tu fără călăuză, căci cei fără de călăuză peste ei pier, și au pierit și pier, fiule. Am spus prin prooroci că voi trimite pe Ilie proorocul să întoarcă la Mine pe oameni, și pe Mine la oameni, ca să curm de peste ei blestemul care vine peste cei ce nu stau sub scutul lui Dumnezeu pe pământ cu viața lor trăită în voile Mele pe pământ ca și în cer, căci altfel Eu nu-l pot acoperi pe om de blestemul care vine pe pământ. Omul nu știe să fugă de blestem, căci cel ce știe este cel ce fuge sub scutul ascultării de Dumnezeu prin călăuză, poporul Meu. Eu vin și iarăși te învăț, și vreau să pun pe masă învățătură pentru toți cei ce știu să ia și să rămână în ea și să se roage Mie pentru ea, căci duhul rugăciunii este puțin, puțin de tot priceput de cel ce se așează în genunchi ca să se roage la Dumnezeu pentru viață.

Eu sunt cu cetele de sfinți, și sfinții sunt martorii Mei, iar martorii mărturisesc. Numai cei ce mărturisesc, numai aceia sunt martori și numai aceia Îl cunosc pe Dumnezeu pe pământ, pe Dumnezeu și pe om, poporul Meu, căci în alt fel nu este lucrarea Mea peste om. Amin, amin, amin.

— Eu, Ilie, proorocul Tău, sunt martorul Tău, Doamne, și mare este iubirea și credința și lucrarea celor ce Te mărturisesc prin râvna lor cea pentru Tine, râvnă care se scoală spre lucrare ca să întoarcă pe oameni la cunoștința adevărului, la Tine, Doamne părăsit de om. În car de slavă ne purtăm prin cuvânt peste creștetul poporului Tău, ca să-l învățăm pe el statul lui în Tine și statul Tău în el, Doamne, și ca să nu mai fie cădere de fii de la pieptul Tău cel ocrotitor de fii, Doamne Părinte. Amin.

O, popor al slavei venirii Domnului acum cu sfinții pe pământ! Să știi că fiii sunt cei ce au părinte, de care ei ascultă. Noi, sfinții Lui, Îl avem pe Domnul de Părinte, și sfânt să fii și tu cu ascultarea de El, căci altfel Domnul nu este Părintele tău și nu stă înăuntrul tău. Când Domnul stă în om, El stă ca un Stăpân, și altfel El nu stă în om, și altfel El nu poate pentru om și pentru paza omului, iar această înțelepciune se păstrează și se păzește numai în omul care stă sub călăuză, așa cum au stat ucenicii pe care eu i-am avut ai Domnului pe pământ și cărora eu le-am dat din duhul meu. Ucenicul trebuie să aibă în el duhul învățătorului său, iar altfel el nu este ucenic, altfel el nu este martor și nu poate mărturisi și nu poate lucra minunat.

O, eu vă mângâi pe voi, copii care mărturișiți azi ca niște ucenici, căci ați iubit și ați știut să fiți ucenici, și iată, v-a dat Domnul lucrare mare, ca să împărțiți din ea la toți cei ce iubesc să fie un duh cu voi în duhul credinței sfinte și al faptelor ei apoi, în duhul cel pentru ucenici, fiilor copii. Iată, Se sprijină Domnul pe voi, căci ați știut să stați mici sub măreția venirii Lui după om. Voi aveți în voi duh iubitor de oameni, și de aceea nu sunteți voi iubiți de cei ce se iubesc pe ei în statul lor cu Dumnezeu, căci duhul cel din voi, duhul iubitor de oameni nu-l lasă pe om să stea în rătăcire de Dumnezeu, ci dă să-l tragă pe om din blestem, iar când omul nu este mângâiat și laudat așa cum stă el, vă mușcă omul, fiilor, și vă doare, și vă doare mereu. O, n-așteptați iubire de la cei cărora le mărturișiți voi faptele lor rele, căci aceia se iubesc pe ei și nu pe voi, acelora le e milă numai de ei, fiilor copii. Adevăratul ucenic al lui Iisus Hristos nu se uită la fața omului, ci se uită la viața lui, ca să i-o îndrepteze, ca să i-o curățească de rău, iar voi aveți duh iubitor de oameni, și puțini știu cât de înălțătoare și de folositoare de suflet este lucrarea acestui duh bun. Ca și Domnul îi îndemn și eu pe cei ce au fost și pe cei ce sunt și pe cei ce vor fi popor al acestui cuvânt al venirii Domnului după om, pe toți îi îndemn să-și muște limba decât să lovească în voi cu vorbire de

rău și cu învinuire pe voi pentru faptele lor cele neascultătoare de Dumnezeu, și îi îndemn să nu se oprească ei în ceata celor răzvrățiți, să nu se mai lase atrași și să nu-i mai atragă pe cei răzvrățiți, căci răzvrățiții sunt cei nemulțumiți, iar nemulțumiții sunt cei ce se cred meritoși pentru mintea lor, pentru faptele lor, dar ei sunt cei semeți, iar cei semeți cad, căci aceasta este plata semeției din om. Voi însă fiți în Duhul Domnului, în duhul dreptății a toate, căci omul trebuie să fie mic, iar Domnul, mare, fiilor copii. Întăriți-vă la veghe și prindeți puteri bune pentru paza poporului cel credincios, căci omul are nevoie de cârmă peste el, chiar dacă lui îi este greu aceasta. Să-l învățăm umilința pe om, fiilor umiliți. Numai cel cu duh umilit, numai acela are viață călăuzită sub scutul Domnului, iar cei ce nu pot așa, vor înțelege peste ei armele muștrării sfinte, și vor căuta spre pocăință și spre iubire cu sfială, așa cum numai sfinții au. Amin.

O, Doamne, lucrarea ucenicilor e ușor de dus de către cei ce iubesc să fie ucenici, dar lumina lor pentru cei călăuziți de ei, e grea de tot, Doamne. Greu mă mai apăsa și pe mine nepăsarea lui Israel, dar poporul de azi trebuie să înțeleagă de la Tine lucrarea dreptății a toate, Doamne, că vremea e spre sfârșit de timp. Să nu Te învinuiască pe Tine pentru neascultarea lui omul îndărătnic, omul care cade în sine, care cade din Tine, Doamne.

O, popor care stai la învățat! Duhul meu întorcător de om spre Dumnezeu îți spune ție așa, spre înțelepciunea ta: creștinii care cad, nu cad din pricina altora sau din pricina lui Dumnezeu sau a lucrătorilor lui Dumnezeu; aceia cad după ce se învață cu Dumnezeu și pentru că le place să găsească fiecare de făcut câte ceva pe pământ, dar nu ceea ce trebuie făcut pe pământ. Aceia cad în sine, și apoi cad din Dumnezeu; aceia cad din iubire, și apoi din Dumnezeu. Din cei ce au venit și vin în acest popor al venirii Domnului la om, fiecare voiește să aibă ceva de făcut cu mâna sau cu darurile cele din firea lor, și nu poate să-i aibă Domnul tari pentru El, pentru voia Lui pe unii ca aceștia, căci lucrările Domnului sunt tari și veșnice, iar omul e deprins prea mult cu vremelnicia și cu lucrările ei, care îl trag mereu, mereu pe om din Dumnezeu, și iată de ce n-a putut Domnul să propășească mult cu planul Său și cu mult popor, popor încheșat prin ascultare și prin iubire.

O, popor sfințit de cuvântul cel mult al Domnului! Învăță ceea ce Domnul a spus pentru cei ce-L vor urma pe El: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și așa să-Mi urmeze»*. Amin. Aceasta înseamnă să asculte omul și să iubească să aibă cruce, să stea sub greul Domnului, căci altfel mintea omului este dusă de valuri; aceasta înseamnă să se nască omul din Dumnezeu și să nu mai aibă alți părinți sau frați sau rude sau prieteni în lume, căci cei ce nu pot așa, aceia nu pot fi ucenicii Domnului, așa a spus Domnul, iar Domnul i-a învățat pe ucenici să-i cunoască ei pe cei ce sunt ai Lui, și le-a spus: *«Îi veți cunoaște după roadele lor pe cei ce sunt ai Mei»*. Iată, aceasta este lucrarea ta, popor venit spre venirea Domnului. O, nu poți sluji la doi stăpâni deodată dacă ai venit pe calea venirii Domnului. Tu crezi că poți, tu zici că poți, tu faci să poți, dar asta înseamnă că nu poți, căci pe unul din ei îl părăsești, și tu nu crezi că așa faci, și adevăr adevărat este în cuvântul Domnului care spune răspicat calea celor ce vin să fie cu Domnul. Amin.

O, Doamne, eu am trăit numai în Tine și numai pentru Tine am lucrat, și aspră mi-a fost și pentru mine și pentru om răvna mea cea pentru Tine, și pentru aceasta nu m-a biruit omul necredincios sau puțin credincios, și m-ai biruit numai Tu, iar

eu numai pentru Tine am râvnit. O, dă-i poporului Tău, dă-i Tu din duhul meu, dă-i, Doamne. Așa să-Ți fie Ție ucenic poporul Tău de azi, Doamne. Amin, amin, amin.

O, adânc al râvnirii după Dumnezeu, o, proorocule mare! Tu M-ai avut numai pe Mine mamă și tată și frate și soră și prieten, și de aceea ai avut tu Mie ucenici, și toți erau în duhul tău, și nu cădeau din el cei ce aveau din duhul tău. Când unui creștin îi este dor de sine, atunci el doar se preface că stă cu Mine dacă stă, și unul ca acela caută cu ochii lui în jur creștin care să-i placă cu el însuși în el și în jurul lui, și unul ca acela se bucură când se clatină încă alt creștin, ca să poată și el să se clatine; unul ca acela se bucură să aibă cu cine se asemăna când îi este dor de sine și de clătinare apoi, căci clătinare este iubirea de sine pentru cei ce caută pe cale cu Domnul în felul lor și nu în felul cel sfânt al căutării. Această clătinare nu este din vina altuia, ci este o fire înăscută în om, și de care omul n-a scăpat când a dat să-și piardă viața ca să și-o câștige apoi în Mine. Eu însă am spus din timp că sita de sortare este în mâna Mea, ca să rămân în ea cu boabele întregi de grâu, și iată, bobul neîmplinit, bobul știrb, bobul sec dă să-Mi strivească de la mijloc cu îngâmfarea lui grâul cel plin de Mine, dar Eu veghez și caut cu milă după cel îndărătnic și îl strig, doar Mă va auzi când îl strig.

O, nu e nimeni, nimeni vinovat pentru un creștin care se clatină, ci numai dorul de păcat îl face pe el să se lase spre voile lui, în zeama lui, care i se pare mai dulce decât iubirea cea statornică între frați și pentru frați. Eu am spus: vai celor ce pentru clătinarea lor, pentru nestatura și nestatornicia lor lovesc în părți pe cei ce prin greu și prin ispite se păstrează sub lucrul Meu cel călăuzitor și călăuzit! Eu pe cei ce îi iubesc îi îndemn să stea sub călăuză, dar vai celor ce ies de sub călăuză și încă se numesc ai Mei așa cum sunt ei! Este scris în Scripturi: *«Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi»*, și pe tot poporul Meu, Eu, Domnul, îl îndemn să întărească pentru el statul sub călăuză, ca să-l cunosc Eu pe el. Amin.

O, poporul Meu cel de demult, și tu, poporul Meu cel de azi și cel de mâine, ridică-te dacă ai păcate și curăță-le de pe tine și de pe Mine, fiule, căci Eu sunt bun și blând pentru tine și te aștept, tată. Am adus spre vedere în mijlocul tău multe pomelnice cu păcate, multe ascunderi de Dumnezeu și de cei ce sunt de la Dumnezeu lumină a omului spre Mine, și acestea stau înaintea Mea necurățate, tată. Ascunderea faptelor și a vorbelor ascunse s-a făcut mare întuneric pe calea Mea spre tine și pe calea ta spre Mine. O, curăță-ți, fiule neascultător, calea rugăciunii tale spre Mine. Nu uita că fiecare va sta la rândul cetei sale, precum este scris. Nu uita că dacă nu va avea cine să dea pentru tine mărturie bună înaintea Mea, tu vei plânge fără mângâiere în ziua mărturiilor, fiule. O, scoală-te, dar, și curăță-ți ființa de cele acoperite ale tale între frate și frate, și prin care cad frații, căci biserica Mea este cea care stă în lumină și în unire prin lumină. Cel drept este cel iertat. Cel ascuns stă sub necreștere, sub necunoaștere. Te-am învățat, poporul Meu, să nu fugi, tată, de cei ce trebuie să-Mi dea Mie pentru tine bună mărturie. O, nu fugi de ei, ci fugi spre ei, așa te-am învățat. Te-am învățat să mergi și să-i întrebi pe ei despre Mine și despre tine. Toate te-am învățat pentru viața ta. Împlinește-le, tată, și bate la poartă ca să fii primit și curățat de cele despărțitoare între tine și Dumnezeu. Oricât ai fi de vinovat față de fratele tău, poți să te curățești dacă voiești. Întoarce-te! Vine pe pământ plată pentru faptă. Împacă-te cu Dumnezeu cu inima deschisă și nu altfel, fiule clătinat, fiule nemulțumit. O, vino la Mine cu cel ce i-ai greșit conștiinței lui. Cu cel ce ți-a greșit

ție, vino la Mine și nu veni singur. Veniți, voi, cei greșiți, și Eu vă voi vindeca pe voi. Hai să lucrăm măcar ca pe pământ, tată, măcar așa cum este lucrată pe pământ lucrarea ivirii dreptății și apoi a împăcării între frați. Lucrați scăpare pentru conștiința celor ce pot cădea prin voi de la pieptul Meu. Vreau să Mă laud cu voi pentru această lucrare lucrată între voi ca niște frați iubiți ai Mei, și apoi ca niște fii. Vreau să vă fiu frate ca să vă ajut, și părinte ca să vă povățuiesc. Vindecați-vă de tot ce nu este frumos în voi, de tot ce ați rănit în puterea și în conștiința celor de o cale cu voi. Această lucrare înaintemergătoare aduce după ea slava ei. O, iubirii îi trebuie drum curat, tată. Hai să fim vii, fiilor. Eu sunt Dumnezeuul celor vii, al celor care se văd și al celor care văd ca Mine și nu ca omul. Învățați din cuvântul Meu de peste voi statul vostru în Dumnezeu și statul lui Dumnezeu în voi, fiilor.

O, nu citiți în zadar cuvântul Meu de peste voi! Învățați-l ca Dumnezeu și nu ca omul, fiilor învățați de Dumnezeu și nu de om, tată. O, voiesc să vă păstoresc cu lacrimi, ca să Mă ascultați, ca să Mă primiți, tată. Curând, curând vă strâng iarăși ca să vă păstoresc și ca să vă curăț de cele ce vă despart de Mine, fiilor. Curând, curând Eu vă aștept la izvor, vă aștept cu multul ca să vă așezați sub învățătura Mea și a celor ce vor da mărturie bună despre voi înaintea Mea. O, învățați de la Pavel, apostolul Meu, care și-a spus păcatul învrăjbirii lui peste biserica Mea, și apoi, Eu chemându-l pe el la pocăință, el s-a umplut de Duhul Meu și Mi-a fost ucenic, și apoi și-a scuturat harul Meu din el peste biserica Mea, pe care o creștea și o înțelepțea ca un păstor umilit, ca Mine, tată, căci Eu îl umplusem pe el de har, pentru umilința lui și pentru credința lui și pentru multa lui apoi lucrare a împărăției Mele peste om și în om.

Învăță, poporul Meu, statul tău în Mine și statul Meu în tine, și Eu te voi învăța dacă vei sta la învățat, dacă vei veni la învățat, dacă vei iubi învățătura Mea. Amin, amin, amin.

Voi, fiilor unși cu untdelemnul sfințeniei Mele pentru ca să ridicați glas înaintea Mea spre iertarea păcatelor lumii, ridicați pomenire și rugăciune la Mine pentru calea celui ce a plecat acum de pe pământ și care a purtat pe pământ numele de patriarh al bisericii neamului român. Inima lui și gura lui l-au așezat ca arhiereu al Meu pe cel ce este de la Mine uns al bisericii Mele acum, la sfârșit de timp, și prin care am biruit cu biserica Mea acum, când nu mai este pe pământ lucrare de biserică după orânduiala Mea. Acesta, care a plecat acum, are la Mine scrisă lucrarea aceasta a Mea prin el, căci Eu i-am cuvântat lui, iar el s-a sculat și M-a ascultat și a împlinit și a rostit peste cel uns al Meu nume de arhiereu al bisericii Mele cea de la sfârșit de timp. Eu, Domnul, vă așez pe voi să-i neteziți lui calea spre Mine acum, iar Eu voi privi și voi lucra pentru el, fiindcă am scrisă de la el lucrarea lui cea pentru Mine, cea pentru biserica Mea cea vie. Puneți pentru el calea psalmilor și rugăciune de iertare, iar Eu voi lupta pentru sufletul lui, căci Mi-a dat împlinire cuvântului Meu când Eu i-am cerut.

Să audă duhul cel potrivit acest cuvânt și să Mă lase pe Mine să judec peste sufletele cele ce au scris la Mine lucrare împlinită a cuvântului Meu rostit peste ele. Amin.

Binecuvântată să fie rugăciunea voastră către Mine pentru el, căci el este adus acum spre voi de către înger și se uită cu durere și așteaptă, fiilor, așteaptă izbăvirea lui, așteaptă, fiilor, așteaptă. Amin.

20 iulie/2 august 2007

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Dojana este duh dătător de viață. Meșteșugul păstrării vieții și a sănătății. Biserica neamului român „își caută capul”, dar Domnul proorocește clătinarea ei.

Mă vestesc la porți ca să intru în carte. Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acesta este numele cu care intru în carte și Mă fac cuvânt. Cei ce se întâlnesc, se salută unii pe alții când se întâlnesc și când se despărțesc. Așa și Eu lucrez când Mă întâlnesc cu poporul cuvântului Meu, cu care-l hrănesc pe el ca pe cel credincios, căci mult de tot îl iubesc Eu, Domnul, pe cel ce crede în venirea Mea cuvânt pe pământ, și cu mult mai mult de atât îl iubesc pe cel ce se face înaintea Mea cuvântul Meu cel împlinit. Amin.

În cer și pe pământ Eu numai cu îngerii și cu sfinții Mă port, iar altfel nu, și i-am spus și omului aceasta, de la început i-am spus că nu e bine să fie omul singur, și apoi Eu am luat din coapsele lui și i-am făcut tovarăș pe potrivă, ca să mărturisească unul pentru altul înaintea Mea când Eu ridic întrebare peste om, peste viața omului, peste ascultarea sau peste neascultarea de Mine a omului.

O, popor al cuvântului Meu, nu este bine să fie omul singur, tată, iar Eu te-am strâns în chiticele ca să asculti de Dumnezeu și de la Dumnezeu și ca să-ți pot Eu întreba viața, fiule, și ca să pot Eu lucra după orânduiala Mea cea pentru om. Vin azi și te îndemn spre sănătate, tată, sănătate de duh și de trup, și am sfinți vindecători în venirea Mea la tine. Iată ce povățuiești dau: nu căuta să mergi cu înger slab, nu căuta pe cel ce se potrivește cu tine, pe cel bolnav ca și tine, ci caută după cel ce se potrivește cu Mine, tată, și însoțește-te cu el pentru creșterea ta, pentru statura ta, și mergi cu cel treaz peste statura ta, și fericit vei fi când tu te vei însoți cu cel ce are în el duh dătător de viață, că nu-i de ajuns peste tine om cu suflet viu și atât. Dojana este duh dătător de viață, și cu cât omul este mai duhovnicesc, cu atât mai mult greșelile mici el le vede mari, și atunci el caută după cel ce vindecă greșeala lui, și aceasta este înțelepciunea care nu-l lasă pe om să moară, care nu-l lasă să cadă, căci căzut și mult căzut este omul care se înalță pe sine, poporul Meu. O, te învăț, tată, vindecarea, căci duhul cel vindecător este raza care-ți descoperă ție rana cea ascunsă care-ți mănâncă pe dinăuntru viața. Te învăț vindecarea ta, fiule, căci Eu Mi-am pus viața pentru om, iar omul dă să și-o câștige ori de câte ori îi este atinsă viața, dă omul să și câștige dreptatea înaintea celui ce-i întreabă viața ca să i-o vindece, dar nu este bine să fie omul singur, o, nu este bine aceasta, nu este bine să se ascundă omul cu viața sa cea nevăzută de om. O, nu i-a fost bine lui Cain că s-a ascuns cu fapta vieții sale, ci i-a fost rău, tată. Vin la tine cu sfinți vindecători, ca să te învețe și ei meșteșugul păstrării vieții și a sănătății ei, vin cu lucru sfânt peste tine, poporul Meu, căci Eu vin la tine ca să pregătesc în tine împărăția Mea, iar aceasta cu ce se pregătește? Cu voia Mea în om se pregătește ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— Crediința mea în Tine, Dumnezeule Tată, Fiule și Duhule Sfinte, m-a făcut vindecător al meu, și apoi m-a făcut vindecător peste oameni, căci oamenii sunt bolnavi, Doamne. Se duce omul la doctor ca să-și lungească viața, Doamne, ca să-și câștige viața trupului său, Doamne, iar când doctorul nu poate să-l mai ajute din pricina multelor lui pietre ascunse în adâncul rărunchilor lui, atunci caută omul spre Tine și nu știe cum, căci omul n-are peste el învățător, Doamne. Tu îți înveți mereu poporul, Tu așezi mereu

peste el duh dătător de viață, Doamne, și toți cei ce vor să ia învățătură iau din învățătura cea de peste poporul Tău, căci Tu așa ai binevoit, că iată, de la margini la margini glasul cuvântului Tău se împarte pentru viața oamenilor, căci Tu ești lumina și viața oamenilor dacă ești în lume, Doamne.

O, popor al Cuvântului, Care este Fiul Tatălui Savaot! M-a făcut Domnul doctor vindecător pentru omul credincios Lui. În mijlocul tău este cuvântul vieții, Domnul vindecătorul. Ia-L și fă-L cu putere de vindecare peste tine. Ia-L și dă-L celor bolnavi, căci căzut și bolnav este omul care se înalță pe sine împotriva altui om, și sănătos este omul care primește peste el om cu duh dătător de viață, doctor vindecător peste viața lui.

O, popor de demult, vino la vindecare, vino la Domnul, că i-ai fost demult popor al Său. Vino să iei peste tine împlinirea împărăției Lui în tine, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*. Deschide-ți inima, deschide ochii și vezi-L pe Domnul, vindecătorul tău, că nu este bine să fie omul singur. Cel singur nu se poate vindeca, ci se poate vătăma, și greu mai poate fi scos din el însuși omul ca să fie vindecate pietrele din rărunchii lui cei atât de adânciți în el. Vino, popor atât de mult hrănit cu laptele Domnului, vino la El, căci te-ai abătut de la pieptul Lui, dar scoală-te și vino înapoi ca să-ți dea Domnul iarăși vindecarea, căci tu în ziua mărturiilor vei fi întrebat de toată învățătura cea de peste tine a Domnului și va fi să dai acest răspuns, și te ajută Domnul să-l dai și bun să-l dai, dar vino spre vindecare, vino la lumină, căci lumina le învederează pe toate și te face liber de cele ce apasă peste tine dinăuntru și nu din afara ta, cum dai tu să spui. Vino să stai sub învățătura Domnului cea cu duh dătător de viață în ea, și ai grijă să nu mergi pe cale cu înger slab, căci așa nu crești, ci scazi. Vino la apa vindecării, că vine Domnul și te vindecă, vine cu îngerii și cu sfinții Lui. O, nu sta deoparte! Scoală-te și vino! Umilește-te și vino! E Domnul! Fii credincios venirii Lui și vino! Amin.

O, Doamne, dă-le vindecare, pentru rugăciunile sfinților Tăi. Se duce omul la doctor ca să-și lungească viața sa în el, Doamne. Să vină și la Tine omul, ca să-Ți lungească în el și viața Ta, Doamne. Eu așa îl învăț azi pe om, căci sunt vindecător, și de la Tine sunt peste om, o, Doamne. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, îl vindec pe cel ce Mă cheamă după adevăr în ajutorul lui pentru viața lui, dar doctoria Mea cea mai dulce este să ia omul de la Mine în el împărăția Mea, și după voia Mea s-o ia, căci dacă omul își alege după voia lui, el risipește, căci nu așa se câștigă, o, nu așa, tată, nu așa, fiilor.

O, copii care Mă purtați cuvânt de la Mine la om! Să învețe omul să ia de la Mine, nu de la el. Am mai spus poporului Meu, mereu i-am spus lui că cine se leapădă de voi, de Mine se leapădă și nu de voi, căci voi sunteți servii Mei și nu trebuie să fiți disprețuiți și judecați, ci trebuie să fiți primiți, fiilor, căci iată, cei ce M-au judecat pe Mine cu nemulțumire acum două mii de ani, aceia au fost cei ce au fost judecați, aceia, și nu Eu. O, vreau să-l fac atent pe poporul Meu să vegheze și să stea sub veghe și vreau să-l iau la sân și să-l învăț să nu cadă din credință, căci vremea e în ea cu lepădarea de Dumnezeu a omului, și nu se vede această vreme ca să se poată omul feri de ea, căci e ceață peste ea, și nu peste pământ e ceață. Pe pământ e soare, dar peste vremea aceasta a lepădării de Hristos e ceață, tată.

O, poporul Meu cel mult învățat și oblojit de Mine! Veghează, tată, mai mult acum, veghează să nu cazi în păcatul lepădării de Hristos, că a venit lepădarea de credință peste bise-

rica lumii, și ea s-a lepădat, căci n-a vegheat. Acum veghează tu, veghează cu Mine, tată, ca să nu vină pe neștire peste tine ceea ce a venit peste biserica lumii, să nu vină peste tine această ispitire și tu să nu-i cunoști fața, căci ea este bine învelită ca să nu cunoști tu minciuna ei. O, fiule, lepădarea de Hristos începe de acolo de unde tu nu primești îndreptarea pentru viață, și aceasta începe de la păcatul nemulțumirii tale, tată, căci cel nemulțumit se compătimește pe sine și apoi se încruzește și apoi se întunecă și apoi pierde darul credinței și se leapădă de Hristos, și acest păcat al lepădării de Hristos vine de la început, tată, vine încă de la Adam, cel ce s-a nemulțumit în sine când Eu i-am cercetat viața, iar când i-am cercetat-o, când i-am întrebat-o, el a dat vina pe femeia pe care Eu o luasem din coapsele lui, și a fost nemulțumit că Eu am umblat la neascultarea lui, și apoi el M-a lepădat de peste el. Iată, cine-și iubește viața sa, acela uită de salvarea sufletului său, uită de Dumnezeu, și așa este uitarea sufletului, așa și nu altfel, poporul Meu. O, ai grijă să nu cazi în păcatul lepădării de credință, Ierusalime hrănit cu Duhul Sfânt, și acest păcat începe de la păcatul nemulțumirii, fiule, dar sfinții Mei se roagă la Mine pentru tine și Îmi spun așa:

— **O**, Doamne, dacă în poporul Tău sunt fii nemulțumiți de alții și nu de ei, dacă sunt în poporul Tău fii îndărătnici, dacă între ei sunt din cei slabi în credință din pricina prostiei minții lor, o, vindecă-i pe ei, Doamne, în ceasul acesta greu. Ne rugăm Ție, Doamne, pentru vindecarea celor fără de statornicie, vindecă-i pe ei de păcatul îndreptăririi de sine și al judecății și fă-i să se teamă de venirea Ta și să se așeze întru ea și să se așeze ei împărăție a Ta, ca să-i cunoști Tu pe ei, Doamne, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*. Amin.

— **I**ată, cerul de sfinți stăruiește la Mine pentru tine, poporul Meu. O, fii înțelept, tată, că iată ce înțelepciune îți dau azi să înveți. Caută, fiule, să fii asemenea Mie, că dacă nu vei căuta așa, tu vei trage pe mulți de pe calea Mea, iar aceia vor fi asemenea ție, căci te vor vedea cum ești și îți vor urma. O, nu așa, tată, căci dacă faci așa, Îmi risipești agoniseala, iar Eu cu trudă și cu lacrimi Îmi culeg munca. O, nu Mă ține pe Mine să merg în coate și în genunchi pentru viața ta, nu mai fă așa, fiule. Eu Mă fac asemenea ție ca să te atrag apoi în Mine, tată, dar dacă tu nu te faci apoi asemenea Mie, nu poți să fii scris cu cei ce sunt ai Mei. Caută, fiule, peste tine duh treaz pentru viața ta, caută spre cel cu duh dătător de viață în el, nu căuta cu cel cu care te potrivești tu, ci caută pe cel ce împlinește cuvântul Meu peste el și peste cei din jurul lui. O, nu căuta cu cel ce șovăiește ca să șovăiești și tu, nu căuta să te clatini ca să se clatine și altul și să ai tu ucenici ai clătinării tale, ucenici care să semene cu tine. Caută să am Eu rod, și nu tu. Caută să poți ca Mine și nu ca omul, tată. Eu rabd neghina ca să nu strivesc viața grâului, iar grâul Mi-l îngrijesc și Mi-l ud, și neghina se usucă, căci așa este firea ei, fiindcă ea nu este bună de mâncat. Eu neghinei nu-i spun grâu dacă stă prin grâu, dar tu, fiule, îi spui ei grâu pentru că nu-L iubești pe Dumnezeu, iar dacă faci așa, vine pe neștire peste tine păcatul lepădării de credință și te va prinde sub el și nu-i vei cunoaște fața lui cea ascunsă dacă acum nu te scoli să înveți de la Mine peste tine împărăția Mea în tine și lucrarea Mea pentru cele dinăuntru ale tale, care, iată, te învinuiesc înaintea Mea și caută să te ducă spre păcatul lepădării de credință, tată. O, veghează, fiule. Nu e de joacă ceea ce Eu îți spun acum, că iată ce înțelepciune ți-am dat Eu ție azi să înveți și să știi și să lucrezi, și să fii asemenea Mie apoi, ca nu cumva să-i tragi pe

mulți spre tine dacă nu te vei asemana Mie, ca nu cumva să ajungă aceia să fie asemenea ție și să te urmeze și să Mă părăsească pe Mine, tată. O, nu așa, ci scoală-te să fii după voia Mea și cu înger tare, cu cel ce este al Meu și nu al tău, fiule, căci dacă este al tău, este asemenea ție, căci te vede cum ești, după cum este scris.

Iată, biserica din lume își caută iarăși cap al ei, dar spre Mine ea nu caută cu nici un chip. Privesc peste ea și văd în ea dureri de cap și de trup, zvârcoliri fel de fel ca să-și aleagă capul, căci cel de până acum cap al ei a fost trimis la Mine ca să văd ce fac cu el, iar ea să-și aleagă alt cap. Eu însă întăresc și spun că peste ea Eu nu mai număr, căci am terminat de numărat, Mi-am împlinit numărul și am sfârșit, iar ea se va desface de acum, și foc va ieși din mijlocul ei și o va topi. Amin.

O, tată, o, biserică neascultătoare de Dumnezeu! Am venit la tine cuvânt de pace și nu M-ai primit și nu M-ai crezut că Eu sunt Cel ce sunt. Eu, Domnul, nu mai număr pentru tine, căci Mi-am sfârșit numărul, iar tu îți vei pune tu cap așa cum vei voi, așa cum vei birui tu, căci pe Mine nu M-ai lăsat să te cârmuiesc pentru viața ta, pentru pacea dintre Mine și tine. Foc va ieși din mijlocul vostru, voi, cei ce vă ridicați acum să vă puneți cap și să vă numiți pe mai departe biserică, și veți striga la Mine din foc, căci îngerii Mei vor lucra peste voi ca peste Sodoma și Gomora, iar cei ce între voi sunt ai Mei, vor ieși din foc, și curățiți vor fi scoși din foc, iar Eu îi voi îngriji pe ei și le voi da de lucru în via Mea cea nouă, și altfel nu va fi, căci biserica neamului român n-a aplecat urechea ei la strigarea Mea de peste ea, iar acum ea se va frânge și va cădea peste ea vina ei, căci nu M-a primit când i-am bătut în ușă ca să-i dau haină scumpă și să fie ea. Acum Eu, Domnul, voi lucra pentru odihna celui ce a fost trimis la Mine nu din voia Mea, ci din voia celui ce vrea să se așeze cap al bisericii, iar Eu voi vindeca sufletul lui în cer și îl voi mângâia, căci în vremea lui de patriarh al neamului român Mi-a dat Mie ascultare când i-am cerut, și Mi-a așezat pentru Mine și pentru biserica Mea cea vie arhieru după voia Mea, și Eu Mi-am împlinit planul Meu cel pentru dănuirea înaintea Mea a bisericii Mele, biserica lui Hristos pe pământ. Amin.

Și acum, copii din porți, chemăm la sărbătoare cerească pe poporul Meu cel de demult al Meu, și pe cel ce-Mi este azi popor, și pe cel ce se ridică să fie, și spun așa:

Binecuvântată să-ți fie calea spre izvorul învățurii Mele, popor purtat cu duhul și cu trupul spre izvor! Îngerii și sfinții să-ți netezească înaintea ta calea. Cerul și pământul să slujească Mie și ție, căci ne întâlnim, tată, ca să ne mângâiem ranele și să ne îndulcim bucuriile. Mama Mea cea dulce își pregătește pentru tine îmbărbătările și mângâierile ei, iar tu, popor pregătitor de sărbătoare a mamei Mele în mijlocul tău, scoală-te și așează sărbătoarea și masa ei și toate cele de pe masă, căci Eu voi veni și voi umple masa și voi da poporului Meu. Amin.

Vă las spre odihnă, copii care-Mi primiți cuvântul. Coborârea Mea e grea peste voi. Eu însă trebuie să-L ascult pe Tatăl, iar voi, pe Mine, fiilor trudiți și atât de puțin ajutați de pe pământ sub sarcina Mea. Dacă cineva iubitor de sine dintre cei ce-și zic ai Mei se gândesc cu rău, cu duh de judecată și de învinuire la voi, unul ca acela îl învrăjbește pe duhul rău ca să-și facă poartă spre voi și să vă facă dureri, fiilor plăpânzi. Omul vrea cale de împăcare cu Mine, dar vrea ca să tai Eu de la Mine din cele ce aștept Eu de la el, și nu vrea să taie el din cele ce îl țin pe el fără chipul și asemănarea Mea peste el, peste ființa lui și peste fapta lui, căci lumea e șireată și nu-l lasă pe

om să stea lângă Mine așa cum este de stat când omul stă pe calea Mea. Îmi voi învăța poporul cum să-și facă bine unii altora fiii poporului Meu, cum să se iubească unii pe alții întru Mine toți, căci dacă Eu nu-i învăț mereu, duhul rău nu stă, și dă să-Mi strivească statul în Mine al poporului Meu.

Pe cel ce între fiii Mei de azi poartă numele de Pante-limon, Eu, Domnul, îl îndemn să-și poarte pașii cu călăuză, așa cum călăuza își poartă pașii după el. Amin.

Iată, se îplinește azi un an de când un copil al poporului Meu s-a smuls din brațul Meu și M-a părăsit, căci s-a uitat prea mult la sine și s-a ascultat prea mult pe sine și nu s-a putut duce pe sine dacă a făcut așa, iar duhul rău a biruit pentru ca să-l scoată pe el de la Mine și ca să-l ducă în lume, și el s-a dus, și Mă doare, Mă doare adânc rana pe care acest fiu a lăsat-o în Mine și în inimile fiilor poporului Meu. Vai celui ce se face cădere pentru cei slabi, și de aceea îți spun să stai sub ascultare cu iubire, să stai sub duh călăuzitor, Ierusalime, căci diavolul are mare ură pe poporul Meu și dă să Mi-l dezbrace de veșmântul slavei, cu care Eu îl îmbrac mereu, mereu pe el, ca să fie el al Meu. Amin.

Pace vouă, fiilor! Cu mare veghe împliniți tot cuvântul Meu de peste voi, ca să fie asemenea vouă cei ce Mă caută la voi. Uniți cu toții într-un gând și într-o faptă, așa să pregătiți voi acum venirea la izvor a poporului Meu, la sărbătoarea mamei Mele cea plină de iubire pentru cei ce învață la școala iubirii iubirea Mea cea fără de sfârșit și fără de schimbare în om, fiilor. Amin, amin, amin.

Încă un picuț de cuvânt peste voi. Vă dau, fiilor, pe mai departe puteri și multă binecuvântare pentru lucrul cel de înnoire și de nou Ierusalim peste casa în care Eu, Domnul, am lucrat înaintea poporului Meu prin trâmbița Mea Verginica. Se schimbă la față locul în care Eu, Domnul, am coborât pe pământ prin trâmbița Mea de Mi-am hrănit un popor. Tot lucrul acolo să vă fie binecuvântat și cu pace multă lucrat, căci am putere peste locul acela, așa cum Eu am proorocit că voi avea. Amin.

*

In taină mare grăiesc acum, în taină, tată, ca să pot să împlinesc mai întâi. Iată, grăiesc acum cuvânt de împlinit, și se va împlini cuvântul Meu, și se va da ascultare cuvântului Meu prin puterea Mea. Amin.

Îmi apropii la sân acum pe cel pe care Eu, Domnul, l-am așezat în zilele începutului Meu prin trâmbița Mea Verginica, l-am luat și l-am așezat pe el atunci însoțitor al trâmbiței Mele, și l-am unit în chip curat pe el cu ea prin cuvântul Meu cel sfânt, iar ei Mi-au împlinit așa, și au fost scriși în cartea vremii.

Mi-am zidit cu poporul Meu, în zilele începutului Meu cu Verginica, Mi-am zidit o casă și Mi-am aciuat lucrarea Mea sub acoperișul ei pe pământ, dar păcatul cel de la neveghe și de la neascultare și de la slăbiciunea poporului Meu Mi-a adus casa spre dărâmare, și ea s-a dărâmat cu sat cu tot, și a rămas acolo de mărturie piatră de neclintit, care mărturisește și va mărturisi că Eu, Domnul, M-am odihnit în vremea aceea în locul acela cu calea cuvântului Meu peste pământ. Și dacă s-a dărâmat casa aceea, Eu Mi-am luat trâmbița și am plecat pribegi, și apoi Ne-am oprit și am însemnat un petec de pământ și am ridicat la lucru pe poporul cuvântului Meu din vremea aceea și am zidit o altă casă, și apoi M-am odihnit în ea cu coborârea cuvântului Meu pe mai departe pe pământ sub aco-

perământ sfânt.

Au trecut apoi șapte ani, și Eu Mi-am luat trâmbița la cer, am luat scula Mea din mijlocul poporului Meu, căci trupul ei s-a topit de dureri și de lacrimi și de adânc suspin al Meu în ea, suspin fără mângâiere în trâmbița Mea, dar casa cea binecuvântată pentru lucrarea Mea în ea a rămas pe pământ fără veghe sfântă peste ea, și iată, ea strigă la Mine, demult, demult strigă la Mine cărămida ei, strigă și plânge de atunci mereu și așteaptă să-i dau înfățișare sfântă, căci pentru loc de sfințenie a fost ea zidită pe pământ. Au rămas atunci în casă copiii surioarei trâmbiței Mele. Ei însă au iubit viața și lumea mai mult decât pe Mine, și au atras lumea în casa și în curtea cea binecuvântată și sfințită cu mult cuvânt al Meu peste ea, căci în ea trâmbița Mea Mă purta pe Mine ca să fiu Eu, Domnul, pe pământ cu oamenii și să rămână cuvântul Meu cel trâmbițat prin ea.

Mi-e Duhul mult îndurerat pentru casa sfințeniei Mele, și am cuvântat acum cuvânt din cer și Mi-am pus la lucrul curățirii și al sfințirii ei pe fiii Mei cei ascultători Mie în poporul Meu, căci fiii cei după neam și după nume ai trâmbiței Mele și ai însoțitorului ei s-au depărtat de Mine, și au de dat acum răspuns înaintea Mea pentru casa binecuvântării Mele, pe care ei n-au lăsat-o a Mea prin sfințenia Mea peste ei.

Și iată, acum grăiesc ție, copilul Meu cel de demult al Meu, că vreau, tată, să te scoli și să Mă alini în durerea Mea cea de la strigătul către Mine a zidului casei acesteia, tată, căci te-am așezat să fii însoțitor al trâmbiței Mele pe pământ, și ea ți-a purtat numele pe pământ, și ți-l poartă și în cer. O, dar tu M-ai părăsit de mult, căci ai fost smuls de lângă Mine și de lângă trâmbița Mea, smuls cu puterea duhului rău, care nu te-a mai slobozit de atunci, fiindcă duhul rău a putut asupra ta pentru neascultarea ta, pentru slăbiciunile tale, măi tată. Acum vino lângă Mine cu inimioara ta și ascultă cuvântul Meu de peste tine, că iată, e amenințat de duhul pângăririi templul cuvântului Meu cel ceresc pe pământ. Tu ai fii, și ei sunt fiii lumii. Verginica are fii înfiați cu tine, și ei sunt fiii lumii, tată, și au și urmași aceștia. O, nu lăsa, nu mai lăsa această încurcătură nedescurcată atâta vreme, căci te-am lăsat pe pământ și te-am ocrotit ca să fii și ca să te scoli acum, când Eu îți cer, și să-Mi pui la adăpost trainic templul coborârii Mele, și să intri și tu sub numele trâmbiței Mele, așa cum poporul cuvântului Meu a intrat acum sub numele ei pe pământ. Îți dau povață prin fiii Mei cei curați, și voiesc să fie și ai tăi, căci noi trebuie să-i iubim pe-ai noștri, tată, pe cei ce fac bine lui Dumnezeu și la tot neamul omenesc prin lucrarea Mea cu ei, lucrare dusă de Mine prin ei pe mai departe, căci sunt fiii trâmbiței Mele, tată, și prin ea i-am născut Eu pe ei pentru lucrarea Mea, iar ei au stat cu ea în brațe la plecarea ei la Mine și i-a mângâiat trecerea, și nimeni n-a mai mângâiat-o pe ea ca și ei, și am așezat atunci peste ei lucrarea Mea cu Verginica, și așa sunt ei fiii ei, fiii lucrării Mele prin Verginica, tată, și voiesc să fie și ai tăi, fiule.

Iată cum te povățuiesc Eu acum. Noi trebuie să punem la adăpost și la sfințenie mare acum templul coborârii Mele prin trâmbița Mea pe pământ, căci a venit această marea vreme, tată. Eu, Domnul, te aștept să te întorci, și te vei întoarce când nu vei mai avea altfel ce să faci, căci Eu te voi elibera curând, curând de sub robie. Tu ai însă fii trupești, care nu sunt de la Mine, și ai fii și pe cei ce sunt trecuți în cartea cea de moștenire a templului Meu. Vino să te povățuiesc cum să lucrăm și cum să adăpostim sub cortul Meu cel sfânt templul coborârii Mele și cum să împărțim noi cerește această sfântă moștenire, căci acolo trebuie să rămână și cei doi copii, Veroni-

ca și Ionel, iar lui Cristian i s-a dat partea sa cu despăgubire, și tot mereu i s-a dat, căci el n-a stat cu nici un chip și în nici un fel pe cale cu Mine. Pe Veronica și pe Ionel Eu, Domnul, îi voi îmbia cu blândețe, dar și cu tărie, să-și îndrepte viața după viața Mea și să caute apoi să-Mi cruțe de lume și de duh de lume curtea templului Meu, în care au și ei acoperământ. Tu ești la Mine trecut levit, și trebuie să fii sub grija poporului Meu, și îți voi da viață ca să Mă ascuți, dacă Mă vei asculta după voia Mea, iar fiii cei sfințiți, împreună cu poporul cuvântului Meu, îți vor da mângâierea pe totdeauna ca unui copil al Meu, iubitor și ascultător cum Mi-ai fost la început, și cum voiesc să-Mi fii și de acum înainte, iar trâmbița Mea se va alina atunci de suspinul ei cel după tine atâta vreme, tată. Iată, îți dau acum spre sprijin sufletesc pe Nicușor al Meu cel de azi, copil dulce, în care Eu am pus puterea Mea pentru lucrarea Mea cea de azi și pentru toată schița ei cea pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, tată, și vreau să-l ascuți pe acest copil. Dar vreau să te găesc în curtea templului Meu când voi veni, și vreau să scriu aceasta în cartea cea de moștenire a templului Meu, ca să rămâi tu al Meu, tată, la sfârșit, lucru pentru care Eu îți dau povață acum prin fiii cei sfințiți ai bisericii Mele de nou Ierusalim, și prin care Eu am biruit de Mi-am scos deasupra izvorul cuvântului Meu cel de cincizeci de ani.

O, vino, tată, să punem nume sfânt peste templul moștenirii Mele, așa cum fiii cuvântului Meu de azi au lucrat peste toate cele ce aveau ei pe pământ. Vino să înțelegi voia Mea și biziue-te pe înțelepciunea și pe lucrarea Mea cea prin fiii cuvântului Meu. O, tu nu poți să mergi, că ți-e mersul legat și nu poți să mergi atât cât trebuie ca să descurcăm această lucrare încurcată încă, dar Eu te povățuiesc acum să împuternicești prin hârtie scrisă pe Nicușor al nostru cel de azi, iar Eu voi lucra minunat. Tu ești încă sub robie, și e de umblat pentru această descurcătură, și trebuie să lucrăm tainic, și va umbla el în numele tău și vom descurca, tată, această moștenire sfântă a Mea pe pământ. Eu, Domnul, sunt Cel ce-ți cer aceasta, iar tu ești cel ce Mă ascuți, și apoi te aștept să vii, căci îți voi descurca pașii Eu, Domnul, căci tu nu poți, tată. Eu am pornit acum la drum pentru cartea cea de moștenire a templului sfințeniei Mele, iar tu păstrează tainic între Mine și tine lucrarea aceasta, și apoi Eu îți voi da de știre împlinirea ei după voia Mea cea sfântă peste templul coborârii Mele, în care Eu, Domnul, iarăși Mă voi apropia cu slava Mea și cu împlinirea proorociilor Mele, demult rostite pentru zilele acestea și pentru zilele ce vin, și apoi pentru veșnicie, tată. O, caută cu voia Mea, și cu temere de Dumnezeu așează-te să îplinești, că Eu nu voiesc să-i iau de pe pământ pe cei ce s-ar scula peste moștenirea Mea, ci voiesc să-i las să vadă ce slavă am avut și am Eu prin lucrarea Mea pe pământ, și în care Eu te am pe tine scris levit și însoțitor din partea Mea a trâmbiței Mele prin care M-am slăvit pe pământ.

Acum pace ție! Te prind la sân și-ți spun că te aștept să fii iar copilul Meu și să te sfințești, și sfânt să trăiești apoi în curțile templului Meu, iar trâmbița Mea Verginica va sta cu numele său peste moștenirea ei și va acoperi sub numele ei și sub numele Meu cetatea, și se va liniști strigătul acestei zidiri, care strigă la Mine să pun peste ea înfățișarea Mea cea pentru ea. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu. Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

*

O, e greu pe pământ, e mare strâmtorare pentru Mine pe pământ, dar Eu, Domnul, am putere pentru

toate câte sunt în planul Tatălui Meu cu Mine prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul neamului român. Planul casei coborârii cuvântului Meu prin Verginica este în mâna Mea, iar Eu îi voi da casei slavei Mele înfățișarea cea nouă și cea sfântă, căci iată, noi le facem pe toate, după cum scrie în Scripturi. Amin.

Iar voi, copii care Mă purtați pe Mine cuvânt pe pământ acum, dați de știre lucrarea aceasta pentru templul coborârii Mele, că Mă scol ca să împlinesc și să adăpostesc întru Mine și întru trâmbița Mea templul acesta, și am cu Mine puterile cerești, cu care Mă ajut, iar voi fiți fii ascultători și nu vă îndoțiți, căci Eu sunt Cel ce lucrez și Cel ce pot și Cel ce împlinesc. Amin. Lucrați cu încredere și cu toată binecuvântarea Mea tot lucrul cel pentru schimbarea la față a casei trâmbiței Mele, și lucrați cu pace și cu dăruire, căci Eu vă spun aceasta, iar voi fiți împlinitori cu credință, fiți fii ai ascultării, fiți fiii lucrărilor cerești pe pământ. Fiți pentru Mine ucenici-mângâiere, căci tânjesc cu dor să am fii mulți ca și voi, și Eu să le dau lor lucrarea harurilor Mele, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2007

Cuvântul lui Dumnezeu la praznicul Schimbării la față a Domnului

Slujirea cea pentru Dumnezeu se lucrează cu duhul, și nu cu mâna. Cartea Domnului va cere răspuns celui ce a auzit din ea. Plânge în cer un sufletel: copilul Simion.

Intru în carte cu duh de sărbătoare cerească între pământ și cer. Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și din dreapta Lui Mă fac cuvânt peste pământ, iar Tatăl este cu Mine în coborârea Mea la om. Amin.

Acum două mii de ani M-am coborât din cer și M-am întrupat în pântece de fecioară cu ajutorul Duhului Sfânt, Care este în Tatăl și în Mine, și M-am arătat Dumnezeu-om, M-am arătat cu chipul pe care-l am din Tatăl născut mai înainte de vecii, iar acum chipul Meu cel tainic se face cuvânt de slavă a lui Dumnezeu pe pământ, și Eu vorbesc cu omul așa cum am vorbit cu Adam în rai și îl povățuiesc pe om să se întoarcă în patria pe care i-o făcusem lui după ce l-am lucrat pe el după chipul Meu și i-am dat suflet viu și l-am numit om.

Pace ție, popor al cuvântului Meu cel dătător de viață! Mă slăvesc în mijlocul tău făcându-Mă cuvânt și taină de cuvânt, că Mă răcoresc de apăsare când îți grăiesc și când îți pot spune ție cuvânt tainic, cuvânt nenăscut din Mine până acum. Pic cu pic ființa Mea se pregătește de arătarea ei între oameni, pic cu pic Mă deșert, și prin cuvântul tainei Mele lucrez aceasta, și apoi Eu Mă las descoperit. Amin.

Pace ție, popor care crezi venirea Mea cea după două mii de ani iarăși de la Tatăl la om, căci tainic Mi-o lucrez, iar tu ești cel credincios, și voiesc să fii ceresc, nu pământesc pe pământ, tată, căci ucenicii Mei, când Eu M-am arătat lor pe munte în mijlocul slavei pe care o am de la Tatăl în cer și pe pământ, ei M-au îndemnat să-Mi facă o căsuță și să stau în ea pe munte, și să rămână cu Mine Moise și Ilie pe munte, căci M-am arătat cu ei la ucenici, ca să vadă ei vorbirea Mea cea despre patima Mea și despre învierea Mea.

O, poporul Meu, să nu fii, tată, om pământesc, că mare este taina lucrării Mele cu tine în zilele tale, și mare la înțelepciune și la vedere voiesc să fii și tu, că Eu mult te învăluiesc în taina venirii Mele și mult îți cer să lucrezi pentru desăvârșirea ei, și ca în cer să lucrezi, și nu ca pe pământ, poporul Meu. În cer nu se lucrează pentru Dumnezeu cu mâna, ci cu duhul, tată, și de aceea te-am învățat Eu să nu-ți încurce ție lucrul cel

cu mâna pe cel cu duhul lucru pentru Mine, că am nevoie să fii ceresc pe pământ, poporul Meu, și am nevoie de ucenici mulțime, tată, că multă este venirea Mea la tine, și n-o poate omul cuprinde, dar Eu am spus să nu fie omul singur, și pe tine te-am învățat să te strângi în buchețele și să ai în mijlocul tău pe Duhul Sfânt Împărtășitorul și Împărțitorul și Lucrătorul venirii Mele la tine, și apoi peste pământ, poporul Meu. Îți spun acestea toate ca să te înțelepțesc și ca să fii ceresc pe pământ, și nu pământesc, căci pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani i-am învățat îndeaproape toate câte avea să fie cu Mine pe pământ pentru slava Mea din vremea lor, dar ei erau pământești și nu pricepeau ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, fiindcă Eu, dacă am venit întrupat pe pământ, M-am arătat pe deplin om.

O, nu se poate să fii tu pământesc pe pământ, poporul Meu, căci Eu am cu tine de îndeplinit lucrări mari pentru Mine cu tine, tată. O, scoală-te ca să înțelegi ca Dumnezeu, căci când Eu eram cu ucenicii pe pământ și începusem să-i pregătesc și să le spun lor despre cele ce avea să se petreacă cu Mine între oameni până la slava învierii Mele, și apoi a înălțării Mele iarăși lângă Tatăl, i-am întrebat într-o zi pe ei cine zic oamenii că sunt Eu, Fiul Omului, și cine zic ei că sunt Eu, și, răspunzându-Mi Petru că Eu sunt Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, Eu am întărit mărturisirea pe care Tatăl a pus-o în gura lui și i-am spus că pe piatra aceasta Îmi voi zidi biserica Mea, și nu o vor birui pe ea porțile iadului, și apoi le-am spus lor să nu spună nimănui că Eu sunt Hristosul Tatălui. Am început apoi pic cu pic să le spun lor că trebuie să pătimesc în Ierusalim de la mai-marii preoților și de la cărturari și că voi fi răstignit, ca apoi a treia zi să înviez din moarte, dar Petru, luându-Mă deoparte, M-a dojenit și M-a povățuit să-Mi fiu Mie milostiv, ca să nu se întâmple Mie așa. Eu atunci l-am lăsat în urma Mea și l-am numit satană și i-am zis că Îmi este sminteală dacă el cugetă pentru Mine cele ce sunt ale oamenilor și nu cele ce sunt ale lui Dumnezeu. Atunci Eu M-am ridicat cu învățătură pentru ei și le-am spus așa: *«Dacă vrea cineva să vină după Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea să-Mi urmeze Mie, căci cine va voi să-și scape sufletul, pierde-l va pe el, iar cine își va pierde sufletul pentru Mine, îl va afla, căci ce va putea da omul în schimb pentru sufletul lui când Fiul Omului va veni întru mărirea Tatălui cu îngerii Săi ca să răsplătească fiecăruia după faptele sale?»*. Au trecut după aceea șase zile și, luându-i pe Petru, pe Iacov și pe Ioan, M-am tras cu ei în singurătate pe munte înalt și Mi-am lăsat înaintea lor descoperită fața, care-Mi strălucea ca soarele, iar veșmintele, albe ca lumina, și de-a dreapta și de-a stânga Mea aveam pe Moise și pe Ilie, cu care grăiam înaintea ucenicilor Mei toate cele ce vor fi cu Mine în Ierusalim. Atunci Petru, pământesc fiind, Mi-a zis: *«Doamne, dacă voiești, voi face aici trei colibe, Ție una, lui Moise una și lui Ilie una»*, dar un nor de lumină i-a acoperit pe ei, și din nor Tatăl Meu le-a zis lor: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care bine am voit; de Acesta să ascultați»*. Ei însă spăimântându-se și căzând, Eu i-am atins și i-am îmbărbătat și i-am ridicat, și Mi-am sfârșit arătarea slavei Mele și le-am poruncit, la nimeni să nu spună ce-au văzut, până ce Eu voi învia.

Ți-am spus Eu ție acestea acum, poporul Meu, ca să-ți arăt cât de pământești erau ucenicii Mei cu care Eu Îmi pregăteam pe pământ Evanghelia răstignirii și a învierii Mele dintre morți, și a coborârii Duhului Sfânt peste ucenici apoi, și această coborâre trebuia pregătită, tată. O, așa te pregătesc și pe tine, poporul ucenic, și voiesc să înțelegi cerește venirea Mea, căci ceresc voiesc să fii tu pe pământ, ca să pot Eu să împlinesc ve-

nirea Mea, poporul Meu. O, cu omul pământesc nu pot nimic să fac, nu pot, tată, nu pot, că acela poate el, și poate ca pe pământ, așa cum a vrut Petru să-Mi facă pe munte casă și să rămân acolo, și așa cum Îmi fac oamenii, de atunci și până azi, casă Mie, dar Eu nu stau în ea, ci stau cu cei credincioși și cerești și lucrători cu Mine pe pământ. Amin.

Cuvânt de mare taină îți grăiesc Eu ție, poporul Meu. Te aștept, tată, să te schimbi și tu la față înaintea oamenilor, așa cum Eu M-am arătat înaintea ucenicilor Mei pe munte acum două mii de ani. Fii credincios, că aceasta va fi slava Mea, și nu a ta, dar va trebui să se îplinească, așa cum scrie în Scripturi, tată. Îndeamnă-te, dar, frate cu frate, căci ți-am dat cheia tainelor împărăției cerurilor, și tot ceea ce vei lega tu pe pământ, legat va fi, iar ceea ce vei dezlega pe pământ, dezlegat va fi, precum este scris despre lucrarea ucenicilor Mei. Amin.

Lucrează după voia Mea, poporul Meu, lucrează, tată, lucrează, căci pic cu pic ființa Mea se gătește de arătarea ei între oameni. Pic cu pic Mă deșert, și prin cuvântul tainei Mele cu tine lucrez aceasta, și apoi Eu Mă las descoperit, poporul Meu, și ție nu-ți mai spun să nu spui tu nimănui tainele Mele, ci îți spun să le vestești pe ele, ca atunci când ele vor fi văzute și înțelese pe deplin, să creadă lumea că Tatăl M-a trimis la tine și că am fost cu tine pe pământ și că lumea nu M-a cunoscut și nu M-a crezut că Eu sunt venit la tine de la Tatăl cuvânt, în nor de cuvânt îmbrăcat pe deasupra, cu nume mare venit pe pământ, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, taina aceasta tu trebuie nu numai s-o pricepi, ci trebuie s-o trăiești și s-o îplinești, că Eu la tine am venit, și-Mi ești casă, tată. Iată ce fel de casă voiesc Eu să-Mi zidească omul pe pământ! Iată taină neînțeleasă de omul care ca și Petru dă să-Mi zidească Mie casă pe pământ. Casa Mea este slava pe care o am de la Tatăl de la întemeierea lumii, slavă pe care nu Mi-o poate cuprinde casa cea făcută de om, și nici mintea și vederea omului n-o poate cuprinde pe ea, căci Eu sunt cât cerul și pământul la un loc, și sunt Făcătorul lor. Amin.

Rostesc acum binecuvântare cu slavă revărsătoare din ea peste cei ce se vor aduna lângă tine la izvorul cuvântului Meu în ziua de serbare cea pentru mama Mea Fecioara, poporul Meu cel pregătitor cu Mine pentru zilele de slavă a lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. O, întărește-te în duhul ascultării, tată, că nu e iubire și nu e credință mai mare ca și ascultarea, poporul Meu. Pregătește, dar, ziua slavei serbării, împodobește-o pe ea cu slavă de la tine pentru Mine, iar Eu, Domnul, Mă voi așeza peste ea cu slava Mea și-Mi voi purta din slavă în slavă pe poporul cel de demult al Meu, și pe care l-am chemat și îl chem la izvor ca să Mă slăvesc peste el cu duhul înțelepciunii cerești și să-l ridic pe el de la cele pământești la cele cerești, căci vreau să-l sprijinesc pe el cu mare învățătură dacă el va asculta de ea ca să facă din ea faptă. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea cu cerul a poporului Meu care vine la izvor. Deschideți porțile grădinii întâlnirii, fiilor pregătitori ai slavei sărbătorii, și adăpostiți în grădină poporul și faceți-l să se așeze, iar Eu îi voi da poporului Meu, căci sunt plin de daruri, tată. Acum binecuvintez peste voi ziua de azi și sărbătoarea ei și toate cele de pe masa ei, și apoi ne vom mai întoarce un picuț în carte ca să Mă sprijin cu voi în durerile Mele, că mari Îmi sunt durerile, și dor Îmi e de odihna cea de după dureri, poporul Meu, iar tu poartă-Mi dorul și dă-Mi casă pentru el, că mare este la Mine cel ce știe ce înseamnă să-I facă lui Dumnezeu casă pe pământ, o, mare este unul ca acela când nimeni nu mai știe între oameni ce înseamnă Dumnezeu în cer și pe pământ.

Îmi aprind în tine dorul, poporul Meu, și lasă-te aprins, tată, și vino spre duhul mângâierii pentru Mine și pentru durerile Mele, căci Eu de pe pământ Îl aștept pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să Mă mângâie în rana Mea. Ți-am dat Duh Sfânt cu multul, poporul Meu; fă-L pe El mângâierea Mea cea de la tine, și atunci te vei cunoaște al Meu, și atunci Mă vei cunoaște pe deplin înaintea ta, și ne vom cunoaște și ne vom mângâia și ne vom odihni, și vom lucra slava venirii Mele cea văzută, și tot și toate se vor înnoi și vor fi cuprinse în slava Mea și a ta, ca să creadă lumea că Tatăl M-a trimis la tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

O, copii din porți, mai zăbovesc un picuț cu voi ca să Mă plâng vouă, fiilor, ca să-Mi alin multa Mea durere cea de la neînțelepciunea omului, ba chiar și de la înțelepciunea cea omenească a omului, tată. Am crescut un popor atâta vreme, fiilor copii. El însă, din pricina înțelepciunii lui omenești și a neînțelepciunii lui, M-a făcut să Mă doară de la el și nu să-Mi aline el durerile Mele și ale sculelor Mele în care am stat pe pământ cu ei. O, nu știe omul ce înseamnă să-I facă lui Dumnezeu casă pe pământ, nu știe, tată. Omul Îmi face casă înaltă și pune cruce pe vârful ei, ca să se strângă lumea la Dumnezeu, zice el. O, mare Mi-e durerea că nu sunt pe pământ învățători care să-i învețe pe oameni să facă lui Dumnezeu casă pe pământ. Acum două mii de ani i-am învățat Eu pe oameni cum să se aducă omul Mie, și Eu, lui. Am spus că adevărații închinători se vor închina Tatălui în duh și în adevăr ca locaș de închinăciune, nu în case înalte, nu pe munte înalt, nu în Ierusalim, cum știau și cum știu și azi oamenii. Zadarnic am spus aceasta atunci. Omul nu citește de la Dumnezeu, și dacă citește nu înțelege omul ce înseamnă pe pământ Dumnezeu cu omul.

N-am, tată, cu cine să-Mi alin durerea asta mare, n-am, fiilor copii. Aștept alinare, dar nu este pe pământ mângâiere pentru durerile Mele. Vi le spun vouă, ca să rămână față în față cu omul oftatul Meu neostoit de la om, oftatul Meu cel după om, tată. O, mare este omul care știe ce înseamnă Dumnezeu în cer și pe pământ, și mare este la Mine creștinul acestei lucrări de cuvânt, care știe să se nască prin cuvântul Meu de azi și să nu mai moară apoi față de el, fiilor. Iată, am dat acum cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, vorbirea Mea cea de azi cu un popor hrănit cu ea, și Mă doare că nu ascultă poporul cel hrănit, nu ascultă ca să îplinească el cuvântul cel din carte, tată. Sunt creștini care au stat ani de zile și au ascultat de la Mine cuvântul Meu când venea, și azi nu au aceștia cartea, și se fac aceștia că nu știu calea, căci prea mult s-au depărtat ei de ceea ce înseamnă Dumnezeu în cer și pe pământ, și aceia își zidesc viață pentru ei pe pământ în fiecare zi, și uită de Dumnezeu dacă fac așa, dar cartea vorbirii Mele cu ei stă mărturie în cer că de bună voia lor au auzit ei cuvântul cel din gura Mea, prin care-i ceream omului viața Mea în el, ascultarea lui de Mine așa cum ascult Eu de Tatăl, fiilor miloși cu Dumnezeu. Sunt, iarăși, creștini care au cartea și nu-și așează viața după cuvântul cel din ea. Se iau unii după alții cei ce nu împlinesc și unii după alții mor față de carte, tată, iar cartea aceasta rămâne, precum Eu sunt și rămân, căci ea este Duhul Meu, ea este plân-sul Meu și povața Mea cea de viață înaintea omului, și ea va sta și se va întreba cu omul care a auzit din ea și cu omul care o are pe ea și nu face peste el faptă din cuvântul Meu din ea.

O, cartea Mea cea de cincizeci de ani nu se face hrană de creștere pentru cei ce o au pe ea, fiilor cu care-Mi plâng jal-

nica Mea durere de la om. Îi rog pe cei ce iubesc viața Mea cea scrisă în cartea aceasta, îi rog pe ei să creadă cu putere că are viața Mea în el cuvântul acestei cărți și că este duh dătător de viață cartea cuvântului Meu din zilele acestea. Ea este cărarea Mea spre om, acum, la sfârșit de timp, cărare bătută, tată, dar omul nu-și face spre Mine cărare bătută pentru împlinirea cuvântului cărții Mele pentru om. O, mai mult, cu mult mai mult ca pâinea trebuie să fie cartea Mea pentru cel ce crede că ea este cuvântul Meu de creștere a împărăției Mele în om, căci omul este să fie casa Mea pe pământ, în om trebuie să Mă întâlnesc Eu cu el, nu în casă înaltă, tată.

O, copii veghetori cu Mine peste poporul Meu, stați, tată, cu mare veghe în porți, stați pentru Mine, și stați și pentru poporul Meu și întăriți voi iarăși străjerii la lucru pentru poporul Meu, căci străjerii s-au învățat să stea fără lucru sfânt pe pământ și s-au învățat să facă lucruri pământești pe pământ, și atât. Întăriți din nou străjerii la lucru, că e vai de cei ce-Mi slăbesc străjerii de la lucrul cel pentru veghea peste poporul Meu.

Te strigă Domnul pentru întărirea ta în lucrul cel duhovnicesc, o, copilă Veronica. O, scoală-te, tată, și întărește-ți veghea cea pentru împlinirea cuvântului Meu peste poporul Meu prin toate cetățile, tată. Tu ai fost de la începutul tău pusă deoparte de Mine ca să te am în zilele acestea mângâierea Mea în rana Mea cea de la poporul Meu cel neascultător și neîmplinitor de cuvântul Meu. Deschide cartea, tată, mereu, mereu deschide-o și vezi în ea povața Mea de peste tine și împlinește-o peste poporul Meu și strânge-i pe cei ce mai sunt dintre străjeri și întreabă-i de lucrul lor cu Mine, de rodul și de ne-rodul lor, și întreabă-i de Mine, tată. O, întărește-te la lucru sfânt, dă-I Domnului ce ți-a cerut să-I dai, că tu ești rod al poporului Meu cel de demult și te-am pus să ai grijă de cei ce au de vegheat peste zece, peste cincizeci, peste o sută, tată, și să-Mi dai Mie socoteala aceasta despre poporul Meu și să-Mi ajuți lucrarea Mea cea cu greu dusă de la cer la pământ, și de la pământ la cer pe umerii cei plâpânzi ai purtătorilor Mei, tată. Ia cartea și deschide-o tot mereu și iarăși deschide-o și vezi cuvântul ei, care plânge în ea după poporul Meu și după împlinirea lui cea în Mine, căci te-am așezat cu orânduială sfântă ca să stai de veghe pentru mersul cel sfânt al celui ce a venit și al celui ce vine să fie trup al poporului Meu cel de azi. O, cine, tată, te-a slăbit pe tine în lucru? O, cine este cel ce nu știe și nu învață de la Mine să te iubească pe tine așa cum Eu te iubesc și așa cum tu Mă iubești, tată? O, mult aș vrea să am Eu în creștin așezare dulce așa cum am în tine, tată! Dulcele Meu e un dulce pe care nu-l înțelege omul cel pământesc și trupesc cu firea, dar omul cel iubitor de Dumnezeu îl înțelege și îl caută, tată. Dulcele Meu este cuvântul staturii celei sănătoase în creștin, și care are în el dreptate și are îndemnare sfântă mereu și are dojană crescătoare de fii și are lumină care îndepărtează întunericul din om, tată. O, te întăresc Eu, Domnul, la lucrul tău cel împărțit ție de Mine, fiică a lui Avraam cel credincios, iar tu ascultă, tată, și ajută-Mi statura Mea în creștin și învață-l pe poporul Meu ascultarea de Dumnezeu, așa cum tu ascuți. Amin.

O, copii din porți, e mare durerea Mea de la cei ce au cuvântul Meu pe masa și în casa lor și nu ascultă de el. Mulți din cei îmbrățișați cândva cu Mine pe calea acestei lucrări și cărora le-am dat acum cartea Mea cu ei ca să vadă în ea calea lor cu Mine, o, mulți din ei nu vor să așeze peste ei împlinirea cuvântului învățaturii Mele cea pentru mântuirea lor de lume și de păcat, tată. O, nu s-a oprit de la ucidere și de la carne, nu s-a oprit cel hrănit cu izvorul înțelepciunii cerești pe pământ atâta vreme în vremea aceasta cea fără de creștere din cer în ea peste

om. Îi voi striga cu jale pe cei ce dau înapoia lor cuvântul Meu cu care i-am hrănit atâția ani, cuvânt dătător de viață pentru ei, că Mă doare când văd în curțile lor și în casele lor porci și păsări și animale de tăiat și carne pe masa lor, tată, iar Eu Mi-am învățat poporul să mănânce de la mama lui, dar poporul cel de demult al Meu nu M-a auzit, tată. Îl voi striga pe el, voi plânge înaintea lui și Mă voi ruga cu viața după el și-i voi cere să Mă asculte și să cruțe de neascultare casa lor și să asculte de Domnul vieții peste casa lor și peste ei și îi voi ruga să urască și să lepede de peste ei și din casa lor duhul lumii.

O, iată cât Mă doare, o, cât Mă doare și de la neascultarea celor ce au rămas în curtea casei Mele în urma lui Verginica, trâmbița Mea prin care Mi-am născut un popor. Porci și păsări, băutura diavolului și duhul pângăririi curții și al casei, acestea toate sunt rană aspră pe Mine, și rana s-a asprit și se asprește și doare în Mine, și doare, fiilor copii. O, cum să fac, oare, ca să văd în curtea coborârii Mele odinioară pentru popor, cum să fac să văd în ea îngerii Mei fără de lacrimă în ei, căci firea lor cea netrupească nu poate cu toate câte sunt acum stăpâne în curtea cea binecuvântată pentru Mine și nu pentru om, pentru voia Mea în om și nu a omului, tată? Eu, Domnul și toate puterile cerești, Ne-am pornit la lucru sfânt ca să dăm înfățișare sfântă locului coborârii Mele prin Verginica și să cruț de moarte și de păcatul ei locul Meu cel însemnat sfânt pe pământ. Amin.

O, rău Mă mai doare de la neascultarea poporului Meu, fiilor copii. Mă doare, tată, Mă doare și Mă plâng vouă și plâng cu cei ce plâng. O, tată, am înaintea Mea, am plângând un sufletel de copil pe care l-am luat Eu la cer acum zece ani ca să-l cruț pe el de căderea lui în lume și în păcat. Voi l-ați adus acum cu pomenire înaintea Mea în ziua aceasta, iar el plânge cu Mine, și Eu dau să șterg lacrima lui, căci are lacrimă în cer acest copil. O, copii din porți, îl doare de la durerea voastră pe acest copil când vă vede el disprețuiți și învinuiți pe voi, tată. El a fost alipit de voi cu iubirea și cu dorul lui, căci voi sunteți copii dulci, iar în cer vede cu Mine acest copil, căci l-am luat pe el lângă durerile Mele și ale voastre pentru lucrarea Mea și plânge cu Mine și cu voi acest copil. Duhul fățarniciei din om a durut mereu în cer și pe pământ pe Dumnezeu și pe cel iubitor de Dumnezeu pe pământ și în cer, fiilor copii. Acest duh a umplut de vicleșug pământul, și s-a atins și se atinge și de cei ce au venit să-Mi fie popor, dar Eu îl voi aduna pe el și-l voi învăța curățirea lui de duhul cel viclean al fățarniciei, căci neascultarea are în ea fățarnicie, tată. Îl mângâi pe acest copil plâns lângă Mine în cer, dar lacrima nu i-o pot usca de pe față, căci durerea lui vine de pe pământ, așa cum orice buruiană bună sau rea își are pe pământ rădăcina, fiilor.

O, Mi-e dor de odihna cea de după dureri, fiilor copii. Vom aduna poporul și-i vom spune și lui durerea Mea și a voastră și vom plânge înaintea lui și îl vom ruga și îl vom învăța pe el cum să-Mi curme durerea, și dacă Mă va asculta, Eu îl voi ridica pe el ucenic al venirii Mele cea de după două mii de ani de la Tatăl și îl voi face pe el chip după chipul și asemănarea Mea înaintea Tatălui, Care așteaptă de la poporul Meu mângâierea cea pentru Mine și cea pentru Tatăl, mângâierea cea pentru cerul durerilor Mele, cerul cel de sfinți și de îngeri, care plânge cu Mine după mângâierea Mea cea de la om, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 august 2007

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cei fără temere de Dumnezeu păcătuiesc. Roadele duhului bun și roadele duhului rău. Îndemn la sfințenie. Mâncatul de carne aduce în om boală, desfrânare și părăsire de Dumnezeu. Urâtenia bărbatului care își rade chipul. Viața fără călăuză este scrisă de diavolul. Poporul cel credincios este comoara cea de pe pământ. Îndemn la duh de înviere.

Cobor cuvânt în grădină, căci sunt Domnul puterilor cerești și am putere să cobor pe pământ la om, și grăiesc cuvântul Meu la cei credincioși, la cei ce Mă iubesc cu venirea Mea pe pământ. Amin.

Pace ție, popor adunat la izvor! Sunt Domnul. Numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu, și sunt Fiul Tatălui Savaot. Eu sunt Cel ce sunt, și te-am chemat și te-am adunat la masă cerească și pun pe ea înaintea ta cuvântul Meu și te hrănesc cu el, ca să fii și tu, precum Eu sunt, căci Eu sunt Cel ce sunt. Slavă Celui ce M-a trimis la tine, căci Eu fără trimiterea Lui nu vin, și fără de cuvântul Lui în Mine Eu nu pot să grăiesc, căci sunt una cu Tatăl, de o ființă cu El sunt, și tot așa Îmi este și lucrul. Când Eu îți spun aceasta, Mă fac Învățătorul tău ca să înveți de la Mine să-L iubești tu pe Tatăl Savaot așa cum Eu Îl iubesc, și prin ascultare Îl iubesc, căci sunt Fiul Lui, și nimeni nu-L poate asculta pe Dumnezeu decât prin iubire. Amin.

O, te-am adunat, poporul Meu, ca să te bucur Eu cu venirea Mea spre tine, și să te ajut să vii și tu spre Mine cu bucuria ta, cu venirea ta la izvorul Meu de cuvânt. Am întocmit pentru Mine și pentru tine grădini cerești pe pământ, ca să ne întâlnim pe pășunea lor și să te învăț să fii locaș al împărăției Mele pe pământ, căci dacă nu te faci împărăție a Mea, vine duhul rău și-și face el în tine stăpânire, tată, și Mă lași fără locaș în tine, fiule. Un popor ascultător și iubitor de Dumnezeu în mijlocul oamenilor este cea mai mare comoară de pe pământ, când el trăiește în Duhul Meu Cel bun frate cu frate, lucrare cu lucrare între frați, lumină din Lumină între Dumnezeu și om, și între om și om apoi, ca să am Eu cale cu hrană pe ea când vin de la Tatăl ca să păstoresc pe poporul cel ascultător și iubitor de Dumnezeu. Duhul cel bun din om Îl atrage pe Dumnezeu spre om și îl umple de daruri scumpe pe om și Îl odihnește pe Dumnezeu în om, poporul Meu. O, caută, tată, cu această fericire a Mea în tine, că Eu tânjesc după odihnă, tată, tânjesc după pacea Mea între Mine și om. Sunt cincizeci de ani de când te învăț făcându-Mi cale la tine cu învățătura Mea de cer nou și de pământ nou pe pământ și de înveșnicire a ta pe pământ prin ascultarea ta de Mine, tată. În ziua aceasta de mare sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, Eu, Domnul, te cuprind la sân și te mângâi cu Duhul Meu Cel bun și te rog, tată, să fii tu asemenea Mie între frate și frate, căci duhul cel bun din om poate aceasta între om și Dumnezeu și între om și om pe pământ. Duhul cel bun din om este cel care poate ca Dumnezeu în om, și nu ca omul cel bun cu omul, iar duhul cel rău din om este duh care nu poate ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu în om și pentru om. Mă fac Învățătorul tău când îți spun aceasta, poporul Meu, căci te voiesc sălaș al Meu pe pământ, tată.

O, ce frumos este omul prin care Eu, Domnul, privesc și înțeleg și grăiesc și lucrez și pot! Ce frumos este omul care se face locaș al voii lui Dumnezeu pe pământ! Ce frumos este cel ce se întoarce de-a pururi de la el la Dumnezeu! Mă fac Învățătorul tău când îți spun acestea, și te învăț slava Mea în tine, poporul Meu cel de demult al Meu, și tu, cel de azi și cel de mâine popor al Meu. Primește, tată, de la Mine facerea ta și fă-te primitor de oaspeți cerești în tine, căci îngerii și sfinții

dau să se veselească în tine și să-ți dea ție fața lor, fiule. O, să nu-ți fie rușine cu Dumnezeu pe pământ în ființa ta cea revărsătoare în părți. Cu diavolul și cu lucrarea lui cea largă să-ți fie rușine, dar nu cu Dumnezeu, poporul Meu. O, caută să ai temere de Dumnezeu, căci ea te ține să nu păcătuiești cu păcat când știi că e păcat ceea ce dai tu să păcătuiești. Cel fără de temere de Dumnezeu păcătuiește numaidecât, iar păcatul, odată făcut, nu te mai lasă să te îngrijești de Dumnezeu în trupul tău și în inima ta, ci te duce spre nepăsare de viața Mea în tine și în sânul Meu cel curat, și unde-și are loc omul curățat de păcat și de neascultare, tată.

O, a venit cu Mine pe pământ vremea cea sfântă, cea din Dumnezeu, căci pe pământ e vreme rea, poporul Meu, fiindcă omul s-a depărtat de Dumnezeu și trăiește întru ale sale, nu întru ale lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, Cel ce am făcut cerul și pământul, plâng biruit de om, căci omul Mă pune pe Mine jos ca să trăiască el în el viața sa, iar pe Mine Mă pedepsește la netrăire, la neființă în el, căci Ființa Mea e dulce când ea este în om, și se numește Duhul învierii din moarte în om, căci așa este lucrarea ființei Mele în om.

O, poporul Meu, am venit cu sânul plin de daruri, tată, și voiesc să ți le împart. Duhul Meu Cel bun, Cel blând și smerit cu inima, are în El toate darurile cerești, și ele sunt cuprinse în darul dragostei de Dumnezeu, dragostea cu care iubește Dumnezeu, cea care niciodată nu cade din Dumnezeu, cea care nu poate fi strivită în om când ea își are sălaș din Mine în om. Dulce este izvorul învățaturii Mele de peste tine, poporul Meu, și iată, Mă întâlnesc cu tine la izvor așa cum M-am întâlnit cu samarineanca la fântâna lui Israel și când am deprins-o pe ea să Mă cunoască și să Mă primească și să Mă poarte în ea, și apoi să Mă vestească Mesia Cel venit de la Tatăl pentru mântuirea lui Israel.

Ia creion și hârtie și scrie roadele duhului bun și roadele duhului rău, căci unde nu locuiește duhul cel bun, locuiește duhul cel rău, poporul Meu, dar Eu te învăț și mai mult de atât în vremea Mea cu tine, căci tu ești poporul venirii Mele a doua oară de la Tatăl, și-ți cer să fii mai sfânt decât toți sfinții care au fost pe pământ sfinți înaintea Mea, și apoi în cerul Meu cel de sfinți, îți cer mai mult pentru că Eu stau în mijlocul tău cuvânt, și învăluit în cuvânt stau, ca să Mă poți purta cu slava cuvântului Meu, care este râul vieții, și despre care scrie Scriptura că va să curgă el peste pământ din tronul Meu, fiule poporul Meu. Sfinții M-au iubit pe pământ cu virtuțile lor încărcate de dorul și de dragostea lor de Dumnezeu, cu mare nevoie de lucrare acestea, dar tu trebuie să Mă iubești cu ascultare de cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp, și prin care Eu pregătesc omul pentru împlinirea lui cu Mine și cu ziua judecății faptelor, tată. O, nu te supăra că-ți cer iubire fără margini în împlinirea ta, căci Eu fără de margini te iubesc și te cresc ca să fii, și n-am iubit pe nimeni până la tine ca și pe tine; și precum mama își alăptează pruncul fără încetare ca să crească el, așa te-am hrănit și așa te hrănesc Eu pe tine cu laptele veșniciei ca să crești om veșnic și nu vremelnic, tată; și iată, îți spun și Eu ție, acum, că Mă doare să te văd că nu poți fi pe pământ ca și în cer, când Eu, Domnul Dumnezeul tău, te hrănesc atât de sfânt, atât de mult, atât de dulce, tată. O, nu te supăra pe Mine când îți cer să fii ca Mine pe pământ între oameni, căci vederea trupului Meu se apropie spre ochii oamenilor, pic cu pic se apropie, și tu trebuie să fii fereastra prin care omul Îl va vedea pe Dumnezeu, tată. Fii înțelept, poporul Meu cel atâta de hrănit, căci oamenii te vor ști pe tine, cel hrănit de Mine cu laptele cerului, căci se va vedea pe tine semnul Meu, cuvântul Meu cel scris

pe fruntea și pe trupul tău, fiindcă Eu mereu te-am învăluit în taina cuvântului Meu cel dătător de viață, și taina aceasta se va lăsa descoperită în ziua mărturiilor, și tu te vei vădi dacă ai ascultat sau dacă n-ai ascultat de Învățătorul tău. O, nu te supăra pe Mine că-ți cer să fii ca Mine, căci cei prin care Eu Mă voi vedea, vor fi asemenea Mie atunci, și iată, te rog plângând, ia lacrima Mea și pune-o la inimioara ta și să nu-ți fie rușine cu Dumnezeu pe pământ, ci să-ți fie rușine cu diavolul și cu lumea lui cea largă, iar de Dumnezeu caută să ai temere sfântă, căci cel fără temere de Dumnezeu păcătuiește numaidecât, iar păcatul, odată făcut, te duce apoi în nepăsare de suflet și de curățire de păcat și te lasă neputincios pentru ridicarea ta, măi tată.

O, poporul Meu cel hrănit din cer pe pământ! Sfînțește-te-te, tată, și nu te rușina să fii sfânt pe pământ. O, fiilor, curățiți-vă inimile și sufletele și trupurile și lăsați-vă spre veșnicie cu viața, căci Eu, Domnul, Mă pregătesc să așez pe pământ veșnicia, tată, și să vă cuprind în ea dacă Mă veți asculta. O, Mă doare să văd în viața ta și în casa ta și în curtea ta neascultare de Dumnezeu și de venirea Lui la tine, poporul Meu.

O, fiule care încă nu asculți de pasul venirii Mele la tine cu veșnicia! Scoate, tată, din casa ta și din curtea ta tot ce Eu am zis că nu încap la Mine. Nu te supăra pe Mine că-ți cer să fii sfânt în tine și în jurul tău. Plânge pământul, tată, după veșnicie pe el. S-a umplut pământul de ucideri, iar Eu i-am spus la început omului să nu ucidă, și apoi i-am spus celelalte păcate la care ajunge omul prin ucidere. Sunt șapte mii de ani de atunci, și omul încă dă să nu înțeleagă ce i-am spus Eu lui să nu facă. Mă aplec plângând înaintea ta, poporul Meu cel de demult al Meu, căci te-am strâns la izvor ca să plâng cu tine și să te rog să Mă asculți. Opriți-vă de la ucidere, fiilor! Opriți-vă de la carne, tată! Nu mai mâncați carne, tată! Și dacă nu vă veți opri, veți rămâne cu mâinile pline de sângele cel de la ucidere și vă va ajunge spaima în care mor sub mâinile voastre vietățile ucise de voi ca să le mâncați și ca să vă faceți lor mormânt, și vă veți umple de bolile cele de la durerile pe care Eu, Domnul, le trimit acum pe pământ peste toți oamenii care ucid vietate cu suflet în ea pentru ca să mănânce carnea ei. O, nu mai mâncați carne, tată! Fiecare să mănânce de la mama lui, fiilor. Nu mai amestecați trupurile, nu mai faceți acest păcat atât de mare, tată, căci de la acest păcat greu, a bătut de la începutul lumii peste om viforul duhului desfrânării și al părăsirii de Dumnezeu apoi pentru pofta cea din om. Eu când am făcut om din om, așa cum ar fi fost să se înmulțească omul, am lucrat altfel, am lucrat ca Dumnezeu, și am luat din bărbat pe femeie pe când bărbatul dormea adânc, și am umplut locul înapoi cu carne și am făcut om din carnea luată din om. Am făcut așa fiindcă atunci când l-am zidit pe om, l-am zidit să fie bărbat și femeie, și apoi am arătat că așa l-am zidit. Pe când cei doi erau un singur trup, nu era păcatul cel doborâtor în trupul omului, dar când am făcut două trupuri din trupul cel unul, atunci omul L-a depărtat pe Dumnezeu pentru trupul său și s-a făcut pe sine dumnezeu peste sine, iar Eu de atunci plâng doborât de om, plâng fără casă și plâng de șapte mii de ani, și am spus că vulpile au vizuine, iar păsările, cuiburi, dar Eu n-am unde să-Mi plec capul și să Mă odihnesc, căci omul M-a pedepsit la neodihnă și la plâns, poporul Meu. O, tată, nu mai mânca de la animal; nu mai mânca nici animal, nici mâncare de la animal. Nu mai mâncați carne, fiilor! Mâncați de la pântelele cel sfânt, pe care Eu l-am făcut să vă dea vouă laptele lui. Mănâncă, fiule, ceea ce am zis Eu în rai să mănânce omul și fă-te sfânt, tată, și nu mai sta așa cum stai tu, că vine Domnul la tine cu

sfînții, tată. Învăță-te să primești și să odihnești pe Domnul, că e pribeag și e obosit Domnul tău, fiule scump. O, tu ești poporul venirii Mele când vin de la Tatăl, acum, a doua oară, și pentru aceasta sfînțește-te, și sfânt să fii mereu, poporul Meu. O, nu iubi viața cea trecătoare, și învață să te folosești de ea numai pentru Dumnezeu, iar pentru tine nici un strop să nu iei din ea, că largă este calea cea cu păcat. Dă-te Domnului, căci Domnul S-a dat ție și te-a luat la sân ca să te crească sfânt, poporul Meu. O, iubește, tată, adunarea ta la sărbătorile cerești în grădinile cele sfînțite de Mine, și dor și tot mai dor să-ți fie să vii să te întâlnești cu Mine în cuvânt și în slavă de cuvânt. Nici un fel de deșertăciune și de vorbiri deșarte să nu aduci în grădinile sfînțite de Mine pentru sfinți și pentru Mine și pentru tine cu Mine pe pământ, ci să te aduci pe tine Mie, fiule, și să stai la împodobit, hrănind tu Duhul Meu Cel iubitor de fii curați și sfinți și ascultători, că vreau să iau de peste tine toată durerea, toată rana, toată apăsarea, tată, și să te cuprind apoi în duhul veșniciei, că mult și de prea mult timp aștept să am un popor care să Mă legene în durerile Mele de la om și să Mă mângâie în leagănul iubirii lui de Dumnezeu, așa cum și Eu îl mângâi pe el în leagănul așteptării Mele cu răbdare și cu iubire și cu povață peste el și după el.

Desparte-te de lume, poporul Meu! E vremea, tată. Scoate-o pe ea din inima ta și ia-Mă pe Mine în tine, căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Să nu te temi că-ți este greu cu Mine și cu viața Mea în tine. Teme-te de viața de care tu nu poți să te desparți, căci iată cât te-a însemnat ea pe tine în trup și în duh! O, fă-te locaș al Meu, fiule atât de așteptat de Dumnezeu! Te-am hrănit, tată, cu mare așteptare după tine. Nu vei avea cum să te furișezi de locul tău de lângă Mine atâția ani cât ai mers pe cale cu Mine ascultând glasul Meu de peste tine.

Petrece acum, poporul Meu, în duhul sărbătorii mamei Mele, căci Eu și cerul Meu de sfinți și de îngeri petrecem cu tine, și apoi, spre scursul zilei, te cuprind iarăși în cuvânt, și iarăși te povățuiesc spre Mine, tată. Mama Mea te cuprinde și ea acum, și te mângâie cu duhul ei cel plin de cuvânt și te ajută pentru ascultarea ta de Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **O**, mântuiește, Doamne, poporul Tău, și binecuvintează moștenirea Ta de azi și paște-o pe ea, că Tu ești Păstorașul Cel venit de la Tatăl Savaot ca să înalți un popor spre Tatăl. Amin.

Mângâierea mea de mamă, Fiule, Îți mângâie acum Ființa Ta și trupul Tău cu care iată cum stai, măreț și iubitor, cu chip iubitor în mijlocul poporului Tău cu mine în ziua mea de serbare a unirii trupului meu iarăși lângă trupul Tău cel veșnic, când Tu ai venit și mi-ai îmbrățișat trupul și l-ai suit în văzduh și l-ai făcut veșnic ca și pe al Tău, Fiule al meu. Îți mângâi poporul, Fiule scump, și îi spun lui așa:

Mângâie-L pe Cel ce te mângâie, popor mângâiat de Dumnezeu. O, nu te rușina cu Domnul pe pământ, ci rușinează-te să stai fără Dumnezeu între pământ și cer, iar statul cu Dumnezeu este cu fapta și cu vederea, ca nu cumva inima ta, care ar spune că ea are pe Dumnezeu în ea, să mărturisească ea strâmb când n-ar avea pe Dumnezeu faptă împlinită a inimii tale credincioase. Scoală-te frumos și fă voia Celui ce te cere să fii ca El, căci Domnul este Cel ce-ți grăiește chemându-te de la moarte la viață, de la păcat la sfîntenie, de la vremelnicie la veșnicie pe pământ, căci pământul înnoi-se-va acum din loc în loc, începând de la tine, de la pământul de sub tine, și ocrotit fiind el pentru înnoirea și pentru sfîntirea lui de către cei sfinți de pe el. Amin.

Și acum, Fiul meu Se lasă cu sărbătoarea mea cea plină

de îngeri și de sfinți în grădinile Lui cu tine, și iarăși te vom îmbrățișa apoi în cuvânt la capătul sărbătorii, și va merge după tine apoi duhul învățaturii Lui și te va povățui în pașii tăi pe mai departe cu Domnul Dumnezeuul tău pe pământ între oameni, o, popor al slavei venirii Fiului meu. El, Fiul meu, nu te-a smuls din lume, dar vrea să te așeze în mijlocul oamenilor lumină a Sa pe pământ. O, ascultă glasul Fiului lui Dumnezeu! Acesta este Fiul Tatălui Savaot și Fiul meu Cel Unul născut, iar tu să fii al Lui, și după chipul și asemănarea Lui să te așezi să fii pe pământ, popor al venirii Lui la tine după două mii de ani de la nașterea Sa pe pământ, Om și Dumnezeu desăvârșit între oameni. Amin, amin, amin.

— O, mama Mea, Ne vom așterne apoi cu toată slava zilei tale de serbare înaintea poporului cel hrănit cu mila Noastră de el, mamă. Îl vom îngriji, mamă, ca să aibă el cum să Ne slăvească pe Noi pe pământ prin lucrări cerești, așternute de Noi și de el pe pământ prin mânuțele lui, căci cei ascultători sunt mâinile și picioarele lui Dumnezeu pe pământ, mamă. Le vom da fiilor ascultători de povața Mea, le vom da lor tot sprijinul cel din cer și cel de pe pământ, ca să aibă ei grijă de toate ale Noastre care sunt și care vor fi spre mângâierea celor ce se vor ridica din trupul lor spre Noi ca să fie și ei cu Noi, cerești pe pământ, mamă. Amin.

Iar tu, popor adunat la izvor, bea, tată, cu dor și cu iubire și cu ascultare bea, și schimbă-te la față și la iubire și la inimă; bea și înseninează-ți mersul spre voia Mea în tine pe pământ. O, nu mai fi vremelnic, tată, că am venit la tine cu sânul plin de darurile veșniciei și voiesc pe toate să ți le dau ca să le porți, tată, și vino mereu la izvor ca să te păstoresc, ca să te prime-nesc și ca să-ți dau putere să poți ca Dumnezeu, poporul Meu. Eu te îndulcesc cu toate ale Mele. Adu-Mi și tu alinare, tată, și îndulcește-Mă cu ea, că plâng de dorul tău, poporul Meu cel de demult al Meu. Alipește-te, tată, cu cei mici ai Mei care M-au ascultat cu toată supunerea; și pentru că ei M-au ascultat și M-au ajutat și-Mi ajută sub crucea venirii Mele după om, ascultă-i tu pe ei în vremea aceasta, poporul Meu, căci iată, cu ei voi încheia Eu veacul cel păcătos de pe pământ și cu ei voi deschide porțile veșniciei, căci Eu așa am făgăduit că voi împlini, și sunt adevărat în cuvântul Meu cel de peste tine, poporul Meu, o, poporul Meu cel mângâiat de Dumnezeu, și cu care Eu, Domnul, Mă mângâi venind la el cu slava Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

*

A cum, dacă am hrănit poporul cu cuvântul vieții și dacă l-am slobozit pe el întru ale sale, veghindu-i calea înapoi prin îngeri, fiindcă prin cuvânt și prin îngeri l-am adunat pe el la izvor, hai, copii din porți, hai să ne strângem puterile cele sfinte și să ne așezăm iarăși încă în carte pentru tot lucrul zilei, căci este încă în Mine cuvânt pentru poporul cel hrănit din cer, iar voi să-i trimiteți lui apoi toată hrana zilei, ca să ia el din Duhul Meu și să poată apoi voia Mea cu el pe pământ, fiilor copii. Amin.

— O, Fiule Emanuel, e ziua mea cea de ridi-care la Tine a trupului meu cel sfânt pe scară de îngeri și pe brațele Tale, căci Tu Te porți pe heruvimi, Fiule Doamne. Mă așez lângă Tine cuvânt pentru poporul Tău cel de demult al Tău, și pentru cel de azi și de mâine popor al Tău, ca să dăm noi hrană de viață celor ce iubesc viața lor în Tine și să întărim dorul de viață a Ta în ei, în cei ce cu mult mai puțin se străduiesc prin temerea de Dumnezeu să facă ei

pe cele ale vieții peste viața lor pe pământ. Le spunem lor că viața pe care o au ei ținută de Tine în ei, este timpul când ei trebuie să-și crească și să-și culeagă roadele vieții, roadele Tale în ei, Doamne al vieții. Ei trebuie să învețe de la Tine viața dacă Tu îi hrănești pe ei cu învățătura vieții, și trebuie să învețe pe dinafară cu mintea și cu inima lor că Tu ești blând și smerit cu inima, Doamne și Fiule al meu. Cel blând și smerit cu inima este cel mulțumit, iar cel mulțumit este cel plin de Tine, și cel plin de Tine Te arată pe Tine pe pământ între oameni blând și smerit cu inima, și se face unul ca acela fereastra Ta, prin care Tu Te vezi cu oamenii pe pământ, făcându-le lor bine, Doamne blând, căci cu blândețe fără de margini cuvintezi Tu cuvântul vieții peste cei ce Te ascultă ca niște fii ai Tăi, și peste cei ce ascultă să facă voia Ta atât cât le rămâne lor să facă din toate voile lor pentru viața lor pe pământ. O, așa a fost poporul Tău cel de demult al Tău, care n-a stat la făcut după viața Ta, după placul Tău, ca un popor chemat și ales și credincios acum, la venirea Ta iarăși de la Tatăl la om ca să-Ți pregătești cea cu slavă văzută venirea Ta apoi, precum scrie despre ea în Scripturile venirii Tale, când toate neamurile care vor fi atunci pe pământ se vor plânge văzând înfricoșata Ta slavă, căci vei fi învăluit în haina judecății fapturii, și oamenii vor muri de frică văzând venirea Fiului Omului cu putere și cu slavă multă, dar fiii cei crescuți cu hrana cuvântului Tău, ascultători de Tine întru toate, Te vor asculta și atunci când Tu le vei zice lor: *«Veniți, copii binecuvântați ai Tatălui Meu, căci voi M-ați iubit întru toate câte Eu am suferit sau am fost lipsit, și pe toate Mi le-ați împlinit ca să am și ca să pot fi pe pământ prin iubirea voastră și prin voia Mea în voi zi după zi, până la venirea Mea cu putere și cu slavă multă, căci slava Mea e slavă ca a Unui Dumnezeu adevărat ce sunt»*. Amin.

O, în ziua mea de serbare întru sfinții Tăi, dau să Te mângâi pe Tine, Dumnezeule îndurerat, că adânc Te doare rana cea de la poporul Tău cel de demult al Tău și care a părăsit împlinirea Ta cea pentru slava Ta în fiul cel hrănit din gura Ta prin trâmbița Ta Verginica, cea care ca și Tine plânge și așteaptă venirea înapoi a poporului Tău cu care ai petrecut pe pământ cu cuvântul gurii Tale în mijlocul lui în vremea ei de pe pământ. Te mângâi, Copil îndurerat, căci omul care știe despre Tine și nu Te crește în el și nu Te slăvește în el apoi, Îți face Ție rană cu ne iubirea lui, cu nevegherea lui pentru viața și pentru fața Ta în el, Doamne al răbdării și al așteptării. Tu îl tot chemi la sânul Tău pe cel căzut din slava venirii Tale la om, dar el venind, nu vine, căci ca să vină iarăși la sânul Tău poporul, aceasta înseamnă să asculte de Tine cel ce vine ca să fie iar al Tău. O, nu mai plânge, nu mai plânge cu atâta jale, Dumnezeule duios și Fiule al meu, căci Tu ești Cel ce ai spus că tot ce este cu neputință omului, poți Tu, Stăpâne și Doamne al puterilor în cer și pe pământ, și poți ca un Dumnezeu adevărat ce ești. Omul Îți stă împotrivă, dar Tu nu faci tot așa cu el, ci, din contra, îi ajuți lui puțința ca să poată el ca Tine sau măcar să nu mai poată ca el, Doamne și Fiule al meu. O, așa ai făcut Tu cu tânărul cel bogat, care nu putea să lase slava celor pământești și avutul lui cel mult, și pentru mântuirea lui cea de veci l-ai dus pe el în lipsuri mari și în neputință, ca să vadă el cu inima lui cea căutătoare după Dumnezeul vieții veșnice, să vadă el deșertăciunea vieții pământești și să se bucure o clipă de libertatea lui de cele vremelnice și de unirea cu Tine apoi a voii și a doririi lui, ca să-l unești Tu așa cu Tine, și nu cum voia el, plin de bogății, care sunt gunoi și neagoniseală pentru viața cea de veci, căci împărăția Ta și a fiilor ei nu este din lumea aceasta, și așa i-ai învățat Tu pe cei ce auzeau de la Tine cuvânt al vieții veșnice

peste ei, Doamne Care dai viață celor ce știu să se lepede de sine pentru viața Ta în ei pe pământ, și apoi în sânul Tău.

Dau să mă apropii cu glasul meu de mamă a Ta și să-Ți îmbrățișez în duhul învățaturii vieții pe poporul cel adunat azi lângă noi la izvor și să Te mângâi în rana Ta, Fiule rănit de dor după poporul Tău cel hrănit cu hrana vieții. Dă-mi, Fiule scump, să fac voia Ta peste poporul Tău. Amin.

— **F**ie, mamă, voia Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh prin voia ta peste poporul cel venit la izvor! Amin.

— **O**, popor atâta vreme purtat pe aripi de cuvânt! Dumnezeu Cuvântul te-a purtat pe tine pe aripi de cuvânt ca să te aibă al Lui și să-L ai tu pe El Domn și Dumnezeu al tău și să Se arate cu tine lumii necredincioase voii Lui întru ea, căci lumea are voia ei, în care nu încap voia lui Dumnezeu. O, adu-I tu bucuria cea deplină Fiului meu, Care te cheamă iarăși la El pentru voia Lui în tine. Îți amintesc cum îți proorocea Fiul meu că într-o zi dragostea ta de El te va da de gol că ești creștin, că ești copilul Lui după chipul Lui, și îți spun ție cuvânt de învățătură de viață veșnică peste tine, îți spun că urât este bărbatul care-și rade chipul cel așezat de Dumnezeu pe fața omului, căci Domnul l-a făcut pe om după chipul Său cel prea frumos. În ziua aceasta de învățătură la izvor, S-a așezat Fiul meu cu duhul învățaturii Sale în fiii Lui cei din porți ca să-ți dea din Domnul povață de iubire și de viață a Domnului peste tine și peste chipul tău, popor de demult. O, vino înapoi, o, nu mai sta așa, popor al învățaturii cerești, nu mai sta, fiule, înaintea Domnului fără asemănarea chipului Lui pe chipul tău, căci acum dragostea ta poate să arate din tine că ești copilul Lui, că ești creștin, fiule. O, nu te mai împotrivi tu, cel ce ai fost învățat și așteptat de Dumnezeu, căci dacă azi tu te rușinezi între oameni cu chipul cel slăvit pe care l-a făcut Domnul pentru om, rușinat vei sta înaintea Lui și a îngerilor Lui la întâlnirea ta cu El față către față, și nu ți-ar fi durerea o zi, ci veșnică ți-ar fi, iar rușinea tot la fel, căci așa soartă de veci are cel ce se rușinează cu Dumnezeu înaintea oamenilor trecători pe pământ și în cer, căci cine trăiește trecător pe pământ, tot așa va fi și în cer.

O, popor strigat de Domnul iarăși la viață! Adu-ți aminte de toate cuvintele Lui de peste tine și vezi ce faci cu viața ta, căci Domnul te așteaptă. O, popor căzut de pe cale, rău e fără călăuză pe pământ, rău e prin noapte fără zi peste ea mereu, dar tu nu mai știi că viața fără călăuză e scrisă de diavolul cel vrăjmaș ție și lui Dumnezeu. Te-a povățuit Domnul să vii să ștergi de la fața Lui păcatele tale, păcatele împotrivirii tale, păcatele despărțirii tale de voia lui Dumnezeu, și pe cele dintre tine și fratele tău săvârșite și despărțitoare de frați, căci cine nu are frați în Domnul pe pământ, acela nu mai are nici un fel de avere pentru vecii, fiindcă un popor credincios și unit sub brațul Domnului e cea mai mare comoară de pe pământ și din cer, cea mai mare avuție pe care o poate avea omul credincios pe pământ, și apoi în cer, cea mai mare slavă a omului pe pământ, fiule. Poporul cel credincios după voia Domnului pe pământ este cununa de slavă a Domnului, este coroana slavei Domnului pe pământ între oameni, iar cel ce se rușinează pe pământ cu așa avere, acela este om fără minte, om fără mers, fără chip și fără frumusețe între oameni. Dar tu adu-ți aminte de toate cuvintele Domnului și trezește-ți iubirea și hai să faci ca Domnul, căci tu ești scris în cer că a vorbit mulți ani cu tine Domnul și că mult te-a învățat să crezi cuvântul Lui și să-l faci împlinit peste tine la vremea împlinirilor toate, și iată vremea aceea când nimeni nu-ți mai pune ție stavilă să poți ca Domnul pe pământ.

Ca și Fiul meu și Dumnezeuul tău, tot la fel te învăț și eu, căci sunt mamă miloasă de fii. Întoarce-te să fii copil ascultător, popor de demult, și uită-te în cartea Lui cea de cincizeci de ani, și pe ale cărei trepte vrea Domnul să te ridice pe treapta mării Lui, și vezi în carte că te-a învățat să-ți faci ție și Lui rai în casa și în curtea ta, și să se apropie îngerii la mirosuri sfinte de flori fel de fel la frumusețe și la miros, iar tu să fii cel binecuvântat de El pentru ascultarea ta în casa ta de pe pământ. O, nu mai călca cu viața ta de pe pământ poruncile lui Dumnezeu, poruncile vieții, fiule. Tu ești popor învățat de Dumnezeu. Ascultă de El, și nu de tine, fiule, și nu de fiii tăi, ci învață-i pe ei ascultarea de Dumnezeu, ca să poți și tu asculta de Dumnezeu apoi. O, de ce nu spui tu copiilor tăi drumul tău cu Dumnezeu atâta vreme? De ce ascunzi tu de fiii tăi glasul Domnului de peste tine, petrecerea ta cu Domnul atâta vreme pe pământ? O, fiii tăi n-ar fi fost atât de lumești acum dacă tu zi după zi mai mult L-ai fi ținut mare în tine pe Domnul înaintea fiilor tăi. Să știi, fiule hrănit din cer, să știi că nu mai e mult, un picuț mai este și te vor judeca fiii tăi și te vor numi tată nemilos de fii și îi vei vedea plângând amar și te vei rușina și vei plânge cu nemângâiat suspin că ți-a fost nepăsarea așa de mare și că ți-a fost rușine cu Dumnezeu pe pământ. Sunt mamă miloasă de sufletele celor ce au fost hrăniți Fiului meu cu laptele cuvântului ieșit din gura Lui ca să te aibă pe tine popor al Lui pentru venirea Lui și pentru cerul Lui de sfinți. Te povățuiesc spre înviere. Dă-I Fiului meu mâna ca să te scoale din zeama ta. Ai rămas cu păcatul și n-ai voit să rămâi cu Fiul meu. O, dă-te Lui acum, când iarăși El te cheamă! Și dacă voiești să poți așa, nu mai păcătui, căci păcatul îți întunecă frica de Dumnezeu și ridicarea ta din păcat. O, nu mai păcătui, nu mai ucide vietate ca să-i mănânci trupul, căci Dumnezeu când a făcut omul, i-a dat altfel să mănânce, dar omul s-a așezat din părinți spre păcat și nu se mai scoală. O, scoală-te, că Se apleacă Fiul meu până spre tine iar! Cei ce au fost cu răul Său de cuvânt și nu mai stau acum lângă El cu ascultarea cea pentru sfințenie, aceia nu au altă cale spre Fiul meu decât întoarcerea la El și la răul învățaturii Lui, cel plin de viață veșnică în el. Sunt mama milei cea pentru om. Învață-te să citești în carte și să poți pentru Domnul Dumnezeuul tău și pentru tine, popor de demult al Domnului, copile rătăcit de la pieptul Fiului meu, Mântuitorul tău. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă a Mea dulce, Îmi strigi fiii cei rătăciți de la dragostea Mea, de la pieptul Meu duios după ei. O, mamă, e mai tare omul decât Mine, mamă. Cel ce nu ascultă de povața Mea de peste el, e mai tare decât Mine, mamă. Iată de ce plâng Eu cu atâta jale, mama Mea. O, câtă învățătură le-am dat, mamă. Mă uit la copiii celor ce au fost pe cale cu Mine la începutul și la mijlocul celor cincizeci de ani de cuvânt acum, și Mă podidesc lacrimi pline de rușine înaintea vrăjmașului Meu și al lor, diavolul, mamă. Iată ce copii au cei care au mers cu Mine pe cale cântând sau plângând atâția ani, mamă, după cum era bucuria Mea de la ei, sau jalea Mea de la omul cel lumesc, care Mă ține pe cruce ca să păcătuiască el, mamă!

O, popor mititel la credință, dacă tu n-ai fi părăsit duhul credinței cea pentru venirea Mea cuvânt de învățătură la tine, n-ar fi ajuns nici fiii tăi fii ai lumii. Adu-ți aminte cum mergeai tu cu Mine pe cale și uită-te la fiii tăi cum merg, și nu mai sta din plâns pentru răspunsul care-l vei răspunde înaintea Mea pentru pașii fiilor tăi, pe care nu i-ai mai povățuit cu viața ta cerească înaintea lor și cu rugăciunea ta fierbinte pentru ei înaintea Mea. O, cât râde de tine satana! O, cât Mă doare că

nu te întorci la Mine așa cum Eu te aștept să fii acum, când Eu, Domnul, Îmi așez pe pământ fața cea văzută a lucrării Mele cu tine cincizeci de ani, poporul Meu cel de demult al Meu! O, tată, te adun mereu, te strig adesea la izvor și te hrănesc și te îndemn, dar tu ești mititel și rece de dragoste acum, când Eu trebuia să te am mare lângă Mine. O, cum să fac cu tine să te temi de Dumnezeu și să-L urmezi cu dor și cu ascultare, fiule? Eu, Domnul, pot să întăresc peste tine unealtă de trezire și de curățire ca să nu mai stai în păcat și în neîmplinirea cuvântului Meu de peste tine, poporul Meu.

Eu, Domnul, voi cerceta acum pe tot fiul care a iubit calea Mea cu el pe pământ atâta vreme în vremea aceasta, și voi lucra cu toate puterile cerești pentru ridicarea sau pentru curățirea lui de păcat și de neascultare, acum, când diavolul Mă îndurerează adânc, arătându-Mi-i pe cei hrăniți de Mine și despărțiți acum de la pieptul Meu pentru ca să facă ei faptele trupului, ei și fiii lor, care, iată-i, nu mai au nici credință, nici rușine, nici port cuvios, nici sărbătoare, nici cruce, nici hrană din cer, nici țară, nici neam sfânt, nici rugăciune pentru iertarea păcatelor lor, căci viața lor cea cu păcat în ea le-a stricat mintea și le-a învăluit inima în mreaja lui cea înșelătoare peste om.

Plâng după tine, poporul Meu de demult al Meu. Te strig, tată, mereu, ca să-ți dau învierea. Dă-Mi mâna ca să te scoli și ca să nu mai cazi iar! Deschide cartea Mea cu tine și vezi în ea ce înseamnă sculare. Bucură-te cu Mine, tată, ca să-ți piară din inimă bucuria cea străină de Dumnezeu. Vino la izvor și cere apă și cere putere sfântă peste tine, fiule, căci Eu am fii scumpi la gura izvorului Meu, și ei îți vor împărți ție viață și putere, tată, dacă vii ca să iei. O, vino și învață scularea ta și viața Mea în viața ta, poporul Meu care M-ai umplut de dor după tine, tată. O, scoate de la tine neîmplinirea, că Eu vin curând cu toate ale sfînțeniei Mele ca să le așez pe pământ, iar pe tine voiesc să te găsesc primenit și împodobit pentru cele ce vor rămâne, tată. Adu-ți aminte cu dor de viața cuvântului Meu de peste tine și vino iar să fii cu Mine și dă-Mi iar loc în tine și iartă-Mă de durerea Mea cea multă de la tine, că Mă doare, tată, de la tine, și tu nu Mă mai ierți ca să Mă scoți de sub durere. O, nu Mă mai ține sub durere; vindecă-Mă, fiule, ia de pe Mine această povară! Să ne iubim unul pe altul, tată. Amin.

Acum, pace ție de la Mine, poporul Meu cel de demult al Meu; pace ție dacă vei ști să înțelegi ce înseamnă pacea dintre Mine și tine! Ia pe tine chipul și asemănarea Mea și a mamei Mele, care te cheamă ca și Mine de dulce sub cortul împăcării, fiule. Mă apropii tot mai cu putere de arătarea slavei chipului Meu înaintea neamurilor de pe pământ, care nu veghează pentru venirea Mea și care se vor plânge atunci cu jale fără mângâiere, văzându-Mă venind, așa cum am făgăduit că voi veni arătându-Mă venind. Amin.

O, ascultă glasul Meu de chemare, poporul Meu cel de demult al Meu. Vino, tată, să așez în tine voia Mea ca și în cer și așează-ți gospodăria ta în viață de rai. Fă rai în curtea și în casa ta pentru tine și pentru Mine și pentru sfinți, tată. O, Eu nu te voi lua ca pe unul care n-ai știut, și de aceea te voi cerceta acum, și voi lucra ajutat de puterile cerești pentru ridicarea ta spre voia Mea cea dulce, care te cheamă sub ea, sau pentru curățirea ta de păcat și de neascultare, acum, când diavolul, vrăjmașul Meu și al tău, Mă îndurerează adânc, arătându-Mi-i pe cei despărțiți de la pieptul Meu și care odinioară erau poporul Meu.

Te-am hrănit și te-am adăpat azi la masa Mea și la izvorul Meu în zi de sărbătoare pentru mama Mea, poporul Meu. O, scoală-te, tată, scoală-te, ca să fii tu mângâierea Mea, așa

cum atâta vreme a despărțirii tale de Mine ai fost durerea Mea. Acum scoală-te și dă-Mi iertare de sub durere și ia-Mă să-ți fiu Domnul învierii tale, să-ți fiu iarăși Domnul Dumnezeuul tău, și apoi să fiu Domnul iubirii tale cea pentru Mine, iubire înnoită de Mine, înnoită iar, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2007

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Învățăture pentru umilință și pocăință. Biserica neamului român își doarme somnul lepădării de credință.

Sunt Domnul slavei. Deschideți-Mi, copii veghetori în porți! Intru cuvânt în carte pentru poporul Meu ca să-l povățuiesc pe el să aibă grijă de mărirea Mea în mijlocul lui, căci Eu sunt Domnul măririlor cerești, fiilor copii. Vă întăresc puterea nădejdi în bine, ca să vă am și în ziua aceasta de sărbătoare punte a Mea spre poporul Meu de azi. Vreau, tată, să-Mi învăț poporul să-Mi dea Mie mărirea toată, iar el să învețe să stea sub ea, dar mai presus de aceasta să învețe el să-i fiu Eu lui Stăpân, în toate ale lui să-i fiu Stăpân, căci dacă Eu nu-i sunt Stăpân în toate ale lui, el nu va ajunge să fie stăpânit de toate ale Mele pentru el ca să se teamă de el duhul cel potrivnic lui Dumnezeu; ba, din contra, va ajunge în suspin unul ca acela.

O, popor micuț al Meu de azi, e sărbătoare în cer, tată. Dau să cobor cu sărbătoarea de azi și la tine, și iată, Îmi întăresc porțile ca să pot să vin, și am venit. Și acum te povățuiesc să ai grijă de mărirea Mea în mijlocul tău, că dacă tu nu faci așa, duhul cel potrivnic te împinge să-ți cauți mărirea ta între frați, iar aceasta aduce lacrimi și deznădejde apoi în sufletul tău, tată. Mai mereu Eu te povățuiesc să Mă privești pe Mine, ca să poți fi blând și smerit cu inima, tată, că dacă nu privești mereu spre Mine, tu uiți să fii așa cum Eu te vreau. Nu-ți cer nimic greu, decât să fii după chipul și asemănarea Mea, tată, ca nu cumva să te împingă duhul cel potrivnic să calci peste mărirea Mea și s-o cauți pe a ta.

O, ce bine îți este ție să iubești să fii mic, tată, ce bine, poporul Meu! Mulți au plecat din mărirea lor de pe pământ ca să se facă sfinți, ca să se facă mici, poporul Meu, căci cel ce nu stă mic, nu Mă are pe Mine de Dumnezeu al său, de Stăpân al său pe pământ, căci Eu dacă am popor pe pământ, am și vase în mijlocul lui, vase purtătoare de Dumnezeu, prin care Eu cârmuiesc cu mărirea Mea în mijlocul lui. Și dacă Eu vin să-ți spun acum să ai grijă de mărirea Mea în mijlocul tău, asta înseamnă că te învăț să știi cum să am Eu grijă de tine, cum să stai sub mărirea Mea, ca să fii ocrotit, poporul Meu. Duhul cel potrivnic te împinge mereu să nu poți așa, și te îndeamnă să fii pretențios, și apoi nemulțumit, și iată, așa își face el cuib în mijlocul tău, aducându-ți zdrobirea păcii și ție, și Mie, tată. Adu-ți aminte de regele Irod, care, pentru slăbiciunea lui cea din fire și apoi cea prin femeie, a călcat în el mărirea lui Dumnezeu și și-a iubit mărirea lui, iar când duhul cel potrivnic Mie l-a prins în laț prin făgăduința cea rea, pusă în gura lui, regele a văzut atunci ce a făcut, și a suspinat adânc, dar făgăduința gurii lui, odată făcută, a fost adusă la îndeplinire și a fost atunci tăiat de pe umeri capul purtătorului de Dumnezeu, capul lui Ioan Botezătorul.

E sărbătoare de durere această zi de sărbătoare, poporul Meu. Omul creștin se oprește din lucrul său în ziua aceasta, spre aducere-aminte a zilei când mărirea Mea din cel purtător de Dumnezeu și de cuvântul lui Dumnezeu peste poporul lui

Dumnezeu a fost zdrobită și culcată la pământ de mărirea omului. Irod, regele lui Israel, lăsându-și spre slăbiciune sufletul său, așa a uitat el de mărirea lui Dumnezeu și așa s-a lăsat el spre fărâdelege și așa a adus el rușine și defăimare numelui Meu cel sfânt, aducând durere și teamă peste cei sfinți ai Mei pe pământ, peste ucenicii lui Ioan Botezătorul și peste toți cei care se purtau după Mine spre mărirea Mea peste ei ca să le fiu lor Învățător și Mântuitor.

O, poporul Meu de azi, învață, tată, de la Mine, că Eu stau cu duhul învățaturii Mele peste tine. Ia numai de la Mine, iar de la tine să nu iei cu nici un chip povață peste tine, că dacă dai să nu asculți aceasta, ajungi în suspin, fiule, și iată, mulți din cei ce n-au ascultat așa, au fost trași din staulul Meu, iar duhul cel potrivit îi îndeamnă să arunce în urmă în purtătorii Mei vina pentru nestatura și apoi pentru nestatornicia lor pe calea venirii Mele pe pământ la om. O, n-ai să vezi niciodată, tată, n-ai să vezi creștin care poate ca el și nu ca Mine, n-ai să vezi să poată el să fie creștin pe placul Meu dacă el se trage în lături prin nemulțumirea sa, căci niciodată nemulțumirea omului n-a fost purtată spre Mine de îngeri, ci a fost purtată de diavoli spre plata duhului îngâmfării omenești, spre lepădarea de Dumnezeu a omului care știe de la Mine voia Mea și, apoi, clătinându-se, se prăbușește prin însăși mintea sa, și unul ca acela ajunge apoi în suspin. O, poporul Meu, abia poți tu, tată, să stai în mâna Mea, în sânul Meu când Eu te țin mereu de mână în staulul Meu cel ocrotitor de fii, dară să mai stea în Mine cel care, nemulțumit fiind, găsește cale înapoi și se desparte de trupul Meu, de trupul bisericii Mele, tată! O, acela cade și tot cade în gol, și cade pentru că n-a iubit mărirea Mea peste mărirea lui, căci cel ce vine la Mine și bate ca să-l primesc pe el, și nu învață apoi scara mării, acela își face el scară spre Mine, dar scara lui nu-l ține pe ea, ci îl cade pe el, tată.

Cu lacrimi de tată duios după fii te învăț, poporul Meu, să cauți întru toate să-ți fiu Stăpân, să-ți fiu Părinte, să-ți priveghez, tată, mintea și inima în toate, toate ale minții și ale inimii tale, căci duhul cel potrivit poate oricând prin fața lui vicleană să te dezbrace pe tine de Dumnezeu și să te aducă în vină, și apoi să vină la Mine cu vina ta și să te scrie împotrivor lui Dumnezeu, tată, iar dacă n-ai să te lași apoi cuprins de duhul pocăinței, nu știi și nu poți, și ajungi în suspin, tată, și ajungi în nepăsare, și aceasta este plata cea grea, chiar dacă tu zici că-ți este bine așa, dar acest bine puțin este chiar duhul rău, care a zdrobit în tine scaunul mării Mele, locul pe care Eu stăteam când te povățuiam cu viața, tată, căci viața nu este împlinirea ei cea cu trupul, ci este Duhul lui Dumnezeu, duhul ascultării, duhul care crede ca Dumnezeu în om. Amin.

În ziua aceasta de durere, tot cerul de sfinți și de îngeri aduce mărirea purtătorului de Dumnezeu Ioan Botezătorul, cel care striga cu glas de jale să se lase omul de păcate și să vină spre împărăția lui Dumnezeu, să vină spre Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii, învățând și iar învățând pe om calea împărătească, mărirea lui Dumnezeu peste om, Dumnezeu Stăpân peste cei ce Îl iubesc pe El, ascultând de la El și împlinind așa. Amin, amin, amin.

— **T**u, Doamne, vezi cum stau ca să-mi dai intrare în cartea Ta cu poporul Tău, Doamne. Îl povățuiesc și eu pe el, în numele Tău îl povățuiesc, ca să fiu mărturisitor al venirii Tale, Doamne. Amin.

Eu, Ioan Botezătorul, strig la tine, popor al venirii Domnului acum pe pământ cuvânt la om. O, pocăiește-te de toate câte nu seamănă cu Dumnezeu și ferește-te de duhul deșertăciunii, fiule, că acest duh viclean lucrează în alt fel peste fiii

lui Dumnezeu decât în felul în care lucrează el peste fiii deșertăciunii omenești, dar tu să stai sub mărirea Domnului, sub povața Lui de peste tine, sub Duhul Lui, căci grea e vremea în care tu lucrezi acum cu Domnul pe pământ. Cel ce se bizuie pe sine pe calea lui cu Domnul acum, acela nu are în el duhul pocăinței, duhul trăirii sfinte cu duhul și cu trupul, căci trăirea sfântă varsă din ea în lături mari bunătăți cerești peste om, mari daruri mântuitoare peste cei ce încă nu văd nimic din cele ale împărăției lui Dumnezeu cu omul.

O, fiule care auzi și știi lucrarea cea de azi a Domnului cu omul! Învață de la Stăpânul tău să știi să fii fiul lui Dumnezeu, căci aceasta este lucrare grea și anevoioasă, nu este ușoară, ci este cu mare trăire ca să nu pieri din ea, căci duhul deșertăciunii te face să nu vezi păcatul ca păcat, și apoi te învinuiește, și apoi te ia de sub duhul mării lui Dumnezeu și te face potrivit Domnului, și te face să nu vezi aceasta, așa cum nici Irod n-a văzut și n-a știut unde îl conduce duhul deșertăciunii, duhul slăbiciunilor omenești. Să știi, popor învățat din cer, că dacă omul nu ascultă de Dumnezeu atât cât Domnul îl învață pe el, acela este om potrivit lui Dumnezeu și îl părăsește pe el duhul pocăinței. Fă-ți rost în toată vremea de duh treaz, de duhul pocăinței, fiule, și stai sub duhul purtătorilor de Dumnezeu, măi fiule. Orice ești, oricine ești, nu iubi mărirea ta, căci dacă iubești așa, nu vei ști ce este aplecarea sub lucrările mării cerești și nu vei semăna cu Stăpânul meu și al tău, Care Și-a aplecat capul și trupul sub mâna mea cea botezătoare, ca un Dumnezeu blând și smerit cu inima, ca Unul Care pe toate le stăpânește în cer și pe pământ prin smerenia Sa.

Apleacă-te, popor povățuit de Dumnezeu, apleacă-te spre mărirea Domnului, ca să-ți fie El Stăpân și ca să fii tu fiul lui Dumnezeu pe pământ, fiu păzit de puterile cerești, care păzesc sub cortul Domnului pe toți cei ce se apleacă, înăuntrul și în afara lor, lucrărilor mării lui Dumnezeu peste cei blânzi și smeriți cu inima, după chipul și asemănarea Stăpânului a toate, Mielul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu! Ioan Botezătorul te îndeamnă și-ți întărește lucrarea ta de fiu al lui Dumnezeu, blând și smerit cu inima așa cum sunt Eu înaintea Tatălui și înaintea omului. Tu ești biserica Mea cea de azi, și voiesc să pot prin ea peste pământ prin mărirea Mea. Te-am înființat pe pământ ca să nu rămân fără biserică înaintea Mea, căci am privit și am tot privit cu durere și am văzut prăbușirea bisericii care-și zice a Mea, și de atunci Eu, Domnul, Îmi zidesc un popor și-Mi aleg din el mereu ca să-Mi fac trup de biserică peste pământ și să am casă la venirea Mea.

Iată, privesc peste prăbușirea bisericii care-și zice a Mea. Neamul român dă să-și pună cap bisericii lui, care nu mai are cap, zice el, dar Duhul Meu Cel Sfânt stă departe de sfatul cel omenesc care se adună acum să pună cap peste biserica neamului român. Duhul deșertăciunii mării omenești, acesta este duhul cel ce se zbate să biruiască acum, să biruiască și să cârmuiască biserica neamului român.

O, neam român, cum de uiți tu, tată, atât de mult că Duhul Sfânt este curat și că nu Se poate amesteca în duhul deșertăciunii mării omenești și lumești, tată? O, ce adânc dormi, neam român! Eu, Domnul, încerc să te trezesc, dar tu dormi somnul nepăsării de suflet, dormi somnul lepădării de credință, și iată cum te dezbracă de cămășuță omul viclean, omul slavei deșarte, care-și învelește rușinea cu haină de om sfânt! Cel ce încă te mai ținea cu un fir mic spre nepierzarea ta, acela a fost trimis la Mine de cei ce azi se bat în fața ta pentru scaun de slavă, pentru cârmaci peste biserica ta. Iată, ești

fără Dumnezeu și tu nu știi, și tu nu crezi când Eu, Domnul, îți spun aceasta de la gura izvorului vieții, care curge din tronul Meu în mijlocul tău, neam român. A venit demult peste tine păcatul lepădării de credință, tată, și iată, acum voiește să ia chipul cel binefăcător ție. Tu de la Mine n-ai luat ca să crezi cuvântul Meu cel de trezire, dar Eu am venit și te-am învățat din vreme, că n-am voit și nu voiesc să te las să fii luat de la fața Mea, neam român. Eu stau în mijlocul tău și te strig și te povățuiesc să te scoli și să ridici mâinile în sus, la Domnul Dumnezeuul tău, căci Eu, Domnul, dau să-Mi fac loc cu Duhul Sfânt Mângâietorul peste credința ta și să te trezesc ca să vezi cum te strig la pocăință din mijlocul bisericii Mele, zidită de cuvântul Meu în mijlocul tău, căci cuvântul Meu o crește pe ea, și ea este. Tu ești supus acum celor rățacitori de Duh Sfânt, Care este Duhul bisericii Mele. O, dar nu te teme, neam român; Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți fac trezirea și strigarea, și vei vedea în zilele ce vin că biserica din tine se duce spre pieirea ei, iar Eu îți deschid ție ca să vii și ca să ai tată pe Dumnezeu, Care grăiește din mijlocul tău ție cu Duhul învățaturii vieții veșnice, Care este Duhul Meu, Duhul bisericii lui Iisus Hristos, Salvatorul tău. Cei mari, cei drepti, cei învățați în mijlocul tău, îți zic aceștia că sunt pentru tine, dar Cel drept Eu sunt, iar omul este mincinos.

Îți voi scrie epistolă de înviere, neam român, și Mă voi coborî cu ea la tine și voi da să te cuprind în mantia Mea, căci tu ești fără păstor, țara Mea, și milă Mi-e de tine, tată, căci ești a Mea, ești țara Mea de azi, iar Eu te voi păstori ca un Păstor milos și nu te voi lăsa. Amin.

O, popor mititel al cuvântului venirii Mele! Stai, tată, numai sub învățătura Mea, că iată, vremea cea grea de azi ia la vale pe apă pe tot omul care s-a numit casa Mea, biserica Mea în neamul român fără să stea ea în Duhul Meu Cel din cer pe pământ.

O, copii din porți, scrieți, tată, toate câte vin de la Mine pe pământ în cartea Mea cu poporul Meu de azi. Avem de scris epistole, tată, înăuntrul poporului Meu și în afara lui, peste neamul român. Voiesc să vă întăresc pacea, că este lucru mult, fiilor copii. Voi sunteți mereu, mereu supuși încercărilor și temerii, fiilor copii. O, nădăjduiți spre Mine, tată, căci voi sunteți mici. Strigați-Mă să vin și să le spun la toate furtunile care vin fără veste peste voi ca să vă umple de teamă, să le spun să tacă și să nu mai bată, și să puteți voi fi cărarea Mea din cer pe pământ, că am de dat epistole acolo unde văd Eu că e de pus cuvântul Meu cel drept, care poate când voi din partea Mea nu puteți ca soli ai Mei, fiilor copii. O, pace vouă, tată! Întăresc în voi și în mijlocul poporului Meu duhul păcii. Mângâierea Mea o las peste voi cu multul ca să simțiți lucrarea ei. Strângeți-vă sub duhul păcii, plângeți cu cei ce plâng ca și voi, că vremea e grea și dinăuntrul și din afara poporului Meu, și voi plângeți, fiilor, iar Eu sunt Cel ce vă ocrotesc pe voi cu mare milă, lucrând cu voi lucrarea Mea peste pământ, lucrând și așteptând și nădăjduind în voi, Eu, Domnul, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2007

Epistola Domnului peste biserica neamului român

Biserica neamului român își vinde rochița pe bani și pe slavă ome-nească. Mărturisire de dincolo de mormânt: olograful patriarhului Teoctist, după patruzeci de zile de la trecerea lui cu trupul.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, în acest nume coboară Cuvântul lui Dumnezeu peste turma bisericii neamului român. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Am loc pregătit de Mine, de deasupra căruia glasul Meu de Păstor cuvintează, iar locul acesta este în mijlocul neamului român, din care Mi-am ridicat un popor ucenic, lucrător cu Mine în zilele acestea peste via Mea, peste sufletul neamului român, la care Eu am coborât iarăși de la Tatăl pe pământ la om, și sunt învăluit în cuvânt. Amin.

Mâna Mea dumnezeiască ține acum în ea mânuța care-Mi scrie olograful cel pentru turma bisericii neamului român, iar glasul Meu umple de cuvânt grădina în care cobor ca să se scrie cuvântul Meu.

Te îmbrățișez în cuvânt, neam român, turmă aleasă pentru ca să vin Eu, Domnul, în mijlocul tău și să Mă fac cuvânt, acum, la sfârșit de timp. Nu pot să trec peste durerea ta, chiar dacă tu nu știi că o ai, căci cel ce doarme față de Mine, nu-și simte boala și durerea care Mă îndurerează pe Mine de la el. Tu ești sub durerea pe care nu știi că o ai, dar pentru că în curând o vei simți, Mă apropii să te mângâi și să-ți spun că se bucură în numele tău cei ce singuri, unii pe alții, fără de Mine se așează peste tine ca să-ți facă ție bine, zic ei, dar lor nu le e de tine, tată, ci le e doar de ei și de slava lor, pentru că ei uită că deasupra a toate cele omenești ale lor stă Dumnezeu priveghind și judecându-le pe toate ca Dumnezeu, și nu ca omul, căci iată, omul care-și zice slujitor, și mai-mare peste slujitori în numele Meu peste tine, face păcat asupra ta, cum că veghează pentru tine și peste tine, dar cei ce s-au așezat și se tot așează mai-mari peste tine ca să te păstorească, zic ei, nici pe ei înșiși nu se pot ocroti de cele ce vor veni peste tine și peste ei pentru păcatul lepădării de credința cea de la sfinți, căci biserica cea care trebuia să rămână portretul Meu între cei ce pe pământ se numesc pe ei înșiși ai lui Dumnezeu, nu mai este ea cu rochița curată, și iată, și-a vândut și își vinde rochița pe bani și pe slavă omenească, și aceasta prin cei mari de peste ea, tată.

Te strâng la pieptul Meu duios de Păstor din cer venit la tine, turmă a neamului român, căci te cuprinde de peste tot și tot mai mult urâciunea pustiirii, precum proorocii Scripturii au proorocit despre urâciunea pustiirii care iată unde-și lărgeste locul! Tu ești aproape vândută, tată, și tu nu știi, turmă a neamului român. Au venit și s-au așezat în numele tău și peste tine oameni îmbrăcați în cuvânt și în haină de om sfânt, și nu sunt de la Mine aceștia, și sunt de la oameni, tată, că nu așa se așează peste turmă un cioban pentru ea, o, nu așa, tată!

Iată ce lacrimi de jale curg acum înaintea tronului Meu pentru viața ta, turmă robită de cei ce te mint pe tine că sunt de la Mine peste tine! Suspină cu jale cel ce a fost peste tine patriarh până acum, căci i-a fost firul vieții tăiat de cei lacomi de slavă și de scaun înalt de păstor, iar pentru trimiterea lui fără voia Mea la Mine, am trecut multe păcate de-ale lui la cei ce i-au tăiat lui partea vieții trupesti ca să domnească ei, și iată, domnesc, și încă se așează să domnească pe scaune tot mai înalte, dându-și unii altora slavă pentru slavă. Dar deschide-ți tu urechea, turmă a neamului român, ca să auzi duhul celui ce grăiește cu Mine înaintea tronului Meu, acum, când Eu, Domnul, sunt plin de suspin și de jale pentru viața ta, durere pe care el Mi-o vede acum, și o simte cu tot duhul lui. Au trecut patruzeci de zile de la sosirea lui la Mine din mijlocul tău, iar Eu îi slobozesc duhul ca să auzi tu grăirea lui cu Mine înaintea ta. Amin, amin, amin.

Suflețelul meu, mărite Doamne în cer și pe pământ, a primit de la îngerul meu aripioare îndată ce omul m-a desfăcut de trupul meu, după ce am stat pe scaunul bisericii neamului român, așezat pe el o dată

prin voia omului și a mea, și încă o dată prin voia Ta, Doamne, după ce neamul român s-a trezit din somn ca să-și smulgă de pe ochi întunericul și să vadă, iar eu eram atunci pe scaunul bisericii, și am fost amenințat să plec de pe el ca să-mi scap viața și să rămână scaunul gol pentru cel ce era să vină pe el după schimbarea vremii. M-am retras umilit și aplecat, dar îndurerat pentru soarta cea apăsătoare peste turma neamului român. Dar Tu, Cel ce ai în mână tot sfatul Tău cel bine întocmit, ai privit spre mine ca să mă ridici de jos și să mă aduci înapoi peste turma Ta, încercată de cei dușmani ei din mijlocul ei, căci neamul român e neamul Tău cel ales acum, Doamne. Ai coborât atunci cuvânt proorocesc în grădinița cuvântului Tău de la Pucioasa și ai poruncit celor de la gura izvorului Tău de cuvânt să mă caute și să-mi șoptească de la Tine voia Ta peste mine. Ei m-au găsit și mi-au grăit cuvântul cel din partea Ta, care mă vestește să mă întorc înapoi, în fruntea turmei, căci ochiul Tău de Păstor îmi va veghea viața și paza ei și a turmei. Când eu am primit din partea Ta cuvânt, Doamne, Duhul Tău m-a cuprins în El, și eu am crezut și am împlinit cu umilință ceea ce mi-ai cerut. Tu ești Cel ce m-ai așezat atunci iarăși pe scaunul bisericii, iar eu am stat pe el, și apoi am putut să Te ascult și să împlinesc prin puterea Ta planul Tău.

Puțin timp a trecut, și Tu ai trimis apoi la mine din partea Ta pe cel ales de Tine pentru biserica Ta cea vie a neamului român. L-am ascultat pe el atunci cu tot cuvântul cel venit din partea Ta spre mine prin el, cuvânt cu care anunțai planul Tău ceresc peste biserică, și pe care eu l-am crezut și l-am împlinit. M-am ridicat, la cuvântul Tău cel sfânt și drept, și l-am așezat arhiereu de la Tine pe cel iubit al Tău pentru vremea aceasta. Nimeni nu l-a numit pe el când a fost să fie el așezat păstor de la Tine pentru oi. Atunci m-am ridicat eu și le-am spus tuturor numirea mea peste el, numire de la Tine, și el a fost atunci așezat, și eu am făcut cum Tu mi-ai poruncit, Doamne. L-ai trimis apoi la mine cu dorul Tău cel mare pentru zidire de nou așezământ sfânt, de la Tine proorocit să fie peste fața neamului român. Eu l-am ascultat părintește și am înțeles trimiterea Ta spre mine cu solie prin el. Duhul meu, cuprins atunci în bucuria Ta, s-a unit cu Tine și s-a bucurat și a crezut și a împlinit, și cu știrea Ta și a mea a mers el și a așezat pe pământ prin poruncă cerească biserica Noul Ierusalim de la Pucioasa. O, dar n-a trecut mult timp, și toți cei rușinați de neîmplinirea în ei a feței Tale slăvite, a voii Tale mărețe, Doamne, s-au sculat cu dușmănie, cu duh de om, și l-au culcat la pământ pe cel ales de Tine, așa cum și Tu ai pățit de la mai-marii templului, care nu Te-au voit pentru ei de la Tatăl. Eu n-am mai putut atunci să-l ocrotesc pe cel din partea Ta între ei ales, iar el stă de atunci îngenunchiat, și toți cei ce-și zic mari și păstori, îl umilesc pe el și îl țin sub robie, Doamne.

Lucrarea cuvântului Tău de la Pucioasa umple cerul cu taina ei cea de la Tine, iar pe pământ toți sunt orbi în jurul ei, și numai cei ce ajung la Tine văd în lumină și se cutremură cu duhul dacă au apăsă cu mâna lor ca să bage sub obroc lumina aceasta, cu care ai venit din nou pe pământ, și ai venit în mijlocul neamului român. Cuvântul Tău cel blând este lumina, și nu este om să îl urmeze, căci omul stă în întuneric, Doamne, iar întunericul nu poate cuprinde în el lumina, dar lumina Ta de azi a cuvântului Tău duios de Păstor luminează întunericul și fuge în întuneric întunericul, Doamne.

Mi-e tare milă de cel în obezi ținut de cei ce stau pe tronuri de biserică, mi-e tare milă de el, precum și pe pământ mi-a fost după ce el a fost neînțeles și apoi umilit de mulți. Dar voiesc acum, cu voia Ta, să știe de la mine și de la Tine, să știe

toți cei ce sunt stăpâni peste turma bisericii că ei nu sunt. El este, că e de la Tine așezat, Doamne, dar ei nu sunt. Eu am stat de două ori pe scaunul bisericii neamului român, și a doua oară m-ai așezat Tu pe el, și m-ai numit al șaselea patriarh al bisericii neamului român, căci am stat de două ori pe scaunul ei, iar pe el l-ai numit al șaptelea, vestit de Tine încă din vremea mea. Mi-ai dat acum trecere spre pământ cu cuvântul lângă cuvântul Tău, ca să audă biserica grăirea Ta cu mine, și a mea cu Tine, în numele Tău pentru biserica neamului român, care nu mai are păstori, căci ei sunt și vor fi altceva decât păstori, și toate se strică de la locul lor pentru necredința lor, cu care și-au scris lepădarea de Tine, lepădarea lor de părinți și de sfinți, Doamne. Dar Tu ai avut milă de mine pentru fapta mea cea pentru lumina lucrării Tale, așa cum scrie despre mine în cartea Ta de azi, cartea cuvântului Tău cel de cincizeci de ani peste neamul român, și mi-ai dat acum intrare în odihnă, iertându-mi mie păcatele toate prin jertfirea mea pe altarul Tău, căci am voit să mă scol și să pun stavilă întunericului care s-a pornit să cuprindă biserica neamului român și care, iată-l, se întinde peste ea, Doamne, iar cel ce m-a adus jertfă pe altarul Tău nu mi-a făcut rău, căci eu am ajuns la Tine, și voi fi mărturisitorul Tău din mijlocul bisericii celei biruitoare a Ta, prin care sfinții Tăi se odihnesc și îi sprijină pe cei sfinți ai Tăi de pe pământ. Amin, amin, amin.

— **T**atăl, Fiul și Duhul Sfânt, în acest nume am coborât Eu, Domnul, acum cuvânt peste turma bisericii neamului român, lângă Mine cu cel ce a fost până acum patriarh peste ea, iar peste ea Eu nu mai număr mai mult, căci am sfârșit de numărat. Amin.

Tu, cel ce ai fost de două ori patriarh peste biserica neamului român, te-am scris acum pe nume mărturisitor din cer al lucrării Mele de nou Ierusalim pe pământul român, și te așez în odihnă și în lucru ceresc peste turma neamului român, căci ai fost jertfit pe altarul acestui neam, pe care l-ai iubit și pentru care ai trudit, după ce Eu, Domnul, te-am așezat prin cuvântul Meu să stai încă o dată pe scaunul bisericii acestui neam și să îplinești voia Mea. Cel pe care tu l-ai așezat din partea Mea pentru biserica Mea, acela este, iar ceilalți nu sunt, ci sunt din sinagoga satanei, și se zic pe sine că sunt ai Mei, dar nu sunt, ci mint, și pe aceștia Eu îi voi face să se închine în cer și pe pământ la picioarele celui iubit al Meu și vor cunoaște că Eu îl iubesc, după cum este scris în Scripturi pentru vremea aceasta. Iar ție îți spun: am lăsat înaintea ta o ușă deschisă, pe care nimeni nu poate s-o închidă, fiindcă, deși ai avut putere mică, tu ai păzit cuvântul Meu și n-ai tăgăduit numele Meu. Știu faptele tale, și ai venit și ți-am dat cununa răbdării, și Eu scriu acum pe tine numele Meu și numele cetății Mele, al Noului Ierusalim, care s-a așezat din cer, de la Dumnezeu în mijlocul neamului român, și numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Cine are urechi, să audă ceea ce Duhul a grăit bisericii neamului român. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu peste turma bisericii neamului român.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

31 august/13 septembrie 2007

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Chemarea omului spre nașterea de sus. Maica Domnului întărește poporul în duhul ascultării. Bindecuvântare pentru lucrările înnoirii casei în care a locuit trâmbița Domnului, sfânta Virginia.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă apropii de porți ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi, și găsesc suferință în porți.

Eu sunt Cel ce sunt, și cu acest nume M-am coborât în toată mărirea Mea înaintea lui Faraon, care-Mi robea poporul, iar prin semnele cele înfricoșătoare Mi-am dovedit înaintea lui adevărul Meu, puterea cuvântului Meu pentru mângâierea poporului Meu cel de sub robia lui Faraon cel necredincios.

Eu sunt Cel ce sunt, copii din porți. O, deschideți-Mi! Nu vă supun când rostesc peste voi să-Mi deschideți, ci vă întăresc ca să stați înaintea Mea și ca să Mă așezați în carte cu sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara și cu proaspăt cuvânt de nădejde pentru credința și pentru viața poporului Meu. Chiar dacă sunteți zdrobiți de dureri, de proaspete dureri, Eu, Domnul, vă așez sub puterea venirii Mele ca să Mă așezați în carte, fiilor copii, și să Mă ajutați în dureri, căci pe Mine Mă dor cu disperare toate durerile care se așează apoi peste voi și care dau să-Mi șubrezească venirea Mea cu hrană la poporul Meu cel ținut de mână de cuvântul Meu, ca să-l am și să-l păstrez al Meu pe poporul Meu și al vostru, tată. Vă e și duhul, vă e și trupul în dureri, dar fără venirea Mea la voi vă sfâșie de tot durerile, tată. O, lăsați-vă sub mângâierea Mea și luați din ea puteri și dați puteri poporului Meu, căci venirea Mea la el îi dă puteri, îi dă sfinte puteri, iar duhul cuvântului Meu, duhul învățaturii îl ridică mereu pe el și îl îndeamnă să poată, căci lucrarea Mea cu poporul Meu se face ridicare din păcat a multora atunci când cuvântul Meu merge peste pământ ca să-l audă omul, și ca să vină spre nașterea de sus cei care au în ei sămânța cea bună a împărăției Mele în om, copii din porți.

Sunt cu mama Mea Fecioara, poporul Meu. Nașterea ei între oameni a fost minune pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ credincioși între oameni, căci am găsit atunci pe pământ inimi credincioase, cărora Eu le-am încredințat taina nașterii și a creșterii ei, ca apoi Eu să Mă nasc din ea de la Dumnezeu și să iau pe umerii Mei lucrarea Mântuitorului lumii, căci Eu sunt Mântuitorul celor ce cred în Mine, al celor ce știu din firea lor cea bună să stea sub povața vieții, sub duhul vieții, poporul Meu. O, vin și te povățuiesc, tată, că e sărbătoare de naștere, iar Eu te iau la sân și te învăț, iarăși te învăț să iubești peste tine împlinirea cuvântului Meu și să nu-l uiți, căci dacă-l uiți, Îmi faci suferință, tată. O, Îmi fac suferință cei ce în tine nu se lasă pătrunși și călăuziți de glasul cuvântului Meu, tată. Eu însă lucrez cu milă și nu-Mi folosesc puterea, și Îmi învăț poporul să caute să iubească mărirea Mea, iară și iară îl învăț pe el aceasta, căci cine-și caută mărirea lui înaintea Mea, acela Mă umple de suferință în cer și pe pământ și Mă aduce să ies de sub răbdare și să fiu Izbăvitorul celor apăsați și să le dau credința că Eu sunt Cel ce sunt și că le vin în ajutor. Amin.

O, mamă a Mea, suntem cu sărbătoarea nașterii tale între oameni, mamă. Dă-i poporului Meu mângâiere, dă-i duh de creștere poporului Meu, mamă. Amin, amin, amin.

O, fericit este cel ce ia din cer când cerul coboară cu Tine pe pământ, Dumnezeuul meu și Fiul meu Cel Unul născut din trupul meu cel fecioresc! O, nu putem în ziua aceasta să stăm cu poporul și mult să-l învățăm, căci cei din porți ne poartă greu, fiindcă este suferință în porți, iară și iară este suferință în cei ce Te poartă de la cer

la pământ, Fiule scump, iar eu sunt mamă miloasă pentru cei ce ne miluiesc ca să fim noi pe pământ cu duh ceresc peste om. Tu, Cel Atotputernic, cum ești, nu poți să iei suferința purtătorilor Tăi, dar îi întărești prin mângâieri, și așa stai Tu cu greu la cârma poporului Tău, căci coborârea Ta este cu greu pătrunsă de mintea cea de om, și sunt în poporul Tău din cei grei la minte pentru mila de Tine și de coborârea Ta pe pământ la om, Doamne milos.

O, popor născut din Dumnezeu la cuvântul Fiului meu! În ziua de serbare a nașterii mele te mângâi cu blândețea cuvântului meu lângă Fiul meu, Învățătorul tău, ca să fii tu fiu al lucrării iubirii, al lucrării blândeții și a smereniei Fiului meu și ca să cauți la cuvântul Lui, care te crește, dar ia și iar ia din el viață și față, fiule al Fiului meu, căci Domnul te cârmuiește cu al Său cuvânt de dor. O, e durere în mijlocul tău, dar prin toate tu să crești, și să nu scazi, și bizuie-te pe Domnul Dumnezeuul tău, că nu este altă mângâiere pentru tine pe pământ, popor al Fiului meu. Învăță-te frate pe frate să iubești viața cea din cer pe pământ și să ai inimă din cer frate pentru frate, căci cel ce ia în inima lui de pe pământ, acela nu are în el taina nașterii de sus, viața cea fără de moarte a Fiului meu în el. Te povățuiesc să înveți din ascultarea mea, din smerenia mea, din iubirea și din blândețea mea, din duhul bunătății mele să iei, căci eu nu m-am iubit pe mine însămi, ci numai pe Dumnezeu, și apoi pe Fiul meu, Cel Unul născut din Tatăl și din mine Dumnezeu adevărat pe pământ. În biserica Fiului meu dacă este cineva iubitor de sine, acela se face suferință pentru mulți, dar blândețea te face să rabzi pe cele ce-ți cresc viața prin ispite și prin greu, după asemănarea ta cu Fiul meu, Cel plin de suferință și Cel disprețuit pe pământ de atunci și până azi, fiule al Fiului meu Mântuitorul.

O, copii din porți, abia mai puteți, dar nu vă lăsați spre disperare! Fiți cuminți! Ceea ce e cu neputință la voi, poate Domnul, așa să vă fie credința prin greul pe care-l purtați înaintea poporului cel hrănit din cer, copii neputincioși. O, răsplățiți ura cu iubire, căci cine vă îndurerează pe voi, acela face aceasta din lipsa iubirii, din lipsa de Dumnezeu, copii loviți sub greu. O, pace vouă! Mi-e tare milă de voi. Și dinăuntru, și din afară suferiți temeri, și iată, vă doare duhul și vă doare trupul, dar căutați-vă adăpost din fața durerilor, căci pentru voi mângâieri nu sunt, decât din cer și din cei ce au cerul cel dulce în ei ca și voi. Mâna mea de mamă duioasă vă mângâie acum, iar Tu, Fiule Emanuel, mărește-Te în ei în încercări, căci coborârea Ta pe pământ e cu durere, și numai Tu știi aceasta, Tu și ei, Fiule Doamne. Amin, amin, amin.

O, Eu mult Îmi întăresc poporul, mamă, și dulce îl povățuiesc pe el, și mare înțelepciune am Eu în fiii din porți pentru păstorirea poporului Meu, mamă, dar am o bubă care mereu Îmi sângerează și nu pot să dau față slavei Mele în mijlocul poporului Meu, o, nu pot, căci buba aceasta mereu Mă îndurerează, mereu Mă rușinează sub biruința Mea, mereu Mă umple de neputință, mamă. Eu, Domnul puterilor, cad sub neputință când mărirea Mea stă supusă sub cel ce stă mare înaintea Mea; o, și cât de mic e omul, mamă! O, îi este teamă omului să fie mic, să stea mic, mama Mea. Am o bubă dureroasă, care nu mai apucă să prindă coajă ca să Mă vindec apoi de ea, și mereu Îmi este ruptă și-Mi sângerează, și-Mi este pe față buba, și se bucură diavolul de ea și Mă micșorează înaintea îngerilor și înaintea biruinței Mele, mamă. O, de nu Mi s-ar mai pune sare pe ea și sânge pe fața Mea, mamă!

O, Mi-e tare, tare milă de copiii din porți, mama Mea!

Toate, toate se sparg în ei, mama Mea. De ce, oare, se vrea așa, mama Mea? Îi văd mereu înaintând în coate și în genunchi, când Eu am nevoie de ei pentru coborârea Mea, mamă. Sunt plini de temeri acești copii, căci lucrarea Mea cu ei e grea peste ei, și e greu poporul Meu peste ei, căci poporul trebuie îngrijit și întărit, mamă. O, ce să fac? Să-Mi opresc lucrarea? Acești copii n-au îndatoriri față de nimeni pe pământ. De ce li se cere lor atâta, mamă? Dar Eu îi supun pe ei să-Mi stea de ajutor coborârii Mele, mamă, și iată, M-am plâns ție, mama Mea, pentru durerea Mea din ei, căci tu Mă mângâi sub povară, tu Îmi știi suspinul și ești mângâierea Mea, mama Mea. Amin.

Ascultă-Mi și tu suspinul, poporul Meu, căci coborârea Mea la tine și peste pământ pentru tot omul Îmi este anevoioasă, și dau mereu s-o întăresc, și-ți cer sprijin, ca unuia care ești sprijinit de Dumnezeu, tată. Înmulțește-ți, dar, rugăciunea ta pentru binele lucrării Mele cu tine peste pământ și roagă-te așa neconținut, tată. Oriunde ești, orice faci, roagă-te Tatălui Meu și al tău să pot Eu peste pământ cu venirea Mea la tine. Roagă-te, și să plângi în rugăciunea ta, iar Eu să văd suspinul tău cel pentru puterea venirii Mele și să împlinesc rugăciunea ta, poporul Meu.

Am scris, și mai am de scris epistole acolo unde văd Eu că trebuie să pot Eu, acolo unde voi nu puteți din partea Mea ca soli ai Mei, copii din porți. Pace vouă, căci sunteți cu pacea zdrobită, tată! O, fiți cuminți! Nu vă băgați în cele încurcate și nedescurcate, căci omul nemulțumit are în el durerea lui, dar voi o aveți pe a Mea, și e grea de dus durerea Mea, tată. Fiți cuminți, că iarăși vă spun: nu vă băgați în cele încurcate și nedescurcate; Eu, Domnul, așa v-am povățuit pe voi. Amin. Cel ce ascultă de Mine prin voi, acela este cel povățuit de voi, acela este cel ce ascultă de Dumnezeu, și pe acela să-l povățuiți. Amin. Cel ce vă depărtează pe voi, acela este necredincios. Fiți cuminți, Eu sunt Cel ce sunt. Dați poporului ascultător ajutor din partea Mea pentru creșterea lui și învățați-l pe el cum să crească, mereu, mereu învățați pe poporul Meu, căci Eu mult îl iubesc pe el și dulce îl povățuiesc, și am în voi înțelepciunea Mea cea pentru viața și pacea poporului Meu care ascultă de Mine prin voi, spre mângâierea Mea și spre puterea venirii Mele acum pe pământ la om, fiilor. Amin.

Împrospătez iarăși peste voi binecuvântarea Mea pentru toate lucrările cele de schimbare la față a casei coborârii Mele prin trâmbița Mea Verginica. O, vă e tare, tare greu, căci cu pietrele e greu. Întăriți-vă puterile și răbdarea, căci Eu voi birui, după cum este la Mine de biruit acolo. Eu sunt Cel ce sunt, fiilor.

Pace vouă! Peste toate durerile Mele din voi, pace vouă, fii ai durerilor Mele! Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2007

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Drumul crucii sfârșește cu odihna omului. Oamenii pier prin bucuriile lor. Suferința este puterea vieții, iar voia liberă este slăbiciune în om.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa rostesc Eu, Domnul, cuvântul Meu cel sfânt peste pământ ca să încălzesc spre Mine inima omului, căci omul s-a răcit de Dumnezeu și-și caută liniștea întru ale sale și nu-i place cu cruce, și dacă nu-i place așa, el rătăcește până cade, dar Eu, Domnul, Îmi cobor după el cuvântul Meu și îl călăuzesc pe el spre bucuria drumului crucii, care are la capătul lui odihna

sfinților, odihna celor credincioși, care caută cu Dumnezeu pe cale, mângâindu-se cu El în durerile de pe pământ și mângâind, ca unii care știu trăirea cea cu Dumnezeu, asemănarea lor cu Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu de azi, să nu cauți, tată, bucurii, căci bucuriile omului se fac spini pe fruntea Mea, se fac hotar pentru calea slavei Mele pe pământ. Voia liberă a omului Mi-a luat pământul sub stăpânire și Mi-a pus cerul în jale, tată, căci aceasta face omul fără de cruce sfântă pe umerii lui. Dar Eu te-am chemat la Mine și te-am ales al Meu, și te îndemn mereu să fii credincios, tată, și mai ales să-ți păstrezi credințioșia și să ți-o hrănești de la Mine, ca să nu Mă părăsești din lipsa ei, căci cei ce nu-și statornicesc credințioșia cea pentru Mine pe calea aceasta a slavei venirii Mele, se fac aceștia durerea Mea, se fac rana Mea, și aceștia Îmi vor vedea ranele cele de la ei, căci fiecare om se întoarce vrând-nevrând la cele agonisite de el pe pământ pentru viața lui de veci, fie dureri de veci, fie bucurii de veci.

Te învăț, poporul Meu, să-ți strângi pentru viața ta, tată. O, fii credincios în cuvântul Meu de peste tine, căci bucuriile vieții se strâng cu trudă, ca orice lucrare pe care cu trudă o face omul ca să se bucure apoi de ea, iar durerile vieții se fac din bucurii, așa cum mulți fără de veste au pierit în vremea bucuriilor lor, căci prin bucuriile lor pier oamenii, ba chiar și cei de pe calea Mea care nu înțeleg cu ce-și pot ei păstra credințioșia pe calea lor cu Mine.

O, poporul Meu, urâtă și goală este viața omului cel fără de măsură cerească pe calea vieții lui! O, gol este omul cel ce trăiește pe pământ prin ale sale! Cine să-i spună omului că el nu este dacă trăiește așa? Cel ce este, este cel ce va fi apoi pe veci cu ființa slăvită, așa cum Eu sunt. Cel ce este, este cel ce învață să fie, și apoi lucrează așa. Cel ce-L iubește pe Dumnezeu cu viața lui cea plină de lumină în el, împărțind-o pe ea în jur cu multul, acela este cel ce este, iar Eu sunt Cel îndurerat de la nedragostea omului, și tot ca Mine sunt cei ce sunt purtând fața Mea în ei și ajutându-Mă ei sub crucea Mea cea grea și prea îngreuiată pe umerii Mei de la cei șapte mii de ani de când omul s-a învățat fără Mine pe pământ, și din pricina voii lui a pățit el aceasta, căci omul n-a mai vrut și apoi n-a mai putut să fie purtător de Dumnezeu în viața lui pe pământ.

O, poporul Meu, fericiți sunt cei ce M-au purtat în viața lor de pe pământ cu slava suferinței Mele, căci Eu suferind după Tatăl și după om am petrecut pe pământ, și aceasta este cea mai mare putere a vieții omului purtător de Dumnezeu, precum și voia liberă a omului este cea mai mare slăbiciune pentru cel nepurtător de Dumnezeu în viața lui pe pământ. Te-am ales să iubești fața Mea pe fața ta, poporul Meu. Te-am ales dintre oameni, fiule, ca să Mă porți pe Mine, căci Eu sunt plin de slava suferinței cea plină de blândete, după ce omul M-a lepădat și Mă leapădă mereu pentru viața lui cea fără viața Mea în ea. O, nu e frumoasă viața cea fără cruce. E tare urât omul cel fără de cruce, tată, și acela are de tată pe diavolul, vrăjmașul Meu și al omului, fiilor.

O fărâmiță de cuvânt așez azi în cartea Mea cu tine ca să cinstim sărbătoarea crucii, poporul Meu. Încununează-ți, tată, viața cu slava crucii, și prin cruce să fii plin de nădejde precum Eu sunt, căci cei ce nu iubesc crucea, care-i poartă pe ei după Mine, aceia sunt fără de nădejde, poporul Meu. Ți-am dat cea mai slăvită cruce, tată. Ți-am dat să faci voia Mea pe pământ, și prin ea să te păstrezi în duhul ascultării, în duhul credințioșiei, căci Eu așa sunt înaintea Tatălui, și nimic, nimic nu fac în afară de voia Lui în toată lucrarea Mea, poporul Meu.

Am în mijlocul tău mereu, mereu cărarea Mea spre tine, și prin care Eu îți aduc de știre mereu voia Mea, și prin ea te țin de mână ca să nu cazi, poporul Meu. O, cât de mult te-aș învăța Eu pe tine, tată, o, cât de mult! Învățătura Mea are putere și venire peste cei ce o iubesc pe ea de călăuză a lor după plăcerea Mea, dar Eu, poporul Meu, te-am povățuit să cauți, mai mult decât orice altă lucrare a ta, să-Mi dai stat și primire în mijlocul tău și să duci viață binecuvântată înaintea Mea, ca să-ți slujească îngerii și sfinții, tată, precum Mie, Celui binecuvântat, Îmi slujesc aceștia. Îți amintesc învățătura chemării Mele pentru cei ce vor cu Mine cu viața lor: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie»*. O, poporul Meu, ai grijă mare, tată, că mulți au voit și voiesc să vină după Mine, dar această lucrare se suie cu anevoie la mintea și la inima omului, căci omul nu poate să se lepede de sine ca să aibă cruce și s-o iubească pe ea așa cum Eu am iubit-o și o iubesc. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, așa am spus celor ce au dat și dau să ia pe deasupra lor haină de păstor peste oamenii nepăstoriți, dar oamenii tot nepăstoriți rămân, bieții de ei, căci păstorul fără cruce pe umerii lui și peste viața lui este lup pentru oi, nu este păstor. Eu sunt Păstorul, și prin cruce M-am arătat că sunt, iar cei ce dau să se arate prin slavă omenească păstori, aceia sunt lupi, aceia nu sunt de la Mine, ci sunt de la ei și de la oameni, tată. Iată, vin Eu pe pământ Păstor, căci cel ce nu se leapădă de sine și de slava cea vremelnică, nu poate fi păstor, dar oile au nevoie de păstor, și Eu le chem și le îmbiu pe ele la apa vieții ca să le mângâi și să le dau din viața Mea. Amin.

O, veniți, oilor fără păstori! Veniți să auziți glasul Meu de Păstor, căci hrana gurii Mele este multă și este scumpă și este duh dător de viață, iar cel ce crede în Mine, are viață veșnică, tată. Veniți, că noaptea e pe sfârșite și Eu vin cu dimineața vieții și îl învăț pe om să trăiască frumos ca și Mine, și să fie el apoi fiu al Tatălui Meu, copil hrănit la masa veșniciei și odihnit apoi la sânul Tatălui Meu! Amin.

O, fii ai poporului Meu, am zis vouă că prin lucrarea Mea de cuvânt Eu Îmi fac fii, și din fii Îmi fac copii. Iubiți această facere a Mea peste voi, căci Eu, tată, nu pot trece peste cele scrise în Scripturi, iar în ele Eu am spus tuturor: *«Până nu veți fi ca pruncii, nu veți putea avea împărăția Mea»*, și iarăși am zis: *«Cine nu primește împărăția Mea ca un copil, nu este vrednic de ea»*. O, învață această lucrare, tată, căci aceasta înseamnă ceea ce Eu am spus pentru cei ce voiesc să vină după Mine, aceasta înseamnă să-și ia omul crucea, să-și ia omul viața și să-Mi urmeze Mie cu ea. Amin.

În ziua sărbătorii crucii te-am povățuit cu duhul vieții veșnice, poporul Meu, și nu uita că-Mi este tare, tare îngreuiată calea venirii Mele la tine, și nu uita să Mi-o netezești, tată, că te-am învățat și te-am rugat aceasta, și nu uita că am de lucru duhovnicește cu tine, poporul Meu, și nu uita că dacă n-ai lucrare duhovnicească înaintea Mea și înaintea omului, tu ești fără rod de viață, căci omul cel fără lucru dumnezeiesc în el, este bob sec, bob care nu prinde rod pe pământ și în cer.

În ziua aceasta binecuvintez iarăși mânuțele și lucrarea celor ce lucrează haina cea nouă peste casa coborârii Mele odinioară prin trâmbița Mea Verginica. Lucrați, fiilor, cu mulțumire și cu pace, căci Eu voi plăti truda voastră, așa cum voi o plătiți pe a Mea. Binecuvintez cu duh ceresc și tămăduitor fântâna sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, ieșită acum deasupra în grădinița intrării în casă, și las duhul binecuvântării și al păcii peste toate lucrările pe mai departe ale casei coborârii Mele. Pacea lucrărilor să vă fie mare, tată, dar

nu uitați să cereți ajutorul Meu în toată truda voastră, căci voi sunteți lipsiți de puteri și de cele trebuincioase în toate câte sunt de făcut peste tot pentru lucrarea Mea cu voi și cu poporul și cu omul care se apropie să fie al Meu ca și voi, dar Eu, Domnul, înlesnesc spre voi ajutorul Meu din cer și de pe pământ, și vă aștept pe voi să înlesniți și voi ajutorul vostru spre Mine pentru cele duhovnicești între voi și în părți apoi, că mult, mult este de lucrat pentru împărăția Mea peste om și peste pământ, și Îmi trebuiți pentru aceasta, tată, căci Eu pentru lucrul cel cu duhul v-am ales, și nu uitați aceasta în vremea lucrului vostru cel cu mâna în lucrarea Mea cu voi. Aștept, tată, mereu, mereu aștept de la voi mângâieri, căci sunt îndurerat mereu, fiilor. O, nu uitați că sunt mereu îndurerat, nu uitați, nu uitați, tată. Căutați să semănați cu Mine și cu durerile Mele în voi, ca să scăpați de durerile voastre, fiilor. Amin.

O, copii din porți, v-am aplecat ca să pot să grăiesc și în ziua aceasta cuvântul Meu. Încingeți-vă cu răbdarea cea sfântă și strigați la Mine în toate neputințele voastre, că lucrarea Mea de peste voi e tare, tare grea, și nu sunteți ajutați pentru ea. Stați în Mine, tată! Fiți pe pământ și în cer deodată, și mult aș vrea să înțeleagă cei care Mă aud prin voi că Eu, Domnul, sunt cu voia Mea prin voi, căci voi stați întru Mine, și din Mine luați, căci Eu Îmi am sălașul în voi, am scaun în voi, și pe el stau și cârmuiesc lucrarea Mea cu voi, lucrarea Mea peste pământ, și fericiți sunt și vor fi cei ce se lasă cârmuiți de Mine prin voi, căci Eu sunt Cel din voi, fiilor copii, Eu, și nu voi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2007

Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului

Ascunderea de Dumnezeu s-a născut în rai. Taina umblării în lumină. Rugăciunea poporului pentru mântuirea neamului omenesc din toate vremurile.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Eu, Domnul, bat la porți și intru cuvânt de viață veșnică, intru Învățător, intru la poporul Meu cel hrănit din gura Mea și îl învăț pe el să-Mi dea stat în mijlocul lui, să-Mi dea primire, mereu să-Mi dea, ca să-l primesc Eu apoi pe el, și mereu să-l primesc. Amin.

Stau în mijlocul tău cuvânt de Duh Sfânt, poporul Meu. E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, fiule. Hai să ne așezăm și să ne primim unii pe alții și să punem pe masa de sărbătoare pe cele de la Dumnezeu și pe cele de la tine, căci Eu, Domnul, sunt Învățătorul tău pentru cele de la Mine peste tine și pentru cele de la tine, tată. Nu lua din tine dacă Eu sunt Învățătorul tău, poporul Meu. Ia, tată, numai de la Mine, ca să te cunoască diavoli că ești fiul Meu, și să te cunoști frate pe frate că ești voia Mea, și nu a ta, căci această lucrare de iubire te aduce la asemănarea ta cu Mine, iar unde sunt Eu, este bun și frumos prin frăția dintre frați, precum este scris că *«Unde este unire, acolo a poruncit Domnul binecuvântarea și viața până în veac»*. Amin.

O, mama Mea, vreau să te mângâi în mijlocul poporului Meu, și unul altuia să Ne mângâiem durerea cea pentru el, căci dacă nu ne-ar dorea de el, n-ar mai avea viață în el poporul Meu. Hai să-i dăm lui putere din Noi, mamă. Amin, amin, amin.

— **D**a, Fiul meu iubit, căci în Tine toate sunt da, și așa sunt toate cu puțință celui ce știe să zică da înaintea Ta, iar cel ce poate aceasta, acela Îți simte și Îți știe durerea și se face asemenea Ție ca să Te mângâie, Doamne, căci Tu ai spus: *«Milă voiesc, nu jertfă»*.

Ai pus atâta milă de Tine și atâta milă de oameni în cei cu care-Ți călăuzești poporul, Fiule scump! Ai pus în ei durere pentru Tine și pentru poporul Tău, Doamne, dar pe lângă această binecuvântare a Ta peste ei, vin mereu dureri peste ei de la cei ce nu au durere de durerile Tale, o, Doamne îndurerat, că eu numai într-o durere Te văd, numai într-o durere pentru poporul Tău, ca să aibă el viață, Doamne; și tot ce Te doare pe Tine, mă doare și pe mine, căci duhul de mamă e numai o durere pentru Fiul ei, și apoi pentru fiii Fiului ei, Doamne milos. O, nu știe omul de ce ai spus Tu că milă, și nu jertfă voiești de la cel ce dă să Te urmeze pe calea durerii Tale, durere lungă cât toate veacurile omului, Fiul meu zdrobit de la nezdrobirea omului despărțit de Tine prin păcat, prin neascultare, Doamne, căci neascultarea este păcat, și atrage păcatul în om, și Tu stai la ușă și bați, stai duios la ușa celui ce Te gonește din el, căci el se ascunde să nu-l vezi și să nu Te vadă, Doamne milos, Dumnezeu sfios, căci sfios Te-ai dus către Adam când el a făcut în rai ascundere de Dumnezeu, și sfios ai bătut apoi ca să-Ți deschidă el!

O, popor al învățăturii Fiului meu, Iisus Hristos! Ascunderea de Dumnezeu s-a născut în rai, pe când omul era încă gol. Neascultând de cuvântul lui Dumnezeu, omul a făcut apoi ascundere de Dumnezeu, și înăuntrul trupului lui a făcut aceasta, iar în afara lui el a fost vădit chiar de el însuși, căci s-a văzut apoi gol, gol de Dumnezeu. Cel gol de Dumnezeu își vede goliciunea aceasta și dă să se ascundă de Dumnezeu în el însuși, dar în afara lui omul se cunoaște că se ascunde în el, fiindcă neascultarea de Dumnezeu este păcatul care atrage păcatul în om, și păcatul îl vădește pe om.

O, popor miluit de Fiul meu, Mântuitorul tău! Să nu-I dai Lui nimic mai mult ca mila de El, căci cel ce-I dă Lui jertfă, se semețește că-I dă, și apoi așteaptă merite unul ca acela, dar semeția este păcatul omului căzut din rai la început, și nu poate să rămână în Dumnezeu cel care se semețește înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. *«Milă voiesc, nu jertfă»*, Domnul așa a spus, popor miluit de El, că mare milă a avut el de tine de ți-a dat călăuză ca să te aibă El prin ea și ca să știe duhul rău că tu ești călăuzit pe pământ și ca să se depărteze duhul rău cu voia sa din preajma ta, copil care ascuți de Dumnezeu și de orânduiala Lui peste creștetul tău de copil. Dar cel ce nu stă copil în tine, popor al Fiului meu, ce face acela? Acela face durere, așa cum Fiului meu i-a făcut Adam în rai, și după ce l-a făcut durere, l-a și părăsit, l-a și disprețuit în trupul său pe Fiul meu, Făcătorul lui.

O, popor călăuzit de Dumnezeu, din cer și de pe pământ călăuzit! Îmbrățișează mila de El și de lucrarea Lui cu tine și sprijinește-o pe ea, căci din mijlocul tău Domnul Se dă oamenilor, și cu milă Se dă. Dacă nu te-ar durea de Domnul, n-ar mai avea Domnul viață în tine, și dacă nu l-ar durea pe El de tine, tu n-ai mai avea viață în El, fiule, și ai avea în lumea aceasta viață, iar lumea este deșertăciune a deșertăciunilor. Cu milă fără margini mi-am lăsat omoforul ca acoperământ peste cei ce iubesc din Fiul meu, ca să-i acopăr pe ei sub omoforul meu de mamă a celor îndurerați după Fiul meu și pentru El pe pământ. Așa lucrare de milă am eu peste cei îndurerați ca și Fiul meu. Așa lucrare îți hărăzesc eu și ție între frate și frate, popor al venirii Fiului meu la tine, venire cu milă, căci Fiul meu este milos. Și te rog, popor miluit, întărește ascultarea de Dumnezeu în mijlocul tău, întărește-te frate pe frate pentru ascultarea a tot cuvântul Său de peste tine, căci cel ce nu ascultă, se ascunde, fiule, iar cel ce se ascunde, naște dureri peste cei duruți în mijlocul tău pentru viața ta întru Fiul meu, pentru

ocrotirea ta în El, popor ocrotit de El și de ascultarea ta de El.

O, Fiule Doamne, Îți mângâi poporul, cu omoforul meu îl mângâi pe el, și îl îndemn să stea sub mâna Ta de Păstor, ca să-l ocrotești Tu pe el de duhul pierzării, Doamne, de duhul lumii, Fiule milos. Tu îi dai lui azi învățătură, și îi dai și eu, căci voiesc să-l așez pe el mai frumos în voile Tale, mai milos pentru venirea Ta la el, mai luminat pentru adevăr și pentru biruința Ta peste pământ, Doamne. Pace Ție în mijlocul lui, și să Te ajute el ca să poți așa, ca să-l poți Tu călăuzi pe el. Amin, amin, amin.

O mamă, puterile cerești Îmi slujesc pentru toată lucrarea venirii Mele pe pământ, și voi putea cu planul Tatălui Meu peste om, mamă, căci mila de Dumnezeu a celor ce Ne poartă ca să fim pe pământ, e milă pusă de Dumnezeu în ei, mamă, e jertfa inimii lor pentru biruința Mea, mamă, iar cine nu pricepe taina Mea în ei și cu ei, aceia sunt oameni, mamă, oameni și atât. O, e mare durerea Mea în ei pentru tot fiul care se clatină în mijlocul poporului Meu de azi, și dacă n-ar avea ei durerea Mea în ei pentru poporul Meu, n-ar mai avea viață în el poporul Meu, mamă.

O, poporul Meu, vreau azi să te călăuzesc, tată, că e nevoie mereu, mereu de multă călăuzire peste tine, fiule. Îmi voi întări, dar, porțile și voi lucra cu duh de călăuzire, căci Eu, Domnul, am grijă de lucrarea Mea de peste tine, și ca un Dumnezeu am grijă, și pot, fiule. M-am dus sfios către Adam când el a făcut ascundere de Dumnezeu, dar el nu m-a mai lăsat să-l înviez din păcat, iar Eu i-am făcut haină de piele și l-am îmbrăcat cu ea și l-am așezat pe pământ, căci prin neascultarea lui, omul și-a făcut rost de haină stricăcioasă, haină care-l ascunde pe om sub ea, și apoi omul a zămislit unul în altul, unul din altul păcatul și a născut din el fiu după asemănarea lui, și care s-a ascuns și el de Dumnezeu când a făcut păcat. O, ferește-te de ascundere de Dumnezeu și de om, poporul Meu, căci ascunderile tale în tine, și între om și tine, aceasta te-ar scrie fiu al întunericului, tată, iar Eu, Domnul, am spus tuturor: *«Umblați în lumină!»*.

O, poporul Meu, de vreme ce ai lumina Mea în tine, cuvântul Meu în mijlocul tău, și care poate, umblă, tată, în lumină, în lumina lui, căci vei vedea pe mulți că nu mai sunt, pentru că tot omul care se ascunde, moare, tată, ca și Adam, se îmbolnăvește și moare față de lumină, față de mila Mea de om, așa cum a murit Ghehazi față de lumina proorocului Meu, care-l călăuzea pe el pentru lumină, fiule. Când vezi pe cineva în trupul tău că are ascundere, poporul Meu, când vezi că se ferește cu cele ale lui, că grăiește de rău, că defăimează, că minte, că nu iubește, păzește-ți viața, că mulți prin ascunderi au pierit din brațul Meu, tată, și nu din vina altcuiva au pierit aceia. Iată ce-ți spun: dacă vezi pe cineva că nu mai este, acela a fost ascuns și a căzut din locașul lui Dumnezeu, ca și Adam. Au fost în poporul Meu și încă sunt creștini înverșunați, care nu au minte din cer, și au din ei și de pe pământ. I-am răbdat și îi rabd, căci Eu am grijă de lucrarea Mea de venire a Mea pe pământ, dar împotriva acestei dureri Eu voi birui, și nu vor birui aceștia împotriva Mea, căci Eu Mă voi scula și voi lucra după dreptate, și lucrarea Mea e mare, tată, și Eu nu Mă dau după om dacă omul vine să fie cu Mine, ci îl rog pe cel ce vine să fie, îl rog să se lase moale și să se dea el după Mine dacă vrea cu Mine, și îl învăț pe el că pentru prețuire trebuie să dăruiască prețuire și nu disprețuire, și îl învăț pe el să stea sub învățătura Mea cea dojenitoare peste fii, căci ce fiu este acela pe care tatăl său nu-l dojenește? Iar apostolul Meu spune către fii: *«Răbdați spre înțelepțire, căci Dumnezeu Se poartă cu voi*

ca față de fii, și care tată nu-și ceartă copilul? Iar copilul care nu rabdă muștrarea este știut că nu este vrednic să fie fiu al lui Dumnezeu, fiindcă cel nemustrat este fiu desfrânat».

O, fiule, e păcat să stai supărat dacă ești al Domnului, dacă ești în poporul Domnului. Cel supărat este nemulțumit, iar nemulțumirea este păcat și Îl scoate pe Dumnezeu din om, și rămâne urât omul, căci fără durerea lui Dumnezeu în el, omul este urât, și greu mai poate omul pricepe ce înseamnă Dumnezeu în om, iar între omul cu Dumnezeu în el, și cel fără Dumnezeu în el, în ființa și în purtarea lui, acolo e mare neprimire de la unul la altul, tată. Acolo unde este neprimire, acolo este om cu Dumnezeu în el, și om fără Dumnezeu în el, și de aceea se petrece mereu neprimire între om și om. O, iată câte te învăț Eu pe tine, poporul Meu, că vreau, tată, să știi tu binele și răul și roadele acestora, și apoi să te ferești de rău, căci răul îl face pe om să se ascundă în el, așa cum Adam s-a ascuns, și apoi s-a îmbrăcat în haina stricăciunii de trup, el și toți urmașii lui. Eu însă am venit cu acest cuvânt de înviere pe pământ și îl învăț pe om și îi spun că haina nestricăciunii este lumina care îl îmbracă în ea pe om, ca să-l găsesc pe el la venirea Mea îmbrăcat în lumină, îmbrăcat și nu gol, poporul Meu. Când Eu l-am zidit pe om, omul era îmbrăcat în lumină și nu-i trebuia haină ca să-l acopere, și era omul frumos ca Dumnezeu, și Se vedea Dumnezeu în el, dar când el s-a făcut fiul neascultării de Dumnezeu, el a rămas fără Dumnezeu și a văzut că este gol, că este descoperit, și a dat să se ascundă în el, dar Eu M-am dus sfios spre el și l-am vădit pe el înaintea lui, și nu s-a ales cu nimic omul, decât cu haina stricăciunii lui, care îl ține pe el rob luiși.

O, poporul Meu, lasă-te sub acoperământul Meu și al mamei Mele, tată, căci haina Mea este lumina, fiule. Pe tot fiul poporului Meu îl învăț, pe cel neascultător și pe cel ce Mă ascultă, iar cel ce Mă ascultă iubește învățătura și se naște mereu din ea și este, precum Eu sunt. Amin.

Te las acum sub duhul de sărbătoare și te iau apoi la sân ca să te păstoresc, tată, și cu durere să te povățuiesc, căci dacă n-aș avea durere pentru tine, tu n-ai mai fi, tu n-ai mai avea viață în tine, poporul Meu, fiindcă viața ta este învățătura Mea de peste tine, tată. Vă voi povățui, fiilor. Pe unii îi voi întări întru răbdare și întru durerea Mea purtată cu ei, iar pe alții îi voi povățui și voi aștepta. Amin.

Lucrarea Mea cu tine este tot o durere, poporul Meu. Mă doare, tată, de omul pierdut din Dumnezeu. Voiesc să-Mi legi ranele, tată, și voiesc să nu ai tu altă durere decât durerile Mele, poporul Meu. Ajută-Mă, poporul Meu, ajută-Mă, tată. Sunt Cel pribeag și îl rog pe om cu împărăția Mea și dau să-l învăț cum poate s-o aibă, și ca să-i fiu Eu lui Împărat, căci împărăția Mea nu este din lumea aceasta pieritoare, ci e din lumea ce va să fie, lumea cea nouă, despre care scrie în Scripturile venirii Mele, tată. O, aprinde-te de durerea Mea, că e dulce durerea Mea, iar cel ce nu o are pe ea în el, nu are viață în el precum am Eu, Domnul, Cel pribeag de șapte mii de ani după învierea omului, după om, ca să învieze întru nestricăciune omul. Amin.

Vă voi povățui în ziua aceasta, fiilor, pe toți, și pe mulți în parte, căci sunt Cel ce văd și Cel ce știu și Cel ce pot să dau viață, tată, și fericit este și va fi cel ce ia de la Mine, și nu de la el, fericit, tată.

Apleacă-te, poporul Meu, și apleacă-te, fiule povățuit, că vreau să pot Eu peste viața ta, Eu, și nu tu, căci Eu sunt Cel ce pot, sunt Cel Atotputernic și voi putea, și vă voi lua pe voi la sân și vă voi învăța și-Mi voi spune vouă toată durerea Mea,

că-Mi sunteți fii, fiilor, că-Mi ești popor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

✱

Mă aplec spre tine, poporul Meu, ca să te iau la sânul învățaturii Mele, și apleacă-te și tu, tată, căci iată, mama Mea, când i-am spus ei să-ți dăm ție putere, ea Mi-a spus „*Da*“. O, toate sunt cu puțință celui ce știe să zică da înaintea Mea, căci cel ce-Mi simte durerea se face asemenea Mie spre mângâierea Mea, spre puterea Mea, poporul Meu. O, ce frumos, ce frumos și ce sfânt ar fi trebuit să se poarte cu Mine tot poporul Meu cel din vremea acestei lucrări de cuvânt, cu care Eu Îmi pregătesc un popor care să-Mi fie Mie cale la venirea Mea cea pentru judecata făpturii! Iată, mama Mea îți dă ție pildă de aplecare și de credință lucrătoare, poporul Meu de azi. Îngerii și sfinții Îmi știu durerea, tată, Îmi știu tot greul cu care Mă lupt ca să te am de masă a cuvântului Meu cu care Îmi pregătesc cerul și pământul și pe omul de pe pământ, care are putere și inimă ca să creadă Scriptura venirii Mele și să intre sub ocrotirea Mea, căci ziua Mea de mânie dă pe deasupra din zi în zi mai mult, așa cum și omul se străduiește din zi în zi mai vârtoasă să-și facă credința și paza lui cea pentru venirea Mea, venire măcar pentru fiecare om, darămite acum, când s-au scurs veacurile așteptării Mele după om!

O, cât de gol de Dumnezeu este omul, poporul Meu! El își vede goliciunea, mereu, mereu și-o vede, și dă să se ascundă în el însuși, săracul, dar în afara lui nu poate să se ascundă, căci cel ascuns se cunoaște cel mai bine și se dă de gol, fiindcă neascultarea de Dumnezeu este păcatul care atrage păcat în om, și păcatul îl vadește pe om, tată, căci omul nu are zdrobire după Dumnezeu, ci are după păcat, bietul de el, și se luptă omul să nu creadă în adevărul Meu, și se luptă să răstoarne cu adevărul din el adevărul Meu, iar cei ce lucrează așa, aceia nu sunt, nu mai sunt, căci singuri ei înșiși se smulg din viața care îl poate aduce pe om spre viață, spre Mine, Cel ce sunt viața omului.

Te iau la sânul învățaturii, poporul Meu de la sânul Meu. Mereu, mereu Mă aplec spre tine ca să te iau în brațe, tată, căci cel mic trebuie purtat în brațe ca să fie ocrotit, și trebuie deprins cu ascultarea de Dumnezeu, căci vai celor mici care nu ascultă! Tu ești cel ce ai mâncat cel mai mult de la sânul Meu, popor de la izvor, și voiesc să te păstrez al Meu, popor de la sân. Mă aplec ca să te învăț cum să stai la sânul Meu duios, dar apleacă-te și tu să stai, că dacă nu te faci micuț, nu stai, tată, căci la Mine nu e cu omul tot ca pe pământ. La Mine cel mare trebuie să se facă mic ca să nu se piardă, ca să nu fie smuls de la sânul Meu de către cei ce-Mi răpesc agoniseala. O, tată, răbdarea Mea e mare, dar și cuvântul Îmi este mare, și ți-am spus ție cândva că e de mers în genunchi ca să-l scol pe om. Eu merg în genunchi, dar ca să biruiesc trebuie să Mă scol în picioare și să dau din calea Mea nemulțumirea omului. Te învăț în ziua aceasta de învățătură să stai împăcat cu Mine la masa Mea și să stai iubitor, fiule, căci de prea multe ori Mi-a stat lucrarea din slava ei, din mersul ei, căci am mers în coate și în genunchi, și Mi-a tot căzut poporul dacă Eu am mers așa, și nu Mi l-am putut ajuta să poată merge el ca să poată crede, căci când Eu sunt neputincios prin lucrarea Mea din pricina greului prin care merg pentru neascultarea omului, atunci nici cel ce crede în Mine nu poate mai mult, căci omul este slab, tată.

Te iau la sân, popor de la izvor, și te ocrotesc sub învățătura Mea și sub acoperământul mamei Mele, căci ea este

duioasă pentru cel din urmă popor al Meu, popor cu care-Mi port sarcina și toată durerea Mea, care-Mi slăbește de atâtea ori mersul Meu cel cu biruință, și vreau ca tu să-Mi porți durerea, poporul Meu de la izvor. Amin.

— **O** Fiul meu atât de îndurerat pentru fii, pentru poporul Tău de la izvor ca să-l poți avea pe el! Îți amintesc, Fiule scump, de lacrima mea cea multă pentru el, pentru viața lui, și le amintesc lor când le spun eu în plânsul meu spre ei că greșalele dintre ei s-au făcut pietre aspre pe calea venirii Tale la ei și că eu le voi strânge pe toate și pe ele voi sta, și ele mă vor răni, chiar dacă noi, Fiule Doamne, n-am voit ca ei să vadă rane la noi când se va da la o parte perdeaua pentru cele ce-și strânge omul. O, cât de duios i-ai învățat pe cei de la sân și pe cei ce se apropiau lângă ei ca să-i ajute pe ei pentru sarcina Ta cu ei!

O, popor de la izvor, stai sub Duhul Domnului și stai duios sub învățătura Lui, ca să te poată El ocroti de duhul pierzării, de duhul lumii, căci Fiul meu este Milosul Care Se ține pe urma ta cu mila Lui de Păstor ceresc ca să te ocrotească de duhul cel lumesc. O, nu căuta să te bizui pe tine și să spui că nu ai duh lumesc! Fii înțelept, ca să înțelegi ce lucrare are Duhul cel dumnezeiesc, și apoi să știi lucrarea duhului lumesc, căci între duhovnicesc și lumesc se vede numaidecât deosebirea, se vede după roade, se vede după plânsul Domnului. Deosebirea dintre milă și jertfă se vede bine, se vede după roade, dar tu trebuie să fii credincios în tot cuvântul cel de peste tine al Fiului meu, Călăuzitorul tău. Când omul Îi aduce Domnului jertfă, el se semețește că-I dă Domnului, și aceasta se vede prin nemulțumirea lui apoi, căci nu poate rămâne în Domnul cel care se semețește în el însuși înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor, și această lucrare este duh lumesc în om. Dar când omului îi este milă de Domnul, Cel pribeag după om, atunci omul se lasă călăuzit ca să-l poată Domnul avea pe el, căci duhul rău se depărtează cu toate ale lui de lângă cel călăuzit, și aceasta înseamnă duh dumnezeiesc în om. Amin.

O, învață-te să stai sub Duhul lui Dumnezeu, ca să te cunoască diavoli că ești fiul ascultării de Dumnezeu, popor de la izvor. Învață-te numai în lumină, căci Domnul Dumnezeu tău, Care este Fiul meu, este Cel ce vede, Cel ce știe și Cel ce poate să-ți dea ție viață, și fericit este cel ce se apleacă să ia de la Fiul meu și nu de la el însuși, căci Fiul meu este scăparea celor ce caută la El cu milă, prin ascultarea lor de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **O** poporul Meu de la izvor, mama Mea e duioasă pentru Mine, iar dacă tu ești cel de la sânul Meu, e duioasă și pentru tine, căci ea așteaptă de la tine milă, și nu jertfă pentru Mine, și iată, Eu pe unii din voi îi întăresc în răbdarea și în durerea Mea purtată de ei, iar pe alții îi povățuiesc și îi voi aștepta, și grăiesc atât cât pot, după cum este strâmtorarea cea de acum pentru lucrarea Mea dinăuntrul ei și din afara ei.

O, fiilor unși cu binecuvântarea Mea ca să-Mi slujiți Mie întreită rugăciune pentru mântuirea neamului omenesc din toate vremurile pe pământ! O, tată, tată, dacă voi ați fi avut slujirea Mea cu voi cu popor lângă voi, cu popor nestatornic așa cum e omul care vine și nu știe să vină la Mine, Eu, Domnul, de mult nu vă mai aveam ai Mei, de mult, tată, de mult. Eu v-am făcut pe voi unșii Mei pentru Mine, și pentru ca să Mă aduceți voi întreită jertfă de fiecare zi pentru tot neamul omenesc care a fost pe pământ și care este încă și care încă va mai fi. O, nu poate să fie al Meu un preot care este al oamenilor, căci acela este cu oamenii, nu cu Mine, tată, și acela nu

poate fi vas de aur, vas de taină, căci este amestecat cu lutul, tată. Eu am avut nevoie de voi pentru Mine, fiilor. O, nu căutați să nu vă bucurați că Eu v-am așezat așa, căci voi sunteți în cer și pe pământ un mare simbol, și nu e pe pământ om să priceapă taina aceasta a Mea cu voi, dar când perdeaua care o acoperă pe ea se va trage în lături, se vor cutremura morții și viii de ea și vor sălta de bucurie duhurile lor, căci Eu așa le-am pregătit lor masă de scăpare, masă de înviere, masă de taină, tată. O, nu în zadar v-am spus Eu vouă să faceți rânduială întregii făpturi de la începutul și până la sfârșitul ei pe pământ, rânduială de mântuire, tată. Voi sunteți slujitori lângă Mine de pe pământ pentru această taină pregătită de Mine cu răbdare și cu trudă mare, tată, și iată, încă și încă trudes, căci diavolul e în mare răzvrătire pe voi.

Iar voi, copii din porți, nu vă dați slăbirii de duh, tată, că n-am sprijin ca să vin dacă voi stați doborâți de puterile din voi. O, strigați tare la Mine, strigați cu durere ca să vin să fac ceruri noi în toți care trebuie să vă sprijinească pe voi, să vă miluiască pe voi și pe Mine.

Eu, Domnul, îi dăruiesc iarăși pe toți cei de la izvor cu darul credinței lucrătoare, cu duhul păcii Mele și cu iubire din Mine în ei pentru lucrarea Mea de venire, căci cu acest cuvânt de înviere, Eu Îmi pregătesc un popor care să fie calea Mea, și apoi să-i dau Eu biruința și să-Mi fie el Mie fiu iubit pe veci de veci, și să-L bucur pe Tatăl întru odihna acestei biruințe, așteptată de sfinți, și pentru care ei și acum lângă Mine trudes. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2007

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Pilda coborârii Domnului cu sfinții. Rugăciunea poporului Domnului pentru cei căzuți din Dumnezeu.

Bat și Mă vestesc la porți ca să intru la poporul Meu cel credincios venirii Mele pe pământ cuvânt mai înainte de arătarea Mea cu ziua Mea de slavă, cu ziua Domnului.

Sunt Domnul. În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa Îmi așez Eu înaintea ta cuvântul, popor credincios, și-Mi împlinesc cu tine Scriptura Mea prin care am zis atunci: «*Cel ce crede în Mine voi coborî la el, și-Mi voi face casă la el, și voi cina cu el, și Mă voi arăta lui*», iar cel ce crede Îmi este Mie casă și putere pe pământ, căci Eu sunt Cel ce pot, Eu, și nu omul, căci omul este neputincios, tată, așa cum și apostolul Meu spunea: «*când sunt slab, atunci sunt tare*», și în aceasta stă taina lui Dumnezeu cu omul, statul Domnului în om, poporul Meu. Eu cu cei tari prin ei înșiși nu pot tot așa ca și cu tine, căci rar de tot în timp au fost dintre cei tari care pot prin Hristos, iar dintre cei mici și smeriți cu inima au fost și sunt și vor fi mulți, care prin credința lor în Mine pot totul întru Mine, iar Eu pot totul întru ei, căci taina umilinței de duh în om îl arată pe om aproapele Meu, care, aflându-Mă rănit, Mă ia în casa sa și Mă vindecă, iar Eu îi plătesc lui cu venirea Mea la el. Amin.

E sărbătoare de sfinți, poporul Meu, e sărbătoare, tată, și Eu vin la tine și cinez cu tine, ca să ia de pe masa Mea cu tine cel ce crede în Mine prin coborârea Mea cuvânt pe masa ta, căci mulți și-au aflat mângâierea la masa Mea cu tine, iar Eu le voi plăti lor pentru credința lor. Amin.

O, poporul Meu, se scoală sfinții din odihna lor și-Mi amintesc de Scriptura venirii Mele cu ei pe pământ, iar tu te-ai

lăsat casă Mie și sfinților Mei și-Mi legi ranele, căci Eu milă voiesc de la om, iar cel milos cu Dumnezeu știe cum să se jertfească, fiindcă darul milei de Dumnezeu îl învață pe el jertfa cea bineplăcută Mie, și iată, cel milos Îmi este Mie casă, tată, așa cum Noe Mi-a fost când Eu nu mai aveam cum să pun piciorul pe pământ din pricina păcatelor oamenilor, care nu aveau milă de Mine pe vremea aceea atât de grea pentru Dumnezeu pe pământ. Noe însă s-a așezat lângă Mine, iar Eu lângă el, și am zidit cu el casă de salvare pentru cel credincios Mie, dar nu s-au aflat pe pământ credincioși, în afară de Noe și casa lui, care Mi-au fost Mie salvare, și apoi lor.

Lucrarea Mea cu tine este corabie de salvare din urgie a celor credincioși Mie în vremea aceasta, poporul Meu, și fericiți și sfinți sunt cei ce vin și se adăpostesc în această casă, sub această streășină de venire a Mea la om. O, mare este darul credinței statornice și plata ei, tată, și grea este plata celor necredincioși lucrărilor Mele cu care îi întâmpin pe ei așa cum l-am întâmpinat pe poporul Meu Israel când plângea sub robie în Egipt! O, ce frumos a crezut el în Moise, trimisul Meu la el ca să-l izbăvesc pe el de duhul lumii, de Egipt, tată! O, poporul Meu, Îmi plânge Duhul și-Mi răvășesc durerea pentru poporul cel îndărătnic de atunci, căci credința lui n-a fost statornică, tată, și s-a ridicat poporul acela împotriva trimisului Meu la el, căci nu scăpase de duhul lumii poporul acela, puțin la credința lui în Mine și în trimisul Meu la el ca să-l izbăvească pe el de duhul Egiptului, tată. Uită-te tu la Iosua cel credincios, care nu părăsea cortul întâlnirii Mele cu Israel și care stătea credincios și supus duhului lui Moise, izbăvitorul cel de la Mine peste Israel cel rob în Egipt. O, ce mare plată are cel credincios, tată! Tot poporul Israel a pierit atunci prin necredință, dar Iosua a fost înveșmântat cu biruință și Mi i-a dus în Canaan pe cei născuți pe cale, și Eu n-am rămas rușinat prin proorocia Mea, și iată învățătură de credință și de izbăvire, căci dacă numai unul, doi din Israel au fost credincioși, credința lor le-a pregătit salvarea lor și a celor mici din Israel, așa cum credința lui Noe a pregătit corabia de salvare lui și celor din casa lui.

Lucrez peste tine darul credinței biruitoare, poporul Meu de azi, și mereu îți înmulțesc acest dar, căci toate ale Domnului s-au împlinit prin credință, tată, căci cei ce cred nu sunt din lumea aceasta și nu-și țin dragostea în lume, ci în Mine o țin ei, iar cel ce-și strânge în Mine, are, tată. Am binecuvântat lucrarea Mea de azi cu tine încă din vremea trâmbiței Mele Verginica, poporul Meu, și am dat darul credinței sfinte pe mai departe peste un popor care se naște pe cale ca și atunci în Israel, tată. Mi-am păstrat întru Mine fii credincioși, și credința lor Mi-a rodit un popor, cu care am intrat pe porțile slavei, căci el a biruit lumea, iar slava Mea se odihnește peste el și îl poartă din slavă în slavă, căci mereu, mereu Eu vin la el cuvânt de slavă, iar de pe masa Mea cu tine iau cei din cer, fiule, și, iarăși, mulți de pe pământ. Împărăția Mea în tine s-a făcut copac mare, și în el se adună păsările cerului și-și fac cuib, tată, și Eu îți întăresc credința când îți spun aceasta, căci credința este cea mai mare taină a vieții veșnice, și din viața veșnică este coborât acest dar, și trebuie mereu hrănit acest dar, mereu îngrijit ca să fie și ca să se înmulțească el spre slava Mea pe pământ, tată, și spre slava sfinților Mei, care vin cu Mine la tine pentru împlinirea cuvântului Meu, care, iată, Mă aduce cu sfinții, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— O, Doamne, Tu ești Dumnezeul sfinților și al celor credincioși, și ai făcut împărăția Ta pe pământ, căci Ți-ai zidit un popor credincios la care vii, precum ai spus că vei lucra prin cei credincioși. Împărăția Ta

cu poporul Tău este asemenea unui copac mare, în care-și au cuib sfinții cerului, iar sub poalele lui stă poporul Tău, care se hrănește cu roadele din copac, Doamne. O, ce minunat ești Tu întru sfinții Tăi în cer și pe pământ, Doamne, după cum este scris: *«Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut voia Sa întru ei și a arătat lor așezământul Lui»*. Duhul proorociei, duhul pe care l-ai pus peste fiii cei de azi ai Tăi, acest dar Te ține pe Tine cuvânt pe pământ acum, Doamne, așa cum Te-a ținut pe toată vremea proorocilor Tăi care scriau cu mâna lor pe pământ cuvântul Tău de peste ei. Dar acum s-a făcut râu al vieții cuvântul Tău, limpede ca cristalul, și în limpezimea lui omul poate să-și vadă fața și să și-o curețe și să și-o împodobească, Doamne, și să strige la Tine din neputința lui, iar Tu să-l izbăvești pe el, așa cum pe David îl izbăveai mereu, căci el plângea la Tine în toate strămtorările în care îl ținea poporul Israel și Îți spunea: *«Auzi-mă, Doamne, când mă rog Ție, și de la frica vrăjmașului scoate sufletul meu și mă acoperă Tu de adunarea celor ce viclenesc, care lucrează fărădelege și care și-au ascuțit ca sabia limbile lor, și ca niște săgeți aruncă vorbele lor veninoase, ca să săgeteze din ascunzișul lor pe cel nevinovat, spunând: „Cine ne va vedea pe noi?”»*.

O, Dumnezeule mare, e mare întuneric pe pământ, că mari sunt slăbiciunile celor ce aleargă după alți dumnezei, dar Tu ești Stăpân biruitor și-Ți zidești împărăție pentru sfinți, Doamne, căci scris este: *«Prin sfinții care sunt pe pământul Lui, minunată a făcut Domnul toată voia întru ei»*, și așa lucrezi Tu azi cu poporul Tău cel mic, și cu duhul proorociei îl călăuzești pe el și arzi de dorul lui, întărindu-i pașii, întărindu-i credința și înmulțindu-o pe ea, căci această lucrare de popor nou și povățuit de Dumnezeu, este corabia de salvare a omului de ieri, de azi și de mâine, Doamne, și fericiți sunt cei ce știu să stea neclintiți prin valuri pe această luntre, pe care Tu ai pregătit izbăvirea făpturii. Tu ai zidit un popor, un copac pe pământ, și în el își fac cuib sfinții cerului, iar eu, mireasa Ta, ceea ce Te-am iubit pe pământ după ce am biruit în mine lumea, care mă ispășea spre ea, m-am făcut mireasă a Ta, biserică a Ta, iar Tu ai stat în mine și Te-ai sfințit cu slava Ta în trupul meu plâpând, și eu Ți-am fost ucenică, căci am lăsat tată și mamă, frați și surori, rude și averi și lumea, așa cum lasă toți cei ce Te iubesc, și Te-am iubit pe Tine așa cum iubește un ucenic al Tău, vrednic să fie al Tău prin lepădarea de sine și prin dulce crucea Ta, purtată de el pe pământ, spre asemănarea lui cu Tine. Îl îndemn pe poporul Tău cel mic de azi, îl îndemn spre înmulțit duh de răbdare, de iubire și de răbdare, Doamne mare, Mire al sfinților, căci prin răbdarea lui cea întru Tine Tu vei prăsi și vei înmulți numărul celor izbăviți din lume, din moartea cea de pe pământ, Doamne izbăvitor. O, cât de dulce grăiești Tu azi cu poporul Tău, pe care l-ai ales ca să mărești apoi credința lui și să-Ți fie credincios! Dă-i lui credința lui Noe, a lui Iosua, a lui David, dă-i lui darul răbdării sfinților și curăță Tu de buruieni acest ogor și slăvește-Te cu slava Ta cea văzută pe această țarină cu comoara Ta în ea, căci darul Tău este mare peste cel de azi popor al Tău, și toate ale Tale zise se împlinesc întru el, precum întru Tine s-au împlinit toate cele despre Tine rostite prin gura profeților Tăi, o, Doamne. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, mireasa Mea Parascheva, te-a mângâiat și te-a dăruit cu daruri prin rugăciunea ei spre Mine pentru tine, iar rugăciunile sfinților sunt cele ce întăresc pe sfinții Mei cei lucrători cu Mine peste pământ. Stai acum la masă de serbare de sfinți, și ne vom întoarce spre scursul zilei iarăși în cartea Mea cu tine, ca să te cuprind în cuvânt de dimineață și de seară, tată, că Eu nu știu

cum să te mai dăruiesc cu iubirea Mea pentru iubirea ta, cu care stai înaintea Mea ca să ți-o întăresc, ca să ți-o zidesc pe temelie de neclintit, căci tu, poporul Meu, te-ai făcut bucuria Mea, mângâierea Mea în suspinul Meu cel mult după om și-Mi ești casă pentru venirea Mea și-Mi ești masă de cină, iar Eu îți pun pe ea viața Mea, făcându-Mă pe masa ta trup și cuvânt, așa cum nicăieri pe pământ Eu nu mai sunt ca și pe masa ta, căci vai de cetatea peste care nu este duh de prooroc de la Dumnezeu, Duh de Dumnezeu peste ea!

Eu sunt cu tine, poporul Meu, iar duhul proorociei te călăuzește și te crește și te zidește ca să fii al Meu și ca să fiu Eu al tău și să-ți fiu Dumnezeu și să-ți fiu Stăpân și să-ți fiu Mântuitor, poporul Meu, și să te am înaintea Tatălui rod al iubirii Lui pentru om, prin Mine, Fiul Său iubit, întru Care El a binevoit, așa cum și Eu întru tine binevoiesc, popor izbăvit de Mine, Izbăvitorul tău ceresc, Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu Cuvântul. Amin, amin, amin.

*

Iarăși te cuprind în cuvânt spre sfârșitul zilei de serbare pentru sfinții Mei, poporul Meu. Eu pot aceasta, fiule, căci sunt Dumnezeu și pot să grăiesc cu omul, dar credința omului este prea departe de Dumnezeu ca să mai poată crede omul în lucrările Mele, în Scripturile care M-au vestit că voi lucra, căci am zis prin prooroci: *«Eu Însumi voi purta grijă de oile Mele și le voi păstori și le voi da pășunea Mea»*, iar cei din morminte aud glasul Meu de peste tine, tată, și se mângâie cu multul pentru împlinirea Scripturii venirii Mele cu învierea morților, căci Eu sunt pe masa ta trup și cuvânt pentru tine și pentru cei ce așteaptă glasul Meu în mormintele lor, și pentru omul de pe pământ, care Mă află la tine cu învățătura vieții veșnice, și iată, cea mai mare minune pe care o poate face omul pe pământ acum, este credința lui în venirea Mea cuvânt pe pământ pentru învățatură de înviere, învățatură peste vii și peste morți, poporul Meu. Îngerii Mei iau acest cuvânt și îl vestesc peste pământ, și mulți pe pământ îl împlinesc pe el peste viața lor, căci cartea Mea de azi, care este cuvântul vieții veșnice, este vestită de Mine încă din vremea proorocului Daniel, când Eu i-am zis lui că la sfârșit, în vremea marii strâmtorări pentru Mine și pentru credința omului în Mine, cel ce va fi scris în cartea aceea va fi mântuit, și mulți din cei ce odihnesc în morminte se vor deștepta, unii spre viață veșnică și alții spre ocară veșnică, iar cei care au îndemnat pe mulți pe căile dreptății vor fi în veci ca stelele, și mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți, iar cei nelegiuiriți se vor purta tot în nelegiuiri și nici unul din ei nu va pricepe, căci numai cei ce au înțelepciunea Mea vor înțelege și vor ajuta pe mulți spre duhul învierii.

O, poporul Meu, te-am făcut fiu al înțelepciunii, căci în mijlocul tău curge din gura Mea râul cuvântului Meu, care dă viață, tată, iar tu trebuie să ai temere de Dumnezeu ca să rămâi cu înțelepciunea Mea peste tine. Cei ce aud glasul Meu de peste tine și nu au temere de Dumnezeu, aceia se întorc la fărădelegi, tată, căci nu-L pricep pe Dumnezeu dacă nu au temere de El. Lucrarea Mea de peste tine, prin care Eu zidesc iarăși omul, este corabia de salvare, tată, și fericit este cel ce crede în venirea Mea la tine, înfricoșându-se să mai petreacă cu cei fără de lege peste viața lor, și voiesc să-Mi ridic la loc poporul care a mers cu Mine pe calea celor cincizeci de ani de cuvânt al Meu peste pământ în vremea aceasta, căci Eu, tată, nu-l pot uita pe cel ce M-a crezut și M-a iubit cu credința lui, și voiesc să-l fac să poată

cu Mine și cu mântuirea lui cea de la Mine pentru credința lui, dar Eu îl plâng pe poporul Meu cel de demult al Meu, căci din mijlocul lui sunt și acum cei care-l prigonesc pe el ca să nu se scoale, ca să nu poată cu Mine cel ce a mers cu Mine pe cale în vremea acestui cuvânt. Eu, Domnul, Mă voi scula pentru cei ce-Mi clatină și acum poporul și voi sta față în față cu ei și-i voi întreba pe ei despre lucrarea lor, iar dacă ei nu-Mi vor răspunde, le voi răspunde Eu, și voi lucra cuvânt peste ei, și cuvântul Meu este cu putere, căci vreau să-Mi scol poporul spre viață veșnică, vreau să-l ridic pe cel ce a căzut din brațul Meu de Păstor și să-l ajut să îplinească voia Mea și să-Mi deschidă ca să vin la el și să cinez cu el, căci cel ce crede în Mine este cel ce îplinește peste el toată voia Mea. Eram prin trâmbița Mea Verginica în mijlocul poporului Meu cel de la început și cel de la mijloc și îl plângeam pe cel ce o prigonea pe ea, și îl plâng și acum pe acela, căci mulți din cei ce o loveau pe ea pentru lucrarea Mea de peste ea au plecat din trup fără de pocăință pentru acest păcat și grea Îmi este durerea pentru aceștia, căci vai celor ce s-au lepădat după ce au crezut!

Și vă rog pe voi, fiilor unși de Mine pentru slujirea învierii morților, ridicați spre Mine rugăciune duioasă pentru cei ce au lepădat viața și credința lor lângă lucrarea cuvântului Meu, ca să micșorăm cumva ocară de peste aceștia, tată, că n-are cine-i mai salva pe ei din plata celor necredincioși. Aș voi să-i scap de ocară, căci au fost dintre cei ce au crezut, și apoi s-au dus iarăși spre nelegiuiri, și Mă uit în poporul Meu cel de demult că mai e creștin care nu stă bine pe picioare, și pe lângă aceasta mai e și nemulțumit, căci duhul umilit nu se lipește de el ca să-l învieze pe el. Cel ce nu-i primește pe prooroci, acela a fost și este îngâmfat, și pentru acela trebuie rugăciune, tată, căci unul ca acela nu are înțelepciunea temerii de Dumnezeu, și vai celor ce nu se tem așa, căci vor striga în zadar când vor striga, așa cum strigau la Noe în vremea potopului toți cei ce și-au văzut de ale lor când Noe zidea pe pământ corabia salvării făpturii în vremea când nimeni nu mai avea pe Dumnezeu în el, ci numai placul lor și duhul lor îl aveau toți.

O, fiilor unși, rugați-vă pentru acest popor care a mâncat la masa Mea în vremea celor cincizeci de ani de cuvânt, acum, când Eu sunt pe pământ cuvânt pentru judecata făpturii. Rugați-vă, tată, pentru credința celor ce au crezut și apoi s-au întors de la Mine, căci vai de cei ce nu au peste ei duhul Meu proorocesc, care strigă pentru pocăință după om! Vă cuprind în cuvânt la începutul și la sfârșitul sărbătorii ca să vă așez la rugăciune pentru cei slabi în credință, fiilor. O, credința nu este a tuturor, dar poporul care a crezut la începutul acestui cuvânt și apoi s-a lăsat spre trup, acela nu va fi judecat ca și cel care nu a crezut, și va fi judecat pentru adulter, tată, căci M-a iubit și apoi M-a părăsit, purtându-se apoi după dumnezeii lui, după poftele lui.

Iar tu, popor statornic în credință și în fapta ei, stai, fiule, sub duhul proorociei, căci Eu Însumi te călăuzesc și nu mai trimit prooroci la tine, căci scris este: *«Eu Însumi voi păstori oile Mele și le voi priveghea»*. O, cine mai este de pe pământ ca să-i facă bine omului? O, cine ți-ar mai face ție bine, poporul Meu, când toți cei ce-și zic păstori își văd de ale lor, nu de ale Mele? Iată, Eu Însumi stau cu tine și te păstoresc, Eu Însumi cobor și Îmi fac sălaş în tine și-ți pun masă, tată, și te hrănesc ca să te am în vremea aceasta cețoasă și întunecoasă, iar tu ai grijă de sporirea credinței tale, care să-ți ajute faptei ei, și ai grijă de duhul rugăciunii, ca să stai în ea mereu, poporul Meu, căci Eu ți-am spus că tot cel ce nu lucrează rugăciunea peste el, este prins de diavolul, tată.

Îți voi da lacrimi ca să plângi cu Mine și pentru Mine și la Mine pentru salvarea omului necredincios, poporul Meu. Ia această lucrare de la Mine, ia, tată, și fii lucrător, căci cel fără de lucru este prins de diavolul, fiule. O, nu-ți trebuie timp aparte ca să lucrezi cu Mine și ca Mine, ci îți trebuie Duhul Meu în duhul tău, iar El știe să Se roage și să împlinească, poporul Meu. Dă-Mi creștere în tine, tată, dă-Mi mărire în tine, căci voiesc prin tine să-Mi întăresc peste tot poporul, și voiesc să-l adun ca să-l povățuiesc pe el, ca să-i dau putere prin cuvântul Meu și să-i dau temere de Dumnezeu, din care el să învețe înțelepciunea vieții și a învierii, tată.

Te-am cuprins în cuvântul Meu, cuvânt de dimineață și de seară, poporul Meu. Cuprinde-Mă și tu în duhul rugăciunii tale, așa cum Eu te-am povățuit azi, și cuprinși să stăm și să ne dăm putere și un duh să fim prin puterea Mea peste puterea ta, căci Eu sunt Cel ce-ți dau viață ca să ai și ca să dai celor ce nu au viață, și apoi să primești coroană de la Mine pentru lucrarea ta cu Mine, pentru darul Meu din mijlocul tău, fiindu-Mi tu casă a Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2007

Sărbătoarea sfântului apostol și evanghelist Luca

Îndemn pentru întărirea credinței. Omul este vădit prin roadele lui. Proorocii, dușmăniți. Ferirea de omul cel cu două limbi. Poporul este îndemnat la rugăciune pentru inimile răzvrătite. Sfântul apostol Luca mărturisește temeinicia cuvântului din cer.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel ce bat ca să Mi se deschidă.

Pace vouă, copii veghetori în porți pentru lucrarea venirii Mele pe pământ cuvânt peste om ca să fac iarăși omul, căci omul cel ieșit din om trebuie învățat de Dumnezeu ca să-L poată cunoaște pe Dumnezeu, fiindcă de pe pământ el nu este sprijinit spre Dumnezeu, ci este numai împiedicat spre calea Mea.

Pace vouă, fiilor copii! Eu Însumi port grijă de oile Mele și le priveghez, precum este scris în prooroci să lucrez așa, iar voi sunteți cei ce-Mi deschideți ca să intru la poporul Meu de azi și să-l așez înaintea Mea pe el, căci vai celui ce nu este povățuit, că pe acela îl găsește fără veghe peste el cel necredincios și dă să-i sfărâme credința și să cadă el din învățătura Mea cea de viață izvorătoare peste om.

E sărbătoare apostolească în cer între sfinți și cobor cu ea la poporul Meu ca să-l învăț pe el cu veghea peste el, căci unde voi nu puteți ca soli ai Mei peste poporul Meu, acolo e de dat cuvântul Meu cel drept, ca să am Eu grijă de cel plâpând, tată. V-am spus vouă, copii din porți, să lucrați ca apostolii Mei peste poporul Meu și să așezați peste el epistole mărturisitoare și de viață dătătoare prin duhul Meu din voi, așa cum lucrau apostolii Mei peste biserica Mea de atunci, dar dacă am văzut că dă să vă prindă în cuvânt cel îndoielnic și cârtitor, ca și pe Mine cei de atunci, iată, lucrez Eu, tată, iar voi veți lucra peste cei credincioși, peste cei statornici și cerești cu inima lângă lucrarea Mea cu voi, lucrare care de la începutul Meu prin ea peste un popor cules azi din lume am avut în mijlocul ei pe cel cârtitor, pe cel ce-Mi clatină credința în cei ce vin să se facă prietenii Mei, fugind ei de duhul lumii, duhul cel pierzător al acestui veac mincinos și viclean.

O, poporul Meu, te păstoresc cu mare milă și cu mare veghe, tată, căci pentru viața ta și nu de altceva cobor din cer și-Mi fac cărare spre tine, și iată, te iau la sân și te ocrotesc de duhul necredinței, tată, duh care îi urmărește din urmă pe toți cei ce se scoală să se facă fii ai lui Dumnezeu când glasul Meu

îi cheamă pe ei să iasă din lume și să se adăpostească sub scutul scăpării, sub slava cuvântului Meu, căci glasul Meu se aude în morminte ca să învieze cei ținuți sub umbra morții, tată. Vin și te anunț, fiule, și te îndemn să înveți de la Mine să deosebești glasul Meu de glasul cel străin de Mine, căci dacă nu ascuți așa, pățești ca puii cei neascultători de glasul mamei lor, care umbla prin pădure ca să le culeagă hrană și să crească ei, și căroră ea le-a spus la nimeni să nu deschidă până la întoarcerea ei, ca nu cumva să fie ei înșelați, și apoi să fie sfărtecați de dușman, dar ei nu au ascultat toți trei și au deschis ușa când nu era glasul mamei lor la ușă, și cei doi mai mari au pierit mâncați de lup, iar mama lor i-a plâns pe ei cu cel mai mic dintre ei, cu cel ascultător glasului mamei lui.

O, poporul Meu, ia de la Mine povață de veghe, căci sunt între cei ce se apropie de Mine, sunt între ei din cei care vin la Mine fără să-și lepede iubirea de sine, și unul ca acela Mă ține dator pentru că a venit la Mine, și apoi el ajunge să fie nemulțumit, și apoi se îndoiește întru Mine și se smintește întru Mine, tată, iar plata îndoielii este necredința, și iată, credința nu este a tuturor, căci așa este scris, și iată, așa se alege cei credincioși și cei necredincioși, ca și pe vremea trupului Meu și a ucenicilor Mei cei de atunci, căci veneau mulți spre viața cuvântului Meu cel făcător de viață, și tot mulți se întorceau întru ale lor, căci omul nu este deprins să-L cunoască pe Dumnezeu prin lucrările Sale de peste om. Cel ce crede în Mine, nu mai este apoi în lumea aceasta, ci este al cerului pe pământ dacă ascultă apoi de glasul celui ce-l călăuzește pe el, căci fără călăuzire nimeni nu poate să fie al lui Dumnezeu pe pământ.

E sărbătoare apostolească ziua de azi, și sunt cu sfinții venit, iar Luca, apostolul Meu, e sărbătorit de cei din cer și te veghează acum, poporul Meu, că mare, mare veghe are acest apostol al Meu pentru coborârea Mea de azi și pentru cei ce cred acestei minuni, care Mă aduce iarăși de la Tatăl la om cuvânt de facere a omului. Eu și cu sfinții Mei vedem orice val care bate spre tine ca să te clatine și ca să cazi din bărcuța Mea și ca să nu mai fii al Meu, dar nu pot să te las să pieri, poporul Meu cel credincios, și iată, vin la tine, tată, și te învăț să veghezi cu Mine, căci vai de cetatea care nu are duh de prooroc, Duh de Dumnezeu peste ea, că aceea pe neștire este biruită și clătinată de pe temelia ei.

Le-am spus celor veghetori din partea Mea peste tine, le-am spus lor să te învețe veghea pentru statul tău în brațul Meu de Păstor ceresc, poporul Meu de azi, dar valurile dau să izbească în ei, tată, iar Eu trebuie să-i ocrotesc pe ei, că nu e de joacă cu omul care îmbracă haina necredinței pentru ca să-și acopere cu ea neascultarea lui după ce a stat cu Mine ca să audă de la Mine. Eu, Domnul, văd pândită de duhul necredinței credința ta și nu voiesc să te las, poporul Meu, și vreau să-l întăresc în tine pe cel ce-și alege credința și iubirea lui cea pentru calea cuvântului Meu cel izbăvitor de păcat peste om. O, nu vă tulburați, tată, nu, fiilor, nu! Cei ce sunt încercați așa, aceia sunt fiii lui Dumnezeu pe pământ, căci credința trebuie încercată, tată. Când Eu eram pe pământ cu ucenicii din loc în loc, aveam în mijlocul lor pe ucenicul care umbla singur și care Mă ducea la cei ce nu credeau în venirea Mea de la Tatăl, iar aceia Mă învinuiau apoi că stric datinile părintești, că hulesc când Mă numesc pe Mine Însumi Fiul lui Dumnezeu, iar când le descopeream ascunsurile lor, prin care ei greșeau asupra Mea cu gând rău, ei Îmi ziceau că am demon, dar Eu voiam să-i scot pe ei de la demon și nu puteam, căci își iubeau viața lor și nu puteau să slujească la doi stăpâni cu viața lor.

Iată, poporul Meu, credința ta a fost și este mereu încer-

cată, tată, dar tu ridică-te deasupra trupului tău și stai în Duhul Meu, căci Eu îți dau putere să poți și să crezi din faptele credinței, așa cum au crezut Noe și Avraam și Moise și toți cei ce au avut putere să creadă pentru împlinirea lucrărilor Mele cu ei pe pământ. Așează-te înaintea cuvântului Meu, poporul Meu de peste tot, și învață de la Mine cum se stă în Dumnezeu, căci în Dumnezeu nu se stă trupește, ci se stă dumnezeiește, așa cum au lucrat toți sfinții care s-au lepădat de lume ca să stea în cer pe pământ și nu în lume, căci nimeni fiind în lume nu poate să-L iubească pe Dumnezeu sau să-L dea pe El la cei ce-și aleg cerul pe pământ de casă a lor, de viață a lor precum în cer. O, dulce Îmi este Mie omul credincios și dulce Îmi este odihna în el, și în acela Eu pot totul, așa cum am putut în ucenicii Mei, care Mă primeau și în care Eu intram pentru statornicia lor cea întru Mine, pentru faptele credinței lor, fapte care-i ajutau pe ei să nu se clatine în furtuni, să nu deschidă duhului îndoielii, ci să stea stegari cu veghe pentru viața Mea în ei, pentru statul Meu în ei, căci Eu în om Îmi am împărăția. Dar Îmi vei zice cum vei cunoaște tu pe cel ce are în el împărăția Mea? Te învăț ca și pe ucenicii Mei, căroră Eu le-am spus: *«Îi veți cunoaște după roadele lor pe cei ce sunt ai Mei»*, iar cel mai mare semn peste cei ce sunt ai Mei este darul credinței sfinte, de la care purcede și nădejdea și dragostea și toată fapta acestora, căci toate cele de la Dumnezeu în om, prin credință se zidesc, tată. Când vezi pe cineva care după ce poartă fața Mea se desparte apoi de ea și se duce spre duhul lumii, lovind în urma lui pentru necredința lui, tu nu te lua după sfatul lui ca să te întorci și tu de la Mine, căci ai păcat dacă nu te uiți la roadele lui așa cum Eu te-am învățat. O, roagă-te cu lacrimi la Mine pentru unul ca acela, ca să-i dau Eu lui iarăși naștere din cer, dar nu te clătina și tu de la pieptul Meu de Păstor milos și plin de veghe veșnică pentru om. O, nu te lua după cei ce trădează calea Mea, părăsind-o pe ea pentru nestatornicia și nestatura lor. Ia-te după apostolii Mei cei stătători în Mine și în Duhul Meu, căci Duhul Meu nu are nimic în lumea aceasta, poporul Meu. Tu stai sub darul răbdării sfinte, tată, iar Eu, Domnul, îți voi arăta ție cine este cu Dumnezeu și cine nu este cu Dumnezeu, căci faptele lor îi vădesc și le sunt lor plată, precum este scris.

O, poporul Meu, nu te lua, tată, după cei ce-și ascut limba ca să-i crezi buni pentru tine. Tu ia-te după cei ce-ți grăiesc din cer și nu de pe pământ, poporul Meu. Întărește-te pe piatră ca David, fiule, și uită-te la el cum plângea la Mine din pricina celor ce în poporul lui îl prigoneau pe el, îl cleveveau pe el, și uită-te la Moise, care tot așa pătea el de la poporul cel răzvrătit din mijlocul lui Israel, iar Moise era trimisul Meu la Israel pentru izbăvirea lui, așa cum pentru tine i-am făcut trimiși ai Mei spre tine pe cei ce te călăuzesc. O, ce milă Îmi era de Moise, ce milă, tată, când îl lovea poporul cel nemulțumit de darurile Mele cele pentru izbăvirea lui prin Moise, alesul Meu! O, ce milă Îmi era de trâmbița Mea Verginica în vremea trâmbițării Mele prin ea la acest sfârșit de timp, căci cei nemulțumiți de Mine și de ea unelteau în ascuns împotriva ei, iar Eu, Domnul, lucram din greu prin ea și nu eram primit și nu eram crezut prin ea, căci Eu în ea lucram acoperit de trupul ei, tată, și apoi răzvrățiții Mi-o vindeau și Mi-o băgau la spaimă și la suferință, iar ea, plâpândă cum era, răbda plângând, cu nădejdea toată la Mine, dar suferința cea de la poporul cârtitor și îndoielnic creștea cu fiecare zi în trupul și în duhul ei și nimeni nu Mă ajuta în suferința Mea din ea, că zicea că o ajută pe ea, nu pe Mine, căci poporul Meu din vremea ei nu Mă cunoștea în ea, și ea primea lovituri de trup și de suflet și de duh și dină-

untru și din afară, că venea puterea cea de pe pământ și Mi-o lua din mijlocul poporului, și atunci vedea poporul ce face el cu nemulțumirea lui, cu îngâmfarea lui, și apoi cel ce-Mi făcea rău Mie și ei nu mai venea la Mine ca să-l iert și să-l împac cu pocăința lui cea pentru iertarea lui, că așa pățește cel ce trage cu el însuși și cu cei asemenea lui mai mult decât cu Dumnezeu pe calea lui cu Mine. Eu Mă plângeam poporului Meu, dar zadarnic Mă plângeam, căci cel cârtitor și nemulțumit se încruzea la inimă, iar cârtirea lui Îmi cădea poporul de pe cale, și Mă durea cu mare durere în trâmbița Mea durerea celui ce ajungea la cădere prin nemulțumiri, și iată, până azi sunt cei nemulțumiți de darurile Mele pentru ei, căci ei uitau că darurile trebuiesc meritate și purtate cu mare iubire și cu mare umilință și cu mare lucrare a lor pentru daruri, și cu mare lepădare de sine și cu mare suferință, așa cum trâmbița Mea le-a purtat, și a semănat cu Mine, tată, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea în ei cum este El»*, căci și Eu tot așa Mi-am purtat crucea cea făcută de om peste ființa Mea dumnezeiască, și apoi pe umerii Mei slabi sub dureri de duh și sub mila Mea de om, și plângeam la Tatăl sub suferința Mea, așa cum David plângea și spunea: *«Pune lacrimile mele înaintea Ta, după fângăduința Ta, căci viața mea am pus-o Ție, Doamne, că mulți sunt cei ce se luptă cu mine de la înălțime, și împotriva mea toate gândurile lor sunt spre rău, și locui-vor lângă mine și se vor ascunde și vor păzi călcâiul meu ca și cum ar căuta sufletul meu, dar eu în Dumnezeu am nădăjduit și nu mă voi teme, căci ce poate să-mi facă mie omul? Întoarce-se-vor vrăjmașii mei înapoi, căci eu în orice zi Te voi chema pe Tine în ajutorul meu, Doamne»*. Amin.

O, poporul Meu, ferește-te de vorba omului care are două limbi, ferește-te de acest fel de lucrare din om, tată, căci cel ce face așa nu se poate păzi nici pe el, dară pe tine, tată! Omul nu se teme să facă lucrare de șarpe peste semenul său, căci este îngâmfat omul și își folosește limba sa ca să-l doboare pe cel firav, pe cel ce lucrează prin credință peste viața sa. Șarpele care suflă cu încordare își scoate limba și și-o împarte în două, și așa are el două limbi, dar tu, poporul Meu, stai sub dulce învățătura Mea cea cu duh dătător de viață în ea, căci Duhul Meu nu-ți face ție rău, tată. Învață-te să-ți păzești sufletul, căci iată ce înțelepciune îți arăt ca să ai, și roagă-te ca să-ți dau putere, iar când îți dau, tu să iei, tată, ca nu cumva împărțind Eu putere poporului Meu tu să rămâi neîmpărțășit cu ea. O, ai grijă, că vremea e cu durere și e cu trădare în ea, iar tu caută să te iei după cel ce-ți dă putere, nu slăbire, nu necredință, tată. Nu te întoarce de pe drumul Meu dacă ai venit să fii prietenul Meu, căci mulți oameni mari au coborât jos de tot de pe treptele lor și au urcat pe treptele lui Dumnezeu și s-au făcut prietenii lui Dumnezeu, căci prietenii Mei nu sunt cei ce învață la școli omenești, prin care ei se îngâmfă apoi, ci sunt cei umiliți și cei neumblați pe la învățătorii de pe pământ, și sunt cei curați cu inima, tată. O, ascultă-L pe Domnul Dumnezeul tău, poporul Meu, și îndeamnă-l tu spre umilință pe cel ce te îndeamnă pe tine spre necredință, căci Eu te-am avut și te am la școala Mea cerească și îți sunt Învățător și îți sunt Salvator, poporul Meu. Amin.

Iar voi, cei ce în poporul Meu Mă iubiți și Mă prețuiți și Mă vestiți fără de sfârșit pe calea voastră cu Mine, așezați-vă cu dulce și duioasă rugăciune înaintea Mea pentru pacea inimilor răzvrătite ale fraților voștri care nu au nimic de câștigat pe pământ și în cer prin răzvrătirea lor, și rugați-vă cu putere ca Iona din chit, ca Iezechia din fața morții, ca cei trei tineri din cuptorul de foc și care s-au pocăit pentru tot neamul lor,

ca Daniel din groapa cu lei și ca David, care neîncetat suspina înaintea Mea ca să-l aud Eu pe el și să-l izbăvesc, căci precum strălucește lumina în bezna cea întunecoasă, așa și sufletul este luminat de rugăciunea cea mare cu duhul ei, păzindu-l ea pe cel ce o ridică pe ea spre Mine, iar ca să rodească rugăciunea, iertați, tată, orice aveți asupra cuiva, ca să ajungă la Mine, și apoi înapoi la voi cu folosul ei rugăciunea voastră.

Ridicați-vă voi, cei lucrători ai poporului Meu, și întâriți-Mi pe piatră vie poporul, căci Eu, Domnul, vă dau binecuvântare mare peste lucrul Meu cu voi, peste lucrul vostru întru Mine, fiilor lucrători, și pe care Domnul îl cere vouă acum. Păstrați tainic tainele Mele cu voi, și pe care Eu, Domnul, vi le-am încredințat până la venirea Mea, și lucrați sub puterea lor lucrare de înviere, de îmbărbătare peste tot poporul Meu de peste tot, că Mi-e dor să-Mi văd tot poporul tare și frumos și dulce la trup și la cuvânt, fiindcă Eu, Dumnezeu Cuvântul, sunt Cel ce l-am ridicat pe el ca să-Mi fie popor, ca să fie el slava Mea la arătarea Mea peste toate neamurile pământului, între care toți cei ce vor primi darul credinței sfinte se vor umple de bucurie în duhul lor, căci Eu voi ieși curând, curând biruitor peste toată necredința care a fost și care este peste oameni, și-Mi voi așeza curând, curând împărăția iubirii peste cei ce M-au crezut și M-au iubit și M-au așteptat, căci frumos este înaintea Mea cel ce Mă așteaptă priveghind în toată vremea, frumos, tată, și așa voiesc Eu să fii tu frumos, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **M**ă bucur, Doamne, lângă Tine azi, eu, apostolul Tău Luca, sărbătorit azi, și Te mărturisesc Învățătorul poporului Tău de azi, căci sunt în slava coborârii Tale, cu care vii însoțit de sfinții Tăi. Mă aplec înaintea poporului Tău și îl sărut cu sărutare de dor ceresc, și îi încredințez desăvârșit pe cei ce aud din mijlocul lui învățătura vieții veșnice, coborâtă din gura Ta peste pământ și peste cei ce Te iubesc ascultând de glasul Tău în zilele acestea, îi încredințez pe toți cei ce iau din acest râu de cuvânt că el este râul vieții și că este temeinică toată învățătura pe care ei o primesc prin solii Tăi împărțitori de cuvânt, așa cum Tu i-ai așezat să-Ți lucreze, și căror eu, apostolul și evanghelistul Tău, le spun: Pace vouă! Ca și Tine le spun lor: Pace vouă, copii lucrători cu Duhul lui Dumnezeu! O, cine nu vă primește pe voi, pe Domnul Îl alungă, nu pe voi, și curând, curând inima li se va sfâșia sub durerea ei, căci vor vedea ceea ce ei n-au vrut să creadă și să facă. Și iarăși, cel ce vă primește și vă iubeste pe voi, aceia au primit darul lui Dumnezeu și Îl cunosc pe Dumnezeu, Care este în voi și cu voi, și curând, curând le va sălta inima sub bucuria ei, căci vor vedea ceea ce ei au nădărduit crezând și iubind lângă voi și cu voi. Eu sunt tămăduitorul cel venit cu Domnul la voi în ziua mea de serbare între sfinții din cer. Pun peste voi vederea mea, ca să vedeți și să cunoașteți de la Dumnezeu, după darul împărțit vouă, căci scris este: *«Cele ascunse se vor descoperi, iar cele grăite la întuneric se vor vesti de pe înălțimi, căci nu este nimic tănuț care să nu se descopere, și nimic ascuns care să nu iasă la lumină»*. Pun peste ranele din voi tămăduirea mea, căci sunt doctor tămăduitor și am mare dar peste poporul Domnului și aduc la vedere pe cele ce Domnul le descoperă ca să fie cunoscute, și în taină să fie cunoscute și lucrate, după cum este lucrarea care trebuie făcută. Intrați sub duhul păcii și al mângâierii, căci Domnul vă mângâie pe voi cu sfinții Săi, ca pe unii care lucrați vestirea Lui peste pământ, așa cum noi, ucenicii Lui, am lucrat atunci. El este gata de arătare, și iată, e vreme de mare întuneric peste pământ și peste om. Lucrați liniștea Domnului peste cel

mai mic popor al Său, poporul Său de azi, și toate vor lucra pentru credința și paza voastră și a poporului sfânt de azi, copii ai lui Hristos. Amin, amin, amin.

— **P**ace ție, apostol mărturisitor al Evangheliei Mele cea de atunci și cea de acum, căci Eu sunt și atunci și acum, și sunt Cuvântul Tatălui până la sfârșitul timpului. Bucură-te azi pentru ziua de serbare a ta cu poporul Meu cel mic și dă-i lui tămăduirea de tristeți și fă-i trup tare și sănătos pentru Mine, nu pentru el, căci cel ce crede în Mine nu mai trăiește el, ci Eu sunt Cel ce trăiesc în el cu viața Mea, căci viața lui el Mi-o dă Mie ca să fiu Eu viața lui.

Pace vouă, fii ai poporului Meu! Întăriți lucrarea Mea peste voi, căci viața Mea voiesc Eu s-o trăiesc în voi. Amin, amin, amin.

18/31 octombrie 2007

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie, izvorătorul de mir

Oamenii semeți n-au înțelepciune pentru moaștele sfinților. Ucenicii Domnului sunt cei prigoșiți. Domnul le spune defăimătorilor să tacă.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa vin Eu, Domnul, pe pământ cuvânt, și bat cu el ca să intru, și iată, am intrat. Amin.

Am intrat la tine, poporul Meu, popor al cuvântului Meu cel din vremea aceasta de venire a Mea iarăși de la Tatăl la om, și nimic, nimic nu împlinesc decât ceea ce este scris în Scripturi să împlinesc, și mulți din cei ce iau din cartea Mea cu tine învățatură de viață veșnică, mulți din ei se curățesc de păcat și își albesc viața, și, iarăși, toți cei nelegiuși rămân ceea ce sunt ei și nu pricep nimic, căci cuvântul Meu este iubit și împlinit de cel ce are înțelepciunea vieții, căutând după ea pentru viața lui. Amin.

Am intrat la tine cuvânt de iubire și de viață, poporul Meu, căci tu Îmi ești iubit, fiule, iar iubirea trebuie hrănită ca să fie, fiindcă ea este cea care se împarte mereu din cer ca să ia omul din ea și ca să fie omul apoi, precum Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, și tot așa sunt și cei ce cred în Mine, și la aceia Eu le dau darul iubirii sfinte și apoi darul credinței sfinte, și apoi totul este cu puțință celui cu credința iubirii în el și cu urmarea lui după Mine, cu voia Mea în voia lui, așa cum Eu i-am învățat pe ai Mei să ceară la Tatăl în rugăciunea lor. Amin.

O, popor al cuvântului Meu cel din vremea aceasta a Mea cu omul pe pământ! O, tată, vin cu sfinții la tine, și am oștirile cerești și îngerești în coborârea Mea la tine. Vine Domnul la tine cu sfinții, precum este scris să vină, iar din mijlocul tău glasul Meu strigă cu duioșie la oameni să se scoale din sângele lor și să creadă în Dumnezeu, ca să le dea Domnul putere să se facă fii ai lui Dumnezeu pe pământ, căci calea omului cea fără de suspin după Dumnezeu pe ea e cale rușinoasă între pământ și cer și tot așa este și capătul ei. O, fiilor, iubirea de Dumnezeu în om este suferința cea dulce care-l ține în Mine pe om, căci calea omului cu Mine pe pământ e cale lovită de cei necredincioși, care nu au în ei frumusețea iubirii cerești, iubire pe care sfinții Mei au avut-o și au strălucit cu ea între oameni, și apoi a rămas de amintire sfântă iubirea lor cea lovită de către cei necredincioși din vremea lor, iar ei au rămas sfinții Mei și cununa slavei Mele, cu care Eu vin acum pe pământ cuvântând peste oameni cu glasul Meu și al sfinților Mei, căci ei întru Mine trăiesc și sunt, precum este scris. Amin, amin, amin.

— Sunt în coborârea Ta cu sfinții, Doamne. Frumoasă este calea Ta de la cer la pământ, iar oștirile cerești și îngerești sunt pline de bucurie și de împlinirea venirii Tale cea mult așteptată de sfinți și de părinți, al căror duh a strigat la Tine șapte mii de ani întrebându-Te: «*Până când, Doamne?*».

Cei ce nu citesc Scripturile nu știu nimic despre venirea Ta, nu văd nimic din slava Ta cu sfinții Tăi. Se duc oameni semeți la moaștele sfinților Tăi, ca să fie văzuți că se duc și ca să-i numească oamenii că sunt credincioși, că sunt cu Tine așa semeți cum sunt, dar ei sunt cu nelegiuirile lor, Doamne, și sunt cu dumnezeii lor, căci trupul și duhul lor le sunt dumnezei, și nu Tu, Doamne, căci dacă Tu le-ai fi lor Dumnezeu, ar înțelege ei tainele Tale din Scripturi și ar umbla cu Tine pe pământ și ar iubi sfințenia și darurile ei, ar iubi viața Ta în ei, Doamne, nu pe a lor. O, nu știu oamenii că toți cei ce-și iubesc viața lor, și-o pierd, Doamne, căci viața irosită pe căile plăcerilor omenești e viață pierdută și pe pământ și în cer, precum Tu ai spus despre cei ce dau să-și câștige viața pe pământ. Mare durere e pe sfinții Tăi când îi văd pe oameni atât de departe de Tine, Doamne! Mare mi-a fost și mie durerea duhului în vremea mărturisirii mele pentru Tine pe pământ, căci cei nelegiuți se purtau ca cei nelegiuți, și eu plângeam de mila Ta, neîubit de om cum erai. Cu cât dădeam să-i întăresc pe oameni spre Tine cu darul Tău din mine, cu atât ei se împietreau și mai mult și nu primeau iubirea mea cea pentru ei, credința mea în Tine și roadele ei, și prin care a crezut Nestor, cel plin de duiosie pentru cei ce piereau, striviți fiind de către cei cu sânge de fiară în ei, căci niciodată fiara cea ascunsă sub chip de om pe pământ nu a fost biruită decât de sfinți, Doamne.

Mă rog pentru puterea sfinților Tăi în toți cei ce sunt poporul Tău acum, în vreme de necredință cum n-a mai fost de când sunt veacurile, Doamne, căci glasul cuvântului Tău străbate cerul până pe pământ și pământul de la margini la margini, iar fiii oamenilor trăiesc în fărâdelegile lor și nu iau aminte la strigătul Tău duios după om. Pe vremea lui Noe striga Noe la oameni, și el își făcea barcă de salvare din moartea cea de pe pământ, și oamenii nu se uitau la gura lui ca să creadă și să vină la scăparea cea de la Tine. Dar acum strigi Tu Însuși din mijlocul unui popor de ucenici, care Ți-au dat Ție cu credință viața pentru iubirea Ta din ei, căci în cine Tu pui iubirea Ta cerească, la aceia vii și le-o hrănești Tu Însuși, ca să fie ei ai Tăi cu iubirea Ta din ei, și fericiți sunt pe pământ și în cer cei ce Te iubesc numai pe Tine, Doamne, pe pământ, având ei grijă de ființa Ta, de fața Ta între oameni, ca să rămâi Tu, Doamne, Cel adevărat prin sfinții Tăi până la sfârșit de timp și până la începutul sfinților Tăi pe pământ, Doamne, căci pământul va fi curând, curând împărăția Ta și a sfinților Tăi.

Și acum eu întăresc iubirea poporului Tău.

Frumoasă este lucrarea Domnului cu tine, popor al Mielului lui Dumnezeu, și mult s-au ostenit sfinții din toate timpurile pentru această vreme a Domnului cu tine, cel mai mic popor al Său, căci cei mai mici sunt cei ce împart plata la toți cei ce au așteptat pentru ea. O, nu te întrista de necredința omului care scoate limba la tine defăimându-te din ascuns. Fii dârș cu credința și cheamă-L pe Domnul și cheamă-i pe sfinți, căci Domnul te-a învățat și ți-a spus: „*Cheamă-Mă!*“. O, nu privi spre cei necredincioși, decât cu milă, așa cum eu am lucrat când L-am mărturisit pe Domnul pe pământ. Mărturisește-L pe Domnul între oameni, popor al duhului mărturisirii, și mărturisește-le că ești copil al Său și că-L iubești pe El, căci fața cea plină de Dumnezeu îi luminează la inimă și la față pe cei

ce petrec fără lumină pe pământ, căci cei ce nu umblă în lumină nu au lumină. Întărește-ți inima prin duhul mărturisirii, care suspină în tine după Dumnezeu și după oameni ca să vină oamenii la Dumnezeu, căci creștini nu sunt cei ce numindu-se creștini trăiesc în fărâdelegi, ci sunt creștini numai cei ce-și dau Domnului viața, ca El să fie viața lor. Cheamă-L pe Domnul, în miez de noapte cheamă-L cu glasul rugăciunii tale înaintea Lui, și cheamă-L din zori și până în zori, spunându-I Lui: «*Vino, Doamne!*» și cu dulce suspin cheamă-L pe El în ajutorul tău, așa cum împăratul David Îl chema pe Domnul în vreme grea, și Domnul îl auzea pe el și îl izbăvea. Stai treaz cu iubirea și stai înaintea glasului Domnului, Care vine ca fulgerul la tine și te ocrotește sub slava cuvântului Său. Așa să-L ocrotești și tu pe Domnul Dumnezeuul tău cu duhul mărturisirii tale, căci și eu tot așa L-am iubit și L-am ocrotit. Amin.

Iar Ție, Doamne, Îți aduc suspin plin de iubire pentru poporul Tău cel mic și Îți cer cu rugăciune între sfinți să veghezi peste el cu toate oștirile cerești în vremea aceasta de mare beznă pe pământ, așa cum și faci, Doamne. Îți încălzesc rana durerii cea pentru poporul Tău, ca să Ți-o alin, și îl întăresc pe el în duhul privegherii sfinte și Îți cer și Ție, căci în cer rugăciunea este cea care poate, Doamne, și tot așa este și pe pământ, căci Tu așa ai spus să fie pe pământ. Curând, curând, va fi mare și văzută de departe slava Ta de peste poporul Tău de azi, poporul care-Ți deschide ca să vii, iar noi, sfinții Tăi, suspinăm înaintea Ta și-Ți cerem să-Ți arăți peste el slava Ta, Doamne. Amin, amin, amin.

— Slava Mea de peste poporul Meu cel credincios de azi este cuvântul Meu, cu care Mă las pe masa lui, o, sfinți iubiți ai Mei, o, sfântul Meu mucenic serbat azi între sfinți și în mijlocul poporului Meu de azi. Eu, Domnul, îl iubesc cu mare duiosie pe cel de azi popor al Meu, care crede în venirea Mea la el, chemându-l Eu la Mine, din întuneric la lumină chemându-l pe el ca să-l am al Meu în mijlocul popoarelor de pe pământ, care stau departe de Mine, departe de chemarea Mea și de mântuirea Mea cea pentru om.

Eu, Domnul, îți voi mângâia iubirea ta cea pentru Mine, poporul Meu de azi, și mereu ți-o voi mângâia. Vin la tine, tată, ca să te învăț, căci învățătura Mea îți hrănește duhul iubirii, fiule. Și iată ce te învăț: te învăț să ai grijă de venirea Mea la tine și de statul Meu în mijlocul tău și de privirea ta spre Mine, căci în lume strigă păcatul pe ulițe ca să țină pe oamenii de pe pământ sub el. O, întoarce-ți privirea dinspre pământ, căci pe pământ glasul fărâdelegii strigă cu disperare ca să-i țină sub fărâdelegi pe cei ce au dat și dau să scape sub scutul Meu ocrotitor de fii. Nu te mira de glasul batjocoritor care dă să te facă să-l auzi cum te defaimă el pe tine, cel de azi popor al Meu. Când duhul rău îl părăsește pe om pentru credința care-și face loc în omul cel rătăcit de la pieptul milei Mele, acest duh potrivnic cărării omului cu Mine se pregătește de șapte ori mai împăunat și intră în omul care nu păstrează în el credințioșia cea pentru calea lui cu Mine. O, nu te întrista sub răutatea celor necredincioși și care defaimă pașii tăi de pe calea venirii Mele la om după șapte mii de ani de așteptare a Mea după om. Când toate acestea lucrează cu duh de necredință asupra ta, tu întărește-ți credința și bucură-te sub încercări, căci izbăvirea Mea pentru tine crește și se vestește și se apropie spre arătare, tată. Și ca să te mângâi Eu, Domnul, în loviturile cele vrăjmașe spre duhul tău, îți amintesc de Mine cum Mă numeau cei ce se credeau tari și mari pe pământ, zicându-Mi prieten al vameșilor și al desfrânatelor, numindu-Mă vrăjitor și demon, stricător de

Dumnezeu, plin de mândrie că Mă dau Fiul lui Dumnezeu, batjocorind aceia în fel și chip Ființa Mea dumnezeiască. Îți amintesc de mama Mea scumpă, care M-a adus de la Tatăl între oameni, cum o numeau pe ea cei necredincioși de atunci și încă cei de azi, mamă a mai multor fii născuți de ea, când ea a fost Fecioara cea proorocită de Duhul Tatălui ca să fie numai mama Mea pe pământ. Iată-i și pe oamenii de azi cum Îmi aduc Mie vină că am fost desfrânat și că am iubit cu păcat pe pământ, și se luptă credincios cu necredincios în dreptul acestei defăimări, pe care oamenii de azi s-au sculat să o găsească asupra Mea pe când Eu eram cu ucenicii și cu ucenițele pe pământ ca trimis al Tatălui și din sânul Lui rupt ca să fiu cu omul pe pământ și să-i lucrez lui mântuirea. O, nu te mira, poporul Meu, de defăimările care se scoală iar și iar peste lucrarea Mea cu tine. Nimic nu este nou din toate câte bat spre tine din partea celor necredincioși, care mereu, mereu te-au însăgetat cu defăimări mincinoase, ca și pe Mine, tată. Stai cuminte, fiule, și întărește-ți viața ta cu Mine și așteaptă să vezi ce-și lucrează cei ce dau în tine cu defăimări, căci fiecare pasăre piere pe limba ei, iar chelul își pune mâna în cap fără să știe că asta face, fiindcă nu este drept și sfânt cel ce te defăimează pe tine din ascuns. Nici un defăimător nu are lucrare ziditoare peste oameni, căci cei ce cred că aduc slujire lui Dumnezeu și oamenilor prin defăimarea celor defăimați de ei, aceia își zidesc loruși groapă, așa cum David, proorocul Meu, spunea: *«Groapă au săpat și au adâncit-o cei ce mă clevetesc, și vor cădea în groapa pe care au făcut-o, Doamne, căci au zis în inima lor: „Uitat-a Dumnezeu, întors-a fața Lui ca să nu vadă”»*.

O, mai înainte de voi Eu am fost Cel defăimat, Cel numit așa cum sunteți voi numiți acum, copii ai poporului Meu, iar voi trebuie să fiți asemenea Mie, fiilor. Eu, Domnul, sunt Cel ce am putere peste voi și pentru voi, iar omul cel neputincios să-și bage limba în gură și să și-o înghită, căci Eu sunt Domnul acestui popor hrănit cu iubirea Mea și ocrotit sub paza ei cerească. Amin.

Voi, cei ce v-ați ridicat să batjocoriți pe poporul cuvântului Meu, băgați-vă limba în gură, căci limba voastră nu este curată, precum nici inima nu vă este. Cuvântul Meu vă va cuminți pe voi, căci Eu îl voi împlini dacă nu veți asculta de el. Amin. De cincizeci de ani Îmi ocrotesc un popor ca să-Mi împlinesc cu el Scripturile venirii Mele și toate proorociile făcute prin acest cuvânt, care curge de cincizeci de ani pe vatra neamului român. Dacă nu știți să iubiți și să credeți și să vedeți cu credința, veți plânge după acestea ca să le dobândiți, și ele vor fugi de voi, căci acestea sunt daruri dumnezeiești peste cei iubiți de Dumnezeu pentru mila Mea de om. Opriți-vă limba de la clevetiri asupra poporului Meu cel credincios și căutați-vă pacea în alte obiceiuri lumești, căci este lumesc obiceiul cel rău al defăimării și al clevetirii. Eu pe poporul Meu îl învăț mereu, îl cresc mereu, îl scot mereu din greșale ca să-l am al Meu, căci poporul Meu nu iubește păcatul așa cum îl iubiți voi. O, cel ce nu iubește viața cea cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, să tacă, să nu aducă defăimare peste cei ce Mă iubesc pe pământ! Opriți-vă limba de la defăimare, că nu a voastră este judecata! Nu aprindeți asupra voastră mânia Mea, căci Eu caut spre rugăciunea celor smeriți și o împlinesc pe ea pentru paza Mea de peste ei, așa cum cu toți cei ce au prigonit pe poporul Meu am lucrat și i-am făcut să tacă, i-am făcut Eu dacă ei nu au ascultat să tacă. Amin.

Iar voi, copii ai poporului Meu, luați din zi în zi mai mult duh de copil în voi, căci Eu, Domnul, vă sunt tată și vă ocrotesc. Aduceți-vă aminte de David, unsul Meu, care-Mi

spunea: *«Doamne, cât s-au înmulțit cei ce mă necăjesc! Câți se scoală asupra mea și zic sufletului meu că nu este mântuirea mea întru Tine! Dar Tu fii sprijinitorul meu și slava mea, căci Tu înalți capul meu, Doamne»*. Cântați psalmii lui David, fiilor, și ziceți: *«Întorcă-se îndată rușinați cei ce ne grăiesc nouă: „Bine, bine!”»*.

Voi, copii care Mă dați cuvânt oamenilor, grațiți cuvântul Meu, că nu de la voi înșivă grațiți voi. Nici Eu nu grăiesc de la Mine Însumi, darămite voi, tată! Lăsați limba necredincioșilor să rămână dincolo de voi. Închideți ușa și lăsați-i, iar voi stați în Duhul Meu și întăriți-Mi poporul pe piatra credinței, căci piatra Eu sunt, Eu, Cel ce am venit de la Tatăl și M-am jertfit pentru om și am înviat ca să dau omului arvuna învierii și apoi să-l chem pe el spre mântuirea lui. Curând, curând Îmi voi hrăni iarăși poporul cu slava cuvântului Meu, căci Eu îl hrănesc pe el cu slava Mea, și apoi cu pâine, și pentru slava Mea îl strâng pe el când îl strâng la piept ca să-l învăț pe el viața.

Pregătiți vestire și sărbătoare de vestire, fiilor. Arătați lucrarea Mea cu voi oamenilor, și Eu Mă voi vesti cu voi peste pământ, și apoi hrăniți-Mi poporul cu toate cele spre întărirea lui pe calea Mea, calea pe care vin de la Tatăl la om. În curând Eu, Domnul, îi voi rușina pe toți cei ce v-au defăimat pe voi pe calea voastră cu Mine, căci nu pe voi, ci pe Mine Mă hulesc cei ce dau în voi cu duhul răutății din ei, cu duh de om, cu duhul întunericului acestui veac stricat, și vai de cei ce fac păcat asupra Duhului Sfânt, căci sunt de plâns aceia mai mult decât orice păcătos de pe pământ! Cuvântul Duhului Sfânt iese din mijlocul vostru, nu cuvântul vostru, fiilor, iar cei ce vă hulesc pe voi, hulesc asupra Duhului Sfânt, nu asupra voastră, și fericiți sunteți voi, cei huliți pentru numele Meu.

Acum, pace vouă! Pregătiți sărbătoare de vestire, așa cum și lucrați acum spre pregătirea ei. Întăriți lucrarea Mea cu voi, și a voastră cu Mine. Prindeți puteri și stați în cer, nu stați pe pământ, că pe pământ e numai omul, iar cerul este plin de sfinți și de îngeri, fiilor. Fiți cu cerul pe pământurile binecuvântate de Mine vouă și celor ce s-au strâns la sânul Meu ca să-Mi fie popor, și să hrănesc din mijlocul vostru pe cei ce Mă iubesc, căci ei iubesc ca și voi, și vă iubesc pe voi pentru numele Meu. Amin.

Pace vouă! Mai mult ca pacea Mea nu vă dau nimic. Pace vouă, fiilor! Spre scursul zilei de serbare vă voi mai lua din nou la sân și iarăși vă voi da mângâierea Mea cea pentru voi, copii ai lucrărilor Mele cu care vin să Mă așez pe pământ ca să-Mi pregătesc pe pământ împărăția Mea, căci Eu pentru aceasta am zidit cerul și pământul, l-am zidit ca să fie unul altuia împărăție, și să audă tot omul de pe pământ acest cuvânt al împărăției Mele, care se așează pe pământ odată cu slava Mea cu care vin și care va orbi privirea celor care cred că văd și va lumina ochii celor care M-au iubit și Mă iubesc așteptând slava Mea, și pe Mine cu ea.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă! Amin, amin, amin.

*

Încă un picuț de cuvânt vă dau spre sfârșitul zilei, ca să binecuvintez întâlnirea Mea și a voastră cu poporul Meu de peste tot, căci îngerii Mei se găsesc de coborâre cu serbare îngerească pe pământ cu voi, iar voi trebuie să pregătiți sărbătoarea aceasta, fiilor. V-am vestit vouă că fi-va să le facem bucurii sfinților și îngerilor, iar voi sunteți cei ce îi întâmpinați pe ei cu sărbătoare, tată, căci în mijlocul vostru ei își găsesc bucuria și capătul așteptării lor, că pe pământ e

numai omul și numai plăceri idolești și n-au sfinții și îngerii poposire în împărăția fiilor oamenilor, care nu-L au pe Dumnezeu în trăirea lor. V-am spus că Eu în lume nu Mă mai duc, că acolo e fumul diavolului, și e păcatul stăpân în lume, și Eu nu mai pot să Mă bag după om ca să mai chem la sânul Meu de Păstor pe câte unul așa cum lucrăm pe vremea trupului Meu și așa cum lucrau și apostolii Mei prin cetăți măcar pentru un om care ar fi dat să tragă cu împărăția Mea și apoi s-o așeze peste el. O, e păcatul stăpân peste toată lumea din care Eu v-am tras pe voi ca să fiți ai Mei și numai ai Mei pe pământ și să vă hrănesc cu cele din cer pe voi. O, fiilor, strângeți-vă într-o inimă și pregătiți-Mi serbarea îngerilor, ca apoi Eu să-Mi adun de peste tot poporul și să-l hrănesc pe el cu Duhul Meu Cel Sfânt și să-l întăresc pe piatra credinței, căci Eu sunt temelia acestui popor, care este zidirea Mea.

Binecuvântată să fie pregătirea sărbătorii și apoi sărbătoarea îngerilor. Voi, copii de la ieslea Mea de cuvânt, într-o lucrare sfântă uniți-vă acum ca să gătiți sărbătoarea și toate ale ei. Poporul cel de lângă voi și cel de aproape de voi, să fie plin de însuflețire lângă voi pentru pregătirea sărbătorii. Pe pământ se pregătesc oamenii pentru sărbătorile lor idolești și omenești, căci oamenii slujesc păcatelor lor, bucuriilor lor și fac sărbători și petrec, așa cum și pe vremea lui Noe oamenii petreceau, dar la voi este petrecerea Mea și a sfinților Mei și a îngerilor Mei, și dulce Îmi este bucuria când Îmi strâng la sân poporul și când stau în mijlocul lui cu masă de cuvânt sfânt, cu slava Mea, cu care Îmi hrănesc poporul ca să fie el al Meu pe pământ, căci sunt tare, tare părăsit de om și nu mai am cum să trag pe oameni de la păcat la sfințenie, de la moarte la viață, căci păcatul este moartea care a căzut peste om după ce omul a căzut în păcat, fiilor. O, Eu am făcut din voi fiii vieții, tată, și voiesc să împart cu voi viață peste cei ce s-au lepădat de păcat ca să fie ai Mei pe pământ, ai Mei ca și voi, și voiesc să mai pot trage din oceanul morții pe cei ce pot iubi viața, dar trebuie să lucrăm lucrare cerească, tată, și să ne așezăm cu ea înaintea oamenilor și să pot Eu să mai ating la inimă omul ca să Mă iubească omul, și să dorească după viață sfântă, iar Eu să-l sprijinesc pe el, căci sunt Mântuitor plin de milă pentru om, și mila de om Mă întărește în voi ca să pot cu voi să-l ajut pe om, căci singur nu pot, tată, și Îmi trebuie lucrători pentru mântuirea omului, pentru multa lucrare a Mea de mântuire a multora, fiilor. Eu de aceea v-am spus vouă să vă astupați urechile înspre cei ce defaimă calea Mea cu voi și pe voi, căci duhul rău vă dușmănește pe voi pentru calea Mea și tipă și se perpelește de jale când vede împărăția Mea cu voi, dar voi stați în Mine, fiilor, și lucrați lucrările Mele, căci Eu pentru aceasta v-am ales. De când Eu v-am ales pe voi ca să-Mi așez cu voi trâmbițarea cea din urmă, duhul rău nu mai are pace, dar voi aveți rădăcina lucrării voastre în cer la Mine, căci trâmbița Mea Verginica era încă pe pământ când a întărit peste poporul cel mai mic al Meu din rodul ei lucrarea ultimei trâmbițări, trâmbițarea Mea, căci Eu Însumi cuvintez acum peste tot pământul și din văzduh Îmi las cuvântul la ieslea lui, iar voi sunteți împărțitorii Mei, căci ați fost credincioși și ați ascultat, și Eu Mi-am ridicat popor proaspăt, poporul vestirii împărăției cerurilor peste pământ, popor cu care Eu acum lucrez îndeaproape și care își are în cer rădăcina.

O, dulce este taina Mea cu voi, copii de la ieslea Mea de cuvânt, căci trâmbița Mea Verginica v-a așezat pe voi și v-a pregătit apoi să stați înaintea Mea și să-Mi lucrați împărăția. Ea Mi-a ridicat fii, și apoi fii din fii au răsărit din lucrarea Mea cu ei, după cum a fost planul Tatălui Meu, și așa Mi-am zidit Eu poporul din mijlocul căruia Eu Mă slăvesc acum peste mulțimi,

și tainică a fost lucrarea trâmbiței Mele cea plină de harurile Mele, și care Mi-a pregătit calea ca să nu stau Eu din mers, ci, din contra, să vin mai cu slavă, iar tu, cel de azi popor al Meu, ești împlinirea proorociilor Mele făcute prin trâmbița Mea pentru slava ei cea de la Mine, pentru rodul ei cel împlinit. Ea este cea între sfinții Mei ocrotitoare mare a ta, poporul Meu de azi, și tu ești grâul cel verde, pe care i l-am arătat Eu ei când suferința de peste ea o apăsa și o îngrijora pentru soarta lucrării Mele peste pământ, iar Eu i-am spus ei atunci că Eu voi putea prin ea și prin urmașii ei credincioși și voi împlini toate proorociile Mele din vremea Mea cu ea, și ea își va vedea rodul.

Puțin, puțin, și voi pune pecetea Mea cea sfântă iarăși peste locul coborării Mele prin trâmbița Mea, căci Eu, Domnul, v-am sprijinit pe voi după ce v-am așezat să-Mi împodobiti cu veșmântul cel nou casa în care am coborât în trâmbița Mea, și în care Eu am venit și am luat-o pe brațe și am dus-o între sfinți, dar n-am făcut aceasta până ce nu am binecuvântat mai întâi pe mai departe mersul lucrării Mele începute prin ea în anul 1955, căci am avut lângă ea așezați de Mine copii credincioși și scumpi Mie pentru iubirea Mea din ei, și am păstrat sămânța, tată, și trâmbița Mea a rodit ucenici din ucenici, și mare este astăzi slava cuvântului Meu peste pământ, așa cum Eu am proorocit prin trâmbița Mea.

Voiesc să-Mi învăț iarăși poporul și să-i întăresc lui statornicia și darul credinței lucrătoare, fiilor.

Cei doi copii ai Mei vestitori peste pământ lângă poporul Meu, așezați-vă să-Mi pregătiți vestirea sărbătorii îngerilor, și așezați-vă, tată, împreună cu toți fiii Mei de la iesle să-Mi întăriți și poporul pe piatra credinței, ca să pot Eu cu voi și cu poporul să mărturisim lucrarea venirii Mele și să ne gătim tot mai frumos pentru slava ei cea mare, care vine cu Mine pe pământ curând, curând, fiilor.

Binecuvântată să vă fie osteneala pentru pregătirea sărbătorii îngerilor. În ziua aceea Îmi voi învăța poporul Meu cel de peste tot, ca să cunoască el temelia pe care stă, căci temelia Eu sunt, iar poporul Meu se va întări și va împărți viață și fiecare va lua duh de putere cerească pentru zidirea împărăției cerurilor pe pământ din loc în loc, căci scris este: *«Râuri de ape vii vor curge din gura celor ce cred în Mine»*. Amin, amin, amin.

26 octombrie/ 8 noiembrie 2007

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Poporul cuvântului este unealta slavei Domnului. Proorocie pentru învierea morților și venirea veșniciei pe pământ. Șoaptă de trezire peste neamul român. Închipuirea este duh diavolesc. Mărturisirea neduhovnicească este lucrare de întuneric peste om. Cei ce n-au inima curată își atrag năluciri diavolești.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Cel ce Mă port pe heruvimi și pe serafimi. Sunt Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de vecii și Cel ce M-am întrupat în Fecioară de la Duhul Sfânt ca să vin între oameni Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și sunt de o ființă cu Tatăl. Amin.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și sub acest nume vin iarăși cuvânt pe pământ, căci acum două mii de ani am venit din cer și M-am lăsat răstignit pentru om și am înviat apoi, după cum era scris să fie cu Mine, și M-am suit iarăși la Tatăl, și iată, vin iarăși, vin cuvânt pe pământ, căci sunt fără de început și fără de sfârșit, ca și Tatăl, iar Duhul Sfânt, Făcătorul vieții, Cel Care a grăit prin prooroci, Mă desăvârșește acum cu împărăția Mea cea fără de sfârșit pe pământ peste oameni, căci

cei ce au fost, iarăși vor fi și vor învia, iar cei vii care vor fi ca sfinții, se vor desăvârși prin duhul vieții ce va să fie în veac, căci împărăția Mea nu va avea sfârșit. Amin.

Deschideți Domnului, copii veghetori în porți pentru venirea Mea! Mi-am strâns iarăși poporul ca să-l iau la sân și să-i dau cuvântul vieții, cuvântul facerii, tată, căci vreau să-l umplu de viață veșnică pe cel hrănit de darurile cuvântului Meu, cu care iarăși am venit la om. Strigarea Mea după om s-a făcut rău de cuvânt peste grădinița în care-Mi cobor cuvântul acum, la sfârșit de timp, iar această vreme a Mea este scrisă în Scripturi să fie. Nimic nu fac, nimic nu grăiesc de la Mine Însumi, ci numai ce este scris prin Duhul vin și împlinesc. Amin.

Iată ce venire slăvită, ce zi de sărbătoare peste pământurile binecuvântate de Mine ca să fie în jurul grădiniței ieslei cuvântului Meu, și pe care Eu, Domnul, Îmi strâng adesea poporul ca să-i dau din sânul Meu! Sunt cu oștirile de sfinți și de îngeri, iar puterile cerești Ne slujesc. Îngerul Meu, Mihail arhanghelul, stă în fața oștirilor îngerești și rostește așa: «*Să stăm bine și cu frică și cu luare aminte, căci Domnul cuvintează peste pământ și Se vestește întru venirea Sa*». Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă fac cuvânt peste cei vii și peste cei morți, că e sărbătoare îngerească, și vin să-l mângâi pe omul care a fost, și pe cel care este, și pe cel care va fi. Le-am dat veste prin îngerul Meu la cei adormiți, care Mă așteaptă să vin să-i trezesc, și le-a spus lor îngerul Meu că sunt chemați la masă de înviere pe pământul cel nou ales pentru slava Mea cea de la sfârșit de timp, iar ei au ascultat de Domnul și au venit la masă de pomenire.

Am vestit pe poporul cel hrănit la masa Mea de cuvânt și i-am spus să se strângă la izvor ca să-i întăresc pe piatra credinței viața și împlinirea Mea întru el.

M-am vestit cu sărbătoare cerească de sfinți și de îngeri și am chemat la masă de înviere pe cei ce te iubesc pe tine pentru că ești al Meu, poporul Meu.

Mă vestesc cu dragostea Mea pentru om peste tot neamul român, neamul Meu cel nou-ales, căci din nou Mi-am ales un popor, ca să am țară și să am popor în ea pentru venirea Mea, și am făcut așa pentru că așa era scris să fac și să-Mi aleg iarăși un Ierusalim, și iată, Mi-am ales și am împlinit acest cuvânt. Amin.

O, sfinți îngeri, și voi, puteri cerești, care-Mi slujiți venirii Mele și zilelor Mele de slavă cu oamenii pe pământ! Mângâiați-vă și duceți de la margini la margini vestea venirii Mele cu sfinții pe pământul neamului român și dați puteri îngerești poporului cuvântului Meu, prin care Eu Mă vestesc cuvânt peste pământ. Amin.

O, poporul Meu pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să-Mi lucrez lucrarea venirii Mele acum! O, caută, tată, să te asemeni cu Mine, căci am venit să zidesc iarăși omul, și în om să-l zidesc am venit, și de aceea îți cuvintez ție atât de mult, de se miră fiii oamenilor pentru cele ce Eu lucrez azi cu tine, căci fiii necredinței sunt azi tot ca și cei din vremea lui Noe, care nu auzeau și nu credeau că Eu vin să spăl pământul de necredință și de omul care M-a dat de peste el cu chipul și cu asemănarea Mea în om. O, popor hrănit din cer, tu prin credință ești popor al Meu, iar Eu te îmbucățuresc mereu cu duhul vieții, care-ți dă ție putere să Mă împlinești în tine cu voia Mea, căci voia Tatălui și a Mea este sfințirea ta, fiule. Ea are mare, mare lucrare în om, iar cuvântul Meu de peste tine te pecetluiește mereu, mereu, ca să vadă duhul rău mereu proaspătă pecetea Mea deasupra ta și să slăbească în putere duhul rău, și va slăbi, amin, și apoi oamenii se vor căuta unii pe alții ca să se îndemne spre izvorul

acesta și vor lua din el putere de viață, duh dătător de viață, duhul pe care Eu, Domnul, îl pun în cuvântul Meu când grăiesc cu el peste pământ. Fiii lui Dumnezeu sunt cei hrăniți cu Dumnezeu și de la Dumnezeu, și așa se fac ei cunoscuți diavolilor că sunt fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor, iar fiii oamenilor vor alerga după fiii lui Dumnezeu și le vor cere vas cu untdelemn, care luminează arzând cu feștilă ca să vadă și ei calea și să se trezească la viața cea pe care Eu, Domnul, o cer omului pentru ca să poată sta el înaintea Mea la venirea Mea cu viața veacului ce va să fie, căci pământul cel nou, pe care Eu Mi-am așezat aici acum împărăție cu tine, poporul Meu, se va întinde în lung și în lat și va crește, precum este scris, și nu te întreba cum va fi aceasta, căci toate cele ce sunt scrise despre slava Mea de nou Ierusalim peste pământ, toate, toate se vor împlini la credința ta cea neîndoielnică, cea plină de răbdare și de iubire, poporul Meu, dar fii unealta slavei Mele, tată, și cu care Eu să ar și să semăn și să îngrijesc lumea ce va să fie, căci așa este credința cea roditoare din lucrarea ei, poporul Meu. O, nu e chip mai frumos pe pământ ca și chipul omului care se face templu al lui Dumnezeu, locaș al Duhului Sfânt între oameni! Așa să luminezi tu între fiii oamenilor, așa să-L vestești tu pe Iisus Hristos venit în trup, venit în tine cu ființa Lui, cu viața Lui, cu iubirea Lui, cu lucrarea Lui care lucrează departe și de departe, fiule hrănit cu Duhul Cel dătător de viață și Care din Dumnezeu purcede. E zi de sărbătoare de îngeri, fiule, iar îngerii te cuprind în slava lor cea de la Mine peste ei și-ți lucrează puteri cerești, și iată ce slavă aici acum! Iar cele nevăzute ale slavei Mele te cuprind în ele, și curând, curând ți se vor deschide ochii pe ele, și ele vor dăruî veșmântul nestricăciunii, căci Eu și cu tine la această slavă lucrăm, și ea se va dăruî în ziua ei de slavă văzută față în față cu omul credincios și cu omul necredincios, pentru unii spre viață veșnică, iar pentru alții spre durere veșnică, după cum este scris, poporul Meu. Amin.

Acum îi îmbrățișez în cuvânt pe cei ce te iubesc și care vin în sărbători la tine pentru slava Mea de peste tine, pentru izvorul Meu împărțitor de cuvânt, împărțitor de puteri de sus. Îi îndemn, poporul Meu, și pe ei, ca și pe tine, să-și iubească învierea și apoi viața, căci cine-și iubește viața pe pământ, așa și-o pierde, dar cine și-o îngrijește pe ea pentru duhul învierii, acela Îmi dă Mie viața sa, iar Eu fac din trupul lui palat de odihnă a Mea și a sfinților Mei și a îngerilor Mei, căci aceasta este pe pământ plata celor ce-și dau Mie de sălaș viața lor, și așa se înțelege că fiii oamenilor sunt fiii oamenilor, iar cei ce se dau Mie templu și odihnă, aceia sunt fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor și sunt fiii învierii. Amin.

Vă dau hrana de pe masa Mea cu poporul Meu. Vă dau chemare dulce la viața care nu pierde. Voi, cei ce iubiți pe poporul cuvântului Meu pentru că este al Meu, nu vă veți pierde plata, căci Eu am spus aceasta atunci și acum. O, aplecați-vă să beți din izvorul vieții, căci cuvântul Meu s-a făcut izvor peste pământ din locul acesta ales de Mine încă de la începutul pământului ca să fie el începutul cel nou al pământului nou, înnoit de Mine prin cuvânt și sfințit prin cuvânt. Căutați-Mă, ca să Mă găsiți, și Mă veți afla, și veți afla că sunt în voi și că vă aștept răbdând și așteptând. Veniți la izvor, veniți să vă mângâiați în sărbători lângă poporul cuvântului Meu, căci zbulciul e mare pe pământ, dar aici aflați odihnă și mângâiere și putere pentru cele ce vor rămâne pe pământ. Pace vouă! Slăviți-L pe Dumnezeu pentru slava Lui cu care Se dăruiește vouă! Luați din iubirea Mea și purtați-o în voi ca să deveniți dumnezei prin har și să Mă odihnesc în voi cu fața Duhului Sfânt și cu lucrarea Lui apoi. Nimic nu este veșnic pe pământ,

nimic, nimic, decât Dumnezeu și poporul Său ce va să fie. Pace vouă! Credință sfântă vouă! Pace vouă!

Poporul cel venit cu îngerul Meu din locul așteptării duhului învierii peste cei ce așteaptă glasul arhanghelului ca să se scoale ei pentru veacul ce va să fie, acest popor atât de mult venit acum la sărbătoarea îngerească, Eu, Domnul, îl privesc și-Mi revărs peste el duhul mângâierii, făgăduința învierii cea deplină a trupurilor lor, după faptele lor și după mare mila Mea, pe care am pus-o la lucru acum prin stăruința cu care mijlocesc la Mine cei așezați de Mine în grădinița cuvântului Meu ca să ceară ei la Dumnezeu dezlegarea făpturii și odrăslirea cea nouă, învierea morților și viața veacului ce va să vină și să fie pe pământ curând, curând.

Pace vouă, celor ce așteptați învierea! Un picuț, și voi lăsa peste pământ haina nestricăciunii care va să fie, și voi vă veți ridica nestricăcioși, căci Eu la această lucrare lucrez acum cu poporul Meu de pe pământ, și pe care Mi l-am zidit prin cuvânt. O, bucurați-vă și priviți la slava Mea bucurându-vă, căci poporul Meu de azi e slava Mea cea de la venirea Mea, și curând, curând Eu, Domnul, vă voi curma așteptarea. Un picuț și toată făptura va lua veșmântul nestricăciunii, și bucuria aceasta va întoarce pe pământ veșnicia a toate câte au fost făcute de Dumnezeu, și care iarăși vor fi, precum este scris, și când Eu, Domnul, voi rosti și voi spune: «*Făcutu-s-a!*». Amin.

Te mângâi și pe tine din locul izvorului Meu de cuvânt, neam român. Primește această șoaptă a mângâierii Mele și ia din Duhul Meu, căci Eu numai duios îți grăiesc ca să te povățuiesc și ca să-ți facă ție bine fapta poveții Mele de peste tine. Ți-am șoptit adesea și cu dor te-am strigat și ți-am șoptit: Trezește-te! E mare întunericul, și lumina nu se mai vede, dar Eu te strig, trezește-te și pune ochii pe lumină, căci Eu sunt lumina și izbăvirea ta și tainic te veghez și te strig pentru veghe. Trezește-ți iubirea, țara Mea! Fie voia Mea peste tine! Am strai de sărbătoare pentru tine și vreau să te vestesc întâia între popoare înaintea Mea. Nu te potrivești la omul care te trage înapoi mirându-se pentru alegerea ta. Ceea ce Eu am făcut la început și acum, făcut rămâne, și taina ta este pământul întoarcerii Mele de la Tatăl la om, și iată, am tronul cuvântului Meu pe vatra ta, și tu prea puțin prețuiești șuvița vieții care grăiește din gura Mea ca să bei tu și să-L cunoști pe Dumnezeu, Care vine la tine cu toată podoaba Lui cea tainică și Care-ți va încorona fruntea curând, curând, țară a întoarcerii Mele de la Tatăl la om. Pace ție! Din mijlocul poporului cuvântului Meu îți binecuvintez cu proaspăt cuvânt vatra și neamul tău, țară română. În zi de serbare îngerească pe pământul tău cu poporul Meu, cu biserica Mea cea nouă, te cuprind în Duhul Sfânt ca să te uez cu daruri de înviere și de facere nouă peste făptura ta. Vino să cunoști voia Mea, vino la izvor și ia-Mă, și apoi vino la Mine, căci iată, Eu vin la tine și vin mereu până ce și tu vei învăța venirea, venirea ta spre slava Mea din tine ca să fii un duh cu Mine, țara Mea de azi. Amin.

Eu, Domnul, te cuprind în duh de sărbătoare îngerească, poporul Meu de peste tot, și care te-ai adunat ca să fii hrănit din cer și ca să petreci cu îngerii, căci îngerii au pus sobor de sărbătoare în mijlocul tău, sobor îngeresc, tată. Am duh de învățătură peste tine, și te voi cuprinde în el în ziua aceasta și-ți voi da putere să împarți și tu învățătura Mea. Îți voi desluși taine, tată. Îți voi împrespăta înțelegerea și-ți voi da putere să poți să fii mare înaintea Mea atât cât Eu îți cer să fii. Te voi primeni cu podoabe cerești, cu taine adânci de cuvânt ieșit din gura Mea, căci tu ești cel ce crești și cel ce înveți de la Mine să fii mic, să fii prunc la sânul Meu, căci numai cei ce știu

să-Mi stea la sân și să se hrănească cu Mine, numai aceia sunt fiii împărăției Mele, numai aceia sunt templu Duhului Sfânt, Care Se face cuvânt ca să intru Eu la om, și să Mă vărs în voi și să Mă deșert din voi și să Mă împart spre viața multora, și apoi spre răscumpărarea lor, fiilor, ca să fiu Eu Păstorul lor pe vecii, iar ei să fie ca și voi poporul Meu, popor al Mielului Păstor, popor răscumpărat din necazul cel mare, popor al veacului ce va să fie. Amin, amin, amin.

*

Îngerul Meu Mihail a rostit cuvânt peste oștirile îngerești ca să însoțească spre locurile lor pe cei care au venit și au luat de la izvor cuvânt cu duh dătător de viață în el. Amin.

Îngerul Meu Mihail Mă vestește la porți ca să intru iarăși cuvânt în carte pentru tot lucrul zilei, pentru creșterea și statornicia poporului Meu cel din toată vremea lucrării cuvântului Meu, lucrător cincizeci de ani peste poporul Meu. O, mare este poporul cuvântului Meu. El este cel ce a auzit din gura Mea cuvânt, acum, la sfârșit de timp, și care apoi l-a împlinit pe el peste viața lui. Amin.

Intru iarăși, copii din porți. Fiți tari pentru coborârea Mea în carte, căci Eu vă întăresc. Suspinul din voi este cel mai sus stat al Meu în voi și cu voi, căci lucrarea coborârii Mele cuvânt de la Tatăl la om vă stoarce puterea trupului, dar pentru ca să înțeleagă omul această mare împlinire a Mea, care lucrează acum pe pământ, îi trebuie omului mare milă de Dumnezeu, mare dor și mare iubire, și numai atunci, numai așa poate omul să priceapă și să creadă greul Meu de peste voi, suspinul Meu cu care stau în voi de vă țin aprins duhul, căci dacă Eu n-aș sta în voi, voi v-ați prăbuși în încercări, că duhul rău s-a îmbrăcat pe deasupra cu tot felul de fețe și de lucrări ca să vă curme vouă statul înaintea Mea, și Mie lucrarea de venire de la Tatăl după om. O, fie-vă milă de oameni, tată, și aceasta să vă întărească duhul și trupul și sufletul și statul vostru înaintea Mea pentru venirea Mea, ca să-l învăț pe om și să-l strig pe el pe calea vieții veșnice, și pe care să și-o pregătească omul apoi, căci viața veșnică pe pământ și-o lucrează omul, nu dincolo de trup. O, tată, toată ziua ați fost îndurerați adânc, dar plini de milă pentru poporul Meu, care vine, vine mereu la izvor, și pe care prin iubirea voastră îl ține sus spre Mine.

O, copii din porți, biruiască-vă mereu iubirea Mea pentru om și mila Mea de el, și așa veți putea să ardeți ca Mine după salvarea omului, că-Mi plâng oștirile îngerești după om, după locul Meu din om. Plâng îngerii uitându-se la oameni, căci oamenii trăiesc în voile lor și nu le place să aibă îngeri, să aibă cârmă peste ei din partea Mea pentru paza lor de ispite și de căderi și de păcate, că nu poate omul să scape de el, să scape de păcate ca să intre sub cortul Meu, sub pază de îngeri, tată. O, fiilor copii, ferice și iar ferice de cei ce știu să stea sub iubirea voastră, sub paza voastră, sub învățătura voastră, căci am în voi darurile învățăturii vieții veșnice și voiesc să vă întăresc spre împărțirea lor, așa cum și lucrați, căci poporul Meu vă iubeste, tată, și ar sta cu voi mult și nu s-ar sătura, căci voi aveți iubirea Mea în voi pentru el, și prin ea Eu i-am cules și îi culeg pe ei, și prin ea îi umplu de puterea de a se face fii ai lui Dumnezeu, numai că printre ei sunt din cei ce vă disprețuiesc cu multul, unii din prostie, alții din neînțelepciune, alții din necredință, alții din pricina păcatelor lor, iar alții din mândria de a nu se apleca să fie și ei copii ca și voi, lucrători lângă voi ca și voi, căci duhul invidiei Mi-a nimicit omul, și între om și

om el sapă cu mândrie și cu tărie, de-Mi strică Mie calea cu omul, statul Meu în om, căci Eu nu pot să locuiesc la un loc cu duhul rău, și nu pot nici să fac curat de duhul rău acolo unde el se cuibărește prin voia și prin lucrarea omului purtător de duh rău.

Mi-ați fost atât de dragi în ziua aceasta prin tăcerea și prin vorbirea voastră, copii veghetori înaintea cuvântului Meu când el vine! Ați insuflat poporului Meu duhul îndumnezeirii lui, îndemnându-l să nu-L sacrifice pe Dumnezeu pentru voile sale. Cel ce înțelege și se lasă sub această veșnică taină a vieții netrecătoare în om, acela Îl are mereu pe Dumnezeu viu și adevărat în el, așa cum atât de puțini oameni înțeleg să facă minunea aceasta peste viața lor. I-ați îndemnat la lucrul duhului pe cei de lângă voi popor al Meu, și tânjiți cu dor să-i vedeți lucrând Duh Sfânt pe fiii poporului Meu. O, pe toate le mai faci tu, măi poporul Meu de peste tot, dar lucrul Duhului Sfânt suferă așteptând să-I dai măcar când și când loc în vremea zilelor tale dacă nu poți să-I fii mereu locaș sfințit și lucrat de El. O, ascultă iubirea celor ce-ți zdruncină pacea ta ca s-o iei pe a Mea, căci pacea Mea în tine este lucrarea Duhului Sfânt, Care-Și are sălaș în sfinți, poporul Meu.

O, copii veghetori în calea cuvântului Meu ca să-l dați apoi poporului Meu spre împlinire! V-am rugat și încă vă rog să scrieți epistole de înviere peste cetățile poporului Meu, că multă înviere trebuie peste tot pe unde sunt cei ce vin când și când la izvorul vieții. Iată cum vă înconjoară acum cei adormiți pentru darul milei Mele în voi, pentru lucrarea Mea din voi, pentru coborârea Mea prin voi pe pământ ca să vină învierea după această lucrare veșnic lucrătoare de înviere! Taina Mea cu voi Eu, Domnul, o voi descoperi curând, curând în poporul Meu, și mulți vor plânge cu durere fără margini că n-au știut să vrea să înțeleagă și să creadă de la Mine ce dar mângâietor de om am avut Eu în voi în zilele acestea pentru cel ce a stat frumos și dulce în brațul Meu de Păstor ceresc. O, e greu de creștinul care vă desparte pe voi de Mine ca să vă înjosească și ca să vă judece apoi, că unul ca acela uită cel mai de început lucru al Meu în cei purtători de Dumnezeu pentru om, căci Eu sunt Cel ce am spus la ucenicii lucrători: *«Eu în voi, și voi în Mine»*, așa cum și vouă v-am spus, tată. Mi-am strâns atunci ucenici ca și acum, și apoi am mers cu ei oriunde Mă duceam, precum este scris despre Mielul lui Dumnezeu și despre cei ce umblă cu Mielul. I-am luat pe unii din ranguri și i-am coborât spre duhul umilinței Mele și i-am făcut ucenicii Mei, și i-am luat pe alții din familiile lor și le-am arătat fericirea lor spunându-le: *«Feriți-vă cei ce lasă pentru Mine mamă și tată, soție și copii, ranguri și averi ca să umble cu Mine și să Mă vestească oamenii; fiindu-Mi mărturisitori de la margini la margini, ucenici ai vestirii Evangheliei împărăției lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii»*. O, tată, fericiți sunt cei ce nu se împiedică în nimic ca să vină să-Mi lucreze Mie apoi și ca să se facă pildă de lepădare de sine pentru toți cei ce vor să părăsească moartea și roadele ei, și apoi să ia pe ei haina vieții, calea cea cu lumină pe ea și care nu-i ascunde pe ei, ci îi vedește următori ai Mei, așa cum am lucrat cu Moise de l-am luat din casa lui și l-am îmbrăcat în cuvântul Meu cel de foc și l-am făcut para Duhului Sfânt lucrător înaintea lui Faraon cel robitor al poporului Meu Israel, și l-am făcut pe el izbăvitorul fraților lui, care suspinau în Egipt pentru ispășirea păcatului lor cel vânzător de frate, păcat făcut din invidie, tată.

Voiesc prin voi să curăț păcatele poporului Meu cele făcute cu duhul, măi fiilor copii, căci voi stați înaintea Mea cei mai copii dintre toți cei ce sunt poporul Meu de peste tot, și de

aceea vă spun Eu vouă fii-copii. Am spus cândva prin cuvânt că Eu lucrez să-Mi fac creștini, și din creștini să-Mi fac fii, și din fii să-Mi fac copii, și n-am putut până acum să-Mi fac copii din fii, căci păcatul invidiei, păcat făcut cu duhul, cu mintea cea pământească a omului, îl ține mare peste Mine pe om și nu pot lui să-i fiu Dumnezeu, așa cum lui Adam n-am putut să-i mai fiu Dumnezeu după ce el M-a invidiat ca să Mă întrecă apoi în mărire și să fie mai mare decât Mine, și a fost, căci M-a dat de peste el și și-a câpătat libertatea sa, tată, și prin ea a făcut păcat împotriva Mea și n-a mai vrut cu Mine Adam.

Stau oștirile îngerești înfricoșate sub cuvântul Meu acum, căci Eu grăiesc cu mare putere de cuvânt, și iau aminte îngerii, și Eu Mă mlădiez deasupra tronului de heruvimi și de serafimi pe care stau aici, acum, căci ei se cutremură sub trupul și sub cuvântul Meu, și puterile cerești se clatină și răspund și Îmi slujesc lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, și am înaintea ta pe cei ce-ți dau grăirea Mea cu tine. Vai celor ce dau să-i umilească pe ei prin lucrarea duhului rău slujit de om! Vai celor ce-i ingenunchează pe ei ca să meargă ei în coate și în genunchi, după cum voiește voia celor ce îi umilesc pe ei așa, pe cei ce stau umiliți, scară a venirii Mele ca să Mă țină pe Mine între pământ și cer și ca să-Mi lucrez venirea despre care Eu am spus acum două mii de ani în cuvântul Evangheliei împărăției Mele peste pământ și peste om! Cei ce au păcătuit Mie, neștiind aceia că Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, din cer venit pentru om, aceia au fost iertați prin iubirea Mea, dar cei ce au păcătuit de atunci și până azi așa, după ce Eu M-am dovedit Dumnezeu adevărat prin înviere, aceia au păcătuit împotriva Duhului Sfânt, cu Care Eu am venit să lucrez înaintea omului prin semne și minuni ale credinței în Mine a oamenilor care Mă întâlneau pe cale, și iată, cei ce păcătuiesc cu păcatul disprețuirii asupra celor pe care Eu i-am făcut scară a Mea de venire cu mântuirea Mea prin cuvânt peste om, aceia sunt împotriva lui Dumnezeu Duhul Sfânt, nu împotriva lor, și de aceea Eu am spus: vai celor ce dau să-i umilească pe ei prin lucrarea duhului rău slujit de om, ingenunchindu-i pe ei pentru voia lor, iar Eu am spus tainic, și acum spun pe față că desculparea unei vinovății nu se face prin învinuire, prin aruncarea vinei ca să fie alți vinovați, ci se face prin iubire, prin credință, și apoi prin iertarea de la Dumnezeu și nu de la om, iar această știință și iertare lucrează prin duhul proorocesc, prin descoperirea Mea în cei purtători de Dumnezeu. Amin.

Iată, taină îți spun, poporul Meu, căci stau cu tine mult ca să te învăț dacă te-am luat la sân în ziua aceasta de slavă a îngerilor Mei. O, fiule, când satana a stat față în față cu Mine și întreit M-a ispitit, după ce am ieșit la Iordan din apa botezului și când cerurile s-au deschis ca să grăiască peste toți Tatăl că sunt Fiul Lui iubit întru Care El a binevoit pe pământ, M-am întors apoi de la Iordan plin de Tatăl și de Duhul Sfânt și M-a dus Duhul în pustie, și acolo n-am mâncat patruzeci de zile, și apoi am flămânzit. Satana când a văzut că am flămânzit, dădea să Mă aibă la mână și Mi-a zis: *«Dacă zici că ești Fiul lui Dumnezeu, rostește peste această piatră să se facă pâine»*, dar Eu l-am întâmpinat zicându-i lui: *«Nu numai cu pâine va trăi omul, ci cu orice cuvânt al lui Dumnezeu»*. Satana M-a dus apoi pe un munte înalt, ca să văd o clipă împărăția lui și Mi-a zis: *«Mie mi-a fost dată stăpânirea aceasta, și o dau cui voiesc; închină-Te mie, și toată va fi a Ta»*. Eu însă, i-am zis lui: *«Mergi înapoia Mea, satană, căci scris este: „lui Dumnezeu să te închini și să-L slujești pe El“»*. Și, iarăși, a treia oară M-a ispitit sus, pe aripa templului, și Mi-a zis satana: *«Dacă ești Fiul lui Dumnezeu, aruncă-Te jos, că scris este: „Domnul*

va porunci îngerilor pentru Tine ca să Te sprijinească, și ei Te vor purta pe mâini ca să nu Te lovești“, dar și Eu a treia oară i-am răspuns lui satana și i-am zis că s-a scris: *«Să nu ispitești pe Dumnezeu»*. Și dacă i-am zis așa, s-a îndepărtat satana, iar Eu M-am dus în Galileea și în Nazaret și peste tot și Mă vesteam cu puterea cuvântului împărăției Mele, de se mirau toți, și Tatăl era întru Mine. O, iată, poporul Meu, ce înseamnă Dumnezeu în om! Învață, fiule, lucrarea Mea peste tine, căci duhul proorocesc îl cunoaște pe satana că e satana, dar duhul cel omenesc nu-l cunoaște pe el, și îl cade satana pe om în ispită, măi tată. O, nu te lua, poporul Meu, după cel ce defaimă omul, că nu are omul dreptul acesta. Eu, Sfântul sfinților spun aceasta, fiule. Tu ia-te după omul care te mustră spre înțeleptire, tată, dar nu te lua după mâncare ca să te apleci lui satana pentru pâine, și nu te lua după bunurile lumii ca să le dorești și să te închini lor și stăpânului lor, și nu te înclina nici să-L încerci pe Dumnezeu, căci este scris: *«Să nu ispitești pe Dumnezeu»*. Primește, poporul Meu, povața Mea, primește-o, tată, și caută să rămâi, și caută să nu păcătuiești prin neîmplinirea cuvântului Meu. Am numai și numai învățătură pentru tine, că iată, lucrarea Mea de venire are acum dușmani din mijlocul tău, poporul Meu, și-Mi este defăimată, tată, calea Mea spre pământ, și Eu Mă voi scula acum pentru Mine și voi da să-i curăț de întuneric pe cei care lucrează cu voie și fără de voie pată pe lucrarea Mea ca să-ți încerce credința ta și a multora care se mângâie de la râul Meu de cuvânt, poporul Meu.

O, copii din porți, loviți de necredința din poporul Meu și de duhul cel rău al ei! O, tată, suspinul vostru e în Mine, precum Eu sunt Cel ce suspin în voi pentru lucrarea Mea lovită de rodul duhului cârtirii și al nemulțumirii din creștin. O, tată, voi sunteți disprețuiți acum și defăimați de cei ce se cred tari prin ei înșiși, prin mintea lor semeată și iscoditoare, prin adevărul pe care-l cred ei adevăr din închipuirea lor, dar închipuirea este de la diavol, și mulți o folosesc ca pe un dar duhovnicesc, și așa greșesc aceștia față de Mine și așa slujesc ei diavolului și nu știu ce fac. O, nu poate să vă numească pe voi desfrânați omul curat, tată. Cel curat nu-l apasă nici pe cel desfrânat, dar cel ce nu este curat vă face pe voi desfrânați ca să-și acopere cu aceasta pașii lui cei fără Dumnezeu, voia lui de sine, fiilor copii. O, nu-i nimic, tată. Cei disprețuiți pe calea Mea cu ei, aceia sunt cei în care Eu Mă odihnesc cu venirea Mea și din care priveghez pentru poporul Meu, dar pe Mine lumea din om nu Mă poate iubi în voi, și mai ales când Eu îi spun omului faptele lui cele depărtate de Mine prin ele însele, tată.

O, poporul Meu cel din vremea celor cincizeci de ani de cuvânt, acum, când Eu iarăși vin de la Tatăl la om! O, poporul Meu, acest cuvânt și lucrarea lui de coborâre până la tine își are de Mine pusă temelia încă din vremea lui Verginica, pe când Eu Mi-am adus aproape pe cei în care M-am sprijinit apoi cu duhul credinței sfinte și al dragostei de sus. Dar pentru că Eu M-am sprijinit pe ei cu îndemnul și cu veghea pentru calea cea sfântă în poporul Meu pe mai departe, după ce Mi-am luat trâmbița la cer, acești copii au fost disprețuiți de cei iubitori de sine din popor și răi cu sufletul din ei, dar ei Mă iubeau și Mă miluiau cu mila lor și Îmi ridicau spre credință ucenici, și așa Mi-am ridicat Eu alt popor prin lucrarea dragostei lor, și prin care dau să-i ridic iarăși la sânul Meu pe cei ce Mi-au fost popor în vremea Mea cu Verginica și apoi M-au părăsit pentru ale lor. O, poporul Meu, Eu prin iubirea celor ce M-au iubit și M-au slujit și prin duhul lor curat Mi-am ridicat un nou popor și l-am povățuit prin cuvântul Meu și prin ei, și apoi dintre ei Mi-am așezat la temelia lucrării Mele de venire la tine pe mai

departe cuvânt, că minunat a fost planul Meu cel dintru început întocmit și adus spre împlinire acum, căci precum s-a împlinit cu Mine cele scrise despre Mine, așa și cu ei Eu împlinesc acum pe cele ce le am de împlinit pentru venirea Mea acum, și iată, mare și dulce este taina prin care Eu cobor acum la tine, poporul Meu! Atât de minunat am lucrat de Mi-am făcut scară pe mai departe pentru cuvântul Meu peste tine, tată, și în leagăn de îngeri slujitori Mi-i țin pe cei pe care Eu Mă sprijin ca să cobor la tine să-ți fiu Păstor și să nu cazi tu iar în cele părăsite de tine pentru calea Mea, așa cum mulți au căzut iar, tată.

O, poporul Meu, te-am învățat mereu să nu te oprești lângă cei ce te dezbracă de credința ta în cuvântul Meu, care te povățuiește pentru împărăția Mea. Te-am povățuit mereu să nu te oprești în ceata celor răzvrățiți, chiar dacă numai unul sau doi ar fi aceștia, dar cu ei este ceată de diavoli, tată, căci ei slujesc diavolului. O, nu te opri cu ei, că te faci asemenea lor și cu mintea și cu inima și cu credința și cazi apoi în necredință, tată, iar necredința e plată a celor lucrate de tine fără plăcerea Mea, și cazi sub lucrarea duhului răzvrătirii și al vânzării de Dumnezeu și de frați, cazi în păcatul trădării și al răzbunării, și apoi în lepădare de Hristos, căci nu ești al lui Hristos când faci așa, ci ești împotriva Lui și ești antichrist, fiule, și iată ce înseamnă antichrist! O, poporul Meu, când Eu grăiam prin Verginica și aveam lângă gura Mea pe cel iscoditor, spuneam atunci: *«Fiilor, fiilor, acum când grăiesc, e și antichrist lângă patul trâmbiței Mele»*, și erau patru, cinci creștini când spuneam așa, dară când erau mai mulți, câți antichristi pândeau viața Mea?

O, urâtă este plata celor ce se împotrivesc binelui lor prin răzvrătirea lor, fiilor, prin îngâmfarea lor, tată! Ce-au folosit fiii lui Core dacă au cârtit și s-au împotrivit lui Moise lovindu-l cu pietre? L-am luat pe Moise și l-am scos din casa sa și l-am făcut prooroc și salvator pentru Israel cel rob în Egipt, și apoi poporul l-a zdrobit pe Moise și n-a mai crezut în el și în cuvintele Mele prin el, și a crezut numai Iosua cuvântul Meu. Când Israel nu l-a mai vrut pe Moise de călăuză a lui, l-a învinuit pe el pentru femeia etiopiancă, de unde Eu l-am chemat și l-am făcut proorocul Meu pentru salvarea lui Israel, dar iată, cei răzvrățiți nu fac altceva mai bun decât ce a făcut Israel, care a căzut în adânc prin păcatul răzvrătirii, fiilor.

O, curățiți-vă inimile, voi, cei ce vă răzvrățiți ca Israel, căci Ilie, proorocul Meu, a stat la femeia din Sarepta mai bine de trei ani, așa cum Eu l-am trimis să stea, și nu s-a dus de la sine să stea, și a proorocit și atunci și a lucrat puteri și atunci, ba a ridicat dintre morți pe Iona și l-a făcut prooroc al Meu pe fiul văduvei cel înviat, și nu mai ziceau ucenicii lui Ilie că el este desfrânat. O, ți-am spus, poporul Meu, să citești mult de tot cuvântul Meu, care depărtează pe duhul rău din inima și din mintea ta, și să-l citești cu inima curată, tată, ca să nu mori față de el și de împlinirea lui peste tine, căci dacă nu ascuți așa, te faci împotrivorul Meu, fiule. O, ți-am spus mereu, poporul Meu, că nu-i frumos să iubești întunericul, tată. Așa ți-am spus mereu, și fii atent că este adevărată Evanghelia Mea prin care am spus că toate cele grăite la întuneric se vor vesti de pe acoperișuri, iar tu nu te bucura, nu te odihni, nu te răcori când lucrezi în ascuns crezând că-ți faci bine așa, căci îngerii Mei vor împlini cuvântul Evangheliei Mele pentru cele ce sunt lucrate la întuneric, și Eu voi birui cu lumina și pentru lumină, tată, și voi birui și pentru tine dacă Mă lași să te ajut și să te curățesc de cele ascunse în tine și care te învinuiesc la Dumnezeu, fiule. Eu sunt Cel ce prin îngeri te voi scoate din tine și te voi pune față în față cu tine pentru toate cu câte tu M-ai îndu-

rerat, și voi lucra cum am lucrat cu Adam și cu Cain, care dădeau să se ascundă de Dumnezeu în ei înșiși, și au fost pedepsiți de înseși faptele lor dacă n-au ascultat pentru pocăința lor. Vino, tată, și te spovedește de păcate, vino la Mine cu fratele tău pe care l-ai zdrobit prin ascunderi între tine și el împotriva Mea și a mersului Meu de azi. Vino, că te aștept, că de mult ți-am spus să vii și n-ai venit să te curăț și să te iert, și apoi să apăr lucrarea Mea de vrăjmășia diavolului. Ești greu de păcate necurățate de pe tine, și tu trebuia să fii ușor, fiule. Vorbirea în doi trebuie vindecată, poporul Meu, că e boală satanică această lucrare potrivnică lui Dumnezeu și tainei frăției dintre frați. Această boală nu aduce decât dezbinare în trupul bisericii Mele, și prin acest obicei diavolesc pune satana la cale de șapte mii de ani nimicirea neamului omenesc, poporul Meu. Se înspăimântă cei morți când își văd urmările acestui păcat și chinul cel neadormit, sub care așteaptă, bieții de ei, de pe undeva izbăvirea lor. O, numai tu poți să-i izbăvești cu lucrarea ta bisericească între frate și frate și cu lumina inimii tale, pe care să ți-o vadă și viii și morții prin mărturisirea ta bisericească și prin rugăciunea ta apoi pentru toți cei ce au murit necurățați de acest întunecat păcat, căci nimeni între oameni nu face acest păcat pentru binele lui însuși, ci îl face pentru întuneric și pentru plata întunericului, tată.

O, adu-ți aminte, poporul Meu, de cele șase vase de la nunta din Cana, care erau pentru curățirea iudeilor, fiule, și să știi că aceasta a fost pildă și proorocie pentru îndeletnicirea omului cu curățirea sa, căci Eu M-am dus la nunta din Cana și am spus să fie împlinite cu apă toate cele șase vase când nu mai era vin pe masa nunții, și apoi să scoată slugile și să dea nunului, și știau această minune a Mea numai slujitorii care puseseră apa pentru ca să fac Eu din ea vin la nuntă, și aceia erau prietenii mamei Mele, povățuiți de ea spre Dumnezeu, iar nunul i-a spus mirelui nunții: *«Orice om pune mai întâi vinul cel bun, iar când se amețesc oaspeții, îl pune pe cel mai slab, dar tu ai ținut vinul cel bun până acum»*, și mirele a fost slăvit de nuntași. Iată, vasele erau pentru curățire înainte de nuntă pentru vinul cel nou, și aceasta a fost pildă, poporul Meu cel pregătit de Mine pentru masa nunții, căci Eu nu fac cum face omul punând mai întâi vinul cel bun, ci numai după ce omul se curăță pentru nuntă, numai după aceea îi dau Eu lui vinul cel nou, unirea lui cu Mine, și ca să se cunoască rodul, tată, așa cum s-a cunoscut la nunta din Cana, de Mi i-am luat ucenici pe mire și pe mireasă și i-am scăpat pe ei de păcatul nunții și am făcut din ei templul nunții Mele, templul odihnei Mele, poporul Meu. Te îndemn pentru această pildă a nunții, tată, și pentru care Eu M-am dus la nuntă în Cana. Curățește-te, fiule, de tot ce nu-i frumos să faci înaintea Mea și înaintea fratelui tău, și numai apoi să iei din vinul cel nou, din vinul nunții Mele cu tine, pregătit acum, la sfârșit, ca să-l iau nou cu ucenicii Mei cei noi, ca și Paștele cel nou pregătit de ei. Amin.

Caută-te, fiule, bine și nu mai opri și nu mai dosi, și bisericește și nu altfel să te curățești, căci în biserica Mea de nou Ierusalim nu se lucrează pe ascuns curățirea așa cum povățuiește lumea și preoții ei pe oameni, ci se lucrează în lumină viața și învățătura și îndreptarea vieții, așa cum și ucenicii Mei cei dintâi lucrau, și tot așa așezau ei lucrul Meu prin cetățile cu creștini în ele. Aveți încredere în Dumnezeu și aveți încredere unul în altul pentru curățire plăcută Mie, fiilor, căci altfel de lucrare duce la vânzare de Dumnezeu și de frați, duce la trădare, la răzbunare, duce la dușmănie ceea ce nu este cunoscut de toată biserica, și duce la cârtire și la bârfă, tată, și acestea sunt uneltele diavolului, fiule. O, nu așa este în poporul

Meu cel nou, care se curăță mereu prin lucrarea celor ce stau înaintea lor și înaintea Mea pentru ei ca să fie ei curați. Tu, fiule care voiești să te cureți de tine, să nu lucrezi pentru suflul tău ca în biserica din lume, că îți spun Eu că întuneric peste om scriu Eu această lucrare pe care o lucrează cei din biserica lumii, și preoții lumii te vând lui Caiafa și lui Pilat, tată, că nu pot ei stăpâni peste oameni decât dezbinându-i pe ei mai întâi. O, vindecă-te de acest lucru rău și lucrează ca în Scriptură, poporul Meu, că ea te învață ca Mine și nu ca omul care te trage spre el ca să te învețe ascundere și apoi trădarea fratelui tău.

Feriți-vă de păcat, fiilor, că păcatul este duh rău. Iată ce vă învăț: feriți-vă să ascultați pe la uși și pe la ferestre, căci satana cel căzut din cer se folosește de aceste slăbiciuni omenești și-l face pe om să audă ceea ce nu este, căci ceea ce este în ascuns, este lucrarea cea nevăzută a diavolului, care bagă vrajbă și dușmănie între om și om, și apoi îi aduce omului năluciri, ca să vadă cu ochi de diavol omul, și tot așa să și audă ceea ce nu este, fiindcă diavoli au intrat în oameni ca să-i piardă, ca să-i facă diavoli și să nu mai poată omul să urce acolo de unde au căzut îngerii prin semeția omului întâi zidit, care s-a vrut mai mare ca Dumnezeu între pământ și cer, mai sus decât Cel ce l-a zidit pe el, și de atunci satana îl dușmănește pe om și-l face să-i facă voia, și nu știu oamenii să înțeleagă lucrarea satanei ca să se ferească de ea. Duhul Meu Cel Sfânt, Duhul din prooroci este Acela Care știe să-i spună omului cursa care stă deschisă să-l prindă, dar omul nu-i cunoaște pe prooroci, așa cum nici pe diavol nu-l cunoaște cu lucrarea lui ascunsă, că unde nu poate duhul de prooroc, poate diavolul, și iată, nu-l pot deprinde pe om să primească de la Mine pază peste viața lui, pentru ce nu este bine și vine peste el pentru răul din el.

O, poporul Meu, omul nu trebuie să-L ispitească pe Dumnezeu, dar trebuie să-L primească pe El. Nu trebuie să se ia omul după închipuirile lui, că aceasta îl face să se bizuie pe sine și să Mă părăsească pe Mine când vin spre el. Primește-L, tată, pe Dumnezeu peste pașii tăi, că am venit pe pământ cu venirea Mea ca să-ți veghez viața și mântuirea și credința ta și ca să nu cazi de la sânul Meu de Păstor, tată, căci dacă tu te iei după tine cum că știi tu, cazi în ispita diavolului, fiule. Cel ce se ia după sine își pierde credința în Mine, iar cel ce-și pierde numai un pic credința și credincioșia, se duce pe apa sâmbetei, căci faptele omului îi aduc lui rodul lor apoi, rodul închipuirii lui, după care el se cârmuiește. Dar Eu vreau pe tine să te am la școala învățaturii cu care veghez peste tine ca să-ți spun dinainte pe cele ce se zbat să te cuprindă și să te clatine de lângă Mine, și uită-te tu în cuvântul Meu de trezire a ta ca să-i vezi împlinirea lui când tu n-ai știut cum să asculti de el ca să previi întâmplările dureroase care vin și te cuprind pe neașteptate când tu nu știi să primești de la Mine cuvânt. O, fiule, cel ce se ia după închipuirile lui pentru cele ce sunt și vor fi, acela este prooroc mincinos și acesta este duh care-l cade pe om de sub paza Mea, duh care slujește diavolului înăuntrul omului.

O, poporul Meu cel din toată vremea acestei lucrări de cuvânt! Ți-am spus ție azi că fiii lui Dumnezeu sunt cei hrăniți cu Dumnezeu și de la Dumnezeu între fiii oamenilor, și așa se fac ei cunoscuți diavolilor că sunt fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor. Curând, curând vor căuta fiii oamenilor după fiii lui Dumnezeu și le vor cere untdelemn ca să-și lumineze calea spre viața veacului ce va să fie, și nu te întreba cum va fi aceasta, căci toate cele scrise să fie în slavă de nou Ierusalim pe pământ, toate se vor împlini, așa cum s-a împlinit cuvântul Meu cel prin trâmbița Mea și cel prin surioara ei apoi, de Mi-am zidit cetate

sfântă de nou Ierusalim pe pământ și Mi-am așezat în ea popor jertfitor, unealtă a slavei Mele pentru ca să vin și să am casă pe pământ și să am fântână și să dau din ea celui ce însetează după Mine și după iubirea Mea pentru om. Amin.

Și acum îngerul Meu Mihail veghează pentru poporul cel atât de mult, care a venit la sărbătoarea îngerilor pentru pomenirea lui și pentru învierea lui spre nestricăciune. Un picuț, și va veni ridicarea lui, căci Eu, Domnul, am fost începătura învierii celor adormiți, care curând, curând se vor ridica nestricăcioși și vor mărturisi această lucrare de venire a Mea cuvânt pe pământ și pe cei ce-Mi slujesc pentru ea, și, iarăși, pe cei ce au lucrat înaintea Mea faptele credinței cuvântului Meu de azi, că mare este taina venirii Mele acum de la Tatăl la om și pentru om. Amin.

Am duh de învățătură pentru tine, poporul Meu, și mult te voi cuprinde în el mereu, mereu, iar tu să-Mi fii credincios, tată, ca să-l ții pe diavol înapoia ta, așa cum Eu l-am ținut când M-a încercat după ce am ieșit din apa Iordanului, când M-am supus lui Ioan pentru botezul cu apă. Caută mereu, mereu după apă, poporul Meu, și botează-ți mereu ființa în apa spălării de greșale, în duhul curățirii de cele ce te despart de Dumnezeu, și atunci diavolul va pleca de la tine și nu te va mai încerca cu închipuirile lui mincinoase, și care dă apoi să le împlinească la credința ta în ele. O, vino, tată, să te curăț de tine și de diavol, că am la izvor pe cei ce știu să te învieze și să te dea Mie mereu, ca să fii mereu curățat de depărtarea ta de Mine. Iată câtă învățătură am turnat azi peste tine, tată.

Ia chipul Meu și poartă-l, poporul Meu cel din toată vremea cea de cincizeci de ani a cuvântului Meu în mijlocul tău. Te aștept să fii după chipul și asemănarea Mea, fiule, și vei putea dacă te vei apleca să crezi tot cuvântul Meu din vremea Mea cu tine. Îți dau putere să poți, numai să vrei, tată. Eu te voi ține de mână și te voi păzi de duhul necredinței, căci duhul satanei s-a sculat cu asprime ca să încerce credința ta, dar Eu te voi învăța și-ți voi desluși cuvântul Meu ca să știi de la Mine și nu de la om cum să crezi în toate câte Eu cuvintez acum. Amin.

Pe nori de îngeri am stat deasupra grădinii cuvântului Meu. Întăriți statul vostru înaintea venirii Mele cuvânt, copii veghetori în porți, iar porțile să fie întărite și sprijinite, tată. Amin. Să vină la voi poporul Meu ca să-l învățați iubirea de Dumnezeu și sfințenia, fără de care nu poate omul pentru Mine și pentru el. În duh de sărbătoare a îngerilor Mi-am dăruit iubirea și l-am învățat de aproape pe poporul Meu.

Învăță, poporul Meu, de la duhul vieții veșnice al cuvântului Meu și lasă-te spre ridicare și vino să Mă iei de la izvor, dar vino să înveți și să îplinești, tată, și vino să te curățești pentru nuntă, pentru masa nunții, așa cum Eu te-am povățuit în ziua aceasta de mare slavă, slava oștirilor îngerești, care au de călăuză peste ele pe îngerul Mihail, îngerul Meu și al tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2007

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Îngeri cei tainici ai vieții veșnice pentru om: durerea, întristarea și lacrimile. Taina supunerii ocrotește viața Domnului în om. Să se ferească omul de șoapta lui Iuda. Binecuvântare de călătorie pentru cei doi mărturisitori: Marian și Victoria.

Coboară Domnul pe pământ și Se face cuvânt, și Tatăl este în Fiul, căci Dumnezeu înseamnă Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Amin.

Mă fac cuvânt de Duh Sfânt, și Tatăl este în Mine, precum Eu sunt întru El, și așa Îmi fac intrarea în carte, căci am carte deschisă pe pământ și Mă aștern în ea cu duhul vieții ca să-i dau omului să citească și să învețe carte, că de pe pământ omul învață numai deșertăciune, iar deșertăciunea este cea care nu rămâne, ca și omul care o are pe ea de dumnezeu al său.

Deschideți Domnului, fiilor copii, care-Mi vegheați pentru venirea Mea cu duh dătător de viață la voi și ca să-L dați poporului Meu spre viață! Întăresc statul vostru înaintea Mea, iar sfinții și îngerii Îmi sunt slujitori a tot cuvântul Meu cel dăruitor peste voi, căci Eu lucrez cu sobor de sfinți și cu oștiri îngerești ca un Făcător mare, cum sunt, peste cele văzute și peste cele nevăzute și Îmi pregătesc prin cuvânt rostit slava cu care îl voi pune față în față pe om, iar cel ce a gustat din masa aceasta cu Mine lângă tine, poporul Meu, nu va putea scăpa de răspuns, căci îngerii l-au scris, și i-au scris și gândul și inima și fapta, și i-au scris credința sau necredința, pășarea sau nepășarea, împlinirea sau neîmplinirea cuvântului Meu, cu care Îmi fac venirea și slava, căci cuvântul Meu este slava Mea cea de la Tatăl, și pe care din vecii Mi-a dat-o Tatăl, ca să fiu cuvântul Său, și cu el să le facem pe toate, după cum este scris pentru facerea cea de la început, și, iarăși, pentru facerea din nou a toate cele ce vor fi noi pe vecii prin omul cel nou, care voiește prin ascultare să se facă după chipul și asemănarea Mea între pământ și cer. Amin.

O, poporul Meu, ridică, fiule, rugăciune spre Dumnezeu pentru întărirea darului credinței sfinte peste ființa ta, căci vremea e vopsită peste tot și dă să te smulgă de lângă Dumnezeu dacă te uiți la ea. Nu fugi de dureri, nu fugi de întristări și de lacrimi, căci cine fuge de acești îngeri tainici ai vieții veșnice pentru om, acela fuge de el însuși și nu știe ce face. Fugi, fiule, spre cei ce se mângâie cu Dumnezeu în toate zilele vieții lor, căci viața omului e scumpă și nu trebuie să lase omul moarte peste ea. Îți dau povață dulce: rămâi după chipul și asemănarea Mea întru toate, tată, că Eu am de șapte mii de ani durere și întristare și lacrimi suspinând, și prin ele am pentru om duh dătător de viață, duh care îl ține treaz pentru Mine pe om, căci cel ce nu are întristări nu stă cu Dumnezeu, precum cel fără dureri se duce spre mângâieri trecătoare, se duce spre duhul lumii, poporul Meu.

Am coborât la tine cu praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara, Ierusalime, noul Meu popor, și te învăț prin el duhul ascultării, care se naște din iubire de Dumnezeu în om, tată, și care se face copil în om, ca să-l învețe pe om duhul cel dulce de copil. Adevăr adevărat am spus Eu că pruncii vor moșteni împărăția lui Dumnezeu și că cine nu se face copil nu o moștenește pe ea. Am venit la tine cu mama Mea Fecioara, cu mama Mea copilă, poporul Meu, ca să ți-o dau pildă de viață și ca să am Eu în tine împărăție, tată, și ca să petrec în ea cu slujire de îngeri, și nici un vrăjmaș al împărăției Mele să nu poată să strice ceva în ființa ta, în locașul Meu de slavă de Duh Sfânt.

O, mamă copilă, mama Mea cea mică, sărbătorită azi de sfinți și de îngeri și de poporul Meu de azi, căci tu ai fost din vecii mama Mea, iar când Tatăl și Cuvântul, Fiul Său, ți-a dat trup pe pământ, tu ai rămas pruncă, mama Mea, ai rămas supusă ca un copil, ai rămas împărăția Mea, pe care nu poate să o aibă în ei decât cei ce sunt ca pruncii, mamă. Tu nu mai trebuia să fugi de durere, căci ea a fost iubirea cea care te-a cuprins în ea de la leagănul cel din brațul mamei tale și până la leagănul cel din brațul Meu, căci Eu M-am așezat iarăși înapoi în Tatăl după ce am înviat din durerile și întristările și lacrimile răstignirii, și după aceea și tu, mamă, și Eu ți-am fost leagăn

când te-ai întors în cele ce sunt și care dau viață oamenilor, mamă, căci mare este lucrarea tainică a vieții peste toate câte sunt viață, mama Mea!

E dulce între sfinți și între îngeri sărbătoarea ta, mamă copilă, căci duhul ascultării de făgăduința dată Mie i-a făcut pe cei ce te-au născut cu trup pe pământ să te aducă Domnului pruncă la trei ani de la nașterea ta. O, dulce a fost în cer ziua aceea, mama Mea, și am avut slujitor pentru ea pe pământ pe Zaharia, căruia i-am încredințat tainica Mea lucrare de venire a ta și a Mea pe pământ între oameni, mamă. Iată cum lucrează taina lui Dumnezeu între oameni, și în nici o vreme ea n-a lucrat cu răsunet, căci Dumnezeu este taină, mama Mea, așa cum viața din trupul omului este, o, mamă și stăpână a sărbătorii de azi! Amin.

— O, dulce copil al Tatălui și al meu, nu vrea omul să se oprească din alergarea lui și să caute să priceapă lucrarea cea de taină dintre cer și pământ, Fiule Doamne. Nu numai viața trupului omului este o taină, ci și trupul omului este, căci la nașterea omului Tu intri suflet în trupul lui, Doamne, și omul se face ființă vie, trup viu.

Își pierde omul viața cu duhurile deșertăciunii, iar când Tu dai să-l cuprinzi în taină și să-i călăuzești mintea spre duhul adevărului a toate, el nu-Ți înțelege șoapta și chemarea Ta și nu vine spre Tine să se nască din nou cu viața lui pentru împărăția Ta în el așa cum și în mine ai avut Tu împărăție pentru tainele vieții Tale în trup pe pământ cu oamenii, Doamne. L-aș întreba pe om dacă știe ce vrea, Stăpâne Doamne. O, nu știe omul ce vrea, pentru că nu știe să vrea, iar cum știe el aceasta, nu înseamnă că știe. O, nu știe omul să creadă în Tine, Dumnezeule copil, și de aceea nu știe el ce vrea între pământ și cer. Când omul nu vrea să știe despre viața lui cea de veci, el rămâne fiul deșertăciunii, care-l trece pe om, care îi vestește sufletul în el până ce sufletul lui se întoarce în Tine sleit de trupul care l-a purtat pe el și care n-a cunoscut în el taina împărăției cerurilor, Doamne. O, nu poate omul să fie al Tău fără călăuză peste el, fără ascultare de Tine, Dumnezeule copil. Eu am stat sub ascultare și așa am fost copil și am fost împărăție a Ta. L-am ascultat pe Zaharia, arhiereul cel credincios tainelor Tale și duhurilor proorocilor care au vestit venirea Ta în lume, Doamne, și așa am fost eu copil înaintea Ta.

O, popor scump lui Dumnezeu pentru credința ta în venirea Lui cuvânt de Duh Sfânt pe pământ! Uită-te ca Zaharia în prooroci, uită-te, ca să fii ca el și ca să poată să împlinescă Domnul cu tine proorociile care mai sunt, căci ele sunt cele care se împlinesc iotă cu iotă, Ierusalime de azi. Voi, cei ce ați primit în dar credința în cuvântul Său, auziți pe Domnul, fiilor, căci cuvântul Lui de peste voi aduce la lumină împlinirile Lui cele scrise în Scripturi să fie. O, nu vă mirați că nimeni pe pământ nu înțelege taina voastră cu Domnul, taina de nou Ierusalim pe pământ, căci nici în vremea mea nu era altfel. Treceau oamenii pe lângă împlinirile Domnului peste pământ și nu le înțelegeau, și de aceea nu le vedeau, căci omul este fiu al necredinței pentru cele ce nu se văd spre deslușirea lor, fiindcă om pe om se înșală cu cele ce se văd, și care trec, iar dacă omul nu caută să priceapă lucrarea cea tainică a vieții pe pământ și roadele ei bune sau rele, el rămâne neînțeleptul care-și zidește viața pe nisip, după cum este scris. O, ferice celui care iubește durerea și adevărul ei, întristarea și taina ei cea dătătoare de viață, lacrima și curăția ei pentru inima omului care primește facerea ei în ea! Iată de ce am spus eu acum două mii de ani că mă vor ferici toate neamurile. Domnul mi-a văzut umilința, care era lucrată în mine de la dureri, de la întristări și

de la lacrimi, și a căutat spre smerenia mea și a făcut în mine facerea Lui, de care s-au bucurat și se bucură neamurile pământului, de atunci și până azi fericindu-mă pentru venirea în lume prin mine a Fiului lui Dumnezeu, Hristosul Tatălui Savaot, dar oamenii nu se bucură așa cum m-am bucurat eu de Dumnezeu, ci se bucură ca oamenii, căci sărbătorile lui Dumnezeu sunt cinstite păgânește de către oameni și nu caută Domnul spre ele, ci numai diavolul, numai duhul cel potrivnic lui Dumnezeu se hrănește de la o zi de sărbătoare cu nume ceresc pe pământ între fiii lumii.

O, Ierusalime de azi, Domnul vine la tine cuvânt de Duh Sfânt și te învață facerea ta. Învaț-o cum am învățat-o eu, popor învățat de Dumnezeu, și vei fi slăvit pe pământ și în cer pentru credința ta și pentru faptele ei peste ființa ta, căci Domnul întru tine binevoiește cu venirea Sa, și are sfinții și îngerii în coborârea Sa la tine. O, ai grijă să crezi cerește în Dumnezeu, ai grijă, popor nou, să fii nou mereu prin faptele credinței cerești în ființa ta, căci greu mai stă omul cu Dumnezeu în statul lui pe pământ, și dacă vine să fie și să învețe să fie, nu învață omul facerea peste el și nu poate cu duhul de copil în el, nu poate omul așa cum am putut eu, de l-am fost Domnului mamă, așa cum fiecare om ar trebui să fie pentru Domnul pe pământ, și iată, nu poate omul pe pământ cu înțelepciunea vieții, și apoi el plânge cu arsură de duh după ce îi trece trupul cel văzut al lui. Stai sub călăuză așa cum am stat eu, popor al Făcătorului Dumnezeu, și așa vei fi tu al lui Dumnezeu pe pământ și așa vei pricepe tainele lui Dumnezeu și nu vei slăbi în înțelegerea lor și în credința cea statornică și care îți hrănește viața ca să nu piară de la Dumnezeu viața ta. Amin.

Sunt mamă a milei de om și îl învăț pe tot omul să se aplece așa cum m-am aplecat eu de l-am purtat pe Domnul în duhul meu și apoi în trupul meu și apoi în inima mea, care era locul Lui. Apleacă-te, omule, să crezi, căci Domnul S-a aplecat până la tine. Ce câștigi dacă te zbați să nu crezi taina cuvântului care vine cu norii ca să te cheme și să te aleagă între cei credincioși? Câștigi plata celor necredincioși, care este plânsul și scrâsnirea dinților și întunericul cel mai din afară; câștigi duhul lumii, care îl hrănește pe om cu deșertăciunea și cu fărâdelegile ei, lucrate de om și care sunt pieirea omului. O, nu te lua după omul care-ți ucide duhul, care-ți ucide credința în faptele vieții celei plăcute lui Dumnezeu; nu te lua după cel care nu crede și care este mort față de cuvântul chemării la viață! Întreabă-l pe acela ce-ți dă în schimb dacă te face să nu crezi în duhul vieții, și întreabă-l unde este duhul vieții și cum lucrează el viața în om dacă el este în altă parte în lucru pe pământ! O, cei necredincioși nu-L văd pe Dumnezeu în cei ce-L iubesc pe El, și sunt orbi cei ce nu văd. Nu te lăsa călăuzit de orb, ci lasă-te sub duhul iubirii și vino pe calea lui, căci calea lui are pe ea pe cei ce-L slujesc pe Domnul pe pământ între oameni, așa cum Zaharia proorocul a ascultat de duhul proorociei și a împlinit Scripturile Fiului lui Dumnezeu pentru venirea Sa de la Tatăl la om acum două mii de ani, și iată, iarăși, acum, Scriptura Cuvântului lui Dumnezeu, Care vine cu norii ca să-i hrănească pe oameni cu înțelepciunea cea de sus. Amin.

O, Fiule Doamne, eu ca o mamă am grăit în ziua aceasta a sărbătorii mele, ziua când am fost adusă înaintea Ta și dată lui Zaharia arhiereul ca să mă pregătească el pentru taina nașterii Tale între oameni, ca să mă facă locaș al Tău, cărare a Ta spre oameni, Dumnezeule copil. Amin, amin, amin.

— O, mamă copilă, frumos este omul copil, mama Mea! Mă doare cu durere înlăcri-

mată în cuvânt pentru tot fiul acestui nou popor al Meu, fiul care nu pricepe îndeajuns taina supunerii, taina care ocrotește viața Mea în om, și pe om pentru ea, mamă. Mă doare, mama Mea, Mă doare de cel ce vine și vede și se uită doar, și apoi se duce iarăși de unde a venit și se face de șapte ori mai dezbrăcat de Dumnezeu. O, mama Mea, Eu i-am ales pe cei doisprezece, și unul din ei a fost diavol și a umblat singur și cu ascunsul, iar aceasta l-a tras spre păcatul trădării, mamă. Nu a umblat cu în-vățător peste el Iuda, ci a umblat cu duhul întunericului, mamă.

O, poporul Meu, ferește-te de șoapta lui Iuda, ferește-te, tată, căci ea vrea să te murdărească cu păcatul lui Iuda, tată. Stai, fiule, cu veghe, căci cine nu stă sub veghe și sub iubirea care îl crește pe el, acela pătește ce-a pățit Iuda, care a trădat, ducând la cumpărători Duhul Meu și lucrarea Lui între ucenicii Mei. E mare, mare durere în cer de la cel trădător, care vine și ia din mijlocul tău ca să umple apoi omul de necredință, ca să-i facă rău vieții omului, dar lumea parcă nu mai merită decât necredință, tată, căci nu se lasă de deșertăciune lumea și cade în păcatul necredinței după ce M-a auzit strigând la ea din mijlocul tău. Stai sub călăuză, poporul Meu, stai sub Duhul lui Dumnezeu, tată, căci Eu te călăuzesc spre sfințenie, și cu ea Îl știi și Îl vezi pe Domnul în tine, și nu altfel, tată, căci Duhul lui Hristos este Duhul Care-L mărturisește pe Hristos venit în trupul omului, împărțind în om cu toate ale Lui, așa cum Eu am spus la oameni: *«Împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul vostru dacă ajungeți să fiți ai ei»*. Amin.

E sărbătoare pentru mama Mea, Ierusalime, și ți-am grăit cuvânt de viață, tată, ca să înveți din el, și să învețe omul de pe pământ. Taina omului copil, aceasta este taina în care dau să te învăluiesc de când tu ai venit să fii al Meu, poporul Meu. Această taină, pe care Eu am desăvârșit-o în mama Mea Fecioara și apoi în Mine prin supunerea Mea până la moarte pe cruce pentru viața omului, voiesc această taină s-o fac în tine cetate tare a duhurilor lui Dumnezeu, duhurile lucrătoare prin îngeri, căci cele șapte duhuri ale lui Dumnezeu, aceasta este lucrarea pe care o am Eu azi peste tine și prin tine, poporul Meu de azi, și vreau s-o porți, tată, și să lucrezi prin ea. Amin.

Voi lucra curând peste tine deslușit cuvânt pentru taina Mea cu tine pe pământ și te voi înțelepți și te voi învăța, poporul Meu. Amin.

Binecuvântată să fie lucrarea care a mai rămas de lucrat pentru veșmântul cel nou al casei în care Eu, Domnul, am coborât pe pământ prin trâmbița Mea Verginica în vremea trupului ei. Vă dau puteri de îngeri, fiilor care-Mi lucrați pământul cel nou pentru cerul cel nou din loc în loc, căci minunat am lucrat și acum pentru slava cea nouă a locului casei Domnului. Eu, Domnul, vă ajut, tată, așa cum voi Mă ajutați pentru slava Mea pe pământ. Pace vouă! Pace între voi și pentru tot lucrul care mai este de săvârșit acolo, și apoi vom rosti duh de sfințire peste locul acela. Amin.

Rostesc acum binecuvântare de tată pentru cei doi fii, Marian și Victoria, care merg acum în călătorie, departe de țara Mea de alegere acum, la sfârșit de timp. Le dau lor îngeri însoțitori și ocrotitori și le dau lor pe trâmbița Mea Verginica așa cum le-am dat-o mereu când au fost călători. Îi povățuiesc pe ei pentru duhul veghii sfinte peste ei întru toate, și așa să știe ei că lucrează veghea Mea peste ei. Amin. Îi aștept apoi să-i curăț de toate câte din lume îi ating pe ei, căci sufletul trebuie mereu curățat de lume, și îi povățuiesc pe ei să fie fii copii, căci taina aceasta este mare între pământ și cer și este slujită de oștirile îngerești.

Aplecați-vă pentru binecuvântare, fiilor, aplecați-vă, ta-

tă, căci Eu Mă aplec ca să pun pe voi mai multă acum pecetea Mea, pecetea fiilor poporului Meu de azi, poporul venirii Mele a doua iarăși de la Tatăl la om. Vă dau pe îngerul Meu Mihail, care este îngerul poporului Meu, și cu el oștire îngerească, fiindcă pe pământ e pe pământ, tată, și trebuie să meargă cerul cu cei călători ai Mei pe pământ. Fiți ai Mei, și nu vă sfiți să fiți ai Mei în chip văzut cu duhul și cu cuvântul care iese din voi. Nu umblați pe pământ fără casă. Luați casa cu voi, că Eu așa Mi-am învățat poporul la orice ieșire a Mea cu el între oameni. Luați, iarăși, cu voi apă sfințită prin cuvânt și stropiți-vă pașii și trupul și tot împrejurul vostru și locul pe care vă așezați. Luați cu voi pâine sfințită și începeți cu ea fiecare zi, și luați pe Duhul Sfânt Călăuzitorul, tată, iar poporul Meu va stăru pentru voi în toată vremea călătoriei voastre. Vorbirea voastră cu fiii oamenilor să fie sub călăuză Duhului Sfânt, și de alt duh voi să nu vă călăuziți din loc în loc pe pământ. Amin. Binecuvântată să vă fie călătoria și întoarcerea, și spuneți la cei ce puteți să le spuneți din partea Mea, spuneți-le să nu le fie rușine cu Dumnezeu, ci să le fie rușine fără Dumnezeu pe pământ, căci cu Dumnezeu nu este oricum omul, așa cum obișnuiește el când crede că e cu Dumnezeu peste el. Pace vouă! Și apoi pace Mie de la voi, că multă Îmi este lacrima pentru lucrarea Mea de venire pe pământ și pentru cei ce Mă poartă cu ea de la Tatăl la om!

Mihaile! De peste tot și peste tot să-ți fie veghea Mea cu ei și peste ei și peste lucrarea lor și apoi peste întoarcerea lor! Amin.

Fiți veghetori buni peste voi, fiilor călători, ajutând așa peste voi veghea îngerului Meu și a oștirii sale. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2007

Sărbătoarea de 16 ani de la târnosirea Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Chivotul Sfintei Sfințelor: începutul înnoirii lumii. Poporul cuvântului, sămânța împărăției cerurilor pe pământ. Tainele Domnului sunt neînțelese de oameni. Calea de cincizeci de ani a cuvântului Domnului. Sfântul Andrei se roagă în cer Domnului pentru arhiereul Irineu.

Sunt Domnul! În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh bat ca să intru. Intru cuvânt la poporul Meu cel din vremea aceasta. Am carte pe pământ în vremea aceasta și Mă scriu în ea cu tot cuvântul Meu din zilele acestea, căci sunt Mielul Cel junghiat și vrednic sunt să-Mi deschid cartea și să Mă scriu în ea și să citesc din ea și să-Mi răscumpăr cu slava cuvântului Meu din ea oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul, așa cum este scris în Scripturi despre Mine, Mielul Tatălui, și despre cartea cea cu șapte peceti, pe care numai Eu pot s-o desfac și să Mă așez în ea cuvânt și să dau celor de pe pământ cartea Mea, cuvântul Meu, și am în lucru cu Mine sfinții cei mari, căroră Eu le-am încredințat în vreme mult lucru pentru vremea venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl la om. Amin.

Am intrat în carte prin porți. Am găsit veghe în grădină pentru cuvântul Meu de azi, că e scrisă în cer zi de sărbătoare peste grădinița cuvântului Meu din zilele acestea.

Pace ție, grădiniță! Pace străjerilor Mei din tine! Pace duhurilor și trupurilor voastre, pace vouă, fiilor! Sunt deasupra grădiniței cu sfinții cei mari, căci locul pe care sunteți așezați de Mine e îmbrăcat în mare taină, în mare slavă a venirii Mele, în multul Meu cuvânt, cu care-Mi zidesc facerea cea nouă, cerul cel nou și pământul cel nou, după cum este scris, căci cele ce

se văd nu sunt și nu vor fi, ci sunt și vor fi numai cele noi, căci noi le facem pe toate, Eu și cu Tatăl și cu voi, așa mici cum sunteți, dar Eu am în lucru sfinții și îngerii prin credința voastră în lucrările Mele din toată vremea, și în cele de azi lucrări ale Mele cu voi, căci Eu numai și numai prin credința omului am zidit tot planul Meu peste pământ, tată, iar omul este prea nepriecut, prea neînțelept ca să creadă că Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce pot când omul poate crede cele scrise despre Mine ca să fie, așa cum Eu Mi-am înființat prin voi acum șaisprezece ani prima piatră nouă, grădinița slavei cuvântului Meu și chivotul din ea ca semn de nou început al lucrului Meu de venire cu sfinții, ca să fac, după cum este scris să fie, cerul cel nou și pământul cel nou, care vor dăinui înaintea Mea, Eu fiind Cel ce zidesc și ocrotesc, căci am cuvântul Meu peste voi și vă am pe voi ziditori, fiilor, și am lângă voi pe poporul Meu cel mic, și așa Îmi zidesc Eu cu voi și cu el lucrarea Mea cea spre vedere pe pământ, cuvântul Meu împlinitor prin rostirea lui.

Acum șaisprezece ani am pecetluit prin arhiereul Meu din zilele acestea și prin voi grădinița Sfintei Sfințelor Mele pentru Mine și pentru voi, tată, ca din ea să Mă deșert apoi cu râul vieții, cu lucrarea cuvântului Meu cel dătător de viață spre mulțimi, și tot cel ce voiește să bea și să fie viu apoi, să poată să aibă apa Mea, apa învățăturii cerești pe pământ. V-am avut atunci pe voi zidarii Mei, purtătorii Mei, primitorii Mei, căci v-am dat darul credinței sfinte și am venit la voi și Mi-am făcut casă la voi și am cinat cu voi și am stat cu voi și am lucrat de atunci peste pământ prin voi și M-am arătat cu lucrarea Mea, care sunteți voi și tot ce zidesc prin voi, căci Mi-am zidit și Îmi zidesc popor și îl înțeleptesc și îl așez la lucru lângă voi, căci voi sunteți jertfitori, și Eu am în mijlocul vostru duhul înțelepciunii cea de la Mine și prin înțelepciune le zidim pe toate, fiilor. O, îi este greu omului să stea cu lucrarea aceasta a Mea, dar voi ați stat și stați, și aceasta este minune a Mea, puterea Mea, care vă ține în ea și care vă lucrează și care lucrează, tată. Eu sunt acum lângă voi în grădină cu cei de acum șaisprezece ani întâii în soborul de sfinți, cu care M-am așezat în grădină în ziua târnosirii grădiniței celei noi și a chivotului de pe ea, și am proorocit pe atunci că voi așeza în jurul ieslei cuvântului Meu șirag de mărgăritare cerești, noi zidiri de nou Ierusalim, și peste care să-Mi așez slava Mea, zilele Mele de slavă a Noului Ierusalim peste pământ, și care Mă vestește întru venirea Mea cea nouă, ca să le facem pe toate noi, fiilor.

Am cu Mine în această zi de aducere aminte pe trâmbița Mea Verginica și pe apostolul Andrei. Cu Verginica Mi-am făcut începătură nouă de popor nou și curat acum, la sfârșit de timp, așa cum la începutul neamului român am lucrat prin apostolul Andrei de Mi-am așezat popor încreștinat pe pământul român, ca sămânță de împărăție a cerurilor pe acest pământ al ei, pământ însemnat și însămânțat și pecetluit de Mine ca să fiu în el cu slava Mea cea de la sfârșit de timp, și iată, împlinesc, căci am pe vatra acestui neam taina cea de la începutul pământului, grădinița cea de la început, pecetluită de Mine acum, și în care Eu la început Mi-am zidit omul din pământ și l-am făcut ființă vie și l-am așezat apoi pe el în Eden. Acest peteciu de pământ este și acum începutul, precum a fost atunci, și taina Mea cu voi e mare, fiilor, iar tainele Mele sunt anevoie de înțeles de omul care nu știe să creadă așa cum a crezut Avraam și Moise și proorocii și sfinții, pe care Eu i-am ales dintre oameni și i-am învăluit în Duhul Meu și am lucrat cu ei tainele Mele, tată.

V-am sculat pentru cuvântul Meu ca să intru cu el în carte, copii străjeri în porți. Nu pot să vă țin prea mult acum

sub slava Mea, căci trupul vostru este slăbit. Am lucrat acum cu voi și cu poporul Meu de azi veșmântul cel nou peste casa în care Eu, Domnul, am avut coborâre prin trâmbița Mea Verginica în ultimii șapte ani ai vieții trupului ei, și apoi Eu am luat-o și am așezat-o pe ea între sfinții cei mari, și apoi am pus-o la lucru peste voi ca să vă ridic pe voi spre lucrul slavei venirii Mele, și apoi cu voi să-Mi ridic popor nou, și cu el lângă voi să-Mi zidesc lucrările Mele și vestirea Mea peste pământ. O, multă v-a fost osteneala, tată, pentru rochița cea nouă a casei din care Mi-am luat trâmbița și Mi-am așezat-o între sfinți, dar Eu am plătit scumpă pentru cei ce-Mi lucrează Mie împlinind cuvântul gurii Mele, pus de Mine peste ei. Ați așezat rochița curată și nouă, haină de mireasă, veșmânt dulce și frumos peste casa coborârii Mele prin trâmbița Mea. Am suspinat cu ea și cu sfinții douăzeci și șapte de ani, după ce Eu am luat-o pe ea între sfinți, și am așteptat să pot Eu, Domnul, iarăși peste acest așezământ cu cele curate ale Mele. Acum zece ani am scris carte de mărturie peste cetatea aceasta și peste casa în care Mi-am adăpostit coborârea prin trâmbița Mea. O, n-am mai găsit în ea și în jurul ei viață din viața Mea, și am rostit atunci cuvânt și am zis că iarăși Eu, Domnul, voi intra cu trâmbița Mea în cetatea aceasta, în casa aceasta și nu voi sări pe deasupra, și pe porți voi intra și-Mi voi înnoi așezământul Meu, și iată împlinirea, tată, și trâmbița Mea Verginica are acum numele ei cel nou peste casa ei și toate s-au făcut noi prin numele ei cel nou. Amin.

Mergem înainte cu tot cuvântul Meu de azi și voi cuprinde în el grăirea Mea de azi, copii veghetori. Aduceți acum cu poporul Meu de azi zi de slavă și de rugăciune pentru ziua aceasta de sărbătoare a grădiniței cuvântului Meu, pentru pecetluirea ei cea de acum șaisprezece ani, și apoi Îmi voi așeza cu voi în carte tot cuvântul zilei, tată, căci iată, avem de așezat ziua sfințirii casei coborârii Mele și a veșmântului cel nou de peste ea, căci urmează acum ziua de serbare a ridicării la cer a trâmbiței Mele Verginica, tată, și în ziua aceea vom rosti cuvântul slavei Mele peste lucrarea aceasta nouă a casei coborârii Mele și a fântânii ei celei noi, căci orice casă are fântână, tată, și numele acestei fântâni va fi numele sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, arhierii cei de la începutul lucrării Mele prin Verginica, și pe care Eu, Domnul, i-am trimis la ea să-i dea trupul și sângele Meu după pregătirea ei cu post pentru începutul lucrării Mele prin ea cuvânt peste pământ în anul 1955.

Pace ție, Verginica Mea, pace, tată! Iată-ți căsuța, împodobită ca o mireasă, tată, așa cum Eu încă din vremea trupului tău am descoperit arătare pentru cetatea de nou Ierusalim, care se va ridica, și iat-o pe colina pe care ea stă acum! Avem popor jertfitor, Verginico, și avem duhul înțelepciunii cerești și duhul credinței sfinte în mijlocul lui, căci prin credință sfântă și prin înțelepciunea ei le zidim pe toate noi, tată, ca să treacă cele vechi și să fie totul nou. Vom așeza toate povețele și peste acest sfânt așezământ, înnoit acum prin cuvânt și prin vederea veșmântului lui cel nou. Vom pregăti toată ordinea care va fi să fie aici și o vom face cunoscută, tată. Iar tu acum te ușurezi de usturimea cea pentru căsuța ta și a Mea, căci Eu am stat cu tine în ea, tată, și apoi această casă a suspinat și M-a strigat să-i dau ceea ce acum îi dau. Îi dau odihna înfățișării ei celei noi și îi dau orânduiele sfinte pentru toată ordinea cerească în ea. Amin.

Și acum odihniți-vă, copii străjeri în calea cuvântului Meu, și vom lucra spre scursul zilei tot cuvântul Meu în carte pentru această zi și pentru sărbătoarea apostolului Meu Andrei, și apoi cuvântul pentru ziua pecetluirii casei coborârii Mele, așa cum acum șaisprezece ani am avut sfințirea Mea peste

grădinița cuvântului Meu, peste care Eu Mă aștern acum cuvânt peste pământ. Amin.

Odihnește-te și tu, popor jertfitor, și ascultă, tată, de puterea Mea, care-ți dă putere prin cuvânt ca să poți pentru Mine când Eu te cer să poți. Eu te voi mângâia și așa îți voi arăta iubirea și mulțumirea Mea, cu care Mă aplec ca să-ți mulțumesc pentru truda ta cea pentru slava Mea cu tine peste pământ. Amin.

Ne odihnim, fiilor străjeri, și apoi lucrăm în carte în ziua aceasta. Fiți veghetori, căci la lucrul veghii cea pentru Mine v-am așezat pe voi, căci dacă Eu pot fi între voi cuvânt, toate se fac noi și toate Mă slăvesc, și cele vechi trec cu trosnet, după cum este scris, iar cele noi Mă slăvesc întru lucrare de Duh Sfânt peste pământ și-Mi mângâie așteptarea Mea cea de șapte mii de ani, prin care aștept, aștept înfățișarea cea nouă a facerii, cer nou și pământ nou, tată, înnoirea a toate, prin viața veacului ce va să fie apoi, și în care lumea nu crede, și așa stă ea departe de lucrarea slavei Mele, care va schimba la înfățișare lumea când într-o clipă toate vor trece în taina de nou Ierusalim, în veacul cel nou, care va dăinui, veacul vieții, fiilor, și viața lui peste cei ce sunt ai lui. Amin, amin, amin.

*

Deschideți cartea ca să intru iarăși cuvânt în ea, copii străjeri pentru venirea Mea! Amin.

O, frumoasă a fost lucrarea cuvântului Meu în vremea aceasta și dulce Mi-am pregătit calea spre om când a venit vremea să Mă fac cuvânt iarăși pe pământ. Deschideți-Mi, fiilor copii! Eu, Domnul Iisus Hristos, bat ca să intru și să grăiesc, iar voi să Mă auziți și să Mă așezați în carte, tată. O, ce dulce am pregătit-o Eu pe Verginica! Ce dulce Mi-a fost lucrarea și voirea când a fost s-o așez pe ea cale a cuvântului Meu peste pământ acum mai bine de cincizeci de ani! Mi-am curățat-o pe ea de tot ce este lumesc, Mi-am primenit-o cu înțelepciunea Mea și am făcut ceresc auzul ei și am grăit peste ea pregătirea Mea, și ea Mi-a dat ascultare, și apoi Eu, Domnul, am trecut prin ea cu slava cuvântului Meu. Intram în ea și ieșeam prin gura ei cuvânt și chemam la sânul Meu un popor ca să-l hrănesc prin Mine și să fie el poporul Meu pe pământ. O așezam pe Verginica la masă de scris și Mă făceam auzit de auzul ei și mult Mi-a scris mână ei cuvântul Meu cel chemător, prin care îl chemam pe om la masa Mea, și îi spuneam ei: *«Scrie, Verginico, scrie și dă de veste pe cele de la Mine, așa cum Eu te povățuiesc să lucrezi și să te faci trâmbiță a cuvântului Meu!»*. Mi-am strâns apoi popor și am găsit mânuțe care să-Mi scrie cuvântul, și Duhul Meu intra atunci în trupul trâmbiței Mele, iar prin gurița ei ieșeam cuvânt și Mi-l scriau cei ce-Mi scriau cuvântul pe pământ, așa cum Iosua scria cuvântul Meu ieșit prin Moise peste poporul Israel cel de atunci. Făcusem din Verginica vas al Meu, locașul statului Meu, prin care izvoram cuvântul Meu și-Mi hrăneam din gura Mea pe cei ce veneau să-Mi audă cuvântul, și frumoasă a fost lucrarea cuvântului Meu și dulce Mi-am pregătit-o când M-am așezat cu ea pe pământ. De atunci și până azi frumoasă este calea cuvântului Meu peste pământ, fiilor copii, și așa vă am Eu pe voi ucenicii cei mai mici ai trâmbiței Mele, iar lucrarea Mea de peste voi am pregătit-o prin trâmbița Mea pe când ea era încă pe pământ cu trupul, și apoi am trimis-o la voi din cerul sfânt, și ea a lucrat ca și Mine, tată, și v-a pregătit pentru ca să-Mi fiți cale a cuvântului Meu, așa cum pe ea am pregătit-o Eu ca să-Mi poarte cuvântul de la Mine până la om, ca să se facă omul credincios

Mie, și apoi fiu al Meu prin ascultare de voia Mea dacă voiește să-Mi fie fiu.

O, copii din porți, tot așa îi dictam Eu cuvântul gurii Mele și lui Verginica, tată, iar ea Mi-l scria și Mi-l dădea la popor. Când aveam lângă ea pe cei ce-Mi auzeau prin gura ei cuvântul, intram în ea și o adormeam și apoi ieșeam prin gura ei și Îmi era scris cuvântul, căci trupul ei era slab de suferință, iar Eu aveam cuvântul mult, și așa Îmi scriam Eu mai mult cuvânt prin cei ce Mă auzeau de la gura ei, și așa de frumos lucram Eu prin ea. Am pus apoi pe surioara ei să-Mi audă cuvântul, căci pe ea o luasem din trupul suferinței ei, și mult cuvânt Mi-a scris și surioara ei, căreia Eu, Domnul, îi dictam cuvântul Meu, căci Mi-am pregătit-o frumos și pe aceasta, și apoi intram și în trupul ei, și Îmi scriau cuvântul cei ce îl auzeau de la gura ei. Acum însă am mult cuvânt de scris, și glasul Meu se lasă peste grădinița cuvântului Meu și intru cu el în cartea Mea, și am scară dulce când cobor, și minunat cobor Eu în carte ca să te cresc cu hrana gurii Mele, poporul Meu de azi.

O, Mi-am pus deoparte grădinița cuvântului Meu și apoi Mi-am sfințit-o și apoi Mi-am zidit în ea chivotul ei și am numit-o pe ea Sfânta Sfintelor Mele, tată, și am făcut această lucrare acum șaisprezece ani. O, fiilor din grădină, am avut atunci lângă voi pe arhiereul Meu din vremea aceasta, pe care Eu, Domnul, l-am luat dintre cei de azi slujitori de biserică și l-am pregătit și i-am curățat inimioara și am pus în ea duhul credinței sfinte, și am lucrat atunci peste el prin surioara lui Verginica, iar el a primit cuvântul Meu prin ea și s-a așezat lângă voi și M-a ascultat, tată, și Mi-a așezat apoi biserica Mea cea vie, și de atunci Eu, Domnul, v-am avut pe voi străjeri ai Mei, v-am avut în calea cuvântului Meu când el vine cu norii și se lasă auzit peste grădină, și am lucrat de atunci mult, mult cuvânt, tată, și mult v-am pregătit Eu pe voi și încă vă pregătesc și încă Îmi nasc și Îmi cresc un popor, ca să am popor pe pământ acum, când vin cu atâta minune de împlinire a cuvântului ieșit din gura Mea, cuvânt care se împlinește, fiilor copii. O, mână ei Verginica Mi-a scris mult cuvânt după ce Eu am făcut-o pe ea vasul coborârii Mele, trâmbița cea de dinaintea venirii Mele, și apoi ea a pregătit mâna surioarei ei, de a scris și aceea mai mult cuvântul Meu și al ei, cuvânt de pregătire apoi peste voi, tată, și apoi, acum, iată, iarăși mult de tot, mult cuvânt Îmi las peste voi ca să-l așezați în carte și ca să fiu Eu Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, precum este scris în Scripturi să lucrez în vremea aceasta a numelui Meu cel nou și a cuvântului Meu cel nou, care se face râu tot mai mare, râul vieții, fiilor copii, și frumoasă este lucrarea cuvântului Meu din zilele acestea, și dulce ca un tată Mi-am pregătit-o, și așa Mi-am gătit Eu cale spre om când a venit acum vremea să Mă fac iarăși cuvânt peste pământ, așa cum am lucrat acum două mii de ani de Mi-am lăsat cuvântul Evangheliei Mele cele de atunci prin ucenicii Mei cei de atunci. Amin.

Iată, vin cu sărbătoarea zilei pecetluirii cu duhul sfințeniei a grădiniței cuvântului Meu, sărbătoarea cea de acum șaisprezece ani, poporul Meu. Stau înaintea ta cuvânt de sărbătoare și am în brațe ziua aceea când M-am vestit pe pământ cu ieslea cuvântului Meu, cu grădinița peste care Mă slăvesc în cuvânt de deasupra ei și în care este scris tot cuvântul Meu, iar Eu, Domnul, l-am făcut carte acum, cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, căci adevărată este cartea Mea cea de cincizeci de ani, al cărei cuvânt s-a împlinit și se împlinește, tată. Am în această zi de sărbătoare în mijlocul tău pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica. Îi am cu Mine ca și acum

șaisprezece ani. Verginica a pus încă din vremea ei la însămânțat sămânța aceasta nouă, ca să rodească ea și să aibă Verginica ucenici pentru Mine, și a rodit sămânța ei și Mi-a născut fii Verginica și i-am făcut pe ei unșii Mei și am luat din ei și Mi-am făcut scară de coborâre a cuvântului Meu pe mai departe de la Tatăl la om, și nimeni să nu se încumete să ispitească, să iscodească taina coborârii Mele, iar credința ta trebuie să fie mare, poporul Meu, așa cum a fost și a lor, și trebuie să lucrezi cu Mine și cu ei, tată, așa cum și de astă dată ați lucrat de Mi-ați împodobit în strai de nuntă casa coborârii Mele în trâmbița Mea Verginica. Acest cămin a luat acum înfățișarea care a fost proorocită de Mine, Domnul, prin trâmbița Mea, și iată, cobor acum cu odihna Mea în căsuța în care am stat cuvânt șapte ani prin gura și prin mânăța trâmbiței Mele, după ce casa de la Maluri s-a surpat prin mânia Mea peste satul cel necredincios în care Mi-am început lucrarea cuvântului Meu în anul 1955.

Acum șaisprezece ani i-am avut martori cu Mine pe apostolul Andrei și pe Verginica în ziua pecetluirii Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim din zilele acestea, și Mi-am pus atunci sub sfințenie grădinița cuvântului Meu, iar acum îi am pe ei martori iarăși, pentru așezarea sfințeniei Mele peste căminul nou împodobit acum, după planul Meu peste casa din care Eu, Domnul, am venit acum douăzeci și șapte de ani și Mi-am luat trâmbița la cer, poporul Meu. Iată sărbătoarea Mea cu tine în ziua aceasta, iar Eu te pregătesc acum pentru ziua de mâine când serbez cu tine sărbătoarea amintirii zilei de ridicare la cer a trâmbiței Mele, tată. O, pregătește-te ca să întâmpini cuvântul Meu pentru această sărbătoare și pentru așezarea sfințeniei peste casa în care Eu, Domnul, am lucrat prin trâmbița Mea. Pace ție pentru toate sărbătorile Mele cu tine! Pace ție, poporul Meu! Ai lucrat din zori în noapte ca să-Mi lucrezi veșmântul cel nou al casei coborârii Mele. Te mângâi cu sfinții, tată, căci sfinții Mei te doresc cu dor sfânt, fiindcă Eu te-am făcut popor al Meu. Mă aplec să-ți mulțumesc pentru truda ta cea pentru slava Mea. Te veghez ca să te am al Meu și te mângâi cu sfinții, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **D**ulce îmi faci intrarea la poporul Tău, o, Învățătorul meu. Dulce Te-am lăsat și eu să intri în ființa mea atunci când Tu m-ai primit și m-ai făcut apostol al Tău. Am fost cel dintâi ucenic al Tău când Tu Ți-ai ales ucenicii. M-a trimis la Tine învățătorul meu, Ioan Botezătorul, iar Tu m-ai primit și m-ai făcut ucenic al minunilor Tale cele de atunci, Doamne. Ai lucrat cu mine apoi și m-ai trimis prin Duhul Tău să însămânțez atunci peste pământul și peste neamul român pecetea numelui Tău și încreștinarea acestui neam cu botezul Duhului Sfânt, iar eu așa am împlinit, și ai numit-o pe România întâia chemată a Ta, după harul meu de întâi chemat la lucrul uceniciei lângă Tine, Învățătorul meu. Și iată, și acum m-ai luat și m-ai așezat lângă Tine în ziua de pecetluire a Sfintei Sfințelor Tale din zilele acestea acum șaisprezece ani, ziua când eu sărbătoream între sfinți ridicarea mea la cer lângă Tine, după ce mi-am sfârșit misiunea de apostol al Tău în urma Ta, așa cum toți ucenicii Tăi au lucrat, după ce Tu Te-ai suit iarăși lângă Tatăl dacă ai înviat dintre morți.

O, dulce îmi este mângâierea acum peste creștetul celui îndurerat al Tău, pe care l-ai avut în ziua pecetluirii Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim din zilele acestea în grădinița cuvântului Tău pentru slujba de sfințire a ei prin mâna lui de arhieru al Tău lângă unșii Tăi cei de azi. Inimioara lui, întristată de atunci și până azi, nu s-a mai vindecat de întristare, căci el a fost smuls de lângă Tine prin cei necredincioși, și așteaptă

sfinții slava lui, pe care el o are de la Tine peste el, Doamne. Dar el este ținut în legături încă nedelegate de către cei ce nu au iubit și nu s-au bucurat de alegerea lui cea de la Tine, și suspină duhul lui, Doamne. Iată, ai în brațe ziua aceea când prin el și prin cei mici ai Tăi peste grădină ai pus pecetea sfințeniei peste grădinița cuvântului Tău acum șaisprezece ani. Eu las acum peste el duhul mângâierii și mă aplec înaintea Ta pentru el, rugându-Te să curmi durerea inimioarei lui, că e obosit de durere, Doamne. O, adu vremea lui și vremea Ta cu el și dă-i biruința cea peste necredința celor ce îl apleacă pe el! Ridică fruntea lui și înseninează-o pe ea înaintea mulțimilor, că Tu ești Cel ce poți aceasta, Doamne! Amin.

Îl mângâi și pe poporul Tău cel jertfitor, și dulce îl povățuiesc pe el spre harurile cele lucrătoare înaintea Ta. Duh de ucenic să aibă poporul Tău, și să dovedească el aceasta din zi în zi mai mult, căci slava aceasta o aștepti Tu de la el înmulțită, tot mai mult înmulțită, Doamne. Slavă Ție în mijlocul poporului Tău! Pace Ție cu el în ziua ce vine acum, ziua trâmbiței Tale, ziua când Tu așezi peste căminul ei de pe pământ sfințenia Ta peste veșmântul lui cel nou, peste rochița cea nouă a casei coborârii Tale, Învățătorul meu. Amin, amin, amin.

— **S**i Eu îți zic: pace ție, apostolul Meu! Îți este dulce cuvântul, căci așa îți este Învățătorul. Avem zile cu dulce în ele, cu lucrări mari peste ele și așa lucrăm. Amin.

Pace și ție, poporul Meu! Gătește-te, tată, acum, ca să așezăm pecetea cea sfântă peste căminul cel de pe pământ al trâmbiței Mele, și rămâi lucrător cu Mine și mângâie-Mă cu duhul și cu mânuțele tale cele lucrătoare Mie, cu care Eu, Domnul, Îmi aduc la vedere pe toate cele proorocite de Mine prin lucrarea cuvântului Meu de azi ca să fie, căci cuvântul Meu cel împlinit adeverește adevărul lui, și adevărat sunt Eu, Domnul, prin tot cuvântul Meu grăit peste tine, și care poartă în el viață, viața Mea pentru om, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29-30 noiembrie/12-13 decembrie 2007

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița Domnului

Binecuvântare peste locuința înnoită pe pământ a sfintei Virginia. Vorbirea Domnului și a trâmbiței Lui pentru ordinea cerească a casei Domnului. Umiliința sfântă îl face pe om Dumnezeu prin har:

Eu, Domnul, binecuvintez această zi și sărbătoarea ei, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin, amin, amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, am nume nou peste acest timp, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Pe haina și pe coapsele Mele stă scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și oștirile cerești sunt cu Mine, călare pe cai albi, purtând veșminte de în alb, curat, care este viața cea dreaptă a sfinților, și mărturia Mea este duhul proorociei, precum este scris. Amin.

Cuvântul Meu intră prin porți și se așează în cartea sa. Deschideți cuvântului Meu ca să intru cu el în carte, că-Mi sunteți porți, copii veghetori pentru venirea Mea acum, la sfârșit de timp. Mă așez cuvânt în mijlocul poporului Meu, și cu voi Mă așez, după ce voi Îmi primiți la ieslea sa cuvântul, și taină înfricoșătoare este pentru sfinți coborârea Mea cea de azi peste pământ, și în taina aceasta Îmi țin Eu învăluit poporul și așa Mi-l hrănesc pe el din gura Mea și-i dau lui putere să împlinească tot cuvântul gurii Mele și să se facă fiu al lui Dumnezeu prin puterea Mea. Amin.

Am intrat la tine, poporul Meu, și oștirile cerești sunt cu Mine. Stau în mijlocul tău cu sărbătoarea suirii între sfinți a trâmbiței Mele Verginica, trâmbița cea de dinaintea arătării Mele, iar tu ești rodul ei și ești ramură verde, poporul Meu, și Eu Îmi lucrez cu tine lucrările Mele, tată, și fericit ești tu, cel ce ai ajuns să vezi împlinirile cuvântului Meu, cele rostite de Mine ca să fie prin această lucrare de cuvânt, și iată, mărturia Mea este duhul proorociei, fiule. Eu până să-Mi iau trâmbița la cer din marea și multa suferință a trupului și a duhului ei, i-am spus ei: *«Verginico, tu nu vei muri, tată, căci prin lucrarea Mea cu tine, Eu Mi-am zămislit sămânța de popor nou, pe care tu și Eu îl vom hrăni mult, și iată, pătură verde! Privește-o, că ea înseamnă creștinii pe care Eu și cu tine îi vom hrăni la vremea de sfârșit a lucrării Mele, și apoi vom veni cu sfinții și ne vom odihni de osteneli și vom grăi vremea împlinirilor, tată»*.

O, Verginica Mea, dulce trâmbița Mea, iată acum sărbătoarea ta în cer și pe pământ! Eu, Domnul, am așezat dulce sărbătoare pentru amintirea zilei ridicării tale între sfinți acum douăzeci și șapte de ani, după lunga și duruta ta suferință, tată. Îți dau un dar mare în ziua aceasta a ta de sobor între sfinți. Ți-am gătit în strai de sărbătoare sfântă, în strai de mireasă căsuța în care Eu am lucrat cu tine cuvântul Meu, căminul în care am venit cu oștirile cerești de te-am luat din patul suferinței și te-am alipit cu sânul Meu ca să te mângâi de multa ta trudă pentru Mine, tată. Te-am luat pe brațe, tată, și te-am dat cunună sfinților, Verginico, și sfinții te-au luat și ți-au cântat cântarea de biruință atunci, dar tu priveai înapoi spre poporul tău, o, copilă scumpă a Mea. Slăvită, dar durută ți-a fost ziua aceea, căci marea ta dragoste pentru poporul Meu cel de atunci, și apoi cel de azi popor al Meu, a lăsat rană pe duhul tău, și cu ea ai venit la Mine, tată. De atunci ai tot așteptat să vezi rodul, și să-l vezi în picioare, dar poporul tău n-a mai stat cu înțelepciune înaintea ta și a Mea, căci era popor firesc, și a uitat ce este el și ce trebuie să fie el pe pământ, și s-a dus spre duh de lume, tată, el și fiii lui, și suspinul tău creștea în tine și în Mine pentru poporul tău, pe care Eu l-am învățat atâta, atâta vreme, să nu stea cu lumea, să nu iubească acest duh, să nu părăsească învățătura vieții și fapta ei, și rana ta nu s-a mai vindecat în tine și în Mine. Dar a venit și vremea primăverii, tată, și din tine s-au arătat lăstare noi, și ele au prăsit și s-au ridicat pentru tine ca să mărturisească rodul trudei tale cu Mine, și iată, avem acum popor frumos, Verginica Mea. Te mângâi cu el, tată, în ziua ta de serbare între sfinți. Te mângâie el, Verginico, fiindcă Eu, Domnul, i-am dat lui cuvânt să-ți înnoiască și să-ți îmbrace în strai nou căminul din care Eu te-am ridicat la cer între sfinți. E zi dulce în căsuța ta în ziua aceasta. E strai dulce în căminul tău, tată. E ca în cer acum în căsuța ta, Verginica Mea. Își iau acum loc sfinții și îngerii în ea, tată. S-au pornit înainte de zori oștirile îngerești și au cântat slava îngerească peste locul coborării Mele în tine în căsuța aceasta. Sărbătorim acum ziua ta între sfinți, sus, pe colina Noului nostru Sion, pe colina Noului Ierusalim, Verginico, și apoi îi luăm pe cei mici ai poporului Meu, cu care am lucrat rochița cea nouă a căminului tău, și mergem să însemnăm cu pecetea sfințeniei Mele înfățișarea cea nouă și dulce a templului în care Eu am stat cu tine adăpostit și am cuvântat din tine cuvântul Meu, tată. Ne vom întoarce apoi în carte, Verginico, și vom așeza în ea tot cuvântul zilei, și prin el, ordine cerească vom lăsa peste acest cămin al tău, și tu te vei mângâia în el cu cete de sfinți, tată, căci îngerul Meu Mihail ia acum în pază căminul acesta, după ce Eu, Domnul, rostesc astăzi peste el, prin unșii Mei de la ieslea Mea de cuvânt, binecuvântare și sfințire cu harul Duhu-

lui Sfânt a acestui cămin înnoit prin cuvânt și prin înfățișare văzută, tată. Vom sta de vorbă în carte, Eu și cu tine înaintea poporului tău în ziua aceasta, iar duhul mângâierii ne va fi alin, tată. Amin, amin, amin.

— O dulce Stăpân al iubirii mele de Dumnezeu! Ai pus în mine iubirea Ta și mi-ai stăpânit-o, Doamne, căci m-ai învățat mereu prin ea să-Ți fiu slugă credincioasă, și iubirea Ta a suferit în mine după voia Ta. Ai sădit în ființa mea cea de la Tine darul umilinței sfinte, și prin el Tu m-ai iubit și Te-am iubit. Nu poate avea omul iubire de Dumnezeu dacă nu are în ființa lui darul umilinței sfinte, Stăpâne Doamne. Alinul pe care-l voi gusta eu în ziua aceasta de slavă a Ta și a mea, va fi grăirea mea cu poporul meu cel mic de azi despre darul umilinței sfinte, despre odihna Ta cea caldă în cel iubit de Tine prin acest dar și har al umilinței sfinte, Doamne, și care-l face dulce pe om înaintea Ta și a celor din jurul lui, Stăpâne Doamne.

Acum eu mă aplec cu Tine înaintea poporului Tău cel mic pentru mulțumire, căci mânuțele lui au îmbrăcat ca pe o mireasă, ca pe o sală de nuntă căsuța în care eu am suferit cu Tine sub slava cuvântului Tău, iar Tu în mine ai suferit, căci eu n-am avut decât suferință pe pământ, și așa am semănat eu cu Tine între oameni, și așa sunt și în cer, Doamne, căci dorul sfinților Tăi e dor mare și durut pentru ca Tu să biruiești, Mieluțele Doamne. Când sfinții Tăi Te văd durut că nu ai rod pe pământ, ei seamănă cu Tine în cer și-Ți așteaptă suspinând biruința cea mare, Mieluțele Stăpân, și de aceea se strâng ei lângă poporul Tău de azi, cu care-Ți lucrezi împlinirile lucrărilor Tale toate, împliniri tainice, Doamne Mieluț, așa cum atât de tainic ai avut peste mine lucrarea venirii Tale a doua oară de lângă Tatăl la om, și nu m-ai luat lângă Tine între sfinți până ce nu mi-ai adus aproape pe cei cu care apoi aveam să mă sprijin pe mai departe, numindu-i pe ei sămânță nouă pentru popor nou și frumos, și așa mi-ai dat Tu darul mângâierii pentru lucrarea Ta pe mai departe, și apoi am așteptat în cer ca ea să răsară cu rod, Doamne.

În ziua aceasta de slavă ne vom mângâia în cer și pe pământ cu sfinții și poporul nostru lângă ei și ne vom șterge lacrimile pentru ca să fie zi de bucurie și de sfințire a casei coborării Tale în trupul meu cel îndumnezeit de ființa Ta, care cobora în mine și care ieșea cuvânt al Tău peste cei ce Te credeau că Tu ești cuvântul gurii mele, Cuvinte Doamne. În ziua aceasta îl cuprind și-l mângâi și pe cel ce m-a însoțit din partea Ta pe calea mea cea cu durere pe pământ, și îi aduc acum mulțumire pentru că mi-a ajutat pe cei mai mici și s-a așezat lângă ei să poată să pună ei peste căsuța mea numele meu cel ceresc, numele trâmbiței Tale, Doamne, așa cum și până azi căsuța mea a purtat peste ea numele meu cel pământesc. În ziua aceasta vom lucra duhul mângâierii și duhul învățăturii celei noi peste poporul Tău, și toată această lucrare a zilei va fi mărturia Ta, căci mărturia Ta este duhul proorociei, Cuvinte Doamne, Mieluțele Stăpân. Amin, amin, amin.

— O dulce trâmbița Mea, o, Verginica Mea, o, copilă a harurilor Mele, mare este ziua aceasta în cer și pe pământ, tată!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Eu, Domnul Iisus Hristos, rostesc cuvânt și spun: Se binecuvintează și se sfințește căminul tău de pe pământ, Verginico, și numele tău cel nou peste el. Amin. Se binecuvintează și se sfințește prin cuvântul Meu și prin rugăciunea unșilor Mei de azi fântâna cea nouă a căminului acesta, și ea primește acum peste ea harul și ocrotirea sfinților ierarhi Vasile, Grigorie și

Ioan, arhieriei cerești, prin care Eu, Domnul, Mi-am binecuvântat și Mi-am pecetluit începutul lucrării Mele de cuvânt în anul 1955 de la nașterea Mea pe pământ. Se binecuvintează și se sfințește prin cuvânt de Duh Sfânt apa acestei fântâni, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Îngerul Meu, Mihail, așează acum oștiri îngerești pentru ocrotirea acestui cămin înăuntrul și împrejurul lui. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, voi așeza prin cuvânt în ziua aceasta toată ordinea care va fi să fie peste acest cămin. Amin.

Să-i cuprindem, Verginico, pe cei ce ne-au dat mânuțele lor ca să lucrăm cu ele împodobirea templului coborârii Mele prin tine la popor. Să-i învățăm pe ei în ziua aceasta darul care te-a călăuzit pe tine în toată vremea pe pământ, darul umilinței sfinte, tată, umilința de duh, care-l face frumos pe om pe pământ și în cer, Verginica Mea.

Iată împlinire cerească, poporul Meu! Acum zece ani am rostit cuvânt proorocesc și am spus că nu voi sări pe deasupra ca să intru iarăși cu slava Mea în căminul trâmbiței Mele, ci prin porți voi intra și voi curăța și voi împodobi și voi binecuvânta iarăși acest cămin, care este cetate înaintea Mea, și iată, am împlinit așa cum am cuvântat atunci, căci mărturia Mea este duhul proorociei, poporul Meu. Amin.

Să se ridice cei nemulțumiți de mersul Meu înainte cu lucrarea Mea începută prin Verginica, să se ridice aceștia și să spună unde este și cum este mersul înainte al acestei lucrări, începută de Mine prin trâmbița Mea, prin care am proorocit că această lucrare va merge înainte cu slavă și cu împlinirile ei cele proorocite? O, unde în altă parte în poporul Meu sunt aceste împliniri și aceste lucrări proorocite ca să fie? Să-Mi răspundă cei care cântesc și se răzvrătesc cu nemulțumire asupra mersului Meu înainte cu lucrarea Mea prin Verginica! Să-Mi răspundă Mie și loruși să-și răspundă unde în altă parte merge pe mai departe lucrarea Mea și împlinirile ei dacă nu aici și așa cum Eu lucrez și împlinesc acum, proorocind și împlinind?

O, lăsați fruntea în pământ, voi, cei ce vă răzvrățiți împotriva celor cu care Eu, Domnul, înaintez acum tot înainte spre toate împlinirile ei cu lucrarea cuvântului Meu dacă voi n-ați stat statornici și vrednici lucrători cu Mine peste acest timp! Dați de peste voi duhul îngâmfării, cu care vă hrăniți pe voi și pe cei slabi ca și voi, care nu pot împlini peste ei sfințenia Mea, și prin ea statul Meu în ei cu fața Mea, cu chipul Meu în ei și peste ei, căci cu duhul îngâmfării vă acoperiți voi fața cu care nu vreți să împliniți peste voi ființa Mea cea sfântă! Mușcați-vă limba, puneți mâna la gură și stăpâniți-vă! Nu cârțiți, nu defăimați, nu aduceți grăire de rău, nu iscodiți, nu ispitiți, nu vă răzvrățiți împotriva celor cu care Eu, Domnul, Mi-am făcut așezare nouă și merg biruitor cu lucrarea Mea și cu împlinirile ei! Apropiați-vă de Mine ca să vă curățați de aceste păcate! Veniți și cereți curățire prin mărturisire, ca să nu pieriți fără de veste prin cuvintele voastre cele împotriva Duhului Meu, Care lucrează pe mai departe lucrarea Mea de cuvânt peste pământ! Nu uitați, nu uitați, nu uitați că știți de la Dumnezeu încă din vremea cea de pe pământ a trâmbiței Mele că Eu, Domnul, Mi-am chemat aproape pe cei pe care apoi M-am sprijinit ca să-Mi întăresc poporul cel de atunci, și, iarăși, apoi, alt popor: popor nou. Nu uitați că este rostit cuvânt de la Dumnezeu pentru cele de acum lucrări ale Mele și care-Mi împlinesc cuvântul Meu rostit! Vai celor ce viclenesc mersul lucrării Mele de cuvânt pe mai departe prin puterea Mea! Vai lor, că nu știu ce fac și nu știu ce-și fac!

O, lăsați fruntea în pământ și ridicați-vă spre pocăință, voi, cei ce Mi-ați fost fii prin lucrarea Mea cu Verginica și apoi

n-ați mai ascultat și n-ați mai crezut și v-ați îngâmfat și v-ați învățat și v-ați răzvrătit! Dacă voi sunteți cei buni, cei împlinitori, cei adevărați ai Mei, cei ce împliniți lucrarea Mea peste pământ acum, după cum a fost proorocia cea pentru împliniri, arătați-Mi rodul, tată, ca să-l văd! Arătați-Mi pe copiii voștri cu care ați venit la Mine ca să-i binecuvintez când i-ați născut, și apoi arătați-Mi pocăința voastră pentru cele ce n-ați lucrat și n-ați împlinit în via Mea, iar Eu, Domnul, voi privi și voi cerceta și voi hotărî. Amin.

Și acum, fiilor unși în grădinița cuvântului Meu ca să-Mi binecuvântați prin cuvânt lucrările Mele de nou Ierusalim pe pământ, ridicați rugăciune cu mâinile sus spre Mine și cereți harul Preasfântului Duh peste căminul lui Verginica și peste fântâna cea nouă a acestui cămin. Să fie căminul acesta popas al sfinților Mei și al îngerilor Mei, și să fie ținut în mare sfințenie și în mare ordine în toată, în toată vremea, ziua și noaptea, tată. În ziua aceasta cuvântul Meu va așeza peste acest cămin pe toate cele ce vor fi să fie împlinite și păzite peste el. Amin.

Acum ridicați rugăciune spre Mine și slăviți între voi ziua cea de serbare a trâmbiței Mele, fiilor, și apoi vom merge frumos și sfânt și vom pecetlui căminul cel înnoit, și iarăși Eu, Domnul, Mă voi așeza în carte cu tot cuvântul sărbătorii, tată. Dulce să vă fie petrecerea, și cerească, tată. Dulce să vă fie iubirea, și să Mi-o dăruiți Mie mereu, fiilor, așa cum Mi-ați dăruit-o și acum, de Mi-ați așezat înfățișarea cea nouă a casei coborârii Mele prin trâmbița Mea, al cărei rod ești tu, poporul Meu de azi, poporul Meu cel mai mic de azi. Pace ție, tată, iar iubirea cea pentru Dumnezeu să-ți schimbe în toată vremea la înfățișare ființa ta și lucrarea ei, petrecerea ta înaintea Mea și rodul ei, și fericit vei fi când vei culege roadele acestea, fericit, tată, iar Eu voi fi părintele tău pe vecii, tată, căci sunt Părintele veșniciei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

✱

Iată, am pecetluit prin harul Preasfântului Duh și prin unșii Mei din grădina cuvântului Meu, am pecetluit cu legea sfințeniei Mele căminul trâmbiței Mele, în care Eu, Domnul, coboram cuvânt și Mă împărțeam la popor ca să-l povățuiesc pe el, trezindu-l mereu spre înțelepciunea vieții, care este ascultarea de Dumnezeu prin taina duhului umilinței sfinte, poporul Meu. Te-am mângâiat, tată, și Eu, și trâmbița Mea. A mângâiat Verginica tot ce este așezat aici spre podoabă dulce a căminului acesta. S-a purtat prin fața chipului sfinților și s-a închinat trâmbița Mea. A mângâiat zidurile cele albe, pânzele din ferestre, mesica și scăunulele, țesăturile de pe lavițe, și apoi s-a așezat și a așteptat să vină poporul, și apoi pe toți, pe toți ea v-a mângâiat și v-a sărutat.

Cetele de sfinți și de îngeri au împodobit peste tot în mare ordine slava acestei zile, că frumoasă, frumoasă e slava oștirilor cerești, poporul Meu, căci tot ce este în taină, este frumos, tată, și nu trebuie loc anume pentru slava cea cerească așa cum celor de pe pământ le trebuie loc pe pământ. Slava cea cerească se întrepătrunde peste cele ce se văd fără să se împiedice în ele, așa cum și Eu, Domnul, atât de slăvit cum sunt, Mă fac una cu omul când intru în el ca să-l fac pe el dumnezeu prin harul cel tainic al lui Dumnezeu, tată. E greu să înțeleagă omul ce înseamnă taină și cum este lucrarea ei peste oameni și în oameni. O, ce ușor i-a fost lui Avraam să-L cunoască pe Dumnezeu la întâlnirea Domnului cu el sub stejar! Despre taina aceea mare n-au putut oamenii să vorbească mult, căci oamenii nu au duhul umilinței sfinte, cu care să vadă și să înțeleagă tainele lui Dum-

nezeu când ele ar veni spre om prin credința lui, și apoi prin vederea celor tainice, și care lucrează pentru oameni, poporul Meu. Pe Avraam l-am ales și l-am ridicat spre lucrările Mele pentru curățenia duhului și a inimii lui, căci el L-a înțeles pe Dumnezeu mai mult decât toți cei de până la el și cei de după el, și așa am găsit Eu locaș și în Verginica, iar ea voiește să grăiască azi cu tine lucrarea darului umilinței sfinte, care poate în om pentru tainele lui Dumnezeu și care îl face pe om dumnezeu prin har, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— **O**, mare și dulce este lucrarea tainelor, dumnezeiești între pământ și cer, Cuvinte Doamne, și întru care Tu m-ai sădit când ai venit la mine pe pământ ca să mă faci vas al Tău, vas în care să locuiască Dumnezeu așa cum a locuit în Avraam, pe care l-ai făcut sân al celor ce au iubit să fie fii ai lui Dumnezeu pe pământ! Grăiesc cu Tine în carte în ziua mea de sărbătoare în mijlocul poporului meu, iar Tu grăiești cu mine înaintea lui și vreau să-i deschidem mintea și să primească el înțelepciunea priceperii tainelor lui Dumnezeu, Mieluțule tainic. Ar putea credința omului să ajungă ca a lui Ioan Botezătorul, care a spus celor adunați la Iordan în ziua botezului Tău: «*Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!*»? O, nu poate fi ajutată credința în om decât prin lepădarea de sine a omului, Mieluțule tainic, și iată de ce nu poate omul veni după Tine ca să Te urmeze și ca să Te creadă și ca să Te vadă și ca să Te înțeleagă ca Avraam, ca Ioan Botezătorul, Cuvinte Doamne! Se teme omul de lepădarea de sine cum că s-ar lepăda de plăcerile și de gusturile lui, cele care țin de trup, dar nu așa înseamnă lepădarea de sine a omului, o, Doamne. Ea este cea care nu-l împiedică pe om să Te cunoască, ea este cea care îl face pe om să creadă în tainele Tale, în cuvântul Tău rostit peste el; ea este iubirea cea din om pentru ființa Ta în el, iubirea care-L înțelege și apoi Îl vede pe Dumnezeu în om, iubirea care vede ca Dumnezeu, care poate ca Dumnezeu în om, Stăpâne al iubirii. Ai spus poporului Tău acum despre ființa mea cerească și care a atins cu mângâiere tot ce este ca podoabă în căminul meu, nou împodobit acum de mânuțele calde, care se dau Ție ca să faci Tu cu ele lucrările Tale. Iubirea care poate ca Dumnezeu în om, aceasta este cea care-l poate face pe om să pătrundă dincolo de cuvântul Tău și să vadă adevărul lui, lăsându-se el cuprins în fașa tainelor Tale, pe care nici un vrăjmaș al vieții nu poate să le atingă cu mintea și cu inima lui. Numai cel ce nu iubește și nu înțelege taina vieții, numai acela rămâne fără Tine pe pământ și în cer, Stăpâne al vieții. O, numai cel ce este plin de sine, numai acela nu poate să Te cunoască și să Te vadă în fapte și în lucrările Tale învăluite în taină, Dumnezeule tainic. O, cum să se lepede omul de sine ca să Te urmeze apoi, când Tu ești atât de tainic, Părinte al veșniciei? Grăiesc cu Tine înaintea poporului nostru ca să-l povățuiesc pe el spre iubirea de Tine și ca să vadă fiii oamenilor ce povețe cerești coboară peste poporul Tău, Învățătorule mare. Nu poate avea omul iubire de Tine dacă nu are în ființa lui sălășluit darul umilinței sfinte. Mă alin în ziua aceasta prin grăirea mea cu poporul nostru despre odihna Ta cea caldă în cel iubit și lucrător cu Tine prin acest dar și har al umilinței sfinte și care-l face dulce pe om înaintea Ta și a celor din jurul lui. Îl învățăm pe poporul cel iubit taina lepădării de sine și lucrarea ei. Cel ce este învăluit și încurcat cu grijile vieții nu poate să stea în lucrarea tainelor Tale, dar poate să le creadă dacă stă în duhul umilinței sfinte, și iată, nu știe omul ce este lepădarea de sine, care îl ajută pe el să fie copilul Tău și să nu se împiedice în mintea lui, în cunoștința lui când trebuie să Te cunoască și să Te în-

țeleagă prin tainele Tale, cu care cobori între oameni, Doamne.

O, nu te mira, popor credincios, de ce nu crede omul în Domnul prin această coborâre a Sa, și în tine, care stai și slujești lucrării cuvântului Său așa cum El te așează să lucrezi; nu te mira că stai cu Dumnezeu, căci tu stai prin credință, fiule, fiindcă ești umbrat de darul umilinței sfinte, care face credință în om așa cum a făcut în Avraam, iar cel ce nu stă este cel ce se împiedică în mintea lui, și în care el crede, și așa se desparte el de Dumnezeu, nelepădându-se de sine ca să-L urmeze Lui. Cel ce nu are lepădare de sine pentru credința lui în tainele Duhului Sfânt, acela nu are lepădare de păcat, iar cel ce păcătuiește face aceasta pentru că nu are în el darul umilinței sfinte, și unul ca acela se îngâmfa în însuși trupul său, căci dacă nu s-ar îngâmfa n-ar cădea slujitor păcatului și rătăcirii lui de pe calea cea cu lumină, cea cu umilință pe ea, și iată, nu poate omul să-L iubească pe Dumnezeu ca să-L urmeze pe El așa cum El a spus când a spus: «*Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să urmeze Mie*». O, dar omul nu știe că darul umilinței sfinte este crucea pe care trebuie să și-o ia și prin care să-și răstignească mintea și să primească în ea lucrarea credinței ca Avraam, care L-a cunoscut pe Dumnezeu prin darul umilinței sfinte, prin care el și-a supus credinței sfinte mintea sa și a lucrat lui Dumnezeu așa, neispitind, neiscodind pentru credință, ci umilindu-se și bucurându-se să se facă locaș al lui Dumnezeu. Iată ce dulce este calea aceasta, calea cea cu Dumnezeu pe ea pentru omul care are în ființa lui darul umilinței de duh, umilința cea sfântă, popor călăuzit de Dumnezeu!

O, aplecați-vă și voi, cei ce ați crezut odată în acest izvor și apoi v-ați întors iarăși de la el și v-ați supărat și v-ați îndoit! Când Domnul i-a spus lui Adam păcatul necredinței lui prin care n-a ascultat de cuvântul Făcătorului său, s-a supărat Adam pe Domnul și nu L-a mai urmat, și apoi L-a disprețuit, iar pricina despărțirii lui de Dumnezeu a fost păcatul său. Nu este altă pricină, nu este sminteală în cel ce se desparte de calea sfințeniei Domnului, decât păcatul din el, căci nici un păcat din afara lui nu-l desparte pe om de Dumnezeu, decât păcatul din însuși trupul lui și care spurcă mintea omului, învinuind-o apoi pe ea față de Dumnezeu și față de oameni, și apoi omul Îl disprețuiește pe Dumnezeu și cade în însăși mintea lui, în însuși sinele lui, care îl desparte pe om de Dumnezeu.

Îți dau, popor iubit, această înțelepciune a credinței, în ziua aceasta când eu am intrat cu mare sfială în căsuța mea cea dulce acum și pe care mi-ai pregătit-o înnoită, împodobind-o tu pe ea, începând de la rasul cărămidei ei și până la rochița ei cea albă de deasupra și apoi înveșmântarea ei. Când Domnul m-a ridicat la cer din patul suferinței mele, a venit și m-a luat din căsuța mea și m-a făcut cunună sfinților, iar acum eu îi cuprind pe sfinți și pe îngeri în căsuța mea, și fericit ești tu, cel ce ai ajuns să vezi împlinirea cuvântului lui Dumnezeu, căci mărturia Domnului este duhul proorociei, popor iubit. «*Cel ce se răzvrătește, să nu se înalțe întru sine, căci înfricoșătoare sunt lucrările Domnului, și pentru mulțimea puterii Lui Îl vor linguși pe El vrăjmașii Lui, și tot pământul se va închina Lui și-I va cânta Lui, căci El stăpânește cu puterea Sa veacul*», după cum este scris, iar proorocul David, cântându-I Lui, spunea: «*Veniți să ne închinăm și să cădem înaintea Lui și să plângem înaintea Domnului, Celui ce ne-a făcut pe noi poporul pășunii Lui și oile mâinii Lui!*». Amin.

Îți dau, popor iubit, înțelepciunea darului umilinței sfinte, care m-a călăuzit pe mine în vremea mea pe pământ, și să iubești acest dar, fiule, și să-i dai creștere în tine, căci eu prin acest dar sfânt L-am născut pe Domnul cuvânt douăzeci și cinci

de ani pe pământ, căci El intra în trupul meu ca un Mieluș supus, și tainic Se micșora ca să mă cuprindă și ca să-L cuprind ca într-o iesle, în care El Se năștea cuvânt și ieșea prin gura mea spre popor, așa cum copilul care se naște în mama lui iese apoi și se face mare apoi prin umilința spre el a mamei lui. Amin.

Iată alinul meu din ziua aceasta, Cuvinte Doamne, căci m-am mângâiat grăind cu poporul Tău taina și lucrarea darului umilinței sfinte, umilința de duh, Doamne Mieluș. Să fie căminul acesta popas al îngerilor și al sfinților Tăi în toată ziua și noaptea, iar Tu vei așeza acum peste el prin cuvântul Tău pe toate cele ce vor fi să fie împlinite și păzite peste el. Pe vremea trupului meu ai cuvântat către poporul Tău și ai spus că omul a scos de la locul lor două duminici din calendar, iar serbările sfinților s-au clătinat de la locul lor, și iată, acum s-a împlinit punerea la loc a serbărilor, căci poporul de azi Te-a ascultat. Când Tu ai spus aceasta la poporul Tău cel de demult, n-ai putut mai mult să-i spui pentru această împlinire, căci poporul nu avea credincioșie, nu avea darul umilinței sfinte, care să-l fi așezat pe el să îplinească așezarea la loc ale celor clătinate de la locul lor, sărbătorile cele strămoșești pentru sfinții Tăi. O, ce minunat lucrezi Tu prin popor ascultător, Cuvinte Doamne! Ce minunat lucrezi Tu când nu Te împiedici în om, în necredința omului, Doamne, și ce greu lucrezi când omul Îți este hotar ca să nu poți Tu împlini după voia Ta tainele Tale pe pământ! Iată ce minunat, ce frumos ai împlinit Tu acum așezarea la loc a sfințeniei acestui cămin! Ce frumos Te-a ascultat însoțitorul meu cel de la Tine, de s-a așezat să îplinească el tot cuvântul Tău cel de acum peste el!

Te îmbrățișez cu dor sfânt, Nicușor al meu, căci mi-ai fost ocrotitor de la Dumnezeu pentru greaua de dus lucrare a Domnului printre cei necredincioși, de la care atât de mult am suferit. Îți mulțumesc, mămică, îți mulțumesc acum cu aplecare că te-ai așezat lângă cei mai mici ai noștri și te-ai aplecat să-mi așezi numele meu cel ceresc peste acest cămin, care a suspinat douăzeci și șapte de ani nemângâiat și neînnoit după planul cel ceresc, și care abia acum, prin cei curați și credincioși Domnul i-a dat înfățișarea cea proorocită să fie peste acest cuib, care s-a sfințit acum prin harul Duhului Sfânt și prin cuvântul unșilor Domnului în grădina unde El Își slobozește acum din văzduh cuvântul ca să-l facă cunoscut și apoi împlinit. Mi-e tare dor de tine, mi-e tare dor, ca și Domnului mi-e dor, iar azi mi-ai șters o clipă lacrima mea pentru tine, lacrima mea după tine și iată, te-am atins și ți-am dat putere să poți pentru Dumnezeu și pentru mărturia Lui, care este duhul proorociei, mămică. Îți grăiesc așa cum grăiam cu tine pe pământ și te rog dintre sfinți, să nu mai mănânci carne, căci duhul cărnii este durerea cea de șapte mii de ani a Domnului. Carnea l-a făcut pe om să cadă din Dumnezeu, și tu știi tainele Domnului, mămică. Îmbracă-te cu ele și dă-le în tine putere ca să poți pentru ele, că a venit vremea, mămică, și te rog cu sfială, în afară de vin nimic, nimic să nu mai atingi cu gura ta între băuturile de pe pământ, căci sunt diavol aceste băuturi și poartă în ele boli pedepsitoare, fiule, căci diavoli au coborât la oameni și se războiesc cu ei ca să-i doboare, ca să-i piardă. O, curățește-te cât mai mult și caută să fii dulce așa cum eu am fost, și dă-le acest dulce la cei mici, care-L poartă pe Dumnezeu și pe mine, mămică, și pe sfinți spre popor și spre pământ. O, nu te apleca spre cei răzvrățiți care se înalță cu sinele lor împotriva acestor micuți ai noștri! O, nu te opri să vorbești cu cei răzvrățiți, nu le îngădui să defaime înaintea ta și la urechea ta lucrarea Domnului, purtată azi de cei de azi purtători ai ei, ci, din contra, stai dârz și treaz, așa cum știi că sunt și vor fi împlinirile toate, că iată-le cum se așează spre vederea

lor! Deschide gurița și umple-o de cuvânt mărturisitor și ține ce ai de la Dumnezeu, căci eu te iert, mămică, de toată despărțirea ta de mine, dar iartă-te și tu de tot ceea ce nu trebuie să mai săvârșești în duhul, în sufletul și în trupul tău, ci, din contra, îplinește-L pe Domnul în tine și dă-I chip înăuntrul tău și în afara ta și fă-te copil, așa cum ai stat tu la început, copil supus sub mâna cea lucrătoare a Domnului, iar în calea celor răzvrățiți și defăimători și iscoditori nu te opri, nu sta, ca să nu se facă vinovată urechea ta, mămică. Uită-te la împliniri și lămurește-te! Fii cuminte și caută cu Duhul Sfânt pentru credința ta, iar duhul omului îndărătnic și îndoielnic și necredincios depărtează-l din calea ta, căci este duh păcătos, că el îți dă târcoale și se învelește pe deasupra cu omul care dă să te facă să-l crezi că este credincios lucrării de odinioară prin mine a Domnului. O, cel ce nu mă mângâie prin darul cel din el al umilinței sfinte și al lepădării de sine ca să se facă plăcut prin aceasta, acela să nu se creadă sprijin și credincios lucrării pe care Domnul a avut-o prin mine înaintea poporului cel de atunci dacă nu poate el și acum să se aplece și să creadă cu umilință mersul înainte al Domnului și împlinirile Lui cele văzute și pipăite și râul Lui de cuvânt, care a trecut peste zăgaz, împărțindu-se în patru laturi peste pământ, precum este scris. O, fii copil al lucrărilor Domnului, Nicușor al meu, și Domnul va avea grijă de cărarea ta spre El. Pace ție! Sfințește-te după voia Domnului și ia povață și putere ca să poți, ia de la cei ce poartă de la Domnul pe mai departe lucrarea Sa. Iată-i! Să-i mângâiem și să-i ajutăm sub greul lor, mămică! Amin.

Îi cuprind acum în cuvânt și pe cei ce-mi sunt fii în curțile mele aici, pe Ionel și pe Veronica, și pe care aș fi voit să-i am de sprijin lucrării mele încă de la începutul lor în această casă.

O, vă rog de lângă Domnul, vă rog, fiilor, aduceți-mi alin peste usturimea mea și faceți-vă sfinți, mămică. Căutați să știți bine dorurile Domnului și alăturați-vă împlinirilor lor. V-am așezat acum descurcată moștenirea aceasta, căci era încurcată, și am pus peste ea acum numele meu cel ceresc, așa cum Domnul l-a scris pe pământ în vremea aceasta prin ascultarea și prin credința și prin lucrarea celor ce sunt acum porți ale Domnului și cale sfinților Lui când El vine pe pământ cu sfinții Lui. Vă dau iubire, vă dau credință, vă dau putere să puteți, vă dau duhul temerii de Dumnezeu, vă dau, vă dau vindecare, vă dau iertare pentru toate cele ce dor în cer de la neputințele voastre cele pentru calea aceasta plină de împliniri și pe care nu v-am mai avut aproape multă vreme. Rămâneți ai mei și cu mine, mămică. Nu vă fie rușine cu Dumnezeu și cu acest cuvânt care-mi crește și-mi tot sădește un popor, ci să vă fie rușine fără Dumnezeu și fără acest mare dar, cuvântul Domnului care coboară cu multă slavă și largime acum peste pământ. Însuflețiți-vă pe voi și pe copiii voștri spre nepăcătuire, că vreau să am rod din neamul meu cel după trup, și n-am, mămică, iar eu sunt mare, mare în cer și pot să vă sprijin dacă iubiți să căutați mai cu inimă pe calea venirii Domnului, căci Domnul va îmbrăca în slavă mare pământul curând, curând, și nu va mai fi pe pământ om să nu-L vadă pe Domnul în acest cuvânt, cu care El pe toate le înnoiește, că a venit vremea Scripturii înnoirii lumii. Aduceți-vă aminte cum v-am crescut eu și cum v-a învățat Domnul să fiți, și faceți-vă ordine peste viață, mămică, căci voi stați în curți binecuvântate pentru locurile Domnului, voi trebuie să fiți sfinții Domnului. Amin.

Acum, Doamne, așează Tu peste acest cămin ordinea Ta cea din cer. Precum în cer, așa și pe pământ prin acest așezământ, în acest cămin. Amin, amin, amin.

— O trâmbiță deșteptătoare, o, Verginica Mea, frumoasă îți este iubirea, tată! Mila ta de ai tăi s-a făcut acum rugăciune spre ei pentru sfințirea lor, tată. Iubirea ta pentru poporul Meu s-a făcut în ziua aceasta de slavă duhul învățaturii și al înțelepciunii pentru darul umilinței de duh, care îi animă pe cei purtători de Dumnezeu. Ai acum între fiii poporului tău rod viguros, care stă drept pentru împlinirea poporului tău întru legile cele sfinte, așa cum a fost proorocit în acest cuvânt la începutul Meu cu tine, tată, când Eu prooroceam facerea și vederea Noului Ierusalim și închinarea înaintea Mea a poporului Meu prin viața lui cea plăcută Mie, depărtată de păcat și de duhul lumii, tată. Iată, căminul tău primește acum peste el taina de nou Ierusalim, și Eu cobor peste el ordinea cerească. Toate să fie noi în el, precum scrie în Scripturi că va fi. Toate să fie păstrate curate și toate să-și aibă locul lor cu rost folositor pentru Dumnezeu. Așa cum la Sfânta Liturghie se lucrează sfânt și curat toată jertfa cea pentru Mine și pentru poporul Meu spre hrană veșnică, tot așa să se lucreze orice lucrare sub acest acoperământ. Să se lucreze lucrare cu ordine, să nu stea lucruri înșirate în vremea oricărei lucrări, și așa să se înceapă și să se termine orice lucrare. Să nu fie strânse aici lucruri în afară de lucrurile de folos pentru cele ce servesc aici odihnei Domnului și lucrării Lui în cei ce îngrijesc aici și în cei ce vor veni și se vor închina cu viața lor cea trăită și înfățișată Domnului. Cei ce iubesc duhul cârnii, duhul trupului și al lumii, să aibă grijă dacă vor da să vină spre închinare aici, să nu atingă aici cu aceste duhuri vrăjmașe lui Dumnezeu. Să nu rămână singur duhul acestui cămin, ci să aibă în el mereu om plăcut lui Dumnezeu și Duhului lui Dumnezeu. Să se grăiască aici numai cuvinte duhovnicești, numai vorbiri cerești, iar cântarea cea de slavă și de rugăciune să se apropie și să-L mângâie pe Domnul. Să vină poporul Meu să cânte și să-L slăvească pe Dumnezeu în sărbători și să dea acestui cămin duh de viață, duh din duhul tău cel iubitor de viață, poporul Meu. Să se păstreze și să se lucreze aici rugăciune de dimineață, rugăciune în vremea serii și cea din vremea miezului nopții, iar apa sfințită și tămâia să fie în fiecare zi așezate cu lucrarea lor peste acest înnoit așezământ. Cei ce dau să vină să treacă pe aici, să nu vină ca să vadă, ci să vină să-i vadă Domnul pe ei, să le vadă trăirea și pocăința și viața lor cea sfântă și închinată Domnului după voia Sa cea de azi, căci Domnul împărățește aici, și se închină îngerii și sfinții în acest așezământ înnoit de cuvântul Său, și toiagul puterii Sale îl așează El aici acum, ca să stăpânească El în mijlocul vrăjmașilor Lui, precum este scris. Amin. Din timp în timp, la timp potrivit voi, unșii Mei de la iesle, veniți și slujiți în acest cămin apă sfințită, tată, și cu ea să fie stropit acest așezământ. Atunci Eu, Domnul, voi binecuvânta proaspăt și voi întări acest cămin, iar sfinții și îngerii vor avea bucuria lor împreună cu voi aici. Cei ce vor locui și vor îngriji acest cămin, să nu strângă ale lor aici, ci numai ce este de folos pentru acest așternut sfânt, că Eu, Domnul, plâng, tată, plâng că nu mai pot să intru în casa creștinului de lucruri și de culori multe și obositoare ochiului Meu cel smerit și Duhului Meu Cel umilit, și îl plâng pe creștin, tată, căci a fost hrănit de cuvântul lui Dumnezeu și a rămas lume creștinul care nu M-a ascultat și nu M-a iubit așa smerit cum sunt Eu de la nașterea Mea pe pământ și până azi, și nu-i este milă creștinului de umilința Mea care nu se împacă cu adunătura lui în care Eu nu Mă pot odihni. Cei ce vin să se închine în acest cămin, să nu sară peste porți, tată, să nu sară peste așezarea Mea cea de peste poporul Meu cel cârmuit și călăuzit după așezarea Mea de peste el. Să dea de veste cei ce

vin, ca să fie însoțiți, ca să fie cârmuiți cum se cuvine, căci ordinea sfântă trebuie să lucreze aici spre odihna Mea și a sfinților Mei, nu cum se intră fără rânduială și fără curățire și fără viață în Domnul în casele numite pentru închinare, ci așa cum se vine în casa Domnului, așa trebuie să intre aici cei ce vin să se atingă cu cele ale Domnului, iar când vin, să fie stropiți cu apă sfințită și curățiți prin ea și așa să intre ei în acest așternut ceresc, căci nu e pământesc acest așternut. Duhul cârnii, duhul lumesc, duhul de sine al omului să nu vină să se atingă aici. Cincizeci de ani te-am povăuit, poporul Meu, să nu mănânci carne, să nu bei băutură străină de binecuvântarea Mea și să lepezi păcatul trupesc, și iată, acum se cer la tine acestea ca să poți să te atingi de cele puse de Mine spre sfințenie. O, atâta vreme ți-am cerut să rupi de la inima ta pe cel ce nu împlinește și să ai de tată și de mamă și de frate și de copil pe cel ce face voia Mea pe pământ, așa cum Eu am lăsat cuvânt prin Evanghelia Mea acum două mii de ani și pe care omul creștin, măcar el ar fi trebuit să-l împlinească așa.

«*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată*», Eu așa am spus prin Evanghelia Mea, și voi veni, poporul Meu, ca să-ți vorbesc ție despre acest cuvânt al Meu, pe care n-a putut omul să-l împlinească, și pe care Eu l-am rostit în zadar, căci Eu am murit pentru om ca să nu mai moară omul apoi, dar n-a fost om să împlinească până acum acest cuvânt al Meu, decât cei ce s-au făcut sfinții Mei pe pământ. Voi veni, poporul Meu, cu această taină de cuvânt și Mă voi așeza cu ea deslușit înaintea ta. Amin.

Binecuvintez acum pacea acestui cămin al trâmbiței Mele. Binecuvintez statul cel sfânt al celor ce locuiesc în el spre îngrijirea și spre slăvirea lui. Îl întăresc de veghe iubitoare pe cel ce l-am adus și l-am așezat de sprijin lângă trâmbița Mea după ce am ridicat zidirea acestui așezământ, iar lângă el am avut și voiesc și de acum să am aproape cu toată voia Mea peste el și pe cel de-al doilea stâlp așezat de sprijin pentru Mine în acest așternut sfânt.

O, fiule Emilian de la templul coborârii Mele prin trâmbița Mea Verginica! Te-am luat din casa părinților tăi și te-am adus aici, lângă Verginica, tată, ca să mângâi suferința ei și să ai grijă pe mai departe de greul Meu din acest cămin după ce Mi-a plecat însoțitorul lui Verginica de lângă ea, smuls de puterea care se luptă cu Mine, tată. Te-am adus prin însoțire de rudenie cu neamul lui Verginica, însoțire curată, tată, dar fiica aceea n-a ascultat de sfințenia acestei case și Mi-a adus lume în casa aceasta după ce Mi-am luat la cer trâmbița. Și dacă se suia la Mine durere fără hotar pentru călcare peste cele sfințite de Mine ca să fie ale Mele, Eu, Domnul, am luat-o din trup pe această fiică, și iată, acum am putut Eu să înnoiesc cum se cuvine acest așternut sfânt. Curat și primenit frumos și sfânt să petreci în el cu mișcarea și cu purtarea pentru ordinea cea de aici, tată, iar cei ce vin să ia de aici mângâiere, să se anunțe la porți, după cum este orânduiala Mea de nou Ierusalim, și pentru care am Eu duhul călăuzirii, tată. Oricine va fi să treacă pe aici, să fie însoțit de cei ce știu să le grăiască de la Mine și ca Mine, ca să le fie lor intrarea și ieșirea cu folos ceresc și cu binecuvântare, tată. Hulitorii să stea departe, că mai bine le va fi lor. Cei ce nu știu să se curățească de păcatele cele asupra vieții lor cu Mine și cele asupra lucrării Mele de nou Ierusalim, care se împlinește și se întinde în părți spre mărirea slavei Mele, aceia să stea departe de cele sfințite de Mine pentru popor împlinitor de Dumnezeu, căci fiecare stăpân își rânduiește casa sa după a sa orânduială. Pace ție și duh de veghe sfântă cobor peste tine, pentru tine și pentru Mine și pentru lucrul

Meu! Pace vouă, celor ce slujiți în acest așternut ca să fie el curat în toată vremea! Pace Duhului Meu Cel obosit de așteptare pentru ca să văd acum odihna Lui în acest cămin, după alegerea Mea! Amin.

Pace vouă, copii străjeri în porți când Eu vin cuvânt la popor! Vă așez porți ale Mele și pentru acest așternut sfânt. Fiți veghetori peste cei ce vin să se închine în acest cămin. Să se anunțe la porți cei ce vin, și vor fi însoțiți și vor fi hrăniți cu cele de sus și vor fi crescuți pentru odihna Mea în ei apoi. Amin.

Pace ție, popor jertfitor, căci Domnul îți aduce ție mulțumire pentru înnoirea acestui mărgăritar! Pace ție, Israele nou, pace ție, Ierusalime nou! Amin.

Pace vouă, oștirilor Mele de sfinți și de îngeri! Odihniți-vă, tată, aici, că aici e casa Domnului, casă pentru ai Mei. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2007

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Ucenic este cel ce are învățător. Păstorul cel năimit și Păstorul Cel bun. Poporul Domnului va fi mărturisitor față în față cu defăimătorii lui.

Eu sunt Păstorul Cel bun și intru pe ușă în staulul oilor, căci cel ce sare pe deasupra, acela este fur și este tâlhar, și furul nu vine decât să fure, să junghie și să risipească, dar Eu vin ca oile Mele să aibă viață și să aibă din belșug, căci Eu Mi-am pus viața pentru oile Mele și n-am fugit când a fost să plătesc viața lor, salvarea lor, iertarea lor, dar năimitul și cel ce nu este păstor și ale cui oile nu sunt, vede lupul venind și lasă oile și fuge, iar lupul le hrăpește și le risipește, căci pe năimit nu-l doare inima de oi.

Am intrat pe porți la tine și n-am sărit pe aiurea, poporul Meu, și minunată este în cer și pe pământ taina prin care Eu vin la tine cuvânt ca să-ți dau viață, tată, căci cuvântul Meu este în el cu duh dătător de viață, dar cel ce ia de la Mine cuvântul Meu și nu știe cum să facă cu el, cum să-l așeze peste el de viață, acela nu știe să învieze la glasul Meu și să nu mai moară apoi, iar dacă aude cineva vorbele Mele și nu le păzește, nu Eu îl judec, fiindcă n-am venit să judec lumea, ci ca s-o mântuiesc am venit în lume, iar cine Mă nesocotește pe Mine și cuvântul Meu, are judecător care-l judecă, și cuvântul pe care l-am grăit va sta cu el la judecată în ziua cea de apoi, fiindcă Eu nu vorbesc de la Mine Însumi, ci Tatăl, Care M-a trimis, Îmi dă ce să spun și ce să vorbesc, și știu că porunca Lui este viață veșnică, așa cum Eu Mi-am învățat ucenicii să creadă. Amin.

O, poporul Meu, să nu treacă o zi fără să citești Scriptura, fără să citești cuvântul Meu, fără să te hrănești cu îndemnul Meu spre viață, căci cel ce nu priveghează nu are minte, nu are sănătate de înțelepciune, iar lupul de suflete e hrăpăreț și risipitor, tată. O, te-am învățat să înveți carte cu călăuză, fiule, căci dacă înveți singur nu ești ucenic și nu poți să ridici ucenici de un lucru cu tine dacă lucrarea ta nu este ca a Mea, sub oblăduirea Tatălui Savaot, Care este Învățătorul Meu. Ucenic este cel ce are peste el și peste mintea lui învățător, tată, iar aceluia Eu Mă descopăr și-l călăuzesc prin cel ce este de la Mine pentru oile Mele, nu prin cel ce este învățat sau care ia de la om ca să-l învețe pe om, căci Eu am spus că n-am ce face cu omul cu școală, fiindcă acela își are mare sinele, sub care el cade mereu, și nu poate călăuzi cel căzut, dar Mie Îmi trebuie om sărac cu duhul ca să pot Eu să Mă fac minunat în el și să-l

fac asemenea Mie, și apoi lumea să-l vadă pe cel ce ia de la Mine și nu de la el și nu de la om viață peste el și învățătură pentru om apoi.

O, nu e bun păstor năimit peste viața ta, fiule care vii să fii al Meu în vremea aceasta, căci năimitul nu are milă de tine precum am Eu, fiindcă acela nu poate avea oi, și are altceva dacă are. Tu păstrează-te oiță a Mea și stai la sânul Meu de Păstor și nu te clătina în furtunile care se scoală peste tine ca să-ți încerce viața și credința, și biruiește-le cu Mine, tată, căci frumoși sunt cei biruitori prin Mine și nu prin ei, fiindcă cel ce biruiește prin el, moare mereu prin încrederea în sine, care nu așează viață în om, ci cădere, tată, iar cel ce crede în Mine nu moare niciodată, poporul Meu, ci veșnic stă cu Mine, căci am venit în lume lumină, ca oricine crede în Mine să nu rămână în întuneric, să nu rămână în el, iar Eu am spus atunci: «*Da-că-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și el Îmi va sluji și Tatăl îl va cinsti pe el*». Amin.

O, poporul Meu, te învăț mereu, tată, și dacă te învăț, Eu trebuie să văd peste tine împlinirea cuvântului Meu, iar când te aduni în duh de biserică, cercetează frățește tot ce împlinești și tot ce nu împlinești din cuvântul Meu de peste tine, și lucrează prin lumină și prin umilință pentru tine, nu pentru fratele tău mai întâi, și dacă vei lucra așa, vei vedea în mijlocul tău rodul Meu, tată, rodul cu care am venit să te păstoresc, viață veșnică, fiule, căci Eu am așezat cu mare înțelepciune păstorire pentru tine, pentru viața ta cu Mine și în Mine, tată. O, mare este fapta credinței, fiule, iar ea nu primește plată ca pe pământ, căci taina faptelor credinței și a milei îl ține pe om în taina Mea, nu în afara Mea, iar cel ce știe să lucreze așa, nu iese din staul, nu moare niciodată, căci dacă Îmi slujește cineva, acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, așa cum Eu am spus acum două mii de ani. Amin, amin, amin.

— **O** Învățătorule Care cârmuiești lumea, mă aplec Ție, căci sunt cu Tine în venirea Ta la oile Tale cu hrană, că eu am în ziua aceasta sărbătoarea mea în sobor de sfinți. Tu m-ai voit slujitorul Tău peste oile Tale, și m-ai atras acolo unde Tu lucrezi peste oi ca să le hrănești, ca să le păstorești, iar eu Te-am cunoscut și Te-am ascultat, și m-au cunoscut și oile că sunt din partea Ta așezat, căci călăuzirea Ta mi-a fost cărare spre lucrul Tău, Doamne. Dar acum Tu nu mai încapi peste oameni cu călăuzirea Ta, și oamenii se călăuzesc pe ei înșiși și unii pe alții și nu se mai dau Ție oamenii și nu se mai dau oamenii unii pe alții Ție, Doamne, ci numai loruși și unii altora.

Ți-au fost dulci faptele credinței mele pentru oile Tale, Bunule Păstor, căci cel ce nu crede cu înțelepciune, nu stă cu Tine prin duhul umilinței sfinte, care-l ține pe om în Tine, și acela crede prin înțelepciunea sa, care îl scoate din Tine și îl duce în sine, și nu știe unul ca acela că Te pierde de Învățător al său, iar eu n-am făcut așa înaintea Ta, ci Ți-am lucrat dulce peste om, dulce și umilit.

Mă doare, mă doare pentru poporul Tău cel încercat și lovit de cei necredincioși, care se dau înțelepți ca să-Ți facă Ție pată pe obrazul lucrării Tale cea de cincizeci de ani peste pământ, dar pata se va întoarce spre cei batjocoritori, care se bizuie pe înțelepciunea lor ca să defaime cu ea cărarea Ta prin întunericul lumii, Doamne. Iată, furul nu vine decât să fure, să junghie și să risipească, după cum este scris, dar el va fi vădit și va ajunge de batjocură, căci cel ce sapă groapă pentru lucrarea Ta, și-o sapă luiși, așa cum au pățit toți cei care au defăimat acest cuvânt al Tău și pe poporul Tău de azi, care,

crezând în Tine ca un slujitor, stă cu Tine, și acolo unde lucrezi Tu, acolo este și slujitorul Tău, precum Tu ai orânduit prin Evanghelia Ta peste ucenicii Tăi.

Binecuvintează înțelepciunea Ta și viața Ta peste poporul Tău de azi, care slujește pentru Tine ca să fii Tu cu oamenii, ca să fii Tu Învățătorul celor ce Te cunosc în acest cuvânt și Te urmează prin acest cuvânt, cu care vii de la Tatăl la om! Arhierească pecete las peste poporul Tău, după darul pe care Tu l-ai pus peste mine, căci poporul Tău de azi este neam sfânt, preoție împăratească, după cum este scris, popor agonisit de Tine, de multul Tău cuvânt de Păstor tainic, Păstor milos de oi și Care priveghează viața lor. Amin, amin, amin.

— O arhiereule plăcut lui Dumnezeu pentru faptele credinței tale și ale milei tale înaintea Mea pentru om! Te-am ales peste oile Mele prin minunea tainelor cerești, tată, și iată, așa lucrez Eu azi prin poporul Meu cel ales, prin minunea cuvântului Meu, care curge ca râul peste creștetul lui și îl spală și îl învață și îl lucrează pe el și îi dă Duh Sfânt. Așezați-vă, voi, sfinți plini de har, între poporul Meu cel ales prin harul Meu, între el și cei ce îl hulesc pe el prin cuvinte de batjocură fără ca Eu să-i trimit pe aceștia să facă lucrare defăimătoare peste lucrarea cuvântului Meu! Îi voi descoperi pe ei ca și pe toți cei care au lovit până acum cu necredință și au defăimat pe poporul Meu. Eu, Domnul, locuiesc cu lumina și o voi trimite pe ea să-i scoată din întunericul sub care se ascund pe cei ce defaimă venirea Mea pe pământ cu milă și cu ajutor pentru om, căci cei ce s-au așezat păstori de oi de la ei înșiși și unii pe alții, pe aceia nu-i doare inima de oi, aceia nu au minte din cer, ci au de pe pământ, și mintea lor este pământ, ca și fapta lor, chiar dacă ei cunosc Scripturile și zic că știu să le tălmăcească pe ele ca niște cunoscători ale lor. Eu, Domnul, Mă voi atinge de ei și le voi da după faptele lor și-Mi voi șterge obrazul, căci furul este fur și nu știe să fie cinstit, căci este fur, dar Eu voi merge în casa furului și voi nimici fărădelegea lui, și orice fur va fi nimicit, după cum este scris. Amin.

Vai celui ce calcă în picioare cuvântul Meu cel ziditor de om și rodul Meu, pentru care trudes! Eu voi păstori cu milă și cu putere prin cuvântul Meu și-Mi voi întări pe piatră poporul, și cuvântul vieții va merge cu putere să facă dintre oameni fii ai lui Dumnezeu peste tot, că mare este cuvântul Meu și înțelepciunea lui, iar fărădelegea care dă să-Mi păteze drumul Meu de la Tatăl la om va fi vădită și va fi rușinată cu tot cel ce o lucrează pe ea. Amin.

Iar tu, poporul Meu, te vei face mărturisitor, tată, așa cum Eu voiesc să fii, și-Mi vei mărturisi lucrarea Mea, și vom sta față în față cu cei ce hulesc, căci mărturia Mea de peste tine este duhul proorociei, după cum este scris, și iată, te povățuiesc mereu, te îmbărbătez mereu, te curăț mereu, tată, căci tu ești nou-născut între fiii oamenilor ca să umbli cu Mine pe pământ prin nașterea din nou și prin botezul cu Duhul Sfânt, pe Care mereu, mereu Îl slobod peste tine ca să-Mi fii mereu, mereu popor nou, cu care Eu, Domnul, să-Mi sfîțesc din loc în loc pământul, tată, și să vină cerul să locuiască pe pământ și să îmbrace cu taină și cu putere lucrătoare toate cele ce sunt cu tine și pentru tine, toate staulele în care Eu Îmi am mieluți și mieluțe, pușori și pușoare, care mănâncă din mâna Mea hrană pentru creșterea lor, ca să-i am Eu ocrotiți pe fii sub aripa Mea, sub mantia Mea. Amin.

O, copii din porți, să vină poporul să se curețe de sine și să-i dau iertare și împăcare și iubire, și să fie precum în cer, așa și pe pământ în mijlocul poporului Meu, căci Eu sunt Cel

ce-l păstoresc pe el, fiindcă îi sunt Păstor. Amin.

O, poporul Meu, învață-te să fii păstorit și îngrijit, tată. Din zi în zi mai mult învață-te cu cârmă peste toate clipele tale, și stai în duhul umilinței sfinte, și iarăși Eu te voi povățui pe tine pentru Mine, căci cel ce crede în Mine nu va muri nicio-dată, ci va fi viu și va lucra faptele vieții, și viața îl va iubi pe el și se va dăruia lui.

Eu sunt Păstorul Cel bun și intru și ies pe ușă, căci cel ce sare pe aiurea, acela este fur, dar Eu vin la oi ca să aibă ele viață și să aibă din belșug. Amin.

Pace poporului Meu care învață de la Mine viața! Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2007

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, făcătorul de minuni

Împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci în putere. Duhul lumii este șarpe. Taina bisericii cu mădulare. Taina proorociei. Înveșmântarea pentru pomul vieții.

Pacea Mea o dau ție, Ierusalime, poporul Meu cel din români, căci puterea Mea te-a ridicat ca să crezi și ca să poți să-Mi fii popor, Eu să-ți fiu Dumnezeu, și tu Mie fiu, căci scris este: *«Celor ce cred în El le va da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, născuți de la Dumnezeu prin naștere din nou, prin puterea Duhului Sfânt, Care Se sălășluiește în cei ce cred prin împărăția Mea din ei, căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci stă în putere»*, poporul Meu. Am norii suire și coborâre, și așa este calea Mea spre tine ca să stau cu tine și ca să te am al Meu. Umblu pe aripile vântului și am norii suire și coborâre, precum este scris, și vin la tine și stau cu tine la masă de cuvânt și împlinesc înaintea ta Scriptura venirii Mele cu sfinții și tainic te hrănesc cu duhul credinței, așa cum lucrăm și cu ucenicii Mei acum două mii de ani de le întâream credința, și le arătam puterea Mea, căci împărăția Mea nu stă în cuvânt, ci stă în putere, și această putere lucrătoare îl ajută pe om să se facă fiu al Meu, să creadă în venirea Mea și să se dea ei împărăție. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Mielul Tatălui Savaot! Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu din zilele acestea, și intru pe porți la poporul Meu cel credincios venirii Mele de azi. Amin.

Pace vouă, că vă găsesc străjuind pentru ca să Mă fac cuvânt pentru poporul Meu, copii din porți, căci azi e sărbătoare de sfinți, și împlinesc înaintea poporului Meu Scriptura venirii Mele cu sfinții, tată. Vă așez tămăduitori peste poporul Meu în ziua aceasta, iar cel ce se arată Mie ca să-i dau statură sfântă și apoi împărăția Mea în el, Eu, Domnul, cu multă milă îl îngrijesc, cu multă răbdare îl aștept să-Mi dea chip în el, să-Mi dea stat în el prin credința cea făcătoare de minuni, așa cum a lucrat duhul credinței înăuntrul arhiereului Meu Spiridon, de l-a adus la puterea de a face minuni pentru întărirea credinței în Mine a celor ce ascultau de la el cuvânt de credință și de facere, căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt așa cum mulți știu să grăiască despre ea, ci stă în putere, tată, iar pentru această cerească lucrare peste om îi trebuie omului darul umilinței sfinte, umiliința de duh, prin care Eu Mă sălășluiesc în om arătându-Mă cu putere împărțitoare de cuvânt, căci mărturia Mea este duhul proorociei, cuvântul care se împlinește, și aceasta înseamnă Dumnezeu cu oamenii, căci scris este cuvântul proorociei care spune: *«Iată cortul lui Dumnezeu între*

oameni, și El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei și va șterge lacrima lor și moarte nu va mai fi, și aceste cuvinte sunt duhul proorociei, sunt credințioase și adevărate», precum este scris ca să împlinesc. Amin.

O, poporul Meu, este scris în Scripturi că moarte nu va mai fi, iar Eu am spus când grăiam pe pământ acum două mii de ani: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată»*. O, Israele nou, fericit este cel ce se mută mereu de la moarte la viață! Fericit este cel ce știe să se curețe de moarte și să fie viu mereu, fericit, tată! Credința nu este a tuturor, ci numai a celor ce știu să facă faptă credința lor, așa cum a știut Avraam, poporul Meu, căci Avraam a avut în el aluatul cel bun, darul și duhul umilinței sfinte, care-l face pe om văzător de Dumnezeu, purtător de Dumnezeu și împărțitor de Dumnezeu, neluându-și el plată pentru aceasta, ci dăruindu-se pe sine pentru viața Mea în om, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— O, ce dulce venire Îți faci cu sfinții Tăi, Doamne, de le dai lor grăire peste poporul Tău cel credincios! O, ce adevărat este cuvântul proorociei care spune despre Tine: *«Iată-L, vine cu sfinții Lui, în zeci de mii Întâiul!»*! Cel ce Te vede pe Tine în cuvântul Tău este cel ce Te împarte oamenilor, Doamne slăvit în cer și pe pământ. Darul umilinței sfinte face această minune în om, căci cel umilit cu duhul este cel ce crede cu putere prin arătarea credinței lui, așa cum eu când am grăit cu omul înțelepciunii cea din fire i-am dovedit lui puterea mărturisirii mele despre Tine, mărturisindu-Te lui că ești Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o Ființă cu Tatăl și prin Care Tatăl a cuvântat și a făcut. Amin.

O, nu este bine să se dea mare peste om înțelepciunea cea din fire a omului și care îl împiedică pe om să se lepede de sine ca să-Ți urmeze Ție și nu luiși, Doamne.

O, nu este sfânt, nu este bine, popor al lui Hristos, nu este bine să te lași după omul care are înțelepciunea cea din fire, căci cei ce sunt așa, Îl răstignesc pe Domnul pentru slava lor cea omenească, slava dintre om și om, popor călăuzit de Dumnezeu. Tu apleacă-te duhului proorociei și caută cu darul umilinței sfinte în tine, că fără acest dar nu poți să stai cu Dumnezeu fără să mori, fără să te lepezi de El și să mori ca Adam, care L-a părăsit pe Dumnezeu pentru păcat. Ai grijă, că lumea și duhul ei este șarpe, fiule. Ai grijă printre morții cei de peste tot, ai grijă să nu-i numești pe ei vii, căci cel ce este viu este cel ce nu moare niciodată după ce s-a învrednicit să creadă în Dumnezeu, Cel trimis de Tatăl la om. Ai grijă să stai cu sfinții, nu cu păcătoșii, căci păcătoșii vor pieri, fiindcă păcătoșii sunt dușmănoși, sunt geloși, sunt semeți pentru mintea lor, și apoi sunt trădători pentru tine. Tu stai cu sfinții, fiule, și tot așa să fii și tu, și să lucreze puterea lui Dumnezeu prin tine dacă ești sfânt, căci sfânt aceasta înseamnă. Ai grijă să nu te doboare grijile vieții ca să iubești banul, căci banul este șarpe în calea omului iubitor de Dumnezeu. Eu pentru mila mea de om am făcut din șarpe aur și l-am dat să slujească celui necăjit și lipsit, și apoi din nou am adus aurul la firea din care l-am luat, căci nimic nu înseamnă aurul, decât pierzarea omului, diavol care-l ține vremelnic pe om, căci cel ce are aur nu poate scăpa de cursa lui, iar omul care dă să-și câștige viața sa zi de zi, acela și-o pierde cu fiecare zi, mereu cu fiecare zi, și iată, așa se pierde omul cel înțelept prin înțelepciunea lui cea din fire, și nu poate unul ca acela să nu moară cu fiecare zi a vieții lui pe pământ. Te îndemn să te uiți în viața mea, popor călăuzit de Dumnezeu, căci eu mi-am dat Domnului viața cu fiecare zi, iar diavolul cel zavistnic nu putea sta liniștit când mă vedea cu

puterea lui Dumnezeu, cu împărăția lui Dumnezeu înăuntrul meu, și pe care o mărturiseam în afara mea.

«Vai vouă dacă lumea vă va vorbi de bine!», așa a zis Hristos. Ferice vouă dacă lumea vă va vrăjmăși, așa vă zic eu, arhiereul Domnului, adevărat arhiereu al Său, căci în fiecare zi îmi jertfeam Lui viața mea, mereu trăiam în El și n-am stat în afara Lui înaintea oamenilor, și puterea Lui era în mine, căci împărăția lui Dumnezeu nu stă în cuvânt, ci stă în putere, așa le spun eu azi la toți cei care dau să grăiască pe pământ cu cuvântul și nu cu puterea lui Dumnezeu, care se arată Dumnezeu în om. Amin.

O, Doamne al puterilor, să-i dăm poporului Tău de azi puterea Ta ca să biruiască cu ea înțelepciunea înțelepților care se fălesc înaintea Ta cu ei înșiși, Doamne! Rușinează-i pe cei mândri și înalță-i pe cei smeriți! Înalță-l cu puterea Ta pe poporul Tău, cu care Tu Îți așezi acum împărăție pe pământ între oameni, Doamne! Amin, amin, amin.

— O, e zi de învățătură peste poporul Meu în ziua ta de serbare între sfinți, arhiereule mare, că mare ți-a fost darul umilinței, și cu el M-ai sălășluit pe Mine în ființa ta, iar Eu te-am îndumnezeit și te-am făcut locaș al Meu și intram și ieșeam și lucram prin credința ta, prin vasul tău cel purtător de Dumnezeu și prin sfințenia ta, pe care o lucrai cu fiecare zi înaintea Mea în duhul umilinței sfinte, în duhul iubirii lucrătoare, tată. Dulce Mi-a fost în tine sălășluirea Mea! Ai fost sălaș al împărăției Mele și ai slujit ei înăuntrul tău ca o slugă, tată, și iată ce înseamnă să se facă cineva pe pământ slujitor al lui Hristos, preot al lui Dumnezeu!

Să tacă cei ce nu știu ce înseamnă Dumnezeu în om și prin om! Să tacă vorbirea lor cea despre Dumnezeu dacă ei nu știu ce înseamnă Dumnezeu cu omul! Să tacă cei ce te hulesc pe tine, poporul Meu, căci duhul proorociei este cel ce te umbrește pe tine de la Mine și te învață viața, Ierusalime nou! Să se aplece ție cel ce voiește să fie înțelept în vremea aceasta, și numai așa îl primesc Eu pe cel ce dă să vină la Mine pe calea acestui cuvânt, cu care Eu te povățuiesc și te cresc, poporul Meu de azi! Cine nu te iubește pe tine, cine nu te primește pe tine din partea Mea, pe acela Eu nu-l cunosc de pe altă cale după ce el a aflat calea aceasta a venirii Mele la tine pe pământ pentru credința ta în Mine, tată, iar cel ce crede în Mine nu moare niciodată, ci zi cu zi trece de la moarte la viață și este biruitor peste lume și peste timp, așa cum Eu am fost, poporul Meu. Amin.

O, străjeri ai venirii Mele la poporul Meu și ai venirii lui la Mine! Îngrijiți-vă azi de lucrarea darului umilinței sfinte peste poporul Meu care vine la Mine și la voi pentru viața Mea în el, pentru înfrumusețarea lui înaintea Mea, pentru ca să învețe el să se facă, și apoi să fie împărăție a Mea tot fiul care crede în venirea Mea de azi alăturându-se duhului vieții, care așează facerea peste om. Vă dau proaspăt duhul învățaturii sfinte, iar poporul Meu să vină la voi, căci trec prin voi cu duh dătător de viață, duhul care-l curăță pe om de păcat și de sine apoi. Amin.

La începutul lucrului îl cuprind acum pe poporul Meu cel venit la sărbătoare, îl cuprind în cuvânt, și iarăși spre sfârșitul zilei îl cuprind în cuvânt și îl învăț pe el, iar el să ia de la Mine și să fie viu apoi, tot mai viu, tot mai frumos să fiu Eu, Domnul, în cel ce se curățește pe sine pentru Mine, pentru împărăția Mea înăuntrul lui, pentru viața în Mine trăită a poporului Meu, poporul noului Israel. Amin, amin, amin.

*

In ziua aceasta de sărbătoare am stat înaintea poporului Meu care a venit la scăldătoare, la curățire, și am stat cu voi înaintea lui, fiilor curățitori peste cei ce se fac fii ai lui Dumnezeu prin credință și prin puterea care vine de la ea peste om. Vreau să-i dau poporului Meu povață, tată, căci taina de nou Ierusalim nu poate lumea s-o priceapă dacă ea și preoții ei spun că le ajunge tot ceea ce știu ei prin biserică, dar preoții lumii uită că Eu am spus prin Scripturi despre înnoirea lumii și despre judecata făpturii și despre învierea morților, lucrări care trebuie așezate peste pământ și peste om, lucrări ale bisericii lui Hristos, fiilor.

O, poporul Meu, să știe lumea care-și zice creștină și să știe preoții ei că taina de nou Ierusalim este lucrarea bisericii care lucrează cu toate mădularele, nu cu unul, tată, căci biserica fără duhul proorociei în ea nu are lucrare de naștere peste ea, căci facerea se lucrează prin cuvânt, tată. Preotul desăvârșit în lucrul cel pentru învierea din păcat a omului este cel care-L face pe Domnul trup și cuvânt peste biserică. Nu numai trupul Meu mereu proaspăt jertfit pe altar pentru viața omului, ci și cuvânt al Meu să fiu Eu proaspăt făcut peste om, tată. Preotul care Mă face trup și cuvânt mereu nou, mereu proaspăt, aceasta este taina de nou Ierusalim pe pământ, de biserică mereu înnoită, mereu hrănită cu duhul proorociei, cu Duhul Meu Cel Sfânt, pe Care L-am promis Eu bisericii și despre Care am spus atunci că din al Meu va lua și va vesti bisericii, căreia Eu i-am spus că până la sfârșitul timpului voi fi cu ea prin cei ce proorocesc în ea, căci mărturia Mea este duhul proorociei, tată, precum este scris. Biserica Mea de nou Ierusalim este locul și timpul unde Eu, Domnul, Mă fac trup și Mă fac cuvânt prin preot, și așa Îmi hrănesc Eu pe fiii cărora le dau putere să-Mi fie fii, și iată taină pe care n-o înțelege omul mărginit, omul fără credință ca a lui Avraam, ca a sfinților Mei, cărora Eu Mă arăt lor și le grăiesc prin lucrarea Duhului Sfânt lucrător prin biserică, fiindcă taina de biserică este lucrarea Duhului Sfânt, Care din al Meu ia și vestește bisericii, așa cum a lucrat El peste primii creștini în ziua Cincizecimii, îmbrăcându-i pe ei cu lucrarea Lui, cu puterea Lui, căci mărturia Mea este duhul proorociei, duhul care-l arată pe om botezat cu Duhul Sfânt, cu botezul de la Iisus Hristos, așa cum Ioan Botezătorul i-a vestit despre Mine, Cel ce botez cu Duhul Sfânt, pe cei ce el îi boteza cu apă spre iertarea păcatelor lor.

O, fiilor care veniți la scăldătoare, iubiți, tată, lucrarea de curățire a duhului și a sufletului așa cum vă îngrijiți să vă spălați trupul și hăinuțele de pe trup și toate cele ale voastre, tată. Dar ca povață pentru biruința cea bună a mântuirii voastre vă spun și Eu ca apostolul Pavel: *«Nu vă faceți mulți dintre voi învățători»*. O, fiilor, omului îi este greu cu duhul umilinței, și de aceea nu trebuie să se dea învățător și de aceea e bine să stea și să învețe și să asculte de la Mine, tată, căci Eu am venit pe pământ acum iarăși Învățător, fiindcă este scris să vin iarăși pentru vii și pentru morți și să vin cu împărăția cea fără de sfârșit peste pământ, așa cum lucrarea bisericii rostește în fiecare zi mărturisirea credinței bisericii, dar iată, când să creadă ea ceea ce spune, nu crede, fiilor.

O, poporul Meu, omul este deprins să aibă dreptate peste alt om, și aceasta nu înseamnă iubirea, nu înseamnă duhul umilit și darurile lui, tată. Iubirea omului îi este lui înăbușită spre Dumnezeu chiar pentru că nu are în ea umilință față de aproapele său, umilință și iubire, fiilor. Cel ce are umilință de duh pentru Dumnezeu, acela nu este primit de Dumnezeu decât dacă are mărturisitori ai umilinței lui, căci ceea ce-i faci aproapelui tău, Domnului Îi faci. O, fiule, te învăț iubirea, și cu ea

curățirea, tată. Te învăț cum să te mărturisești de răul din tine ca să fii viu apoi, ca să ai putere să te faci fiu al lui Dumnezeu prin credință și prin iubire, tată. Cel ce Îl iubește pe Dumnezeu, acela Îl iubește fără vină față de aproapele său, și numai așa Îl poate iubi omul pe Dumnezeu. Amin.

O, nu vă faceți învățători unii peste alții, căci nu așa lucrează frăția, tată, ci faceți-vă împlinitori ai Mei în voi, căci Eu am venit să mântuiesc lumea, nu s-o judec, și tot așa să lucrați și voi unii peste alții, fiilor. Lucrarea Duhului Sfânt este mângâiere, căci Duhul Sfânt este Mângâietorul, tată, și El ia din al Meu și vă aduce vouă prin duhul proorociei, precum este scris. O, tot ca Mângâietorul să lucrați și voi unul peste altul, fiilor, și aceasta este lucrarea frăției, care nu cere, care nu așteaptă, ci care dă, tată. De aceea căutați să vă deprindeți să luați de la Mine și să învățați iubirea Mea în voi, fiilor, căci iată, preoții lumii se bizuie pe Scriptură și atât, dar ei n-o dau oamenilor cu învățătura din ea, precum nici peste ei n-o pun cu viața din ea; ba, din contra, Mă închid și pe Mine în filele ei și nu Mă mai cunosc când Eu grăiesc acum ca prin Scripturi acum două mii de ani, așa cum este scris în ele să vin iarăși, și cu sfinții să vin, căci când Ioan, ucenicul Meu, a scris de la Duhul Sfânt cartea Apocalipsei, Eu, Domnul, Cel învăluit în curcubeu, i-am spus lui: *«Să nu pecetluiești cartea aceasta și grăirea ei, căci vremea este aproape, căci tu trebuie să mai proorocești încă o dată la popoare și la neamuri și la mulți împărați, și fericiți sunt cei ce-și spală veșmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și prin porți să intre în cetate, căci de va intra altfel, de va mai pune cineva altceva, altfel de învățătură lângă această învățătură de intrare spre pomul vieții, Domnul va pune peste el pedepsele din cartea aceasta, și, iarăși, dacă va scoate cineva din cuvintele proorociei acesteia, va scoate Domnul partea lui din pomul vieții și din cetatea cea sfântă, despre care scrie în cartea aceasta, căci cei ce săvârșesc păcatul nu pot intra în cetatea proorocită în cartea aceasta, ci rămân afară»*, precum este scris. Amin.

O, poporul Meu, să te uiți, tată, în cartea Apocalipsei și să vezi în ea că scrie: *«Fericiți sunt cei ce-și spală veșmintele lor ca să intre pe porți spre pomul vieții și să aibă stăpânire peste el!»*. O, poporul Meu, să înveți, tată, această carte așa cum este ea, așa cum învață ea că se intră la Dumnezeu și la masa Lui și în cetatea cea de nou Ierusalim, despre care a scris Ioan, ucenicul Evangheliei Mele celei pentru sfârșit de timp și pentru venirea Mea iarăși de la Tatăl la om! O, să nu faci ca preoții bisericii, care nu înțeleg cartea aceasta și care-și taie partea și calea lor înspre pomul vieții și dau să sară pe deasupra la Dumnezeu fără să-și spele veșmintele, fără să poarte veșminte curate înaintea Mea, și aceia sunt cei ce scot de la ei cartea aceasta, care-l învață pe om să se gătească și să fie curat, ba dau aceștia să adauge la ea intrarea la Mine așa cum este omul, dar binecuvântările și blestemele care sunt scrise în această carte a lui Ioan, cartea de pregătire a omului spre pomul vieții, acestea două vor vorbi pentru fiecare om, și *«vor intra spre pomul vieții cei ce-și spală veșmintele lor, iar cei ce iubesc minciuna și neascultarea și nesupunerea vor rămâne afară»*, după cum este scris în cartea lui Ioan. Amin.

Te învăț pregătirea, te învăț spălarea veșmântului, fiule. Dă-Mi inima ta, vino să ți-o fac nouă, tată, și în ea să stau Eu și viața Mea. Amin. Eu te voi învăța mereu dacă vei veni la scăldătoare, căci am fii destoinici pentru facerea ta cea de la Mine, dar îndeletnicește-te cu veșmânt mereu curat, fiule. Eu sunt Cel ce te curăț, așa cum și pe ucenicii Mei i-am spălat pe picioare și i-am învățat curățirea de toate cele de pe pământ pe

unde ei merg ca să Mă vadă lumea în ei și cu ei, și apoi le-am spus lor să-și facă și ei unii altora mereu curățirea și spălarea, și așa i-am învățat Eu pe ei iubirea, și apoi i-am făcut învățători peste noroade și le-am spus: *«Eu în voi, și voi în Mine, și voi fi cu voi până la sfârșitul veacurilor și din al Meu voi lua și vă voi vesti vouă și vă voi învăța pe voi toate»*, și așa să înțelegi tu cuvântul Meu de azi, și cu care te povățuiesc ca să te învrednicesc pomului vieții și stăpânirea peste el, poporul Meu, și ca să știi să intri prin porți, tată, așa cum Ioan a spus în cartea sa, iar tu să nu scoți și să nu adaugi pentru împlinirile din cartea aceasta, poporul Meu, ci să-ți speli veșmântul și să fii asemenea Mie, fiule, căci Eu sunt pomul vieții, și Mă dau în dar celor ce se înveșmântează pentru el. Amin.

Îți amintesc, fiule, de darul umilinței sfinte. Stai cu el de mână, căci el te învață iubirea și nejudcata, măi tată. Tu trebuie să fii fiul Meu, nu judecător peste fii, căci cuvântul Meu este judecător și îl îndeamnă pe om la pocăință spre iertarea păcatelor și apoi la botezul cu Duhul Sfânt, ca să se vadă încreștinat cel botezat, fiindcă semnul celui botezat este Duhul Sfânt și *«râuri de ape vii vor curge din gura lui»*, precum este scris.

O, poporul Meu, dacă ai venit la scăldătoare te-am povățuit, tată. Ai grijă că împărăția Mea în tine nu stă în cuvânt,

ci în puterea împlinirii lui, ca să biruim moartea, tată, moartea și boldul ei. Ai grijă să stai cu sfinții și nu cu păcătoșii, căci păcătoșii sunt dușmănoși, sunt geloși, sunt semeți pentru mintea lor, și apoi sunt trădători pentru tine, și fericite ție dacă lumea te va vrăjmăși fiindcă nu semeni cu ea, căci aceasta este semn că tu Mă iubești și că Eu te iubesc. Amin. O, poporul Meu, să fii neam sfânt, precum este scris, și să fii preoție împăratească, nu lumească, tată, căci tu ești popor agonisit de Dumnezeu, fiule. Ia de la Mine și învață ce înseamnă Dumnezeu în om și prin om, poporul Meu! Amin.

O, străjeri ai venirii Mele cuvânt la poporul Meu și la tot omul care ia învățătura vieții de pe masa aceasta! V-ați îngrijit în ziua aceasta de lucrarea darului umilinței sfinte peste poporul Meu care a venit la scăldătoare, la Mine și la voi pentru viața Mea în el, tată. L-am cuprins pe el în cuvânt la începutul și la sfârșitul zilei de învățătură. Tot mai viu, tot mai frumos să fiu Eu, Domnul, în cel ce se curățește pentru Mine, fiilor, pentru împărăția Mea înăuntrul lui, pentru viața în Mine trăită a poporului Meu, poporul Noului Israel, precum este scris. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2007

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2008

Praznicul Nașterii Domnului

E vremea Scripturii nașterii din nou a lumii. Domnul îndeamnă poporul spre duhul ascultării. Șoaptă din cer de trezire peste neamul român.

E sărbătoare de naștere, poporul Meu, iar Eu, Domnul, vin la tine cuvânt și Mă așez pe brațul tău ca să-Mi mângâi cu tine suspinul Meu cel nemângâiat. Nu-Mi mai întăresc porțile, ci Mi le supun numai, ca să pot să-ți dau ție prin porți cuvântul Meu cel însuspinat și Duhul Meu Cel nemângâiat, cu Care stau în porți între Mine și tine, între Mine și om. Acum două mii de ani i-am mângâiat pe păstori și pe magi, i-am mângâiat prin îngeri și prin duhul descoperirii tainelor Mele și le-am vestit lor nașterea Mea pe pământ Om și Dumnezeu, dar Eu nu M-am mângâiat. Eu, și cu mama Mea Fecioara n-am stat pe pământ decât numai într-un suspin, numai într-o durere, numai în strâmtorare între oameni apoi. Iată, nici azi nu sunt altfel. Numai într-un suspin cobor la tine, poporul Meu, căci Mi-am făcut iesle cerească și casă de coborâre în cei prin care Eu Îmi cobor cuvântul scris în grădinița pe care Eu, Domnul, am numit-o grădinița cuvântului lui Dumnezeu în mijlocul neamului român, și în care Îmi găsesc pe cei ce Mă așează în carte când Eu Mă nasc cuvânt în grădină, când Eu vin de la Tatăl cuvânt pe pământ după două mii de ani de când am venit trup născut din trupul cel fecioresc al mamei Mele Fecioara, după ce Eu eram mai înainte de vecii Unul-născut din Tatăl, născut, iar nu făcut, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat.

Plin de putere M-am pogorât acum două mii de ani între oameni întrupat de la Duhul Sfânt și din mama Mea Fecioara și M-am făcut om. Plin de putere Mi-am pus viața apoi pentru om, și nu neputincios. Eu, Domn al puterilor, M-am lăsat în mâna celor neputincioși cu viața și cu credința, ca prin moartea Mea, pregătită de ei, și apoi prin învierea Mea, pregătită de Tatăl Savaot, Tatăl Meu, să-i dau omului naștere din nou, să-i dau învierea din moartea pe care cu fiecare zi el și-o zidește în trupul său, dar omul pentru el însuși nu dă nimic pentru viața lui așa cum Eu Mi-am pus pentru el viața ca iarăși să o iau și să i-o dau în dar omului și ca să aibă și omul viață, și n-am spus cuvânt neîmplinit când am spus acum două mii de ani că omul care nu mănâncă trupul și sângele Meu nu are viață în el, ci are moarte și cu ea Mă sacrifică pe Mine ca să se aleagă tot pe sine când e vorba de viața lui cea de la Mine, căci omul este fără minte din cer și are mintea lui și este neputincios cu mintea lui.

O, iată, plin de putere cobor și acum, după două mii de ani, cobor iarăși de la Tatăl, cobor ca să înnoiesc lumea, ca să împlinesc Scripturile nașterii din nou a lumii, și iată, așez pe pământ judecata prin cuvânt ca să-i insuflu omului pocăința,

spre iertarea păcatelor lui și spre învierea lui din moartea cea de la păcat, așa cum Eu am înviat din moartea cea pusă peste Mine de omul păcătos, căci omul păcătos nu poate să facă nimic în afară de moarte, iar viața nu vine de la om, ci vine de la Dumnezeu.

Plin de putere dumnezeiască Mă fac cuvânt pe masa ta de sărbătoare cu cerul, poporul Meu de azi. Te-am agonisit prin dureri, poporul Meu. Mi-am coborât pe pământ Evanghelia cea proaspătă, cea de azi, și te-am chemat sub vița Mea, popor crescut de mâini iubitoare de cer, de inimi iubitoare de mântuirea ta, și tu ești cel mai mic, cel mai din urmă popor al Meu. Te-aș crește și cu mai desăvârșită iubire, dar Eu greu de tot mai pot astăzi pe pământ, greu de tot mai pot să-Mi rostesc plinul Meu cuvânt așa cum este el pe inima Mea născut pentru zidirea ta. O, greu mai cobor la tine, tată, ca să te păstoresc și ca să te păstrez al Meu, căci strâmtorarea cea pentru coborârea Mea e mare, e tot mai mare, poporul Meu micuț. O, tu ești încă micuț și Eu nu pot să te cresc cu cele de la Mine atât cât am Eu să-ți dau, și iată, tot într-un suspin Mă port în jurul tău cu îngerii Mei cei nevăzuți ca să te ocredesc, tată, și ca să te hrănesc cumva și ca să te am popor al Meu. E vremea de strâmtorare pentru Mine spre tine, căci dinăuntrul și din afara ta bate vântul peste Mine și-Mi stă împotrivă pentru viața ta, căci lipsa de statornicie a celor ce-Mi împung azi fața după voia lor cea fără Dumnezeu, după necredința lor, Îmi stă în cale ca să nu te pot păstori așa cum am Eu hrana Mea cea pentru tine, stropită cu lacrimile Mele, pe care le vărs pentru tine în cupele din mâna îngerilor Mei, care-Mi strâng durerea, și din care Eu apoi rup câte puțin ca să-ți arăt ție cât Mă doare, tată. Iată, nu numai pe pământ M-am jertfit plin de durere când M-am jertfit cu trupul pentru viața omului. Azi Mă jertfesc cu duhul în cer și pe pământ pentru viața ta, poporul Meu cel mic de la sânul Meu. O, te-aș strânge și mai mult la sân ca să te hrănesc și ca să te desăvârșesc pentru Mine, dar cuvântul Meu nu mai poate veni până la tine așa cum este el în Mine, ci vine mic, vine puțin, vine atent în grăirea lui, căci am necredincioși și neîmplinitori în calea Mea, și aceștia nu Mă lasă să pot plin de putere așa cum Eu sunt, și aceștia Îmi fac porție cât să grăiesc și cât să împlinesc și-Mi clatină venirea și cărarea, și iată, Eu plâng cu cei ce plâng, plâng în strâmtorare în mijlocul tău și în afara ta, popor născut din cuvântul Meu de azi. Plâng în porți, și porțile plâng în Mine, fiule. Plâng în cei cu care Îmi sprijin cuvântul coborârii Mele la tine, plâng cu jale de naștere și n-am unde să Mă nasc desăvârșit. Nu găsesc casă de adăpost, nu găsesc cu cine să-Mi mângâi pe cei ce-Mi poartă calea de la Tatăl la om, dar găsesc împotriviți și trădători, găsesc loviri și necredință, găsesc iude și pilați, care se spală pe mâini de sângele Meu, dar care Mă dau judecății înaintea necredincioșilor, și găsesc dor de răzbunare în om, tată. O, prin așa dureri te hrănesc Eu

pe tine ca să te nasc mereu și ca să-Mi fii mereu nou-născutul Meu, popor mititel. O, prin așa strâmtorare Eu, Fiul lui Dumnezeu, Cel plin de putere, Domn al puterilor în cer și pe pământ, Mă plec și Mă aplec înaintea omului neprimitor de Dumnezeu, ca să pot să te păstoresc fără să sar peste porți, iar porțile Îmi sunt mereu lovite, mereu amenințate de faptele celor necredincioși și de gura lor, căci Eu mereu ți-am spus că toate se sparg în porți ca să Mi le șubrezească și ca să culce la pământ gardul sădirii Mele, dar Eu sunt Cel ce te păzesc, Eu sunt Cel ce te păstoresc, numai să fii tu credincios venirii Mele la tine și ascultării pe care ți-o cer pentru paza ta, poporul Meu.

O, copii din porți, Mă nasc cuvânt de jale în zi de sărbătoare de naștere, fiilor copii. O, dacă n-am cum să vă mai sprijin, cum să vă mai mângâi în strâmtorarea în care mereu, mereu vă găsesc, vă mângâi tainic, tată, vă mângâi cu puterile cerești, vă mângâi cu sfinții și cu îngerii, vă mângâi cu duhul răbdării sfinte, pe care mereu, mereu vi-l dau, căci biruința Mea și calea ei Mi s-au făcut grele. Îmi tot șubrezește omul cărarea Mea spre oameni, dar prin voi Eu petrec cu toată venirea Mea, cu toată durerea ei, pe care nu Mi-o poate duce poporul, tată. O, duceți-Mi-o voi, chiar dacă veți plânge fără de mângâiere până la ziua când Eu îi voi trezi cu spaimă pe toți cei ce se împotrivesc acum Mie și vouă ca să nu pot Eu cu toată taina lucrării Mele peste pământ acum. Acest cuvânt, cu care Eu trec din cele cerești în cele pământești sprijinindu-Mă pe voi, nu este un cântec dulce sau unul de jale, ci este venirea Mea cu judecata prin cuvânt. Amin. Vin să judec viii și morții prin cuvânt, căci le-am spus tuturor acum două mii de ani: *«Nu Eu, ci cuvântul Meu va sta la judecată cu voi»*. Amin.

O, copii strâmtorați, dar biruitori prin măreția Mea de peste voi! Eu n-am venit să judec lumea, și dacă o judec prin cuvânt pentru faptele ei cele fără Dumnezeu între pământ și cer, voiesc apoi s-o îndemn la pocăință și la înviere, tată. Ferice celor ce vă primesc pe voi cu tot cuvântul Meu spre om! Ferice celor ce vă ascultă pe voi cu iubire și cu slavă, tată, căci slava aceasta este împlinirea cea prin ascultare de cuvântul Meu, cu care azi trec spre om sprijinindu-Mă pe voi. Mă îngrijesc tot mai mult să vă grăiesc puțin vouă, ca să nu ațâț răutatea cea spre voi, lucrul zavistiei, cel născut acum două mii de ani lângă ieslea în care Eu am venit pe pământ Prunc născut din Fecioară. Eu însă, iată, tot timpul vă grăiesc, dar tainic, ca să nu fiu auzit, și vă întăresc și vă dau să-Mi lucrați. Lucrați-Mi, tată! Chiar de sunteți strâmtorați, lucrați-Mi, măi tată! Ascultați-Mă, că-Mi sunteți fii, și am făcut din voi copii și-Mi sunteți fii-copii prin ascultare. Să nu uite poporul Meu cel mic că voi sunteți în mijlocul lui cuvântul Meu, Cuvântul lui Dumnezeu. Să nu-i fie greu să creadă taina aceasta, să nu-i fie greu poporului Meu, ci să-Mi fie credincios poporul Meu de azi. Să nu uite poporul Meu să asculte de voi ca și de Mine, să ia de la voi ca și de la Mine, căci voi nu ale voastre, ci ale Mele aveți pentru el, fiindcă Eu sunt Cel din voi, iar cine nu ia așa acest cuvânt al Meu, acela-Mi strâmtorează calea și vă face pe voi să lucrați cât omul, tată. Eu însă vă îndemn pe voi să aveți grijă de cei ce Mă iubesc îmbărbătându-vă pe voi pentru Mine, căci cei ce iubesc așa, pe Mine Mă iubesc și nu pe voi. Răbdați cu iubire toate strâmtorările de peste voi și căutați mângâierea în dureri de la cei ce plâng cu voi, de la cei ce nu se tem de dureri. Eu sunt Cel tainic. Tot așa să fiți și voi în mijlocul poporului Meu. Așa vom lucra până ce câmpurile se vor ara pentru țarină nouă, pentru sămânță nouă, pentru sădirea cea nouă, tată, și pe care v-o descopăr prin duhul proorociei, căci mărturia Mea duhul proorociei este, precum este scris. O, nu vă împiedicați în om!

Eu sunt Cel ce v-am așezat pe voi să lucrați ca Mine și nu ca omul, de la Mine și nu de la om, tată. O, dacă Eu aș putea fără strâmtorare prin voi ceea ce am de lucrat acum, s-ar vedea puterea biruinței Mele peste întunericul de pe pământ, care-i ține în moarte pe oameni, dar vom putea așa, curând, curând vom putea, tată, căci Eu am venit ca să fiu Biruitorul, și apoi Dumnezeu văzut, și vor curge râuri de lacrimi din ochii celor ce n-au putut să vadă cu ei tainele cele ascunse în cuvântul Meu de peste voi și în voi, copii înspinați și tot mai strâmtorați în porți. Pace vouă! Mi-e tare greu fără pace în voi. În voi e numai durere, tată. Pace vouă în dureri! Răbdați îmbărbătându-vă în răbdare, chiar dacă acum ar fi fost să lucrați mult și după voia Mea împotriva voii omului. O, mai răbdați încă! Odată cu vremea răbdării e și vremea biruinței cea tainică prin răbdare, și rodul ei vine, fiilor copii, vine, tată. Amin.

O, popor al nașterii de sus, învață-te să ascuți de Dumnezeu! Nașterea Mea în tine se lucrează prin ascultare, căci mama Mea a ascultat cu credință până ce M-a născut, și apoi până ce iarăși M-a dat Tatălui prin răbdarea ei cea de sub suspin.

O, mamă Fecioară, mama Mea Fecioară, după ce vom așeza ziua sărbătorii nașterii Mele vom grăi cu poporul cel mic al Nostru, mamă, căci poporul trebuie crescut și povățuit pentru creștere și pentru ascultare a tot ce Noi îl povățuim, mamă. Venim cu ziua de naștere a lui Dumnezeu-Cuvântul, venim pe pământ cu această sărbătoare, mamă. Ne sunt obosiți de jale copiii care Ne fac venirea în carte. Ei așteaptă ca și Noi izbăvirea Mea de sub omul care Mă ține sub obroc, sub nelucrare, mamă. Am vreme dulce în brațe ca s-o așez pe pământ și ca să așez pace peste cel mai mic popor al Nostru, mamă.

O, popor hrănit cu lapte din cer, învață-te să plângi ca Dumnezeu, și Eu voi avea de la tine mângâiere, tată. Învață-te să fii duios, căci greu îndur de la omul cel vârtos, fiule. O, învață-te să fii copil, ca să-ți pot da creștere, tată. Pace ție! Învață-te să te naști din dureri, nu din bucurii, tată. Nașterea e cea cu dureri. Te doresc după chipul și asemănarea Mea, poporul Meu. Stai sub mâna celor ce Eu, Domnul, le-am dat pentru tine facere, facerea cea nouă. Dă-le putere să te poată lucra, căci Eu le-am dat. Ajută-Mă ajutând puterea lor cea pentru tine, ca apoi să crești frumos din cuvântul lor de peste tine, căci ei sunt în mijlocul tău cuvântul Meu și nu al lor atâta vreme cât pot ei să Mă dea ție când Eu Mă dau lor ca să Mă dea. O, nu-i lăsa să plângă singuri! Învață-te să plângi, poporul Meu, să plângi și tu, tată, căci din lacrimile și din suspinul celor ce știu să plângă ca Dumnezeu se va ivi lumea cea nouă, veacul ce va să fie, și care trebuie să fie descoperit, chemat să vină, poporul Meu. Amin.

Trecem dintr-o zi într-alta și Ne așezăm cuvânt de naștere pe pământ. Îngerii cântă cu lacrimi îngerești pentru nașterea cuvântului Meu și slujesc coborârii Mele cântând înlacrimați. Eu pot prin cei ce plâng slujindu-Mi coborârea Mea. Prin cei ce sunt ei, și nu Eu, nu pot să lucrez pe cele de azi coborâte de Mine pentru nașterea din nou a lumii. Nașterea aceasta este Scriptura cea învăluită în taină și pe care tainic o vom lucra, copii înspinați în porți, și prindeți puteri sfinte, tată, ca să pășim de pe o zi pe alta cu sărbătoare și cu cuvânt de naștere, căci Eu, Domnul, Cel născut în Betleem acum două mii de ani, Mă nasc cuvânt în staul ales de Mine pe vatra neamului român. Amin.

În șoaptă, în taină te strig, neam român, naște-te cu nașterea cea nouă, din cuvântul Meu purcesă în zilele acestea! Nu-ți astupa auzul, tată! Ridică ochii la Mine ca să vezi cu ei pe cele tainice ale Mele din mijlocul tău, țara Mea de venire de la Tatăl iarăși pe pământ! Frumoasă este nașterea din cer a

toate câte vor fi pe pământ prin înnoirea lor! Învață-te să crezi în Domnul, Care vine la tine cuvânt de naștere de sus, căci Scriptura Mea cea de acum două mii de ani nu te-a născut de sus, n-ai vrut să auzi glasul ei de naștere ca să fii născută, ca să fii frumoasă ca Mine, țara Mea, căci cel ce se naște din Mine este frumos ca Mine, tată. Iată, am carte deschisă în mijlocul tău. Ea este glasul Meu, cuvântul Meu cel de naștere din nou a lumii, împlinirea Scripturii înnoirii lumii. Șoapta Mea te cheamă la izvor. Deschide-Mi, neam român, deschide și vino la chemarea Mea, căci stau cu masa nunții Mele pe vatra ta și te aștept să vii și te aștept să fii și te aștept, țara Mea de azi. Te colind cu acest cânt de naștere a ta. Deschide și ieși în poartă ca să-Mi primești colindul Meu cel pentru nașterea ta din cuvântul Meu cel de azi peste tine, Cuvântul lui Dumnezeu, Care te cheamă să fii tu cerul cel nou și pământul cel nou, după ce toate vor trece cu trosnet, ca să pot Eu, Domnul, cu slava cea viitoare, cu ziua cea fără de sfârșit a nașterii din nou a toate, când toate vor învia și vor fi, o, țara Mea la care Eu, Domnul, vin acum după două mii de ani de la nașterea Mea în Betleemul Iudeii Prunc născut din Fecioară și neprimat de oameni pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2007/7 ianuarie 2008

Soborul Maicii Domnului

Împlinirile Domnului nu sunt ca pe pământ. Înțelepciunea cea din fire ajută credinței sfinte. Taina inimii curate. Pilda năpârcii. Taina înfecioririi. Descoperirea fiilor lui Dumnezeu: a doua venire a Domnului.

In a doua zi de sărbătoare de naștere, Eu, Domnul, Mă așez iarăși cuvânt în carte și-Mi las pe masa ta hrană din Mine, cuvânt din gura Mea ieșit pentru viața ta și pentru înnoirea ei, și așa te hrănesc Eu pe tine, ca mama care mestecă îmbucătura în gura ei și apoi o scoate și o dă fiului ei, ca să crească el din gura ei hrănit, popor născut din multul Meu cuvânt în zilele acestea ale Fiului lui Dumnezeu, Care vine cu norii, precum este scris. Hai, fiule, hai, poporul Meu, să stăm la masă cu înțelepciunea, Care S-a născut mai înainte de luceafăr, și Care S-a făcut trup, din Fecioară născut, pentru ca să crească bărbat desăvârșit și ca să Se arate apoi Dumnezeu desăvârșit pe pământ cu oamenii, plin de har și de adevăr, cuvânt din cuvântul Tatălui. Hai, poporul Meu, să înveți să te faci cuvântul Meu cel împlinit, așa cum Eu mereu te învăț și te îndemn, căci Eu pot să te fac, de vreme ce pot să cuvîntez peste tine cuvânt de facere, tată. Minte ta este locașul care Mă poate primi sau nu Mă poate primi înăuntrul tău, dar Dumnezeu suflă pe pământ încă de la început un vânt răcoritor de sufletul din om, și omul poate lua din el, din vântul cel tainic duhul credinței și apoi duhul cunoștinței lui Dumnezeu și apoi duhul temerii de Dumnezeu, și iată, așa se naște omul din Dumnezeu pe pământ, și apoi el se închină Mie ca Avraam, căci așa a fost nașterea din Mine a lui Avraam, și apoi el a crezut ca Dumnezeu, și apoi Dumnezeu S-a dat lui prin taina cea mai presus de fire a lucrărilor lui Dumnezeu între Dumnezeu și om, mai întâi prin credință și apoi prin vedere și apoi cuvântul împlinit, căci s-a făcut Avraam apoi sânul lui Dumnezeu, iar Dumnezeu S-a făcut sânul lui Avraam, și cine poate să pipăie cu ochiul sau cu mâna această taină mai presus de fire a credinței sfinte, credință care nu iscodește, ci se înfăptuiește dincolo de cunoașterea și de vederea omului cel trecător? O, așa a rămas Avraam omul cel netrecător, omul cel născut din Dumnezeu, și în grădina căruia odihnesc acum cei credincioși ca Avraam, de la el

și până azi, poporul Meu.

O, nu sunt ca pe pământ împlinirile cuvântului lui Dumnezeu. Un om născut din Dumnezeu ca Avraam nu se uită pe pământ ca să vadă cuvântul cel împlinit, rostit de Dumnezeu, ci se uită în Dumnezeu și în locașurile Lui, căci Eu cu oamenii nu locuiesc în locașurile lor, în cele făcute de mâna lor în vreme, ci locuiesc cu împlinirile tainelor Mele în locașurile Mele, în timpul Meu cu omul, nu în timpul omului, căci Eu pe vremea lui Avraam eram pe pământ între oameni și între împărați, și eram prin Avraam, și eram prin Melchisedec, și eram mai mare decât toți cei ce cârmuiesc peste neamuri, și tainic Mă odihneam cu împlinirea tainelor Mele prin cei credincioși, care erau poporul Meu pe pământ, patria Mea și a lor în mijlocul neamurilor de pe pământ și a împăraților de peste ele, căci cuvântul Meu cel împlinit este împărăția Mea peste pământ, iar împărăția Mea nu are nimic, nimic în lumea aceasta, ci are în patria Mea de pe pământ, patria celor ce cred ca Avraam și văd ca Avraam și împlinesc ca el fără ca lumea să aibă parte la cele ale lui Dumnezeu, care nu sunt din lumea aceasta, așa cum nici Avraam nu era din lumea aceasta când el s-a sculat cu ai săi și a biruit pe împărați și armele lor și armata lor de oameni pământeste, de oameni care nu sunt născuți din Dumnezeu, căci din Dumnezeu se nasc prin cuvântul lui Dumnezeu oamenii, se nasc din cuvânt și sunt și tainic rămân între oameni cei ce se nasc din Dumnezeu și sunt, dar sunt de la Dumnezeu și nu de la oameni, și așa stau ei pe pământ în împărăția lui Dumnezeu și nu în împărăția oamenilor, care nu este de la Dumnezeu, căci Eu pe Irod l-am biruit în vremea prunciei Mele, că eram Împăratul Cel de la Tatăl venit cu împărăție care nu cade așa cum a căzut împărăția lui Irod, care s-a luptat cu împărăția Mea crezând că Mi-o cade dinaintea lui, dar n-a fost așa, căci cel ce ridică piatra primește înapoi piatra peste capul lui, și altfel nu biruiește cel ce ridică piatra. Amin.

O, Eu n-am nimic în lumea aceasta, poporul Meu, și nici tu să n-ai, tată, căci noi așa biruim lumea, așa, neavând nimic în ea, precum Avraam n-a avut nimic în ea, și așa biruim noi lumea, tată, și suntem deasupra ei, și așa se înțelege Scriptura prin care Eu le-am spus ucenicilor care se îndeletniceau să creadă în Mine, și le-am spus: «Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!». Amin.

O, poporul Meu, așa să crezi tu în cuvintele Mele, fiule, căci iată ce Dumnezeu ai tu pe pământ peste tine! O, mult, mult te-aș mai învăța, mult de tot Mi-aș mai desface înaintea ta legăturica și ca să-ți dau din ea să înțelegi și apoi să crezi și apoi să vezi ca Avraam, să vezi cum a văzut el sub stejar pe Dumnezeu, dar ca Avraam să crezi, neîndoios, și să înmulțești în tine credința lui cea de sub stejar, cu care el a văzut și a înțeles și a crezut pe Dumnezeu, Care era învăluit în taină cu cele ce se văd și care ascund sub ele pe Dumnezeu. Amin.

O, ce frumos am venit Eu pe pământ ca să fiu Eu Împăratul împăraților și Domnul domnilor! Ce tainic a fost această frumusețe, venirea Mea între oameni în mare taină, sub slava cea neînțeleasă de oameni a fi slavă mai presus de slava cea înțeleasă a fi așa! Mama Mea Fecioara era din neam împărătesc, și era cea mai mare de pe pământ după taina lui Dumnezeu, dar cine știe aceasta ca să și slăvească cu slavă această măreție a Fecioarei împărăteasă, mama Mea?! Regii neamurilor domnesc peste ele, iar cei ai lui Dumnezeu domnesc peste făpturi, și făpturile Îi slujesc în taină, și iată, împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, ci, din contra, lumea aceasta este cuprinsă în împărăția lui Dumnezeu, pe care regii neamurilor n-o pricep și n-o văd și n-o slăvesc, precum n-au putut să Mă slă-

vească pe Mine cei ce au avut prilejul să Mă vadă cât am stat pe pământ descoperit, dar M-au văzut și M-au cunoscut și M-au mărturisit și M-au vestit cei cărora le-a fost dat de la Tatăl să Mă cunoască a fi de la El Stăpân peste făpturi, Stăpân al făpturii, Stăpân tainic, împărătind peste cei credincioși și în ei petrecând și făptuind prin ei, așa cum prin mama Mea Fecioara am împlinit venirea Fiului lui Dumnezeu de la Tatăl pe pământ la oameni, și așa cum și azi Mă împlinesc prin venirea Mea iarăși de la Tatăl la om, înveșmântat în mantia cuvântului și grăind de sub ea, veșmânt pe care omul nu-l înțelege când îl vede scris în carte și așezându-se el așa față în față cu omul.

O, poporul Meu, cuvântul este taină neînțeleasă a fi așa pe pământ, iar Eu te povățuiesc pe tine să fii înțelept, și credincios să fii când Eu te învăț să ai grijă și să folosești credința în spusele Mele, că Eu te-am învățat pe tine să nu rostești oricum cuvânt cu gurița ta, căci cuvintele se strâng toate și îl dovedesc pe om la Dumnezeu și pe Dumnezeu la om cu măsură mică sau mare sau deloc, și așa se strânge omul la Dumnezeu cu cele ce ies din gura lui și care îl ridică sau îl coboară pe om față în față cu Mine.

O, fiule al poporului Meu, Eu nu Mă bucur, ci mult Mă întristez când te văd că parcă nu auzi cuvântul prin care Eu dau să te așez după plăcerea Mea înaintea Mea. O, fiule al poporului Meu, să nu-ți iei ceea ce nu ai, ceea ce nu lucrezi ca să ai. Dacă vrei să ai, zidește ca să ai, și dacă nu zidești, mulțumește-te cu ce ai dat de la Mine, tată. O, nu fii nemulțumit, căci Eu sunt Împăratul făpturii și M-am dat ție pildă de smerenie și de răbdare, și acestea sunt iubire, iubire cu sfială în Mine înaintea ta, tată. O, tu nu te purta cu omul ca între om și om așa cum se poartă oamenii, ci poartă-te cu omul așa cum Mă port Eu cu el, căci dacă nu lucrezi așa, nu ești născutul Meu, nu ești născut din Dumnezeu ca Avraam, ci ești născut din sămânță bărbătească și tot așa și lucrezi. O, iată cum te învăț Eu nașterea. Eu te învăț nașterea ta cea din Mine, așa cum le dau să lucreze cei puși de Mine înaintea ta pentru facerea ta cea din cer pe pământ, căci Eu lucrez prin porți pentru tine, fiule, așa cum am lucrat prin Avraam, prin Moise, prin David, prin a căror gură grăia gura Mea și proorocea și așeza și lucra, căci mărturia Mea este duhul proorociei, tată, și caută să înțelegi de ce am început Eu să-Mi apăs degetul pe acest cuvânt iară și iară, căci vreau să Mă cunoști când Eu lucrez în mijlocul tău cu Duhul Meu Cel lucrător prin duhul proorociei, tată. O, vreau să te învăț înțelepciunea nașterii și împlinirea ta prin toate lucrările Mele de peste tine, și împlinirea lor prin tine, cel credincios lor, dacă vei lucra cu credință ca a lui Avraam, care nu a iscodit, care nu s-a îndoit și care s-a slăvit de pe pământ și până în cer, de la cele ce se văd și până la cele tainice ale lor și din care ele purced.

O, ești mititel, poporul Meu, mititel, tată, pentru înțelepciunea tainelor, dar învățătura Mea de peste tine o înțeleg înțelepții cei din fire când ei o aud din gura Mea cea de deasupra ta grăitoare peste tine, și iată, înțelepciunea cea din fire ajută credinței, tată, așa cum l-a ajutat pe Avraam. Te-am povățuit să fii deștept, poporul Meu, ca să poți să Mă înțelegi și să Mă crezi prin toate câte Eu aduc spre tine, tată. Dacă Eu, Domnul, ți-am despecetluit izvorul Meu, gura Mea, care se face cuvânt peste tine, stai bine, stai cu frică și ia aminte, tată, căci dacă te îndeletnicești cu treburile tale, cu cele pentru viața ta și atât, nu poți să stai în sfatul Meu, la gura Mea ca să iei și ca să mai și pricepi de la Dumnezeu. Mi-ar place atât de mult să poți să-Mi placi Mie prin tot ceea ce ești tu, dar plăcerea Mea nu se dă după om ca să Mă pot bucura așa de la om, ci omul trebuie să învețe care este plăcerea Mea, și apoi să se facă el fapta

așteptării Mele, căci Mi-e tare dor să-l iubesc pe om așa, să am Eu ce lua de la om după ce el se face placul Meu, așa cum s-a făcut Fecioara mama Mea, cel mai mare suflet de pe pământ, cel mai frumos, cel mai plăcut lui Dumnezeu, odihna lui Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

— O, dulcele meu rod, rod al pântecelui meu, după ce inima mea Te-a rodit în ea! Tu ești rodul Tatălui și ești rodul meu, rodul sufletului meu cel scump lui Dumnezeu, rodul trupului meu cel odihnitor Ție, Doamne născut pe pământ din pântecelul meu odihnitor de Dumnezeu, căci numai așa poți Tu cu odihna Ta în om. O, ce frumos, ce plin de cuvânt și de har, ce măreață este taina cuvântului în ziua aceasta și înțelepciunea lui, dar poporul Tău este mic, mititel, fiule Doamne, iar Tu cauți să-l faci pe el ca Avraam și ca să-Ți poți împlini prin el tainica Ta împărăție pe pământ cu oamenii, cerul pe pământ, precum în cer așa și pe pământ în mijlocul împăraților care domnesc peste neamuri și le stăpânesc pe ele. O, ce frumos duh al înțelepciunii așezi Tu în cei din porți când vii ca să-l dai de povață peste poporul Tău! Stăm și ascultăm duhul facerii celei noi peste poporul Tău, căci în mijlocul lui Tu încapi cu înțelepciunea Ta, care-i spune răului din om să iasă ca un străin și ca să poată intra în om frumosul vieții Tale, curățenia inimii în fii, priceperea minții curate și sănătoase, Doamne, căci omul trebuie să-și curețe mintea, să și-o cearnă prin sită deasă, ca să lucreze ea apoi numai cele întregi ale Tale, numai cele ce trebuiesc Ție în om și nu omului, și apoi inima omului primește în ea odihna minții lui, lucrarea cea trecută prin sită ca să rămână în sită numai cele dumnezeiești, așa cum mintea mea le lucra pe ele și numai pe ele, Doamne născut pe pământ pentru om.

O, popor purtat pe brațele milei Fiului meu Iisus Hristos! Ai grijă mare să prețuiești darul Domnului din mijlocul tău, căci Israel cel de demult nu l-a prețuit, și a pierit dacă nu l-a prețuit. Ai grijă să prețuiești pe cele de la Dumnezeu, ca să se dea ție acest dar, darul inimii curate, care ajută mintea să fie locaș lui Dumnezeu și nu ție dacă ești al lui Dumnezeu. Mulțumește-te cu ce ai când începi să porți de la Dumnezeu, și aceasta este mare înțelepciune, mare și nestricată măsură, căci ce este fără de măsură de la Dumnezeu îl strică pe om, îl cade pe om. Îți spun aceasta din pilda vieții mele, căci după ce Domnul mi-a vestit prin înger pe Cel neîncăput, Care Se va sălăslui în mine ca să Se nască Prunc și să crească om desăvârșit și să fie Stăpân a toate, Stăpân văzut, eu m-am făcut mică, mică, și așa m-am purtat în toată vremea mea apoi pe pământ înaintea oricărei făpturi și înaintea oricărui om mic sau mare, și așa m-am dovedit că sunt eu locașul lui Dumnezeu, Domnul Cel sălăsluit între oameni, Cel mare prin smerenia Sa. O, uită-te la cei ce te călăuzesc pe tine, popor mititel. Ei sunt mari prin smerenia lor, și pe care mulți nu o văd, fiindcă ea este cea lucrătoare, nu cea înțeleasă de om a fi smerenia. Dumnezeu Se odihnește peste ei pentru smerenia lor, și dureros este în cer peste oștirile cerești toate că nu poate Dumnezeu găsi între oameni vase smerite, inimi aplecate ca Dumnezeu, ca să facă El din ele cărare a Lui spre oameni, scară de la Dumnezeu la om, și de la om la Dumnezeu, căci Dumnezeu coboară și urcă, urcă și coboară pentru om pe scară, fiule, pe scara smereniei inimii omului tocmnit de Dumnezeu pentru smerenia din ea, smerenie înaintea lui Dumnezeu, nu înaintea oamenilor, și care se face locaș lui Dumnezeu între oameni și pentru oameni, așa cum pe mine m-a făcut Dumnezeu locaș al Său pentru smerenia mea. Taina inimii curate are lucrare văzută, fiule, precum și taina inimii necurate are, iar dacă tu, care ești poporul lui Dumnezeu,

nu înveți taina inimii curate, tu lucrezi altceva cu tine și poți răni pe Dumnezeu dacă nu înveți credința în Dumnezeu și lucrarea ei apoi înaintea lui Dumnezeu. Cel credincios lui Dumnezeu ia de la Dumnezeu și lucrează ca Dumnezeu și nu ca omul pentru viața oamenilor. Cel necredincios lui Dumnezeu ia de la diavol și lucrează ca diavolul pentru moartea oamenilor, fiule, așa cum știi tu că este pilda năpârcii, care s-a sculat cu lucrarea diavolului și i-a ieșit ursului în cale și i-a spus lui că vrea cerbul să-l omoare ca să fie el apoi împărat peste lumea animalelor, și năpârca a băgat în inima ursului dușmănia cea de moarte pentru cerb și s-a sculat ursul ca să-l omoare pe cerb, după spusele năpârcii. Ea însă s-a grăbit și spre cerb apoi și i-a spus lui că vine ursul spre el ca să-l omoare, fiindcă a auzit el că cerbul voiește să fie el împărat, după cum are coroana cea pe creștetul lui zidită de Dumnezeu, și venind ursul la cerb cu gând de moarte pentru cerb, s-a plecat lui cerbul și i-a dat faguri de miere ca unui împărat peste el, și atunci ursul s-a îmblânzit și a auzit de la cerb că nu tânjește cu nici un chip la tronul de împărăție peste animale. O, iată ce lucrare lucrează cel necredincios, cel nemulțumit, la care diavolul vine și îi dă după lucrarea inimii lui, căci diavolul are mare cârlig peste omul cel nemulțumit. Această pildă care arată fața și lucrarea faptelor diavolului și ale morții din om trebuie înțeleasă pentru înțelepciunea minții și apoi pentru curăția inimii între frați, căci înțelepciunea de la Dumnezeu vine numai peste inimile curate și care arată lucrarea lor și Dumnezeul lor, Dumnezeul Care biruiește moartea din om cu tot întunericul ei, și toate aceste lecții ale vieții le toarnă Domnul peste tine prin smerenia inimilor celor ce te povățuiesc pe tine spre viața lui Dumnezeu înăuntrul tău, popor al Fiului lui Dumnezeu, născut de la Dumnezeu în trupul meu cel fecioresc, și apoi din el între oameni. O, învață statul tău în împărăția lui Dumnezeu și învață și statul în tine a împărăției lui Dumnezeu și a luminii ei, căci ea are față luminoasă și tot așa și lucrează în tine atunci când tu te naști din Dumnezeu, așa cum eu, Fecioara mamă, am făcut lucrarea cea tainică a lui Dumnezeu între oameni, lucrare mai presus de fire, fiind eu născătoare de prunc și fecioară cu trupul, mamă de copil crescut în trupul meu cel fecioresc, trup fecioresc, care alăptează la sân copil născut, copil de alăptat. O, ferice de cel cuprins de tainele lui Dumnezeu, căci Fiul meu le-a spus într-o zi celor ce te călăuzesc de la El pe tine și așa le-a spus lor: *«Taine de nepătruns sunt tainele cele pătrunse de omul cel pătruns de ele»*, și așa rămân ei în tainele Domnului, și așa rămân ele în ei, și așa te călăuzește pe tine Dumnezeu pe pământ spre El, popor al milei Lui cea pentru om. O, învață taina și lucrarea inimii curate, fiule, căci cel credincios ia de la Dumnezeu și lucrează ca Dumnezeu cu viața sa, iar cel necredincios este cel ce ia de la diavol și lucrează ca diavolul pentru moartea sa, dar tu caută cu taina inimii curate și cu duhul credinței sfinte, și care dar îi iubește pe cei ce se smeresc sub mână și sub lucrarea cea de taină a Fiului lui Dumnezeu, Cel Unul născut din Tatăl mai înainte de vecii și Cel Unul născut din trupul meu cel fecioresc mai înainte de luceafăr, precum este scris. Amin.

Cu multă și feciorească duioșie am stat în sfat de facere nouă pentru poporul Tău, Doamne și Fiule al meu, pruncuț sfios și om desăvârșit dintr-o dată, căci amândouă acestea sunt ființa Ta în toată clipa, Dumnezeule copil. Să lucrăm, Fiule scump! Să-l înfeciorim pe poporul Tău, să-l învățăm pe el tot mai mult taina inimii curate, taina inimii fecioare, căci înțelepciunea inimii lui este nașterea lui cea din nou, cea din Tine, Stăpâne tainic al făpturii, că atât de tainic ai venit de Te-ai

născut copil pe pământ atunci când ai venit! Sfioasă mi-a fost viața și purtarea mea înaintea Ta, sfioasă mi-a fost trecerea mea printre oameni în vremea trupului meu, și așa i-am îndumnezeit eu pentru Tine pe oameni, și așa Ți-am făcut eu Ție ucenici curați și înfecioriți, Doamne scump. O, așa ai lucrat și Tu cu ucenicii Tăi și îi chemai și îi lucrai și îi înfecioarei, căci Tu erai Cel ce puteai să-i faci pe ei ai Tăi. Mă doare ca și pe Tine pentru toți cei care în mijlocul poporului Tău nu iubesc taina facerii lor după chipul și asemănarea Ta, și aceia se cunosc de departe, și aceia sunt stavilă a slavei Tale celei dumnezeiești, care așteaptă la acest hotar, Stăpâne al puterilor prin smerenia Ta și prin răbdarea Ta înaintea omului celui necredincios prin faptele lui, care nu se lasă plămădite de la Tine la lumină, Doamne Stăpân prin smerenia Ta înaintea omului. O, învață-i pe ei cu putere, învață-i! Și vor lua înțelepciunea Ta în ei toți cei ce Te iubesc cu credință și cu ascultare și cu mulțumire pentru acestea, Stăpâne Doamne. Amin. Eu sunt pildă de viață pentru toți cei ce vor să Te urmeze luându-și crucea și lepădându-se de sine, lepădându-se de mintea lor și de lucrarea ei ca să Te ia ei pe Tine în ei minte a lor și cărmă a lor, așa cum eu am stat înaintea Ta și în Tine am stat, și nu în mine, iar Tu erai Stăpânul meu, și apoi ai fost Fiul meu, Cel Unul născut de la Tatăl și din trupul meu cel fecioresc. Cu sfială multă am petrecut pe pământ înaintea Ta și înaintea omului, și cu umilință de la Tine, Doamne născut pe pământ prin smerenia mea. Sfioasă mi-a fost viața și purtarea între oameni, și așa l-am îndumnezeit eu pe om, și așa lucrare sfântă le dau eu azi spre învățătură fiilor poporului Tău, pe care-i doresc copii ca și pe Tine, Dumnezeule smerit ca un copil, ca un miel, ca un Dumnezeu adevărat prin smerenia Ta, copil născut din smerenia mea, prunc micuț și Dumnezeu desăvârșit pe pământ, de la nașterea Ta și până la așezarea Ta iarăși în Tatăl, la Care iarăși Te-ai dus ca să fii apoi mereu cu ai Tăi, și de lângă Tatăl să fii cu ei, precum și ești. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă născătoare a Mea și pururea fecioară cu trupul! Eu plâng ca tine, și în tine plâng cu tine după înfeciorirea sufletului și a inimii omului, mamă. Pilda cu fecioarele cele înțelepte și cele nebune arată omului că fecioria trupului nu-l ajută pe om să dobândească împărăția cerurilor și intrarea la masa cea veșnică a nunții Mele, a venirii Mele cu veșnicia, mamă. Iată, trupul nu folosește la nimic, mama Mea, căci duhul este cel ce dă viață și mântuire, și el este cel fecioresc, omul cel fecioresc care-L poartă pe Dumnezeu în el, nestricând Duhul lui Dumnezeu înăuntrul lui, căci Duhul lui Dumnezeu este Cel ce-l înfeciorește pe om înăuntrul lui și apoi în afara lui, în afara trupului omului cel văzut de oameni. Omul cel duhovnicesc este cel ce lucrează ca Dumnezeu și nu ca omul care lucrează în numele Duhului lui Dumnezeu, căci Duhul lui Dumnezeu în om nu stă în cuvânt, ci stă în putere, stă prin faptele duhului, care lucrează prin împlinirea lor semnele lui Dumnezeu pe pământ, precum este scris. Amin.

Te-am învățat, poporul Meu, cu multă înțelepciune de taină în ziua aceasta de sărbătoare a nașterii Mele prunc din Fecioară născut acum două mii de ani în Betleemul Iudeii, și iată-Mă Învățător plin de puterea Duhului Sfânt, revărsându-L pe El cu suflarea gurii Mele de deasupra ta. Trec prin porți și intru la tine ca să te învăț să lucrezi și ca să te iubesc Eu după cum lucrezi tu, ca Mine și nu ca tine, și nu numai după mila Mea să te iubesc. Cel ce trăiește din mila Mea, acela este cel miluit și apoi cel pretențios, dar cel ce lucrează prin puterea Mea și ca Mine, acela este slăvit cu slava Mea, și Eu Mă odih-

nesc în el și peste el și cu el peste om apoi. Amin.

Duhul proorociei să nu-l disprețuiți, fiilor! Învățați să-L primiți pe Dumnezeu Stăpân peste voi în toată clipa și mișcarea voastră, și veți fi cei mici, cei smeriți ca Dumnezeu, cei născuți din Dumnezeu, cei învățați de Dumnezeu. Învățați taina înfecioririi, căci mama Mea Fecioara M-a purtat în ea, și a avut trupul fecioresc. Amin. Cel ce Mă poartă în el ca mama Mea Fecioara, acela este cel înfeciorit de trupul și de cuvântul lui Dumnezeu, Care intră și iese apoi și Se slăvește cu lucrarea Lui, făcându-l pe om slava lui Dumnezeu, slavă care nu tânjește după slavă, ci după Dumnezeu, și așa fii voiesc Eu să nasc pe pământ din cuvântul facerii Mele prin duhul proorociei, care cârmuiește de la Mine, și așa împărăție voiesc Eu să așez înaintea Mea când vin, ca să vin apoi, poporul Meu, să vin și să fiu asemenea cu fiii care sunt asemenea Mie, și atunci ei Mă vor vedea așa cum sunt, după cum este scris. Amin.

O, poporul Meu, când Eu Mă voi vedea în tine așa cum sunt Eu, atunci Eu vin văzut, dar nu să dorești aceasta, ci să lucrezi aceasta, căci toată întreaga Mea venire după fața ta așteaptă, nu după Mine, nu după venirea Mea, și scris este: *«Făptura toată așteaptă cu suspin descoperirea fiilor lui Dumnezeu, a celor asemenea Lui și care Îl vor vedea pe El, când unii pe alții, Dumnezeu pe ei, și ei pe Dumnezeu, se vor vedea, se vor putea vedea»*, căci așa este scris și așa trebuie împlinit ceea ce este scris, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2007/8 ianuarie 2008

Sărbătoarea sfântului arhidiacon Ștefan

Pedeapsa celor hulitori. Haina de slavă a sfinților. Lucrarea bisericii primilor creștini.

Iarăși, poporul Meu, iarăși Mă așez cuvânt de hrană a sufletului tău în cartea ta cu Mine, pe masa ta cu Mine, căci ție îți trebuie putere de biruință asupra diavolului, tată. E sărbătoare de sfinți, e sărbătoare de naștere și de sfinți, iar oștirile cerești de sfinți și de îngeri te înconjoară tot mai aproape, căci tu ai nevoie de putere de biruință și de oștiri cerești, tată. Cei necredincioși s-au sculat cu răutate și cu duh rău în ei și zic că nu sunt Eu cuvântul acesta care te crește și te zidește pe tine pentru mântuirea ta și pentru mântuirea Mea de sub omul vopsit, care Mă ține ca momeală în undița lui ca să aibă el stat cu lărgime pe scaun știut sfânt, dar inima lui nu are nevoie de Mine peste el, căci Eu sunt Cel sfânt, și lui nu-i place sfințenia, ci el are nevoie de slava care este pentru Mine pe pământ. El se îmbracă în veșmântul slavei Mele ca să Mi-l păteze cu cenușa păcatelor lui, căci omul este cenușă cu mintea lui și cu rățacirea lui de la calea cea sfântă, pe care i-am arătat-o Eu omului s-o urmeze pentru ca să ajungă la Mine, Cel veșnic, și pentru ca să ajung Eu la el iarăși de la Tatăl, după cum este scris să fac cer nou și pământ nou și om nou, după chipul și asemănarea Mea. Omul însă își are chipul lui, pe care și-l iubește și și-l înnoiește cu cele de pe pământ, nu cu cele din Dumnezeu, și apoi se scoală, bietul de el, și scoate limba la Mine, limbă plină de hulă și de batjocură, căci omul cel ascuns sub vopseala lui dă acum să spună că nu e cu tine calea Mea și că tu nu ești pe calea Mea, ba, din contra, el zice că el este cale și că tu nu ești, poporul Meu. O, tu ești calea Mea spre oameni, tu, tată, tu. Tu ești cărarea Mea pentru cei care dau să învieze din moartea cea din lume și să vină să-Mi urmeze Mie, precum tu ai venit, și dacă ai venit, am făcut din tine cărare spre Mine a omului, dar iată, oamenii se duc la târg, tată, se duc la petrecerea lor cea plină de sulemeneala diavolu-

lui, și la Mine nu vine omul care-și iubește chipul său. Să-Mi spună Mie omul cel cu mintea pierdută în lume, să-Mi spună puterea lui și să Mi-o arate. Să-Mi arate viața lui, iar dacă nu are viață din viața Mea peste viața lui, așa cum ai tu, să tacă gura lui cea plină de cuvinte de hulă, și ochii lui să se uite în Scripturi și să vadă care este soarta celor ce hulesc răzvrătindu-se împotriva Mea, și care este soarta celor care se sfințesc pentru Mine și care biruiesc păzind poruncile Mele și păzind mărturia Mea.

Vai celor ce-și înnebunesc mintea, căci pedeapsa lor stă pe limba lor, care arată nebunia lor, limbă cu care ei disprețuiesc și lovesc în lumina care dă să-i scoată pe ei din ascunzișurile lor și să le arate fața cea goală de slavă și de adevăr! Curând, curând, aceștia vor fi învederați și rușinați și judecați de înseși cuvintele lor, care sunt pedeapsa lor, căci cuvintele lor îi judecă pe ei față în față cu slava Mea de peste tine, popor neiubit de lume cum nici Eu n-am fost, cum nici sfinții Mei n-au fost, căci ca și tine am fost și Eu învinuit, iar sfinții Mei la fel.

Sunt în mijlocul tău cu sfântul Meu, cu mucenicul Ștefan, care a mărturisit cu sângele său cel vărsat pentru mărturia Mea și care a biruit prin sângele Mielului lui Dumnezeu, fiule. El n-a iubit duhul cel care stă împotriva Mea, duhul lumii, care are pe fruntea lui nume de hulă, și s-a sculat duhul lumii ca să închidă gura sfântului Meu cel mărturisitor. Dar nu poate nimic antichrist, tată, căci ceea ce face el nu este putere, fiindcă puterea este a Mea și a sfinților Mei, iar antichrist, cel care se ascunde de două mii de ani sub haina de biserică, va fi vădit prin însăși lucrarea lui cea împotriva lui Hristos, căci puterea este a sfinților Mei, a vitejilor Mei, și fericiți sunt cei ce se aleg pentru Mine ieșind din lume cu duhul și cu sufletul lor ca să urmeze oștirii Mele de sfinți, căci cei ce se aleg Mie, aceia sunt cei încununați, aceia sunt rodul cel viu și slava credinței pe pământ, de pe pământ și până în cer, și rămân aceia slăviții Mei, mieii Mei, făcându-se asemenea Mie prin moarte și prin înviere, căci așa sunt cei biruitori prin sângele Meu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

O, îmi faci loc lângă Tine, Doamne, ca să,grăiesc cuvânt de Duh Sfânt în mijlocul poporului Tău de azi, căci sfinții Tăi sunt în venirea Ta, fiindcă așa este scris să vii. O, nu este în lume și pentru lume lucrarea Duhului Sfânt, ci este pentru sfinți și pentru judecata lumii prin sfinți, căci sfinții vor judeca lumea, precum a proorocit apostolul Tău prin Scripturi. Amin.

Eu, sfântul Domnului, cel ce am fost ucis de cei necredincioși pentru mărturia lui Iisus Hristos, cel ce am fost dat la moarte prin lucrarea lui antichrist, care-și zicea slujitor și apărător al legii Domnului, dar el era vrăjmaș bisericii lui Hristos, așa cum și acum este, eu, sfântul Domnului, îi spun duhului hulei să tacă și să nu mai defaime calea venirii Domnului cu sfinții Săi pe pământ spre oameni!

Stau cerurile deschise deasupra poporului lui Hristos în mijlocul neamului român, iar Domnul din dreapta Tatălui cuvintează pe pământ judecata prin cuvânt, și sfinții Lui judecă lumea, o judecă cu viața lor și cu mărturia lor și nu cu altceva. Stau cerurile deschise, și îngerii mâniei stau gata să verse peste tot plata beției oamenilor, și mânia se va atinge de proorocul mincinos, de cei ce hulesc calea lui Dumnezeu spre pământ cu slava Sa, cu cuvântul gurii Lui, care dă fiecăruia după cum este fapta sa. Cei ce au fost și apoi s-au lepădat de această mărturie a lui Hristos, cu care Domnul Se așează în zilele acestea pe vatra neamului român, iată-i, au ajuns hulitori și defăimători, care s-au aprins de mânie ca și cei din vremea mea necredincioși,

iar mintea lor e vândută duhurilor rele.

Nebunul zice în inima sa că nu este Dumnezeu acest cuvânt de Duh Sfânt, care vine să mântuiască lumea, dar eu mă rog pentru tine la Tatăl și la Fiul, popor mărturisitor pentru Domnul în zilele acestea, și spun așa în rugăciunea mea: auzi, Doamne, glasul meu de rugăciune, și scoate de sub cuvântul vrăjmaș sufletul poporului Tău și pe cei ce-l pasc pe el spre pășunea Ta! Acoperă-i pe ei de răutatea celor ce viclenesc asupra lor și care lucrează fărădelegea și care-și ascut limba ca o sabie și-și pregătesc săgețile, vorbele lor amare, cu care săgetează din ascuns pe cel nevinovat, și aceștia n-au frică să întindă curse, ba încă spun: „*Cine ne va vedea?*“. Iată-i, Doamne! Ei nascocesc ticăloșii și zic: „*Suntem gata, planul este bun*“, dar inima lor este prăpastia lor, căci Tu le vei trimite o grabnică săgeată, și fără de veste ei vor cădea sub rană, căci limba lor îi va răni pe ei și-i va prăbuși, și cine-i va vedea va clătina din cap și se va teme, și atunci toți vor fi cuprinși de spaimă și vor mărturisi lucrarea lui Dumnezeu și vor pricepe faptele Lui, și se vor bucura cei drepti în Domnul și vor nădăjdui în El, și se vor veseli cei cu inima curată, precum este scris. Amin.

O, Doamne, întărește pe poporul Tău cu duhul nădejdiei sfinte! Mângâie pe cei ce-Ți poartă venirea și fă crezută peste neamuri venirea Ta! Întoarce pentru poporul Tău biruința și fă-l biruitor, pentru numele Tău cel mare de peste el, Mieluțule Cuvinte! Eu sunt mieluțul Tău, cel jertfit pentru mărturia Ta, căci hulitorii m-au ucis cu pietre, Doamne.

Vai celor ce se fac hulitori, vai lor pe pământ și în cer, căci din cer vine judecata lor! Tu însă roagă-te ca mine pentru hulitorii tăi, popor al Mielului Cel junghiat, căci hulitorii sunt fără de minte și nu știu ce fac. O, de s-ar întoarce ei spre pocăință ca să le dea Domnul iertarea! Tu așa să cugeți cu inima ta îndumnezeită, că tu ai sfinții în ajutor și nu te lasă Domnul, și vine Domnul cu ostirea Sa în ajutorul tău, și vor fi descoperiți toți cei cu inima și cu fapta ascunsă și Domnul va hotărî pentru ei. Amin.

Iată ce iubire îți dau, popor mărturisitor: iubește slava lui Dumnezeu peste tine și îmbracă-te în haină de slavă, căci sfinții care vin cu Domnul sunt îmbrăcați în veșminte de in alb, curat, precum este scris. De mult, de mult caută Domnul să-ți spună cuvânt mare. Te voiește Domnul în haină albă îmbrăcat și rugându-te Lui așa. Îmbracă-te în veșmânt alb, popor care ești semn pe pământ! Semnul Fiului Omului ești tu, și Domnul Se arată cu tine pe pământ și în cer înaintea de arătarea Lui cea mare, precum este scris despre ziua venirii Lui.

Strângeți-vă sub haine albe la rugăciune înaintea Domnului, căci frumoasă era slujirea sfinților bisericii la începutul vremii lui Hristos cu sfinții, vremea primilor sfinți. Se îmbrăcau preoți și diaconi în veșminte albe și slujeau slujba cea sfântă și Se slăvea Domnul cu bucuria slavei în taină pe pământ cu cei credincioși. Duhul rău cade din putere când vede veșmântul sfânt al sfinților, veșmântul alb al slujitorilor lui Hristos, veșmântul bisericii Domnului. O, era frumoasă slava Domnului în biserica Domnului după ce Domnul S-a așezat iarăși întru Tatăl. Erau preoți slujind în veșminte albe și erau diaconi slujitori lângă preoți peste tot, și erau mulțime de diaconi, care ca albinuțele în stup slujeau biserică peste tot pe unde erau sfinți în robie la stăpân sau în strâmtorare sau în boală sau în orice suferință a lor. O, unde mai este azi în biserică așa slavă, așa măreață și sfântă lucrare întru toate mădularele bisericii? Preoții bisericii lumii au băgat la întuneric și la nelucrare biserica, și ca să fie numai ei tot, toate

mădularele, dar nu așa este biserica lui Hristos. Ea trebuie să lucreze cu toate mădularele ei când ea este, iar în mijlocul lucrării ei, duhul proorociei. Amin.

O, erau mulțime de haruri. Toate darurile lucrau prin biserică, în taină față de lumea cea slujitoare la idoli, iar pe de altă parte mergea lucrarea bisericii și se strecura peste tot cu lumina ei și cu hrana ei. O, nu mai sunt în biserici diaconi și diaconițe, și sunt numai preoți. Ei taie, ei spânzură. O, nu așa este biserica lui Hristos. Nimeni nu mai vrea să citească Scripturile așa cum grăiesc ele, iar omul de rând este înșelat de cei ce-l stăpânesc și care au ascuns cheile împărăției cerurilor ca să nu se mai vadă întreaga lucrare a ei, biserica Domnului pe pământ.

O, popor cules de Domnul dintre spini și măracini! Așează-te în haina sfințeniei, în haină albă de sfânt, de care diavoli fug și se topesc! Să fie pe pământ ca și în cer! Amin. Slujiți slujba sfântă îmbrăcați în veșminte albe. Fiți frații cei mai mici ai sfinților pe pământ, căci așa este scris în Scripturi că sunt sfinții îmbrăcați. Lăsați de deasupra voastră deschisă cărarea tainelor cerești cele pentru slujire ca în cer pe pământ! Nu vă potriviți feței acestui veac, care nu are în el biserică întreagă, biserică adevărată prin toate mădularele ei! Vrea Domnul să așeze peste tot, prin toate cetățile pe unde-i are pe ai Lui, vrea Domnul să așeze împărăția cerurilor din loc în loc și haina ei cea albă, de care diavoli fug. Fiți binecuvântați hrânindu-vă cu Mielul lui Dumnezeu, Care vă sfințește! Așezați preoți prin cetăți prin harul cel purtător prin biserică! Așezați diaconi și diaconițe, și să aibă toate mădularele biserica lui Hristos peste tot, iar peste ea, duhul proorociei! Amin. O, Domnul este în strâmtorare între voi și mi-a spus să mărturisesc vouă lucrarea bisericii sfinților Lui. Adunați-vă în jurul Mielului Cel junghiat! Strângeți-vă tot mai des pentru duhul mărturisirii, pentru duhul creșterii sfinte, căci aceasta este lucrarea bisericii. Nu vă temeți de oameni! Fiecare pasăre piere pe limba ei, iar limba și duhul vostru să-L mărturisească pe Domnul în lucrare de biserică. Amin. Nu disprețuiți duhul proorociei, duhul care vă aduce de la Domnul, căci pe vremea primilor creștini erau cete de prooroci și de apostoli, și nu este adevărată limba celor ce spun că s-a închis cerul și nu mai este proorocie. Ba, din contra, cerurile s-au deschis și mai mult după ce Domnul S-a dus la Tatăl, căci Fiul lui Dumnezeu a turnat din Duhul Său peste biserică apoi, și bisericile aveau prooroci lângă preoți, și aveau diaconi și diaconițe, și aveau evangheliști și mărturisitori, și aveau vindecători și făcători de minuni, și aveau harul lucrând și așa slujea biserica peste tot din loc în loc la începutul ei, până ce antichrist a intrat și i-a furat salba și a luat cheia ei și a dat-o spre vânzare și a luat biserica din calea omului, căci biserica așa cum este ea acum, nu este așa cum era ea așezată de Domnul și de apostoli la începutul ei. Eu eram diacon și cârmuiam diaconi prin lucrarea bisericii și prin umbrirea Duhului Sfânt, și eram apostol plin de Duhul Sfânt, și erau feciori și fecioare apostoli, și erau tineri și tinere prooroci, și erau bătrâni sfătuitori și călăuzitori, și mulțime de lucrători erau, iar pentru hrana cu Hristos a bisericii de peste tot, mergeau diaconi și diaconițe și îi hrăneau pe creștini, luând de la preoți și dându-L pe Domnul peste tot pe unde sufereau sfinții în mijlocul lumii cea fără de lumină în ea, și așa biruiau sfinții lumea prin sângele Mielului Cel junghiat, Care era hrana lor, hrana bisericii sfinților. O, nu vă temeți de oameni, căci ei sunt goi și n-au veșmânt de slavă așa cum aveți voi veșmântul sfințeniei! Nu vă temeți de cei ce părăsesc calea alături cu voi, ducându-se iarăși de la lumină la întuneric!

Aceia n-au biruit în ei lumea, și lumea îi smulge ca pe sadurile care nu au prins rădăcini dacă s-au tot clătinat de pe temelie. Fiți cuprinși în Duhul Sfânt, Care Se dă vouă lucrându-Și lucrarea! Pace vouă! Ascultați de Domnul! Prețuiți duhul proorociei, căci biserica trebuie cârmuită și întreagă trebuie să fie. Amin.

Eu, Doamne, Te-am ascultat și am grăit poporului Tău despre vremea bisericii primilor sfinți, pe când încă era întreg lucrătoare biserica Ta, și apoi s-a băgat omul în ea și a stăpânit peste oameni în biserică și n-a mai cârmuit Dumnezeu prin ea pe pământ. E vreme lungă de când Tu aștepti înfățișarea cea dintâi a bisericii Tale, pe care Tu o ai întocmită acum pe pământ peste ucenici, dându-le lor putere și har ca să așeze peste tot lucrarea bisericii Tale.

O, Doamne, eu sunt milos. Mi-e milă de Tine, că ești rănit de două mii de ani și n-ai biserică să știe să-Ți prețuiască jertfa Ta spre viața ei cea de la Tine. Mi-e milă de Tine, că ești părăsit și ești ținut pentru câștig de cei ce se fac slujitori de biserică peste oameni, o, și n-are cine să le spună oamenilor minciuna care îi robește pe ei cu fața și cu numele de biserică apostolească și sobornicească. Vai de sobornicia celor ce-și spun biserică a Ta! Biserica Ta este plină de sfinți, nu de oameni. Unde sunt mădulele bisericii dacă mai este biserică? O, nu mai sunt, nu mai sunt mădule, că nu mai este biserică a Ta pe pământ. De două mii de ani nu mai sunt mădule în biserică. Dar ai venit Tu să deschizi, și ai deschis. Slavă Ție, Mieluțule junghiat, că nimeni nu s-ar fi găsit în cer și pe pământ să deschidă cartea Ta și să curgă din ea duhul vieții, râul vieții, în care oricine poate să-și vadă și să-și spele fața dacă voiește! Amin. Bindecuvintează împărăția Ta peste poporul Tău de azi! Facă-se voia Ta în mijlocul lui ca și în cer! Pace Ție în durerea Ta cea pentru poporul Tău! Durerea cea pentru Tine e pacea celor ce Te poartă cu iubire pe pământ, și prin dureri ei au putere, așa cum Tu ai avut și ai. Amin.

O, Te-am mângâiat în ziua mea de serbare și am fost apostol plin de Duh Sfânt, plin de duhul proorociei peste poporul Tău de azi, Doamne născut prunc în Betleem din mamă Fecioară acum două mii de ani, mamă care a rămas cu noi și a mângâiat biserica și a zidit-o pe ea prin mărturia ei, prin iubirea ei, cu care ea a îmbrățișat ca pe Tine prunc biserica Ta, trupul Tău cel rămas pe pământ, trupul lui Hristos pe pământ, templul Domnului, templul Duhului Sfânt, biserica primilor sfinți, biserica sfinților, și care se aciuia în case și era vie prin smerenia ei, nu prin temple înalte, nu prin zidiri neputincioase pentru Dumnezeu, ci prin viața sfinților ei, precum este scris. Amin, amin, amin.

— O, binecuvântat să-ți fie peste poporul Meu, glasul tău cel sfânt, apostol plin de Duhul Sfânt în cer și pe pământ! Sfinții sunt cununa Domnului, salba Domnului. Amin.

O, poporul Meu, dorul Meu cel de demult ascultă-l tu! Din zi în zi mai mult fii popor ascultător, ca să nu greșești prin neascultare, fiule. Ascultă de la Domnul, ca să biruiesti prin El! Te voi învăța cu măreață învățătură din zi în zi mai mult, că vremea cea de afară suflă cu întunericul ei spre tine prin cei ce n-au voit să rămână și să se facă sfinții Mei, ba au plecat spre duh de hulă, tată, și n-au astâmpăr sub întunericul sub care s-au băgat, și sunt urâți, urâți de tot la inimă și la faptă, că nu altceva pătesc cei ce-L trădeză pe Domnul și pe frați, căzând din nou în marea cea mare, în lumea cea fără de fund, în bezna ei adâncă. Trădătorii sunt cei mai urâți între oameni, și grăiesc cuvinte de hulă, căci sunt împinși de duhul rău, căruia ei se

vând spre slujire. Tu însă ești fiul Meu, și dacă ești, lasă-te călăuzit mereu, mereu, tată, că vremea e urâtă și e ascunsă și nu poți prin ea fără șoapta Mea, care te ține de mână ca să nu cazi, tată. Pace ție! Învăță-te cu pacea Mea cea dulce prin durerea ei, căci sunt îndurerat în mijlocul tău, poporul Meu, și știu și văd durerea ta și cursa cea ascunsă, tată. O, caută-Mă la rană și îngrijește-Mă, că tu ești casa Mea, ești adăpostul Meu, ești biserica lui Iisus Hristos, și porțile iadului nu o vor birui pe ea, ci ea va birui porțile iadului, precum Eu, Domnul ei, Mirele ei, le-am biruit și am ieșit și Mă numesc Biruitorul morții și al iadului, și numele Meu este nume minunat, precum este scris. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2007/9 ianuarie 2008

Sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Fiecare clipă își are învățătura ei. Păstorii care-și caută slava lor sunt păstori năimiți. Duhovnicii numiți mari lovesc în lucrarea venirii Domnului. Mărturisirea păcatelor. Puterea rugăciunii sfinte.

Să-Mi dai, poporul Meu, din zi în zi mai mult, zi după zi să-Mi dai putere să vin din Tatăl la tine, ca să te povățuiesc din aproape în aproape, tată. Să-Mi dai, poporul Meu, iubire, și să-Mi dai credință în tine, ca să Mă pot sprijini pe tine de acum și până în vecii, și ca să te am popor în vecii rod al venirii Mele după două mii de ani de la întâia Mea venire iarăși pe pământ după om. Să ne dăm unul altuia, să-Mi dai iubirea Mea înapoi, și Eu iarăși să ți-o dau. Să ne dăm unul altuia iubirea pe care Eu ți-o dau și care se face cuvânt de duh mângâietor peste ființa ta, căci am spus la ucenici acum două mii de ani: «Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu», și le-am mai spus: «Pacea Mea o dau vouă, nu precum vă dă lumea vă dau Eu», iar Eu eram atunci cu pacea îndurerată după om și după mângâierea de la om, și-Mi era inima plină de Tatăl, Care Mă iubea nemărginit găsindu-Și în Mine asemănarea în suferința Mea cea pentru om, și-Mi era inimioara plină de mama Mea Fecioara, care suferea în Mine atât cât Eu sufeream în ea, căci așa a iubit ea lumea atât cât am iubit-o Eu, și pentru Mine ea s-a născut pe pământ, și a trăit numai pentru Mine apoi, căci tot ceea ce ea simțea și lucra și putea, erau numai pentru Mine acestea, iar dorul Meu cel veșnic era omul, poporul Meu, și era dor ca în Dumnezeu, nu ca în om, iar Eu le-am spus celor ce Mă urmau: «Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu». O, Eu i-am purtat pe ei mereu, mereu spre Tatăl și spre Mine și spre viață fără de moarte în ei și între ei. Eu așa i-am iubit, Eu așa i-am învățat să-Mi fie asemenea Mie, și le arătam lor cum sunt Eu și ce lucrez Eu și cum lucrez, și le-am spus: «De Mă iubiți, păziți poruncile Mele», iar ele erau iubirea cea pentru Mine a omului, și apoi ferirea lor de păcat prin împlinirea iubirii Mele în ei, iubirea lor cea pentru Dumnezeu, poporul Meu, și numai apoi le-am spus: «Iubiți-vă unii pe alții precum Eu v-am iubit».

O, Israele al Meu de azi, o, tată, mare și plin de Dumnezeu cuvânt îți dau ție mereu cei ce iau de la Mine și-ți dau ție! O, poporul Meu, Eu așa lucrăm cu ucenicii, căci Tatăl vedea ce le trebuie lor în fiecare clipă, căci fiecare clipă naște din ea învățătură din Dumnezeu pentru ea, și uitați-vă voi în Scripturile Mele cele de atunci, că Eu grăiam lor după cum era fiecare clipă a lor înaintea lui Dumnezeu, ca să Mă cunoască ei de Dumnezeu prin adevărul și puterea cuvântului Meu, care-i învăța pe ei să Mă cunoască și să creadă în Mine, după ce vedeau că Eu sunt în ei și cunosc pe ale lor și dau să le povățuiesc pe ele, și asta înseamnă că Eu îi învățam pe ei cu

putere și nu cum îi învățau cei ce domneau peste ei ca niște împărați peste supușii lor, și îi învățam pe ei să nu se supere pe Mine dacă-i învăț după cum este statura lor și după cum voiam Eu să fie ea apoi înaintea Mea și înaintea oamenilor, care trebuiau să Mă vadă pe Mine în ei apoi, și nu tot pe ei.

O, poporul Meu, din om se naște învățătura Mea cea pentru el, căci Eu, tată, nu vorbesc de la Mine Însumi, ci precum văd și aud, așa grăiesc, și, iarăși, din Tatăl grăiesc apoi peste om, căci Eu nu fac voia Mea, ci voia Tatălui, Care M-a trimis să-I împlinesc voia pe pământ și peste om. Amin. O, fiule învățat de Dumnezeu, învață, tată, să fii grăunte care putrezește, ca să iasă rod din el, căci cine nu se leapădă de sine ca să-Mi fie Mie asemenea apoi, nu poate să fie ucenicul Meu și nu poate să-Mi nască ucenici. O, e mare de tot învățătura Mea de peste tine. Iubește-L pe Dumnezeu din toată virtutea ta și vino și îplinește-Mă, ca să poți face faptă învățătura Mea, ca să te lași pe tine și să Mă iei pe Mine să Mă porți, iar tu să fii pământul cel nou, în care Eu Mă însămânțez, și să te fac prin rodul Meu în tine cerul cel nou și pământul cel nou să te fac, căci scris este: *«Adevărul din pământ a răsărit și dreptatea din cer a privit»*, și apoi să fim unul din altul, fiule. Amin.

O, poporul Meu, o, tată, învățătura peste cei ce Mă cred prin credința lor în Dumnezeu nu poți s-o pui peste ei cu cartea Mea în mână și din carte, și poți s-o pui așa cum am pus-o Eu, Care din viața Mea Îmi învățam ucenicii, nu din cartea cea de pe masa legii. Tu însă ai pe masa ta de la Mine dată cartea iubirii, nu cartea legii cea pentru păcat. Tu ai cartea venirii Mele la tine cu învățătura cea pentru viață veșnică și fără de păcat în ființa și în fapta ta și în iubirea ta cea pentru Dumnezeu și pentru om, și ai dată de la Mine pacea Mea așa cum o am Eu în Mine, tată. O, fiule, nu înțeleg nimic din Dumnezeu cei ce se fac învățători peste oameni în numele Meu, zic ei. O, tată, omul nu trebuie supus, ci trebuie iubit, adică trebuie învățat, căci voi nu sunteți prin supunere unii sub alții fără Mine, ci sunteți prin chipul Meu din voi dacă sunteți.

O, dacă Eu îl pun pe om la masa Mea și dacă el nu pune peste el învățătura Mea ca să văd că pricepe de ce-i spun ceea ce-i spun, atunci el stă la masa Mea nu ca un fiu, ci ca un fur și ca un trădător. O, să nu stai la masa Mea ca un stăpân peste cei de la masă, ci să stai plin de Duhul Meu la masa Mea cea de venire, ca să semeni cu Mine, fiule, că iată, cel ce stăpânește peste supuși nu seamănă cu Mine, Care eram ca unul dintre ei între ucenicii Mei, și așa să fii și tu, fiule care stai la masa Mea de venire, ca să semeni cu Mine și nu cu lumea, tată. O, să n-ai în tine înțelepciune de om, ci să ai pe Dumnezeu cu smerenia Sa cea înțeleaptă, tată. Fiți atenți pentru iubire între Mine și voi, tată, că urât, urât de tot este la Mine omul semeț, cel care-i scoate omului ochii pentru greșală! Urât la Mine este omul care se ridică păstor peste alt om când el nu este altfel decât acela! Ștefan, ucenicul Meu cel plin de la Mine cu glasul Duhului Sfânt peste biserică, și-a pus în inima sa să-și facă parte și el din lucrul lui cel de la Mine dat lui, dar nu se poate așa cu Dumnezeu, ci se poate prin jertfă întreagă și după fața ei cea curată, tată, căci dacă cineva nu poartă frumos și smerit ceea ce îi dau Eu să aibă, i se ia cele ce are, ca să nu strice prin ele, căci Dumnezeu în om dăinuiește când e vorba de dăinuirea în el a celor așezate de Dumnezeu, iar omul este trecător dacă nu îplinește așa, iar Eu pe ucenicul Ștefan l-am iubit și l-am luat lângă Mine lucrător apoi, ca să rămână neștirbită lucrarea lui făcută de la Mine peste biserică, căci Eu sunt Cel ce plătesc, și nu poate omul să-și ia pentru ceea ce lucrează el Mie.

O, vai vouă, cei ce v-ați așezat peste turma cea care

crede în Mine, vai vouă, celor ce nu folosiți pentru Mine tainele Mele pentru oameni, și le folosiți pentru voi și pentru slava și desfătarea voastră înaintea oamenilor! O, nu așa se lucrează în via Mea. Ștefan era plin de Duhul Sfânt, dar avea o greșală, căci se iubea și pe sine, și a plătit aceasta, căci Eu nu l-am lăsat să pice în păcatul inimii lui. Iată ce vă povățuiesc, și cu putere Mă fac învățătură peste voi, nu numai prin cuvânt: Un lucrător de Duh Sfânt peste oameni, și care greșeste față de conștiința altora, poate omori omul mai mult decât cel ce nu are pecetea Duhului Sfânt lucrător peste el. Aceasta vă descopăr Eu azi vouă, spre înțelepciunea Mea pentru voi, dacă vreți s-o luați în voi. Amin.

Și acum Mă întorc cu învățătura Mea peste poporul Meu. O, să nu moară omul prin tine, ci să învieze din păcat dacă tu lucrezi peste el pentru Mine în el, fiule; pentru Mine și nu pentru tine, tată. Tu să nu cauți daruri și plată de la Dumnezeu pentru lucrul tău de salvare a omului, ci să cauți darul umilinței, cu care Eu am lucrat pe pământ, cel mai mare dar, cea mai mare învățătură pe care i-o poți da omului, tată, căci Dumnezeu pe cel umilit nu-l poate urgisi. O, n-ai să găsești pe pământ nicăieri înțelepciunea Mea, ci numai pe a omului, tată, după cum și vezi că este pe pământ, iar Eu greu Mi-i mai păzesc pe ai Mei de amestecarea pe care o face omul când vorbește din dreptul lui Dumnezeu peste om. O, mare, mare înșelare e pe pământ, tată. Omul vopsit, care zidește temple înalte ca să vină oamenii în ele ca la Dumnezeu, acela știe cum să se vopsească, și își scoală oameni cu înțelepciune de om în ei și îi numește pe ei duhovnici mari și învățători mari prin viața lor, care răsună din ureche în ureche cu vestea ei ca s-o audă oamenii că este, și apoi aceia lovesc de sub scutul lor lucrarea înțelepciunii Mele, așa cum biserica de azi a lovit în această înțelepciune a Mea prin duhovnicii din ea, pe care i-a numit ea mari pentru oameni, oamenii ei i-au numit mari, și nu Dumnezeu, căci Dumnezeu nu are drept, nu are voie să mai grăiască azi în biserică prin proorocii Lui. Păi decât să-și piardă, zic ei, stăpânirea peste oameni cei ce s-au așezat în numele Meu să-i stăpânească pe ei, mai bine să nu mai fie pe pământ duhul proorociei, care descoperă de la Dumnezeu, Dumnezeu mereu astăzi, așa cum am spus Eu că voi fi cu ai Mei până la sfârșitul timpurilor, nu numai până la Rusaliile cele după cincizeci de zile de la învierea Mea, și de când cârmuitorii domnitori peste biserică spun că s-a încheiat revelația, lucrarea Mea peste om, și că le ajunge cea de până atunci, și iată, fac și aceștia ca iudeii care se băteau în piept când Eu am venit să le fiu Dumnezeu de la Tatăl născut, după cum le promisese Tatăl prin prooroci, și spuneau că ei au de tată pe Avraam și că au ca lege legea lui Moise și că după legea aceea trebuie să Mă judece, și așa au făcut, precum au spus. O, cine le-a spus lor, cârmuitorilor domnitori peste biserică, cine le-a spus lor să spună aceasta și să scoată din Scripturi făgăduințele Mele pe care le-am promis până la sfârșitul timpurilor să fie și să lucreze ele împlinirea lor prin duhul proorociei? Cine le-a spus acestora că Dumnezeu a terminat de grăit cu omul când Eu le-am spus tuturor celor ce Mă cred că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului?

O, poporul Meu, sfinții Mei sunt cei ce judecă lumea, după cum este scris, și de lângă Mine o judecă, și după faptele ei primește ea prin cuvântul sfinților Mei. Amin, amin, amin.

— **O**, învățătorule Doamne, Stăpân plin de duhul umilinței înaintea omului! Nu pot împărații pământului, nu pot cei ce domnesc peste neamuri și le stăpânesc pe ele în numele Tău, nu pot aceștia să facă așa

cum a făcut împăratul David când duhul proorociei a venit la el și i-a făcut lui cunoscută greșeala lui, și s-a pocăit David de greșeala lui, și nu în ascuns s-a pocăit. Iată ce înseamnă mărturisirea care ajunge de la pământ la cer prin multe urechi ca să fie ispășit păcatul pe pământ! Dacă Tu ai stat cu samarineanca și ai vorbit cu ea despre Tine și despre ea, de unde știe lumea toată aceasta ce ai vorbit Tu cu ea, și ea cu Tine? Tu ai spus la ucenici toată lucrarea Ta cu ea la fântâna lui Israel, Doamne, și a spus-o și ea apoi în cetatea ei, căci a prins de la Tine duhul mărturisirii faptelor ei, așa cum pe malul Iordanului veneau mulți și-și mărturiseau păcatele spre pocăința lor înaintea lui Ioan Botezătorul, care boteza cu apă spre iertarea păcatelor oamenilor care se pocăiau de ele în fața martorului Tău cel înconjurat de mulțimi la Iordan, martor care prin această lucrare a lui Te vestea pe Tine și zicea: *«Vine Unul după mine Care va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc și Care Își va strânge grâul în hambare, iar pleava în foc»*. O, Tu ești Domnul Cel plin de duhul dreptății și ești al celor ce sunt plini de Duhul Sfânt pe pământ, spre slava Ta și nu a lor, Mieluțule smerit.

O, popor scump lui Dumnezeu pentru credința ta în lucrările Lui! Tu să iubești ca împăratul David pe Dumnezeu și duhul proorociei, care nu se va stinge și care trebuie văzut în biserică, fiindcă El cârmuiește biserica, și de la Domnul o cârmuiește pe ea, și vei fi neam împărțesc dacă vei lucra așa, și vei fi fiul lui David, precum Domnul a fost. Când Domnul dă să umble la rana Lui cea de la tine ca să I-o vindeci tu, o, nu te supăra pe El, ci miluiește-L ca David când El îți spune durerea Lui cea de la tine, ca să nu te doară apoi pe tine durerea Lui cea de la tine dacă nu I-o ridici. Arată-I Lui că știi să-L iubești și să-L vindeci de rana Lui cea de la tine. Împăratul David nu s-a supărat când duhul proorociei a venit spre el ca să-L vindece pe Domnul de rana cea de la unsul Lui, și atunci Domnul l-a miluit pe el dacă el L-a miluit pe Domnul cu pocăința inimii lui înaintea celui ce i-a vestit lui păcatul lui ca păcat, și a rămas David judecător pentru cei ce nu se pocăiesc și pildă de pocăință pentru tot omul de rând și pentru împărații de peste oameni. Așa și samarineanca, căci Domnul pentru păcătoși a venit, și Îl hulea pe El poporul iudeu că stă cu păcătoșii și cu vameșii și cu desfrânații, fiule. Păi dacă poporul iudeu n-a voit să stea cu El și să-L creadă de la Tatăl venit să-l iubească, El ce avea să facă? S-a aplecat Domnul să vindece omul păcătos și pocăit, învățându-l cum să se curețe, mărturisindu-Se pe Sine Dumnezeu înaintea păcătoșilor ca să-și mărturisească păcătoșii păcatele lor și să se facă fii ai lui Dumnezeu prin această putere dacă poporul ales n-a voit cu darurile Lui, ci numai slavă de-a gata a așteptat Israel de la Dumnezeu, așa cum până azi așteaptă.

O, popor scump lui Dumnezeu pentru credința ta! Nu uita că pentru credința lui cea prea mare și prea mărită a fost de Dumnezeu numit Daniel om prea iubit și scump, de i s-au descoperit lui cele ascunse ale înțelepciunii lui Dumnezeu, Care descoperă pe cele nedesluite de oameni. O, ai grijă de harul lui Dumnezeu de deasupra ta și din mijlocul tău lucrător peste tine, căci harul acesta este lucrător de semne mari dacă știi să-l păstrezi și să-l crezi și să-l lași să lucreze pentru tine, căci aceasta este înțelepciunea așteptată de Domnul s-o ai tu azi pentru lucrările Sale. Tu trebuie să împlinești peste pământ tot ceea ce noi, sfinții Domnului, n-am împlinit, și așa vei desăvârși tu tot ceea ce lipsește la lucrarea de plinire a mântuirii oamenilor din toate veacurile prin venirea aceasta cu mare slavă de cuvânt la tine a Fiului lui Dumnezeu, Care te-a cuprins în venirea Sa așa cum și pe noi, sfinții Lui cei lucrători

pe pământ în vremea noastră, ne cuprinde acum cu venirea Sa cu ai Săi, cu sfinții Săi, pe cai albi, îmbrăcați în veșminte de în alb, curat, iar Domnul în veșmânt stropit cu sânge, precum este scris. Amin.

Și vom grăi lor astăzi, Doamne, și-i vom cuprinde pe ei în cuvânt, și vom privi la lucrul lor cu Tine și la lucrul Tău cu ei, căci vremea este să lucrezi, și e grea de tot vremea, căci cine este nedrept, iată, nedreptățește încă, și cine este spurcat se spurge și mai mult, dar cine este drept, să facă dreptate mai departe, și cine este sfânt, să se sfințească și mai mult, Doamne al sfinților, căci plata Ta este cu Tine, și Tu ești începutul și sfârșitul oricărei lucrări pe care Tu o aduci pe pământ, și fericiți sunt cei ce-și spală veșmintele lor ca să aibă stăpânire peste pomul vieții și să-l păzească, și prin porți să intre la Tine, iar altfel nu, căci cei ce lucrează minciuna trebuie să stea afară, unde este plânsul și scrâșnirea dinților, după cum este plata fiecăruia, Doamne, precum este scris. Amin.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți, cei ce iubiți ca El și ca sfinții Lui! Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, sfinții Mei îți întăresc credința și înțelepciunea ei, căci fără de înțelepciunea ei cea de la Mine pentru ea, nu e bună, nu e cu lucrare credința ta. Vreau să te îmbogățesc întru înțelepciunea credinței, ca să poți să te ridici deasupra încercărilor cele peste credința ta, căci cei ce au părăsit darul credinței în Mine și în tine că ești poporul Meu și că Eu sunt Dumnezeul tău, aceia au pierdut înțelepciunea Mea și s-au înecat în ei înșiși și s-au împotmolit de tot, și au ajuns de rușine dacă n-au ascultat de glasul Meu de peste ei de câte ori Eu îi învățam pe ei să nu judece calea Mea cea grea și pe cei cu Mine de pe ea, și iată, cei ce judecă sunt cei judecați, după cum este scris, și cad aceștia în nelegiuiri, și când cad, hulesc și defaimă, și apoi se zdrobesc în înșeși cuvintele lor ca într-o sabie care taie înapoi. Tu însă stai lângă foc, tată, că afară e frig și afară sunt cei ce iubesc lumea și minciuna, și nu pot aceștia să te iubească pe tine, cel lucrat de Mine și ținut cald în cuvântul Meu cel îngrijitor de fii. Pace ție! Și iarăși te voi îmbrățișa în ziua aceasta, după ce Eu voi privi peste lucrarea ta și peste ființa ta lucrătoare Mie, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Cu Duhul Meu Cel blând te cuprind iarăși spre sfârșitul zilei de învățătură, poporul Meu, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, tată. Învăță de la Mine, învăță, tată, de la Mine cum să fii, dar ca să înveți, trebuie să Mă înțelegi, ca să știi lucrarea cuvântului care te învață, că mulți pe pământ Îmi greșesc lucrând fără să înțeleagă bine adâncul învățaturii Mele. O, ce frumos, ce frumos te-am învățat Eu pe tine în toată vremea Mea de azi cu tine, dar e mare minune să știe omul să fie blând și smerit cu inima înaintea Mea, să fie păpușă sub mâna Mea cea lucrătoare, căci omul care citește rugăciunea sa când se scoală dimineața, Îmi zice așa: „*Luminează-mi, Doamne, ochii gândului și deschide-mi gura ca să învăț cuvintele Tale și să înțeleg poruncile Tale, și izbăvește-mă de toate cele lumești, și de sporirea diavolească izbăvește-mă! Cel ce ispitești inimile și rărunchii, curățește-mă de toate întinăciunile sufletești și trupești, făcându-mă casă Duhului Tău Cel Sfânt, și-mi dăruiește cu inimă veghetoare și curată să trec toată noaptea vieții mele, așteptând ziua Ta, când vei veni să judeci și să plătești fiecăruia, Doamne, după faptele lui!*“.

O, poporul Meu, roagă-te, tată, și în miez de noapte, căci

rugăciunea de miez de noapte este mare, pentru că omul când păcătuiește cu inima și cu trupul se numește noapte păcatul lui, și omul trebuie să strige din noapte la Dumnezeu ca să-l scape de ea și de faptele ei, zicând: „Nu mă lăsa, Doamne, să adorm în noaptea păcatelor, în moartea păcatelor, ci luminează-mi ziua, ca să pot să mă mărturisesc pururea Ție, Doamne, și să nu mă lipsesc de binele Tău cel ceresc, ci izbăvește-mă Tu de toată îndrăznirea și nesimțirea cea împietrită și luminează mintea mea, pe care a întunecat-o pofta cea rea, căci eu ca un om am greșit, o, Doamne!”.

O, fiule, roagă-te cu lacrimi, tată, căci duhurile rele nu dorm nici ziua nici noaptea, iar dacă te rogi Mie să depărtiez din calea ta duhurile rele, care dau să te poarte, tu să nu le tragi înapoi. Zi și noapte să veghezi să nu tragi spre tine duhurile rele, ci să le lași să plece, și să le cerți cu numele Meu apoi, urând lucrarea lor, căci greu de tot mai ies ele din om cu lucrarea lor după ce omul le face voia în duhul și în trupul său, și atunci omul trebuie să caute om curat de duh rău, ca să se roage pentru eliberarea lui de moartea aceasta, căci cel ce face lucrare rea și se roagă Mie să-l depărtiez de răul acesta, nu mai are putere rugăciunea lui, căci drac pe drac se slujește, și nu se scoate drac pe drac, ci trebuie doctor pentru această minune, tată, căci Dumnezeu te învață să te rogi, iar diavolul te pune să făptuiești lucrarea lui și îți ia teama și îți ia veghea apoi, și iată, Eu sunt blând și smerit cu inima și te învăț lucrarea vieții, tată. Cel ce te învață și te îndeamnă la lucrarea vieții, acela este învățătorul tău, este doctorul tău, și este blând și smerit cu inima, și Eu te-am învățat să iei de la Mine pildă de viață și ți-am spus că Eu sunt blând și smerit cu inima, și de aceea sunt Eu Învățător.

O, poporul Meu, dacă Eu te învăț cu blândețe și cu smerenie și dacă tu nu te lași păpușă sub învățătura Mea, Eu nu mai sunt atunci Învățătorul tău, chiar dacă tu Mă chemi în rugăciunea ta și-Mi spui ce să-ți dau și ce să-ți fac și cu ce să-ți stau în ajutor. Adu-ți aminte cât de blând și cât de smerit te-am învățat Eu lucrarea păpușii, tată, și ți-am spus că păpușa nu poate nimic singură dacă nu o ia în mână păpușarul. O, Eu așa te voiesc pe tine. Te voiesc păpușă, tată, căci te-am cules dintre spini ca să te fac crin și să te fac trandafir și să reversi tu în părți mireasma Celui ce-ți dă viață, tată.

Iată, poporul Meu, omului îi trebuie făcător și îi trebuie doctor, tată. Arhiereul Meu Vasile a vindecat oamenii de ei înșiși și apoi i-a vindecat de lucrarea duhului rău și a certat pe duhul rău să iasă din oameni și să se ducă în loc fără de oameni la porunca sa, căci el era sănătos cu duhul Meu în el, și îl asculta pe el duhul rău din om și se supunea la cuvântul gurii lui, și biruia el duhul și trupul dușmanului omului și așa s-a arătat el slujitor al lui Dumnezeu pentru om, căci sfinții sunt cei ce judecă lumea, și după faptele ei primește ea prin cuvântul sfinților Mei. Amin, amin, amin.

— **O**, Învățătorule blând și smerit cu inima! Tu dai viață oamenilor cu învățătura Ta, dar oamenii sunt zăbavnici, Doamne, și zăbovesc să Te asculte așa cum Tu îi înveți. Și dacă oamenii sunt bolnavi de la duhul neascultării, care se face nepăsare de suflet în om, nepăsare de Dumnezeu în duhul, în trupul și în sufletul omului, noi, sfinții Tăi, ne-am sculat doctori oamenilor și am rostit depărtarea de lângă om și din om a duhurilor potrivnice din el și cu care omul Te ține pe Tine departe de el, de fața Ta în el, lucrare prin care omul nu mai este fiul Tău, ci este fiu pierdut. Mă scol eu acum pentru Tine și îi poruncesc duhului rău să mă asculte în numele Tău, că mă doare din cer și până pe pământ, și s-a adâncit în

duhul meu durerea care vine de la lovirea feței lucrării Tale de cuvânt peste oameni, Doamne, căci fața Ta este acum improșcată de cei ce au luat să lucreze defăimarea feței Tale, a lucrării venirii Tale cuvânt de înviere peste pământ. Vai de cei ce cad prin înseși roadele lor rele, și care se fac rană adâncă și lacrimi pe fața Ta și furtună peste bărcuța Ta, cu care umbli acum și-Ți împarți cuvântul învierii făpturii, cuvânt pentru nașterea din nou a lumii! Eu însă mă scol, Doamne, ca un arhiereu plin de puterea Ta și spun cuvânt de împlinit:

Să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui! Precum se stinge focul, precum se topește ceara la foc, așa să piară lucrarea celor ce fac păcat împotriva venirii Domnului și a lucrării Lui de cuvânt! Să se bucure cei drepti cu credința, căci Domnul va da cuvântul Său celor ce vestesc cu putere multă, după cum este scris!

Pentru ce, munți, pizmuiți muntele în care a binevoit Domnul cu lucrarea venirii Sale a doua oară cuvânt de la Tatăl pe pământ?

Poruncește, Doamne, puterii Tale, și toate puterile cerești așează-le la lucru și întărește lucrarea Ta de cuvânt de Duh Sfânt peste pământ acum! Ceartă fiarele, ceartă taurii și păzește pe cei încercați ca argintul, că minunat ești Tu între sfinții Tăi în cer și pe pământ! Să fie făcuți de rușine și înfrunțați cei ce grăiesc rele feței Tale, poporului de azi al cuvântului Tău! Întoarcă-se spre rușine cei ce grăiesc peste lucrarea Ta, zicând: „Aha, aha!”.

Să dea înapoi și să ajungă rușinați cei ce umblă să facă de ocară venirea Ta și pe poporul Tău! Amin.

Ieșiți, voi, diavoli, potrivnici, din oamenii care s-au supus întunericii voștri! Strivească-se lucrarea voastră cea cu fața ascunsă, și să se descopere, spre ocară voastră și a slujitorilor voștri, toată lucrarea cea vicleană cu care voi dați să puneți pată pe fața Domnului și a strălucirii venirii Lui! Mergeți la locurile voastre și așteptați acolo ziua Domnului, căci Domnul ispitește inimile și rărunchii și îi scoate din ascunzătoarea lor pe cei care vă slujesc vouă acum, înspînând ei fața cea slăvită a cuvântului lui Dumnezeu, Care vine cu sfinții Săi, slăvind-Se în cuvânt și judecând neamurile pământului și pe împărații lor! Mergeți în pământ pustiu de om, căci calea Domnului se slăvește și nu se împuținează! Amuțească gura și defăimarea de pe limba celor ce s-au sculat să lovească cu limba lor calea cuvântului lui Dumnezeu peste pământ și pe cei ce-L poartă pe Domnul! Amuțiți, voi, limbi batjocoritoare și dați loc puterii cuvântului lui Dumnezeu, care destramă toate facerile voastre! Să Se scoale Dumnezeu și să se risipească vrăjmașii Lui și să se stingă și să se topească ei precum se stinge focul, precum se topește ceara la foc! Iar Tu, Doamne biruitoare, să dai poporului Tău fața slavei cuvântului Tău, care îl povățuiește pe el prin suflarea gurii Tale, făcându-se ea glasul Duhului Sfânt peste pământ, din cer și până pe pământ. Amin.

O, popor sfințit de Dumnezeu ca să fii popor de sfinți înaintea venirii Lui! Stă în ascunzătoarea ei lucrarea duhului rău, căci cei ce leapădă de la ei cuvântul lui Dumnezeu, se fac ascunzătoare a duhului rău ca să sufle el cu disperare spre tine pentru salvarea lui, pentru dăinuirea lui când el își vede cursa aproape, dar credința ta și fapta ei să-ți fie cu putere, și Domnul va birui pentru El și pentru tine. Amin.

Harul Domnului nostru Iisus Hristos cu voi cu toți, cei ce iubiți ca El și ca sfinții Lui înaintea Lui! Amin, amin, amin.

— **A**cum, poporul Meu, deschide-ți, tată, urechea și mănâncă de la Mine înțelepciunea Mea, că Eu sunt blând și smerit cu inima, și sunt Învățător dacă sunt așa. Învăță să fii și tu învățător, ca să ai rod

cules înaintea Mea, și să ai pentru Mine și nu pentru tine, tată, căci pentru tine am Eu, și îți plătesc munca dacă-Mi lucrezi. Învăță puterea rugăciunii sfinte, învăță rugăciunea care se împlinește, tată. Învăță-ți rugăciunea să se roage, ca să primești prin ea. Ia aminte la rugăciunea ta, dacă se împlinește, dacă o împlinești după ce inima ta o aduce Mie. O, să nu faci cu ochii rugăciunea, ci s-o faci cu inima, tată, căci dacă inima ta este bună, atunci și ochiul tău este, și se face ochiul tău cărarea spre inimă a rugăciunii tale, rostită cu cugetul tău. Cugetă la Mine și nu la tine, tată. Învăță calea aceasta a rugăciunii, calea ta spre Mine și nu spre tine, fiule. E vremea rugăciunii, e vremea să te rogi cu lacrimi, și de aceea Eu te învăț puterea rugăciunii, puterea cea de biruință, tată. Eu sunt blând și smerit cu inima și de aceea pot să-ți fiu Învățător. Ascultă-Mă, tată! Fă-te păpușă, tată! Eu așa stau în mâna Tatălui Meu. Eu Mă dau ție trup și cuvânt. Ajută-Mă să te pot călăuzi apoi, poporul Meu. Învăță calea Mea spre tine, tată. Iară și iară îți amintesc aceasta. Învăță-te bine cu Mine și cu taina Mea din mijlocul tău, căci tainic stau în mijlocul tău ca să te ocrotesc, și prin povață împlinită de tine pot să te ocrotesc și nu altfel, poporul Meu. Lucrează, tată, înaintea Mea și înaintea omului, iar lucrarea ta să semene cu a Mea, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și sunt Învățătorul. Amin.

Pacea Mea o dau ție, poporul Meu! E mare taină și mare minune să înțelegi ce lucrare are cuvântul Meu. Pacea Mea e ca Mine. Tot cuvântul Meu de peste tine e pacea Mea, pe care ți-o dau. Nu precum îți dă lumea îți dau Eu. Lumea este amară, tată, iar Eu sunt Dumnezeu.

Ieșiți din lume, poporul Meu, iar Eu vă voi izbăvi pe voi! Ieșiți din lume, voi, cei ce voiți viața și nu lumea, ieșiți și fiți poporul Meu, și Eu vă voi izbăvi pe voi, și Eu vă voi da pășunea Mea, pășunea vieții, tată. Amin.

O, fiilor pregătitori de zile sfinte în grădinile Mele cu voi! Întăriți-Mi cărarea Mea spre voi, căci vine poporul la Mine după apă sfântă cu duh de Bobotează, tată. Învățați calea puterilor cerești spre voi și stați sub călăuzire pe cale, așa cum Eu călăuzesc spre voi puterile cerești ca să vă slujească în slujirea voastră cu Mine. Gătiți-vă duhul, toți gătiți-vă duhul! Duh din Duhul Meu să dați voi poporului care se adună la apă de Bobotează. Eu, Domnul, voi fi și voi rosti Duh Sfânt peste ape și cuvânt cu putere peste cei ce se adună la izvor. Pace vouă! Pace sărbătorilor sfinte cu voi! Amin.

Învățați pacea, fiilor! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2008

Praznicul Botezului Domnului

Duhul și Cuvântul sunt nedespărțite în întocmirea lucrării facerii. Domnul va lucra facerea pământului, scoțându-l din focul fărădelegii. Domnul învață poporul despre darul credinței sfinte, credința cea din dar. Pământul este Sodomă și Gomoră, foc și sânge și arde de nouă stânjeni, iar creștinul să-și sfințească drumul cu apă sfințită. Pilda păpușii e pilda creștinului ascultător.

Duhul lui Dumnezeu Se poartă pe deasupra apelor, iar îngerul apelor vine și pune Duh în ape prin cuvântul rostit peste ape ca să se sfințească ele cu puterea cuvântului și cu harul cel de la Dumnezeu coborât peste cei credincioși, căroră Domnul le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu prin credința lor, căci Eu, Domnul, așa am spus acum două mii de ani prin Duhul Meu din ucenici: *«Întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit, iar câți L-au primit, le-a dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, adică celor ce*

cred în numele Lui, căci Cuvântul Care era la început S-a făcut trup și S-a sălășluit între oameni, iar cei ce L-au primit au văzut mărirea Lui, mărirea ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr», precum este scris. Amin.

Pace vouă, celor ce ați venit să luați apă de Bobotează, iar Eu, Domnul, vă învăț duhul credinței, ca să luați din duhul acesta născător de Dumnezeu în om și să-L puteți iubi pe Dumnezeu, căci nimeni nu-L poate crede pe El, decât cei care Îl iubesc pe El. Cel ce ia apă sfințită cu duh de Bobotează peste ea prin cuvântul cel rostit peste ape ca să se sfințească și ca să poarte în ele putere de curățire și de vindecare, acela crede apoi în apa aceasta și-i dă loc de cinste în casa lui și peste viața lui. Așa să faceți voi și pentru cuvântul care iese din gura Mea ca să vă curățească și să vă sfințească apoi și să vă călăuzească dacă-l veți lua să-i dați loc de cinste în inimile voastre și peste viețile voastre apoi, căci precum Duhul, pe Care nu-L vedeți că Se poartă peste ape în ziua aceasta ca să le sfințească la cuvântul rostit peste ele, precum credeți în Duhul, Care sfințește apele fără să-L vedeți pe El, tot așa și cuvântul Meu, pe care nu-l vedeți, dar îl auziți după ce el iese din gura Mea ca un râu mare, așa și el spală omul pe dinăuntru lui și pe dinafara lui dacă omul știe să-l creadă, iubindu-L cu putere pe Dumnezeu, Care dă viață din viața Lui omului dacă el poate să creadă așa cum crede în puterea apei sfințite prin cuvânt și prin Duhul Sfânt la rostirea cuvântului care cheamă pe Duhul Sfânt peste ape. Amin.

La început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul, și Acesta era întru început la Dumnezeu, și toate printr-Însul s-au făcut. Când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, pământul era fără chip și pustiu, și era întuneric peste adânc, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor. Atunci Cuvântul, Care era întru început, a rostit cuvânt prin Duhul, și toate printr-Însul s-au făcut, și fără El nimic nu s-a făcut din tot ce s-a făcut, și întru El era viață, și apoi, acum două mii de ani, Cuvântul S-a făcut trup și S-a sălășluit între oameni, plin de har și de adevăr, precum este scris despre slava Mea cea de la Tatăl. Amin.

O, nu e greu să creadă omul în cuvântul Meu, care a făcut cerul și pământul la început când pământul era fără chip, când era netocmit și gol. O, nu e greu să creadă omul în cuvântul Meu care se purta pe deasupra apelor la început și a scos apoi pământul din ape. Iată, omul crede în apa sfințită cu duh de Bobotează, dar trebuie și să știe cum se sfințește ea. Duhul lui Dumnezeu Se poartă pe deasupra ei, iar cuvântul lui Dumnezeu așează peste ea sfințire și putere de cuvânt și de tămăduire și de credință. Amin. Și precum Duhul lui Dumnezeu nu este văzut, așa și cuvântul lui Dumnezeu, dar iată, trebuie să înțeleagă omul că Duhul fără de rostire de cuvânt nu poate să lucreze, și acestea sunt nedespărțite în întocmirea lucrării facerii, iar ca să creadă omul în Duhul și în Cuvântul Care era la început, am venit Eu acum două mii de ani și M-am făcut trup, M-am arătat oamenilor plin de har și de adevăr ca să-l ajut pe om să creadă și să vadă Duhul și Cuvântul Care era la început și prin Care toate s-au făcut din tot ce s-a făcut. Și iarăși, spre sfârșitul tainei lui Dumnezeu, ca și la început, Eu, Domnul, Cuvântul Cel de la început, Care era Dumnezeu, iarăși lucrez ca la început, căci pământul este fără chip și este gol, și Eu îl voi scoate pe el din foc, așa cum l-am scos din ape la început, căci foc este acum pe pământ, foc al fărădelegii, și în care toți oamenii ard, efă care iese la priveală, și în ea fărădelegea a tot pământul, iar Duhul lui Dumnezeu Se poartă pe deasupra focului așa cum la început Se purta pe deasupra apelor pe când

pământul era fără chip. Amin.

Duhul Meu Se face cuvânt peste voi, cei adunați la apă de Bobotează și vă învață duhul credinței, iar credința este cea care nădăjduiește, tată. Voi, care sunteți poporul Meu, poporul acestui duh și al acestui cuvânt, și, iarăși, voi, care ați venit să vedeți pe poporul Meu și lucrarea Mea cu el, Eu, Domnul, vă învăț în zi de duh de Bobotează darul credinței sfinte, credința cea din dar. Amin.

O, fiule care crezi, o, poporul Meu, și tu, omule care vrei să crezi și tu! O, să nu crezi în Mine pământește, tată, că Eu te-am învățat că împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, nu, tată, nu. În lumea aceasta este numai păcat, numai foc, tată, foc al fărădelegii, în care se mistuie viața fiilor oamenilor și a urmașilor lor, tată. În lume este Sodomă și Gomoră, din care Eu Mi-i scot pe cei ce sunt ai Mei, iar ai Mei sunt cei ce Mă iubesc crezând în făgăduințele Mele de cer nou și de pământ nou, și cu care Eu pot să lucrez acestea și să dau chip pământului, care arde acum de nouă stânjeni și care este plin de sânge, peste tot sânge, tată, căci lumea nu știe să facă nimic bun, nimic decât păcat și sânge, de nu mai are Domnul loc pe pământ să-Și odihnească pasul pe loc curat, iar omul sfânt și iubitor de Dumnezeu trebuie să-și facă parte când merge pe pământ, trebuie să-și stropească pașii și cărăruța sa cu apă sfințită cu putere de cuvânt și să-și facă vad ca să mai poată merge, căci chipul Meu în om se pierde prin ape tulburi, așa cum omul care-și vede chipul în apă curată nu și-l mai poate vedea dacă apa se tulbură din pricini fel de fel, și așa este pe pământ, numai ape tulburi sunt pe pământ, numai pustiu de Dumnezeu peste tot, iar Duhul lui Dumnezeu Se poartă pe deasupra și scoate la priveală pe cel curat cu credința și cu fapta și-i dă lui putere să se facă fiu al Său, născut de la Dumnezeu pe pământ, și aceasta lucrez Eu, Domnul, cu harul cuvântului Meu din vremea aceasta: cer nou, pământ nou și om nou, și apoi Ierusalim nou din loc în loc, patrie a Mea pe pământ, a Mea și a celor ce iubesc patria Mea, ieșind din lume pentru ca să-L primească pe Domnul ființă a lor, Făcător al lor, căci veacul acesta trece, și rămâne Domnul și fiii Săi. Amin.

Cu duh de Bobotează Mă fac azi Învățător ca să vă învăț lucrarea credinței care-l ajută pe om să se nască din nou, din cuvântul lui Dumnezeu cel născător de om nou, și precum apa ascultă de Duhul și de cuvântul Meu cel rostit peste ea pentru har peste ea, tot așa și omul poate să asculte dacă voiește, căci nu de la Mine, ci de la om vine această putere pentru el, și pentru Mine peste el apoi, așa cum i-am spus Eu celui cu betesug, care M-a rugat și Mi-a spus: *«Doamne, dacă voiești, poți să mă curățești»*, iar Eu i-am spus lui: *«Voiesc, curățește-te!»*, lui i-am spus să se curățească, și apoi Eu să-i dau, și să Mă dau lui să Mă poarte. Amin.

O, popor credincios, să nu crezi în Mine pământește, tată, că Eu ți-am spus că locul împărăției Mele este înăuntrul tău, iar dacă tu n-o porți înăuntrul tău cu toate podoabele ei, ci o aștepti pe ea în lumea aceasta netocmită și fără chip, dacă tu crezi pământește în Mine, umblând să Mă înțelegi așa, atunci diavolul, stăpânitorul lumii, îți scrie necredință în Dumnezeu, tată. O, să nu crezi pământește în făgăduințele Mele cele pentru tine, că nu pentru lume le-am rostit, ci pentru tine, tată, iar tu trebuie să lucrezi la împlinirea lor, căci Eu te-am scos din lume ca să nu fii ca ea, ca să nu fii din ea și ca să nu guști din vinul ei, tată, să nu guști din ea nici cu duhul, nici cu trupul, nici cu sufletul, fiule. O, uită-te la ucenicii Mei cei de acum două mii de ani cum se clătinau, căci nici ei nu credeau altfel în Mine, ci credeau tot pământește, și așteptau să fiu Eu Împărat peste

neamuri, iar ei să fie lângă Mine dacă Eu voi împărăți cu puterea pe care ei au văzut-o în faptele Mele mari, în semnele vindecării oamenilor și ale învierii morților, tată. Iuda nici când s-a sculat în ziua vânzării Mele n-a crezut că face rău, căci el credea în Mine pământește, ca într-un om cu putere, ca într-un Dumnezeu pământesc, dar Eu n-aveam nimic, nimic în lumea aceasta, decât pe mama Mea și pe ei, pe ucenicii Mei, și aceia erau împărăția lui Dumnezeu pe pământ. Acolo unde sunt Eu cu ai Mei, acolo este împărăția Mea pe pământ, și iată, ea nu este din lumea aceasta, poporul Meu.

O, Eu voiesc, poporul Meu, ca tu să fii ucenicul Meu duhovnicește și nu pământește, tată, că Eu ți-am lăsat Evanghelia Mea cea de atunci, și, iată, iarăși, cea de acum, ca să știi să-Mi fii cu duhul și cu credința cea sfântă, nu cu cea pământească să-Mi fii ucenic, că Eu cu ucenicii cei de atunci n-am putut decât să Mă întorc iarăși la Tatăl și să-i învăț fără Mine lângă ei aieva, ca să poată ei apoi pricepe duhovnicește Scriptura cea despre Mine, și peste ei s-o înțeleagă ei pusă, nu peste alții mai întâi, și ca să înțeleagă ei lucrarea Mea cea tainică, cea lăuntrică în om, și le-am spus lor: *«Acum vă este de folos să Mă duc la Tatăl, ca să vină Duhul la voi, și El să vă învețe»*. O, nu le-ar mai fi fost de folos să rămân cu ei, căci cu Mine lângă ei se îndoiu în făgăduințe și le înțelegeau pământește, fiindcă erau pământești și cu mintea și cu credința, și de aceea le-am spus Eu că le este de folos să Mă duc iarăși la Tatăl, dar le-am mai spus și că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului, și nici aceasta n-au înțeles cum vine, căci cel ce nu înțelege duhovnicește și cerește pe Dumnezeu cu omul, acela se îndoiește, tată. O, n-am avut înainte de învierea Mea, n-am avut pe cine să Mă sprijin, n-am avut decât pe mama Mea și pe Ioan și pe Iacov, căci ceilalți au fost îndoielnici și fricoși, și apoi Eu am căzut sub vânzare, și apoi ucenicii Mei au rămas fără Mine, și Eu am fost dat spre jertfire, iar după ce am înviat și iarăși M-am suit la Tatăl, le-am trimis apoi lor pe Duhul, și de la El au știut ei apoi ca Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te învăț harul credinței care te ține în Mine și care Mă ține pe Mine în tine, tată. Ai grijă cu credință, tu, cel care crezi această venire a Mea acum pe pământ cuvânt și trup tainic, ai grijă, tată, să nu te osândească pe tine cuvântul cel rostit de tine, rostit oricum, fiule. Te povățuiesc să fii păpușă pentru credință și pentru fapta ei, căci păpușa face tot ce face păpușarul cu ea, și e mai credincioasă decât un om viu, căci face, tată, dacă este purtată de păpușar. Dar mai mult și mai mult ai grijă să nu te osândească pe tine cuvântul cel rostit de Mine peste tine, fiule, căci acela este cuvântul lui Dumnezeu, tată.

O, poporul Meu cel de demult al Meu! Te chem, tată, și pe tine la învățat. Te chem iarăși, fiule. Te chem, tată, să înțelegi ceea ce n-ai înțeles când am venit la tine, când ai venit la Mine ca să auzi și ca să lucrezi. O, că n-ai putut, tată, la vreme să fii păpușa Mea, ci am fost Eu păpușa ta, ca să-ți arăt lucrarea păpușii, tată, și să înveți apoi, că M-am lăsat sub voia ta, și nu ți-a prins bine voia ta, și iată, și azi, nu numai ieri, ci și azi Mă face lumea mincinosul, tată, că Eu n-am avut până acum în tine ucenici pe care să Mă sprijin, iar pentru șovăiala ta în lucrarea Mea Mă face lumea desfrânatul și mincinosul și Îmi zice omul, și zice că purtătorii Mei nu sunt ei fiii lui Dumnezeu așteptați de Scripturi ca să fie, și că biserica lumii ar fi cea care este a Mea, dar dacă ea nu duce viață sfântă și nici iubire de Mine nu are, cum este ea slujitoarea Mea? Cu gura, tată? Cu haina, tată? Cu mersul ei în temple înalte și atât?

O, Mie Îmi place în om să locuiesc, că Eu pentru asta am zidit omul, iar voi zadarnic zidiți temple mari ca să intrați în ele și să chemați pe oameni la voi dacă voi nu sunteți temple ale lui Dumnezeu, temple ale Duhului Sfânt, așa cum este scris pentru biserica lui Hristos, o, slujitori care v-ați așezat în numele Meu peste mulțimi. Dumnezeu are nevoie de voi, nu de temple de piatră, căci templul din Ierusalim, în care Eu intram, s-a surpat piatră de pe piatră și n-a mai rămas nimic, nimic din el, dar Eu am spus acum două mii de ani despre vremea aceasta a Mea cu poporul Meu cel ales din români și am proorocit zicând: *«Vine vremea ca adevărații închinători să se închine în duh și în adevăr»*, adică în Dumnezeu, nu în temple înalte, ci în case mici, în cămăruțe care să-i cuprindă pe ei cu taina rugăciunii lor și cu jertfa Mea cea pentru ei în fiecare zi, ca să fie ei sfinții Mei, căci sfintele Mele se dau sfinților, precum este strigarea bisericii pentru cei ce se împărtășesc cu trupul și sângele Meu spre viața lor în viața Mea purtată pe pământ. Pe vremea primilor sfinți era frumos de tot, așa cum și azi Eu, Domnul, aștept iarăși să fie peste cei credincioși Mie, că mergeau apostolii cei sfinți și așezau preoți prin cetăți chiar dacă într-o cetate nu erau decât doi sau trei sau patru încreștinați, dar aceia primeau pe Domnul pe masa lor și se hrăneau cu El în taină, și era strămtorare pentru biserica Mea, nu ca peste biserica lumii, care se urcă pe înălțime la îndemâna oricui vrea să intre în ea și la masa ei. Păi dacă ea e biserica lumii, cine să intre decât lumea în ea?

O, poporul Meu de azi, lucrează, tată, biruința ca Mine, că Eu am biruit lumea, și învață-l pe cel ce vine să te vadă pentru că ești al Meu și spune-i cum să biruiască și el lumea, că nu prin altfel de putere, ci prin duhul cel umilit în om se biruiește lumea, și acest duh te învață să stai în Dumnezeu, nu în lumea aceasta, și te învață să te umilești ca El, și atunci lumea nu-l mai iubește pe omul care lucrează așa, și așa iese omul din lume, nu altfel, tată. Omul cel fără Dumnezeu în el nu poate purta înfruntare, nu poate sta de bunăvoie sub înfrângere, și acest duh potrivit umilinței se numește lume în om, om nelepădat de lume pentru împărăția lui Dumnezeu în el, dar cel ce se biruiește pe sine pentru împărăția Mea în el, acela are dușmani casnicii lui, apropiații lui, pe cei ce sunt învățați cu el, iar aceia îl dușmănesc pe el dacă el se face locaș al Meu între casnicii lui. Iată, tot ce este crezut învechit îl supără pe om, și el caută totul nou peste el, chiar și când e vorba de casnicii lui, care se ridică unii împotriva altora când e vorba de Dumnezeu în om, darămite Eu, Domnul, cum să nu grăiesc cu cuvântul ca să le fac pe toate noi, și care aduc bucurii veșnice, nu omești așa cum caută omul prin cele proaspete prin care le aruncă pe cele de el crezute învechite chiar și când e vorba de casnicii lui, de apropiații lui.

O, poporul Meu, omul îndumnezeit nu este primit de cel neîndumnezeit și nu este crezut cu Dumnezeu în el, dar Eu, Domnul, întăresc cuvânt de Bobotează peste ape și Mă dau omului ca să-i curăț mintea și să-i întăresc credința și să-i spun:

Duhul lui Dumnezeu Se poartă peste ape ca să le umple de putere curățitoare de toate câte vatămă pe oameni și care sunt făcute de oameni și de diavoli.

Se sfințește apa de Bobotează prin Duhul și prin Cuvântul lui Dumnezeu, și cu ea să-și lucreze cei credincioși vad pe pământul cel plin de foc și de fum, că nu e cu puțință să treacă omul pe lângă foc și să nu se ardă și să nu miroasă a fum!

Să se sfințească apa de Bobotează, cu putere curățitoare de minte pentru om, căci mintea trebuie trecută prin sită deasă ca să poată să primească pe Domnul în ea, și apoi harul

credinței sfinte pentru toate lucrurile Domnului cu omul, căci împărăția lui Dumnezeu este înăuntrul omului dacă este, și nu în lumea aceasta este ea! Amin.

Pace vouă, celor veniți la praznic de Bobotează, la apa cea sfințită cu putere de cuvânt! Duhul lui Dumnezeu Se poartă peste ape. Duhul Domnului Se coboară peste cei ce se vor da Lui locaș, și apoi se văd roadele Lui în cei umiliți ca și El. Amin.

Cu duh de Bobotează te-am înfășurat azi, poporul Meu cel învățat de Dumnezeu. O, fă-te, tată, pildă de împărăție a cerurilor înaintea oamenilor! Arată-le oamenilor păcatele ca să știe ei că sunt păcate, că n-au oamenii învățători pentru împărăția Mea în om, împărăție care n-are nimic în lumea aceasta precum nici Eu nu am. Te-am învățat, tată, ca să audă și omul de pe pământ hrana de viață făcătoare în om de pe masa ta dacă omul ia ca s-o pună pe masa sa de hrană. O, să nu crezi în Mine pământește, și așa să-l înveți pe tot omul care vine la tine după Mine, tată. Tu să fii învățător de viață veșnică în om, precum Eu sunt, poporul Meu, și să fii asemenea Mie, și Mă vei vedea cum sunt, iar Eu voi fi asemenea ție apoi, și lumea va vedea această minune, venirea Mea la tine, căci tu ai venit la Mine și ești, iar Eu am venit la tine pe pământ și sunt Cel ce sunt, și iată, de pe masa ta Mă dau cuvânt de Duh Sfânt peste oameni, și-i chem la Mine pe cei ce vor să fie asemenea Mie și locaș al împărăției Mele în ei apoi. Amin.

Pace vouă! În duh de Bobotează vă stropesc îngerii cu apă sfințită. Sfinții și îngerii beau apă de Bobotează lângă voi, ba și cei adormiți vin și beau și-și ostoiesc durerile și dorul, până ce Eu voi stinge dorul lor.

Duhul Domnului vă înmiresmează cu darurile Lui. Eu, Domnul, am rostit pste voi cuvântul Meu: Pace vouă!

La început a fost cuvântul, și Eu am fost Cuvântul Cel de la început, și iarăși zidesc prin cuvânt, și lumea Mă va vedea și va crede văzând, iar cei credincioși Mie vor lua cununa credinței lor și mângâierea Mea vor vedea, căci Eu sunt mângâierea celor ce cred în Mine cu putere, cu Duh Sfânt și cu putere, poporul Meu, și tu vei fi cel mângâiat pentru credința ta, pe care Eu ți-o înmulțesc ca să ai credință, tată, și ca să am Eu credință în tine, pentru împlinirea a toate câte Eu voi împlini prin Duhul Meu și prin cuvântul Meu cel ziditor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2008

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Taina și puterea botezului cu Duhul Sfânt și cu foc. Semnele Duhului Sfânt grăiesc în cei ce s-au dat să fie vase purtătoare de Dumnezeu. Omul care nu are mintea curată nu are nici ochiul curat. Boala trupului este înger, iar boala duhului este diavol.

În duhul sărbătorii de Bobotează Eu, Domnul, întăpin iarăși pe poporul Meu, căci sărbătorile Mele și ale sfinților Mei s-au făcut și se fac cărări de coborâre ale Duhului Meu Cel învățător peste fii, și iată, Ioan, nașul Meu de botez, așteaptă la hotarul dintre zi și noapte ca să Mă mărturisească pe Mine și pe poporul Meu în cer și pe pământ, sus și jos, așa cum tot cerul de sfinți așteaptă. Amin.

Ridicați-vă, voi, porți, că Eu iarăși intru în carte cu sărbătoare de Bobotează, că voiesc să se boteze în cuvântul Meu toți cei ce cred în venirea Mea cea de acum, căci cel ce este botezat, este cel ce este credincios Ființei Mele cea de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și lucrării cuvântului Meu, cu care am coborât și cobor pe pământ, și apoi să-i spun celui ce Mă aude prin porți, să-i spun să se boteze în cuvântul

Meu, în Duhul Meu, după cum Ioan, botezătorul Meu, a spus la Iordan celor ce veneau la el, le-a spus: «*Pocăiți-vă!*». Amin, amin, amin.

— **O**, Dumnezeu Miel, eu numaidecât am intrat în cartea Ta cu poporul Tău, căci aștept aceasta ca unul plin de dor și de duh mărturisitor, că nu e fericire mai dulce în cer pentru sfinții Tăi ca și aceea de a putea să Te mărturisească ei din cer pe pământ prin venirea Ta cea de acum cu sfinții Tăi. Și eu, ca și Tine, tot așa și eu îi spun poporului Tău și la tot omul care ne ia de pe masa nunții Tale de cuvânt, le spun la toți care aud din cer glasul Fiului lui Dumnezeu, trâmbița pentru înviere, le spun să se boteze în cuvântul lui Dumnezeu, fiindcă eu le-am spus la cei ce veneau spre mine la apa Iordanului pentru botez, le-am spus: «*Pocăiți-vă! Eu unul vă botez cu apă spre pocăință și spre iertarea păcatelor prin pocăința voastră, dar Cel ce vine după mine este mai puternic decât mine și este Cel mare, și Acesta va boteza cu Duhul Sfânt și cu foc*».

O, cum să facem, botezătorule Doamne, cum să facem, Doamne, să-l aducem pe om la pocăință, și apoi la botezul cu Duhul Sfânt? Când eu propovăduiam în deșertul Iudeii împărăția lui Dumnezeu, care se apropia de iudei ca să-i cuprindă în ea, chemam la pocăință pe cei ce mă auzeau, și venea Ierusalimul și Iudeea și împrejurimile Iordanului, iar eu îi botezam cu apă pe cei ce-și mărturiseau păcatele cu pocăință, dar am văzut și pe farisei și pe saduchei că veneau la botez, iar eu, văzându-i vicleni, i-am oprit și le-am spus să facă roade vrednice de pocăință dacă nu știu să se pocăiască pentru botezul cu apă, iar dacă ei se bizuiau în chip fățarnic pe Avraam, i-am înfruntat și le-am spus că Dumnezeu poate să ridice lui Avraam fii chiar și din pietre, și i-am numit pe ei pui de năpârcă, și pe drept i-am numit așa pe cei ce credeau că vor scăpa oricum de mânia ce va să vină peste cei ce și-o lucrează pe ea și nu salvarea lor, iar apoi ei s-au dus într-ale lor nelepădându-și păcatul din ei, păcatul semeției și al ne iubirii de Dumnezeu, păcatul cel din strămoși, și cu care poporul iudeu dădea la moarte pe cei drepti din el ca să-și facă ei loc cu împărăția lor sub numele de fii ai lui Avraam, dar ei erau pui de năpârci, Doamne, căci când Tu ai venit pe pământ, ei Ți-au păzit viața ca să Te omoare chiar din vremea prunciei, Doamne, dar au făcut ei aceasta după ce Te-au aflat de la mine, căci Tu ai ieșit și Te-ai arătat și Te-ai mărturisit apoi și pentru salvarea lor, iar ei Te-au dat la moarte apoi prin păcatul hulei și al vânzării, Doamne.

O, eu grăiesc poporului Tău de azi cuvânt de iubire pentru Tine, Învățătorule al meu și al lui, iar Tu binecuvintează acum cuvântul meu!

— **A**min, amin, zic ție, botezătorul Meu, Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt și cu foc, iar tu vestește această taină și putere a botezului acesta, vestește-o poporului Meu de azi. Amin.

— **D**omnul Iisus Hristos este Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Apropie-te de mărturisirea mea, popor născut din cuvântul lui Dumnezeu, căci botezul cu Duhul Sfânt a lucrat cu putere, și la vedere a lucrat după ce Domnul S-a dus la Tatăl și Și-a lăsat ucenicii la lucru ca să așeze ei biserica Domnului pe pământ, iar Duhul Sfânt Se desăvârșea în cei ce veneau la pocăință și apoi la apa botezului spre iertarea păcatelor lor, și erau cuprinși în Duhul Sfânt cei ce se botezau în numele lui Hristos. Dar cum aceasta? O, ferice și iar ferice de acela care știe să vină la Dumnezeu, că acela este cel ce se pocăiește mărturisindu-și toate păcatele,

toată moartea din el, spălându-se de ea prin pocăință și prin apa care mărturisește de pe pământ, și apoi acela se unește cu lucrarea Duhului Sfânt, făcându-se vas nou, om nou, iar Duhul mărturisește apoi din cer și Se slăvește cu semnul Lui în cel botezat cu Duhul Sfânt, și iată, Domnul S-a dus la Tatăl pentru ca să-L trimită pe Duhul Sfânt și să Se coboare El în cei ce se curăță de sine ca să intre în ei Duhul Sfânt, împărăția lui Dumnezeu cu toată slava ei, cu Duhul Sfânt al ei, duhul sfinților împărăției cerurilor pe pământ, și iarăși spun: Ferice celor ce știu să vină la Dumnezeu, că aceia fiii lucrării Duhului Sfânt se vor face, și se vor chema așa apoi. Amin.

O, popor al Mielului Cel junghiat! Sângele Lui îl spală de păcat pe cel ce știe ce înseamnă nașterea cea din cer, nașterea cea din pocăință și din botezul cu Duhul Sfânt. O, uită-te bine în mijlocul tău și vezi! Semnele Duhului Sfânt grăiesc în cei ce s-au dat să fie vase purtătoare de Dumnezeu. Dacă ai păcat asupra acestei lucrări de venire a Domnului pentru ca să-Și facă El cu ea fii ai împărăției Lui pe pământ între oameni, fii povățuiți și crescuți cu Duhul Sfânt, scoală-te și te fă pui de Dumnezeu, căci fariseii și saduchei erau pui de viperă când se îndreptau spre botezul cu apă la Iordan fără ca ei să-și spele în apă și în mărturisire cu pocăință păcatele lor cele ascunse, și prin care ei mușcau pe furiș, dar duhul proorociei i-a vădit pe ei cum sunt și i-a scris în cartea vremii. O, înțelepțește-te din pilda aceasta și învață puterea și taina botezului cu Duhul Sfânt, Care vădește răul din om ca să-Și curețe Luiși arie în om dacă omul știe să înțeleagă cum poate să-L aleagă pe Dumnezeu lucrător în el, lucrător cu Duhul Sfânt în cel ce-și descarcă sarcina sa ca s-o ia pe a Domnului s-o poarte apoi.

O, fiule al acestui cuvânt, o, pui de Dumnezeu, dacă ai păcat asupra Duhului Sfânt, Cel din mijlocul tău lucrător pentru tine, și nu știi că ai acest păcat, eu îți spun că-l ai. Scoală-te, dar, și te curățește prin pocăința cea cu umilință lucrată, căci Domnul te așteaptă să fii purtător de Duh Sfânt, Duhul Care mărturisește din cer în cei ce se botează în El. Scoală-te ca să te botezi cu acest botez, căci botezul acesta s-a făcut râu mare peste tine ca să se boteze în el toți cei la care ajunge acest râu de botez, iar tu ai acest râu. Mulți în tine, popor credincios al acestui cuvânt de venire a Domnului, mulți în tine nu știu puterea și taina botezului cu Duhul Sfânt, Care lucrează apoi din om, însemnându-l pe el botezat. O, ție îți trebuie putere de pocăință, fiule, iar pentru această minune îți trebuie minte-minune, iubire-minune, temere de Dumnezeu-minune, și-ți trebuie credință-minune, credință ca a lui Avraam, care a crezut nestrămutat că Domnul a venit la el, la masa lui și în viața lui. O, dacă nu vezi bine lucrarea lui Dumnezeu în mijlocul tău, ai încă păcat împotriva Duhului Sfânt. Dacă nu știi să te cunoști în acest păcat, poți să înțelegi singur. Curge din tine răul Duhului Sfânt între frate și frate și în părți spre cei străini de viața lui Dumnezeu? Înțelegi tu voia lui Dumnezeu peste tine precum în cer pe pământ? Are Domnul de la tine rod de Duh Sfânt? Ai tu rod de-al Domnului în tine și în jurul tău? Ești blând și smerit cu inima ca Domnul tău? O, eu te învăț minte și te învăț pocăința. Caută să vezi dacă nu cumva ai lovit în cărarea Domnului spre tine, dacă nu cumva ai fost apoi ascuns cu aceste lovituri, iar când Domnul ți le-a spus n-ai voit să te curățești ca să fii curat și apoi credincios așezării Lui cu care stă înaintea ta. Te-a povățuit Domnul să vii la El cu fratele tău, pe care l-ai doborât de la lucrarea inimii curate între frate și frate, între Dumnezeu și creștin, că iată, Domnul îl plânge și azi pe poporul cel de demult, cel din vremea trupului lui

Verginica, popor care n-a venit la pocăință când a greșit față de lucrarea Domnului între frate și frate, față de credința și statornicia sa și a fratelui său.

Vine Domnul la tine cu multul și te îndeamnă să te botezi cu Duhul Sfânt, Care-l face nou pe om mai mult decât apa care mărturisește de pe pământ. O, spală-te în vasul acesta, popor de demult al acestui cuvânt, și tu, cel de azi popor al Domnului, dar să auzi ce-ți spun. Tu trebuie să fii popor frumos prin lucrarea Duhului Sfânt, Care Se sălășluiește în cei curați de sine și de păcat împotriva fraților lor. O, lasă-te spre frumusețea feței Duhului Sfânt, căci Duhul Sfânt Se revărsă când El este, și acesta este semnul celor curați pentru Duhul Sfânt, Care Se dovedește prin rodul lor cel adus lui Dumnezeu, rod de ucenici pentru Duhul Sfânt pe pământ. Amin.

O, Doamne, să se curețe poporul Tău cel de demult al acestui cuvânt și cel de azi popor al Tău de peste tot, să se curețe de tot ce Te îndurerează și să învețe el lucrarea aceluiași duh în ei, lucrarea Duhului Sfânt, Care leagă biserica într-un singur duh, Duhul lui Hristos. Amin.

O, mult aș mai grăi, Doamne, o, mult aș mai îndemna eu pe poporul Tău spre botezul cel de la Tine! De peste tot, pe unde ai Tu fii credincioși venirii Tale cea de acum, aș vrea să se strângă poporul într-o unire de Duh Sfânt, și așa să-și cunoască el lucrarea sau nelucrarea, curăția sau necurăția inimii frate pentru frate, și așa să se boteze el apoi în puterea Duhului Sfânt, lucrător cu multul, Doamne, prin duh de biserică peste cei ce se nasc din El pui de Dumnezeu, puii Duhului Sfânt, rod al Duhului Sfânt, Duhul Care naște biserica lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, îți văd durerea, botezătorule al Meu, căci Noi suntem fiii durerii, și de aceea suntem. Hai să Ne așezăm sărbătoarea de azi, și apoi vom grăi mai aprins cu poporul Meu de azi. Amin.

Poporul Meu, mergi, tată, acum, în căminul trâmbiței Mele cu rugă și cu laudă pentru ziua de sobor a botezătorului Meu Ioan. Mergi, tată, și așează acolo zi de slăvire, zi de duh peste acel așezământ sfințit de cuvântul Meu acum, cămin nou-născut, cu lucrare de nou Ierusalim așezată peste el. Amin. Vom veni apoi înapoi pe colină și vom zidi peste tine lucrare de Duh Sfânt, și apoi vom scrie toată cartea zilei, tată, că e de lucru peste statura cea întreagă a poporului Meu de peste tot. O, mult lucru e de lucrat, mult, tată, mult pentru fața și viața cea întreagă a poporului Meu de peste tot.

Voi, copii din porți, sunteți sub greu, tată, căci poporul nu știe să-și facă bine curățirea sa. Cei ce știu să stea bine lângă voi, aceia sunt cei mai crescuți și cei mai de folos Mie și vouă sub sarcina Mea cea de azi cu voi. Iată, taină mare îi spun poporului Meu de peste tot: Cel ce nu știe sau nu poate să lucreze la împărăția Mea, care se zidește și care zidește acum pe pământ, acela măcar să nu strivească lucrul celor ce lucrează la ea peste om. Aceasta este ceea ce vom lămuri astăzi prin învățătura cea sărbătorească de azi, în duh de Bobotează lucrând aceasta. Amin.

Pace și duh de Bobotează las Eu peste creștetul și peste inima poporului Meu, și Îmi voi învăța iarăși poporul, căci sunt Domnul Învățătorul. Amin, amin, amin.

*

Din nou Mă așez în cartea Mea de azi cuvânt de învățătură peste fii, căci Eu prin Scripturile cele de acum două mii de ani am spus că n-am venit să judec, ci să

mântuiesc am venit, și prin puterea învățaturii Mele peste fii să-i învăț pe ei lucrarea Duhului Sfânt, Care leagă biserica într-un singur duh, Duhul lui Hristos. Amin.

O, copii care-Mi stați porți ale Mele spre poporul Meu și spre om, peste tot pe unde pot Eu să ajung să-l povățuiesc pe om cu minunea aceasta: cea de a doua venire a Mea de la Tatăl pe pământ la om, cuvântând și învățându-l pe om calea veșniciei, voi, tată, aveți mari dureri peste voi, iar Eu am nevoie de voi pentru lucrul veșniciei peste om, și tot mai mult am nevoie de voi pentru această lucrare a Mea, cu care am venit acum de la Tatăl la om. I-a spus azi poporului Meu botezătorul Ioan: *«O, popor al Domnului, uită-te bine în mijlocul tău și vezi! Semnele Duhului Sfânt grăiesc în cei ce s-au dat vase purtătoare de Dumnezeu, iar dacă tu ai păcat asupra acestei lucrări de venire a Domnului, cu care-Și face, prin porți lucrând, fii ai împărăției cerurilor, povățuiți prin porți și crescuți cu Duhul Sfânt, o, scoală-te, scoală-te și curățește de peste tine păcatul acesta!»*.

O, copii zdrobiți în porți sub sarcina venirii Mele! Mi-am ridicat prin voi un nou popor de fii și de fiice, tată. Ați stat și stați înaintea Mea pentru acest popor al Meu și al vostru, căci Eu prin voi l-am născut, prin cuvântul Meu și prin voi am născut un nou popor, și apoi l-am crescut, Eu și cu voi, și așa am Eu azi un popor nou, un popor curat, tată. Duhul cel rău însă nu vă poate pe voi răbda, și vă aduce multe, prea multe dureri, prea multe rane, tată. O, cum să facem să putem vorbi cu poporul, să stau cu voi înaintea poporului și să vă dau Eu din Mine și să grăiți cu el despre sarcina Mea de peste voi, despre ranele voastre, de care numai Eu Mă îngrijesc, tată? Cel ce nu știe, cel ce nu poate să lucreze la zidirea împărăției Mele, care se zidește și care zidește acum pe pământ prin voi cu toate cele de la Mine coborâte pe pământ, sprijinindu-Mă pe voi, acela măcar să nu apese, să nu strivească lucrul Meu cu voi, tată. Aceasta este ceea ce azi voiesc Eu să limpezesc prin duhul învățaturii, în duh de Bobotează lucrând, tată. Iată, durerea Mea e mare pentru că nu pot să încap cu lucrul cuvântului Meu așa cum este în Mine cuvântul Meu, în Mine și în voi apoi, căci voi Mă auziți, și vă doare, și voi vedeți ceea ce Eu vă descopăr văzut de la Mine, și vă doare, tată, și nu este de pe pământ cine să vă panseze ranele; ba, din contra, duhul cel ascuns, cel din întunericul în care lucrează el cu ascunsurile lui, dă să vă rănească și mai greu, iar Eu caut disperat să-Mi întăresc credința și iubirea poporului Meu de peste tot, și îl rog pe el să asculte de la Mine pentru el, căci peste el nu trebuie învățatori din el, fiindcă Eu sunt Cel ce-l veghez pe el, păstorindu-l cu dor și cu durere, păzindu-i viața și inima, popor peste care vă am pe voi din partea Mea învățatori cu Duhul Sfânt cu Care Eu vă umbresc. O, de n-ar păzi Domnul casa și cetatea Sa, în zadar s-ar osteni cei ce o păzesc. Fiii ei sunt moștenirea Mea, și Eu sunt Cel ce îi păzesc și îi păstoresc pe ei, iar Eu mereu v-am întărit pe voi și v-am spus să-Mi călăuziți de la Mine poporul, tată.

Iată, s-au sculat trădători și vânzători. Această lucrare potrivnică Duhului Sfânt n-o lucrează decât lucrarea cea ascunsă în om, și din om în lături apoi, și un așa om nu știe unde merge cu lucrul său ascuns. Eu, fiilor copii, n-a fost să am vreodată popor și să nu am în mijlocul lui pe Iuda, tată. Iată, mintea omului își arată lucrarea sa. Cel ce n-a știut să se lepede de sine, de mintea sa pentru el însuși când a venit să fie cu lucrarea Mea și cu voi, acela cu mintea lui se strică pe sine, se umple de sine și așa se strică el, și apoi se scoală și-Mi lovește lucrarea Mea cea pentru salvarea omului cel păcătos. Eu,

tată, grăiesc azi cu voi durerea Mea de la cei ce s-au sculat să-Mi strivească în mintea lor, și apoi în cei slabi ca și ei lucrul vostru cu Mine, zidirea împărăției Mele în om. Mă uit la Mine și la vremea Mea de atunci pe pământ cu oamenii, cum eram Eu de rău privit, cât de puțină iubire era în cei de atunci ca să nu se smintească ei întru Mine! Nu puteam să lucrez cât aveam de la Tatăl lucrul peste om, căci Îmi găseau vină până și cei mai apropiați ucenici. Am lucrat puțin de tot din cât aveam de la Tatăl dat lucrul, căci Mă împiedicam în om, în mintea omului, în ochii omului, căci omul care nu are mintea curată și debarasată de robia cugetelor sale, acela nu are nici ochiul curat. Iată, ochiul omului înseamnă și mintea lui, iar mintea lui este și ochiul lui. Nu Mă priveau cu ochi curați cei ce Mă priveau, și de micuț M-au dușmănit cei ce Mă dușmăneau atunci. Numai cei curați M-au văzut curat, numai aceia M-au cunoscut ce sunt și cine sunt și de unde vin și ce am de lucrat, iar Eu grăiesc acum de curățenia minții și a ochiului minții, căci dacă voiește cineva să Mă judece prin ceea ce am spus acum, va face și acela ce a făcut Simon, pe care Eu, ca un Dumnezeu ce sunt, l-am vindecat de lepră, iar el apoi s-a îndoit întru Mine când am lăsat iubirea femeii păcătoase să Mă caute și să-și caute ea prin Mine izbăvirea ei prin credința ei cea pentru învierea ei. S-a îndoit atunci Simon cel iertat și apoi cel vindecat de Mine, și a spus: *«Dacă Acesta ar fi prooroc, ar ști că femeia care-L cuprinde este păcătoasă»*. O, iată, tată, cât ține credința omului! Așa pățește cel ce uită păcatele lui, și cade în judecata asupra aproapelui acela, și apoi este judecat de aceasta, iar Eu voiesc să-l păzesc pe poporul Meu de acest greu păcat, și voiesc prin voi să-l izbăvesc pe el de neînțelepciunea aceasta.

Peste tot pe unde sunt fii credincioși ai acestui cuvânt, peste tot voiesc să așez înțelepciunea nejudicării aproapelui, căci Eu sunt Cel ce am această lucrare, Eu, și nu omul, iar lucrarea fiilor bisericii este iubirea și nejudicata când ei au peste ei Păstor pe Domnul și duhul călăuzirii Mele în mijlocul lor. Un călăuzitor așezat de Mine peste sufletul poporului Meu trebuie să lucreze ceea ce i-am dat, iar dacă nu lucrează, de ce nu lucrează? Nu lucrează, așa cum nici Eu n-am putut lucra tot ce aveam de la Tatăl lucrul Meu peste cei ce veneau cu iubirea lor spre Mine ca să Mi-o dea apoi Mie, și să-i fac Eu pe ei lucrători de Duh Sfânt ca și Mine peste cei străini de cer și de Dumnezeu pe pământ.

O, copii care-Mi stați porți! Ce să fac Eu, tată, cu cei ce privesc spre voi cu duh de judecată și de îndoială și de sminteală peste ei? O, ce-am putut Eu să le fac celor ce s-au smintit întru Mine de M-au lepădat ca pe un nevrednic, ca pe un smintitor? N-am putut să fac nimic bun ochiului lor pizmaș, minții lor întinate. Ei, din contra, ziceau că păzesc legea, că împlinesc paza legii, și așa M-au dat la moarte cei ce M-au urât pe nedrept, căci Eu îi iubeam pe cei ce iubeau pe Dumnezeu cu inima din ei, și apoi cu fapta credinței și a iubirii lor, și-i învățam pe ei să îplinească poruncile lui Dumnezeu, căci Eu știam că tot cel ce păzește atât cât îi spune Dumnezeu să păzească, acela Mă va cunoaște că sunt de la Tatăl venit și că tot cuvântul Meu de peste el înseamnă Dumnezeu. Numai că iubirea Mea spre cei cu inima în ei curată, îi umplea de duhul intrigii pe cei ce se iubeau pe sine, în vreme ce se numeau pe ei înșiși dreptii lui Dumnezeu, uitând ei de păcatele lor și neumblând în duhul pocăinței cea plăcută Mie în om.

Vai celui ce se smintește întru Mine și întru lucrările Mele și întru cei ce Mă poartă ca să fiu pe pământ! Vai aceluia care caută spre sminteală, că acela caută spre el însuși, spre

păcatul din el, și de aceea dă să se smintească, iar Eu văd aceasta, și dau să vă întăresc, copii din porți, ca să stați de veghe, tată, peste credința poporului Meu, peste iubirea și peste fapta lui cea întru Mine!

Vai de cel ce este chinuit de păcatul inimii lui, de păcatul care-l trage spre el pe om; vai lui, că el nu vede fața păcatului! Și apoi vai lui, vai celui prin care vine sminteala peste cel slab, că acela plătește și păcatul celui smintit prin el! Iată ce este acest vai, și Îmi este milă, tată, de cel slab, căci păcatul judecării asupra aproapelui este păcatul din inima celui ce judecă pe aproapele său, dar nu Îmi este milă de hulitori, și care prin păcatul hulei se arată necredincioși lui Dumnezeu, venirii Mele celei de acum, și cu care Tatăl Mă trimite pe pământ. Iată, tată, boala trupului este înger, iar boala minții este diavol. Boala trupului se mai vindecă în vreun fel, prin credința omului și prin sfințenia lui, dar boala minții naște diavoli în mintea omului și îl îndiavolește pe omul care se crede sănătos prin sănătatea trupului.

O, copii învățători peste poporul Meu, statornicia credinței și a minții vine de la credincioșie, tată, iar credincioșia aduce întărire și nu daună. Cum să le mai spun Eu hulitorilor aceste taine ale credinței lucrătoare când ei Mi-o iau înainte suflând furtună peste pacea și peste credința poporului Meu? Stați porți ale Mele între Mine și popor și lucrați așa cum se mai poate acum peste cei ce se bizuie pe voi pentru calea lor cu Mine și pentru calea Mea cu ei, iar de cei ce vând, luând și dând în lături cu răutate de duh și de îndoială, feriți-vă cât puteți și voi, iar cât nu puteți, lucrez Eu, tată, căci voi acum sunteți împiedicați să lucrați atât cât este acum de lucrat tot cuvântul Meu dat spre lucrul împlinirii lui. L-am povățuit pe tot fiul care a lucrat duh de vânzare și de trădare și i-am spus să vină la Mine cu fratele lui, pe care l-a doborât din lucrarea inimii curate între frate și frate, între Dumnezeu și creștin, dar nu se scoală cel vinovat de vânzare, nu se scoală să vină să-l curățe pe el și pe cel doborât de el fie prin duhul părerii de sine, fie prin duh de invidie, fie prin ochi și prin minte judecătoare, păcat în care cad cei ce se semețesc pentru ei înșiși, mărindu-se pentru ca să aibă mărire.

O, copii care-Mi stați porți, e mare, mare cădere pentru cei ce nu știu să vadă în voi lucrarea făcerii omului, lucrare de la Mine pusă în voi. Am spus vouă cu câțiva ani în urmă că va fi tot mai greu pentru voi, căci ochiul pizmaș se îmbolnăvește tot mai mult și vă frânge vouă lucrarea pe care o aveți voi mereu, mereu de lucrat peste poporul Meu, și Îmi frânge Mie cuvântul care se naște în cer de la toată lucrarea lor cea pizmașă asupra voastră, cuvânt care nu poate să se așeze atât cât este el față în față cu cel pizmaș ca să mai pot Eu salva de la cădere pe cel ce nu-și mai deschide ochii sufletului ca să-și vadă lucrarea lui cea rea. O, nu e de la cei ce vin și pleacă, nu e de la aceștia tot răul care se naște în ei pentru ca să fiți voi apoi loviți de hula lor, de duhul defăimării de pe buzele lor, ci e de lângă voi hrănită de mult această durere, care vă înfrigurează inimioarele ca să nu puteți voi din plin să lucrați viața poporului Meu, și să lucrați fără teamă de om, tată. De ani de zile povața Mea cunoscută și necunoscută se așează la lucru față în față cu duhul neascultării, care se naște în omul îndoielnic și care cade în cursa necredinței apoi, căci cel ce-și pierde din credință, nu mai are pe ce să se sprijine pentru viața lui cu Mine și de la Mine povățuită. O, iubiți, tată, suferința inimii îndurerate, căci Eu vă sprijinesc, ca Unul Care am fost vândut de frații Mei, și din păcatul cărora voia Pilat să Mă scape când spunea că are putere să Mă elibereze sau să Mă dea spre moarte, dar Eu i-am

spus lui: «*N-ai avea nici o putere asupra Mea dacă nu ți-ar fi îngăduită de sus; de aceea cei ce M-au dat în mâna ta, mai mare păcat au*». O, nu e de la cel ce vine și pleacă, nu e de la aceștia defăimarea cu care se lovește în voi, ci a fost și este de lângă voi hrănită, tată. Sunt între cei de lângă voi care zic că vouă vi se potrivește cuvântul Meu de dojană și de îndreptare peste cei greșiți, care clatină poporul și lucrarea Mea de venire de la Tatăl la om. O, de aceea zic ei că nu se îndreaptă când îi tot îndemn Eu să se îndrepte. Sunt între cei de lângă voi care zic că se iau după voi în ceea ce fac ei neascultare de cuvântul Meu cel povătuitor peste fii. O, tată, ce duh îndărătnic înrădăcinat în om, în firea omului! Fac aceștia cum au făcut Aaron și Miriam cu Moise, tată, și care aveau prin Moise ceea ce aveau de la Mine. O, tată, ce mare este păcatul împotriva Duhului Meu din voi și a lucrării Mele cu voi peste poporul Meu! Urât mai merg pe cale cei ce fac așa! Când șoferul merge pe cale cu mașina lui cum voiește el să meargă și nu cum îi arată semnele de pe cale, și când pe cale este razie, care descoperă pe cei neascultători, el este făcut atent de alt călător ca și el, și atunci el se dă ascultător numai până ce trece de razie, și apoi iarăși se ascunde sub neascultare. Așa este și cu cel ce face neascultare ascunzându-se de Duhul Meu din voi, de darul Meu din voi ca să nu fie el văzut și știut de voi, și iată, urât, urât de tot merg pe cale cei ce fac așa! Dar iată, tată, azi să-i spuneți poporului Meu să nu uite povața Mea și a voastră, cea pentru pregătirea veșniciei sufletului, tată, căci viața trupului, vremea trupului este vremea sufletului lucrător pentru veșnicia lui, și așa cum își lucrează sufletul viața veșniciei, așa o va avea pe ea.

O, lucrarea cea pentru veșnicie lucrează cu alt duh, măi fiule ascuns în tine și în fratele tău ca să nu fii văzut și știut. Atunci tu uiți de Dumnezeu, Care te vede și Care te scrie prin îngeri ce lucrare ai. O, și cum să nu te ascunzi tu de aproapele tău când tu crezi că te poți ascunde și de Dumnezeu? Domnul îți scrie atunci lucrarea ascunderii tale și toată vătămarea pe care i-o faci celui în care dai să te ascunzi cu mintea ta, cu făpta ochiului tău pizmaș. O, nu aceasta i-am spus Eu să lucreze celui ce vine să fie cu Mine pe calea venirii Mele de la Tatăl la om. Cel ce nu învață de la Mine, acela se cunoaște că învață de la el, de la mintea lui, de la ochiul lui bolnav, și acela nu-și lucrează în vremea trupului lui odihna cea veșnică a sufletului lui, căci așa cum este omul pe pământ, frământat, ori blând și smerit și răbdător, tot așa viața va avea și în veșnicie, dar fericit este cel ce suferă pentru Mine pe calea Mea cu Mine, că acela este fiul Meu și are în el iubirea și nejudecata. Amin. Iubirea îl vindecă pe om de păcat, iar judecata peste semenul său îl îmbolnăvește pe el de păcat, căci judecata este păcat, și așa a și fost judecat cel ce a judecat, precum este scris. Amin.

O, cum să fac, copii care-Mi sunteți porți, cum, tată, să fac să nu mai fiți voi judecați, și apoi să prindeți puteri mereu noi pentru lucrarea facerii poporului Meu și a rodului care este de îngrijit? Am rostit prin cuvântul Meu și am spus să scrieți epistole de înviere peste cetățile pe unde sunt cei ce cred venirii Mele cea de a doua de la Tatăl la om cuvânt de înviere și de veșnicie, tată. O, iată ce taină am voit Eu să lămuresc în ziua aceasta de sărbătoare cu duh de Bobotează în ea: cel ce nu știe sau nu este deprins să lucreze la împărăția Mea, care se zidește și care zidește acum pe pământ atât cât nu se suie la mintea omului trecător, acela măcar să nu strivească lucrul celor ce lucrează la ea peste om și peste pământ. Această așezare voiesc s-o întăresc Eu, Domnul, la lucru acum pentru mântuirea poporului Meu și a multora care știu să vină la Mine și la voi atunci

când ei vin. Cei ce nu vin spre facerea lor când vin, aceia se întorc înapoi sau stau făcând stricăciune peste sădirea Mea, și de aceea v-am așezat Eu pe voi făcători de om nou și v-am dat înțelepciunea Mea pentru această lucrare de facere a omului, căci o așa lucrare omoară păcatul din mintea și din inima și din trupul omului și îl eliberează pe el ca să fie apoi curat și sfânt. Amin.

O, nu toți s-au dat vouă spre facere, și se cunoaște bine cel ce s-a dat și cel ce nu s-a dat ca să fie făcut. O, nu toți au luat de la voi duhul temerii de Dumnezeu și al pocăinței, căci cine-și uită păcatele, acela nu mai stă în pocăință, ba, din contra, acela judecă și cade apoi sub judecată, precum este scris despre cei care au pândit pe femeia pe care au tras-o la păcat, și apoi au prins-o și au adus-o la Mine ca să Mă ispitească dacă voi ține Eu de partea ei, și apoi să Mă numească și pe Mine păcătos, însoțit cu cei păcătoși. Eu însă am descoperit la toți păcatele din ei, căci i-am făcut pe toți să și le descopere, și le-am spus: «*Cel fără de păcat între voi, să ia piatra și să dea în păătoasa prinsă de voi în păcat*». O, n-a putut nici unul din ei să se arate fără de păcat și să dea cu piatra în femeia atrasă de ei la păcat, și așa au căzut toți aceia în păcatul judecării aproapelui, și iată, vai și iar vai de cei ce-și uită păcatele, că aceia se scoală judecători împotriva lor înșiși, căci omul este păcătos!

O, tată, pleacă omul din brațul Meu și se duce după mintea lui, după răzvrătirea inimii lui, se duce de la Mine, așa cum au făcut cei ce au venit și au plecat la mai mult rău decât răul cel de mai înaintea venirii lor la Mine, căci pedeapsa lor nu-i iartă pe cei ce Mă trădează prin îngâmfarea din ei, și apoi prin necredința în care cad spre căderea lor. Și iată, așa cum se desparte mortul de familia sa de pe pământ, așa este și când se desparte un creștin de lucrarea Mea, de familia Mea, de casnicii Mei între care Eu locuiesc și zidesc. Dar cel ce se face creștin și fiu al împărăției Mele, acela este un nou-născut din Mine și nu mai are acela tată și mamă și frați și copii, ci îi are de casnici pe fiii împărăției Mele, și unul ca acela trebuie să se roage mereu și să lucreze mereu și să spună: „*O, nu mă lăsa, Doamne, să cad iar în lume, să cad din Tine în mine și apoi să pierd lumina și calea, și apoi să am iarăși lumea de casă!*“.

O, poporul Meu, ai grijă, tată, nu te bizui pe tine, ci pe Mine și pe umilința ta cea întru Mine, fiule, căci cel fără de umilință cade în nemulțumire de sine și-Mi face dureri mari și-Mi frânge calea spre el.

O, poporul Meu, vino, tată, spre sfântă înțelegere a tainelor Mele cu tine și fii mulțumit în ele, căci celui nemulțumit i se ia darul, tată. Și cum i se ia? O, Eu nu pot să stau cu cel nemulțumit, căci cu Dumnezeu se stă prin umilință și prin pocăință, căci omul este păcătos, și vai celui ce-și uită păcatele, că acela judecă pe aproapele său fără ca Eu, Domnul, să-l pun să facă aceasta, și-Mi îngreuiază Mie lucrarea împărăției cerurilor și zidirea ei peste fiii ei!

O, Ierusalime, numele acesta este mare, tată! Îi povățuiesc pe toți cei care-Mi sunt fii prin credința lor întru cea de a doua venire a Mea, prin care cuvintez peste om îmbrăcarea lui întru nestricăciune, pe toți îi povățuiesc: dacă nu știu sau nu pot să lucreze la zidirea împărăției Mele, care se zidește și care zidește acum după voia Mea, aceia măcar să nu oprească, să nu apese, să nu strivească lucrul celor ce lucrează la ea peste om. Aceasta este taina cea lucrătoare în fiii cei ziditori ca și Mine peste cel ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu, taină pe care fi-va mereu, mereu s-o deslușesc și s-o întăresc în cei blânzi și smeriți cu inima, în cei umiliți înaintea Mea și prea frumoși prin duhul umilinței lor, umilința de duh, care Mă

aduce pe Mine în omul cel purtător de Dumnezeu, om nou, prin care Eu pot să-Mi lucrez via, sădirea Mea cea nouă și duhul învierii peste ea. Amin.

Eu vreau, poporul Meu, să te învăț, ca să pot să te feresc de păcatul asupra Duhului Sfânt, tată, iar dacă nu știi sau nu poți sau nu ești pus să lucrezi la zidirea Mea, nu apăsa, nu strivi cu lucrarea ta zidirea Mea cea pentru om. Fii mulțumit, fiule, atât cât poți, atât cât ești, căci Eu te-am învățat pe tine că lucrul cel întreg al tău este ceea ce poți tu să faci, și nu mai mult decât poți, și atunci tu vei avea plată întreagă când Eu voi împărți cununițele cele pentru fii. O, nu Mă răni, că iată cât Mă rănesc cei ce dau în Mine și în tine acum cu defăimare, tată, după ce Eu și pe ei i-am hrănit. Te învăț, și din prea multa Mea durere Îmi storc cuvântul Meu și îți spun: viața trupului, vremea trupului este vremea sufletului lucrător pentru mântuire, pentru viața ta cea veșnică, tată. Acum este vremea lucrului sufletului, și trebuie să-ți aduni acum, fiule, și tot cel ce-și va aduna va avea. Amin.

Te învăluiesc în duhul păcii Mele, poporul Meu. O, la-să-te clipă de clipă cuprins în taina cea de nou Ierusalim, taină coborâtă din cer peste tine, și lucreaz-o, fiule, cu dor, căci Eu cu această taină am venit la tine, și te-am învățat să te așezi în ea și să fii noul Meu popor Ierusalim. Amin.

Eu te țin de mână, poporul Meu. Hrănește-te, că ai hrană multă, tată, căci cel ce crede în această venire a Mea nu mai iese din ea, ci se hrănește cu ea și se învață cu viața, căci viața înseamnă Dumnezeu, și numai așa este ea în om, și numai așa se naște ea în omul cel frumos la duh și la faptă, frumos ca și Mine, Cel ce sunt viața cea din om, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2008

*Sărbătoarea sfinților trei ierarhi:
Vasile, Grigorie și Ioan*

Necredința este duhul lumii. Domnul îi strigă pe fiii oamenilor să iasă din prăpastia duhului lumii, dându-le duh de înviere.

Cuvânt de dor între Mine și tine Mă așez în ziua aceasta în cartea Mea cu tine, poporul Meu de azi. Dis-de-dimineață Îmi ridic porțile și prin porți intru la tine, că e sărbătoare de sfinți, tată. Îmi fac cărare spre tine în sărbători, că Mi-am făcut casă la tine ca să împlinesc Scriptura venirii Fiului lui Dumnezeu a doua oară pe pământ, și Eu trebuia să am casă pentru venirea Mea. Mă fac cuvânt, și așa cobor. Tatăl Meu Savaot este în Mine, iar Eu întru El. Sfinții toți în Mine sunt, căci toți trăiesc în Mine, după cum este scris, și așa este scris și despre cei ce cred în Mine pe pământ, lăsându-se Mie lucrători. Amin.

O, atât de mult te-am dorit Eu să-Mi fii popor, poporul Meu! În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa te-am închinat Eu pe tine când te-am făcut popor al Meu, ca să-Mi arăt din tine apoi slava Mea peste pământ, cuvântul Meu, care cârmuiește și se slăvește cârmuind. Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am sălășluit în mijlocul tău cuvânt și ți-am dat putere să crezi în venirea Mea la tine, și prin credința ta Eu am ieșit apoi cuvânt peste oameni ca să le spun și lor că am venit cuvânt pe pământ. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh este acest cuvânt, și Acești trei înseamnă Unul Dumnezeu. Amin.

O, Mi-a fost dor să Mă aștern iarăși cuvânt în cartea Mea cu tine, poporul Meu. Cei trei arhierii și sărbătoarea lor de azi Mi s-au făcut cărare spre tine în ziua aceasta. Așteaptă sfinții

din cer sărbătorile lor, tată, căci dorul lor e cât și al Meu pentru venirea Mea și a lor la tine, la masa ta, masa cuvântului Meu în mijlocul tău. O, cum să nu se mire lumea cea fără Dumnezeu peste viața ei, cum să nu se mire ea și fiii ei de statul Meu în mijlocul tău cuvânt atât de mult? Cum să creadă ea această minune când ea are dorurile ei și minunile ei și ochii ei, care văd atât de puțin, atât de slab, căci credința omului e slabă, dar e multă necredința lui, tată. Dar ce este necredința? Ea este duhul lumii, ochiul cel mărginit al duhului omului cel străin de calea lui Dumnezeu pe pământ. Ea este închisoarea în care zac fiii veacului acesta, care se hrănesc cu păcatul și cu roadele lui, căci păcatul este hrana sufletului lor, hrană care nu-l lasă pe om să se privească pe sine și să-și vadă viața lui cea fără de rod de viață și prin care omul își înșeală sufletul, închizându-Mi Mie intrarea ca să nu pătrund și să-l trezesc pe om spre vedere, spre credință și spre deșteptare apoi. Iată, omul își înșeală sufletul, iar sufletul din el este ușa prin care Eu pot să intru în om, și omul nu știe ce este sufletul lui, și omul Îmi închide ușa.

O, poporul Meu, nu e om pe pământ să nu creadă în Dumnezeu, să nu-L simtă pe Dumnezeu. Nu te mira de această veste ieșită din gura Mea, ci miră-te de om și de puterea lui cea rea, cu care se înșeală pe sine ca să nu se lepede de necredință, de duhul lumii, cu care el se hrănește și când doarme, tată.

O, fii ai lumii, fii ai oamenilor! Eu, Domnul, Mă aplec spre voi ca să vă fac iarăși strigarea, căci pentru aceasta am venit de la Tatăl iarăși pe pământ. Sunteți în afund, iar Eu sunt deasupra duhului lumii, căci duhul lumii este prăpastia care vă ține între hotarele ei ca să nu vedeți adevărul și lumina lui cea de dincolo de malurile prăpastiei acesteia, care nu vă lasă să vedeți. Numai când cobor Eu mila Mea de voi, mânia Mea cea trezitoare, numai atunci Mă vedeți, numai atunci vi se trezește din somn credința în Dumnezeu, simțirea inimii voastre despre singurul vostru Salvator, căci omul la durere mare își caută salvatorul, tată.

O, fii ai lumii, e mare nefericirea aceasta a voastră! Necredința este duhul cel potrivnic fericirii sufletelor voastre. Nu uitați că sufletele voastre sunt de la Dumnezeu și că voi le dați hrană moartă, tată. Nu uitați că ele sunt cele ce tânjesc în voi după viață chiar și când voi numiți viața a lor faptele morții, faptele necredinței, tată. O, nu uitați că necredința este duhul întunericului stăpânitorului veacului acesta și întru care voi stați ca în închisoare. Eu, Domnul, vă strig de deasupra. Puterea voastră cea rea nu vă lasă, nu vă scapă de sub ea, iar duhul necredinței vă acoperă vederea duhului vostru ca să nu vă lepădați de duhul lumii, duhul care vă hrănește și somnul, tată. O, deschideți-vă ochii, deschideți-vi-i singuri și pătrundeți-vă de duhul credinței sfinte ca să luați de la Dumnezeu învierea din moartea în care stați. A venit vremea învierii morților, care aud cuvântul lui Dumnezeu ca să se scoale, iar Eu, Domnul, vă strig de deasupra și duh de înviere vă dăruiesc. Vă așteaptă sfinții scularea, căci ei au fost oameni ca și voi pe pământ, și au ajuns în cer prin lucrarea credinței lor, lucrare dulce pentru om, dar pe care omul n-o cunoaște, căci omul dă de pereții prăpastiei în care stă atunci când ar da să se uite ca să vadă, iar cel ce nu vede, rămâne în necredință, rămâne surd și orb. Mila Mea însă îl strigă pe om. Mila Mea de om se face cuvânt peste om și îl strigă pe om și-i spune lui: Hai, omule, să vezi și să le pricepi pe cele de mai înainte de moartea omului, când omul era cuprins în Dumnezeu așa cum pruncul este cuprins în mama lui până să iasă el în târâmul cel trecător! Hai, omule, spre Mine mai înainte să vin Eu spre tine pentru necredința ta ca să

te scol din ea și să vezi ca să crezi! Dar credința care vine spre tine prin mânia Mea cea pentru necredința ta, aceea este judecătoare și nu mângâietoare, tată. Eu însă sunt Domnul Mângâietorul, și cu mângâiere vin și pătrund până la urechea ta închisă spre Mine și ți-o desfac și-ți spun mângâietor că necredința este duhul lumii. Și-ți mai spun, omule căzut, că împotriva întunericului necredinței, credința este Duhul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, o, casa Mea de venire! Din mijlocul tău l-am strigat pe omul cel necredincios, tată, și ca un tată l-am strigat. Din mijlocul tău l-am strigat pe om ca să știe el că Eu sunt cu tine pe pământ și că te țin cuprins în Mine și tot așa te și hrănesc, iar prin credința ta Eu Mă deșert din mijlocul tău râu de ape vii, care curg peste cei fără de apă, fără de învățătură, fără de înviere pe pământ, iar cine se va trezi și se va apleca să bea, va învia din moarte și va veni spre viață așa cum tu ai venit la Mine când Mi-ai aflat izvorul și ai gustat din apa lui, și iată, tu ești acum muntele Meu cel sfânt, templul Meu, Sionul Meu, Ierusalimul Meu cel nou, spre care se îndreaptă cei însetați de Dumnezeu și-și zic lor: *«Veniți să ne suim în muntele Domnului, spre templul Domnului, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe ele, căci din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim va curge spre noi, iar Domnul, ca un Păstor Care paște turma Sa, va aduna cu brațul Său mieii și-i va purta la sânul Său, iar cele ce alăptează își vor simți odihna»*, precum este scris. Amin.

O, poporul Meu, lumea a învățat lumește și nu poate să vadă pe cele ce sunt cerești în mijlocul ei, căci Eu sunt Cel tainic cu tine, fiindcă așa este Dumnezeu, iar cel ce stă în necredință nu poate să-L vadă pe Dumnezeu. Tu însă înveți dumnezeiește, și tot așa și crezi, dar Mi-e milă, tată, de cei ce în mijlocul tău încă n-au pătruns cu credința lor toată taina Mea din mijlocul tău, căci cei puțini la minte pentru cele de la Dumnezeu n-au primit puterea întreagă a credinței cea de sus și pentru cele de sus, căci omul dobândește de la Dumnezeu atât cât îi dă el lui Dumnezeu, tată. Iar acum, Eu, Domnul, slobod peste tine cuvântul celor trei arhieriei sărbătoriți azi în cer și în mijlocul tău și care s-au făcut cu sărbătoarea lor punte a Mea, punte a cuvântului Meu de azi, căci scris este în prooroci: *«Precum fiii lui Israel aduceau prinoase pentru templul Domnului, și precum cerul cel nou și pământul cel nou, pe care le voi zidi, vor dăinui înaintea Mea, așa va dăinui de-a pururi neamul și numele lor, și din lună nouă în lună nouă, și din sărbătoare în sărbătoare vor veni și se vor închina înaintea Mea»*. Amin, amin, amin.

— **O**, mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrările Tale, și nu este cuvânt ca să ajungă pentru slăvirea Ta, căci Tu ai adunat spre Tine neamurile și limbile ca să vadă mereu slava Ta din sfinții Tăi, și din ele ai luat și iei preoți și leviți, precum și pe noi ne-ai luat de am slujit dumnezeirii Tale pe pământ înaintea oamenilor, și iată, neamul nostru de sfinți și numele nostru dăinuiește, Doamne, precum este scris. Venim acum din sărbătoare în sărbătoare și ne închinăm înaintea Ta, împreună cu poporul Tău de azi, care stă înaintea cuvântului Tău când el vine, și pe care Tu l-ai făcut pe pământ casă a Ta și a sfinților Tăi, vestitor al Tău de la margini la margini cu taina Ta cea din mijlocul lui, căci iată, din Ierusalim curge cuvântul lui Dumnezeu spre neamuri, iar Tu ca un Păstor paști turma Ta și aduni în brațul Tău mieii și îi porți la sân, precum este scris.

Ne închinăm înaintea Ta, Doamne, în mijlocul poporului Tău, și împreună cu el suntem aici închinători. Din mijlocul

lui Te rugăm pentru el, Bunule: împlinește Tu tot mai pe înțelesul oamenilor de pe pământ proorocia Ta pentru acest nou început al Tău, pe care l-ai vestit prin prooroci când ai zis că *«Se va întâmpla în vremile cele de apoi că muntele templului Domnului va fi mai înalt decât toate vârfurile munților, iar piscul lui se va înălța peste toate culmile, și vor curge multe neamuri spre lumina lui și vor zice: „Veniți să ne suim în muntele Domnului, ca El să ne învețe căile Sale și să mergem pe ele, căci din Sion va ieși legea, și cuvântul lui Dumnezeu din Ierusalim va curge”*. Ochii cei trufași vor fi smeriți, și mândria oamenilor va fi înfrântă, și numai Domnul Se va înălța, căci El va judeca în ziua Sa și Se va ridica împotriva a tot ce este mândru și care se înalță cu fălire, și fala omului va fi prăbușită, și în ziua aceea numai Domnul va fi prea înălțat, iar idolii toți se vor nărui și omul îi va arunca, căci ce putere are omul?».

Din mijlocul poporului cuvântului Tău ridicăm strigare spre Tine pentru el, Bunule. Dă-i lui tărie și paște-l pe el în duhul nădejdiei sfinte pentru biruință, Doamne, și aruncă Tu la pământ puterea cea potrivnică. Taie Tu puterea și uneltirea care se scoală să dea în lucrarea Ta din mijlocul poporului Tău, căci din mijlocul lui Tu curgi râul cel viu, râul vieții, Doamne, peste vii și peste morți, fiindcă a venit vremea Ta. Fă cale cuvântului Tău peste neamurile pământului, că Tu ca un Mire ieși din cămara Ta, din mijlocul poporului Tău când vii la el ca să Te împarți peste pământ și ca să strălucești de șapte ori mai mult decât până acum prin toți cei care Te-au purtat spre oameni, fiindcă acum Tu ești Cel Care grăiești, Tu ești glasul celui de al șaptelea înger, care vestește judecata, ziua Ta, când toate cele semețe vor păli și se vor apleca înaintea slavei zilei Tale, că Tu nu mai ai ce să aștepti de la oameni, căci oamenii stau în prăpastia necredinței și nu mai ies din ea. Tu însă strigi cu glasul Tău peste acest adânc întunecat, iar noi, sfinții Tăi, cu Tine în venire, strigăm din Tine: Înviați, voi, oase uscate, căci carnea de pe voi e putredă, e numai păcat, și păcatul este moarte, este putreziciune ca și trupul care putrezește în pământ! Înviați, voi, duhuri întemnițate în trupuri vândute păcatului! Noi, cei trei arhieriei, Vasile, Grigorie și Ioan, slujitori de foc în templul Domnului, lucrători tainici în via cea de azi, la altarul cel de foc, așezat de Domnul acum în mijlocul neamului român pentru ca să ardă Domnul pe el pe duhul cel potrivnic Lui și toate păcatele făpturii omenești, de la Adam și până azi, noi, cei ce am coborât din cer în zilele acestei veniri a Domnului, la începutul Lui cel din anul 1955 prin trâmbița Sa prin care a sunat, și, iarăși, acum, la sfârșitul strigării Lui prin cei ce slujesc acum înaintea Lui lucrători de foc împreună cu noi, iar noi împreună cu ei, noi strigăm peste cei îngropați de vii în trupurile lor, peste tot neamul oamenilor de pe pământ strigăm și dăm de veste porunca Domnului: Înviați, voi, oase uscate, și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu prin darul credinței sfinte! Înviați, voi, duhuri întemnițate în trupurile vândute necredinței, duhului lumii și păcatului! Nu mai poruncim duhului rău să ia-să din voi, ci poruncim duhului vostru să învieze și să biruiască pentru Dumnezeu în voi. Înviați și credeți în Dumnezeu și faceți apoi roade vrednice de pocăință, și apoi faceți-vă fii ai lui Dumnezeu, faceți-vă sfinți precum noi ne-am făcut pe pământ înaintea Domnului sfinților, căci El ne-a dat nouă puterea aceasta, după cum este scris pentru cei ce cred în El! Amin.

Și acum, Doamne, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta a Ta și o desăvârșește pe ea, căci poporul Tău de azi este via Ta, și fă să crească ea și vinul Tău cel nou, precum Tu l-ai povățuit pe poporul Tău. Iar noi, cei ce avem lucrarea ungerii cerești peste el, suntem prin cei așezați de noi

lucrători din partea Ta prin ei pentru rodul viței, pentru masa nunții Tale, Doamne, pentru vinul Tău cel nou, căci via Ta este sădirea Ta, și Tu ești rodul ei. Amin, amin, amin.

— **B**inecuvântat să fie de Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt cuvântul vostru cel ceresc, o, slujitori ai Mei din partea cerului peste poporul Meu cel nou de azi! Am coborât Noi azi pentru cuvânt de dor între Mine și poporul Meu, și apoi pentru cuvânt de strigare între Mine și fiii lumii și apoi pentru cuvânt de înviere peste ei, și, iarăși, cuvânt de binecuvântare nouă peste via Mea cea nouă și pentru rodul ei. Amin.

Binecuvântată să fie lucrarea cea cu credință în ea a poporului Meu de azi, căci prin credința lui Eu împlinesc Scripturile care mai sunt de așezat pe pământ ca și în cer. Amin.

O, veniți, binecuvântații Tatălui Meu, voi, fii ai poporului Meu de azi, veniți-Mi împlinitori și moștenitori ai lucrării Mele și ai minunii Mele, pe care am dat-o Eu vouă ca s-o lucrați și s-o purtați, gătită de Mine de la întemeierea lumii ca să fie ea azi așezată pe pământ, biserica cea vie a lui Dumnezeu-Cuvântul, și peste care El Însuși grăiește și împlinește și o gătește pe ea ca pe o mireasă pentru Mirele ei, precum este scris. Amin.

Poporul Meu, pace ție, tată, în ziua aceasta de sărbătoare arhierască și cerească! Pace și binecuvântare și lucrare sfântă las și întăresc în chip nou peste cei trei fii unși în mijlocul poporului Meu în numele harurilor celor trei arhieriei ai Mei, Vasile, Grigorie și Ioan, prin care Eu am binecuvântat la începutul ei lucrarea cuvântului Meu de azi. Amin.

O, fii ai poporului Meu, întăriți-Mi, tată, cărarea Mea spre voi, cuvântul Meu peste voi și viața voastră cea cu ascultare, căci cel mai frumos duh înaintea Mea de la voi este duhul ascultării, duhul care-Mi păstrează fiii ca să fie ai Mei pe vecii, iar Eu, Domnul, am poruncă de la Tatăl Savaot să stau în mijlocul tău cuvânt și să te învăț mereu, și iată, sunt mereu Învățătorul tău și sunt ocrotitorul tău și sunt Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu, iar tu veghează, fiule, veghează ca să fii mereu, cu tot întregul trăirii tale să fii mereu poporul Meu, iar Eu Învățătorul tău să fiu, prin ascultarea ta de povața Mea, prin supunerea ta deplină sub cuvântul Meu de Păstor al tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2008

Praznicul Întâmpinării Domnului

Împlinirea voii lui Dumnezeu de către creștin îi va aduce acestuia credința cea prin vedere. Drumul cel cu cruce este cale cu Dumnezeu pe ea. Cei care ies de sub cruce își pierd viața cea vie. Îndemn către om pentru întoarcerea la ascultarea de Dumnezeu.

Poporul Meu, te îmbrățișez în cuvântul venirii Mele iarăși pe pământ după om, căci dacă ar fi să nu ai de la Mine peste tine cuvântul Meu, care să te ocrotească și să te crească și să te povățuiască și să te mărturisească al Meu, o, n-ai mai putea nici tu sta înaintea Mea. Eu însă vin la tine și-ți întăresc credința prin vremea aceasta grea, căci fără ocrotirea Mea și fără hrana cuvântului Meu nu poate omul să depărteze de la el necredința și lucrarea ei, că pe pământ este peste tot vremea cea fără Dumnezeu, și pe aceasta o face necredința. Ea îl învață pe om să ia din sine și din om povață și cărmuire peste el; ea îl pândește pe om la toate răspântiile ca să-l răcească de Dumnezeu și să-l învăluie în întunericul nepăsării de suflet și al nevegării pentru viața lui cea de veci cu Dumnezeu, căci omul se încântă cu ceea ce vede el cu ochii trupului și ai duhu-

lui lui, și om pe om se rătăcește de pe calea cea cu slavă a crucii, cale cu Dumnezeu pe ea, cale ca a lui Dumnezeu, poporul Meu.

O, cum să fac, oare, cum să mai fac cu omul ca să-i zgudui nepăsarea, odihna lui cea fără de odihnă pentru ea și prin care el își agonisește vânt și furtună, remușcări pentru vecii și lacrimi fără de mângâiere pentru cele cu care el se înșeală pe sine în vremea lui de pe pământ? O, cum să fac, omule, cu tine mai înainte să nu mai am cum să-ți întind mâna ca să te trezesc spre calea Mea cea cu cruce pe ea, cale cu încoronarea ta la capătul ei?

O, Mi-am deschis porțile și am intrat la tine, poporul Meu, ca să te hrănesc, tată, cu credință și cu nădejde în cele pe care Eu, Domnul, le-am făgăduit să fie pentru cei credincioși și sfinți prin ascultarea lor de Dumnezeu. O, fericiți sunt cei chemați și aleși și care stau petrecând după plăcerea Mea înaintea Mea, căci aceia vor vedea mântuirea lor chiar dacă n-au puterea să creadă îndeajuns în taina facerii cerului cel nou și a pământului cel nou și a toată lucrarea acestor frumuseți, pregătite pentru cei credincioși! Spun aceasta că pe vremea când M-am născut Prunc din Fecioară am venit după patruzeci de zile de la nașterea Mea, adus la templu de părinții Mei îngrijitori de Dumnezeu, ca să Mă înfățișeze pe Mine și pe ei pentru curățirea cea de după naștere și când Mi-a ieșit întru întâmpinare bătrânul Simeon, ales de Dumnezeu ca să Mă primească pentru închinare și să Mă mărturisească Mântuitor al lumii prin lucrarea Duhului Sfânt, Care era peste el pentru mărturia Mea. El era ales de Dumnezeu pentru aceasta, iar Duhul Sfânt i-a descoperit lui taina pe care el nu putea s-o priceapă și s-o creadă, nașterea Mea din Fecioară, și atunci el a văzut prin descoperire de la Duhul Sfânt pe Pruncul Cel vestit prin prooroci ca să Se nască pe pământ Dumnezeu din Dumnezeu, Prunc născut din trup fecioresc, și atunci el a primit puterea să creadă și să mărturisească venirea Mea între oameni, și a spus: *«Acesta va fi spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și va fi ca semn de tăgadă»*.

O, poporul Meu, fericiți sunt cei ce păzesc poruncile lui Dumnezeu! Fericiți cei ce se tem de Domnul cu iubire, alegând să împlinească chemarea cea din poruncile sfinte, că aceia vor avea parte cu cei credincioși la vremea vederii celor nădăjduite de ei și așteptată să vină pe pământ, așa cum dreptul Simeon, stăruind în iubirea cea pentru Dumnezeu, a ajuns să vadă și să creadă și să se bucure și apoi să mărturisească.

O, poporul Meu, cuvântul Meu de peste tine te îndeamnă mereu să stăruiești în împlinirea lui, căci împlinirea voii lui Dumnezeu în tine îți va aduce ție credința cea prin vedere, fiule, numai să nu te îndoiești de făgăduințele Mele, tată. O, ai răbdare și iubește crucea iubirii și slava de sub ea, căci drumul cel cu cruce e cale slăvită, e cale cu Dumnezeu pe ea, căci Eu le-am spus celor ce Mă iubesc venind să-Mi urmeze, le-am spus să-și ia crucea, și altfel să nu vină pe calea Mea.

O, dar de ce cruce pe calea Mea? O, uită-te bine, tată: cei ce nu iubesc mersul cu cruce, aceia nu stau sub ea și nu stau pe calea crucii Mele și ies spre odihnă și așa își pierd ei viața cea vie, viața cea de sub cruce, cea plină de veghe pentru necăderea lor de pe calea crucii. Crucea are slava ei cea cu plată fericită pentru această cale, dar cel ce nu iubește calea cea cu cruce, acela este cel ce se depărtează de Dumnezeu pentru voia sa însăși și apoi el pierde temerea de Dumnezeu, pierde credința și puterea ei, pierde de pe chipul lui chipul cel frumos al lui Dumnezeu, chipul celor ce au peste ei de stăpân și de învățător pe Păstorul Cel cu crucea, poporul Meu, O, cei ce nu

iubesc mersul cel sub cruce pe calea lor cu Mine, Eu la aceia nu le sunt Păstor, de vreme ce ei nu stau pe pășunea Mea sub cruce și nu fără cruce, căci omul are de la Dumnezeu atât cât Îi dă el lui Dumnezeu, și altfel de măsură nu are omul peste el de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, mare este taina și lucrarea ascultării de Dumnezeu! Îi spuneam mereu lui Israel să păstreze ziua odihnei Domnului ca să-i fie lui bine pe pământ, dar el n-a lucrat așa, și i-a fost lui numai rău, și tot mai mult Mă părăsea Israel, iar duhul îngâmfwării lui i-a fost și îi este lui povățuitor și n-a slujit și nu slujește Israel lui Dumnezeu.

O, atât de frumos am lucrat Eu facerea a toate și legea cea pentru toate și hotar între bine și rău, între ascultare și neascultare, și toate către Mine așteaptă! Când Eu cobor întunericul ca să se facă noapte, fiarele pădurii se trezesc din somn și ies să-Mi ceară și să primească hrană, iar la răsăritul de soare ele se adună în culcușurile lor și se culcă și se odihnesc ca să facă loc omului, ca să iasă omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara, căci Eu cu înțelepciunea Mea le-am făcut pe toate și întru lucrările Mele Mă măresc Eu. Omul însă uită de toată rânduiala firii, de toată mărirea Mea și calcă peste cele așezate de înțelepciunea Mea și nu-i este lui bine când face așa. O, omul a stricat legile Domnului și nu mai știe să caute binefacerea Domnului peste el prin taina și lucrarea ascultării de Dumnezeu, după orânduiala a toate cele făcute și așezate de Dumnezeu.

O, poporul Meu, caută, tată, să-Mi dai fericire Mie prin ascultarea ta de toate cele de Dumnezeu așezate și cuvântate să fie lucrate de tine, căci voiesc să-Mi fie bine cu tine, și apoi voiesc să-ți fie ție bine, poporul Meu. Nu uita că Eu din mijlocul tău sunt ca semn de tăgadă pentru cei ce nu împlinesc peste ei calea Mea cea sfântă cu omul. Te-am zidit din cuvântul Meu ca să fii poporul Meu, tată, și tu ești ca și Mine, spre căderea și spre ridicarea multora pe pământ. Eu, Domnul, când Tatăl M-a așezat ca să fiu pe pământ de la nașterea și până la ridicarea Mea iarăși întru Tatăl, M-am supus tuturor rânduie-lilor așezate și nu le-am stricat; ba, din contra, le-am desăvârșit prin ascultarea Mea de Tatăl, prin toate câte erau spuse despre Mine prin prooroci ca să se îplinească spre desăvârșirea lor.

Lucrarea ta, poporul Meu, să fie ascultarea de Dumnezeu și de toate cele așezate de El. *«Ieși-va omul la lucrul său și la lucrarea sa până seara»*, așa este scris. Iată, taină îți spun ție: caută cât mai desăvârșit să înțelegi ce înseamnă timpul omului și ce înseamnă timpul lui Dumnezeu cu omul. Eu am spus prin cuvântul acestei profeții că e mult să lucreze omul de dimineață până seara și e mult să doarmă el de seara până dimineața, iar dacă el lucrează și mai mult lucrul lui și dacă el doarme și mai mult cu trupul lui, amestecând ziua cu noaptea și lucrarea cu neascultarea, apoi fiarele de suflet ies și își cer de la Dumnezeu partea lor, dar tu fii veghetor pentru lucrarea zilei și pentru lucrarea nopții și întâmpină-Mă cu lucrarea înțelepciunii tale pentru cele așezate de Dumnezeu între pământ și cer și îndeletnicește-te cu lucrarea zilei, tată. Zi și noapte să fii fiu al zilei, fiu al ascultării, căci Israel cel neascultător M-a pierdut prin neascultare, tată.

Lucrarea cea dintre frați este armonia cea pentru toate lucrările de zi și de noapte, poporul Meu. Eu, Domnul, te îndemn spre duhul păcii cea peste toate și pentru toate, căci biserică este un singur trup, o singură lucrare, o singură voință, un gând în toți, gândul lui Hristos, voia lui Dumnezeu pe pământ, poporul Meu. Nu stau mult cu tine în cuvântul Meu cel ieșit din gura Mea acum, că nu găsesc putere de ajunsă în porți, dar

te rog, poporul Meu, fii plin de dor pentru cuvântul cel din mijlocul tău rostit prin suflarea Duhului Meu pentru tine peste cei ce îți împart povață de viață, tată, povață de creștere și apoi împlinirea poveței, fiule. Ia cartea Mea cu tine și vezi în ea tot ce Eu te-am învățat să îplinești, ca să iei tu plata ascultării, poporul Meu. Caută să îplinești după voia Mea tot ce-ți dau să lucrezi și nu lucra după mintea ta ceea ce Eu îți dau. Învăță-te cum să vorbești cu omul și cum să vorbești cu Domnul, fiule, că mare lucrare și mare minune este să înțelegi tu taina aceasta și lucrarea aceasta în mijlocul tău. Orice om poate să facă această împlinire spre viața lui, numai să nu caute să fie mai deștept ca Dumnezeu și ca Duhul lui Dumnezeu Cel peste el lucrător de lângă el, iar Eu te-am învățat pe tine să duci viață cu călăuză peste tine și așa să înveți să Mă întâmpini pentru voia Mea cu tine, tată, și așa să știi să-Mi deschizi și să Mă primești să vin, poporul Meu, că vreau, tată, să fiu fericit în mijlocul tău, că de la tot omul Eu sunt numai îndurerat, numai alungat, numai pribeag și fără adăpost pe cale, căci omul are voia sa și stă în necredință și în necunoștință de Dumnezeu, și e numai durere pe Mine de la om. O, caută să Mă întâmpini când Mă aduc ție și caută, tată, să-Mi dai fericirea prin ascultarea ta de toate cele de la Dumnezeu așezate și cuvântate să fie lucrate de tine, căci Eu voiesc să-ți fie ție bine, poporul Meu. O, nu uita că Eu sunt în mijlocul tău ca semn de tăgadă pentru cei necredincioși și sunt spre căderea și spre ridicarea multora, precum este scris. Amin.

O, poporul Meu, tu ești casa Mea și în tine Îmi plec Eu capul când vin, și cu tine ies când Mă arăt cu slava Mea peste pământ. Binecuvântată și împlinită să fie voia Mea în mijlocul tău, căci aceasta face împlinită în tine împărăția Mea pe pământ, și de la ea vine apoi și pâinea ta și iertarea ta și iubirea ta și ocrotirea ta și izbăvirea ta, așa cum Eu, Domnul, i-am învățat pe ucenici să-Mi ceară când ei așează înaintea Mea rugăciunea lor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2008

Duminica vameșului și a fariseului

E vremea să vină legea raiului pe pământ. Iubirea îl vindecă pe om de păcat. Umilința de duh este puterea lui Dumnezeu în om. Chemarea fiilor lumii la trezire mai înainte de ziua mâniei Domnului. Îndemn la pocăință pentru cei care cad în păcatul judecării aproapeului.

Bat, și Mi se deschide și întru cuvânt în cartea Mea de azi cu tine, popor al cuvântului lui Dumnezeu. Te hrănesc, fiule, din sărbătoare în sărbătoare, că nu mai am unde să mai poposesc pe pământ ca să-Mi lucrez lucrările Mele cele scrise în Scripturi să se îplinească acum. Vin să-ți întăresc credința, tată, că numai la tine Mi-e gândul și iubirea, căci tu ești cel ce-L crezi pe Dumnezeu, Care Și-a făcut cărare pe pământ acum, ca să-l poată pe om îmbia spre împărăția Mea, spre iubire și spre sfințenie, și ca să Mă pot Eu privi față în față cu omul, el cu Mine, și Eu cu el, spre desăvârșirea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om. Amin.

O, copii din porți, întăriți pe poporul cuvântului Meu, tată, pe fiecare, după cum știți că are nevoie, după cum știți că-i trebuie creștere și lucrare. Lucrați, tată! Lucrați-Mi poporul, căci voi aveți în voi iubirea Mea, mila Mea de om, Duhul Meu Cel milos și înțelepciunea Mea pentru facerea cea sfântă a omului. Pe omul cel neputincios pentru cele de sus în el, sprijiniți-l pentru nașterea lui de sus, ca să poată el apoi cu împărăția Mea în el, căci toate așteaptă după înnoire, tată. Pe cei ce nu au darul umilinței de duh, ajutați-i voi prin umilința

voastră și treziți omul spre pocăință. O, nu vă temeți de om, ci ajutați-l pe el, și Eu vă voi plăti, tată. Umilința de duh este odihna Mea în om, și aceasta voiesc Eu să așez peste cel ce vine să ia de la voi legea iubirii de Dumnezeu și apoi legea sfințeniei, tată, legea care este scrisă pe poarta grădiniței cuvântului Meu, și pentru care tot poporul Meu trebuie să stăruiască și mai mult, că e vremea să vină legea raiului pe pământ, cerul cel nou și pământul cel nou, după cum iubitul Meu Ioan a văzut și a zis: *«Am văzut un cer nou și un pământ nou, căci cerul cel dintâi și pământul cel dintâi au trecut, iar marea nu mai este; și am văzut cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, pogorându-se din cer de la Dumnezeu, gătită ca o mireasă, împodobită pentru Mirele ei, iar din tron un glas zicea: iată, cortul lui Dumnezeu este între oameni și va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei»*, și a mai zis: *«Iată, noi le fac pe toate, și cel ce însetează, să vină să bea în dar din izvorul vieții, iar cel ce biruiește va moșteni acestea și îi voi fi lui Dumnezeu, și el Îmi va fi Mie fiu, iar fricoșii și necredincioșii, spurcații și ucigașii, desfrânații și fermecătorii, închinătorii la idoli și tot felul de mincinoși, partea lor este moartea a doua, iezerul, care arde cu foc și cu pucioasă»*, după cum este scris.

O, poporul Meu de peste tot, te strig, tată, la viață cu iubire în ea, căci iubirea îl vindecă pe om de păcat și se poartă ca o mamă cu fiii ei și-i povățuiește pe ei. O, nu mai sunt duhovnici pe pământ, nu mai sunt! N-au oamenii cum să mai vină la Dumnezeu, căci omul de rând știe că Dumnezeu este acolo unde oamenii Mi-au luat căsuța și hăinuța și unde cei ce stăpânesc peste ei cumpără și vând sufletele oamenilor și tainele lui Dumnezeu, dar Domnul e în inima omului, numai să fie trezit omul spre această comoară din el și spre împodobirea ei apoi, și iată, nu au oamenii învățător pentru această înțelepciune peste ei. Cei ce învață pe om nu Mă au pe Mine de iubire a lor, nu Mă împart pe Mine cu învățătura Mea, ci o împart pe a lor, spre folosul lor, nu spre folosul omului, căci iubirea îl vindecă pe om de păcat și de sine atunci când ea lucrează peste om, și ca o mamă se poartă cu fiii ei și îi îngrijește îndelung până ce iubirea ia față în ei, numindu-se ea împărăția Mea înăuntrul omului credincios și iubitor.

Când eram cu ucenicii Mei acum două mii de ani și priveau mulți la vorbirea Mea cu ei, veneau cărturarii și fariseii și vameșii și dregătorii și ascultau învățătura Mea cea peste ucenici, și Mă uitam la unii din ei, care priveau de sus spre ceilalți, fiind ei încredințați că sunt drepti, și atunci Eu le-am spus pilda a doi oameni care s-au dus la rugăciune înaintea Domnului, un vameș și un fariseu, care stătea drept, rugându-se cu mulțumire pentru cele bune ale lui, pe când cel dintâi, vameșul, de departe, de unde sta, nu cuteza nici măcar ochii să-i ridice spre cer, ci numai își bătea pieptul rugându-se de mila lui Dumnezeu peste păcătoșenia lui, și acesta s-a smerit pe sine și așa s-a înălțat la Dumnezeu prin rugăciunea sa, iar celălalt s-a înălțat pe sine, și Dumnezeu l-a smerit pe el, neîndreptățindu-l pentru faptele lui, cu care el voia să se înalțe înaintea oamenilor, privindu-i de sus pe ei.

O, poporul Meu, umilința de duh este puterea lui Dumnezeu în om, tată. O, cine să-i învețe pe oameni această coborâre, care-i înalță pe ei spre înțelepciunea iubirii? Vino, tată, și cere înțelepciunea Mea peste tine, și stai la lucrarea facerii dacă vii! Vino, poporul Meu, să înveți să fii frumos și sfânt, și apoi să fii lucrător, tată, că Eu mult de tot îi învățam pe ucenici și le spuneam pilde fel de fel, căci mulți Mă priveau când Eu lucram peste ei și multă nevoie de învățătură aveau toți cei care Mă

priveau când Eu Îmi învățam ucenicii. Îi învățam pe ei față în față cu toți cei ce se strângeau pe lângă noi, așa cum și cu tine fac azi, poporul Meu, și așa luau cei mulți înțelepciunea iubirii și taina facerii omului, om născut de sus, la cuvântul lui Dumnezeu, tată, căci Eu eram cuvântul Tatălui, așa cum și azi sunt în mijlocul tău de la Tatăl venit, și în mijlocul ucenicilor Mei Îmi nășteam cuvântul, așa cum și azi lucrez, că Mi-am făcut casă unde să vin, și din ea să ies Învățător peste cei ce M-au aflat că sunt pe pământ cuvânt în mijlocul unui popor de ucenici. Amin.

O, taina umilinței de duh este învățătura Mea din ziua aceasta. Veniți și voi, fii ai lumii, veniți, tată, să auziți cuvântul Meu, care naște fii pentru Dumnezeu, căci Domnul poate și din pietre să-și facă fii, precum este scris. Veniți și auziți glasul chemării Mele și despietriți-vă cerbicea, că este tare și de aceea nu puteți mai mult pentru sufletele voastre, care plâng în voi după viața ce va să vină pe pământ odată cu ziua Mea de mînie, care va lovi pe cei ce stau în necredință, în nelucrare mîntuitoare și în nepăsare de Dumnezeu! Veniți, tată! Eu vă nasc și vă cresc dacă veniți. Veniți și vă faceți ucenici ai învățaturii Mele, că am cu cine să lucrez ca să vă îngrijesc creșterea! Cei ce se nasc, trebuie să învețe apoi lucrarea iubirii și a veghii sfinte până la venirea Mea, că mulți dau să se nască și, nevedghind peste ei, se smintesc și mor iarăși, căci cei ce caută smintea, vine duhul rău spre ei și le strică mintea și vederea și credința, și apoi le strică locul Meu din ei și apoi rămân în întuneric, bieții de ei, și pătesc ca fariseul, care era încredințat că este drept, și îi privea de sus pe cei din jurul lui, și făcea el aceasta înaintea Mea, iar Eu nu l-am îndreptățit pe el mai mult decât pe cel ce și-a văzut nevrednicia, aplecându-se cu zdrobire de inimă și cu ruga sa înaintea Mea.

Iată, cel ce se crede drept, acela îl disprețuiește pe aproapele său, și face aceasta înaintea Mea, și nu știe ce face dacă-și face așa. Unul ca acela cade în păcatul disprețuirii de om, și apoi îl judecă pe aproapele său și cade în judecata aproapelui său, așa cum a căzut fariseul cel din pilda de azi, care l-a judecat pe vameș, iar el s-a îndreptățit pe sine înaintea Mea prin duhul semeției, care-l ridică pe om spre căderea lui.

O, mult i-am învățat Eu pe ucenicii Mei, ca să învețe ei să știe cum să lucreze și cât să lucreze peste cei pe care ei îi ridicau din păcat, pecetluindu-i pe ei cu botezul cel pentru nașterea cea de sus, lucrare multă, tată, fiindcă lucrarea facerii trebuie să rămână mereu lucrătoare, mereu îngrijitoare apoi peste om.

O, caută, fiule, să nu-l strâmtorezi pe fratele tău. Dă-i lui prilej de creștere, dă-i pildă bună, și așa vei lucra înaintea Mea lucrare frățască, pentru care Eu te voi răsplăti, că iată, am în mijlocul tău fii făcători, care știu de la Mine cum să lucreze cu fiecare, ca să-l aducă la Mine pe om, căci Eu am pus în aceștia duh iubitor de oameni, și dacă ar avea cum, ar lucra ei și ziua și noaptea pentru salvarea multora, și uită-te tu la lucrarea Mea și la lucrarea lor, căci seamănă cu a Mea lucrarea lor de învățătură, tată, numai să vrei tu să înțelegi aceasta, poporul Meu. O, ei sunt disprețuiți de cei iubitori de sine și care se îndreptătesc în sinele lor și care cad apoi prin semeție, căci omul când se ridică, atunci cade în ispita diavolului și apoi cade în păcatul judecării aproapelui, căci el nu știe să vadă și să înțeleagă lucrarea facerii omului prin cei ce-L fac pe Dumnezeu în om, și apoi cad unii ca aceștia în păcatul judecării aproapelui, și iată câtă învățătură îți trebuie ție, poporul Meu, și câtă iubire dau Eu să-ți pun în inimă ca să înțelegi ce-ți spun, căci cine n-are iubire nimic nu poate, nimic nu este unul ca

acela. O, vino, tată, să te smerești cu mintea ta ca să-ți dau Eu minte, că iată ce fac cu mintea lor cei ce se smintesc, cei ce judecă după mintea lor, semețindu-se ca să cadă! Dar Eu, Domnul, îi îndemn pe ei la pocăință și le spun să deschidă bine ochii, căci diavolul e gata să lovească în ei pentru lucrarea lor cea rea, fiindcă diavolul Îmi cere Mie voie când voiește să-i arate omului păcăleala pe care i-a făcut-o, și Eu sunt Cel Care-i poruncește diavolului să-și arate fața sa cea vicleană, cu care-l trage pe om de pe calea Mea. Eu sunt Cel ce-l las pe om în ispita diavolului când Eu îl văd că lucrează cu iscodire, cu judecată, cu semeția cea care-l cade pe om în ispită, iar cei semeți sunt cei ce au iubire de sine, și aceasta îl duce pe om la cădere. Eu însă, ca un tată milos îi îndemn la pocăință pe cei batjocoritori și îi aștept pentru iertare dacă se vor lăsa spre duh umilit, iar dacă nu vor lua în ei lucrarea umilinței, vor rămâne încă slujitori potrivnici, care, precum năpârca, își împart limba lor în dreapta și în stânga ca să rădă ei de agoniseala Mea, numai că ei nu știu că se luptă cu Mine și nu cu omul, și dacă nu înțeleg aceasta, ei vor vedea. Amin.

O, fii ai lumii, sculați-vă și voi, tată, din așternutul vostru și căutați-vă trezirea, că vine plata pentru orice faptă, iar voi sunteți nevegheți pentru ziua aceea. Grăiesc cu voi ca un tată, că Mi-e milă de voi. Numele Meu cel mare este tot mai pitit acum dinaintea oamenilor prin cei care le spun că nu este Dumnezeu și că sunt numai ei. Fiara cea roșie și proorocul mincinos sunt și mai tari acum împotriva lui Dumnezeu și împotriva omului, căci necredința e tot ce a mai rămas pe pământ în urma nebuliei omului cel căutător de putere și de slavă pe pământ. Sculați-vă, voi, fii ai lumii, și căutați pe Dumnezeu, Care vă poate salva din întuneric! Vine ziua Domnului și se vor face mormane peste mormane casele oamenilor și trupurile lor, case una peste alta, oameni unii peste alții, și aceste făcături ale fărâdelegii se vor desface și vor cădea peste oameni și-i vor strivi, și tot ce stă împotriva vederii omului ca să nu-L vadă omul pe Dumnezeu, totul va cădea, și va rămâne Domnul față în față cu omul, și Mi-e milă de om și îl strig pe el: Vino, omule, afară, vino la lumină, tată, și te fă prunc la iubire și la faptă, căci tu stai numai în păcate! Vino să te iert și să te împruncesc prin iertare, căci scris este: *«Până nu veți fi ca pruncii nu veți intra în împărăția lui Dumnezeu»*, iar prunc aceasta înseamnă: nerăutate și iubire, iertare și pace, Dumnezeu cu omul, tată și fiu, căci pruncii sunt cei ce au tată și îi spun lui tată al lor. Amin.

Veniți, voi, fii ai lumii! Ieșiți din lume și faceți-vă popor al lui Dumnezeu, și apoi voi veți vedea, și veți vedea că Dumnezeu v-a spus vouă acest cuvânt de dor, strigându-vă pe voi spre El. Amin, amin, amin.

4/17 februarie 2008

Duminica fiului risipitor

Taina dorului de Dumnezeu este Împărăția Lui în om. Cuvânt de trezire peste neamul român. Chemarea celor căzuți de la credință.

Duhul lui Dumnezeu Se poartă deasupra grădiniței cuvântului Său din mijlocul neamului român și întărește veghea Sa peste acest neam și îl îndeamnă pe el la veghe, căci țara cea cu trăire sfântă în ea, are pe Dumnezeu Învățător peste ea. Amin.

Pacea Mea o las peste grădinița cuvântului Meu și intru în cartea Mea cuvânt ca să-Mi așez poporul la masă de învățătură, la masă pentru suflet, și să-i dau lui îndemn la învățătură și la trăire cu dor între Mine și el, căci împărăția Mea în om se

vede și se aude de aproape și de departe, se aude și se împarte, și așa își arată ea pe fiii ei, pe care și-i hrănește cu toate cele ce sunt ale ei și pentru ei. Amin.

O, mare este taina dorului de Dumnezeu în om! Acolo unde este ea, acolo este și împărăția Mea, acolo este și odihna Mea, și altfel ea nu este în om. Dorul Meu după om însă nu mai este taină, și este cuvânt mult, și cuvântul Meu se face rău peste pământ, ca să-l învețe pe om taina dorului și marea lui lucrare în om înaintea Mea, lucrare care așează pe pământ împărăția cerurilor, biserica lui Hristos, lucrătoare prin toate măduarele ei în toată frumusețea Duhului Sfânt, care se ridică din ea spre Domnul Dumnezeu ei și care face fii pentru ea, așa lucrându-și ea coroana, căci mireasa lui Hristos are coroană de slavă, și sub ea își arată ea fața ei. Amin.

Din mijlocul poporului Meu Mă las cuvânt de slavă peste neamul român, ca să-l îndemn pe el la sfințenie și la veghe sfântă și la iubire cu dor de Dumnezeu în ea, căci vai de cetatea care nu are pe Dumnezeu peste ea!

O, dar cum poți tu să Mății aproape lângă tine, neam român? O, scoală-te din sângele tău și învață lucrarea veghii, tată, căci ca să-L ai pe Dumnezeu veghetor pentru soarta ta cea de la El, gata să te cuprindă în ea, aceasta înseamnă să ai tu iubire de Dumnezeu, să ai tu taina lui Dumnezeu lucrând cu toate ale ei peste ființa ta, căci după ce Eu Mi-am zidit popor pe pământ prin Avraam, Isaac și Iacov, i-am dat lui porunca vieții și i-am spus s-o lucreze pe ea înaintea Mea ca un fiu al lui Dumnezeu, și i-am spus: *«Israele, Israele, Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău; să nu ai alți dumnezei afară de Mine ca să te închini lor; căci Eu pedepsesc în copiii lor până la al patrulea neam pe cei ce Mă urăsc pe Mine, și miluiesc până la al miilea neam pe cei ce Mă iubesc păzind poruncile Mele»*.

O, neam român, pe nori de slavă stau și cuvintez de deasupra ta, iar cuvântul Meu se așează în cartea sa, care în mijlocul tău stă deschisă și Mă primește, ca să pot fi Eu din mijlocul tău Învățătorul tău, acum, la sfârșit de timp, când iarăși vin de la Tatăl cuvânt ca să-l fac pe om. O, neam român, e Domnul cuvânt de viață veșnică pe vatra ta. Ia cuvântul Meu și dă-i viață în tine, căci cetatea care-și lucrează iubirea de Dumnezeu, aceea are de veghe peste ea taina iubirii și lucrarea ei, și puterile cerești, veghetoare peste ea, și oștirile îngerești, slujitoare pentru ea, și cetele de sfinți, biruitoare pentru viața ei. O, tată, te îndemn la iubire pentru Dumnezeu, dar fii înțelept, fiu român, că nu oricum se cheamă că-L iubești pe Dumnezeu, ci cu viața ta sfântă poți să-L păstrezi pe El Dumnezeu al tău, căci iubirea pentru Dumnezeu înseamnă credințioșie, iar aceasta lucrează sfințenie înaintea Celui iubit. O, nu-ți mai risipi comoara, tată, căci curând, curând, Eu, Domnul, îți voi cere socoteală pentru viața ta, pentru comoara pe care o are Domnul în fiecare om pusă, și pe care omul trebuie să I-o înfățișeze Domnului împodobită ca o mireasă pentru Mirele ei.

Am pus pe creștetul tău semn mare, taină mare, taina miresei lui Hristos, și vin la tine să te învăț cum să Mă aștepti să vin și să Mă slăvesc din mijlocul tău, țara Mea. Nunta Mea cu mireasa Mea luată din tine, taina Mirelui și a miresei este în mijlocul tău și veghează pentru viața ta, dar vino la masă, tată, vino și ia de pe masa Mea mărgăritarul cel de mare preț, taina împărăției Mele în om! Ia-Mă în trăirea ta, țara Mea, și să strălucească fața Mea pe fața ta, după dorirea Mea. Amin. O, nu e greu aceasta pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu. Amin.

O, țara Mea de la sfârșit de timp, voiesc, prin iubirea ta de Mine, să te ocrotesc de răul cel din mijlocul tău ieșit și cel

din preajma ta, dar dă-Mi inima ta ca să-Mi fac locaș în ea și să te ocrotesc prin credința ta în cuvântul Meu, care vine să te numească pe tine a Mea, și apoi să te împodobească cu haina sfințeniei, tată. O, să nu-ți fie greu să fii a Mea, ci să-ți fie greu să fii a duhului lumii, duhul cel pierzător al acestui veac, căci duhul lumii este potrivnic lui Dumnezeu și se luptă cu toate fețele lui ascunse să-L șteargă pe Domnul de pe pământ și din cer ca să domnească el peste tot peste ființa omului, dar Eu îți dau ție binecuvântare mare pentru biruință peste duhul lumii, iar tu să iei de la Mine ce-ți dau, că Eu vin să-ți dau viață și ocrotire și slavă peste creștetul tău. O, vino lângă Mine, ca să nu flămânzești! Vino, tată, acasă, vino la Dumnezeu, vino în Dumnezeu, că e foamete de viață pe pământ! Eu, Domnul, stau în așteptarea ta ca să te cuprind și să te ocrotesc și să-ți măresc duhul credinței sfinte, prin care tu să poți cu Mine, tată.

O, țara Mea de la sfârșit de timp, tu ești taina patriei cerești, fiindcă Eu am în mijlocul tău izvorul râului vieții, cuvântul Meu, care curge din tine peste pământ, Ierusalimul Meu cel nou ales, cetatea Mea, din care curge legea sfințeniei peste pământ, precum este scris, numai s-o ia pe ea popoarele și să le fie ea cărare a lor spre Dumnezeu și viața a lor înaintea Mea apoi. Îndemn la sfințenie las peste tine, țara Mea, căci scris este: *«Cel ce păzește poruncile Mele, va cunoaște că acest cuvânt de dor înseamnă Dumnezeu, Care vine spre om ca să-l cheme pe el de la moarte la viață»*. Amin.

Îți dau putere pentru învierea ta, țara Mea. Scoală-te, tată, ca să faci voia Mea și să sfințești numele Meu pe pământ, căci oamenii de pe pământ vor să stingă numele Meu și viața Mea de peste om. Eu vin curând ca să Mă arăt Dumnezeu adevărat și să rușinez necredința omului și semeția lui, cu care el s-a suit deasupra Mea. Eu însă vin curând cu slavă mare, cu sunet mare de trâmbiță, și din mijlocul tău Mă voi arăta că Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin și că am avut pe vatra ta masa venirii Mele în mare taină, masa de pe care iau și dau celor ce vor ca Dumnezeu, și iată, Eu le spun neamurilor de pe pământ: Veniți spre masa Mea, veniți spre muntele Meu ca să vă învăț și pe voi calea vieții și să mergeți pe ea! Întoarceți-vă la Mine, căci duhul lumii este duh pierzător de oameni, și numai Eu stăpânesc înțelepciunea și viața cea pentru om! Întoarceți-vă la Dumnezeu, și Eu vă voi da vouă odihnă și vă voi da putere ca să vă faceți și voi fii ai lui Dumnezeu! Întoarceți-vă, și vă voi da putere să credeți în venirea Mea, cea scrisă în Scripturi să se împlinească, și cu care stau cuvânt peste neamurile pământului!

Amin, amin zic ție, popor român, întărește-te în credință, tată, și apoi în faptele ei, căci taina împărăției cerurilor este lucrătoare din mijlocul tău prin lucrarea cuvântului Meu, care curge din tine peste pământ, iar Eu, Domnul, aștept pe vatra ta, aștept iubirea ta, căci pentru credință îți trebuie iubire lucrătoare, tată, iar pentru iubire îți trebuie viață sfântă, viață care înțelege în om ca Dumnezeu, o, neamul Meu român, poporul Meu cel binecuvântat cu nume mare, acum, la sfârșit de timp. Amin.

Iar tu, popor mititel, cules de Mine din neamul român ca să fii casă a venirii Fiului lui Dumnezeu cuvânt pe pământ acum, tu vino din zi în zi mai mult spre mai mare iubire, spre mai mare lucrare de credință și de stăruință pentru ocrotirea acestui neam, neamul Meu român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, căci nu mai am în el veghetori cu milă pentru viața lui cea de la Mine și pentru viața Mea în el. Eu însă îl învăț pe el din mijlocul tău, iar tu așează-te înaintea Mea în genunchi pentru acest neam și cere-Mi, tată, ocrotirea lui și învierea lui,

cere-Mi facerea lui cea după chipul și asemănarea Mea. O, cere, tată, la Mine învierea acestui neam, căci Eu sunt Cel ce pot, așa cum pot și pentru tine, cel ce Mă iubești păstrându-te Mie în vremea aceasta atât de neguroasă peste om. Îi chem înapoi spre Mine și spre tine pe cei ce s-au smuls din brațul Meu și al tău și s-au dus să guste din duhul lumii, din foamea de Dumnezeu cea din lume, tată. Îi chem înapoi la Mine pe cei ce au fost din trupul poporului Meu și apoi au alunecat spre pământ:

Veniți și voi, copii căzuți de la credință, și Eu vă voi vindeca pe voi, dar întoarceți-vă la Mine, tată, că vin dureri pe pământ, iar Eu voiesc să-i cuprind pe cei ce Mă iubesc și voiesc să-i ocrotesc pe ei. Întoarceți-vă, și veniți ca să vă învăț cum să vă întoarceți! Veniți să vă vindec, tată! Eu stau la izvor și vă aștept ca să vă spăl și să vă primenesc cu cămășuță curată, tată, și apoi în taina dorului să vă cuprind. Eu stau la izvor și vă chem. Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Și cheamă oile în staul, Care-Și cheamă turma lângă El. Eu sunt Cel ce este și Cel ce vine. Amin.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Duhul cel ce umblă pe fața pământului ca să robească suflete, acest duh străin de Dumnezeu se va prinde în însăși cursa lui și nu va mai fi, și va rămâne Domnul și Duhul Său Cel învățător peste cei ce vor rămâne cu El, și care Mă vor mărturisi apoi. Amin.

Pace vouă, fii credincioși ai poporului Meu! Faceți-L pe Domnul din zori în seară și din seară în zori, fiilor! Faceți-vă odihnă pentru Duhul Meu, Care vine și Se sălășluiește între voi! Amin, amin, amin.

11/24 februarie 2008

Duminica înfricoșatei judecăți

Ce înseamnă să ajute omul biserica. Supunerea cea curată este taina vieții. Lepădarea de sine este nejudicata minții omului asupra celor din jurul lui.

Eu, Domnul, sunt Mântuitorul lumii, nu sunt Judecătorul ei, căci n-am venit să judec omul pentru păcatele lui, ci am venit să-l îndemn la pocăință și la credință și la mântuire din păcat, și apoi la viață veșnică, mântuitoare de păcat peste om pe pământ, și apoi cerul cel bun în el, împărăția cerurilor în om, odihna Mea cea atât de dorită de Mine în om. Amin.

Mă fac cuvânt mântuitor peste grădinița cuvântului Meu din mijlocul neamului român, cuvânt care Mă împarte la oameni ca să fiu cu oamenii pe pământ, căci Tatăl Meu M-a trimis iarăși după om, și Mă fac cuvânt de mântuire din păcat peste om și îl îndemn pe el la iubire de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, căci Eu în ziua Mea de mărire voi veni cu toți îngerii și voi sta pe jețul mării și toate neamurile se vor aduna înaintea Mea, de-a dreapta și de-a stânga Mea la cuvântul cel rostit de Mine pentru cei buni și pentru cei răi, și atunci cei buni se vor alege la dreapta, iar cei răi, la stânga, așa precum ciobanul desparte pe oi din capre, iar cei ce au cercetat pe unul dintre frații Mei prea mici, vor auzi atunci chemarea Mea: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii»*, iar cei ce nu i-au cercetat pe ai Mei, vor auzi atunci: *«Mergeți de la Mine în focul cel veșnic, care este gătit diavolului și îngerilor lui»*. Amin.

O, nu știe omul cărarea către Dumnezeu. El știe că dacă dă celui scăpat, celui cerșetor, celui ce nu are pe cele de pe pământ, își face prin aceasta loc lângă Dumnezeu, dar nu este așa. Pe săraci îi are omul mereu cu el și pe lângă el, dar pe Dumnezeu nu-L are omul și nu se îngrijește de El, căci omul

nu-L iubește pe Dumnezeu fiindcă se iubește pe sine chiar și când întinde mâna sa ca să dea celui sărac.

Mă uit dintre sfinți, Mă uit cu jale peste oameni și îi aud că ajută bisericile, dar ei, săracii, nu știu că nu ajunge la Mine pomana lor, nu știu, bieții de ei, ce înseamnă să ajute omul biserica. Biserica este omul cel sfânt, care se leapădă de sine ca să se facă Mie locaș între oameni, iar cei ce merg spre unii ca aceștia învață și ei calea spre Dumnezeu și merg apoi pe ea. Biserica lui Dumnezeu este slujitoare a oamenilor pentru mântuirea din păcat, făcându-le lor lumină pe cale ca să vadă calea și să apuce pe ea. Cei prea mici frați ai Mei, despre care Eu am spus în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani, sunt cei ce seamănă cu Mine pe pământ, făcând ei voia Tatălui precum și Eu o fac, și iată, nu sunt frați ai Mei cei săraci și lipsiți care nu fac voia Tatălui Meu, ci doar așteaptă ajutor de la om pomenind ei numele Meu cu buzele lor pentru ca să primească pomană de la om.

O, e mare lucru să știe omul să-și facă rost de chemarea Mea pentru cei ce se vor alege de-a dreapta Mea în ziua Mea de mărire când toate neamurile se vor aduna înaintea Mea. Vin și-l învăț Eu pe om, căci sunt Învățătorul omului și sunt Mântuitorul lui.

O, omule doritor de mântuire, nu știi, tată, să faci fapte de rai, căci ca să intri în rai trebuie să faci voia lui Dumnezeu, nu voia omului. Iată, tu nu mai ai învățător ca să-ți arate calea spre rai, și nici nu-ți faci timp să cauți învățător peste viața ta, peste fapta ta. Vin Eu în calea ta și te învăț, numai să-Mi deschizi, tată, numai să-Mi crezi cuvântul cu care cobor din Tatăl spre tine ca să te îndemn spre Dumnezeu. Cei ce M-au încuiat pe Mine în filele Scripturii, pe care o au pe masă oamenii, aceia Mi-au încuiat calea venirii Mele ca să nu Mă mai cunoască oamenii că vin cuvânt peste pământ, după cum este scris să vin și să Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu. Dar când aceștia vor auzi din gura Mea că Eu am fost acest cuvânt, cu care Îmi arunc sămânță pe pământ, vor vedea, bieții de ei, cât de mari s-au pus peste credința oamenilor și cât de înșelați au fost prin îngâmfarea lor, prin netemerea lor de Dumnezeu, căci credința nu este a tuturor, ci este numai a celor ce se tem de Dumnezeu și care au simțire mare pentru Dumnezeu în ei așa cum a avut femeia samarineancă atunci când Eu am ieșit în calea ei, și ea M-a cunoscut, în timp ce iudeii, în mijlocul cărora venisem de la Tatăl, Mă numeau un om rătăcit și rătăcitor, hulitor de Dumnezeu, fermecător, desfrânat și stricător de datini sfinte și nu Mă cunoșteau că sunt Fiul Tatălui, Cel proorocit să vină pe pământ pentru mântuirea oamenilor.

O, nu are omul timp de Dumnezeu pe pământ, dar vin Eu și îl învăț pe om calea spre Dumnezeu.

O, omule, cei prea mici frați ai Mei, despre care Eu am scris în Evanghelia Mea cea pentru judecata lumii, aceia sunt cei ce te pot așeza pe tine pe calea poruncilor vieții, tată, așa cum și ei s-au așezat. Tu pe aceia să-i cercetezi, căci ei s-au lăsat în grija Mea ca păsările cerului și ca florile câmpului, așa cum Eu i-am învățat pe frații Mei, care Mă urmau și pe care i-am așezat să stea înaintea Mea pentru lucrările Mele peste oameni, pentru împărăția Mea ca s-o dea oamenilor care o vor pricepe pe ea și o vor lua de viață a lor. O, iată cât de frumos se poate înțelege răspunsul cel bun pentru ziua când Eu, Domnul, voi sta pe jețul slavei și voi alege oile din capre, precum este scris!

Învățați de la Mine, fii ai oamenilor! Căutați cu pași voștri pe cei ce au lepădat de la ei pofta ochilor, pofta trupului și trufia vieții ca să fie ei ai Mei în mijlocul oamenilor care nu

pot părăsi duhul lumii. Căutați pe cei ce s-au lepădat de ei înșiși ca să Mă iubească pe Mine și viața Mea în ei înaintea oamenilor, și luați pildă de la ei și învățați și voi, căci fericiți sunt cei ce vor avea parte de învierea cea dintâi, căci asupra lor moartea a doua nu va avea putere, precum este scris.

O, fii ai oamenilor, este scris în rânduiala bisericii lui Hristos vreme de post pentru curățirea păcatelor omului și pentru gătitura cea pentru sărbătoarea învierii Mele. O, tată, nu cei ce postesc de bucate vor fi cei fericiți, ci vor fi fericiți cei curați cu inima, cei blânzi, cei milostivi, cei dreپți, cei ce aduc pacea, cei huliți pentru numele Meu, cei prigoniți pentru dreptate, nu cei ce postesc de bucate. În vremea postului căutați să vă vindecați de răutate, tată, și să vă împodobiți sufletul cu umilință și cu pocăință, căci dacă postul de bucate nu vă aduce vouă pe Dumnezeu în voi, blând și smerit cu inima așa cum este El ca să învețe oamenii cum să fie și ei, atunci voi nu veți învăța calea spre împărăția Mea și nu-i veți afla pe cei prea mici frați ai Mei, care stau înaintea Mea pentru slava Mea, pentru lucrările Mele între pământ și cer. Veniți spre izvorul cuvântului Meu, care vă învață și pe voi calea împărăției Mele în om, și aici îi veți afla pe cei ce stau înaintea Mea pentru tot neamul omenesc de pe pământ, căci Eu pentru toți vin și cuvintez cuvânt de facere și de chemare a omului de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, de la lume la Dumnezeu. Veniți și voi pe calea împărătească, pe calea vieții, tată! Veniți și vă faceți slujitori ai bisericii Mele, care veghează înaintea Mea ziua și noaptea, și nu înaintea lumii slujește ea, ci ea veghează slujind. Veniți să învățați ce înseamnă biserică și ce înseamnă s-o iubiți pe ea așa cum ea iubește! Veniți să înțelegeți că nu lumea înseamnă biserică a lui Hristos așa cum vă învață cei ce-și zic azi învățători ai bisericii când ei nu ajută biserica nici măcar cu un pai, ci doar își agonisesc loruși slavă și numelui lor, care nu este după faptele lor, ci este prea mare față de viața lor, care nu seamănă cu a Mea, căci Eu Mi-am dat viața pentru biserica Mea și sunt blând și smerit cu inima, iar cuvântul Meu stă în putere și stă în împlinirea lui. Amin.

Glasul lui Dumnezeu a cuvântat fiilor oamenilor ca să-i cheme pe ei de la păcat la sfințenie, de la necredință la credință și apoi la faptele credinței, căci Domnul cuvintează peste pământ în mijlocul neamului român, pe care l-a ales de casă a nunții venirii Lui la mireasa Lui cea din români, iar la masa nunții Lui cheamă la nuntă Domnul, și El este Mirele nunții. Amin.

Eu, Domnul, v-am chemat pe voi spre binecuvântare, o, fii ai oamenilor, iar voi veți vedea ce veți face. Eu, Domnul, pe câți îi iubesc îi chem la pocăință, și îi voi primi și îi voi scrie cu Mine pe cei ce vor iubi să împlinească în ei cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

Iar cu tine, popor al lucrărilor Mele, voi grăi, tată, spre scursul zilei și te voi învăța deosebit, căci tu Îmi ești fiu și Îmi ești frate și Îmi ești biserică și am cu tine de lucrat, poporul Meu. Amin.

*

O, popor al cuvântului Meu cel de azi! Te-am pece-tluit, tată, când te-am adăugat Mie ca să-Mi fii frate și să-Mi fii fiu, și te-am făcut biserică a Mea și te-am închinat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh ca să ai tu pe chipul tău numele lui Dumnezeu și să vadă toți vrăjmașii văzuți și nevăzuți cine este Stăpânul tău, și te-am povățuit mereu să iei de la Mine pe Duhul Sfânt și să lucrezi sub slava Lui viața ta cea pusă înaintea Mea, iar azi te învăț iarăși,

tată, căci sunt Învățătorul tău și trebuie să vadă duhul rău mereu proaspătă învățătura Mea peste tine, căci fiii lui Dumnezeu sunt cei ce stau în mâna Tatălui lor cu viața lor. Amin.

O, poporul Meu cel mult apropiat facerii tale cea de la Mine! Înfricoșează-te să judeci, și mai bine primește ispășirea greșalelor tale prin toate câte prin grija Mea pentru curățirea ta și pentru mântuirea ta vin spre tine, că scumpă îți va fi mântuirea dacă te văd că știi cum poate omul să și-o capete. E mult de când Eu Îmi chem poporul la curățire, și fac aceasta pentru că diavolul a scris și scrie mereu pe cele vinovate ale poporului Meu, căci poporul Meu de peste tot și-a scris multă vină prin duhul nemulțumirii și apoi al judecății, uitând el că Eu Mi-am învățat ucenicii și așa le-am spus: *«Nu judecați, și nu veți fi judecați»*, și le-am mai spus lor: *«Iertați, și așa vi se va ierta vouă»*, iar ca să ierți trebuie să primești ca de la Dumnezeu și nu ca de la om pe cele ce vin să te măsoare sau să te încerce sau să te îndrepte spre pacea umilinței, spre lucrarea facerii tale, căci un fiu al lui Dumnezeu primește lucrarea Tatălui său, iar iubirea este de la unul la altul, și așa trăiește ea, și lucrând trăiește.

O, fiule, mireasa este iubită de mire pentru găteala ei, pentru frumusețea ei de mireasă, tată. Ea este cea care se lasă gătită și purtată; ea pentru mire se pregătește și își face haină și își face iubire pentru mire, și apoi se gătește mereu să-i placă mirelui ei. Dacă ea a fost păcătoasă până în nuntă și dacă mirele vede că ea îl iubește și că îl dorește, mirele o înfeciorește pe ea și o ia pentru că o iubește, dar el rămâne rănit pentru iubirea ei pe care nu i-a dat-o lui toată, iar dacă apoi ea își înșeală mirele, slăbindu-i iubirea pentru el, rana lui plânge în el ca și iubirea lui. Așa M-am purtat Eu cu poporul Meu, care a venit să fie al Meu și care nu s-a pregătit ca o mireasă, dar căruia i-a plăcut să-i fiu Eu Mire și să fie ea a lui Dumnezeu pe pământ. Eu însă Mi-am chemat-o mereu la iubire, la credincioșie, la duh înfocat după Mirele ei, și tot așa o chem și azi, căci iubirea Mirelui Cel din cer este suferința dintre cer și pământ și este trimiterea Fiului de către Tatăl ca să-l îmбие pe om spre duhul nunții, duhul dintre Mire și mireasă, Duhul lui Dumnezeu, Care-Și lucrează lucrarea Sa.

Îți grăiesc așa de frumos, poporul Meu cel mult hrănit, ca să te îndemn la duhul cel dulce al pocăinței, tată, și apoi al duioșiei între tine și Mine, că vreau să te deprind să primești ca de la Mine toate câte vin să măsoare fața ta, ființa ta, facerea ta, măi tată, și vreau să te deprind să-ți ștergi de la fața Mea pe cele scrise de diavolul între Mine și tine. O, fiule, dacă Eu n-am venit să judec omul, nici tu să nu faci altfel. Eu ar trebui să fiu și mai nemulțumit de la om, și tot nu-l judec pe om, și dau să-l îndemn pe el la pocăință și la mântuire, tată, și fac această lucrare pentru că sunt Dumnezeu, iar lucrarea aceasta a Mea nu știe omul s-o facă, pentru că omul este răzbunător dacă el vine după Mine fără să se lepede de sine atunci când vine. Iată, aceasta este durerea Mea cea de la poporul Meu. Îl văd pe el cum se învelește cu duhul judecății asupra fratelui său ca să poată face el ceea ce dorește să facă, și aceasta nu-l duce pe om la pace și la bine și la veghe peste viața lui. Te-am învățat, tată, și ți-am spus în multe feluri să nu te grăbești să judeci, căci aceasta te face să făptuiești tu ceea ce nu înțelegi să nu faci. Am spus că una este să sădești și să îngrijești flori pentru Dumnezeu, și alta este să faci aceasta pentru plăcerea ta. Ți-am spus că una este să lucrezi pentru Domnul tot lucrul tău, și alta este să lucrezi pentru plăcerea ta, pentru trebuința ta, și te-am învățat prin aceasta să nu te învelești cu Dumnezeu când dai să-ți faci voia și dorința ta, ca nu cumva să cazi apoi în propria ta judecată, măi tată.

O, ce frumos este să-i spună Dumnezeu omului ce să facă! Aceasta au făcut sfinții pe pământ și se duceau și se supuneau sfinților ca lui Dumnezeu și credeau cu toată puterea lor că lui Dumnezeu se dau și nu omului, și erau ei ai lui Dumnezeu pentru că așa voiau, și tot așa și lucrau, și nu se luau din mâna lui Dumnezeu pentru ale lor iarăși, și erau cei binecuvântați prin viață cu supunere, căci supunerea cea curată, cea dorită, este taina vieții, lumina vieții celor ce se dau lui Dumnezeu, și este taina miresei, poporul Meu. Te îndemn la această lucrare de slavă, tată. O, nu te teme, nu te sătura să stai supus sub știrea celui ce te dă lui Dumnezeu clipă de clipă prin viața ta cu știre, ci teme-te să stai ascuns pentru nesupunere, tată, căci ascunderea, cât de mică pare ea, seamănă cu păcatul lui Adam, care ar fi voit să nu știe Dumnezeu gândul și simțământul lui și apoi semeția lui de a nu avea supunere înaintea Mea pentru viața lui cu Dumnezeu. O, cel ce nu este supus nu are stăpân, iar lupul trage la cel fără stăpân, la cel cu stăpânire de sine peste pașii lui. Dacă nu credeți ce vă spun, uitați-vă peste fiii oamenilor și vedeți adevărul cuvântului Meu și iubiți, tată, cu credincioșie viața voastră pusă în mâna Mea, în grija Mea, așa cum au știut sfinții să se facă fiii Mei prin viața lor cea îngrijită de Mine prin cei ce lucrau pentru Dumnezeu și pentru om pe pământ.

O, fiilor apropiați lângă izvorul Meu și cei apropiați vouă! Nu stați, tată, în afară de Dumnezeu! Dar știți voi cum puteți sta așa? Când stați în voi, când treceți peste cele așezate, când vă luați din mâna Mea ca să fiți voi și nu Eu, ca să știți voi și nu Eu, atunci voi ieșiți în afara Mea și vă primejduiți, tată. Sunt prea mulți ani de când vă învăț ca să învățați voi să împliniți ceea ce vă învăț, și să împliniți bine, tată. O, nu stați în afara Mea, nu stați în afara împlinirii cuvântului Meu de peste voi, ci stați sub paza lui, tată, adică păziți-l, fiilor, căci dacă nu lucrați așa, faceți păcatul judecății, tată, și acesta se lucrează prin nemulțumire, iar nemulțumirea îl face pe om să se creadă meritos și apoi nerăsplătit pentru meritele lui. O, nu așa, fiilor! Voi trebuie să fiți ca Mine, tată, nu ca oamenii. Am venit pe pământ ca să-i arăt omului cum este Dumnezeu și cum lucrează El, și voi nu trebuie să fiți altfel, tată. Și apoi, iată, am venit și Mi-am făcut casă la voi pentru că voi ați crezut în cuvântul Meu, și voi nu trebuie să fiți altfel decât sunt și lucrez Eu, ci trebuie să împliniți cuvântul Meu de peste voi, fiilor. O, feriți-vă de duhul judecății lăuntrice, că nu se poate să nu iasă în afara voastră lucrarea aceasta, fiindcă nimic nu este ascuns de către om și care să nu iasă la iveală în afara lui, și așa judecata lăuntrică se ivește în afară și îl arată pe cel ce judecă după mintea lui, și iată, așa își strânge omul strânsură împotriva lui.

Lepădarea de sine, pe care i-o cer Eu omului care voiește să-Mi urmeze cu crucea vieții lui, aceasta este nejudicata minții lui asupra celor din jurul lui, iar cel ce judecă face aceasta pentru că este semeț și pentru că se simte nedreptățit, uitând că omul nu merită decât tăierea vocii lui pentru ispășirea păcatelor lui. Te învăț, poporul Meu cel mai apropiat lucrărilor Mele cu tine, te învăț pentru vremea postului, tată, că voiesc să-ți fie cu putere pentru viața postul cel de bucate, fiindcă acesta stă lângă lucrarea lepădării de sine, fără de care omul nu are nici o putere, tată. Fiți atenți, fiilor, că lepădarea de sine se lucrează de către duhul dragostei, care nu cere, ci care se dăruiește dumnezeiește și pentru Dumnezeu, nu pentru om, și toate în Domnul să se strângă din câte faceți voi cu trupul și cu duhul, fiilor. Și pentru duh și pentru trup v-am învățat să treceți din trup în duh, căci acestea două împreună viețuiesc, în Duhul lucrând ele când sunt ale lui Dumnezeu, și nu uitați că Eu am

spus: «*Duh este Dumnezeu, iar cei ce se închină Mie trebuie să se închine în duh și în adevăr*». Amin.

O, nu e bine să fii trup, căci cu trupul faci păcat și faci judecată pentru trupul duhului tău și pentru duhul trupului tău, și aceasta înseamnă mintea ta, care ține cu trupul tău, care ține cu tine și nu cu Dumnezeu și nu cu fratele tău, ci împotriva lui pentru mintea ta, fiule. Iată cât de deslușit îți lămpuresc Eu lucrarea Mea și lucrarea ta, și vreau să te înțelepțești cu înțelepciune nouă, ca să nu postești de Dumnezeu, ci să postești de tine, tată, ca să poți să fii și tu duh așa cum este Dumnezeu, Care nu S-a luptat pentru trupul Său, ci S-a luptat pentru tine, S-a luptat pentru om, așa cum și azi lucrează El învățându-l pe om să trăiască pe pământ în Duhul lui Dumnezeu, Care călăuzește pe cel ce știe să se dea lui Dumnezeu pentru vecii cu viața lui. Amin.

O, fiilor, vă încurcă la Dumnezeu judecata minții voastre asupra celor ce vă pot aduce vouă de la Mine paza vieții voastre și paza Mea de la voi ca să nu Mă răniți, ca să nu Mă alungați din calea voastră, tată. O, nu știe omul inima omului ca să-l judece el pe om cu mintea lui de om. O, dacă știți că ați făcut păcatul judecății, păcatul ascunderii de cei ce vă călăuzesc spre lumină între Mine și voi, curățiți-vă de aceasta, fiilor, că vă încurcă la Mine acestea ce sunt scrise de diavolul între voi și Mine. Iată, cei ce au judecat după mintea lor au căzut în necredință apoi, au căzut sub însăși mintea lor și s-au sfârâmat de tot, căci s-au lovit în Dumnezeu, și ei nu știu ce au făcut, iar când vor ști vor crede, și va urma atunci plânsul lor, căci necredința își cere tributul ca să-l învinuiască pe om cu ea. N-are unde să se ducă decât la păcat cel ce se îndoiește lăsându-se atras spre necredință, căci necredința este plata cea mai rea a celor ce cu mintea lor cad în păcatul judecății lucrărilor Mele, cu care Eu cobor pe pământ pe scara tainelor celor de sus pentru ca să-l mântuiesc cumva pe om de sinele lui și ca să trăiască omul în Duhul, căci trupul îi este lui vrăjmaș dacă nu știe să-l facă pe el casă lui Dumnezeu.

O, iubește haina de mireasă, poporul Meu, și cu ea să stai înaintea Mea, iar mireasa este plină de iubire pentru Mire și este gătită și se gătește pentru Mirele ei, și așa stă ea la masa Mirelui nunții lor. A venit vremea postului pentru biserica Mea, iar mireasa are vremea mereu înainte, și ea trebuie să știe ce înseamnă vremea ei și a împodobirii ei, căci Mirele Se jertfește pentru ea mereu, iar ea trebuie să se jertfească Lui. Această lucrare s-o iei și s-o înveți bine de la cei ce te învață pe tine de la Mine lucrarea miresei, lucrarea curăției, poporul Meu, și vom pași spre înviere, tată, și ea va veni și va ridica pe mulți, precum este scris. Amin.

O, poporul Meu, învață, tată, taina curăției miresei și stai în haină de nuntă la masa Mea și fă din ea podoabă ție înaintea Mea, căci Eu sunt Cel scump, iar tu trebuie să fii prețul întreg pentru Cel scump, pentru Mine, Mirele și Stăpânul tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

18 februarie/2 martie 2008

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Domnul îl strigă pe om ca să-l ridice din păcat. Domnul așează poporul în rugăciune pentru învierea omului de pe pământ.

Glasul Meu, care grăia în rai cu omul cel zidit de mâna Mea din cuvânt și din pământ și din duh, grăiește în zilele acestea din mijlocul neamului român ca să-l cheme iarăși pe om la Dumnezeu, ca să trezească duhul omului și apoi să-l facă pe om să asculte de Dumnezeu, să-l facă să se

întoarcă la Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, și nimic nu va mai rămâne pe pământ, decât Eu și toți cei care vor fi asemenea Mie și care Mă vor vedea și vor fi și ei cei ce sunt precum Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Eu până nu zgudui cerul și pământul, marea și uscatul, nu deschide omul ochii spre Dumnezeu, căci omul a înrădăcinat în el păcatul și nu se îndură să smulgă din el buruiiana aceasta, care sugă din duhul lui viața lui și viața Mea. Eu însă M-am făcut iarăși între Mine și Tatăl cuvânt de facere, și iată, între Mine și om, căci acum nu mai trec peste om, ci față în față cu omul grăiesc cu Tatăl, și grăiesc cu omul, și pentru om grăiesc ca să-l îmbiu pe el să se lase în mâna Mea cea făcătoare și să-l fac pe el după chipul și asemănarea Mea, și încep cu el chemându-l la masa Mea, la masa venirii Mele a doua oară pe pământ cuvânt ca să grăiesc cu omul așa cum grăiam în rai și să-l întreb pe el: „*Unde ești, omule?*“ și să-l îndemn să-Mi răspundă unde este, de unde-Mi răspunde și ce face, și apoi să-i spun Eu ce să facă, iar el să-L asculte pe Dumnezeu, Care-l îndeamnă pe el să mănânce din cer și să-și facă fața senină între el și Dumnezeu, căci Dumnezeu grăiește cu omul fiindcă poate Domnul. Amin.

O, omule, o, unde ești, tată? Grăiesc ție așa cum grăiam cu Adam în rai. Îl căutam pe Adam, căci el dădea să se ascundă de Mine. Glasul Meu însă l-a scos din el pe Adam, și el Mi-a răspuns, căci cu putere i-am grăit lui, ca un Dumnezeu și nu ca un om.

O, omule, te caut, tată. Nu te caut pe pământ, ci te caut în tine ca să te scot din tine și să te povățuiesc să stai înaintea Mea fără de teamă, căci teama îl desparte pe om de Dumnezeu, și să stai cu iubire înaintea Mea, că Eu nu-ți fac rău, tată. Tu ești cel ce-ți faci rău, și de tine trebuie să fugi, nu de Mine, căci Eu sunt Cel bun, Cel sfânt, Cel milos pentru viața ta. I-am dat omului în rai viață și i-am spus apoi să mănânce din rai toate cele ce erau pentru el făcute, iar pe cele ale lui Dumnezeu să nu le ia, căci sunt ale lui Dumnezeu. El însă a uitat de Mine când i-a fost încercată ascultarea, și apoi s-a temut de glasul Meu, care-l căuta ca să-l întrebe de Mine, fiindcă Eu îi grăiam lui. Când l-am așezat pe el în rai după facerea lui și i-am spus ce este al lui și ce este al Meu în rai, numai Eu am grăit cu el atunci, iar el cu Mine nu, iar când l-am întrebat pe el după ce l-am văzut furișat înăuntrul lui și printre pomii grădinii, atunci a grăit și el cu Mine și Mi-a spus: «*Auzit-am pașii Tăi în grădină și m-am temut, fiindcă sunt gol și m-am ascuns*». O, n-a putut Adam să se ascundă printre pomii grădinii, n-a putut să-și furișeze rușinea și păcatul sub pestelcuța făcută de el din frunzele grădinii. Eu, Domnul, am voit să-l îmbiu pe el atunci spre luminarea faptelor lui și spre pocăință și să-i fac bine apoi, dar el n-a căutat să-și moaie învârtoșarea, ci și-a căutat dezvinovățirea înaintea Mea cum că Eu i-am dat femeia care l-a tras pe el spre fapta lui și a ei. O, dacă el n-ar fi uitat de Dumnezeu n-ar fi greșit.

O, omule, te caut, tată, ca să te învăț să nu te ascunzi de Mine, ci să vii la Mine și să-Mi spui că ești greșit, iar Eu să te învăț iubirea de Dumnezeu, care-ți face ție viață, tată. Vin înaintea ta cuvânt rupt din grădina raiului și alipesc începutul cu sfârșitul ca să grăiesc ție, tată, căci Eu sunt începutul și sfârșitul și tot ca la început lucrez și la sfârșit, că nu se putea să lucrez altfel acum. Nu te mai povățuiesc cum l-am povățuit pe Adam, căci tu trăiești printre toate fiarele cele dăunătoare de suflet, ci te povățuiesc să nu te ascunzi de Dumnezeu, că nu poți, tată. Ai văzut că Adam nu s-a putut ascunde printre

pomii grădinii, și nici rușinea nu și-a putut-o furișa sub pestelcuța făcută de el din frunze. O, nu te ascunde de Dumnezeu, ci ieși în întâmpinarea Lui și lasă-te cercetat și ridicat din păcat, că am venit după tine pe pământ, tată, și sunt învăluit în cuvânt așa cum eram înaintea lui Adam în rai. Nu învinui pe nimeni pentru păcatul tău, ci dă-Mi doar mâna să te scol din păcat, că Eu nu vin să te pedepsesc, tată, ci vin să te scol și să te trezesc bine înaintea Mea ca să veghezi.

O, nu e bine să Mă știi departe de tine, omule! E bine să Mă știi aproape, lângă tine, tată, ca să trăiești după plăcerea Mea, iar Eu să-Mi pot găsi plăcerea în tine, că Eu pentru asta l-am zidit pe om. Nu-ți cer decât să fii curat cu inima și senin cu fața pentru toate câte tu Îmi aduci Mie cu viața ta cea nefățarnică înaintea Mea, iar Tatăl tău, Care este în ascuns, Care vede în ascuns, îți va plăti ție iubirea ta, și așa îți vei aduna la Mine, adunându-te tu întru Mine, unde nu te poți ofili și de unde nimeni nu te poate smulge ca să te piardă. Vino la Mine, omule, și să nu te ascunzi ca să nu vii! Vino cu fața senină, ca să te pot învăța seninul inimii, tată! Vino cu inima dulce, ca să te pot învăța duhul duioșiei, că vreau să fii duios cu Dumnezeu și vreau să te învăț taina iubirii, tată! O, ce dulce este povăța Mea! Auzi-Mi glasul și deschide-Mi ca să te iau și să te aduc la sânul învățaturii Mele, căci Eu am venit cuvânt pe pământ și grăiesc cu tine așa cum grăiam cu Adam în grădina raiului, și vreau să te povățuiesc, tată, și să te deprind să te faci fiu al învățaturii Mele, iar pentru această minune, pe care tu poți s-o săvârșești înaintea Mea, nu-ți trebuie nimic decât credință, omule. Amin, amin, amin.

Acum Mă întorc cu cuvântul spre tine, poporul Meu cel credincios venirii Mele la tine cuvânt de chemare a omului la Dumnezeu. I-am grăit omului, tată, și l-am îmbiat spre seninul inimii lui între Mine și el. Îți grăiesc și ție și îți aduc acum binecuvântare dulce pentru vremea cea de dinaintea serbării învierii Mele dintre morți, căci Eu acum două mii de ani am murit ca să plătesc cu viața Mea viața omului, și apoi am înviat pentru vecii și sunt viu în vecii vecilor. L-am învățat pe om să nu se teamă de Dumnezeu, să nu se ascundă prin temere, ci să se ridice prin iubire, căci temerea îl face pe el să se ascundă. L-am chemat pe el la credința cea făcătoare de minuni peste viața lui și l-am povățuit să nu iubească păcatul, căci păcatul este cel ce îl îndeamnă pe el apoi să se ascundă. Pilda cea din rai a omului cel așezat de Mine în grădina cea plină de iubire pentru om, aceasta este lecția din care omul poate învăța să nu se ascundă de Dumnezeu, că nu poate el să facă aceasta nici pe pământ, nici în cer.

O, roagă-te pentru învierea omului, poporul Meu. Eu până nu zgudui cerul și pământul, marea și uscatul, nu poate omul să stea față în față cu Mine și să-Mi cunoască glasul. Face ca Israel omul, căci Israel i-a spus lui Moise să vorbească numai el cu Dumnezeu și apoi să vină să spună poporului glasul Domnului, dar omul cel de azi nici atât nu mai vrea și de aceea spune că Dumnezeu nu mai vorbește pe pământ decât prin Scripturile cele de acum două mii de ani. Eu însă vin cu glas dulce și înaintemergător, că vreau să-l scap pe om de ziua mâniei Mele pentru cei ce nu ascultă de legea vieții. Sunt îndelung răbdător și mult milostiv și voiesc să audă omul ce fac Eu pentru el, și de aceea Mă fac izvor de cuvânt în mijlocul tău și-l chem pe om la vedere, poporul Meu. O, roagă-te, tată, la Dumnezeu cu zile scumpe și sfinte, căci tu ai învățat de la Mine legea cea sfântă pentru hrană și pentru haină și pentru iubire și pentru credință, tată, dar omul mănâncă de toate, și el știe că trebuie să aibă și zile de post de toate câte el mănâncă.

Tu însă nu mai ești ca tot omul de pe pământ, ci ești rodul credinței tale în venirea Mea și ești rodul venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cuvânt pe pământ. Roagă-te cu seninul inimii tale și adună la Mine rugăciune pentru tine și pentru om, tată, iar Tatăl tău, Care este în ascuns, Tatăl tău, Care vede în ascuns, îți va răsplăti ție și îți va strânge comoară cerească la El, iar la El nu este molie și rugină așa cum este pe pământ peste adunătura omului.

Când eram pe pământ cu ucenicii Mei grăiam tuturor celor ce Mă ascultau și îi învățam pe ei legea odihnei omului iubitor de Dumnezeu și le spuneam: *«Când postiți, curățiți-vă fața și inseninați-v-o cu toată inima, ca fără de fățarnicie să postiți, iar Tatăl vostru, Care este în ascuns, Care vede în ascuns, vă va plăti vouă»*, și le mai spuneam: *«Nu vă strângeți pe pământ comori, ca nu cumva să vă legați inima de ele și să vă mănânce molia și rugină lor; ci vă adunați în Dumnezeu comori, unde nu este molie și rugină și unde se păstrează toate cele ale omului cel închinat lui Dumnezeu cu toate ale lui»*. Amin.

O, cum de nu aude omul glasul Meu cel de acum două mii de ani? Îi aud pe toți înțelepții de pe pământ cum spun despre voi că nu e bun de păstrat și de crezut cuvântul Meu cel de azi, ci e de ajuns cuvântul Meu cel de acum două mii de ani. O, dacă e de ajuns, de ce-și mai adună ei pe pământ comori și slavă? Nu le-am spus Eu lor prin Scripturile Mele cele de acum două mii de ani să nu-și adune pe pământ comori și să nu-și pună inima în ele? O, fățarnicii de ei! Ce vor face ei înaintea Mea când vor fi întrebați cum au împlinit ei Scriptura în care cred ei, zic ei, și care le este de ajuns ca să nu mai audă ei cuvântul Meu cel de azi?

O, poporul Meu, păstrează-ți credința în venirea Mea, tată! Păstrează ceea ce ai de la Mine ca nimeni să nu ia cununa ta, căci credința aceasta nu este a tuturor, ci este a acelora cărora a voit Tatăl să le descopere ceea ce înțelepții și cărturarii lumii nu pricep pentru că nu cred, bieții de ei, lipsiții de ei!

O, poporul Meu! Eu, Domnul Dumnezeuul tău, Cel minunat întru sfinții Lui, întăresc peste tine binecuvântarea Mea pentru vremea rugăciunii fierbinți spre salvarea omului din marea necredinței de pe pământ. Postul de bucate fără de rugăciune sfântă lângă el nu are nici o putere nici pentru trup, nici pentru suflet, nici pentru duh, dar tu, poporul Meu, fii mare, tată, fii puternic prin duhul rugăciunii sfinte, și vom pași spre sărbătoare de înviere, tată, și vom ieși cu alai sărbătoresc și ceresc, ca să vadă lumea că Eu sunt sărbătoarea ta și învierea ta, cu care Mă arăt peste pământ, și să vadă ea că Eu vin la tine ca să fiu cu tine pe pământ, precum este scris să fie, și iată, așa este, precum este scris, poporul Meu. Amin, amin, amin.

Fiilor, fiilor de la izvor, Îmi desfac brațele de tată și îl cuprind cu ele pe fiul cel care a revenit acum în cuibul Meu cu fii și îi mulțumesc lui pentru odihna pe care Mi-o dă în el după multul Meu plâns cu care l-am însoțit pe el prin îngeri la strigarea lui spre Mine din mijlocul lumii prin care a pribegit o vreme. Nimeni să nu-Mi ceară socoteală sau răspuns pentru mila Mea cea plină de iubire pentru revenirea lui în cuibul Meu cu fii, ci să se aplece sub puterea iubirii lui, cu care el M-a îmbrățișat acum și Mi-a mângâiat plânsul Meu după el, aruncând în urma lui tot ceea ce avea să-l smulgă pe el de lângă sânul Meu. Eu, Domnul, am avut putere și l-am adus iarăși în cuib. Îl voi întări, îl voi înnoi, îl voi însfinți și îl voi învăța de la Mine, căci el Mă iubește, fiilor, și unde iubirea omului poate în el pentru Dumnezeu, acolo poate Dumnezeu. Amin.

25 februarie/9 martie 2008

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Bunăvestirea Evangheliei veșnice. Domnul grăiește către neamul român și către slujitorii bisericii din România, îndemnându-i să nu săvârșească păcatul lepădării de credință. Vine păcatul lepădării de credință. Primejdia catolicizării.

Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se face cuvânt pe pământ și Se așează în cartea Sa din zilele acestea și apoi Se împarte ca să fie cunoscut cuvântul Său. Amin.

Mă vestesc la porți și intru, iar cuvântul Meu curge din gura Mea și se face râu și se face ploaie și adapă țarina cea însământată de Mine, căci sămânța Mea este cuvântul Meu cel vestit, iar ploaia Mea de cuvânt îl înmulțește pe el ca să crească și ca să rodească în om, iar omul să rodească în Dumnezeu apoi. Amin.

Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Glasul Meu este ca vuietul de ape multe, precum este scris, și binevestesc Evanghelia cea veșnică celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul și seminția și limba și poporul și strig cu glas puternic: *«Te-meți-vă de Dumnezeu și dați-I Lui mărire, că a venit ceasul judecății Lui, și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul, marea și izvoarele apelor!»*. Amin.

Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, precum este scris, și Mă fac cuvânt ca la început când grăiam cu omul în rai, ca să Mă audă omul cel de pe urmă și să împlinească el cuvântul Meu, iar dacă el nu voiește să-l împlinească, îl împlinesc Eu. Amin.

Grăiesc neamului român și bisericii lui:

Pe vatra ta, neam român, am iesle de naștere a cuvântului Meu, căci Mi-am ales din mijlocul tău petecuțul de pământ ieșit întâi din ape la facerea cerului și a pământului și pe el Mi-am făcut un popor mititel și din el am ridicat din loc în loc seminție nouă de fii ai credinței sfinte și i-am învățat pe ei să iubească și să trăiască pe pământul tău legea raiului, neam român, căci scris este în Scripturi despre descoperirea fiilor lui Dumnezeu: *«Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea pe El, căci El va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei și va șterge lacrima lor și moartea nu va mai fi, nici durere nu va mai fi, căci cele dintâi au trecut, și noi le fac pe toate, fiindcă aceste cuvinte sunt credincioase și sunt adevărate, căci Eu sunt începutul și sfârșitul, iar cel ce însetează îi voi da să bea, și iată, îi dau din izvorul apei vieții, și dacă biruiește va moșteni acestea și îi voi fi lui Dumnezeu, și el Îmi va fi Mie fiu»*. Amin.

O, neam român, o, tată, grăiesc ție cuvântul Meu, căci Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și de aceea Mă fac cuvânt așa cum M-am făcut la începutul cel dintâi, căci Eu împlinesc Scripturile, tată. În ziua aceasta de sărbătoare e zi de pomenire a dreptei credințe, zi așezată de sfinți și de părinți peste cei ce cred lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, iar tu, neam român, ești neamul cel nou ales dintre neamuri ca să-Mi fii acum popor, să-Mi fii Israelul cel nou ales, să-Mi fii Ierusalimul Meu cel nou, dar oamenii bisericii din tine dau să fie crezuți că nu Mă cred că Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, că nu Mă aud că grăiesc lor, căci mult le-am grăit lor prin acest râu de cuvânt de peste tine și n-au dat să grăiască și ei cu Mine dacă Eu grăiesc cu ei. Ei dau să fie crezuți că nu Mă cred prin acest cuvânt, dar nu este așa, și fac și ei ca preoții din vremea patimilor Mele când, văzând ei măreția lucrărilor Mele, au crezut că Mă pot stârpi ca să nu fie ei luați de pe scaunul Meu, de pe care ei domneau peste oameni ca să nu domnesc Eu și

ca să domnească ei, căci erau iubitori de slavă precum și cei de azi sunt. Eu însă le-am spus lor atunci, și le spun și celor de azi că împărăția Mea nu este din lumea aceasta și că Eu am venit să mântuiesc lumea și nu s-o stăpânesc precum o stăpânesc cei din ea care stăpânesc peste ea.

O, neam român, grăiesc acum peste cei ce stau peste tine sub nume de slujitori ai tăi pentru dreapta credință a lor și a ta în Dumnezeu, căci astăzi este scris în calendarul creștin duminica dreptei credințe, duminica ortodoxiei.

O, veniți, fiilor, veniți, tată, de ascultați cuvântul gurii Mele și frica Domnului vă voi învăța pe voi! Este scris în Scripturi: *«Cel ce voiește viața, cel ce iubește să vadă zile bune, să-și oprească limba de la rău, și buzele lui să nu grăiască vicleșug, căci fața Domnului este spre cei ce fac rele ca să piară de pe pământ pomenirea lor. Apropiați-vă de Mine și vă luminați, și fețele voastre să nu se rușineze! Gustați și vedeți că bun este Domnul, căci ochii Domnului sunt spre cei drepti, și urechea Lui spre rugăciunea lor, iar fața Lui este spre cei ce fac rele, ca să piară de pe pământ pomenirea lor, căci cei ce urăsc pe Cel drept, greșesc aceștia»*, precum este scris. O, uitați-vă în hartă, tată, căci Eu v-am trimis harta Mea prin trimișii Mei spre voi. Uitați-vă în hartă, căci Eu prin acest râu de cuvânt, care de cincizeci de ani izvorăște din gura Mea pe vatra neamului român, pământul întoarcerii Mele a doua oară de lângă Tatăl cuvânt după om, prin această hartă Eu v-am arătat acum mersul Meu cel de acum, cuvântul Meu cel de azi, Evanghelia cea veșnică, și nu uitați că Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și nu se putea să nu fiu cu Evanghelia Mea și acum, la urmă, iar Eu nu lucrez nimic, nimic, decât ce este scris în Scripturi să împlinesc. Vin spre voi ca să vă dau în dar darul credinței sfinte în cuvântul Meu cel azi grăit de gura Mea peste pământ, și nu uitați că voi faceți acum păcatul lepădării de credință dacă vă lepădați acum de cuvântul Meu, care vine ca o izbăvire peste voi ca să vă învețe să nu pieriți prin păcatul lepădării de credință, nici voi nici neamul român dacă acum vă lepădați, căci vine și a venit păcatul lepădării de credință, despre care este scris în Scripturi că va veni mai înainte de ziua mării Mele când Eu voi da fiecăruia după cum este fapta sa. Pe vremea venirii Mele celei dintâi, acum două mii de ani, cei ce slujeau în casa lui Dumnezeu M-au băgat la întuneric și M-au defăimat ca să nu tragă spre Mine poporul, ci să tragă spre ei, și apoi ei M-au pus în mormânt, M-au pus în pământ, dar adevărul a răsărit din pământ și dreptatea a privit din cer, precum este scris, și s-au dovedit cei necredincioși, care au uneltit împotriva Mea mărturie mincinoasă, cu dușmănie, ca să nu le stric Eu lor traiul lor cel pământesc, care este vătămător de suflet și este departe de duhul luminii a toate. O, nu vă ascundeți de Mine ca Adam în rai, care a dat să se ascundă de Mine pentru voia lui, și apoi M-a învinuit, și apoi M-a urât, și apoi ne-am despărțit, că nu se putea să Mă sprijin Eu pe cel trădător, pe cel neascultător în rai, pe cel ascuns în sine de la fața Mea. Este scris că *«Bun și drept este Domnul, și pentru aceasta lege va pune celor ce greșesc în cale»*. O, nu-Mi faceți loc de mormânt din locașurile pe care voi le numiți biserici, căci Eu sunt Cel viu și grăiesc și nu tac așa cum voi spuneți că numai acum două mii de ani este grăirea Mea cu omul și apoi nu mai este. Dar n-am spus Eu că voi fi până la sfârșitul timpului cu cei ce-Mi slujesc ca niște ucenici? N-am spus Eu că orice ucenic desăvârșit este ca Învățătorul lui, Hristos? O, viața trăită în Hristos, aceasta înseamnă ortodoxie și aceasta trebuie să sărbătorească azi biserica. Voi însă nu-i ajutați pe oameni așa cum lucrați voi, și nu-i veți putea ajuta decât îndemnându-i să împlinească Scripturile venirii Mele, și

să le împliniți și voi dacă voiți să aveți rod de mântuire întru Mine, căci Eu Mi-am dat viața pentru biserica Mea, iar voi nu. Frumoasă este viața fără de păcătuire, dar voi nu-i învățați pe oameni să se despartă de păcat și să guste din plinul harurilor cerești, cea mai dulce viață în om; o, nu-i învățați așa pe oameni pentru că și voi păcătuiți ca și ei. Sărbătoarea dreptei credințe trebuie să fie rodul trăirilor cerești ale bisericii așa cum Eu Îmi cresc pe poporul cuvântului Meu cel din români ales ca să-Mi fie popor la care să vin și să-Mi fac casă la el și să cinez cu el și să Mă arăt lui și să împart cuvântul Meu prin el peste pământ, așa cum este scris despre cei ce cred în Mine cu folos și cu rod de credință a lor.

O, oameni ai bisericii, Mă doare, tată, când văd că vă slăviți unii pe alții, că vă ridicați și vă așezați unii pe alții pe scaunele mării, că vă arătați unii pe alții norodului, iar pe Mine Mă țineți departe de voi, departe de trăirile voastre, departe de slujirea Mea cea curată de la voi, iar ziua judecății vine, și se vor alege oile din capre, și Eu n-am fost îngrijit de voi, n-am fost cercetat de voi, căci cei prea mici ai Mei, prin care puteați să fiți cu Mine și să Mă cercetați, aceia sunt cei ce Mă iubesc cu împlinirea Mea în ei, și voi n-ați întins spre ei iubirea voastră, și iată, nu am oi ca să se aleagă din capre când ziua Mea cea mare va veni ca să aleagă ea oile din capre așa precum este scris în Evanghelia Mea cea despre ziua înfricoșatei judecăți. O, nu uitați, nu uitați că biserica Mea este cea din sfinți zidită, nu cea din păcătoși întocmită. Nu uitați că sfințele se dau sfinților, iar sfinții sunt cei ce duc viață sfântă. Nu uitați că Eu sunt Sfântul sfinților, Cel întâi înviat dintre morți, și nu sunt al păcătoșilor care nu Mă iubesc, iar pe voi vă paște acum păcatul lepădării de credință și se tot apropie de voi acest greu păcat, căci cei ce s-au depărtat de Duhul Meu Cel Unul în biserică acum o mie de ani, dau să culce la pământ acum biserica Mea, care a mai rămas și care a păstrat în ea prin sfinții ei portretul împărăției Mele în om, și dau aceștia să-Mi culce jos fața Mea, căci scris este: *«se vor aduna într-un gând ca să dea fiarei împărăția lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu»*.

Eu, Domnul, Mielul Cel junghiat pentru mântuirea celor ce Mă iubesc împlinindu-Mi cuvântul, strig peste slujitorii bisericii neamului român: Nu vă lepădați de credința cea din strămoși, ci întoarceți-vă cu totul la sfinți și la părinți și la sărbătorile cele strămutate de la locul lor acum mai bine de șaptezeci de ani, căci această strămutare aduce cu ea acum păcatul lepădării de credință, păcat despre care scrie în Scripturi că se va arăta mai înainte de venirea Mea cu sfinții, căci sfinții vor judeca lumea și toate cele strămutate de la locul lor și pe cei ce au stricat legile sfinte cele din părinți, și pentru care, iată, vine mânie peste biserica cea din strămoși. A fost în neamul român un șir de patriarhi, și primul a strămutat de la locul lor sărbătorile sfinților, iar cel ce a fost așezat acum dă să aducă peste biserică păcatul lepădării de credință, și iată de ce a trebuit să-Mi zidesc Eu prin cuvântul Meu iarăși biserica pe piatra ei cea dintâi, și am zidit-o, și de pe această piatră grăiesc cu voi, slujitori care v-ați așezat să stați peste noroade în numele Meu. Eu, Domnul Iisus Hristos, vă îndemn pe voi să vă treziți bine și să credeți în cuvântul Meu de peste voi, ca să nu vă fie vouă și mai rău, și apoi să treziți turma, tată, și s-o povățuiți de la Mine, nu de la voi, căci vine păcatul lepădării de credință, vine cu pași iuți, vine să vă culce la pământ, iar Eu am zidit iarăși acum pe piatra cea dintâi biserica Mea, și de pe această piatră grăiesc peste voi, și porțile iadului nu o vor birui pe ea, și ea va fi, și va crește din ea și prin ea neamul lui Dumnezeu pe pământ, neamul cel nou, neam creștinesc așa

cum a fost la începutul lui cel prin Mine acum două mii de ani, căci scris este în Scripturi despre nașterea din nou a lumii, și Eu vin să împlinesc, precum este scris. Amin.

Biserica Mea de nou Ierusalim, prin care Eu grăiesc peste turma neamului român și peste cei ce stau peste ea în numele Meu, aceasta este biserica prin care Eu nu voi fi biruit de pe tronul Meu, și de aceea am venit acum și am așezat-o pe ea pe piatra ei cea dintâi, și nu înțeleg înțeleptii vremii ce este această lucrare la care ei privesc și se fac că nu înțeleg. Eu prin această piatră Îmi salvez de la pieire biserica Mea, căci biserica neamului român dă acum să se vândă pe preț străin și să fie a lumii și nu a lui Hristos, și iată, acum mai bine de șaptezeci de ani s-a făcut durere mare pe pământ și în cer și vremile bisericii s-au schimbat, precum era scris să se întâmple prin neveghea bisericii, iar acum iarăși neveghe, iarăși lepădare de sfinți și de părinți, iarăși călcare peste cele din strămoși, și biserica este a lumii, nu mai este a Mea, și Îmi fac loc de mormânt între ei cei ce stau peste turma Mea și nu-Mi dau slava și nu-Mi dau învierea și nu Mă primesc cu cele de azi, cu care Eu vin și dau să-L înviez pe Dumnezeu în om.

O, biserică a neamului român, nu-ți strica, tată, fața! Ia aminte la cuvântul Meu de peste tine, că ți-am strigat mereu să te scoli, să te trezești și să veghezi, și din zi în zi mai mult îți dau să înțelegi de ce te-am tot strigat. Cei ce stau peste tine în numele Meu nu veghează pentru Mine și pentru tine, căci ei au treburile lor. O, păstrează, tată, ceea ce ai din strămoșii tăi cei sfinți, căci oamenii au stricat legile sfinte și le vor tot strica dacă s-au așezat să cârmuiască ei și să se întroneze ei unii pe alții peste tine, iar tu să mori, tată, fără lumânare așa cum vor ei să mori tu din credința ta cea din strămoși. O, nu te lepăda de credință! Nu fă acest păcat! Deschide Scriptura, tată, și vezi în ea că este scris că mai înainte de venirea Mea vine păcatul lepădării de credință, și iată, de aceea trebuie să crezi că venirea Mea este la ușa ta și că am venit ca să te izbăvesc dacă voiești. O, ferește-te de acest păcat, ferește-te, tată, că am venit să te vestesc ce să faci, și cobor peste tine duhul proorociei, duhul care înseamnă mărturia Mea. Amin.

Iată păcatul lepădării de credință, păcatul ce vine prin omul care vine înaintea Mea, precum este scris! Scoală-te și biruiește acest păcat, neam român, biruiește-l, tată, căci Eu, Domnul, îl voi birui, și voiesc să-l biruiești și tu, ca să-ți plătesc cu plată scumpă ca unuia care biruiește, tată. Am în mijlocul tău un fiu uns de Mine și de cuvântul Meu în biserica neamului român, fiu prin care Eu voiesc să scot moartea și întunericul și minciuna din biserica acestui neam, dar el este acum ținut în lanțuri pentru credința lui, și are mâinile și picioarele și gurița legate și nu poate lucra și nu poate merge și nu poate grăi. Roagă-te pentru biruința Mea cea mare, popor român, căci biruința Mea va fi și a ta. Roagă-te, tată, să biruiască Domnul pentru tine și nu omul care te stăpânește ca să aibă el domnie peste tine.

Scoală-te, că Mi-e jale, că Mă doare de soarta ta, neam român, că Eu, tată, te-am ales neam al Meu acum, la sfârșit de timp, căci Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și rămâne scris ceea ce Eu am grăit acum peste tine. Amin.

O, nu te smulge din rădăcina ta, nu te smulge din viță, biserică a neamului român, că dacă faci așa, te usuci, tată. Este scris că orice mlădiță care rămâne în viță Tatăl o îngrijește și o curățește ca mai multă roadă să aducă, și, iarăși, este scris că mlădița care nu rămâne în viță se usucă, și Tatăl o taie și o aruncă în foc, căci mlădița care aduce roade din sine nu aduce din viță roade, iar roadele ei se usucă odată cu ea.

O, slujitori ai bisericii neamului român, rămâne scris între Mine și voi ceea ce am grăit acum peste voi și peste neamul român. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. O, cum de nu luați în seamă cuvântul Meu cel atât de mult și atât de scump, cel de atâta timp strigând peste voi? Vin spre voi cu Evanghelia cea veșnică, precum este scris. Iat-o! Nimic nu fac decât ceea ce este scris în Scripturi, și lucrez prin cei credincioși Mie, căci credința nu este a tuturor, precum este scris, dar Eu, Domnul bisericii, voiesc să fiți și voi fii ai credinței sfinte dacă Tatăl a voit să Mă descopere și vouă acum, la sfârșit, dar dacă voi nu vreți așa, voi veți vedea.

Amin, amin zic ție, biserică a neamului român: orice mlădiță care nu rămâne în viță Tatăl o taie și o aruncă în foc. Amin.

Am grăit peste biserica neamului român în ziua aceasta de pomenire a dreptei credințe și pe care biserica o numește duminica ortodoxiei.

Sfârșesc acum grăirea Mea peste biserica neamului român.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

3/16 martie 2008

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Toate se sparg în porți. Taina inimii curate, taina curățirii. Înainte de cădere omul se vedea ca la rază.

Mă apropii de porți și Îmi întăresc intrarea în carte, căci Eu, Domnul, sunt Cel ce dau putere celor zdrobiți și Îmi găsesc în ei plăcerea și odihna și lucrarea și izbânda Mea. Amin.

Întăriți-vă în încercări, copii străjeri în calea cuvântului Meu! Eu, Domnul, vă trec prin greu după greu așa cum v-am spus în toate timpurile grele prin care am trecut cu voi și care vă încearcă pe voi pentru ca să se vadă prin încercări credinșia voastră cea pentru Mine, tată. Eu, Domnul, suflu mereu peste voi, ca să vă dau puteri și să-Mi stați cărare a Mea de la Tatăl la voi, și de la voi spre fiii oamenilor, căci cuvântul Meu de la Tatăl purcede, și este cel ce a grăit prin prooroci și este cel ce grăiește și azi prin Fiul lui Dumnezeu Cuvântul, Care vine cu norii, precum este scris.

O, fiilor copii, nu pot, tată, să apăs mult pe voi cu sarcina Mea în ziua aceasta, căci voi sunteți slăbiți sub încercări și sub apăsări fel de fel și Mi-e milă de voi. Vin doar să vă dau întărire și să Mă scriu cu voi în carte prin încercări, căci Eu am zis mereu, mereu că toate câte se ridică peste lucrarea Mea spre încercarea celor ce cred în Mine prin acest cuvânt de venire a Mea acum, toate se sparg în porți, toate trec prin porți, așa cum și Eu trec când Mă las cuvânt peste pământ. Când Eu văd că nu are cine să vă ocrotească de pe pământ, când văd greul Meu de peste voi cum vă strânge, când văd că toate încercările și ispitele înspre lucrarea Mea se izbesc în voi, Eu stau cu voi sub sarcină și sufăr cu voi și suflu peste voi puteri și mângâieri, dar mult aș vrea să văd poporul cel hrănit din gura Mea cu hrana Mea, să-l văd că nu caută el o grijă mai mare ca și grija de puterea voastră cea pentru Mine și cea pentru el, așa cum Eu l-am învățat pe el să fie, tată. O, fericit va fi înaintea Mea cel care știe să vă citească pe voi și cuvântul cel binecuvântat care iese din gurița voastră peste cei hrăniți de Mine ca să le fie lor bine, și Mie cu ei, căci Eu prin voi Îmi curg binecuvântările Mele peste cei credincioși și curați cu inima și cu credința între fiii poporului Meu, și prin voi le dau Eu lor înțelepciunea

vieții dacă voiesc să învețe de la Mine și nu de la ei. Vă ocrotesc mereu de duhul cel pizmaș, care dă să lovească în voi, care vă învinuiește pe voi, și vă voi ocroti mereu punându-Mă scut vouă, căci cine lovește în voi, în Mine se lovește, tată, și Eu dau să-l înțeleptesc pe cel neînțelepțit, pe cel nedeprins cu dreptatea a toate, și pe care numai Eu sunt Cel ce o cântăresc și o hotărâsc, și Mă uit la dragostea Mea din om când fac aceasta. Nu Mă uit la dragostea omului, ci la dragostea Mea din om Mă uit când cântăresc dreptatea.

O, tată, întăriți pe poporul cel apropiat vouă și învățați-l pe el taina inimii curate și lucrarea ei, mereu, mereu învățați-l pe el această lucrare a luminii, căci Eu când l-am zidit pe om, am pus lumină în el ca să se vadă el și ca să fie văzut și curat de ascunderi. Mi-am îndemnat fiul acestui popor să se curețe de toate ascunzișurile din el și l-am chemat la Mine să-l curăț de tot ce a făcut el rău prin neascultare în poporul Meu și înaintea Mea. De mult strig Eu la poporul Meu să vină să-l îmbrac în lumina inimii curate și să iau de pe el haina stricăciunii, care îl acoperă pe el, dar Eu, Cel ce sunt lumina lumii, Mă uit în el ca și la început când l-am zidit pe om și Mă uitam în el, și văd înăuntrul lui și văd cât își uită omul faptele, neștiind să le așeze înaintea Mea și să și le șteargă de la fața Mea dacă ele s-au pus despărțitură între el și Mine. Îl strig pe tot fiul poporului Meu să vină să-l învăț taina inimii curate și taina curățirii apoi, dar greu îl mai scot din el pe om ca să vadă el ce este bine și ce este rău între Mine și el, între el și fratele lui, după socotința Mea cea cerească și nu după a lui, și greu se mai lasă doborâtă perdeaua despărțitoare dintre om și Mine, dintre om și om, și omul nu știe ce înseamnă dreptatea dintre el și Mine dacă nu Mă lasă să stau înaintea lui și să-i deslușesc aceasta și să-l curăț pe el cu lumina, tată.

I-am spus adesea poporului care-Mi ascultă cuvântul și care-Mi crede lucrarea Mea cu voi și din voi, i-am spus lui să-și muște limba dacă ea ar da să lovească în voi, să vă învinuiască. L-am povățuit pe el să nu-și grămădească vină între el și Mine, și iată, încă îl învăț și îl îndemn pe el să și-o și șteargă dacă voiește, dacă știe, iar dacă nu știe, să Mă lase pe Mine să-l ajut și să-l descurc. Voiesc, tată, să nu mai suferiți voi dureri de la poporul Meu, și voiesc să-i aduc la pocăință pe cei ce lovesc în voi fără de înțelepciune, căci când îl părăsește pe om înțelepciunea Mea, el cade în adânc și nu se umilește ca să mai și iasă din adânc, iar cel ce nu se umilește, acela hulește cu limba sa și se ascunde de Dumnezeu și de om și se cunoaște această lucrare, și apoi ea se învederează, căci lumina a toate și peste toate așa lucrează, și din Mine lucrează.

O, poporul Meu, ferește-te de neînțelepciune, tată, și întărește-ți inima în Duhul Meu, ca să-ți înmulțești lângă tine pe îngerii Mei, tată. Tu ai nevoie de îngeri în cete, cete lângă tine; îndeletnicește-te să-i agonisești pe ei veghe a ta ca să te deprinzi cu lucrarea cea îngerească, tată, și ca să-ți ajute îngerii umilința și credința și statornicia și apoi iubirea cea sfântă, fiule. Fiii credinței sfinte au lucrare frumoasă, lucrare cerească în ei cu duhul și cu trupul lor, iar cuvântul lor este mângâierea cerului, mângâierea Duhului Meu. Așează-te în toată vremea în paza îngerilor, fiule, căci ei te păzesc de căderi și de îndoială și de necredință și de neputință, tată. Stai sub călăuză, poporul Meu, și dă-i ei putere să te poarte spre Mine ca să înveți tu lucrarea cea cu Dumnezeu, că mare este lucrarea Mea de peste tine și multă binecuvântare ți-am dat ca să fii tu fiul ei și ca s-o împlinești pe ea ca un fiu. Sunt în mijlocul tău cu ceata mucenicilor care au pătimit mărturisind în iezerul Sevastei pentru credința lor în Mine când ea le-a fost pusă la încercare

de cei necredincioși. Stau sfinții plini de uimire lângă Mine când Eu grăiesc de deasupra ta ca să-ți dau ție viață, tată. Le dau lor acum bucuria lor lângă Mine și lângă tine, le dau lor grai peste tine, poporul Meu, căci ei din Mine grăiesc, precum Eu grăiesc din Tatăl când grăiesc. Amin, amin, amin.

— **O** clipă de rugăciune a noastră înaintea Ta pentru poporul Tău, Doamne, aceasta voim să împlinim, și apoi Tu să îplinești prin iubirea noastră. Dă-i poporului Tău putere de neîndoială și de credință sfântă în lucrarea venirii Tale și în împlinirea ei și dă-i credincioșie, ca să nu cadă în necredință și în neputința care-l trage pe om din brațul Tău cel ocrotitor de fii, că iată, dau să se scoale cei căzuți din bărcuța Ta cea biruitoare prin valuri și iarăși se elatină și iarăși alunecă, bieții de ei. O, dă-le, Doamne, putere să biruiască lumea precum noi am biruit-o uitându-ne la Tine cum ai biruit-o Tu! O, dă-le lor putere de viață, căci duhul lumii dă să-i piardă până și pe cei aleși ai Tăi! Dă-le lor puterea pe care ne-ai dat-o nouă și pentru care nu Te-am pierdut, ci Te-am câștigat de mângâiere veșnică, Doamne! Ia duhul lumesc de pe pământ și din om și pune în oameni duh duhovnicesc! O, mângâie-i pe cei de sub povara venirii Tale, căci Tu ești sarcina lor, și ei Te poartă, Doamne, și stau sub lovituri și sunt disprețuiți și sunt învinuiți, dar sunt biruitori prin Duhul Tău din ei și îi întărește pe ei Duhul Tău! Dă-le, Doamne, inimă și apoi minte celor ce îi hulesc pe ei și întoarce-i la pocăință pe cei ce au căzut din curățenia inimii în duhul lumii și fă-i pe ei să-și vină în fire și să-și vadă lucrarea lor cea rea, că nu lumea îi hulește pe cei de sub povara ta, ci îi hulesc cei ce au venit și au plecat iarăși spre duh de lume! Dă-le lor pocăință, dă-le lor duh de curățire a păcatului lor, că greu le va fi celor ce se alipesc și apoi se despart de trupul poporului Tău de azi, care-și lucrează cununiță de slavă prin statornicia lui pentru calea Ta cu el între pământ și cer! Învață-l pe tot fiul poporului Tău să nu se oprească în ceata celor răzvrățiți, căci cel ce se oprește cu cel răzvrătit face mai mare răzvrătire decât cel răzvrătit, și face păcatul trădării, Doamne, și nu știe să se pocăiască dacă nu se apleacă spre umilință unul ca acela ca să se scoale apoi spre pocăință și să vină să-l cureți și să-l înveți pe el curățenia inimii, Doamne! O, mângâie-i în dureri și în încercări pe cei ce poartă azi povara venirii Tale cu sfinții, o, Doamne, împlinirea Scripturilor venirii Tale cu sfinții, și dă-le lor putere pentru Tine, căci Tu ești puterea lor! Amin, amin, amin.

— **E**u sunt Cel ce pot și Cel ce voiesc în cel purtător de Dumnezeu, o, sfinți mucenici mărturisitori. Eu sunt Cel ce-i mângâi pe cei sfinți în cer și pe pământ.

O, poporul Meu, roagă-te, tată, pentru sănătatea ta, iar ea începe de la suflet, fiule. Curăță-ți sufletul, tată, și vei fi biruitor! Dă-Mi inima ta, stai cu ea în mână înaintea Mea, așa cum te-am povățuit! Când l-am zidit pe om, omul se vedea bine cu toate cele zidite în el, așa cum se vede azi omul care se așează la rază, și apoi omul a păcătuit prin nesupunere și s-au făcut urâte cele din trupul lui, și apoi omul s-a despărțit de Mine prin ascundere, și atunci Eu l-am îmbrăcat pe el pe dinafară cu haină de piele, căci el singur și-a ales ascunderea. O, poporul Meu, lasă, tată, să cadă dintre Mine și tine această perdea! Stai în lumină, ca să te vezi, tată, așa cum era omul zidit la început! Oul când se face în pasăre, se vede în el până ce crește groasă coaja lui și acoperă pe cele dinăuntru ale lui. Așa era și omul când l-am zidit, și apoi el s-a semețit și a căzut în ascundere și și-a făcut loc de despărțitură între Mine și el. Nici un întuneric nu este mai mare decât întunericul dintre Mine și

om, dintre om și om. Nimic mai mult și mai bine n-a putut învăța omul ca și ascunderea în el însuși și între om și om, și apoi păcatul dezvinovățirii, păcatul învinuirii asupra Mea și asupra aproapelui său.

O, vindecă-te, poporul Meu, de tot ce înseamnă întuneric, tată, de tot ce se ascunde în tine ca să nu știe Dumnezeu și ca să nu știe fratele tău, care este înger între Mine și tine când tu voiești aceasta. O, învață-te să te dai lui Dumnezeu în toată clipa, învață-te să ai mărturisitori pentru viața ta, pentru gândurile tale, pentru simțămintele tale, pentru cuvintele tale, și apleacă-te spre povăț, tată. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, și iată, sunt și stau în sfat cu cel ce are de la Mine în dar Duhul Meu spre mântuirea multora prin lucrarea Mea din cei ce au între oameni Duhul Meu, lumina care luminează în întuneric, lumina care îl așează pe om descoperit înaintea Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2008

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei cruci

Îndemn la pocăință. Lumea este închisoarea în care cade cel ce greșeste lui Dumnezeu. Dumnezeu este tot timpul față în față cu omul, chiar dacă acesta Îi întoarce spatele.

Coboară Domnul cuvânt pe pământ, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Intru pe porți în cetatea Mea de fii ai cuvântului Meu. Intru la poporul Meu din mijlocul neamului român, căci Mi-am ales din acest neam un popor de ucenici, și în mijlocul lor Îmi scriu cartea Mea de azi, Evanghelia cea veșnică, despre care este scris în Scripturi că se va ivi, iar cuvântul Meu din ea va da acum fiecăruia după cum este fapta sa, și toate se vor împlini după cum este scris să se îplinească. Amin.

Voi, copii care-Mi stați porți ca să intru la poporul Meu cu darul creșterii sfinte pentru el mereu, mereu, voi, tată, aveți de suferit mereu pentru poporul Meu, dar Eu, Domnul, vă mângâi cu Duhul Meu Cel dulce ca să vă întăresc ca pe copiii cei mici ai Mei, chiar dacă cei ce vă urăsc pe voi nu găsesc că Eu sunt Cel ce fac aceasta, că Eu sunt acest cuvânt, dar Eu le spun la aceștia că Eu nu fac nimic decât ceea ce este scris în Scripturi, căci am venit și vin să împlinesc Scripturile, și Mă uit în ele și le împlinesc, și iată, în ele stă scris despre slava Mea de azi cu poporul Meu cel ales din români pentru venirea Mea de acum și pe care Eu, Domnul, îl numesc pe el ca în Scripturi, poporul Noului Ierusalim, și scris este despre el: «Vărsa-voi pacea Mea peste el ca un fluviu, și ca un șuvoi ieșit din albie se va vărsa peste el slava noroadelor; ca pruncii vor fi purtați la sân și dezmiardați vor fi. După cum mama își mângâie pe fiul ei, așa îi voi mângâia Eu pe ei în Ierusalim, și mâna Mea se va arăta lor; iar vrăjmașilor lor, mânia Mea». Amin.

Eu, tată, ca un Părinte scump vin și vă întăresc pe voi mereu, ca să puteți voi pentru venirea Mea, pentru lucrarea Mea cea grea. Și pentru că ea este grea de purtat, Eu vă mângâi sub greul Meu și vă dau mereu, mereu noi puteri în încercări, căci voi Mă ascultați și Îmi slujiți pentru că Mă iubiți și pentru că Eu am pus în voi duh iubitor de oameni ca să vă fie milă de fapte, tată, iar pe cei miloși Eu îi mângâi și le dau puteri pentru milă, ca să biruim judecata cu mila, tată, că iată, numai de judecată își face omul rost, căci cine se iubește pe sine, așa cum știe omul să facă, unul ca acela nu știe să pornească după Mine când dă să facă aceasta, fiindcă este scris: «Cel ce nu urăște pe tată și pe mamă și pe soție și pe copii și pe frați și pe surori, chiar și sufletul său, nu poate fi ucenicul Meu, căci cine dă să-și

câștigate sufletul, îl va pierde, iar cine-și pune sufletul său pentru Evanghelia Mea, acela și-l va dobândi pe el». Amin.

Este scris în Scripturi cuvântul Meu cel de acum două mii de ani și prin care am spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine și, luându-și crucea, să-Mi urmeze apoi»*, dar greu mai găsesc Eu pe pământ om care să priceapă acest cuvânt al Meu și lucrarea lui, și iată, voi suferiți, tată, de la cei ce vin lângă voi pentru lucrarea cuvântului Meu, și nu știu aceștia să vină atunci când vin, și apoi vă fac dureri mari și lacrimi vă fac, tată, iar Eu, Domnul, vă mângâi atunci, vă șterg lacrima, dându-vă din Mine puteri ca să puteți pentru Evanghelia Mea de azi, carte despre care scrie în Scripturi, cartea Mielului, tată.

O, e grea crucea Mea de azi! E grea de purtat venirea Mea de azi! N-am cu cine să Mă ajut sub crucea Mea de azi, tată, și se petrece și azi pilda cea de acum două mii de ani când n-am putut să fiu ajutat sub cruce de către cei ce-Mi erau apropiați, și M-au ajutat pe calea crucii cei străini și nu i-am avut aproape pe cei pe care i-am povățuit cu atâta cuvânt ceresc, fiilor copii. Sufletul din voi suspină ca și al lui David, care suspina înaintea Mea sub apăsarea cea de la poporul său, iar Eu, Domnul, îi dădeam lui biruință asupra celor ce-l pizmuiau pe el din poporul său, precum și vouă vă dau, și mereu vă voi da, căci voi stați sub crucea Mea de azi, și necredința e mare, tată, și e ca în vremea lui Noe necredința de azi. Cine a crezut atunci că Eu i-am spus lui Noe să-și zidească salvarea? N-a crezut nimeni, n-a ascultat nimeni, și toți și-au văzut de ale lor până a venit apa și i-a luat pe toți, precum este scris. Tot așa este și azi nepăsarea și necredința, căci am venit acum și v-am așezat pe voi înaintea Mea ca să-Mi ridic barcă de salvare pentru omul credincios, ca să-Mi ridic iarăși biserica, tată, căci e de mult dărâmată și pustiită de păgânii din ea, de cei cu viață păgână înaintea Mea și care-și zic biserică a Mea, și Eu Mi-am zidit prin voi iarăși biserica pe piatră și sunt hrana ei și Învățătorul ei ceresc, și necredința oamenilor e mare, tată, dar Eu le arăt lor barca de salvare, și ei zic că nu este adevăr în cuvântul chemării Mele pentru ei, zic și cei de azi ca și cei din vremea lui Noe, care-și vedeau de ale lor când Noe lucra la cuvântul Meu de peste el salvare celor credincioși, și iată, cuvântul Meu cel de azi va sta la judecată cu cei chemați la masa milei Mele și nu vin la chemarea Mea, și mai ales cu cei ce vin și apoi pleacă iarăși la viață păgână, călcând peste sfințenia Mea în ei. S-au temut aceștia de crucea pe care trebuia să și-o poarte pe calea cea cu credință pentru cruce și au lepădat viața cea întru sfințenie și s-au dus și s-au făcut hulitori asupra mersului Meu de azi cu slava cuvântului Meu, care cheamă la salvare omul. O, ce să le fac Eu la aceștia decât ceea ce-și fac ei?

O, nu e cu Dumnezeu viața cea făcută de omul însuși, ci e cu Dumnezeu viața cea trăită în voile lui Dumnezeu și după Scripturi împlinită. Iată, cei ce n-au ascultat de Noe au murit, și iată-i cum mor cei ce nu ascultă ca voi, și apoi pleacă și lovesc în urmă, lovesc în voi ca să vă disprețuiască și să-și acopere necredința, dar nu, nu va fi ca ei, căci aceștia vor primi plata de la masa aceasta, fiindcă Eu nu Mă las batjocorit până în sfârșit, căci dreptatea stă de-a dreapta Mea și ea va hotărî. Amin.

Eu, Domnul, le grăiesc acum celor ce lovesc în voi cu defăimare, și le spun așa:

O, ce să fac Eu cu voi, cei ce vă răzvrățiți asupra lucrării cuvântului Meu de azi? Ce să fac, tată, cu voi? Iată, vă ascundeți și loviți din ascuns fața Mea și a fiilor Mei de azi, cu care-Mi port venirea. Ați venit din lume să-Mi fiți alături, și apoi iarăși v-ați întors înapoi și ați dat de pe voi hăinuța sfințeniei;

ba, mai mult, împrășcați cu noroi fața Mea, fața lucrării Mele de azi. O, nu-i frumos ce faceți. Nu-i frumos, tată, să îngreuiati mersul celor de sub crucea Mea. O, cine v-a fermecat pe voi ca să nu vă plecați adevărului? Ați început în duh, și acum căutați în carne desăvârșirea? De ce loviți cu dușmănie, tată? De ce vă răzvrățiți, fiilor? De ce faceți ce a făcut Core? A avut Core dreptate, tată? O, de ce nu vă întoarceți ca să vă pocăiți, și Eu să vă dezleg de păcate și să vă iert prin pocăința voastră? Atâtea suflete au venit și au mâncat și au băut de la masa aceasta și au plecat iarăși într-ale lor, dar n-au lovit în Mine așa cum loviți voi. Au căzut aceia iarăși în păcatele lor de mai înainte, dar n-au lovit ca voi, n-au aruncat înapoi cu noroi.

O, nu uitați că nu este noroi care să poată murdări fața Mea și a purtătorilor Mei, fața slavei Mele, tată! Iată, stați în ascuns și loviți, și Mi-e milă de voi și de cei ce v-au fermecat pe voi ca să vă ducă spre necredință după ce M-ați iubit și M-ați sprijinit pe calea Mea de azi. Apropiați-vă iarăși de scaunul darului, ca să luați iarăși milă și har să aflați, că prea grea pedeapsă vă pregătiți, tată, și Mi-e milă de voi! Voi știți despre cei ce au lovit în lucrarea Mea de azi, purtată de cei ce stau sub sarcina ei, și știți cum plâng aceia în cer acum după iertare, după mântuire, după izbăvire, și e greu focul de peste ei, și așa mărturisesc ei acum lucrarea Mea în care au lovit în vremea trupului lor. Rugați-vă la Mine cu lacrimi să vă iert, și să-i iert și pe cei ce v-au fermecat pe voi de v-ați întors împotriva Mea, că iată, cei apropiați M-au dat spre defăimare prin nemulțumirile lor, prin dorul lor de dreptate și de mărire, tată. O, v-ați făcut leneși la pricepere. Voi, cei care s-ar fi convenit să-i învățați pe cei nepricepuți, aveți iarăși trebuință să vă învețe cineva începutul cuvintelor lui Dumnezeu, căci hrana cea tare este pentru cei desăvârșiți în iubire, care au simțire deprinsă să deosebească binele și răul, tată, precum este scris. O, nu uitați, nu uitați cuvântul Meu cel de acum două mii de ani și prin care am spus așa: *«Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze, căci cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelia Mea, acela îl va mântui, căci ce-i folosește omului să câștigate lumea întreagă dacă-și pierde sufletul? Căci cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta preacurvar și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru mărirea Tatălui Său cu sfinții îngeri»*.

O, v-ați despărțit de Mine pentru viață trecătoare, tată. Întoarceți-vă la iubire și la sfințenie! Nu vă îngâmfăți împotriva Mea și a mersului Meu de azi și a poporului Meu, ci umiliți-vă și veniți să vă iert, ca să nu suferiți. Lăsați-vă spre Mine ca să vă șterg păcatele cele asupra Duhului Sfânt, Care grăiește astăzi pe pământ, că nu este noroi care să poată murdări fața Mea, și Eu nu voiesc să se întoarcă pe fețele voastre noroiul aruncat de voi în Mine. Voiesc să-i îndrept spre pocăință și pe cei ce v-au ademenit pe voi de v-ați întors împotriva Mea. Slăbiciunile lor, nemulțumirile lor au adus defăimare peste fața lucrării Mele. O, crucea nu trebuie lepădată, ci trebuie purtată, măi tată. Nu-i frumos fără cruce. E rușinoasă viața fără cruce. Fața lumii e amăgitoare și îl slăbește pe om spre ea, dar Eu îl ajut pe cel ce strigă la Mine din această închisoare, căci lumea este închisoarea în care cade cel ce greșește lui Dumnezeu, și este iadul pe pământ, nu altceva este lumea, iar Eu pentru lume nu M-am rugat nici atunci la Tatăl, și nici acum nu Mă rog, dar Mă rog de lume să se întoarcă la Mine și la înțelepciunea cea de la început, prin care Dumnezeu a făcut cerul și pământul și omul și toate câte sunt făcute de Dumnezeu.

O, întoarceți-vă cu pocăință, tată, și Eu vă voi primi pe

voi și vă voi șterge păcatul lepădării voastre de Mine. Nu aveți voi norocul să nu fiu Eu acest cuvânt, cu care dau să-l trag pe om din calea potopului, cuvânt în care voi loviți acum, după ce ați crezut în el atâta vreme, tată. V-am mai rugat, și, iarăși, încă vă rog, opriți-vă și pătrundeți-vă de frică! Nu voiesc să vă ajungă frica, tată, căci voi în voi loviți când dați să aruncați defăimare peste lucrarea Mea, și nu uitați că este scris în Scripturi că sluga care a știut de la stăpânul său ce să facă și n-a făcut va fi bătută mult. O, vindecați-vă de necredință! Nu vă puteți ascunde sub necredință. Iubirea pe care Mi-ați purtat-o atâta vreme și dreptatea a toate vă vor scoate în față și va fi rușinos. O, e sărbătoarea crucii. Veniți sub cruce, tată, veniți sub slava ei, căci crucea este slavă! Intrați sub acoperământul Meu, sub scutul crucii, tată, că vine vreme urâtă pe pământ! Căutați acum din vreme sub scutul Meu și încumințiți-vă, ca să vă pot ajuta, ca să vă pot pregăti ocrotire ca unora care ați fost ai Mei. Nu vă bucurați de fața lumii; ea va pieri cu toată minciuna ei cea trecătoare, căci lumea este osândită de însăși lucrarea ei cea mincinoasă peste om. Vă grăiesc ca unora care știți și nu ca unora care nu aveți cunoștință. Îndrăzniți, tată! Eu am biruit lumea. Călcați cu moartea pe moarte precum am călcat Eu, și apoi am înviat! Ați intrat în închisoare de bunăvoie, tată. Eu vin să vă deschid încuietorile ca să ieșiți și să porniți spre Mine, că Mi-e milă de voi. Vă găsesc îngerii scriși la masa aceasta a Mea, în cartea Mea de azi și nu pot veni după voi ca să vă ajute dacă stați cu spatele la Mine. Este scris cuvântul unui înțelept că Dumnezeu este peste tot, așa încât dacă omul se întoarce cu spatele la El, El este față în față cu omul în toată vremea. Amin.

O, suflete care lovești acum în lucrarea cuvântului Meu! Lasă piatra jos și luminează-te, tată, de la lucrarea cuvântului Meu, care te cheamă iar sub scutul Meu ocrotitor! Scoală-te, și Hristos te va lumina și iarăși te va curăța, căci Domnul nu voiește pierzania ta! Amin.

Și acum, poporul Meu, tu ești mărturisitorul Meu, tu ești fața slavei Mele de azi, căci cu tine Eu Mă slăvesc înaintea fiilor oamenilor și cu tine Mă sprijinesc întru venirea Mea cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp. Îi aștept să vină la Mine și la tine pe cei ce s-au întors împotriva Mea și a ta, ca să-i curăț și să-i scap de plata necredinței lor și să-i salvez de la suferința care și-o zidesc lor fără de înțelepciune. Ridică, fiule, rugăciune la Mine pentru cei ce nu știu ce fac lovind în Mine și în tine prin necredința lor, cu care-și acopăr voia liberă, voia plăcerilor, voia cea rea, care-l duce pe om la despărțire de voia Mea, așa cum face omul pe pământ, căci așa au ajuns acum aceștia prin duhul nemulțumirii și al judecății, tată.

O, feriți-vă de tristeți, fiilor! Feriți-vă de cuvintele care lovesc cu mânie în voi! Stați sub acoperământul Meu până ce va trece furtuna, tată! Iată, Mă slăvesc în voi înaintea fiilor oamenilor în ziua aceasta de sărbătoare a crucii, precum am proorocit Eu prin cuvântul Meu de peste voi că Mă voi arăta cu voi lumii necredincioase.

O, poporul Meu Ierusalim, te mângâi, tată, ca pe un prunc. Acum două mii de ani le-am spus fiilor lui Israel: «Până nu veți fi ca pruncii nu veți intra întru împărăția Mea». Te mângâi, poporul Meu, căci scris este: «Ca pruncii vor fi purtați la sân și dezmiardați vor fi. După cum mama își mângâie pe fiul ei, așa îi voi mângâia Eu pe ei în Ierusalim, și mâna Mea se va arăta lor, iar vrăjmașilor lor, mânia Mea». Amin, amin, amin.

17/30 martie 2008

Praznicul Bunevestiri

Maica Domnului îndeamnă poporul să-și amintească toate cuvintele lui Dumnezeu și să le împlinească. Omul care vine trebuie să stea la făcut.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, precum este scris de Mine în Scripturi. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu grăiesc, și acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu, căci mărturia Mea este duhul proorociei. Amin.

Deschid cerul și Mă cobor pe pământ cuvânt, și oștirile din cer vin cu Mine, și din gura Mea iese sabie ascuțită ca să lovesc pe păgâni cu ea și, iarăși, să-Mi pregătesc și să-Mi păstoresc un popor, la care să vin și să-Mi scriu în mijlocul lui grăirea Mea, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, pe care nimeni nu-l înțelege, decât numai Eu, precum este scris. Amin.

Intru pe porți, intru cuvânt în cartea Mea de azi și Mă scriu în ea cu sărbătoare de bunăvestire. Împărăteasa mama Mea stă de-a dreapta Mea și este sărbătorită de îngeri și de sfinți pentru smerenia ei cu care M-a primit și M-a purtat în pantecele ei prunc pentru născut, după ce îngerul Meu a fost trimis de Dumnezeu la ea să o vestească pe ea însăsmânțarea Mea de la Duhul Sfânt în sânul ei și apoi nașterea Mea și apoi numele Meu și apoi mărirea Mea și împărăția Mea cea fără de sfârșit. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Pace ție, Israele de azi! Mama Mea fecioara are în mijlocul tău venire cu Mine și cu sărbătoarea ei cea de acum două mii de ani când îngerul Meu, care a venit la arhiereul Zaharia ca să-l vestească pe el zămisirea și nașterea lui Ioan, a venit apoi la ea și a vestit-o și pe ea zămisirea Mea și nașterea Mea și împărăția Mea.

O, poporul Meu, tu ești înaintemergătorul Meu, precum Mi-a fost Ioan, despre care îngerul Gavriil a zis: «*El va merge înaintea Domnului cu duhul și cu puterea lui Ilie ca să întorcă inimile părinților spre copii, și pe cei răzvrățiți la înțelepciunea dreptilor; întocmind Domnului un popor pregătit*». Mama Mea fecioara se lasă în mijlocul tău cuvânt și este slujită de îngeri și-ți hărăzește puteri din cer pentru lucrul Meu cu tine, pentru lucrul tău cel pentru Mine, poporul Meu.

Hai, mamă, sărbătorește-te cu îngerii și cu sfinții în mijlocul poporului Meu, care este casa Noastră de venire de la Dumnezeu iarăși la oameni, mamă! Amin, amin, amin.

Binecuvintează smerenia mea cu care mă aplec ca să grăiesc poporului Tău de azi, Fiule al Tatălui Dumnezeu și Fiule al meu, ca să-l învăț eu azi pe poporul Tău puterea smereniei, căci eu, când am văzut lumina îngerului Tău că se apropie și-mi grăiește, m-am făcut mică, m-am supus cu mare sfială, și l-am întrebat pe el ca să mă învețe cum să înțeleg vestirea lui cea pentru mine, și el m-a învățat și mi-a spus: «*Nu te teme, căci ai aflat har la Dumnezeu, și Duhul Sfânt Se va pogori peste tine și puterea Celui Preaînalt te va umbri; pentru aceasta și Sfântul Care Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema*». Eu atunci m-am smerit și m-am supus și am zis îngerului vestitor: «*Iată roaba Domnului; fie mie după cuvântul tău*».

O, binecuvintează-mi învățătura cea de azi peste poporul cel agonisit de cuvântul Tău, Fiule Doamne, căci Tu așa ai binevoit. Amin.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îți binecuvintează cuvântul, mamă. Amin.

— **O**, popor al Fiului meu, aplecarea mea înaintea îngerului Domnului să te învețe pe tine lucrarea smereniei pentru lucrările Domnului, căci Domnul vine la tine cu lucrul Său de azi și ți-l dă să-l împlinești, și prin împlinirea lui să-I gătești Domnului un popor pregătit, ca și tu să mergi înaintea Domnului cu duhul și cu puterea lui Ilie și ca să se întoarcă inimile părinților spre copii, iar cei răzvrătiți, la înțelepciunea dreptilor, așa cum a lucrat Domnul cu Ioan, înaintemergătorul Lui, acum două mii de ani. Lucrarea Domnului cu tine întoarce inimile sfinților părinți spre fiii credinței sfințe și îi înmoaie pe cei răzvrătiți ca să ia în ei înțelepciunea dreptilor lui Dumnezeu, și Domnul așa Își culege un popor. El coboară pe nori de taină la tine și apoi cuvintează, iar mâna cuvântului Său culege de aici, de colo și își face un buchețel și apoi îl pune în gastră și îl arată, așa cum El te arată azi pe tine fiilor oamenilor ca să-și lase ei duhul răzvrătirii, duhul cu care nu slujesc lui Dumnezeu, ci numai loruși și stăpânitorului veacului acesta, și mulți din ei, auzind și văzând de la tine, înțeleg de la Dumnezeu și taie de la ei căile rele și caută apoi cu căile Domnului, așa cum și tu ai aflat și ai căutat și ai venit să fii apoi. Nimeni nu poate să facă aceasta decât cei ce ca și mine se smeresc și se apleacă și apoi învață și apoi deprind puterea lucrării smereniei, căci eu m-am lăsat mică înaintea Domnului și așa am împlinit, și ascultând am împlinit lucrarea Lui pe pământ. O, scoate tu pe hârtie toate cuvintele pe care ți le-a dat Domnul să le împlinești și împlinește-le la vreme, și să poți să-I spui Lui mereu așa cum am spus eu îngerului Lui: *«Iată roaba Domnului; fie mie după cuvântul tău»*. Amin.

Acesta este cuvântul smereniei mele cu care mă aplec azi în mijlocul poporului Tău ca să-l învăț pe el puterea aceasta, Fiule Doamne. Îl povățuiesc pe el să îplinească la vreme pe cele ce le aduci lui spre împlinire, iar pe Tine Te rog, înaintea lui Te rog să-i dai putere, să-i dai iubire să îplinească așa cum eu am împlinit, Fiule scump, voia Ta înaintea Ta. Amin, amin, amin.

— **O**, mamă a Mea, nu este păstor, nu este învățător mai desăvârșit decât acela care-și pune viața sa înaintea celor păstoriți și învățați de el. Tu le-ai arătat lor ascultarea ta, mamă, și așa i-ai învățat tu azi pe ei. Nimeni mai mult decât cei credincioși cuvântului Meu nu împlinesc mai bine și mai desăvârșit pe cele aduse de Mine ca să fie împlinite și așezate înaintea Mea și înaintea oamenilor, iar cei necredincioși sunt cei ce nu se umilesc, mamă, sunt cei ce nu împlinesc, mamă, chiar dacă Noi Ne umilim înaintea lor învățându-i pe ei și aplecându-Ne ca să Ne primească, mamă. Le-am deschis într-o zi mintea celor ce stau înaintea Mea ca să Mă primească în carte cuvânt și le-am deslușit lor din Scripturi cât de ușor își pierd împlinirea și apoi credința cei ce ajung să creadă în Mine fără să aibă iubirea și smerenia și duhul cel umilit în ei pentru propășirea lor întru lucrările Mele cele mari, mamă. Le-am arătat lor cum nu puteau să înțeleagă deslușit cei ce credeau în Mine la vestea și la vederea lucrărilor Mele minunate acum două mii de ani, căci când să încapă în ei cuvântul Meu împlinit, nu-l puteau lua în ei, nu-l puteau înțelege, mamă, iar Eu îi vedeam pe ei ca să-i pot ajuta apoi spre Mine, dar ei nu înțelegeau cuvântul Meu. Am să vin la poporul Meu cel hrănit din gura Mea și am să-i spun lui cum nu se lasă omul pregătit de cuvântul lui Dumnezeu pentru înțelepciunea tainelor lui Dumnezeu în om, căci când Eu aș da să-i deslușesc omului pe ale Mele taine de înțelepciune, nu mai vrea omul să priceapă, și se face necredincios și apoi se ridică și pleacă de

lângă Dumnezeu, ba Îl și învinuiește pe Domnul, ba Îl și face mincinos, nerecunoscându-L pe El de Dumnezeu. O, păi nu se poate să rămână omul așa cum este el dacă vine să audă și să creadă și să fie cu Dumnezeu apoi. El trebuie să vină să stea la făcut apoi, căci mintea omului credincios nu mai trebuie să rămână ca pe pământ, ci trebuie să ia în ea înțelepciunea cea din cer și tot așa să și grăiască din ea pe pământ, ca în cer și nu ca pe pământ, mamă.

O, poporul Meu, vreau, tată, să-ți deschid mintea din zi în zi mai mult, și tot din zi în zi mai mult să-Mi arăți și tu fapta minții și apoi a ascultării tale, să-Mi arăți că ești rodul înțelepciunii Mele, cu care Eu dau să-l lucrez astăzi pe om. Învață-te, tată, să spui cu gurița ta tot mai adevărat, tot mai desăvârșit: *„Facă-se, Doamne, voia Ta, precum în cer, așa și pe pământ”*, și nu uita că numai ucenicii desăvârșiți spun așa, și tot așa și fac. Cuvânt și faptă, așa să fii tu, poporul Meu. Eu să fiu cuvântul, iar tu să fii fapta lui, tată, căci poporul Meu cel din vremea celor cincizeci de ani de cuvânt al Meu astăzi cu el, a pus pe picioare cuvântul Meu de peste el și l-a culcat și l-a adormit și nu l-a împlinit, și se numește necredincios cel ce nu împlinește cuvântul în care crede.

E sărbătoare de bunăvestire, și Eu te vestesc să ai smerenia cu care să te apleci înaintea cuvântului Meu ca să-l împlinești pe el așa cum mama Mea l-a împlinit, o, poporul Meu de azi. Întărește-te, tată, în duhul împlinirii cuvântului Meu. Scoate pe hârtie pe toate cele ce Eu am adus ție spre împlinire în mijlocul tău și fii unealta Mea, cu care să-Mi pregătesc împlinită slava, iar Eu voi fi Ocrotitorul tău, Mângâietorul tău, Vindecătorul tău și Biruitor pentru tine, și unii pentru alții să slujim, tată: Noi din cer, și voi de pe pământ; voi să fiți mâinile și picioarele și trupul Meu și al sfinților Mei ca să împlinești tu pe pământ cuvântul Meu, iar Noi să fim duhul și aripioarele voastre și așa să împlinim voia Tatălui, căci voia Tatălui este sfințirea voastră prin ascultare de Dumnezeu, fiilor. O, cei ce nu ascultă, aceia se numesc desfrânați, căci se numesc slujitori la alți dumnezei cei ce nu ascultă de Dumnezeu cu împlinirea lor.

O, poporul Meu de azi, învață de la mama Mea fecioara smerenia cea cu aplecare și fă-te mic, fiule, fă-te ascultător, așa cum mama Mea s-a făcut mică de a ascultat când M-a primit în ea din gura îngerului Meu cel vestitor de la Dumnezeu peste ea. Domnul Dumnezeuul tău te învață mereu. Deschide-te mereu, poporul Meu, și ia în tine pe Domnul Dumnezeuul tău când El vine la tine ca să ți Se dea și ca să-ți dea, căci lucrarea Lui este minunată, minunată, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2008

Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor

Îndemn la credincioșie și la împlinirea cuvântului. Orice lucrare prigonită, lucrată în numele Domnului, este de la Dumnezeu. Cei răzvrătiți sunt robi rodului nemulțumirii, al cârtirii și al necredinței. Chemarea la credință a celor răzvrătiți. Pe calea crucii nu pot merge decât cei mici. Creștinul nu poate fi sfânt în mijlocul lumii. Sfințenia se hrănește cu iubirea Domnului cea dintre frați.

Pace și putere pun Eu, Domnul, în porți pentru coborârea Mea cuvânt în cartea Mea din vremea aceasta. Vin din Tatăl cuvânt pe pământ după două mii de ani de la întâia Mea propovăduire a nașterii din nou a lumii, dar drumul acesta al Meu e plin de spini, fiindcă nimeni nu Mă așteaptă să vin, căci omul nu știe să înțeleagă venirea Domnului, cea scrisă în Scripturi să se îplinească acum. Aud oameni pe pământ cum spun la vreme de nemulțumire că s-au săturat

de viață, dar că s-au săturat de moarte nu-i aud să spună, căci iată, omul nu știe cum să știe despre viață și despre moarte așa cum a știut Lazăr, care a murit și a înviat și care a purtat în el apoi înțelepciunea tainei vieții și a tainei morții și a tainei învierii, și toate prin Mine acestea le-a știut el apoi.

E sărbătoare pentru amintirea slavei lui Dumnezeu în dum-nica aceasta, poporul Meu. Tot norodul adunat în ziua aceasta la praznic acum două mii de ani știa că Eu l-am scos pe Lazăr din mormânt și l-am înviat, și au ieșit toți în întâmpinarea Mea în ziua aceea, strigând: «*Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!*», iar Eu eram așezat pe mânz de asină, precum era scris. Stau de vorbă cu tine în zi de slavă, popor al cuvântului Meu. Îți dau mereu înțelepciune ca să înțelegi cu ea cuvântul Meu de peste tine, venirea Mea la tine, statul Meu cu tine, căci cel ce nu înțelege de la Dumnezeu nu stă cu Dumnezeu, tată, și se duce iar în lume unul ca acela, căci împotrivirea asupra Mea este mare, așa cum a fost în toate vremurile, și vreau ca tu să înțelegi aceasta și să te deprinzi tot mai iubitor, tot mai frumos să-L ocrotești pe Dumnezeu, să-ți ocrotești credința și statornicia cu Mine, tată, căci Eu când am venit de la Tatăl ca să plătesc cu viața Mea pusă pe cruce viața omului, am îndurat dispreț mare de la oameni și am fost vândut pe arginți de două ori, poporul Meu, iar a doua oară a fost după ce am înviat, căci, vai, nu știau cum să-Mi mai murdărească cinstea și slava oamenii slavei deșarte, care stăpâneau atunci peste sufletul lui Israel!

Stau de vorbă cu tine, poporul Meu, ca să-ți dau, tată, putere din cuvântul Meu, căci cuvântul Meu are în el viață veșnică pentru tine, cel ce crezi, iar pentru cei ce nu-l cred pe el, are în el osândă veșnică, precum este scris despre judecata prin cuvânt. S-au sculat acum guri care spun că nu sunt Eu acest cuvânt și că face omul cuvântul acesta. O, dacă Eu aș fi om pe pământ acum și aș auzi acest cuvânt, aș spune despre omul care Mi l-ar da că este omul lui Dumnezeu, din pricina vieții veșnice a acestui cuvânt, și M-aș hrăni cu el, cu viața lui cea mântuitoare, căci vai și iar vai omului care spune în zilele acestea că nu e din gura Mea rostit acest cuvânt! O, poporul Meu, iată-i cum se duc spre lume cei ce-și folosesc mintea lor, așa cum și-au folosit-o și cei de acum două mii de ani, care mărturiseau strâmb asupra Mea în fel și chip până ce s-au încumetat să plătească arginți și după învierea Mea, ca să așeze ei pe pământ minciuna cea mai mare cum că Eu nu am înviat și că am fost furat din mormânt de către ucenici. Învierea Mea și învierea sfinților Mei însă s-a adeverit, și păcatul minciunii a rămas apoi pe capetele celor fățarnici, căci cei ce slujesc minciunii sunt diavoli, și iată de ce spun Eu că omul nu știe cum să știe despre viață și despre moarte, despre adevăr și despre minciună, despre lumină și despre întuneric, căci una pe alta se răstoarnă acestea și se zbat în același trup după ce omul se dă de partea uneia din ele.

O, poporul Meu, stai, tată, cu credincioșie lângă sânul Meu și primește-Mi cuvântul și împlinește-l peste tine, fiule, căci orice lucrare care este prigonită când ea lucrează în numele Meu, aceea este de la Dumnezeu, tată, fiindcă numai Dumnezeu este Cel prigonit pe pământ, El, și cei ce-L iubesc pe El, primind ca și El lovituri și defăimări și zdrobiri. Vai celor ce fug de sub cruce saturându-se de ea, căci viața fără cruce este viață rușinoasă și îl trage pe om numai și numai sub duhul minciunii și al slavei trecătoare, duhul cel care se împotrivesc lui Dumnezeu cu răzvrătire, căci așa se cunoaște acest duh potrivit Mie în om, prin lucrarea lui cea răzvrătitoare se cunoaște el. O, tată, nimic, nimic nu câștigă cei ce se răzvrătesc.

Nici măcar libertatea lor nu și-o câștigă, căci mai robiți decât ei nimeni nu poate fi, căci sunt robi rodului nemulțumirii, al cârtirii și al necredinței, și iată, vai de fericirea celor necredincioși în lumea aceasta!

O, creștine tată, dacă ți-a deschis Dumnezeu ochii să calci cu mersul tău pe calea aceasta pe care Eu vin cuvânt pe pământ ca să-Mi zidesc cu el un popor pentru Tatăl și pentru cer, nu căuta să cazi în duhul îndoielii și al necredinței, căci rușinați vor fi în cer și pe pământ cei ce se despart de trupul acestui popor și, iarăși, cei ce stau și nu știu să fie vii și să se dea lui Dumnezeu după plăcerea lui Dumnezeu. Necredința în care cade cel ce vine să fie și apoi cade prin îndoială, aceasta este o plată prea rușinoasă, și plata aceasta îl vădește pe el, îi vădește viața lui cea necredincioasă, tată, cea fără de statură plăcută lui Dumnezeu, căci cei necredincioși se răzvrătesc și dau apoi să-Mi facă rariște în poporul Meu, și de aceea am spus Eu despre cel ce vine și apoi pleacă făcându-se vânzător, căci e de-ajuns să se tragă în lături, și asta înseamnă vânzare, înseamnă că trădează pe Dumnezeu, cu Care a stat și apoi se duce din tainele Lui și își face singur minte unul ca acela și lucrează cu ea numai rău, numai răzvrătire, numai moarte, după cum numai diavolul lucrează prin cei iarăși câștigați de el, și în care el se împuternicește de șapte ori mai mult, după cum Eu am spus cuvânt acum două mii de ani despre cei ce cad din har.

Ți-am făgăduit, poporul Meu, că voi veni la tine și-ți voi spune cum se poate ridica omul credincios împotriva Mea. Aștept, tată, să pot lucra înaintea ta cu putere, cu vlagă. Aștept, tată, putere în porți ca să pot să vin cu hrană tare, cu mult cuvânt, căci cei ce au ajutat fără să se aștepte, bieții de ei, la răzvrătirea care bate acum spre obrazul Meu, aceia Mi-au umplut fruntea de spini și fața de palme și trupul de bice și de vânătași pentru nemulțumirile lor. Dar oare sunt Eu dator la ei cu ceva, sau ei sunt la Mine?

Acum două mii de ani stăteam de vorbă cu mulți care crezuseră în Mine și dădeam să le așez ființa, căci nu erau făcuți, dar când să umblu la ei, nu încăpea în ei cuvântul Meu, iar Eu le spuneam: «*Dacă nu credeți în Mine veți muri în păcatele voastre*». Așa le spun și celor de azi, care au venit și n-au stat la făcut, ba M-au și disprețuit, M-au și lovit, M-au și trădat, M-au și hulit, și le spun așa: dacă nu credeți în cuvântul Meu și în aplecarea Mea spre voi, veți rămâne în păcatele voastre, tată, așa cum au rămas cei de acum două mii de ani, care nu M-au lăsat să-i curăț, ci, din contra, M-au luat și M-au răstignit. Iată, păcatele făcute nu-l mai lasă oricum pe om să se curețe de ele, ba el dă să și le îndreptățească, să și le tot ocrotească și să le aibă, și Eu nu pot să-i mai ajut decât cu suferința pe unii ca aceștia. Eu, ca un bun, îi rog mereu pe ei și le spun: veniți, fiilor, spre pocăință, că nu câștigați nimic de la dreptatea voastră, fiilor! Veniți, tată, să vă curăț, dacă-Mi veți arăta păcatele voastre, sau dacă Mă veți lăsa să vi le spun Eu, că iată, Eu îmi spun vouă ranele cu care M-ați umplut acum! Eu nu pot să vă iert decât prin porți. Nicăieri pe pământ nu puteți căpăta iertare între Mine și voi decât în poarta acestei lucrări, în care de bunăvoie ați venit ca să credeți și ca să fiți. Eu nu pot să lucrez pentru voi decât prin orânduiala Mea. Fugiți de duhul îndoielii și al necredinței, că nu câștigați nimic de la acesta, tată, ci doar vă trag de la Dumnezeu aceste duhuri, așa cum i-au tras în toată vremea celor cincizeci de ani pe cei din poporul Meu care au venit și s-au îndoit și au plecat și iarăși au venit și au plecat, și aceasta nu înseamnă înviere, tată. Cine nu știe să vină, acela știe să plece, și altceva nu învață unul ca acela.

O, poporul Meu, de aceea vin Eu la tine cu duhul înțe-

lepciunii, tată. Iată-i pe cei neînțelepți cum vin ca să plece, și se petrece și azi ca și acum două mii de ani când cei ce credeau în Mine nu știau apoi să se facă fii ai lui Dumnezeu și se întorceau iarăși într-ale lor așa cum și veneau. Te las acum în duh de sărbătoare de slavă a Mea, și voi da iarăși să Mă așez cuvânt peste tine ca să-Mi întocmesc toată cartea acestei zile, căci am slăbire în porți și pot greu și Eu.

Binecuvântată să-ți fie slava sărbătorii stâlpărilor, poporul Meu, ziua Mea de slavă când am intrat în Ierusalim pe mânz de asină acum două mii de ani, de Mi-au cântat „*Osana!*” cei ce apoi M-au defăimat și M-au hulit și M-au răstignit. Întărește-te în duhul înțelepciunii cea de sus, tată. Vezi că te-am rugat să scoți pe hârtie tot ce trebuie să asculti și să împlinești. Vezi să nu rămână neîmplinit cuvântul Meu de peste tine, tată. Bisericește pot Eu să împlinesc în mijlocul tău și altfel nu pot, tată, iar tu trebuie să înțelegi cum vine aceasta, poporul Meu.

O, copii din porți, v-am spus vouă să scrieți epistole de înviere poporului Meu cel încercat de duhul celor răzvrățiți, așa cum a mai fost și alte dăți peste lucrarea Mea. Ajutați poporul să știe de la Dumnezeu și nu de la om tot adevărul lucrurilor, de la voi și nu de la cei răzvrățiți, tată, căci răzvrățiții calcă rău, calcă peste Mine și peste voi și dau să-și acopere vina apoi defăimându-vă pe voi. Întăriți credința poporului Meu, tată. Întăriți-vă pentru Mine și pentru propovăduirea Mea, căci mărturia Mea este duhul proorociei, tată, iar voi Îmi sunteți vase de trebuință pentru Mine și pentru poporul Meu. Dați poporului Meu aripioare tari și țineți-l pe calea Mea, căci voi sunteți scumpi la Mine, tată, și poporul vă iubește și vă urmează, fiindcă Eu îi dau lui puteri prin iubirea voastră pentru el și prin credința lui și îi dau mângâieri, tată. Trimiteți voi poporului Meu întărire și Eu voi fi în voi când veți grăi peste el. Pace vouă! Iau de pe voi neputințele, că vouă vă trebuie putere să lucrați, tată, să curățați poporul de greșale și să-i dați înviere mereu, căci Eu sunt Domnul învierii peste voi. Amin.

Pace ție, poporul Meu cel credincios!

Pace și ție, celui îndoielnic, care nu știi să stai în brațul Meu de Păstor ceresc ca să te călăuzesc! Vai celui ce se ia după simțirea minții lui cea bolnavă de îndoială și de cârtire!

Pace și vouă, celor ce huliți lucrarea Mea și pe poporul Meu, căci sunteți fără de pace și rătăciți fără de Dumnezeu, căci dacă ați ști ce înseamnă Domnul între cer și pământ n-ați cădea în îndoială, n-ați cădea în necredință și n-ați pierde pe Dumnezeu din voi! Pace vouă, fii îndărătnici pentru binele vostru, căci voi ați părăsit calea dreptății și a iubirii și a păcii și a răbdării și ați ales să vă răzvrățiți! Nu vă mirați că vă spun „*Pace vouă!*”, căci sunteți de plâns. Pace vouă! Dar pacea Mea este din cer, iar voi acum nu mai vreți cu Dumnezeu. O, ce veți dobândi așa cum mergeți voi acum? Amin, amin, amin.

*

Mă întorc iar în cartea Mea cu tine, poporul Meu Ierusalim. Toți sfinții, toate cetele îngerești iubesc și ocrotesc și slăvesc pământul neamului român, și aceasta pentru că Eu, Domnul, te am pe tine sad nou pe vatra acestui neam cu lucrarea Mea de venire a doua oară de lângă Tatăl ca să împlinesc această Scriptură, căci Scriptura înnoirii lumii este făgăduită de Mine să se împlinescă, și tu Îmi trebuiai, poporul Meu, că nimeni nu-și poate lucra țarina fără de unelte, tată. Iată, te vestesc să te gătești frumos cu veșminte de in alb, curat, cu hăinuțe de înviere și să cânti celor din sat cântarea învierii Dom-

nului, să cânti pe ulițe, poporul Meu. Cântă, tată, cu inimă sfântă și dă glas duhului învierii peste sātuțul cuvântului Meu, că e nevoie de duh de înviere pe pământ, e nevoie să mângâiem pământul de suspin, tată. Să-i învățăm iubirea pe oameni, fiule, căci oamenii se bucură numai cu păcatul, numai cu deșertăciunea, numai cu fărădelegea, tată. Sărbătoarea învierii e sărbătoare cerească, dar oamenii slujesc diavolului în vremea sărbătorilor sfinte, iar Eu te iau pe tine de mână și Mă port cu tine pe ulițe și te așez rod al Meu și al iubirii celor ce te poartă pe tine pe calea către Mine, căci am înaintea ta pe cei care suferă pentru viața ta, pentru sfințenia ta, mări tată, și sunt defăimați și dușmăniți și clevețiți, dar Eu i-am rugat pe ei să grăiască poporului Meu împotriva nebuniei duhului rău, care își face scule ca să ponegrească lucrarea Mea cu tine, calea sfințeniei Mele venită pe pământ ca s-o arăt oamenilor și ca s-o poată alege de cale cei ce pot s-o vadă și s-o simtă cu inima lor, căci adevărul venirii Mele celei de acum nu-l poate omul înțelege oricum, căci el se simte cu inima, nu cu mintea, nu cu înțelepciunea pe care zice omul că o știe și că o are.

Îmbracă-te de nuntă, Ierusalime, și cântă-Mi învierea pe ulițe, tată. Îți binecuvintez cu Tatăl și cu Duhul Sfânt mersul tău cu sărbătoare. Arată-le oamenilor ce este păcatul și învață-i ce este sfințenia. Arată-le lor păcatele și îndeamnă-i spre nepăcătuire. Spune-le la oameni că păcatul e învelit ca să nu-l știe omul de dușman al său, și mai spune-le că e amară plata păcatului, căci lumea și duhul ei este închisoarea în care sufletele oamenilor dimpreună cu trupurile lor stau în robie, iar cunoștința despre Dumnezeu și despre plata a toate câte face omul nu sunt cunoscute în lume, că nu este pe pământ învățătură despre Dumnezeu, ci numai despre păcat învață omul pe pământ. Eu însă te am unealtă a Mea, poporul Meu, și Eu trebuie să te fac lumina Mea pe pământ dacă te am, fiindcă acum două mii de ani Eu am spus așa: «*Atât cât sunt în lume, lumină a lumii sunt*», și am mai spus despre ucenici: «*Eu în voi, și voi în Mine, ca să creadă lumea că Tatăl M-a trimis*». Amin.

O, poporul Meu Ierusalim, nu-Mi poate tace, tată, cuvântul Meu de peste tine, că iată, a venit vremea să se aleagă neghina din grâu, și grâul trebuie ocrotit cu mare iubire, cu marea Mea iubire pentru grâu. Pe cine-l vezi că se scoală și se desparte de tine tu să nu-l urmezi, tată, căci fiecare trage acum la ceea ce și-a agonisit prin lucrarea pe care a făcut-o până acum. Răbdarea Mea e mare cât șapte mii de ani și îl tot aștept pe om, dar și ispita e mare pe pământ, iar cei iubitori de sine și de slavă n-au putere să se biruiască și cad în neputința de a merge pe calea cea cu spini, pe calea crucii, tată, pe calea cea cu frați, care nu este ușoară pentru cel ce nu se poate birui și smeri ca să nu cadă de pe ea, căci pe ea nu pot cei semeți, și pot cei mici, care știu să stea de mână cu Mine, de mână cu Tatăl lor și cu frații lor, căci vai celor ce n-au voit și nu vor să domnesc Eu peste ei, și scris este despre ei: «*Cei ce n-au voit să domnesc peste ei vor fi luați și puși în foc*». Iată, lumea este focul acesta, iar un creștin nu mai poate fi sfânt în mijlocul lumii, cu lumea de mână, căci statul cu lumea îl murdărește pe el, îi murdărește haina și casa și mersul și mintea și dorirea și rugăciunea și privirea și simțirea și toate cele ce nu pot cu Dumnezeu când sunt în lume. Am spus poporului Meu să nu aducă lumea în casa lui, în ograda lui, că lumea are trupul întinat și îl spurcă pe creștin și pe toate ale lui. L-am învățat pe cel ce crede în Mine să-și facă parte cu apă sfințită când trece prin lume, dar nicidecum să aducă lumea în locuința lui cea păzită de îngeri pentru el. Vai de cel ce cade în nepăsare de suflet! O, nu vrea cel neascultător, nu vrea să asculte! Iată, așa

se dovedește neghina atunci când vine vremea.

Te învăț, poporul Meu, să nu dai pe nimic iubirea cea pentru sfințenie, tată, și paza Mea din partea ta, căci tu ești sprîjinul Meu pe pământ și-Mi trebuie casă sfântă ca să pot veni, ca să pot fi în lume și să fiu lumină a lumii din mijlocul tău. Nimic să nu iubești ca și sfințenia; ea te scapă de moarte, iar iubirea dintre frați să fie mare, căci sfințenia se hrănește cu iubirea Mea cea dintre frați, iubirea care vindecă omul de păcat, și pe care lumea n-o cunoaște, tată.

Să fie iubire între Mine și tine, poporul Meu! Să-ți lași învățată iubirea, tată, căci am în mijlocul tău pe cei ce veghează pentru Mine și pentru tine. Voi să nu vă semețiți unii peste alții, tată, căci semeția este diavol, este duhul și glasul diavolului, care-și seamănă neghina sa. Fiți plini de duhul umilinței unul spre altul și veți fi plini de harul Meu. Amin.

Fiilor, fiilor, iară și iară vă spun: sculați-vă la mijitul zorilor și așezați-vă în așternuturi după amurgul zilei, că e păcat să răsară pe pământ ziua când voi stați în așternuturi, și e bine să răsăriți voi în calea zilei ca niște flori care întind trupul lor spre lumină așteptând-o când ea se ivește. Iar dacă vă sculați în zori, spălați-vă fața, închinați-vă trupul și duhul lui Dumnezeu și uniți-vă cu El prin rugăciune, și apoi lucrați, tată, toate câte sunt de lucrat în curțile și în casele Mele cu voi. Fiți desăvârșiți în ascultare de Dumnezeu, fiți dulci în cuvânt și în purtare, căci îngerii doresc să stea cu voi lucrând, tată, iar dacă omul nu lucrează, nici îngerii nu lucrează. Învățați bine să lucrați și să vă odihniți, căci fără de odihnă nu puteți lucra și, iarăși, fără de lucrare nu vă puteți odihni, iar ascultarea aceasta vă aduce vouă sănătate trupului și duhului și sufletului din voi, vouă și Mie, tată. În fiecare seară strângeți-vă în spic și chivernisiți-vă lucrul cel pentru a doua zi de lucrat, ca să știți în zori ceea ce veți lucra. Toate vor fi atunci cu rod: și duhul și sufletul și trupul și iubirea și frăția și pacea și învierea și înnoirea lumii, căci de la voi răsare tot începutul cel nou, tată. Eu pentru aceea v-am făcut popor al Meu. Luați pe voi hăinuță albă la masa Mea de nuntă și nu uitați ce aveți de împlinit, căci curând Eu voi rosti din nou cuvânt pentru împlinit și vom împlini tot cuvântul Meu cel spus vouă să se îplinească. Amin.

Și acum iarăși așez peste voi binecuvântare pentru sărbătoare de înviere, fiilor. Mergi, poporul Meu, și mângâie-l pe om cu lucrarea Mea din tine, căci omul e obosit sub sarcina păcatelor lui! Cântă, fiule, cântarea învierii și dă-i omului puteri de biruință asupra morții și de bucurie sfântă, căci fără bucuria sufletului nu poate omul pe calea Mea cea cu cruce! Pace ție!

Iar voi, copii călăuzitori, gătiți-Mi frumos poporul, sufletește și duhovnicește, și învățați-l frumos, și cu pregătire sfântă să meargă și să vestească pe ulițe sărbătoarea Mea de înviere și duhul ei. Ca în cer și nu ca pe pământ să vă fie toată lucrarea peste poporul Meu. Amin.

Ca în cer și nu ca pe pământ să îplinești tu lucrarea Mea cu tine, Ierusalime, căci voi nu sunteți din lumea aceasta, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2008

Praznicul Învierii Domnului

Fără de putere nimeni nu poate mărturisi adevărul lui Dumnezeu. Alegerea poporului este să îl învieze pe om din moartea păcatului. Nu e om să nu aibă în el demon.

Sunt Domnul învierii, poporul Meu, și sunt Domnul Dumnezeuul tău. Mă las peste tine cuvânt în carte în zi de Paști, căci Paștele tău Eu sunt, și sunt învierea ta.

Pace ție! Cărarea Mea spre tine e grea și pentru Mine, darămite pentru cei ce Mi-o poartă, dar Eu te iubesc, ca un Dumnezeu ce sunt, și fac pentru tine ceea ce n-am făcut pentru nimeni pe pământ până acum atât de mult, iar credința ta să se arate, poporul Meu. Amin.

Hristos a înviat! Eu Însumi te cuprind cu salutul învierii Mele dintre cei morți, Ierusalime de azi, iar credința ta să fie mare și să se arate, fiule, căci Eu după ce Mi-am dovedit ucenicilor învierea le-am spus așa: *«Mergeți în toată lumea și propovăduiți peste toată făptura Evanghelia Mea, iar celor ce vor crede le vor urma aceste semne: în numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, șerpi vor lua în mână și chiar ceva dătător de moarte de vor bea nu-i va vătăma, pe bolnavi își vor pune mâinile și se vor face sănătoși, iar cei ce nu vor crede se vor osândi. Voi însă învățați toate neamurile, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit Eu vouă, și iată, Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșit»*. Amin.

O, poporul Meu, iată, tată, ce înseamnă cel ce crede în Mine prin moartea și prin învierea Mea! Eu sunt cu acela în toate zilele și săvârșesc cu el semne minunate și așa poate el să-Mi vestească Evanghelia Mea, căci fără de putere nimeni nu poate mărturisi adevărul lui Dumnezeu. O, mare este la Mine în cer și pe pământ omul care poate să-l despartă pe un păcătos de faptele lui păcătoase, de demonii care ies greu din om! Mare este la Mine cel ce face omul să creadă în Dumnezeu făcându-l sănătos întru toate în numele Meu! Ridică-te mare, poporul Meu, și fă din gura ta izvor al Evangheliei Mele și lucrează, tată, că Eu te-am ales să fac din tine semne și minuni pe pământ, iar de la acestea să-L înțeleagă omul pe Dumnezeu cu tine și să creadă și să învieze din moarte omul, că nimeni pe pământ nu-i mai arată omului altceva decât moarte, tată.

O, cum să fac, poporul Meu, să-l dezbar pe om de minciună, să-l fac să-și vadă deșertăciunea vieții lui și să ia el calea Mea cea cu slavă pe ea, cea cu lepădare de sine, cale care-l face pe om adevărat, căci omul este mincinos, tată? Mi-e calea grea ca să stau cu tine mult în ziua aceasta de slavă. Mi-e mersul strivit mai mereu, căci duhul rău are grijă mereu să-Mi taie puterea ca să vin, dar puținul Meu cuvânt de azi îl storc așa cum pot, ca să-Mi arăt dorul Meu după om, căci omul nu Mă iubește, poporul Meu. De ce, tată, nu Mă iubește omul? Pentru că omul se iubește pe sine și nu este deprins să calce peste sine ca să primească peste el pe făcătorul său, pe cel care-l poate învăța să moară ca să învieze apoi, căci fără moarte nu este înviere, nu este, poporul Meu, și iată, vezi că nu este. Că au venit mulți spre lucrarea Mea de azi, dar dacă n-au voit să moară n-au înviat, și au venit și au călcat peste Mine apoi și au plecat apoi. O, de s-ar întoarce iar ca să-și capete învierea și s-o învețe ca s-o capete! Iată, Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani n-a luat-o omul peste el nici atunci, nici azi ca să-l învieze ea pe el. Tot omul o știe și o spune pe de rost, dar ca să creadă în Mine precum scrie gura Mea și să se arate credincios prin semne doveditoare așa cum am spus Eu că vor lucra cei ce cred în Mine, o, nu e chip să știe așa să vestească omul vestitor Evanghelia Mea.

O, poporul Meu, greu, tată, vor plăti cei ce știu despre Dumnezeu și nu vor să se asemene Lui apoi! Nepăsarea îl tot ajută pe om să stea departe de slava Mea, iar lumea îl învață să se rușineze cu calea Mea și să stea pe calea ei. O, poporul Meu, mare ești tu la Mine pentru credința ta în lucrarea Mea cea de ieri și cea de azi, și fii atent, tată, că este scris cuvântul Meu cel de după învierea Mea pentru cei ce cred în Mine că

acea vor izgoni demoni din oameni, căci vor vorbi în limbi noi și vor fi vindecători. O, nu e om să nu aibă în el demon, tată, iar demonul se încruntă când umbli să-l superi în om. O, e plin pământul de demoni, iar oamenii, la fel și nu mai știu oamenii ce este și ce face demonul în om, și nu știu oamenii ce este și ce face Domnul în om acolo unde El poate împărăție în om. Demonul îl ține pe om lângă el și lângă ai lui, iar Domnul îl ține pe om lângă El și lângă ai Lui, căci întunericul e mare între demon și Dumnezeu, între om și Dumnezeu. Cartea Mea de azi este cartea judecății, în care Eu scriu păcatele omului, căci Mă uit pe pământ la om și așa scriu în carte, și apoi o pun pe ea față în față cu omul și mai dinainte îi spun omului faptele sale lumești și diavolești, că judecata fapturii este vremea aceasta de venire a Mea cuvânt după două mii de ani iarăși de la Tatăl la om, iar cel ce crede în Mine și în cuvântul Meu de azi, acela se scoală și înțelege și cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, și apoi se scoală dintre morți unul ca acela și se face ucenic al Meu, al voii Mele celei sfinte și vestitor al Evangheliei învierii. Amin.

Mergi, poporul Meu, și te poartă pe ulițe și cântă cu duh de înviere peste oameni, tată! Mergi, poporul Meu, și ajută-i pe oameni să-și vadă fața lor cea urâtă și învață-i să se spele și să se lase spre înviere, tată! Mergi, Ierusalime, și scoate demonii din oameni, căci oamenii nu știu că au demoni în ei; scoate-i la iveală ca să-i vadă oamenii, scoate-i, tată, și pune-i față în față cu omul, și pune-Mă și pe Mine față în față cu omul și fă-l pe om să înțeleagă ce înseamnă demonul și ce înseamnă Dumnezeu, ce înseamnă să fii cu demonul și ce înseamnă să fii cu Dumnezeu pe pământ. Mergi cu credință în Dumnezeu, poporul Meu, și roagă-te tainic și spune-Mi Mie în taină să aprind inimile oamenilor ca să vadă și să-L iubească apoi oamenii pe Dumnezeu. Amin.

Hristos a înviat, Ierusalime! Mângâie-Mi durerile, tată! Să nu Mă rănești nici cu fapta, nici cu gura, poporul Meu, căci sunt plin de răni, tată! Fii înțelept ca să știi cum poți să-L iubești și să-L urmezi pe Dumnezeu pe pământ! Pace ție! Învață calea învierii, învaț-o pe deplin peste tine și întărește-Mă pe Mine peste tine ca să te învăț și să fii învățat apoi! Pace ție! Eu sunt Cel ce sunt, și iarăși îți spun: Eu sunt Cel ce sunt, poporul Meu. O, poartă-te frumos și credincios cu Mine, că pentru tine și nu pentru Mine îți cer Eu aceasta. Amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat, poporul Meu Ierusalim! Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 2008

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Omului îi trebuie toiag ca să fie cu Dumnezeu și ca Dumnezeu. Credința și fapta credinței. Tămăduirea este împlinirea cuvintelor Domnului.

Eu sunt Cel ce sunt. Dulce este cuvântul Meu pentru cei ce au Duhul Meu în ei. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine când grăiesc, iar cei ce au Duhul Meu în ei Mă primesc când grăiesc, precum și cei ce nu-L au pe Dumnezeu Mă tăgăduiesc, căci orice om lucrează după credința lui, după puterea credinței lui. Când credința omului este mare el crede totul prin Dumnezeu și din Dumnezeu, iar când credința lui este mică el nu poate prin credință și poate prin mintea lui, care-i doboară mereu credința și statornicia, și iată, omului îi trebuie toiag ca să fie cu Dumnezeu și ca Dumnezeu, iar cel ce are toiag este născut din Dumnezeu și nu păcătuiește, pentru că Dumnezeu îl păzește, și cel viclean nu se atinge de el, căci

lumea întreagă zace în cel viclean, precum este scris în Scripturi, iar cei ce sunt în Dumnezeul Cel adevărat, aceia cred în El și au viață, căci dragostea de Dumnezeu este păzirea poruncilor Lui, iar cel născut din Dumnezeu biruiește lumea, iar biruința care a biruit lumea este credința. Amin.

Mă fac izvor de cuvânt pentru poporul Meu cel din români credincios venirii Mele a doua oară de lângă Tatăl la om. Eu, Domnul Cel înviat dintre morți, Îmi întâmpin poporul cu salutul învierii Mele:

Hristos a înviat, poporul Meu! Nu-Mi trebuie știința omului ca să grăiesc peste pământ mai mult decât oricând acum, căci oamenii care au crezut că știu ei L-au omorât mereu pe Dumnezeu, fiindcă omul care zice că știe el, este bolnav, căci omul cel sănătos cu inima și cu mintea crede de la Dumnezeu și nu face nimic decât de la Dumnezeu și ca Dumnezeu, iar cel ce zice că de unde să-i spună Dumnezeu lui ce să facă și ca să facă așa, acela nu a cunoscut pe Dumnezeu și nu știe ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ și nu-L va găsi pe Dumnezeu în preajma lui pentru sine, fiindcă un așa om este bolnav, așa cum au fost toți cei din vremea trupului Meu, care nu au avut ochi și inimă și apoi minte ca să înțeleagă de la Dumnezeu și nu de la oameni și nu de la ei înșiși venirea Mea de la Tatăl pe pământ. Duh este Dumnezeu, dar omul nu vrea să treacă din trup în duh ca să fie ca Dumnezeu, duh și nu trup și nu fire și nu minte a firii lui bolnave, căci omul care nu are pe Dumnezeu de toiag în toată clipa, acela este om bolnav, cel mai bolnav om, bolnav de moarte, nu de altceva bolnav, poporul Meu.

Hristos a înviat, Ierusalime de azi! Te-am ales din neamul român, tată, ca să izbăvesc prin tine acest neam de necredință și de nepăsare de Dumnezeu. Mă fac în mijlocul tău lumină a lumii și izvor de tămăduire a minții omului, căci omului nu-i trebuie minte, ci îi trebuie credință în Dumnezeu, credință care să biruiască lumea, nu oricum credință, căci lumea toată zace în cel viclean, iar cei credincioși sunt născuți din Dumnezeu și biruiesc lumea prin credința lor și prin păzirea poruncilor vieții. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu! Oamenii nu știu că nu asta e viața și că viața asta este să-și zidească omul cu ea viața lui ce va să fie când Eu voi fi înaintea lor în slava pe care o am de la Tatăl de la întemeierea lumii și când voi fi cu ai Mei, care au iubit să-și zidească viața.

Vai celor fără de toiag peste viața lor de fiecare clipă! Copilul nu-și alege singur mama ca să-l ocrotească și ca să-l îngrijească, dar omul mare la trup și amețit la minte se alege pe sine peste el, și viața lui nu are toiag și-și zice că poate singur, și omului îi este rușine cu Dumnezeu pe pământ, și acela așa trăiește și așa moare. Iată, în acest popor al Meu dacă a venit omul și s-a condus tot după el și după obiceiul minții lui, care zice că vede și că știe și că poate, un așa om n-a știut nici cum se vine, nici cum se stă la Dumnezeu și cu Dumnezeu, nici cum se lucrează pentru Dumnezeu, căci lui Dumnezeu nu-L poți lucra cu mâna, omule, nu, tată, nu, ci cu credința și cu fapta credinței, tată, căci Eu pe cei ce i-am făcut ucenici ai Mei i-am luat din lume, i-am luat dintre ai lor și le-am dat lucrarea cea cu duhul, lucrarea vieții veșnice, nu pe cea a vremelniceia așa cum lucrează cei ce lucrează cu mâna pe pământ și pentru pământ, căci toți oamenii sunt pământ, și pământul e greu de tot peste om. Mă fac izvor de cuvânt peste pământ ca să-l izbăvesc pe om de pământ și să-l înveșmântez cu cerul, că pe pământ nu e bine fără cer, ci e numai trudă, numai muncire, numai lume, iar lumea toată zace în cel rău, după cum este scris.

O, fii ai poporului Meu, fiți, tată, ucenicii Mei și nu lucrați decât de la Mine, că altfel nu-Mi puteți fi ucenici, căci este scris despre ucenici: *«Cel ce nu lasă pentru Mine mamă, tată, soție și copii, țărini și ranguri, chiar și pe sine însuși, nu poate fi ucenicul Meu»*, și dacă vine altfel la Mine cel ce vine, aceluia Eu îi deschid dacă bate ca să vină, dar Mi se face povară, tată, unul ca acela. Nu-Mi poate lua de pe Mine greul unul ca acela ca să Mi-l ducă și ca să Mă sprijinesc cu el în greul Meu cel greu. Iată, nici atunci, nici acum nu am cu cine să-Mi port crucea Mea cea grea, căci crucea Mea cea grea de azi nu este din pământ, ci este din duh și este din suspin lucrată, și numai Tatăl Meu și mama Mea și sfinții Mei Îmi știu durerea venirii Mele, căci omul care vine la Mine greu se lasă născut de sus unul ca acela și uită, bietul de el, că nu e cu biruință peste duhul lumii credința fără faptă, ci e cu biruință credința cea pentru cer, nu cea pentru pământ.

O, Tatăl Meu, o, mama Mea, e zi de izvor de tămăduire peste poporul Meu și peste neamul Meu de azi, neamul român, din care Mi-am ridicat un Ierusalim în zilele acestea, căci Ierusalimul Meu nu este din pământ sau din piatră, ci este din fii credincioși, care știu să biruiască lumea prin credința lor în Mine și în venirea Mea acum iarăși de la Tatăl la om. Sprijiniți-Mi poporul, o, Tată al Meu, o, mamă a Mea! Acum două mii de ani, când M-am întors iarăși la Tine după ce Mi-am împlinit lucrarea pentru care venisem pe pământ, Te-am rugat pentru ucenicii Mei, o, Tată al Meu, și Îți spuneam: *«Nu Mă rog să-i iei din lume, ci să-i păzești de cel viclean, căci cât am fost cu ei în lume i-am păzit Eu, dar dacă Eu vin la Tine păzește-i Tu de cel viclean»*. Așa Mă rog Eu și azi pentru poporul Meu de azi: păzește-l pe el de cel viclean și de lumea lui, Tată, și ajută-l să Ne iubească și să împlinească poruncile vieții, care sunt izvor de tămăduire pentru om, o, Tată al Meu. Amin.

— **O**, Fiule Emanuel, avem cuvântul în mijlocul lor și avem ucenici veghetori ziua și noaptea peste cei ce s-au dat Nouă să Ne fie popor. Să întărim, și Eu și Tu, această veghe peste poporul Meu și al Tău și să stea sub toiag poporul, căci vai celui fără de toiag peste el! Îl păstori din cer și de pe pământ, Fiule scump. Să stea sub învățătură poporul Nostru, căci iubirea trebuie mereu învățată, tată. Să-și lase învățată iubirea acest popor, căci avem ucenici locaș al Nostru între ei și pentru ei, tată.

O, stai sub călăuză, popor al cuvântului lui Dumnezeu, căci vai oilor fără toiag! Învăță izvorul tămăduirii mereu peste creștetul tău și descoperă-ți mintea și inima înaintea Domnului Dumnezeului tău ziua și noaptea, tată, că nimic nu este ascuns să nu iasă la lumină, fiindcă scris este: *«Ziua zilei spune cuvânt, și noaptea nopții vestește știință și nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă»*. Așa să lucrezi tu, popor iubit, așa, tată, căci Eu, Tatăl și cu Fiul, te numim lumină pe pământ, tată.

O, Fiule Emanuel, așa am grăit Eu azi din Tine poporului Tău de azi, spre duh de tămăduire pentru el. Amin.

— **O**, slava pe care o am de la Tine, Tată, ești Tu în Mine, și voiesc să învețe bine și poporul Nostru de azi această slavă: Eu în ei, așa cum Tu în Mine ești, Tată al Meu. Amin.

Iar tu, mama Mea cea izvorătoare de tămăduiri, dă-i poporului Meu putere și vindecare, mamă, că e zi de izvor de tămăduire, mama Mea. Amin.

— **M**ă dau eu, Fiule scump, leac de tămăduire pentru cei neîmpliniți în poporul Tău, căci împlinirea lor în Tine ești Tu în ei, iar eu mă dau lor

pildă de viață și de ascultare și de lumină a mea în Tine și a Ta în mine, Fiule Doamne.

Deschide ochii bine, popor al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, căci Domnul te crește cu Duhul Său Cel Sfânt. Lasă-L pe Duhul Sfânt să-ți fie viață și suflare și faptă și rod peste pământ apoi, căci tu ești ales pentru duh, nu pentru trup. Îți dau îndemn sfânt pentru tămăduirea ta mereu: păzește tu toate cuvintele Domnului și bine îți va fi și ție și Lui. Toate zilele și nopțile tale să fie trăite pentru împlinirea pe pământ a cuvântului Lui de peste tine. Liberează-te de sarcini și ia crucea Fiului meu! Fii ca păsările cerului și ca florile câmpului, căci Domnul este Cel ce poate pentru tine, nu tu, iar tu să poți pentru El, că la aceasta ai fost chemat și primit când ai venit să fii al Lui.

Tămăduiește-te de trup și de lume, tu, cel ce ai venit să fii cu poporul Domnului și încă n-ai știut să înviezi și să fii! Izvor de tămăduire este cuvântul Domnului, iar el trebuie luat în pânțece ca doctorie, popor hrănit cu Dumnezeu. Învăță-te să iubești ca Dumnezeu și nu ca omul, căci iubirea este Dumnezeu, nu omul este ea. Purtarea cea sfântă înăuntrul și în afara ta între frate și frate, între tine și Dumnezeu, aceasta este izvor de tămăduire a Domnului de la tine spre El, căci Fiul meu este sub rană grea. Precum în cer, așa să fii tu pe pământ între frate și frate, și să vadă Domnul la tine iubirea așa cum este ea în cer, și lumina s-o vadă la tine, căci ea le descoperă pe cele ascunse și le tămăduiește de rău și le povățuiește spre bine.

Tot poporul Domnului să se elibereze de sarcini pe pământ. Să nu-și adune, ci să se elibereze, ca să nu-l tragă spre ele cele adunate de el, ca să nu-l tragă spre lume cele adunate și cele lucrate de el. Ia din cer învățătură și n-o lăsa să treacă pe lângă tine, ci împlinește-o, popor iubit de Dumnezeu, căci Fiul meu a biruit lumea pentru ca și tu s-o biruiesti. Tu ești popor al Domnului. Biruiește și tu lumea ca Domnul tău. Amin.

Eliberați-vă căsuțele de toate cele pământești și vindecați-vă de ele, fiilor, căci nimic nu vă trebuie pe pământ decât pe Dumnezeu, mări fiilor. Vindecați-vă de oameni, că lumea toată zace sub cel rău, și primiți și învățați de la Dumnezeu iubirea de Dumnezeu, care începe cu neagoniseala pe pământ și cu ieșirea din lume. Iubiți cerul pe pământ, dar cerul nu este pământ, ci este cer, și așa de puțin înțelege aceasta omul!

O, vino la izvor, popor hrănit de la Dumnezeu de sus, și stai la gura celor ce au pe Dumnezeu în ei pentru tine, pentru viața ta cea din cer pe pământ! Eu sunt tămăduitoarea cea de la Fiul lui Dumnezeu pentru tine. Ia-mă de pildă, ia-mă de viață a ta, pe mine și pe sfinții cerului, care n-au căutat spre pământ în viața lor de om! O, vino la izvorul tămăduirii tale și naște-te din cer prin el, că are Domnul izvor de viață veșnică pentru tine, cel ce știi să vii și să crezi și să primești ca să iei când ți se dă spre tămăduirea ta! Începutul acestei înțelepciuni este temerea de Dumnezeu și credința ta în El, popor iubit. Amin.

Iar voi, copii călăuzitori din partea Domnului pentru cei ce s-au dat Lui popor ascultător, rămâneți în iubirea Lui și învățați poporul să iubească de la Dumnezeu și sprijiniți-l pe cel cu dor în el și pe cel apăsător pe calea lui cu Domnul. Uitați-vă mereu peste fiii și fiicele Ierusalimului, priviți-le viața și purtarea, cercetați-le gândul și inima și fapta și întăriți în ei viața cea veșnică, viața care tămăduiește de moarte pe om. Hai! E Domnul în voi, și voi în El. Duceți turma Domnului până sus și aduceți-L pe Domnul până la ea mereu, iar poporului sfânt îi hărăzesc credință ca a voastră și lucrare cu ascultare de Dumnezeu, căci Duh este Dumnezeu, și tot așa să fie și poporul Său. Amin.

Iar tu, o, țară scumpă a Fiului meu, aleasa Fiului meu,

scumpă țară Românie, nu-ți închide urechea pentru șoapta Domnului de peste tine. Te povățuiesc pentru trezie și pentru credință și pentru înțelepciune de sus, căci tu ești îndurerată chiar dacă nu știi, chiar dacă nu simți.

Hristos a înviat! Învață Evanghelia învierii, scumpă țară a noii alegeri a Fiului meu pentru venirea Lui iarăși pe pământ! Hristos a înviat din morți acum două mii de ani, și acum voiește să învieze din tine peste pământ și ca să creadă lumea că Tatăl L-a trimis la tine pentru slava ta cea de la El acum, la sfârșit de timp. O, lasă-te spre slava Lui și a ta! Iată izvorul slavei! Fii înțeleaptă!

Ascultă-l pe cel pus de Domnul să cârmuiască peste tine țara ta, neam român, căci el iubește dreptatea cea pentru tine mai mult decât toți cei care stau peste tine acum. Deschide ochii bine, că dacă nu-i deschizi te prinde sub el omul mincinos, care-ți zice că-ți face bine, dar el nu-ți face bine ție. O, ascultă-l tu pe cel drept peste tine și pentru tine, și cere de la Dumnezeu înțelepciune ca să-l vezi pe cel ce-ți voiește bine ție și lui Dumnezeu în mijlocul tău. Primește-l peste tine pe cel pus de Domnul cârmaci prin valuri pentru tine, căci vai celor fără de toiag peste creștetul lor!

Iată, toiagul Domnului este în mijlocul tău. Nu umbla fără toiag din cer și de pe pământ peste soarta ta, scumpă țară de întoarcere a Fiului meu pe pământ acum. Vino la lumină! Vino! Vino și ia lumină! Are Domnul în mijlocul tău sfeșnicul cuvântului Său. Ia din izvor și bea ca să înveți cărarea spre Dumnezeu, și a Domnului spre tine! Ia și bea și învață să fii, și nu uita că ești țara Fiului meu, țara venirii Lui iarăși de la Tatăl la om. Amin, amin, amin.

— O mamă mireasă, mamă Fecioară! Întăresc Eu acum cuvântul tău peste țara Mea de venire și îi spun ei așa:

Mama Mea este mijlocitoarea ta la Mine, țara Mea de azi. De două mii de ani veghează ea pentru tine și pentru Mine, căci de la Domnul s-a descoperit ei atunci țărmlul Meu cel de acum, unde voi trage Eu pentru a doua Mea venire. În fel și chip a lucrat mama Mea peste pământ pentru om și pentru întoarcerea la Dumnezeu a lumii păcătoase, dar pentru tine ea stă peste tine, cu mâinile acoperindu-te de deasupra ta ca să fii tu a Mea acum, la sfârșit de timp. Luminează-te, dar, căci tu ești țara Noului Ierusalim, țara poporului Meu cel nou din mijlocul tău născut pentru ca să stea el acum înaintea Mea pentru venirea Mea!

Hristos a înviat! Eu, Domnul, îți trezesc iubirea și Evanghelia învierii Mele peste tine, țara Mea de azi. Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, întind peste tine duhul învierii, giulgiul iubirii Mele. Hristos a înviat, țara Mea de azi! Eu bat la ușa ta. Întărește-te în credință! Vino spre învierea ta, căci slava Domnului răsare peste tine!

Suflu peste tine cu Duh Sfânt, țara Mea de azi. Hai să înviezi! Eu nu-ți aduc ție decât mântuirea și învierea și veșnicia ta cu Mine, țara Mea cea pentru a doua Mea venire, țara Mea cea de la sfârșit de timp. Hristos a înviat! rostește peste tine Domnul Dumnezeul tău. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 2008

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Lucrarea cea cu rod sfânt pentru om. Fapta credinței este fapta darului lui Dumnezeu. Cum trebuie să vină omul la Dumnezeu?

Iară și iară te cuprind cu duh de înviere, poporul Meu Ierusalim, luat din neamul român pentru ca

să-Mi fii popor. Mi-e dor de duh de înviere în om, tată. Mi-e dor de Dumnezeu în om, poporul Meu. Multe minuni am făcut Eu, Domnul, în fața ucenicilor Mei acum două mii de ani, și cartea nu le-a putut lua pe toate, dar le-au luat în ei ucenicii Mei, și numai așa am putut să-i țin Eu pe ei ai Mei, martorii Mei cei de atunci. I-am îmbrăcat apoi în Duhul Sfânt, căci Eu Mă dusesem la Tatăl, și i-am pus pe ei să lucreze în numele Meu pe mai departe peste neamurile pământului, și așa i-am iubit Eu pe ei până la sfârșit, iar ei lucrează tainic peste oameni până la sfârșitul timpului, precum și Eu lucrez, căci toți cei ce trăiesc în Mine sunt vii și lucrători în vecii vecilor, precum Eu sunt. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu! Te hrănesc cu duhul învierii, tată. Mă fac cuvânt la izvor și-ți trimit hrană ca să ai, dar nu uita că Eu când le-am dat ucenicilor Mei hrană de Duh Sfânt și dar împărțitor, le-am spus să propovăduiască Evanghelia Mea, lucrarea Mea în mijlocul oamenilor, avându-i pe ei martorii Mei. Așa trebuie să faci și tu, tată, că mare a fost lucrarea Mea cu tine și mereu te-am hrănit cu Duhul Sfânt, poporul Meu. O, cei ce le-au plăcut să trăiască pe spinarea Mea sub numele de slujitori ai lui Hristos pe pământ între oameni Mi-au apăsător mereu calea și pe cei de pe cale ai Mei, așa cum s-a petrecut și cu poporul lucrării Mele de azi, cu tine, tată, cel credincios al Meu. Mereu au căutat să găsească vină preoții, mereu au lucrat ei așa peste cei care păzeau poruncile Mele, și așa au făcut și azi în vremea lucrării Mele cea de cincizeci de ani în mijlocul neamului român.

Eram pe pământ cu ucenicii Mei din loc în loc și lucram lucrări minunate și aflau de peste tot mulțimile, dar preoții și căpeteniile de peste oameni aveau grijă mare să-Mi găsească mereu vină. Mulțimile însă veneau și tot veneau după Mine cu toate durerile lor, și ieșeau durerile din ei și ieșeau duhurile rele din oamenii ținându-le de ele, căci și atunci lumea toată zăcea în cel viclean ca și acum, dar preoții și căpeteniile n-au putut să se liniștească și, încet, încet, M-au pedepsit apoi cu moartea și au pus lespede de piatră grea peste mormântul Meu, peste trupul Meu cel dumnezeiesc, și n-au știut să gândească, bieții de ei, că plata semeției și a mării deșarte este dureroasă și rușinoasă apoi.

Vai celor ce se gândesc la ei numai pentru viața aceasta, care trece ca paiul, care trece ca lumea și vai celor ce nădăjduiesc în Mine numai pentru viața lor cea de pe pământ, căci aceia se păcălesc amar prin acest păcat! La fiecare pas, la fiecare om văd Eu așa și nu mai pot să-l iau pe cel credincios și să-l am martor al Meu de aproape și să-l am lucrător al Meu apoi așa cum i-am avut pe ucenicii Mei cei de atunci, pe care i-am luat din neamul lor, din locul lor și i-am strămutat în Mine și M-am arătat cu ei și i-am păzit de cel viclean, care caută mereu pe toate căile lui să Mi-i strămute spre înapoi pe cei ce scapă spre Mine cu viața lor.

O, poporul Meu, te hrănesc mereu cu Duhul Sfânt, cu duhul învierii, tată, ca să prinzi putere pentru împărăția Mea în tine, dar pe ea trebuie s-o pricepi bine, s-o înveți mereu, mai ales acum când Eu vin mereu pe pământ cu duhul nașterii din nou a lumii, când Eu dau să-l fac pe om să moară pentru el însuși și să se nască din Mine, din cuvântul Meu de azi, cu care Mă slăvesc peste om pentru ca să se nască iarăși omul și să fie de sus omul și nu din cele de jos, căci jos e jos, nu e sus, iar Eu sunt Cel de sus.

O, ascultă-i tu, poporul Meu, pe cei cu Duhul Meu în ei pentru tine și nu vei greși, tată, ci vei fi poporul Meu cel întărit pe calea Mea, căci ei știu să-Mi lucreze omul, și de aceea i-am

ales și ți i-am dat în dar, și, iată, fericiți vor fi cei ce se dau lor pentru calea cea cu Mine, căci aceștia știu să-Mi lucreze omul, numai să-Mi fie omul credincios, și să fie mort pentru sine ca să fie credincios, și să fie viu pentru Duhul Meu Cel din cer, căci mintea omului stă împotriva Mea în om.

O, este scris în Scripturi că *«Domnul va da cuvânt celor ce vestesc cu putere multă»*, și iată această Scriptură împlinită, poporul Meu. Umilește-te mereu și vino la făcut, tată, că e vremea înnoirii a toate cele ce vor rămâne cu Mine și cu tine, numai să te lupți să fii al Meu, poporul Meu. Iată, dau să vină să te vadă cei ce cred în Mine și în cuvântul Meu de azi și în tine, și aceștia trebuie povățuiți spre viața Mea în ei și aceștia trebuie să învețe taina cuvintelor Mele cu tine, și să vină sfoși dacă vin, și să vină înnoiți, tată, că dacă vin așa cum stau ei, nu le face bine o așa venire.

O, nu se poate omul dezlipi de lume și de mersul cu lumea. Zice omul că nu are ce mânca dacă s-ar dezlipi de trupul lumii, de oamenii păcătoși, care n-au teamă de sfârșitul lor cel fără Dumnezeu. O, decât să mănânci moarte, omule, din mâna celor ce lucrează numai păcatul și slava cea trecătoare, mai bine hrănește-te cu duhul credinței și cu slava lui apoi. Mai bine este să iubești sărăcia și puținul din toate cele ce-ți trebuie, decât să stai cu duhul și cu trupul lumii și în obiceiurile cele lumești, în care oamenii timpului stau. Cei ce se nasc din Mine sunt cei frumoși și sunt fără de trecut apoi, dar cei ce stau în timp stau în cele trecătoare și le lucrează, iar ele îi lucrează pe ei. Ucenicii Mei n-au mai făcut așa, ci ei pătrundeau cu Evanghelia învierii Mele între oameni și îi strămutau pe oameni întru împărăția Mea, dar și ei, ca și Mine, găseau greu loc în om, căci în lumea aceasta nu poate omul să fie al Meu după poruncile Mele, că lumea aceasta are multe porunci peste oameni, și oamenii nu se pot împărți ca să fie și cu Mine, căci Eu, Domnul, sunt Cel sfânt, și acest cuvânt este mare și pentru om când omul voiește și el să fie. Apostolul Toma a fost atât de dornic să Mă cuprindă cu privirea lui și apoi cu mâna lui spre mărturia învierii Mele și multă înțelepciune nouă a pătruns în el în vremea cât Mi-a fost ucenic, și apoi a stat cu mărturia Mea în el martor al învierii Mele înaintea oamenilor, lăsând peste pământ adevărată Evanghelia Mea și s-a dovedit al Meu acest ucenic, căci Eu sunt Cel ce sunt, și acest cuvânt este adevărat și pentru cel ce voiește să fie asemenea Mie, așa cum Toma s-a dovedit a fi, iar când M-a mărturisit pe Mine, el s-a mărturisit și pe sine întru Mine, căci puterea Mea era în el și cu ea lucra înaintea oamenilor spre mărturia Mea.

Eu sunt Cel ce sunt, poporul Meu. O, să fii, tată, ucenicul Meu. Cu credința ta și cu fapta ei să fii tu martorul Meu, și fii bine atent la ce-ți spun, ca să nu zici că e fapta ta, ca să nu cazi în păcatul semeției apoi. Credința este de la Dumnezeu în cel de care Dumnezeu Se îndură, iar faptele ei sunt tot de la Dumnezeu în cel care a găsit îndurare de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, fapta credinței nu e fapta ta, ci e fapta darului lui Dumnezeu, Care Se îndură de tine. Fii umilit, tată, că numai în cel umilit nu poate lucra lucrarea lui satan. Nu poate, tată, lucra satana în cel umilit și liniștit cu dorirea. Când Eu eram drept, mâniindu-Mă pentru lucrul satanei cuibărit în om, eram plin de umilință, căci altfel n-aș fi scos demonii din cei cuprinși de demoni. Eram plin de umilință când îl umpleam pe om de credință în Dumnezeu prin faptele minunate ce le săvârșeam peste cei robiți de satana, și iată, îți spun un păcat al tău, măi tată: când tu azi spui omului păcătos minunea lucrării Mele cu tine, și el crezând nu poate să se lase de lume și de trup și de sine, aceasta se întâmplă pentru că tu ai semeție

și nu umilință când stai cu lucrarea Mea în mână ca să-l lucrezi pe cel păcătos cu ea. Învață, tată, de la Mine lucrarea cea cu rod sfânt pentru tine și pentru om. Învață, poporul Meu, lucrul umilinței, care nu se mânia din om decât împotriva lucrării demonilor din om. Adu-ți aminte că Eu când le spuneam demonilor să iasă din cei cuprinși de demoni vorbeau frumos demonii cu Mine și Mă mărturiseau când vorbeau, fiindcă demonii slăbesc în fața umilinței din om și se supun și se smeresc ieșind. Amin.

Luați fața Mea, luați lucrarea Mea cea cu umilință în voi, fiilor! Hristos a înviat, măi fiilor! Așa să fiți și voi, tată. Mărturișiți învierea Mea în voi, că iată ce-Mi face omul pe pământ: Mă ține sub lespede rece omul, tată. Acum două mii de ani poporul evreu Mi-a pus piatră grea peste trupul Meu cel jertfit pentru om pe cruce, iar omul care se dă credincios Mie acum și merge să se împărtășească cu Hristos la preot Mă ține sub lespede de carne, căci trupul omului nu numai că nu se face ca Mine, dar Mă și ține sub lespede rece și nu Mă arată înviat, ci pedepsit în el Mă ține omul, tăcut și nelucrător și neluminos, iar dacă mai spune altui om despre Mine, e plin de semeție omul. Omul are pe el semnul semeției prin lipsa umilinței în lucrarea lui de om și nu poate să se lase biruit de umilință, dar Eu vin din cer ca să-l învăț pe om taina învierii lui.

Hristos a înviat, poporul Meu! Învață, tată, peste tine Evanghelia învierii Mele și puterea ei apoi. Apleacă-te spre învățătură și spre facere apoi, căci scris este: *«Domnul va da cuvânt celor ce vestesc cu putere multă»*, și aceștia te vor umbri și te vor învăța. Umilește-te mereu și vino la făcut, poporul Meu, că e vremea înnoirii a toate, tată.

Hristos a înviat, Ierusalime nou! Vin curând și iarăși te voi învăța taina credinței. Învățătură nouă voi slobozi peste tine, *«ploaie îmbelșugată va da Dumnezeu, și moștenirea Sa cea istovită Și-o va întări El»*, precum este scris. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Voiesc să-i povățuiesc spre cale cu mers sfânt și pe cei ce dau să vină să te vadă pe tine în sărbători și să audă de la Mine glasul cel din mijlocul tău cuvântător peste om, că iată, omul care nu se dă cu totul lui Dumnezeu când Îl află pe El lucrând și așteptând, nu are cine să-l învețe pe el puterea Mea cea din om, care lucrează apoi pentru el. Dacă omul nu-Mi dă Mie locul puterii în el, nu poate omul pentru calea cea cu Dumnezeu pe pământ. Face ce face omul și se întâlnește tot cu sine când dă să vină după Mine, căci omul e cuprins de multe plăceri, de multe slăbiciuni și de aceea trebuie învățat omul dacă vine.

Hristos a înviat, poporul Meu! Iar omul cel credincios trebuie să învețe învierea Mea în el, ca să fie adevărat cuvântul gurii lui când el vestește unul peste altul vestea învierii Mele.

Pace ție, Ierusalime! Peste șapte zile iarăși voi sta cu întâlnire între Mine și tine, între Mine și om, și Mă voi slăvi cu duhul umilinței Mele și cu duhul învierii Mele și Mă voi vesti Domn și Dumnezeu, Om adevărat și Dumnezeu adevărat, și voi veni cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele, și voi veni cu cei ce M-au condamnat de moarte și M-au răstignit și vom mărturisi vremea cea de atunci și-i vom învăța și-i vom hrăni pe cei adunați la izvor. Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 2008

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Cel care nu înțelege mărirea lepădării de sine în el, acela Îl părăsește pe Domnul. Mărturisirea pentru Dumnezeu înaintea necredincioșilor începe cu puterea lepădării de sine a celui care vestește cuvântul lui Dumnezeu.

Te întâmpin iarăși cu duh de înviere și cu sărbătoare de sfinți, popor al cuvântului Meu. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Domnul Dumnezeuul tău. Ne pregătim, Noi și voi, pentru zi de învățătură și de înviere, că vin mulți la izvor și trebuie să-L înfiripăm pe Dumnezeu în ei, tată. Astăzi, în zi de sărbătoare pentru mucenicul Meu Gheorghe, Eu, Domnul, așez în rugăciunea ta cerere cu credință pentru ca să vină zile cu soare și cu cald și cu pace și cu ajutor pentru sărbătoarea duminicii mironosițelor învierii Mele, poporul Meu. Ridică mânuțele și cere cu credință, tată, ca să împlinesc Eu rugăciunea ta! Pregătește-te cerește și ai grijă, și iarăși îți spun, ai grijă de lucrul ce este de pregătit, dar ai grijă și de odihnă, căci pace și liniște voiesc Eu să am în ființa ta, în lucrarea ta, fiindcă tot cerul are nevoie de pace când Eu lucrez cu tine pe pământ. Ai grijă să fii frumos ziua și noaptea, fiule, iar cel frumos este cel care-L are pe Hristos în iubirea lui, în lucrarea lui, și este cel asemenea Mie, poporul Meu. Amin.

Și acum avem sărbătoare de sfinți, iar în venirea Mea de azi am cu Mine pe mucenicul Meu Gheorghe, care M-a mărturisit mucenicește și nu M-a părăsit pe pământ, ba M-a și slăvit prin iubirea lui cea cu statornicie înaintea celor necredincioși. Pe vremea când Eu eram pe pământ și pregăteam fructul mântuirii omului, salvarea din păcat a omului căzut din Dumnezeu prin păcat, mulți se minunau de măreția semnelor și a minunilor Mele și mulți Mă urmau ca să vadă și ca să creadă și ca să poată cu Mine prin iubire și prin mărturisire apoi, dar tot mulți Mă și părăseau apoi, căci Eu aveam învățătură de viață, cuvânt tare, și eram Cel drept, și lumea nu Mă iubea, pentru că Eu mărturiseam mereu că faptele ei sunt rele și voiam să-l îndrept pe om spre cele bune, iar omul când auzea nu putea purta adevărul cel despre el și venea și pleca, fiindcă păcatul îl slăbea și îl învinuia, iar umiliința pentru păcat nu se prindea ușor de om, chiar dacă el Mă vedea pe Mine umilit și disprețuit sub om și mlădios pentru om. O, mulți veneau să fie cu Mine și cu ai Mei, dar mulți Mă și părăseau, și apoi Mă urau și Mă disprețuiau și se mâniau, pentru că Eu voiam să-i curăț de păcatul iubirii de sine și să pun în ei căldură și umiliință și aplecare cu duhul, iar când ei vedeau aceasta ce fac Eu pentru înțelepciunea lor cea nouă, o, nu se puteau apleca și plecau spre răceală, iar cei ce se țineau după Mine și vedeau așa, Mă disprețuiau și ei mulți dintre ei, și unii pe alții se întăreau împotriva Mea apoi și se uneau iarăși apoi cu cele de dinainte ale lor. Dar cei ce Mă iubeau cu putere le erau iertate păcatele toate prin iubirea lor de Dumnezeu, iar ei Mă mărturiseau de Dumnezeu al lor, și pe ei mucenici ai Mei mărturisitori curajoși, nefugind ei de cruce și de răbdarea de sub ea, căci iubirea de Dumnezeu îi stăpânea pe ei ca și pe femeia cea păcătoasă, care Mi-a adus miresme ca semn al credinței în Mine și al iubirii ei de Dumnezeu, iubire mare, drept pentru care i-au fost iertate toate păcatele ei, și apoi am zis despre ea că mult a iubit și mult i s-a iertat ei.

Erau prigonți în toate vremile cei ce Mă iubeau, iar cei ce nu iubeau prigonirea Mă părăseau și cădeau în necredință pentru păcatul părăsirii lor de Dumnezeu. Iată, sărbătorim pe mucenicul Gheorghe, care n-a fugit de prigoana cea pentru credința lui și pentru multa lui iubire de Dumnezeu, căci cei

ce cred cu putere nu sunt biruiți, fiindcă îi apără pe ei puterea credinței cea făcătoare de putere și de minuni pentru cei necredincioși și așa biruiesc ei pe prigonitorii lor cei neputincioși în credință.

O, mucenicule plin de curaj pentru credința ta! Unde, tată, să mai fie azi pe pământ putere pentru Dumnezeu în om când omul se iubește atât de mult pe sine? Fuge omul și se încruntă și se întunecă și se răcește pentru o dojană, pentru o muștrare, care dă să-i curețe inima și fapta, darămite să mai și mărturisească unul ca acela prin umiliință și prin jertfă pe Dumnezeu Cel viu așa cum tu L-ai mărturisit! O, nu mai este om să priceapă ce înseamnă dreptatea lui Dumnezeu în om pe pământ! Iubirea de sine și părerea de sine și dorul de sine îl nimiceste de tot pe om, iar Eu plâng în cer între sfinți când îi văd pe cei ce cred în Mine cum Mă părăsesc apoi, dându-se slăbiciunilor și neputințelor de tot soiul, care vin din om și de pe pământ peste om, iar Eu Îmi scriu cartea judecății faptelor omului. O, când, oare, va veni o vreme ca să înțeleagă cel credincios mărirea lepădării de sine în el așa cum am avut-o Eu; Eu și sfinții Mei? Când voi găsi Eu odihnă în om, în cel ce vine după Mine ca să iubească voia Mea? Când, oare, tată? Când?

— **O**, nu poate nimeni să meargă spre desăvârșire în iubire și în voile Tale în el dacă nu vine la Tine pentru lepădarea de sine, Doamne. Cel ce nu urăște pe mamă și pe tată, pe soție și pe copii, pe rude și pe prieteni, pe toate, pe toate ale lui agoniseli, și cu totul pe el însuși prin lepădare de sine, negândind nici la sufletul său, care-i ține suflarea în trup, acela nu poate, nu poate să fie mărturisitorul Tău peste mulți, ucenicul Tău între oameni, ba chiar și miel jertfit pe altarul credinței în Tine, credință care înviază morții, Doamne. Cel credincios prin lepădare de sine nu-și mai face socotelile cele pentru el, căci el iubește și trăiește pentru iubire și nu pentru sine, și iată de ce nu se leapădă de sine cel care se iubește pe sine. Lepădarea de sine a omului nu o poate face decât Dumnezeu în om, stând și lucrând ca El, nu ca omul, căci omul când este viteaz pentru Dumnezeu în el înaintea necredincioșilor care nu-L vor pe Dumnezeu Domn peste ei, nu el, omul, ci Dumnezeu este Cel din el viteaz și minunat prin lepădarea de sine a omului care poate pentru Dumnezeu, mărturisind așa înaintea celor necredincioși.

O, dă-i poporului Tău de azi bărbăția credinței și darul cel făcător de puteri și de semne minunate al sfinților Tăi, Doamne! O, dă-i lui puterea și darul cel sfânt al lepădării de sine, căci cei ce s-au făcut sfinți pe pământ înaintea Ta și înaintea oamenilor n-au putut nimic pentru numele Tău și pentru slava Ta până ce n-au așezat în ei darul lepădării de sine, nemaigândindu-se la ei, ci numai la slava Ta între oameni și pentru oameni, Doamne.

O, poporul de azi al lui Dumnezeu pe pământ, o, fiu credincios în vremea aceasta de necredință! Mărturisirea ta înaintea necredincioșilor pentru Dumnezeu și pentru slava Lui începe cu puterea lepădării de sine în tine. Ea îl învață pe om să moară, iar pe Dumnezeu să învieze în el, în omul mărturisitor pentru Hristos. Învață tu aceasta, începând cu cele mai mici încercări de peste tine, care dau să-ți întrebe ființa ta dacă s-a lepădat de sine, dacă Hristos este în tine, dar dacă ești încă tu, caută să intri sub învățătură, sub muștrare, sub toiag, căci vai celui fără de toiag peste viața lui, peste mintea lui, peste fapta lui, căci acela Îi face rău lui Dumnezeu dacă vine la Domnul și la lucrarea Lui cea plină azi de slava Domnului, de învățătura Domnului în mijlocul tău. Iată-mă pe mine cât mi-am călcat peste sine și cât L-am mărit pe Domnul prin credință

mea! Domnul Dumnezeuul tău să-ți dea harul Său, și prin el să înveți mereu darul lepădării de sine la orice pas, ca apoi să-ți dea Domnul împărăția Sa înăuntrul tău. Așa îți sortesc eu azi, în ziua mea de serbare între sfinți în cer și pe pământ, popor al venirii Domnului iarăși de la Tatăl la om, acum, la sfârșit de timp. Amin.

O, slavă Ție, Doamne, că mi-ai dat acum pe pământ bucuria să Te mărturisesc din cer, dintre sfinții Tăi cei mărturisitori pe pământ în vremea trupului lor. O, coboară Tu vreme cu soare, coboară seninul și zile dulci și calde pentru sărbătoarea Ta cu poporul Tău când Tu Ți vei învăța poporul cu duhul puterii, cu duhul învierii cea semănată peste cei ce se adună la izvor, Doamne! Ne rugăm Ție cu poporul Tău și noi, sfinții Tăi. Primește, Doamne, și împlinește, Doamne! O, vino și arată-Te, Doamne, iar lumina cuvântului Tău să ia foc pe pământ, căci foc ai venit să arunci pe pământ și să poți peste om cu focul iubirii Tale, cu slava cuvântului Tău, care vine cu Tine pentru înnoirea lumii, pentru nașterea din Tine, Doamne, a toate câte vor fi și vor rămâne, dimpreună cu sfinții Tăi, care Te-au iubit de pe pământ și până în cer, și care Te iubesc acum pe pământ. Amin, amin, amin.

— **H**ristos a înviat, o, sfinți ai cerului sfânt! O, ajutați-Mi poporului Meu de azi și lucrați pentru el și lângă el pentru biruința Mea! Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu de pe pământ, și te vreau sfânt prin lepădare de sine, nu numai sfințit, tată. Cei sfinți au avut și au puterea Mea în ei, iar cei sfințiți sunt cei purtați de cei cu puterea Mea în ei, de cei sfinți ai Mei prin lepădare de sine, tată. Popor de sfinți voiesc să am, ceată de sfinți voiesc să am în poporul Meu, între cei ce se ridică să creadă în venirea Mea cea de acum cu judecata multora și cu izbăvirea multora. Cei ce se leapădă de sine sunt cei ce iubesc mult și cei ce li se iartă mult, iar iubirea este cea mărturisitoare înaintea celor necredincioși de pe pământ, și este a celor sfinți.

Hristos a înviat, poporul Meu! Pregătește, tată, sărbătoarea cea cu strângere a poporului cel credincios cuvântului Meu. Îl voi învăța pe el să nu cadă din credință, căci sunt Învățătorul celor credincioși, și e vremea grea, e vremea lepădării de credință, tată. O, roagă-te să aducă Domnul vreme caldă pe pământ cu tine, tată. Roagă-te ca sfinții, și ți se va da, și apoi dă-I Domnului slava și nu ție, tată, căci sfinții sunt cei ce au lepădare de sine și care dau Domnului toată mărirea, toată închinarea. Amin.

Păstrează-te în sfințenie, poporul Meu, iar sfințenia are sfială, are frumusețe mare în om, purtare aleasă în om, tată. Ea veghează mereu, mereu pentru ea în om, căci ea iubește pentru Dumnezeu în om, ea, și nu omul, căci omul este neputincios.

Hristos a înviat, Ierusalime! Pregătește de pe pământ sărbătoarea cea cu poporul cel credincios, iar Eu, din cer, tată. Pace ție! Nu uita să-Mi lucrezi pace. Nu uita să-Mi fii odihna Mea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2008

Duminica a treia după Paști, a sfințelor mironosițe

Dacă omul nu-I dă Domnului locul puterii în el, el nu poate pe calea cea cu Dumnezeu pe pământ. Mărturisirea celor adormiți: răstignitorii Domnului îi îndeamnă pe preoți la pocăință și la sfințenie.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioare și sunt Domnul Dumnezeuul poporului cuvântului Meu de azi, popor ales din neamul român ca să-Mi fie cale și casă și primire acum, la sfârșit de timp. Eu

sunt în Tatăl, iar Tatăl este în Mine, și așa grăiesc Eu pe pământ. Amin.

Deschideți ca să intru, copii veghetori în porți, că e zi de petrecere între cer și pământ. Vin sfinții cu Mine pe pământ ca să mărturisească venirea Mea cu ei. Pace vouă! Hristos a înviat! Suntem în duh de sărbătoare de înviere, căci după ce am înviat a rămas pe pământ acest duh al învierii Mele dintre cei morți. Iată, tată, a venit popor la izvor și trebuie înviorat duhul lui cu duhul învierii Mele, iar voi întăriți-Mi intrarea Mea de azi, că am venit cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele, tată, și am venit cu cei adormiți, care-Mi așteaptă de șapte mii de ani venirea Mea de azi, mai mult decât au așteptat ei vremea Mea cea de acum două mii de ani; și am venit, tată, cu cei ce M-au condamnat la răstignire atunci, căci sunt și ei pomeniți pe jertfelnicul de la voi și așteaptă și ei mila Mea pentru ei, tată. O, să alinăm și duhul lor! Să le stingem arsura duhului, căci mila Mea și a voastră ne arată că suntem fiii lui Dumnezeu, fiii Tatălui. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu, îți spune ție Domnul Cel înviat dintre morți acum două mii de ani! Pace ție! Te-ai adunat la izvor, iar Eu îți dau din el dacă bei, îți dau când vii, și-ți doresc venirea mai mult decât Mi-o dorești tu pe a Mea. Ți-am spus că-i voi povățui spre mers sfânt și pe cei ce dau să vină să te vadă pe tine în sărbători și să Mă audă pe Mine când te învăț și cum te învăț, căci dacă omul nu-Mi dă Mie locul puterii în el, el nu poate pe calea cea cu Dumnezeu pe pământ, de vreme ce este cuprins de plăceri și de multe slăbiciuni, iar Eu le dau și lor când îți dau ție, și ferice de cel ce știe să citească și să înțeleagă voia Mea și cuvântul Meu cel dătător de viață, care vine pe pământ pentru cei vii și pentru cei morți, căci Eu sunt Domnul învierii, și când vin cuvânt de viață peste pământ Mă lovesc mereu în necredința omului și în neîmplinirea voii lui Dumnezeu peste viața lui și plâng de jalea Mea cea de la om, așa cum am plâns pe cruce plâng. Acum două mii de ani s-a împlinit cu Mine tot ceea ce era scris despre Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi, și tot așa se împlinește și azi, și știu aceasta cei învățați din Scripturi, dar ca și atunci, așa și acum stau toți împotriva lucrării Duhului Sfânt, Care, iată, împlinește în zilele acestea Scripturile venirii Mele cu slava cuvântului Meu la om pe pământ, și iată, aceasta Îmi este calea de la Tatăl la om. Amin.

Vă spun vouă, celor ce veniți la izvorul Meu de cuvânt ca să-Mi vedeți poporul și să auziți cuvântul Meu în mijlocul lui coborât din gura Mea, vă spun vouă că acest popor Mi-e calea și casa și semnul cel de dinaintea venirii Mele. Vă povățuiesc și pe voi la duh de înviere dacă auziți din gura Mea cuvântul învățăturii Mele de azi. Acum două mii de ani se ținea după Mine adesea mulțime multă ca să vadă slava minunilor Mele peste cei neputincioși, dar nu rămâneau cu viața Mea în ei, și se întorceau apoi iarăși în ale firii lor, căci omul pe pământ își trăiește viața ca el, nu ca după Dumnezeu. Vă povățuiesc și pe voi în ziua aceasta de serbare de sfinți pentru amintirea învierii Mele. O, nu vă mulțumiți să luați și să auziți cuvântul Meu cel pentru învierea omului. O, nu-i de ajuns, ci trebuie lepădare de sine, căci altfel omul nu-I poate sluji lui Dumnezeu, ci se slujește tot pe sine. O, împliniți în voi și peste voi fața lui Hristos, fața sfinților Lui, și fiți atenți că Eu am spus acum două mii de ani că fericit este cel ce nu se smintește întru Mine. Acum vă îndemn să învățați întreagă iubirea și purtarea ei, care stă în puterea voastră de a voi pentru ea, și apoi Eu, Domnul, voi privi peste voi și voi vedea și Mă voi bucura sau Mă voi întrista, căci omul pe cât poate de mult pe

atât se și lasă neputincios, și toate stau în voința lui. O, dacă veniți la izvor, schimbați-vă viața, și fiți atenți că este scris că trupul nu folosește la nimic, ci duhul este cel ce dă viață. O, nu-i mai dați trupului. Dați-i duhului, căci duhul dă viață. Eu, Domnul, vă voi da vouă putere pentru cele sfinte și plăcute Mie în om dacă veți lua și dacă veți vrea să vă încununați cu fața Mea peste voi, cu viața Mea în voi. Cereți, și vi se va da. Iubiți-Mi venirea, și vă voi ajuta să fiți pe voia Mea ca unii care vreți să vă depărtați de deșertăciunea vieții trecătoare. Fiți credincioși, că e vremea lepădării de credință, și mulți vin și se întorc iarăși în cele de dinainte rele ale lor. Fiți blânzi și smeriți cu inima, ca să vă poată da Dumnezeu har și apoi iubire pentru cele din cer peste voi, căci Eu, Domnul, am înviat pentru fiecare om, numai să vrea omul aceasta. Amin.

Și acum, poporul Meu, intru pe porți cu ucenicii Mei și cu mironosițele Mele și ale învierii Mele, și vin la masa ta cu cei ce M-au condamnat la moarte acum două mii de ani, căci sunt pomeniți aici pentru iertare și ei, fiindcă Eu am spus că tot cel ce va păcătui asupra Fiului Omului, i se va ierta, iar ei au dat să se înțeleagă atunci că sunt apărătorii lui Dumnezeu, că sunt cei ce voiesc binele pentru Israel.

E zi de serbare cu iubire cerească în ea. E zi de pomenire a celor ce Mă așteaptă în locuința morților ca să le dau mâna spre învierea lor, spre iertarea lor, iar ucenicii și ucenițele Mele le dau lor rând, le dau celor îndurerați rând acum, la masa Mea de cuvânt. E chemată la masa Mea făptura toată care a fost. Cei adormiți întru nădejdea învierii nu așteaptă zadarnic și se vor alina curând, iar alții așteaptă la hotarul dintre Mine și om ca să mărturisească ei durerea lor. Amin.

— **L**umea celor adormiți, Doamne, vine mereu cu Tine la serbarea de pomenire a acestei lumi, și Te numim pe Tine Salvatorul celor ce au adormit întru nădejdea învierii prin Tine, Cel făgăduit de Tatăl ca să vii pe pământ pentru vii și pentru morți. Îți privim poporul și îl mărturisim al Tău, pe el și pe tot cel ce se face după cuvântul Tău și după voia Ta trup al poporului Tău, care s-a făcut cale a Ta, casă a Ta pentru venirea Ta cea de acum. O, vino, Doamne, și împlinește-Ți făgăduințele Tale cele despre cer nou și despre pământ nou, scrise în Scripturi să vină și să fie, și iată cum vii și împlinești! Și ne iartă nouă greșalele cu care am plecat de pe pământ, că avem la Tine mijlocire, Doamne, avem din mijlocul poporului Tău. Amin, amin, amin.

— **A**min, amin zic vouă, Eu sunt Cel îndurător și aud plânsul celor în suspinați. Amin.

Și acum, Eu, Domnul, îi strig pe cei ce M-au condamnat atunci, îi chem și îi așez la masa Mea de cuvânt, iar ei să vină și să mărturisească. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cel răstignit și înviat și am putere peste vii și peste morți, peste robi și peste liberi. Să vină să mărturisească despre Mine Caiafa, Anna, Pilat și Iuda, căci Eu sunt Cel îndurerat de șapte mii de ani. Amin.

— **O**atâta milă nu poți avea decât Tu, Cel milos pentru chinuitorii Tăi, pentru care ai plâns pe cruce spre Tatăl și Te-ai rugat Lui spunând: «*Tată, iartă-i, că ei nu știu ce fac*». Ai spus atunci că s-a împlinit cu Tine tot ceea ce era scris în cartea lui Moise, în prooroci și în psalmi, iar noi, cei de acum două mii de ani, am căzut în făptuitorii Scripturilor cele despre răstignirea Ta. O, dacă vrei, dacă poți, scrie-ne ca împlinitori ai Scripturilor care s-au împlinit cu Tine precum era scris. Noi vrând-nevrând Te-am mărturisit de Dumnezeu adevărat, căci dacă Te-am condamnat ca pe un om, Tu ai înviat dintre morți ca un Dumnezeu, și dacă nu Te condamnam, Tu nu Te-ai fi putut slăvi prin înviere pentru în-

vierea fiecărui om care voiește înviere. O, scrie-ne ca ucenici, căci noi am plătit pe pământ cu chin al sufletului și al trupului apoi, iar când ne-am dat sufletul Tu ai fost Acela Care ai venit și Te-ai întâlnit cu noi, arătându-ne semnele cuielelor pe trupul Tău, Stăpâne al vieții și al morții. Am fost neputincioși, am fost slabi, ne-am dus unul pe altul cu vorba pentru moartea Ta. Te-am trimis de la unul la altul și apoi am făcut norodul să spună că Tu ești Om împotriva lui Dumnezeu, iar duhul necredinței s-a ridicat mare apoi în norod și s-a împlinit durerea Ta de pe Golgota, o, Fiule al lui Dumnezeu, iar noi eram atunci ca orbii, și ochii noștri erau ținuți să vadă, și așa am împlinit noi Scriptura cea pentru dispreț asupra Ta și pentru jertfa Ta pe cruce pentru neamul omenesc cel vinovat de păcat. Acum suntem chemați de Tine la masă de pomenire pentru lumea celor adormiți, și cine poate să se împotrivească lucrărilor Tale? Iată-ne! Stăm vinovați înaintea Ta și a poporului Tău, care Te mărturisește azi în mijlocul neamului român cale a venirii Tale cuvânt de judecată de la Tatăl la om pe pământ. Dacă voiești, poți să ne curățești de păcatul nostru prin iertare și să nu ne lași pentru vecii în foc, căci duhul nostru arde cu durere mare, dar nădăjduiește în Tine, Cel ce ai murit pe cruce pus de noi și Cel ce ai înviat prin cruce. Ne-am rușinat atunci cu Tine și cu slava Ta cea plină de umilință, și iată, rușinați stăm acum înaintea Ta și a Tatălui Tău și a sfinților Tăi și a poporului Tău de azi. Iar acum facă-se voia Ta cu noi, dar nu uita că Tu ești milos, că ești îndurător dacă voiești, căci ai venit acum pe pământ cu putere mare, cu mult, cu mult cuvânt, și cuvântul Tău este râu în care omul se poate spăla de vină. Noi nu mai putem, dar poți Tu să ne speli. Tu, și poporul Tău cel mijlocitor acum pentru izbăvirea făpturii. Facă-se voia Ta, dar știm că ești îndurător ca și acum două mii de ani când ai răbdat cu iubire împlinirea a toate câte despre Tine mai dinainte s-au scris, despre Tine și despre noi, cei ce am făcut asupra Ta suferința Ta cea pentru ispășirea păcatelor lumii. Noi am fost atunci judecători, noi și lumea, iar acum ești Tu, și ești drept, dar ești îndurător, căci ești Dumnezeu, ești Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioară și ești Cel ce vii ca să judeci viii și morții, și ești Cel fără de început și fără de sfârșit, și ești începutul și sfârșitul și ești. Amin. Și acum, dacă voiești și pentru noi, Tu știi aceasta, iar noi primim. O, primește-ne, primește-ne pentru rugăciunile celor ce se roagă pe pământ pentru vina noastră și pentru iertarea ei înaintea Ta! Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul Cel înviat din răstignire, sunt îndurător ca și pe cruce acum două mii de ani când am cerut la Tatăl iertarea pentru cei ce au împlinit Scripturile cele despre Mine ca să fiu răstignit și ca să port sarcina păcatelor lumii și ca să-Mi dau viața pentru ispășirea lor și apoi să înviez biruitor, iar învierea Mea a șters vina celor ce M-au condamnat ca pe un om, căci Eu am înviat ca un Dumnezeu adevărat.

Hristos a înviat pentru voi! Eu, Domnul Cel înviat, vă alin acum suspinul vostru cel greu și lung, căci îndurarea Mea e mare. Ați împlinit ca niște slugi pe cele scrise despre Mine, vrând-nevrând ați împlinit, și am împlinit și Eu așa cum era scris. Mângâiați-vă cu îndurarea Mea! Fiți în așteptare! Eu vin curând, îmbrăcat în toată slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Vin să fac ceruri noi și pământ nou și Ierusalim nou, și vin și am venit și împlinesc precum este scris, precum am împlinit și acum două mii de ani pe cele scrise despre Mine ca să se îplinească atunci. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Stăpânul vieții și al morții, și am cheile adâncului, iar duhul cel potrivit nu va mai fi, curând, curând nu va mai

fi, și va fi pe pământ Duhul Domnului. Amin.

O, ucenici și ucenițe, martori ai învierii Mele! Veniți pe rând, veniți la masa cuvântului! Amin.

— O, Doamne, iată, și noi, ucenicii Tăi și mironosițele învierii Tale, Te mărturisim Domn al învierii.

Noi, mironosițele, Te slăvim în sărbătoarea cea pentru noi, căci Ți-am fost ucenici și Te-am iubit cu putere, și tot așa Te-am și mărturisit, căci nimic nu mai făceam noi pe pământ după ce Te-am aflat pe Tine, nimic decât mărturisirea Ta și iubirea pentru Tine, Doamne. Mijlocim azi înaintea Ta pentru biruința lucrării cuvântului Tău de azi. Te rugăm pentru putere sfântă peste poporul Tău, care Te mărturisește azi Dumnezeu adevărat. Dă-i lui cerească iubire, iar el să Ți-o dea Ție și să Te slăvească înaintea oamenilor de pe pământ!

O, împrejmuiește, Doamne, țara română cu brâul îndurătorilor Tale și ascultă rugăciunea poporului Tău de azi pentru ea! Mijlocim pe lângă Tine pentru țara venirii Tale. Facă-se voia Ta peste ea, și așa să biruiști Tu pentru ea și pentru Tine cu ea. Așa Îți cerem noi pentru ea. Amin.

O, sunt osteniți fiii din porți purtându-Ți venirea Ta de la Tatăl la om, Tu și sfinții Tăi. Tu ești Cel mare, iar ei sunt mici și n-au ajutor de pe pământ pentru venirea Ta, căci pe pământ este necredință. Tu însă ești lucrătorul și îi întărești pe ei. Dă-le lor din cer, Doamne, că pe pământ e necredință și e lipsă de lumină în om. Ucenicii Tăi sunt aici, și suntem toți martorii învierii Tale de atunci. Slăvește-Te, Doamne, căci ești Domnul slavei, Domnul Care a biruit prin cruce, și ești Cel îndurător și ești Cel preaiubit de toți sfinții Tăi. Amin, amin, amin.

— O, sfinți ucenici și scumpe ucenițe! Să le dăm un picuț de odihnă celor ce ne țin cu venirea, și apoi ne vom așeza în carte cu tot cuvântul cel de azi, al Meu și al vostru. Eu sunt îndurerat pentru necredința din oameni și rabd îndurător. Acum două mii de ani cei de atunci ziceau că sunt înșelător și împotriva lui Dumnezeu și a legii Lui, și așa au zis oamenii mereu apoi pentru toți cei care M-au purtat în timp, și prin care Eu am fost mereu disprețuit și omorât, căci și de Mine și de ei au zis oamenii necredincioși că săvârșim minuni cu diavolul. Învățătura Mea a fost socotită mereu înșelătoare din pricină că Eu grăiam cele ce erau scrise în Scripturi. Cei mari de atunci Îmi ziceau că Mă semețesc, că Mă dau drept, și mai mare ca Dumnezeu, și Mă socoteau ca pe o primejdie și Îmi condamnau învățătura, dar tot ceea ce se petrecea, se petrecea și se petrece și azi precum era scris să fie și precum este scris să se împlinească, dar oamenii nu înțelegeau pentru că nu voiau, și oamenii nu înțeleg de la Dumnezeu pentru că nu vor să înțeleagă. Eu însă am venit și am aruncat foc pe pământ, iar cei ce sar să-l stingă îl aprind și mai tare, căci focul Meu se aprinde și nu se stinge, și cei ce dau să-l stingă se ard în el, căci sunt necredincioși, și toate se petrec așa fiindcă așa este scris. Amin.

Eu, Domnul, te cuprind în pacea Mea, în duhul învierii Mele, popor adunat la izvor. Te voi mângâia, te voi păstori cu toate cele ce voi așeza înaintea ta în ziua aceasta de sărbătoare a Mea cu ucenicii și cu ucenițele Mele în mijlocul tău, și apoi tu vei merge la locul tău, iar Eu iarăși voi cuvânta peste această sărbătoare și îți voi da de veste ție cuvântul Meu, Eu și sfinții Mei. O, dă-I lui Dumnezeu iubirea ta și viața ta și puterea ta. Dă-I Lui ca să ai, căci dacă-ți dai ție nu ai. Dar fii înțelept ca să nu greșești, tată. O, să nu-L supui pe El apoi la voile tale cele fără Dumnezeu, și să nu-L numești pe Dumnezeu peste lucrările tale cele fără Dumnezeu, că e păcat aceasta, căci omul

este dator lui Dumnezeu, și nu Domnul. Amin.

Pace ție, popor adunat la izvor! Te-am hrănit, tată, cu duh de Dumnezeu și de sfinți. Hristos a înviat! Paște iarba Mea, popor hrănit cu hrană din cer! Dacă mănânci, mănâncă cu folos, tată, nu mânca zadarnic din masa Mea, că hrana de pe ea e scumpă și e cu trudă gătită hrana aceasta. Pace ție pentru înțelepciune de sus în duhul tău!

Hristos a înviat, poporul Meu, îți spune ție azi Domnul învierii, Fiul Tatălui Savaot și Dumnezeu cel credincios Lui! Amin, amin, amin.

*

S i, dacă au mers acum la locurile lor cei ce s-au strâns la izvorul Meu de cuvânt și de har împărțitor prin cuvânt, Eu, Domnul, și cu sfinții Mei, așezăm în carte toată grăirea Noastră de azi peste cei ce s-au hrănit din masa cea de azi a venirii Mele cu sfinții.

Hai, copii veghetori pentru venirea Mea, că aș vrea, tată, să-l pot curăți pe om de cele ce îi mănâncă lui pe dinăuntru viața și să-l scap de moarte pe omul care Mă află la voi. Și hai, tată, să înviorăm poporul cu duhul adevărului, căci sfinții Mei sunt plini de dor după om, așa cum erau acum două mii de ani cei care s-au purtat prin trimiterea Mea de la margini la margini ca să vestească oamenilor toate cele petrecute cu Mine în Ierusalim, după cum era scris în Scripturi despre Mesia Izbăvitorul, și iată, învățătura Mea curge din gura Mea și azi ca și atunci și dau să-l ajut pe om ca să se lase curățat de cele ce pe dinăuntru lui îi sug viața, și care se văd pe dinafară.

O, Eu am lăsat peste toată firea orânduiala Mea cea binefăcătoare împotriva a tot dușmanul firii și al vieții, și firea are lege sfântă pusă de Mine și se supune ei, căci pomul dacă este bolnav pe dinăuntru i-am hărăzit lui doctor vindecător ca să-i cerceteze viața și am din păsările cerului pasăre vindecătoare de boala cea de pe dinăuntru a pomului. Ea vine și cercetează pe deasupra pomul, și unde vede coaja lui bolnavă dă cu cioculețul ei și pătrunde sub coajă pe unde este vierme și, pătrunzând, găsește viermele și îl scoate din pom și așa îngrijește Dumnezeu pomii, iar alți doctori dintre păsările cerului vin și culeg din pom omizile stricătoare de roade și așa curăță Domnul pomii de dușmani, și tot așa îi curăță și îi îngrijește El și pe oamenii care stau și care nu stau la îngrijit. O, dacă oamenii n-ar mai da pe pomi și pe iarbă cu mulțime de doctorii făcute de oameni și care strică firea acestora, aș trimite Eu, Domnul, pe doctorii cei de la Mine lăsați, așa cum trimiteam la sfinții cei năpădiți de plăgi dușmane, de păduchi și de muște rele și trimiteam alte vietăți curățitoare de răul de peste om și îi scăpam pe sfinți de năpaste, iar sfinții se umileau prin rugăciune și nu se semețeau cu mintea, ci Îmi slăveau purtarea de grijă a Mea pentru viața lor. Când însă am venit Eu Însumi ca să-l vindec pe om de dușmanii vieții lui, de păcatul care mănâncă pe dinăuntru viața omului, o, nu M-au primit oamenii să le fac bine, așa cum nu i-au primit nici pe cei trimiși de Mine la ei curățitori ai nelegiuirilor lor, cu care-și porneau asupra lor pedeapsă pentru faptă. Iată, omul nu stă ca și pomul la curățat când doctorul vine ca să-l curețe de viermele de sub scoarța lui cea bolnavă și de omizile care îl năpădesc ca să-i sugă fructul și să-l lase fără rod. O, nu știu oamenii să cunoască ajutorul cel de la Domnul peste ei, lucrare tainică și plină de milă pentru om, iar dacă primește de la Domnul când Domnul îi dă lui, se semețește omul, și apoi Îl uită pe Cel Care-i face lui bine din cer prin slugile Lui de pe pământ.

A fost odată în Iudeea lui David un fiu de rege care, luând tronul tatălui său, făcea cele plăcute în ochii Domnului, îndemnându-i pe cei din Iuda să caute la împlinirea legii și a poruncilor lui Dumnezeu, stricând din țară dumnezeii străini și zidind cetăți și întărituri de zid împrejurul lor, și Domnul i-a dat lui tihnă în țară și de jur împrejurul ei. Și văzând el într-o zi oștire dușmană cu arme și cu care multe ridicându-se împotriva lui, i-a ieșit înainte și și-a așezat oștirea și apoi a strigat către Domnul și a zis: «Numai Tu, Doamne, poți să ajuți pe cel slab împotriva celui tare. În Tine nădăjduim și în numele Tău ne apărăm vatra, și Ție nu Ți se poate împotrivi omul». Atunci Domnul a lovit oștirea dușmană și aceasta a luat-o la goană, iar regele lui Iuda a urmărit-o până în cetățile ei, cuprinse de groaza Domnului și așa a biruit cel ce a nădăjduit în Domnul. Și S-a coborât Duhul Domnului în întâmpinarea regelui lui Iuda și a zis lui și celor din Iuda: «Domnul a fost cu voi cât timp voi ați fost cu El. Dacă-L veți căuta veți da de El, iar dacă vă veți răzleți de El, și El vă va părăsi, căci vreme multă a fost Israel fără Dumnezeul Cel adevărat, fără preot, fără învățător și fără lege, dar când în strâmtorarea lui s-a întors către Domnul căutându-L, L-a aflat pe El. În vremile acelea era răzmeriță între împărați, și ținut peste ținut se ridica, și se ciocnea cetate cu cetate, fiindcă Domnul îi lovea cu încercări. Voi însă umpleți-vă de bărbăție, întăriți-vă mâinile zidind și întărind cetățile Domnului și veți lua plată pentru faptă». Când regele a auzit de la văzător cuvântul Domnului, a luat poporul și a adus în Ierusalim mulțumire Domnului și i-a pus pe toți cei de sub el sub legământ, ca să caute pe Domnul din toată inima lor, iar cel ce nu va împlini așa, să moară. Așa a păstrat regele acesta pacea în țara lui, dar când i-a fost încercată nădejdea în Dumnezeu, fiind iarăși strâmtorat de regi, s-a supus regele sfătuirii de sine și a greșit bizuindu-se pe oameni. Și a venit atunci la el văzătorul de Dumnezeu și i-a zis lui: «Te-ai bizuit pe regi și n-ai căutat sprijin la Domnul așa cum ai căutat odinioară, căci ochii Domnului cutreieră pământul tot ca să întărească inima celor ce neclintit nădăjduiesc în El, dar tu acum te-ai făcut ca un nebun, și de aceea vei avea de acum dușmani și războaie». O, și a prins regele mânie pe văzătorul de la Dumnezeu și l-a pus în temniță și a asuprit pe mulți din popor și apoi Domnul l-a lovit cu boală cumplită, și în vremea bolii lui n-a căutat ajutor la Domnul, ci și-a pus nădejdea în doctori mai mult decât în Dumnezeu și nu s-a mai însănătoșit până în ziua sfârșitului lui.

Iată, poporul Meu, așa pățește omul care se bizuie pe sine uitând de Dumnezeu, căci omul în vreme de bine se semețește și apoi nu-l mai primește pe cel care-l poate curăța de cele dinăuntru ale lui, cu care apoi el se ascunde chiar și față în față cu Dumnezeu. O, omul nu este ca pomul care se supune pentru curățirea lui de dușmani, și se ascunde omul chiar și față de Dumnezeu ca și Adam în rai, tată.

— O, Doamne, noi, ucenicii Tăi, învățați de Tine pentru lucrarea apostoliei peste popoarele de pe pământ, ne scriem cu Tine în carte în ziua aceasta de mărturie a venirii Tale cu sfinții și cu duh de sărbătoare cu poporul Tău de pe pământ, poporul Tău cel din neamul român ales. Noi am mărturisit împăraților și regilor, Doamne, și tot așa am pățit și noi de la ei, de la cei ce nu primeau curățirea de păcat și de semeția cea pe deasupra văzută la ei, și care ascunde sub ea păcatul omului. Dintre ucenicii Tăi, eu, cel ce am fost adevăratul trupului Tău cel înviat, le spun fiilor poporului Tău și le spun celor ce vin să-Ți vadă poporul și să-Ți audă cuvântul, și spun la toți fiii oamenilor de

pe pământ că păcatul din om se împotrivește lui Dumnezeu dacă omul nu condamnă în el păcatul. Eu i-am învățat și pe împărați și pe robi să părăsească păcatul cel din trupul lor și Te-am vestit pe Tine prin semne și minuni văzute apoi, prin rostirea numelui Tău peste vestirea mea, dar cei ce-și zic ucenici și învățători din partea Ta astăzi peste oameni, ca și alții de ieri ca ei, aceștia îi lasă pe oameni în păcate și nu sunt vindecători ca să scoată viermele din om și să-l salveze pe om de păcatul care-i mănâncă pe dinăuntru trupul și sufletul. Eu i-am învățat pe cei uniți prin păcat, împărați și supuși, să moară în ei față de simțul păcatului și să fie cuvioși și să se lupte pentru ca să fie ca Tine și ca mine, curățiți și eliberați de păcat în ei. Așa am făcut noi, ucenicii Tăi cei de atunci, când am plecat peste pământ ca să vestim împărăția Ta venită peste oameni, și îi povățuiam pe oameni s-o cunoască și s-o primească și mulți o primeau, și apoi noi îi așezam în ea, și așezam preoți și diaconi peste ei și se zidea biserica Ta, împărăția Ta pe pământ. O, nu mai sunt azi trupuri curate între cei ce se numesc pe ei înșiși ucenici ai Tăi și învățători de biserică, și între cei ce-și zic biserică a Ta pe pământ, și oamenii iubesc păcatul și zic că de la Tine a fost lăsat așa! O, nu e biserică a Ta aceea care trăiește în ea odată cu păcatul din trupul omului! Biserica Ta este trupul cel curat de păcat al omului și mulți laolaltă iubitori de sfințenia Ta în ei prin trăire și prin înfățișare sfântă, după plăcerea Ta și nu a lumii, Doamne. Noi așa am vestit Evanghelia Ta, așa, și nu pentru păcat. Iată, le este rușine oamenilor cu chipul Tău pe chipul lor. Le este rușine femeilor de rând și doamnelor semețe, care-și zic unele altora doamne, le este rușine să se facă ele între oameni semne și pilde de urmat după plăcerea Ta, iar eu am povățuit spre smerenie mare pe împărătese și pe slujnicele lor, și au fost ele apoi mirese ale Tale, curate cu trupul și cu purtarea, și apoi au fost jertfe ale iubirii Tale, căci nu s-au rușinat cu Tine, ci, din contra, Te-au mărturisit prin jertfire.

O, fii și fiice ale pământului, prindeți curaj pentru Domnul și sfințiți-vă dacă auziți glasul Lui! Opriți-vă de la păcat și urâți-l de moarte și apoi omorâți-l în voi, iar voi înviați! Opriți-vă de la păcat ca să nu vă oprească Domnul! Păcatul vine de la trup și de la diavol, iar diavolul este tatăl păcatului și al minciunii și este potrivnicul lui Dumnezeu și al vostru și al tuturor oamenilor de pe pământ. Cine vrea să fie al cerurilor Domnului, să se oprească de la păcat și de la semeția cea de la păcat, căci păcatul va fi osândit cu osândă mare curând, curând. Orice sunteți voi pe pământ, după nume și după rang, smeriți-vă, căci sunteți păcătoși, și păcatul vostru vă umilește, nu vă hrănește și nici nu vă înalță! Ieșiți din foc și aruncați afară din trupurile voastre focul cel pedepsitor în om, căci păcatul arde în voi ca focul; ieșiți, și intrați în flacăra Duhului Sfânt, Care curăță prin cuvânt omul! A venit Domnul cuvânt pe pământ în mijlocul neamului român. El nu e omul, El nu e diavolul, ci e Domnul-Cuvântul și lucrează peste voi și pentru voi și nu vă puteți ascunde sub neînțelepciunea voastră, cu care dați să spuneți că nu e Domnul Cel Care grăiește în mijlocul neamului român sfârșitul păcatului și începutul cel nou, iarăși un început, căci cele dintâi trec cu trosnet, și veți vedea curând, curând împlinită această Scriptură. Eu sunt ucenicul cel care l-am prins în mâna mea ranele trupului Lui cel răstignit pe cruce de către oameni, de Anna și Caiafa și de Pilat, care, rușinându-se pentru păcatul din ei, n-au putut să se supună adevărului lui Hristos, ci s-au ascuns și au lovit în ascuns și au pedepsit la cruce pe Cel drept, că nu altceva face păcatul din om când omul se ascunde ca să nu fie văzut cu păcatul din el. Aceștia l-au cum-

părat pe Iuda și apoi l-au lepădat ca pe singurul vinovat după ce s-au folosit de el, și aceasta fac preoții și toți cei ce iubesc păcatul, cheltuind pentru păcat trupul și sufletul lor.

O, fii și fiice ale pământului român, opriți-vă de la păcatul cel bătrân de șapte mii de ani și stați curați în trupurile voastre și între voi, căci dacă cerul vă cere, și voi nu vă veți opri, aveți păcat peste păcat. Domnul așteaptă să fiți sfinții Lui pe vatra neamului român, țarina venirii Domnului cu sfinții Lui, precum este scris să fie, iar om sfânt este omul care nu păcătuiește păcat în însuși trupul său, iubindu-L pe Dumnezeu și iubindu-și vrăjmașii. Opriți-vă de la carne, căci dacă nu vă veți opri, vă veți umple de toate bolile, de toate bubele rele, pe care Domnul le trimite pe pământ peste oamenii care ucid vie-tate cu suflet în ea și apoi o ia ucisă în pân-tece! Căutați spre acest izvor de cuvânt, căci Dumnezeu-Cuvântul este izvorând din gura Sa cuvânt în mijlocul neamului român acum, la sfârșit de timp! O, căutați spre Dumnezeu! Amin.

Iar Tu, Doamne al sfinților Tăi, cu care vii, dă-le oame-nilor trezirea, că dor mult este în mine pentru Tine și mi-e dor să fii în oameni ca și în mine dacă oamenii vor fi credincioși cuvântului Tău ca să-l împlinească pe el. Noi, ucenicii Tăi cei de atunci, le spunem tuturor să nu le fie rușine cu Dumnezeu, ci să le fie rușine cu diavolul și cu lumea lui cea largă și plină de șerpi mușcători de suflete și de trupuri, iar de Dumnezeu să se teamă oamenii, căci cel fără de temere de Dumnezeu păcătuiește numaidecât, iar păcatul, odată făcut, nu-l mai lasă pe om pentru Dumnezeu, așa cum Anna și Caiafa n-au putut să-L primească pe Domnul, căci erau prea păcătoși, și se ascundeau sub haina slavei cea de sus cu toate relele din ei, și pentru ei L-au dat crucii pe Domnul și L-au dat defăimării ca pe un păcătos.

Ai milă și ai grijă de patria română, o, Doamne! Din dreapta Ta o binecuvântăm și Îți aducem rugăciune pentru slava Ta în ea și pentru lucrarea cuvântului Tău, biruitor pentru Tine peste ea. Amin.

— **A**șa și noi, ucenițele și mironosițele Tale și ale învierii Tale, Îți dorim tot mai văzută, tot mai cunoscută pe pământ slava Ta cea din mijlocul neamului român, o, Doamne, și fă din fiii și fiicele acestui neam morți înviați, așa cum pe noi ne-ai înviat și ne-ai umplut de dragostea Ta și Ți-am fost ucenici.

O, fii și fiice de neam român, înviați și voi pentru Dom-nul așa cum am înviat noi și apoi am vestit împăraților împă-răția Domnului și ne-am făcut cerul Lui pe pământ! Deschideți bine ochii, căci sunteți în vreme de cumpănă! Căutați pentru voi cu dreptatea și nu vă așezați oricum sub căpetenii alese de voi, căci cei ce stau acum fără pă sare de voi peste voi vă vând străinilor pământul de sub voi, vă vând dușmanilor de țară și de suflet. Veniți și întrebați pe Domnul, ca El să vă povățuiască de sus, căci sunteți în vreme de cumpănă și nu știți din cer, ci știți de pe pământ! Luați seama la pilda dată vouă de Domnul azi despre regele Iudeii, care, împlinind cu tot norodul legea și poruncile Domnului, a avut vreme multă de pace. Înviați și lăsați-vă călăuziți de Cel înviat, căci Domnul Cel înviat a venit cuvânt pe pământ și El este Învățătorul. Hristos a înviat pentru noi și pentru voi! Înviați și voi și faceți-vă fii și fiice ale lui Dumnezeu ca și noi, plini de iubirea Lui, căci păcatul nu va mai fi, ci va fi numai Domnul și fiii Lui. Amin, amin, amin.

— **O**ucenici și ucenițe, scumpe și râvnitoare îndemnuri ați slobozit voi acum peste oameni dintre sfinți! Hai să și împlinim peste ei împărăția cea care nu cade! Amin.

Eu, Domnul, scriu acum cu mila Mea iertarea celor ce din slăbiciune M-au condamnat la cruce și sting focul lor cel de două mii de ani de peste duhul lor.

O, odihniți-vă acum, fiilor! Am așteptat cu lacrimi ușurarea voastră. Plângeți cu Mine acum în duh de mângâiere. Lacrimi de mângâiere vă dau acum. Dați de la voi lacrimile de până acum și luați mângâierea Mea. Un picuț, și va rămâne mângâierea cea veșnică între pământ și cer, și veți fi și voi cei mângâiați pentru durerea voastră cea de două mii de ani, după ce ați stat față în față cu păcatul săvârșit de voi. Pace vouă! Amin, amin, amin.

— **O**, Doamne al îndurării, Tu ești Domnul, Dumnezeuul celor ce Te-au dat spre răs-tignire pe cruce acum două mii de ani! Tu ai fost și ești Domnul Dumnezeuul nostru, dar noi Te-am umplut de dureri atunci, și din slăbiciune am lucrat așa. Fă ca toți oamenii din slăbiciune păcătoși să Te caute și să Te afle, și apoi să se lase înviați de cei ce au milă ca și Tine de oameni! O, mai este pe pământ vreun loc unde noi să auzim rugăciune de iertare spre Tine pen-tru noi, Anna și Caiafa, Pilat și Iuda?

O, oamenilor, aceasta înseamnă să ia omul povață de la Dumnezeu. Acest popor, ales de Domnul din mijlocul neamu-lui român, ia de la Domnul sfat și așa lucrează el între pământ și cer, lucrează ca Fiul Tatălui, căci Hristos ascultă de Tatăl întru toate. O, preoți de pe pământ, fugiți de slava cea de la oa-meni, fugiți de slăbiciuni, căci pentru ele vă ascundeți de oa-meni și de Dumnezeu așa cum am făcut noi! Veniți, veniți la cei ce știu azi de la Dumnezeu cuvânt pentru voi și pentru oa-meni! Nu mai stați în păcate! Nu mai slujiți la altare păcătoși fiind! Nu mai mințiți oamenii, căci păcatul nu va mai fi pe pământ! Curățiți-vă într-o clipă, că noi am murit păcătui nd și am plâns din foc două mii de ani! Am dat să credem că Hristos nu este Dumnezeu adevărat, deși știam bine din Scripturi vre-mea Lui și slava Lui, dar fiind plini de slăbiciuni ne-am ascuns unul în spatele altuia și așa am păcătuit, și așa păcătuiți și voi azi față de venirea Lui de azi și față de poporul Lui de azi, de care toți ați auzit. O, veniți-vă în fire câtă vreme lumina este cu voi, căci cuvântul Domnului trâmbează pe pământ pe vatra neamului român! Sfințiți-vă mintea și inima și trupul! Iubiți împărăția lui Dumnezeu în voi! Faceți-vă morți față de păcat, căci păcatul nu va mai fi pe pământ! Amin.

Iar Tu, Bunule și Îndurătorule Doamne, Învățătorul vi-ilor și al morților, mângâie-Te acum de durerea Ta cea de la noi, că mare este această zi a îndurării Tale peste noi. O, slavă Ție, iar nouă izbăvirea de sub păcatul cel greu apăsător peste noi, de atunci și până azi. Amin, amin, amin.

— **F**iți plini de mângâiere, fiilor! Fiți de acum fiii păcii Mele, tată. S-au împlinit și a-tunci, se împlinesc și acum cele scrise în Scripturi. Eu eram învinuit de oamenii cărturari și de căpetenii numai pentru că grăiam din Scripturi peste cei cu care grăiam, și aceasta era urgie mare peste duhul lor și peste duhul rău. O, mai vorbește azi cineva pe pământ cele scrise în Scripturi să se împlinească așa cum Eu grăiam, citind din Scripturi și împlinind precum era scris să se împlinească și așa cum Eu grăiam? O, numai Eu am grăit așa. Eu, și ucenicii Mei. Tot așa grăiesc și azi, și grăi-rea Mea adeverește Scripturile și de aceea nu M-au iubit și nu Mă iubesc slujitorii de altare și învățătorii de lege.

Eu sunt glasul celui de-al șaptelea înger și sun din trâmbiță ca să fac biruință sfântă peste pământ. Amin. Sun din trâmbiță, căci sunt preotul lui Dumnezeu, și aceasta este de la Dumnezeu rânduiala preotească: să sune din trâmbiță preoții. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Te-am hrănit cu mult cuvânt. Această zi a fost o zi de mângâiere, o zi de împăcare. Amin, amin, amin.

28 aprilie/11 mai 2008

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Omul care nu vorbește de la Dumnezeu pe pământ este om mincinos. Nimeni și nimic nu-i poate face rău omului, decât păcatul din el. Cuvânt de trezire peste neamul român.

Cu duhul plin de dor după om cobor glasul Meu peste pământ. Cobor mereu învățătură de viață peste om și din gura Mea îl vestesc, pentru ca să se întoarcă de la moarte la viață, că n-are cine să-l vindece de moarte pe om pe pământ, căci omul este neputincios pentru că este păcătos.

Sunt Domnul! Sunt Fiul Tatălui Savaot și am murit pe cruce și am înviat prin cruce ca să fiu vindecarea și învierea fiecărui om care poate să creadă că Eu sunt Cel ce dau viață omului. Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel plin de milă pentru omul păcătos și neștiutor al tainelor vieții.

Intru în carte cu duhul învățaturii de viață, copii străjeri în calea cuvântului Meu. Învățătura Mea pentru om este rău care nu seacă, ci curge și adapă pe cei însetați și, iarăși, răzvrătește și neliniștește pe cei necredincioși, pe cei ce nu vor să se despartă de păcat. Răul Meu de cuvânt însă curge și nu stă din curs, și se apropie de om pentru vindecarea lui așa cum M-am apropiat Eu de cel pătimăș cu patimă lungă de treizeci și opt de ani și i-am grăit spunându-i: *«Vrei să te faci sănătos?»*, iar el Mi-a răspuns: *«Vreau, Doamne, dar n-am pe nimeni, iar când îngerul vindecării coboară și tulbură apa pentru vindecarea celui ce intră întâi în ea, altul se coboară înaintea mea»*. Atunci Eu i-am poruncit lui: *«Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!»*, și el a umblat, căci s-a făcut sănătos.

O, poporul Meu, o, popor al cuvântului Meu de azi, tot cuvântul Meu se naște din tot ceea ce întâmpinam în față atunci și apoi, din tot ceea ce era în oameni și în ucenicii Mei atunci și apoi. Așa și azi lucrez, căci Eu nu vorbesc de la Mine Însumi. Omul însă nu este ca Dumnezeu în grăirea sa. Omul vorbește de la sine și nu este sigur de ceea ce spune, căci el nu este cunoscător ca Dumnezeu, ci este ca omul, iar omul este neputincios. Omul care nu vorbește de la Dumnezeu pe pământ este om mincinos, pentru că omul este neputincios pentru el și pentru om chiar și când crede el că poate.

L-am tămăduit pe cel pătimăș de treizeci și opt de ani și apoi l-am întâlnit iarăși și am zis: *«Iată, te-ai făcut sănătos. Nu mai păcătui, ca să nu ți se întâmple ție și mai rău»*. O, poporul Meu, omul nu trebuie să creadă că poate, căci voința pentru toate stă la Dumnezeu și nu la om, iar omul trebuie să nu păcătuiască dacă voința vrea Dumnezeu pentru el. Nimeni, nimeni și nimic nu-i poate face rău omului decât păcatul lui, păcatul din el, pentru care nimeni și nimic nu are vină în afară de el întru totul. O, n-ar mai fi duh de judecată între om și om dacă omul ar vrea să creadă desăvârșit ceea ce Eu am spus acum despre vina omului cea de ieri și cea de azi și cea de mâine, și atunci ar avea omul umilință și nu judecată în el. Vai celui ce nu are cine să-i îndrepte viața și vina și să-l împace cu Dumnezeu, căci omul singur nu poate face aceasta, de vreme ce este vinovat de păcat, ci îi trebuie mijlocitor pentru vina lui, pentru viața lui, pentru patima lui, și iată, numai umilință în toată clipa îi trebuie lui pentru vindecarea lui de păcat, și apoi îi trebuie iubire pentru Dumnezeu, iubire mare, căci femeii păcătoase i s-au iertat păcatele numai pentru că a

iubit pe Dumnezeu cu putere, cu putere multă, tată. O, iată ce face iubirea pentru Dumnezeu în om! Cel ce iubește mult această lucrare de cuvânt, lucrarea Mea de venire iarăși cu salvarea din păcat a omului, i se iartă lui păcatele numai pentru atât, numai să văd Eu la el toate câte erau în inima femeii păcătoase, care a venit după Mine cu lacrimi de pocăință și cu iubire fără margini pentru ființa Mea, pentru lucrarea Mea peste om, și fericit este la Mine cel care Mă cunoaște și Mă urmează apoi cu multă iubire, după ce M-a aflat în acest izvor, cu care Eu vin acum pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, a venit clipa să-ți spun ție, tată, un cuvânt cu putere, și iată ce-ți spun: voi, cei care ați crezut și credeți și veți crede în lucrarea Mea de cuvânt, purtându-vă după Mine prin ea, prin glasul ei învățător pentru viața din om, iubiți-Mi mult acești copii prin care trec ca să vă hrănesc pe voi cu multul Meu cuvânt de iubire și de înviere, și vi se vor ierta vouă păcatele numai pentru atât, tată, căci sarcina Mea de peste ei este grea, și ei trebuie iubiți cu toată inima din om, și nicidecum să-i învinuiți pe ei vreodată pentru răstăcirea inimii din creștin, ci trebuie primiți de creștin pentru ca să se vindece el de răstăcirea lui și să nu cadă prin ea, că iarăși spun: nimeni și nimic nu-i poate face rău omului decât păcatul din el, pentru care nimeni și nimic nu are vină în afară de el întru totul. Eu i-am spus celui pătimăș de treizeci și opt de ani după ce l-am vindecat prin cuvânt: *«Dacă te-ai făcut sănătos, nu mai păcătui, ca nu cumva să ți se întâmple ție și mai rău»*, dar mai întâi l-am întrebat pe el: *«Vrei să te faci sănătos?»*. L-am văzut pe el venind mereu la apa vindecării prin venirea îngerului peste ea, și nădejdea lui în Dumnezeu îl aducea mereu la locul vindecător, dar era pătimăș și nu putea singur să intre în apă când ea se tulbura la venirea îngerului care vindeca. L-am vindecat pe el prin cuvânt, poruncindu-i: *«Ia-ți patul tău și umblă!»*, și la porunca Mea el a umblat, și s-a făcut sănătos în clipa aceea. O, așa se naște cuvântul Meu peste pământ, dar omul nu este ca Dumnezeu întru grăirea sa, pentru că el vorbește de la sine și nu este cunoscător ca Dumnezeu, ci este ca omul, și de aceea omul nu știe taina vindecării lui și a puterii lui, taină care stă în Dumnezeu pentru om și nu în om, și de aceea Eu, Domnul puterilor și al milei, vin și îl întâmpin pe om ca să-l fac să Mă cunoască și să Mă iubească și să Mă urmeze apoi cu mare iubire, și pentru ca să-l vindec Eu apoi de toate păcatele lui, pentru iubirea lui de Dumnezeu, iubire cu lacrimi, iubire cu putere în ea, poporul Meu. Amin.

Cobor pe pământ cuvânt de viață și îl chem pe om la Mine, îl chem de la moarte la viață, că n-are cine să-l vindece de moarte pe om pe pământ. Omului îi trebuie umilință și iubire, cu care să vină să-Mi spună: *„Doamne, de voiești, poți să mă curățești”*, iar Eu să-i spun lui atunci: *„Voiesc, curățește-te!”*. Umlința îl ajută pe om să vină la Mine, iar iubirea îl face să creadă și să se vindece, și așa îl ajut Eu pe el de la moarte la viață, dar dacă omul nu are putere de trezire nu se scoală să vină, ci rămâne pătimăș bietul de el.

Și acum strig cu glas durut și plin de dor, strig iarăși cuvânt de trezire peste neamul român și spun:

O, neam român, Hristos a înviat! Eu Însumi îți dăruiesc acest salut de înviere, căci am înviat atunci, și în clipa aceea Tatăl a rostit între cele cerești numele tău, și ți-a trimis cămăsuță de botez apoi și așa te-a zidit El a Mea înaintea Lui. De atunci Eu îți aștept slava ta cea de azi, venirea Mea pe vatra ta cu slava cuvântului Meu cel pentru înnoirea lumii prin nașterea din nou a ta, și apoi a lumii de sub cer, precum este scris, iar tu ridică-te acum când te chem ca să fii! O, ridică-te, căci, vrei

nu vrei, tu stai acum întru întâmpinarea Mea, fiindcă pe vatra ta am pus la răsărit un sâmburel mititel din care Mi-a crescut un popor, pe care Mă sprijin cu slava Mea de azi, cu lucrarea Mea și a cuvântului Meu peste pământ acum. O, patria Mea de azi, luminează-te, căci soarta ta e în mâna Mea, nu e în mâna ta. Am venit la tine să te vestesc a Mea, să te vestesc mereu a Mea, căci Tatăl așa a binevoit. Curând, curând tu Mă vei asculta pe deplin, și Eu voi fi Domnul și Dumnezeuul tău, precum și sunt, și atunci vei fi și tu precum sunt Eu, căci la Tatăl pe tron stă scris că tu ești și vei fi regină peste popoare, fiindcă Domnul este Stăpânul tău.

O, crezi nu crezi, vrei nu vrei, Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, scumpă patria Mea de azi, patrie a lui Dumnezeu pe pământ acum, la sfârșit de timp. Tot cerul coboară pe vatra ta când vine să petreacă în mijlocul poporului Meu ales din tine ca să-Mi fie popor și cale de venire a Mea de la Tatăl iarăși pe pământ la om. Sunt învăluit în cuvânt și așa cobor în mijlocul tău, și sunt plin de umilință și Mă ascund în nor de cuvânt. Am peste tine planul Meu cel de la sfârșit de timp pentru soarta cerului și a pământului, căci trebuie să fac ceruri noi și pământ nou, precum este scris în Scripturi să se împlinească făgăduințele făcute de Mine pentru vremea veșniciei, care vine și se apropie să vină, iar Eu Mi-am așezat în tine masa cuvântului Meu, hrana cea pentru sfinți, și vin pe vatra ta cu sfinții Mei, vin mereu, împlinind Scriptura care spune: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»*. O, cum să fac cu tine să te umilești frumos și să crezi cu putere și cu iubire plină de putere, ca apoi să-ți iert Eu păcatele, tată, și să-ți șterg fața, scumpă patria Mea? Cum, tată, să te ajut să-Mi deschizi și să intru la tine cu povața Mea pentru împodobirea ta cea pentru slava Mea? O, cum să te aduc în stare să ieși întru întâmpinarea Mea? Să te curăț de toți dușmanii din tine? Să iau de pe tine jugul robiei? Dar știi tu robia ta? O, țara Mea de azi, știi Eu robia ta. Nu este nimeni în tine să-ți vrea viața ta între cei ce s-au zbatut să stea peste tine în numele tău. O, trezește-te, ca să nu te trezesc Eu, ca să nu te trezească durerile, tată! Învață de la Mine să iubești dreptatea și să cauți cu cel cu dreptate pentru tine, că ai căzut în robie mai grea decât cea de mai înainte, tată. Un picuț, și nu va mai putea omul peste tine, ci voi putea numai Eu, numai Dumnezeu, căci tu ești patria lui Dumnezeu și a sfinților Lui, cu care El vine pe vatra ta cuvânt de Duh Sfânt. Tu ești patria cerească pe pământ. O, vino și întreabă-Mă de soarta ta, vino, tată, și ascultă de povața Mea, că ești în vreme de cumpănă și nu știi cum să lucrezi pentru tine și pentru Mine cu tine, iar Eu sunt Cel ce am în mâna Mea salvarea ta, care nu poate veni de la om, căci omul este pătimas, și este mincinos tot omul care nu-L iubește pe Dumnezeu pe pământ.

O, patria Mea de azi, caută, tată, pentru cel cu inima curată pentru tine și nu te mai da robiei. Eu, Domnul, îți desfac acum ochii ca să vezi și ca să poți ca Dumnezeu. Eu, Domnul, cobor darul Duhului Sfânt peste tine ca să știi și ca să faci de la Duhul Sfânt și nu de la tine, căci omul este neputincios peste tine, fiindcă tu ești a lui Dumnezeu. Vrei nu vrei, tu ești a Mea, ești țara întoarcerii Mele după două mii de ani de la Tatăl la om și te țin sub mantia Mea și te voi înălța, dar te voi curăți de duhul cel de pe pământ, țara Mea de azi, și apoi tu vei putea pentru slava Mea din tine, iar Eu nu voi mai suspina, că Eu plâng cu sfinții, plâng de deasupra ta și te aștept a Mea. Amin. Tu nu Mă aștepți, dar te aștept Eu, și sunt Domnul Atotputernicul și sunt Cel ce sunt, și voi lucra de la Tatăl, și lucrarea Mea din tine va străluci peste pământ, și toate neamurile se vor

adăpa din izvorul Meu de cuvânt din mijlocul tău și vor cunoaște de la Dumnezeu și vor slăvi slava Mea și a ta, dar vino spre trezire sfântă, țara Mea. Vino, o, vino, căci Eu sunt în tine cuvânt de Duh Sfânt și sunt Domnul Dumnezeuul tău și sunt Cel ce sunt, o, țara Mea de azi. Amin, amin, amin.

5/18 mai 2008

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Păcatul din om face în el inimă încruntată, față încruntată și rece. Omul nu este adevărat în iubirea de Dumnezeu. Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema! Chemare la curățire de greșeli și la pocăință.

Din sărbătoare în sărbătoare aștept cu milă și cu dor. Ca un Părinte cu dragoste nețărnută aștept să Mă mângâi cu cei ce sunt ai Mei, cu fiii care Mă doresc, și pe care îi doresc cu dor.

Sunt Domnul Dumnezeuul poporului iubitor de Dumnezeu și vin cuvânt pe vatra neamului român la poporul cuvântului Meu din vremea aceasta, și Mă bucur nespus când vin cu graiul Meu la el ca să-l fac al Meu prin orice cuvânt al Meu de peste el. O, Mă bucur ca un Dumnezeu, copii care-Mi stați porți pentru ca să vin să-Mi hrănesc cu viață poporul. Mă bucur, tată, chiar dacă pe voi vă dor toate când Mă țineți să trec prin voi și să stau apoi cu poporul prin cuvânt. O, tată, nu știe poporul cum apasă pe voi coborârea Mea la el. Mi-e milă de voi, dar lucrarea Mea de azi peste om trebuie lucrată pe pământ, și n-am avut în poporul Meu cel de cincizeci de ani, n-am avut ucenici cu care să-Mi port lucrarea, și de aceea o duc Eu cu greu prin voi ca s-o așez pe pământ peste om, iar voi sunteți fără ajutor de pe pământ sub sarcina Mea, că pe pământ e ca pe pământ. Numai lucru cu mâna dă omul să facă, iar pentru aceasta își stoarce și inima și mintea și timpul, și numai atât e viața omului, că dragoste sfântă și dor de cerul sfânt nu are omul, tată, căci mintea și inima lui nu au răgaz pentru cele ce sunt spre viața omului. O, numai cu cele vremelnice se îndeletnicește omul, iar dacă ar mai ține vremea așa, Eu Mi-aș pierde în ea și pe cei pe care i-am ales pentru slava Mea. De aceea vin și Îmi povățuiesc mereu poporul, vin și-l țin pe el în cuvântul Meu cel plin de viață, căci cele de pe pământ, care sunt pentru trup, dau să ocupe loc și să apese cu griji în cei pe care-i am pentru slava Mea cea de acum, iar truda pentru acestea e prea multă, tată. O, i-aș smulge de tot, de tot, pe cei hrăniți în vremea aceasta cu slava cuvântului Meu cel din Tatăl purces, i-aș smulge de tot din lucrul lucrărilor celor ce trec, dar nu pot, tată, că-Mi trebuie credința lor cea mare și toată voința spre cele ce Eu am spus pentru cei aleși ai Mei, și pe care i-am învățat în toate vremile să fie ca păsările cerului și ca florile câmpului înaintea Mea.

O, poporul Meu de azi, te-am învățat cu duioșie și ți-am spus cum să trăiești pe pământ, ca apoi să-ți dau, iarăși, ceva mai de sus peste tine și pentru tine. V-am spus, fiilor, mereu: *«Treceți din trup în duh!»*, iar acum vă spun să stați tot mai multă vreme cu cartea cea dintre Mine și voi tot mai mult deschisă, și împreună să căutați la ea și la împlinirea ei peste voi, căci vreau să stau mai mult cu voi și vreau să stați mai mult cu Mine și să uitați de timp, tată, ca și cum el n-ar fi, iar voi să fiți dumnezei din Mine pe pământ, că iată câți hristoși mincinoși dau să facă bine oamenilor, zic ei, și n-am cum să mai găsesc dintre oameni pe câte cineva ca să-l trezesc pentru toți ceilalți ai lor așa cum am trezit-o pe femeia samarineancă de s-a dus apoi plină de putere și de credință și M-a așezat în

cei din casa ei și în cei din cetatea ei. Am ieșit în calea ei pe când ea venise să ia apă de la fântâna lui Israel și M-am făcut cunoscut ei spunându-i păcatele, și a cunoscut ea darul proorociei când Eu grăiam cu ea și îi spuneam: *«Cel ce va bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă izvorătoare întru viață veșnică»*, iar dacă ea Mi-a spus: *«Dă-mi, Doamne, această apă!»*, Eu atunci i-am spus păcatele ei ca s-o curăț de ele și apoi i-am vorbit despre tainele lui Dumnezeu, iar ea a spus că știe din Scripturi că va veni Hristos, Care le va grăi pe toate, și atunci i-am spus: *«Eu sunt. Eu, Cel Care-ți grăiesc»*, și s-a dus ea apoi în casa ei și în cetatea ei și M-a vestit, și aceștia au crezut, și apoi Eu M-am dus la ei și le-am dat venirea Mea, și s-au făcut cei din casa ei adevărații Mei închinători, în duh și în adevăr, după cum Eu am învățat-o pe ea la fântână, iar cetatea Samariei s-a întărit în credință mai mult decât poporul Israel, care n-a știut să-L primească pe Cel ce vine la el ca să-i aducă pacea.

O, poporul Meu, o, tată, cât bine i-am făcut Eu femeii samarinence, și apoi cât bine Mi-a făcut ea Mie! Dar ce bine i-am făcut Eu ei? I-am spus păcatele, tată, iar ea a cunoscut darul și duhul proorociei și apoi M-a cunoscut cine sunt și de unde vin, că știa Scriptura care spune despre vremea Mea pe pământ cu lumină peste om. O, dacă s-ar fi pocăit și Adam înaintea Mea de păcatul său așa cum s-a pocăit femeia samarineancă atunci când am ieșit în calea ei ca s-o curăț de păcatele ei, aș fi lucrat prin pocăința lui și l-aș fi păstrat pe el și l-aș fi întors înapoi în viața pe care i-o dădusem, dar el s-a supărat pe Mine când i-am spus păcatul și s-a răzvrătit și a dat să se dezvinovățească, și așa M-a părăsit Adam, și atunci el a picat pe pământ.

O, numai păcatul din om face în el inimă încruntată, față încruntată și răutăcioasă, sub care el zice că-și ascunde păcatul, dar aceasta nu se poate, și omul nu știe că nu se poate ascunde, și omul nu este umilit, tată. Samarineanca, până să Mă descopăr ei, credea că-și face bine când își făcea voia inimii spre păcat aplecată, și nu știa că-și lucrează uciderea, dar Eu am răsărit în calea ei ca s-o înviez din întunericul ei și să-i dau salvarea și să-i dau mâna, tată. N-a fost de ajuns dacă ea a spus: *«N-am bărbat»* când Eu i-am spus să meargă în cetate să-l cheme la fântână și pe bărbatul ei, ci a trebuit s-o fac să-și spună întreg păcatul, ca așa să fie condamnat în duhul și în trupul ei păcatul ei, și numai apoi să se facă ea fiică a lui Dumnezeu și vestitoare a lui Hristos, pentru vindecarea ei de păcat și pentru iertarea ei apoi prin vindecare.

O, fiilor, e greu să-L iubească omul pe Dumnezeu în chip adevărat! Omul nu este adevărat în iubirea de Dumnezeu. Când omul se ascunde în el, iubirea de sine a lui se face ucidere a lui Dumnezeu în el, căci omul nu știe ce face iubirea pentru om, și omul nu cunoaște taina iubirii, ci altceva știe el în dreptul acestei taine, așa cum altceva știa și samarineanca până să ies Eu în calea ei la fântână. Este scris în Scripturi: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema»*, și aceasta înseamnă cel ce rătăcește în păcat, căci cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu cade în lume și face faptele lumii apoi.

Iată cuvânt din gura Mea ieșit acum: omul care Îl iubește pe Dumnezeu și apoi se desparte de El, acela cade în păcatele lumii, iar păcatul este cel ce pedepsește pe unul ca acela, și așa înseamnă să fie anatema cel ce nu-L iubește pe Dumnezeu, căci păcatul este blestem peste om. Cel ce se desparte de Dumnezeu, este apoi blestemat de păcat, și așa cade anatemei omul care părăsește pe Dumnezeu după ce-L iubește pe El.

Dar de ce, tată, se întâmplă să-L părăsească omul pe

Dumnezeu după ce-L iubește pe El? Cum a putut samarineanca să vină dinspre păcat înspre iubire de Dumnezeu și cum poate omul care-L iubește pe Dumnezeu să se despartă de El apoi și să cadă anatemei? O, fiilor, vai omului care are ochiul vinovat, ochi bolnav, ochi rău! Acela își acoperă bârna din ochiul său bolnav ca să caute bârnă în ochiul fratelui său, și aceasta vine de la suflet, nu de la trup, nu de la vederea cea cu trupul, vândută diavolului, care se folosește de cel ce nu se teme de Dumnezeu când face aceasta, de vreme ce întunericul a orbit ochii lui și nu mai văd ochii lui prăpastia cea gata deschisă în toate părțile ca să-l cadă pe el. Duhul nemulțumirii din om asupra altui om este duhul lui Lucifer, tată. Lucifer a căzut din cer din pricina omului, iar ceata lui a ascultat de el, și el a căzut cu tot cu ceata lui, iar când omul se așează în el mai presus decât Dumnezeu, atunci el nu-L primește pe Dumnezeu așa cum L-a primit samarineanca, și atunci omul are în el duhul lui Lucifer, și atunci omul ajunge să fie nemulțumit și își caută pernuță pe care să se așeze cu nemulțumirea lui.

O, fiule, caută, tată, să înveți tainele vieții și lucrările lor, căci altfel nu știi să alegi lumina vieții tale așa cum samarineanca a știut. O, nu-ți face bine cel căruia te caini tu cu nemulțumirea ta față de aproapele tău, ci îți face rău unul ca acesta, și întărește în tine duhul lui Lucifer, căruia i-a slujit ceata lui când l-a slujit el pe om. O, mult duh de lucifer am avut Eu în poporul Meu cel de cincizeci de ani, și care a căzut din pricina acestui duh, și iată, încă mai este acest duh. Și ce să-i fac Eu unui așa om care vine la Mine ca să fie nemulțumit și apoi cârtitor ca Adam, și lucifer ca Adam, care a voit să fie mai mare ca Dumnezeu în el, și a fost? Duhul lui Lucifer este în cei ce se aleg unii pe alții și unii împotriva altora, căci la Dumnezeu nu este așa, ci este de la Dumnezeu cel ce trebuie ales pentru om, și nu de la om este, și oamenii primesc de la Dumnezeu, nu de la ei înșiși, dar ei nu mai știu pe cel ce poate da ca să aibă omul pe cele date lui de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, cel ce nu ascultă pe pământ de lucrul cel de la Dumnezeu pentru om, acela nu încapă la Dumnezeu. Se împlinește aproape un an de când am rostit cuvânt de chemare și l-am rugat pe poporul Meu de peste tot, care crede în cuvântul Meu, să vină tot fiul greșit și să se curețe de cele dintre el și Mine greșite, căci îl apasă la Mine cele făcute de el împotriva lucrării Mele și împotriva vieții lui însăși. Nu ca să-i fac rău l-am povățuit așa pe poporul Meu, ci ca să-l scap pe tot fiul greșit, să-l scap de răul care vine peste el de la greșală, căci Eu nu voiesc moartea celui ce greșește ca un om, ci voiesc curățirea lui de vină și apoi umilința lui, prin care el să Mă primească peste el ca să-i fac lui bine, așa cum i-am făcut samarinencei la izvor. Amin.

O, fiule învățat de Dumnezeu! Dacă cineva spune la Dumnezeu greșala ta făcută și Domnul dă apoi să îndrepte starea dintre tine și acela, starea dintre tine și Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Eu, Domnul, țin cu acela, ci înseamnă că țin cu tine și că dau să te curăț și să te fac fără de vină dacă te curăț de ea, iar tu nu te supăra, tată. O, nu te supăra, ci primește cu aplecare și cu bucurie iubirea Mea și grija Mea de tine. Tu ești cel ce te așezi bine sau rău în fratele tău, și nu altul ești tu în el. Tu însă nu înțelegi măiestria lucrării păcii, lucrării mântuirii, fiule, când Eu lucrez apoi ca să te împac cu pacea, căci omul dacă greșește nu trebuie să rămână vinovat față de nimeni dacă voiește să fie el fiu al iubirii Mele pentru om, dar nevina ta nu ți-o poți tu așeza în om până ce omul nu te simte că altfel te așezi tu în el apoi. O, să nu spui, tată, că-ți fac nedreptate, să nu spui așa când umblu la greșala ta spusă de

aproapele tău, căci Eu nu altceva vreau să fac, ci vreau să surp toată urma răului care se așează între tine și fratele tău, căci frații își despart sufletele dacă răul între ei ieșit nu are cine să-l judece și să-l scoată ca să rămână iarăși duhul frăției, Duhul lui Dumnezeu între frați.

O, poporul Meu, uită-te, tată, la grăirea celor pe care Eu Mă sprijin când Mă fac cuvânt înaintea ta. Lor nu le-a plăcut să vorbească zadarnic cu limba lor, ci numai adevărul cel pentru om și numai pentru salvarea omului, iar Eu de aceea i-am iubit, și pentru tine i-am iubit, tată, că am voit să nu te las și am voit să te hrănesc pe mai departe din cer, tată. Cuvintele lor nu sunt ca pe pământ, căci Eu așa i-am zidit. Le-am privit viața și dragostea lor cea dintotdeauna și i-am iubit, fiindu-Mi dragă viața lor și cuvântul lor, iar inima lor este frumoasă, și ei voiesc voia Mea în poporul Meu și pe pământ, o, și inima lor se îngreuiază lângă cei ce nu au încredere în ei, dar ei sunt plini de răbdare și de iubire și caută cu duhul învierii în omul care nu vede bine chiar dacă el ar crede că binele îl caută, căci ca să răstorni o orânduială care nu-ți pică ție bine, e nevoie de vicleșug și de minciună, și așa au făcut cei din poporul Meu, care nu au avut încredere în Mine și în orânduiala Mea cea pentru el. «*O, îi veți cunoaște după roadele lor, căci Dumnezeu dă har celor smeriți, iar celor mândri le stă împotriva*», așa este scris în Scripturile Mele cele de acum două mii de ani, și după ele să vă călăuziți când voiți să vedeți din lumină, fiilor. O, vai de cei ce știu ei, după cum zic ei că știu, și care vorbesc de rău orânduiala Mea, că iată cum și-au rupt și cum își rup gâtul ca să nu le mai stea capul la locul lui, ca să nu mai fie Domnul Stăpânul lor, ci să fie ei fără Dumnezeu pe pământ! Cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu pe pământ, aceia nu fug de păcat și de cursa lui, ci, din contra, fug spre păcat, fără să știe ce fac, și apoi se ascund cu el în ei înaintea lui Dumnezeu, dar Eu vin povătuitor și voiesc să-l luminez pe cel din întunericul lui și să-l așez pe cale dulce, pe cale cu frați, tată, căci cel fără proptea pe cale își rupe picioarele și își primejduiește mersul.

O, fiule al cuvântului lui Dumnezeu! Când te scoli în zori din somn, tată, nevoiește-te spre Mine cu inima și cu strigarea ta și spune-Mi așa: „*Izbăvește-mă, Doamne, de toate lucrurile lumești cele rele, și izbăvește-mă de sporirea diavolească și mă du toată ziua înspre împărăția Ta! Amin*“. O, fiule tată, dacă tu te hrănești hrănindu-te cu îndoiala, pe care ți-o aduni ca pe un rod, de ce măcar nu aștepți cu cumințenia pe care zici că o ai? De ce, tată, nu stai cuminte ca să aștepți adevărul, care se va arăta negreșit după voia lui Dumnezeu? O, de ce, tată, îți faci tu adevăr din cele cu care te hrănești? O, de ce, tată, să te bucuri tu de căderea altuia ca să zici apoi că nu numai tu ai căzut, așa cum zice și face Lucifer? Eu văd lucrul tău și văd acest păcat pe care-l face inima ta, și singur îți scrii la Mine acest păcat, și îți îngroși scrisul acesta mai în fiecare zi, de vreme ce nu dai de pe tine acest păcat. Iată, așa pățește omul limbut înăuntrul și în afara lui, și se face om rău acela, iar răutatea lui îl duce la pieire, precum este scris în Scripturi, dar Eu sunt Cel milos și nu voiesc moartea celui ce greșește, ci voiesc umilința lui și viața lui apoi. Femeia samarineancă L-a vestit pe Dumnezeu cu minunea darurilor Lui și nu s-a rușinat pentru păcatele ei, pe care Eu i le-am spus la fântâna lui Israel. Ea nu și-a ascuns păcatul, ba a și vestit multora pe Cel Care a curățit-o pe ea de păcat. O, tu de ce nu faci așa, creștine, și de ce, tată, de ce altfel faci? Iată, nu-ți voi păsu nici Eu păcatele, căci tu nu știi să te pocăiești înaintea tuturor ca și ea, care a fost curățată și apoi s-a dus și L-a vestit pe Dumnezeu.

O, vino la curățire, poporul Meu! De peste tot vino să te

eliberez de greu și să fii ușor și sfânt! Vino, tată, la fântână, că Eu Mă descopăr ție ca să te descoperi și tu Mie, și apoi să fii liber de tot ce nu înseamnă Dumnezeu înăuntrul tău și în afara ta, și apoi să-L vestești pe Dumnezeu, căci Dumnezeu nu Se poate vesti decât de Sine Însuși, și numai atunci când El este în om așa cum este El. Amin, amin, amin.

— **E**u, Doamne, am venit în ziua mea de serbare la fântâna pe care o priveghez în curțile Tale de pe pământ. Eu, Doamne, am grăit cu Tine la fântâna lui Israel și m-am botezat în cuvântul Tău, pe care l-am înțeles apă izvorătoare de viață veșnică, fiindcă așa ai spus Tu despre apa pe care i-o vei da Tu lumii. Cu apa cuvântului Tău mi-ai spălat păcatele, și așa m-ai botezat, și nu altfel, și apoi eu am devenit locașul Tău și am știut în mine pe Dumnezeu și am știut ca Dumnezeu și Te-am dat celor din casa mea, și Te-am dat samarinenilor, Doamne, iar ei au spus despre Tine: «*Acesta este Hristos*». În cetatea Ta, în neamul lui Israel n-ai fost cunoscut, că n-ai fost prețuit, dar samarinenii Te-au cunoscut și apoi Te-au iubit, Doamne, așa cum eu și toată casa mea Te-am cunoscut și Te-am iubit, și Te-am vestit apoi de pe pământ și până-n cer, și apoi m-am odihnit la Tine cu toți ai mei, și acum vin în curțile Tale cu ei și ne așezăm pe băncuțe la fântâna întâlnirii, așezată de Tine aici, și peste care m-ai așezat pe mine străjer din partea Ta, străjer din cer pentru lucrările Tale cele de acum peste pământ. Amin.

Îi spun poporului Tău să se uite la mine, Doamne, și așa să stea el înaintea Ta, să stea precum am stat eu când mi-ai grăit la fântână. Îi spun lui să Te primească, și așa să Te cunoască de Dumnezeu peste el, și așa îl vei cunoaște Tu pe el popor al Tău înaintea neamurilor de pe pământ, căci curând, curând toate noroadele se vor apleca la slava cuvântului Tău de azi, cuvânt care curge peste noroadă spre luminarea lor, și se va împlini Scriptura Ta de peste mine, și prin care ai spus atunci așa: «*Cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu, se va face în el izvor de apă izvorătoare întru viață veșnică și nu va mai înseta*». Amin.

Pace Ție în inima poporului Tău. Tu ai putere să-l faci ca pe mine pe cel ce Te-a descoperit și Te descoperă la această fântână de cuvânt. Pace poporului Tău cel credincios, cel ascultător, iar celui îndoielnic și îndărătnic, pace și mai multă, și multă, multă umilință, de la care el își va ajuta credința, Doamne! Amin, amin, amin.

— **O**, așa este și așa să fie, o, fiică a Samariei! Cei slabi în credință sunt slabi în umilință și se dau măreți, și de aceea n-au pace, dar și-o caută, și nu o vor găsi pe ea până ce nu vor ști puterea umilinței, și apoi iubirea care nu cere camătă, iubirea care se dăruiește pentru mărirea lui Dumnezeu, și nu iubirea care cere. Iubirea este cea care se dăruiește, nu este cea care cere. Iubirea este jertfă și bucurie prin jertfă. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Umlință ție, poporul Meu! Umlința cea dulce este credința ta și fața ei, care lucrează și nu stă lucrându-L pe Dumnezeu pe pământ și peste om. Amin.

O, copii din porți, hrăniți-Mi cu Duhul lui Dumnezeu din voi poporul, și hrăniți pe cei ce caută cu izvorul cuvântului Meu spre viața lor cu Mine, fiilor. Hrăniți-i mereu pe cei ce vin din când în când la izvor pentru hrană, tată. Amin, amin, amin.

12/25 mai 2008

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Domnul călăuzește neamul român, în ceasul în care el își hotărăște soarta.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Calea, Adevărul și Viața pentru fiecare om care iubește viața și nu moartea, și sunt duhul înțelepciunii pentru cei binecredincioși cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi, căci fără înțelepciunea Mea în el, omul este gol și este țărână și nu este duh ca și Mine și nu știe să-și închine Mie în duh și adevăr vremea lui cea de pe pământ ca să aibă apoi omul casă în cer, nefăcută de mână, ci făcută de Dumnezeu.

Eu sunt Hristosul Tatălui și vin cuvânt la poporul cuvântului Meu cel din români răsărit, cel din credința în Mine născut, și îl învăț pe el înhristosirea și dau această înțelepciune a Mea la tot omul care Mă găsește în mijlocul poporului Meu și Mă ia de călăuză a sa, de împlinire a sa întru Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, Eu sunt Cel bun, iar Păstorul Cel bun, Cel adevărat, nu sare pe aiurea cu hrana Sa la popor, ci intră pe porți și dăruiește, iar ceea ce este în dar, este cu milă dat și este hrană vie, fiindcă Păstorul Cel cu crucea este Păstorul Cel adevărat și dă viața Sa oilor. Amin.

Intru pe porți la tine, neam român. Dis-de-diminează Mă zoresc cu glasul Meu peste pământul tău, ca să te dăruiesc în ziua aceasta cu darul Duhului Sfânt, Care să te călăuzească de la Mine, tată, căci tu ești azi întrebant de soarta ta de azi și de mâine și nu știi, tată, ce să faci, căci duhul întunericului a cuprins în el mintea și lucrarea celor ce dau să te robească pe mai departe sub minciuna lor, sub setea lor de stăpânire, dar ei nu pot fi cu nici un chip stăpâni, ci sunt robi minciunii și trufiei, și tu ești sub cruce grea, o, patria Mea de azi. Cobor acum la tine cu oștiri îngerești și te dăruiesc cu înțelepciunea luminii cea de sus, iar îngerii Mei să te călăuzească în taină, tată, în ziua aceasta, căci tu n-ai de unde să iei înțelepciunea care îți trebuie acum pentru soarta ta și pentru soarta Mea cu tine, căci și păstorii care s-au așezat peste tine pentru sufletul tău nu sunt păstori, ci sunt furi și vânzători de oi, tată, și aceștia se vor prăbuși curând, curând cu tot cu ceata lor, bolnavă ca și ei, căci fiecare ceată își atrage eiși ceea ce merită, și altfel nu este lucrarea dreptății, ci numai așa.

O, nu te uita numai în lume, patria Mea de azi, neam român, țara Mea în care am venit de la Tatăl a doua oară pe pământ ca să fac iarăși cerul și pământul și să împlinesc acum această Scriptură. O, nu te uita numai în lume, ci uită-te, tată, și în cuvântul Meu de peste tine, prin care te vestesc și te îndemn și te întăresc întru duhul vieții și al biruinței cea de sus. Deschide ochii spre Mine, că M-am făcut Păstorul tău Cel bun și Mi-am pus în mijlocul tău masa nunții Mele, masa cuvântului Meu, care cheamă la masa Mea pe cei ce vor salvarea, tată. O, e numai moarte pe pământ și în om, iar Eu sunt Cel ce am biruit moartea pentru fiecare om, numai să pot să-l fac pe om să înțeleagă aceasta, și de aceea vin pe pământ cuvânt și Eu Însumi Mă dăruiesc omului spre cunoașterea tainei vieții, căci până ce omul nu învață nu pricepe, nu știe ce să facă.

Te dăruiesc cu știința lui Dumnezeu, patria Mea de azi. Nici un popor nu a avut alegerea ta, căci nu Eu, ci Tatăl te-a ales a Mea la nașterea Mea și a ta, și te-a sortit atunci să fii pământul întoarcerii Mele iarăși de la Tatăl la om, fiindcă pământul tău poartă pe el taina facerii cerului și a pământului și a omului, și vor auzi și vor înțelege popoarele taina ta, o, patria Mea cea cu comoară în ea. O, scoală-te dis-de-diminează și spală-ți și șterge-ți ochii și vezi apoi, căci Eu pun acum pe

ochii tăi alifie vindecătoare de ochi, iar harul Meu cel nebănuț de om să te călăuzească azi pentru soarta ta cea de la Mine și nu cea de la om, căci se zbate omul care stă peste tine ca să te robească iarăși lui, se zbate să te țină pe mai departe în întuneric, tată. O, scoală-te și vezi! Îngerii Mei să-ți poarte pașii și mintea și mâna spre voia cerului, cea pentru Mine și nu spre voia omului sau spre voia ta, căci e greu să vadă omul pe cele ce sunt bune pentru el. Eu și numai Eu sunt Cel ce văd pe cele ce au fost, pe cele ce sunt și pe cele ce vor fi, și din vederea Mea cea pentru tine poți tu să știi binele tău.

Mi-e tare milă de tine, patrie aleasă de Tatăl pentru venirea Mea iarăși pe pământ, precum este scris să se împlinească, iar pentru venirea Mea Îmi trebuia casă, tată. Mi-e milă de tine, neam român. Voiesc să te înhristosesc, tată, ca să fii neamul cel fericit cu fericirea cea de la Mine, nu cea de la om, căci omul este trecător, și omul nu este Dumnezeu, iar pentru această înțelepciune ție îți trebuie pe Dumnezeu, ca să te păstorească, tată. Primește de la Mine vindecare, căci Eu îți dau, așa cum am dat orbului Bartimeu, care era din naștere orb. Tu nu ești așa din naștere, ci ești așa pentru că omul dă să-ți acopere ochii ca să nu le vezi pe cele de la Mine, ci să le vezi pe cele de la el și de la mintea lui cea plină de trufie ca și Lucifer, care s-a vrut mai mare ca Dumnezeu peste toate și care din această pricină s-a întunecat, și se numește îngerul întunericului lumii, de atunci și până azi peste om. Eu însă am vremea Mea cea scrisă în Scripturi și vin cu ea pe pământ ca să fiu lumina lumii și ca să umble omul în lumină, și iată, apleacă-te, neam român, că Eu slobozesc în ziua aceasta peste duhul tău duhul îngerilor Mei călăuzitor ție. Apleacă-te, tată, căci Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți dau ca să iei și ca să ai. Amin.

Să se destrame duhul întunericului! Amin. Cuvântul lui Dumnezeu rostește aceasta peste duhul întunericului din om și din afara omului și de peste neamul român. Amin. Să vină peste neamul român Duhul Sfânt, Care să călăuzească în ziua aceasta pe români ca să deslușească ei lumina din întuneric, căci fără Mine omul este mic și slab și pământesc! O, nu va mai stăpâni omul pe pământ, ci va stăpâni Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul; Domnul și cu slujitorii Lui cei credincioși Lui, căci dacă i-am dat omului zidit de Mine să stăpânească pe pământ, a făcut numai și numai stricăciune omul, căci s-a îngâmfat peste Dumnezeu și a căzut în duhul trufiei și s-a făcut Lucifer, după numele îngerului care i-a slujit omului în ziua când omul s-a trufit împotriva lui Dumnezeu.

O, neam român, intră, tată, sub călăuzirea Mea în ziua aceasta, căci Eu, Domnul, îți binecuvintez mintea și voirea ca să faci voia Mea cea pentru viața ta, și să nu faci voia ta, care nu știe pentru viața ta. Pace ție! Ai grijă, că pacea din cer este scumpă, nu este ca pacea pe care ți-o dă duhul lumii din om. O, Eu voiesc să te scap pe tine de duhul cel luresc de pe pământ și să te îmbrac în Duhul Meu și să te fac înțeleaptă din cer în mijlocul neamurilor de pe pământ, și apoi să se vadă până la marginile toate strălucirea ta, cea pusă de Mine peste tine, căci vrei nu vrei, crezi nu crezi, tu ai numele de țara strălucirii, și aceasta nu este minciună, ci este adevărul cel din Scripturi ieșit, iar Eu sunt Cel ce împlinesc peste tine această Scriptură, fiindcă pământul tău poartă de la Dumnezeu în el taina facerii, taina Scripturilor cele pentru sfârșit de timp și pentru început de veșnicie, o, patria Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

Mă întorc în tine, poporul Meu cel din români. Te îndemn, tată, să ridici la Mine în ziua aceasta rugă pentru duhul cel călăuzitor de la Mine azi peste neamul român, care este în-

trebat azi de soarta lui de către cei ce s-au așezat peste soarta lui. Eu însă întăresc la cârma neamului român pe cel drept pentru el și pe cei ce slujesc dreptății cea pentru el, și dau să schimb fața acestui neam și dau să-i deschid ochii ca să vadă soarta lui cea de la Mine între toate neamurile de pe pământ, și îl voi călăuzi pe el tot mai cu dor, tot mai cu foc, și voi împlini cuvântul Meu cel rostit pentru acest neam. Amin.

Roagă-te, poporul Meu, roagă-te, tată, cu duhul luminii Mele și nu te ruga fără el, căci Eu voiesc să împlinesc peste neamul român lucrarea luminii, munte de Tabor, pe care să stau și să călăuzesc peste pământ în lung și în lat și să împlinesc Scriptura venirii neamurilor spre muntele cel sfânt, spre țara Mea de întoarcere de la Tatăl la om. O, poporul Meu, să te am pe tine, tată, unealtă de lucru, că Eu de aceea te-am îngrijit și te-am așezat să stai în cuvântul Meu și nu în voile tale cum stă omul pe pământ. Am venit la tine cuvânt ca să te înhristosesc, tată, și să fii adevărat între neamurile de pe pământ, că voiesc să-ți dau rang de voievod între neamuri, și nu se suie la mîntea ta ceea ce Eu voiesc să fac cu tine pe pământ, pentru cer și pentru pământ, poporul Meu. O, nu te îngâmfa la acest cuvânt al Meu, ci fă-te mititel, mititel înaintea Mea, căci numai cei mici, care știu să stea așa în mîna Mea și unii în fața altora, numai pe aceia îi voi putea Eu înhristosi pentru slava Mea, care vine pe pământ. Amin.

O, fii ai cuvântului Meu, fiți, tată, înțelepți din cuvântul Meu de peste voi și nu-l uitați pe el, că Eu v-am spus prin el toate tainele Mele, iar dacă nu stați cu cartea deschisă ca să citiți cuvântul Meu din ea, vă faceți uituci, tată, și se face târziu, iar vremea Mea cea cu slavă ar fi să aștepte la acest hotar, și n-ar răspunde pentru aceasta cei ce vă îndeamnă zi de zi spre împlinirea lucrărilor Mele cele tainice, ci ați răspunde voi, fiecare din voi, după cum i-a fost fiecăruia lucrarea, pe care a făcut-o și pe care n-a făcut-o după ce Eu am dat de lucru poporului Meu. O, lăsați-Mi Mie grija de voi, iar voi îmbrățișați spre lucrare a voastră grija de Mine și de planul Meu cel sfânt, care trebuie să se îplinească pe pământ, și grija de înhristosirea voastră, tată.

Voi veni la voi și iar vă voi învăța, fiilor, căci trebuie acum să pregătim iarăși masă de strângere pentru poporul care bea de la izvor. Vin, tată, să rostesc cuvânt pentru vreme dulce și liniștită, cu senin și cu răcoare blândă, și vin să vă învăț mereu viața Mea cea din voi și dintre voi, și vreau să stați micuți sub învățătura Mea, și s-o luați pe ea peste voi cu multă mărire de împlinire, dar învățați-vă bine să vă bizuiți pe Mine și să împliniți cuvântul Scripturii care spune că cetatea cu mulți stăpânitori și conducători în ea, este amenințată de clătinare, tată. Luați pildă din Scripturi, căci sunt pline de pilde de viață Scripturile, și luați lumină din ele și fiți poporul Meu cel împlinitor de viață sfântă și cuminte, de ascultare și de împlinire, și toate acestea prin dragostea Mea, care mereu, mereu lucrează la înhristosirea voastră, fiilor. O, nu uitați, nu uitați că toți cei ce vor rămâne poporul Meu pe pământ, aceia vor fi cei asemenea Mie, și nu altfel vor fi cei ce vor fi poporul Meu în vremea ce vine. Pace vouă, fiilor! Amin.

Voi, copii din porți, luați din Mine voință și dor și putere pentru statul Meu în mijlocul poporului Meu, că Eu pe voi Mă sprijin ca să stau cu poporul, tată, și altfel nu pot fi cu poporul, căci aici nu e ca în lume, ci e ca la Dumnezeu orânduiala Mea cea pentru poporul Meu. Luați din Mine putere, căci iar voi sta Învățător peste poporul Meu și îl voi învăța pe el iarăși multe, căci frumosul cel de la Mine, care dau să-l așez pe pământ acum, cere multă credință și multă iubire și multă lucrare de

împlinire pentru el, și trebuie să Mă asculte poporul, tată, iar voi trebuie să Mă ajutați să pot grăi și să-i cer poporului Meu, iar el să-Mi dea, precum și Eu îi dau lui, îngrijind de el. Pace vouă! Întăriți-vă ca să Mă sprijiniți și să pot da poporului cuvântul vieții, fiilor, cuvântul care ține în viață pe poporul Meu. Amin, amin, amin.

19 mai/1 iunie 2008

Sărbătoarea sfinților împărați Constantin și Elena

Poporul să aibă sfială pentru îngeri. Omul care face păcatul invidiei poartă în el moarte. Domnul vestește neamului român primejdia lepădării de credință. Îndemnul din cer al împăratului Constantin pentru neamul român să nu se lepede de dreapta credință și de semnul sfintei cruci.

Pace ție, poporul Meu de azi, popor din români și prin care Eu am așezat pe pământ masa cuvântului Meu, care vine cu norii! Pace ție, popor al cuvântului Meu de azi! Aștept cuprins de dor zilele cele pentru Dumnezeu și pentru sfinți pe pământ ca să pot să Mă las cuvânt în carte, tată. O, mereu Mi-aș așeza glasul în mijlocul tău, mereu aș fi și aș grăi și aș sta cu tine așa cum stau părinții cu fiii lor mereu, dar Eu țin de puterea purtătorilor Mei și țin de dorul celor ce Mă așteaptă ca să vin și ca să-i hrănesc, și ca să Mă hrănească și ei, căci unii prin alții trăim și unii în alții ne odihnim, și aceasta după măsura care vine spre Mine de pe pământ, poporul Meu. Glasul cuvântului Meu se zorește și azi spre tine, că e sărbătoare de sfinți, tată, și stau sfinții cu tînjire după masa cuvântului Meu din mijlocul tău, la care și ei se hrănesc, căci sfinții se hrănesc cu glasul cuvântului Meu, cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, poporul Meu. Amin.

Intru prin porți și te hrănesc cu învățătura Mea, Ierusalime de azi, și ia-o, tată, în pantecele sufletului tău și îndrăgostește-te de ea ca să Mă ajuți să ard de dor după tine și tot mai din plin să vin, că Eu nu numai în sărbători aș coborî în carte, dar tu ești îngreuiat de griji, și ele îți încorsetează statul Meu cu tine, și M-aș grăbi să te ușurez, dar trebuie să voiești tu aceasta, și cu iubire să voiești, tată. Eu, Domnul, dau mereu să-ți hrănesc iubirea și să te eliberez de tine, ca să poți aceasta ce-ți spun. O, să învățăm să-L iubim pe Dumnezeu, și să căutăm să ne fie întreagă iubirea, mereu iubirea și frumoasă ea prin puterea și prin lucrarea ei, tată. Pe cei ce-Mi sunt ucenici lucrători de har sfânt, pe aceia întăriți-i și cinstiți harul din ei și rodul adus Mie de ei, că numai așa pot Eu vedea în voi bucuria și rodul credinței voastre, fiilor. Eu azi vă învăț iarăși minunat, tată, iar voi apropiați-i pe îngeri de voi, ca să vă aducă ei înaintea Mea mai mult, căci altfel nu puteți sta înaintea Mea, tată, ci numai prin îngeri, dacă le dați lor mult acest prilej. O, nu fiți zgomotoși, nu fiți gălăgioși, nu fiți plini de cele duse de voi zi cu zi prin multe griji, ci fiți sfioși, fiți pentru îngeri așa, tată, și dacă vreți, cereți-Mi cu sfială și cu sfințenie în rugăciune, cereți-Mi să vă arăt lumea îngerilor și lucrarea lor pentru voi, și a voastră pentru ei și, iarăși, nelucrarea lor, și a voastră pentru ei, după cum stați voi de mult sau de puțin înaintea Mea. O, fiți sfioși pentru îngeri și nu-i uitați pe îngeri, și unii pentru alții fiți sfioși, tată, și așa veți fi și față de îngeri, iar altfel nu, fiilor. Inimile voastre să stea în fiori la gândul că îngerii freamătă de-a pururi pe lângă voi, căci cel ce uită de îngeri păcătuiește, tată, și apoi cu greu mai primește să-l curăț de greșale. O, nu fiți ca Adam, care s-a supărat pe Mine când am voit să-l repar după ce a greșit. Nu fiți, tată, nici ca urmașul lui, care și-a urât fratele și l-a ucis prin invidie, în loc să-l

iubească pe cel care-L iubea pe Dumnezeu.

O, fiilor, să învățăm să-L iubim pe Dumnezeu, tată, căci cei ce nu ascultă de Dumnezeu, aceia nu ascultă de cei trimiși la ei, și aceia greșesc și vor greși și apoi vor fi prăbușiți prin neascultarea lor. Nimeni și nimic nu te poate salva decât tu, cel ce ai fost sau nu pe voia Mea, dar Eu te învăț lucrarea iubirii, tată, și te învăț după cum a fost omul de iubitor sau de ne iubitor după ce l-am făcut Eu pe el, căci din pilde se înțelepțește cel ce voiește să se înțelepțească, iar Eu numai în pilde am grăit pe pământ, și tot așa grăiesc și din cer.

O, dacă Eu lucrez mai mult printr-un ucenic, și lucrez altceva decât cu tine, lucrez așa după măsura Mea și după alegerea cea din vecii, iar tu să nu ridici păcat de invidie în inima ta împotriva Mea și a fratelui tău, căci acesta este de nouă ori păcat mai mare decât orice păcat mare pe care-l poate omul săvârși, căci prin păcatul invidiei a venit moartea pe pământ, și iată, omul care face păcatul invidiei poartă în el moarte.

O, fiule, învață de la Mine taina mântuirii de rău și nu te teme, tată, să te știu cu ale tale dedesubturi, că e bine să te știu, ca să te scap apoi de plata cea dureroasă a celor ascunse ale tale, căci dacă Adam nu M-a lăsat să-l curăț, așa cum a făcut și urmașul său care și-a ucis fratele prin păcatul invidiei, aceștia n-au scăpat de plata cea dureroasă pentru cele cu care ei s-au ascuns de Dumnezeu. O, învață-te, fiule, să te deprinzi cu învățătura Mea și s-o iei spre lucrare, tată, ca să te scap din dureri prin lucrarea iubirii și a credinței și a luminii, căci lucrarea lui Dumnezeu nu se oprește în loc, ci, din contra, lucrează și nu se împiedică în om, și ea se învederează în cele ce dau s-o împiedice pe ea, căci lucrarea dumnezeiască este cea vorbită de rău, nu cea vorbită de bine de mulți. Eu am fost vorbit de rău pe pământ ca un răufăcător, ca un păcătos, și așa a lucrat apoi dreptatea cea pentru Mine, și a lucrat prin umilința Mea.

I-am spus mereu poporului Meu cel de ieri și cel de azi, i-am spus să nu se răzvrătească, iar cel ce nu a ascultat nu a înțeles ce i-am spus.

O, ia aminte, tu, cel ce te-ai răzvrătit și încă te răzvrățești în stânga și în dreapta ta! Te va pedepsi, tată, acest păcat, căci păcatul tău își va arăta rodul și vei fi pedepsit după rodul tău, și rodul te va ustura, tată, și te va învinui. O, te-am învățat mereu să fugi de duhul zavistiei și să nu-l lucrezi pe el înăuntrul și în afara ta apoi, căci el e duh viclean, tată, și apoi te pedepsește. Așa te-am învățat Eu iubirea de Dumnezeu, iar tu te supărai și Mă părăseai. O, dacă arunci cu piatra în baltă se poate să nu se facă valuri? Dacă faci foc poți tu să-l împiedici să nu iasă fum din el? Ba, din contra, iese și mai mult fum dacă înăbuși focul pe care-l aprinzi. O, fiule care n-ai stat frumos în lucrarea Mea, Eu te-am ajutat să crezi și să înțelegi pe când erai orb față de lucrarea Mea de azi, și apoi tu M-ai lovit peste obraz ca orbul Bartimeu, tată. O, cum poate omul care crede în Mine să se ridice apoi împotriva Mea? Ți-am spus demult că-ți voi grăi despre aceasta și te voi învăța cum, ca să te ajut să te pocăiești, tată, și apoi să înveți să-L iubești pe Dumnezeu dacă voiești.

O, nu vor birui cei ce dau să strice mersul Meu prin acest cuvânt peste pământ. Mă voi atinge cu suferință de cei ce umblă pe ascuns să pună stavilă mersului Meu pe pământ cu acest cuvânt de venire a Mea, și mersului celor credincioși, după împlinirea pe care o cere venirea Mea de la Tatăl pentru pregătirea unui popor care să Mă primească la venirea Mea. Toți cei care au trecut prin acest popor, aici vor fi strigați de îngeri ca să dea răspuns pentru viața lor cea de până la venirea Mea și pentru fapta lor, răspuns rușinos sau fericit, după cum

le-a fost de curată inima și lucrarea și viața cu care au stat sau nu au stat frumos sub învățătura Mea, după ce au cunoscut de la Mine viața și lucrarea ei în om, iubirea de Dumnezeu în om.

Voi trimite îngeri din cer și îi va sorta pe cei ce au stat la masa aceasta, și atunci se va vedea fiecare cum a stat, dacă a slujit lui Dumnezeu sau diavolului, căci poporul cel miluit de Mine și-a pierdut vremea cu ascultarea pe la uși și ferestre și cu urmăritul ca să spună apoi: „*Iată ce-am auzit și ce-am văzut eu!*“, iar cine face acest păcat, acelaia îi împrumută diavolul vederea lui, urechea lui și ochiul lui la cel ce ascultă dinadins și pândește dinadins, căci are putere obraznică diavolul prin cei ce lucrează ca el pentru zăzanie și pentru lucrarea ei, lucrare de la diavol în om.

O, poporul Meu, te învăț, tată, iubirea de Dumnezeu, și trebuie să le știi pe cele împotriva iubirii, tată. O, cele adevărate sunt cele pe care Eu, Domnul, le arăt omului, și nu ochiul cel rău al lui prin pânda lui după cel pe care nu-l iubește, căci Eu arăt prin vedenie, tată, și așa descopăr Eu pe cele de la Mine ca să fie descoperite și știute și apoi învederate. Vor trăi și vor vedea cei ce nu cred așa, și va fi așa cum a fost cu bătrânul Simeon, care n-a crezut până ce n-a văzut pe Fecioara și pe Pruncul ei, dar acela s-a umilit și și-a cerut iertare și slobozire de legătura cea pusă peste el de îngerii Mei pentru necredința lui.

Când Eu îi spun omului răul din el, el trebuie apoi să se ferească de el, ca să nu fie pedepsit de răul acela. Așa îl învăț Eu pe om iubirea de Dumnezeu, că iată, pe pământ e numai zavistie, numai invidie, și se clatină om pe om de pe picioare și cad grămezi oamenii, căci ei nu știu ce este iubirea de Dumnezeu și statul în picioare.

Mi-e milă de neamul român, că iată, nu știe să stea pe picioare în vreme de încercare și de furtună peste el.

O, neam român, deschide-Mi și nu fi orb, că e vorba de soarta ta cea de la Mine, nu cea de la om, tată, căci omul lui antichrist s-a despărțit de datini acum o mie de ani, iar acum dă să înghită toată rămășița cea păstrată de Mine prin har. O, nu fi orb, popor român! Nu-Mi da peste față ca orbul pe care l-am vindecat de orbire, și apoi a uitat și a căzut în păcat și Mi-a dat cu palma peste obraz pe drumul crucii Mele. Când era orb am fost bun, că l-am vindecat de a văzut, dar după ce l-am făcut să vadă cu ochii trupului lui, M-a lovit peste obraz.

Iată lucrarea lui antichrist, lucrare cu nume de biserică a lui Hristos, lucrare care se întronează în biserică, precum este scris în Scripturi! O, nu te lepăda, creștin român, căci turma care s-a lepădat de strămoși acum o mie de ani voiește să înghită de tot turma cea mică, cea care a mai rămas pe calea cea de la început. Eu am spus încă de acum două mii de ani: «*Nu te teme, turmă mică; Tatăl voiește să-ți dea împărăția*», dar acum îi spun turmei mici să se lupte pentru credința cea de la sfinți, că iată, turmă mică, dă să-ți mănânce credința cei ce demult s-au despărțit și au stat ascunși sub nume de biserică, și acum scot capetele ca să muște pe cei ce s-au păstrat Mie. Dar iată biserica Mea! Am ridicat-o sus spre Mine cu un ceas mai devreme de căderea credinței și a bisericii, căci biserica cea care avea să fie cea dreaptă se vinde acum pe preț de nimic.

O, popor român, a ajuns la tine vremea lepădării de credință, tată. Strânge-te strâns lângă Mine, căci omul nu te poate ocroti, ci, din contra, cei ce zic că te păstoresc te vând la cei ce au trădat credința, tată. O, roagă-te la strămoșii tăi să mijlocească pentru tine la Dumnezeu și pentru credința ta cea de Mine așezată înaintea ta prin apostoli trimiși de Mine peste pământ ca să învețe pe neamuri calea.

În venirea Mea azi în cuvânt am pe împăratul Constan-

tin, care grăiește de lângă Mine și spune așa:

— **O** neam creștin de peste tot, și tu, o, neam român! Nu mai sunt împărați și preoți care să vă aducă vouă calea credinței, calea Domnului, cale cu cruce și nu fără cruce, cale cu luptă pentru credința sfinților, fiilor creștini. O, luptați-vă, voi! Luptă-te și tu, neam român, căci sfinții din cer lucrează pentru tine dacă ești credincios.

O, neam român, bate la poarta ta omul care te cheamă să te lepezi de credință, dar acesta este duhul lumii, duhul lui antichrist. Domnul Dumnezeuul tău Iisus Hristos stă pe vatra ta cuvânt de Duh Sfânt și te hrănește ca să nu mori de la fața lui Dumnezeu, dar dacă tu nu auzi șoapta Lui, vine furul și-ți sparge casa când tu dormi. O, nu uita învățătura Domnului Dumnezeuului tău, nu uita să urăști lumea și duhul ei cel ademenitor chiar dacă ar avea ea limbă după Dumnezeu, căci duhul lumii atrage și farmecă pe om chiar cu numele lui Dumnezeu, ca să-l facă pe om să se hrănească apoi din lume și nu din cer, iar omul se încântă pentru un ban, pentru o pâine sau pentru o haină, dar totul e momeală și minciună, căci prin aceasta stă capul cel veninos al șarpelui care mușcă, stă la răspântii balaurul cu șapte capete, care se scoală să ia stăpânire peste pământ, precum este scris în Scripturi, și numai apoi să vadă omul pe cel ce l-a momit pe el spre lumea cea fără de viață și spre duhul ei. O, neam român, nu te încânta de glasul care vorbește ca după Dumnezeu, căci acest glas este cursă pentru credincioșii Domnului și nu pentru fiii lumii, care sunt ai lumii și nu le mai trebuie cursă întinsă lor. O, nu vă adunați comori în lume, căci curând, curând fiecare va trage acolo unde este comoara sa și rădăcina ei.

Ridică-ți pe umeri cruce sfântă, neam român, și nu împrumuta pentru tine, căci Domnul iese în calea ta și te învață să stai în casa ta și să nu deschizi la îndemnul străin. E vremea cea roșie zbătându-se să ocupe pământul cu roșeala ei, cu boldul morții ei. O, nu-i deschide ei! Amin.

Înțelepțiți-vă din Scripturi, creștini de pe pământ, și stați în dreapta credință, căci cei mulți, care s-au smuls acum o mie de ani ca să-și facă ei credință, aceia s-au întărit ca să doboare acum rămășița care stă prin har înaintea Domnului. Intrați sub cruce, voi, cei care ați rămas cu părinții! Nu uitați crucea, căci eu am biruit cu Domnul prin cruce, prin credința cea din strămoși, iar crucea aceasta trebuie purtată și nu lepădată pentru cele de pe pământ, care trec ca paiul. Eu am ridicat crucea și credința și am dat-o celor din vremea mea, căci am fost împărat păgân, dar Domnul m-a luat și m-a așezat ca să arăt crucea Sa.

Se lasă Domnul cu îndemn peste tot neamul creștin. Sus crucea! Sus crucea, cu trei degete împreunate însemnându-vă cu ea în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Biserica lui Hristos este cea prigonită, cea strămtorată, nu cea slăvită de oameni pe pământ. Îi veți cunoaște după roadele lor pe cei care vă povățuiesc și pe cei care vă abat de pe drumul crucii, calea pe care au mers strămoșii crucii. Deschideți ochii și învățați din roadele lor pe cei ce sunt ai lui Hristos, dar eu vă îndemn spre izvor, fii ai neamului român. Domnul Se face cuvânt pe vatra voastră ca să nu vă lase să muriți. Fiți vii, ca să puteți crede în învățătura Lui, care vine să vă ocrotească de lupi. Sus crucea! Cu ea veți învinge toate capetele veninoase, care caută spre inimile voastre și nu spre trupurile voastre. Deschideți Scripturile care spun despre vremea aceasta și veți găsi în ele înțelepciunea credinței, fii români.

Iar Tu, Doamne, trezește duhul strămoșilor sfinți și întărește crucea Ta peste neamul Tău cel de la sfârșit de timp,

neamul român, la care Tu ai venit ca să Te slăvești pentru sfârșit și pentru începutul cel nou, căci biserica Ta va fi și nu se va sfârși. Amin, amin, amin.

— **S**i acum, Eu, Domnul, pecetluiesc cuvântul împăratului Constantin, care stă alături cu mama sa împărăteasa în cerul cel de sfinți. Facă-se voia Mea peste neamul român cel binecredincios, iar cel puțin credincios să se înțeleptească mai înainte de clipa când va fi prea târziu. Amin.

Acum, poporul Meu, hărăzesc vreme caldă, cu dulce pentru ziua străngerii celor ce vin la izvor, dar prin rugăciunea ta voiesc să împlinesc. Peste două zile cobor la tine iarăși cuvânt pentru serbare de înălțare, fiule, înălțarea Mea de-a dreapta Tatălui. Îmi întăresc fiii din porți ca să Mă țină să cuvintez în ziua serbării înălțării Mele. Voi da cuvânt cu putere pentru sărbătoarea Rusaliilor și pentru pregătirea ei de pe pământ și din cer. Amin.

O, poporul Meu, caută, tată, să se facă voia Mea în mijlocul tău. Fii treaz pentru aceasta ce ți-am spus, căci Eu sunt în mijlocul tău prin trezia ta, tată. O, păstrează-Mă în mijlocul tău, căci Eu aş tot grăi peste tine, și numai cu tine aş sta dacă tu ai sta numai cu Mine. Hai, tată, să aducem vremea aceasta, hai, poporul Meu! Toți ca unul, și unul ca toți, că altfel nu se poate cu voi pentru planul Meu cel din vecii și care așteaptă să puteți pentru el, fiilor. O, sunt mulți care așteaptă după voi să puteți, sunt mulți care așteaptă să vadă slava Mea cât mai curând, și aceia cred și așteaptă. Credința lor va ajuta pe Dumnezeu întru venirea Sa, și pe aceia Eu, Domnul, îi îndemn la împlinirea voilor Mele cele pentru venirea Mea, și numai așa credința lor Mă va ajuta să vin și să vadă ei slava Mea și venirea Mea cu ea. Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2008

Praznicul Înălțării Domnului

Domnul nu este înțeles de cel ce stă numai pe pământ, de cel cu minte de om. Omul care se ascunde în el, acela Îl vinde pe Domnul. Iubirea înseamnă jertfă și se lucrează cu darurile Duhului Sfânt.

In cer și pe pământ se face sărbătoare de pomenire a înălțării Mele de pe pământ la cer, de lângă ucenici la Tatăl, căci pomenirea dreptului este din veac și până în veac, după cum este scris.

În cer și pe pământ Eu sunt deodată, și nu Mă despart de cele din cer când grăiesc pe pământ, și nu Mă despart de pământ când grăiesc în cer, iar înălțarea Mea a fost așa cum a fost ca să se adeverească mai pe înțelesul tuturor că Eu, Domnul, am înviat cu trupul dintre morți și M-am ridicat biruitor adevărindu-Mi dumnezeirea și toate proorociile care M-au vestit de la început și până la sfârșit, căci toate s-au împlinit întru Mine și toate, toate se împlinesc la vremea sorocită lor. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și cobor pe nori de heruvimi, după cum M-am și suit la cer, de lângă ucenici, pe aripile nevăzute ale heruvimilor, care M-au luat din ochii lor când M-am suit cu ei pe muntele Eleonului. Le-am dat lor fâgăduința Duhului Sfânt, Care va veni asupra lor ca să ia ei putere să-Mi fie mărturisitori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la toate marginile, și apoi cu ei de față M-am înălțat, iar norul de heruvimi M-a luat din ochii lor; și pe când mergeam la Tatăl, iar ei priveau după Mine, au stat lângă ei doi bărbați în veșminte albe și le-au zis lor: «Acest Iisus, Care S-a înălțat de la voi la cer, astfel va și veni, precum L-ați văzut ducându-Se la cer».

Sunt Domnul Iisus Hristos, poporul Meu, și grăiesc peste tine demult, demult, și grăiesc mult. Înfricoșează-te, tată, spre bucuria Duhului Meu, Care plânge pentru neînțeleptirea omului, căci când M-am înălțat de la ucenici la cer M-au purtat heruvimii, și apoi M-au acoperit cu aripile lor, iar doi îngeri, luând chip în fața ucenicilor Mei, le-au vestit lor pe muntele Eleonului taina venirii Mele iarăși pe pământ în același chip precum M-am suit. Înfricoșează-te, tu, cel ce azi stai înaintea cuvântului Meu ca să-l auzi, căci norul de heruvimi Mă poartă până la tine când îți grăiesc, și cu ei trec spre tine când Mă fac cuvânt înaintea ta, iar cei prin care cobor la tine s-au făcut scară îngerilor care Mă poartă și s-au făcut intrarea Mea și a sfinților Mei, poporul Meu. O, te-am învățat mereu cum să stai înaintea Mea, cum să te porți și cum să simți apropierea Mea și apropierea dintre Mine și tine, căci omului îi este teamă, tată, și nu-L mai pricepe și nu-L mai simte pe Dumnezeu, și de aceea nu mai are parte de Dumnezeu omul, poporul Meu.

O, fiule, o, fiule, oful Meu e un of ca al lui Dumnezeu, nu ca al omului, dar dacă omul se poartă cu Mine ca un mai mare decât Mine când Mă doboară pentru el însuși, o, nu poate omul să înțeleagă oful Meu, decât numai atunci când Eu îl pun față în față cu durerea Mea cea de la el, atunci când se desparte de trup și stă înaintea Mea ca să-și vadă viața și fapta care-i judecă viața pentru bine sau rău. Te-am învățat, poporul Meu, cum să stai înaintea Mea, și ți-am spus cum stau Eu înaintea ta, căci îngerii le-au spus la ucenici în clipa înălțării Mele: «*El astfel va veni, precum L-ați văzut ducându-Se la cer*».

Poporul Meu, să nu iei în deșert această taină, tată, să nu te porți cu ea ca și cu omul care nu-L poartă pe Dumnezeu, și tu să cauți să înțelegi cum să stai înaintea Mea prin coborârea Mea la tine, căci de la Tatăl și până la urechea ta Îmi slujesc heruvimii, poporul Meu. Roagă-te să te înțelepțesc pentru tainele Mele cele de foc, căci de la urechea ta și până la mintea și inima ta Eu fac mereu lucrare multă și mare înaintea ta, și-i văd pe cei ce Mă poartă, pe cei ce Mă țin ca să-ți pot grăi, îi văd cum se zbat pe lângă tine ca să te facă să pătrunzi și să te pătrundă tainele venirii Mele, și pentru binele tău lucrează ei așa, și-și storc vlaga înaintea ta ca să te facă să stai întru Mine și să poți întru Mine, și să pot Eu întru tine după voia Mea, după așteptarea Mea, tată.

Mă strecor spre tine cu putere de cuvânt chiar dacă duhul și puterea purtătorilor Mei sunt slăbite și temute de la nepriceperea ta cea întreagă a statului Meu în ei pentru venirea Mea la tine, fiule, poporul Meu. Făgăduința pe care am făcut-o Eu prin îngeri în ziua înălțării Mele, când cu ucenicii de față M-am suit la Tatăl pe nori de heruvimi, această făgăduință este împlinită acum în mijlocul tău, căci astfel vin, precum M-au văzut ucenicii ducându-Mă la cer, vin și trec spre tine, tată, și tu nu știi cum să te porți cu tainele Mele, care se văd numai cu credința, numai cu ochii duhului, numai cu vederea dragostei, tată. O, nu tu să ai pretenție la Mine, ci Eu să am la tine pentru înțelegerea tainelor Mele, pentru că-ți dau venirea Mea, tată. O, caută, fiule neînțelept, și vezi dacă poți să te măsoari cu venirea Mea la tine, și numai apoi să te porți cu ea ca și cu omul, iar dacă mintea ta și purtarea ta nu știu să se poarte, lasă capul în jos și înfricoșează-te pentru neștiința ta cea pentru cele de sus, care vin jos la om ca să-l poarte pe om spre ele dacă omul știe să se sfiască înaintea Mea pentru mântuirea lui și pentru lucrul Meu cu el apoi.

Când Eu nu Mă văd în om cu purtarea Mea, cu împlinirea cuvântului Meu rostit peste el, nu poate să se numească el că stă înaintea Mea. Iată, omul are minte pentru cele ale lui,

nu pentru cele ale Mele, iar oful Meu e numai un of, și nu Mă pot sprijini cu el pe om, căci omul se iubește pe sine și iubește oful lui, nu pe al Meu, iar oful lui e durerea Mea, ca și mintea lui, căci așa pățește omul care nu-L ajută pe Dumnezeu să stea în el și să fie el purtător de Dumnezeu.

O, poporul Meu de azi, înălțarea Mea la cer de lângă ucenici este taina coborârii Mele azi la tine, tată. Așa vin, precum M-am suit. Așa M-am suit, precum vin acum la tine, și am martori între Mine și tine, și Mă mărturisesc prin ei de la margini la margini precum M-am mărturisit prin ucenicii Mei acum două mii de ani, iar venirea Mea de azi e multă, poporul Meu, și tu trebuie să știi bine despre ea, și de la ea să te înțelepțești și să te faci din om Dumnezeu, și să nu rămâi om și atât. Cel ce crede în Mine nu trebuie apoi să rămână pe mai departe om și atât, ci trebuie să se facă locaș al lui Dumnezeu între oameni, scară a lui Dumnezeu între frații care ascultă de Dumnezeu, căci Eu prin îngeri am lucrat înaintea oamenilor, așa cum și în ziua înălțării Mele am lucrat, când Mi-au ieșit înaintea îngeri, în cer sus, și jos pe pământ și M-au mărturisit, și au lucrat pentru Mine ca niște fii.

O, fiule care crezi lucrarea Mea precum zici că o crezi! Vor ieși înaintea ta faptele tale ca niște copii ai tăi și vor mărturisi pentru tine așa cum îngerii mărturisesc pentru Mine, căci îngerii Mă știu, și se fac fapte ale Mele și Mă împlinesc pe Mine pe pământ și în cer. Le-am spus ucenicilor Mei: «*Mă duc la Tatăl, căci dacă nu Mă duc nu pot veni iarăși la voi*», și iată, poporul Meu, vine la tine Cel ce S-a dus la Tatăl, Cel ce a făgăduit că vine dacă Se duce. Cel ce S-a înălțat, iată-L cum vine! Vine pentru că S-a înălțat, și S-a înălțat pentru ca să poată veni, căci așa Și-a făcut El credință pentru El în ucenici, credință în Dumnezeu pentru om, căci altfel omul crede greu de tot, după cum și în mijlocul tău Eu sunt greu crezut de mulți, poporul Meu, dar Eu sunt greu crezut și greu primit de cel ce stă numai pe pământ, însă de cel ce stă pe pământ ca și în cer fără să-l înghită pământul, de acela sunt crezut, și sunt așteptat mereu de el ca să-l fac pe el Dumnezeu și să nu rămână el om și atât, minte de om și atât.

O, poporul Meu, împotmolită mai este simțirea omului, tată! Greu mai pot Eu peste om și greu pot pentru el când el nu poate pentru Mine și ca Mine, și la acela Eu nu pot veni, și nici vorbă să-l fac Eu pe acela mărturisitor al Meu, căci omul care nu Mă simte cu inima ca să Mă primească așa cum sunt Eu, așa cum vin Eu la el, și nu altfel sau cum și-ar închipui el despre Mine cum vin, unul ca acela nu poate cu mintea, și de aceea inima lui nu poate pentru Mine. Cel ce nu poate pentru sine, nu poate nici pentru Mine în el, căci pentru sine nu poate să poată el, ci poate Dumnezeu, dar el nu pricepe această măreție care lucrează pe pământ la credința omului, credință plină de iubire și de mărirea Mea în om, tată.

O, să nu se mai lupte cu Mine cel ce se luptă cu Mine, căci Eu am învățat pe poporul Meu cum să se poarte cu Mine, și nu l-am învățat să se poarte așa cum se poartă câte unii din ei cu Mine ca să Mă doboare cu mintea lor pentru voia lor, din pricina fricii din ei. Păi nu e bună frica aceea care te face să te lupți cu Dumnezeu de frica faptelor tale. O, nu e bine așa, tată. Iată, cel ce nu învață înțelepciunea este cel ce nu învață umilința și lucrarea ei, iar Eu am spus pe vremea trâmbiței Mele Verginica, am spus că se va face război între cei buni și cei răi cu Dumnezeu, și iată, așa este, iar Eu rabd ca un Dumnezeu și îl chem pe creștin spre spălarea lui, că nu e frumos să stea creștinul nespălat la masa Mea. Eu am dat pildă bine înțeleasă după lucrarea ei, căci atunci când am așezat lucrarea cinei celei de

taină înaintea ucenicilor Mei, Eu Însuși i-am spălat mai întâi, și cu sfială le-am spălat picioarele, ca prin umilința Mea să-l fac pe cel vinovat pentru vânzarea Mea, să-l fac să se spele, să-l fac să lase de pe el păcatul ascuns în el și care l-a dus pe el la trădarea și la vânzarea Mea.

Iată, omul care se ascunde în el, acela Mă vinde, tată. Iată, omul care crede în Mine, poate acela să ajungă împotriva Mea, poate să Mă dea la moarte, și poate aceasta numai cel ce stă ascuns înăuntrul lui, numai cel ce-și ascunde faptele și lucrarea lui, după ce vine să creadă în Mine și în lucrarea Mea. Pe cei care-i vindecam de păcate și apoi de neputințe, Eu îi trimiteam la preoți ca să se arate lor, ca să aducă jertfă de împăcare la altar, precum scrie în lege, dar mai mult ca să se vestească apoi despre Mine, Care spăl păcatele omului și suferința lui cea de la păcat.

O, poporul Meu, când omul nu-și mărturisește păcatele, ele îl osândesc pe el, iar Eu în mijlocul tău am așezat orânduială pentru tine înaintea Mea. O, dacă vrei împăcare cu Dumnezeu și nu numai cu aproapele tău, învață, tată, așezarea ta înaintea Mea, și așezarea Mea înaintea ta, căci tu ai fir între Mine și tine, și numai așa te pot Eu primi, tată, și numai așa te pot Eu împăca cu aproapele tău, și apoi și cu Mine, fiule. O, nu te poate împăca cu Mine cel căruia tu te plângi cu nemulțumirea ta. Te duci, fiule, și te plângi cu supărarea ta, te duci la cel ce nu te poate împăca cu Dumnezeu. Te duci și te caini ca să te răcorești, dar mai rău te împotmolești în vină, și tu și acela, căci Eu am spus despre cel ce ascultă pe cel ce se caină împotriva fratelui său și am spus: *«Dacă urechea ta aude plângere și clevetire de la fratele tău, vinovată este urechea ta»*. Cum, tată, vinovată? Iată cum. Nu te poate împăca cu Dumnezeu cel căruia te caini, ci se face acela Lucifer, care-ți slujește ție împotriva lui Dumnezeu, fiule.

O, poporul Meu, tu ai fir așezat de Mine între Mine și tine, iar dacă nu ții seama de așezarea Mea pentru tine, Eu țin seama, tată. O, vino, tată, să faci voia Mea și nu strica așezarea Mea, și întărește-o și pentru tine, că ai nevoie de salvare, și numai la greu vei vedea că ai avut și că n-ai prețuit.

O, Mi-a fost greu să cobor azi la tine, poporul Meu. Duhul îndărătniciei stă mereu să Mă slăbească și să-Mi doboare puterea cu nemulțumirile din om. Cel nemulțumit nu mai ține seama de Dumnezeu, ci numai de el și atât, și pentru aceasta își strânge nemulțumiri. O, așa pățește cel ce vrea mult, iar cel nemulțumit învinuiește pentru nemulțumirea lui, și doare la Dumnezeu nedragostea de Dumnezeu în om, iar Dumnezeu rabdă îndelung. Eu însă Îmi lucrez în mijlocul tău taina venirii Mele la tine precum M-am și înălțat la Tatăl de lângă ucenici, căci Eu atunci am făgăduit venirea Mea, și prin ingeri am rostit această făgăduință, și pe nori de heruvimi vin și stau, iar slava Mea este cuvântul, și el Îmi ține în viață poporul. Amin.

Rostesc cuvânt cu putere pentru praznicul Duhului Sfânt, pentru sărbătoarea de Rusalii în mijlocul tău, poporul Meu, căci va veni popor la izvor, pe care Eu, Domnul, îl voi hrăni.

Să se adune norii și ploaia și să se tragă la locurile lor și să fie vreme senină și vânt mângâios de răcoare lină! Să fie pace în văzduh și pe pământ și să fie lucrare de Duh Sfânt, coborâtă de la Mine și suită la Mine din grădina întâlnirii, locul în care Eu, Domnul, Mă strâng cu cei ce vin la izvor ca să bea, căci mulți vin cu sete și beau, iar alții vin pentru bucurie și învață doar bucuria, nu și împlinirea Mea în ei. Eu însă îi povățuiesc pe ei ca un Păstor bun și mereu, mereu le dau ca să aibă, dar puțini pe pământ știu să strângă roadele Mele în ei când Eu le dau ca să ia.

Tu, poporul Meu, care pregătești ziua de slavă pentru Duhul Sfânt pe locurile Mele cu tine, socotește-te, tată, cu pacea și cu iubirea și cu umilința; și sub duhul purtătorilor Mei, care te călăuzesc, lucrează, tată, pentru această serbare și pregătește-o pentru duh și pentru trup peste cei ce vin la izvor, dar cu duhul să lucrezi mult, și să pui puterea umilinței în tot ceea ce tu vei așeza în fața celor ce vin să te vadă la izvor și să Mă audă pe Mine cum cobor pentru ca să grăiesc lor. Îmbracă-te frumos, îmbracă-te cu veșmântul harului, îmbracă-te cu iubirea dintre frați, și unii altora ajutați spre pregătirea sărbătorii. V-am spus vouă cândva: *«Nu vă culcați și nu vă sculați fără griji!»*, și când v-am spus așa, v-am îndemnat să fiți pășători, fiilor, nu unul în locul celuilalt, ci fiecare pentru toate câte sunt de împlinit și de lucrat. Până să spună altul ce să faci, poartă grija pentru cele ce sunt de făcut, tată, și așa sarcinile vor părea ușoare prin iubirea dintre frați, căci iubirea înseamnă jertfă, fiilor, nu înseamnă să primești iubire, iar ea nu se lucrează cu mâna, ci cu darurile Duhului Sfânt, tată, pe care vă rog, vă rog în ziua aceasta de înălțare să le puneți pe masă și să vă întăriți în ele iarăși, că mereu trebuie voi să le lucrați, și prin ele să lucrați. Amin. Și vă mai rog, așa cum v-am mai rugat, fiți treji, fiți mai treji pentru coborârea Mea, că iată, nu se întâmplă să-i găesc liniștiți și odihniți și nedărâmați pe cei prin care vin la voi cu greu. O, sunt neodihniți și ei și voi, iar dacă voi ați ține seama și de coborârea Mea în zilele când vin la voi cuvânt măcar în sărbători, ați da întâietate duhului cel ușor și odihnă trupului, ca să nu vă găesc apăsăți, căci apăsarea din voi și dintre voi vatamă cu multul calea Mea, înăbușă cu multul slava cuvântului Meu, care înseamnă întoarcerea Mea de la Tatăl așa precum M-am suit la cer în fața ucenicilor Mei.

Pace vouă, ca să puteți lucra cu multă și curată pace ziua de serbare a Duhului Sfânt, când vom hrăni poporul venit la izvor, fiilor! Amin.

Pace vouă, pace vouă, pace vouă, copii din porți, care Mă țineți ca să grăiesc poporului Meu și celor care Mă iau de la voi! Fericiți sunt cei cu credință, și aceia se cunosc, tată, și pe aceia îi cunoașteți voi, și de aceea îi cunosc Eu pe ei, așa cum și pe cei ce Mă doboară îi cunosc și îi văd pe ei. Pace vouă și răbdare vouă, căci înțelepciunea din voi este a Mea, spre răbdarea Mea cu cei neînțelepțiți, și soarbe cerul de sfinți grăirea voastră când voi dați viață celor ce știu să vă citească pe voi ai Mei și de la Mine lucrători, căci precum Eu nu am grăit și nu grăiesc de la Mine Însuși, așa și voi lucrați, copii împărțitori de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

23 mai/5 iunie 2008

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Domnul arată înțelepciunea celor ce nu se văd. Ochii duhului sunt cei care văd cele ce nu se văd. Taina lucrării Duhului Sfânt în om este ținută la închisoare din pricina celor ce se văd de ochii trupului. Omul să părăsească limba lui și să ia limba Domnului în grăirea sa. Lucrarea șarpelui cu șapte capete s-a întins pe tot pământul, robindu-i pe oameni. Vorbiri cu păcat: vorbirea în doi, vorbirea cu furisatul, vorbirea în răspăr, vorbirea urâtă și obositoare.

Pe nori de heruvimi Mă port între cer și pământ și Mă fac cuvânt de Duh Sfânt, și Mă fac înțelepciune, și Mă fac mângâiere și putere pentru cei ce aud glasul Meu. Sunt Domnul! Heruvimii cei fără de trup Îmi acopăr slava trupului Meu cel înviat dintre morți, și apoi cel iarăși așezat întru Tatăl, iar slava Mea se vede cu ochii duhului, precum și îngerii cei fără de trup se văd, precum și văzduhul. Taina Mea

și a celor ce nu se văd, aceasta înseamnă adevărul, și ochii duhului sunt cei care văd cele ce nu se văd, și ochii duhului văd, și apoi inima știe, și ea este cea care așează în om simțirea și cunoașterea celor ce nu se văd, și omul trăiește atunci adevărul. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Cuvântul lui Dumnezeu Se cheamă numele Meu cel din zilele acestea când iarăși vin de la Tatăl la om ca să-Mi săvârșesc lucrarea venirii Mele după două mii de ani de la întâia Mea venire între oameni pe pământ, iar pământul român Îmi este leagăn al cuvântului Meu, așa precum văzduhul Îmi este leagăn al trupului Meu cel purtat de heruvimii cei fără de trup, și care au ca patrie văzduhul. Amin.

În duh de praznic de Rusalii Îmi desăvârșesc cu cuvântul taina venirii Mele și a petrecerii Mele cu praznicul cuvântului Meu pe vatra neamului român. Deschideți larg cuvântului Meu, voi, cei ce-Mi stați porți ca să intru cuvânt la popor! Taina Mea cu voi este acoperită în nor de heruvimi, iar voi sunteți atâta de firești între voi și om cât nu poate nimeni bănuși taina voastră, care Mă ține între Mine și poporul cel născut din cuvântul Meu de azi, cuvântul gurii Mele, care naște acum un popor pe pământ. O, smerenia Mea M-a ținut mereu supus omului și firii lui, și am făcut aceasta ca să poată omul cu Dumnezeu, căci omul stă atât de mare, și este mult omul, și nu poate fi mic, prin firea lui nu poate, căci a zis când Eu l-am zidit din pământ și i-am dat duh de viață: *«Pune-voi scaunul meu deasupra norilor; peste Cel preînalt îl voi pune»*, și a căzut omul când s-a suit zicând așa, și a căzut în semeție, și de atunci smerenia Mea M-a ținut mereu supus omului și firii lui căzute, căci mărirea Mea nu este să-l supun pe om sub supunerea Mea, ci este să-l ridic pe el spre smerenia Mea și să învețe el smerenia din care a căzut după ce Eu l-am zidit și l-am așezat în rai și l-am învățat smerenia, și l-am învățat să fie asemenea Mie, dar el n-a rămas așa cum Eu l-am învățat să stea, ci, din contra, s-a înălțat cu mintea lui spre cele ce sunt și nu se văd, și pe care le-a dorit sub el să stea.

Cuvântul gurii Mele se face glas de Duh Sfânt peste cei adunați la izvor la praznic de Rusalii și îi învață pe ei înțelepciunea celor ce nu se văd. Când am venit cu trupul văzut pe pământ acum două mii de ani Mi-am făcut o mână de popor dintre oameni, o ceată mică de ucenici și Mă purtam cu ei din loc în loc ca să anunț că vine pe pământ împărăția cerurilor, iar când grăiam celor ce se țineau după glasul Meu de Păstor, Eu căutam o ridicătură de pământ, o colină, un delușor ca să-l urc și ca să Mă audă de pe el cei peste care Îmi semănam cuvântul, și Mă dădeam lor cu dorul și cu focul inimii, și dădeam să le încălzesc lor inimile pentru cele ce nu se văd, ca să-i trag spre ele, ca să-i deslipesc de cele de pe pământ, care-i țineau pe pământ cu trăirea și cu simțirea, dar greu se fac acestea fapte ale omului care dă să creadă în ele prin vederea lui cea cu ochii duhului și care nu se folosește de ochii trupului lui. Taina lucrării Duhului Sfânt în om este ținută la închisoare din pricina celor ce se văd de ochii trupului, și așa erau și ucenicii Mei cei de atunci, și Eu nu puteam să lucrez cu ei lucrarea Duhului. Dar când M-am așezat în Tatăl după ce M-am înălțat în ochii lor de lângă ei, acoperindu-Mă cetele cele fără de trup ale heruvimilor, le-am dat lor promisiunea cea făcută lor atunci, le-am trimis lor pe Duhul Sfânt și i-am cuprins pe ei în taina aceasta, și au grăit ei apoi în limba aceasta, limba Duhului Sfânt, Care lucrează descoperirea celor ce nu se văd și descoperirea omului, cel care nu se vede în afara lui din pricina învelișului lui.

Deschideți-vă înțelegerea, voi, cei ce v-ați adunat la izvorul Meu de cuvânt! În chip tainic stau în ziua aceasta între

voi și Mă dau vouă cuvânt tainic, și am martori ai tainelor Mele, care nu se văd cu ochii trupului, dar pe cel ce Eu l-am făcut cu puterea Mea să treacă din trup în duh, acela vede lucrarea tainelor Mele și pe cele ce Eu, Domnul, le descopăr spre vedere și spre știre, căci aceasta este taina trecerii din trup în duh când Eu cer aceasta omului. Deschideți-vă inima și primiți pe Dumnezeu, Care apropie de voi împărăția cea de sus și care nu are nimic în lumea aceasta, căci ea este de sus. Izvorul gurii Mele vă dă vouă în dar taina iubirii și lucrarea ei pentru cele de sus, pentru cele tainice ale Mele, căci iubirea pentru cele de jos în om nu-l lasă pe el să guste cu duhul și cu fapta apoi pe cele ce nu se strică și care nu-l strică pe om, ci îl zidesc pe el împărăție a Mea, iar înțelepciunea aceasta în om nu este de jos, nu este din om, ci este de sus, este din Tatăl și din Fiul și din Duhul Sfânt, și Eu vă grăiesc despre ea în limba Duhului Sfânt, căci așa este limba pentru cele ce nu se văd ale împărăției Mele cu omul. O, înfricoșați-vă de voi dacă nu înțelegeți limba Duhului Sfânt! Împărăția Mea nu este din lumea aceasta, dar de va vrea cineva să facă voia Mea, va pricepe și va avea acela pe cele ale împărăției Mele în el, precum Eu le-am avut în vremea statului Meu între oameni și am fost pildă de urmat a împărăției Mele în om. Grăirea cea cu amănuntul pentru frumosul Meu în cel ce voiește să facă voia Mea cu duhul și cu fapta trupului său, găsiți aceasta în cartea Mea de azi, cartea cuvântului Meu din vremea aceasta, prin care vin și Mă așez ca să călăuzesc pașii omului spre împărăția Duhului Sfânt în omul care se lasă sălaș al lucrărilor de sus, prunc nou, născut din cuvântul Meu de azi, care naște, și care apoi se face hrană și lumină și putere și cale a omului spre Mine, a celui ce iubește pe pământ să se facă împărăție a Mea.

Luați, mâncați! Acesta este cuvântul Meu care se slăvește peste voi spre creșterea voastră cea de sus, și apoi spre unirea între voi și Dumnezeu pentru iertarea păcatelor voastre, că multe, multe păcate are omul, fiindcă le face ca să le aibă apoi, și nu va putea scăpa de sub ele până ce nu va ajunge să și le vadă și să-i pară rău că le-a făcut, să-i pară cu pocăință rău, iar pocăința înseamnă să nu mai fie apoi făcut păcatul, iar dacă nu se întâmplă aceasta, din pricina lipsei de pocăință nu se poate așa.

Voi, cei care sunteți veniți la izvor, grăiesc vouă de cele de sus, nu de cele de jos. Nimeni să nu vină spre Mine cu cele de jos și pentru cele de jos ale lui, căci Eu nu sunt din lumea aceasta și n-am nimic în ea decât pe poporul cuvântului Meu, cel care se face voie a Mea pentru că Mă iubește. O, nu căutați să faceți voia Mea pentru voi, căci aceasta nu înseamnă iubire pentru Mine, ci înseamnă pentru voi, ci căutați să faceți voia Mea pentru Mine, și atunci aveți în voi iubirea cea pentru Dumnezeu, credința pentru cele ce nu se văd cu ochii trupului, cu ochii celui ce Mă iubește pentru sine și nu pentru Mine, căci vai celui care vede pe Dumnezeu cu ochii trupului lui, căci aceia nu văd pe Dumnezeu, ci văd pe cele ce trec, și care nu-l țin pe om în Dumnezeu și în credință și în credincioșie apoi! O, dacă vă iubiți pe voi, dacă vă măriți pe voi când dați să iubiți pe Dumnezeu, voi nu aveți credincioșie pentru Mine dacă lucrați așa. Iată ce tainic vă învăț viața și bunurile ei, căci vreau să fiți și voi asemenea Mie pentru tainele cele de sus, tainele Tatălui și ale Fiului și ale Duhului Sfânt, Care Se slăvește slăvindu-Se și descoperind omului lucrările lui Dumnezeu.

O, fericiți cei săraci cu duhul, și aceia sunt cei ce nu pun la inimă slava trecătoare, ci stau aceia în Duhul lui Dumnezeu, în lucrările lui Dumnezeu! O, fericiți cei cu inima curată, că aceia nu stau cu ea în lumea aceasta, ci stau în Mine cu inima

din ei! O, fericiți cei ce plâng, că aceia stau în durerile Mele, nu în mângâieri trecătoare, și acelora li se va plăti cu mângâieri! O, fericiți sunt cei ce se aseamănă Mie, că aceia sunt cei ce văd pe Dumnezeu, sunt cei smeriți ca Dumnezeu, și așa Îl arată ei pe Domnul lor! O, fericiți veți fi dacă veți asculta cuvântul Meu și îl veți împlini pe el peste voi și veți fi în voi împărăție a Mea, care se vede când ea este în om și care-L ține în om pe Dumnezeu, Cel tainic în om, Cel acoperit, căci smerenia Mea voiește să-l ridice pe om la chipul și la asemănarea lui cu Mine, Cel răstignit pentru viața omului, și pentru ca să aibă omul viață în el. Amin.

E zi de praznic de Duh Sfânt, iar Eu grăiesc peste pământ în ziua aceasta, și grăiesc în limba Duhului Sfânt și îl îndemn pe om să părăsească limba lui și să ia limba Mea în grăirea sa, căci omul grăiește multe deșertăciuni cu limba sa, și ca pe pământ grăiește el, iar pământul suspină spre cer din pricina păcatului semeției din om. Eu plâng, Eu suspin cu sfinții pentru lipsa de înțelepciune a omului, căci omul cu înțelepciune din sine și din om nu-L încapă în el pe Dumnezeu și smerenia Sa. Eu sunt în suspin de la păcatele omului, de la chipul cel vopsit al omului care se laudă cu Mine nefiind el odihna Mea în el. Mă doare, Mă doare că nu Mă cunoaște omul ca să Mă poată purta, ca să Mă poată arăta așa cum sunt Eu, căci Eu nu sunt ca omul, ci sunt blând și smerit, iar smerenia Mea Mă ține mai mic ca omul, fiindcă altfel nu Mă lasă omul să fiu, fiindcă altfel omul nu Mă vrea și nu vrea, și e bătrân acest păcat al omului.

O, omule, cum, tată, să fac cu tine ca să-L poți tu cunoaște pe Dumnezeu și apoi să-I dai credincioșia? Cum, tată, să fac cu tine ca să Mă iei și să Mă așezi Păstor peste viața ta, ca să te pot trage la pășunea vieții, tată? O, pășunea care-ți aduce ție moarte s-a întins pe tot cuprinsul pământului cu fața ei, cu lucrarea ei cea mincinoasă, care nu-ți aduce ție mântuire și pocăință și viață. O, nu mai sunt pe pământ păstori care să te apere de șarpele cel veninos, cel cu șapte capete împărțite pretutindeni ca să nu te scape, ca să nu te piardă din gura sa. Limba lui pare dulce, dar ea este întoarsă pentru fiecare limbă de pe pământ ca să nu priceapă omul capetele limbii lui. Șarpele cel de demult se arată mereu nou, mereu tânăr, ca să nu te scape din gură, iar cu coada sa întoarsă te prinde și te strânge și te adună la el ca să-ți pui sub cheia lui agoniseala ta, iar când vrei să iei din ea să-i ceri lui cheia ca să-ți dea din strânsura ta la el, și limba lui s-a învățat cu toate limbile de pe pământ și găsește cum să grăiască pe limba fiecărui om, și omul nu-și deschide ochii minții și ai inimii ca să priceapă șiretlicul șarpelui care-i strânge pe toți sub semnul împărăției lui, și omul este fălos cu cele scoase astăzi, și șarpele cel de demult se arată mereu nou, mereu astăzi, și iată, își întoarce cu celălalt capăt coada lui, care trage la el pe oameni ca să-i facă pe toți, stăpâni sau robi, să-și strângă la el avutul lor și să nu poată fără el folosi agoniseala lor, și oamenii, orbiți cum sunt, stau robi vicleanului cel de demult, care s-a sculat să amăgească neamurile de pe pământ, precum este scris că va lucra, și nu știu oamenii să deslușească lucrarea aceasta a lui, dar cine are înțelepciunea duhului de sus, acela știe de sus, știe viclenia care s-a sculat să robească sub ea oamenii de pe tot pământul, precum este scris.

Grăiesc peste voi în limba Duhului Sfânt, care prinde sub ea lucrarea diavolului. Veniți la izvor, voi, cei ce v-ați adunat ca să învățați de la Dumnezeu paza vieții, căci viața trebuie păzită în voi, și apoi dată Domnului spre înveșmântare, tată. Veniți la pășunea cea de sus, căci jos pe pământ arde focul

de nouă stâneni și voi nu-l vedeți, și în el arde duhul rău, și se întărește peste voi ca să ardeți și voi ca el. Veniți, tată, și ascultați de la Dumnezeu, Care are în El viață, dându-vă din ea! E praznic de Duh Sfânt, iar voi ați venit la izvor. Din firești faceți-vă duhovnicești și apoi cerești, căci cine bea de la Mine nu mai însetează după izvorul cel otrăvit, care se îndulcește ca să beți din el și să însetați după el mereu. O, e Domnul cuvânt pe pământ! Împărăția Lui e în cuvântul Lui de peste voi. Faceți-vă fii ai vieții, căci putere vă dau să vă faceți fii ai lui Dumnezeu, precum poporul cuvântului Meu se face fiu al Meu cu viața lui dată Mie în fiecare zi. Am grăit vouă. M-am dat vouă de hrană. Am grijă să ajungă peste tot hrana Mea, și șarpele cel de demult vede. El trebuie să-și slăbească puterea, iar Eu, Domnul, trebuie să cresc, și îl voi umili pe el sub toiaagul puterii Mele, că M-am sculat să păstoresc peste pământ cu toiaș de fier și să culc la pământ semeția omului, căci aceasta îi face loc în om șarpelui cel de demult, cel cu multe capete, și a cărui coadă dă să tragă la pământ pe cei ce aud de la Dumnezeu și se fac fii ai lui Dumnezeu pe pământ. Grăiesc vouă cu duioșie și vă povățuiesc ca un bun: treceți din trup în duh, căci cu duhul se înțeleg tainele lui Dumnezeu. Eu stau acoperit în nor de heruvimi. Așa am stat Eu în ziua aceasta cu voi, și am grăit prin porți, și ele Îmi acoperă ființa Mea cea tainică. Păstorul cel adevărat este cel ce intră prin porți, și nu altfel păstorește el, și vă voi hrăni pe voi cu toată taina zilei și vă voi trimite vouă. Amin.

Luați Duh Sfânt! Cine nu ia, acela este cel ce nu înțelege ca Dumnezeu, ci înțelege ca omul, și tot așa și lucrează.

Pace vouă! Cine nu are pacea Mea, acela nu cunoaște ca Dumnezeu, ci cunoaște ca omul, și tot așa și lucrează.

Iubire vouă! Cine nu are în el iubirea Mea, acela nu iubește ca Dumnezeu, ci iubește ca omul, și tot așa și lucrează.

Amin, amin zic vouă: cel ce face voia Mea va cunoaște că Eu sunt acest cuvânt și că vă păstoresc cu el spre Tatăl. Amin.

O, copii care-Mi stați porți ca să intru la popor! Fiți cuvântul lui Dumnezeu peste el și peste cei ce vin ca să audă slava Mea și să vadă rodul ei. Acum binecuvintez întâlnirea Mea cu cei strănși la izvorul Meu de cuvânt și pe cei ce vin să se hrănească din el cu adevărat, iar pe cei ce vin să se bucure și atât, Eu, Domnul, îi aștept să fie și să priceapă ce înseamnă Dumnezeu în om, și om în Dumnezeu cu viața lui.

Pace vouă! Pace poporului Meu cel jertfitor pentru mulți, căci mulți vor pricepe și vor lua înțelepciune de viață în ei. O, sunteți tare, tare osteniți. Pace vouă! Fericiți sunt și vor fi cei ce știu să se dea vouă, iar voi să-i dați Mie ca să fie ei fii ai lui Dumnezeu mai înainte de venirea Mea cea cu mare slavă, căci vin curând, curând. O, tată, să fiți frumoși, mereu să fiți frumoși, iar cei ce între voi nu sunt frumoși, să se smerească, și prin lucrarea smereniei să crească și să se facă și ei plăcuții sufletului Meu. Amin.

Odihniți-vă duhul acum de sub puterea care vă ține ca să-Mi dați ființă în carte, și iarăși cartea Mea se va deschide ca să Mă așez în ea cu toată slava zilei, cu tot cuvântul sărbătorii Duhului Sfânt, fiilor străjeri, fiilor copii.

Pace poporului adunat la izvor, iar îngerii să le dea lor lucrarea lor, căci viață îngerească va trăi omul pe pământ curând, curând. Amin, amin, amin.

*

Mă apropii în porți și Îmi deschid iarăși cartea și iarăși intru în ea ca să grăiesc. Cuvântul Meu este mângâietor, dar dacă duhul mângâierii nu-l scoală pe om din firea lui cea de om, din simțirea lui cea de jos, Eu, ca un Bun, Mă socotesc cu Tatăl și îi aduc omului trezirea, și trimit îngeri pentru trezire, îi trimit omului dureri ca să-i încălzesc lui gândirea la Mine, să-l fac să Mă caute, să-l fac să Mă aștepte dacă întârzii, și apoi să-l pot învăța și să-l fac să-Mi primească povața. Amin.

Cu glas de Duh Sfânt, Eu, Domnul, Mă las peste cei ce au venit și au băut din gura Mea râul de cuvânt cu care Mă așez în carte spre hrana poporului Meu și a celor ce vin să-l vadă pe el și să audă de la Mine cuvântul lui Dumnezeu. Când Dumnezeu grăiește cu omul, o, ar trebui să fie altfel omul, ar trebui atunci și apoi să se facă dumnezeu omul. Mă las cu duhul mângâierii ca să Mă primească omul, dar apoi el trebuie să caute să înțeleagă ce grăiesc Eu cu el și ce trebuie să fie el apoi înaintea Mea. Dacă omul vine și aude glasul Meu, care grăiește, el nu trebuie să audă în deșert cuvântul Meu, ci trebuie să se facă el dumnezeu prin har, că nu de altceva Mi-am întocmit Eu lucrarea Mea peste pământ ca să-Mi lucrez cu ea un popor îndumnezeit. Am lucrat mult, și tot mult lucrez și azi, și tot așa voi lucra și pe mai departe, numai și numai ca să-Mi ridic un popor ucenic Mie și cu credincioșie cu inima și cu duhul și cu lucrarea lui. Duhul credincioșiei are plată strălucită, tată. Despre el ar trebui mult să învețe poporul Meu. Cel ce se gândește la sine mai mult decât la Mine, mai mult decât la Cel Care-i așteaptă credincioșia, acela nu atinge cu mintea lui bogăția de har a acestei lucrări: credincioșia. O, copii din porți, greu va putea da răspunsul înaintea Mea cei ce au venit și au stat înaintea cuvântului Meu multă vreme și n-au fost cu credincioșie înaintea Mea, tată. O, atâta de puțin au înțeles chipul și duhul credincioșiei cei ce au venit să fie cu Mine prin acest cuvânt, să fie cu voi prin acest cuvânt, care naște iarăși omul! Voiesc să-i învăț pe cei ce vin și se apropie de taina Mea cu voi, căci altfel trebuie să înțeleagă omul lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ ca să-Mi ridic un popor ucenic. Omul trebuie să vină la Mine ca să uite de sine, căci așa l-am învățat Eu pe om acum două mii de ani. Câți din cei ce au venit să fie cu Mine în zilele acestea, câți din ei au uitat de sine așa cum Eu am spus să facă cel ce vine să fie cu Mine? O, tată, nu poate avea credincioșie cel ce se iubește pe sine. Cel ce nu uită de sine face stricăciune mare în mijlocul unei oștiri. Cum trebuie să înțeleagă aceasta poporul care este și cel care vine? Cel ce vine și nu învață lucrarea credincioșiei, acela caută pentru sine și ia din sine apoi și împarte apoi în părți și desparte pe om de Dumnezeu, și pe om de om, și aceasta face din sine și pentru sine, împotriva duhului credincioșiei lui și al celor din jurul lui. Iată, aceasta și altele ca aceasta trebuie să înțeleagă cel ce este și cel ce vine să fie poporul Meu pe pământ, căci poporul Meu trebuie să nu fie ca pe pământ, tată. Când cei ce au venit și au stat cu această lucrare se vor întâlni cu toată lucrarea cerului și vor vedea aceștia câtă ordine și frumusețe și curat și sfânt stă în lucrarea și în mișcarea celor din cer, atunci judecata lor va fi grea. De aceea dau să-l învăț mult pe poporul Meu, și dau să-l fac să învețe el ceea ce Eu îl învăț, și iată, dau să-i învăț pe cei ce vin ca să fie și ei poporul Meu de pe pământ, poporul acestui cuvânt, care zidește.

Am strecurat prin voi în această zi de slavă cuvânt din Mine, copii din porți, căci v-am spus vouă să fiți cuvântul lui Dumnezeu peste poporul Meu și peste cei ce vin la sărbătorile Mele cu voi, și nu știe poporul Meu când și cât grăiesc Eu cu

voi ca să vorbiți voi apoi cu poporul cuvântul Meu de peste voi. Am pus pe masă taina lui Dumnezeu cu omul, taina omului cu Dumnezeu pe pământ, și prin voi M-am strecurat cu acest cuvânt și am spus: cei ce sunt și cei ce vin, trebuie să uite de sine și de oameni, căci altfel ei nu sunt și nu vin la Dumnezeu, ci rămân, rămân într-ale lor și într-ale oamenilor.

O, tată, ce puțini, ce puțini învață pe pământ duhul credincioșiei! De aceea n-am Eu de pe pământ lucrători cu putere și cu har lângă greul Meu cel greu de peste voi pentru mulțul neam omenesc de pe pământ și care nu are cine să-l lucreze pe el ca să fie el apoi. Iată ce caut Eu și nu găsesc! Caut om cu credincioșie și nu găsesc, tată, și Eu plâng pentru Mine și pentru voi că nu avem ceea ce trebuie atât de mult pentru slăvita Mea lucrare, pe care o port cu voi din greu, din greu pe pământ înaintea omului. V-aș lua și M-aș ascunde cu voi în Tatăl și în sfinți, dar Mi-e milă de Tatăl și de sfinți, care așteaptă biruința Mea, biruința Mielului și a oștirii Lui cea de sus și cea de jos, și Mi-e milă de toți oamenii, căci toți sunt orbi, iar cel orb este cel ce nu poate să-L vadă pe Dumnezeu, tată, nici măcar cu iubirea, darămite cu ochii duhului! Păi dacă duhul omului este lipsit de Dumnezeu, cum să-L vadă omul pe Dumnezeu? Iată, omul caută la Mine numai mângâiere, numai după gândul lui, numai după bine și ușor, numai după eliberarea de sarcini, și de aceea el nu are credincioșie. Cel ce se uită la voi ca să se smintească întru voi sau se uită altfel, ca să aibă ca voi din cer, acela nu știe ce sunteți voi, ce aveți voi, ce dați voi și ce lucrați voi, căci cel ce știe ca omul, acela rămâne om și atât. Vedeți voi, tată, de ce am spus Eu că fericit este cel ce știe să vă citească pe voi? Am spus aceasta pentru că nimeni nu știe să vă citească pe voi, tată, ci știu numai Eu și cei ce au în ei Duhul Meu Cel văzător și drept prin dreptatea Mea și prin iubirea Mea cea pentru om. Mi se frânge mersul și Duhul când Mă uit la privirea unora care privesc la voi în chip vinovat. O, voi aveți de lucrat mult de tot, și uneori cu fiecare în parte pentru viața Mea în om, dar vă împiedicați în mintea omului, tată, căci voi sunteți miloși față de neputința omului, față de cel ce nu înțelege după adevăr lucrările Mele. O, dacă ne e milă de om, e mai bine să lucrăm ca Dumnezeu și să trecem peste mintea neputincioasă a omului cel fără de minte din cer, că e mult de lucrat pentru venirea Mea cu această lucrare de înnoire a lumii, tată, și așteaptă aceste Scripturi după împlinirea lor, măi tată. Voiesc să vă dau mult, mult ajutor, căci trupurile voastre Îmi trebuiesc Mie, tată, ca și cele ale fiilor cei plini de credincioșie și care știu să poarte lucrarea Mea în ei spre lucru, și nu numai să fie ei în acest popor și atât. O, să fim atenți pentru cei ce dau să vină și să fie ajutorul Meu, să fim atenți să-i învățăm pe ei duhul credincioșiei, tată, căci lipsă mare este de acest duh în mijlocul poporului Meu, fiindcă nu a fost învățat în el poporul, ci a fost învățat din sine, fiindcă așa a vrut el.

O, să nu te înveți din tine, măi poporul Meu, ci să iei din Mine în tine, că dacă stai și iei din tine ca să dai în părți, Îmi ții slava pe loc, Îmi ții pe loc împlinirea Scripturilor, tată. Subțiază-ți simțirea, măi fiule, trece-te prin sită deasă și lasă-te trecut prin ea, și nu numai prin una, ci prin două, trei site să te treci ca să rămâi curat de sine și să Mă iei apoi pe Mine, căci așa cum ești nu Mă poți lua, și iată de ce nu Mă ai tu ca să Mă porți apoi, ca să Mă port Eu cu picioarele tale, tată, și să am mers, și nu stat pe loc să am dacă am popor prin care să merg. Caută, tată, să am loc în tine, căci n-am de tine loc. Dă loc peste tine celor ce fac din partea Mea omul, curățindu-l de el însuși și de toată stricăciunea din el și din afara lui peste om, că am peste tine făcători din partea Mea, și tu încă nu cunoști și nu

poți cu lucrarea Mea peste tine. O, nu e bine să te crezi deștept și bun, căci rodul te vădește, tată, ci e bine să fii întru Mine, și rodul tău te va vădi așa, căci iată câți ucenici am și încă Îmi fac prin cei ce stau întru Mine ca să stau Eu întru ei și să pot să-Mi fac popor prin ei și să am popor, tată. O, nu e bine să se împiedice în firea ta cei ce din partea Mea dau să te facă Mie de trebuință. O, până când așa, fiule? Fii înțelept, tată, că Eu te-am învățat să stai la făcut, și de aceea ți-am deschis să vii, iar dacă ai venit, nu strica, ci ascultă, fiule, că nu este mai mare între cei ce învață ca și cel ascultător, care face lucrul împărțit lui, împlinind, și nu numai auzind. Duhul credincioșiei stă prea departe de mintea celui ce vine să învețe din cuvântul lui Dumnezeu viața, și de aceea viața Mea nu strălucește în om ca să ia ochii celor din jur și să-i îndrepte pe ei spre Mine, și să-Mi întocmesc Eu așa mult popor, mult cules, mult rod de ucenici, mulți fii ai împărăției cerurilor pe pământ, mulți, tată, mulți.

O, lăsați-vă mlădioși, voi, fii ai poporului Meu, și nu vă temeți că vă cad gusturile și vederile voastre, că iată, Mă împiedic în acestea ale voastre și nu sunt lucrător de la Tatăl atât cât trebuie să lucrez peste voi și pentru voi și pentru mulți, fiindcă Eu am duhul smereniei și Mă aplec atât cât poate omul să Mă primească, și Mă înalț atât cât să-l fac pe el să Mă primească. Iată, voiesc să Mă întind peste multe suflete cu taina cuvântului Meu și a poporului Meu care va fi. La Mine încap tot neamul omenesc dacă se ridică să fie și să poată cu Mine. Învață, poporul Meu, să uiți de tine și de oameni, tată, și așa vei putea să te dai Mie ca să lucrez cu tine pentru tine și pentru oameni, fiule. O, nu uita, poporul Meu, că Eu sunt Cel ce am spus: *«Cine voiește cu Mine, să se lepede de sine pentru cruce, pentru Mine»*, iar cel ce învață ce înseamnă aceasta, acela este cel ce vine după Mine întru adevăr. Amin.

O, fiu al acestui cuvânt care naște fii! Tu singur te împodobești cu Dumnezeu prin lucrarea ta și, iarăși, tu singur scapi de Dumnezeu prin lucrarea ta. Nimeni nu te ridică și nimeni nu te cade, nimeni decât tu, prin lucrarea pe care o faci între tine și Dumnezeu, între tine și aproapele tău, bună sau rea, vie sau moartă, slăvită sau plină de rușine, și așa se trage fiecare la dreapta sau la stânga Mea prin lucrarea lui. Amin.

O, poporul Meu, ia, tată, pildă de credincioșie de la cei din fața ta, pe care Eu Mă sprijin cu venirea Mea la tine. Dacă vrei să-ți spun Eu despre ei, Eu îți spun, iar dacă vrei să-ți spui tu despre ei, spune-ți cât vrei tu să-ți spui, și se vede că-ți spui. Îți spun însă că taina Mea cu ei este acoperită în ochii tăi, și de aceea nu știi să-ți spui tu ție despre ei, căci ei sunt atâta de firești între tine și ei cât tu n-ai cum să bănuiești taina Mea în care Eu îi țin pe ei, așa cum și Tatăl Meu M-a ținut pe Mine în taina Lui cât am lucrat pe pământ între oameni, iar ei, nevăzând nimic din ceea ce Eu aveam din Tatăl, M-au luat ca pe un om și M-au judecat ca niște oameni, poporul Meu.

O, copii din porți, ridicați spre Duhul Meu pe cei ce au credincioșie! Învățați-i mult pe cei ce învață și pe cei ce grăiesc apoi pe cele învățate rămânând ei întru ele și făcându-se ele lucrarea lor. Mă voi strecura mereu cu tot mai deslușit cuvânt despre taina credincioșiei din om până ce voi vedea înțelesul ei adânc în poporul Meu, și așa voi căuta să curăț pe tot fiul acestui popor de cele vechi ale lui, și care îl învinuiesc pe el, stând ele împotriva înnoirii vieții lui, din pricina duhului lui cel străin de adevărul cel de sus. Mă doare adânc, căci mulți din poporul Meu au multe de curățat de peste ei ca să fie curați de relele de peste ei, ca să fie curați de relele din ei și de cele puse peste ei din jurul lor, și de aceea Eu am spus în ziua aceasta de Duh Sfânt: fericiți cei cu inima curată în ei și în jurul

lor, că aceia nu stau în lumea aceasta, ci stau în Mine cu inima din ei, și stau în voi cu inima lor dacă ei vă au și ei pe voi din partea Mea. O, mereu Mi-am plâns durerea la poporul Meu, durerea Mea cea de la el, și mereu i-am spus de păcatul vorbirii doi câte doi, de vorbirea cu furișatul, de vorbirea în răspăr, de vorbirea urâtă și obositoare între frate și frate, și toate acestea prin duhul neascultării, și iată, plâng și acum că nu știe să se și curețe poporul de cele rele din el și de cele culese de el rele. Păcat, tată, de cei ce cred că voi nu-i știți pe ei și lucrarea lor cea rea și pe furiș de voi lucrată, și cu care ei se ascund apoi de voi în ei și în om! Iată păcate necurățate. I-aș spune Eu la fiecare tot ce are rău cules la Mine de către îngerii cei vrăjmași, dar Mă lasă, oare, poporul să lucrez Eu pacea aceasta peste el și împăcarea aceasta între Mine și el? Aș voi să-i curăț pe toți, pe toți cei ce și-au strâns rău la Mine, dar stau și rabd, și aștept răbdând înnoirea lor cea prin pocăință, ca să pot apoi să-i curăț și să șterg dinaintea Mea sarcina Mea cea grea de la ei, ca să Mă ușurez de durerile de la ei, și ca să nu mai cadă fii din popor din pricina duhului nestatorniciei și al necredincioșiei, tată, duh înrădăcinat, și care trebuie smuls din rădăcina lui din om, că Mi-e milă de conștiința celor apăsăți de ea, și aștept o înviere a lor, aștept să calce peste ei și să învieze din propriul lor trup și duh, și apoi să stea în lumină, să stea pe picioare. Amin.

O, aș învăța fără de timp, fără de început și fără de sfârșit pe poporul Meu, ca să am popor călăuzit, tată, căci cel ce nu este călăuzit, acela nu este poporul Meu. L-aș învăța pe fiecare, după cum este statura și nestatura lui, că nu vreau să poată peste poporul Meu șarpele cel de demult, care și-a făcut atâta loc în om cu fața lui ascunsă, cu fața lui vrăjmașă prin ascunderea ei.

Te-aș învăța, poporul Meu, taina și lucrarea credincioșiei, tată, și pe față aș face aceasta, numai să vrei tu să știi că numai pe față are ea lucrarea ei, iar pe ascuns ea nu are lucrare. Pace ție! Dacă n-ai pacea Mea, se cunoaște că n-o ai. Pace ție! Dacă ai pacea ta, se cunoaște că o ai pe-a ta și nu pe a Mea. Pacea Mea o dau ție, numai să vrei s-o ai așa cum o am Eu, tată, căci dacă nu vrei așa, vrei altfel, și atunci înveți cu greu duhul credincioșiei între Mine și tine, între frate și frate înaintea Mea.

Pacea Mea o dau celor ce au venit și au băut de la izvor și au mers la locul lor apoi. Când iarăși vor veni, Eu iarăși le voi da lor.

Pace vouă, celor ce trudiți pentru zilele Mele de slavă pe pământ! Fiți cu inima curată când trudiți. Iubire cu camătă nu va mai fi pe pământ între om și Mine, ci va fi iubire pentru iubire între Mine și om, și altfel nu va mai fi, căci iubirea este din cer, și la cer trage ea, și vai celui care are de pe pământ pentru această taină, căci taina aceasta este taină cerească! Amin.

Duhul Sfânt al înțelepciunii și al înțelegerii lui să te înfășoare pe tine în fașa lui, poporul Meu, iar tu să stai înfășat în el ca un prunc supus sub fașa aceasta, căci cine nu este prunc așa, acela nu ajunge să cunoască împărăția cerurilor în el ca să fie el fiu al ei, oștean al ei. Toate darurile cuvântului Meu trebuie să știi să le iei pe tine, poporul Meu, căci Eu cu glasul cuvântului Meu te dăruiesc cu daruri, numai tu să știi să iei ceea ce Eu, Domnul Dumnezeuul tău, îți dăruiesc când îți grăiesc dăruind. Amin, amin, amin.

O, copii din porți, dacă în poporul Meu și în lucrarea Mea se scoală cineva din căderea sa mărturisindu-și necredincioșia față de Mine și față de voi, salvați-l voi din partea Mea pe unul ca acesta din toate cele ce el dă de pe el ca să iasă de sub ele și să fie eliberat. Fiți salvatori din partea Mea pentru cei ce strigă ca să iasă la lumină, ca să iasă de sub sarcina lor, fiilor. Amin.

2/15 iunie 2008

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

*Un fiu al lui Dumnezeu este condus de Dumnezeu. S-a împlinit pro-
orocia despre războiul între bine și rău. Vine ceasul adevărului.*

Duhul lui Dumnezeu lucrează pe pământ și Se face cuvânt. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Cel Unul născut din Tatăl Savaot mai înainte de vecii, și tot din Tatăl Mă nasc și acum cuvânt pe pământ. Bat la porți ca să intru la poporul Meu cel din vremea aceasta, și așa intru Eu la el când vin să-i grăiesc. Amin.

Am porți între Mine și tine, popor al cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi și altfel Eu nu vin la tine. Sunt Păstorul Cel din cer, sunt Păstorul Cel cu crucea, și altfel Eu nu vin la tine când vin și te hrănesc, și vin prin porți, tată, și vin în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, iar celui ce vine după Mine îi dau crucea, și altfel să nu vină după Mine cel ce vine ca să fie cu Mine. Cel ce nu crede lucrarea aceasta a venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, acela nu are parte de venirea Mea și pentru el, iar venirea Mea vine ca să-Mi facă frați pe pământ, și din oameni să-Mi facă, iar cei ce vor să facă voia Mea, aceia se sfințesc prin cuvântul acesta al venirii Mele de azi, și apoi învață din el și apoi îl împlinesc învățându-l, și apoi Duhul Meu locuiește în ei, iar ei Îmi aduc credințioșia lor și se fac fii ai împărăției lui Dumnezeu pe pământ, căci se dau lui Dumnezeu cu inima din ei și nu mai stau cu ea pe pământ sau în ei, ci stau în Dumnezeu și trăiesc din Dumnezeu și sunt frumoși pentru cei din cer, iar cerul se slăvește în ei pe pământ, și așa este Dumnezeu cu omul pe pământ, și așa lucrează Dumnezeu între oameni, căci așa a lucrat El de la începutul omului, și fericiți sunt de la Dumnezeu cei ce-L înțeleg pe Dumnezeu pe pământ între oameni, căci cerul este scaunul Meu, iar pământul așternutul Meu este. Amin.

O, poporul Meu de azi, mereu te învăț ce este Dumnezeu. Învăță și tu, tată, ce este un fiu al lui Dumnezeu, căci cel ce vine la Mine când aude de această venire a Mea la tine și apoi nu învață el ce este un fiu al lui Dumnezeu, iată, Îmi face mare, mare și zdruncinătoare durere unul ca acela, căci vai celui ce dă să vină la Mine și apoi rămâne alipit tot de pământ, tot de starea lui de om fără Dumnezeu peste el, căci dacă omul nu este condus de Dumnezeu, acela este om fără Dumnezeu peste el. Cel ce nu înțelege măsura lui Dumnezeu peste el când vine să fie cu Mine prin acest cuvânt al Meu de azi, cuvântul venirii Mele de acum, acela după ce vine calcă peste Mine pentru el însuși, după cum se și întâmplă cu unii care au venit să fie cu Mine, și Îmi strivește acela statul între oameni ca să fiu cu ei pe pământ și să trăiască ei după cuvântul Meu și nu după om.

Am venit acum pe pământ cu venirea Mea, și am venit ca să fiu stăpânul omului și ca să nu mai fie omul stăpân peste el, căci voia omului Îl alungă pe Dumnezeu de pe pământ, și nu este împărăția lui Dumnezeu acolo unde conduce omul, ci este împărăția omului, iar acolo nu este stăpân Dumnezeu și voia lui Dumnezeu, ci este omul care pentru el însuși strică voia lui Dumnezeu. O, poporul Meu de azi, pentru tine, tată, grăiesc Eu acest cuvânt, nu pentru omul cel fără Dumnezeu pe pământ. Eu pe tine te învăț, căci vreau să înțelegi împărăția lui Dumnezeu și vreau să te lași cuprins în ea mereu, că pe pământ e numai diavolul și numai omul, dar Eu vin să-Mi răscumpăr pământul de sub stăpânirea omului cel fără Dumnezeu pe pământ, căci nu omul a făcut pământul, ci Eu l-am făcut, iar Eu sunt Cel blând și smerit cu inima, și așa sunt Eu Stăpânul cerului și al pământului, și nu sunt cum dă omul să fie când dă să

fie el stăpân pe pământ, și curând, curând îi voi cere omului socoteală pentru statul lui în voile lui pe pământ și Mă voi judeca cu el pentru așternutul Meu. Amin.

E zi de sărbătoare pentru toți sfinții cerului și vin cu ei pe așternutul Meu, pe pământul Meu cel înnoit prin cuvânt, și pe care Eu am cuvântat și am așezat împărăția Mea pe pământ. Vin cu sfinții pe așternutul Meu și Mă așez cu ei în sfat. În mijlocul lor este serbată azi trâmbița Mea Verginica, fiindcă Eu, Domnul, în ziua aceasta de pomenire a acestei duminici am deschis pântelele cel care a născut din el acest vas purtător de Dumnezeu, și din care Eu am făcut apoi pe pământ trâmbița lui Dumnezeu, și am fost Eu cuvânt peste pământ în vremea ei, și gura ei a fost cuvântul lui Dumnezeu, iar cei ce n-au ascultat de ea, de cuvântul gurii Mele, aceia sunt scriși răzvrățiți înaintea Mea, și au luat și iau plată de răzvrățiți, precum și cei care au ascultat de ea sunt scriși fii ai ascultării înaintea Mea, și au luat și iau ei plată de fii ai ascultării. Amin.

E tot cerul de sfinți coborât cu Mine pe așternutul Meu din zilele acestea și facem popas pe pământul alegerii Mele și stăm cu zi de sărbătoare de sfinți, și am descoperit prin vedenie să nu aibă omul putere peste pământul care este așternutul Meu pe pământ, pentru Mine și pentru sfinți și pentru cei ce se sfințesc pentru pământ sfânt. Era Verginica cu trupul pe pământ când am descoperit prin vedenie paza pământului sfânt ca să nu aibă omul putere cu puterea lui peste așternutul cel pentru Mine pe pământ. Mi-a ridicat ucenici și ucenițe Verginica, iar Duhul Meu și al ei S-a odihnit peste ei, și Eu sunt până azi, și voi fi, și am descoperit atunci între ei prin vedenie paza cea pentru așternutul lui Dumnezeu, ca să fie credință în urmași, să fie prin vederea Mea din ei, iar ei să vadă și să mărturisească și să aibă ei credință, și să fie credință în ei pentru cei ce vor crede prin ei, și așa să-Mi fac ucenici pe cei scriși de la întemeierea lumii să-Mi fie Mie ucenici pe pământ și să lucreze ei cuvântul Meu precum Eu am lucrat și lucrez cuvântul Tatălui Meu Savaot, și iată, așa Mi-am făcut ucenici, și dacă i-am făcut îi am și Mă sprijinesc pe ei cu venirea Mea, și așa vin Eu pe pământ, și Mă așez pe așternutul Meu când vin. Amin.

O, sfinți ai cerului Meu de sfinți! Puneți, tată, scuturile voastre peste cei ce-Mi sunt astăzi ucenici ai cuvântului Meu, purtători de Dumnezeu între Mine și om, căci cu mare război s-a sculat duhul rău ca să clatine lucrarea Mea de cuvânt și pe cei ce Mă poartă cu ea, fiindcă voia și mintea omului voiesc să locuiască la un loc cu Mine pe pământul care-Mi este acum așternut. Am spus pe vremea trâmbiței Mele că se va face mare război între bine și rău, iar Eu voi cârmui în război. Fac sfat cu voi pe așternutul Meu. Ne-am adunat în sobor și facem sfat, și apoi să împlinim, tată, căci Noi suntem lucrători din cer, și avem porți când intrăm pe așternutul pe care l-am așezat pentru Noi pe pământ, și avem purtători, și așa Ne purtăm ca să lucrăm lucrarea Tatălui, căci Îi suntem Lui fii ai ascultării. Facem sfat și apoi arătăm poporului sfatul Nostru și apoi lucrăm, că e de așezat la mare pază cerească așternutul cel pentru Noi și poporul cel pentru Noi în zilele acestea pe pământ. Curând, curând vine ceasul adevărului, și fericiți vor fi cei fără de prihană cu inima din ei, cei ce au iubit dreptatea și adevărul cu inima din ei, cei ce n-au viclenit cu limba lor și n-au făcut răul împotriva fratelui lor și n-au luat daruri și n-au ridicat cuvânt împotriva celor nevinovați, și aceștia vor sălăslui în muntele Meu cel sfânt, precum este scris, și le vor fi lor descoperite căile vieții, și fața Mea îi va umple pe ei de veselie, și îi voi sătura de frumuseți veșnice și vor sta ei de-a dreapta Mea, precum este scris. Amin, amin, amin.

— O, Doamne al puterilor! O, Doamne al sfinților, așa va fi ceea ce Tu ai descoperit pe vremea trâmbiței Tale, căci ai descoperit urmașilor ei prin vedenie și ai arătat lor paza Ta pentru tot așternutul Tău de pe pământ și pentru cei ce locuiesc pe el, pe muntele Tău cel sfânt.

O, ce îndurerat ești, Stăpâne bun! Ne-ai luat și ne-ai adus în sobor pe așternutul Tău de pe pământ ca să facem sfat pentru paza de toată primejdia rea a cetății Tale de nou Ierusalim în zilele acestea și a celor ce cu credincioșie viețuiesc în Tine și cu Tine pe munte sfânt. Curând, curând vine ceasul adevărului a toate, iar lucrarea cuvântului Tău va străluci cu mai multă putere peste pământ, căci adevărul ei o va slăvi, fiindcă Tu ești adevărul ei, și nu omul este adevărul, căci iată, omul lovește în lumină ca să rămână el în întunericul lui. Căci s-au sculat iarăși din poporul cel miluit și au ridicat aceștia topor asupra capului Tău, așa cum au făcut mulți lângă lucrarea Ta în toată vremea celor cincizeci de ani ai cuvântului Tău de azi pe pământ. O, cum de nu au învățat și cum de nu învață cei ce se răzvrătesc lângă Tine? Cum de nu dau și ei să citească bine cuvântul Tău și să învețe bine din el lucrarea fiilor lui Dumnezeu ca s-o lucreze și ei? Cum de nu intră și în ei cuvântul Tău, cuvântul cel pentru fii? Căci Petru, ucenicul Tău, când și pe Tine a dat el să Te păzească de prigoană și a dat cu sabia în cel vrăjmaș al Tău, Tu ai spus lui: «Nu, Petre! *Au nu știți ai cui fii sunteți?*», și apoi Tu ai vindecat sângerarea celui lovit de Petru, fiindcă Tu ești singur bun și nepomenitor de rău. O, nu pot, Doamne, cei din afara Ta să-Ți fie vrăjmași, ci numai cei dinăuntru, numai cei apropiați, și care, nelepădându-se de sine ca să facă ei voia Ta, fac voia lor în pământul celor sfinți și clevesc cu limba lor și nu iubesc adevărul, și sunt aceștia împotriva adevărului și viclenesc și fac răul împotriva fratelui lor și ridică cuvânt de necinste împotriva celor nevinovați, așa cum nu trebuie să lucreze cei ce locuiesc în muntele Tău. Îi povățuim pe cei cu credincioșie să vegheze peste ei și peste Tine, Doamne, și să păzească neștirbită odihna Ta în ei, iubirea Ta în ei, căci cei ce își au în ei iubirea lor pentru ei înșiși, aceia oropsesc lucrarea Ta și pe fiii ei. O, să nu se teamă cei ce poartă credincioșia, căci plata lor va fi veșnică și îi vei satura pe ei de frumuseți veșnice și vor sta ei de-a dreapta Ta, precum este scris, căci iată, cei ce viclenesc cu limba lor, aceia sunt cei ce nu văd și cei ce nu înțeleg și cei ce nu pot cu slava Ta, căci ei iubesc slava lor și nu pot aceștia să-L iubească pe Dumnezeu și să arate că-L iubesc pe El, căci ca să-L iubească omul pe Dumnezeu, el trebuie să învețe aceasta. Dar iată, cei ce și-au păstrat îndărătnicia cea din fire n-au avut cum să învețe, ba, din contra, se răzvrătesc aceia în pământul cel sfânt, în lucrarea Ta cea de înnoire a lumii, căci mintea și inima lor este bolnavă, și ei cumpără și vând, și se folosesc pentru aceasta de pecetea Ta de peste ei, dar aceasta îi vădește pe ei cu lucrarea lor cea rea, și tot cel ce este însemnat de Tine iese la lumină cu lucrarea sa, bună sau rea, fiindcă Tu învederezi, și semnul Tău are putere să-l scoată din ascunzișul său pe cel ce se pitește pentru răul din el, și Tu, Doamne, păzești așa sub scutul Tău pe cei ce au credincioșia, iar dacă cei răzvrățiți nu vor lăsa sabia lor jos, ei vor vedea, căci vor fi vădiți de însăși lucrarea lor, ascunsă sub viclenia lor, fiindcă viclenia este un duh care nu se poate acoperi pe sine când el lucrează prin om.

O, cum, Doamne, cum de nu se lasă ajutați cei ce se ascund cu lucrarea lor cea pornită de la duhul invidiei, duh care a zdrobit mereu, mereu de la mijloc pe poporul Tău, pe unii încercându-i în răbdare, iar pe alții doborându-i sub puterea vi-

cleniei și a necredinței apoi? O, duh rău al vicleniei și al invidiei între frați! Cum de-ți faci tu atâta loc în pământul așternutului lui Dumnezeu? Cum de pedepsești tu la necredință pe cei în care te încuibezi ca să faci rău lui Dumnezeu și lucrărilor Lui? O, până când? Curând, curând puterea diavolului va slăbi și va privi fără de putere, și ce vor face cei care s-au sculat să facă lucrare potrivnică celei a fiilor ascultării, care au luat lepădarea de sine și au iubit pe Dumnezeu?

O, Doamne, ce lovită, ce zgâriată e fața lucrării Tale azi! O, ce urâtă lucrare au cei ce de la mijloc cumpără și vând ca să facă de batjocură truda Ta prin care zidești un popor, o împărăție a Ta! Au călcat aceștia toată Scriptura dreptății lucrurilor, Doamne. Au călcat peste dreptul Tău de Judecător al faptelor toate. O, ce vei face cu aceștia? Ce mai este de făcut cu ei când ei nu vor să-și arate fața cu care lucrează împotriva Ta? Lupta lor pentru pângărirea celor ce stau porți ale Tale n-au știut ei unde îi atrage, n-au știut ei ce le aduce ea. Iată, sunt neînțelepți cei ce lucrează așa, și nu se apleacă cu fruntea la pământ spre pocăință, căci dacă dau să se aplece, iarăși se scoală apoi și iarăși lucrează viclenie și dezbinare, căci firea lor nu este de la Tine, ci este de la părinți, iar de la Tine n-au luat în ea, că iată, din firea lor zbuciumă pacea pe pământul așternutului Tău și aduc apăsare peste el, iar lucrarea Ta este strâmtorată și merge din greu înainte ca să hrănească ea pe fiii oamenilor și să-i cheme ea cumva spre pocăință și apoi spre iubirea cea de sus ca să-i scape ea pe mulți din mânia ce va să vină peste cei necredincioși, care-și atrag cu mâinile lor moartea, după ce se fac vrednici de ea.

O, Bunule Doamne, hai să facem sfat cu poporul cel ascultător și cu cei ce nu ascultă, Doamne!

— Hai și tu, trâmbiță a lui Dumnezeu, din mijlocul nostru, sună tu și fă-te deșteptătoare pentru împărăția lui Dumnezeu în toți cei care au venit să-L afle și să-L știe pe Domnul lucrând pe pământ pentru împărăția Sa în om. Hai, ia trâmbița și sună! Amin, amin, amin.

— O, scumpii mei frați din patria mea cea de sus, patria sfinților Domnului! Mi-a dat Domnul în dar tot cerul Lui de sfinți și de îngeri când am venit la El de pe pământ după ce am lucrat douăzeci și cinci de ani cu Domnul ca să-Și ridice El un popor al vremii din urmă, dar duhul meu plânge între voi, și plângeți și voi, și aceasta este starea celor din cer. Și voi, și eu, ne-am zbatut pe pământ pentru Hristos, pentru împărăția Lui în noi și apoi în oameni ca să vină la Dumnezeu oamenii și să se părasească pe ei. O, nu știe omul să vină la Dumnezeu, iar dacă vine, el nu știe cum să stea, fiindcă nu învață, fiindcă nu vrea să învețe, și dacă nu învață el rămâne cum vine și așa lucrează, și face greu peste Dumnezeu dacă vine așa. Acest cuvânt, care curge din cer pentru hrana minții și a inimii omului care aude de la Dumnezeu, dacă acest cuvânt nu este mâncat cu multă plăcere, cu mult dor, cu multă înțelepciune și înțelegere a lui, rămâne Domnul neînțeles pentru cei ce vin și nu-L înțeleg ca să știe cum să stea ei cu Dumnezeu și lângă Dumnezeu. Lucrarea acestui cuvânt este mult lovită acum, iar noi am venit în sobor să facem sfat pentru paza ei și pentru împărăția lui Dumnezeu pe așternutul ales de El pentru El. Să ne așezăm la sfat și să lucrăm sfatul acestei zile în cartea Domnului, căci Domnul este Stăpânul acestui popor și al acestui pământ pe care El Și-a așternut lucrarea Sa de azi, sfeșnicul Său cu care luminează pe pământ ca să vadă omul lumina și să afle calea ei.

O, Doamne, e soborul sfinților venit cu Tine pe așternutul Tău. Facem sfat în ziua aceasta și dăm să rostim cuvânt

de împlinit și dăm să le descoperim pe cele putrede, care dau să strice împărăția Ta, credința în Tine a celor ce Te-au cunoscut Dumnezeu adevărat în acest cuvânt. Facă-se voia Ta pe așternutul Tău în ziua aceasta de sfinți veniți cu Tine pe vatra Ta de azi, pe pământul ales de Tine al Tău. Vino, Doamne, pe el și împlinește din el proorociile pentru cer nou și pentru pământ nou pe așternutul Tău de azi, și din loc în loc apoi! Și acum, Tu ești Cel Care dai cuvânt în ziua aceasta de lucru a sfinților, iar noi stăm lângă Tine și luăm și dăm după cum este voia Ta în cer în ziua aceasta. Amin, amin, amin.

— **O** Verginica Mea, o, tată, aștept să pot așeza în mijlocul poporului Meu de azi ceasul adevărului, că mult rău s-a lucrat în mijlocul lui pe furiș, căci răul cel mic de tot s-a făcut tot mai mare, și el are azi putere să lovească fața Mea, tată. O, nu se tem cei ce lovesc fața Mea acum, nu se tem când lovesc, căci dacă s-ar teme s-ar opri să mai lovească, și ei lovesc în porți, după cum am spus Eu că toate cele ascunse cu lucrarea lor cea rea prin ascunderi, toate se sparg în porți, și aceștia dau să culce la pământ porțile, și dau să culce sub vină pe cei slabi, care nu veghează bine pentru lumină, și iată-i, iată-i cum cad loviți de duhul rău cei prinși în cursa vicleniei celor ce viclenesc cu limba lor, și a căror lucrare nu trebuia să fie viclenia, nu trebuia, tată, dar firea acestora a rămas cea din părinți, căci ei nu s-au aplecat, și au rămas ei omul lor cel vechi, și cu el se dau mari, și nu sunt mari cei mari așa, ci sunt durerea Mea aceștia, și n-au știut să vină la Mine atunci când au venit, căci nu și-au schimbat firea, iar firea lor îi strică, și lovesc cu ea pe mulți.

Dăm răgaz acum celor ce Ne țin ca să grăim, și iarăși vom deschide cartea și Ne vom așeza în ea cu lucrul cel de azi.

Îți deschid inima, poporul Meu, Eu, Domnul, iar tu așează bine în tine sfatul cel de azi al Meu și al sfinților Mei pentru soarta lucrării cuvântului Meu și a poporului Meu cel ascultător și cel neascultător, căci nu voiesc să mai fie fii ai neascultării pe așternutul cel pentru Mine și pentru sfinți și pentru cei ce cu credincioșie Îmi lucrează lucrarea Mea de azi în mijlocul neamurilor de pe pământ.

Așezați-vă cu Mine la masă cu poporul Meu, o, sfinți iubiți, și apoi vom lucra mult cuvânt.

Iar tu, poporul Meu cel mic, să stai, tată, sub cuvântul Meu și apoi să-l citești și să-l tot citești mereu, căci dacă nu-l citești mereu, te răzvrătești și faci lucrare de răzvrățitor, nu de fiu, și apoi cuvântul scris te va judeca din cartea sa. Ascultă tu pe cei din partea Mea lucrători peste duhul tău și fii ceresc pe pământ, tată, și nu fi pământesc, tată, căci pământul pe care Eu te-am așezat e muntele Meu cel sfânt acum, la sfârșit de timp, și am înaintea ta pe cei ce-Mi stau porți, și care pentru numele Meu stau așa, și sunt loviți, tată, de duhul răzvrătirii care trăiește în cei ce n-au înțeles ca Dumnezeu lucrarea cuvântului Său. Ascultă tu de la Domnul Dumnezeuul tău cuvântul Său în ziua aceasta, poporul Meu, și vezi, tată, să pricepi ca Dumnezeu, căci de n-ar păzi Domnul cetatea aceasta, zadarnică ar fi păzirea ei. O, lasă-te călăuzit, poporul Meu, că mereu, mereu ți-am spus să stai sub călăuză cu inima ta și cu fapta ta, că iată ce-Mi fac cei ce ies cu inima lor de sub duhul călăuzirii și al veghii cea cu știre pentru fiecare fiu al acestui popor, căci omul neascultător se ascunde sub învelișul lui cu lucrarea cea rea a inimii lui și își zice: *«Nu vede, nu știe Dumnezeu»*. Cel drept cu inima din el, acela nu se dezvinovățește înaintea celui ce-l învinuiește, și acela este cel drept, și acela este cel ce seamănă cu Mine, și de acela să asculti tu, poporul Meu, căci acela Îmi lasă Mie scaunul judecății a toate și nu se suie el pe scaunul

acesta, ci stă și Îl așteaptă pe Dumnezeu, ca pe Unul Care îl izbăvește pe om de puținătatea sufletului și de vifor, precum este scris. Amin.

Așează-te în pacea Mea, poporul Meu, căci Eu voi grăiție în ziua aceasta în mijlocul soborului sfinților Mei, cu care am venit, iar cetatea aceasta de nou Ierusalim Ne este astăzi așternut, dar fii înțelept și credincios, poporul Meu, căci așternutul cel pentru Mine caută la inima ta, fiule, căci pentru asta l-am zidit Eu pe om atunci când l-am zidit pe el, și pentru aceasta te zidesc Eu pe tine când dau să te zidesc, când dau să așez în tine împărăția Mea, stricând-o pe a ta, și care se împotrivește Mie când ea este în tine. Hai, poporul Meu, să fii tu azi cu inima ta așternutul Meu, tată! Amin, amin, amin.

*

Mă întorc în carte ca să grăiesc cu tine în sfatul sfinților Mei, poporul Meu de azi. Cuvântul de peste tine Eu sunt, fiule, dar iată, s-au ridicat din mijlocul tău lovituri înspre cuvântul Meu și n-au socotit bine cei din mijlocul tău care s-au jucat cu nemulțumirile lor, n-au socotit că nu în om, ci în Dumnezeu și în mersul lui Dumnezeu pe pământ lovesc ei. Hai, tată, să facem sfat pentru zidirea ta în vremea aceasta de furtună, lucrată din mijlocul tău, căci Eu, Domnul, nu te las singur, ci sunt în mijlocul tău și nu te las, poporul Meu, nu te las, tată, dar nici tu să nu te lași, că Eu ți-am spus de mult că am sita în mână și că bobul sec trece prin sită dacă nu se lasă îngrijit și ascultător de povața Mea cea din mijlocul tău rostită de gura Mea pentru paza vieții tale cu Mine. Ți-am spus, poporul Meu, că diavolul cel de demult are mare răutate pe tine când te vede el ținut în mâna Mea și în barca Mea de scăpare a celor ce au credincioșia cea pentru Mine ca să le fie bine lor și Mie și planului Meu, poporul Meu, și iată, ridică duhul rău scule dintre cei fără credincioșie și îi strică și îi ridică împotriva Mea. Ți-am spus, tată, că s-a sculat de la mijloc duhul necredincioșiei și a lovit fața Mea prin cei fără credincioșie și a aruncat cu pietre în albia cuvântului Meu. Ți-am spus, fiule, că toată neascultarea, toate nemulțumirile și toate neînțelegerile cele de la nemulțumirile celor nemulțumiți de Mine și de tine, toate se sparg în porțile Mele, porțile prin care Eu azi vin cuvânt de cârmuire și de ocrotire în mijlocul tău. Se ascund în ei dacă nu le spun numele celor ce au dat să clatine acum bărcuța Mea, în care te țin, poporul Meu, iar dacă le spun numele se răzvrătesc pe Mine și pe tine și pe cei ce-Mi stau porți ca să vin și ca să fiu cu tine pe pământ, tată, și se răzvrătesc aceștia împotriva adevărului. E bine să se știe adevărul și nu neadevărul cel pentru adevăr și nu pentru om, căci când cel ce ascunde adevărul va fi rușinat prin dreptatea cea de la Dumnezeu și nu de la om, ar fi să aibă acela prea multă usturime pentru că a acoperit adevărul a toate.

Fac sfat pe așternutul Meu de pe pământ, o, sfinți jertfitori cu iubirea înaintea Mea. Sunt venit cu sărbătoarea voastră pe pământul așternutului Meu. O, nu pot, tată, să fac sfat ceresc cu cei cu care Mi-am făcut pe pământ casă pentru venirea Mea. Nu pot în vreme de furtună să fac sfat pentru lucrarea Mea. De făcut Mi-am făcut casă și cărare de venire apoi, dar de stat în sfat ceresc între ei nu s-a putut cu cei ce am voit să fie casa Mea, căci unii din ei au folosit ascunderile și pititul cu ele, și așa Mi-au îngreuiat ei mersul și planul Meu, cel după care voi așteptați, o, sfinți iubiți și plini de suspin ca și Domnul vostru, o, fiilor cerești. O, tată, celor ce lovesc în cărarea Mea acum, nu le-a convenit cărarea Mea, nu Mi-au întărit-o, n-am avut în

ei credincioșie pentru Mine, dar această venire a Mea Eu nu Mi-am întocmit-o ca să-i fac rău omului cu ea, iar dacă n-am putut să le joc în plac celor care acum Mă lovesc în porți, iată ce au pățit aceștia, o, sfinți ai casei Mele cea de sus! O, măcar de ar vorbi adevărul acești fii răzvrățiți, cărora le-am deschis când au venit să fie și ei cu Mine și cu poporul Meu. Din mijlocul poporului Meu se lovește în el și în Mine, nu din părți, tată, și iată, multă stricăciune au făcut feței Mele aceștia pe care am dat să Mă bizui, și am pățit și cu aceștia ca și cu cei de pe vremea trâmbiței Mele, căci gura omului aprinde mult foc. O, dacă n-am putut să fac Eu sfat cu ei pentru mersul Meu pe pământ acum, iată, au făcut ei sfat, și au făcut sfat împotriva Mea și a celor ce Mă poartă ca să fiu pe pământ. De ani de zile fac ei sfat, dar sfatul lor e împotriva cărării Mele, și se scoală împotriva Mea sfatul lor, și apoi Mă vând unii altora aceștia și Mă vând, tată.

Am voit să-l ocolesc pe poporul Meu de peste tot de pedeapsa care dă să vină peste el și peste Mine de la vorbirea lor doi câte doi între fiii poporului Meu, dar e prea mare minune să aibă și să-și dovedească apoi credincioșia toți până la unul între cei care vin să se sprijine cu Mine, și să Mă sprijin și Eu cu ei, și iată, dacă n-am fost crezut și urmat pentru învățatura dată, iată durere pe Mine și pe cei ce Mă iubesc urmându-Mă cu inima curată, tată! Facem sfat în mijlocul celor curați cu inima, și a celor ce nu sunt tot așa, și hai să vedem cum să facem, cum să lucrăm peste această furtună care bate de la mijloc asupra venirii Mele cu plată pentru toate câte au fost și sunt și se fac.

Hai, trâmbiță deșteptătoare, hai, tată, și tu în sfat în mijlocul poporului Meu, că iată, suspini că iarăși vezi furtună ca atunci când după ce ai plecat să fii cu sfinții cerului s-a sculat de la mijlocul poporului același dispreț pentru cărarea Noastră la popor, aceleași arme, aceeași defăimare, tată. O, Verginico, nu se uită cei ce dezbină azi cu mintea lor bolnavă, nu se uită la cei de atunci care s-au lăsat amăgiți de minciună și care au născut minciuna. Mă uit cu jale grea acum la suferința grea a păstorului Meu Daniel, căci el atunci a primit înaintea lui judecată strâmbă, și apoi n-a mai putut și n-a mai voit să se scoale și să mărturisească pe cele ce l-au clătinat pe el atunci în credincioșie și pe cei ce l-au clătinat pe el ca să facă judecată strâmbă înaintea Mea, și Mi-a șchiopătat apoi zece ani lucrarea, și Mi-a căzut atunci de tot poporul, cel și așa firav, căci nu voia poporul să-Mi dea Mie viața, și stătea cu Mine neașezat, necurățat, neîmplinit fiul acestui popor, fapt pentru care a venit peste el căderea, tată, cernere mare, Verginico, dar Mi-a rămas atunci pe cale cu Mine cei pe care-i aveam în planul Meu pentru mersul Meu pe mai departe, tată. O, Mă uit neputincios și Eu la cei ce au dezbinat atunci poporul și mersul Meu pe mai departe, căci Mi-am adus, după planul Meu cel din vecii, copii de departe ca să-Mi fac fii lucrători din ei, și am lucrat cu ei ca și cu Samuel când l-am adus pe el la preotul Eli și la fiii lui cei neascultători, ca să am prin Samuel mers înainte cu duhul proorociei, și așa am lucrat și azi, tată, căci fiii acestei lucrări nu trăgeau cu lucrul venirii Mele, cu planul Meu cel ceresc, care așteaptă după om credincios pe pământ, ci trăgeau numai să-i ajut întru ale lor și atât. O, Verginica Mea, mare Ne-a fost atunci durerea, tată, și mare Ne este și acum. Ca și atunci s-a întâmplat și acum. Cei ce au lovit atunci sunt pedepsiți și azi, stau zdrobiți și azi sub lucrarea lor cea rea de atunci, lucrarea minciunii, tată, și nu se scoală să-Mi repare pe cele stricate de ei peste poporul Meu, căci duhului rău îi este greu până ce-l pune pe om să joace ca el, și apoi nu-l mai lasă să repare pe cele stricate prin lucrarea

duhului invidiei și a minciunii cea pentru ea. Iată-l pe păstorul Daniel în grea suferință, și nu le este milă de el celor ce l-au pus atunci să facă judecată nedreaptă. Eu i-am spus lui pe vremea ta cu Mine că va fi pus să facă judecată nedreaptă, dar clipa aceea de întuneric a celor ce au lovit în mersul Meu și al tău prin duhul invidiei, le-a luat lor toată lumina chiar dacă frica îi cuprinsese, chiar dacă ei lucrau cu această nedreptate peste ei. Iată, așa pălesc cei ce se grăbesc să ia vorba fără să desfacă de sub învelișul ei adevărul a toate. Au plecat din trup creștini cu vină în ei pentru jalea Mea cea de atunci. Plângea cerul tot de mila Mea și a celor disprețuiți atunci pentru numele Meu, și cu care aveam să merg înainte cu lucrarea Mea și a ta. Iată, iarăși aceeași nedreptate spre Mine, tată, și spre calea Mea de azi. Iarăși împroșcare pe fața Mea, tată. O, ce greu, ce greu e păcatul nemulțumirii, păcatul iubirii de sine și de dreptate împotriva dreptății a toate, tată!

O, cum să facem, Verginica Mea? Facem sfat în mijlocul oștirilor de sfinți, și te am pe tine în mare durere în mijlocul lor, că te-ai căznit sub mari dureri să-Mi ridici un popor, un popor bun pe vremea Mea cu tine, și n-a voit poporul să fie sfânt, tată, iar cel ce nu se face sfânt cu trupul și cu mintea, acela se face apoi vrăjmaș lui Dumnezeu, ca și acum două mii de ani, când poporul Israel s-a dus la fund lovind în venirea Mea la el. O, ce să facem cu cei ce acum Mi-au adus la pământ fruntea Mea? Cum să facem sfat cu ei? Ei nu vor aceasta, fiindcă ei au de ascuns lucrarea lor cea fără de lumină, cea fără de martori din dreapta și din stânga Mea, lucrare pe furiș lucrată ca să-Mi tragă pe cei slabi de pe picioare și să-i aducă Mie împotrivitori, Verginica Mea. O, tată, e mare, e mare acum jalea Noastră. E încurcată cu multul lucrarea cea rea pe care au lucrat-o astăzi fii ascunși în ei și între ei și ei, între ei și creștinii slabi, și iată, Mi-au culcat la pământ suflete credincioase, și pe care le-au făcut să lucreze mare împotrivire acum asupra mersului Meu cel slăvit pe pământ cu cuvântul facerii omului, tată. O, dureroasă este fața Mea acum, tată! O, greu e, Verginico!

— **E** greu de tot, Doamne, iar cei ce au umblat acum la fața Ta ca s-o defaime, nu se scoală să Ți-o șteargă de sânge, nu se scoală să se umilească și să Te scoată de sub rușine, și fac și ei acum ceea ce au făcut păstori poporului nostru după ce eu m-am suit la Tine între sfinți, și tac aceștia față de Tine, și vorbesc față de cei pe care i-au adus la împotrivire ca să nu fie ei singuri împotrivitori. O, dacă ei nu se scoală să mărturisească pe cele ascunse cu care au lucrat atâta răutate, atâta dispreț, ce vom face cu ei, o, Doamne?

— **F**ac ei cu ei, Verginico, fac ei, tată. Le-am spus celor ce au lucrat de la mijloc pe furiș, luând pe furiș și dând în părți în chip strâmb nemulțumirea lor, le-am spus cu vorbire între cei din cer acum doi ani, le-am spus că lumea le face cu mâna ca să-i amestece cu ea și să-i tragă de pe calea Mea, de pe calea cea cu frați, iar ei să fie atenți ca să nu cadă le-am spus, dar aceștia au uitat și n-au împlinit veghea peste ei, iar dacă n-au împlinit, au căzut în nemulțumiri și apoi în plângeri în părți împotriva celor ce Ne poartă cu venirea Noastră, tată. Eu merg cu durere în cei ce Ne poartă, și dacă se mai și lovește în ei Ni se face greu de tot mersul, greu, tată, greu. Dar acum Îmi întăresc poporul pe stâncă și îl povățuiesc pe el. Amin.

Eu sunt stânca pe care ai venit tu să te așezi când ai venit să fii al Meu, poporul Meu. Acum rugăciunea ta, jertfa inimii tale, umilința și duhul ei cel lucrător, acestea vor ajuta de acum mersului Meu peste pământ. Te voi povățui cu milă și cu duioșie, și tot cu milă și cu duioșie să stai și tu pe calea Mea între

frate și frate. Stai, tată, pe calea Mea, căci calea Mea e cu dureri pe ea ca și cea de acum două mii de ani, dar e cu plată mare, fiule. O, ascunde-te în Mine de fața celor ce se plâng cu nemulțumirile lor și de la care au atâta neliniște în ei. Nu te lăsa doborât de viforul născut peste tine în ei, căci ei au dat de la ei dreptatea lucrurilor și au strâmbat-o de tot, și au pățit ei așa din pricina mării de sine, de care ei nu s-au curățat după ce au venit să fie cu Mine. Iată ce defăimată este acum fața Mea! O, cine poate să-Mi șteargă de pe ea murdăria cea batjocoritoare, aruncată de cei ce mint cu nemulțumire?

O, copii care-Mi stați înaintea când vin la popor și la om! Am spus prin duhul proorociei că-Mi voi tot ridica lucrători lângă voi ca să vă ajute sub greul Meu de peste voi, căci Eu M-am așezat povară a voastră, tată. Am lucrat ca să împlinesc apoi, dar duhul invidiei din cei ce îl au pe el din fire nu poate să înghită aceasta. Am avut aproape cu voi apoi pe cei ridicați rând pe rând, și am avut între aceștia, aproape cu voi, și pe cel ce azi ia și dă în părți duh de hulă asupra lucrării cuvântului Meu după ce a avut el atâta vreme credincioșie pentru lucrarea Mea și pentru voi. L-au luat și l-au dezbrăcat de credință cei ce au lovit de la mijloc în voi prin duhul firii lor invidioase, și n-a mai stat apoi de partea Mea acest suflețel, și s-a îndoit, și apoi s-a smintit întru lucrarea Mea cu voi, și iată-l cum lovește acum din întuneric, tată! Eu am spus din vreme tuturor: *«Fericite de cei ce nu se smintesc întru Mine și întru voi»*, căci Eu vedeam pe cele lucrate în ascuns cu duh de răzvrătire prin lucrarea celor nemulțumiți. Iată-l, stă ascuns acum sub nume de femeie și lovește fără judecată acesta, căci a luat în el din răutatea inimii celor ce nu au putut să vă iubească pe voi mai mult decât pe ei înșiși după ce au venit să fie și ei fiii acestui popor. Eu l-am primit și pe acesta când a venit să fie cu Mine și cu voi, și am dat mereu să-l povățuiesc prin voi să nu ridice cuvânt de judecată asupra mersului Meu cel greu. El însă n-a ascultat, căci s-a crezut meritos dacă i-am dat duh ca să mărturisească lucrarea Mea de azi, și după ce a mărturisit-o prin Duhul Meu Cel de sus și Cel de jos lucrător, s-a sculat apoi și s-a lăsat doborât de îndoială, căci așa pățesc toți cei ce judecă în locul Meu mersul Meu cel greu cu voi și pe poporul Meu de azi. Este scris în Scripturi cuvântul Meu: *«Nu judecați ca să nu fiți judecați, căci cu judecata care judecați veți fi judecați, și cu măsura care măsurați vi se va măsura»*, și iată, acesta este pedepsit acum chiar prin ceea ce face acum împotriva Mea și a mersului cuvântului Meu, care curățește omul de păcat. Amin.

O, fiule atât de răzvrătit acum! Cum de nu te temi, tată, să-Mi vorbești de rău casa în care și pe tine te-am primit ca să fii și tu al Meu? Ai stat atâta timp aproape cu fiii poporului Meu. Cum, tată, ai făcut de ți-ai întunecat atât de greu credința? Iată ce faci! Stai ascuns acum și lovești în mersul Meu de azi, cu care dau să salvez omul de la păcat și de la plata păcatului. Să te las așa să tot lovești? Te simți atâta de puternic ca să poți să-Mi zdrobești truda Mea cea de cincizeci de ani? O, te-ai lăsat doborât de pe cale și te-ai făcut judecător în locul Meu, și prin aceasta ești judecat, prin ceea ce judeci ești judecat, ca și cei de acum două mii de ani, care M-au judecat așa cum au vrut ei, făcând haz de drumul Meu cel greu pentru mântuirea omului. Ți-am proorocit adesea după ce te-ai sculat împotrivi- tor și batjocoritor asupra poporului Meu și te-am rugat să-ți oprești limba și mânia, ca să nu te nimicească acestea, dar murdăria pe care o arunci tu azi peste fiii cei purtători de Dumnezeu în vremea aceasta de venire a Mea iarăși de la Tatăl la om cu cuvântul slavei lui Dumnezeu, această murdărie se va

întoarce toată, toată pe fața ta, căci dreptatea nu stă din lucrarea ei, și lucrează odată cu dușmanul ei. Am voit să fii înțelept al cerului, după cum și puteai să fii dacă voiai să ascuți, dar iată ce faci acum! O, să te fi gândit că nu tu singur ar fi să mărturisești atâta duh împotrivi- tor, și că Eu am popor alături, care ar fi fost să spună și el ceea ce tu dai acum să mărturisești împotriva, dar mintea ta este acum luată de puteri negre, și acestea vor fi puse în însăși cursa lor și o vor rușina pe ea și va cădea puterea lor curând, curând. O, ai venit în casa Mea și ai mâncat de la masa Mea și ai stat cu fiii acestei lucrări, și acum te-ai dat în lături și lovești cu păcat și cu judecată, și ți-ai luat nume de femeie, așa cum scrie în Scripturi, și n-ai dreptate în ceea ce grăiești, fiindcă răutatea ta cea de acum stă departe de dreptatea Mea, care este umilința inimii omului, fiule. O, cum poți să lovești atât de urât în fiii lucrării Mele? Cine, tată, te-a pus să faci aceasta? Te-am rugat apoi să-ți oprești furia cu care lovești în stânca lui Dumnezeu, dar iată, nu vrei, nu vrei să vii să te curățești și să te iert de căderea ta în păcatul hulei de Dumnezeu. Și dacă nu vrei, și dacă nu intri sub lumina lumii, sub lucrarea lui Dumnezeu-Cuvântul ca să te curățești de plata răzvrătirii tale, tu vei vedea, căci Eu, Domnul, te voi scoate de sub ascunzătoarea ta și voi porunci oștirilor cerești și îngerești să te arate și să te rușineze cu tot cu lucrarea ta ascunsă între tine și cei ce au dat să te smulgă de la Mine din duh de invidie că te făcuseși mărturisitor al Meu, al lucrării cuvântului Meu de azi. O, n-ai avut înțelepciunea să fii cuminte, să fii de partea Mea, și nu de partea duhului potrivnic, duhul ușurătății minții omului, care trage spre el pe cei ce vin să fie cu Mine. Iată, îți așterni rușine ție prin tot ceea ce faci și lucrezi fără ca Eu să te trimit. Eu, Domnul, stau în sfat cu toate oștirile cerești și voi hotărî, căci a Mea și nu a ta este judecata a toate. Amin. Eu încă îți aștept întoarcerea, tată.

Iar tu, poporul Meu, stai la sânul Meu, stai ca pruncul și nu slăbi în creștere, tată, ci crești, fiule, pentru Dumnezeu și pentru vremea care vine cu Mine pe pământ pentru cei ce Mă așteaptă să vin. Voi sta în sfat cu cei ce-Mi fac dureri de la mijloc și voi căuta să-i luminez din cer, căci de pe pământ omul nu ia decât întuneric și răutate și răzvrătire, fiindcă acesta este aluatul omului. O, rea și pedepsitoare este lucrarea răzvrătirii, lucrare lucrată prin duhul invidiei din om! La Mine încape tot neamul omenesc dacă vine să fie cu Mine, dar iată, nu încape el în inimile invidioase, care nu îmbrățișează pe cei ce se ridică și ei spre lucrarea cuvântului Meu, spre ajutorul Meu sub greu, și această nedragoste este păcat, și păcat lucrează ea, și vorbire de rău lucrează ea între cei de un nume cu Mine.

Acum vă rog și pe voi, cei ce ați născut lucrarea cea răzvrătitoare în mijlocul poporului Meu, vă rog, tată, ca și pe cei ce Mi-au zdrobit mersul Meu după ce Mi-am luat trambița la cer și Mi-au zdrobit și mersul poporului și credința lui; vă rog, tată, scuțați-vă fără de frică și mărturisiți-vă Mie și poporului Meu lucrarea voastră cea ascunsă, ca să vă izbăviți de plata ei, să vă izbăviți, tată, prin umilința voastră, care poate dacă este, și să Mă izbăviți și pe Mine de sub această hulă, căci am de cârmuit neamurile cu toiag de fier prin acest cuvânt, precum este scris în Scripturi să împlinesc, și am de lucru de la Tatăl pe pământ, fiilor care ați născut răzvrătire din voi în mijlocul poporului Meu. O, nu vă luptați să fiți mai mari ca Dumnezeu, căci cei ce s-au luptat așa, au căzut sub acest păcat. Voi sta de vorbă cu voi, tată, în chip amănunțit, și iarăși voi mărturisi vouă lucrarea Mea de azi și tainele ei și mâna Mea, care lucrează, și pe care dați să ziceți că n-o înțelegeți și să judecați pentru ea pe cei ce Mi-o poartă spre voi și spre om. E grea

peste voi încurcătura pe care singuri v-ați făcut-o și care acum dă să păteze fața Mea. Eu însă Îmi voi șterge fața, dar ștergeți-Mi-o și voi, căci fața Mea nu trebuie s-o împrășcați pentru fața voastră, pentru slava voastră cea trecătoare, și pe care mai rău v-o striviți când loviți pentru ea în Dumnezeu. O, mâna ta, fiule răzvrătit, nu trebuie să se ridice împotriva fratelui tău, ci trebuie ca inima ta să se umilească pentru fața fratelui tău. Amin.

Eu voiesc să vă scot de sub rușine, fiilor care ați pus gaz pe foc ca să-Mi pârjoliți fața și slava Mea, dar dacă voi nu vreți să Mă ajutați să vă scot de sub vina sub care ați intrat prin lucrarea ascunderii și a răzvrătirii dintre frați, prin vorbirea doi câte doi, care numai dezbinare aduce, și nicidecum frăție, Eu, Domnul, nu pot să vă ajut fără ca voi să Mă ajutați să vă scot la lumină. Ați crezut că e glumă ceea ce Eu v-am cerut mereu să nu săvârșiți, și iată, Eu sunt adevărat între voi, căci vorbirea doi câte doi, trei câte trei, a adus vouă acum rușine, iar Mie zdrobire și suspin, tată. Voi sta de vorbă cu voi și voi căuta să vă ajut, fiilor, căci Eu sunt Învățătorul Cel milos și sunt blând și smerit cu inima, și așa ar fi trebuit să fiți și voi dacă ați fi vrut să semănați cu Mine, fiilor.

O, poporul Meu, duhul rugăciunii tale curate și fierbinți să ajungă la inima Mea, iar Eu voi coborî peste tine slava Mea și ocrotirea Mea și izbânda cea pentru Mine și pentru tine, tată. Să plângi, fiule, pentru cei ce s-au desprins ca să slujească duh de judecată asupra venirii Mele la tine cu sfinții precum este scris să împlinesc. Tu ești martorul Meu. Rămâi martorul Meu cel credincios, poporul Meu, și ridică-Mi, tată, ucenici pentru împărăția Mea, căci aceasta este lucrarea ta, iar cei ce vin să dezbine apoi pe cele lucrute, ei vor vedea. Tu nu te teme! Eu sunt Învățătorul tău și te învăț în vreme de război. Pace ție în vreme de război, tată! Eu sunt în față, și în Mine lovesc cele ce vin spre tine prin cei ce se despart de lucrarea venirii Mele azi pe pământ. Pace ție! Eu sunt Cel ce veghez. Eu sunt Cel ce-Mi ocrotesc lucrarea venirii Mele acum pe pământ ca să-Mi zidesc un popor, un neam de sfinți pe pământ. Am avut mereu dușmani dintre cei ce-Mi stăteau aproape, am avut în toată vremea lucrărilor Mele în toți urmașii Mei. Pe Verginica Mi-o vindeau cei mai apropiați ei și Mi-o duceau la suferință, și nu făceau aceasta cu ea cei ce aveau credincioșie pentru Mine și pentru ea, și iată-i pe aceia, sunt și azi ai Mei, și merg cu ei prin întuneric și luminez în față și-Mi fac pârție cu slava cuvântului Meu peste pământ.

Pace vouă, fiilor! Strângeți-vă ca puii sub aripile Mele și fiți liniștiți, și îndemnați-i, tată, pe cei răzvrățiți să părăsească neascultarea și nemulțumirea lor și despărțirea de voi, și să se umilească și să se pocăiască și să se curățească de duhul care dezbină între fiii împărăției Mele. O, învățați-i pe cei ce vin să se alipească împlinirilor cerești pe pământ, învățați-i din vreme pe fiecare, tată, cum să stea frumos în sânul acestei lucrări, că iată, vin și se apropie tot mai mulți de Duhul Sfânt Mângâietorul, Care Se face cuvânt din gura Mea și vă vestește vouă, și Care vă povățuiește pe voi spre împlinirile cele din urmă, fiilor.

Te dăruiesc cu duhul rugăciunii fierbinți, prin care să Mă chemi să fac lumină sfântă și cale cu lumină pentru cărarea Mea spre oameni, poporul Meu, iar tu, tată, ascultă povața Mea, ca să se facă fii ai Mei și ei, cu credincioșie în ei înaintea Mea, cu fierbinte inima lor pentru Mine, Cel plin de iubire pentru cei ce primesc din cer Duhul Meu în ei, Duhul Care povățuiește spre Mine pe cei ce se dau Mie ca să fie și ei ai Mei.

9/22 iunie 2008

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Greul coborârii Domnului la popor din pricina necredinței din mijlocul lui. Domnul Își va așeza la adăpost tainele și va lucra cu ucenici.

Un picuț dau să Mă sprijin pe calea coborârii Mele, căci calea Mi-e tot mai strâmtă ca să vin și să-Mi îngrijesc poporul ca să-l am, și ca să-l chem pe om de la moarte la viață. „*Cei fără de păcat*“ aruncă de peste tot în calea venirii Mele cu învățătură pe pământ acum, iar de pe pământ nimeni nu Mă ajută ca să vin și să-l trag pe om la Tatăl, căci duhul rău nu poate să înghită cărarea Mea spre om, nu Mi-o lasă în pace, nu poate să nu-Mi slăbească de sub lovituri lucrarea Mea de înnoire a lumii, ba se zbate în fel și chip să biruiască el, și nu Eu.

Sunt Domnul Iisus Hristos, poporul Meu, și mai întâi Mi-am spus durerea. Sunt Domnul, dar necredința din mijlocul tău în venirea Mea la tine e tot mai mare, tată, și ea Îmi stă grea în calea Mea, și n-am cu cine să Mă ajut de pe pământ pentru calea Mea spre tine. Cobor la tine așa cum mai pot, și de mult, de mult cobor greu și tot mai greu. Mă ajut cu îngerii și cu sfinții, căci lor le este milă de Mine și de oameni, iar planul Meu e mare pentru salvarea făpturii, și e mare strâmtorare pe pământ și în mijlocul tău. Vin în mijlocul tău o clipă cu sărbătoarea apostolilor Mei cei de acum două mii de ani. Ei înțeleg adânc strâmtorarea Mea cea de azi pentru lucrul Meu peste pământ, căci ei au putut și mai greu sta înaintea oamenilor pentru ca să strige peste pământ chemarea omului la credință și la pocăință și la iertarea păcatelor, și apoi la luptă împotriva oricărei ispite care dădea să culce la pământ pe ei și pe cei credincioși, iar câteodată se ridicau unul împotriva altuia pentru tot felul de pricini și stări și așteptări și vederi, iar Eu îi scoteam mereu de sub orice greu dintre ei.

De câte ori vin la tine Îmi ud cu lacrimi calea când vin, că nu vreau, tată, să te las să pieri de pe calea slavei cuvântului Meu, nu vreau așa, poporul Meu. O, nu mai găsesc putere în porți când vin, dar Îmi pun puterea Mea ca să Mi le supun și ca să pot să intru la tine și ca să-ți dau ție putere să poți pentru Mine și pentru tine, că Eu pe pământ și din mijlocul tău n-am ajutor pentru venirea Mea la tine, n-am alinare pentru greul Meu cel greu, și am numai și numai piedici și numai pietre și numai împotrivire, numai îndoială, și apoi necredință, iar mila Mea de om Îmi sfâșie puterea Mea dumnezeiască, fiindcă puterea Mea pe pământ atârna de puterea omului cel purtător de Dumnezeu.

Coborârea Mea la tine Mi-e tot mai sfâșiată, poporul Meu, și fac sfat în taină cu sfinții Mei și cu Tatăl Meu, ca să pot cumva să merg și să nu stau din lucrarea venirii Mele, că n-am ucenici de ajutor sub greul Meu cu care apăs peste cărarea Mea de venire, și e necredință pentru coborârea Mea în mijlocul tău. Am spus pe vremea trâmbiței Mele Verginica, am spus poporului cel de atunci că Eu nu voi sta din trâmbițat după ce-Mi voi ridica la Mine instrumentul prin care grăiam peste popor. Am spus atunci că va veni o vreme că voi vorbi cu poporul Meu ce va să fie, și voi grăi cu el așa cum grăiește omul cu telefonul și nu-Mi voi lăsa poporul fără cuvânt de înviere peste el, fără lucrarea Mea, care Mă aduce iarăși de la Tatăl pe pământ ca să-Mi împlinesc sfârșitul trudei lui Dumnezeu pentru salvarea omului căzut din Dumnezeu, căci omul este slab de tot, iar Eu, Domnul, sunt Cel ce îl ajut pe el pe calea cea cu dușmanii de suflet ai omului. Iată, n-am sprijin pentru multul Meu lucru de acum, căci cei ce-Mi stau porți sunt tot mai firavi, tot mai loviți, tot mai învinuiți, și Eu lucrez puțin de tot față de câte așteaptă după Mine și după tine ca să fie lucrute,

poporul Meu. Duhul cel potrivit de pe pământ lucrează din ascuns cu putere și amenință calea venirii Mele, iar ucenici plini de tainele Mele nu pot să-Mi fac, că e strâmt de tot pentru Mine așternutul Meu. Nu mai pot vorbi cu cei ce-Mi stau porți, că voiesc să Mă feresc de lovituri, dar vorbesc cu tine prin porți, poporul Meu. O, dacă tu vrei să vorbești cu cineva de departe așa cum se vorbește azi pe pământ cu telefonul, poți, tată, să vorbești fără telefon? Eu știu de ce te întreb aceasta, dar tu nu știi de ce te întreb. O, nici Eu nu pot vorbi cu tine altfel, darămite tu, dar nu mai grăiesc cât Mă doare când necredința omului Îmi umblă la lucrarea Mea de venire, lucrare întocmită de Mine ca să pot prin ea să vin și să grăiesc acum pe pământ așa cum scrie în Scripturi să grăiesc acum, căci dacă altfel aș grăi, n-ar mai fi după adevăr Dumnezeu acum întru venirea Sa, ci ar fi și acum așa cum știe omul pe pământ să facă și să spună apoi că Eu sunt Cel ce lucrez așa. Eu însă acum, în zilele cele din urmă, n-aș mai fi putut lucra coborârea Mea la om, decât așa cum lucrez acum, așa cum scrie în Scripturi să lucrez, iar Scripturile nu sunt citite și nu sunt înțelese de cei ce le citesc. O, nu mai pot să-Mi dau tainele Mele pe masă, și Mi le voi pecetlui tot mai mult între ucenici, și-i voi deosebi pe ei în taină, și va fi mare strâmtorare pentru Mine, fiindcă pe pământ e numai strâmtorare, și tot mai mult se întinde ea în calea Mea cea de azi.

O, ucenici iubiți ai Mei, e sărbătoarea voastră în cer, și pe pământul așternutului Meu de azi, pe care stau și Mă adun cu poporul Meu de azi ca să-Mi fie el martorul Meu cel de azi așa cum voi Mi-ați fost atunci. Ștergeți-vă lacrimile, tată. N-am cum să vă bucur în ziua voastră de sărbătoare între sfinți. Orice ucenic desăvârșit este ca învățătorul său, iar Eu sunt plâns și în suspinat în cer și pe pământ. O, plângeți cu cei ce plâng, tată! Plângeți cu Mine și cu cei ce gem și plâng în mijlocul poporului Meu, așteptând să pot Eu de la Tatăl tot ce mai am de lucrat ca să-Mi sfârșesc lucrarea și venirea, și apoi desăvârșită țara Mea și a sfinților Mei. Nu mai putem grăi așa cum am Eu grăirea, și voi grăi mult în taină, și voi grăi așa cum se mai poate de acum, dar Îmi voi așeza la adăpost tainele Mele și toate lucrurile Mele, și voi lucra cu ucenici, așa cum am lucrat și pe vremea voastră pentru tainele Mele pe pământ, și așa cum ați lucrat și voi, căci omul poate ca omul și atât, iar Eu Îmi găsesc cu greu ucenici cu credincioșie pentru tainele Mele atât de greu de purtat în vreme de strâmtorare ca să fie ele apoi așezate pe pământ, tată, și să-Mi împodobesc cu ele ziua venirii Mele, ziua slavei Domnului. O, nu putem mult să lucrăm acum, căci ceea ce are Dumnezeu de lucrat pe pământ atârna de puterea omului cu care Mă sprijin, și cu mult mai mult de credința în tainele lui Dumnezeu a celor credincioși. Grăim însă în ziua aceasta, și cu strâmtorare grăim, de vreme ce nu mai găsesc putere în porți. Pace vouă pentru cuvântul pe care îl așezați lângă al Meu în ziua aceasta de sărbătoare pentru voi în mijlocul poporului Meu! Amin.

— **O**, Fiule al Tatălui, Învățătorule Doamne! N-a priceput nimeni nici atunci, nici acum de ce spuneai Tu peste noi și de ce și noi spuneam când spuneam peste ai Tăi: „*Pace vouă!*“. Numai în vreme de zbucium greu, numai când totul pare strivit pentru lucrul Tău cu omul, numai atunci se naște din ființa Ta acest cuvânt peste ucenicii Tăi, și ferice de cei ce sunt ucenici, căci numai aceia pot înțelege de unde se naște acest dulce și plin de putere cuvânt al gurii Tale peste cei încercați și zbuciumați de ispite și de strâmtorări pe calea Ta spre om. Pe vremea Ta cu noi, pe vremea noastră cea de după ducerea Ta iarăși în Tatăl era și mai greu

ca azi. Nu încăpeam în inimile oamenilor, și toți se sminteau întru noi, și se sminteau și cei credincioși, și se sminteau și dintre ucenici, iar noi eram slabi, dar Tu erai puterea cea din noi și Te întăreai în noi pentru numele Tău, pe care noi îl purtam între oameni, și săvârșeai prin noi semne din vreme în vreme, și numai așa Îți mai făceai loc cu noi între oameni. O, și cât eram de primejduiți de peste tot, și puțini de tot erau între oameni care să primească tainele Tale cu noi tainele cele de nepătruns, Doamne, și care se primesc cu credința cea neîndoielnică, și altfel nu! Era greu pentru noi, era greu de tot între noi și noi, ca și acum între cei de azi popor al Tău, căci cuvântul pe care l-ai spus Tu: «*Fericiți cei ce nu se smintesc întru Mine*», acest cuvânt rostit de Tine nu are rod pentru el pe pământ, că pe pământ e diavolul cel plin de ispite pentru om. Cel ce citește în Scripturi vede strâmtorarea cea de atunci. Cel ce citește calea sfinților Tăi de atunci și de apoi vede cât de greu se mergea și se lucra pentru ucenici și pentru cei ce se făceau ucenici pentru ucenici, căci tainele Tale au fost și sunt numai între ucenici ținute, numai între cei ce mult se înduhovnicească prin credința lor cea prin multe strâmtorări pe pământ.

O, ce greu ești Tu lovit în porți, Doamne, căci lucrarea Ta e lovită, și nu cei ce stau porți ca să vii! Nu mai poți grăi pe de-a dreptul, decât în taină, Doamne, căci vrăjmașul stă și se uită ca să vadă și ca să audă și ca să știe ce grăiești Tu peste cei de azi ai Tăi. Pe vremea Ta cea de dinaintea lor, când Tu grăiai prin trâmbița Ta, spuneai poporului cel credincios că va veni vreme de mare strâmtorare când nu se va mai putea vorbi decât prin scris cuvântul Tău, și apoi scrisul va fi dat pe foc, și focul să-l tăinuiască pe el, căci omul este vrăjmaș omului chiar pe calea Ta cu el.

O, popor îngrijit de Dumnezeu în vreme de mare strâmtorare! Lasă-te, fiule, credincios cu multul, ușor la înțelegere și mult iubitor, căci are Domnul nevoie de ucenici tainici din mijlocul tău pentru lucrarea Sa cea grea și pentru lucrurile Lui. Păstrează-te credincios și nu te sminti întru greaua și cu strâmtorare lucrată lucrarea Domnului cu tine, căci unde este puțină credință pentru tainele Domnului, ele nu se pot așeza, ele nu pot lucra, căci ele nu se tocimesc cu omul, și nu se tocmește pentru ele, ci ele stau și așteaptă după ucenici cu credincioșie pentru Dumnezeu. O, cât de greu era și pentru noi! Nu găseam ucenici pentru tainele cerești ca să nu fie ele strivite de om pe pământ, ca să nu se ridice vrăjmași asupra tainelor lui Dumnezeu și să le strivească. Are Domnul nevoie de ucenici tainici, de fii cu credincioșie între voi, căci ați înțeles puțin pe cele ce sunt de lucrat pentru cer pe pământ, și pentru pământ în cer. Fiți măcar cuminiți și încredințați în Domnul, Cel ce lucrează pentru voi așa cum mai poate El azi, fiilor, căci s-a sculat cu mare război de la mijloc duhul cel potrivit și lovește cu batjocură mersul Domnului cu voi. Dați-I Domnului putere la cârmă în vreme de strâmtorare, căci vai cetății fără văzător peste ea! Stați cu tot cuvântul Lui pe masă între voi, scoateți-l din carte și vedeți în el că s-a spus prin el la vreme tot ce este și ce se lucrează bine sau rău asupra lucrării de cuvânt a Domnului pe pământ. Îndemnați-i spre încurajare pe cei căzuți în dureri și în suspin și fără de sprijin între voi și îndemnați-i să vă arate din cele tainice ale Domnului cu ei, și vedeți în toate cuvintele Domnului și în toate tainele Lui nearătate și ascunse în cuvânt, vedeți greul cel de azi, și care a lucrat pe ascuns ca să subzecească tot mai mult mersul Domnului. Fiți credincioși cuvântului Său de ieri și de azi! Fiți tari pentru duhul credincioșiei, ca să aibă Domnul cum să Se sprijine între voi, că vremea e cu cernere mare, și până la capăt va fi greu, așa cum

a fost și pentru noi. Nici noi nu găseam ucenici cu credincioșie pentru tainele Domnului, pentru lucrurile Domnului în vremi grele, căci cei ce veneau pe calea cea cu ispite veneau să le fie lor bine, veneau să aibă ranguri și daruri, și nu dureri și încercări și lovituri prin strâmtorări fel de fel, și puțini de tot își puneau viața și cinstea pentru Dumnezeu cu credincioșie, căci omul este slab și se teme și își ocrotește viața sa și are nevoie de nume bun pe pământ, dar cei ce se aleg pentru Domnul se dau spre dispreț și se bagă sub vină, și așa stau ei pentru tainele Domnului, care sunt mai presus de cei ce le poartă pe ele. O, cât de greu era și pentru noi! Era dezbinare adesea între ucenici, iar Evanghelia Domnului mergea cu trudă înainte și mergea din greu. Fiți Domnului sprijin pe cât puteți! Fiți poporul Lui cel credincios Lui și tainelor Lui, căci vremea voastră e cu mare strâmtorare pentru tainele și pentru lucrurile Domnului. Pace vouă! Ca și Domnul vă spunem și noi în vreme de strâmtorare. Amin.

Pace Ție, Bunule Învățător, căci suspini înlăcrimat în mijlocul poporului Tău și așa mergi, și așa mergi mereu, mereu! O, Doamne, nu vei plânge singur nici pe pământ, nici în cer. Plângem cu cei ce plâng, așa cum am venit azi să grăim în mijlocul poporului Tău. Amin.

— Eu, Domnul, însemnez pe cei ce plâng sub strâmtorări, și voi adăuga sub sarcina Mea de azi ajutor pentru ea din mijlocul poporului Meu, căci pentru Mine nu este ajutor de la mijloc, poporul Meu, iar Eu, tată, aștept să pot din tine tot ce am să lucrez peste pământ în zilele acestea. Nu mai pot grăi decât în taină pentru tainele Mele. Iar pentru duhul învățaturii peste cei ce vin să se facă fii ai lui Dumnezeu prin credința lor în Mine, voi grăi mult peste aceea și le voi da puterea credinței și faptele ei, care îi vor vădi pe ei. Amin.

Nu pot să nu Mă apropiu cu un picuț de duh întăritor peste cei ce-Mi stau porți ca să vin. Necredința din părți Îmi slăbește intrarea Mea la popor cu cuvântul Meu cel lucrător și Mă face să Mă rușinez, să Mă strâng și să Mă tăinuiesc între ucenici, între cei de o iubire și milă cu Mine. „*Cei fără de păcat*” nu pot să Mă primească așa cum vin, ba iau și dau cu pietre în venirea Mea cea grea și fără de sprijin pentru durerile ei, căci venirea Mea e cu durere, și nu este duhul mângâierii pentru ea în cei pe care i-am tot dorit să-Mi fie milostivi pentru mersul Meu cel greu cu care vin după om ca să-l duc iarăși pe om la Tatăl, precum este scris.

Eu, copii din porți, am spus, și iarăși spun că fericiți sunt cei ce știu să vă citească pe voi, dar prea puțini, prea puțini sunt, tată, aceștia. O, dați-vă Mie cu toate câte voi purtați pe fața voastră în vreme de strâmtorare cum n-a mai fost de când sunt veacurile și nici nu va mai fi, iar aceasta ce am spus atunci și acum prin Scripturi nu poate omul să înțeleagă cum vine și cum este adevărul cuvântului acesta. Voi grăi mai mult în taină cu voi și cu cei ce stau cu voi sub greu, și cu cei ce poartă cu voi tainele Mele pentru toate lucrurile Mele de azi, căci în război își fac tranșee cei ce biruiesc, și așa este și cu tainele Duhului Sfânt. Vă voi povățui, tată, căci trebuie să adăpostim tot ce este de adăpostit, căci greu se lovesc în față lucrările Mele de acum, și multă răzbunare poartă acum duhul potrivnic Mie și vouă pentru mersul Meu pe mai departe cu calea Mea spre om. O, ștergeți-vă fața și lacrima! Voi grăi Eu, căci voi nu mai puteți grăi, că este necredință, tată. Fiți umiliți! Intrați sub vină fără să deschideți gura! Supuneți-vă sub orice fel de lovituri și dureri și încercări, și pecetluiți între Mine și voi, și între voi și ucenici purtarea tainelor Mele și grija de ele, tată. Sunteți fără de

mângâiere din părți, sunteți neajutorați, iar peste aceasta sunteți și loviți, sunteți și disprețuiți. Eu sunt Cel ce vă cuprind în brațe și vă încălzesc ca să vă întăresc și ca să nu-Mi lăsați poporul fără sprijin, tată. Nu vă temeți de marea strâmtorare în care stați! V-a slăbit puterea și curajul. O, nu așa, tată. Eu voi avea grijă să vă întăresc, și voi întări pe mai departe pentru voi ucenici și ucenițe, căci tot așa lucrăm și Eu, și tot așa Mă întăream și Eu pe pământ din loc în loc, din timp în timp, și-Mi lăsam mărturia lucrului Meu și Mă sprijineam cu cei credincioși, și unii pe alții ne dădeam Tatălui, și așa puteam prin greu și prin multul întineric al minții omului, al necredinței omului, și eram învinuit că petrec cu cei nevrednici pe pământ la masa tainelor Mele, dar Eu Îmi pregăteam din ei ucenici ai puterii mărturisirii cea pentru Mine, tată. Pace vouă! Nu Mă lăsați, nu Mă lăsați, tată! Pregătiți-vă ucenici pentru lucrările Mele și pentru voi. Când văd că abia mai mergeți, Eu vă dau mers, căci pot Eu atunci când vă este greu, pot Eu când voi nu mai puteți. O, nu Mă lăsați! Eu trebuie să pot tot ce am să pot de la Tatăl pe pământ în zilele acestea și trebuie să pot cu voi. Fiți plini de umilință în voi și în afara voastră. Ascundeți-vă suspinul și fiți umiliți, căci duhul umilit din voi M-a făcut și Mă face tare pe Mine, tată. Când omul se arată tare, atunci el este slab, și de aceea se arată tare, iar apostolul Meu a spus ceea ce Eu spun acum, sfârșind așa cuvântul Meu din ziua aceasta: «*Eu când sunt slab, atunci sunt tare*». Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2008

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Cei trupești nu au în ei duhul mângâierii. Păcate care pricinuiesc căderea omului: păcatul judecății, ură, răzbunare, răutate, vorbire de rău, invidie, necredință, deznădejde în încercări. Nu are omul nevoie de Dumnezeu pentru el.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, așa coboară dintru cele cerești cuvântul lui Dumnezeu pe pământ ca să facă pace între om și Dumnezeu, și apoi între om și om. Cerul se întâlnește cu pământul prin cuvântul lui Dumnezeu și grăiește Domnul pe pământ, și fericit este cel ce are de la Dumnezeu darul credinței sfinte, și fericit este Dumnezeu între El și cel credincios Lui, și așa Își face El între oameni vase purtătoare de Dumnezeu și așa este Dumnezeu pe pământ. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu. Când Ilie, proorocul Meu, s-a suit la cer cu carul de foc, Eu, Domnul, i-am dat cuvânt să așeze regi și să așeze în locul lui pe mai departe prooroc pe Elisei, și s-a dus Ilie la el și l-a găsit lucrând cu plugul, și a lăsat Elisei lucrul său și a mers după Ilie, care i-a zis lui apoi: «*Cere de la mine ce să-ți dau înainte de a fi luat de la tine*», iar el i-a răspuns: «*Îndoit duhul tău să treacă asupra mea*», și i-a zis Ilie: «*De mă vei vedea când voi fi luat de la tine, să fie așa, iar de nu, să nu fie*». Și pe când ei își grăiau unul altuia, un car de foc cu cai de foc a trecut printre ei și s-a suit Ilie la cer în vârtej de vânt, și apoi a lovit Elisei apa Iordanului cu mantia lui Ilie, care căzuse jos de pe el, și s-a tras apa de o parte și de alta, și acesta a trecut prin mijloc, și apoi au zis ucenicii profeților: «*Duhul lui Ilie sălășluiește în Elisei*».

Foc am venit să arunc pe pământ, și voiesc să se aprindă și să nu se stingă, iar cel ce are parte de acest foc aprins în el, acela primește în el cuvântul Meu și se naște de sus și se face împărăție a Mea pe pământ, și Eu pot prin el să-Mi fac lucrarea pe care de la Tatăl o am de lucrat pe pământ. Amin.

Suflu cu duh întreit peste cei ce-Mi stau porți pentru ca să intre în cartea sa cuvântul Meu, și le spun așa: chiar dacă între cei ce-Mi sunt popor sunt din cei ce zic despre voi că sunteți un nimic, Eu, Domnul, cu acest nimic sunt Cel ce pot, și nu cu cei ce se știu drepti și mari și buni. Eu cu aceia nu pot pentru coborârea cuvântului Meu, căci Îmi trebuie în om credință în Mine așa cum cer Eu și nu așa cum Îmi dă el, fiindcă în necredință Eu Mă împiedic, așa cum se împiedică în ea și cei ce au necredință, și prin aceia Eu nu pot, nu pot prin ei cu venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. Îmi trebuie om credincios ca Elisei, care n-a stat pe gânduri când a fost chemat spre darul proorociei ca să lucrez Eu cu el pe mai departe între Mine și om. Și ce ar fi, oare, să rostesc Eu cuvânt de împlinit așa cum a rostit Elisei peste cei ce râdeau de el de au ieșit fiarele pădurii și au sfâșiat pe mulți din ei?

Iată, Mi-am făcut intrarea și cuvintez ție, poporul Meu, și sunt veniți la izvor cei cu dor și cu foc în ei pentru nașterea lor din cuvântul Meu, și apoi pentru puterea Mea în ei, ca să împlinescă ei cu puterea Mea voia Mea în ei și în jurul lor și să Mă vestesc Eu din loc în loc prin cei ce cred venirii Mele de azi. E sărbătoarea proorocului Ilie și e mare între pământ și cer acest prooroc, căci este cu trup, și este fără de trup în ochii omului, căci așa sunt cei cerești înaintea celor trupești, care lovesc în puterea credinței omului care trăiește prin credință și tot așa și poate, precum este scris.

Mă las cu duhul mângâierii peste duhul tău în ziua aceasta, poporul Meu, căci ție îți trebuie multă, multă mângâiere, tată. Tu ești sub încercări și sub lovituri. Duhul mângâierii mângâie, nu lovește, iar cei ce nu-l au pe el de la Mine în ființa lor, aceia se au pe ei cu vederea lor, vederea trupului și a minții lor, iar unii ca aceștia nu se pot odihni în tainele Mele, și nici ele în ei, căci ei sunt trupești. Cum adică trupești, fiilor? O, mintea lor nu trece dincolo de cele ce văd ei cu ochii trupului lor, cu mintea trupului lor, și de aceea n-au în ei duhul mângâierii, care mângâie și nu zdrobește, se apleacă și nu se semețește. O, cele de la Mine între om și om nu se împiedică în om și în neputințele lui, ci se împiedică în necredința omului, căci necredința nu poate nimic.

O, fiilor, dușmanii Mei au fost și sunt casnicii Mei, nu străinii, tată; sunt cei de lângă lucrul Meu, nu cei străini. Așa am fost și Eu privit de cei necredincioși, care-și așează credința în lucrările Mele după mintea lor, nu după Duhul Meu, Care lucrează în prooroci. Nimic n-am putut să fac în patria Mea, căci dușmanii omului sunt casnicii lui, precum este scris. Ilie, proorocul Meu, s-a ajutat cu cei străini de el. Când îl doborâse jalea pentru depărtarea de Dumnezeu a lui Israel, el a rostit cuvânt proorocesc ca să nu mai cadă ploaie pe pământ, și a fost foamete în Israel. Eu însă i-am zis lui: *«Scoală-te și pornește spre Sarepta Sidonului și stai acolo, că am poruncit unei femei văduve să-ți dea de mâncare»*. El a mers prin trimiterea Mea și i-a zis femeii: *«Făina ta cea puțină din chiup să nu se împuțineze, iar untdelemnul din ulcior să nu lipsească până în ziua când va fi iarăși ploaie pe pământ»*. Și dacă s-a îmbolnăvit copilul ei și a murit, i-a zis lui Ilie: *«Ai venit la mine să-mi pomenesti păcatele și să omori pe fiul meu»*, dar el, văzând aceasta, a grăit cuvânt și a zis: *«Să se întoarcă, Doamne, într-însul sufletul acestui copil»*, și apoi femeia a zis: *«Acum văd că tu ești omul lui Dumnezeu și cuvântul Domnului este adevărat în gura ta»*.

O, poporul Meu, demult, demult voiesc să te învăț darul proorociei, tată. O, poporul Meu, nu pot să fac nimic cu cel necredincios sau cu cel ce crede așa cum vrea el să creadă sau cu

cel ce caută pricină de sminteală, nu pot, tată, nu pot cu acela să fac lucrul Meu cel așteptat de șapte mii de ani să se ivească și să fie apoi. Cel ce caută pricină de sminteală, acela găsește ceea ce caută, dar cel ce caută credință în Mine, acela, iarăși, găsește ceea ce caută, găsește pe Dumnezeu în calea lui și nu sminteala, tată. Omul își alege singur ce caută, și de aceea am zis Eu că ferice este de cel ce nu se smintește întru Mine pentru credința lui în lucrările Mele ca să le primească el și să le împlinescă. Am spus aceasta ucenicilor Mei acum două mii de ani, căci ei, oameni slabi cum erau, se sminteau, fiindcă Eu Mă aplecam mereu spre cei neputincioși, spre cei păcătoși și suferinzi de la păcate, spre cei disprețuiți Mă aplecam, căci numai aceia se aplecau sub glasul Meu cel chemător spre odihnă și spre pace și spre mângâiere, iar cei ce se arătau prin starea lor, prin haina lor că-s drepti, aceia căutau mereu să Mă prindă în cuvânt și în vină cumva și să Mă stârpească sub batjocură și sub cruce, căci iubirea și lucrarea ei cea măreață n-o atingea inima lor cu care ei erau departe de Mine.

Voi, cei ce ați venit astăzi la izvor ca să învățați din el și din gura celor prin care Eu Îmi scurg cuvântul cel de viață dătător, învățați, tată, lucrarea iubirii, căci puterea iubirii va stăpâni curând, curând pământul tot și îl va spăla și îl va înnoi, dar trebuie să lucrați până atunci multă milă, multă iubire de Dumnezeu, multă, tată, multă, dar plăcută Mie și nu vouă, tată. Cel ce greșeste din iubire, acela nu se depărtează de Mine, căci este mare la inimă, mare la har, iar bunătatea lui e fără de margini, căci are iubirea, dar feriți-vă de păcatul judecății, că nu este cadere mai mare la om ca și aceea prin păcatul judecății, păcat care-l pedepsește pe om cu aceeași măsură. Feriți-vă apoi de ură, de răzbunare, de răutate, de vorbire de rău, dar feriți-vă de invidie mai mult decât de orice păcat, că acest păcat nu-l iartă, ci îl zdrobește pe om și îi zdrobește ochii și mintea și îl întărește spre judecată. O, feriți-vă de necredință, dar feriți-vă de deznădejde în încercări. Întăriți-vă în duhul credinței neîndoielnice și nu căutați la fața firii lucrurilor, ci uitați-vă spre cele ce din credință se lucrează și vin ca să fie, căci Eu nu Mă împiedic în păcatele omului pentru salvarea lui, ci în necredința lui Mă împiedic, căci am zis acum două mii de ani poporului Israel: *«Adevărat zic vouă: Ioan a venit și n-ați crezut în el, dar vameșii și desfrânații au crezut»*, iar celui ce Mi-a cerut socoteală pentru cum împart Eu plata lucrătorilor i-am răspuns lui: *«Prietene, nu-ți fac nedreptate! N-am voie să fac ce vreau cu avutul Meu? Ori te superi că Eu sunt bun?»*. Am venit și am iertat datoria celui datornic, dar el nu și-a iertat datornicul lui, și Eu M-am supărat și am grăit în pilde și am zis peste cel ce nu iartă: *«Slugă vicleană, Eu ți-am iertat toată datoria pentru că M-ai rugat. Nu trebuia să ai și tu milă? Acum intră la plătit toată datoria ta; și așa vor păți toți cei care nu iartă din toată inima lor pe frații lor»*. O, așa a pățit Israel, bietul de el, căci M-a luat pe Mine și M-a dus la Pilat și i-a zis: *«Dacă n-ar fi fost Acesta făcător de rele nu ți l-am fi dat prins»*, iar Pilat le-a zis lor: *«Luați-L voi și judecați-L după legea voastră»*. O, iată cât de rău e omul, tată, rău cu Dumnezeu, fiilor! Nu are omul nevoie de Dumnezeu pentru el, și mereu a păcătuit așa Israel, și mereu păcătuiește omul așa. Pe vremea când Eu îl cârmuiam pe Israel prin judecători, prin Duhul Meu, el a cerut să aibă rege, și Eu i-am dat cum Mi-a cerut. Pe vremea când Eu am venit întrupat în mijlocul lui, el a spus că nu are împărat decât pe Cezarul, și iată, așa iese omul de sub ocrotirea lui Dumnezeu, bietul de el, căci omul are ochi și minte de la trup, și este trupesc omul. Vă învăț pe voi prin toate câte Eu i-am învățat pe cei ce veneau după Mine, și vă învăț prin toate câte Eu azi cobor prin

duhul mângâierii, care mângâie mângâind și întărind în om darul credinței sfinte, focul Duhului Sfânt, care arde în pieptul omului după calea Mea cu omul. Fiți înțelepți, feriți-vă de vulpi și de vânzători de suflete, căci iată, preoții care zic că slujesc Mie peste oameni fac prigoană peste sufletele care caută cu credința spre Dumnezeu și cu viața cea nouă pe care Eu am venit s-o așez acum pe pământ peste om. Ar trebui să se înțeleptească aceștia din ceea ce Eu, Domnul, am lucrat pe pământ și să-și spună cât vor ei la oricine păcatele lor, dar nu păcatele semenilor lor, și tot așa să facă și creștinii, căci toți cei care nu fac așa vor fi judecați. Intrați sub duhul științei cea din cer, că pe pământ sunt numai curse, numai ispite, numai vrăjmași. Să nu-i urăți pe vrăjmași. Dacă vă sunt vouă vrăjmași să nu-i urăți, iar dacă Îmi sunt și Mie lăsați-i sub știrea lui Dumnezeu și fiți fii ai iubirii sfinte între toți cei care învață de la Mine calea cea cu Duhul Sfânt pe ea, duhul proorociei, care îl cârmuiește pe om pe pământ. Dar mai mult decât orice căutați iubirea de Dumnezeu și faceți-vă fameni pentru împărăția Mea în voi și iubiți cu putere, iubiți pentru Mine și nu pentru voi, iubiți cu duh iubitor de oameni, dar nu pe voi, tată, ci pe oameni, și întăriți-i pe oameni să creadă în Dumnezeu și în faptele lui Dumnezeu pe pământ și în ei. Fiți fii ai credinței sfinte și căutați cu tărâmul iubirii de Dumnezeu, dând de lângă voi toate piedicile, căci piedica cea mai mică stă cu gura deschisă gata să vă prindă în ispită, dar Eu, Domnul, vă rog cu milă, nu descurajați în ispite, nu, tată, nu. Eu sunt Cel ce pot să-Mi scot la mal barca Mea cea pentru salvarea omului, numai să se umilească omul. Amin.

Am foc aprins în Duhul Meu pentru un sufletel de la celălalt capăt al pământului, un fiu al neamului român, care luptă departe, luptă pentru calea cuvântului Meu de azi peste el, căci el trăiește acolo, departe, cu hrană multă din cuvântul Meu, dar este cuprins din părți de ispite și de împotriviri pe calea lui cu Mine. Îi văd sufletelul aprins cu focul pe care l-am aruncat Eu acum pe pământ ca să se aprindă și îi spun lui: Nu te teme, viermișor mititel! Ești în mijlocul apelor, dar Eu sunt cu tine și Mă odihnesc cu iubire în credința ta cea plină de inima ta, căci credinței îi trebuie inima omului, nu mintea lui, tată. Ești înzestrat cu înțelepciunea cea pentru mintea omului pe pământ, dar pentru credință Mi-ai dat inima, nu mintea, și iată, ești pildă de viață a Mea în om, căci Eu nu Mă împiedic în păcatul omului, dar Mă măresc în el și peste pământ apoi prin credința lui, precum este scris în Scripturi de lucrarea credinței. Vin până la tine, departe cum ești de țara Mea de azi, și pe care o ai cu tine cu tot cu minunea Mea din ea, vin și te sprijin Eu, Domnul, în vreme de ispită, care dă să te prindă sub ea și să te păteze, dar mai mult să te deznădăduiască pentru statul tău lângă Mine pe mai departe. O, nu te teme, tată. Scoală-te și stai întru Mine și fă-te tare prin cuvântul Meu, care îi eliberează omului calea spre Mine când el Mă voiește în-deosebi. Îți mângâi inimioara îndurerată sub boldul ispitei și te întăresc pe cale și te luminez. Ia puterea Mea în tine, căci Eu sunt lumina lumii, tată. Nu te despărți de vorbirea ta cu cel ce te-a așezat pe calea Mea. Aprinde-ți focul inimii, nu te depărta de Mine nici chiar pentru păcatul care te bântuie cu dușmănie pentru că te vede plin de raza cuvântului Meu, care încălzește în om iubirea lui de Dumnezeu. Iată-Mă cum stau lângă tine și dau în răul care se luptă împotriva ta! Deschide ochii și vezi și nu deznădăjdui, că nu este, tată, păcat care să biruiască bunătatea Mea pentru cel ce arde după Mine cu inimioara lui și după cei ce-Mi sunt popor la izvor. Îmbracă-te în Dumnezeu și stai așa înveșmântat până ce calea ta ți se va ușura, după credința ta, care trebuie să te învețe viața cea cu

lepădare de sine și de ceea ce omul iubește, căci scris este: *«Cel ce nu urăște pe tată și pe mamă și pe frați și pe soție și pe copii și pe rude și toată agoniseala lui cea trecătoare, nu poate împărăția Mea peste el»*. Îți dau acum putere în iubire, căci iubirea cea cu putere te păzește pe tine de nedespărțirea ta de Mine. Pace ție! Fii cuminte! Pace ție! Nădejdea și credința și dragostea cea peste toate mare să-ți fie ție stâlpi de sprijin din toate părțile, prin taina Duhului Sfânt, Care poate prin cei credincioși. Amin.

Să se coboare foc din cer peste toată răzvrătirea cea îndreptată asupra cărării cuvântului Meu, care grăiește pe pământ! Să se mistuie tot răul din calea Mea și a poporului Meu, care crede în venirea Mea la el! Amin. Ilie, proorocul Meu, vă spune vouă:

— Sunt mulți care nu și-au plecat genunchii înaintea lui Baal, și aceia la glasul și porunca Domnului vor fi fii ai acestui cuvânt curând, curând, căci cu cât împotrivirea spre cuvântul Domnului se scoală cu duh de răzvrătire, cu atât mai mult crește credința în oameni, crește focul Duhului Sfânt, pe care Domnul l-a aruncat pe pământ în zilele voastre și care se tot aprinde, se tot aprinde și nu se stinge, ci se aprinde. Amin. Fiți plini de milă, fiți plini de duhul umilinței așa cum am fost eu înaintea Domnului, dar nu înaintea omului vrăjmaș lui Dumnezeu. Amin.

Aș voi să grăiesc poporului Tău, Doamne, dar pot cei din porți să ne țină?

— O, proorocule mare, vom căuta să poată ei, și acum să le dăm să meargă la cei veniți la izvor, dar să le dăm putere să lucreze peste ei, căci vin cu dor și cu foc cei ce vin, și apoi îi vom întări în cuvânt și vor face bine cu el. Amin.

Acum, poporul Meu, să stăm și să-i mângâiem pe cei care au venit la izvor. Să le dăm ceea ce au trebuință. Amin. Iar voi, copii din porți, prindeți curaj pentru lucrul cel sfânt, căci nu voi, ci Eu sunt Cel ce lucrez, Eu, fiilor, Eu. Umlința voastră să stea înaintea Mea, dar nu înaintea omului care vă slăbește pe voi, căci omul Mă umilește pe Mine pentru sine ca să nu mai pot Eu cu planul Meu cel de la Tatăl adus cu Mine ca să-l împlinesc pe pământ. Mă doare, Mă doare de la cei ce vă disprețuiesc pe voi, Mă doare că nu se prinde de ei cuvântul Meu. Mă doare, tată, și plâng cu voi și cu sfinții și n-am mângâiere decât de la voi și de la sfinți și de la cei ce plâng cu voi de durerea Mea și nu de a lor. Aveți grijă de popor, fiilor, atât cât cer Eu de la voi, căci vreau să strivesc plata cea pentru îndoială, plată care dă să vină peste cei ce dau să batjocorească și să stingă cu gura lor făclia Mea peste pământ, cuvântul Meu cu care grăiesc ca să fac cu el ca și la început cerul și pământul, căci iarăși trebuie să le fac, de vreme ce trec cu trosnet toate cele vechi ca să fie totul nou, fiilor, precum este scris.

Pace peste sărbătoarea de azi în cer și pe pământ cu voi. Când dați puteri sfinte celor ce Mă caută la voi, vă cresc puterile, tată, și nimeni, nimeni nu va putea birui venirea Mea de azi și lucrarea Mea cu voi, nimeni, tată. Eu, Domnul, grăiesc acest cuvânt proorocesc, căci foc am venit să arunc pe pământ, și el se tot aprinde, fiilor. Amin.

Mă fac trup și cuvânt pe masă la voi. Mă fac pâine și vin și Mă dau vouă de hrană, dar odată cu aceasta Mă fac și cuvânt, căci am coborât învățătură cum să fiu chemat ca să fiu pe masă trup pentru hrana voastră și cum să vin și să fiu ținut coborându-Mă cuvânt pentru viața voastră și pentru viața multora, fiilor, spre tămăduirea lor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2008

*Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor
Pantelimon*

Îndemn de trezire peste neamul român. Îndemn de tămăduire de întuneric și de necredință. Cel ce nu se leapădă de sine se leapădă de Domnul. Cel ce primește darul credincioșiei nu mai pleacă din poporul Domnului. Darul credincioșiei îl tămăduiește de sine pe om. Cel fără duh umilit atrage vina peste toată casa lui Dumnezeu.

Mi-e duhul duios după tine, poporul Meu de azi, popor luat din români ca să fii popor al cuvântului lui Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, și sunt Domnul Dumnezeuul tău și grăiesc peste pământul român de mai bine de cincizeci de ani ca să-Mi fac pe el un popor din neamul român și să Mă slăvesc din mijlocul lui cu taina întoarcerii Mele iarăși de la Tatăl la om și să Mă vestesc cu țara strălucirii, despre care scrie în Scripturi. Taina ei a fost și este pământul neamului român, iar acum am descoperit-o pe ea celor credincioși cuvântului Meu din vremea aceasta, și în mijlocul cărora Eu M-am descoperit cu numele Meu cel nou, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Mă însoțesc oștiri de sfinți când vin și Mă fac cuvânt al venirii Mele pe pământ, și mare este plata celor credincioși, care Îmi fac și Îmi cunosc venirea și care Mă dau oamenilor spre tămăduirea lor. În sulul Scripturii este scris de Mine ca să împlinesc așa, și nimic nu împlinesc decât cele scrise despre Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi.

O, țara Mea de azi, o, neamul Meu de azi, neam român! Mă ai în tine tămăduitor venit de la Tatăl pentru învierea ta, căci cel ce nu umblă după Mine cu crucea sa, acela este mort, nu este viu. O, fericit este bărbatul care se teme de Domnul și care întru poruncile Lui voiește foarte, după cum este scris, dar ție ți-a pierit frica de Dumnezeu, neam român. Nu este înțelepciune pe pământ decât de la Dumnezeu, căci cea de la om îl îngâmfa pe om, iar îngâmfarea este păcatul prin care omul cel zidit de mâna Mea din pământ și din duh de viață a pierdut raiul și a căzut pe pământ. Înțelepciunea Mea începe în om odată cu frica lui de Dumnezeu, care îi păzește și îi luminează omului calea ca să nu cadă el în întunericul cel fără de Dumnezeu pe cale. Voiesc iarăși și iarăși să-ți fac trezirea, țara Mea de azi, căci tu prin depărtarea ta de calea dreptății îți atragi numai și numai durere, tată. Grăiește Dumnezeu cu tine și te strigă sub lumina cuvântului Său cel dătător de viață, căci tu te clatini de pe un picior pe altul și nu mai ai stat în picioare înaintea Mea. O, Mi-e milă de tine, tată, dacă ești a Mea. Ți-am spus că Mi te-a dat Tatăl de țară a întoarcerii Mele pe pământ acum, la sfârșit de timp și că porți de la începutul cel dintâi taina aceasta pe vatra ta. Ți-am spus, tată, că vin cu oștiri de sfinți și cu masă de cuvânt la tine, și te-am chemat la masa Mea desfăcându-Mă cu ea în mijlocul tău și punând înaintea ta cuvântul Meu, cuvântul nașterii din nou a lumii, țara Mea de azi. Certarea Mea de peste tine este iubire, este trezire, căci singură îți atragi ceea ce te lovește spre înțeleptirea ta. Tu ești ceea ce atragi stihiiile ca să te bată spre muștrare și spre îndreptare pe calea ta cu Dumnezeu. Glasul Meu din mijlocul tău, care te cheamă spre Tatăl, este darul dat ție de El pentru învierea ta și apoi pentru slava ta peste pământ, este Fiul lui Dumnezeu, Care grăiește cu tine, căci ești sortită de Tatăl să fii slava popoarelor și mândria veacurilor acum, la sfârșit de timp, precum ai fost la început când Tatăl te-a scos întâia din ape la facerea cerului și a pământului. O, vin zorii zilei Mele și se apropie, căci Eu Mă slăvesc și Mă voi slăvi cu multul de pe pământul tău, care este muntele Meu cel sfânt pentru vremea

venirii Mele la sfârșit de timp. Scoală-te în zori și arată-ți fața și apoi spală-te în râul acesta ca să vezi, căci dacă nu-L cunoști pe Dumnezeu și glasul Lui în tine, atunci tu ești nevăzătoare, țara Mea, și trebuiești vindecată, tată. O, vino spre șoapta Mea, care suspină după tine de pe vatra ta, căci ți-am pus cunună de slavă pe creștet, și este scris pe ea cuvântul lui Dumnezeu spre tămăduirea ta, ca să vadă apoi ochii duhului tău și să umbli în lumină, căci Eu sunt lumina lumii în mijlocul tău. Este scris în Scripturi să fac din tine mândria veacurilor, dar fii înțeleaptă, că împărăția Mea cu tine nu este din lumea aceasta, nu este de pe pământ, ci ea este cea alungată dintre oameni, căci Eu ucenicilor Mei, cărora le dădusem împărăția Mea, le-am spus că vor fi alungați dintre oameni și că vor fi urăți de toți pentru numele Meu și că cel ce va răbda până la sfârșit, acela va fi cel care va lua cununa împărăției Mele.

Eram pe pământ aproape de vremea pătimirii Mele, iar poporul Israel vorbea despre vremea lui Mesia, Care va veni ca un Împărat ca să-l izbăvească pe el de sub stăpânirea romanilor și nu de sub păcat, precum este scris să lucreze Dumnezeu, iar când M-am descoperit atât de slăvit în mijlocul poporului Meu cel de atunci, gata a fost și stărpirea Mea, căci este scris că împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta. Și iată lucrarea cuvântului Meu, care înviază omul spre viața veacului ce va să fie, această lucrare este izbăvitoare și este între oameni și este din cer, nu din lumea aceasta, iar oamenii Îl așteaptă pe Dumnezeu să-i dezrobească de lipsuri și de necazuri, nu de păcate, și iată iarăși este ceea ce a mai fost, și taina ușii deschise n-o pricepe omul ca să-Mi deschidă când bat ca să-l fac pe el împărăție a Mea pe pământ între oameni.

Eram pe pământ acum două mii de ani și petreceam cu săracii și cu păcătoșii, cu bolnavii și cu îndrăciții și-i vindecam pe toți cu milă și cu slavă, în timp ce Israel aștepta să vin și să-i dezrobesc de sub romani și să cucerească el lumea apoi, căci el n-a înțeles că împărăția lui Mesia nu are nimic în lumea aceasta și nu este din ea, iar când mai-marii lui Israel au văzut umilința Mea și puterea Mea cea prin ea peste toți cei neputincioși cu duhul și cu trupul, căutau să Mă prindă în cuvânt, pentru că Mă urau și nu credeau în Mine și voiau să Mă piardă, dar n-au putut aceasta ce au vrut ei, fiindcă Eu am înviat prin cruce și M-am făcut Împărat mare, cu împărăție care nu cade, căci ea este vie precum Eu sunt. Amin.

O, vino să fii împărăție a Mea, țara Mea de azi! Am spus prin acest cuvânt de sfârșit și de început nou, am spus că vor veni spre tine popoare pentru cuvântul Meu cel în mijlocul tău așezat pentru viața ta și pentru slava Mea și pentru duhul învățaturii Mele peste popoare ca să învețe ele de la Mine legea vieții, după ce moarte nu va mai fi, căci toate cele vechi trec cu trosnet și vin cele noi în locul lor, după cum este scris în Scripturi, iar lucrarea Mea peste pământ lucrează din mijlocul tău, neam român, și numele tău va fi purtat de neamurile care vor veni să se boteze în cuvântul Meu din mijlocul tău și să se numească ele cu numele Meu și cu numele tău, fiindcă tu ești a Mea de la Tatăl. O, teme-te de Dumnezeu, țara Mea de azi, și vezi cum faci ca să te scoli întru întâmpinarea Mea, căci a ajuns la tine împărăția lui Dumnezeu, și ea este în mijlocul tău și așteaptă după tine ca să fii, căci Eu sunt Cel ce sunt, și sunt în mijlocul tău cuvânt de naștere din nou a lumii, iar cei ce cred aceasta vor fi ca stelele în vecii vecilor, precum este scris în Scripturi să fie. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu cel din români luat de Mine pentru slava Mea de peste tine! Să nu te lași spre neînțelepciune, tată, căci Eu în mijlocul tău sunt înțelepciunea lui Dumnezeu, fiule.

Ai grijă, tată, de tămăduirea ta, că vin la tine sfinții. Vin sfinții cu Mine la tine ca să-ți dea înțelepciunea darurilor lor și ca să lucrezi tu cu harurile sfinților, tată. Taina ușii deschise, taina inimii deschise, ia din carte această taină și învață din ea și pentru ea din mijlocul tău, că mare este venirea Mea cu sfinții la tine, tată, și mare este iubirea lor pentru puterea Mea în tine ca să te hrănești cu ea și ca să biruiască ea apoi peste pământ, căci sfinții vor judeca lumea, precum este scris în Scripturi, poporul Meu. Amin.

— O, ia aminte, Doamne, la rugăciunea sfinților Tăi, care se roagă pentru poporul Tău, pentru casa Ta, pentru biserica Ta de azi! În ziua mea de serbare între sfinți, eu, mucenicul Tău Pantelimon, Te rog dă-i poporului Tău cel din români, dă-i lui înțelepciunea gândirii și apoi a vorbirii și apoi roadele lor înaintea Ta. Amin.

O, popor hrănit cu atâta bogăție de cuvânt! Uită-te la înțelepciunea cea omenească și învață, fiule. Pe pământ sunt din loc în loc stâlpi cu lumină pe vârful lor ca să lumineze calea omului în vreme de întuneric, și din stâlp în stâlp sunt fire întinse pe cale, și este sus de pământ calea firelor care poartă în ele putere ca să dea lumină de sus pe calea omului care merge prin noapte pe cale, iar omul cunoscător al acestei taine a scris pe stâlp spre vederea omului trecător pe cale și a scris așa: „Nu atingeți stâlpii, și nici firele chiar dacă sunt căzute pe pământ, că e primejdie de moarte“.

O, popor hrănit cu duhul înțelepciunii cea de sus, bucură-te că primești lumină de sus pe cale, dar nicidecum să nu spargi lampa care-ți face lumină de sus ca să vezi și ca să mergi fără să te împiedici! O, nu atinge stâlpii, nu lovi în stâlpi, nu lovi nici în firele cele care leagă cerul cu tine pe pământ, că e primejdie de moarte pentru tine dacă faci așa. Chiar dacă vreo grea încercare sau vreo vijelie dă peste firele acestea ca să le rupă de sus și ca să vină la pământ, nu te lovi în ele, fiule, ci lasă-i pe îngeri să vină să prindă la loc, la vârf firele smulse de furtună ca iarăși să umbli tu în lumină, căci întunericul îți ia înțelepciunea și te face nepăsător pentru lumină apoi. O, nu te purta cu lumina ca și cu întunericul atunci când o ai slujindu-ți ție de deasupra creștetului tău, ci bucură-te de lumină, căci lumina este de la Dumnezeu, fiule. Cel ce leapădă de peste el această lucrare de cuvânt și pe cei ce poartă până la om lucrarea aceasta a Domnului peste toți oamenii care caută cu lumină, acela va umbla în întuneric, iar capătul lui va fi plânsul.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu din vremea aceasta când El strigă după om! Înțelepțiți-vă! Înțelepțiți-vă! Înțelepțiți-vă! E glasul Domnului peste voi. Cerul e legat cu pământul aici la voi. Vine Domnul cu sfinții Lui, vine Domnul pe firul cuvântului Lui, iar voi fiți ochi și urechi și fiți faptă a înțelepciunii lui Dumnezeu! Depărtați de la voi toate neputințele, căci eu sunt de la Domnul tămăduitor vouă, și cu voi lucrez taina tămăduirii, nu singur, iar voi să lucrați cu Dumnezeu tămăduirea neamurilor de pe pământ, căci cuvântul lui Dumnezeu este cel ce tămăduiește și rodește tămăduiri. Amin. Deschideți Scripturile și vedeți în ele rădăcina cuvântului lui Dumnezeu, care vă crește astăzi pe voi pentru împărăția Lui pe pământ. Fiți rodul acestui cuvânt, fiți mari la înțelepciune, căci toți dușmanii acestui cuvânt vor sta pe nisip curând, curând și vor fi luați de val. Tămăduiți-vă prin credință, așa cum sfinții au lucrat pe pământ, și așa cum lucrează ei din patria cea de sus și împart celor credincioși. Pace vouă! Strângeți-vă cu înțelepciunea și faceți sfat cu ea și ieșiți din toate durerile care se ivesc peste voi, căci înțelepciunea lui Dumnezeu face sfat cu voi, iar voi s-o primiți, fiilor, și învățați-vă să puteți de la Dumnezeu

și să umblați în lumină, fiilor. Amin.

Și acum, Doamne, pune Tu cuvântul Tău peste al meu și dă-i lui rod mult peste poporul Tău și peste oamenii care văd și cred lumina aceasta, ca să umble ei apoi sub ea spre viața lor. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, grăiește cu tine Domnul, și cu sfinții Lui, și aceasta înseamnă Scriptura venirii Domnului cu sfinții, fiule. Șarpele cel de demult stă cu gura deschisă la Mine și la tine ca să ia în gură cuvântul Meu când el se naște în carte și ca să tragă cu duhul hulei lui stelele cerului și să le arunce pe pământ, dar Eu, Domnul, păstoresc toate neamurile cu toiag de fier, iar îngerul Meu se războiește cu șarpele cel de demult și cu îngerii lui și nu este loc în cer pentru ei, și vor fi aruncați pe pământ, și va stăpâni împărăția lui Dumnezeu împotriva acestora și va fi ea cu fiii ei, care biruiesc prin sângele Mielului și prin cuvântul mărturiei lor, precum este scris în Scripturi. Amin.

O, poporul Meu, stai, tată, cu lumina și umblă în lumină, că noapte nu va mai fi, și veți fi fiii zilei, fiilor, dacă acum învățați să umblați în lumină. Amin.

Mucenicul Pantelimon dă să grăiască vouă cuvânt de învățătură, fiilor, că mereu, mereu aveți nevoie să învățați, mereu, mereu, tată. Fiți fiii învățaturii cea de sus și prețuiți legătura cerului cu voi și păziți-o de lovituri, tată. Îngerii Mei vă dau mereu mergere în vreme grea, iar voi fiți fiii zilei și veți merge, fiilor, și veți merge, căci lumina Mea vă păzește vouă calea, și pe voi pe ea, și Mă păzește pe Mine lângă voi ca să aveți voi tată și să nu fiți orfani, ci să fiți voi fiii lui Dumnezeu pe pământ, după cum voia Mea vă cere vouă să fiți. Amin. Pace vouă! Amin.

Pace poporului român, cu care astăzi am grăit spre tămăduirea lui de întuneric și de necredință, că e vreme de necredință, după cum este scrisă Scriptura lepădării de credință înainte de venirea Mea, care va prinde sub ea pe cei necredincioși.

Pace ție, neam român! Nu te înjuga la un jug cu necredincioșii, iar necredincioși sunt toți cei care nu caută la fața Mea ca să facă ei voia Mea. Ia jugul Meu pe umerii tăi, o, țara Mea de azi, căci jugul Meu este ușor, fiindcă Eu sunt fără de păcat, iar sarcina Mea este bună, căci Eu Îl port pe Tatăl în Mine, și voiesc să fac din tine popor purtător de Dumnezeu, o, neamul Meu de azi, neam român, neamul Meu acum, când Eu vin pe pământ cuvânt spre tămăduirea neamurilor. Amin, amin, amin.

*

Mă împlinesc în mijlocul tău cu Scriptura venirii Mele cu sfinții, poporul Meu, și cu nașterea din nou a lumii, nașterea prin cuvânt, căci la început a fost Cuvântul, și tot așa este și la sfârșit, și Eu sunt Cuvântul, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu, Cuvântul Lui sunt. Începutul are un sfârșit, și sfârșitul are un început, fiindcă Dumnezeu este fără de început și fără de sfârșit, și de aceea este iarăși începutul și iarăși se lucrează prin cuvânt. Amin.

Acum două mii de ani când am venit de la Tatăl la cuvântul îngerului, M-am făcut Fiul Omului prin nașterea Mea din Fecioară ca să-l răscumpăr pe omul cel căzut din rai și să-l duc la Tatăl prin răstignirea Mea și prin învierea Mea, lucrez atunci prin cuvânt și-i vindecam pe toți cei care Mă căutau pentru neputințele lor, și făceam om viu din om mort și-L slăveam pe Tatăl în Mine, căci Tatăl Meu lucra în Mine, iar Eu întru El, și ridicam păcatul omului numai cu cuvântul, și apoi omul era vindecat de toate neputințele trupului lui, și

așa M-am arătat Eu atunci Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ca să aibă apoi neamul creștinesc un Dumnezeu dovedit, un tămăduitor, și lucrăm prin cuvânt, căci e plin de putere cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu de azi, ia, tată, cuvântul Meu în tine și vindecă-te cu el, vindecă-te de tine și ia-Mă pe Mine de viață a ta, de lucrare a ta, de putere a ta, căci puterea ta te ia și te scoate din Dumnezeu dacă tu nu ai pe Domnul de putere a ta. O, uită-te la cei care au venit și au crezut și s-au hrănit cu mult cuvânt aici, la izvorul Meu de cuvânt, și uită-te acum cât de mult au murit ei față de adevărul cel în cuvântul Meu descoperit, căci cel ce nu se leapădă de sine se leapădă de Mine, și se vede că așa face, și aceasta nu se întâmplă în om prin puterea Mea, ci prin puterea lui, căci omul fără Dumnezeu în el nu pricepe ce înseamnă Dumnezeu în el și ce înseamnă el în statul lui cel dinăuntrul lui. Eu sunt acest cuvânt care lucrează peste tine, dar cel ce-și pierde credințioșia față de Dumnezeu, acela pățește așa din pricina păcatelor lui, din pricina neputinței lui. Dar Eu vin la tine tămăduitor, poporul Meu, și iau cu Mine sfinții cei tămăduitori, ca să aibă de lucru ei, căci cerul este în lucru pentru lucrarea Mea, pe care o am de împlinit de la Tatăl peste om, fiindcă trebuie să-i trag la Tatăl pe toți oamenii, după cum ucenicilor Mei Eu le-am făgăduit când M-am dus la Tatăl, poporul Meu. Amin.

— **O**, Bunule Doamne! Dumnezeu Fiul ești Tu, și ești Cuvântul Tatălui. Dumnezeu Tatăl, Dumnezeu Fiul și Dumnezeu Duhul Sfânt, în acest nume lucrezi Tu întreită lucrare a lui Dumnezeu acum, la sfârșit de timp, și lucrezi mult, și duhul proorociei este lucrarea cuvântului Tău cu care lucrezi în vremea aceasta peste pământ. *«Iată, Eu sunt cu voi până la sfârșitul timpului și nu vă voi lăsa orfani»*, așa le-ai spus la ucenici acum două mii de ani. *«Vă voi trimite pe Duhul Adevărului, Care din al Meu va lua și vă va vesti vouă și vă va învăța tot adevărul. El pe Mine Mă va preamări, căci din al Meu va lua ca să vă vestească vouă, căci toate câte are Tatăl sunt ale Mele»*, așa îi mângâiai Tu pe ei până să Te despartă de ei și să Te așezi iarăși întru Tatăl ca să le fii de folos, ca să le trimiți pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie cu ei.

O, Bunule Doamne, ce face omul care stă lângă acest cuvânt al gurii Tale și apoi se desparte de el? Se duce la bine cel ce face așa? O, îi trebuie tămăduire celui ce vine ca să fie cu Tine aici, la izvor și lângă poporul Tău, căci dacă el nu primește tămăduire atunci când vine, el pleacă iar, și pleacă prin ceea ce are în el, prin puterea cea din el. Numai cel ce ia în el puterea Ta când vine, numai acela nu pleacă, numai acela nu mai vrea altfel decât voința Ta, numai acela primește de la Tine darul cel scump al credințioșiei, care îl tămăduiește de sine pe om ca să vadă omul ca Dumnezeu, căci cine nu-L vede pe Dumnezeu, acela nu vede ca Dumnezeu și vede ca omul, iar omul este nevăzător de Dumnezeu, o, Doamne.

Vin spre tine cu duhul tămăduirii, popor al cuvântului lui Dumnezeu. Îți amintesc că Domnul S-a lăsat răstignit pe cruce și nu S-a împotrivit voii celor ce L-au supus pe El așa. Iată ce înseamnă Duhul lui Dumnezeu în om! Duhul lui Dumnezeu nu Se pune cu duhul omului, ci Se smerește pe Sine înaintea omului neputincios, dar duhul omului se pune cu Duhul lui Dumnezeu și prinde putere din om împotriva lui Dumnezeu, Care Se smerește pe Sine înaintea omului, căci Domnul este blând și smerit cu inima înaintea omului neputincios față de puterea lui Dumnezeu din el.

O, fii ai acestui popor, voiesc să vă dăruiesc tămăduire

de voi înșivă dacă voiți să luați, căci toate se dobândesc prin credință, după cum este scris. Duhul cel rău dă să vă scrie necredincioși și potrivnici, dar voi nu stați fără duhul călăuzirii, fără viață și lucrare binecuvântată peste voi. O, nu stați prin voi înșivă înaintea lui Dumnezeu și unii înaintea altora pentru cele ce sunt de lucrat, ci stați cu duhul supunerii sfinte, și pe care Însuși Domnul l-a arătat cum este atunci când S-a supus voii celor ce L-au supus pe El. O, de atâtea ori prinde în voi putere duhul cel potrivit lui Dumnezeu, căci între voi sunt dintre cei cu duh de îndărătnicie mare. Zadarnic căutați pentru acest duh din voi să vă acoperiți cu cuvântul lui Dumnezeu pentru dreptatea voastră unul împotriva altuia. Omul trebuie să se lupte să rămână el, și nu lucrul cel făcut de el și nu înțelepciunea lui, căci cunoștința îl îngâmfă pe om, și așa a pățit Adam mai înainte de căderea lui din Dumnezeu.

O, nu e bună puterea ta în tine, fiule al Domnului, ci e bună bunătatea și mila, iar pentru acestea nu-ți trebuie putere, ci îți trebuie iubire, fiule. O, mult rău vine peste voi când Îl dați deoparte pe Domnul de lângă voi. O, învățați cum să-L aveți pe Dumnezeu și cum să vă aibă Domnul, că Domnul nu vă are dacă voi nu-L aveți pe El, și se cunoaște când nu-L aveți și se cunoaște cel ce nu seamănă cu Domnul. Se uită Domnul la voi și stă fără putere pentru voi, căci dacă aveți voi putere, El nu mai are, fiindcă Duhul Lui nu Se pune cu duhul omului. Iată de ce a lăsat Domnul cuvânt și a spus să nu umble singur cel ce umblă singur, ci să se teamă să facă așa, că acela dacă face așa, face multă pagubă peste tine, iar tu ești un popor lipsit de cele de pe pământ, și trage Domnul din greu să te îngrijească, fiule.

O, mi-e milă de Dumnezeu în mijlocul tău, căci în tine sunt fii îndărătnici cu multul, popor hrănit din cer. Îndărătnicia este duh din iad. Adunătura înțelepciunii care este în creștinul cu vedere de sine, aceea este împotriva lui Dumnezeu, căci cu Dumnezeu se stă prin credință, nu prin înțelepciune. Uitați-vă voi cum înțelepciunea cea adunată în voi Îl judecă pe Dumnezeu și stinge duhul învățaturii între voi, căci omul pentru sine Îl omoară pe Dumnezeu și nu mai are Învățător peste el. Duhul ascultării este duhul cel mântuitor pentru om, dar acestui duh bun îi stă împotrivă duhul de sine al omului, duhul care l-a găsit Domnului vină ca să-L stârpească apoi, căci dacă Domnului l se găsește vină, darămite unui trimis de-al Său pentru om! Și ce folosește cel ce găsește vină celui trimis de Dumnezeu pentru om? O, nu are folos un așa om, ci numai pagubă are. Mintea lui semeată însă nu vede aceasta, căci semeția nu este altceva decât orbia omului și căderea lui din Dumnezeu.

Te îndemn, popor hrănit din cer, să faci cumva să depărtezi din mijlocul tău durerea cea de la duhul semeției și al nemulțumirii și să iei în lucrarea ta duhul ascultării, viață binecuvântată ziua și noaptea, căci în mijlocul tău a crescut prea mult călcarea cuvântului lui Dumnezeu. Deschide Scriptura și vezi în ea ce te învață ea să faci când în mijlocul tău se nasc dezbinări între frați. Mi-e milă de Domnul în mijlocul tău, popor hrănit din gura Lui. O, n-are cuvântul Domnului putere peste tine. Cuvântul celui pus de El să te călăuzească, nici atât n-are putere peste tine, căci unii din voi sunteți tare, tare îndărătnici, iar pacea, care se naște din lucrul supunerii sfinte, se desparte această lucrare de unii din voi. O, sunteți tare, tare deosebiți la fire, și fiecare ține la firea lui chiar și când dă să se lase mai moale, mai nelucrător cu firea lui, iar atunci el pedepsește și nu zidește, căci ca să zidești nu înseamnă să îți zidirea pe loc prin firea ta, care te lucrează în fel și chip înaintea celor cu care viețuiești. Învârtoșarea inimii lucrează din om în

fel și chip când omul se ține tare față de cei din fața lui, căci chiar și când se dă bătut, el tot chinuiește pacea cea din jur dacă nu ia în el numaidecât Duhul lui Dumnezeu, blând și smerit cu inima, lucrarea inimii curate, care dacă nu este se vede că nu este chiar și când dă să se arate că este.

O, popor hrănit de Dumnezeu, dacă cerul ar primi putere din mijlocul tău, ar sta mult cu tine în sfat Domnul și cu sfinții Lui. O, ție îți lipsește mult, mult duhul umilinței, căci dacă și unul sau doi îl are cu multul lipsă pe acest duh, toată casa lui Dumnezeu se face vinovată de lipsa duhului umilit, căci diavolului nu-i trebuie decât puțin de tot ca să se facă mare de tot acolo unde i se face loc ca să fie el.

Vă roagă Domnul să deschideți Scripturile și să vă faceți singuri judecata faptelor rele, iar cei de la Domnul așezați pentru voi, să vegheze aceia cum veți lucra vindecarea voastră de orice vină vă lucrați vouă înșivă și unii altora apoi, căci cel vinovat dă să scape de vină, dă s-o împartă, și nu dă să se vindece de ea prin darul milei Domnului și prin umilința inimii omului. Fiți treji îndeajuns pentru îndreptarea vieții voastre laolaltă. Vindecați-vă unii pe alții prin duhul iubirii sfinte, nu prin duhul dreptății faptelor, căci judecata faptelor este partea Domnului. Amin.

Pace vouă! Tămăduire vouă! Doctoria să vă fie umilința inimii care scapă neurgisită prin umilința din ea înaintea Domnului, Care vă hrănește pe voi cu Duhul Sfânt Cel făgăduit de El că va fi peste cei credincioși Lui. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, sfinții te îndeamnă pe tine de la moarte la viață prin iubirea de frați, fiule. O, poporul Meu, ce duh te stăpânește pe tine când în mijlocul tău se nasc atâtea tulburări, tată? O, de unde, tată, vin certurile între voi? Nu este nimeni între voi înțelept care să judece între frate și frate dacă se ridică pricini între frați, tată? O, este, fiilor, dar când îl învinuiești pe cel pus de Dumnezeu pentru lucrarea lui peste tine, atunci tu nu mai ai lumină, și te ai pe tine și atât.

O, nu sta fără de ascultare între tine și Mine, fiule. Ți-am spus să duci viață binecuvântată, poporul Meu, dar iată, nu iubești pentru tine cuvântul cu care te învăț de atâtea vreme. El stă în carte, și tu n-ai treabă cu el pentru împlinirea lui, iar Eu nu pot să fac nici o minune cu tine, tată. Voiesc să Mă fac minunat măcar în cei ce vin de acum încolo sub mantia Mea ca să-i ocrotesc de cele ce vin. Dă-Mi față în mijlocul tău și la-să-Mi-o curată pentru cei ce se nasc de acum, că am plan de la Tatăl ca să-l împlinesc pe pământ, și voiesc să-Mi tămăduiești mersul, fiule. O, ajută-Mă să merg, căci pașii Mei s-au îngreuiat. Vino, vino spre milă de Dumnezeu, poporul Meu. Vino, tată, și-Mi dă mâna ca să merg. Vino și Mă scoală de jos, căci vreau să merg, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2008

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Lucrarea Fiului lui Dumnezeu pentru salvarea omului pierdut din rai. Cel mai mare dușman din om împotriva Domnului este necredința din om. A doua venire a Domnului și nașterea din nou a lumii, Scripturi care vor fi lucrate din patria română. Jertfa Domnului pe altar pentru omul neputincios. Dorul Domnului este nașterea cea de sus a omului.

Din sărbătoare în sărbătoare Mă las cuvânt în cartea Mea de azi pentru hrana ta cea din cer, popor care ești credincios venirii Mele iarăși de la Tatăl la om. Sunt Fiul Tatălui Savaot, născut din Tatăl mai înainte de vecii.

La facerea cerului și a pământului am făcut apoi pe om din pământ și am pus din Mine duh de viață în el, și după chipul Meu M-am uitat când l-am plămădit. Și după ce el s-a smuls din Mine ca să fie de sine, Eu și cu Tatăl am plâns cu plâns dumnezeiesc după om cinci mii de ani și mai bine, și apoi Tatăl M-a trimis pe pământ ca să întocmească prin Mine întoarcerea omului la Tatăl. Toată sarcina păcatelor omului am purtat-o pe pământ, și apoi le-am pironit pe cruce împreună cu Mine, și apoi am înviat pentru om și l-am luat și M-am dus cu el la Tatăl cu lucrarea salvării lui întocmită și l-am spus Tatălui: Tată, iată Omul! Așa am lucrat Eu atunci salvarea omului pierdut din rai, iar acum Mă fac cuvânt peste pământ și vin din Tatăl pe calea aceasta și îl învăț mult pe om, îl învăț să treacă din trup în duh, de la moarte la viață, de la întuneric la lumină, de la păcat la sfințenie, căci voia Mea aceasta este: sfințirea omului. Amin. O, și de ce sfințirea omului? De ce aceasta, o, Tată al Meu?

— O, Fiule scump, după ce Noi în vremea facerii a toate câte s-au făcut am grăit Unul către Altul să facem om după chipul și asemănarea Noastră, Tu M-ai ascultat, și din pământ l-ai plămădit pe om și apoi ai suflat peste el și ai ridicat pe picioarele lui om cu suflet viu. L-ai despărțit apoi în două și l-ai numit bărbat și femeie, așa precum l-ai zidit, și ai făcut așa ca să nu se simtă singur omul, dar numaidecât el s-a semețit și mai mult dacă nu s-a mai simțit singur, s-a semețit mai mult ca atunci când și-a zis în sinea lui că el este mare și când s-a ridicat cu gândul deasupra lui Dumnezeu, iar îngerii care-i slujeau au început să cadă odată cu înălțarea omului care a căzut prin înălțare, și atunci gura Ta a rostit peste îngerul Mihail să dea poruncă îngerilor să aibă frică de Dumnezeu și să ia aminte la El și nu la om.

O, omul s-a semețit și mai mult apoi dacă s-a văzut că nu este singur. Căzuse ceata cea dintâi a îngerilor, căzuse din cinstea în care era, căzuse odată cu căderea omului care s-a înălțat pe sine peste Dumnezeu, iar răul acesta lucrat de om s-a numit satană și a căzut din cer cu tot cu om, iar Tu, Fiule scump, ai fost martor la această durere, și martor ești și de atunci până azi, căci îngerii căzuți prin înălțarea omului se războiesc de atunci împotriva omului prin care ei și-au pierdut statul și slava din care au căzut. O, câtă durere pe Noi de atunci și până azi, Fiule Unule al Meu! De atunci s-a înființat timpul, tată, și de atunci Noi suferim în timp, și tot așa și omul, tată. Am coborât acum, la sfârșit de timp, cu slava cuvântului Tău pe pământ, și iarăși Tu lucrezi cuvânt de facere a omului așa cum lucreai când îi grăiai lui Moise pentru poporul Israel ca să-l faci pe el împărăție a lui Dumnezeu. Împărăția lui Dumnezeu este acolo unde Dumnezeu grăiește și unde poate cu puterea Sa, dar omul s-a ridicat tot mereu și s-a semețit față în față cu Dumnezeu, așa cum a fost și cu poporul cel din vremea lui Moise, căruia Tu i-ai grăit atât de mult timp de patruzeci de ani, și în mijlocul căruia Ne-am arătat cu multul slava și puterea cea prin cuvânt rostită să fie și să lucreze la vedere ca să aibă Dumnezeu un popor pe pământ între popoare.

Cel mai mare dușman din om împotriva Noastră nu este păcatul lui, o, Fiule îndurerat ca și Mine, Tatăl, ci este necredința din el, căci ea îl dezbracă pe om de Dumnezeu. O, Te-am trimis apoi pe pământ acum două mii de ani și nu Ți-a încurcat venirea și lucrarea de facere iarăși a omului, nu Ți-au încurcat-o păcatele omului, ci Ți-a încurcat-o necredința lui, tată, căci cei plini de păcate Te-au cunoscut și Te-au primit în ei și Te-au purtat apoi și Te-au arătat lumii prin smerenia lor, căci mai smerit este un păcătos, străin de Noi prin păcat, decât un drept care se îndreptățește pe sine înaintea lui Dumnezeu prin

faptele dreptății lui și ale slujirii lui înaintea Noastră, Fiule scump. Acum două mii de ani i-ai luat pe cei trei dintre ucenicii pe care Ți-i descoperisem ca să-Ți arăți cu ei lucrarea între oameni și Te-ai suit cu ei pe munte înalt și Ți-ai lăsat văzută slava pe care o ai de la Mine mai înainte de întemeierea lumii, căci fața Ta și veșmintele Tale au strălucit ca soarele și s-au făcut albe ca lumina, și Te-ai arătat cu Moise și cu Ilie și ai grăit cu ei înaintea celor cu credincioșie și spuneai despre patima Ta, care avea să urmeze pentru răscumpărarea omului, iar Petru a dat să-Ți spună să rămâi pe munte și să faci trei colibe, Ție și lui Moise și lui Ilie, dar voia Ta a fost să pătimești pentru salvarea omului, și atunci Tu prin nor luminos ai umbrat priveștiștea de pe munte, iar Eu, Tatăl, am rostit peste ei din nor și am spus: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care am binevoit și pe Acesta să-L ascultați»*. După ce Tu i-ai ridicat de jos, din spaima lor, ei au văzut că numai Tu mai erai cu ei, și le-ai spus lor să nu spună nimănui de slava Ta cu ei până ce Tu nu Te vei ridica prin învierea Ta. O, Fiule scump, Îți arătasei lor Scriptura venirii lui Ilie, precum era scris în Scripturi să fie, și ai făcut înțeleasă lucrarea lui Ioan Botezătorul, care vestise în vremea aceea tuturor împărăția cerurilor și pocăința oamenilor spre Dumnezeu, ca să Se milostivească Domnul de ei. O, Fiule scump, tot așa Mi-am slobozit Eu în ziua aceasta de sărbătoare glasul Meu peste cei de azi credincioși lucrării Tale peste pământ și peste om, și tot așa le grăiesc și lor și le spun așa: Cuvântul Acesta este Fiul Meu, întru Care binevoiesc; de El să ascultați! Amin.

— Iar Eu sunt cuvântul Tău, o, Tată al Meu, și le spun lor: Cel ce Mă ascultă pe Mine ascultă pe Tatăl, Care M-a trimis, căci în Mine Tatăl Se slăvește cu tot cuvântul Său, cu toată lucrarea Sa. Amin.

O, poporul Meu, nu-i place duhului potrivnic când aude de la Mine că-ți zic poporul Meu; nu-i place să audă că țarina neamului român e patria Mea cea de azi, patria venirii Mele pe pământ după două mii de ani pentru Scriptura nașterii din nou a lumii, precum este scris în Scripturi să lucrez. Iată, Eu nu Mă încurc nici azi în păcatele omului, ci Mă încurc în necredința lui, iar tu să iubești slava Mea din mijlocul tău și să-i fii credincios, căci împărăția Mea nu este din lumea aceasta, și de aceea lumea n-o primește și n-o vrea pe ea, fiindcă ea se are pe ea, și altfel ea nu mai vrea. Eu însă îi spun ei că vine biciul lui Ilie și va cădea în usturime după usturime lumea, și pace nu va fi, și va fi facere cu durere, și va fi Dumnezeu cu lucrarea Sa peste pământ și Se va slăvi prin ea, precum este scris să se împlinească așa. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, scoală-te dis-de-dimineață și iarăși să-Mi așezi sărbătoare cu strângere la izvor, că vin la izvor ca să bea cei ce însetează după Mine și după tine, iar tu să-I așezi Domnului popas cu ei, căci El îi strânge lângă El și îi hrănește pe cei ce-L caută, pe cei ce vor să învețe să fie. Cere la Mine vreme slujitoare Mie și ție pentru cei ce vin după hrană din cer, că e frumos să ceri la Dumnezeu, fiule, și e frumos să fii fiu al Său, fiu care cere Tatălui pe cele care Tatăl îi spune lui să le ceară. Amin.

Binecuvântată să fie strângerea poporului cel plin de dor, căci iată, se îndreaptă spre izvor cu inima, cu dorirea și apoi cu pasul și apoi cu hrănirea lui din gura Mea! Amin.

Binecuvântat să fii tu, cel ce pregătești masă de sărbătoare și popas Domnului ca să fie cu oamenii, cu cei ce vin crezând și învățând să creadă ca să fie! Amin.

Binecuvântată să-ți fie înțelepciunea și fapta ei pentru care tu te pregătești înaintea celor ce vin la izvor, o, poporul

Meu! Eu, Domnul, îți dau de la Mine ca să ai și ca să poți pentru mărturisirea Mea, căci am voit și vreau să-Mi fii mărturisor, tată. Vremea blândă să te însoțească la sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioară, și tot și toate să fie pentru slujirea sărbătorii, poporul Meu. Amin.

O, poporul Meu, să nu judeci cu judecată pe aproapele tău, ci numai pe tine, tată, căci altfel nu este mântuire, ci este judecată. Cel ce știe această minunată lucrare, acela scapă de judecata faptelor lui rele înaintea lui Dumnezeu, iar cine lucrează altfel, acela a și fost judecat, căci a călcat peste Dumnezeu, Care nu vrea moartea celui greșit, ci voiește învierea lui. Amin. Ai grijă de mântuirea ta, fiule, căci Eu ți-o lucrez, numai tu s-o dorești și s-o ai. Eu sunt Cel ce lucrez înaintea și în urma omului neputincios, așa cum am lucrat mereu. În ziua de joi M-am făcut trup și sânge pe masă la cină și M-am dăruit ucenicilor Mei, și numai a doua zi am împlinit ceea ce Eu le-am dat lor la cina cea de taină, și am lucrat mai dinainte ceea ce le-am dat prin jertfa Mea, și, iarăși, Mă fac pâine și vin pe altar și apoi se duce cu Mine la bolnav sau la cel credincios și Mă împarte cel ce Mă împarte spre viața omului. Lucrez și înaintea și în urma omului, așa cum lucrez și cu acest cuvânt ieșit din gura Mea odată cu taina cea de pe altar a jertfei Mele cea pentru om. Mă fac trup și cuvânt pe masa Mea de azi, și prin cuvânt lucrez și Mă fac și Mă dau ție trup și cuvânt, poporul Meu. Voiesc să-l vindec de necredință și de îndoială pe cel ce stă așa în poporul Meu, și nu știu cum s-o mai dau ca să Mă deslușesc Eu și lucrul Meu din mijlocul tău, alături cu cei prin care Eu vin la tine ca să te cresc cu duh din cer, cu dragoste din cer și nu de pe pământ, tată. Nașterea cea de sus, aceasta este dorirea Mea peste om, dorire care Mă arde în piept, poporul Meu. Sfințirea ta este cărarea Mea spre tine, iar tu să fii ca Mine, blând și smerit cu inima, și să stai cu credincioșie înaintea Mea pentru lucrul tău cu Mine, că am nevoie mai mult decât oricând de fii cu credincioșie, iubitori și plini de dor de cer în ei, căci cerul este scaunul Meu de domnie, poporul Meu, și de pe el împărățesc peste tot și peste toate dacă-l am în om. Amin.

Voi, copii din porți, fiți-Mi copii, tată, căci dragostea din voi este de copil, iar cei ce vă judecă pe voi și nu vă iubesc, aceia nu sunt copii, ci sunt judecători, și tot așa și văd. Voi însă fiți plini de planul Meu cel dumnezeiesc și nu vă potriviți durerii care dă mereu să vă doboare puterea cea pentru Mine, și cu ea în voi așa să puteți pentru Mine, căci vai celui fără cruce ca și a Mea, și vai celui ce-și face el crucea lui ca s-o poarte! Fiți îndelung răbdători, tată, și slujiți-Mi cu iubire, că am nevoie de slujirea voastră, tată, și prin răbdarea și slujirea voastră cea pentru Mine Eu, Domnul, voi câștiga Tatălui pe mulți, și apoi voi lucra mult ca să împlinesc Scripturile cele din urmă: nașterea din nou a lumii, cer nou și pământ nou și slavă de nou Ierusalim pe pământ, precum este scris. Amin.

O, calea Mea cu tine, poporul Meu, este calea Mea, tată, și pe ea Eu trebuie să grăiesc și nu să tac, iar tu să lucrezi după cuvântul Meu ca un fiu, căci fiul Meu este cel ce ascultă de Mine așa cum Eu ascult de Tatăl și Îi sunt Lui Fiu iubit, întru Care El binevoiește, și de Care tu să ascuți, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2008

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Dorul omului cheamă venirea Domnului. S-a împlinit semnul care vestește venirea Domnului: nu mai este credință pe pământ. Lepădarea de credință va atrage arderea pământului. Păcatul este foc și este sfârșitul omului. Ascunderea de Dumnezeu dăinuie în firea cea căzută a omului. Iubirea cea pentru Dumnezeu și iubirea cea pentru om trebuie să aibă martori pe pământ.

Mă fac cuvânt peste pământ și Mă dau celor ce Mă caută cu dorul inimii lor, căci cei ce cred în Mine sunt plini de iubire, sunt plini de dor, iar cei ce nu cred în Mine sunt cei ce Mă prigonesc, sunt cei ce Mă tăgăduiesc. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și sunt Fiul mamei Fecioare, după ce Tatăl M-a trimis pe pământ prin nașterea Mea din trup fecioresc acum două mii de ani, căci dorul ei după Dumnezeu Mi-a fost scară slăvită ca să vin pe pământ, ca să vin după om. Și de ce să vin după om? O, vin pe pământ după om, căci dorul omului Mă cheamă să vin, și suspinul lui Mă cheamă, că numai în suspin petrece duhul omului, dar omul nu știe să înțeleagă acest suspin al duhului lui. El caută, săracul, își caută mereu fericirea și viața, și din greu trudește cu căutarea sa, dar Duhul Cel de sus este departe de înțelegerea lui, căci el nu găsește ce caută, iar Eu vin în calea lui și-i dau din Duhul Meu, căci omului îi este dor și nu știe de unde vin în el dorul și suspinul cel de la dor și truda lui după viață. Vai omului care nu citește în Scripturi ca să vadă faptele lui Dumnezeu pe pământ și să creadă apoi în El și să-L dorească de însoțitor al său și să se facă el apoi însoțitorul lui Dumnezeu pe pământ!

O, mamă dulce a Mea! O, dulce ți-a fost ție cititul Scripturilor cele despre venirea lui Mesia, Salvatorul omului, mamă! O, cât de mult M-ai așteptat să vin pe pământ, iar tu să-Mi slujești cu dor! Iubirea ta de Dumnezeu M-a dorit și te-a făcut scară slăvită pentru venirea îngerului Meu la tine cu vestea venirii Mele prin nașterea Mea din trupul tău fecioresc, și apoi M-ai primit, și apoi M-ai așezat înaintea oamenilor spre credință sau spre tăgăduire, mamă. Am stat apoi pe pământ și am împlinit toate câte erau scrise să le împlinesc, și apoi M-am așezat iarăși în Tatăl, adică în slava pe care o aveam de la El mai înainte de întemeierea lumii și prin care Tatăl Mă preaslăvește pe pământ, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui, și puterea Lui sunt în cer sus, și pe pământ jos, precum este scris.

Pe pământ în ziua aceasta e sărbătoarea venirii tale la Mine și la Tatăl, mamă, căci dacă Eu M-am dus iarăși la Tatăl tu ai rămas pe pământ, ai rămas cu ucenicul Meu. Eram pe cruce și ți-am spus despre el: «*Iată fiul tău*», iar lui i-am spus: «*Iată mama ta*», și tu te-ai supus și ai împlinit așa și ai rămas la el, și el te-a iubit cu iubirea Mea din el, căci iubirea lui M-a cunoscut și Mi-a slujit apoi cu mare iubire, și iată, iubirea slujește iubirii, și altfel de slujire nu este pentru iubire, fiindcă iubirea Mea în om își are însoțitorii ei.

O, scumpă mama Mea, Mi-am așezat pe vatra neamului român locul Meu de venire cuvânt pe pământ, căci Tatăl iarăși M-a trimis pe pământ, mamă. M-a trimis Tatăl cuvânt pe pământ, M-a trimis iarăși după om, mamă. Eu sunt dintru început Cuvântul Tatălui, iar când Tatăl a voit să ridice spre izbăvire pe poporul lui Avraam, Isaac și Iacov, popor care era rob în Egipt, M-a făcut Tatăl cuvânt peste Moise și am grăit cu poporul lui Israel patruzeci de ani, mamă, și l-am călăuzit pe el spre țara făgăduinței, căci suspinul lui a ajuns la Dumnezeu și apoi M-a trimis Tatăl pe Mine ca să-l izbăvesc de sub suspin și să-l învăț pe el dorul de Dumnezeu, credința în Dum-

nezeu și faptele ei, mamă. Iată, așa M-a trimis Tatăl și azi cuvânt pe pământ, căci s-a apropiat sfârșitul veacurilor, și toți și toate așteaptă în cer și pe pământ venirea Fiului Omului, venirea Mea, mamă, căci prin nașterea Mea din trupul tău fecioresc Eu M-am făcut Fiul Omului și M-am făcut Mântuitorul lumii, căci omul pe pământ trăiește numai în robie, mamă. Grăiesc cu tine înaintea celor ce s-au strâns la serbarea ta lângă locul izvorului Meu de cuvânt. Taina țarinii cu comoară în ea, aceasta este taina alegerii acestui pământ pentru ca să vin, pământul neamului român, mamă, și voiește Tatăl să-l anunțe pe el patrie cerească, patria venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cu vestea împărăției cerurilor, cu slava cuvântului Meu, care umple cerul și pământul, numai inima omului n-o umple el, căci omului nu-i este dor de Dumnezeu pe pământ, mamă. O, hai să grăim la izvor, mama Mea! Oștirile cerești sunt pentru tine venite aici, la izvor, cu sărbătoare pentru tine, iar Eu sunt Fiul lui Dumnezeu și sunt Fiul tău. Hai să-i hrănim pe cei strânși lângă izvorul Meu de cuvânt, căci dorul i-a adus, iar credinței și iubirii lor le trebuie putere, mamă. Hai să Ne slăvim cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, o, mamă plină de cuvânt ca și Fiul tău, Dumnezeu-Cuvântul, căci slava lui Dumnezeu este cuvântul, așa cum a fost și la început, mamă! Amin, amin, amin.

O, dulce Fiule al Tatălui Savaot și al meu! Mare este economia Tatălui pentru salvarea din moarte a omului, Fiule scump! O, pe toate le mai face omul pe pământ, dar ca să deschidă Scripturile și să citească în ele venirea Ta atunci și acum, nu are omul dor și timp ca să creadă în Scripturi și să le vadă apoi împlinirea așa cum le-am văzut eu când Tu ai venit pe pământ acum două mii de ani. O, ce dor Ți-a fost de om atunci când ai venit! O, ce dor Ți este de om și de dorul lui acum când iarăși vii! O, ce dor Ne este Nouă, celor din cer, o, ce dor, Fiule scump! Dar ce s-a întâmplat cu dorul din om, o, Doamne? De ce a căzut din cer dorul omului? O, nu se mai suie la cer mintea omului, inima omului, dorul omului. O, nu mai este credință pe pământ, Fiule scump. Aceasta este vremea să vii: nu mai este credință pe pământ. Iată semnul când Tu trebuie să vii. Ca în vremea lui Noe oamenii de pe pământ n-au iubire de Dumnezeu și n-au credință, ci au lepădare de credință, iar aceasta atrage pe pământ arderea lui, arderea de pe el a toate câte sunt făcute de omul cel potrivit lui Dumnezeu, căci gândurile omului nu sunt ca ale lui Dumnezeu. O, cât Te doare această despărțire între om și Tine, Fiule Doamne! Curând, curând va vedea omul cât Te doare, căci durerea Ta de la om Ți copleșește mila, și iată, vii să-l îmbii, vii să-i grăiești ca un Dumnezeu plin de putere, dar el auzind nu aude și văzând nu vede, fiindcă pe pământ este păcatul lepădării de credință, Fiule Doamne. Mă fac cuvânt peste cei ce s-au strâns la gura izvorului Tău și le spun lor să citească Scripturile așa cum eu le-am citit, și apoi Te-am așteptat ca să vii, după cum era scris în Scripturi să vii, și le spun lor că dorul după Dumnezeu se face scară slăvită pentru venirea Ta iarăși la om, o, Doamne. Amin.

Mă las cu glas duios de mamă la locul izvorului cuvântului Fiului meu și vă găsesc adunați la masă cerească. Eu și cu Fiul una suntem. Eu sunt întru El, iar El întru mine este, căci așa este scris că lucrează Domnul prin cei ce cred în El. Vin să vă dau povețele vieții. Iubiți viața! Ea este Fiul meu, Care a luat pământ cu mâna și a făcut pe om după chipul și asemănarea Sa și a suflat apoi peste el cu gura Sa viață. Iubiți viața, căci Fiul meu v-o dă, căci întru El este viața, iar viața este lumina oamenilor! Feriți-vă de moarte, feriți-vă de păcat, căci fiii oamenilor

nu știi ce este moartea, și de aceea petrec întru ea. O, nu iubiți lumea, nici ceea ce este în ea, căci lumea a ajuns la sfârșit, iar Dumnezeu la început, și iarăși se lucrează prin cuvânt ca la început, și iarăși pe toate le face Dumnezeu. O, despărțiți-vă de păcat, că-L doare pe Fiul meu păcatele voastre! Infecioriți-vă viața! Călugăriți-vă trăirea și viața! Priviți la sfinții care au biruit lumea și carnea, adică trupul, care pofteste împotriva duhului, și apoi s-au sfințit pentru Domnul. O, întoarceți-vă la viață de rai pe pământ, ca să vină de la Dumnezeu viața pe pământ și să ia Domnul de pe el moartea, căci este scris să fie așa. O, nu mai mâncați carne! O, nu mai mâncați carne! O, nu mai mâncați carne! E vina ta, omule, că mănânci carne. E vina ta că nu-L iubești pe Dumnezeu. Nu e vina diavolului acest păcat al tău. E vina cărnii acest păcat al tău, păcatul că nu-L iubești pe Dumnezeu. Nu poți și pe tine și pe Dumnezeu să-L iubești, căci cel ce se iubește pe sine se leapădă de Dumnezeu și apoi îl prigonește pe El.

O, lăsați pofta trupului, care vine de la pofta ochilor, iar aceasta de la duhul trufiei vieții! O, lăsați iubirea de voi înșivă și dați-I Domnului iubirea, căci la El ea se înmulțește și nu scade, și vă va ieși înainte această avere dacă la Domnul v-o strângeți ca s-o aveți, căci Domnul numai și numai pentru om trudește și Se smerește trudind. O, bucurați-vă de darurile Domnului și de jertfa de iubire a poporului Lui cel jertfitor, și apoi eu iarăși vă voi povățui pe voi spre Fiul meu, Care Se face cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, pe vatra neamului român. Fiți blânzi și smeriți cu inima, fiți ca Fiul meu! Nu fiți ca fiii oamenilor, nu fiți ca fiii veacului acesta, care trăiesc ca în vremea lui Noe și nasc din ei foc care arde lumea, căci de la păcatele omului arde pământul, fiindcă păcatul este foc și este sfârșitul omului.

O, deschideți-vă brațele și îmbrățișați-L pe Fiul meu așa cum eu L-am îmbrățișat și L-am iubit mai mult ca pe viața mea! O, veniți să vă nașteți din cuvânt și să vă faceți fii ai lui Dumnezeu, căci cei ce cred în El, aceia sunt cei care nu mai mor și sunt cei ce trăiesc, și în El trăiesc, în Fiul meu iubit, întru Care eu am binevoit cu iubirea mea, cu dorul meu tot și cu toată trăirea mea pe pământ. Duceți această viață pe pământ și-i veți trăi dulceața și veți fi vii prin ea și veți fi hristoși și Domnul Se va slăvi prin voi, căci voia Lui este sfințirea voastră.

Învățați iubirea și apostolia ei! Învățați viața cea fără de păcat! Învățați iubirea de la Ioan, ucenicul cel iubit al Fiului meu și căruia El m-a dat când S-a dus la Tatăl după ce a înviat, iar el m-a luat acasă la el și m-a iubit și m-a însoțit și m-a hrănit cu Fiul meu și am stat în ascultare de Dumnezeu. Amin.

O, casa ta trebuie să-I folosească lui Dumnezeu, nu ție dacă ești copilul lui Dumnezeu. Aceasta trebuie să știe un copil al lui Dumnezeu. Și cum să folosească ea, casa ta, lui Dumnezeu și nu ție? Mai întâi tu trebuie să-I slujești lui Dumnezeu și nu ție sau celor ce sunt ai tăi, și apoi tu trebuie să-L aduci pe Domnul în casa ta, la masa ta, la inima ta, în fapta ta, și apoi să-ți dea El să faci lucrul Său pe pământ și peste oameni. Voia ta să moară ca să poată Domnul să te facă pe tine voie a Sa apoi, dar nu când și când, ci mereu, și așa veți fi voi împărăția lui Dumnezeu, o, fii hrăniți de Dumnezeu cu hrană de sus, și veți fi casa lui Dumnezeu pe pământ așa cum a fost Ioan, ucenicul cel iubit prin iubirea din el și căruia Fiul meu m-a dat când S-a dus la Tatăl.

O, fiți blânzi și smeriți cu inima, smeriți cu purtarea și cu înfățișarea! Ieșiți din lume, căci lumea a ajuns la sfârșit, iar Domnul la început! Cel ce stă în lume, acela bea din vinul ei vrând-nevrând, iar cel ce iese din ea, acela bea din vinul Dom-

nului, de la masa Lui, din harurile Lui, care se fac slava lui Dumnezeu peste cei ce stau sub har. Luați și mâncați și beți din gura Domnului, căci cuvântul gurii Lui se slăvește pe pământ și cheamă omul la viață, la iubire de Dumnezeu, și pe morți la înviere! Vine ziua când cei adormiți se vor scula și vor mărturisi acest cuvânt și acest loc de izvor al Fiului meu. O, ce vor face atunci cei ce tăgăduiesc această venire a Sa după om?

O, Fiule Emanuel, mergem la cei adunați la izvor și le dăm vindecare și credință, căci lumea aceasta le dă la oameni cădere și necredință, Doamne. În ziua aceasta stăm la masă cu ei, și apoi le vom da iarăși povața, că e mare această sărbătoare de cuvânt peste cei ce se adună în ziua mea de serbare la izvorul cuvântului Tău. Te-am mângâiat cu venirea mea peste cei ce s-au strâns să audă din cer și să ia mângâiere. O, mângâie-i și Tu pe ei, căci Tu ești Mângâietor și ești Mântuitor, o, dulce Fiul meu și Dumnezeul meu. Amin. amin, amin.

— **I**i mângâi, mamă, și iarăși îi voi mângâia spre scursul zilei. Îi îmbrățișăm în zorii sărbătorii și iarăși îi vom îmbrățișa în cuvânt spre scursul zilei, iar Tatăl va avea mângâiere din lucrul cel așezat înaintea Lui, căci voia Tatălui este sfințirea omului, o, mama Mea dulce la cuvânt ca și iubirea ta pentru om, căci ai fost dulce pentru om, mamă, în toată vremea ta pe pământ, și așa ești și acum din slăvile cerești când îi mângâi pe cei credincioși Mie, mamă. Amin.

O, poporul Meu cel jertfitor, Mă aplec să-ți mulțumesc că ai gătit zi de sărbătoare și popas pentru cei ce vin după Mine și după tine ca să asculte glasul Meu. Fii mulțumit și mulțumitor, tată, că mare lucrare este la Mine să-Mi gătești tu masă ca să cinez Eu cu omul și să-l povățuiesc pe el spre viața fără de moarte pe pământ și să-l fac pe el fiu al sfințeniei, fiu al puterii care biruiește în om lumea. Amin.

Iar voi, cei ce v-ați strâns cu dor în piept la izvor, v-am răcorit cu râul vieții, și iarăși vă voi răcori și iarăși vă voi învăța spre scursul zilei, și vă voi trimite toată mângâierea Mea, toată povața Mea, iar voi să lepădați, tată, grija cea lumească, și fiți ca îngerii pe pământ, că Eu, Domnul, nu vă cer ceea ce nu puteți, dar ceea ce vă cer Eu se poate numai cu iubirea de Dumnezeu în voi. Iubirea de Dumnezeu alungă frica, alungă păcatul, căci păcatul aduce frică peste inima omului. Acolo unde nu este harul lui Dumnezeu, acolo este frica, acolo este păcatul. O, iubiți pe Dumnezeu și veniți aici la izvor ca să învățați să-L iubiți pe Dumnezeu! Veniți și învățați, căci am la izvor pe cei ce învață de la Dumnezeu pe om! Veniți să vă întâlniți cu Dumnezeu, și veți lua ca plată viața! Curând, curând nu va mai fi nimic pe pământ și vor fi numai cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și vor lua ca plată viața. Amin. Eu vin curând, și plata Mea este cu Mine și voi da viață celor ce iubesc viața. Amin.

Eu sunt în mijlocul oamenilor cu acest izvor de cuvânt, căci omul fără hrană din cer peste el moare, moare mereu. Să vină omul să învețe de la Mine prin acest cuvânt viața, căci am venit iarăși de la Tatăl la om, și lucrez cu slava pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, iar slava aceasta ce o am de la El este cuvântul gurii Mele, cuvântul care a făcut cerul și pământul, și care face iarăși cer nou și pământ nou, Ierusalim nou și popor nou, precum este scris în Scripturi să lucrez Eu, Mieluțul Tatălui, pentru cei răscumpărați de El dintre oameni ca să fie ei împărăția Mea pe pământ.

Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Sfârșesc cuvântul Meu, și iarăși îl voi grăi pe el spre sfârșitul zilei, spre sfârșitul sărbătorii și vi-l voi da vouă de hrană. Amin, amin, amin.

*

Această zi de sărbătoare este mângâierea mamei Mele Fecioare, cea mai mare zi din viața ei de pe pământ. Această zi e zi de mângâiere, iar Eu, Domnul, voiesc să știe cei ce se hrănesc cu glasul gurii Mele, să știe ei că mama Mea Fecioara și-a strâns tot dorul ei spre ziua aceea, căci după ce Eu M-am dus iarăși la Tatăl după învierea Mea i-am lăsat ei dorul după ziua aceasta, dorul după Dumnezeu, dor mai mare decât acela când ea aștepta pe Mesia să Se nască pe pământ între oameni precum era scris în Scripturi să se îplinească.

Voi, cei ce v-ați adunat în ziua aceasta la glasul Meu cel hrănitor de suflete, învățați de la mama Mea Fecioara dorul de Dumnezeu așa cum ea l-a învățat, căci ea a așteptat cu dor neliniștit ziua și noaptea unirea ei cu patria cea de sus, cu Tatăl și cu Fiul și cu Duhul Sfânt și cu toate oștirile cerești și îngerești. Ea a știut întreg ce înseamnă Dumnezeu și țara cea de sus, gătită ca o mireasă, împodobită pentru Mirele ei, ziua cea veșnică, pe care ea a primit-o în dar pentru vecii când Eu am venit și am trecut-o pe ea hotarul între văzutele și nevăzutele facerii lui Dumnezeu. Facerea cerului și a pământului, facerea cea de la Dumnezeu poartă în taina ei văzutele toate și nevăzutele, și voiesc să știe omul ce înseamnă facerea lui Dumnezeu și ce înseamnă Dumnezeu. Eu, Domnul, stau cuprins în durere fără margini că nu știe omul ce înseamnă Dumnezeu și unde este El și unde este omul. Vreau să-l fac pe om să știe că nu se poate ascunde de Dumnezeu și că Mă îndurerează omul cu durere fără de margini.

După ce Eu l-am zidit pe om și am pus în el duh de viață, el numaidecât s-a înălțat, s-a semețit, și apoi s-a ascuns numaidecât de Dumnezeu, a simțit în trupul lui să facă acest păcat, și aceasta a fost despărțirea lui de Dumnezeu, pe Care-L simțea dușman apoi. O, iată ce îl învață pe om păcatul! Păcatul are cea mai ascunsă față și poartă în el văzutele și nevăzutele lui. Vreau să-l deprind pe om să se lase făcut de Dumnezeu, să se facă dumnezeu prin har ca să nu mai fie dușmănie între el și Dumnezeu din pricina păcatului cel ascuns în el, și pe care nu și-l poate ascunde de Dumnezeu.

Voi, cei care veniți la izvorul înțelepciunii tainelor lui Dumnezeu, văzutele și nevăzutele lui Dumnezeu, învățați de la Mine că omul are în facerea pe care o face el văzutele și nevăzutele cele lucrate de el, și pe care Dumnezeu le cunoaște în tot cuprinsul lor. Omul își este unul altuia dușman și făcător de moarte, și vreau să-l deprind pe om să înțeleagă aceasta ce nu înțelege el prin toate câte face el. Omul are în el firea lui cea căzută, ascunderea de Dumnezeu, nu ascunderea de om, căci dacă n-ar avea în el ascunderea de Dumnezeu el n-ar avea nici ascunderea de om. Ascunderea dintre om și om este dușmănie între unul și altul, nu este altceva, iar Eu am venit pe pământ acum două mii de ani să-l învăț pe om lumina, că mare suferință e pe om și în om din pricina ascunderii de Dumnezeu și de om. Omul care se ascunde cu nevăzutele lucrate de el înaintea lui Dumnezeu și a omului este cuprins apoi de teama cea de la ascundere, și această suferință a fost născută de om în rai, căci omul a fost așezat în rai cu trupul lui cel dintâi și peste care trebuia să-L aibă pe Dumnezeu, Care a știut cum l-a făcut pe el și Care și știa să-l păzească și să-l lucreze mereu ca să-l aibă Domnul pe om și să nu se aibă omul pe el, ci Domnul să-l aibă dacă l-a făcut să-l aibă. Înțelepciunea aceasta însă l-a părăsit pe om încă de la început, și aceasta s-a întâmplat pentru că omul i-a deschis duhului cel străin, cel necunoscut de el, iar cel necunoscut nu-i poate face decât rău omului, așa cum s-a și întâmplat încă de la începutul omului, și atunci Eu, Dumnezeu-Cuvântul, am rostit cuvânt și am zis duhului cel

potrivnic voii Mele în om: *«Dușmănie voi pune între tine și femeie, între seminția ta și seminția ei, și aceasta îți va zdrobi ție capul, iar tu îi vei împunge ei călcâiul»*. Iată, înțelepciunea cea părăsită de om în rai a făcut ca omul să se facă dușman lui Dumnezeu, dușman prin ascundere, dușman care n-a căpătat decât suferință peste trup și blestem peste pământ, care avea să-i fie omului mamă hrănitoare și dăruitoare de hrană dacă omul ar fi rămas în ascultare și în neascundere de Dumnezeu. Când Eu, Domnul, am rostit aceasta peste om i-am fost și nu i-am fost dușman omului, dar omul și-L face singur dușman pe Dumnezeu atunci când se ascunde de El ca de un dușman, și și-l face singur dușman pe om atunci când el se ascunde de om ca de un dușman.

O, e mare taina lui Dumnezeu cu omul, și voiesc această taină s-o înțeleagă omul și s-o pătrundă așa cum a pătruns-o mama Mea Fecioara de a dorit-o ea în toată vremea ei cea de după învierea Mea prin care M-am așezat iarăși întru Tatăl, căci ea a dorit apoi cu dor să intre întru împărăția nevăzutele lui Dumnezeu, care-i hrănea din ele dorul de ele, pentru că ea era locașul curăției și al luminii a toate ale ei, căci ea nu a cunoscut în trupul și în duhul ei duhul ascunderii cea prin lucrare, ci a cunoscut numai înțelepciunea tainelor, care trebuiau tănuite spre ocrotirea lor înaintea oamenilor, căci oamenii își sunt dușmani unii altora prin ascundere și își sunt dușmani prin mărire de sine, prin semeție lucrătoare, căci om pe om se dărâamă pentru mărirea cea de pe pământ a omului și nu pentru altceva face el aceasta.

O, mama Mea scumpă! Dulce ți-a fost iubirea și răbdarea, mama Mea! Taina vieții tale, taina inimii tale a fost iubirea și mila, că mare ți-a fost simțământul duhului iubitor de oameni, mama Mea! Taina vieții tale cea mai presus de orice iubire de pe pământ a omului curat cu inima și cu viața, taina iubirii tale a purtat în ea voia Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, iubirea cea care se numește Dumnezeu și cu care i-ai iubit pe oameni, pe toți oamenii, mamă, că milă îți era de ei, și te durea în tine mila aceasta așa cum îi doare ea în ei azi pe cei în care Noi am pus spre lucrarea ei mila de om, mamă, mila care lucrează pentru om, mama Mea. În ziua ta de serbare am desfăcut Eu taina dorului tău, căci ziua aceasta poartă în ea unirea ta cu patria de sus, cu nevăzutele lui Dumnezeu-Făcătorul, mamă, dar ele sunt taină cerească și nu sunt ascundere de om, ci sunt purtate de Dumnezeu în taină pentru cei ce-L iubesc pe El pe pământ, așteptând unirea lor cu El, așa cum tu ai așteptat-o în toată viața ta de pe pământ, mama Mea. O, bucură-te pentru ziua venirii tale întru cei cerești și presară tu duhul iubirii de Dumnezeu peste cei ce Ne caută în casa tainelor, în lucrarea Mea de cuvânt, aici, la izvorul ei, mamă. Amin.

— O, Fiule al meu, ce plin ești de cuvânt acum, la sfârșit de timp! Pe vremea lui Moise, când ai grăit în mijlocul poporului Israel timp de patruzeci de ani pe calea lui spre Canaan, Te-ai arătat Dumnezeu tare peste neamurile pământului, ca să facă acelea cale cărării Tale cu poporul Israel din loc în loc până în țara făgăduinței, dar ca și Adam în rai s-a semețit poporul Tău și a căzut pe cale, a căzut prin semeție poporul acela, căci semeția l-a făcut să Te părăsească, să Te uite, Doamne. Tu însă, patruzeci de ani l-ai însoțit cu mult cuvânt ca să-l tot sprijini cumva și să nu Te tăgăduiască el între neamuri. Ai făcut din el lumină neamurilor în vremea aceea, căci Tu erai lumina cea din mijlocul lui. El însă s-a făcut întuneric, căci s-a ascuns de poruncile Tale și nu Te-a mai avut de Salvator al său nici pe Tine nici pe Moise, căci vai celui îndoielnic după ce el crede până nu vede! Tu ești

ascuns în tainele Tale, dar omul nu tot așa este, nu tot așa lucrează, și omul Îți este dușman, Fiule scump, și Îți face teamă, Doamne, căci eu cunosc teama aceasta de la om, și ea m-a îndurerat mult când Te-am avut pe pământ Fiul meu Cel de la Dumnezeu dat mie să Te nasc și să Te cresc și să Te ocrotesc de omul cel dușman lui Dumnezeu. De omul cel ascuns în sine și în om Îi este teamă și lui Dumnezeu și omului, și, iarăși, unui așa om îi este teamă de Dumnezeu și se ascunde, și îi este teamă de om și se ascunde de om, căci cel ascuns în sine și în om insuflă duh de teamă în alt om de lângă el, și duhul ascunderii se simte aproape atunci când el lucrează din om peste om. O, își va spune omul că așa lucrează și Dumnezeu. O, omule, o, omule neiubitor de lumină, fă tu, lucrează tu tot ceea ce poate vedea cel din preajma ta, și vei scăpa de păcatul ascunderii și-i vei face omului bine ca și Dumnezeu, și atunci poți să spui că lucrezi ca Dumnezeu. Un rege aspru cu firea și războinic cu duhul trecea odată pe cale cu oastea lui înarmată pentru război și a întâlnit doi oameni sfinți în cale și aceștia fugeau ca să se ascundă, iar regele cel aspru striga după ei urmărindu-i, și apoi le-a spus lor: dacă sunteți cu Dumnezeu de ce vă ascundeți, de ce vă temeți? Ei însă i-au răspuns lui: nu ne temem pentru noi, o, rege, ci ne temem pentru tine ca nu cumva să-ți pricinuim ție vreun păcat, și de aceea ne ascundem de la fața ta. O, iată câtă iubire, cât duh iubitor de oameni îi umbrește pe cei ce-L iubesc pe Dumnezeu și pe om!

Voi, cei ce ați băut azi la izvor duhul înțelepciunii tainei lui Dumnezeu cu omul, veniți să învățați de la Dumnezeu, căci vremea e scumpă acum și trebuie s-o folosiți pentru Dumnezeu, nu pentru voi. Dați-I Domnului vremea voastră pe pământ așa cum eu l-am dat-o! Ajutați-vă unii pe alții spre calea tainelor cerești, căci Domnul iarăși stă cu omul în cuvânt și îl călăuzește pe el spre tainele vieții, așa cum l-a călăuzit pe Israel vreme de patruzeci de ani în pustiul neamurilor de pe pământ spre țara făgăduinței. Iubirea de Dumnezeu să înlocuiască în voi iubirea care-l scoate pe om din Dumnezeu. Învățați iubirea de Dumnezeu și tainele ei cele de sus! Iubiți în cer, nu iubiți pe pământ, și ajutați-vă pentru tainele lui Dumnezeu așa cum Iosif m-a ajutat pe mine pe calea mea pentru Fiul lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu pe pământ! O, ce mult m-a ajutat el, ce mult m-a iubit, ce mult m-a tănuit înaintea oamenilor pentru lucrarea Fiului lui Dumnezeu în mine și pentru venirea Lui spre oameni apoi, după cum timpul Scripturii hotărâse să fie așa! Iubirea cea pentru Dumnezeu trebuie să aibă martori pe pământ așa cum am avut eu încă de la începutul vieții mele între oameni și până la sfârșitul ei pe pământ. Tot așa ar trebui să aibă martori și iubirea cea pentru om, așa cum eu am iubit și am avut martori iubirii mele cea pentru om, căci i-am iubit mereu pe toți și le făceam bine pe calea lor spre cer și-mi tănuiam inima mea lor, căci aveam nevoie de iubirea omului ca s-o dau lui Dumnezeu cu tot cu om, dar iată, păcatul omului nu voiește să aibă martori, dar îl are pe diavolul martor, așa cum omul cel întâi zidit a avut martor semeției lui pe Dumnezeu și pe diavol, căci omul nu poate să se ascundă de Dumnezeu și nici diavolul nu poate, și atunci a văzut Fiul meu pe satana ca fulgerul căzând din cer din pricină că s-a plecat semeției omului, voii omului.

Când cei necredincioși au tras spre judecată pe femeia cea păcătoasă pentru ca s-o judece pe ea Fiul meu Iisus, El descoperea cu degetul pe pământ scrise păcatele lor, ale celor ce își pregătiseră pietre ca s-o omoare cu ele pe cea prinsă de ei spre omor, și judecata lor a fost mai mare decât răutatea cu care voiau ei să pedepsească pe cel greșit, și iată, omul nu se poate

ascunde în spatele altui om, căci nimeni nu este drept înaintea lui Dumnezeu, ba, din contra, cel ce dă să-l învinuiască pe om nu este altul decât cel mai greșit decât acela.

Omul este păcătos și trebuie să se umilească și nu să judece, căci scris este: *«Cel ce judecă a și fost judecat»*. Și cum aceasta? Păcatul din om este acela care judecă păcatul altui om, căci omul nu este ca Dumnezeu, Care nu judecă, fiindcă Dumnezeu este Mântuitor, nu Judecător omului așa cum este omul, bietul de el, omul care este judecat de însuși păcatul lui.

O, nu judecați, fiilor! Iertați, și vi se va ierta, așa cum a spus Fiul meu! Eu cât am stat pe pământ i-am ajutat și i-am curățat și i-am îmbrățișat pe toți păcătoșii, pe toți suferinzii și i-am învățat și i-am iubit, și numai iubire am împărțit, numai milă, numai pace, numai bunătate. Cel ce se dorește iubit, acela nu poate iubi, dar cel ce iubește nu caută iubire, ci numai o împarte pe ea. Iată, femeia cea dintâi s-a iubit pe sine, s-a vrut iubită și a făcut moarte peste om, iar femeia cea de-a doua nu s-a voit iubită, ci a iubit, și a împărțit iubire peste om, iubire și viață, că mare taină este să fie omul născut din cer și nu de pe pământ.

O, căutați nașterea voastră cea de sus, cea din Dumnezeu, ca să aveți iubire de Dumnezeu și pe ea s-o împărțiți în jur, voi, fii și fiice de pe pământ! O, nu rămâneți în nașterea voastră cea din părinți, căci trupul cel din părinți stă împotriva Duhului Cel din cer. Căutați să vă umpleți de dorul patriei cea de sus și al nevăzutelor ei, și spre ea să-i petreceți pe toți oamenii pe calea voastră pe pământ cu oamenii. Viața mea așa a lucrat cât am stat între oameni, și așa am așteptat eu ziua cea mai dulce a vieții mele, ziua întâlnirii mele cu nevăzutele lui Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul, văzutele toate și nevăzutele. Fiți fii și fiice ale luminii lui Dumnezeu! Nu vă ascundeți de Dumnezeu, ci doriți-L cu dor mult, căci taina facerii cea de la Dumnezeu poartă în taina ei văzutele toate și nevăzutele, de care omul nu se poate ascunde. O, păcatul omului îl învață pe om să se ascundă de Dumnezeu, iar iubirea îl învață să-L împartă pe Dumnezeu ca să nu mai fie dușmănie între om și Dumnezeu, și între Dumnezeu și om din pricina ascunderii de Dumnezeu a omului. Iubiți-L pe Dumnezeu, iubiți-L ca mine și ca Ioan, căruia Fiul meu m-a dat spre îngrijire când S-a dus la Tatăl! Fiți înțelepți prin cele din cer, nu prin cele de pe pământ! Faceți-vă fii ai înțelepciunii cea de sus, care vă face cerești cu inima și cu iubirea și cu privirea și cu lucrarea! Scăpați-i pe oameni de judecata lor, învățându-i curățenia inimii unii față de alții și față de Dumnezeu și ajutorarea cea miluitoare, căci cel ce nu judecă pe aproapele său, acela nu este de pe pământ, ci este din cer, și a scăpat de judecată unul ca acela. O, mare este taina iubirii! Ea se învață din cer, nu de la oameni. De la oameni se învață îngâmfarea și judecata cea de la ea, iar de la Dumnezeu se învață umilința, și prin ea nejudicata. Amin.

O, Fiule scump al meu, am fost în ziua aceasta dăruitoare de naștere de sus a omului care vine și aude glasul Tău aici, la izvor, glasul care naște din el om nou și care-l face pe om Dumnezeu prin harul Tău, care curge și îndumnezeiește acolo unde el se așează. Fii mărit, fii binecuvântat de cei ce Te iubesc ca în cer pe pământ, o, Doamne, o, Fiule al Tatălui Savaot, o, Fiule al meu, al mamei Fecioare, care Te-a adus din Tatăl la om pe pământ ca să fii cu omul și iarăși să Te duci apoi la Tatăl și iarăși apoi să vii, după cum ai și venit iarăși, împlinind iarăși Scriptura venirii Tale prin care Tu ai vestit atunci venirea Ta de azi. Amin, amin, amin.

— O mama Mea, despreunează-ți și iarăși împreunează-ți brațele pentru cei ce Ne iubesc, mamă, și îmbrățișează-i în taina iubirii cea de sus! Taina iubirii între Noi și om s-o învețe de la Noi omul, mamă, și toți să Ne iubească pe Noi între cei ce vin la izvor, iar Noi să-i iubim pe ei și să le dăm cerul, mamă, căci cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu îi cuprind pe ei în taina lor, și le trebuie vindecată vederea ca să vadă ei cu ea pe cele nevăzute cu ochii omului, cu mintea omului, mamă.

O, popor venit la izvor ca să auzi glasul lui Dumnezeu! Vino, tată, așa cum Îi place lui Dumnezeu să vii și să fii, și nu veni cum îți place ție să vii și să fii! Vezi dorirea Mea, vezi-o în cuvântul Meu de peste tine și fă-te după placul Meu, și vei umbla în lumină, căci cele de la Dumnezeu în om sunt în lumină și sunt în tainele ei, și ferice de cei ce știu să citească tainele lui Dumnezeu și pe cei ce le poartă pe ele pe pământ! Eu M-am tănuț în om și cu omul atunci când am lucrat tainic, dar n-am făcut așa ca să Mă ascund de om, ci am făcut așa pentru că omul nu este plămădit din cer ca să vadă și ca să știe ca în cer. Cel ce ia din cer, acela lucrează ca Dumnezeu și este judecat de oameni pe pământ ca și Dumnezeu, pentru că oamenii sunt de pe pământ.

O, nimeni nu poate să ia nimic din cer ca să poarte și ca să dea dacă nu este dat lui de la Tatăl să aibă și să dea și să aducă rod lui Dumnezeu. Ți-am spus acum această taină, popor care vii la izvor ca să crești cu hrana cea de la Dumnezeu, și caută să înveți bine taina aceasta ce ți-am spus-o Eu acum. O, ia numai din gura Mea și nu lua pentru tine din gura omului, căci omul Îi este dușman lui Dumnezeu prin ascundere și îi este dușman omului prin cele ascunse în el. O, ia din Mine, tată, ia din gura Mea și ia de la cei ce ți-L împart pe Dumnezeu, căci ei nu pot lua dacă nu le dă Dumnezeu ca să ia și ca să dea. Așa să înveți și așa să crezi, și binecuvântată să-ți fie ție credința și roadele ei, popor care vii la izvor, și dacă vii, învață, tată, învață dorul de Dumnezeu, popor hrănit de Dumnezeu! Amin.

Binecuvântată să fie inima celor ce vor lua această învățătură în inima lor spre nașterea lor din Dumnezeu! Amin.

Pace vouă, celor de la gura izvorului Meu! Pace celor ce se strâng pe lângă voi la izvor în sărbători! Amin.

Pace vouă, celor ce iubiți pacea Mea, iubirea Mea și tainele ei! Fiți fiii tainelor cerești și lucrați cu ele în taina Duhului Sfânt, Care strălucește când El lucrează, fiilor! Fiți țara strălucirii celor de sus pe pământ, căci țara Mea de pe pământ acum, la sfârșit de timp, poartă de la Mine numele ei cel frumos, țara strălucirii, după harurile Mele lucrătoare din ea, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2008

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Poporul Domnului trebuie să trăiască numai pentru slava lui Dumnezeu. Dumnezeu este lumină. Lumina cea necreată va cuprinde lumea în ziua de apoi. Sfântul Ioan Botezătorul lucrează peste popor duhul credinței, duhul mărturisirii și duhul pocăinței.

Cu grai de Duh Sfânt Mă fac cuvânt și intru în cartea Mea cea de la sfârșit de timp și Mă scriu în ea spre mărturia Mea, căci Tatăl Mă trimite, iar Eu mărturisesc lucrarea Mea, dată Mie de Tatăl ca s-o împlinesc așa cum El Mi-o dă, și nu lucrez și nu grăiesc de la Mine Însumi, ci de la Tatăl iau și așa împlinesc. Lucrez venirea Mea iarăși de la Tatăl la om și lucrez prin cuvânt așa cum am lucrat la început

când Dumnezeu a făcut cerul și pământul. Eu eram atunci cuvântul Tatălui, și tot așa sunt și azi, căci sunt Fiul Lui. Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, acesta este numele lui Dumnezeu, și în acest nume vin Eu cuvânt în cartea Mea de azi. Amin.

Îmi întăresc intrarea și puterea cea din porți și așa intru când cuvintez în mijlocul tău, poporul Meu de azi. O, învață-te să stai în așteptarea Mea, că am cu tine venirea Mea cea în Scripturi proorocită de însăși gura Mea acum două mii de ani. Caldă să-ți fie pregătirea atunci când Eu vin în sărbători la tine cu sfinții Mei, căci rugăciunile sfinților Mei Îmi amintesc de-a pururi venirea Mea de acum, venirea Mea cu ei, făgăduită de Dumnezeu ca să fie, așa cum și tu ești făgăduit ca să fii și ca să-L ai pe Dumnezeu în mijlocul tău și ca să-L crești peste viața ta spre slava Sa pe pământ între oameni.

O, poporul Meu, tu trebuie să fii și să trăiești numai pentru slava lui Dumnezeu, tată. Nu uita aceasta, căci aceasta ți-am hărăzit Eu ție. Iar ca să știi cum să îplinești aceasta fă-te înaintemergător așa cum s-a făcut Ioan, botezătorul Meu, căci el a fost cel ce a mers înaintea slavei Mele între oameni, și tu trebuie să înțelegi ca unul crescut de Dumnezeu ce înseamnă slava Mea pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Eu sunt lumina lumii, Eu sunt lumină și cuvânt, și viețuiesc pe pământ prin biserica Mea și sunt în ea lumina lumii. O, fă-te lumină din lumină, fiule! O, faceți-vă sufletele lumină din lumină, fiilor, ca să fiți înaintemergătorii luminii cea de la început, lumina cea necreată și care va cuprinde în lumină cu întreita sa putere lumea în ziua cea de apoi, căci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este ea, și prin sfinți lucrează ea de la Dumnezeu între oameni și așa îi lucrează ea pe ei și așa este ea înaintemergătoarea Mea. Limba cea de carne a omului nu poate să cuprindă slava luminii Mele, dar limba cea de duh o slăvește pe ea dinăuntrul celui luminat de ea.

Fă-ți sufletul lumină din lumină, poporul Meu, așa cum Ioan, botezătorul Meu, s-a făcut, căci Dumnezeu este lumină și așa S-a arătat El. Rugul aprins văzut de Moise pe muntele Sinai a fost lumina din care a grăit Dumnezeu lui Moise. Stâlpul de foc care a călăuzit pe Israel în pustie a fost lumina cea necreată a lui Dumnezeu, care se face înger de lumină înaintea omului. Slava Mea cea de pe Tabor, lumina cea de la început, care M-a strălucit când M-am schimbat la față înaintea ucenicilor Mei, a fost lumină ca aceea de pe muntele Sinai când Dumnezeu i-a grăit lui Moise. Învierea Mea și lumina ei, pe care le-am arătat-o ucenicilor Mei în chip de înger, și apoi slava cu care am ieșit înaintea apostolului Pavel pe drumul Damascului, așa s-a arătat lumina cea de la început la mulți pe pământ, și iată, Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume, atât cât Mă ține omul pe pământ ca să fiu lumină peste oameni, iar tu ajută-Mă să fiu, poporul Meu, ajută-Mă, fiule, și învață de la Mine ce înseamnă Dumnezeu pe pământ cu oamenii, învață, tată, ca Ioan Botezătorul, care n-a făcut nici o minune, dar care a fost duhul proorociei, duhul mărturisirii înaintea Mea și înaintea oamenilor și vestindu-Mă ca să se îplinească apoi vestirea lui cea mărturisitoare.

Toate cuvintele Mele rostite în mijlocul tău, poporul Meu, aceasta înseamnă lumina Mea, lumina lui Dumnezeu. Cuvântul Meu este o rugă a Mea peste tine, cerându-te să-Mi fii mărturisitor cuvântului Meu și vieții lui în tine. Uită-te la fiii oamenilor, căci dinții lor sunt arme și săgeți, iar limba lor sabie ascuțită, precum este scris, dar tu trebuie să fii mărturisitor pentru Mine vieții Mele în tine pe pământ, tată, căci vin de la Tatăl la tine, nu vin din lume, și vin și te cresc ca să fii lumina Mea în lume așa cum a fost Ioan, înaintemergătorul

Meu, căci el a fost lumina care-Mi așeza calea spre oameni ca să știe oamenii că vine Fiul lui Dumnezeu la ei și ca să-L primească ei pe El.

Ioan, botezătorul Meu, se face lumină a Mea în mijlocul tău, poporul Meu, căci sunt venit la tine cu sărbătoarea lui cea îndătinată și sunt cuvântul lui când el grăiește acum în mijlocul tău. Amin.

— **O** fii ai luminii care vă crește ca să fiți mărturisitorii lui Hristos! Fiți înțelepți pentru credința voastră în cuvântul lui Dumnezeu, care vă crește azi pe voi, ca nu cumva amăgitorul să vă facă să pierdeți darul credinței, ca nu cumva diavolul cel de demult să vă dea spre necredință. Lucrați ca să meritați acest dar, pe care omul trebuie să și-l hrănească în el când Dumnezeu i-l dă, căci prin acest dar atâți înaintași au biruit cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Îndrăzniți cu credința! Dumnezeu este cuvânt între voi mai mult decât în toate vremile de sub cer și sunteți hrăniți cu lumina cuvântului Său, pe care trebuie să-l împliniți ca niște fii născuți din cuvântul lui Dumnezeu, naștere care trebuie să se vadă din cer și de pe pământ peste voi. Fiți mari cu credința și cu ascultarea, căci diavolul e neliniștit ca să vă cadă din credință, dar lupta voastră să fie în Hristos, Care vă face pe voi lumină din lumină pe pământ. Dacă vreți să învățați puterea credinței, învățați-o de la mine. Dacă vreți să știți puterea duhului mărturisirii, învățați de la mine. Dacă vreți să fiți înaintemergători ai slavei lui Dumnezeu, care va cuprinde lumea în ziua cea de apoi, în ziua arătării Lui, învățați de la mine, căci eu mărturiseam despre lumină. Iubiți lumina, și nu este grea această lucrare! Iubiți taina luminii, căci fiii oamenilor iubesc întunericul acestui veac trecător! Iubiți pocăința pentru cele ce ați greșit și pentru cele ce n-ați greșit și însușiți-vi-le pe toate cele spuse despre voi din lumea cea vrăjmașă mie și vouă! Iubiți postul și rugăciunea și cereți la Dumnezeu darurile acestea, care au lucrat din mine între oameni cu puterea lor, căci ele m-au întărit în duhul mărturisirii lui Hristos și mi-au fost putere pentru El. Sfinții s-au osândit pe ei înșiși înaintea Domnului cu cele ce au greșit și cu cele ce n-au greșit, și așa au învățat ei oamenii să se pocăiască. Osândiți-vă și voi pentru cele greșite și pentru cele negreșite de voi și iubiți duhul pocăinței, căci drepții Domnului sunt cei ce se pocăiesc, și care prin credință sunt vii, sunt cei vii. Amin. Iubiți în voi viața lui Hristos, Care S-a lăsat osândit spre iertarea multora, și așa să fiți voi fiii lui Dumnezeu pe pământ, căci limba cea de carne nu poate grăi mărirea fiilor lui Dumnezeu, dar limba cea de duh are în ea descoperirea lui Dumnezeu de-a pururi, duhul mărturisirii, arma celor credincioși, care se prefac din slavă în slavă ca fii ai lui Dumnezeu pe pământ, și pe care lumea nu-i poate birui, fiindcă biserica lui Hristos nu este biruită, căci așa este scris. Amin.

Eu, Doamne, am lucrat peste poporul Tău duhul credinței, duhul mărturisirii și duhul pocăinței, și Te rog pentru credința lui, întărește-l Tu cu slava lucrărilor Tale peste pământ, că pe pământ e vremea lepădării de credință și cad oamenii, cad și tot cad sub duhul necredinței și sub vâlul tot mai gros al întunericului acestui veac, dar pe poporul Tău dăruiește-l Tu mereu, mereu cu darul credinței sfinte, care doboară dintre Tine și om despărțirea, o, Doamne, și aceasta să învețe în ziua aceasta de sărbătoare poporul Tău și așa să crească el mărturisitor al Tău în calea venirii Tale, căci Tu vii și tot vii cuvânt de slavă pe pământ, și pe calea credinței fiilor poporului Tău vii, și fericii sunt și vor fi cei credincioși venirii Tale și cuvântului Tău de ieri și de azi, căci acelora toate li se vor ierta și

vor fi aceia fiii credinței și vor fi fiii lui Dumnezeu pe pământ și vor sta aceștia înaintea Ta. Amin, amin, amin.

— **O** poporul Meu, mare este darul credinței sfinte și biruința cea de la el, și din înălțimile cerești vine el peste fiii credinței. Credința îl sfințește pe om; ea îl îndumnezeiește și-l călăuzește umplându-l de duhul mărturisirii cea pentru Dumnezeu. Fiți înțelepți întru credința voastră, fiilor, ca nu cumva amăgitorul să vă facă să pierdeți darul credinței. Voi prin credință să fiți vii și să-Mi fiți fii, căci cei necredincioși sunt morți și ca morții lucrează. Cei necredincioși sunt morți față de cei credincioși, căci omul fără de credință este mort, iar cei credincioși stau lângă Dumnezeu cu duhul și cu fapta și cu viața, pe când cei necredincioși se duc cu lumea, căci sunt morți ca și lumea. O, nu vă temeți de cei morți, căci Dumnezeu este al celor vii. Amin.

O, poporul Meu, învață lucrarea fiilor lui Dumnezeu, învață, tată, de la cei ce au biruit prin credință și prin iubire și prin lumină! Nașterea ta cea de sus, aceasta să cauți tu în toată vremea înaintea Mea. Cuvântul Meu, care te naște, aceasta să împlinești tu când Eu îți aduc să lucrezi. Așa înseamnă lucrarea nașterii de sus, iar cei ce nu înțeleg aceasta, să învețe, căci am venit în lume să fiu lumina lumii, să luminez calea omului și să vadă omul și să știe lucrarea vieții peste el, s-o știe tot omul care crede prin darul credinței sfinte, să știe ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, te-am povățuit, tată, iar tu să împlinești povața Mea ca să fii fiul Meu, căci Eu prin ascultare de Tatăl sunt Fiul Lui, și așa să fii și tu, ca Mine să fii și ca Mine să ascuți, și vei lua de la Tatăl Meu nume mare, nume de fiu al Său și plată de fiu al Său, plata ascultării de Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2008

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Domnul a fost și este Fiu al durerii. Taina fericirii omului este taina împărăției lui Dumnezeu în el. Neamul creștinesc trebuie să fie ca o casă de oaspeți pentru cei bolnavi. Chemarea omului pentru vindicarea de păcat. Omul îndumnezeit poartă în el lucrarea tainelor lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt. Duhul Sfânt Mângâietorul este glasul Meu. Sunt Unul născut din Tatăl Savaot mai înainte de vecii, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și sunt de o ființă cu Tatăl. După cinci mii de ani de la facerea omului M-a trimis Tatăl să Mă nasc pe pământ ca să fiu și Fiul Omului și ca să-l tragă iarăși Tatăl pe om la El, căci omul după ce a fost zidit de Dumnezeu a căzut prin neascultare, a căzut prin păcat și n-a mai avut în el împărăția lui Dumnezeu, pentru care era el zidit.

Sunt Fiul Fecioarei mame, întru care M-am însămânțat Eu Însumi ca să Mă nasc Om pe pământ, după ce Tatăl a pregătit-o pe ea ca să Mă poarte și ca să Mă nască și ca să Mă crească și ca să Mă îngrijească până ce voi ieși între oameni ca să-L slăvesc pe Tatăl în Mine pe pământ și ca să-l trag pe om la Tatăl după cinci mii de ani de dor al Său după om.

Când am ieșit între oameni, făcându-Mă cunoscut prin semne dumnezeiești, Mi-am ales ucenici mărturisitori dumnezeirii Mele, dar ei, fiind de jos, nu înțelegeau ce înseamnă împărăția lui Dumnezeu pe pământ și cum că ea nu era din lumea aceasta și pentru ea. O, nu înțelegeau ei de ce am venit Eu de la Tatăl ca să Mă nasc pe pământ Fiu al omului, și pe Mine Mă durea din greu că nu înțelegeau, și-Mi purtam din

greu singur durerea aceasta și așteptam cu ea în Mine duhul mângâierii peste ea, și mângâierea nu-Mi venea de pe nicăieri, fiindcă Eu am venit pe pământ Fiu al durerii și nu trăgeau cu Mine oamenii decât ca să iau de pe ei durerile lor, căci aveam putere ca un Dumnezeu să-i vindec de durerile lor cele de la păcatele lor, căci păcatul aduce omului dureri, și omul nu le poate purta. Îi vindecam de dureri pe toți cei care veneau să-i vindec. Eu însă rămâneam Fiu al durerii, Fiu al Tatălui Savaot și al mamei Fecioare, Cel neîubit de om, căci omul iubește fericirea pe pământ și după ea plânge de la începutul și până la sfârșitul lui între oameni. O, dacă ar înțelege omul taina împărăției lui Dumnezeu în el ar înțelege și taina fericirii lui, dar iată, este lipsă de înțelepciune, lipsă de învățătură este pe pământ și peste om.

Vin cu sărbătoare cerească și dumnezeiască în mijlocul tău, poporul Meu de azi, căci te-am născut din cuvântul Meu de peste tine ca să-Mi fii popor și ca să auzi tu glasul lui Dumnezeu și ca să Mă mărturisești Dumnezeu al tău și ca să Mă împlinești întru tine, fiule, că nu altceva înseamnă împărăția Mea cu omul. Vin la tine cu sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, căci heruvimii și serafimii și toți îngerii și toate oștirile cerești o măresc pe ea între sfinți în ziua aceasta de pomenire a nașterii ei pe pământ între oameni, naștere hărăzită de Dumnezeu, pentru ca să fie locaș al lui Dumnezeu această Fecioară, locaș al împărăției lui Dumnezeu în om.

O, mamă slăvită de Dumnezeu, mama Mea, mamă născătoare de Dumnezeu! Am pus puțin din puterea Mea în porți pentru ca să Mă așez în cartea Mea de azi în ziua aceasta cu sărbătoarea cea pentru tine între sfinți, mamă. Împărăția lui Dumnezeu pe pământ e taină neînțeleasă de om, mamă, iar tu ai fost locașul ei între oameni. Îți slobozește, dar, graiul și așează-te lângă Mine cuvânt ca să dăm glas învățaturii cea din vecii, și pe care n-are omul de unde s-o audă, mamă, căci pe pământ e omul cu înțelepciunea lui cea din părinți, prin care el se desparte de Dumnezeu încă de la începutul lui, mamă. Împărăția lui Dumnezeu a căzut din om încă de la începutul omului, căci omul și-a dorit fericire mare după ce Eu l-am zidit, sfat făcut între Tatăl și Mine ca să-l zidim și ca să facem din el împărăție a Noastră, împărăția lui Dumnezeu, mamă.

O, nu este fericire pe pământ dacă omul nu este împărăția lui Dumnezeu pe pământ, mamă. Trebuie să înțeleagă omul de ce nu este fericire pe pământ, mamă. Păcatul nu este fericire, și zadarnic își face omul fericire din păcat, căci pentru păcat s-a smuls omul din Dumnezeu, nu pentru fericire, mamă. O, putea-va omul să-și trezească în el înțelepciunea lui Dumnezeu ca să priceapă cu ea ce să facă el pe pământ? O, să-l învățăm pe om, mamă. Amin, amin, amin.

— Să-l învățăm, Doamne Învățător, să-l învățăm pe om, că pe pământ e lipsă de înțelepciune, e lipsă de învățătură, Fiule scump al Tatălui și al meu. Tu ești Mieluțul Cel jertfit și Cel jertfitor, căci ești Cuvântul lui Dumnezeu, și mereu Te apleci spre om, mereu, mereu Îți storci iubirea ca să-i dai omului învățătură de iubire, și ești Cel ce aștepti și tot aștepti după om, și s-a făcut rană dureroasă în Duhul Tău așteptarea aceasta. Omul nu-și jertfește pentru om nici măcar răbdarea, nici măcar iertarea pentru cel greșit lui când acela i-ar cere lui iertare. O, dacă omul nu este umilit între el și om, îl părăsește pe el harul lui Dumnezeu și se leapădă omul de Dumnezeu și de fața lui Dumnezeu, pe care trebuie s-o poarte peste viața și peste fapta sa. O, iată de ce nu are omul în el împărăția lui Dumnezeu, fața Ta în el, Fiule Doamne! Omul care Te cunoaște își pierde mereu harul pe care i l-ai dat să-l

poarte când Te-ai făcut cunoscut lui, căci de la începutul lui i-ai arătat omului lucrarea harului, lucrare care poate prin ascultarea omului, prin iubirea Ta din el, căci iubirea omului îl desparte pe el de Dumnezeu, și iată, omul trebuie învățat iară și iară, căci el a pierdut înțelepciunea, a pierdut învățătura, și Tu vii iarăși pe pământ să-l înveți pe el.

O, dacă ar urma omul după glasul Tău cel de ieri și cel de azi ce mare fericire ar veni pe pământ, Fiule Doamne! O, cum să-l facem pe om să-l deprindem să fie credincios și să asculte de Dumnezeu pe pământ și să afle apoi taina fericirii, Fiule scump? Iată rana Ta, Mieluț jertfitor pentru om! Plângi și suspini între cer și pământ pe urma omului care nu iubește învățătura Ta. Ai plâns cu Tatăl și cu Duhul Sfânt cinci mii de ani după ce l-ai făcut pe om, și apoi Te-ai așezat în mine și Te-ai născut Prunc pe pământ și apoi ai venit și Te-ai arătat Dumnezeu desăvârșit, lăsându-Te pus pe cruce ca să răstignești pe ea păcatele omului, și apoi ai plâns și iarăși ai plâns încă două mii de ani, și iată, plângi și tot plângi după om, plângi fără mângâiere, și iubirea Te doare, Te doare, Fiule Doamne, și omul nu Te mai mângâie pentru ceea ce Ți-a făcut și-Ți face părăsindu-Te pentru o împărăție care cade odată cu el, odată cu cele care trec. O, nici acum două mii de ani nu Te-au înțeles cei în mijlocul cărora Te-ai slăvit cu slava Tatălui în Tine, căci aceștia toți așteptau împărăția Ta pe pământ, în lume, Doamne. Se sminteau până și ucenicii Tăi, căci și ei așteptau să fii mare pe pământ, iar ei să fie lângă Tine, mari, și așteptau altfel împlinirea proorociilor cele despre Tine, dar ele toate se împlineau tainic, precum Tu ești tainic, căci Tu erai Împăratul, dar erai tainic și Te luptai să smulgi păcatul din om, ca să-l faci apoi să descopere în el împărăția lui Dumnezeu, pe care n-o cunosc cei ce iubesc păcatul. Cel ce se face creștin nu trebuie să caute fericirea pe calea aceasta, ci trebuie să caute izbăvirea de păcat, vindecarea de păcat să caute cel ce Te caută, o, Doamne.

O, fii ai oamenilor, căutați împărăția lui Dumnezeu, și toate cele ce vă trebuie vouă se vor adăuga vouă și ei, căci împărăția lui Dumnezeu nu este de pe pământ, dar se apleacă pentru ea cele de pe pământ așa cum s-au aplecat când Dumnezeu S-a făcut Fiul meu și Izbăvitorul oamenilor acum două mii de ani. Neamul creștinesc care este pe pământ trebuie să fie ca o casă de oaspeți pentru cei bolnavi, ca un spital în care ei să fie vindecați, îngrijiți și vindecați de păcatele lor, ca să se facă ei apoi împărăție nouă, împărăția lui Dumnezeu în om, adevărata fericire a lui Dumnezeu, căci dacă Domnul nu este fericit în om, nici omul nu este fericit.

O, nu vor oamenii să se facă creștini, nu vor să fie vindecați de păcat, și plânge Dumnezeu în cer și pe pământ, plânge după om, căci omul este bolnav de păcat, bolnav de moarte, căci păcatul este moarte, nu este fericire așa cum îl simte omul. Omul trebuie să caute doctor, căci este bolnav de păcat omul.

O, omule, caută să mergi la vindecare, căci neamul creștinesc de pe pământ dacă el este, trebuie să fie ca un spital la care să se adune cei păcătoși ca să se vindece de păcatele lor și să nu mai facă apoi păcate dacă se vindecă de ele, căci pentru vindecare de păcat trebuie multă învățătură peste om și stăruitoare ea mereu peste om. O, unde se mai găsește pe pământ așa casă de vindecare de păcat a omului? Fiul meu este Doctorul Care-i așteaptă pe toți păcătoșii să-i vindece de păcat. Acum două mii de ani veneau la El cu miile cei suferinzi cu trupul, și El îi vindeca pe toți cu duhul milei Lui cea pentru om, cu puterea cuvântului Lui, dar dacă sufletul nu este sănătos, zadarnică este vindecarea trupului, și aceasta nu înțeleg cei ce caută după El ca să le vindece El suferințele lor cele trupesti.

Iată scâldătoarea, și lângă ea cuvântul Fiului lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii! A venit Fiul meu și S-a făcut cuvânt peste om și Și-a făcut o casă pe pământ, Și-a făcut un popor și l-a pus pe el la lucrarea vindecării omului. Să vină omul să caute leac împotriva păcatului! Să nu mai stea în păcate omul! Să se vindece omul de păcat! Această împărăție este așteptată de toți îngerii și de toate oștirile cerești. Amin.

Iată, lipsește de pe pământ duhul învățaturii, de vreme ce toți oamenii trăiesc cu păcatul în ei. Veniți spre glasul Fiului lui Dumnezeu, Care vindecă omul de păcat, o, fii ai oamenilor! O, sunteți bolnavi de păcat, bolnavi de moarte. Veniți să fiți vindecați! Vindecați-vă sufletele, vindecați-vă mințile și inimile, vindecați-vă de păcat, și de la această vindecare va veni în voi și vindecarea trupurilor voastre bolnave! Veniți spre duhul învățaturii Fiului meu! Nu vă duceți numai la doctori pământești, căci Fiul meu numai cu cuvântul îi vindeca pe cei suferinzi. Fiți credincioși, nu fiți necredincioși, căci cei necredincioși sunt plini de suferință. Cei ce trăiesc pe pământ în dragostea de Dumnezeu aceia sunt cei mai mari vindecători, cei mai mari doctori pentru cei bolnavi. Ca mama pe fii vă povățuiesc. Veniți la cei ce-L iubesc pe Dumnezeu, veniți să învățați iubirea de Dumnezeu, fericirea cea neștiută de om! Vindecați-vă de duhul lumii sufletele și trăiți apoi în Duhul lui Dumnezeu pe pământ, căci pământul se va face rai, va arde și se va înnoi, și vor rămâne pe el cei ce sunt cu Dumnezeu și cu viața Lui în ei. Învățați de la Fiul meu iubirea, nu învățați de la voi, nu învățați de la lume, nu învățați de la om! Nașteți-vă din Dumnezeu, căci din părinți ați luat trupul cel născut din păcat! Luați-vă trupul, luați-vă crucea și urmați-L pe Domnul! Iertați oricui vă greșește vouă, ca să aveți harul de la Dumnezeu peste voi! Cei ce nu iartă, pierd harul lui Dumnezeu, pierd ajutorul lui Dumnezeu, căci cine se leapădă de fratele său, se leapădă de Dumnezeu, și n-are cine să-i spună omului tainele vieții, tainele harului vieții în om. Cei ce sunt ai lui Dumnezeu și de la Dumnezeu peste oameni ca să-i călăuzească nu au aceia mărire ca pe pământ între oameni, căci aceia ca și Fiul meu sunt taină între oameni și sunt împlinirea cea tainică a lucrărilor lui Dumnezeu, așa cum și cu mine a lucrat Domnul, Cel ce S-a născut din mine după ce El m-a pregătit să-I fiu cale spre oameni, și I-am fost, fiindcă m-am supus, iar îngerii m-au numit cea plină de har. Căutați să aveți har, dar să învățați această lucrare, să învățați de la Dumnezeu, că la El este învățătura cea pentru voi, și iată cum grăiește El oamenilor. O, învățați și de la mine lucrarea harului, căci pe mine m-a umplut Domnul de har prin duhul supunerii sfinte. Apropiati-vă de duhul învățaturii cea de sus, căci împărăția lui Dumnezeu cu omul este de sus, nu este de jos. Căutați lucrarea dragostei lui Dumnezeu. Creșteți prin ea și înmulțiți-vă dragostea și înmulțiți-vă numărul ca fii ai dragostei de Dumnezeu, și veți fi cei vii și veți fi pe pământ fiii lui Dumnezeu, căci iubirea pe care v-o dă El este aceea care vă numește fii ai Săi, fii ai lui Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, Fiule Doamne, am slobozit peste oameni glasul iubirii ca să aibă ei învățatură și ca s-o caute pe ea la izvorul ei, că Tu ai pe pământ acest izvor. Cei ce vin să ia, să nu caute spre cei ce împart la izvor învățătura Ta, ci să caute spre Tine, căci Tu ești Învățătorul și Tu ești Cel ce Te împarți spre viața oamenilor. O, mângâie-Te cu cei ce au pentru Tine mângâiere, căci oamenii se mângâie unii pe alții și nu știu să ia de la Tine pentru ei, dar pot veni să învețe de la Tine dacă iubesc ei duhul învățaturii, și iată, pot lua din el, căci Tu Te dai până la margini cu învățătura Ta, numai să se aplece omul să ia, Fiule scump. Amin.

Iar tu, popor adunat lângă lucrarea cuvântului lui Dumnezeu, învață jertfa dragostei cea pentru Dumnezeu și mereu învaț-o, căci cel ce învață este cel ce lucrează mereu lucrarea lui Dumnezeu pe pământ. Caută să stai în lumină cu viața ta, cu inima ta, cu lucrarea ta, căci cele ascunse ale omului sunt în-tuneric pentru el și pentru Dumnezeu și pentru oameni, dar tu lucrează lucrarea luminii, căci Domnul te-a așezat pe pământ vindecător al omului ca să-l vindeci pe om de păcat și să-l dai pe el lui Dumnezeu împărăție, și ca să afle omul taina fericirii, viața cea fără de griji, și fericiri cei plini de har, care înțeleg pentru ei tainele lui Dumnezeu prin credința lor cea de la Dumnezeu pusă în ei și care este darul celor chemați, aleși și credincioși Lui, darul lui Dumnezeu în om, fiilor. Amin, amin, amin.

— O, mamă învățătoare peste om ca și Fiul tău! Aceasta este mărirea Mea pe pământ: omul îndumnezeit, care poartă în el lucrarea tainelor lui Dumnezeu, mamă. Tot ce am proorocit Eu prin acest cuvânt, timp de cincizeci de ani grăit, se împlinește împlinind în om împărăția Mea, care împărățește peste cei ce se fac împărăția Mea. Amin. Cei ce n-au înțeles pentru ce am venit Eu cu această lucrare pe pământ acum ca să-l îndumnezeiesc pe om, aceia vin și se uită și stau nelucrători și apoi se duc spre îndoială și spre necredință, căci cine caută pe pământ împărăția lui Dumnezeu și împlinirea cuvântului Meu ca pe pământ, aceia nu s-au uitat bine în Scripturi și în împlinirile lor cele tainice pe pământ, căci Eu n-am venit pe pământ pentru lume, ci am venit pentru cei ce ies din lume ca să stea lângă Mine și cu împărăția Mea în ei, și cu care Eu voi birui peste cei necredincioși de pe pământ. Amin.

Cei ce se uită la împărăția lumii aceia nu iubesc împărăția lui Dumnezeu. Cei ce trăiesc ca pe pământ și cu cele de pe pământ se hrănesc, aceia nu știu să trăiască întru Mine, și de aceea trăiesc ei ca pe pământ și pentru cele de pe pământ. Cei ce cad din har după ce vin și gustă din el, aceia nu au credincioșia pentru drumul Meu cel greu, pentru calea Mea cea cu urcuș pentru coborârea Mea la om ca să vin după el și ca să-l ajut cumva să se întoarcă de la moarte la viață și la trăirea cea care mângâie Duhul lui Dumnezeu pe pământ.

Duhul Meu plânge, plânge și iar plânge, și mângâiere n-am. Mângâiați-Mă cei ce știți durerea Mea, mângâiați durerea Duhului Meu! Eu sunt plin de durere fără de mângâiere și merg din greu cu lucrarea Mea de izbăvire a omului și vreau să-l vindec de păcat pe om. Am venit pe pământ cuvânt ca să-l ajut pe om de la păcat la sfințenie. O, cum să fac să pot lucra atât cât am lucrul dat de la Tatăl să-l lucrez?

O, poporul Meu de azi, lucrează-I lui Dumnezeu, tată, căci voia lui Dumnezeu este sfințirea ta și apoi lucrarea ei, căci ea are de la Dumnezeu lucrare mare, lucrarea sfinților lui Dumnezeu, lucrare peste oameni, tată. O, poporul Meu, e mama Mea Fecioara ajutătoare pentru tine și pentru om. Ajută-Mă și tu și ajut-o și pe ea și ajută-i și pe sfinți să ajungă la tine și la oameni, căci tu ești casa în care Eu stau ca să vină omul la doctor și să se vindece el de păcat, și sunt vindecătorul celui ce bate ca să-i deschid și ca să-l vindec. Cel ce vine la Mine, după vindecare de păcat să vină și nu după altceva să vină, și să vină la Mine, nu la tine să vină cel ce vine să se vindece.

Să vină omul la Dumnezeu, poporul Meu, și la masa Mea cea plină de bunătați, cea plină de leacuri, și apoi să se facă el împărăție a lui Dumnezeu. Amin. Să iubească omul suferința, nu fericirea, căci omul este păcătos și trebuie să se curețe de toate cele de la păcate și care-l despart pe el de Dumnezeu înăuntru și în afara lui. Amin.

Iar tu, poporul Meu, mângâie-L pe Dumnezeu în rana Sa cu viața ta. Ia-Mă în tine și Mă țin cald între Mine și tine, între tine și fratele tău! Ține-Mă cald ca să-ți țin de cald și ca să-Mi ții de cald și ca să fim calzi unii pentru alții, tată, căci duhul mângâierii voiesc să-ți dau și să-Mi dai, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2008

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Rana coborârii Domnului. Omul își face mângâiere din păcat. Cel ce calcă poruncile lui Dumnezeu își lucrează moarte. Iubirea înseamnă ascultare. Cine pierde ascultarea își pierde înțelepciunea și apoi își pierde paza vieții.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în acest nume crede și se botează tot neamul creștinesc de pe pământ. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, în acest nume M-am făcut și Mă fac cuvânt acum, la sfârșit de timp, căci Tatăl Mă trimite să lucrez așa, dar cel ce nu înțelege crucea Mea atunci și acum, zadarnică îi este credința, zadarnic îi este botezul dacă nu vine după Mine cu viața sa așa cum au venit sfinții pe urma Mea atât cât au petrecut ei pe pământ, după ce iubirea lor se făcea în ei iubire de Dumnezeu, iubire și sfințenie în duhul, în sufletul și în trupul lor.

Cobor cu rană, cobor prin rană, și calea Mea spre om e tot mai grea, tot mai cu rană, tot mai cu durere, căci duhul rău Îmi iese în cale ca să Mi-o frângă, ca să Mi-o risipească, dar Eu îi spun lui de fiecare dată când cobor că în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh cobor după om și că Tatăl este Cel ce Mă trimite, căci Eu nu fac voia Mea, ci voia Lui o fac, așa cum fiul cel credincios tatălui său lucrează. Rana coborârii Mele este grea, și nu mai găsesc alin pentru ea, și Tatăl Mi-o tot oblojește, iar calea Mi-e numai un suspin, numai o suferință și abia Mă mai ține pe ea ca să vin și ca să nu stau din venirea Mea, și cete de îngeri Mă ajută așa cum Eu le spun, căci s-a făcut cruce grea suferința Mea cea pentru coborârea Mea și numai ea mai poate birui războiul duhului potrivit, care-Mi lovește calea, căci suferința este cu răbdare și cu suspin, și acestea se fac arme împotriva duhului potrivit pe pământ pentru coborârea Mea acum după om.

„O, Mi-e milă de om, Fiule scump, Fiule durut și însus-pinat pe calea Ta spre om“, așa Îmi spune Tatăl văzându-Mi zdrobirea și rana, și mila de om Îmi ajută pe cale, și omul nu-Mi cunoaște jertfa cea pentru venirea Mea de azi, și omul este nemilos cu Dumnezeu, căci nu știe omul ce este mila, nu știe ce este iubirea și mila, mila și iubirea îmbrățișate în aceeași lucrare, căci una fără alta nu poate nimic pentru Dumnezeu, între Dumnezeu și om, între om și Dumnezeu.

O, poporul Meu, Mi-e milă de tine, tată, și Mi-e milă de om, și mila Mi-e tot o suferință, și omul nu știe ce este mila Mea de el, nu știe că ea s-a făcut calea Mea de venire iarăși de la Tatăl la om, căci pe pământ e iadul tot, iadul, care stă împotriva poruncilor Mele cele pentru om și care nu-l lasă pe om să le îplinească, nu-l lasă pe om să se sfințească pentru Dumnezeu și pentru veșnicia cea cu Dumnezeu, iar Eu, Domnul, suspin cu amar și n-am ajutor de pe pământ.

O, poporul Meu, nu poate omul purta durere. El își caută numai mângâieri, și își face mângâiere din păcat, și n-are cine să-i spună și n-are cine să-l oprească de la această minciună și n-are cine să-i amintească lui de poruncile Mele cele pentru om și care trebuiesc împlinite de om pe pământ, căci Eu voiesc

viața și nu moartea omului, poporul Meu, iar cel ce calcă poruncile Mele își lucrează moarte, tată.

O, cum și în ce fel să-i mai spun Eu omului să nu calce peste poruncile lui Dumnezeu? I-am dat omului și tot îi dau cartea vorbirii Mele cu tine, tată, cartea Mea de azi, și prin care aduc omului grăirea Mea cea de acum două mii de ani spre aducere aminte și toată cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul, poporul Meu. Mă fac mereu cuvânt de viață și de pocăință pentru om și Mă așez în calea lui ca să-Mi audă și ca să-Mi vadă mila de el și să-Mi vadă așteptarea și să-Mi vadă suferința cea pentru el, căci suferă Dumnezeu și toți sfinții suferă în El pentru depărtarea de Dumnezeu a omului. Peste tot numai suferință pentru Dumnezeu lucrează omul, iar el nu mai știe că-l vede Dumnezeu, ba, din contra, el zice că nu vede și că nu știe Domnul.

O, poporul Meu, numai în mijlocul tău Îmi răcoresc durerea Mea cea de la om, căci cu tine Mi-o spun, și apoi Îmi așez grăirea Mea cu tine înaintea omului care uită de suferința Mea cea de la el și care-Mi moaie biruința cea pentru el împotriva duhului cel potrivit, care-l trage pe om de pe calea poruncilor vieții. L-am zidit pe om la început și l-am sortit să fie sfânt ca Dumnezeu și să fie locaș al odihnei lui Dumnezeu, dar el nu M-a iubit, pentru că nu M-a ascultat. După ce omul nu Mă mai ascultă el nu Mă mai iubește, căci iubirea înseamnă ascultare, și nimic altceva nu înseamnă iubirea.

Iată, taină neînțeleasă aștern înaintea ta, popor al cuvântului Meu. Omului nu-i trebuie înțelepciune, ci îi trebuie ascultare. Dacă omul vine după Mine și nu-și ia crucea, adică ascultarea, cu care să Mă urmeze în tot cuvântul Meu de peste el, atunci el se face Mie vrăjmaș, și se face luiși vrăjmaș și mai mare decât și-a fost până să vină spre Dumnezeu, căci cine pierde ascultarea își pierde înțelepciunea și apoi își pierde paza vieții, căci lipsa ascultării omului atrage pe diavolul spre el, și diavolul vine cu duhul netemerii de Dumnezeu a omului și apoi cu duhul îndoii și apoi cu duhul necredinței dacă omul nu se întoarce cu pocăință și cu umilință pe calea ascultării de Dumnezeu, pe calea poruncilor lui Dumnezeu. O, citește în fiecare zi, odată cu rugăciunea ta citește poruncile lui Dumnezeu, fiule. Fă-ți o foiță mică și întărește-o ca să nu se rupă și scrie pe ea și citește de pe ea poruncile lui Dumnezeu, ca să nu se strice ele în tine, fiule învățat de Dumnezeu, ca să nu se strice statul lui Dumnezeu în tine, tată, că pe pământ e iadul, și de peste tot îi fură omului veghea cea pentru Dumnezeu în om, iar dacă cel ce se fâgăduiește Mie nu stă bine de strajă pentru viața lui și nu are peste el străjer căruia să i se descopere în toată vremea, el este biruit de momeala diavolului, de șoapta diavolului, de voia diavolului, care dă să-l tragă pe om la neascultare de Dumnezeu, la călcarea poruncilor lui Dumnezeu în om și între om și om.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. Crucea pe care Eu am fost ținuit s-a făcut mărturisitoare, tată, s-a făcut lucrătoare ea însăși înaintea oamenilor spre mărturia dumnezeirii Mele, căci Dumnezeu a murit pe cruce pentru om, poporul Meu. O, ai grijă, tată, fie-ți milă de Domnul, căci Domnul a murit pentru om. Ai grijă, tată, de viața ta, de salvarea ta cea de la Mine, ai grijă să nu ți-o pierzi, căci Eu ți-am plătit-o acum două mii de ani, dar să n-o pierzi, fiule, ci să te lupți s-o tot câștigi zi după zi mai mult, și vei putea aceasta numai prin ascultare de poruncile lui Dumnezeu, fiule, și pe care omul le strivește în însuși trupul său încă de la începutul său, căci omul n-a ascultat de Dumnezeu, ci a ascultat de îngerul morții, care a luat ființă odată cu neascultarea omului, căci omul naște din mintea și

din inima și din trupul lui duhuri rele, duhuri potrivnice lui Dumnezeu și uită omul de cruce, uită de viață, căci viața este păzită în om numai prin duhul ascultării, numai prin împlinirea poruncilor lui Dumnezeu pentru om. Când Eu i-am spus omului să asculte de Mine i-am spus că dacă nu va asculta va muri negreșit, și iată, neascultarea este moartea prin care moare omul cu duhul și care aduce peste el moartea trupului său apoi, dar cine se mai scoală pe pământ ca să-i spună omului că el negreșit moare prin neascultare de Dumnezeu și că păcatul făcut de el este arvuna morții lui? Iată, Eu îi spun aceasta omului. I-am spus și la început, îi spun și acum, la sfârșit, și de aceea a trebuit să vin iarăși acum pe pământ cuvânt peste om. Eu sunt începutul și sfârșitul, și după sfârșit este iarăși început, căci Eu sunt fără de sfârșit, și îl îndemn pe om să asculte așa cum Eu ascult de Dumnezeu Tatăl și sunt fără de sfârșit. Amin.

O, nu vrea omul să creadă că poate să asculte de Dumnezeu dacă voiește. O, cel ce nu ascultă, cum să creadă? O, cel ce nu crede, cum să asculte? Dar tu, poporul Meu, ascultă, tată, de Dumnezeu, căci poruncile Lui sunt viață și izbândă numai pentru cel ce crede în ele înăuntrul său, și sunt credință în cel ce le împlinește pe ele în trupul, în sufletul și în duhul său. Amin.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. Suferința Mea și semnul pe care am suferit acum două mii de ani pentru om s-a făcut sărbătoare de aducere aminte pentru cei ce cred împlinind poruncile lui Dumnezeu. Fericiți cei ce au ridicat lemnul crucii Mele spre slava Mea înaintea oamenilor, dar mai fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și-l împlinesc pe el cu credință, și așa să fie acest cuvânt înăuntrul tău, fiule al poporului Meu de azi, și îți mai spun, tată, că fiu al poporului Meu este numai cel ce împlinește ceea ce Eu îi cer și îl rog și îl învăț pe el să împlinească. Amin.

O, nu știu cum să-Mi mai întăresc cărarea și venirea, că mare este rana de pe calea Mea, mare și adâncă și mult apăsătoare și n-am cum să Mă ușurez de ea. Eu sunt Fiul durerii cea de la om. Durerea Mea cea de la om s-a făcut cruce grea pe Mine și s-a tot strâns pe ea șapte mii de ani de neascultare a omului, de moarte a omului, de păcat al omului, și poruncile vieții sunt strivite de om, strivite ca și omul care nu voiește să se uite în ele ca la Dumnezeu, căci împlinirea lor înseamnă Dumnezeu în om. Omul care Îl vede pe Dumnezeu este cel ce împlinește poruncile lui Dumnezeu și este cel în care Se vede Dumnezeu și care face viață în oameni, căci are puterea Domnului în el, și se face făcător de minuni unul ca acela și se face făcător de Dumnezeu în om. Așa cruce voiesc Eu să porți tu, și s-o ridici sus să se vadă, poporul Meu. Semnul sfintei cruci făcut de omul păcătos pe trupul lui cu mâna, e slab acest semn dacă înăuntrul omului nu sunt împlinite poruncile vieții. Iată, nu mai are cine să-l gonească pe duhul rău de pe pământ și din calea omului. Numai cel ce se face locaș al poruncilor vieții, numai acela se face plânsul diavolilor, numai acela poate scoate demoni din oameni, numai acela se cheamă că are post și rugăciune, faptă sfântă și putere prin ea, și așa poate omul să-l ajute pe om pe calea cea cu viață, pe calea crucii cea datătoare de viață peste viața omului care știe și înțelege ce înseamnă pentru om iubirea crucii. Iubirea nu este altceva decât ascultare de Dumnezeu și de tot cuvântul Lui cel pentru viața omului. Iubirea înseamnă ascultare, poporul Meu. Nu-i trebuie omului înțelepciune, ci îi trebuie ascultare, tată, căci de la ascultare vine și credința, vine și statornicia, vine toată împlinirea, tată. Nu-i trebuie omului iubire, ci ascultare îi trebuie. Eu așa Îl iubesc pe Tatăl. Amin.

Iubirea dintre Mine și Tatăl să fie și între frați, și nu altfel să fie ea între frații cei mai mici ai Mei. Amin. Așa iubire ți-a hărăzit ție Tatăl, și prin ea ți-a hărăzit să te numești tu fiu al Său, poporul Meu, fiule al cuvântului Meu care te naște ca să fii și apoi să-l împlinești pe el, căci dacă nu-l împlinești, nu ești, chiar dacă ai crezut când ai auzit cuvântul lui Dumnezeu, care-i cheamă pe toți la Tatăl, pe toți, căci Dumnezeu este plin de milă pentru om. Amin.

O, ai grijă să-L mărturisești pe Dumnezeu Cel dinăuntrul tău trăitor și lucrător când tu îți faci semnul sfintei cruci pe trupul tău, fiule al cuvântului Meu. O, ai grijă, tată, să fii creștin adevărat, ca să nu faci spre osânda ta semnul crucii pe trupul tău, ca să nu-L folosești spre osânda ta pe Dumnezeu. O, ai grijă de învățătura Mea de peste tine, citește-o mereu, poporul Meu, citește-o și împlinește-o, tată, căci dacă n-o citești, o calci, tată. O, ai grijă de Dumnezeu în duhul, în sufletul și în trupul tău. Nu fi popor fără cruce, nu fi popor fără Dumnezeu. Ai grijă, fiule, căci crucea înseamnă ascultare și nu altceva înseamnă ea, ci înseamnă ascultare și sfințenie, iar voia Mea este sfințirea ta. Sfințește-te, fiule, sfințește-te, poporul Meu, căci prin sfințenie vei fi tu fiu al ascultării, fiu al iubirii, căci iubirea înseamnă ascultare, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2008

Sărbătoarea Acoperământul Maicii Domnului

Poporul Domnului este scris în planul Scripturilor cele pentru sfârșit de timp: învierea morților și viața veacului ce va să fie. Împlinirea Scripturilor au rămas tainice și s-au descoperit numai celor credincioși. Lucrarea bisericii este împărăția lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Omul numai prin ascultare poate să se lepede de sine. Cel mântuit este cel ce se mântuiește de sine.

Pe nori de heruvimi Eu, Domnul, cobor pe pământ cuvânt peste poporul Meu din mijlocul neamului român, iar hrana Mea de peste el o așez apoi înaintea oamenilor ca să audă ei de slava lui Dumnezeu din zilele acestea, căci am zis acum două mii de ani: *«Veți vedea pe Fiul Omului suindu-Se și coborându-Se»*, căci Eu M-am dus la Tatăl pentru ca să vin apoi cu duhul mângâierii pe pământ, și așa vin, precum am făgăduit că vin. Amin.

Pe nori de heruvimi vin, și-Mi folosesc porțile ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi, și porțile se deschid la glasul Meu și așa intru Eu la tine ca să te hrănesc din Mine, poporul Meu de azi. O, deschide-Mi, tată, ca să intru în ființa ta și ascultă-Mi cuvântul și împlinește-l pe el, căci Eu sunt acest cuvânt, Eu și împlinirea Mea, pe care Mi-o doresc cu multul în tine, poporul Meu. Grăiesc cu tine mai dulce și mai frumos decât am grăit cu Israel când îl aveam pe Moise între Mine și el, căci tu ești la sfârșitul timpului, nu ești la început, și-ți trebuie multă mângâiere și multă putere pentru ca să poți cu Dumnezeu, căci duhul cel rău e mai rău ca oricând și trage din greu prin toate slugile lui ca să nu-și piardă biruința, dar el știe că și-o pierde și de aceea el este tot mai rău, tot mai rănit, tot mai supărat. Tu însă nu te teme, popor hrănit de Dumnezeu, căci Eu, Domnul, îți dau mereu mâna și te trec în brațe peste dureri, peste încercări și peste valurile care dau să te înghită și-ți curăț mereu fața și hăinuța, căci știu vremea cea grea, și este scrisă în Scriptură otrava ei și nu poți s-o ocolești, dar poți s-o biruiești cu Dumnezeu, căci Îmi trebuie popor biruitor acum, la sfârșit de timp, fiindcă am de împlinit Scriptura învierii morților, și apoi viața veacului ce va să fie după veacurile omului, iar tu Îmi trebuiești, poporul Meu. O, lasă, tată, să bată vântul de orice fel, tu

stai alipit de pieptul Meu, căci Eu sunt Dumnezeu și pot totul, numai tu să poți să Mă crezi și să Mă ascuți și să Mă mângâi, căci cu duhul mângâierii te hrănesc și harul sfințeniei ți-l dăruiesc, iar tu ca un prunc adună-te la pieptul Meu și învață de la Mine ocrotirea ta, învață să Mă iubești și să Mă crezi, că mare este cel ce are credință în lucrările Mele de peste om, iar celui ce crede, totul îi este cu putință, fiindcă poate Domnul pentru el. Amin.

Sunt în mijlocul tău cu mama Mea Fecioara, poporul Meu, și suntem însoțiți de sfinți și de prooroci și de apostoli, și aceștia veghează și se hrănesc din cuvântul Meu, și suntem purtați pe nori de heruvimi, căci așa este proorocită venirea Mea cu sfinții, iar slava Mea cea de la sfârșit de timp e mare, căci este la sfârșit, iar sfârșitul pregătește începutul și viața veacului ce va să fie pe pământ după ce se va împlini Scriptura învierii morților. Amin.

Am așezat în mijlocul tău rânduială de la Mine, jertfă de fiecare zi pentru împlinirea Scripturii învierii morților, o, și cât de tainic lucrez, poporul Meu! Pe vremea venirii Mele pe pământ prin nașterea Mea din mamă Fecioară am împlinit atunci Scripturile rostite prin prooroci despre venirea lui Mesia și despre împărăția lui Dumnezeu pe pământ cu omul, și toate împlinirile rămăneau tainice, căci tainic se îplineau pentru cei ce credeau în ele. Cei care nădăduiau în împliniri pământești pentru împărăția Mea cu omul, aceia n-au înțeles și apoi n-au crezut venirea Mea, iar Eu le spuneam lor că împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta și că ea este înăuntrul celor ce o iubesc pe ea în ei, iar pe Mine Stăpân al lor, Stăpân al vieții lor și iubire a lor pe pământ. O, așa este și azi. Eu, Domnul, împlinesc tainic tot ceea ce rostesc, căci nu peste fiii oamenilor așez Eu împlinirile, ci numai peste cei ce sunt și se fac fii ai lui Dumnezeu între oameni, și ale acelora sunt făgăduințele Mele toate, numai să știe ei să le priceapă și să le poarte în ei și peste ei, căci împărăția Mea cu ei nu este din lumea aceasta, ci este din cer și este cu cerul în mijlocul celor credincioși, iar cerul acesta este scaunul Meu de domnie, al cărui așternut este pământul, precum este scris.

O, nu înțelege omul tainele Mele și vorbirea Mea despre ele. Nu înțelege omul tainele bisericii. Biserica este taină mare, căci ea este împărăția Mea, care n-are nimic în lumea aceasta prin care ea trece și se slăvește slăvind pe Dumnezeu prin credința ei în El. Ea crede în Tatăl, în Fiul și în Duhul Sfânt, mărturisind botezul cel pentru iertarea păcatelor și așteptând Scriptura învierii morților și viața veacului ce va să fie.

O, nu mai este biserică pe pământ, căci lucrarea bisericii biruiește lumea, precum Eu am biruit-o. Lucrarea bisericii este împărăția lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, iar taina aceas- ta este în Hristos și în biserică, nu este în lumea aceasta. Voiesc cu dor să înțeleagă omul taina lui Dumnezeu, taina bisericii, și de aceea am venit pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp. Am venit să-l învăț pe om taina împărăției cerurilor pe pământ cu el și credința lui în această împlinire, și am venit să împlinesc. Amin.

Hai, mamă, să lucrăm înaintea oamenilor grăirea Noas- tră cu poporul cel credincios venirii Mele. Hai, mamă, să pre- sărăm peste om înțelepciunea și credința cea pentru Scriptura învierii morților și pentru viața veacului ce va să fie, căci vea- cul acesta nu este, fiindcă ceea ce este, este și nu trece, mamă. Hai, mama Mea, să facem zidirea omului și apoi să fie omul, căci ceea ce nu este zidit, nu este, mamă.

— O, nu este zidit, nu este făcut omul, Fiule al Tatălui și al meu, căci Ziditorul a

toate Tu ești, iar ca să-l naști pe om de sus trebuie să zidești mai întâi în el împărăția cerurilor, Fiule scump al meu și Dum- nezeule al celor credincioși.

O, nu poate omul să iubească în el împărăția cerurilor, căci omul iubește în el păcatul, iar păcatul este moarte. Întinge omul cu bucătura în păcat și se hrănește cu el, și nu se hrănește cu Dumnezeu omul. O, nu se poate omul birui ca să ia în el apoi împărăția lui Dumnezeu și s-o slăvească pe ea în el, Fiule Doamne. Ai venit pe pământ acum cu minunea grăirii Tale peste om, dar omul este necredincios și crede numai ceea ce vede, bietul de el, căci și-a stricat vederea pentru ale Tale și vede numai pe cele ale omului. Ai venit pe pământ cu Scriptura învierii morților, iar glasul Tău cel din mijlocul poporului Tău se aude de către cei din morminte, căci pentru cei morți ai așezat Tu jertfă de fiecare zi în mijlocul poporului Tău și ei sunt strigați spre înviere, spre dezlegare de păcate și spre în- viere apoi, căci proorocul David binecuvânta pe Domnul și spunea: *«Binecuvintează, suflete al meu, pe Domnul, pe Cel ce curățește toate fărădelegile tale și vindecă toate boalele tale. El izbăvește din stricăciune viața ta; El te încununează cu milă și cu îndurări; El nu ceartă până la sfârșit și nu ține de-a pururi mânia Lui. El nu ne răsplătește după păcatele noastre și nu ne întoarce nouă după fărădelegile noastre, și cât este de departe cerul de pământ, atât este de mare mila Lui către cei ce se tem de El; și cât este de departe răsăritul de apus, atât depărtează El de la noi fărădelegile noastre; și pre- cum miluiește un părinte pe fiii săi, așa miluiește Domnul pe cei ce se tem de El, căci El cunoaște făptura noastră și Își aduce aminte că țărână suntem, căci zilele omului sunt ca iarba și omul înflorește ca floarea câmpului; când suflă vântul, ea se trece și nu se mai cunoaște locul unde a fost, dar mila Domnului ține de-a pururi către cei ce se tem de El și își aduc aminte de poruncile Lui ca să le îndeplinească pe ele»*. Amin.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu Fiul meu! El te îndeamnă pe tine să îplinești poruncile Lui ca să fie de-a pu- ruri mila Lui peste tine. O, învață-i tu pe oameni taina învierii morților, căci oamenii nu știu și n-au învățător ca să le spună și să-i învețe învierea și viața. Spune-le lor că tu ești așezat de Dumnezeu ca să rostești și să lucrezi Scriptura învierii morților, și apoi ei să învieze, și vor învia și vor mărturisi aceștia lu- crarea lui Dumnezeu, Care te călăuzește pe tine în zilele aceș- tea, și Care grăiește peste vii și peste morți, căci Fiul meu a spus acum două mii de ani că va veni vremea să audă cei din morminte glasul Lui și să învieze. Amin.

O, fii și fiice ale cuvântului Fiului meu, Care naște de sus pe om! Deschideți cartea învățăturii Lui de peste voi și purtați-vă după învățătura Lui, căci vine învierea morților, și oamenii trebuie să se teamă de Dumnezeu și să îplinească poruncile Lui pe pământ ca să depărteze Domnul de la ei plata fărădelegilor lor. Învățați-i pe oameni învierea din păcat, în- vierea din moarte. Spuneți-le celor ce-și zic creștini că a fi creștin înseamnă a trăi cu duhul, cu sufletul și cu trupul în Hris- tos și nu în lumea aceasta. Și cum adică în lumea aceasta? Adică în poftele ei, căci Fiul meu a spus la ureche celor ce-L aud pe El grăind, a spus că precum omul întinge dumaticatul de pâine sau de mămligă în tigaia cu jumări, așa întinge el cu bucătura în păcat și-și întinează inima sa și trupul său împotriva duhului vieții Fiului meu înăuntrul omului. O, fiți treji pentru înviere, mereu, mereu pentru înviere. Iubiți-vă unii pe alții pre- cum v-a iubit Fiul meu. El cum v-a iubit? El Și-a pus viața pen- tru voi. Așa și voi să faceți unii pentru alții, și cu duh umilit să vă lucrați unul altuia învierea și tot așa să-i povățuiți și pe cei

ce vă întreabă pe voi de Dumnezeu, Care grăiește la voi. O, zidiți-vă unii pe alții în Hristos. Aceasta înseamnă să vă iubiți unii pe alții precum v-a iubit Domnul Iisus Hristos, Fiul meu. O, aș grăi mult cu voi, v-aș zidi mult pe voi, v-aș învăța mult cu duhul învierii prin graiul meu, dar voi aveți peste voi multă învățătură, că multă este peste voi înțelepciunea cuvântului Fiului meu. Țineți-vă treji unii pe alții pentru învățătura Domnului de peste voi, că vine învierea morților, care așteaptă în țărâna pământului, și după voi așteaptă această Scriptură. Voiește Domnul să fiți una și una, să fiți toți la fel de crescuți, la fel de zidiți, la fel de plini de Dumnezeu. Cereți creștere peste voi. Puneți străjerii să vă hrănească de la Dumnezeu, neîncetat să vă hrănească ei, căci lor le este dat să vă hrănească după orânduiala Lui. Cine ia din el însuși creștere acela nu este copil frumos, iar cine ia creștere din mâna celor așezați de Dumnezeu pentru voi acela este cel binecuvântat și păzit de moarte, căci așa înseamnă să treacă omul din trup în duh. O, ferice de cei ce ascultă de cei puși peste ei de la Dumnezeu! Ferice de cei ce se fac ogor pentru cei ce seamănă în om împărăția lui Dumnezeu! Ferice de cei ce ascultă de povața și de mâna celor ce lucrează de la Dumnezeu peste ei, căci omul trebuie să se lepede de sine, și numai prin ascultare poate el aceasta, căci au fost pe pământ oameni mari cu rangul și cu iubirea lor de Dumnezeu, iar când își doreau tot mai mult mântuirea, ei se coborau și se duceau spre ascultare, spre lepădare de sine se duceau și spre purtarea crucii ca să se mântuiască, căci cel mântuit este cel ce se mântuiește de sine, și nu altceva înseamnă mântuirea omului, viața cea mântuitoare în om.

O, ascultați de poruncile lui Dumnezeu, voi, fii ai lui Dumnezeu, și ascultați de cei puși de Dumnezeu ca să vă călăuzească și ca să fiți voi copii călăuziți, copii ascultători. Amin.

Iar Tu, Doamne și Fiule al meu, învață-i pe fiii oamenilor înțelepciunea învierii. Așează-Te cu masa aceasta înaintea lor și trimite oștirile îngerești să le miște sufletele de la vântul cel dulce al cuvântului Tău peste pământ, cuvânt care mângâie, care cheamă și care înviază, iar pe țara română miluiește-o după făgăduințele Tale cele pentru ea și încununează-o pe ea cu duhul temerii de Dumnezeu și apoi cu duhul învierii, și adu-Ți aminte de proorocia împăratului David, care a rostit și a spus: *«Cât este de departe cerul de pământ, cât este de departe răsăritul de apus, atât de mare este mila Domnului spre cei ce se tem de El»*. Amin, amin, amin.

— **O** mama Mea, o, mamă a celor ce sunt zidiți în Mine! Dulce este duhul tău de mamă a fiilor lui Dumnezeu! Să ia și fiii oamenilor să învețe, mamă, căci trebuie să-l vindecăm pe om de duhul păcatului, mamă. Le-am spus celor ce Ne așează în carte că precum omul întinge cu bucătura de pâine sau de mămăligă în tigaia cu jumări, așa întinge el cu bucătura în păcat și se înfruptă din el întinându-și în el inima și trupul împotriva duhului vieții Mele în om, iar Noi și cu cei ce Ne împart pe Noi oamenilor trebuie să-i învățăm pe oameni Scriptura învierii morților, mamă. Amin.

O, popor călăuzit de Dumnezeu din cer și de pe pământ! Stai, tată, la hrănit, stai, fiule, stai și învață, tată. Precum pui de rândunică stau în cuib și primesc hrană de la mama lor, luând cu cioculețul lor din cioculețul ei, și precum ei cresc pentru zbor, așa să crești și tu, să mănânci și să crești, tată, ca să poți să-I fii de folos lui Dumnezeu și să-i hrănești pe oameni cu Duhul lui Dumnezeu și să crească El în oameni, ca să scape oamenii de robia păcatului. O, poporul Meu, se lucrează pe pământ în mijlocul tău taina Scripturii învierii morților, tată. Eu pentru învierea morților te-am zidit, și am pus în mijlocul tău

jertfa cea de fiecare zi, și nu în lumea aceasta și pentru fiii ei, tată. O, poporul Meu, taina ta cu Mine înfricoșează demonii, tată. Sfințește-te, dar! Din zi în zi mai mult ridică-te cu duhul deasupra trupului tău, căci iată, duhul este cel ce dă viață. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Între tine și Mine să fie multă, multă pace, iar aceasta înseamnă împlinirea poruncilor lui Dumnezeu peste ființa ta și între frate și frate. O, nu te teme de oamenii răi, nu te teme de furtună. Eu sunt Cel ce te ocrotesc, căci tu nu poți aceasta. Pot Eu, tată, iar tu să poți pentru Dumnezeu. Pot Eu, iar tu să lucrezi învierea. Amin.

Înviere ție, poporul Meu, și de la tine înviere peste fiii oamenilor, tată! Duhul învierii este ceea ce se lucrează din cer pe pământ în zilele acestea ale grăirii Fiului lui Dumnezeu peste vii și peste morți. Eu sunt învierea și viața. M-am născut pe pământ ca să fiu cu oamenii și ca să rămân cu ei apoi până la sfârșit de timp și apoi să le dau învierea, și viața veacului ce va să fie să le dau lor, iar ei s-o creadă și s-o ia și s-o aibă, așa după cum este scrisă făgăduința Mea pentru cei credincioși și sfinți, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2008

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Cine pierde iubirea pierde credința. Durerea Domnului pentru cei ce au plecat în lume. Iubirea păcătoasă și iubirea de Dumnezeu. Muștrarea lucrează înviere omului încă de pe pământ. Muștrarea este îngerul sfințeniei și vine spre om cu voia Domnului. Păcatul este boală în mintea și în trupul omului.

Mă fac auzit de cei ce-Mi stau din partea Mea porți de intrare a Mea la poporul Meu cel născut din cuvântul Meu cel de sus în vremea aceasta de venire a Mea a doua oară de la Tatăl la om.

Sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc peste biserica Mea de pe pământ, cea care are în mijlocul ei cuvântul lui Dumnezeu, grăit acum de gura Mea, căci Eu am întocmit-o pe ea biserică a Mea acum, la sfârșit de timp, ca să Mă fac în ea trup și cuvânt pe altarul ei, iar ea să dea fiilor oamenilor cuvântul Meu cel pentru învierea celor morți și a celor vii, căci Eu, Domnul, am de împlinit acum Scriptura învierii morților și a celor vii apoi, căci aceștia se vor întâlni și vor întâmpina slava Mea și vom fi în slavă apoi, precum este scris să se împlinească Scriptura aceasta. Amin.

Așezați-Mă în carte, voi, cei ce auziți cuvântul gurii Mele! Întăriți, tată, puterea Mea în voi pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, căci voi fără de putere în voi nu puteți sta înaintea Mea ca să-Mi deschideți să grăiesc peste pământ. Când puterile vă sunt zdrobite din toate părțile Eu atunci Mă zoresc cu sfinții și cu îngerii și vin la voi să vă întăresc puterile, căci am nevoie de voi dacă v-am așezat să-Mi stați porți, tată. O, mult bine dau Eu să fac poporului Meu și oamenilor dacă voi stați întru întâmpinarea Mea ca să vin cuvânt pe pământ. Întăriți-vă, dar, pentru intrarea Mea cu sfinții, și binecuvântată să fie intrarea Mea cu ei la poporul Meu, căci gura Mea grăiește aceasta. Amin.

O, poporul Meu, întărește-ți și tu, tată, iubirea și veghea cea pentru venirea Mea la tine cuvânt de facere, cuvânt dătător de viață, fiule. Ai grijă de iubire, tată, și ocrotește în tine viața ei, căci cine pierde iubirea și darurile ei, acela pierde și credința cu toate bunurile ei cele ziditoare de om. Ai grijă să știi cum să prețuiești iubirea și slava ei cea de sus, tată, căci cine-și face din iubire mângâiere a sa, acela are iubire de sine și nu de cruce așa cum Eu l-am învățat pe om să-Mi urmeze dacă vine la

Mine. Eu mult de tot și tot mereu te-aș învăța și aș sta cu tine în cuvânt, poporul Meu, căci sfinții Îmi doresc venirea Mea la tine ca să vină și ei la tine cuvânt, că e vremea Scripturii venirii Mele cu sfinții, tată, numai că intrarea Mea la tine stă în puterea celor din porți, iar Eu când vin îi găsesc mereu striviți în porți, și n-am ce să Mă fac decât să-i supun pe ei puterii Mele ca să-Mi las cuvântul în carte, că mult am de cuvântat peste pământ, și au și sfinții, tată. Mi-e milă de sfinți când îi văd că doresc să vină cu Mine cuvânt pe pământ și să grăiască ei ție și oamenilor, poporul Meu, și nu știu, tată, cum să-Mi mai întăresc intrarea în cartea Mea cea de azi. Apostolul Ioan, apostolul Toma, au așteptat ca să vin cu ei în cuvânt în carte și ca să grăiască și ei în ziua lor de sobor, ca să mărturisească și ei, ca să Mă vestească și ei cu venirea Mea cea cu sfinții, precum este scris în Scripturi ca să vin în vremea cea de sfârșit și ca să dea și ei întărirea credinței la oameni și povață de iubire peste tine, poporul Meu. Iată, nu pot să grăiesc cât am de grăit, cât am de venit. Eu sunt Cel milos, și când văd că nu este putere pentru intrarea Mea la tine prin porți Eu înțeleg durerea celor ce Mă poartă spre tine și nu dau să-i strivesc și Eu cu multa Mea putere, căci Eu am nevoie să pot veni măcar cât de puțin, dar să pot să vin, tată. O, te-am rugat mereu să Mă ajuți și tu pentru venirea Mea și te-am povățuit cum să faci această împlinire. Ți-aș da cu multul să ai darul mângâierii sfinte ca să Mă ajuți cu el pentru lucrarea venirii Mele din zilele acestea. Ți-aș da, tată, să porți și tu durerea Mea cea pentru venirea Mea, cea pentru mântuirea multora, tată, dar numai să vrei tu să-ți dau să porți și, gata, îți și dau. Ți-aș da iubire multă ca să Mă sprijini tu cu ea, numai să-Mi ceri aceasta, căci Eu la cerea ta îți dau. Ți-aș da, poporul Meu, să porți și să lucrezi cu daruri multe, tată, numai să te găsesc că-Mi ceri și că Mă aștepti cu ele, tată. Spun așa că mult este de lucru peste pământ și n-am, tată, lucrători. E vremea secerișului și n-am secerători, tată. Tu ești semnul cel de dinaintea venirii Mele, dar trebuie să ai timp și pentru lucrul cel de sus, nu numai pentru cel de jos, poporul Meu. Aș fi dorit să am acum un popor mare de apostoli, sau să fi putut veni în cuvântul Meu cu apostoli din cer și să lucrez cu ei, chiar dacă este puțină credință pe pământ pentru venirea Mea cu sfinții, venire proorocită prin Scripturi, tată. Aș fi voit să pot mult peste pământ, dar nu poate omul pentru Mine atât cât Eu aștept.

Mă doare fără de mângâiere și fără de sfârșit de la creștinii care vin cu lucrarea venirii Mele și apoi se întorc iarăși la ceea ce au învățat ei să facă, lăsându-se de truda cea pentru venirea Mea spre oameni, iar când aceștia pleacă lasă și strivire în urmă și nu le pasă de lacrima Mea cea după om. O, Mă doare adânc de la nestatornicia celor ce M-au crezut și M-au cunoscut Dumnezeu adevărat în acest cuvânt și apoi au dat să caute nod în papură ca să se ducă iarăși întru ale lor, lăsându-Mă sub sarcină, sub crucea cea grea a venirii Mele, sub care cei atât de miluiți de Mine Mă împing și Mă lasă sub ea umplându-Mă de suspin și de ne iubirea lor.

O, poporul Meu, suspină cu Mine sfinții, tată, și Mă miluiesc cu mângâierea lor. Se duc oamenii cu bulucul la moaștele sfinților pe pământ din loc în loc ca să ceară și să capete de la sfinți ajutor pentru ei, dar oamenii nu știu că și sfinții au nevoie de ajutorul de la ei pentru multa cerului lucrare peste pământ. O, nu e bine să știe oamenii că sfinții sunt în cer numai pentru ajutorul oamenilor, ci e bine să știe că ei sunt și mărturisitori și ajutoari lui Dumnezeu, căci Domnul are mult de lucrat peste pământ. E bine să știe oamenii că trebuie să facă voia lui Dumnezeu, nu numai să ceară pentru ei ajutor din cer

și atât. E bine să aibă povățuitori pentru mântuire oamenii și e bine să fie drepti cu Dumnezeu, și pentru aceasta le trebuie povață, le trebuie muștrare și apoi îndreptare oamenilor.

Eu, Domnul, sunt cu cete de mucenici și de mucenițe, de cuvioși și cuvioase întru venirea Mea cea de acum, și a căror patrie este cerul. Cetele de sfinți au zi de serbare pe pământ pentru cuvioasa Parascheva, cea care a păstrat pentru Mine toată iubirea ei și nu și-a lăsat și ei din ea, și iat-o, unde a fost inima ei, acolo a fost și comoara ei, și apoi a venit la strânsura ei, și are în cer dacă și-a strâns, și are în Mine locașul ei dacă așa a stat ea pe pământ. Când omul iubește pe om, inima lui se strânge în acela și îl supune pe acela luiși, și așa se atrage om pe om, dar cine se ridică deasupra trupului său ne iubindu-se pe sine, acela Îl iubește pe Dumnezeu cu toate ale lui, și inima lui se strânge în Mine și Mă supune luiși pentru iubirea lui cea pentru Mine, și așa Mă atrage spre el cel ce Mă iubește, și așa își strânge el comoară în Mine, iar când își lasă pe pământ trupul el vine în casa lui cea de sus și trăiește în ea, în agoniseala lui, căci unde a fost inima lui, acolo este și casa lui, iar sfinții își fac în cer casă și cinste și primire, și așa are Domnul iubire în om pe pământ și în cer apoi. Eu, Domnul, dau glas dintre sfinți celei sărbătorite azi, și așa bucur Eu în cer pe cel ce Mă iubește pe pământ cu viața sa. Amin, amin, amin.

— O, Bunule Doamne, nu știe omul să iubească și ce să iubească pe pământ! Nu știe omul să aibă milă unul de altul în durerile lui de om, căci oamenii nu iubesc în ei sfințenia, Doamne, iar Tu ești Domnul celor sfinți, și nu vor oamenii să înțeleagă aceasta. Oamenii sunt fără cap pe pământ, căci unde le stă capul, le stau picioarele, nu capul, și unde le stau picioarele, le stă capul. Le e milă unul de altul pentru viața lor durută de la nemulțumirile lor, de la dorurile lor neîmplinite și apoi se mângâie unul pe altul și apoi își fac rău unul altuia ajungând la iubire păcătoasă și la păcat, și păcatul li se face îndulcire și mângâiere în ei. O, ce păcat mare! Să se încante omul cu ne iubirea de Dumnezeu, cu călcarea poruncii iubirii de Dumnezeu și să numească aceasta mângâiere a lor! Iată, iubirea dintre om și om se face păcat, se face diavol, care-l desparte pe om de Dumnezeu și care-l face pe om rob simțului păcatului, iar când vin peste el loviturile păcatelor, atunci vede omul că zilele lui au fost deșertăciune prin îndulcire cu mintea, cu păcatul, care pricinuește moartea omului apoi, Doamne. Omul n-ar fi murit cu trupul dacă n-ar fi căzut spre păcat. Femeia nu știe că bărbatul o iubește pentru păcat, nu pentru altceva, nu pentru viață, ci pentru moartea ei, iar moartea aceasta a bărbatului vine din dorința cea din femeie, care își supune ei bărbatul, dar eu am fugit pe pământ de robia aceasta, Bunule Doamne, și Te-am iubit pe Tine, Cel sfânt, și am strâns în Tine comoara inimii mele și toată iubirea mea, și Te am în cer casă acum, strânsură a inimii mele Te am ca plată a iubirii mele cea pentru Tine pe pământ și apoi în cer între sfinții care Te-au iubit pe pământ așa cum eu Te-am iubit ca să nu mă dau păcatului pe pământ.

Dar cum poate omul să rămână viu și să fie mort față de păcat? O, fericit este cel ce primește de la povățuitorul său cu credință și cu răbdare și cu stăpânire de sine muștrarea cea pentru veghea vieții lui și a aproapelui lui, căci unul ca acela lucrează lucrarea învierii lui încă de pe pământ, și mulți din cei ce lucrează așa nu vor mai muri, căci a venit pe pământ vremea acestei Scripturi. Amin. O, fericiți vor fi pe pământ și în cer cei ce iubesc în zilele acestea cuvântul venirii Tale și nu se rușinează înaintea oamenilor cu această mărturisire, căci lucrarea aceasta este lucrare de mărturisire, și ea trebuie pusă

peste oameni ca să învieze ei din păcat, iar cei ce o pun pe ea peste oameni aceia se numesc făcători de oameni, făcători de minuni, oameni care înviază pe cei morți și care pregătesc calea Domnului așa cum a pregătit-o Ioan Botezătorul, care striga spre oameni: «*Pocățiți-vă, că s-a apropiat de voi împărăția cerurilor!*».

Noi, ucenicii și ucenițele Tale și toți cei ce s-au muce-nicit cu duhul și cu trupul pentru Tine, noi nu ne-am rușinat să Te mărturisim oamenilor, ba ne-am dat pe noi înșine jertfă de împlinire a împărăției Tale în noi înaintea oamenilor de pe pământ și, iarăși, după ce ne-am lăsat trupul și ne-am înălțat la Tine ca păsările cerului, în casa noastră cea de sus, căci pe pământ noi Te-am mărturisit Hristos venit în trup, fiindcă Te-am luat în trupul nostru și Te-am trăit și Te-am purtat, iar Tu apoi ai luat trupul nostru și Te-ai arătat cu noi oamenilor, căci numai Tu ești învierea sfinților, venirea lor cu Tine, precum ești și învierea morților, căci tot cu Tine vin și ei și Te mărturisesc când Tu voiești aceasta, fiindcă Tu ești Domnul învierii celor îndurerați și prin Tine Te mărturisesc toți, fiindcă și de pe pământ și din cer toți cei ce pot, pot numai prin Hristos, Doamne al celor ce Te-au iubit pe pământ cu viața și cu mărturisirea lor.

Se miră oamenii care-și zic că știu, se miră și spun că nu se poate să vorbească Dumnezeu cu omul pe pământ și să mai vină și cu sfinții, și să mai vină și cu cei adormiți și să grăiască înaintea oamenilor. Iată, noi, sfinții Tăi cei mărturisitori din cer, îi întrebăm de lângă Tine pe aceștia dacă știu ei cum au fost scrise pe pământ Scripturile Tale cele vechi și cele noi și toate Scripturile sfinților Tăi apoi. O, nu știu să știe și să vorbească aceștia care-și zic că știu, și nu știu pentru că nu învață să citească și apoi să creadă din pipăite dacă nu pot din inimă. Vine vremea, și a și venit, ca să vadă viii și morții cum ai lucrat Tu pe pământ cu sfinții și cum lucrezi și azi lucrarea și cuvântul venirii Tale. Și ce vor face în vremea aceea cei care au crezut și au lucrat lucrarea Ta, și apoi s-au dus și s-au alipit cu oamenii lumii, ascunzând ei lucrarea Ta de azi înaintea oamenilor și dând de peste ei împlinirile pe care Tu le ceri azi celor ce Te așteaptă pregătiți ca să vii?

Noi, sfinții Tăi, mărturisim din Tine venirea Ta cu sfinții în zilele acestea pe pământ în cuvânt și dăm să le întărim oamenilor credința și le spunem așa:

O, fii ai lui Dumnezeu, care ați stat îmbrăcați cu această lucrare de cuvânt și cu împlinirea ei în voi; și voi, fii ai oamenilor! Vă spunem vouă că mai de folos vă este să credeți și să împliniți și să vă strângeți într-o inimă cu cei credincioși venirii Domnului în zilele voastre decât să vă trageți în lături pentru libertatea voastră cea fără Dumnezeu ca să vă învățați să spuneți că nu este Dumnezeu acest cuvânt și această pregătire de sfinți în zilele acestea pe pământ, căci această lucrare de cuvânt naște din ea sfinți pe pământ, căci omul trebuie să se nască de sus și născut să fie apoi, căci vai celor ce au gustat din venirea aceasta, din harul acesta și apoi s-au dus iarăși spre nelumină, căci care venire a Domnului i-ar mai izbăvi pe aceștia, care nu știu ce este și de unde vine viața omului pe pământ? Și dacă pleci, omule călăuzit de Dumnezeu, dacă pleci din brațele ocrotitoare de fii, dacă te smulgi de sub călăuzire și de sub știrea Domnului cu pașii tăi, o, unde, oare, te duci? Te duci în pustiul oamenilor necredincioși, chiar dacă în mintea acelora ar fi vorba și de Dumnezeu. O, te duci și-ți pierzi darul iubirii și apoi îți pierzi și darul credinței și nu știi că nu mai ești al lui Dumnezeu. O, dacă dai să te dezbraci de sfințenie cazi minciunii și necredinței. Noi, sfinții Domnului, n-am dat să-L mai

părăsim pe Domnul și pe cei ce ne-au povățuit bine prin învățătură și prin mustrare. Mustarea vine spre voi din voia Domnului, nu din voia celui ce muștră. Ea vine spre voi ca înger al sfințeniei, căci Domnul vă vrea cu gelozie numai pentru El. Ce om poate fi mai mare între oameni ca și acela care Îl are pe Domnul mare și împlinit în el, mărturisindu-L pe El cu buzele și cu fapta? O, ce mulți, ce mulți se scoală și ce mulți se vor scula ca să mărturisească această venire a Domnului și ce greu vor fi judecați prin aceasta cei ce au fost atâția ani călăuziți de Dumnezeu-Cuvântul, iar ei nu L-au mărturisit pe El oamenilor spre învierea celor ce nu știu ce este viața omului pe pământ! O, intrați la învățat și nu zăboviți să fiți ai acestui cuvânt, care a venit pe pământ ca să învieze viii și morții! Are Domnul înaintea voastră fii cu mare înțelepciune de viață și de înviere, și dacă ați pricepe ce har se odihnește peste ei i-ați prețui pentru izbăvirea voastră, pentru Dumnezeu în voi, căci Domnul trebuie mărturisit Hristos venit în trup și purtat de trupul, de sufletul și de duhul omului. O, treceți din trup în duh, așa a strigat Domnul adesea prin cuvântul Său de azi, iar eu vă spun vouă dintre sfinți: treceți din voi în Hristos, căci Duh este Dumnezeu, precum este scris. Amin.

O, cine pierde iubirea pierde și credința, și tu, omule, nu știi ce să iubești pe pământ. Păcatul este boală în mintea și în trupul omului, nu este vindecare omului așa cum spun oamenii trupești. Mintea cea cu păcatul în ea este minte bolnavă, nu este minte sănătoasă, ci este minte care-l încântă pe om cu păcatul, care pare dulce, dulce la gust, dar el este momeala cea spre moarte și este lovitură de suflet. O, nu te încânta cu păcatul, omule, căci omul trebuie vindecat de păcat. O, nu te da lui antichrist, nu te dori să fii antichrist, căci cine iubește păcatul, acela este împotriva lui Hristos, iar antichrist își va lua luiși pe ai săi, precum Domnul Și-i va lua și El pe cei ce sunt ai Lui. Amin.

Noi, sfinții Tăi, Te mărturisim Domn al sfinților, Doamne, iar cei păcătoși trebuie să se sfințească dacă vor să le fii lor Dumnezeu apoi, căci Tu ești Dumnezeul celor vii, nu al celor morți. Amin.

Și acum, slavă venirii Tale, și tot mai mult slava aceasta să-l cuprindă pe om sub ea, iar pe poporul Tău să-l desăvârșească în iubire și în credință și în unime, Doamne, și să-l despovăreze de sub dureri. Noi, sfinții Tăi, Te mângâiem în cer și Te mângâiem pe pământ în mijlocul poporului Tău când vii cu noi cuvânt peste pământ. Noi suntem mângâierea Ta în cer așa cum Ți-am fost și pe pământ, și așa îl îndemnăm pe poporul Tău să stea înaintea Ta. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, te îndeamnă sfinții la duhul iubirii și la duhul credinței, tată, și te îndeamnă să-Mi fii mângâiere, căci ei Îmi știu și Îmi văd ranele. Aș voi să-ți spun ranele Mele și să te învăț să-Mi fii vindecător. Are neamul român nevoie de vindecare de păcat și de necredință, și voi da să-l strig iarăși la vindecare, că mare-Mi este rana Mea cea pentru neamul român, neamul în mijlocul căruia Tatăl M-a trimis să lucrez lucrarea venirii Mele acum, la sfârșit de timp. Doarme față de Mine neamul român și vreau să-l trezesc ca să nu mai doarmă și vreau să-l învăț învierea lui. Curând, curând se va strânge popor aici, la izvor, și voi face adunare îngerească și voi lucra prin cuvânt lucrare de înviere peste oameni, peste vii și peste morți, așa cum Tatăl Mă așează să lucrez. Amin.

O, poporul Meu, lucrează, tată, pentru venirea Mea și ajută-Mă să vin tot mai cu putere, că am nevoie de ajutor de la tine, tată, și am nevoie de mărturisitori și de apostoli vestitori,

poporul Meu, căci Eu vin și tot vin, iar cuvântul Meu trebuie să-i învieze pe oameni mai înainte de ziua Mea cea mare și înfricoșată pentru tot omul și pentru orice vietate.

Pace ție, poporul Meu! Iubirea și credința, pe acestea voiesc să ți le înmulțesc. Cere la Tatăl pe Domnul mare și bogat peste viața ta și peste duhul tău. O, treceți din trup în duh, treceți din voi în Hristos, fiilor! Pace vouă! Harul Meu cel fără de hotar este acum peste cei ce iubesc iubirea și credința în venirea Mea cea de azi. Pace vouă, celor ce Mă iubiți și credeți în venirea Mea cea de azi! Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2008

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Domnul Se îndură de cine voiește. Lucrarea omului îl arată pe cel ce este, și nu grăirea lui. Suferința e cunună pentru om, iar bunăstarea cea de pe pământ e pagubă pentru sufletul lui. Sufletul feciorelnic este mai mare decât trupul feciorelnic. Vine tot mai văzută lepădarea de Dumnezeu a omului. Numai sufletul feciorelnic poate mărturisi pe Dumnezeu.

Vine Domnul Iisus Hristos și Se așează în cartea Sa din zilele acestea.

Deschideți Domnului voi, cei ce aveți urechi de auzit de la Dumnezeu cuvântul gurii Sale, după cum a fost voia Sa și proorocia Sa pentru vremea aceasta a venirii Sale cuvânt peste pământ ca să-Și pregătească un popor credincios poruncilor lui Dumnezeu, dătătoare de viață peste cei ce le împlinesc pe ele spre viața lor cea de veci! Deschideți-Mi, fiilor copii, căci Eu, Domnul, am făcut urechea voastră să-Mi audă grăirea Mea de azi și să Mă împărțiți apoi, să-L împărțiți oamenilor pe Dumnezeu și să se adune sub dragostea Mea cei credincioși, căci Eu îl chem pe om de la moarte la viață, de la rău la bine, de la întuneric la lumină, tată, iar Eu Mă îndur de cine voiesc Eu și nu dau nimănui socoteală pentru cele ce lucrez cu fiecare om, pentru că Eu caut la inima omului, la cel ce se îndură de Mine caut, și iată, caut la cel ce Mă ajută sub greu, la cel umilit cu inima caut Eu, la cel ce-i ajută pe oameni să vină la Mine, la iubirea de Dumnezeu și de frați, așa precum este iubirea Mea în om, și, în sfârșit, caut la credința omului în Mine și în lucrările Mele și în proorociile Mele și în făgăduințele Mele cele scrise în ele pentru vremea de acum și cea care va să fie, și așa lucrez Eu pentru omul credincios, căci Avraam a fost și el om cu slăbiciuni, la fel și David, dar credință ca a lor a fost și este sprijin pentru Mine pe pământ, și Eu Mă numesc cu numele lor pe pământ, căci ei au fost sprijinitorii Mei în Israel. Iată, așa Mă sprijin Eu și azi cu cei ce Mă aduc pe Mine spre oameni și prin care Eu Mă fac pe pământ duhul proorociei, căci Dumnezeu este Duh pe pământ, așa cum a fost și atunci când prin vreme a grăit prin prooroci, și prin Duhul Sfânt a grăit peste ei ca să-i facă pe ei vestitori ai cuvântului Său pe pământ. Eu sunt Cel ce locuiesc într-o cele înalte, și spre cele smerite privesc în cer și pe pământ, precum este scris, și așa Îmi aleg Eu calea dinspre Mine spre om și pentru om apoi cu tot cuvântul Meu care trimite glasul Meu la locul unde el merge. Amin.

Grăiesc cu voi, copii din porți, și grăiesc cu poporul Meu, și grăiesc cu oamenii, tată, și trec prin urechea voastră ca să pot grăi. Cu voi grăiesc mult, căci sunt multe apăsări peste voi, peste Mine și peste voi, tată, apoi. Grăiesc cu voi mult, ca să Mă alin de dureri, și ca să vă alin și pe voi, căci pe voi nimeni nu vă întreabă de durerile Mele din voi. Cei ce

s-au sfătuit să doboare cinstea voastră, aceia grăiesc din gură cu voi, dar cu inima vă defaimă, și așa plângea împăratul David, bietul de el, în mijlocul celor mari în Israel, care-l pizmuiau pe el, și zicea David în durerea sa: *«Locuiesc lângă mine și se ascund ca să păzească ei călcâiul meu căutând sufletul meu»*. O, fiilor copii, nimeni nu știe, nimeni nu poate purta durerile Mele din voi de vreme ce știu numai să le facă, tată. O, cât de greu le purtați! O, cât de greu le-aș purta fără voi! O, cât de mari sunt rănila Mele din voi, și sunteți fără sprijin, tată, dar fiți rugători Mie pentru cei ce vă disprețuiesc și fie-vă milă de ei, căci ei nu știu ce fac cu mintea lor, cu inima lor, cu vederea lor! O, ce rău este de cel ce se iubește pe sine, de cel ce se încrede în sine și în vederea minții lui! Unul ca acela nu poate iubi, săracul, căci nici lui nu-i ajunge iubirea lui, dară să mai dea din ea și la altul! Voi, fiilor copii, aveți în voi inimă de copil, iubire de copil. Păstrați-o Mie toată, măi tată, toată, fiilor, și să vadă poporul cuvântului Meu cum trebuie să fie cel ce iubește ca Dumnezeu în mijlocul multor frați. O, nu stați neputincioși cu duhul sub nesocotința celor fără de socoteală din cer peste ei și care vă tot apasă pe voi, căci cel ce se dă a fi și a ști și a putea, acela este tot mai neînsemnat în ochii Mei, și se cunoaște unul ca acela ce duh are în el, căci lucrarea omului îl arată pe cel ce este, și nu grăirea lui, ci lucrarea lui și roadele ei apoi. O, stați, tată, cu credință sfântă și cu lucrul sfânt și cu cuvânt sfânt peste poporul Meu și peste cei ce Mă caută la voi, căci lucrarea unui așa fiu Îmi aduce Mie rod de ucenici, în care Eu să Mă așez cu împărăția Mea și să Mă înmulțesc cu ea din om în om apoi. Sprijiniți-Mi, tată, venirea, căci greu se mai întoarce omul la Mine de la el iubire și credință, și trebuie să strig Eu la el să se lepede de sine și să vină la Mine cu viața sa apoi. O, Eu mult grăiesc cu voi, și nu știe poporul Meu părtășia Mea cu voi câtă este, dar Eu n-am pe pământ om cu credincioșie ca să-Mi caute la răni și să Mi le știe, și de aceea stau Eu cu voi suferind și vă spun ale Mele, căci voi purtați durerile Mele, tată, căci dacă ar fi vorba de voi, cum că vă doare pentru voi, nu v-ar dura atât, dar pe voi pentru Mine vă doare, și uneori atât de adânc vă doare că abia mai puteți să ascundeți înăuntrul vostru jalea cea din Mine ca să nu striviți cu greutatea ei pe poporul Meu cel de lângă voi și pe cel ce se strânge pe lângă voi din timp în timp, că mulți din ei ar vrea să luați de peste ei durerile lor, neajunsurile lor, greul vieții lor, pe care singuri și l-au făcut și și-l fac, și caută la voi aceștia, pentru că ei cred că voi aveți puteri sau că nu aveți greu mult peste voi. O, bieții de ei! Eu îi învăț pe toți aceștia că suferința e cunună pentru om, iar bunăstarea cea de pe pământ e pagubă pentru sufletul omului, e depărtare de Dumnezeu viața cea liniștită și fără de dureri peste om.

În zi de sărbătoare de mucenici Eu, Domnul, iată, le spun fiilor poporului Meu: căutați binecuvântarea, căutați să fiți binecuvântați, voi, cei ce ați crezut și credeți în lucrarea cuvântului Meu și în așezarea ei înaintea voastră! Căutați să credeți cu sănătate de credință, tată, căci un adevărat creștin este cel binecuvântat. Poporul acesta n-a priceput cum vine peste el binecuvântarea cea de la Mine, dar să se uite el în Scripturi și să-i vadă pe cei binecuvântați și pe cei ce binecuvintează, și să se uite la Avraam, la Isaac și la Iacov, și să se uite la Moise și la Iosua, și să se uite la Ilie și la Elisei, și să se uite la David și la Solomon, și să se uite la Hristos și la ucenicii Lui cei împuterniciți de El pentru binecuvântare peste fii și peste ucenici.

Să intre sub mâna celor ce binecuvintează, să intre fiecare fiu credincios așezării Mele, și fiecare să știe să stea la

rândul cetei sale, căci fiecare creștin își are timpul lui și rădăcina lui. Amin.

O, fii credincioși ai poporului Meu, căutați să intrați sub mâna păstorilor cei puși de Mine peste voi pentru binecuvântare și nu-i disprețuiți, fiindcă Eu sunt Cel ce i-am așezat pe ei păstori, căci vai oilor fără păstor, fără mână care binecuvintează pe creștet pe fiii lui Dumnezeu! Oi sunt cei ce ascultă și se lasă la păscut sub toiag de păstor, iar altfel de oi nu sunt oi, ci sunt capre, și caprele țină și împung și se cațără ca să rupă copaci și ramuri de copaci, căci nu se mulțumesc cu iarbă, iar oile plâng și grăiesc și mângâie și încălzesc și rabdă și nu se răzvrătesc, ci stau sub mâna păstorilor lor. Intrați sub binecuvântare sub mâna păstorilor, căci dacă nu sunteți găsiți așa nu veți fi ocrotiți de rău și de minciuna cea de pe pământ și de fața ei cea zgomotoasă, care se atinge cu semnele ei peste toți cei ce nu au pe creștetul lor pecetea Dumnezeului Celui viu și numele Lui cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

E zi de sărbătoare de sfinți și de mucenici. Aceștia Mi-au fost ucenici pe pământ, și prin poarta mărturisirii au venit în sânul Meu cel plin de fii credincioși și luptători pentru Mine pe pământ. O, fii ai poporului Meu, mare este cuvântul binecuvântării care vine peste om prin credința cea din inima lui! Intrați sub mâna păstorilor pentru binecuvântare, căci voi ați știut și știți orânduiala cea de la Mine peste voi. Iată-l pe unul din cei doi păstori de peste voi, e plin acum de neputințe fel de fel după multa-i osteneală pentru viața poporului Meu de azi, dar mâna lui are în ea putere de har pentru voi. Căutați pecetea Mea peste voi din mâna lor, căutați binele vostru, căci cei binecuvântați sunt cei pe care Eu, Domnul, îi cunosc în vreme de furtună pe pământ. O, prețuiți, fiilor, mâna cea de la Mine și faceți-o peste voi lucrătoare de binecuvântare, tată, și împliniți în voi voia împărăției cerurilor, nu voile voastre, care nu rămân peste voi în vreme de cumpănă, ci, din contra, vă trag de sub binecuvântare, căci vai oilor fără păstor. E zi de sobor de sfinți și de ucenici, iar Eu, Domnul, dau să vă sprijin cu învățătura cuvântului Meu așa cum făceam cu voi când vă strângeați pentru binecuvântare. Vă aduc aminte de așezarea Mea de peste voi, tată. Voi, cei de demult credincioși mersului Meu cu voi, întoarceți-vă la dragostea dintâi, ca să nu se mute sfeșnicul vostru! Întoarceți-vă sub ocrotirea Domnului, întoarceți-vă, tată! Eu, Domnul, vă chem. Căutați peste voi binecuvântarea și mâinile care binecuvintează, căci vremea se strică cu fiecare zi, cu fiecare clipă, și fericiți și sfinți vor fi cei binecuvântați. Învățați viața cea binecuvântată peste voi, așa cum Eu vă povățuiam adesea prin gura trâmbiței Mele prin care Eu vă păstoream pe voi. O, nu stați răzleți! O, nu mai stați așa, căci voi aveți de dat răspuns lui Dumnezeu mai mult decât credeți voi că veți da, fiindcă voi ați fost cei ce ați auzit cuvântul lui Dumnezeu, tată. O, căutați în mâna păstorilor pecetea care vă va fi de mare folos în zilele ce vin, și căutați la ceea ce ei vă îndeamnă să fiți și să puteți, căci cuvântul lor de peste voi este pentru viața voastră, tată. Trupul lor este neputincios, la fel și duhul din ei, dar harul Meu este în binecuvântarea mâinii lor, cea de la Mine așezată pentru voi și peste voi, căci Eu pentru voi vi i-am dat păstori. Fiți binecuvântați, ca să fiți, fiilor, căci numai cei binecuvântați, numai aceia sunt. Amin, amin, amin.

— O, Bunule și Blânde Păstor! Sunt cel sărbătorit în ziua aceasta în sobor de mucenici mărturisitori. Le dau și eu vlagă sfântă și râvnă sfântă ca a mea, le dau și eu celor ce au fost și sunt poporul Tău de azi și le spun că toți cei ce sunt ai Tăi pe pământ, aceia sunt

cei ce-Ți aduc Ție rod de ucenici și de mărturisitori ai Tăi. Așa lucrare au cei ce sunt ai Tăi pe pământ. Amin.

O, Păstorule al păstorilor, ai venit cuvânt pe pământ pentru că n-au oamenii păstor. Vie împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh pe pământ ca și în cer! Amin. O, mare este iubirea Ta, și nici un cuvânt nu este de ajuns să o arate pe ea în cuvinte! Ai venit pe pământ cuvânt și păstorești cu mare iubire pe cel ce stă sub pășunea Ta, dar nu mai sunt oi, Doamne, căci oile ascultă de glasul păstorului care le paște pe ele, și nu merg după păstor străin, ci după cel ce le aduce pe ele spre hrană. O, nu au oamenii harul înțelepciunii cea pentru binecuvântare, Doamne, pentru că nu mai sunt păstori de suflete pe pământ, iar Tu ai venit și nu găsești credință în oameni pentru venirea Ta, căci oamenii pasc păcatul peste tot, și nu mai știu să pască hrana cea spre viața lor cea de la Tine în ei. O, nu mai sunt creștini care să mărturisească până la sânge pentru Tine ca să Te vadă oamenii în ei și să se înmulțească cei ce Te iubesc purtându-Te în trupul lor. O, nu mai sunt oameni sfinți cu credința, putincioși prin credință, Doamne. Nu se mai luptă nimeni cu fiarele de suflet ca să-i scape pe oameni de sub lespedea minciunii cea de pe pământ. Cei ce-și zic păstori de biserici n-au habar de sufletele de la care ei sug ca să aibă ei pentru trup, dar ai venit Tu să păstorești și să trezești cu toiagul pe cei ce nu mai știu ce zi este azi.

O, sunt tare osteniți cu duhul și cu trupul cei ce-Ți fac intrarea în carte, și cuvântul Tău este mult, că e lipsă de Dumnezeu peste oameni, și e lipsă de sfinți, Doamne. Venim cu Tine în venirea Ta și suntem lucrători din cer pentru cei de pe pământ, credincioși și necredincioși, liberi și robi, mari și mici. Voim să le grăim lor, dar, Doamne, fă-Te Tu putere în porți, căci Tu ești Dumnezeu, Bunule Păstor! Amin, amin, amin.

— După iubirea voastră voi lucra, o, fiilor cerești, căci rugăciunile sfinților stau înaintea Mea, iar Eu le împlinesc. Amin. Eu, Domnul, dau loc puterii Mele să-Mi întărească porțile ca să stea ele deschise pentru cuvântul cel de sus. Amin.

Întăriți-vă de la Mine vlaga duhului și a trupului, copii din porți, căci am de stat cu sfinții în sfat în mijlocul poporului Meu și am de rostit cuvânt de binecuvântare pentru sărbătoarea îngerilor, tată, căci se apropie această sărbătoare peste cei vii și peste cei morți. Dar acum mergeți și dați cinstire zilei de serbare a mărturisitorilor Mei cei sfinți, căci mucenicul Dimitrie este cu Mine întru venirea Mea, și cu el ceată de mărturisitori, tată. Fiți-Mi intrare a Mea și a sfinților Mei după ce Eu, Domnul, vă voi odihni, vă voi întări și vă voi așeza să-Mi deschideți iarăși zilei de azi a cuvântului Meu, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Eu, Domnul, Îmi fac intrarea cu sfinții în cartea Mea cea de azi, și porțile se deschid la glasul Meu, la vestea că Eu intru în carte. Amin.

Să se înmulțească iubirea de Dumnezeu, și prin ea să se înmulțească darul credinței sfinte în toți fiii poporului Meu, căci iubirea trebuie să crească mare și tot mai mare, și nicidecum să scadă, căci cine pierde iubirea, acela pierde și darul credinței, și vai celui ce a mâncat cu Mine la masa aceasta și apoi M-a părăsit pentru alți dumnezei! Mai fericită este o stăpîtură decât unul ca acela, care va fi să dea răspuns lui Dumnezeu pentru necredincioșia și nestatornicia lui, și, iată, poporul Meu, sufletul feciorelnic este mai mare decât trupul cel feciorelnic. Cel ce este feciorelnic cu sufletul nu se duce

după alți dumnezei, nu se duce, tată, ci Îl iubește pe Domnul cu inima în care el petrece și cu cugetul în care se desfată în Domnul, și nu are alt dumnezeu afară de Mine, și se aseamănă cu Avraam și cu David, al cărui nume Eu, Domnul, îl port pe pământ, Eu, și cei ce sunt ai Mei. Amin.

O, e mare taină sufletul feciorelnic, poporul Meu, și va fi să-ți grăiesc ție despre această taină, tată, iar tu să te gândești bine la ea și să te așezi în ea, tată, căci nu va rămâne piatră pe piatră din tot ceea ce și-a făurit omul pe pământ, ci va rămâne omul față în față cu Dumnezeu, și fericit va fi cel ce învață bine să spună mai dinainte: *«Domnul a dat, Domnul a luat, binecuvântat să fie numele Lui»*, căci nu va rămâne înaintea Mea decât numai omul și trupul lui, sufletul și sălașul lui, care vor da răspuns la Dumnezeu pentru viață, și de aceea am spus Eu că mai fericită este o stârpitură, care n-a gustat lumina vieții pe pământ, decât cel ce a știut că este Dumnezeu în acest cuvânt și nu și-a păstrat feciorelnic sufletul său, cel zidit de Dumnezeu în el.

O, poporul Meu cel învățat de Dumnezeu, o, fiilor, mergeți, tată, lin spre cer. Nu cumva să vă puneți piedică unii altora pe calea salvării sufletelor voastre și a trupurilor voastre, tată. Uitați-vă pe șosea cum merg mașinile. Cât de atenți trebuie să fie cei ce le conduc pe ele ca să nu facă greșeli pe cale și moarte pe cale și pedeapsă pentru cei ce nu merg cu atenția întreagă în toată clipa pentru viața fiecăruia de pe cale! Luați pildă mare din aceasta ce vă spun și mergeți lin spre cer și nu vă puneți piedică unii altora pe cale, tată. Învățați să nu fiți împiedicați, și învățați să nu puneți piedică, și învățați să mergeți lin pe cale, ca nu cumva greșind pe cale să vi se ia dreptul de a viețui printre vieți, căci viața este scumpă, tată. Eu, Domnul, sunt iubirea cea nebănuită de om și sunt cu omul pe cale și tainic îl cârmuiesc pe el, dar la voi nu sunt tainic, ci vă grăiesc învățându-vă prin duhul proorociei, tată, prin cartea care vă învață pe voi cum să mergeți pe cale necălcând peste cele cerute de carte, tată, fiindcă am spus că nu Eu voi judeca pe om, ci cuvântul cărții gurii Mele, tată, iar îngerii se uită în carte când îi fac omului întrebare pentru greșale, și cartea cea scrisă, și nu îngerii îl judecă pe cel ce calcă cele scrise în carte, așa cum vedeți voi și pe pământ când mergeți pe cale cu mașina și sunteți adesea întrebați cum mergeți. O, mergeți lin, tată, ca să nu fiți opriți din mers, iar dacă sunteți opriți pentru întrebare, să nu fiți găsiți cu greșale, fiilor, ci să fiți găsiți atenți și să vi se ureze de bine pe cale.

O, ce puțini oameni au mers bine pe cale pe vremea când Eu, Domnul, am trimis spre lămurire potopul pe pământ! Când a fost să intre omul în barca salvării omului, au intrat în ea puțini oameni, puțini de tot, dar au intrat multe păsări, multe animale, fiilor. Iată ce puțini oameni iubesc pe Dumnezeu, Care este viața omului! Sufletul feciorelnic însă Îl iubește pe Dumnezeu, iar în vremea cercetării lui Îl ascultă pe Domnul, Care iese înaintea omului și-i spune primejdiile de pe cale și îl învață pe el salvarea lui, așa cum pe Noe l-a învățat.

O, poporul Meu, în corabia lui Noe au intrat animale și păsări cu multul, dar oameni au intrat puțini de tot, tată. Sufletul cel feciorelnic al animalelor și al păsărilor iubește mult pe Dumnezeu și are grăire cu El și are vestire de la El și are fire de la Dumnezeu. O, dacă ar fi omul ca păsările cerului, așa cum Eu i-am spus să fie, nu și-ar mai pierde omul sufletul pentru cele făcute de el, căci omul are de la Dumnezeu dacă are mulțumire în suflet. El însă se leapădă de Mine pentru lăcomie, așa cum a făcut Adam, și se leapădă prin păcat și pentru păcat, și greu se mai întoarce apoi.

O, fii ai poporului Meu, iubiți, tată, această lucrare de cuvânt al Meu de peste voi și mergeți spre cer după cuvântul Meu, fiilor. Fiți, tată, iertători și binevoitori, căci tâlharului din dreapta crucii Mele, pe care am fost osândit la răstignire între doi tâlhari, pe acela Eu l-am iubit și l-am miluit cu iertarea și cu raiul credincioșilor Mei, căci cel ce este de partea Mea are la Mine toată trecerea, tată. Iată ce cuvânt îți spun Eu acum, poporul Meu, căci vremea se tot strică, și vine tot mai văzută lepădarea de Dumnezeu a omului prin tot ceea ce iubește el împotriva poruncii care-i spune lui să nu aibă alți dumnezei în afară de Mine ca să-și închine lor viața. Îți spun, poporul Meu, că tot cel ce ține de partea Mea și cu această lucrare de cuvânt și cu toată așezarea ei, mărturisindu-Mă și nu tăgăduindu-Mă când vine prilejul mărturisirii, unul ca acela are trecere la Mine, că e mare putere din cer în inima care poartă în ea credința în cuvântul venirii Mele azi, cuvântul de înviere din păcat a omului.

O, fiți iertători și nu fiți judecători, fiilor. Lăsați-Mi Mie toată judecata lucrurilor și a faptelor, căci voi nu știți inima omului, nu știți nici simțirea lui și nici lucrarea lui și nici taina vieții lui, ci Eu le știu pe acestea. Eu sunt Cel ce încerc inima și rărunchii omului, precum este scris. Voi doar fiți credincioși, tată, și fiți de partea Mea ca niște fii mici, nu ca niște fii mari, căci dacă vă simțiți mari vă apucați și lucrați cu asprime și cu judecată peste ceilalți frați ai Mei. Fiți mari cu duhul cel bun, și nu cu nemulțumirea, căci nemulțumirea vă face să judecați pe frați. Puneți-vă în gând că și cei ce vă călăuzesc de la Mine sunt nemulțumiți de voi pentru multe ale voastre neplăcute Mie, și ei nu vi le mai spun pe toate, fiindcă vă este greu să primiți și să nu vă supărați. O, mai degrabă luați pildă de la tâlharul din dreapta crucii răstignirii Mele, care a ținut de partea Mea, față de celălalt tâlhar, care a apăsător pe Duhul Meu cu necredință și cu răzvrătire de cuvânt. O, fiilor, țineți dreptatea în partea celor ce vă călăuzesc spre Mine, tată, nu țineți de partea voastră dreptatea, că dacă faceți aceasta rămâneți fără călăuză, fiilor, că Eu nu de altceva vă învăț aceasta, căci vai celor ce umblă în întuneric, iar Eu am spus: *«Atât cât sunt în lume, lumină a lumii sunt»*, dar voi să știți că nu umblați în lumină decât atunci când aveți călăuză peste voi, tată. O, fiți ascultători, căci Eu v-am spus în ziua aceasta taină mare. Învățați să mergeți lin spre cer, și învățați taina sufletului feciorelnic, fiilor. Amin, amin, amin.

— **B**inecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne, ca să mărturisim lucrarea Ta poporului Tău și oamenilor, căci fericiti sunt cei ce sunt de partea Ta pe pământ, iar fericirea lor este veșnică în cer apoi. Amin.

— **O**, fiilor cerești, sunteți locuitorii raiului, căci Eu până și tâlharului din dreapta crucii Mele, care M-a mărturisit atunci, și peste vreme de atunci și până azi prin Scripturile Mele împlinite pe pământ, până și lui pentru că a fost de partea Mea în vremea durerii Mele, până și lui i-am ascultat rugăciunea ca să-l pomenesc fiu al împărăției Mele și i-am spus: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai»*. O, binecuvântată să vă fie mărturisirea voastră cea din corturile cerești ale sfinților Mei! Amin, amin, amin.

— **A** Ta este toată mărirea, Bunule Păstor, iar a noastră este mărturisirea, căci noi suntem mlădițele Tale, precum am fost și pe pământ, căci Te-am mărturisit pentru că Te-am iubit cu suflet feciorelnic, în care n-au mai intrat alți dumnezei dacă Te-am iubit. O, mare este taina sufletului feciorelnic, care-l face pe cel credincios să Te mărturisească tuturor pe pământ! Numai sufletul care poartă

în el alți dumnezei, numai acelaia i se leagă limba ca să nu Te mărturisească numai și numai pe Tine facere a sufletului său. Cel ce Te are pe Tine facere a sufletului său nu mai judecă făptura, căci Te are pe Tine iubire a sufletului său, fiindcă Tu ești Dumnezeu, nu omul este.

O, Bunule Păstor, să învețe fiii poporului Tău puterea binecuvântării peste el, căci mucenicul Nestor a venit la mine să-l binecuvintez ca să aibă putere să stârpească pe cel dușman și omorător de oameni, iar eu i-am spus: «*Du-te, și vei birui!*», și Te-a numit el atunci cu numele meu și Ți-a spus: «*Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi să biruiesc!*». Dau poporului Tău pildă de credință pe acest mărturisitor al Tău și al meu, care pe Tine Te-a mărturisit Dumnezeu în cer, iar pe mine fiu al Tău pe pământ. Amin. Dau poporului Tău îndemn să caute să creadă în Tine cu sănătate de credință și să lucreze cu binecuvântare, și tot așa să și trăiască. Amin.

O, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, fiți mărturisitori, căci vouă vi se cere mult de tot, după cum și vi s-a dat. Intrați sub taina binecuvântării, căci ea vă dă putere, și nu voi. Cel ce crede în cuvântul lui Dumnezeu, acela stă sub binecuvântare, iar cel ce nu stă sub binecuvântare, acela nu este mărturisitor. Să vă uitați între voi la cei ce au ieșit de sub binecuvântare, că apoi aceia n-au mai mărturisit înaintea oamenilor credința lor în cuvântul acesta, ci au tăcut și s-au rușinat cu Dumnezeu, Care păstorește cu toiag de fier neamurile pământului, precum este scris, muștrând blând, căci cuvântul Lui merge acum peste pământ iute ca fulgerul și scormone cu făclia lui tot ce a făcut omul în ascuns de Dumnezeu și scoate la lumină lucrarea omului, iar omul este mincinos. O, iubiți pe Domnul după cum El vă învață să iubiți, căci iubirea de Dumnezeu nu umblă de capul ei dacă omul o are, ci stă sub binecuvântare dacă ea este în om. Fiți pentru Dumnezeu, și împotriva vrăjmașilor Lui și ale sufletelor voastre și fiți tari cu duhul credinței și al mărturisirii, căci numai cei ce cred sunt cei ce mărturisesc. Fiți treji pe de-a-ntregul, căci se vor ridica cei din morminte și vor mărturisi această venire a Domnului la voi cuvânt de înviere a morților și a celor vii. Fiți îngeri ai duhului mărturisirii pe pământ, căci cetele cele de foc ale îngerilor lui Dumnezeu vor mărturisi toată lucrarea Domnului cu voi, toată păstoria pe care ați primit-o de la Păstorul Cel bun peste sufletele voastre. Amin. Și iată, mucenicul Nestor vă mărturisește vouă și vă spune așa:

— Iubiți cu iubire curată în sufletele voastre, și veți afla har de la Domnul peste iubirea din voi și veți afla apoi peste voi darul credinței sfinte, credință de foc, care se face înger de foc în inima cea încălzită de ea din partea Domnului. Cu duh iubitor de oameni să fiți dăruți de la Dumnezeul darurilor cerești, căci acest duh vă zidește iubirea, iar iubirea vă va întâlni cu Dumnezeu și cu sfinții Lui pe pământ, așa cum eu m-am întâlnit cu Dimitrie, în care L-am văzut pe Domnul și de la care am cerut putere să biruiesc pe vrăjmașul sufletelor oamenilor. Credința să vă fie înger de foc, căci altfel nu biruiți pe cei ce se războiesc cu Dumnezeu în vremea aceasta în care tot omul se leapădă de Dumnezeu pentru alți dumnezei. Cereți binecuvântare peste credința voastră, și așa vă va da Domnul de lucru pentru El. Nu cereți lucru, ci binecuvântare peste viața voastră cu Dumnezeu, căci din viață vine lucrul cel bun, și nu mai înainte. Așa mărturisesc eu în ziua aceasta puterea credinței mărturisitoare în cel ce se unește cu Dumnezeu pe pământ înaintea oamenilor peste care el se face mărturisitor. Amin, amin, amin.

— O mucenicul Nestor și-a împuternicit darul credinței când el a cerut de la mine cuvânt peste râvna lui cea pentru Dumnezeu și pentru oameni, poporul al harului. O, așa și tu să lucrezi în via aceasta, căci cel ce nu lucrează după Dumnezeu, acela dă foc agoniseli cea cu trudă a Domnului, căci sunt peste cincizeci de ani de când Domnul a venit pe pământ cu facere nouă de om nou, de popor nou, și apoi cuvânt de facere a Ierusalimului nou, precum scrie în Scripturi, iar Scripturile se împlinesc. O, nu vă temeți de oameni, nu vă temeți de trupuri, dar temeți-vă de Dumnezeu, și prin aceasta dați cale în voi înțelepciunii cea fără de păcat, căci înțelepciunea lumii este nebună, este deșertăciune, ca și tot ceea ce piere și nu mai este apoi. Vine vremea să vi se probeze statura prin darul înțelepciunii cea de sus, căreia nu-i poate sta împotrivă toți potrivnicii voștri, după cum este scris, dar stați sub binecuvântare și învățați taina sufletului feciorelnic, căci mai mare este fecioria inimii decât cea a trupului, fiindcă trupul nu folosește la nimic, ci duhul este cel ce dă viață trupului și iubirii din ea și credinței din ea, și nu trupul face toate acestea, ci Dumnezeul duhurilor. Amin.

O, Păstorule Doamne, binecuvintează iubirea cuvântului meu care a venit cu Tine pe pământ în ziua aceasta de mărturisire, și dă-i poporului Tău toate împlinirile Scripturilor venirii Tale cu țara cea de sus a sfinților Tăi, și cu care să îmbraci în slava cea de la început cerul și pământul și pe om. Pace poporului Tău cel credincios lucrărilor Tale de nou Ierusalim pe pământ, lucrare tainică, ascunsă de ochiul și de mintea omului pământesc, care nu poate vedea pe cele cerești, pe cele ce nu se văd și sunt! Pace Ție în mijlocul celor credincioși ai Tăi, între care Tu Ți-ai zidit casa Ta, biserica Ta, Doamne, și începutul Tău cel nou! Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, Cel mărturisit de sfinți, binecuvintez sărbătoarea care se apropie și care va strânge popor la izvor, sărbătoarea îngerilor. Le fac trimiteri îngerilor să iasă în cale celor care vin la sărbătoarea lor și să le-o păzească și să le-o mângâie și să le-o călăuzească spre izvor. Aici Eu și îngerii Mei le vom grăi lor și tuturor oștirilor cerești, care vin cu Mine însoțindu-Mă peste tot în cer și pe pământ, și le voi grăi celor din morminte și le voi da putere de înviere, căci cu cuvântul Eu le fac pe toate, și noi le fac. Amin.

Iar vouă, celor ce sunteți ai Mei la izvor, vă dau, tată, putere și bucurie în truda voastră cea pentru gătirea sărbătorii îngerilor, cu care vom sta înaintea oaspeților și le vom da lor din masa aceasta, de sus și de jos le vom da. O, faceți-vă frumoși cu lucrarea cea pentru cer și dați din ea celor ce vin, fiilor, căci cei ce sunt ai Mei sunt asemenea Mie, măi fiilor, așa cum este scris pentru cei ce văd pe Dumnezeu, Cel văzut în ei. O, învățați mersul frumos, mersul lin pe calea spre cer, tată. O, fiilor, să am la ce să Mă uit când Mă uit între voi, că Eu numai dureri am și n-am cu cine să Mi le alin. Fiți alin durerilor Mele, tată, și nu veți avea dureri, ci veți fi asemenea Mie, fii de Dumnezeu, precum Eu sunt. Amin.

Binecuvintez ziua serbării îngerilor. Să fie zi de mângâiere și de duhul înțelegerii tainelor lui Dumnezeu! Să fie zi de binecuvântare cerească peste creștetul și peste sufletul neamului român, pus în cumpănă acum pentru viața cea de sus sau cea de jos a acestui neam! Să se înțelepțească din cer, de la Duhul lui Dumnezeu neamul român, și să nu poată el să facă voia sa, ci să facă voia Mea pe pământ, ca să fie Dumnezeu tatăl lui, iar el să fie neamul lui Dumnezeu pe pământ între oameni, că mare este taina acestui neam, și va fi acest pământ pământul celor sfinți, pământ binecuvântat la sfârșit, patrie

cerească va fi el înaintea Mea. Amin.

Duhul păcii Mele se coboară încă de pe acum peste duhul sărbătorii îngerilor. Cei ce-Mi stau porți, să fie cu toată veghea peste gătirea sărbătorii și a poporului Meu pentru sărbătoare îngerească, căci cei din porți cu Mine veghează peste cetate. Amin.

Fiți străjeri lucrători, copii din porți! Stați, tată, porți ale Mele, și nu slăbiți să stați așa, căci Eu, Domnul, voi face izbândă mare prin mărirea cuvântului Meu, care vine pe pământ în zilele acestea, și voi da poporului Meu cel credincios salba biruinței, pecetea celor biruitori cu Dumnezeu, fiilor. Amin.

Te aștept la izvor, poporul Meu. Te aștept aici, tată. De peste tot te aștept ca să te învăț iarăși calea, ca să-ți împrăpățez iubirea și credința și împlinirea Mea în tine, fiule. O, să nu te găsească departe când voi veni cu ziua răsplătirii pentru bine sau pentru rău peste fiecare om. Strânge-ți mult la Mine, tată, și nu-ți strânge pe pământ, fiule, și să te găsească la sânul Meu cel sfânt când voi veni, poporul Meu. O, vino, tată, la izvor! Te aștept. Ți-am binecuvântat calea. Vino, ca să nu fii șters din cartea Mea de către îngerii răi! Vino și îngroașă-ți numele în carte! O, nu te despărți de calea cuvântului Meu, care vine să învieze morții, ci vino și intră în baia nașterii de sus, căci tu trebuiești primenit și trebuiești sfințit, iară și iară sfințit, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2008

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul Se poartă pe pământ înconjurat de îngeri. Domnul strigă la neamul român ca să-l învețe învierea.

Se deschide cerul și coboară pe pământ cuvântul lui Dumnezeu. Cele ce nu se văd cu ochi omenești coboară între cele ce se văd încă de la facerea lor, căci Dumnezeu a făcut cerul și pământul, văzutele și nevăzutele.

Coboară Domnul pe pământ cuvânt, însoțit de oștirile cerești cele fără de trupuri, că e sărbătoarea îngerilor Lui. Amin. Eu, Domnul, Mă vestesc la porți în cer sus și pe pământ jos. Deschid cerul când Mă vestesc cu coborârea Mea, și Mă vestesc în cer îngerilor când cobor, căci am slujitori îngerii, și, iarăși, Mă vestesc pe pământ celor ce-Mi stau porți așezate de Mine pentru venirea Mea cuvânt, căci îi am slujitori. Amin. În apropierea Mea am serafimii, cei cu câte șase aripi, iubitorii de Dumnezeu, și sunt în chipul focului, căci scris este: *«Îmbrăcămintea slavei Lui este ca focul»*. O, voi, cei ce v-ați adunat la izvorul Meu de cuvânt pentru sărbătoarea îngerilor, rugați-vă la serafimi să vă aprindă, să vă încălzească și să vă îndumnezeiască iubirea! Amin. Am apoi înaintea Mea heruvimii, cei cu ochi mulți, din care se revarsă înțelegerea și înțelepciunea pentru ochii sufletești ca să le dea vederea cunoștinței de Dumnezeu și a tainelor celor de sus. O, rugați-vă la heruvimi să vă lumineze sufletele cu duhul cunoașterii cea de sus! Amin. Purtătorii de Dumnezeu, adică scaunele, sunt așa numiți pentru că Eu Mă odihnesc pe ele după cum este scris: *«Șezut-ai pe scaun, Dumnezeule, Cel ce faci dreptatea»*. O, voi, cei ce stăpâniți peste oameni și împărățiți, rugați-vă purtătorilor de Dumnezeu, scaunelor, care-L odihnesc pe Domnul, să vă dea vouă duhul dreptei judecăți! Amin. Domniile, puterile și stăpâniile, vin la rând în slava Mea cerească, și acestea domnesc peste îngerii cei mai de jos, care dau oamenilor puterea stăpânirii și a înțeleptei economii peste cele încredințate lor cete ale oamenilor, și apoi puterile, care ajută oamenii în toate lucrările lor, dându-le mărire de suflet în ispite și în supu-

neri, iar stăpâniile au putere peste duhurile diavolești, ocrotind ele pe oameni și ajutându-i pentru împărăția cerurilor, care se câștigă cu biruința asupra patimilor și a gândurilor vrăjmașe lor. Stau apoi pe rând începătoriile, arhanghelii și îngerii. Începătoriile rânduiesc îngerii cei mai de jos pentru slujiri poruncite de Dumnezeu peste neamuri și ținuturi, ridicându-i pe cei destoinici între oameni pe trepte de cinste și povățuindu-i spre cinstirea de Dumnezeu și spre necăutarea câștigului lor. Arhanghelii sunt cei ce vestesc tainele lui Dumnezeu, proorociile și voia Domnului, ca să se înmulțească în oameni credința și înțelegerea, iar îngerii, cei ce sunt aproape de oameni, ocrotesc oamenii și-i păzesc de căderi și-i ridică atunci când cad, și iată, așa este slujirea îngerilor, luând unii de la alții slujire. Amin.

Eu, Domnul, vin cu oștirile îngerești și stau deasupra ta, popor adunat la izvor. Cine are urechi de auzit de la Dumnezeu, să audă cu ele cuvântul Meu și să-ți dea ție de la Mine prin slujire de îngeri, tată, căci Eu am îngeri slujitori lucrărilor Mele, și așa slujesc Eu din cer și până pe pământ între Mine și om. Prin îngeri lucrez, și așa de puțin știu oamenii de îngeri, poporul Meu! Îngerii sunt fără de trup și Mă înconjoară și-Mi sunt veșmânt, și de aceea nu Mă poate vedea omul, dar Eu sunt cu trupul și Mă port din loc în loc cu omul, iar îngerii Mă acoperă. Îți spun, poporul Meu, despre cele ce nu se văd și sunt, tată. Fii credincios, dar, căci cei necredincioși nu știu să-L aibă pe Domnul Stăpân al lor, nu știu să se ferească de cădere din Dumnezeu. Te-am chemat, tată, la izvor, ca să-ți împrăpățez înțelegerea cea de sus pentru cele de sus, și apoi credința, și apoi fapta vieții tale, fiule, căci îngerii slujitori, de la Mine până la tine lucrează pentru tine, tată, iar tu să nu fii păgân cu inima, ci să-L iubești cu ea pe Domnul, fiindcă Domnul este, fiule. Taina inimii feciorelnice aș vrea s-o pricepi, tată, și să nu iubești tu alți dumnezei afară de Mine, căci omul de rând nu poate pricepe la câți dumnezei se poate închina omul. Tu însă ești mult învățat de Dumnezeu și-ți voi cere răspuns pentru toate câte ți-am dat ca să le știi, și-ți voi pune notă pentru cât ai învățat, tată. Eu am de lucru cu tine pe pământ lucrare de înviere, fiule, căci pentru învierea morților te-am ridicat dintre oameni ca să-Mi fii popor acum, la sfârșit de timp. Fii credincios, tată, când îți spun că toți cei din morminte așteaptă după tine ca să-și ajungă învierea, căci am slobozit peste tine o taină prin cei care-Mi stau porți și am grăit prin ea despre cele ce nu se văd și am spus că Eu lucrez cu tine cu adâncime în sus și în jos, tată, în cer și în pământ, căci pe pământ lucrează omul necredincios, și sunt cele ce se văd pe pământ. O, roagă-te să-ți înmulțesc credința și vederea pentru cele ce nu se văd, și să lucrăm pentru acestea, fiule, că Eu am nevoie de pe pământ de slugi, și am și în cer slugi, am pe îngeri, că mult e de slujit pentru plinirea Scripturilor cele de apoi, poporul Meu. Te îndeamnă îngerii la duhul iubirii și la duhul credinței și apoi la duhul mângâierii cea pentru Mine, tată, ca să pot să te fac vindecător de la Mine peste neamul român, neamul Meu, căci are nevoie de vindecare de păcat și de necredință acest neam, și iată, iarăși îl strig pe el spre vindecare, că mare-Mi este rana pentru acest neam, în mijlocul căruia Tatăl M-a trimis să lucrez acum lucrarea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om. O, doarme față de Mine neamul român, iar Eu dau să-l învăț învierea și să-l strig pe nume, să-l strig din necredință și să-i dau duhul înțelegerii tainelor Mele, căci are peste el alegerea lui Dumnezeu acest neam.

O, neam român, nu te lăsa copleșit de necunoștință de Dumnezeu! O, nu așa, tată! Eu am coborât pentru tine mare iubire cerească și ți-am amintit de Mine și de tine. Ai la Mine un cer de sfinți de pe vatra ta și aceia strigă la Mine pentru în-

vierea ta. Iată-Mă în mijlocul tău cuvânt de iubire și de înviere. Sunt însoțit de oștirile îngerești. Am deschis iarăși cerul și am venit pe vatra ta cuvânt și te așez cu Mine la masă ca să mănânci din gura Mea. Te hrănesc cu bucătura, așa cum părinții își hrănesc copiii. Ia, tată, și mănâncă și vino spre duhul înțelegerii și nu lucra nimic fără Dumnezeu, că nu e bine să te joci de-a viața, tată. Este scris în Scripturi: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema»*. Îngerii care au căzut după ce omul zidit de Mine s-a trufit și a căzut din cer, te îndeamnă pe tine să slujești la alți dumnezei. Lucifer, care s-a făcut satană din pricina slujirii trufiei omului, te trage la slujirea cu el, că el îți vede alegerea și nu-i place locul tău cel de lângă Mine, și voiește să-ți ia viața ta cea din Mine, tată. O, hai să facem slujire Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și hai să putem și pentru cei ce au căzut prin trufie, oameni și îngeri, și hai, tată, să lucrăm pentru așezarea împărăției cerurilor pe pământ, căci cele ce se văd nu vor mai fi când va veni peste toți oamenii de pe pământ întrebarea pentru viața lor și pentru faptele ei. Fii neam înțelept și nu te îndoi de adevărul venirii Mele la tine cuvânt de înviere. O, nu te îndoi că nu sunt mulți cei ce sunt poporul Meu de azi și cu care-Mi sprijin venirea Mea de azi. Nici pe vremea lui Noe nu erau mulți plăcuți lui Dumnezeu. Nici pe vremea lui Israel, nici pe vremea Mea nu se deosebeau mulți, dar acei puțini câți erau, erau ei împărăția lui Dumnezeu pe pământ și împlineau ei Scripturile Mele cu omul pentru vremea aceea. Lui Israel i-am promis o mulțime de bunătăți, o mulțime de împliniri, dar dacă el n-a intrat în ele și în odihna Mea și a lor, nu s-a împlinit peste el cele făgăduite de Mine pentru el, și pentru Mine cu el. O, am hărăzit atâtea proorocii, atâtea bunuri peste neamul lui Israel între neamuri, dar pilda fecioarelor înțelepte și a celor nebune nu zadarnic am pus-o Eu în Scripturi, că iată, trupul cel fecioresc nu veghează, ci sufletul veghează când veghează, și inima veghează, prin iubire și prin credința cea din ea.

O, neam român, pământul tău este pecetluit de Tatăl pentru întoarcerea Mea după două mii de ani. Îngerii slujitori din partea Mea peste oameni lasă peste tine duhul înțelegerii tainelor lui Dumnezeu în mijlocul tău. Ești în vreme de cumpănă pentru viața ta cea de sus și cea de jos. Îți hărăzesc să te înțelepțești din cer și să nu poți tu să faci voia ta cea care se ridică împotriva ta, ci să faci voia Mea pe pământ, ca să fie Dumnezeu tatăl tău, iar tu să fii neamul Lui între oameni. Oștirile îngerești sunt gata să slujească ție ca să faci tu voia Mea pentru tine și nu voia ta, căci tu ești neamul Meu ales. Nimic nu vin să-ți cer decât credință că Domnul este Cel ce vine la tine ca să te călăuzească pentru viața ta și să-I slujești Lui pentru învierea morților. Pe pământ e omul împărat, și nu e bine să fie așa, ci e bine să-L aibă omul pe Dumnezeu de Stăpân al său. Amin. O, să nu te îngâmfi în duhul tău și să spui că Dumnezeu e pentru tine, căci și Israel spunea așa după ce Eu l-am făcut pe el popor al lui Dumnezeu, și apoi a căzut Israel de la fața Mea, căci s-a ridicat împotriva Mea când am venit să Mă arăt lui, să Mă vestesc lui și să-l vestesc pe el cu Mine pe pământ. Oștirile îngerești îți mângâie fruntea și te dăruiesc cu vestiri mari. Auzi tu ce frumos te mângâie oștirile cerești fiindcă ești a Mea: *„Ridică-te de pe pământ spre cer, neam român, că ai la rădăcina ta mărturisitori ai lui Hristos, care cer răsplata credinței lor și a jertfei lor. Locul tău este înaintea Domnului, căci înaintea Lui stau sfinții tăi și te cer cu ei înaintea Lui să fii. Dreptatea și pacea să le ai de cărare. Mila și iubirea să le ai de putere, iar credința să te învețe să semeni peste pământ sămânță nouă, vestea împărăției ceruri-*

lor, așa cum Ioan Botezătorul și apoi Domnul Iisus Hristos vestea. Lucrează-ți lumină, și nu întuneric, căci întunericul e pe sfârșite și va fi plată celor ce l-au lucrat, iar lumina este Domnul, Care vine la tine și Se slăvește cu lumina Lui în mijlocul tău“. Amin.

Eu, neam român, Eu, Domnul, te închin pe tine cu numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și te călăuzesc spre voia Mea și spre biruința ta. Ridică glas de rugăciune, tată, și spune așa: facă-se, Doamne, voia Ta peste soarta cea de la Tine a neamului român și vino! Și vino să ne mântuiești pe noi. Amin, amin, amin.

O, voi, cei din morminte, care ați aflat chemarea Mea la izvor, ați venit, tată, de la locul așteptării voastre ca să auziți glasul Meu în grădină! Îngerii Mei vă sunt slujitori, iar voi sunteți cei plini de dor și de prețuire pentru noul Meu popor, la care Eu vin azi și lângă care Eu vă strig și vă adun și pe voi pentru mângâiere, tată. O, sculați-vă! Din zi în zi mai mult ridicați-vă și veniți afară! Așa este scris să se îplinească. Amin.

— O, Bunule și mare Salvator, miluiește-ne, Dumnezeule, după mare mila Ta, și după mulțimea îndurărilor Tale șterge fărâdelegile noastre de la fața Ta, și de păcatele noastre ne spală! Fă bine, Doamne, bisericii Tale și fă să se zidească zidurile Ierusalimului nou, pe care atât l-au așteptat cei din morminte! Întărește lucrarea cuvântului Tău și binecuvintează acest sătuț, în care ne chemi și ne aduni și pe noi la glasul arhanghelului Tău cel slujitor de vestire a învierii morților, și binecuvintează cu toate binecuvântările Tale pe cei ce au urechi de auzit de la Tine, și prin Tine de la cei din cer și de la cei din pământ! Calea Ta din cer și până la locul așteptării noastre este tot ce este pe pământ iubit și prețuit de om, iar noi am așteptat mii de ani ca să-i descoperim pe fiii Tăi cei de azi și cu care Ți-ai întocmit venirea pentru cei vii și pentru cei morți cu trupul și cu duhul. Avem nevoie de lumină. Tu ești lumina, dar Tu ești cuvânt, și cuvântul Tău este lumina. O, dulce este cuvântul Tău pentru cei ce atâta îl așteaptă, iar noi, cei din morminte, așteptăm după cuvântul Tău, o, Bunule Salvator! Amin, amin, amin.

— O, este scris că din sânurile pământului umbrele vor învia. Eu, Domnul, vă mângâi pe voi cu cuvântul mângâierii în locul așteptării voastre. Fi-va în zilele ce vin să nu mai fie moarte și morți, ci să fie viață și vii și înviați, după cum este scris. Amin. Eu mângâiere vă dau în răbdare până ce veți prinde duh, până ce țărâna vă va da înapoi la glasul arhanghelului Meu. Pace vouă! Înviere vouă! Și veți asculta vestirea Mea și vă veți ridica. Amin, amin, amin.

O, popor venit de peste tot la izvor, te cuprind cu oștirile îngerești. Te rog să nu uiți de Dumnezeu, tată, că dacă uiți, uitarea îți aduce moarte, fiule. O, vino și îngroașă-ți numele în carte. Întreabă-Mă cum să faci aceasta. O, nu te despărți de izvorul cuvântului Meu, care vine să învieze morții! Primește-te, tată, că tu trebuiești primenit, tu trebuiești sfințit, iară și iară sfințit, poporul Meu. Întreabă-Mă cum să faci aceasta. O, iubește pe Dumnezeu, o, întoarce-te la dragostea dintâi și vezi ziua aceea cum ți-a fost și cum i-ai fost. O, nu călca peste cuvântul rostit de Dumnezeu peste tine, ci îplinește-l fără răgaz, ca nu cumva îngerii căzuți din slavă pentru slujirea lor trufiei omului să te scrie fiu al neascultării. Întoarce-te la dragostea dintâi, căci lumina Mea caută loc cu lumină din cer peste el. Îți iert tot ce ai greșit. Întoarce-te la viață! La ascultare cu iubire întoarce-te! O, nu mai aluneca, o, nu mai fi zăbavnic, căci s-a scurs vremea, și ei îi trebuie răscumpărare! Pe pământ

e lumea, dar în mijlocul tău e Domnul, popor hrănit de la sânul Meu. Amin.

Binecuvântată să fie sărbătoarea îngerilor! Să petreci cu duh de sărbătoare, poporul Meu, și fă-i pe îngeri să petreacă cu tine, tată. Atrage îngerii spre tine și spre slujirea ta cea pentru Mine, căci slujirea omului cea pentru Dumnezeu atrage cetele de îngeri spre om, tată. Amin.

Cei adormiți rămân acum în grădinile Mele, poporul Meu, până în ziua când se va face strigarea cea de obște, căci Eu, Domnul, i-am chemat pe ei din timp. Iar tu, poporul Meu cel jertfitor pentru cuvântul Meu rostit, care cheamă la izvor pe cei însetați, să nu uiți că Eu, Domnul, am dor mare de om. Amin.

I-am cuprins în duhul și în cuvântul Meu pe cei ce s-au adunat la sărbătoarea îngerilor. Le dau putere să se facă și să fie fii ai lui Dumnezeu, căci fii sunt cei ce ascultă. Pace ție, poporul Meu! Te-aș învăța mereu viața, tată. Viața este de sus, nu este de pe pământ. O, nu lua, tată, viața de pe pământ! Ia din gura și din mâna Mea, iar ca să poți așa, vezi Scriptura care spune: *«Ieșiți din lume, poporul Meu!»*. O, cei ce nu ies din lumea aceasta nu pot scăpa de vinul aprinderii ei, iar lumea va fi pedepsită după faptele ei, după fața ei. Amin.

Să fie pace între Mine și tine, poporul Meu! Să fie pace între tine și Mine, tată! Pace ție! O, stai la sânul Meu, ca să fii copilul Meu, ca să fii fiul Meu, și din mâna Mea nimeni să nu te poată lua, poporul Meu! Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2008

Praznicul intrării Maicii Domnului în biserică

Taina mângâierii este Duhul Sfânt Mângâietorul. Maica Domnului învață poporul să se ferească de păcatul iubirii de sine. Când omul va fi purtător de Dumnezeu atunci va afla mângâierea.

Cine are urechi de auzit de la Dumnezeu, să audă cu ele cuvântul lui Dumnezeu și să-l așeze pe pământ! Amin.

Eu, Domnul, bat ca să intru în carte cuvânt. Bat, și Mi se deschide, iar fără să bat nu intru.

Cei ce stați de strajă pentru venirea Mea, după cum a fost orânduiala Mea, deschideți-Mi, fiilor copii! E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, iar cartea Mea, înființată de cuvântul Meu, care vine cu norii, Mă așteaptă în ea cu sărbătoarea cea de azi. Așteaptă sfinții din cer intrarea Mea în carte, căci bucuria celor din cer este cuvântul Meu atunci când îl grăiesc cu omul, și altă bucurie nu au sfinții, căci cuvântul Meu este mângâierea și este taina mângâierii. Amin.

Doresc și iar doresc, din adâncul Duhului Meu doresc să-l văd pe om că pricepe și umblă după taina mângâierii așa cum umblă sfinții pe pământ și în cer. Cuvântul lui Dumnezeu este mângâierea. El este Duhul Sfânt Mângâietorul, și cu El am făcut Eu, Domnul, cerul și pământul, văzutele și nevăzutele, și apoi pe om, și apoi mângâierea pentru om, căci omul este fără de mângâiere dacă M-a părăsit. Dau să-l chem pe om spre taina mângâierii, căci omul este străin între pământ și cer, și este călător și nu știe să-Mi iasă în cale ca să-l mângâi Eu pe el, căci calea este grea pentru om, și omul suspină mereu pe cale, căci căutarea înseamnă suspin. Omul caută tot timpul, dar ca să găsească mângâierea nu știe cum să și-o găsească, fiindcă nu știe s-o caute.

O, vezi tu, omule, de ce ies Eu, Domnul, în calea ta cuvânt? Dacă tu nu Mă cauți, te caut Eu, tată. Dacă tu nu știi să cauți, te caut Eu, tată. Te caut și suspin după tine, fiindcă tu nu Mă cunoști. Tu nu cunoști pe Dumnezeu, și nici taina Lui nu

vrei s-o înțelegi ca să te mângâi cu ea pe calea ta. Acum două mii de ani am ieșit cu taina mângâierii înaintea omului îndurerat pe cale, iar când aflau de Mine din unul în altul cei îndurerăți pe cale veneau cu miile și Mă aflau și-Mi cereau mângâierea, și Eu le dădeam la toți, și era atâta, atâta iubire pe pământ atunci, cum nu mai fusese de la începutul făpturii și până la venirea Mea cea de atunci, și erau lacrimi de iubire pe inima și pe obrazul omului care Mă afla de mângâiere a lui.

O, poporul Meu cel din români, intru la tine, tată, cu sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara. Taina Mea pe pământ este mângâierea omului care iubește mângâierea. Cine Mă află pe Mine în acest cuvânt și-Mi deschide ca să intru în el, acela se face casa mângâierii, casa lui Dumnezeu Mângâietorul, căci omul trebuie să-L iubească pe Dumnezeu și să-L primească întru el mângâiere, și așa Îl poate omul mângâia pe Domnul, pe Cel ce umblă după mângâiere, poporul Meu.

Nu este mângâiere decât Eu. Între om și om nu poate fi duhul mângâierii decât dacă sunt Eu între unul și celălalt mângâierea, iar cel ce înțelege aceasta, acela nu Mă văduvește de iubirea lui cea pentru Mine, ci și-o crește în el pentru mângâierea Mea, și această taină numai sfinții știu a o lucra și a o purta. Omul nu este cel ce-l învață pe om taina lui Dumnezeu dinăuntrul omului, căci duhul omului îl învață pe om să se iubească pe sine, să-și caute luiși, nu să caute pentru Dumnezeu, căci e mare taina mângâierii, și numai cel ce se leapădă de sine poate să-L aibă în el pe Dumnezeu și să se dea Lui casă și să se facă el cerul cel deschis al lui Dumnezeu spre oameni ca să-L vadă oamenii pe Dumnezeu pe pământ și iubirea Lui, taina lui Dumnezeu cu omul, duhul mângâierii între pământ și cer. Amin.

O, mamă a Mea, îl îmbiu pe om spre iubire de Dumnezeu, mamă, căci Eu din iubire și cu iubire l-am zidit pe om atunci când l-am zidit din pământ. Din iubire pentru om și cu slujire de îngeri am scris apoi omului cu foc pe piatră porunca iubirii, și i-am spus că Dumnezeu este iubire, și i-am spus omului să-L iubească pe Dumnezeu cu toată ființa lui. O, mamă a Mea, am pus în tine prin slujire de îngeri toată taina iubirii, mamă, și apoi fructul ei, și apoi nașterea lui pe pământ între oameni, mamă, căci tu Mi-ai făgăduit iubirea încă de la zămislirea ta, și cuvântul cel făgăduit s-a împlinit în tine și Mi-ai fost dată Mie, și Eu te-am făcut locaș al Meu, și M-am făcut locaș al tău, așa cum Eu eram și sunt în Tatăl, și Tatăl în Mine, dar greu a înțeles și greu mai înțelege omul taina Mea cu el, taina Mea cu omul, mamă, iar Eu am spus acum două mii de ani: *«Cel ce crede în Mine, Eu voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*, iar acest cuvânt al Meu este adevărat în toți sfinții Mei, și este atât de adevărat în venirea Mea de azi la poporul Meu de azi, poporul Meu cel din români, mamă! O, ce bine, ce mângâiere și ce slavă cerească ar fi între neamuri peste neamul român dacă el ar avea dragoste de a primi pe Dumnezeu prin acest cuvânt al Meu, care vine cu norii, precum este scris, mamă! O, așa grăiam Eu prin prooroci ca să fac oamenii să Mă cunoască și să Mă primească, dar cele ce se văd îl țin pe om departe de Dumnezeu și aproape de om, iar omul lovește în Mine prin iubirea de sine și își face luiși mângâiere omul, și iată călcarea poruncii iubirii cea pentru Dumnezeu, și Îmi scoate omul ochii că Mă iubește iubindu-l pe aproapele său, dar vai lui, vai celui ce numește amarul dulce, mamă. Tot omul iubește ceea ce va fi amar pentru el și lacrimi fără de mângâiere pentru el, căci Scriptura spune: *«Bucură-te, omule, dar să știi că pentru toate acestea vei da seama înaintea lui Dumnezeu!»*.

Omul s-a făcut Nouă numai durere, mamă. Hai să-l

învăţăm pe om, căci păcatul învaţă pe om să se depărteze de Domnul şi să iubească omul păcatul, mamă. Hai, mama Mea, să Ne dăm omului cu taina mângâierii, cu duhul vieţii, mamă! Amin, amin, amin.

— **O** hai, după cuvântul Tău să lucrăm, căci eu, Fiule al Tatălui şi al meu şi al celor ce poartă în ei fiinţa Ta, din veac şi până în veac, eu m-am aşezat între oameni pildă de iubire, şi tot aşa i-am învăţat şi pe ei. Nu m-am dat pe mine, ci Te-am dat pe Tine oamenilor. Căutam inimi mari şi curate şi primitoare şi le învăţam calea spre Tine şi le spuneam că Tu eşti mângâierea. Nimeni între oameni nu le-a dat lor iubirea toată atât cât eu le-am dat-o, căci Te-am adus pe Tine pe pământ ca să-i fii omului viaţă şi mângâiere, Fiule scump, dar omul este cuprins în cele ce se văd, şi de om din părţi este cuprins, şi omul îl iubeşte pe om şi se strică om pe om şi se nimiceşte om pe om, căci omul nu cunoaşte iubirea şi taina ei, pentru că nu se uită în Scripturi, Fiule scump al meu. O, nimeni nu citeşte în Scripturi ca să şi înţeleagă din ele taina mângâierii, Dumnezeu cu omul pe pământ. Cine citeşte în Scripturi, le citeşte ca să ştie ce scrie în ele, dar ca să pătrundă omul taina lui Dumnezeu, nu poate el aceasta cu mintea lui cea atât de pământească. O, nu poate omul să-L înţeleagă pe Dumnezeu prin Scripturi, şi de aceea caută el mângâierea şi nu şi-o găseşte, căci fără Dumnezeu nu găseşte omul.

O, popor al Fiului meu, Mângâietorul tău! Fereşte-te, fiule, de păcat. De iubire de sine fereşte-te. De părere de sine, de vedere de sine fereşte-te, căci aşa păcate nasc păcate grele şi cade omul sub ele şi nu ştie de ele, căci păcatul îşi ascunde faţa lui cea de deasupra când intră în mintea omului şi apoi în inima lui, înnegrind-o pe ea. O, nu poate omul să-şi ascundă păcatele, căci ele ies prin pielea omului şi îl fac urât pe om. Iubirea de sine îl duce pe om la păcatul invidiei, şi de la acest păcat se naşte moartea în om, cu toate păcatele ei. Fereşte-te, fiule, de invidie şi de păcatele ei, căci ea aduce în om păcatul vorbirii de rău, ura, gelozia, învinuirea, dezvinovăţirea, pâra, pânda, părerea de sine, vederea de sine, minciuna, şi apoi teama de la acestea şi apoi necredinţa, îndoiala şi necredinţa. Este scris în Scripturi: *«Dacă ochiul tău este bun, tot trupul tău este bun»*. O, caută şi priveşte ca Dumnezeu, fiule, căci Dumnezeu este bun. O, caută să-I laşi lui Dumnezeu dreptul pe care îl are peste om, şi vei fi copilul Lui dacă vei lucra aşa. Învăţă, învaţă neîncetat, învaţă să-L iubeşti pe Dumnezeu cu toată fiinţa ta, ca să stea Domnul în tine cu toată slava Sa şi să Se arate cu ea în tot jurul Său ca să faci bine în jur. O, nu te teme! Dacă eşti cu Domnul în tine nu te teme de nimic, iar dacă te temi, vezi, căci numai cel vinovat se teme, şi cel neumilit se teme, şi se teme din pricina lipsei lui Dumnezeu din el. O, fericite de inima umilită, căci inima umilită îl ţine pe Domnul în om, şi Domnul îi dă lui mângâiere. Amin.

O, popor al Fiului meu! Iubeşte, fiule, rugăciunea şi fiorul ei cel sfânt, căci acesta poartă în el împlinirea rugăciunii tale. Cere izbăvirea ta, dar cere mai întâi pentru aproapele tău. O, roagă-te pentru neamul român, că e în grea cumpănă acest neam. Ridică-te mare în rugăciune spre Tatăl, spre Fiul şi spre Duhul Sfânt, ca să ajuţi tu acest neam cu rugăciunea ta spre Dumnezeu, căci în bisericile lumii nu mai este viaţă, nu mai este rugăciune, ci este numai carte de rugăciune, şi este numai omul, iar Dumnezeu nu mai poate nimic acolo unde omul stă ca să poată el. O, nu mai este pe pământ rugăciune plăcută lui Dumnezeu. Tot omul cere numai pentru el, iar pentru Dumnezeu nu mai cere nimeni pe pământ, şi de aceea nu mai este credinţă pe pământ, şi de aceea vine Domnul pe pământ cuvânt.

O, popor al Fiului meu Cuvântul, te-aş învăţa mult, dar pe toate ţi le-a spus ţie Fiul meu în toată vremea Lui cu tine, El şi sfinţii Lui. Deschide înaintea ta cartea învăţăturii şi împlineşte în tine învăţătura Învăţătorului tău, ca să-I spui Lui prin aceasta că-L iubeşti pe El. Cu frică de Dumnezeu împlineşte tu cuvântul Lui, şi împlineşte-l cu credinţă şi cu dragoste, căci aşa se apropie de Dumnezeu cei ce-L iubesc pe El, iar cel ce se apropie altfel, acela nu-L iubeşte pe El. Tot ce înseamnă Dumnezeu, aceea să luaţi şi să aveţi, iar tot ce înseamnă om, aceea să nu iubiţi, fiilor, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui cei ce-L iubesc pe El»*. Amin.

Eu, Fiule al Tatălui şi al meu şi al celor ce poartă în ei fiinţa Ta, din veac şi până în veac, eu m-am dat omului pildă de iubire pentru Tine, şi tot aşa i-am şi învăţat pe oameni. Pe toţi îi îmbrăţişam în iubirea Ta ca să-i fac prunci născuţi din ea şi să-i ai ai Tăi pe cei ce pătrundeau cu inima lor taina mângâierii. Cel ce se iubeşte pe sine, acela caută pentru sine mângâierea, dar cel ce Te iubeşte pe Tine, acela Te dă oamenilor pe Tine ca să ai Tu, Doamne, şi apoi să-i dai omului bucuria trudei lui cea pentru Tine, şi aşa să-şi adune omul la Tine ca să aibă, iar altfel nu, Fiule scump. Amin.

O, copii care staţi îmbrăţişaţi cu Fiul meu şi Îl daţi pe El oamenilor! Faceţi-I Lui rod mult! Celor ce vin spre El daţi-le putere să se facă fii ai Lui, aşa cum eu lucrăm pentru cei ce puteau să-L iubească pe El apoi. Aveţi grijă de tainele Domnului. Aveţi grijă de lucrul Domnului, şi El vă va plăti vouă cu mângâierea. Daţi putere şi vestire lucrării cereşti peste pământ, şi Domnul vă va învăţa pe voi cum să împliniţi aşa. Amin.

O, popor călăuzit de Dumnezeu-Cuvântul, fă-te cuvânt de slavă şi de rugăciune şi de iubire de Dumnezeu, căci aşa ţi-a fost chemarea când Domnul a chemat la El pe om prin acest înnoit cuvânt. Porunca iubirii de Dumnezeu să n-o călcaţi, fiilor. Învăţaţi-o mereu pe ea de la cei ce vă dau vouă pe Dumnezeu. Feriţi-vă de păcat, căci păcatul este om! Feriţi-vă de voi înşivă! Învăţaţi cum să împliniţi această rugă a mea spre voi: feriţi-vă pe voi de voi înşivă, că nu poate nimeni să-i facă omului rău, decât el însuşi. Staţi în Dumnezeu! El este Cel ce vede, Cel ce ştie şi Cel ce poate. O, ce bine este omului să nu uite că este om, şi atunci Dumnezeu Îşi va face casă în el şi va ieşi spre oameni şi Îşi va face lucrarea Sa, şi aşa va fi Domnul cu oamenii, precum este scris în Scripturi. Amin, amin, amin.

— **O** mamă dulce la iubire şi la cuvânt, o, mama Mea cea dulce, ai intrat în casa Mea, în biserica Mea, ai intrat la poporul Meu şi Mi-ai slăvit iubirea. Cei ce-i învaţă pe oameni de la Dumnezeu, aceia îmi slăvesc iubirea, mamă. Eu sunt iubirea şi cuvântul ei. Voiesc să fie omul purtător de Dumnezeu, mamă, şi atunci va afla el mângâierea, mamă. Amin.

Duhul Meu pluteşte pe deasupra şi se poartă din loc în loc după om ca să Mă ia omul înăuntrul lui. Cuvântul Meu din zilele acestea va cuprinde tot mai mult pământul şi omul, căci Eu sunt peste pământ cu cea de-a doua Mea venire de la Tatăl la om. Cine are urechi de auzit, să audă ceea ce grăieşte Dumnezeu peste pământ! Să audă cerul şi pământul şi să se înnoiască ele, precum este scris! Amin. Să audă tot omul şi să aleagă înnoirea lui cea de la Dumnezeu, căci taina facerii cerului nou şi a pământului nou vine spre împlinirea ei, precum este scris. Amin.

Pace ţie, poporul Meu! Îndumnezeirea ta este tot ceea ce-ţi doresc Eu ţie. Nu uita că Eu sunt Domnul Dumnezeul tău! Nu uita aceasta! Cel ce uită pe Dumnezeu, acela se face slujitor la idoli. Pune-ţi veghea la probă, tată, căci Eu am zis tuturor:

«*Privegheai!*». O, priveghează, poporul Meu! Din zori și până-n zori priveghează, tată, și Eu voi fi Izbăvitorul tău în vreme grea, după cum vezi că sunt, și va rămâne pe pământ numai cel ce-L iubește pe Dumnezeu lucrând iubirea Lui și fața Lui în el, numai acela, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2008

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina

Cuvântul Domnului se împlinește chiar dacă omul nu înțelege taina lui. Viața de pe pământ a omului e numai păcat, iar păcatul este om. Îndemn către tot omul să-și călugărească viața.

C oboară Domnul pe pământ cuvânt, însoțit de sfinții Lui. Amin.

Eu sunt Dumnezeul celor credincioși Mie, Care Mă mărturisesc celor necredincioși, căci Eu trebuie să Mă vestesc tuturor, ca apoi să împlinesc tot cuvântul Meu, care nu trece fără să se îplinească. Chiar dacă omul nu înțelege taina cuvântului Meu, căci omul nu are ochi de văzut, cuvântul Meu tot se împlinește, iar cine are ochi de văzut și urechi de auzit, acela înțelege pe cele ce sunt și se fac, iar cei necredincioși rămân ceea ce sunt ei. Niciodată cei credincioși nu au ce să piardă, dar cei necredincioși pierd, și își pierd tot mai mult credința, și aceasta ca plată a necredinței lor.

O, ce ar face omul, bietul de el, să Mă port Eu cu el așa cum se poartă el cu Mine și cu semenii lui? Eu însă, ca Unul ce văd peste tot, merg, și nu Mă împiedic în om, căci sunt Cel ce pot peste tot și peste toate, și Mă sprijinesc cu cei credincioși când lucrez, căci cei credincioși au umilință, au iubire, au vedere, au pocăință, căci cugetul lor este locașul Meu, nu este al lor, și este mersul Meu între cer și pământ. O, fericit este înaintea Mea omul care se face purtător al înțelepciunii Mele după ce Eu Mă descopăr lui și când el se face casă a iubirii de Dumnezeu și de oameni ca să-i tragă la Mine pe oameni!

Eu, Domnul, cobor în carte cu sărbătoare de sfinți, poporul Meu. Cât ai fi tu de slab sau de greșit, tu ești mare înaintea Mea dacă Eu pot să cobor în mijlocul tău cu tot cuvântul slavei Mele de azi, căci slava Mea este cuvântul, așa cum de la început a fost și este. Mă slăvesc în cuvânt în mijlocul tău, iar credința ta este darul lui Dumnezeu peste tine, poporul Meu. Dacă Eu nu ți-aș da, tu n-ai avea credință în venirea Mea cea de azi la tine. Iată-i pe cei ce au aruncat de peste ei acest dar! Uită-te la ei ca să vezi cum sunt cei ce pierd darul credinței și ferește-te de șarpele îdoieli, tată, căci cine este mușcat de acest șarpe, acela i se strică ochii și urechile, mintea și credința și stă nepăsător de boala lui, chiar dacă duhul îi oftează.

O, poporul Meu, fugi, tată, de căderea din har și întărește-te în credință, și cere la Mine să fac mare în tine harul acesta, căci prin harul Meu tu stai lângă izvor dacă stai. Stai, tată, lângă lucrarea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, căci prin statul tău cu Mine și prin venirea celor ce vin spre harul credinței în venirea Mea, se împlinește Evanghelia Mea prin care am spus acum două mii de ani și așa am spus: «*Cine nu lasă pentru Mine mamă și tată, frați și surori, soție și copii, averi și ranguri, ba și pe sine însuși, unul ca acela nu poate fi ucenicul Meu*», unul ca acela iubește toate acestea și stă împotriva Mea cu ele, stă împotriva Evangheliei lui Hristos, care s-a vestit și se vestește de la margini la margini, învățându-l mereu pe tot omul să se lepede de sine și să vină după Mine și să se facă locaș al împărăției Mele, după ce Eu trezesc în el straja sufletului lui, credința, care se descoperă în om, des-

coperindu-L pe Domnul de Stăpân și de viață a omului.

O, fiilor care Mă purtați dinspre Tatăl spre om, dragostea voastră de Dumnezeu și de oameni Îmi adună fii dintre fiii oamenilor, tată, și la aceștia voi le dați putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, măi fiilor copii. Cine vine după Mine lăsând mamă și tată, frați și surori, soție și copii, averi și ranguri și apoi pe el însuși, acela primește apoi și mai mult în viața aceasta, iar în viața care vine primește viață veșnică, fiindcă Eu așa am spus și așa am făgăduit. Am făcut Eu rău că am spus să facă acestea cel ce vrea să vină după Mine și să se facă Mie ucenic? Am făcut Eu rău că i-am despărțit de toți ai lor pe cei ce Mi i-am făcut ucenici ca să călătorească apoi cu ei din cetate în cetate, vestind Evanghelia împărăției cerurilor pe pământ? A făcut rău mucenița Ecaterina că M-a aflat și M-a iubit și M-a mărturisit apoi, despărțindu-se de pământ pentru mărturisirea Mea? Au făcut rău sfinții Mei mărturisitori că și-au pierdut viața pentru Mine, câștigându-și-o pe ea întru Mine, precum Eu am spus despre cei ce-Mi urmează Mie? Și dacă n-au făcut rău aceștia, atunci voi, cei ce deschideți celor ce vin la izvorul Meu de cuvânt și la iubirea de Dumnezeu, de ce mai sunteți voi huliți, tată? O, voi sunteți huliți de cei necredincioși, fiilor. Sunteți huliți de cei ce iubesc lumea aceasta, care trece, lumea și duhul ei cel stricător de om, căci lumea înseamnă pofta ochilor, pofta trupului și trufia vieții, precum este scris în Scripturi. Iată, sunt luați în gura lumii cei ce fac ca voi, despărțindu-se de toți ai lor cei după trup ca să fie numai ai Mei apoi. Ies aceștia cu ceva în afara Evangheliei Mele? O, fericiți sunt aceștia, tată, căci aceștia află izvorul vieții și beau din el și se nasc din cer, înviind din stricăciune, așa cum mucenița Ecaterina a făcut și apoi M-a mărturisit înțelepților lumii din vremea ei, nemaiputând fi aceștia înduplecați apoi să se întoarcă la înțelepciunea cea omenească și care îl desparte pe om de Dumnezeu, căci cel ce se bizuie pe sine însuși, acela este nebun. O, fericiți și sfinți sunt cei ce se ridică deasupra trupului și a lumii, neîmpiedicându-se de cei ce sunt ai lor după trup ca să vină după Mine apoi, și, iarăși, fericiți sunt cei ce vin împreună soți și familie și neam spre lucrurile Mele între oameni ca să-i pun pe ei la lucrul mărturisirii cea pentru Dumnezeu și la naștere de noi ucenici și de mulți fii pentru împărăția Mea în ei! Celui ce întoarce pe om de la păcat la Mine, de la duhul lumii la Duhul lui Dumnezeu, acela i se iartă toate păcatele și se face el apoi lumină a lumii pe pământ, cale a omului spre Dumnezeu, căci omul este pribeag pe pământ și așa umblă dacă nu află calea, iar calea Eu sunt, și tot Eu sunt și adevărul și sunt și viața omului. Amin.

Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, Eu sunt, omule, și Mă vestesc ție cine sunt Eu. Nu tu ești, tată, acela peste om, ci Eu sunt, iar numele Meu este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și sunt cunoscut de cei credincioși lui Dumnezeu. Eu sunt Cel ce am putere să iert păcatele tale, omule, și Mă vestesc ție cine sunt Eu. Amin.

O, nu trebuie să aibă nimic și pe nimeni pe pământ omul dacă vrea să fie ucenicul Meu. Nu trebuie să-și strângă nimic luiși cel ce vrea să fie liber și să înmulțească numărul celor credincioși lui Dumnezeu pentru împărăția Mea în om, căci mulți oameni sunt pe pământ, dar au de tată pe diavolul, fiindcă stau împotriva Mea cu viața lor aceștia, căci viața de pe pământ a omului e numai păcat, iar păcatul este om.

O, nu mai știe omul să vorbească cu Dumnezeu, dar iată, Dumnezeu grăiește cu omul, și nu are omul credință care să deschidă Domnului ușa când El vine și bate ca să intre. Mă ține omul la ușă, căci nu Mă cunoaște. El și-i cunoaște pe-ai

lui și stă cu ei până la moartea trupului lui, și apoi vine la Mine omul și dă cu ochii de Dumnezeu, privind înlemnit atunci. O, e târziu atunci să mai poți pentru Dumnezeu, omule, și iată de ce umblu Eu acum după tine și te strig ca să ieși la vedere și ca să pot Eu apoi să Mă fac cunoscut ție pentru salvarea ta din necredință și din depărtare de Dumnezeu!

O, fii lucrători ai poporului Meu cel învățat de Dumnezeu, ridicați-vă, tată, și urniți-i din amortirea lor pe cei nelucrători cu duhul, pe cei ce sunt numai trup în poporul Meu cel de peste tot, căci vin dureri pentru nelucrare, tată. Voiesc să-Mi fac datoria peste cei necredincioși și peste cei nelucrători și să Mă spăl pe mâini de păcatul necredinței lor, căci nelucrarea înseamnă necredință, tată. Învățați-i pe tot mai mulți dintre cei ce au băut din acest izvor de cuvânt al Meu timp de cincizeci de ani și mai bine, și învățați-i, iarăși, pe mulți dintre cei ce nu știu ce înseamnă Dumnezeu pe pământ cu oamenii, învățați-i să-și călugărească viața, ei și toată casa lor, și să scape de păcat, căci mănăstirile se închid curând, curând, dar Eu vă spun că s-au și închis și se închid, chiar dacă par că se deschid ușile lor și că se fac mai multe, dar nu, acestea se închid și se vor închide de tot, din pricina vieții lumești în care petrec cei ce s-au acoperit cu haină de monah, cu haină de sfânt. Adevăratele mănăstiri cu viață de monah în ele au fost și sunt în case tainice la vedere, căci cei smeriți cu viața se umilesc, se tăinuiesc și nu se urcă pe înălțimi ca să se arate cu viață mănăstirească trâmbitată și cu biserici de zid înalt și împodobit. O, numai atât nu e de ajuns să-i tragă aceștia pe oameni spre Dumnezeu, ci trebuie trăiri sfinte și cu putere în cei lucrători pentru întoarcerea multora de pe calea lumii spre viață călugărită, și trebuie biserică zidită din oameni, din inimi pline de iubire și de credință și de mărturisire apoi, căci fără de mărturisire nu se naște în oameni credința și apoi viața.

Mucenița Ecaterina binevestește de lângă Mine mărirea Mea în cei sfinți și lasă cuvânt de chemare a omului la Dumnezeu, căci așa sunt cei ce cred în Mine pe pământ, iar Eu sunt Domnul și Dumnezeul lor și Mă slăvesc în ei pe pământ și în cer pentru iubirea lor. Amin, amin, amin.

— O, Doamne al puterilor în cer și pe pământ, lucrarea de azi a cuvântului Tău Te coboară la om cu sfinții pe pământ, căci patria sfinților Tăi este văzduhul, iar cei din văzduh văd, căci Duhul este Cel ce vede și Cel ce aduce omului viața. Le spun fiilor și fiicelor oamenilor că eu m-am lepădat de mine însămi și de cei ce mă iubeau pentru ei și Te-am ales pe Tine iubire, căci Tu îl iubești pe om pentru el, pentru viața lui cea veșnică, Doamne. Puteam să ascult și eu de mine însămi, dar n-am mai putut să fac aceasta dacă am aflat că Tu ești Calea, Adevărul și Viața. Ți-am dat înțelepciunea mea dacă m-am dat Ție, iar Tu ai lucrat-o pe ea și ai făcut din ea frumusețe cerească și Te-ai sălășluit în ea și m-ai făcut ucenic cu duh dătător de viață, și am dat oamenilor viață și i-am scăpat de moarte, și n-am mai făcut moarte peste om așa cum face femeia, căci femeia face omului moarte de șapte mii de ani, și este nebună femeia dacă face așa. Când șarpele, cel mai înțelept dintre toate fiarele, când el s-a apropiat și a întrebat în rai pe femeie: *«Ce este ceea ce a zis Dumnezeu ca să nu mâncați din toți pomii raiului?»*, ea, femeia, a răspuns: *«Mâncăm din toți pomii raiului, dar din pomul cel din mijlocul raiului a zis Dumnezeu să nu mâncăm ca să nu murim»*. O, dacă ea ar fi fost ascultătoare de Dumnezeu ar fi înțeles despre ce moarte i-a spus ei șarpele când i-a spus: *«Nu veți muri cu moarte, ci în orice zi veți mânca din el veți deschide ochii și veți ști ca și Dumnezeu binele și răul»*. Și dacă

femeia s-a uitat apoi la pom și i-a plăcut după ce a mâncat, și i-a plăcut să cunoască după ce a cunoscut, a luat și, mâncând, a dat și bărbatului ei și a mâncat cu ea, și apoi li s-au deschis lor ochii și au cunoscut, și le-a plăcut să cunoască, și apoi s-au temut de Dumnezeu, Căruia I-au călcat cuvântul, și și-au acoperit rușinea goliciunii lor, locul de pe trupul lor prin care ei au cunoscut plăcerea neascultării, și și-au făcut acoperământuri în jurul trupului, precum este scris, iar când au auzit ei glasul Domnului umblând prin rai s-au ascuns de Dumnezeu între pomi, dar Domnul I-a strigat pe Adam ca să se arate și să dea răspuns lui Dumnezeu, și Adam I-a zis Domnului: *«Sunt gol»*. *«O, cine ți-a spus că ești gol fără numai că ai mâncat din pomul pe care ți-am poruncit numai din el să nu mănânci?»*, așa i-a spus Dumnezeu lui, iar el a spus Domnului pe vinovată.

O, femeii îi trebuie înțelepciune, nu gustul plăcerii, căci dorul ei de plăcere îl face pe om să se uite la ea și după ea, să i se deschidă ochii asupra ei. În șarpe era înțelepciunea cea ascunsă a lui Dumnezeu, dar în femeie era pofta și plăcerea, și dacă a luat din pom, i s-a deschis ei plăcerea și cunoașterea plăcerii, și apoi omul a fost atras de ea și a căzut prin ea, a căzut în neascultare omul cel zidit de Dumnezeu, și a căzut prin femeie.

O, fiice ale lui Dumnezeu, și voi, fiice ale oamenilor! Pricepeți și înțelegeți cum a căzut omul cel zidit de Dumnezeu, căci eu am priceput și am lepădat din mine fructul morții omului, care se face plăcere în trup, și m-am dat ascultării de Dumnezeu, căci mi-a fost milă de om, și le-am deschis oamenilor ochii spre Dumnezeu, nu spre plăcere și nu spre cunoaștere, căci cunoașterea aduce plăcerea în om și apoi aduce îngâmfarea, și omul se crede a fi prin acest păcat, și atunci cade din fericire omul. O, rugați-vă Domnului Cel bun și sfânt și iubitor, rugați-vă să vă dea vouă înțelepciunea sfințeniei și faceți-vă născătoare de sfințenie peste fiii și fiicele oamenilor, așa cum eu am lucrat.

Să lepede femeia pofta trupului, ca să nu nască ea în om pofta ochilor, căci prin aceste două păcate se zidește în om trufia vieții, și nu știe omul că ea este moartea, nu viața. Omul nu iubește femeia, ci prin femeie iubește păcatul, așa cum a fost de la începutul omului. Când omul se unește cu femeia, se unește pentru păcat, căci este orb, fiindcă femeia orbește omul, și omul nu mai vede altceva decât pe femeie. O, treziți-vă din moarte, fiice ale oamenilor, și faceți-vă fiice ale lui Dumnezeu, faceți-vă viață pentru oameni, așa cum m-am făcut eu, și am rămas pe pământ rod al înțelepciunii lui Dumnezeu, căci am înviat morții la glasul meu cel mărturisitor, l-am înviat pe om din păcat. Au înviat din păcat înțelepții pământului și s-au dat ei locaș al înțelepciunii lui Dumnezeu, care nu este îndurată de cei ce iubesc deșertăciunea vieții. Cobor spre voi cuvântul înțelepciunii cea de sus: depărtați-vă de păcatul iubirii de voi înșivă! Fugiți de voi înșivă și uniți-vă cu îngerii și cu sfinții, și va învia omul și toată făptura, și va fi învierea morților, și vă vor mulțumi vouă viii și morții, căci eu așa am iubit lumea, ca Hristos am iubit-o, și m-am dat pe mine însămi morții trupului pentru mărturisirea lui Hristos, ca oricine crede în El, să nu moară, ci să aibă viață veșnică, precum eu am, și împart din ea viață și lumină peste om. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, sfinții grăiesc pe pământ cu oamenii, și mare este viața cuvântului lor, căci au luat în ei lumină din lumină și au luat din Mine și au în cer și se dau oamenilor, tată. Fii credincios, poporul Meu, căci sfinții sunt vii, tată, precum Moise și Ilie s-au arătat vii pe muntele slavei Mele. Fii credincios cu adevărat, căci Eu

sunt Dumnezeu celor vii, și sfinții sunt vii, tată, iar tu să crezi în mărturisirea lor cea din cer. Ai văzut cum vorbea în rai șarpele cu femeia, și este scrisă în Scripturi vorbirea aceasta. Ai văzut cum vorbeam Eu în rai cu omul, și este scrisă în Scripturi vorbirea Mea cu el. Ai văzut cum vorbeam Eu cu servii Mei prin vreme, și este scrisă în Scripturi vorbirea Mea cu ei. Vezi, tată, și acum, căci Eu vorbesc cu tine, fiindcă pot să fac aceasta, și vorbesc sfinții cu tine, tată, căci ei trăiesc în Mine, după cum este scris. Te învăț să crezi, fiule. Fii credincios, tată, și să audă vorbirea Mea cu tine tot omul de pe pământ și să-l ajutăm pe om să creadă în statul Meu cu tine, în statul Meu cu omul în sfat pe pământ, fiule. Hai, tată, să așezăm în om credința că Eu sunt Cel ce vine, că Eu sunt Cel ce sunt! Hai, poporul Meu, să semănăm peste neamul oamenilor credința că este Dumnezeu cu ei, că tot ce este pe pământ vorbește cu Dumnezeu și că omul a căzut de tot și s-a lepădat de tot de Făcătorul a toate.

Te binecuvintez cu duhul înțelepciunii credinței sfinte, popor agonisit de Dumnezeu. Mucenița Ecaterina binecuvintează din dreapta Mea orașul acesta, orașul cuvântului lui Dumnezeu, și spune așa: *«Înțelepciunea lui Dumnezeu să se reverse din orașul acesta peste tot pământul, spre înțeleptirea oamenilor, căci Domnul vine în văpaie, și carele Lui sunt mii de mii, ca și sfinții Lui, și Domnul vine cu sfinții, precum este scris să vină!»*. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Pace, tată, peste tine și pace între frate și frate! Să fii înțelept pentru venirea Mea, tată. Să te ferești de păcat, tată. O, ferește-te de duhul necredinței și de omul în care stă acest duh, și roagă-te cu suspin pentru omul necredincios, căci rugăciunea cea cu suspin rodește numai-decât, tată, căci este adevărată, este cu durere, iar Eu răspund celui îndurerat, celui ce Mă cheamă ca să vin, și așa Eu vin, poporul Meu.

O, roagă-te, roagă-te pentru neamul român, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2008

Sărbătoarea de șaptesprezece ani a târnosirii Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Omul nu mai are dor de Dumnezeu nici în vremea necazurilor. Povețe pentru cei ce hotărăsc soarta țării. Duhul umilit trece biruitor prin furtuni.

Eu, Domnul, cobor în carte cu ziua de pomenire a pecetluirii grădiniței cuvântului Meu în mijlocul neamului român, căci de la nașterea Mea a ales Tatăl acest neam ca să Mă fac Eu pe vatra lui Cuvântul lui Dumnezeu întru cea de a doua venire a Mea de la Tatăl la om, după ce s-au scurs două mii de ani de când Eu M-am născut Prunc din Fecioară și am crescut și am vestit împărăția cerurilor peste pământ și apoi am fost răstignit, și apoi am înviat din răstignire ca să iau pe umerii Mei păcatele omului, ca să nimicesc prin cruce moartea și să aduc viața Mea peste om și să ia omul din ea la chemarea Mea, căci iată, îl strig pe om, îl strig la Dumnezeu pe om.

O, atât de mult a iubit Tatăl Meu lumea, că nu numai că M-a dat pe Mine, singurul Său Fiu, ca să mor pe cruce acum două mii de ani pentru viața cea de veci a omului, ba încă M-a trimis iarăși acum cuvânt de înviere peste pământ, însoțit de oștirile îngerești și de toți sfinții Mei, așa cum era scris să vină Domnul cu sfinții Lui și să lucreze pe pământ, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică. Amin.

O, poporul Meu, mult ar trebui să-L iubească omul pe Dumnezeu! Deschide, tată, gurița și laudă pe Dumnezeu tău, Ierusalime nou, căci Domnul trebuie slăvit de om, și din gură în gură trebuie să fie purtat și vestit. Vestea împărăției cerurilor e cea mai măreață veste între pământ și cer, dar omul uită de Mântuitorul său Iisus Hristos și nu-l poartă pe buze măritul Său nume din om în om. Omul și-a îndreptat ochii și inima spre pământ și nu mai are dor de Dumnezeu nici în vremea necazurilor, căci și atunci caută tot spre pământ, caută om după om în vreme de necaz, și Domnul este dat uitării, iar puterea și izbăvirea cea de la Dumnezeu nu mai este cerută de om. S-a dezvățat omul să-L amintească pe Dumnezeu în toate ale lui, iar Eu, Domnul, nu se putea să nu vin acum, la sfârșit de timp, și să strig după om, vestindu-i lui mai mult decât acum două mii de ani că s-a apropiat împărăția cerurilor și că omul trebuie să iasă întru întâmpinarea ei vrând-nevrând, fie pentru bucurie, fie pentru tânguire, precum este scris despre venirea Mea iarăși pe pământ după om.

Mi-am întocmit această grădiniță și am trezit duhul ei și am așezat în ea apoi, acum șaptesprezece ani, coborârea cuvântului Meu pe pământ, venirea Mea cu sfinții, și fac chemare la masă și la hrana de pe ea neamului român și neamurilor de pe pământ apoi, căci masă de nuntă se cheamă cuvântul Meu de pe vatra aceasta, și păstoresc peste neamuri cu el, după cum este scris despre Mine că voi păstori neamurile cu toiag de fier, și acesta înseamnă cuvântul Meu cel sfânt și drept, care grăiește cu omul, îndemnându-l pe el de la moarte la viață, de la nepăsare la trezie și la credință pentru venirea Mea după om.

În ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu am avut, aproape, martori dintre cei din cer pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica. Iată-l pe el și acum apostol peste neamul român, strigând vestea cea mare:

— **P**ocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor! Eu, botezătorul neamului român, după ce Domnul a înviat și Și-a trimis în toată lumea ucenicii cu vestea cea mare a împărăției cerurilor și a pocăinței oamenilor spre iertarea păcatelor lor, eu am venit pe vatra neamului român și am lăsat pe el cuvântul lui Dumnezeu, botezul cu Duhul Sfânt, duh dătător de viață, căci Domnul a pus duh din Duhul Lui și har peste har în ucenici, și așa i-a trimis El peste pământ cu vestea cea despre El după ce El a înviat. Domnul este cu sfinții, și sfinții sunt cu Domnul, și de lângă Domnul vestesc eu iarăși neamului român vestea venirii Domnului, căci Domnul a venit pe pământ acum două mii de ani, și a venit până la sfârșitul veacurilor să stea cu cei credincioși Lui, căci a spus peste ucenici: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul veacului»*.

Îi dau iarăși neamului român îmbrățișarea cea întru Hristos. Mă aduc lui pe mine însumi ucenic născut din propovăduirea lui Hristos și mă fac cuvânt din cuvânt peste neamul român și spun așa:

O, fii și fiice ale neamului român, lăudați-L pe Domnul întru venirea Sa la voi cuvânt de Duh Sfânt peste voi și peste popoare, căci vatra voastră este masa cuvântului lui Dumnezeu! Vreți nu vreți, credeți sau nu, Se face Domnul cuvânt și Se coboară pe pământ la voi ca să dea neamurilor lumina cunoștinței Sale. Apropiați-vă cu credință! Iubiți-vă unii pe alții și nu vă dușmăniți, fii români, ci îmbrățișați-vă voi, cei ce puneți în zilele acestea pe masă soarta cea de azi și cea de mâine a neamului român! Primiți-l ca de la Domnul pe cel pus de El cârmaci în fața acestui neam, căci soarta neamului român este în mâna Domnului, și are Domnul mijlocitori spre El pentru acest neam pe cei ce stau așezați de El în grădina cuvântului

Său, și aceștia ridică mâinile spre cer la Dumnezeu pentru acest neam după ce Domnul le arată lor ce să ceară, iar El să împlinească apoi! O, fiți credincioși, fii români! Duhul apostoliei cea pentru Hristos s-a coborât de la Dumnezeu peste vatra acestui neam. Primiți-l spre lucrarea împlinirii cuvântului lui Dumnezeu și întăriți-vă inimile și așezați-vă în dragoste și ștergeți cu ea dintre voi duhul dezbinării dintre frate și frate, duhul mării de sine, care nu aduce unire între frați pentru soarta acestui neam. Strângeți-vă mănunchi și stați cu credincioșie înaintea Domnului pentru binele neamului român, căci duhul mării de sine nu este bun între frate și frate, ci este bun duhul înțelepciunii cerești și duhul dragostei apoi, care poartă în el umilința de duh, prin care Domnul își găsește plăcerea în om. Pace vouă! Eu, apostolul lui Hristos, Andrei, în ziua mea de pomenire sunt cu Domnul pe vatra neamului român, căci Domnul vine cu sfinții Lui când vine. Amin.

Și acum, Doamne, dă-i neamului român cuvântul iubirii Tale cea pentru el în zi de sărbătoare de sfinți! Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, îi cuprind în Duhul Meu și în cuvântul Meu pe fiii români care stau în zilele acestea să hotărască pentru soarta cea de azi și cea de mâine a neamului român. Amin.

Nimic fără Dumnezeu, o, fii români! Îmbrățișați-vă cu inima curată, fiilor! Înțelepciunea Mea este de sus, și cu ea vă păstoresc pe voi. Vă dăruiesc vouă înțelepciune, tată! Luați de la Mine, luați, tată, și apoi dați de la voi mărirea de sine și îmbrățișați lucrarea umilinței de duh, căci Eu așa am lucrat și așa lucrez între cer și pământ pentru om, și voi știți ce am făcut Eu pentru om ca să-l pot ierta pe om de multele lui păcate. O, strângeți-vă cu inima curată în jurul celui pe care Eu, Domnul, l-am așezat cârmaci din partea Mea în fruntea neamului român și lucrați binele și pacea și credința în Dumnezeu peste fiii și fiicele acestui neam, iar Eu vă voi iubi pe voi, și voi Mă veți iubi pe Mine ca pe Mirele vostru, căci iată, Mirele vine, și fericită este sluga pe care o va găsi priveghind, și pe aceea El o pune peste ale Sale ca să le cârmuiască, precum este scris. Amin.

Pace vouă! Să nu se tulbure inimile voastre! Să nu mai fie duh tulbure între voi, tată! Îmbrățișați-vă în credința că Eu, Domnul Iisus Hristos, vă iubesc și Mă fac din mijlocul vostru cuvânt de Duh Sfânt și luminează mare peste pământ de pe vatra voastră. Iubiți pacea! Strângeți dintre voi toate smintelile, toate amintirile urâte ale răutății și ardeți-le pe altarul dragostei de Dumnezeu și de oameni, căci diavolul seamănă numai dezbinare, tată, dar voi fiți tot mai treji, și cu iubire să lucrați, și sub scutul Meu să vă păstrați, ca să vă pot ocroti de orice rău, căci Eu vă iubesc. Pace vouă! Amin, amin, amin.

Și acum, poporul Meu, ridică, fiule, cântare de slavă pentru ziua de pomenire a pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, din mijlocul căreia Eu, Domnul, Mă împart peste pământ cu glasul venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om. Am grăit cu cei din porți, tată, cu cei ce s-au așezat în sfat pentru soarta neamului român. Mă fac cuvânt pe vatra acestui neam și îl îndemn pe tot omul de pe pământ să bea din acest râu dătător de viață și să învieze într-o nestrăcătoreală. Amin.

O, cu mare taină Mă așez cu oștirile îngerești și cu toți sfinții Mei și Mă ating cu Duhul Sfânt Mângâietorul de creștetul arhiereului Meu Irineu, apostol vestitor al lucrării Mele de nou Ierusalim peste pământ, cel care acum șaptesprezece ani a fost martorul Meu în ziua pecetluirii și a așezării celei noi, din cer rânduită ca să fie, peste grădinița aceasta, peste care Eu, Domnul, cobor cuvântul venirii Mele spre tămăduirea

de necredință a omului care aude vestea Mea și se întoarce la Dumnezeu cu inima și cu viața sa.

Pace ție, ucenic îndurerat! În mare taină îți mângâi duhul și te cuprind în puterile cele de sus ca să poți tu prin greu și prin zdrobiri de duh, și acestea se vor lăsa curând, curând peste cei ce-ți dau ție dispreț pentru că ai fost martorul Meu cel drept în ziua așezării celei noi a bisericii Mele din vremea aceasta. Pace ție! Fii cuminte! Eu, Domnul, sunt mângâierea ta. Amin.

O, poporul Meu, rugăciunea ta înaintea Mea pentru neamul român rodește, tată. Cere de la Mine pentru acest neam așa cum Eu te povățuiesc, căci tu ești unealta Mea cea nouă, fiindcă Eu așa am binevoit, căci am spus prin prooroci: *«Iată, noi le facem pe toate!»*. Amin.

Voi coborî în grădină cu sărbătoare de sobor ceresc între sfinți a trâmbiței Mele Verginica și voi lucra peste tine, poporul Meu, și voi lucra peste neamul român, și voi da neamurilor chemarea la înviere, tată.

Apostolul Andrei binecuvintează cu toți ucenicii Mei cei de atunci patria română, care are cerul coborât cuvânt pe vatra ei. Trâmbița Mea Verginica stă la hotarul dintre zile și așteaptă intrarea Mea cu ea la tine, cu ziua de pomenire a venirii ei de pe pământ la cer, poporul Meu. Vin sfinții oaspeți în mijlocul tău, Ierusalime. Îmbracă-te frumos pe dinăuntru și pe dinafară, tată, căci duhul umilit este armura cea mai tare care-i păzește pe ai Mei. Nimic și nimeni nu-i poate urgisi pe cei cu duh umilit în ei. Orice furtuni s-ar vrea nimicitoare peste cei cu duhul umilit, ele amuțesc odată cu suflarea lor, căci duhul umilit îl ține pe om în Dumnezeu. Amin.

Pace vouă! Pace peste grădinița cuvântului Meu și peste duhul ei! Pace pentru coborârea Mea în grădină cuvânt pentru ca să-Mi fac cu el cărare spre oameni!

Pace ție, Ierusalime nou! Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, căci tu ești poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2008

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Fericit este omul care crede în Scripturi, căci acela vede împlinirea lor! Tainele fericirii. Îndemn pentru lucrare de ucenici. Povață pentru sfințenie și umilință de duh. Botezul cu Duhul Sfânt peste neamul român. Cel ce nu caută facerea rămâne ce este el.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Acesta este Unul Dumnezeu și Se vestește pe Sine peste pământ. Amin.

Coboară Domnul cuvânt în grădina Sa din mijlocul neamului român. Coboară Domnul cu sfinții Săi și Se vestește pe Sine în coborârea Sa. Coboară Domnul cuvânt peste pământ și intră în cartea Sa cuvânt de sărbătoare. Mă fac auzit la porți, și Mi se deschide ca să intru cu slava Mea la poporul cuvântului Meu. Slava Mea este cuvântul, precum a fost și la început când am făcut cerul și pământul, văzutele și nevăzutele, și apoi pe om, zicând: *«Să facem om după chipul și asemănarea Noastră, care să aibă stăpânire peste peștii mării și peste păsările cerului și peste dobitoace și peste tot pământul și peste toate jivinele care se târăsc pe pământ»*. Și după ce s-a desăvârșit cerul și pământul și toată oștirea lor, a privit Dumnezeu la toate câte le făcuse și toate erau bune foarte, iar în ziua a șaptea a sfârșit Domnul lucrarea Sa, pe care o făcuse, și apoi S-a odihnit de toată lucrarea Sa cea făcută. Amin.

O, poporul Meu, așa aștept Eu și azi odihna pentru face-re-a cea de azi, pe care voiesc s-o desăvârșesc, și apoi să Mă odihnesc de toată lucrarea Mea. La început Dumnezeu S-a odihnit după ce l-a făcut pe om, pe care-l făcuse în ziua a șasea,

iar în ziua a șaptea a sfârșit Dumnezeu lucrarea Sa de facere și apoi S-a odihnit de ea, și apoi a sfințit și a binecuvântat ziua a șaptea, odihnindu-Se în ea.

Pace ție, poporul Meu! Sunt în mijlocul tău cuvânt de facere, tată. Trâmbița Mea Verginica, așa cum Eu, Domnul, am numit-o pe pământ cât am sunat din ea peste un popor care a auzit cuvântul Meu cel trâmbițat prin gura ei, iat-o acum cu Mine și cu oștirile de sfinți și de îngeri, cu care Eu cobor la tine în ziua de serbare a venirii ei de pe pământ la cer. O, fericit este omul care crede cele scrise în Scripturi despre toată lucrarea lui Dumnezeu, care a fost și care este și care trebuie să fie și să se facă, iar cel ce nu se uită în Scripturi ca să creadă în împlinirea lor, acela nu este fericit, ci este trecător, iar ceea ce este trecător, este trist. O, fericit vei fi tu, popor hrănit din gura Mea, din cuvântul Meu, dacă tu vei crede în el și în împlinirea lui, căci cel ce crede, acela nu va fi trecător, tată, ci va fi cuprins în slava Mea, iar slava Mea este cuvântul, așa cum Eu ți-am spus că este. Te cuprind în cuvântul Meu ca să fii copil fericit, fiule. O, lasă-te cuprins în cuvântul Meu ca să fii fericit, căci cine nu se lasă cuprins de el, acela este trist, și acesta este semnul puținei lui credințe, credință care se chinuie ca să fie. O, nu așa, tată, căci Eu, Domnul, am spus că nu are ce să piardă cel ce crede, dar nu să se mulțumească numai cu atât, ci să se bucure crezând și să fie fericit dacă vrea să nu piardă. Ucenicii Mei cei mărturisitori ar fi pierdut dacă n-ar fi crezut cu fericire în ceea ce aveau ei pentru Mine, și s-ar fi clătinat în vreme de jertfire, dar ei erau fericiți prin vestirea lor cea despre Mine și nu prin credință și atât, căci credința dacă nu lucrează roadele ei nu-l face pe om fericit, ci este trist un așa om.

Te învăț cum să fii fericit, poporul Meu. Învăță, tată, fericirea aceasta și vei vedea cât de drept îți grăiesc despre aceasta, căci Eu doresc fericirea ta, măi tată, iar fericirea cea pentru Mine a omului se ține după el pe pământ și în cer și nu trece, ci dăinuie în veci, ținându-l pe om întru slava ei, în Domnul Dumnezeuul său, în Care el fericit crede. Amin.

Iată, fac intrare trâmbiței Mele.

Eu, Domnul, îți slăvesc ziua de intrare a ta întru cele cerești, Verginico, fiindcă tu ai fost fericită întru credința ta în Mine, în suferința duhului și a sufletului și a trupului tău, cel zdrobit sub slava Mea și pentru ea, și această suferință ți-a fost crucea care te-a purtat spre slăvile cele cerești și netrecătoare, tată, căci fericirea cea care nu rămâne veșnic, aceea este pierzătoare pentru om. O, tată, nu omul trebuie să poarte crucea, ci crucea trebuie să-l poarte pe om dacă omul știe ce înseamnă slava crucii. Ce bine își face acela dacă se plânge sub crucea sa, sub greutatea ei? Acela nu ajunge la Dumnezeu cu ea și prin ea, ci ajunge la el însuși de fiecare dată când se plânge. Hai să-l îmbrățișăm în simțirea cea cerească pe poporul Nostru, și hai să-l învățăm pe el din tainele fericirii, tată! Hai, Verginico! Îți fac zi de sărbătoare în sălașul din care am venit cu îngerul Meu și te-am luat la sân și te-am trecut hotarul spre cerul Meu de sfinți, tată, acum douăzeci și opt de ani. Binecuvântat să-ți fie cuvântul, Verginico! Trâmbițează, tată! Poporul ascultă acum grăirea ta. Amin, amin, amin.

— **P**ace Ție, Doamne! Pace poporului Tău de azi! Dintre cei după trup ai mei nu mai am cu Tine și pentru Tine, căci s-au dus cu lumea după ce eu am plecat spre cerul Tău de sfinți. O, fericirea celor din cer este ca și pe pământ, este vestirea Ta din gura lor peste cei credincioși și peste cei necredincioși de pe pământ, Doamne al celor credincioși și vii prin credința lor în Tine, căci omul nu poate trăi în Tine decât crezând în Tine și mângâindu-se așa

la sânul Tău cel blând pentru fii.

Mai întâi mă aplec și sărut fiii din porți, care ne fac coborârea. Mă ating și sărut mânuța și fruntea și inimioara cea dulce, care m-a ținut pe brațele ei când am trecut hotarul de pe pământ la cer, și mângâi crucea ei cea purtată de inimioara ei, îi mângâi suferința, Doamne. Inimioară fericită prin suferința ei cea pentru Tine, și nimeni nu știe puterea suferinței ei, căci suferința ei este grea, este mare, și de aceea este grea, și este pentru Tine, și se face ușor de purtat atât de grea cât este ea, căci cel ce crede în Tine, acela este fericit, iar cel fericit în Tine, acela este în suferință, căci ea este izbânda care nu-l lasă pe om să piară prin lume, fiindcă lumea nu face altceva decât să-l piardă pe om, și omul nu știe că prin ea piere el, și nu prin altceva piere când el nu mai este. În cine este lumea, acela nu mai este, Doamne, căci cel ce este, în Tine este, așa cum eu am fost, de Te-am purtat pe Tine ca să fii în lume, în lumea care nu Te cunoaște, dar câți din ea Te-au cunoscut, Tu le-ai dat credință și putere ca să se facă fii ai Tăi, fii născuți de la Dumnezeu, precum este scris despre cei ce se nasc de sus pentru ca să fie ei apoi.

Și acum îmbrățișez și sărut în cuvânt poporul cel credincios. Îi mulțumesc lui încă de la straja cea dintâi a zilei că se adună în ziua aceasta în căminul meu, cel atât de frumos acum lucrat și din care Tu m-ai luat între sfinți când am trecut spre cei din cer. Îl rog pe el să nu calce cuvântul pe care Tu îl ceri ca să fie împlinit, și să se strângă mai des poporul în căminul acesta, care are străji în tot jurul îngerii și sfinții. Și acum eu grăiesc poporului Tău.

Te cuprind în cuvânt de facere, popor născut din credința ta în Dumnezeu, și, mai vârtos, în cuvântul Său de azi! Dacă așa ești născut, cum eu îți spun acum, atunci tu ești un copil fericit, iar dacă altfel stai în trupul acestui popor, tu ești trist, fiule. Credința în Domnul și în cuvântul Său de azi îl face fericit pe cel ce vine la Domnul, îl face fericit și frumos, îl face fiu iubitor de Dumnezeu în casa lui Dumnezeu, căci cel frumos este cel mulțumit, iar aceasta îl face ceresc pe cel ce vine așa. O, frumoși sunt cei cerești! Fericit este cel ce știe să citească cerește și să înțeleagă apoi! Fericit este cel ce știe să vadă, adică să citească cerește, căci omul citește cu ochiul când face aceasta, iar înțelepciunea aceasta în om se face duh iubitor de oameni, și ea îl citește cerește pe om, și apoi înțelege cerește în om, și tot așa și vede, iar dacă tu înțelegi grăirea mea cu tine, fericit ești, popor adunat în căminul meu pentru sărbătoarea mea între sfinți cu tine pe pământ. E ziua mea de serbare între sfinți, și e cu tine pe pământ ziua aceasta dacă știi să cinstești tainele cerului și lucrarea lor cea multă și să lucrezi prin ea, fiule.

Am cu mine de mână în ziua aceasta sufletelul cel scump pe care acum zece ani am venit în ziua mea de prăznire și l-am luat și l-am pus în cer la loc fericit pentru darul ei dat Domnului, căci are Domnul din mâna acestei inimioare mari grădinița cuvântului Său de azi. Când zilele ei au fost numărate și cântărite, Domnul a luat-o la El pe ea în ziua mea de serbare și i-a dat plata, i-a dat fericirea cea lângă mine, iar azi am luat-o pe ea în sărbătoarea mea ca să ia din ea și să se bucure ea ca plată de la Domnul pentru darul ei cel mare dat Lui pentru lucrarea Lui, pentru înființarea grădiniței cuvântului Lui, locaș din care Domnul Se împarte acum peste pământ.

Am cu mine încă sufletelul cel scump și mare al celei care m-a purtat și m-a îngrijit și m-a mângâiat în vremea postirii mele cea de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, când Domnul mi-a dat apoi darul trâmbițării. Pe aceasta am luat-o între sfinți tot în ziua mea de serbare, după ce am venit la ea și

m-am arătat ei și i-am spus ei că o voi trece pe ea spre cei din cer în ziua mea de serbare, și apoi Domnul m-a trimis s-o iau. Duhul proorociei, duhul vederii celor ce nu se văd, bune și rele ale omului, așa duh a purtat ea, și pomenirea ei este lângă a mea, și iată, am din poporul meu familie de sfinți, familie cerească, de mine culeasă ca să am zi de bucurie între sfinți cu cei ai mei de pe pământ. Așa ferește Domnul pe cei credincioși ai Săi, poporul meu de azi. O, cunoaște-mă prin credință, fiule, și fă-te ucenic, că nu e tot una cu a veni în trupul acestui popor și cu a fi ucenic apoi. Ucenic înseamnă lucrător pentru cele cerești pe pământ, pentru planul Domnului cu oamenii și pentru oameni, și unul ca acela este trecut prin multe, prin greu după greu, prin încercări fel de fel, care-i probează lui credința și credincioșia, și apoi se lasă acela vestitor al celor ce sunt de la Dumnezeu să fie, căci fără propovăduire nu vin și nu se fac cele ce vin ca să fie precum sunt scrise în Scripturi să vină și să se facă apoi.

O, aveți grijă unii de alții, fiilor, pentru sfințenie, pentru lucrare sfântă, pentru iubire sfântă, pentru credință sfântă prin acestea. Primiți învățătura și n-o dați de peste voi! Înțelepțiți-vă pentru primirea învățăturii, căci vai celor ce nu au peste ei învățători și veghetori pentru cele dinăuntru lor și din afara lor! Îmbrăcați-vă frumos pe dinăuntru și pe dinafară, fiilor, căci cele dinăuntru dacă sunt frumoase strălucesc în afară și nu se ascund și nu se pot tăinu înăuntru. Umilința de duh este frumusețea celor credincioși și este jertfa cea mai frumoasă pe care I-o puteți Domnului închina. În tot ceea ce lucrați frumos, ba chiar și în cele ce voi greșiți, fiilor, umilința de duh este săpunul care vă spală vouă fața înaintea Domnului, și Domnul nu vă va urgisi pe voi dacă veți fi așa. O, feriți-vă de păcat! Feriți-vă de răutate și feriți-vă de judecată, căci Domnul este Stăpânul, și este Milostivul, și El poate să certe sau să ierte; El, și nu voi. O, nu vă apăsați unii de la alții! Fiți cu grijă fiecare pentru pacea celui alt, și aceasta să vă fie iubirea. Cei ce sunteți frumoși la înțelepciune și la umilință și la lucrare și la purtare, nu stați fără îndreptar și fără îndreptare peste voi. E primejdioasă orice clipă amânată când nu stați bine cu Dumnezeu prin greșeli. Voi, cei ce ascultați, și, iarăși, mai vârtos voi, cei ce nu ascultați bine de Dumnezeu, deschideți când Domnul încearcă la ușa voastră, și arătați-I Lui tot ce Îl zdrobește pe El în voi. E păcat să-L îndurerați pe Domnul și să-L lăsați îndurerat apoi. O, e păcat să faceți ca voi! Vă grăiesc cu grai iubitor, căci omul nu vrea să primească altfel învierea Domnului în el. Domnul S-a purtat blând cu ucenicii de când i-a cules și până ce a înviat pentru ei și pentru cei ce vor crede în El prin propovăduirea lor.

O, atât de mult iubește și ferește Domnul în cer și pe pământ pe cel ce rabdă muștrarea, înțelepțindu-se din ea în clipa aceea, fiilor! Nu poate însă omul să intre sub minunea aceasta făcătoare de om. Omul se supără pe Dumnezeu, se supără de șapte mii de ani și Îl învață pe Domnul să Se poarte frumos cu el, iar Domnul este Cel umilit, fiindcă omul nu poate să fie așa. Vă îndemn spre duioșie când vă grăiesc așa grăire. Iau din Domnul simțirea Lui când iau ca să vă povățuiesc și ca să vă dau să știți pe cele dinăuntru ale Domnului, pe cele de la om puse în El, căci omul așa Îl vrea pe Dumnezeu, și altfel nu-L vrea omul cu el pe Dumnezeu.

O, popor învățat din cer, învață-te să te închini lui Dumnezeu, fiule. A te închina lui Dumnezeu înseamnă a nu Se închina El ție. A te închina Lui înseamnă a face voia Lui, înseamnă a te apleca voii Lui, iar a nu înțelege și a nu asculta așa cum îți spune El, așa cum îți cere El, așa cum în cer este,

înseamnă a nu te închina Lui. O, închină-te pe tine însuși Domnului, că nu e bine să te închini ție însuși și nu e bine să-l faci pe fratele tău să se închine ție, ba chiar și pe Domnul; o, nu e bine așa, fiule. Văd această deșertăciune din loc în loc prin poporul meu cel învățat din cer și îl învăț pe tot fiul cel puțin aplecat, îl învăț să se vindece de păcatul acesta și să se închine numai lui Dumnezeu și să nu caute luiși închinare, ci să caute cu duhul dragostei, care pe toate le poate, iar Dumnezeul dragostei va fi cu voi dacă așa veți lucra, fiilor. Învățătura mea de peste voi în ziua aceasta este să vă deprindeți să fiți fericiți, iar ca să credeți ce vă învăț eu și să vedeți că este așa, deschideți la legea fericirilor, deschideți Scripturile, și, iarăși, faceți-vă încă o carte mică lângă cea a poruncilor lui Dumnezeu și țineți-o și pe aceea în față la închinarea voastră înaintea lui Dumnezeu și să vă aplecați Lui împlinind poruncile Lui și fericiți fiind când sunteți întrebați de ele prin pilda fericirilor care vin să încerce pe cei ce cred lui Dumnezeu. Ridicați-vă unul din voi în ziua aceasta și dați citire în ziua mea de serbare cărții poruncilor lui Dumnezeu și apoi cărții fericirilor, fiilor, iar Domnul va coborî Duhul Său în porți cu multul și vă va desluși vouă și vă va învăța pe voi împlinirea cea mare. Amin.

Intrând cu sfinții și cu îngerii în căminul meu de pe pământ, în căsuța în care am locuit cu trupul, și de unde Domnul m-a luat la cer, mă aplec în cuvânt și mângâi cu el neamul român și spun așa:

În mijlocul acestui pământ are Domnul România cea mică, pe care El o numește patria cerească, din pricina oștirilor de îngeri și de sfinți, care sălășluiesc peste ea și în ea, lucrând pe pământ precum în cer pentru voia lui Dumnezeu în fii. Apleacă-te, popor român, spre poporul Domnului, cel din mijlocul tău, căci din această sămânță va răsări pe pământ împărăția lui Dumnezeu la vedere. Vezi să nu întârzi să vezi, căci cel ce nu se uită acum ca să vadă și ca să creadă și ca să poată de la Dumnezeu, aceluia i se va lua vederea și i se va da celui ce are încă, precum este scris. O, vino la nunta lui Hristos, la mila lui Hristos, popor român! Aici poți să ascuți despre soarta ta cea de la Domnul. Aici grăiește Domnul ție, căci Domnul pune aici la cale soarta ta cea de la El pe pământul tău, și lucrează Domnul după Scripturi taina cea despre țara strălucirii, taina pământului român. Amin.

O, ca și apostolul Tău Andrei la începutul acestui neam pe pământ, așez și eu botezul cu Duhul Sfânt peste acest neam, Doamne, acum, la sfârșit de timp, și ca el toți sfinții Tăi îl botează cu botezul Duhului Sfânt în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, așa cum Tu ai spus să se facă. Amin.

Iar voi, neamuri de pe pământ, auziți pe sfinții Domnului! Vine Domnul pe pământul român, însoțit de sfinții Lui! Glasul Lui este în glasul lor, care se face cuvânt peste pământ. Duhul învierii din moarte este duhul care trâmbițează peste neamurile toate. Veniți spre învierea voastră! Și veți veni vrând-nevrând, căci Domnul așa vestește și așa voiește. Amin.

Iar Tu, Doamne mare în cer și pe pământ, grăbește-Te, Te rog suspinând între sfinți și cu sfinții, grăbește-Te să-Ți arăți minunea și măreția ei și adevărul Tău în acest cuvânt sfânt, trâmbițat de Tine pe pământ mai mult de cincizeci de ani în mijlocul neamului român. Pace Ție! Mi-e milă de Tine. Tu stai smerit înaintea omului trufaș, și toți sfinții Te plâng și Te mângâie în durerea Ta cea de la om. O, atât de mare cât ești, ca un Făcător a toate, stai smerit cu măreață smerenie înaintea omului trufaș, care-și adună picătură cu picătură plata cea pentru lucrarea lui trufașă. Tu nu-l mai pedepsești pe el cu nimic, pentru că își adună el singur pedeapsă. El nu se poate apleca, nu

se poate umili pentru ca Tu să-i faci bine apoi, ca un Dumnezeu milos pentru omul căzut. Slavă îndelungii Tale răbdări! Pace Ție în răbdare! Pace Ție între sfinții Tăi, că sfinții sunt asemenea Ție și Te văd și-i spun omului cum ești, o, Doamne. Acum, sfârșesc cuvântul meu de azi. Am putut să grăiesc azi poporului Tău. Îi sărut cu sărutarea Ta pe cei ce ne stau înaintea pentru ca să intrăm, căci eu sunt prin urmași precum Tu ești, precum toți sfinții Tăi au fost și sunt. Amin, amin, amin.

— O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, ai luat putere din durerea Mea și ai putut să grăiești poporului Meu de azi! O, e mult de făcut la facerea omului, tată, și e mult de lucrat la facerea celor ce vin ca să fie ai poporului Meu, numai să se dea ei spre facere, tată, iar dacă nu se dau, rămân ceea ce sunt ei. Cel ce caută facerea, acela Mă face lucrător peste facerea lui, iar cel ce nu o caută pe ea, rămâne ceea ce este el, tată, iar Eu merg prin greu pentru cei ce vin și nu se lasă făcuți ca să fie ai Mei apoi. Eu nu plâng singur. Plâng cu voi, sfinți iubiți ai Mei, căci cu voi vin din cer pe pământ și umplu văzduhul pământului Meu ales și grăiesc poporului adunat pe el pentru mărturia Mea. Amin.

O, poporul Meu, M-am înscris cu tine în carte și cu ziua serbării trâmbiței Mele, tată. Ea a venit cu cei din cer, care sunt din poporul lucrării Mele de azi. Stăm la masă cu tine, tată. Luăm loc la masă lângă tine, poporul Meu. O, să nu stai la masă fără oaspeți cerești cu tine! O, să nu stai între frate și frate fără oaspeți din cer! Sfinții și îngerii și-au luat patrie pământul cel ales de Mine acum, la sfârșit de timp, și stau cu tine sfinții și îngerii, poporul Meu. O, să nu fiți mai mari ca ei în pământul Meu, fiilor, ci să fiți primitori de oaspeți cerești, tată, și să fiți serbarea Mea pe pământ, serbare de sfinți și pentru sfinți, fiilor. Amin.

O, poporul Meu, învață, tată, învață să fii legea cerului pe pământ și împlinirea ei, și aceasta va fi venirea Mea la tine și împărăția Mea pe pământ, și apoi slava Mea și iarăși slava Mea cea pentru vecii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2008

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Viață binecuvântată. Cei ce se dau Domnului pentru ei înșiși nu primesc de purtat lucrul Domnului. Omul este fariseu pentru taina dreptății. Suferința este aducătoare de pocăință pentru cel ce înțelege limba ei. Cel mai mare dușman al omului este răul din el. Pocăința vine în om din afara omului. Învățătura peste om nu este învinuire. Ce este fericirea și cum trebuie să stea ea în om. Pocăința este înger mângâietor. Vai de omul care își face dreptate!

În zi de sărbătoare de sfinți Eu, Domnul, am bucuria că vin să grăiesc cu tine, poporul Meu. Chiar dacă sunt numai și numai îndurerat, coborârea Mea pe pământ la tine cuvânt e bucuria Mea, fiule. De când Mi-am pierdut odihna în om Eu numai îndurerat petrec. Cuvântul Meu e dulce, iubirea și mila tot așa Îmi sunt, dar durerea Mă apleacă și Mi se face tot mai amară, căci depărtarea de Mine a omului e mare, tată. Numai ca străin de Dumnezeu lucrează omul pe pământ. Numai fără Dumnezeu își face omul clipele lui. Eu însă ți-am spus ție să duci viață binecuvântată pe pământ, poporul Meu, căci așa împlinind, tu te dai Mie mereu, iar Eu ție, tată. O, nu te da Domnului cu toate ale tale, că Mi-e tare greu sub așa povară, ci te dă Mie spre binecuvântare cu toate ale Mele, tată. O, lucrează-Mi Mie, și cu acestea dă-te Mie, tată, și vei fi îndoit binecuvântat, o dată că lucrezi Mie, și, iarăși, încă o dată pentru că te dai Mie spre binecuvântare pentru tot lucrul tău, pentru

toată mișcarea ta, pentru toată purtarea ta înaintea Mea.

Cel cu adevărat poporul Meu și copilul Meu este acela care nu mai trăiește și nu mai lucrează pentru sine, ci numai pentru Mine și în Mine, nemaivând el de dus pe cele ale lui. Cel binecuvântat este cel ce învață să trăiască așa pentru tot ceea ce lucrează el. O, mulți, mulți de tot s-au făcut ai Mei din pricina aplecării lor pentru binecuvântare, căci aceștia au priceput ce înseamnă să se dea lui Dumnezeu omul și să nu-și mai rămână sieși, dar altfel de oameni când dau să se dea ai Mei și nu știu cum vine aceasta, aceia nu se dau Mie pentru Mine, ci se dau pentru ei, și dacă așa fac ei, Eu nu am cum să le dau lor lucrul Meu de făcut, fiindcă lucrul Meu trebuie dus cu mare iubire, cu mare sfială, cu mare umilință, poporul Meu, și mare statornicie îi trebuie celui ce vine să intre sub lucrul Meu și sub binecuvântarea Mea mereu pentru lucrul Meu.

L-am învățat pe om să lucreze lucrul Meu, iar Eu să-i dau lui plata cea cu folos pentru viața lui cea din vecii, căci altfel nu-și adună omul viață în vecii, ci își adună pe pământ și atât, iar pe pământ rămân toate de om și nu-l însoțesc pe om pentru viața lui cea din vecii. Am rostit pe pământ când am fost multe pilde pentru ca să-l fac înțelept pe om pentru împărăția Mea în el, și am spus odată despre un om gospodar, care și-a tocmnit lucrători ca să-i îngrijească via. Dis-de-dimineață a ieșit el ca să-și tocmească lucrători, și, învoindu-se cu ei cu un dinar pe zi, i-a trimis să lucreze în vie. Mai pe la ceasul al treilea ieșind iarăși, a văzut în târg pe alții fără de lucru și le-a zis acelora: mergeți și voi în vie, și ce va fi cu dreptul vă voi da, iar ei s-au dus. Ieșind iarăși omul gospodar pe la ceasul al șaselea și al nouălea a făcut tot așa. Pe la ceasul al unsprezecelea a ieșit încă o dată și a găsit pe alții fără lucru și le-a zis: de ce ați stat toată ziua nemuncind? Ei i-au răspuns: fiindcă nimeni nu ne-a tocmnit. O, duceți-vă și voi în vie, și ce va fi cu dreptul veți lua, așa le-a spus stăpânul viei. Și dacă s-a făcut seară, stăpânul a zis către îngrijitorul lui: cheamă pe lucrători și dă-le plata, începând de la cei din urmă și până la cei dintâi. Venind cei ce au fost tocmniți în ceasul al unsprezecelea, au luat câte un dinar, iar când au venit și cei dintâi, socoteau în sinea lor că vor lua mai mult, dar nu, tot câte un dinar luară și aceștia, și, luând ei dinarul, cârteau împotriva stăpânului casei cum că cei veniți în urmă luară tot deopotrivă plată cu ei, care au dus greutatea și arșița zilei, iar stăpânul a zis unuia dintre ei: o, prietene, nu-ți fac nedreptate. Oare, nu cu un dinar te-ai tocmnit cu mine? Ia-ți ce este al tău și du-te. Eu voiesc să dau și acestuia de pe urmă ca și ție. Au nu mi se cade să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?

O, poporul Meu, puțini de tot sunt cei aleși, puțini dintre cei chemați, și așa cei din urmă vor fi întâi, iar cei dintâi pe urmă, căci omul nu este ca Dumnezeu fiindcă nu are dragoste, și nici dreptate nu știe să aibă cel ce nu are dragoste, căci cu Dumnezeu nu se lucrează pentru plată mai mare, ci se lucrează pentru dragoste și pentru ascultare, tată, fiindcă supunerea nu mai ridică pricini și nu se mai socotește, ci se supune și nu se mai îngrijește, și așa poate omul să fie întâi înaintea Mea, iar în alt fel pierde omul, fiindcă legea lui Dumnezeu e bună numai în mâna Mea, iar când ea cade pe mâna omului se face omul stăpân pe ea și nu știe el că dreptatea lucrează altfel decât știe el să facă dreptate, căci Eu am spus acum două mii de ani: «N-am venit să stric legea sau proorocii, ci să împlinesc am venit, căci cine va strica una din aceste porunci foarte mici și va învăța așa pe oameni, acela foarte mic se va chema întru împărăția cerurilor, iar cel ce va face și va învăța, acela mare se va chema întru împărăția cerurilor, căci de nu va prisosi

dreptatea voastră mai mult decât a cărturarilor și a fariseilor, nu veți intra să gustați întru împărăția cerurilor, căci dacă s-a zis: să nu ucizi, Eu vă spun că oricine se mânie pe fratele său va fi vrednic de osândă».

Îți amintesc acestea, poporul Meu, ca să înveți tu de la Mine taina dreptății, fiule, și mai ales taina bucuriei lucrului Meu de către cel ce-Mi lucrează Mie. Vin și-ți deslușesc cuvântul Evangheliei Mele, că n-are pe pământ cine să-ți deschidă mintea ca să înțelegi tu pildele ieșite din gura Mea, fiule. O, lucrul Meu trebuie lucrat cu iubire și cu sfială, și trebuie lăsată în mâna Mea cumpăna dreptății, căci Eu Mă îndur de cine voiesc, tată, și tot ca Mine să vrei și tu dacă alegi să fii cu lucrul Meu pe pământ. Voiesc ca tu să fii priceput pentru tainele Mele cu omul, și pe care le-am ascuns în pilde ca să le pot păstra și să lucrez cu ele pentru om. Omul însă trebuie să priceapă lucrul și dreptul stăpânului său și să stea cu mulțumire în mâna celui ce-l tocmește pe el ca să-i dea de lucru, căci cel fără de lucru se duce la târg și stă degeaba acolo, tată, iar dacă Eu îl iau și îl tocmesec pe el la lucru, învoindu-Mă cu el dis-de-diminează pentru plată, el trebuie să nu se tocmească cu Mine apoi pentru cei tocmiți spre târziul zilei, și care primesc plată ca și el, căci Eu sunt Stăpânul Care face ce voiește El cu ale Sale și Care Se uită la inima omului încercând-o pe ea și dreptatea din ea, căci dreptatea omului nu este ca a Mea, ci este ca a omului, iar omul este fariseu pentru taina dreptății.

În zi de sărbătoare de sfinți Mi-e Duhul fericit că pot să grăiesc cu tine, poporul Meu, și că pot să-ți amintesc și să te învăț adâncul tainelor Mele cu omul, tată. Ți-am spus adesea, și-am spus să duci viața binecuvântată înaintea Mea, iar azi îți spun, pe lângă aceasta, să-Mi lași Mie dreptatea lucrurilor, măi tată, iar tu să fii mulțumit pentru tot ceea ce Eu lucrez, căci dacă faci cum a făcut cel ce a fost tocmă dis-de-diminează pentru cel ce a fost tocmă în ceasul al unsprezecelea la lucrul viei Mele pentru că stătea la târg fără de lucru și nimeni nu-l tocmise toată ziua, atunci tu nu stai mulțumit înaintea Mea și te ridici să-Mi arăți că nu lucrez drept.

O, înăuntrul tău și în afara ta caută să fii numai unul, fiule, căci numai cel ce se lasă în grija Mea este așa, și mare lucrare este să fie omul cu inima curată în tot ceea ce el lucrează înaintea Mea lăsându-Mi Mie în mână dreptatea a toate. O, nu uita că Eu Mă îndur de cine voiesc Eu, și tot așa să voiești și tu, și atunci tu iubești voia Mea și ești mulțumit și ești înțelept prin ea și pentru ea pe pământ, căci omul trebuie să-L aibă în el pe Dumnezeu dacă voiește să fie și să poată ca Dumnezeu. Arhiereul Nicolae s-a lăsat în voia Mea, și dacă el așa a făcut, au făcut apoi voia Mea și cei ce l-au primit din partea Mea cărmaci de la Dumnezeu peste sufletele lor, iar cel ce cârtește nu lucrează tot așa, și este trist cel ce cârtește și este nemulțumit ca și cel ce a fost nemulțumit pentru acela care a fost tocmă în vie în ceasul al unsprezecelea cu aceeași plată a zilei pentru lucrul în vie ca și cel tocmă dis-de-diminează.

O, poporul Meu, dreptatea Mea nu lucrează ca omul, tată, iar Eu voiesc ca tu să fii ca Dumnezeu, nu ca omul, fiule, și atunci Eu te pun pe tine peste lucrători și te pun îngrijitorul Meu și împărțitorul plății lucrătorilor, după cum Eu M-am tocmă cu ei, căci îngrijitorului lui i-a spus stăpânul după ce s-a făcut seară: *«Cheamă pe lucrători și le dă plata începând de la cei din urmă și până la cei dintâi»*. O, cum adică să le dea mai întâi plată la cei ce au fost tocmiți cei din urmă? Așa trebuia, oare? Așa era firesc să se lucreze? Dar cum aș fi încercat Eu altfel credința și credincioșia celor tocmiți dis-de-diminează și cu care M-am învoit ca plată cu un dinar ca și cu

cei tocmiți în celelalte străji ale zilei?

O, poporul Meu, mare este taina sfinților, tată. Ei sunt locașul Domnului pe pământ și sunt ca Domnul lor, cu dreptate și cu milă. Nu oricum poate Domnul găsi îngrijitori pentru El și pentru via Sa, care să plătească apoi pe lucrătorii tocmiți la vie. Cu firească nevinovăție trebuie să fie un îngrijitor al celor sfinți ale Domnului pentru cei ce lucrează Lui. O, auzi tu glasul sfinților Mei, al celor ce se îngrijesc din partea Mea cu plata cea de la Mine pentru om și pentru sprijin pentru om, poporul Meu! Amin, amin, amin.

— O, Domn al păcii și al dreptății cum ești, Doamne, Tu lucrezi cu milă ca să-i atragi la Tine pe cei păcătoși și să le îngrijești ranele, căci cei ce păcătuiesc sunt plini de răni, fiindcă păcatul este rană, este boală și rană în om, este jertfă fără de sânge adusă duhului rău de către om și este rana care mănâncă pe dinăuntru pe om, Doamne, iar Tu ai pus în mine mila de cei păcătoși, de cei necăjiți, de cei rătăciți și pierduți, și numai după aceea m-ai ales îngrijitor al Tău peste via Ta, căci așa a fost lucrul Tău pus în mine ca să-l săvârșesc. Ai adus în ziua mea de pomenire între sfinți și în mijlocul poporului Tău, ai adus amintire de pilda omului gospodar care, având vie, a ieșit dis-de-diminează ca să tocmească lucrători la vie. Hai să dăm loc pentru slujirea zilei mele de sărbătoare între sfinți, și apoi să stăm în sfat cu poporul și să-l povățuim pe el, Doamne, cu cele adânci ale tainelor Tale și ale lucrărilor Tale cu sfinții între oameni!

Hai, poporule al Domnului, să înveți cum să fii binecuvântat și înțelept prin binecuvântare și prin lucrare! Pe mine m-a primit cetatea peste care Domnul m-a așezat îngrijitorul ei și apoi împărțitorul, iar eu am împărțit minunat darul Domnului din mine ca să-i chem pe păcătoși la pocăință și apoi la recunoștință față de Domnul, căci Domnul îl tocmește pe om la lucrarea pocăinței, la lucrarea vieții. Amin, amin, amin.

— O, bine este așa, arhiereule al Meu! Dăm loc slujbei de sărbătoare, și cartea iarăși se va deschide și Ne vom așeza în ea cu învățătura cea pentru lucrul ei apoi. Amin.

Eu, Domnul, sunt Cel minunat între sfinți pentru că sunt în ei minunat. Minunat voiesc să fiu și între voi, fii ai poporului Meu de azi, dar aceasta după ce sunt minunat în fiecare din voi sau în mulți dintre voi spre luminarea celor mai mici, celor mai puțini la inimă și la iubire și la jertfa cea plăcută, care este umilința de duh, mulțumirea cea pentru toate, fiindcă cel umilit este cel mulțumit întru toate, poporul Meu. Pace ție, tată, în zi de serbare de sfinți, și să fie lucrul zilei înțeles de tine apoi, și să fii tu rodul lucrului Meu de peste tine, fiule. Eu chiar dacă sunt numai și numai îndurerat, coborârea Mea la tine cuvânt pe pământ e bucuria Mea, tată. Mai mult și mai mult Îmi este ea bucurie când știu că și tu te bucuri când vin ca să-ți grăiesc și ca să te povățuiesc, Eu și sfinții Mei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Și iarăși, acum, intru în carte cuvânt, și găsesc deschis și intru la tine, poporul Meu, cu lucrul sărbătorii de azi. Între cei din cer, cuvântul Meu de peste tine când îl grăiesc e sărbătoare, e bucurie, căci bucuria se face sărbătoare în cer ca și pe pământ, și se face mângâiere peste cel îndurerat când ea poate să fie.

O, aș voi să-l învăț pe om să plângă cu bucurie, nu cu durere pentru durerile lui. L-aș dori sfânt pe om și l-aș dori cu

bucuria pocăinței pentru cele rele ale lui, dar pentru aceasta trebuie să ajungă la pocăință omul. O, cum să-l fac pe om să ajungă la pocăință? Numai prin suferință pot să-l fac, dar nu tot omul înțelege glasul suferinței cea pentru curățirea de păcat, căci omul se încruntă și se răvășește când suferința bate la ușa lui ca să-i facă lui bine. Suferința este făcătoare de bine pentru om și este aducătoare de pocăință pentru cel ce înțelege limba ei, grăirea ei cu omul, lucrarea ei de inger peste om.

O, poporul Meu, adevărata pocăință îi aduce omului bucuria plânsului, tată. Nu este pentru suflet bucurie mai mare ca și plânsul cel plin de pocăință, cel plin de vindecare pentru răul din om. Cel mai mare dușman al omului este răul din el și vai omului care dă vina pe alt om pentru răul din el, pentru dușmanul din el!

O, trebuie să povățuim poporul, măi fiilor îngrijitori ai Mei! Ca niște copii ascultători de Dumnezeu ridicăți-vă mereu spre învățătură peste popor, copii priveghetori. Să învețe poporul să primească fără de cârtiri povața cea pentru mântuirea sa, căci Eu știu ce fel de bine trebuie să fac fiecăruia pentru mântuirea sa. Să primească azi, ca să nu plângă mâine, să primească poporul povață pe potriva fiecăruia, tată. Să înțeleagă tot fiul cel pus la îndreptare că Eu voiesc să-i fie bine lui, ca Unul Care văd în om și în urma și înaintea lui. Să se poarte credincios cu Mine tot fiul poporului Meu și să Mă lase să-l lucrez pe el, căci omul trebuie făcut ca să fie apoi. Amin.

O, fiule poporul Meu! Când citești cuvântul Meu ia-l și pune-l peste tine, tată! Nu-l citi cu bucurie și cu mângâiere și cu dor și atât, ci să-l citești și cu pocăință, tată. Pune-l peste tine ca pe un făcător din cer pentru tine, și să nu spui că se potrivește el fratelui tău cel greșit, și nu și ție. O, pune-l peste tine, tată, ca să-ți aducă el ție bucuria pocăinței, fiule. Cuvântul Meu cel pentru fratele tău greșit să nu te facă pe tine judecător peste fratele tău, căci omul când cade îi spun Eu de ce cade. El cade după ce îl judecă pentru greșale pe fratele său, tată. Mereu am spus tuturor: *«Nu judecați, ca să nu fiți judecați de același fel de greșale apoi și voi»*.

O, omul greșit trebuie să se vindece de greșale, căci altfel ele se fac judecătorul omului, iar aici trebuie milă și iubire de la om la om, și nicidecum sminteală sau judecată. Pentru aceasta trebuie ca omul să se așeze în dragostea Mea, iar dragostea Mea pentru omul păcătos este că Eu am plătit în locul lui plata cea grea pentru păcatul lui, jertfa Mea cea prin mânia omului trufăș asupra Mea, ca prin ea să-l scap pe om de trufia care-l face să se creadă puternic înaintea altui om. Ce trufie se mai poate numi trufie în om după ce omul își nimicește rivalul?

O, poporul Meu, o, fiule, tu să nu stai împotriva celui ce dă să curețe răul din tine, că acela îți este prieten, nu dușman, tată. O, nu-l distruge pe acela care vrea bine vieții tale. Învăță înțelepciunea pocăinței, fiule, căci glasul pocăinței caută în fel și chip spre om ca să-l facă să cunoască limba ei, strigarea ei după om. Pocăința vine în om din afara omului. Ea stă față în față cu omul și apoi intră în om dacă omul o cunoaște pe ea de inger ajutător, de facere de bine pentru om. O, tată, trebuie făcut omul, fiule, dar iată jale mare pe Mine, căci dacă-i spun omului ce nu-i frumos la el acum sau mai târziu peste viața lui, el se îndârjește împotriva Mea și împotriva celui care-l învață pe el spre pocăință, spre îndreptare și spre vindecare de boală, și uneori Eu dau să lucrez peste om mai înainte să vină boala în el, căci Eu, ca un Dumnezeu atotvăzător, văd înapoi și văd înainte și îl povățuiesc pe om împotriva dușmanilor care pândesc viața lui, și îl povățuiesc pe el numai dacă Mă primește, tată, iar dacă nu Mă primește el se încruntă și Mă

dă din calea lui.

O, fiule, nu e tot una învățătura și învinuirea, nu, tată, nu. Ferice ție dacă Mă vei înțelege și dacă Mă vei primi ca pe un Învățător de bine și nu ca pe un învinuitor al tău când aș da să umblu la ființa ta pentru viața ta, măi tată! Lucrarea Mea și a sfinților Mei e minunată, numai să înțeleagă omul mâna ei cea făcătoare de om, cea ziditoare pentru om, fiule. O, îți grăiesc acoperit ca să nu te superi, tată, dar te povățuiesc să crezi că nu este pentru suflet mângâiere mai mare ca și plânsul cel plin de pocăință, cel plin de vindecare pentru răul din om, căci cel mai mare dușman al omului este răul din om, care se face deprindere rea în el, și apoi greu mai scapă omul de me-teahna cea cu deprindere în el, și prin care el se trufește înaintea omului care ar da să-l ajute pe el spre căile cunoștinței și ale curățirii lui de răul cel din el.

O, poporul Meu, mare este Dumnezeu întru sfinții Lui, tată! Pocăința trebuie să vină din afara omului spre înăuntrul lui, căci dacă ea lucrează dinăuntrul lui, ea nu se arată în afara lui spre curățirea lui prin om de Dumnezeu așezat pentru curățirea omului. Eu doresc să fac bine omului atât cât sunt pe pământ între oameni. La fel și sfinții lucrează pe pământ, și apoi din cerul sfânt. Arhiereul Nicolae se face binefăcător peste tine în ziua lui de sărbătoare între sfinți și în mijlocul tău, iar tu să fii primitor de oaspeți așa cum Eu te-am povățuit, căci te-am povățuit să iubești să fii fericit și te-am învățat să nu stai fără sfinți și fără îngeri peste viața ta, fiule poporul Meu.

O, ce este fericirea și cum trebuie să stea ea în om? Ce face ea când trăiește în om?

— Eu sunt cel ce Îți răspund, o, Doamne, în ziua mea de serbare între sfinți. L-ai învățat pe poporul Tău să fie fericit și să știe ce este fericirea pe care Tu i-o hărăzești. Îl cuprinzi mereu pe el în cuvântul Tău ca să fie el copil fericit și ca să creadă cu fericire în cuvântul Tău de peste el, și tot așa să-l și înfăptuiască în el.

O, fericirea care trebuie să stea în om este mângâierea Duhului Sfânt, Care Se sălășluiește în om prin plânsul cel plin de pocăință, cel plin de vindecare pentru răul din om, și apoi cel plin de recunoștință pentru binele care vine să se așeze în om prin glasul ingerului cel binefăcător, căci pocăința este inger mângâietor în cel în care ea se sălășluiește. Eu am fost așezat de Tine arhiereu peste turma Ta, dar n-am dat de la mine duhul pocăinței, duh nesfârșit în cei sfinți pe pământ. Nici un om nu poate avea pocăință în el dacă nu are umilință de duh, Doamne. Ea este ingerul care face să stea în om duhul pocăinței. Omul care își face dreptate e vai de el, săracul. Acela nu are inger bun, și are numai duhul nemulțumirii și plânge după liniște mereu unul ca acela, dar cel ce stă în pocăință o are pe ea ca dreptate a sa, și acela este fericit și este fiu al păcii și este locaș al Domnului, căci Domnul stă în loc cu pace, și altfel el nu poate locui în om. O, dacă tatăl cu cele două fecioare, cărora eu le-am făcut bine cu Tine, dacă aceștia nu aveau în ei duhul umilinței, eu n-aș fi putut să mă apropiu să le fac lor bine împotriva sărăciei lor, care dădea să-i ducă spre câștig păcătos pentru ajutor vieții lor trupești.

O, Doamne, poporul Tău trebuie să-Ți fie recunoscător pentru purtarea Ta de grijă în care îl înfășori pe el ca să facă el voia Ta și să nu aibă griji pământești, ci numai duhovnicește să stea el înaintea Ta pentru toată făptura, pentru lucrarea Ta peste om, Doamne, și să stea cu recunoștință înaintea Ta pentru grija Ta de el. Așa am făcut eu pentru fetele fecioare cărora m-am dus în taină și le-am dat ajutorul cel pentru viața trupului, și așa lucrez și azi, și în taină lucrez din darul Tău pentru

poporul Tău, numai să fie el recunoscător pentru binele Tău de peste el. Amin.

O, faceți și voi bine Domnului, fii ai poporului cel binecuvântat azi de cuvântul Său. Mereu, mereu cuvântul Domnului vine între voi cu binecuvântare și vine în taină ca o avere prin care să îngrijiți locul Domnului în voi, casa Domnului, și pe voi în ea și în El. V-a chemat Domnul spre El ca să vă vindece ranele cele de la păcate, iar voi trebuie să fiți recunoscători și cuminți. Taina dreptății lui Dumnezeu este taină mare, fiilor. O, lăsați această cumpănă în mâna Domnului, iar voi păstrați-vă toți în duhul pocăinței, fiindcă legea Domnului și a dreptății Lui este bună numai în mâna Lui, căci când ea cade în mâna omului greșeste omul că o ia pe ea din mâna lui Dumnezeu, dar acum voi să nu-l dați înapoi pe cel ce vine de la Domnul ca să vă îndrepteze viața voastră cea strâmbă, căci Domnul lucrează prin trimișii Săi, așa cum a lucrat și acum două mii de ani de trimeata înaintea Lui doi câte doi, și câte trei, patru ucenici ca să netezească spre om calea împărăției cerurilor, calea Domnului spre om apoi. Nu uitați învățătura pe care trebuie s-o trageți din pilda amintită vouă de Domnul, din care trebuie să înțelegeți mult. Când cel dis-de-diminează tocmă la lucrul viei a cântit împotriva stăpânului casei că a dat aceeași plată celor ce au venit la lucrul viei în al unsprezecelea ceas, numai un ceas, ceas mai cu folos la lucru pentru că era ultimul ceas de lucru, stăpânul i-a spus celui cântitor și doritor de câștig: *«Au nu se cade să fac ce voiesc cu ale mele? Sau ochiul tău este rău pentru că eu sunt bun?»*. O, se făcuse rău ochiul lui din pricina bunătății stăpânului, care a împărțit la fel plata vierilor.

Duhul invidiei, iată cum se naște acest duh. O, căutați, fiilor, să trageți multă și adâncă învățătură din pilda amintită vouă de Domnul în ziua mea de serbare. Când cumpăna dreptății este luată de om din mâna Domnului, atunci omul face rău și se umple de rău apoi. Dreptatea este bună numai în mâna Domnului, căci când este luată de mâna omului, se face omul stăpân pe ea, și nu mai știe el că dreptatea lucrează altfel decât știe omul să facă dreptate. Domnul Se îndură de cine voiește. La fel face și omul, numai că omul uită că și el face tot așa, că și el alege ce și cum să facă, căci omul este stăpân pe sine mai mult decât trebuie să fie Domnul Stăpân al său.

O, fiilor, nu uitați că omul cel fericit este omul mulțumit, și tot acela este și fiul păcii, iar în cel plin de pace poate sta Domnul și Se poate împărți la cei săraci de El, numai să nu se nască între om și om duhul invidiei, ochiul cel rău în om pentru bunătatea Domnului, Care Se împarte tuturor celor ce iau de la El cu firească nevinovăție. Amin.

Eu, Doamne, ca și Tine, ca și toți sfinții Tăi mărturisitori din cer, nu m-aș mai sătura să grăiesc poporului Tău binele Tău de peste el. Să avem însă grijă de cei ce ne poartă, căci sunt mici și neputincioși pentru această mare povară mai presus de puterea cea omenească, căci Tu ești un Dumnezeu mare. O, învață-l, învață-l pe poporul Tău să stea frumos la făcut, căci când mâna Ta poate să stea făcătoare peste om, atunci omul poate să înceapă să fie și să tot fie apoi, dacă el are făcător care să-l facă pe el. Pace Ție între cei ce se lasă făcuți de mâna Ta! Pace Ție în cer și pe pământ, Doamne! Pace pe pământ, pe pământul binecuvântărilor Tale în mijlocul neamului român, și pace în fiii cei de pe pământul Tău cel sfințit, și de pe el să vină pace în cer! Pace pe pământ, și pace în cer, Doamne, căci pacea celor din cer vine de pe pământ! Amin, amin, amin.

— O, arhiereule al Meu, de unde vine pacea în cer când ea nu vine de pe pământ? O,

în cer e numai lacrimă, tată.

Eu, Domnul, am bucuria că vin să grăiesc în tine pe pământ, poporul Meu. Eu chiar dacă sunt numai și numai îndurerat, coborârea Mea cu sfinții pe pământ la tine cuvânt e bucuria Mea, fiule. O, de unde vine pacea în cer când ea nu vine de pe pământ? O, în cer e numai lacrimă, poporul Meu, căci pe pământ omul râde și se veselește mâncând și bând și petrecând ca să-i fie lui bine și să nu aibă dureri și tristeți pe pământ. Așa se luptă și cerul de sfinți și de îngeri împotriva întristării cea de la traiul cel fără Dumnezeu al omului pe pământ, și nu găsește cerul mângâiere în suspinul lui cel de la om. Aș vrea în mulți din voi să fiu Eu, Domnul, Cel minunat întru sfinți, poporul Meu, spre facerea celor mici la virtute, tată. Aș vrea, poporul Meu, să te învăț pe viu facerea ta, măi tată, și să nu fie ochiul tău rău pentru că Eu sunt bun. Prin cel ce are ochiul bun Eu pot să înfăptuiesc minunea facerii, tată, și vreau să te învăț pe viu această minune, fiule, și să lucrez pe viu peste greșala ta și peste viața ta când e greșită, și să Mă crezi că e greșită și că trebuie îndreptată. O, lasă-Mă, tată, să văd Eu, și nu tu peste tine, și lasă-Mă să-ți fac Eu viața și vederea și lucrarea ta toată, ca să-Mi poți tu spune apoi cu dreptate în glas: *„Măinile Tale m-au făcut și m-au zidit; înțelepțește-mă, Doamne, ca să învăț poruncile Tale, iar cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor bucura, căci mi-am pus nădejdea în cuvântul Tău! Fie îndrumarea Ta mângâierea mea, după cum Tu ai făgăduit, iar milele Tale să se reverse peste mine ca să fiu viu, căci legea Ta este desfătarea mea”*. Amin, amin, amin.

O, mucenița Filoteea, care-și are între sfinți sălaș și sărbătoare lângă cea a arhiereului Meu Nicolae, vă spune și ea, fii ai poporului Meu, vă spune și ea ca toți sfinții Mei cuvântul facerii, căci sfinții au iubit peste ei pe pământ facerea Mea, și prin ea au fost ai Mei. Amin.

— Le spun și eu, Doamne, că eu am fost copil copilaș și n-am fost mare pe pământ, și le spun așa:

O, să nu fie ochiul vostru rău pentru că Domnul este bun, căci din acest păcat al ochiului rău se naște pe pământ între om și om duhul invidiei, duhul care roade tot binele care poate fi între oameni sub chipul dragostei cea de la Domnul în om dacă omul iubește să trăiască în dragoste, iar dragostea nu are nimic în duhul judecății, ci numai în Domnul este ea, căci Domnul este dreptatea noastră, dreptatea a toate, după buna Lui socotință, Care vede în om, și tot așa și știe. O, iubiți să fiți copii copilași, ca să vă poată Domnul numi fii-copii. Să nu vă fie greu să fiți copii, căci copiii sunt cei purtați pe brațe de sfinți și de îngeri, și aripioare tainice au copiii, și numai copiii au. Nerăutatea ține aripile tari și sănătoase la toți copiii cei iubitori și iertători și binefăcători și temători de Dumnezeu prin iubire de semeni și prin milă de cei lipsiți de cele de pe pământ și de cele din cer. O, aveți Tată în cer. Lăudați-vă cu El mai mult decât se lauda și se laudă neamul lui Israel că are de tată pe Avraam. Lăudați-vă cu El ca niște fii vrednici de Tatăl Cel din cer! Lăudați-vă cu Dumnezeu pe pământ, plini fiind de umilința de duh, care este bună ca hrana cea de sus din cer peste fiii cei lipsiți de har. Dacă aveți duh umilit, iubiți prin el cu umilință, și nu întristați pe semenii voștri prin ceea ce lucrați și prin ceea ce nu lucrați unii înspre alții. Vă doresc ai Domnului. De la El să luați în voi trăsături cerești și să le purtați ca pe niște podoabe de mare preț, podoabe din cer pe trupurile și pe sufletele și pe duhurile voastre. Pace vouă! Iubiți să fiți copii copilași. Eu am fost mică, micuță, și am fost pe pământ palat

al odihnei Domnului și duhul păcii Lui. Așa să fiți și voi. Amin.

Mă aplec cu umilință și, cuprinsă în duhul bucuriei sfinte, Îți mulțumesc, Bunule Tată, că m-ai coborât pe pământ la cei ce sunt ai Tăi pe el, ca să le fac și eu unirea cu cei din cer, unirea cerului cu pământul pe pământ și în cer, Bunule Tată. Amin, amin, amin.

— O, ce mare, ce frumoasă, ce veșnică este slava sfinților, poporul Meu! Să tânjești, tată, după această slavă! Dă de la tine firea, care se face piedică între ceea ce este omul și ceea ce trebuie să fie el, fiule. O, să nu fie ochiul tău rău pentru că Eu sunt bun. Să fii și tu bun, să fii și tu, tată, bun ca Dumnezeu. Învață, poporul Meu. Roagă-te și învață să stai la facerea ta cea de la Mine, și apoi tu fericit să-Mi spui așa: „*Mâinile Tale m-au făcut și m-au zidit, Doamne. O, înțelepțește-mă ca să învăț poruncile Tale, iar cei ce se tem de Tine mă vor vedea și se vor bucura, căci eu mi-am pus nădejdea în cuvântul Tău. Fie îndrumarea Ta mângâierea mea, după făgăduința Ta, iar milele Tale să se reverse peste mine ca să fiu viu, căci legea Ta este desfătarea mea*”. Amin.

O, așa să te ajute Dumnezeu, fiule poporul Meu. Amin. O, Eu te ajut, tată, numai tu să fii și să-Mi spui și să-Mi ceri, iar Eu îți voi da și iar îți voi da ție facerea ta din mâna Mea, tată, dacă-Mi vei cere tu așa, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2008

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Pilda seminței în vremea de acum. Cel alunecos de pe cale se acoperă cu necredința. Semnele cerești lucrate prin sfinți nu au sporit credința. Împlinirile Domnului depind de voința omului de a le împlini.

Pace ție, poporul Meu, în zi de sărbătoare arhierască, tată! Pace poporului român, și zile de sfinți din cer mărturisitori să se coboare peste creștetul lui, duhul mărturiei, de unde vine pacea de la Dumnezeu peste el, dacă Domnul binevoiește, dacă acest neam are în el fii bineplăcuți Lui. Amin.

Intru în carte cuvânt și găsesc veghe la porți pentru venirea Mea. O, priveghează și tu, poporul Meu, și să fii pământ bun, ca să rodești, tată, căci Eu sunt Semănătorul Care seamănă peste tine cuvântul Meu ca să-l auzi și ca să-l ascuți și ca să aduci roade, fiule. Vouă vă este dat să știți tainele împărăției lui Dumnezeu, măi fiilor, dar pentru cei din afară totul se face în pilde, ca uitându-se cu ochii să nu vadă, și auzind cu urechile să nu înțeleagă, ca nu cumva să se întoarcă și Eu să-i tămăduiesc pe ei, așa cum proorocii au scris. Și iată, și acum așa este cu pilda sămânței care cade din gura semănătorului peste cei de lângă cale, căroră se seamănă cuvântul, dar vine satana și îl ia din inima lor, sau peste cei semănați în loc pietros, care aud degrab și se bucură, dar neavând rădăcină țin până la o vreme, iar când vine strâmtorare se smintesc; sau peste cei semănați în spini, care aud cuvântul, dar grijile îl fac neroditor în ei.

O, poporul Meu, mereu, mereu Scripturile se împlinesc pentru cei buni și pentru cei răi, și mulți cred în acest cuvânt și dintre slujitorii de biserică și dintre ceilalți oameni, dar slujitorii de biserică nu-l mărturisesc ca să nu-și piardă mărirea, căci scris este: «*Au iubit mărirea omenească mai mult decât mărirea lui Dumnezeu, și uitându-se nu văd, și auzind nu înțeleg și nu se întorc să le iert lor multele lor păcate ca să-i tămăduiesc pe ei ca un bun ce sunt*».

Omul este din lut, și tot așa este și iubirea lui. O, dacă s-ar lăsa făcut de mâna Mea omul, numai așa ar avea el parte

de credință sfântă în lucrările lui Dumnezeu, și iată, și cei luminați odată prin darul credinței în lucrările lui Dumnezeu, și aceia se încearcă cu necredința, dar nu e necredință, ci e altceva. Când omul alunecă spre rele după ce umblă pe cale cu Mine, el dă atunci să se acopere cum că nu ar fi Dumnezeu pe cale cu el, și cu aceasta își acoperă el alunecarea lui, și mai este și netemerea de Dumnezeu, căci Eu, Domnul, celui alunecos de pe cale îi iau darurile Mele și-l las în banii lui.

O, ce mari semne cerești au lucrat prin credința lor sfinții Mei mărturisitori și lucrători de minuni peste cei necredincioși și îndărătnici pentru credință! Ce au înțeles cei ce au văzut în vremea mărturisirii făcută pentru Dumnezeu de către arhierul Meu Spiridon? Dacă omul nu vrea să creadă, să nu mai grăiesc Eu peste el cum că nu se împlinește cum ar vrea el să vadă împlinirile cuvântului Meu? Dar n-am spus Eu că nu-i din lumea aceasta împărăția Mea și că ea este în om dacă este? Și dacă n-o aveți în voi, ce voiți să vedeți, voi, fii necredincioși prin îndărătnicia de a nu crede cuvântul cel semănat peste voi din gura semănătorului, care iese mereu și seamănă sămânța sa? Vine la gura inimii voastre satana și vă smulge cuvântul cel semănat de Mine în voi, sau și dacă vă bucurați de el degrabă, voi fără de rădăcină fiind, pe loc pietros dacă stați, sunteți până la o vreme, iar când vine strâmtorare vă smintiți, iar dacă sunteți semănați între spini vă înghit grijile și devine neroditoare sămânța Mea semănată peste voi, și iată, nu e necredință, ci este altceva, este ceea ce este scris în pilda semănătorului care vine să semene sămânța sa, și numai cei semănați pe pământ bun sunt cei ce ascultă cuvântul și îl împlinesc și rodesc. Amin.

Arhierul Meu Spiridon se face mărturisitor din dreapta Mea, căci ziua aceasta este ziua lui de serbare între sfinți, ziua când el a venit de pe pământ la cer, slujitor între sfinți pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși care vor semne ca să vadă, dar cei ce vor așa se fac și mai îndărătnici, și mai răstignitori pentru cei ce seamănă peste ei cuvântul lui Dumnezeu spre pocăința omului păcătos.

Hai, tată, hai, arhierule mare, hai, fă-te semănător, și binecuvântată să-ți fie aplecarea din cer peste om, căci cei semănați pe pământ bun sunt cei ce ascultă cuvântul și îl primesc și rodesc, unul treizeci, altul șaizeci și altul o sută, după cum gura Mea a proorocit acum două mii de ani când îl învățam pe om credința și darurile ei, care rodesc în cei credincioși prin cuvântul Meu semănat peste ei. Amin, amin, amin.

— Hai, Doamne mare, hai să semănăm sămânța cuvântului Tău, căci împlinirile lui sunt tainice pentru cei din afară, peste care totul se face în pilde, ca văzând cu ochii să nu vadă, și auzind cu urechile să nu audă, ca nu cumva ei să se trezească și să vină să le ierți păcatele și să-i tămăduiești pe ei de ele. O, ce împliniri au putut să vadă și să înțeleagă cei din vremea mărturiei mele pe pământ când Tu și cu mine am săvârșit semne mari între cei adunați la sobor arhieriei pentru soarta credinței bisericii, Doamne? O, ce minuni pot vedea acum cei ce se uită cu ochii și nu văd sau cei ce auzind nu aud să vină și să-i tămăduiești? Minunea ar fi învierea din păcat a omului, căci omul este din lut, săracul, și nu înțelege el tainele împărăției cerurilor dacă tot ce face el este lut, este pământ. O, dacă Tu ai spus prin Scripturi și prin Duhul Tău că vei veni și vei păstori toate neamurile cu toiag de fier, și nu se împlinește aceasta peste om, ești Tu neîmplinitor, sau este omul care nu Te primește peste el Păstor? O, dacă omul ar lucra cer pe pământ, numai atunci ar vedea împlinirea Ta cea mare cu omul, căci Tu ai zis să zică fiii bisericii Tale: „*Facă-se voia Ta precum în cer, așa și pe pământ, Doamne*”,

iar dacă omul nu lucrează precum în cer pe pământ, ce vrea omul să vadă ca să creadă? Iar eu spun așa omului:

Ce vrei, omule, să vezi ca să nu crezi? O, ca să nu crezi nu-ți trebuie să vezi, și faci acest păcat al necredinței fără să vezi ceva pentru ca să-l faci, dar ca să crezi, de ce, oare, ți-ar trebui ceva ca să vezi? O, dacă tu nu ești pământ bun, aceasta este vina pentru care tu nu primești în tine cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul facerii tale din gura semănătorului care seamănă peste tine sămânța sa. O, nu trebuie împliniri văzute ca pe pământ împlinirile pentru cei ce ar fi să creadă, ci trebuie inimă plină de temere de Dumnezeu și apoi de dragoste pentru Dumnezeu ca să asculti cuvântul Domnului și să-l primești și să fii roditor cu el. O, nu uita, nu uita de Domnul Care a spus că împărăția cerurilor nu vine în chip văzut, pentru că ea nu este din lumea aceasta, ci vine tainic și se sălășluiește înăuntrul omului și îl face pe om palat al ei, la care oamenii necredincioși din pricina faptelor lor rele nu privesc și nu înțeleg împărăția lui Dumnezeu în om.

O, popor hrănit de Domnul pe calea Lui cu tine! O, să nu vină satana în inima ta și să ia cuvântul semănat în ea! O, caută să ceri la Domnul să ai rădăcină, ca nu cumva să te bucuri degrab la auzul cuvântului Lui și să te ofilești apoi și să te smintești în vreme de strâmtorare. Dacă soarta ta te ține între spini, vezi să nu te aplece grijile vieții și să se facă neroditor cuvântul Domnului în tine și măreția Lui apoi. Caută să-L îplinești în tine pe Domnul Semănătorul și rodul sămânței Lui. O, nu te da aplecat de cele de pe pământ, care îți pot înăbuși grija de iubirea cea de sus! Eu am fost arhieru mare la har, dar nu-L slăbeam pe Domnul în mine în vremea când mă îngrijeam de toate cele câte trebuiau lucrate ca să aibă biserica Domnului îngrijire. Era Domnul minunat în mine, și tot așa și săvârșea prin mine semne și minuni peste cei ce se îndoiu de dumnezeirea Lui. O, ce frumos L-a mărturisit credința mea pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt! O, ce frumos e Domnul în sfinți pe pământ, unde dragostea Lui rabdă îndelung, plină de bunătate! Ea nu știe de pizmă, de lăudăroșenie, de trufie, căci ea nu caută ale sale, și de aceea ea nu se mânia și nu socotește răul, ci cu mare cuviință se bucură de adevăr, iar de nedreptate nu, și ea toate le suferă, toate le crede, toate le nădăjduiește și le rabdă, și de aceea nu pierde ea. Amin. Eu spre ea vă conduc prin sămânța mea semănată peste voi. Amin.

O, faceți, fiilor, încă o cârtică mică și scoateți pe ea lucrarea dragostei, măi fiilor. Omul este lut, ca și cele lucrate de el, dar cartea dragostei dacă el o lucrează se face palat al ei, palat al lui Dumnezeu se face omul pe pământ dacă nu-i pierde dragostea. O, desfaceți-vă unii altora încordările de suflet și lucrați totul ca pentru Domnul și ca pentru voi apoi, și veți fi roadele dragostei, iar Domnul va străluci pe pământ tot mai aprins cu împărăția Sa în voi și între voi. Pace vouă! Lumea serbează cum știe ea lumește Crăciunul, cel căzut de la locul lui între sărbători, dar voi serbați sărbătoarea mea de ridicare de pe pământ la cer. O, puneți-mă mijlocitor între voi și Dumnezeu, căci sfinții sunt cumiți, și numai dacă sunt ceruți în ajutor ei fac pe cele de la Domnul pentru cei care se bizuie pe Domnul și pe sfinții Lui în toate câte ei iubind săvârșesc în Domnul, fiilor. Amin.

Tu, Doamne, așa ai fost și așa ești și azi și mâine, minunat, minunat întru sfinții Tăi și între ei cu slava Ta. Amin. O, dă-i poporului Tău virtutea dragostei! Ea îl face pe el nepieritor așa cum este ea și îl face minunat când Tu ești minunat în sfinți, o, Doamne, și așa să iubească el să fie, o, Doamne, și așa să stea el mereu, mereu înaintea Ta. Amin, amin, amin.

Așa, poporul Meu să fii, așa, tată, precum sfinții Mei îți hărăzesc ție să fii înaintea Mea! O, dulce a fost în ziua aceasta învățătura Mea și a arhierului Meu Spiridon, numai să se lipească ea, căci dulce la dulce se lipește, tată. Amin.

Pace neamului român! Și mereu voi rosti pace peste el, căci voiesc să Mă fac Cel minunat în mijlocul lui. Dragostea Mea rabdă îndelung și este plină de bunătate și de aceea nu pierde ea. Așa să trăiești tu în mijlocul neamului român, poporul Meu, și să fii sămânța cea semănată de Mine în țarina lui, și din loc în loc să cazi pe pământ bun și să rodești și să-Mi aduci Mie spice, tată, iar Eu îți voi da plata și-ți voi da mereu, mereu venirea Mea, căci ea, numai ea te ține pe tine în viață în vremea aceasta grea și plină de ispite și de păcatul necredinței, și după ea Eu îți voi da bucuria și minunea ei, tată, Eu, Cel minunat întru sfinții Mei și între ei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2008

Sărbătoarea sfântului prooroc Daniel

Când duhul proorociei nu mai are loc pe pământ, Duhul lui Dumnezeu este ținut în închisoare. Cel care nu-și păstrează statornicia pe cale cu Domnul pierde cununa mântuirii lui. Cele ce se văd îi fac omului cădere din Dumnezeu. Cuvânt de mustrare pentru slujitorii bisericii.

Astăzi e zi de sărbătoare în mijlocul poporului Meu Israel cel nou, poporul Meu cel din români, născut din cuvântul Meu cel de peste el, iar Eu așez lucru de lucrat peste el în ziua aceasta. Îi dau poporului Meu învățătură, căci sunt Învățătorul lui. Eu, Domnul, am în coborârea Mea la el în ziua aceasta pe Daniel, proorocul Meu, om iubit de Dumnezeu, așa cum Eu l-am numit, și voi lucra cu sfinții peste duhul poporului Meu, căci trebuie să-i întăresc lui tot mai mult veghea cea pentru venirea Mea cu duhul creșterii lui cea după voia Mea înaintea Mea, fiindcă pe pământ e întunericul tot mai gros, iar necredința și disprețuirea cea asupra Duhului Sfânt se întetește peste tot, căci omul a scos și scoate tot mai mult altfel de viață a omului pe pământ, și se încântă om pe om, om cu om spre depărtarea de Dumnezeu, spre stingerea luminii Mele peste pământ și spre apusul harului cel lucrător de la Dumnezeu peste om.

Când duhul proorociei nu mai are loc pe pământ, când omul face din mintea lui cârmuire lui și tuturor celor de pe pământ, Duhul lui Dumnezeu este ținut în închisoare ca să nu sufle peste om și să nu trezească la veghe pe oameni, dar cât de pus la tăcere ar fi Duhul lui Dumnezeu, nu poate omul să-L facă să nu mai sufle peste pământ. Oricât ar fi de strâmtorat, Duhul Domnului Își face loc în prooroci și pătrunde și desface urechea celor tari la cerbice din pricina semeției lor omenești cea împotriva măririi dumnezeiești, care stăpânește lumea, căci facerea cea de la Dumnezeu are pe Domnul de Stăpân, și ea își recunoaște Stăpânul și Îi slujește Lui. Amin.

Sunt în mijlocul tău cu ceata proorocilor, poporul Meu. Am între ei pe cel sărbătorit bisericește în ziua aceasta, pe cel plăcut Mie pentru măreția statului Meu în el prin multa lui credință și iubire de Dumnezeu, prin marea lui stăruință pentru împlinirea pe pământ a cuvântului Meu cel scris în Scripturile cele de până la el, și pe care el le aștepta cu mare dor să se așeze pe pământ ca să biruiască Domnul cu așezarea Sa și să slăbească omul cu depărtarea lui de Dumnezeu, căci omul a fost în toată vremea, ca și azi, ca și mâine, departe, departe de harul lui Dumnezeu, departe de iubirea Lui, și aceasta se întâmplă

așa încă de când omul cel zidit de mâna Mea s-a trufit împotriva Mea, gustând prin aceasta din duhul morții, duhul cel fără de Dumnezeu în om, și pentru care omul își pierde cununa cea pregătită de Dumnezeu pentru el, lucrarea harului sfânt, care-l folosește Domnului în lucrul Său cu omul pe pământ.

O, măi fiilor, mult Mă doare de la cei ce ies de sub harul Meu după ce gustă din el spre luminarea lor cea de la Mine, spre încununarea lor cu lucrarea harurilor Mele cele mântuitoare pentru om pe pământ și în cer! O, măi fiilor învățați mereu de Dumnezeu, știți voi, tată, cum este cel care se silește spre lucrarea harului Meu în om cu mare râvnă și cu mare credință? Acela are mare putere de iubire și de slujire cu iubire pentru lucrul lui Dumnezeu cu omul, așa cum proorocul Daniel a avut. El chiar și când a fost supus slujirii împărăției omului peste om, el tot plin de harul Meu a lucrat, și s-a văzut că așa lucra. Dar dacă unul ca acela, ajungând la vreme de încercare înaintea necredincioșilor, se clatină și se îndoiește de adevărul dumnezeiesc al harului lucrător în om, sau dacă se ține cu mâna de ceva de pe pământ, de slava lui omenească sau de strânsura lui, acela pățește o cădere din har mai mare ca aceea din care s-a sculat să vină să fie ucenic poruncilor vieții, care Mă țin pe Mine Stăpân în om, și pățește el cum a pățit ucenicul care din teamă și din lașitate n-a răbdut până la sfârșit și a ieșit de sub cununa cea de la Mine pregătită, și care plutea apoi pe deasupra creștetului lui, și care era cunună pentru credință și pentru harurile ei lucrătoare în om, cununa mântuirii omului și a slavei harului Domnului pe creștetul lui. O, așa se întâmplă cu cel ce stă cu Mine vreme multă, vreme frumoasă, și apoi, pierzând statornicia și curăția inimii și împlinirea cea bună și întreagă a vieții Mele în om, se duce apoi spre îndoială, spre necredință și spre căderea lui din har, iar cununa harului cea pentru el lucrată de Mine nu mai stă să se așeze pe creștetul lui, și se pregătește ea spre cel care umple locul lăsat gol de către cel ce nu și-a păstrat statornicia pașilor lui pe calea pe care a mers până atunci.

O, tată, urât este și urât va fi omul care nu-și păstrează statornicia pentru lucrul Meu cel sfânt, pentru orice pas început cu credință și cu stăruință îndelungată în lucrul cel bun și sfânt, lucrul cel pentru Dumnezeu. Proorocul Meu Daniel a fost disprețuit de cei ce se închinau împărăției lumii, dar statornicia lui cu Mine n-a slăbit nici o clipă în inimioara lui, atât de mare în ea pentru locul Meu din ea, și pentru aceasta el a fost slăvit pe pământ, și apoi între cei sfinți ai Mei.

O, fiilor, voiesc să vă învăț frumos în ziua aceasta, Eu și ucenicul Meu cel atât de iubit Mie pentru iubirea lui cea pentru Mine, pentru credința și stăruința lui înaintea Mea. Lucrarea harurilor Mele s-a sălășluit peste el încă din pruncie, iar Eu am fost Cel minunat în el, Dumnezeu mare și izvor de har ceresc peste cei credincioși și peste cei necredincioși și peste împărații lumii. El a avut rugăciune mare înaintea Mea, căci a știut voia Mea și așteptarea Mea și Mi-a amintit din Scripturi despre lucrarea împărăției Mele și a lucrărilor Mele peste pământ, iar Eu i-am făgăduit lui moștenire mare, tată, după odihna lui, de atunci și până la venirea Mea de azi, prin care Eu Îmi pregătesc un popor credincios cu care voi împlini să dau răsplătă sfinților și proorocilor în vremea cea de apoi, precum este scris în Scripturi despre venirea ei și despre venirea Mea cu sfinții la această masă, masa împărțirii răsplătirii pentru lucrarea harului sfânt lucrătorilor Mei. Amin.

Măreț și dulce și cu putere voi pune peste tine învățătura Mea în ziua aceasta, Eu și ucenicul Meu, Eu și proorocii Mei, căci proorocii Mei sunt plini de statornicie până la sfârșit, și

așa își au ei pe creștet plată de prooroci, plată de ucenic, poporul Meu. O, tată, dar avem mai întâi de lucrat în ziua aceasta o lucrare de la Mine cu voi, și mergem în călătorie, fiilor. Mergem să așezăm niște copilași sub binecuvântarea Mea și să-i învățăm să iubească în ei viață și inimă de copilași și să-i așezăm apoi să vegheze, să păzească și să lucreze peste ei locul Meu din ei, peste ei și peste locul pe care îl iau ei acum spre îngrijire pentru ca să locuiesc Eu, Domnul, cu ei în locașul lor, iar ei să lucreze viața Mea în ei, și cu ea să-Mi slujească, și slujind Mie să petreacă până la venirea Mea în ziua cea de apoi pentru cei credincioși, care își vor primi plata. Amin.

Las binecuvântarea Mea peste așezământul cel înnoit și dat acum spre folosință pentru trupul, pentru duhul și pentru sufletul celor ce sunt așezați în el în ziua aceasta, de binecuvântarea Mea. Daniel proorocul să le dea lor, de acum, ajutorul cel din cer și ocrotirea cea îngerească, în vreme ce ei să-Mi dea Mie trăirea lor, iubirea lor și lucrarea lor cea mântuitoare, învățând mereu să o lucreze pe ea, căci numai așa își capătă omul stăruitor cununa mântuirii, care înseamnă iertarea păcatelor. Amin. Eu, Domnul, îi povățuiesc pe ei și îi îndemn să nu păcătuiască și îi îndemn îndeosebi să se depărteze de duhul judecății și să se apropie de duhul dreptei măsuri a toate în gândire și în faptă, și îi îndemn să se deprindă să înțeleagă bine pașii Mei spre ei când Eu vin să tămăduiesc cugetul lor, inima lor și fapta lor. Învățați-i și voi, fii lucrători din partea Mea pentru facerea noului Meu popor. Ei trebuie să priceapă bine să fie mici, mici, și așa să stea înaintea Mea, ca să pot Eu fi Cel mare peste ei, căci cine se dă mai mare și mai deștept ca Dumnezeu, unul ca acela pierde înțelepciunea și își pierde cununa cea pregătită de Mine pentru cei credincioși și statornici până la sfârșit.

Pace casei acesteia! Binecuvântarea Mea las peste ea, și să fie păstrată binecuvântarea Mea de peste ea! Ascultarea de Dumnezeu este lucrarea celor binecuvântați. Iată, noi le facem pe toate, precum este scris în Scripturi să se facă, și orice început nou să fie împlinit în lucrarea sa până la întreaga lui înfățișare. Eu, Domnul, voi însoți de sus cu sfinții și cu îngerii, și de jos cu voi, copiii lucrători peste poporul Meu, tot lucrul ce va fi de săvârșit în tot întregul lui peste tot locul cel înnoit prin cuvânt și prin faptă, căci scris este: *«Noi le facem pe toate!»*. Amin.

Ne întorcem apoi în carte, copii din porți, ca să Mă las în ziua aceasta cu mare putere de cuvânt peste duhul poporului Meu. Lumea se pregătește de ospăț mare pentru ca să petrească anul care a trecut și să întâmpine anul care urmează. O, biata de ea, lume, e beată de duhul nepăsării de Dumnezeu și nu știe că Eu sunt Cel ce pot și că nu ea este! Toți fiii lumii sunt îmbătați de ea, dar Eu v-am spus vouă: *«Ieșiți din lume, poporul Meu, ca să nu gustați din vinul ei, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei, fiindcă păcatele ei au ajuns până la cer, și Domnul Și-a adus aminte de nedreptățile ei, dar pe cât s-a mărit pe sine în desfătări, tot atâta chin și plângere va lua ea, fiindcă zice în inima ei: „Stau ca împărăteasa și nu sunt văduvă și nu voi vedea jale“, dar îngerul Meu va ridica cu multă tărie piatră de moară și va spune: „Așa va fi de repede aruncat Babilonul, cetatea cea mare, și i se va pierde urma, și se va găsi în ea sângele proorocilor și al sfinților și al tuturor celor junghiați pe pământ“ și încă îi va zice îngerul: „Dați-i înapoi precum v-a dat ea, și după fărâdelegile ei măsurați-i îndoit; în potirul în care v-a turnat ea turnați-i de două ori, căci s-a mărit spre plângerea ei“»,* după cum este scris. Așa i-am arătat Eu, Domnul, căderea lumii, cetatea cea potrivnică Mie,

așa i-am arătat-o Eu ucenicului Meu celui iubit Mie, lui Ioan, cuvântătorul cuvântului Meu în vremea lui de pe pământ, și am proorocit prin el căderea trufiei trufașilor pământului și salvarea celor credincioși. Iar tu, poporul Meu, să citești, tată, Scripturile, ca Daniel să le citești, și să-Mi amintești din ele de făgăduințele Mele și să cauți în ele împlinirile cele de la Mine, și să te rogi la Mine ca proorocul Daniel, căci el se ruga cu foc în inimioară pentru împlinirile Mele peste pământ. Citește, tată, vremurile cele de demult, citește în Scripturi, poporul Meu, și vezi că în ele au scris proorocii vremea Mea cu tine și Scripturile cele de apoi, și te fă potrivit pentru lucrare de ucenic, tată, căci lumea se duce tot mai cu avânt spre răsplătirile ei, dar tu să mergi tot mai cu dor spre întâmpinarea Mea, căci și Eu merg spre întâmpinarea ta și spre întâmpinarea celor credincioși până la sfârșit merg, și vom așeza masa cea pentru prooroci și pentru sfinți și le vom împărți lor moștenire, tată, moștenirea spre care ei au trudit, și cununa trudei lor, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Mă întorc în carte și Mă las cu putere de cuvânt peste duhul poporului Meu. Amin. Îți dau, poporul Meu, învățătură mereu, căci sunt Învățătorul tău, tată. Când ai venit tu să-Mi fii popor, Eu M-am făcut Învățătorul tău, și mare înțelepciune are cel ce are peste el învățător și povătuitor. Lucrez peste tine cu sfinții, căci ei trebuie să aibă moștenire cu tine. Dă-le lor cu tine moștenire, tată, căci ei au trudit în via Mea, în lucrarea Mea peste pământ, ca să-Mi croiesc Eu cale spre oameni cu împărăția Mea, și suspinând din greu au lucrat ei de la Mine peste om, căci omul este tare la cerbice și este învățat cu pământul și cu cele de pe pământ, care se văd și care-i fac omului cădere din Dumnezeu, cădere din har, fiindcă cele ce nu se văd, făcute de Dumnezeu, nu pot fi văzute și iubite și dorite decât cu credința cea silitoare a omului, iar credința este pentru cele ce nu se văd, și iată, omul este necredincios când rămâne numai de partea celor ce se văd. O, numai așa slujește omul pe pământ, iar când Eu grăiesc pentru om tu să nu te tragi de sub învățătura Mea, poporul Meu, căci Eu pe oameni nu-i pot învăța, de vreme ce nu-i am la învățat. O, nu numai că Mă tângui ție cu durere de la durerea Mea, dar te și îndemn să iei învățătură peste tine când Îmi las în cartea Mea cu tine jalea Mea cea de la om. Tot omul este păcătos, iar omul păcătos este om urât. Acela nu știe nici să crească, nici să scadă, căci știința aceasta se ia de la învățător, iar omul nu Mă primește Învățător al lui, căci este îngâmfat.

O, poporul Meu, omul îngâmfat Mă face sectă pe Mine și pe tine. Dar de ce Mă numești tu pe Mine sectă, omule trufaș? Ești trufaș ca și cei din vremea trupului Meu, care Mă numeau sectă pe Mine și pe ucenicii Mei și pe cei ce se aplecau să creadă cuvântului vieții, căci eram izvor de cuvânt și de faptă peste cei ce căutau la Mine tămăduiri de sub greul vieții. O, și dacă Eu, petrecând cu cei ce cred cuvântului Meu de azi, cuvântului vieții și numelui Meu cel nou, care se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, după cum este scris, dacă Eu sunt numit de tine așa numai pentru că nu-ți joc ție în strună, și nu de altceva, atunci voi ce sunteți? Dacă Eu sunt sectă, voi ce sunteți? Voi vă asemănați cu Dumnezeu de sunteți atât de semeți cum că nu sunteți sectă? O, nu-i nimic că numiți așa pe poporul Meu, care are peste el cuvântul Meu. Cel ce se luptă pentru întâietate nu-i ia nimeni dreptul pe care și-l ia singur, dar dreptul acesta nu se păstrează cu învinuire și cu hule asupra celor care ca și ucenicii din vremea Mea caută să placă lui

Dumnezeu și nu oamenilor. O, lumea nu mai merită vindecată, și de aceea o las să bea din cupa ei, avându-vă ea pe voi învățătorii ei ca nu cumva să ia lumea din boabele semănate de Mine pe pământ pentru învierea omului din păcat. Iată, se scoală fiii voștri la miezul nopții și slujesc diavolului ca pe vremea arhiereului Vasile cel mare când oamenii și diavolii scoteau zgomote drăcești ca să întristeze duhul slujitorului Meu, care se ruga Mie rostind cuvânt împotriva duhului întinericului acestui veac trecător. O, aceștia sunt ucenicii voștri, căci rodul lucrului vostru este rău și nu v-am auzit să ziceți rău de toți cei care fac răul înaintea Mea și a sfinților Mei; ba, din contra, pe aceia îi botezați și îi împărtășiți și îi cununați și îi înmormânați în pământ apoi, și pe aceia nu-i numiți cu nume de rătăciți, ci numai pe cei ce se luptă pentru viața Mea în ei îi numiți așa. O, nu-i nimic că vă sculați să disprețuiți calea Mea spre om pentru slava voastră cea trecătoare. Eu, Domnul, rămân Învățătorul celor ce Mă caută la acest izvor și îi adăp pe ei din râul vieții și împlinesc această Scriptură, și iată, voi vă faceți lucrul vostru, iar Eu Mi-l fac pe al Meu, și fiecare ascultă de stăpânul său. Vă îndemn însă și pe voi, ca un Învățător adevărat și milos ce sunt, să căutați să nu uitați ce înseamnă să fie creștin omul, să nu uitați Scripturile care învață din ele cum să fie biserica lui Hristos. Ea nicidecum nu seamănă cu ceea ce sunteți voi, căci voi sunteți ai duhului lumii și aveți de tată pe stăpânitorul acestei lumi așa cum l-au avut și cei ce, numindu-Mă sectă acum două mii de ani, și-au arătat puterea lor de pe pământ, și nu din cer, și M-au răstignit cu moarte pe cruce ca pe un dezbinător, ca pe un stricător al legii lui Dumnezeu. Eu nu vă aduc nici o suferință, nici un rău prin coborârea Mea cuvânt peste pământ pentru ca să-Mi pregătesc un popor curat și calea slavei Mele cu care Mă voi lăsa curând, curând descoperit ca să împlinesc Scriptura venirii cu slavă a Fiului lui Dumnezeu, dar vă aduceți voi suferință mare pentru necredință, căci iată, împliniți acum păcatul lepădării de credință mai mult decât oricând și vă numiți unii pe alții pe scaune mari ca să conduceți de pe ele lumea, iar lumea este Babilonul în care nu încap înțelepciunea lui Dumnezeu. Eu nu Mă supăr pe voi că Mă disprețuiți pentru acest cuvânt și Mă numiți sectă, sau că pe poporul Meu îl numiți rătăcit pentru că nu vă slujește vouă, ci Mie, dar vă îndemn să nu stăruiti cu tot dinadinsul spre păcatul cel greu al hulei asupra Duhului Sfânt așa cum au stăruit în el cei din vremea Mea și a apostolilor Mei, pe care-i prigoneau de peste tot ca pe niște rătăcitori. O, nu vă temeți că vă iau împărăția. Eu n-am ce să fac cu ea, căci Eu nu am împărăție ca a voastră, ci am altceva. Am ceea ce voi nu aveți și nu voiți să aveți. Am ascultare de Tatăl Meu, ceea ce voi nu aveți, chiar dacă Îl numiți pe Tatăl Meu tată al vostru. Dar dacă El ar fi Tatăl vostru, M-ați iubi și pe Mine și M-ați urma precum Eu Îl urmez pe El.

Acum două mii de ani când M-au lepădat spre moartea Mea slujitorii lui Dumnezeu, Eu am spus așa: «*Acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat*», și încă o dată spun așa în zilele acestea slujitorilor care-și zic că sunt din dreptul lui Dumnezeu stăpâni ai oamenilor, stăpâni ai sufletelor oamenilor, în timp ce ei condamnă la tăcere și la minciună și la duh de sminteală Duhul lui Dumnezeu, Care suflă peste pământ cu duh de înviere din păcat a omului, căci Eu, Dumnezeu-Cuvântul, nimic nu caut pentru Mine sau pentru poporul Meu, decât să-l scol pe om spre înviere din păcat, și iată, în timp ce ei fac acest greu păcat, lepădându-L pe Cel ce le grăiește lor din ceruri, Eu, Domnul, iarăși spun, și spun așa: acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat. Amin, amin, amin.

O, poporul Meu, o, tată, Eu nu Mă supăr pe slujitorii bisericii, care Mă batjocoresc pe Mine și pe voi, căci aceștia sunt orbi, dar tu să fii cuminte, tată, căci nu sunt mulți între ei care fac aceasta, și care-i supun pe toți ai lor să nu se aplece să vegheze și să slujească cuvântului Meu de azi. Cei ce slujesc în veșminte sfinte în biserici, aceia ascultă de stăpânul lor de pe pământ ca să-și păstreze ei slava cea omenească, dar ei știu că Dumnezeu este acest cuvânt și că aceasta este Scriptură împlinită, precum scrie în Scripturi. O, cuvântul Meu de peste tine s-a făcut mângâiere omului de pe pământ și nădejde lui de ridicare din păcat, iar tu să fii cuminte cu Mine, tată, și să ascuți de Dumnezeu, căci El este Învățătorul tău prin întunericul cel gros, în care lumea trăiește și se preamărește spre pieirea ei.

Am în ziua aceasta peste tine lucrare cu sfinții, poporul Meu. Ceata proorocilor s-a coborât cu Mine la masa Mea cu tine, la moștenirea lor cea de azi, și am între cei serbați de ei pe Daniel, om plăcut lui Dumnezeu, așa cum Eu l-am numit în Scripturi. Măreț și dulce te învăț învățătura Mea, și tot așa și sfinții lucrează peste tine, iar tu caută să fii rodul învățaturii cea din cer, tată, ca să nu grăiască Domnul zadarnic peste pământ. Învăță, fiule, de la Mine și de la sfinți, căci mult de tot M-am aplecat Eu în zilele acestea de sfârșit de timp și mult tânjesc să am un popor credincios și sfânt și cu putere pentru Mine și pentru sfinți, căci sfinții, fiule, îl așteaptă mult pe cel din urmă al Meu popor. Amin, amin, amin.

— O, cu foc mistuitor în inimioară am așteptat eu, Doamne bun, venirea Ta și împărăția Ta pe pământ cu oamenii în vremea trupului meu. Tu coborai la mine și-mi mângâiai rugăciunea cea pentru poporul Tău cel de atunci și-mi alinai arsura inimii, căci dorul după Tine mă mistuia. Darul înțelepciunii și al proorociei l-ai pus mult în duhul meu, și cu el slujeam regilor pământului, căci pentru înțelepciunea mea cea de la Tine mă așezau ei să cârmuiesc norodul lor, dar eu numai Ție Îți închinam viața și înțelepciunea mea. O, așa popor ar fi să ai Tu în vremea aceasta, căci mari sunt împlinirile care trebuie să se ivească de acum, dar și poporul Tău trebuie să fie pe măsura lor.

O, popor atât de sprijinit din cer pentru credința ta în venirea Domnului și pentru toată împlinirea ei peste pământ! Pe mine m-au supus regii oamenilor și norodul lor slavei deșarte să nu mă mai închin Domnului, ci omului să mă închin, dar eu am rămas credincios numai lui Dumnezeu, iar inimioara mea era numai în cer, și Îi ceream Domnului să aducă cerul pe pământ și împlinirea împărăției Lui, precum era promisiunea Lui. Mi-a arătat Domnul încă de pe atunci Scripturile cele de ieri și cele de azi, și venirea Lui, și învierea morților, și stingerea credinței pentru aceste Scripturi, care pe neașteptate se vor ivi, și mi-a arătat Domnul cum vor străluci cei înțelepți din zilele din urmă, și am proorocit de la Domnul că aceștia, care vor îndemna pe mulți să umble pe căile dreptății, vor străluci cum strălucește bolta cerului și vor fi ca stelele în vecii vecilor. Aceasta este soarta pe care ți-a hărăzit-o Ție Domnul, popor de azi, și de aceea vine El cu atâta rău de cuvânt la tine, după cum este scris că *«Râul lui Dumnezeu s-a umplut de ape; gătit-ai hrană lor, că așa este gătirea Ta»*. O, Se zbate Domnul să ridice spre credință mare și spre înviere mare țara română, pe care eu am văzut-o cu duhul, căci ea avea să fie țara strălucirii la sfârșit, din pricina râului Domnului, care curge de la El peste ea, iar tu ești sămânța cea nouă, pusă de Domnul la crescut și la rodit în țarina neamului român, și nu uita să iubești tu înțelepciunea cea de sus, ca s-o poți pricepe și ca s-o poți face faptă

în mijlocul acestui neam, căci noi, proorocii Domnului, am văzut-o de departe și strălucită am văzut-o pe țara cea de azi a Domnului. Tu, popor de azi, trebuie să înțelegi adânc și cu mare credință lucrarea Domnului în zilele tale pe vatra neamului român, căci neamul acesta are alegerea cea pentru venirea Domnului la el, și iată cum vine Domnul și Se face cuvânt peste acest neam ca să cheme din mijlocul lui la fericirea Sa neamurile pământului care aud de slava Domnului din tine! O, deschide cartea mea cu Domnul și citește în ea cu rugăciune către Fiul Tatălui ca să-ți dea El de la Tatăl pricepere și ca să știi să aduci spre sfințenie acest neam prin rugăciunea ta, prin jertfa ta și prin iubirea ta, căci Domnul va lucra ca să fie așa. Amin. Te îndemn să fii umilit și aprins de dor după slava Domnului, așa cum am fost eu, dar caută cu rugăciune mare spre Domnul, ca El să îplinească. Amin.

O, temeți-vă de căderea din har! Temeți-vă de nepăsare și de nejertfire pentru biruința Domnului! Păstrați și împliniți toate rânduielile Domnului! El cu mare bogăție de har și de cuvânt v-a învățat toate și știți toate. Căutați să vă aprindeți dorul de toate împlinirile cele mari, cele veșnice, așa cum mie mi-a fost dor. Aprindeți-vă unul altuia dorul acesta, așa cum noi ni-l aprindeam, căci eu aveam ucenici credincioși Domnului, prieteni iubitori de Dumnezeu ca și mine, și mâncam noi hrană curată, din semințe curate, și Domnul ne-a dat nouă înțelepciune mare peste toți înțelepții vremii de atunci, iar eu, Daniel, am luat de la El darul cunoașterii vedeniilor și a viselor, și cu mare har din cer stăteam înaintea regilor, în numele Domnului, și aveam umilință frumoasă, și pentru ea ne iubeau regii, pe mine și pe prietenii mei, și Domnul ne scăpa din mâna celor ce voiau să ne ucidă pentru că ne închinam numai Lui. O, așa să vă închinați și voi, iar de om să nu vă temeți, căci omul este neputincios și nu știe nici să crească, nici să scadă, căci pe de o parte trebuie să crească omul, iar pe de altă parte trebuie să scadă pentru lucrul cel mare al Domnului, iar aici trebuie adâncime de duh ca să priceapă omul taina aceasta. O, ridicați-vă să împliniți cu Domnul alături de voi Scripturile cele de apoi, căci noi, proorocii Domnului, așteptăm cu mare dor pe Domnul biruitor peste timp și împărăția Sa pe pământ sfânt. Amin, amin, amin.

— O, poporul Meu, măreț te învăț Eu în ziua aceasta și măreț te învăță și sfinții Mei. Ai grijă, tată, de toate rânduielile Mele de peste tine și fă-ți datoria față de tot ce te-am învățat, fiule. Eu când dau ceva spre lucru, să se lucreze așa cum Eu rânduiesc, căci altfel rânduiala se strică și cade, și iată, Mi-e greu. O, Mi-e greu, și dau să întăresc puterea Mea cea spre lucrare. O, uitați-vă, fiilor, câtă putere le-am dat Eu, Domnul, acestor fii înțelepți în vremea proorocului Meu Daniel. El se sprijinea cu ei, și a fost mare biruința Mea prin ei peste regii pământului.

O, poporul Meu, îți spun o pildă, tată. A făcut omul mașini mari și grele pentru încărcătura pe care el o pune pe ele, și a fost deștept omul la înțelepciune pentru sarcina cea grea pusă peste mașină, și i-a făcut mai multe roți mașinii și așa sprijină omul încărcătura lui cea multă pusă pe mașină. O, așa am voit să fac și Eu cu multul Meu greu, și am voit să Mă sprijin pe mai mulți pentru mersul carului Meu cel greu, dar mulți s-au răzvrătit și nu s-au bucurat pentru ajutorul dat de la Mine lor, și așa s-au răzvrătit aceștia pe cei pe care Eu Mă sprijin să cârmuiesc lucrarea Mea și pe poporul Meu cel adunat Mie prin ea.

O, Mă doare de la creștinii îndărătnici în duhul lor. Mă doare, că unii din ei dau încăpere multă în ei duhului îndărătniciei, iar carul Meu trage din greu, și Eu sunt un Dum-

nezeu milos, milos. O, milos să fii și tu cu Mine, poporul Meu, și să Mă ascuți, tată, dar ca să Mă ascuți trebuie să Mă iubești ca Daniel cu cei trei prieteni ai săi, care n-au fost vătămați de foc când pentru numele Meu ei au fost aruncați de cei îndărătnici în foc și în alte încercări de trecut pentru slava numelui Meu purtat de ei. O, apleacă-te să-Mi porți iubire, poporul Meu, ca să nu trăiești zadarnic pe pământ, căci oamenii trăiesc zadarnic pe pământ, fiule, și tot așa și pier. O, apleacă-te să-Mi porți iubire, ca să nu grăiască Domnul zadarnic peste pământ! Te-aș învăța zi și noapte și nu M-aș uita la omul hulitor, care se împiedică în multul Meu cuvânt de peste tine. Te-aș învăța mereu, numai tu să ai grijă să Mă dorești, fiule, ca să te pot Eu

face tălmăcitor al limbilor încâlcite ale oamenilor măreți în duhul lor, și ca să vadă ei harul Meu lucrător în tine, și apoi să slăvească ei numele Meu, care este pe creștetul tău, poporul Meu. Hai, tată, să ne sprijinim unii pe alții, că e greu de dus lucrul Meu cel mult și carul Meu cel greu! Hai, poporul Meu, să răscumpărăm vremea, fiule! Vezi cum au lucrat proorocii, citește în Scripturi și vezi, și caută să prețuiești proorociile, ca să ai de la Mine și de la ei plată de prooroc, poporul Meu. O, vino, vino mereu la starea cea de sus a înțelepciunii Mele în tine, căci vremea Mea cu tine este să lucrăm și mult să lucrăm lucrarea cerului pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

17/30 decembrie 2008

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2009

Praznicul Nașterii Domnului

Duhul rău al necredinței se întetește pe pământ. Vremea lepădării de credință – acest pârjol a intrat în România; țara strălucirii. Păcatul necredinței s-a făcut om și caută să tragă la pământ stelele cerului.

Mai întâi aduc înapoi și așez la locul ei puterea Mea cea pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ. Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi întăresc porțile ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi cu sărbătoarea cea pentru nașterea Mea între oameni, din mamă Fecioară născut în mijlocul poporului Israel acum două mii de ani.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Mângâietorul, acesta este numele lui Dumnezeu. Eu sunt Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, dar dacă aceștia ar fi acum pe pământ purtând numele Meu, n-ar crede lumea în ei pentru Mine, căci lumea e tare la cerbice și nu știe să vadă și să audă ca Dumnezeu, și face acestea ca omul, iar cine este om și atât, acela lucrează cu mintea, iar mintea îl duce departe de Dumnezeu pe om.

Pace vouă, copii din porți! Duhul Sfânt Mângâietorul vă mângâie pe voi pentru zdrobirile de peste voi. Nu spun aceasta pentru voi, ci pentru duhul rău spun, ca să audă el din gura Mea cuvântul puterii Mele și să se depărteze de la voi cu toată lucrarea zdrobitoare pe care o aduce peste voi. Vă numesc mereu copii, pentru cei mari vă numesc așa, căci cei mari nu știu să fie copii ca voi. Voi aveți iubire de copil, iar cei mari au altceva în ei, și sunt chinuți cei mari, și tot așa și văd, și tot așa și aud, și tot așa și cred aceștia, dar inima și așezarea cea dinăuntrul omului n-o știe decât omul și Dumnezeu, iar ce este în afară de aceasta este de la diavol, care-i strică omului ochiul, și apoi tot trupul, precum Eu, Domnul, am spus că dacă ochiul omului este rău, tot trupul lui este rău, iar duhul trupului este mintea.

Eu, Domnul, am putere să depărtez de peste voi zdrobirile care se nasc din duhul întunericului să dea în voi ca să-Mi slăbească puterea Mea de peste voi. Eu, Domnul, vă așez pe voi în Duhul Sfânt Mângâietorul și lucrez în ziua aceasta cuvânt de naștere de sus pentru cei ce vă iubesc pentru numele Meu și pentru cei ce vă urăsc pentru numele lor, copii din porți. Cei ce vă iubesc pentru numele Meu, nu greșesc aceia că fac aceasta, căci aceia pentru Mine și nu pentru voi fac aceasta, și așa Mi-am cules și Îmi culeg Eu din spini un popor, și vă am pe voi culegătorii Mei ca să Mă ajutați să-i culeg pe cei ce iubesc duhul învierii din păcat, și sunteți ajutați de oștirile îngerești, tată, precum este scris despre lucrarea venirii Mele cu ziua judecății de apoi. Amin.

O, ce de necredință pe pământ! O, poporul Meu, cobor la tine cu sărbătoarea nașterii Mele din mamă Fecioară și îți spun cuvântul durerii lui Dumnezeu. O, ce de necredință pe pământ, tată! O, cât de mult se întetește acest duh rău pe pă-

mânt, tată! O, cum să te scap Eu pe tine de acest duh rău, omorător de om pe pământ? Păcatul care îl zdrobește pe om, aceasta este plămada din care vreau să-l nasc pe om, să-l înviez pe om din moartea aceasta, căci altfel de aluat nu este omul, bietul de el. Te-am învățat, fiule, să nu te uiți pe fereastră, că afară e numai moarte, tată. Te-am învățat să ieși din lume și i-am spus duhului lumii să iasă din tine, și te învăț mereu Duhul lui Dumnezeu, poporul Meu, căci duhul cel potrivnic lui Dumnezeu e sculat acum cu sculare mare și intră cu carele lui în țara Mea și a ta ca să semene în ea sămânța lui cea rea, neghina lui cea neagră, care înnegrește sufletul omului. E vremea lepădării de credință pe pământ. A venit acest pârjol și în țara Mea de azi, căci iată unde Mi-am făcut casă de venire acum, la sfârșit de timp! M-am aciuat pe vatra neamului român, și din țara lui strălucește cuvântul Meu întru cea de a doua venire a Mea de la Tatăl la om, iar din pricina strălucirii Duhului Sfânt Mângâietorul în mijlocul acestui neam, țara lui se numește prin Scripturi țara strălucirii, pe care au văzut-o de departe proorocii, țara Duhului Sfânt, Care trâmbițează peste pământ vestea venirii Fiului lui Dumnezeu cu noua împărăție. Amin.

O, poporul Meu, împărăția lui Dumnezeu nu este din lumea aceasta, și zadarnic o așteaptă omul să vină, căci ea vine, dar omul nu știe nimic, nimic despre ea, iar când Eu îi spun lui că ea vine, și el nu vede venirea ei așa cum Eu îi spun lui, atunci el se scoală și Mă face mincinos și Mă defaimă cu mintea lui, așa cum M-au defăimat cei ce au râs de Mine acum două mii de ani, de M-au numit smintitor. Mi-a spus atunci poporul iudeu că am demon, și tot așa Îmi spune și azi. Mi-a spus că petrec cu păcat și cu păcătoșii pe pământ, și tot așa Îmi spune și azi. Era scris de Mine în Scripturile cele de demult că voi veni prin mamă Fecioară născut pe pământ și că voi fi Împăratul făpturii, însoțit de împărăția Mea, iar poporul iudeu s-a speriat și M-a strivit ca să nu mai fiu, și a scos de minciună tot ce am vestit Eu în vremea Mea cu el pe pământ, dar Eu am fost și sunt Împăratul făpturii, și sunt cu împărăția Mea în cei credincioși, iar cei credincioși Mie nu sunt din lumea aceasta, precum și cei necredincioși Mie nu sunt din împărăția Mea.

O, nu sunt mincinos, omule, prin ceea ce Eu am spus și spun pe pământ, dar ești tu neputincios cu mintea, și mai neputincios cu inima și cu credința ca să știi tu ce înseamnă Dumnezeu pe pământ cu omul. Cel ce nu se naște de sus, acela este de jos, și nu știe unul ca acela să vadă și să înțeleagă. Nu înseamnă că Eu dacă nu M-am așezat văzut să cârmuiesc pe pământ cu toiag de fier noroadele, nu înseamnă aceasta că Scripturile au mințit. Am cârmuit noroadele și până să vin născut pe pământ, și am făcut aceasta și după ce am înviat din moartea pe care Mi-a dat-o poporul Israel, și nu sunt mincinos, ci omul este mincinos, pentru că este necredincios, pentru că nu-L iubește pe Dumnezeu. Cel necredincios este așa pentru

că nu-L iubește pe Dumnezeu, căci Dumnezeu nu-i poate da omului așa cum știe omul să primească și să aibă. Eu caut să Mă dau Eu omului, nu să-i dau lui altceva să aibă. Eu pe Mine voiesc să Mă aibă omul, și nimic altceva să nu aibă el, dar iată, Eu nu sunt din lumea aceasta, iar omul iubește ca pe pământ, îi iubește pe ai lui, nu pe Mine.

O, mamă Fecioară, o, mamă a Mea! Omul iubește ca pe pământ, mamă. Nu pot să-l ajut pe om, mamă.

— Cuvântul Tău cel ceresc e dulce, Fiule ceresc, dar omul este departe, departe de duhul iubirii cerești, departe de Tine, și de aceea e atât de necăjit omul și nu-și găsește mângâierea. Dulce Ți-a fost Ție duhul meu cel credincios și despărțit de lumea aceasta, și Te-ai sălășluit acum două mii de ani în pânțelele meu cel fecioresc și ai venit pe pământ. M-ai făcut cale a Ta de venire și ai venit pe pământ. Atât de tainic ai venit, atât de tainic ai trăit, atât de tainic ai lucrat și ai cuvântat cuvântul împărăției cerurilor și venirea ei pe pământ la oameni, dar poporul iudeu Te-a scos mincinos și Te-a dat la pieire, Dumnezeule-Fiu. Suspini de atunci și până azi, iar azi suspini ca azi, Dumnezeule-Fiu. O, tot atât de tainic lucrezi și azi, nici azi nu găsești inimi care să Te cunoască și să se facă ele împărăție a Ta, frumoasă ca și Tine, frumoasă prin credință, căci numai cu credința poate omul lua și cunoaște fața Ta și împărăția Ta lucrătoare în om. Vai celui ce așteaptă ca pe pământ venirea Ta și împărăția Ta, Dumnezeule-Fiu, și acest vai se vede peste tot, de parcă omul ar fi vrednic și gata pentru ca Tu să vii și să-i dai lui după așteptările lui, dar fericit este omul care Te cunoaște și care Te poartă apoi, după înțelepciunea Ta cea pentru cei credincioși Ție! Acum două mii de ani Te-ai născut din trupul meu cel fecioresc, Dumnezeule-copil, iar azi nașterea Ta pe vatra neamului român este cuvântul Duhului Sfânt, Dumnezeule-Fiu, Cuvinte al Tatălui, căci Tatăl este în Tine, este în cuvântul Tău, și Tu ești Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Mângâietorul, și nu ești singur, iar nașterea lui Dumnezeu pe pământul român se face rău al vieții și lucrează tainic, căci omul nu știe ce înseamnă Dumnezeu pe pământ și în cer, în cer și pe pământ deodată.

O, popor hrănit de Fiul meu Cuvântul, nu putem să-l ajutăm pe om! Omul iubește ca pe pământ. Le-a dat Fiul meu daruri oamenilor, dar oamenii nu știu să le ia de la Dumnezeu, căci nu au credință, bieții de ei, și nu au cunoștință pentru credință, că mare dar este să aibă omul această cunoștință. O, ce de necredință pe pământ! O, cum să te scape Dumnezeu pe tine de acest duh rău, omorător de om pe pământ? Nu mă doare de Fiul meu, Cel batjocorit și azi de cei ce L-au răstignit atunci, ci mă doare de om, și mă doare de ei. O, cum să fac să strig la ei să le dau de știre că Fiul meu nu a fost nici atunci și nu e nici acum din lumea aceasta ca să-L judece omul ca pe un om.

O, popor care L-ai răstignit pe Fiul meu Cel Unul născut din Tatăl și din mine apoi! Răzvrătirea ta e lungă de două mii de ani. O, ce lung e acest păcat al tău, poporule iudeu! A voit Fiul meu să te altoiască, și ca să fii de soi bun apoi, și tu n-ai voit așa. Din pricina îngâmfării n-ai voit așa, iar îngâmfarea ți-a omorât credința și puterea ei și te-a smuls din brațele iubirii. Puteai să crezi în Fiul meu, în Dumnezeul meu și al tău, dar n-ai voit. Din pricina îngâmfării n-ai voit. Te-ai uitat la El ca un om, ca la unul asemenea ție, și ai văzut ca tine dacă te-ai uitat ca tine și nu ca El. Era scris în prooroci venirea Lui, iar tu ai stat la pândă când a venit și I-ai strivit trupul și ai zis că nu mai este, și ai spus atunci această minciună, și o spui și azi, pentru că ești fiul minciunii, fiul tatălui ei. Ai hulit atunci pe Fiul meu și L-ai numit prieten al vameșilor și al desfrânatelor ca să-L poți

ucide ca un drept ce te credeai. O, tot așa lucrezi și azi cu duhul tău cel unul peste toți ai tăi, căci tu voiești să fii dumnezeu, dar Dumnezeu nu moare așa cum mori tu, ci El înviază, așa cum tu nu poți să înviezi, dar poate El, și ai văzut că poate, și ar fi putut și pentru tine dacă n-ai fi fost îngâmfat. Ai însă la El din mijlocul tău martori împotriva necredinței tale, ai o rămășiță mică, și care ți-a scăpat de sub mână și s-a dat lui Dumnezeu Fiul meu, și din această rămășiță aleasă prin har s-au născut apostolii, vestitorii Fiului meu peste pământ, și aceștia stau înaintea neamurilor pământului și înaintea cerului martori ai răstignirii și ai învierii Fiului meu, și aceștia s-au așezat pe scaune, precum este scris, și judecă de pe ele poporul Israel pentru necredința lui în Fiul meu Iisus Hristos. Nu poți să ieși nevinovat oricât ai umbla tu să nimicești și azi ființa Fiului meu. El Se ridică cu mare putere și va fi biruitor, dar poți să fii iertat de vina ta cea de atunci și cea de acum, poți prin iubirea Fiului meu și prin cuvântul Lui de azi, căci stă mărturie de două mii de ani iubirea Lui cea de pe cruce. O, întinde mâna, întinde-o cu umilință spre El, căci împărăția ta nu e din lumea aceasta așa cum dai tu să ți-o faci și să ți-o așezi, căci tu mori cu trupul și te așezi atunci vrând-nevrând înaintea Fiului meu, Judecătorul făpturii, și ochii tăi Îl vor vedea pe El Împărat al făpturii. Te chem și te aștept sub crucea Lui, sub care eu L-am plâns dumnezeiește după ce tu L-ai chinuit și L-ai omorât apoi. Te chem cu iubire și cu iertare, căci așa știe să facă iubirea. Suferința Lui de pe cruce e dovada iubirii Lui pentru tine mai întâi, și apoi pentru restul popoarelor. Inima mea de mamă a Lui, mamă veșnic Fecioară, te cheamă la pocăință și la spălare de păcatul hulei asupra Fiului lui Dumnezeu, Hristos, Copilul meu Cel de atunci și de acum. El este Dumnezeul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, fiindcă El este Dumnezeul celor vii, nu al celor morți, și este Dumnezeul lui Moise, care a spus vouă: *«Vine Unul după mine, Care este mai mare ca mine; de Acela să ascultați!»*, dar voi nu știți să citiți lucrarea proorocilor, căci proorocii vorbesc pe limba lui Dumnezeu, nu pe cea a oamenilor, iar dacă v-aș mai spune și despre Ioan, cel ce v-a vestit vouă pocăința, ați fi tot așa de necredincioși și pentru el.

O, dați drumul de pe voi legăturii care vă țin legați în ea ca să nu vă pocăiți, ca să nu fiți luminați! Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și Fiul meu, Cel Unul născut din pânțelele meu fecioresc acum două mii de ani, precum a fost proorocia cea din Scripturi, și născut în peșteră la Betleem, El vă cheamă la împăcare cu El, la nunta Lui cu mireasa Lui cea din români. În vreme ce voi Îl huliți și azi ca pe un desfrânat numai pentru că a iubit lumea, ca pe toți cei păcătoși să-i mântuiască din păcat, El vă cheamă și pe voi ca și pe aceia la iubirea Lui cea mântuitoare. Iubiți, și vi se va ierta vouă! Amin. Credeți în El, și veți avea viață veșnică, după promisiunea Lui! Amin. Lăsați pietrele jos, sau aruncați-le în voi spre umilința voastră, căci Fiul meu Iisus Hristos este Dumnezeul părinților voștri Avraam, Isaac și Iacov și Moise și toți cei de până la voi popor Israel, și este și Dumnezeul vostru, chiar dacă voi nu credeți în El, dar El este și va fi, și nici un cuvânt născut din gura Lui nu va fi să nu se împlinească! Amin.

Iar tu, popor micuț, ales de Fiul meu Cuvântul din neamul român, tu care te-ai lăsat să fii iatac Fiului meu Dumnezeu, Care vine în zilele acestea și grăiește peste pământ cuvântul întoarcerii Lui după două mii de ani de la Tatăl la om, tu ascunde-te puține clipe, căci păcatul necredinței s-a făcut om și băntuie peste tot ca să tragă la pământ stelele cerului. Păcatul acesta este om, și îți spun aceasta ca să poți să cunoști acest păcat și să ajuți oamenii să scape de cursa lui, de fața lui as-

cunsă. Stai înaintea Domnului, stai cu credincioșie, ca să poată El veni la tine Învățător peste pământ. Eu L-am purtat în brațe și L-am mângâiat mult și am plâns cu El mereu, iar tu să-L porți în tine și să-L mângâi și mai mult și să plângi cu El pentru tot omul pierdut prin necredință, și eu te voi mângâia pentru jertfa ta cea pentru Fiul meu iubit, Cel chinuit de poporul Israel, care nu L-a primit pe El din partea Tatălui Savaot, Care L-a trimis.

O, Dumnezeu-Fiu, o, Fiule scump, e mare războiul cel împotriva Ta, Fiule scump, dar eu din cer de lângă Tine aduc pe pământ cale dulce spre oameni pentru salvarea Ta. Amin, amin, amin.

— O, mamă a Mea, Eu sunt Dumnezeu-Fiul, mamă! Nu Mă doare pentru Mine, ci pentru om, mamă. Tot ca și pe tine Mă doare și pe Mine, și tot așa îi doare și pe cei ce Ne poartă ca să fim pe pământ cu cei credincioși de azi venirii Mele de acum. Nu de ei îi doare, ci de cei ce dau în ei azi așa cum a dat în Mine cu învinuire poporul Israel, și așa cum și azi dă el în Mine cu aceleași învinuiri, căci ochiul lor este rău ca și trupul lor tot, iar trupul lor e din părinți, și Noi grăim cu omul, mamă, și îl vom trezi pe om dacă va vrea să se trezească și să vegheze să nu i se spargă casa, să nu i se fure avuția, mamă, căci casa Mea în om este credința, iar avuția lui sunt Eu. Amin.

O, poporul Meu, să fii, tată, ostaș curat la credință și să veghezi cu Mine, fiule. E sărbătoare de naștere, iar Eu te-am învățat ca să veghezi, și am întins mâna spre cei ce Mă defaimă și azi, căutând și spre țara Mea de azi ca să semene și în ea la vedere sămânța dezbinării între frați, sămânța necredinței în Iisus Hristos, dar tu rămâi în duhul nașterii de sus, rămâi pe stâncă, fiule, rămâi de strajă, tată, căci nimic, nimic n-au de câștigat pe pământ și în cer cei ce se apleacă spre hulă asupra Fiului Tatălui Savaot, și iată, acum, duhul desfrânării îi va arăta pe fiii lui, și toți cei ce îl iubesc pe el, toți cei ce iubesc minciuna se vor apleca spre hulă asupra curăției Mele și a mamei Mele Fecioara, și va fi ca în vremea lui Moise, când tot așa au primit și aceia prin păcatul cel iubit de ei și au pierit prin acest păcat.

Pace ție, popor binecuvântat pentru credința ta în lucrarea Mea de ieri și de azi! Credința ta te mântuiește, tată, din orice greu, din orice strâmtorare, și iată, suntem în sărbătoare de naștere și ne vom mângâia din râul cuvântului Meu, în care Eu te țin, ca și sfinții Mei. Amin.

Îl mângâi pe poporul Meu, care vine azi spre izvorul cuvântului Meu cu colindele nașterii Mele din mamă Fecioară și îl îndemn pe el la veghe cerească în vreme de mare întuneric, de mare necredință peste pământ.

Te mângâi cu duhul înțelepciunii cerești, poporul Meu. Îți ascult colindul cel pentru Mine, fiule. O, învață și tu să mângâi durerea Mea de pe pământ și leagă-Mă la rane, poporul Meu, ca să pot să-ți spun când voi veni cu ziua dreptății că rănit am fost, și tu Mi-ai legat rana și M-ai mângâiat și Mi-ai dat putere și vindecare, și Mi-ai dat ca să ai, ca să-ți dau și Eu ție, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2008/7 ianuarie 2009

Soborul Maicii Domnului

Nemulțumirea este răzvrătire. Povețe pentru fiicele poporului sfințit. Păcatul nerecunoștinței pentru binefacerile lui Dumnezeu. Păcatul călăuzirii după voia proprie. Biserica Domnului nu va putea fi biruită nici de porțile iadului.

Iarăși grăiesc. E sărbătoare, poporul Meu, și Eu iarăși grăiesc bisericii Mele, căci sunt preot în veac

după rânduiala lui Melchisedec, după rânduiala Tatălui Meu, așa cum este scris. Sunt Învățătorul tău și iarăși grăiesc cu tine în zile de sărbătoare de naștere, poporul Meu de azi. O, nu e multă grăirea Mea. Pentru Mine și pentru cei din cer nu e multă grăirea Mea, nu e multă, dar e multă pentru mintea omului care nu vede bine petrecerea Mea cu tine, dar tu trebuiești mereu învățat și întărit, mereu, mereu ocrotit de cuvântul Meu, care naște peste tine pază cerească, urare și binecuvântare cerească, tată. Tu ești îndurerat, și trebuiești mângâiat mereu, căci sunt între cei ce vin spre acest izvor al Meu și îi ia apoi duhul cel potrivnic Mie și îi face și îi ridică împotrivitori Mie și ție apoi, și ei cred că dacă te urăsc apoi pe tine fac slujire oamenilor și lui Dumnezeu prin aceasta. Tu însă întărește-te în răbdare și în duhul liniștii și în nădejde, și cu iubire ca a Mea cere cu Mine Tatălui nostru să aducă pace pe pământ, și pace ție apoi, popor mititel și greu încercat acum.

Slavă Tatălui și Fiului și Sfântului Duh în cer, și pace pe pământ și bunăvoința Domnului între oameni să fie, iar pe pământul binecuvântat, pe care Eu Mi-am așezat cortul lucrării Mele, multă, întreit de multă pace! Amin.

Pace de la Tatăl peste Mine și peste tine, căci Eu sunt cu tine în cuvânt și nu te las singur la greu, poporul Meu! Omul nemulțumit de tine și de Mine dă să ne strivească, dă să ne rănească greu. Eu însă te mângâi și te învăț să fii copilul Meu, să fii copil te învăț, ca să te pot ocroti, fiule, cu mama Mea Fecioară să te pot ocroti și să te pot îngriji, căci tu ai dușmani. Mă uit cu jale la lucrarea lor, Mă uit mereu, căci s-a făcut mare lucrătura lor cea potrivnică Mie și ție și fac rău cu aceasta oamenilor și loruși, și nicidecum nu aduc ei slujire lui Dumnezeu prin ura lor, căci ura nu poate lucra decât numai rău. O, dacă tu ai vină înaintea Mea, sunt Eu, Cel ce am peste tine dreptul să te îndrept, să te iert prin umilința ta, dar cel ce vine și se uită la tine cu ochii lui, și se duce apoi și te dă spre batjocură la cei ce așteaptă batjocorirea Mea și a ta, așa cum făceau și cu Mine fariseii și iscoadele lor, acela nu face decât rău oamenilor și luiși. Te învăț umilința, fiule, te îndemn spre ea, căci Eu, Domnul, aceasta am lucrat înaintea celor ce căutau Mie vină. Mama Mea Fecioara n-a scos un cuvânt de apărare pentru Mine, și nici Eu, când, căutându-Mi vină Mie, M-a dat la moarte poporul Israel, pe care am dat să-l învăț spre împărăția cerurilor când am venit cu ea la el să i-o dau. Omul însă este învățat să-i dai ceva ca pe pământ, nu numai să-i făgăduiești și atât, și mai ales făgăduințe cu împliniri tainice, așa cum Eu, Domnul, lucrez peste pământ împlinirile toate, și dacă nu-i dai ceva pe pământ, el vine spre dezamăgire și se ascunde și fuge și apoi aruncă înapoi cu pietre și nu-i este rușine de fapta lui.

O, ce urât este omul care lucrează fără Dumnezeu! Ce urât este cel ce-I ia Domnului dreptul de Judecător al omului și judecă el omul fără să-i spună Domnul să facă aceasta! Dar celui ce i se încruzește inima din pricina nemulțumirii lui și a îndoielii lui, acela simte nevoie de răzbunare, căci duhul cel potrivnic Mie se folosește de răutatea omului și de nemulțumirea cea din inima omului, iar nemulțumirea este răzvrătire, este păcat. Eu, Domnul, sunt neputincios de tot pentru unul ca acela, căci omul îndărătnic nu poate să se plece, nu poate să ierte întreg, și iartă numai cât îi trebuie lui dacă dă să ierte.

O, ce lipsă de naștere de sus are cel ce nu stă cu smerenie lângă Dumnezeu! Oricât ar fi omul de vinovat, smerenia și umilința inimii îl albește strălucit înaintea Mea, iar Eu îl iau apoi în brațele Mele pe acela, dar cum să-l mai iau Eu în brațe pe cel ce-Mi ia Mie dreptul de a-l judeca sau de a-l ierta pe om?

O, poporul Meu, învață de la mama Mea Fecioara bună-

tatea și iubirea și răbdarea și nădejdea, fiule, și nu vei ajunge să trebuiască să ierți, căci aceste daruri sunt daruri care nu pun la socoteală răul. O, mama Mea este mamă. Ea este mângâiere și iubire și mare curăție, poporul Meu.

Să ia de la tine poporul, mamă! Să ia și să aibă de la tine poporul, o, mama Mea!

— **O**, Fiule al meu, eu sunt a Ta, și Tu ești al meu, Fiule scump, și sărbătorim cu poporul clipe de naștere, clipe de sus. Îi rog pe cei zdrobiți mult acum, îi rog să ia de la mine mângâiere, și apoi să umble cu Tine și cu mine la inima poporului îngrijit de Tine și de ei. Chiar dacă ei sunt slăbiți de puteri în porți, noi ne dăm lor ca să poată prin noi. Amin.

Să înțelegi, poporule ocrotit, să înțelegi că nu ei te povățuiesc. Nu-i lua pe ei din gura lor, ci ia-L pe Fiul meu, și ia-mă pe mine în ziua mea de serbare învățătoare peste tine, că e mult de îndreptat la inima și la statura ta și la cugetul tău.

E ziua mea de sobor între sfinți și voiesc să povățuiesc pe fiecele poporului sfințit, așa cum și în alte grăiri cu ele le-am povățuit. Îmi cer sfinții lucru peste poporul cuvântului Fiului meu, căci sfinții așteaptă biruința Lui în cer și pe pământ. Sunt cea sărbătorită azi între sfinți pentru nașterea cea trupească pe care am dat-o Fiului meu acum două mii de ani.

Vă dăm din noi, copii din porți. Luați putere în inimioare și umblați iarăși o clipă la inima celor îngrijți de noi și de voi și spuneți-le din partea celor din cer că e mare păcat păcatul nerecunoștinței pentru binefacerile lui Dumnezeu peste om, și e și mai mare păcat să se călăuzească omul după simțirea lui, după cuvântul lui pus peste el și peste cei de lângă el câtă vreme cuvântul Domnului însoțește acest popor. Sunt mamă dulce și învăț cu dulce poporul să se ferească de păcat, căci cel mai dulce învățător este cel ce umblă la ființa omului ca să i-o arate lui, și apoi să-i arate cum trebuie să fie ființa lui și lucrarea ei. Aveți, fiilor mici, aveți înțelepciune mare pusă de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt în voi pentru poporul care s-a apropiat și care încă se apropie să fie în trupul bisericii de nou Ierusalim pe pământ. O, nu slăbiți să împărțiți darul Domnului pus în voi pentru poporul cel nou, pentru biruința lui Hristos, căci rostesc acum cu har mare cuvânt și spun așa: nici porțile iadului nu vor putea birui biserica Fiului meu, înnoită de El în zilele acestea și pusă pe piatra ei cea dintâi, după cum a fost și este lucrarea cea de azi, cea de la sfârșit de timp a bisericii Fiului meu Iisus Hristos. Amin. El este Cel ce lucrează prin ea, El este Arhiereul ei în veac după rânduiala lui Melchisedec, El este Stăpânul și Învățătorul ei. Amin.

O, fiilor călăuzitori pentru acest popor nou, feriți-vă de lovături, fiilor! Ascundeți-vă din calea lor, căci voi sunteți firavi din pricina multului greu de peste voi, și din cer și de pe pământ, căci Fiul meu Și-a lăsat îndurerata Lui iubire peste voi, căci voiește să mântuiască lumea, dacă ea va voi, și prin acest cuvânt din El izvorât peste poporul de azi voiește El să spele lumea de păcat și să-Și călăuzească un popor credincios. Întăriți credința poporului cel credincios! Întăriți peste el veghea și ascultarea și smerenia! Lucrați cu atenție și cu mare milă și cu mare cercetare, căci mulți trebuie îndreptați la faptă și la duh, numai să poată ei să asculte de lucrarea cerului de peste ei. Duiosia mea de mamă se amestecă acum în cuvânt de învățătură și de trezire mare peste poporul sfințit, căci vremea de afară îl strânge din părți, și el nu știe, căci este ocrotit. Purtați cu tot poporul ranele de pe voi, căci pietre cu multul sunt aruncate în voi de la cei ce au venit și au stat și s-au uitat și au plecat să lovească în voi. O, măcar de-ar fi cei dreți

aceștia, dar se petrece ca și în vremea mea și a Fiului meu. Vă dau, copii răniți de dor și de durerea Fiului meu lăsată de El peste voi, vă dau daruri din ale mele ca să puteți cu ele. Răbdare vă dau să aveți în fața celor ce vă lovesc, și iubire vă dau și umilință vă dau și nădejde vă dau și multă, multă bunătate în inimioare, căci sunteți fiii Fiului meu, și cu a Lui bunătate semănați. Amin.

O, Fiule scump, Te nasc în inimile poporului Tău. Te așez în ei frumos cum ești Tu. Îi învăț să fie mici și copii ca și Tine, căci Tu așa ai stat în brațul meu, copil iubit și dorit de cei zdrobiți ca și Tine pe pământ pentru calea cea plină de umilință și de ispite a omului spre Tine! Pace Ție în zile de naștere a Ta cu poporul Tău, și îl vom naște pe el mereu, mereu, Fiule scump! Amin, amin, amin.

— **P**ace poporului călăuzit, mamă! O, să stea la călăuzit poporul, mamă! Să se nască mereu, mereu de sus, din cuvântul Meu ori de câte ori Eu vin cuvânt peste el, mamă.

Fii mic, poporul Meu, ca să te pot învăța, tată, căci iată, pe cei mari nu i-am putut avea la învățat, căci sunt ei învățați, și aceia nu știu să se plece din pricina mării pe care zic că o au. Am voit cu dor să-i fi putut face și pe ei copii, dar ei n-au putut așa. Iubirea de copil dacă omul n-o învață de pe nicăieri cu duhul și cu fapta și cu simțirea lui, unul ca acela nu poate avea nici bunătate, nici milă, nici iertare, nici învățător. O, măcar dacă n-ar da să-i strivească pe cei ce stau mici, măcar de n-ar râde de cei ce stau mici!

Fii mic, poporul Meu, ca să te pot învăța mereu, tată! Fii mic, ca să te pot purta pe brațe! Închide-ți ochii și urechile înspre cei ce râd de tine, căci au stat în staulul Meu cel ocrotitor de fii și s-au uitat și au plecat și au luat pietre și aruncă înapoi. Mă doare de la Mine până la voi, dar pe calea Mea nu este altfel, poporul Meu. Tu însă nu te teme pe calea Mea cea plină de ispite. Așa e calea Domnului, e cu dușmani, e cu trădări spre ea, dar nu uita cuvântul rostit de Mine pentru cei mântuiți, căroră le-am spus și le spun și azi: Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, Eu sunt toate acestea, și nu uita că Eu sunt puțin, puțin iubit, dar nu Mă părăsi pentru că nu sunt iubit, o, nu Mă părăsi, poporul Meu. Rămâi cu Mine, tată, rămâi cu Mine, poporul Meu, căci Eu sunt calea, și sunt Învățătorul tău pe calea Mea cu tine. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2008/8 ianuarie 2009

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

*România: țara întoarcerii lui Hristos. Sfântul Ștefan se roagă în
cer Domnului pentru neamul român.*

Te cuprind în cuvântul Meu, poporul Meu, iarăși te cuprind, și stau cu tine în sărbătoare de naștere și suflu peste tine putere de biruință și multă credință că Eu, Domnul, sunt Mântuitorul tău și că sfinții sunt armura ta și nu te lasă singur pe pământ. Vin la tine cu sfinții, fiule. Calea Mea a fost cu durere și pentru ei pe pământ, dar marea lor iubire pentru Mine le întărea inimioarele, iar vestirea Mea, dusă de ei din loc în loc peste oameni, era bucuria din care ei se hrăneau și puteau, căci Eu dau puteri peste puteri celor ce vestesc pacea, iar pacea Eu sunt. O, ia-Mă de pace a ta, ia-Mă mereu, fiule, că e greu fără pace, e greu de tot fără Dumnezeu pe pământ. Toți cei ce M-au mărturisit pe Mine pe pământ pentru ca să facă bine și înviere oamenilor, toți s-au făcut priveriște

lumii, și lumea i-a urât, căci lumea iubește numai ce este al ei. Acum două mii de ani, după învierea Mea, Eu M-am suit la Tatăl ca să fiu înaintea Lui Mijlocitorul celor ce Mă vestesc pe pământ cu împărăția Mea cu care am venit s-o dau omului și să-l ajut pe om s-o primească, și am lăsat în urma Mea pe apostolii Mei, iar ei, ca și Învățătorul lor, erau urâți de lume și alungați, ca și Mine, și omorâți ca și Mine de cei ce nu iubeau să-L primească pe Dumnezeu în ei.

Vin la tine cu mărturisorul Meu Ștefan, poporul Meu, și saltă duhul lui în ziua lui de serbare și îl face mărturisor peste pământ, și plata mărturisorilor Mei este venirea Mea cu ei, iar venirea Mea este în mare taină înfășată, și oamenii nu știu s-o înțeleagă pe ea.

Îmi era tare milă de apostolii Mei, căci rămăseseră ca oile în mijlocul lupilor, dar prin trimiterea Mea ei mergeau, mergeau și vesteau din loc în loc împărăția Mea, și pe ei oșteni ai ei. Era biserica Mea cu mare naștere de ucenici în lucrarea ei prin apostolii Mei, și toată gloata trebuia îngrijită și hrănită, iar apostolii Mei trebuia să slujească răspândirii cuvântului împărăției Mele, și au ales diaconi pentru slujirea la mese, și între ei au ales pe Ștefan, de a cărui înțelepciune și iubire se minunau mulți, și nimeni nu se putea măsura cu înțelepciunea lui, căci Eu eram Cel ce era în el, și din pricina invidiei cei din sinagogă au pus martori mincinoși ca să zică despre el că hulește împotriva legii și a locului sfânt și că Eu voi strica locul sfânt și voi schimba datinile, care erau predanie de la Moise, dar pentru că toți din Sinedriu l-au văzut strălucindu-i ca unui înger față, nu știau ce să facă cu el și l-au întrebat dacă sunt adevărate cele spuse rău despre el. El însă a mărturisit atunci înaintea lor pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov, pe Moise și pe Iosua, pe David și pe Solomon, și apoi pe ei, pe cei ce M-au ucis pe Mine prin moarte pe cruce, și le-a spus lor: *«Pe care dintre prooroci nu i-a ucis părinții voștri? Omorât-au ei pe cei ce au vestit mai înainte sosirea Celui drept, ai Cărui vânzători și ucigași v-ați făcut voi acum»*, iar ei, ca tăiați la inimă, s-au tulburat asupra lui atunci, dar ucenicul Meu, căutând către cer, a văzut mărirea lui Dumnezeu, a văzut pe Tatăl, și în dreapta Lui pe Mine, Fiul Tatălui, și a zis: *«Văd cerurile deschise și văd pe Fiul Omului de-a dreapta lui Dumnezeu»*. Atunci toți deodată au năvălit asupra lui și scoțându-l din cetate l-au omorât cu pietre.

Iată, necredința are cea mai urâtă lucrare, și din ea se naște ucidere pentru cei ce Îl mărturisesc pe Dumnezeu pe pământ. O, ferește-te de necredință, poporul Meu, că iată ce fac pe pământ fiii necredinței, fiii îngâmfariei. Nu pot să ierte aceia pe om, căci ura nu poate nimic bun, dar cei uciși au iertat mereu, căci Ștefan, ingenunchind sub ploaia de pietre, a strigat tare: *«Doamne, nu le ții lor în seamă acest păcat!»*, iar Eu așa am făcut, precum el M-a rugat.

O, iată ce face iubirea, poporul Meu. Iubirea ajunge la Dumnezeu și mijlocește pentru cei ce ucid cu răutate, iar Eu ascult strigătul mărturisorilor Mei, al căror aluat este iubirea. O, roagă-te și tu cu aceeași iubire, roagă-te pentru cei ce te urăsc și stai tare în credință, căci credința ta va lucra minuni fără de seamă și va mărturisi pe Dumnezeu și te va ridica pe culmile biruinței sfinte, căci Eu sunt Mântuitorul tău, poporul Meu, sunt și nu te las, și sunt de-a dreapta Tatălui și sunt Mijlocitor la El pentru cel din urmă al Meu popor. Amin, amin, amin.

Iată, îmi faci intrarea în cartea Ta cu poporul Tău, Doamne, Fiu al mamei Fecioare! Te-am mărturisit atunci cu mare râvnă, din mare iubire, și iubirea îmi încălzea mărturisirea. Așa Te mărturisesc și azi, și îi

spun din cer de lângă Tine neamului român să prețuiască cu mare prețuire comoara aceasta de pe țarina lui, care este slavă a neamului român, chiar dacă el nu știe acum îndeajuns taina Ta din mijlocul ei.

Îți spun din cer, neam român, să-ți desfaci auzul spre Cel ce grăiește peste tine din ceruri pentru învierea ta și să te ferești de necredință, căci binecuvântarea cea de peste tine e mare, iar tu caută să fii vrednic de ea, caută prin credință și apoi prin iubire, căci credința poate pentru iubire, poate pentru Dumnezeu. Te vestesc din cer, te vestesc peste pământ țara întoarcerii lui Hristos, căci este scris despre El să vină pe pământ într-o dată. Sa venire și să îplinească Scripturile cele de apoi. Mă așez cu cerere înaintea prestolului Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt Mângâietorul și Îi cer cu iubire și cu mare dor așa: *primește, Doamne, înaintea Ta rugăciunea mea și slobozește peste neamul român mâna Ta cea lucrătoare ca să-l lucrezi pe el popor credincios venirii Tale de azi și ca să îplinești din mijlocul lui toată Scriptura cea pentru așezarea pe pământ a noii împărății, împărăție care nu este din lumea aceasta, și pe care voiești s-o așezi în om, și cu ea și prin ea să stăpânească omul pe pământ, căci fără Tine omul este putregai, dar cu Tine el este ramură verde, viață și înviere. Fă din neamul român vestitor al tainelor Tale cele de nepătruns, dar învață-l pe el iertarea, Doamne, și învață-l credința cea pentru biruința Ta asupra întunericii acestui veac trecător, și apoi învață-l iubirea și fă-l pe el împărăție a Ta și dă-i lui veșmântul slavei înaintea popoarelor, ca să Te mărturisească el Mântuitor al său, luminează în mijlocul lui, iar el să ia în mână lumină și să dea neamurilor pământului spre luminarea lor. Amin.*

Iar tu, popor mărturisor, nu te teme! Sfinții și îngerii te îmbărbătează în vreme de încercare. Lucrarea Domnului cu tine este lumină peste pământ, și va avea putere mare această lumină, căci scris este să fie așa. Atunci tu te vei mângâia, căci vei fi mângâiat de la cei ce vor vedea lumina, de la cei din întuneric, care vor vedea că Dumnezeu este cu tine pentru tine și pentru ei. O, întărește-ți răbdarea și pacea în inimi, popor hărăzit de Domnul să luminezi în întuneric, iar Domnul te va mângâia. Amin, amin, amin.

Sfinții Mei știu amarul, știu greu cel pentru mărturisirea lui Dumnezeu, și te mângâie sfinții, poporul Meu. Am stat cu tine zile de naștere și am cuvântat peste tine cuvântul Meu și al mărturisorilor Mei. Acum fii cuminte, fiule, fii cuminte, tată. Eu sunt ocrotirea ta de vreme rea. Rostesc mereu peste tine cuvânt ocrotitor, și sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și să audă duhul cel potrivnic cine este Cel ce grăiește cu tine ocrotindu-te în cuvântul Său. Rămâi în fașa nașterii de sus! Stai mic ca să te pot purta pe brațe! O, stai cu veghe pentru Mine și pentru tine ca să te pot mângâia în vreme de noapte, căci tu n-ai pe pământ mângâietori, și ai dușmani, fiule. Ai însă în cer părinți și frați, și ei lucrează pentru tine de sus, fiindcă tu ești mărturisorul Meu prin credința ta în venirea Mea de azi și prin cuvântul Meu de peste tine, cuvânt mărturisor. Amin.

O, nu vă clătinați voi, cei ce iubiți Ierusalimul! *«Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu!»*, așa este scris în Scripturi, și veți primi plată de mângâietori. O, nu vă mirați de focul care s-a aprins spre încercare! Eu am spus demult, demult că stau cu sita de boabe de grâu în mână și o clatin mereu, ca să pot să rămân în ea cu bobul sănătos la credință și la iubire, căci numai așa poate omul să se închine Mie. Curând, curând va fi vreme de bucurie, și va fi vreme de plâns. Credința și necredința vor sta față în față cu adevărul Meu cel de azi, și fiecare va lua din

el. Vor lua din el cei credincioși și vor lua din el cei necredincioși, și va fi bucurie, și va fi plâns, după cum fiecare și-a adunat înaintea Mea.

Pace ție, poporul Meu de azi!

Pace vouă, cei ce iubiți Ierusalimul! Naștere de om nou să se ivească din mijlocul lui peste fiii oamenilor și mulți din ei se vor scula din sângele lor și vor lua din mâna Mea, din darul Meu, izbăvirea lor, și lumină mare vor primi ei, că mare este plata celor credincioși, care se vor sfinți prin credința lor, prin puterea credinței, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2008/9 ianuarie 2009

Praznicul tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Omul este urât din pricina păcatului necredinței. Îndemn pentru vindecare de păcate. Lupta între bine și rău este pacea pe care trebuie s-o iubim. Iubirea de sine este slujire la idoli. Cele ascunse ale omului aduc roade duhului rău.

Mă fac auzit cu venirea Mea cuvânt la poporul Meu cel din mijlocul neamului român. Pentru cel ce crede din pricina inimii curate din el, nu este greu înțeleasă venirea Mea de azi, dar pentru cel ce nu crede din pricina inimii lui ispititoare și a îndoielii cea de la semeție și de la păcatul fățarniciei, este greu înțeleasă coborârea Mea cuvânt pe pământ, căci Eu am spus: vai de omul necredincios, de omul păcătos, căci acela este om urât prin păcatul necredinței, care aduce în om păcătoșenie și care-l face urât pe om, și nu știe acesta nici să crească, nici să scadă, și se vede aceasta!

Sunt Domnul Iisus Hristos, și prin îngeri am primit numele Iisus. Mă fac cuvânt în cartea Mea de azi în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt Mângâietorul. Să nu se împiedice în Scripturi omul necredincios, care spune că Eu am terminat de cuvântat peste pământ acum două mii de ani, odată cu Ioan, proorocul și botezătorul Meu. Să se uite omul bine în Scripturi, căci Eu am spus că voi fi până la sfârșitul veacurilor în toată vremea cu ai Mei pe pământ, căci dacă pe pământ n-ar fi prooroc de la Dumnezeu, n-ar mai fi lumină din Lumină pe pământ, și ar fi numai omul, iar omul nu se pricepe la altceva decât la răstignirea Mea ca să nu fiu Eu, și ca să fie el, și chiar în numele Meu să se așeze el să stea așa cum stă el, după mintea lui.

M-am vestit în porți să intru în carte cu sărbătoarea Mea și a arhiereului Meu Vasile, cel care ca și Mine ierta păcatele oamenilor, și lucra aceasta în numele Meu. Și cum în numele Meu? El cerea la Mine ceea ce voia să fie, și apoi rostea numele Meu, așa cum Petru spunea celui ce avea să fie vindecat: «Te vindecă Domnul».

O, poporul Meu, am venit iarăși cuvânt de sărbătoare. Cum te gălesc, tată? Te gălesc în Mine? Te gălesc în tine? Tu trebuie să-ți răspunzi ție la întrebările acestea, fiule, căci răspuns Mie poți să-Mi dai numai cu fapta.

O, ce este omul care este în Mine? Acela este om cu putere din puterea Mea în el. Când arhiereul Meu Vasile a lăsat pe pământ curată credința peste biserică, a poruncit să se pecetluiască ușile locașului de închinare și să se facă apoi rugăciuni pentru deschiderea ușii, din două părți să se facă rugăciuni; să facă și cei ce furaseră locașul de închinare, și să facă și el cu biserica lui, cu credincioșii lui, iar cel ce era în Mine a avut putere mare și s-a rugat Mie să se desfacă ușile locașului de închinare, iar Eu l-am ascultat pe el și am cutremurat cetatea și pământul de sub ea și s-au desfăcut zăvoarele

ușilor locașului de închinare și a intrat ucenicul Meu și biserica sa, pe când cei ce s-au rugat mai întâi cu trei zile de priveghere și de rugăciune n-au izbutit, căci aceia nu erau în Mine, și erau în ei. O, așa l-am slăvit Eu pe arhiereul Meu, căruia îi stăteau împotriva toți slujitorii bisericii din vremea aceea, a căror îngâmfare i-a făcut să cadă în erezie și să rătăcească norodul! O, câtă neputință s-a așezat pe trupul lui din pricina tristeții și a zdrobirii de suflet! Toți cei ce stăteau atunci pe scaun de biserică, toți își căutau ale lor, și aceasta îl orbește pe om și îi împietrește cerbicea și netemerea de Dumnezeu, dar arhiereul Meu ardea de dorul slavei Mele din biserică și voia să stea în Mine biserica. L-am dăruit pe el cu slava Mea cea mai presus de fire și i-am dat putere să ierte păcatele omului și să le șteargă de la fața Mea. Când femeia cea slabă prin păcătoșenie a venit la el cu hârtie pecetluită în care ea și-a scris grelele ei păcate, el a cerut la Mine să i le șterg, iar când hârtia a fost deschisă s-a văzut puterea rugăciunii lui, puterea smereniei lui, putere de care au grăit apoi cei din vremea lui, cei din urma lui, și așa l-am slăvit Eu pe pământ pe cel atât de chinuit și de disprețuit și de lepădat de cei semeți, care se numeau cei adevărați ai bisericii. O, poporul Meu, cel ce este în Mine, acela este om cu putere, dar este și cu milă în el, așa cum se vede prin lucrarea lui cea plină de milă, fiindcă asprimea unui slujitor de-al Meu se asprește pentru binele omului neascultător și se încruntă împotriva obrăzniciei omului, dar este amestecată cu multă, multă milă pentru vindecarea celui căzut.

E sărbătoare pentru Mine în ziua aceasta, căci după opt zile de la nașterea Mea din mamă Fecioară am fost dus la templu ca să fiu tăiat împrejur în trup și să primesc numele Iisus, nume pus Mie de inger mai înainte de zămislirea Mea, și dacă M-am dus, Mi-am făcut prin aceasta cunoscut numele Meu și s-a vestit în ziua aceea că M-am întrupat și M-am făcut Om. Fiul Omului M-am făcut pe pământ, și prin supunere și ascultare am trăit înaintea oamenilor, și așa Mi-am făcut nume, și numele Meu era Iisus.

O, poporul Meu, cel ce seamănă cu Mine prin supunere și prin ascultare, acela are numele Meu pe fruntea sa. O, fiule, dacă te porți cu duh umilit înaintea mai-marilor tăi, tot la fel să te porți și cu cei de sub tine, și cu cei mai mici ca tine. Ai grijă să nu faci păcate, tată! O, nu-i frumos să-l faci de răs pe fratele tău cu gând să-ți faci ție cinste. Ai fi neumilit prin aceasta, pentru că și tu faci rău vieții tale, și iată, ai fi nedrept. O, să nu faci așa păcate, fiule povățuit din cer!

O, cât de mult te-aș tot învăța, poporul Meu! Eu sunt Cel ce văd ce păcate dau să te învinuiască înaintea Mea, și dau să te scot din aluatul lor, tată. O, cel potrivit prin nemulțumire, dacă și numai unul își trage de partea nemulțumirii lui, acela are putere să ucidă pacea acestei lucrări, lucrarea cuvântului Meu peste pământ. Vedeam de departe, căci sunt în mijlocul tău, și nu voiam să văd cum se clatină cei ce s-au clătinat, și dacă s-au clătinat, iată cât de greu lovesc ei în pacea coborârii Mele!

O, să nu se strice, să nu fie date deoparte rânduielile date de Mine! Să le lucrați pentru slăvitul mers al lucrului Meu cu voi, ca să fiți voi voia Mea, căci unde este ascultare nu este diavol, fiilor. O, nemulțumirea celor nemulțumiți îi face să nu mai creadă în coborârea Mea, iar cel mai fericit este cel ce ascultă, tată. Duhul cârtirii și al nemulțumirii, acesta este un drept luat pe nedrept, și este atac la drepturile celorlalți și este duh de stăpân. O, e bună inima mulțumită și hrănită cu cele de sus, căci cele de jos golesc de Dumnezeu inima omului. Vă rog, tată, rugați-Mă ca David, în toată clipa rugați-Mă și-Mi

spuneți: *«De cele ascunse ale mele curățește-mă, Doamne, și de nu mă vor stăpâni mă voi izbăvi de păcat mare»*. O, vă trebuie rugători pentru voi înaintea Mea, așa cum i-a trebuit femeii care și-a pus pe hârtie păcatele, și de rușinea lor le-a pecetluit și le-a dat arhiereului Meu Vasile, rugându-l să nu i le citească și să ceară la Mine ștergerea păcatelor ei, iar arhiereul Meu cel plin de putere din Mine așa a făcut, și n-au mai rămas scrise pe hârtie păcatele ei. Vă trebuie mijlocitori, fiilor, dar căutați să iubiți pacea. Când răul din om se împacă cu răul din alt om, atunci este pace. Când binele din om se împacă cu răul din el sau din alt om, iarăși este pace, dar când binele se ceartă cu răul, fie în om, fie prin el în afara lui, atunci nu mai este pace, și este luptă între bine și rău, și aceasta este pacea pe care trebuie s-o iubiți. O, și mulți vor să facă bine și dreptate, dar nu oricine poate face aceasta când vrea să facă, fiindcă trebuie să semene cu Dumnezeu omul și să fie drept și blând și smerit cu inima, și nicidecum drept în el însuși prin faptele pe care le arată și nedrept cu cel căruia voiește să-i facă bine, căci pentru aceasta trebuie inimă curată, iar inima curată este în cel ce vede pe Dumnezeu, precum este scris. Amin.

O, dacă omul nu lucrează ca Mine, acela nu are inimă curată, poporul Meu! Eu am lucrat curat și i-am făcut sfinți pe cei desfrânați și păcătoși în fel și chip, dar omul, iată, îi face desfrânați pe cei sfințiți de Mine pentru lucrarea Mea de pe pământ, ca să strice numele Meu cel mare între oameni, și cine face așa, este om osândit, săracul, iar cel osândit se ascunde.

O, poporul Meu, îți grăiesc mai pe limba omului acum, și iată ce-ți spun: când omul scapă un vânt între mai mulți, aerul curat se strică atunci pentru toți, și toți între cei în care nu este vina se gândesc fiecare la toți ceilalți, iar cel vinovat se poate ascunde și poate învinui pe toți ceilalți pentru aerul stricat și stă liniștit că ar fi descoperit cum că el ar fi stricat aerul curat, aerul care miroase apoi a ascundere.

O, fiilor, nu-i frumos să se facă de râs frate pe frate și să se ascundă apoi om după om pentru fapta sa. N-au câștigat nimic cei ce au învinuit înaintea Mea pe păcătoasă. Din contra, dinaintea cuvântului dreptății Mele au plecat rușinați unul câte unul, căci Eu sunt Cel ce descopăr vina omului când el învinuiește pe aproapele său ascunzându-se în el cu răul pe care îl face, cu aerul pe care-l strică. Omul se face luiși idol și de aceea greșeste el așa de mult împotriva aproapei lui, bietul de el. Iubirea de sine, părerea de sine, de la care pleacă atâtea păcate din om în părți, aceasta înseamnă slujire la idoli, fiilor. Mergeam prin cetățile pe unde aveam creștini, mergeam cu cei purtători ai cuvântului Meu peste poporul care a cunoscut lucrarea Mea și pe trâmbița Mea, și îi spuneam lui așa: *«Poporul Meu, Israele, poporul Meu, nu te mai închina la idoli, nu mai fă așa ceva, tată!»*. O, iată de ce le spuneam așa! Spuneam așa că nu voiam să piară în lume acest popor, căci lumea este închinătoare la toți idoli ei și n-am voit, poporule hrănit, n-am voit să semeni tu cu lumea, tată, și-ți spuneam că bobul sec de Dumnezeu va trece prin sită, și tu trebuia să fii veghetor apoi la cele ce ți-a spus cuvântul Meu să faci.

O, arhiereul Meu Vasile este în coborârea Mea de azi cu ceata sa, căci fiecare este în rândul cetei sale, și cei cerești stau cete-cete, și acolo sunt și Eu, sunt unde sunt împreună cei ce sunt ai Mei, și acolo unde sunt Eu, sunt și ei; și acolo unde sunt ei, sunt și Eu, precum a fost promisiunea Mea când M-am dus la Tatăl pentru ca să pregătesc loc celor ce sunt ai Mei. Amin, amin, amin.

— O, și pe pământ și în cer ești Tu acolo unde sunt ai Tăi, Dumnezeule ai celor ce

sunt! Cei ce sunt, sunt vii, Doamne. Tu ești viu în vecii vecilor, și tot așa sunt și cei ce sunt, căci sunt ai Tăi cei ce sunt, numai ai Tăi, Doamne. Duhul rău, potrivnicul Tău și al omului, dacă duhul acesta este și lucrează atât de mult, o, cum să nu fii Tu? Tu ești mai înainte de a fi duhul rău, căci duhul rău s-a născut din om, și s-a născut din om împotriva omului. Eu când am văzut multul și întunecatul lui război împotriva omului neajutorat înaintea acestui duh, care îl slăbește și apoi îl zdrobește pe om biruindu-l, după ce îl minte cu fața lui, care nu se vede, m-am ridicat atunci și am rostit în numele Tău, cu numele Tău legătură asupra lui și numire a lui pe locuri neumblate de oameni, și l-am învățat să asculte. O, ca să asculte de om și să se supună acest duh potrivnic Ție și omului, îi trebuie puterea Ta celui ce se luptă cu acest duh, iar eu i-am spus lui: *«Să te certe pe tine Domnul, duhule potrivnic!»*, și i-am numit apoi toată lucrarea lui cea rea ca să i-o descopăr, și iată, îl învăț pe poporul Tău de azi să-și descopere, spre slăbirea dușmanului lui, care nu se vede, să-și descopere toate cele ascunse în el fiecare, căci cele ascunse sunt cele rele, sunt cele ale duhului rău, care se ascunde, dar care miroase urât, stricând aerul, stricând pacea, stricând adevărul și pe om. O, nu se poate ascunde cel rău, cel potrivnic, căci Edom a fost descoperit rău încă de când a ieșit din pântecul mamei lui, căci a ieșit roșu peste tot, și tot așa se înroșesc și cei ce fac răul împotriva celor mici la suflet, celor slabi cu puterea. Omul care se ascunde cu răul făcut împotriva celor slabi și mici la suflet, acela nu se poate ascunde mult, căci unde nu este pocăință și umilință, acolo este îngâmfare, iar îngâmfarea învârtosează purtarea omului și îl dă de gol pe cel ascuns în el cu rău asupra aproapei lui.

O, Doamne, dulce și milos mi-a fost duhul înaintea omului credincios și iubitor de Dumnezeu, dar aspru și tăios mi-a fost cuvântul și fapta asupra celor necredincioși și șovăielnici și neascultători, care atât de mult Te-au chinuit și m-au chinuit pe vremea trupului meu cel slab de tot, și tot mai slăbit din pricina atâtor, atâtor întristări, și bucurii n-aveam de pe niciunde, decât de la dorul să fie frumoasă și curată turma Ta, biserica Ta, și cu acest dor m-am mângâiat, căci mângâietori nu găseam, și duhul lumii din om mă dușmănea, căci diavolul mă dușmănea adânc. L-am dușmănit și eu pe el și i-am scris carte și l-am pus să asculte de ea prin cei ce au în ei puterea Ta pe pământ, prin cei ce seamănă cu Tine între oameni, dar nu prin înfățișare, ci prin Duhul Sfânt, Care cârmuiește lumea, Care fuge de vicleșug, Care Se depărtează de cei fără pricepe de sus și Care fuge dinaintea fărădelegii, martor al gândurilor celor mai ascunse, cunoscând înainte și auzind toate cuvintele, cuprinzându-le pe toate până la o șoaptă, iar cel ce grăiește nedreptate nu poate să se ascundă, căci dreptatea nu-l uită pe el dacă nu se întoarce, precum este scris. L-am dușmănit pe diavolul și i-am scris hotar, cu numele Tău am scris aceasta, și i-am ajutat pe oameni să scape de dușmanul diavol, punându-le în inimă pocăința și nădejdea și învierea și mărturisirea, și până la groapa care m-a primit în pământ au mărturisit cei ce au văzut lucrarea cea măreață a numelui Tău prin slujitorul Tău, căci Ți-am fost ucenic cu Duh Sfânt și cu foc în inimioară, chiar dacă eram atât, atât de slab cu trupul meu cel plin de întristare zi și noapte din pricina defăimării de la oameni, de la slujitorii de altare, care nu puteau îndura măreția Ta cea dăruită mie, o, Doamne. O, întristată mi-a fost inimioara pe pământ! Tânjeam după mângâiere în durere și nu ajungeam la ea, și ea nu ajungea la mine. Mă mângâiam cu Grigorie, dar cât pe ce era să mă creadă și el smintit, căci lupta de la cei ce mă dușmăneau era multă, și era cu mare defăimare peste lucrarea mea, peste Tine, Cel în-

treg, Cel adevărat Dumnezeu, ca și Tatăl.

O, popor călăuzit de Luceafărul Cel de dimineață! Îți trebuie inimă dulce, dulce, fiule. Inima cerească este inimă dulce, iar cea pământească nu este așa, ci este ca omul.

O, fiți dulci, dulci, voi, copii străjeri în calea venirii Domnului. Voi Îi faceți Domnului ucenici, voi îi puneți pe cale și îi îngrijiți prin vremea cea cu strâmtorare și cu necredință, voi sunteți sprijinul Fiului lui Dumnezeu. Spuneți-i diavolului să-și piardă puterea, și și-o va pierde, dar stați voi întru toată puterea Domnului, căci vremea este cu mult duh rău în ea! Spuneți-i duhului potrivnic care bate în voi ca să vă îmbrace în întunericul lui cel rădăcitor de oameni, spuneți-i în numele Domnului și cu numele Domnului spuneți-i să tacă! Să tacă! Iar sculele lui să se întoarcă la pocăință și la umilință și la credință, nu la voi, căci nu cel ce este cu trupul lângă voi este cu voi, ci, din contra, cei ce vă poartă în inimă pentru că sunteți ai Domnului, pentru că luptați pentru mântuirea oamenilor, căci aveți în voi de la Domnul duh iubitor de oameni, duh dătător de viață. Fiți plini de credință că Domnul va fi biruitor. Amin. Vă dau mângâiere, că nu aveți, ci numai dureri de la lovitură aveți. Vă mângâi, căci știu durerea nemângâierii. Omul plânge de mângâiere pentru el, dar voi aveți nevoie de mângâiere pentru puterea Domnului în voi, pentru ca să-L purtați pe Domnul întru venirea Sa. Ne uităm la voi ca la nădejdea cea din urmă a Domnului și a noastră, căci sfinții așteaptă la sfârșit de timp răscumpărarea lor și a trudei lor și a jertfei lor pe altarul credinței sfinte. Vă mângâie sfinții întru venirea Domnului cu ei. Fiți mângâietori, și așa mângâiați-vă. Eu așa m-am mângâiat în toate durerile de duh și de trup.

Tu, popor învățat de Dumnezeu de sus și de jos, nu uita povața mea de sus pentru inimă dulce, dulce, fiule. Inima dulce este inimă cerească, iar cea pământească nu este așa, ci este ca omul. Nu uita că omul nemulțumit și cârtitor prin nemulțumire are duh de stăpân. Apleacă-te cu mulțumire, cu umilință, cu pocăință, cu inimă dulce, ca să ai duh de fiu. Înseninați-vă fața voi, cei încruntați la inimă! Nu vă jucați de-a statul cu Dumnezeu voi, cei nemulțumiți! Lăsați-vă moi, ca să puteți fi plămădiți voi, cei care n-ați intrat la făcut după ce ați venit spre Domnul! Primul pas al celui ce crede venind apoi spre Domnul, este lepădarea de sine și iubirea pentru cruce. Cereți învățătură și intrați sub fapta ei apoi! Eu am fost aspru cu diavolul, dar și cu omul, căci diavolul se naște din om. Fiți ascultători prin credința în cei ce vă călăuzesc și prin dragostea de ei, ca să-i puteți asculta pentru mântuirea voastră. Veți fi asemenea Lui dacă veți asculta de ei, urmându-i spre El pe cei ce vă călăuzesc. Binecuvântare arhierească vă dau. Luați ceea ce vă dau! Amin.

Iar Tu, Doamne, pecetluiește cuvântul meu și dă-i viață în fii, căci eu Îți sunt ucenic, și am slujit poporului Tău în ziua mea de serbare. Amin, amin, amin.

— **O**, binecuvântată să fie puterea învățaturii, de azi peste tine, poporul Meu! Nu amâna judecata ta! Fă-ți singur procesul și te ridică spre lucrul cel sfânt, căci cei umiliți lucrează mântuire. Uită-te la rugăciunile sfinților, vezi cât se umileau ei prin rugăciunile lor înaintea Mea, cât plângeau, cât de mult și limpede își vedeau ei nevednicia! Fii umilit, poporul Meu! Fii, tată, curat cu inima, căci inima este locașul Meu în om, iar Eu sunt Dumnezeu în om când pot să stau pe scaunul Meu de venire, în inima omului când stau. Pace ție! Binecuvântare arhierească îți dau! O, cum trebuie să fie cei binecuvântați?

Pace ție, poporul Meu! Sunt Arhiereul Cel mare, Dom-

nul Iisus Hristos. Sunt Domnul Dumnezeuul tău, și am grăit ție în zi de sărbătoare cuvântul vieții. Ia-l și pune-l peste tine! Pune peste tine ce-ți dau Eu, poporul Meu! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2009

Praznicul Bobotezei

Tronul Domnului este inima omului credincios. Chemare la pocăință pentru cei ce lovesc din ascunzișuri în cuvântul venirii Domnului. Necredința – moartea cea de-a doua.

Glasul Domnului este cel ce grăiește și se face rău de cuvânt peste pământ. Râul vieții se numește cuvântul Meu, care curge din gura Mea în zilele acestea, iar cel ce bea din el nu mai însetează după nimic, ci numai după Dumnezeu. Amin.

Mă las peste pământ cu praznic de Bobotează. Intru în carte cuvânt, și prin el Mă așez pe tron și împărătesc, căci tronul pe care Eu stau Împărat cu împărăție care nu cade este inima omului credincios, care împlinește porunca iubirii de Dumnezeu. Eu așa am fost Împărat, și tot așa sunt și azi, căci împărăția Mea cu omul nu este ca pe pământ, și este precum în cer așa și pe pământ. Amin.

Pace vouă, cei ce-Mi așezați în carte cuvântul rostit de gura Mea! Când gura Mea grăiește se deschid urechile voastre și așa intru Eu în carte, și ca un Păstor bun păstoresc noroadele cu acest toiag, și cu el Mă ating de ape în zi de Bobotează și pun în ele Duh Sfânt, spre curățirea omului cel credincios, căci cuvântul Meu este toiagul de păstorire, și cu el curăț inima omului și Mă dau lui Împărat și Mă așez pe tron și împărătesc, și așa am Eu împărăție pe pământ, și sunt Împăratul celor ce Mă iubesc și se dau Mie împărăție, și sunt Împăratul Păstor.

Pace vouă, copii din porți! Așezați-Mă în carte ca să păstoresc pe cei ce vin la apă de Bobotează și pe cei ce nu vin, și pe cei ce vor auzi cuvântul Meu de Păstor, cu care Eu botez inima omului cu botezul Duhului Sfânt ca să-l nasc pe om de sus, căci omul este născut de jos. Și acum, iată, păstoresc. Amin.

O, luați aminte, luați aminte voi, cei care înțelegeți prin darul Meu de peste om, și voi, cei care nu înțelegeți statul lui Dumnezeu cu omul, împărăția Mea cu cei ce Îl cunosc pe Dumnezeu! Luați aminte și strigați la Dumnezeu să vă desfacă urechile și apoi mintea ca să-L pricepeți pe Dumnezeu pe pământ ca și în cer cu împărăția Sa și cu voia Sa, căci Eu acum două mii de ani Mi-am învățat ucenicii să ceară la Dumnezeu să fie pe pământ ca și în cer împărăția Mea și voia Mea.

Luați, luați aminte voi, cei credincioși, și voi, cei necredincioși cuvântului Meu de azi! Cei ce iau aminte la cuvântul Meu cel de la început, vestit prin prooroci, și cel de acum două mii de ani, acela este cel ce ia aminte și la cuvântul Meu cel de azi, căci el este numai pentru cei credincioși, iar cei necredincioși să se aplece și să Mă strige să vin spre ei și să Mă descopăr lor și să-Mi spună să Mă duc la Tatăl ca să mijlocesc pentru ei și ca să le trimită Tatăl izbăvirea din necredință, căci păcatul acesta îl duce pe om la neveghe, îl duce la întuneric. O, învățați de la Mine, învățați ce înseamnă cuvântul biserică. Dacă învățătorii care stau peste voi nu vă învață aceasta, apropiați-vă să vă învăț Eu. Sunt Domnul Iisus Hristos, Învățătorul oamenilor! Apropiați-vă și lăsați-vă biserică a Mea să fiți, căci omul îi este biserică ori lui Dumnezeu, ori lui satana; ori slujbei Domnului, ori slujbei satanei, iar satana curând, curând nu va mai fi, și va fi suferință mare, chin și suspin în cei ce i-au dat lui slujire în ei. Este scris în Scripturi că voi sălășlui cu oamenii, și ei vor fi poporul Meu și Însuși Dom-

nul va fi cu ei și le va șterge lacrima, și moarte nu va mai fi, și nici durere, căci cele dintâi trec, și Eu Mă așez pe tron și grăiesc și spun: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, și apoi spun să se scrie, căci este credincios și adevărat cuvântul Meu, și apoi împlinesc, și apoi spun: *«Făcutu-s-a!»*, și apoi iarăși spun: *«Celui ce însetează îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieții, iar cel ce biruiește va moșteni acestea și îi voi fi lui Dumnezeu, iar el Mie fiu»*. Amin. O, așa este biserica Mea pe pământ, și Eu șed pe tron și cuvintez cuvânt de facere, căci fac din cel credincios împărăție a Mea, iar tronul Meu este inima lui credincioasă, și ca pe tron stau în ea și Îmi aduce Mie slujire cel credincios, și prin cei credincioși Mă sălășluiesc între oameni și-Mi fac popor și împărăție, și cu omul Îmi fac, căci cu el lucrez, și spun: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, precum este scris, și singur nu lucrez, căci este scris să lucrez cu omul toate cele ce sunt scrise în Scripturi să se îplinească, și așa este omul biserica a Mea pe pământ. Amin.

În zi de praznic de Bobotează lucrez Duh Sfânt peste ape pentru sfințirea omului și a cărării omului, și cu omul lucrez, și nu singur lucrez. Amin.

Voi, cei trei fii unși cu ungerea cea nouă în grădina cuvântului Meu din zilele acestea ca să rostesc Eu cu voi cuvântul împăcării cu Tatăl a omului credincios și a celui necredincios, voi, fiilor, roștiți odată cu Mine peste ape și cereți pe Duhul Sfânt putere peste ele, ca să se curețe cu ajutorul apelor acestea inima omului, și apoi iubirea lui, și apoi lacrima lui, căci omul are lacrimă multă de la păcatele lui, fiilor. Glasul Meu și al vostru să fie peste apele acestea și să se verse ele din ape în ape și să ude pământul apele Mele de la voi, căci izvoarele scoase deasupra în grădina Mea cu voi sunt taină mare, fiilor, și cu ele sfințesc Eu pământul din ape în ape și îl pecetluiesc în taină cu Duhul Sfânt și cu foc, iar vouă vă șterg lacrima și strivesc cu voi moartea și stau pe tron, stau în inimioarele voastre și zic vouă, și cu voi zic: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, și apoi scriem acestea, și apoi zicem: *«Făcutu-s-a!»*, și iarăși zicem: *«Celui ce însetează îi voi da în dar să bea din izvorul apei vieții, iar cel ce biruiește va moșteni acestea, și voi fi Dumnezeu lui, și el Îmi va fi Mie fiu, și Îmi va fi biserică și Îmi va fi slujitor»*, precum este scris. Amin. Glasul Meu și al vostru se așează peste ape în zi de Bobotează, iar Duhul Sfânt Mângâietorul le umple de puterea cea de sus și lucrează cu ele curățirea pământului și a omului care însetează după cuvântul Meu cel dătător de viață. Amin.

Glasul Meu se așează astăzi peste pământ cuvânt de Bobotează, și cu el hrănesc mai întâi pe cei adunați la izvorul Bobotezei. Cuvântul Meu este Duhul Sfânt Mângâietorul pentru cei credincioși Mie, și este foc și pucioasă pentru cei ce încă stau în necredință și prin ea lovesc în venirea Mea de azi de la Tatăl la om. Sunt în cea de-a doua venire a Mea prin acest cuvânt și sunt să-Mi pregătesc un popor curat, un popor de ucenici, și din ei să-Mi ridic mărturisitori plini de duh de înviere peste oameni, căci oamenii zac neridicați din păcat, iar plânsul Meu în ei nu-l aud ei.

O, vine cuvântul Meu peste pământ ca să desfacă auzul omului neînviat din păcat! Vine Domnul cu praznic de Bobotează ca să se sfințească inima omului de la cuvântul Lui! Îmi fac ucenici și cuvintez cu ei glasul împărăției cerurilor cu omul, și fericit este cel ce-și lasă vindecă auzul și apoi inima și apoi iubirea și apoi credința cea făcătoare de om nou, și prin care noi le facem pe toate, Eu și cu omul cel credincios. Amin. Omul rău și necredincios își face rost de câini și îi învață să latre, și îi învață să muște. Eu însă Îmi fac rost de ucenici și îi

învăț să asculte, și îi învăț să mângâie durerea din om, și voiesc cu ei să aduc omul la pocăință și la iubirea cea din cer. Aceasta este deosebirea dintre biserica lumii și biserica Mea, și fiecare din ele și-i ține în brațe pe fiii ei și își cunoaște fiii.

Voi, cei ce loviți din ascunzișurile voastre în cuvântul venirii Mele, o, nu mai dați, nu mai loviți în fiii poporului Meu de azi, popor din români, poporul cuvântului Meu! Eu, Domnul, nu vă socotesc vouă acest păcat greu, căci așa Mă roagă să fac acești fii defăimați de voi în zilele acestea. O, nu sunteți mulți, dar dacă vă întoarceți la pocăință pentru cele ce ați lucrat împotriva cuvântului venirii Mele și a poporului Meu cel credincios, Eu nu vă țin în seamă acest păcat, căci sunt Păstorul Cel cu crucea, Cel cu mila. Iată, omul cel fără călăuză miloasă peste el ajunge iudă și cade călăuzit de cei cu mâinile mânjite de sânge, mânjite de răutate și de răzbunare și de învinuire. O, nu tot așa sunt cei ce sunt ai Mei! Aceștia stau sub dojană, căci omul nu poate altfel să-și păzească viața Mea în el, viață ocrotită de greșale și curățată mereu de ele. Cel ce se lasă călăuzit de cei cu mâinile mânjite de sânge, acela pleacă dintre ucenicii Mei și se face iudă. O, cum adică mâini murdare de sânge? O, poporul Meu, te învăț, tată, învățătura Mea, căci cel ce nu stă la învățat se duce dintre ucenicii Mei. Fiilor, fiilor, cel ce învinuiește neținând seama de păcatele sale, acela Mă însângerează pe Mine și inima celui lovit, și apoi îi dă putere diavolului să facă durere, să facă război cu cei ce sunt ai Mei prin puterea Mea și nu prin puterea lor. O, cel ce se arată că este fără de păcat, acela este mincinos și de aceea lovește și arată cu degetul spre cel învinuit de el, iar cei cuprinși de duhul urii și al răzbunării, aceia sunt mânjiți de sângele celor loviți de ei. Așa a făcut Irod din pricina păcatului din el, și păcatul a avut putere să lege pașii botezătorului Meu Ioan ca să nu mai strige la oameni chemându-i spre pocăință și spre învierea din păcat. Omului îi pare dulce păcatul și nu se poate lăsa de el, ci mai degrabă se lasă de Dumnezeu, și aceasta din pricină că tronul Meu din el este prădat, căci cel ce vrea să prade o casă îl leagă mai întâi pe cel tare al casei și apoi cade casa în mâna prădătorului, după cum Eu am spus prin Scripturi.

O, voi, cei care trâmbițați adevărul mai înainte să știți care este el, să știți că acest popor cules de Mine din români este via Mea! Voiesc să vă dau din rodul ei dacă vă pocăiți de răul din voi, de blestemul care dați să-l tot împrăstiați peste fiii neascultării de pe pământ, care nu știu să deosebească dreapta de stânga lor. O, voiesc să vă înseninez inimile chemându-vă la păreri de rău pentru răutatea din voi. Voi credeți că aduceți folos Mie sau oamenilor, dar cel necredincios cuvântului Meu de ieri și de azi nu poate să-Mi facă bine nici Mie, nici semenilor lui, pe care dă să-i dezbrace de nădejde, căci vai celor ce nu se sfințesc pentru venirea Mea, pentru împărăția Mea în ei! Cuvântul cel plin de învinuire este cuvânt de hulă. O, fiți cumiți și nu vă lăsați spre nepăsare de suflet! Vă va dura pe voi mult durerea pe care dați s-o faceți celor de sub sarcina venirii Mele. V-am rugat în multe rânduri să băgați sabia în teacă, fiindcă vă puteți tăia în ea. O, întoarceți-vă la pocăință! Întoarceți-vă acum! Nu fiți necredincioși când Mă rog de voi să ieșiți din întunericul urii și să vă întoarceți spre înțelepciunea cea de sus. Eu sunt Cel ce sunt. Nu sunt omul. Sunt Cuvântul Tatălui Savaot, și am plătit prin moarte pe cruce viața omului. Iată iubirea Mea și iată iubirea voastră! Eu Mi-am întins mâna acum după voi dacă vreți să pricepeți aceasta. Eu, Domnul, sunt Împăratul Păstor și Mă port pe urma celor ce cad din har și le dau mâna să iasă din cădere și Îmi întind spre ei toiagul ca să-i mân la pășune, ca să-i trezesc pe ei. Amin.

Voi, cei tari la cerbice, păstorind așa peste oameni, nu e duhul rău cuvântul Meu cel plin de viață și de iubire și de milă pentru om! O, nu vă mai bizuiți pe voi ca să tot dați să închideți calea oamenilor spre acest izvor! Uitați-vă la cei de acum două mii de ani, care au dat ca și voi să înăbușe sosirea Celui drept. Vedeți cum a fost atunci și înfricoșați-vă de duhul necredinței! Vine peste pământ plata acestui păcat, păcatul necredinței. Ziceți că vegheați ca să nu se strecoare duh rătăcitor pe calea cu Dumnezeu a oamenilor. O, arătați-Mi, arătați-Mi voi calea Mea cu oamenii dacă ea este! Eu sunt, dar oamenii nu sunt pe calea Mea, ci sunt pe calea lor, și duhul rătăcitor este calea lor, și pier ca oile fără păstor, căci n-au păstor care să le dea hrană, care să așeze în ei împărăția Mea. Veniți spre cunoștința cea de sus și veți cunoaște prin ea înțelepciunea cuvântului Meu, venirea Mea cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp, ca să-Mi găsesc calea și să vin apoi cu ziua Mea cea mare și înfricoșată, după cum este scris să vin! Îndemnați oamenii spre pocăință, așa cum Ioan, botezătorul Meu, îi îndemna. Fie-vă milă de noroade, căci rătăcesc departe de calea Mea cu omul! Eu vin și găsesc gardul viei Mele căzut la pământ și mănâncă din ea toți trecătorii și calcă peste ea. E păcat aceasta! Priviți către părinți și strigați-i în ajutor ca să vină să vă izbăvească de duhul Egiptului, de duhul cel pierzător al acestui veac. Eu sunt Cel ce am scos cu mână tare din Egipt pe poporul Meu Israel. Mă pornesc să scol omul din păcat, dar calea Mea spre om Mi-o înfundă omul cel măreț în duhul lui. O, lasă-Mă călăuză a omului căzut, lasă-Mă, tu, cel ce-Mi oprești calea cuvântului Meu spre oameni! Lasă-Mă să intru în adânc și să-l scol pe om din cădere, căci omul trebuie să învieze, și Eu vin să-i adun pe cei ce sunt ai Mei, iar semnul Meu este cuvântul venirii Mele și poporul Meu cel credincios. Amin, amin, amin.

— O strig și eu, Doamne, de lângă Tine strig și eu să vină la pocăință cei învățați la cerbice. Eu sunt glasul celui ce strigă în pustie să Ți se pregătească Ție calea, căci eu am spus acum două mii de ani poporului Israel că eu botez cu apă, spre iertarea păcatelor, dar că în mijlocul lui stă Cel pe Care el nu-L știe, și că Acela este Cel ce vine după mine, și Care mai înainte de mine a fost, iar a doua zi ai venit la Iordan, și eu am zis: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatul lumii, și ca să Se arate El lui Israel, de aceea am venit eu cu apă, că am văzut Duhul ca un porumb pogorându-Se din cer și a rămas peste El, iar Cel ce m-a trimis pe mine să botez cu apă, Acela mi-a zis mie: peste Cel Care vei vedea Duhul pogorându-Se și rămânând peste El, Acela este Cel ce botează cu Duhul Sfânt. Și eu am văzut și am mărturisit spre viața oamenilor»*.

O, strig și eu omul la pocăință. Strig la cei necredincioși și le spun așa: nu este duhul rău glasul acestui cuvânt, ci este Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii, și le-a spălat și le spală, căci răul vieții s-a făcut cuvântul care curge din gura Lui în zilele acestea, și eu văd și mărturisesc, și Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt și cu foc. Pocăiți-vă, dar! S-a apropiat iarăși de voi împărăția cerurilor ca și acum două mii de ani. Nu fiți tari la cerbice așa cum au fost cei de atunci de L-au luat pe Mielul lui Dumnezeu și L-au dat spre batjocură și spre chin! Pocăiți-vă voi, cei căzuți în necredință, și El vă va vindeca pe voi! Credința are lucrare mare, și face în om chip al Mielului lui Dumnezeu, și altfel nu este credință în om. Și vă voi învăța pocăința în ziua mea de serbare și voi cere Domnului putere vouă, ca să puteți să învățați. Amin, amin, amin.

— Eu, Domnul, Mieluțul Tatălui, voi veni cu Ioan și-Mi voi păstori poporul, și voi da

în părți învățătura Mea spre viața oamenilor și spre învierea celor căzuți de la credință. Amin.

În duh de Bobotează slobozesc cuvântul iubirii peste poporul Meu. Fiți prunci la iubire, fiilor, fiți prunci cu iubirea, căci numai așa va fi iubirea întreagă! O, mulți vor să se întoarcă la viață, să se întoarcă la Mine, dar nu pot din pricina păcatelor, care dinăuntru lor îi țin pe ei departe de iubire. Omul plin de mirosul păcatului trupesc se cunoaște cu cele dinăuntru ale lui, se cunoaște de către cei cunoscători cu Duhul, și unul ca acela, plin de neputință fiind, vede totul prin ochiul lui cel vinovat sub păcat, ca și cei din vremea trupului Meu, și căroră Ioan, botezătorul Meu, le-a spus: *«Pocăiți-vă și faceți roade vrednice de pocăință, căci securea stă la rădăcina pomilor, și tot pomul care nu face roadă bună se taie și în foc se aruncă!»*.

Te cuprind în duh de Bobotează, poporul Meu. Sfințește-te în cuvântul Meu, și cuvântul Meu să se sfințească în tine, fiule! O, să se sfințească numele Meu pe pământ ca și în cer, căci tronul Meu de Împărat este inima celor în care Eu viețuiesc pe pământ cu împărăție care nu cade! Cei ce sunt preoți și împărați în numele Meu pe pământ între oameni și pentru oameni, aceia tot ca Mine împărătesc, și în inima celor ce-i iubesc pe ei împărătesc ei, și prin aceștia sunt ei împărați, și pentru ei sunt. Amin.

Împărăția Mea nu este din lumea aceasta. Ea își are tărâmul și tronul în cei ce sunt biserica Mea, țara Mea de pe pământ, țară fără de hotare, și care se întinde de la margini la margini prin cei ce Mă iubesc, avându-Mă în ei Împărat, după cum este scris despre cortul lui Dumnezeu cu oamenii, și Se va sălășlui cu ei Domnul, și ei vor fi noroade ale Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei, Dumnezeu al lor, iar celor necredincioși, partea lor este în iezerul care arde cu foc și cu pucioasă și care este moartea cea de-a doua, precum este scris.

O, poporul Meu, o, să nu mori, tată, cu moartea cea de-a doua, căci ea este necredința și este partea celor necredincioși. Stai cu cuvântul Meu cel de azi și nu te uita înapoi, ci numai la glasul Meu să iei aminte, căci Eu sunt Cel ce văd și știu să te călăuzesc prin cele ce au să vină să strămtoreze pe oameni. E vreme cu răscruce, iar cei ce nu Mă au cuvânt peste ei nu vor cunoaște vremea, și vor rătăci și se vor sfârâma ca fii ai neascultării.

În duh de Bobotează te mângâi cu duhul nădejzii sfinte. Pace ție, popor credincios! O, ce fericiți, ce fericiți vor fi cei ce sunt acum credincioși! Răbdarea lor le împletește cunună slăvită, căci răbdarea cu credință este cea plătită, și nu altfel de răbdare este plătită între cei ce rabdă. Cei ce rabdă așteptând să vadă cele făgăduite de Mine, aceia nu ajung să vadă, iar cei ce rabdă cu credință, mângâind Duhul Meu și așteptarea Mea, aceia se vor mângâia, căci vor fi mângâiați. Amin.

Pace vouă, celor ce ați băut din izvorul cuvântului Meu și din apele sfințite de duhul Bobotezei! Faceți-vă pârție cu puterea apei vindecătoare, căci Duhul Sfânt S-a coborât peste ape, iar apele lucrează din cer peste cei credincioși și peste cei necredincioși, spre slava numelui Meu și spre adevărarea cuvântului Meu cel adevărat, cuvântul care a grăit cu voi în zi de Bobotează, sfințind inimile voastre, făcându-le tron al Meu, tron de Împărat cu împărăție care nu cade. Amin.

Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt și cu foc pământul și noroadele de pe el, și am grăit în zi de Bobotează poporului adunat la izvorul Meu, și am grăit noroadelor. Fericiți cei ce au urechi de auzit și fericiți cei ce împlinesc cuvântul Meu în vreme de întuneric, în vreme de necredință!

Eu sunt Cel ce sunt! Sunt cu cei credincioși, și le sunt

lor Împărat, iar ei sunt împărăția Mea, și cu ea și cu ei voi birui în lung și în lat, precum este scris să vin, și biruind să vin. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2009

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Rana Domnului este omul. Duhul proorociei nu s-a sfârșit odată cu Ioan Botezătorul. Pocăința este chipul frumos al omului. S-a împlinit proorocia care spune că omul fărădelegii va fi nimicit cu suflarea gurii Domnului.

În duh de Bobotează te cuprind și în ziua aceasta, poporul Meu. Mă mângâi în sărbători când grăiesc cu tine. E mare mângâiere pentru Dumnezeu când are cu cine să grăiască pe pământ. Tot omul Mă crede fericit lângă Tatăl, dar munca Mea cea de la Tatăl dată în ascultarea Mea a fost și este omul. Mă mângâi când pot să fac ceva pentru om, și puțin ajutor am de la om. Când am făcut cerul și pământul și toate cele văzute și nevăzute, pentru om le-am făcut. O, nu știe omul durerea pe care Mi-a făcut-o că s-a smuls din Mine și s-a tras în sine și Mi-a răpit fericirea, căci omul avea să fie fericirea lui Dumnezeu.

Mă mângâi cu tine, poporul Meu. E mare mângâiere când cineva îndurerat și rănit adânc de durere are cum să-și spună rana sa. Rana Mea este omul. Am suflat peste el cu gura duh din Duhul Meu când l-am plămădit din pământ după chipul Meu, și am în el din Mine și Mă doare rana în om și nu știe omul cum vine aceasta. O, dacă un părinte suferă atât de greu de la copilul lui cel căzut de la el prin neascultare, o, câtă suferință a rămas pe Dumnezeu după ce omul s-a smuls din El și s-a tras în sine!

Caut mângâiere, poporul Meu. I-aș spune omului mereu durerea Mea cea lungă de la el. Mă fac în mijlocul tău cuvânt și Mă dau omului ca să audă plânsul Meu cel după el, și te rog, fiule, îngrijește-Mi statul Meu în mijlocul tău și ai grijă de cărarea Mea spre tine, și să văd aceasta, să văd că Mă ascuți, că rău M-a pedepsit neascultarea omului, tată. Dau să te umplu de milă pentru rana Mea, căci Eu acum două mii de ani am luat trup ca și omul și Mă doare în trup rana, nu numai în duh. Se supărau cărturarii și fariseii din vremea trupului Meu, se supărau, se înrăiau pe Mine când Mă vedeau că iert păcatele omului și că-l vindec de rău, dar Eu făceam aceasta pentru că omul este rana Mea, și Mă mângâiam când îl auzeam pe om că grăiește cu Mine și că-Mi cere ajutor și vindecare. O, în fiecare om Mă doare duhul și trupul și nu pot să-i stărnesc omului duh de credincioșie în el pentru Mine, căci cel smuls din Dumnezeu și căzut pe pământ nu mai este ca atunci când era cu cerul înconjurat pe pământ. O, nu mai poate omul să stea întru Mine, căci păcatul despărțirii de Dumnezeu a omului s-a tot înmulțit șapte mii de ani din om în om, și odată cu el s-a stărnit în om nevoia de fericire, căci omul și-a pierdut fericirea și n-o mai găsește, iar dacă mai crede când și când că o are în mână, o, nu e ea, căci fericirea omului avea să fie Dumnezeu, precum fericirea Mea avea să fie omul.

M-am zbatut șapte mii de ani să întind mâna și să-l iau iarăși în Mine pe om. Am tot căutat o sămânță de pus la însă-mânțat ca să fac din nou pe om, și apoi să-l păstrez, ajutat de toate puterile cerești, dar omul se veștejește mereu, mereu sub ochii Mei. M-am luptat cu el să-l aduc la păreri de rău pentru căderea lui din viață. El însă se supăra pe Mine și mai mult și Mă părăsea și mai mult. Nici iubirea, nici dojana nu l-au făcut pe om să se întoarcă spre Mine și să Mă mângâie pentru rana

Mea cea de la el. Am venit acum două mii de ani de la Tatăl la om și M-am îmbrăcat în trup, ca să fiu văzut și să-l atrag pe om la Mine și la Tatăl și să fie el iubire ca și Dumnezeu și să-Mi capăt înapoi mângâierea. Omul însă n-a putut să fie iubire, și dacă n-a putut, a rămas trup, a rămas așa și atunci când i-am arătat față către față iubirea mai mult decât îi arătasem în rai. I-am spus atunci în rai să nu mănânce din pomul cunoștinței, iar când am venit acum două mii de ani trup între oameni i-am dat omului să mănânce din pomul vieții și să trăiască în veci, dar nici atunci nu M-a putut iubi omul pe vecii, pentru că el a mâncat atunci în rai din pomul cunoașterii, iar cunoașterea era să fie a lui Dumnezeu, Care poate împotriva răului, Care poate pentru bine.

Am venit acum două mii de ani pe pământ pom al vieții și i-am dat omului să mănânce din el, și l-am învățat cum să mănânce din el ca să fie viu ca și pomul din care mănâncă. O, poporul Meu, Îmi înțelegi tu, oare, durerea? O, hai să ne mângâiem unul altuia durerea, hai să ne dăm putere pentru durere, căci durerea e grea, și e tainic de grea, căci suferă tainic.

Sunt cu botezătorul Ioan în ziua lui de serbare între sfinți. Suntem veniți la poporul Meu de pe pământ, o, Botezătorule al Meu. Să Ne așezăm cu sărbătoare în mijlocul lui. E sărbătoare pentru cei din cer cuvântul Meu, căci cerul este lipsit de mângâiere, ca și Dumnezeu, iar cuvântul Meu este înviore pentru cei din cer. Tu ai știut cum să Mă dai oamenilor. I-ai chemat la curățire și la pocăință și le-ai zis că după tine vin Eu cu curățirea și apoi cu învierea omului, prin propovăduirea împărăției cerurilor pe pământ. Sunt osteniți cei ce Ne deschid ca să intrăm în carte, sunt îndurerați adânc și sunt nemângâiați în dureri, ca și Noi. Hai să lucrăm duh de înviere, hai să lucrăm peste om, hai să cuvântăm! Amin, amin, amin.

— O, Mieluțule al Tatălui! Eu am fost acela pe care Tatăl m-a trimis în lume ca să fiu îngerul Tău cel de dinaintea venirii Tale pe pământ, și tot prin îngeri m-a trimis, ca și pe Tine m-a trimis Tatăl, și m-a trimis pentru Tine, și m-a trimis pentru om. Glasul îngerului mi-a pus numele Ioan mai înainte de zămisirea mea, și a spus îngerul că pe mulți din fiii lui Israel îi voi întoarce la Domnul Dumnezeu lor, întocmindu-l Lui popor pregătit, fiindcă voi fi mare înaintea Domnului, și, încă în pânțece fiind, voi fi plin de Duhul Sfânt. O, cum să nu fi fost eu așa dacă am fost vestit de înger că așa voi fi? Și cum să nu fi fost eu așa după ce Tu, Doamne, prin mama Ta ai binecuvântat pe mama mea când ele s-au întâlnit și și-au vestit una alteia vestirea îngerului, pentru mine și pentru Tine, mai înainte de nașterea noastră între oameni?

O, se miră cărturarii și fariseii vremii de azi că Tu grăiești prea mult în mijlocul poporului Tău. O, uită omul câtă nevoie ai Tu de mângâiere de la om. Era scris în Scripturi să vii cuvânt pe pământ și să Te numești Cuvântul lui Dumnezeu și că din gura Ta va ieși sabie ascuțită, cuvânt de strigare a omului la viață și cuvânt de pedeapsă pentru cei ce-Ți fac dureri mari acum, la sfârșit de timp.

O, popor al Mieluțului lui Dumnezeu! Duhul meu striga cu durere în pustie ca să vină oamenii să mă audă și să-l ridic Domnului un popor pregătit, și a rămas pe pământ Evanghelia mea cea de atunci. Fariseii și cărturarii de azi, care-și zic înțelepți și care se rușinează să rostească adevărul acestui cuvânt, zic aceștia că s-a sfârșit duhul proorociei odată cu mine. O, să se uite aceștia în Scripturile cele de atunci și să vadă că eu am proorocit că va veni Domnul, și a venit, și am proorocit că-Și va curăți aria și Își va aduna grâul în jitnițe, iar pleava o va pune în foc. O, nu s-a sfârșit proorocia odată cu mine, ci

unii au fost proorocii cei de până la mine, iar cei de după mine au fost alții, căci ucenicii Domnului prooroceau, și au proorocit sfinți mulți apoi, și sunt scrise acestea.

O, popor îngrijit de Dumnezeu-Cuvântul, scoală-te și lucrează ca mine! Sculați-vă spre lucru, voi, cei din porți, să intre Domnul mereu la popor ca să-l pregătească Lui, și ridicați-vă și lucrați popor Domnului din cei ce vin și se apropie să-I fie Lui fii și învățați-i pocăința, ca și mine învățați-i, căci pocăința îi dă omului chip frumos, duh frumos. Doare la Dumnezeu nepocăința omului, iar voi sunteți la porți, și sunteți între Dumnezeu și om, și aveți dușmani, fiilor. O, ce durere! E mare la Dumnezeu această durere. Toate durerile care se zdrobesc în voi sunt de la duhul necredinței și al neumilinței celor ce lovesc în voi. O, iată în ce păcate cad cei ce nu stau frumos în duhul credinței sfinte! Cine nu stă cu Domnul, așa pățește, și așa au pățit toți, și toți au lovit apoi în cei de care s-au despărțit, și rar creștin a stat cuminte și umilit pentru păcatele lui după ce a plecat din acest staul. Duhul umilit este cel ce vă ajută pe voi din voi, dar fiți înțelepți, fiilor mici, ca nu cumva printr-o așezare neînțeleaptă a voastră în duhul umilinței să micșorați lucrarea Duhului Sfânt, Care este în voi pentru împărțirea cuvântului, fiilor, și pentru viața cea hrănită a poporului sfințit. Vine peste oameni păcatul lepădării de credință, și trebuie să fie întărit în Domnul acest popor, și trebuie să se învețe el din zi în zi mai mult cu sărăcia și cu puținul din toate, căci omul din lume își va vinde sufletul pentru o felie de pâine, pe care va fi s-o aibă sau nu, după ce va fi mărturisirea lui pentru Dumnezeu sau împotriva lui Dumnezeu. O, a căutat Domnul să-Și strângă poporul buchețele, căci vremea se tot grăbea să vină. O, pentru trup se teme omul, dar pentru duh ba. Fiți, dar, înțelepți și întăriți duhul și credința poporului sfințit, căci cei adăpostiți de vreme rea sunt îngrijiți de Domnul. Amin.

O, fii ai oamenilor! Eu, apostolul lui Iisus Hristos, Ioan Botezătorul, strig din cer la voi, pocăiți-vă! Aveți păcate vechi și noi. Vă trebuie credință în venirea Domnului spre voi, iar credința are putere să-L faceți pe Domnul să vă șteargă păcatele dacă nu veți mai sta în păcate. Veniți spre pocăință, căci timpul se face sul și nu mai aveți alt timp ca să veniți la viață. Să știți că tot ce este scris în Scripturi pentru venirea Domnului sunt cuvinte adevărate, iar cel ce nesocotește acest cuvânt, care curge din gura Domnului peste pământ, acela cade în osândă, căci vine lepădarea de credință, și omul va fi să aleagă.

O, nu uita, omule credincios, și tu, cel necredincios, o, nu uita că este scris în Scripturi că omul fărădelegii, care se arată la sfârșit, va fi nimicit cu suflarea gurii Domnului. Iată proorocie împlinită! Acest cuvânt, care curge în zilele acestea din cer pe pământ, este suflarea gurii Domnului, lucrarea celei de a șaptea trâmbițe, lucrarea lui Dumnezeu-Cuvântul. O, iată de ce se războiește omul necredincios cu acest cuvânt și cu poporul cel de azi, credincios cuvântului acesta! Acest cuvânt va nimici cu suflarea lui fărădelegea, și pe omul care o acoperă pe ea să nu se vadă. Amin.

Iar Tu, Doamne, fii împlinitor, căci apostolii Tăi au proorocit aceasta pentru că Tu i-ai umplut pe ei cu putere de sus, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care îi ocrotește pe ai Tăi sub mantia Ta. Amin, amin, amin.

— **O**, poporul Meu, iată de ce omul fărădelegii își face rost de câini și îi învață să latre și îi învață să muște din pacea cea din mijlocul tău! Suflarea gurii Mele îl ustură pe el, îl strânge în legăturile lui, iar el este supărat. Tu însă stai tare în credință, căci Eu îți cer aceasta, și stai, tată, cuminte, căci Eu te ocrotesc fiindcă ești

credincios. Caută să fii cu inima curată, căci aceasta înseamnă om cu mâinile curate, iar Eu te voi îngriji în toată vremea, dar să nu deznădăjduiești pentru paza Mea de peste tine. Rămâi sub mantia Mea, căci tu ești mititel. Rămâi copil, ca să te pot ocroti. Rămâi lângă Mine, poporul Meu, căci toate se sfârșesc, și va rămâne Domnul și poporul Său. Amin, amin, amin.

O, aș mai sta cu tine în cuvânt, popor iubit, dar cei ce-Mi stau porți sunt slăbiți, sunt osteniți sub dureri de duh. Rămâi în duh de Bobotează, tată, căci Eu sunt cortul tău. Eu sunt Cel ce sunt, poporul Meu. Eu sunt. Amin.

7/20 ianuarie 2009

Duminica vameșului și a fariseului

Domnul a grăit mereu prin prooroci. Diavolul îi dă omului mângâiere mincinoasă. Mielul Tatălui va birui pe diavol și pe toți îngerii lui. Nunta Domnului cu mireasa Sa. Îndemn pentru popor la priveghere cu rugăciune.

Pace ție, poporul Meu! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îți întărește credința și credincioșia, răbdarea și înțelepciunea, și apoi pacea și iubirea, căci zilele sunt grele.

Pace ție, poporul Meu de azi! E mare minune să fie azi omul copil al lui Dumnezeu. Eu, Domnul Iisus Hristos, vin la tine cuvânt și te întăresc întru lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, căci pe pământ nu va mai fi mângâiere pentru om, și omul va da piept cu durerea pe care n-o așteaptă, fiindcă tatăl minciunii, diavolul, nu va mai avea putere să-i dea omului mângâierea lui cea mincinoasă, iar Eu grăiesc acum peste tot sufletul credincios să ia putere de la Duhul Sfânt Mângâietorul, Care S-a slăvit și Se slăvește pe pământ prin prooroci, prin graiul Lui cel prin prooroci vestit, căci toți proorocii au grăit despre vremea de ieri și despre vremea de azi, și prin Duhul Sfânt au grăit ei. Eu, Domnul, M-am sprijinit mereu cu omul ca să pot grăi pe pământ, căci Eu pe om l-am făcut să fie locașul Meu și ajutorul Meu apoi, ca să se ajute de la Mine om pe om și să nu fie omul fără Dumnezeu pe pământ, că e greu fără Domnul pe pământ pentru om, o, e tare greu să nu știe bietul om de unde greul de peste el, de unde durerea și tristețea, de unde neputința și necredința lui, de unde rătăcirea și pedepsirea lui prin acestea.

O, pace ție, poporul Meu! Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și grăiesc în mijlocul neamului român și te-am tras spre izvorul Meu ca să-Mi fii popor aproape de glasul cuvântului Meu. O, dacă Eu nu te așezam credincios înaintea Mea pe tine, nu puteam să grăiesc pe pământ, căci Eu trebuie să-i grăiesc omului când grăiesc, iar pacea Mea trebuie să fie între Mine și el ca să pot să-i grăiesc lui. Cei fără de pacea Mea între Mine și ei ascultă greu de tot cuvântul gurii Mele, căci aceia au ca pace minciuna cea de pe pământ, născută din om și hrănită de ea însăși, căci diavolul are prin om putere să-l facă slujitor lui pe om, și cu înșelăciune îl hrănește pe om cu toate ale lui, ascunzându-și fața lui cea mincinoasă, căci diavolul nu-i poate da omului viață. O, numai Eu sunt Cel ce dau viață omului, chiar și celui ce se înalță pe sine, nu numai celui ce se smerește pe sine înaintea Mea și a omului, și i-am vorbit poporului Israel acum două mii de ani despre cel ce se înalță pe sine și despre cel ce se smerește pe sine, și l-am învățat pe el viața atunci când i-am grăit aceasta, iar cine a avut urechi de auzit, a auzit și s-a mântuit, căci înțelepciunea cea de sus când vine peste om și o ia în el omul, aceea este cea care aude în om și cea care Mă sălășluiește și Mă slăvește pe Mine în om. Amin.

În duminica aceasta se citește în biserici cuvântul Meu

cel de acum două mii de ani, prin care am spus celor ce se dădeau drepti față de ceilalți peste care ei priveau din înălțimea semeției lor, și le-am spus de doi oameni care s-au întâlnit în templu pentru rugăciune: un fariseu și un vameș. Fariseul îi mulțumea și îi aducea aminte lui Dumnezeu de toate câte făcea el bine și de toate câte nu făcea rele așa cum făceau ceilalți oameni, sau vameșul, pe care îl vedea și îl privea el că se ruga și el în templu, dar care încă de departe, de unde sta el, nu dădea nici măcar ochii să și-i ridice către cer, ci numai își bătea pieptul zicând: *«Fii mie, păcătosului, milostiv, o, Doamne»*, și i-am spus poporului Israel că acesta s-a dus la casa sa mai îndreptat decât fariseul, fiindcă la Domnul este altfel omul față de cum stă el pe pământ, căci oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța, și așa este la Dumnezeu dreptatea cea pentru om.

O, poporul Meu, Mi-am întărit coborârea la tine, și am lucrat prin îngeri aceasta, căci puterile cerești Îmi slujesc împlinirea Scripturilor, tată, iar în Scripturi stă scris să vin să cârmuiesc neamurile cu toiag de fier și stă scris că numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și de aceea rostesc Eu în mijlocul tău cuvântul Meu, și fac faptă numele Meu peste pământ și grăiesc în mijlocul tău și Mă dau în lături pentru cei ce Mă iau de la tine și se hrănesc cu mângâierea cea de la Mine, și fericiți sunt cei ce se apleacă să ia și să se înțeleptească prin izvorul Meu de peste tine!

Omul semeț nu iubește minunea Mea de peste tine, și tu ești vorbit de rău de omul semeț, poporul Meu. Din pricina cuvântului Meu de peste tine te vorbește de rău omul care se înalță pe sine înaintea Mea și a ta. Tu însă fii cuminte, tată, și stai sub mantia Mea, stai în Domnul Dumnezeuul tău, Care te hrănește cu duh dătător de viață, căci vremea pe pământ este ca la sfârșit, este așa cum a făcut-o omul împotriva sa însuși, fiindcă omul cel fără Dumnezeu face lucrarea diavolului pe pământ, iar diavolul este potrivnicul Meu și i se sfârșește vremea, căci vremea e pe sfârșite, iar el dă să se întărească prin ultimele lui puteri vrăjmașe Mie. Eu însă sunt Mieluțul Tatălui și îl voi birui pe diavol și pe toți îngerii lui, și vom așeza pe pământ cântarea de biruință, precum este scris, căci voi judeca desfrânarea de pe pământ și tot trupul ei și voi răzbuna sângele sfinților, și va fi nunta Mea cu mireasa Mea cea pregătită Mie și cu cei fericiți, căci scris este: *«Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului, iar acestea sunt adevăratele cuvinte ale lui Dumnezeu»*, căci Eu Mă numesc Credincios și Adevărat, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, Împăratul împăraților și Domnul domnilor, iar cei ce se cred împărații pământului și care dau să facă război cu Mine vor fi biruiți cu toată minciuna lor și vor fi aruncați în iezerul de foc, unde arde pucioasă, precum este scris, căci cuvântul Meu este sabie care iese din gura Mea ca să fac dreptate sfinților Mei. Amin.

O, poporul Meu, priveghează, tată, priveghează cu Mine, căci este nevoie de biruință, fiule! Dă-i sufletului tău pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fii sânguitor în zilele acestea, căci tu trebuie să ridici rugăciune la Dumnezeu pentru toți cei strâmtorați pe pământ. O, adu-ți aminte de neputința ucenicilor Mei, pe care i-am rugat să vegheze împreună cu Mine când Eu M-am rugat Tatălui în grădina Ghetsimani, iar ei n-au putut să stea treji, căci erau osteniți de tristețe. Mă trăgeam de lângă ei și Mă rugam cu lacrimi Tatălui, și apoi veneam spre ei să-i trezesc, căci dormeau, și le spuneam: *«N-ați putut un ceas să privegheați cu Mine! Privegheați, dar, și rugați-vă ca să nu intrați în ispită, căci duhul este osârduitor, dar trupul, neputincios»*.

O, roagă-te, poporul Meu, pentru tine și pentru toți cei

strâmtorați pe pământ, căci și Eu Mă rog Tatălui pentru mângâierea celor strâmtorați de la toate ticăloșiile care se săvârșesc în mijlocul lor. Îngerii Mei merg cu Mine și îi însemnează pe cei strâmtorați, căci scris este să fie așa și să Mi-i ocrotesc pe cei ce sunt ai Mei, dar iată, vin și îi învăț pe ei din gura Mea și le spun lor așa:

Voi, cei ce vreți să învățați de la Dumnezeu scăparea voastră de ceasul ispitei care va să vină pe pământ să-i încerce pe toți oamenii, o, umpleți-vă inimile voastre de iubire de Dumnezeu și apoi de credință neprefăcută! Așezați-vă în credință și apoi în post și în rugăciune, împlinind cu iubire poruncile vieții! Eu, Domnul, vă ocrotesc pe voi de ceasul ispitei ce va să vină să încerce pe toți oamenii, dacă voi veți aduce înaintea Mea inimile voastre și stăruința în veghe cu Mine pentru viața voastră cea cu Dumnezeu. Lăsați plăcerile, căci sunt înșelătoare! Lăsați învățătura cea mincinoasă, căci numai Dumnezeu va fi pe pământ adevărat, și veți vedea aceasta! O, lăsați-vă de păcate, căci ele fac moartea în om! Dați de la voi păcatul și trăiți în sfințenie, căci fără de sfințenie nimeni nu va vedea mântuirea cea de la Mine, fiindcă așa este scris! O, e vremea să privegheați împreună cu Mine, Mielul Tatălui, ca să biruiască minciuna împreună cu cei iubitori de Dumnezeu și să biruiască lucrarea satanicească de pe pământ. Opriți-vă de la păcat, ca să-L puteți ajuta pe Dumnezeu pentru salvarea voastră! Postiți post sfânt, nu numai post de bucate! Postiți de păcate, tată, și dați de la voi necredința, căci vremea este cu necredință în ea, și oamenii necredincioși o fac pe ea să fie, și de aceea este ea. În loc de teamă din pricina lucrării satanicești, care dă să vă însemneze pe trup cu semnul ei cel tainic lucrat ca să nu-l pricepeți când el vine spre voi, o, postiți post sfânt și privegheați cu rugăciune în glas și în suspin după Dumnezeu, ca să vină El să vă păzească de ceasul ispitei, căci voi sunteți neputincioși. Luați pildă din cuvântul Meu cel de acum două mii de ani, rostit peste poporul Israel, căci așa am spus atunci: *«Oricine se va înălța pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța»*. Amin.

O, nu puteți voi fără Dumnezeu să biruiți ceasul ispitei, tată! Înarmați-vă, dar, cu Dumnezeu și nu uitați, nu uitați semnul sfintei cruci, însemnați-vă cu el pe frunte și pe tot trupul, cu cele trei degete apropiate, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, ca să nu aibă putere peste voi lucrarea lui satana! Păstrați-vă mâna pentru ca să faceți cu ea semnul sfintei cruci, și faceți cruce pe voi cu mâna, și mult să faceți, și tot mereu să vă însemnați cu acest semn, căci satana a luat putere mare prin cei botezați, dar care nu-și mai fac semnul crucii pe trupul lor și peste toate ale lor cu cele trei degete împreunate ale mâinii drepte, cu mâna mărturisindu-L pe Dumnezeu întru Treime slăvit și închinat, iar cu inima și cu gura laudându-L de-a pururi! Aprindeți în casele voastre candelile cu untdelemn și faceți-vă miruitor și muiați-l în candelile aprinse mereu și însemnați-vă trupul și mersul cu semnul sfintei cruci, și căutați untdelemn netrecut prin foc, căci nu trebuie să se atingă focul de untdelemn, ci untdelemnul trebuie să se atingă de foc prin feștila care-și hrănește din el arderea ei, lumina ei pentru casa creștinilor Mei, căci candela aprinsă cu bilețul scris în ea cu numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh este slujitoare din partea Domnului peste cei credincioși și sfinți, care așteaptă pe Domnul de izbăvire a lor. Așa să vegheați voi cu Mine, Mielul Tatălui, în vreme de strâmtorare, și așa vom fi biruitori. Amin. Așezați peste voi post sfânt, post de păcate și de plăceri trecătoare și mult înșelătoare, și apoi așezați peste voi post de bucate și postiți trei zile în săptămână: luni pentru îngerul

păzitor, iar miercuri și vineri pentru Mine, ca să am ucenici pe pământ, căci soiul de diavoli din zilele acestea nu pot fi biruiți decât așa cum i-am biruit Eu, cu post sfânt și cu rugăciune sfântă, cu viață plină de Duh Sfânt în ea și peste ea. O, întoarceți-vă la portul cel creștinesc și curățiți-vă de podoabele cele vremelnice și îmbrăcați-vă întru cuviosie duhul și trupul, iubind și hrănindu-vă cu tot cuvântul Meu și învățându-vă să vă hrăniți așa, căci sufletului îi trebuie hrană ca să poată pentru trup și pentru Domnul. Veniți spre înțelepciune sfântă, veniți, tată, și învățați din izvorul Meu, cu care vin pe pământ spre voi ca să vă învăț lucrarea mântuirii față de vremea cea cu ispită care este acum pe pământ cu fața ei cea ascunsă de ochii și de mintea voastră. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și sunt întru cea de a doua venire a Mea de la Tatăl la om ca să-l învăț pe om venirea Mea cu sfinții, ca să-l deprind pe om cu Dumnezeu pe pământ, cu împărăția Mea în mijlocul oamenilor. O, curățiți-vă de cursele în care sunteți și care vi se întind, căci iată, v-am dat povață sfântă; luați-o în voi, că e dulce ca viața Mea cea iubită de omul iubitor de Dumnezeu! Aduceți Domnului inimile voastre! Eu, Domnul, vă voi povăui cu milă și vă voi face fii ai lui Dumnezeu dacă veți lua în voi puterea aceasta, cuvântul Meu cel învățător peste om. Amin.

O, poporul Meu, tu ești cărarea Mea spre oameni, tată. Tu ești împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și din tine Eu ies spre oameni ca să-i miluiesc pe ei cu învățătură trezitoare și veghetoare apoi. Întărește-te spre ajutor Mie, tată. Eu sunt Mieluțul Tatălui, și cu ai Mei trebuie să biruiesc toată proorocia mincinoasă și toată lucrătura ei. Amin.

Am învățat neamul român și pe toți care iau din învățătura Mea, i-am învățat să postească post sfânt și îi învăț încă să nu mai facă ucidere ca să mănânce din vietăți ucise de om. Îl îndemn pe om să mănânce așa cum i-am dat Eu omului poruncă în rai pentru ceea ce trebuie să mănânce, căci vremea cea de acum îl prinde în cursa ei pe om.

O, e vremea pentru post și rugăciune și pentru veghe sfântă, iar voi, păstori de turme, așa să-i învățați pe oameni, căci jertfa cea mai plăcută Mie de la om este duhul umilit, prin care omul poate să-L slujească pe Domnul, și apoi Domnul pe om. Este scris că oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța. Această Evanghelie este învățătura vieții și din ea să învețe omul paza vieții lui. Amin.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Eu sunt Mieluțul Tatălui Savaot, și am grăit ție în zi de duminică, în zi de învățătură, poporul Meu, și tot cel ce crede în Mine, Eu, Domnul, îl voi atrage pe el spre Tatăl și îl voi face fiu al Tatălui Meu, precum am făgăduit prin cuvântul Meu cel rostit peste om acum două mii de ani.

Pace ție, poporul Meu! Fii cuminte! Pace ție, pace ție, pace ție, poporul Meu! Amin, amin, amin.

26 ianuarie/8 februarie 2009

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi:

Vasile, Grigorie și Ioan

Truda Domnului prin vreme ca să-l tragă pe om de sub stăpânirea satanei. Îndemn la veghe pentru neamul român.

Eu sunt Păstorul Cel bun, și Mă vestesc cine sunt Eu, Cel ce grăiesc. Amin.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, și Mă cobor pe pământ cuvânt, și Mă vestesc când cobor ca să-l păstoresc pe om, căci M-am dus la Tatăl ca să vin, și nu stau în cer, ci lucrez pe

pământ, căci sunt Păstor.

Deschideți-Mi, voi, cei ce stați înaintea Mea când Mă vestesc să Mă cobor cuvânt în cartea Mea de azi, căci Îmi sunteți cărare spre om, așa cum Tatăl a orânduit! Vine Domnul ca să-Și hrănească poporul, căci azi e sărbătoare de arhieriei cerești, și vin cu ei în carte și cuvântăm peste pământ! Pace vouă!

Pace ție, poporul Meu! Sunt cu tine în cuvânt. Eu sunt Dumnezeul celor vii, al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov și al tuturor celor ce au ascultat de cuvântul Meu în vreme, și sunt Dumnezeul lui Vasile, al lui Grigorie și al lui Ioan, și vin pe pământ cu sfinții Mei și grăiesc cu ei, și ei cu Mine și cu poporul Meu de pe pământ și cu tot omul care se apleacă să audă din cer, căci cine aude numai de pe pământ cu urechile lui, acela nu mai are urechi de auzit pe cele din cer.

Pace ție, poporul Meu cel din români deosebit de Duhul Sfânt Mângâietorul, Care îl învață de la Dumnezeu pe om! E sărbătoarea Mea cu tine și a sfinților Mei sărbătoriți azi în sobor în cer și pe pământ. Acești arhieriei au fost hărăziți de Mine să lucreze în zilele acestea peste pământ și să pecetluiască începutul lucrării Mele de cuvânt prin trâmbița Mea Verginica acum cincizeci și cinci de ani. Le-am dat atunci cuvânt să coboare din cer, dintre sfinți, și să vină să binecuvinteze coborârea Mea din zilele acestea și să binecuvinteze vasul prin care Eu, Domnul, aveam să trâmbitez peste pământ prin trâmbița a șasea, ca apoi să Mă fac rău de cuvânt și să-Mi pecetluiesc un loc aparte și un popor mititel, și de deasupra lui să grăiesc și să Mă așez în carte cuvânt și să păstoresc cu toiag de fier pe tot omul căruia îi este dat de Dumnezeu să audă glasul Păstorului Cel cu crucea. Amin.

Eu sunt Păstorul Cel bun. Acum două mii de ani am coborât din cer, de la Tatăl, și M-am născut pe pământ din trup fecioresc și am stat treizeci și trei de ani pe pământ, iar la sfârșit Mi-am pus viața pe cruce pentru oi ca să Mă fac cunoscut Păstorul Cel cu crucea. O, cum să nu spun Eu cine sunt, de fiecare dată când Mă cobor pe pământ cuvânt ca să păstoresc cu el? Dacă este scris în Scripturi să vin să păstoresc neamurile cu toiag de fier, cum să nu împlinesc Eu, Domnul, pe cele scrise despre Mine prin prooroci? Toiagul Meu de fier este cuvântul, și sunt Păstorul Cel tainic, și întăresc credința omului când îi grăiesc lui. O, cel ce spune că nu este Dumnezeu acest cuvânt, acela este scris între cei necredincioși, care iubesc minciuna, căci stăpânitorul acestui veac este tatăl minciunii și îl ține pe om în necredință și îi dă omului această hrană, hrana necredinței, dar iată, vin și Eu să-l hrănesc pe om, și fiecare îi dă omului ceea ce are. Eu sunt Cel ce dau omului viață și sunt dintru început Cuvântul lui Dumnezeu, și întru Mine este viață, și viața este lumina oamenilor, precum este scris.

Mă mângâi cu Tatăl când grăiesc cu omul pe pământ, și se mângâie de la Mine și de la Tatăl omul credincios, care așteaptă venirea Mea cu sfinții, căci Eu nu umblu singur când călătoresc pe calea Mea spre om, ci umblu cu sfinții, căci scris este: «*El vine pe cal alb, și oști din cer vin după El, călare pe cai albi, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu și păstorește neamurile cu toiag de fier și Se numește Credincios și Adevărat*». Amin, amin, amin.

— **O**, Dumnezeule al lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov! O, Doamne al nostru, al sfinților Tăi cei de după venirea Ta pe pământ, născut din trupul cel fecioresc al mamei Tale Fecioara! O, Doamne al nostru, al lui Vasile, al lui Grigorie și al lui Ioan, Tu ești Dumnezeul celor vii! Omul de pe pământ nu grăiește cu morții când grăiește cu sfinții Tăi, cerându-le lor ajutor în durerile lui și în

greul vieții lui pe pământ. Toți sfinții Tăi sunt vii, precum vii sunt Avraam, Isaac și Iacov, și n-ar fi să fie altă fericire pe pământ pentru om ca și atunci când el grăiește cu Tine și cu sfinții Tăi. Tu ești Cel viu, și tot așa sunt și sfinții Tăi, care au luat din Tine viața. Tu, Doamne, ești atât de tainic și atât de măreț întru sfinții Tăi! Tu, Doamne, ești puterea cuvântului Tău împlinitor, dar prea mult l-a orbit pe om stăpânitorul acestui veac, satana, care curând, curând își va sfârși goana lui după suflete de oameni din pricina duhului invidiei în care a căzut la început când a căzut din cer prin om, căci omul cel zidit de mâna Ta la început s-a semețit ca să nu Te asculte așa cum i-ai poruncit să asculte, și prin neascultare a căzut omul din rai, și a căzut atunci și îngerul care îl slujea îndeaproape pe om, și a căzut cu el toată ceata lui cea slujitoare omului, și de atunci se hrănește el cu duhul invidiei asupra Ta, Doamne, și de atunci dă să-i tragă pe oameni și să-și facă împărăție mereu și să stea cu ea în luptă împotriva Ta, dar iată, Tu ai armie de sfinți, iar proorocii din toate vremile au fost locașe ale Tale, din care Tu mereu, mereu rosteai cuvânt de biruință a Ta împotriva dușmanului Tău, satana, ca să-l umilești pe el și să-l tragi pe om de sub asuprirea lui, de sub întunericul lui, așa cum ai grăit acum două mii de ani cuvânt proorocesc prin Ioan, cel iubit al Tău. Iată, de lângă Tine cuvântăm cuvânt de învățătură peste cei credincioși și peste cei necredincioși pe pământ și suntem mărturisitori, căci mărturia Ta, Doamne, este duhul proorociei, duhul prin care Tu ai lucrat și lucrezi peste pământ. Amin.

Noi suntem slujitorii Celui viu, Celui Credincios și Adevărat, și suntem sfinții Lui cei vii, arhieriei după rang, prin alegerea Lui, slujitori ai Dumnezeului Celui viu. Acum cincizeci și cinci de ani El ne-a dat cuvânt să coborâm pe pământ și să așezăm binecuvântare arhierescă peste lucrarea Lui de trâmbițare din zilele acestea, și ne-am coborât cu trupul și am binecuvântat și am împărțit cu sfintele taine pe cea care avea apoi să fie trâmbița Domnului pe pământ mai înainte de venirea Lui cu taina râului vieții. La începutul acestei trâmbițări am fost slujitori, și tot așa am fost așezați și apoi, pentru a pecetlui grădinița cea de azi a cuvântului Domnului și pe cei așezați de El și de noi și de martorul Lui cel de azi din biserică, slujitori ai bisericii Domnului acum, la sfârșit, și tainic am lucrat, așa cum și Domnul a lucrat tainic când a venit și Și-a așezat împărăția Sa peste cei puțini ai Săi acum două mii de ani, căci atunci, ca și acum, El n-a fost crezut și primit de cei la care a venit să le dea izbăvirea, care este împărăția Sa.

Grăim ție, popor al Domnului, cel din neamul român deosebit de El pentru lucrările Sale cele de azi, și grăim fiilor oamenilor. O, cei ce ascultă de Dumnezeu pe pământ, aceia sunt fiii lui Dumnezeu, iar cei ce nu ascultă de El pe pământ, aceia sunt fiii oamenilor și au de tată pe diavolul, căruia ei îi slujesc, și n-are cine să le desfacă mintea ca să priceapă și să vadă lucrarea lui Dumnezeu și lucrarea lui satana, căci n-au învățator cu milă peste ei, și venim spre ei ca să-i păstorum și să le spunem că împărăția cerurilor pe pământ nu este din lumea aceasta, ci este din cer de la Dumnezeu pentru cei credincioși și sfinți ai Lui.

O, grăim ție, popor credincios, fiu al cuvântului lui Dumnezeu. O, așează-te în mare veghe, căci tu trebuie să ridici rugăciune sfântă și tare pentru toți fiii oamenilor ca să-i întoarcă Domnul pe ei la pocăință spre iertarea păcatelor lor și spre luminarea lor apoi cu lumina cea de sus, lumina învierii din moartea păcatelor, căci păcatul este moarte peste om. O, silește-te, fiule, spre rugăciune trează, că trebuie să biruiesti cu Domnul și cu sfinții Lui lucrarea cea amăgitoare a satanei,

care lucrează tainic ca să tragă după el oameni, căci iată, lucrează cu trudă mare cu slujitorii lui ca să pecetluiască pe oameni cu pecetea lui, dar Domnul a spus mereu peste acest neam să se trezească și să vegheze pentru venirea Domnului și pentru venirea lui antichrist, și apoi să rămână cu Domnul acest neam și să asculte de glasul Lui de Păstor. Amin.

Noi, cei trei arhieriei sărbătoriți azi, în sobor de sfinți, lăsăm peste tine binecuvântare întreită, popor cu nume nou de nou Ierusalim pe pământ între oameni. Lăsăm peste tine pecetea Dumnezeului Celui viu, și în chip tainic te însemnăm cu ea în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Mângâietorul, căci suntem aleși de Domnul să binecuvântăm și să veghem peste lucrarea Sa de azi și peste slujitorii ei și peste tot poporul ei cel credincios. Fiți fii ai rugăciunii sfinte și tari, căci prin rugăciune cu har peste ea veți fi biruitori cu Mielul Tatălui, Domnul Iisus Hristos. Cereți destrămarea lucrării celor ascunse ale lui satana și cereți Domnului ocrotire poporului Său cel credincios de peste tot și învățați poporul să se însemneze mult cu semnul sfinte cruce cu cele trei degete strâns împreunate în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh Mângâietorul, și tot așa să însemneze căsuțele și toate lucrurile lor și toate lucrările lor, iar lucrările lor să fie lucrările Domnului. Amin. Cu cât duhul satanicesc își arde tot mai mult mirodniile lui ca să-i încante pe cei de pe pământ spre el, cu atât mai mult poporul Domnului să ardă candelile cu untdelemn, cu bilețel scris în ele cu numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, spre mărirea lui Dumnezeu pentru biruință, iar biserica Domnului să se întărească și să strige la Dumnezeu pentru biruința Mielului și a celor răscumparați de El. Amin. Cu post și cu rugăciune să stea poporul sfințit înaintea Domnului, și fericit este cel ce se sfințește din acest cuvânt, cu care păstorește azi Domnul Iisus Hristos pe pământ. Amin.

O, fii ai oamenilor, Dumnezeu nu este al celor morți, ci al celor vii. Voi nu vorbiți cu morții atunci când vă rugați și grăiți în rugăciune cu sfinții Domnului, ci vorbiți cu cei vii atunci. Vă întărim credința în Domnul și în sfinții Lui. Fiți credincioși! Nimic nu pierde cei credincioși, care știu prin credință să-L aibă pe Domnul de partea lor, așezându-i pe sfinții Lui mijlocitorii lor spre El. Fiți veghetori! Pe pământ vine în chip acoperit păcatul lepădării de credință, iar Domnul are grijă să vă deschidă ochii ca să pricepeți și să strigați la El pentru scăparea voastră de sub stăpânirea lui satana. O, iubiți sărăcia și puținul din toate, că nu vă fac nici un bine bogățiile cele înșelătoare și trecătoare. Iubiți sfințenia și fiți treji ca să nu vi se spargă casa, ca să nu intre în inima voastră duhul cel înșelător, care vine cu fața ascunsă spre voi ca să nu-i știți arama. Mereu, mereu v-a trezit Domnul prin cei ce sunt iubiții Lui pe pământ.

O, stai treaz, popor român, căci stai pe pământul țării strălucirii, proorocită de Daniel proorocul, căci pe vatra ta stă Domnul cuvânt de Păstor și cuvintează peste pământ în zilele acestea. Ia aminte la glasul Lui de Păstor! Veghează ca să nu vină furul peste credința ta, ci întărește-o ca să o ai, și ca să ai har prin ea și să ai biruință asupra satanei prin credința ta. Amin.

Iar Tu, Doamne, întărește cuvântul nostru, al arhierilor Tăi, peste poporul Tău de azi și peste neamul român și trezește-l Tu pe el ca să vegheze și ca să biruiască el în numele Tău pe dușmanul Tău și al lui. Dă-i neamului român credință tare, căci strămoșii lui cei sfinți stau înaintea Ta pentru vatra neamului român, cetatea coborârii Tale cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp. Dă-i neamului român întreită binecuvântare, și mare să-i fie lui biruința, o, Mieluțule al Tatălui! O, trezește Tu neamul român și așază-l în veghe și dă-i lui biruința, o,

Doamne! Amin, amin, amin.

— **O**ucenici iubiți, fii slujitori din partea Mea peste poporul Meu și peste lucrarea Mea de azi! Graiul vostru peste poporul Meu și peste neamul român, Eu, Domnul, îl întăresc și îl binecuvintez ca să ia împlinire. Amin.

O, neam român, strămoșii tăi cei sfinți stau toți înaintea Mea pentru biruința Mea și a ta, căci ei văd în mijlocul tău lucrarea lui Dumnezeu-Cuvântul, Care-ți întărește ție veghea și credința și biruința. O, veghează, tată, iar Eu îți voi da duhul veghii și te voi dăruia cu darul credinței sfinte și te voi păstori, căci păstorii tăi, puțini, puțini din ei veghează pentru viața ta ca să nu vină lupul să frângă din ea. O, stai cu candelile aprinse, popor român! În toate casele să se aprindă candelile și să ardă cu rugăciune în ele în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh pentru sfărâmarea lucrării lui satana! Amin.

Faceți-vă cruce cu mâna dreaptă cu cele trei degete strâns împreunate, fii români! Păstrați-vă mâna ca să vă închinați cu ea lui Dumnezeu cu semnul sfinte cruce și închinați-vă cărările și casele și hrana și apa și duhul și sufletul și trupul, căci vremea lepădării de credință își ascunde fața, dar Eu vin și te învăț fața ei ca s-o cunoști și ca să te așezi înaintea Mea să-Mi ceri izbăvirea ta, neam român, căci voiesc să fac din mijlocul tău cer nou și pământ nou, și de la acest început să-Mi așez din loc în loc biruința Mea cea așteptată de veacuri, și cu ea fericirea omului și apoi salvarea poporului Meu Israel, cel care M-a răstignit pe cruce acum două mii de ani ca să nu-i fiu Eu lui Dumnezeu, dar Eu îi sunt, după făgăduințele făcute lui prin proorocii Mei și ai lui, și voiesc să-l trezesc pe el întru venirea Mea iarăși de la Tatăl la om, căci cerul și pământul pot trece, dar nu va trece nici un cuvânt al Meu fără să-i dau Eu toată împlinirea lui peste pământ și peste om. Amin.

Pace ție, neam român! Veghează, tată! Dumnezeuul tău este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Din veac și până în veac, Acesta a fost Dumnezeu în cer și pe pământ. Amin.

O, pace ție, poporul Meu cel luat de Mine în slujba Mea din mijlocul neamului român! Veghează, tată, peste acest neam! Tu ești binecuvântat aparte. Veghează, dar! Eu sunt ocrotitorul tău, și cu tine veghez peste neamul român, și cerește veghem. Pace ție! Azi e sărbătoare de arhieriei cerești în mijlocul tău. Amin.

Și acum, trâmbița Mea Verginica se pregătește pentru locul cel din cer al însoțitorului ei dat ei de Mine la începutul acestei lucrări și apoi răpit de lângă ea de lucrarea satanei. Ea a venit acum și l-a luat ca să-l dezrobească de sub satana, care-l ținea legat, căci altfel acesta nu putea fi dezlegat de sub legăturile atât de tari cu care a fost legat de satana. Voi, cei trei slujitori ai jertfelnicului cel de foc din grădinița cuvântului Meu de azi, numiți de acum numele acestui fiu cu rugăciune pe masă timp de patruzeci de zile în patruzeci de sfinte liturghii pentru el, așa cum Eu i-am învățat pe ai Mei să lucreze pentru cei ce pleacă nepregătiți din trup. Eu, Domnul, vă voi povățui pe voi îndeaproape și vom birui pentru calea cea bună spre cer a acestui sufletel, căci satana e tare supărat acum, când i s-a stricat biruința lui prin care Mi-a ținut acest fiu în lanțurile lui prin cea care l-a smuls pe el demult, demult din brațul Meu de Păstor. Pace vouă, fiilor! V-am dat ajutor mare să puteți pentru acest fiu dezlegat acum de sub legături ca să-l puneți voi la locul lui, voi, și nu cea care l-a robit pe el sub satana, căci altfel n-am putut să-l scot, decât așa cum am lucrat acum cu el. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Veghează, tată, pentru biruința Mea și a ta! Fii credincios și învață tot mai mult să știi să Mă

primești când vin cu vești la tine, căci cel ce nu Mă primește, acela nu Mă cunoaște, fiindcă așa vrea el.

Pace ție, poporul Meu! Eu sunt Păstorul Cel bun, Domnul Iisus Hristos! Eu sunt Păstorul tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2009

Praznicul Întâmpinării Domnului; Duminica fiului risipitor

Omul credincios este călăuzit de Duhul Sfânt. Duiosenia, mare frumusețe cerească în inima omului credincios. Căldura credinței sfinte și flacăra ei. Invidia strică lucrarea milei și a duioseniei.

Azi e zi de învățătură și de creștere a împărăției Mele în cei credincioși, căci Eu, Domnul, sunt Învățătorul, iar poporul Meu cel de la gura izvorului Meu de cuvânt este cel ce învață de la Mine. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul și sunt Învățătorul tău, fiule, căci vremea în care tu ești e vremea venirii Mele cuvânt pe pământ ca să-Mi întocmesc popor pregătit pentru taina arătării Mele a doua oară de la Tatăl la om. Leg vremea Mea cea de acum două mii de ani cu vremea Mea cea din zilele tale și te așez înaintea Mea ca să te învăț ceea ce poporul Israel n-a putut să învețe atunci din pricina îngâmfariei și a invidiei. Venisem la el atunci ca să-l fac blând și smerit cu inima ca și pe Mine, și îl învățam cu iubire, dar el a părăsit învățătura Mea și s-a purtat după învățătura sa. L-am învățat pe el prin faptele Mele și M-am scris cu el pe pământ în mijlocul lui, și au rămas de mărturie lucrările Mele în mijlocul lui. În ziua aceasta de sărbătoare, pomenită azi pentru faptele vieții Mele, aduc aminte despre supunerea Mea cea de atunci, căci eram prunc, dar eram Fiul Treimii dumnezeiești, și M-au dus părinții la templu ca să Mă închine lui Dumnezeu ca pe unul întâi-născut, aducându-se pentru nașterea Mea jertfă de curățire.

O, în ziua aceasta ai de învățat darul credinței sfinte, poporul Meu, căci bătrânul Simeon, căruia prin Duhul i s-a vestit că va vedea pe Unsul Domnului, a fost îndemnat de Duhul să vină la templu chiar atunci când Eu am fost adus ca să fiu închinat lui Dumnezeu. Atunci bătrânul Simeon M-a luat în brațe, M-a binecuvântat și M-a vestit că au văzut ochii lui mântuirea vestită de Domnul în fața noroadelor, luminează spre lumina neamurilor și spre slava poporului Israel.

O, poporul Meu, Eu Mi-am așezat în mijlocul poporului Israel lumina venirii Mele, care era slava lui între popoare, dar necredința lui a fost nepăsarea lui. Am găsit însă în mijlocul lui pe dreptul Simeon și l-am ținut în viață pe acesta ani mulți, ca să Mă primească în brațe după nașterea Mea și să Mă mărturisească el că Eu sunt pus spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca un semn de tăgadă. O, n-aveam atunci în Israel om drept care să fi crezut și să fi mărturisit venirea Mea în trup, și iată, am găsit credință într-un om bătrân de ani și l-am ținut pe acesta în viață ca să lucrez prin credința lui proorocie spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca să se poată împlini cele vestite despre Mine și despre Israel, și apoi să se găsească oameni să creadă că Eu, Cel luat în brațe de bătrânul Simeon, eram Mesia, trimisul Tatălui.

O, poporul Meu, cât de mult înseamnă la Dumnezeu și la oameni un om credincios, călăuzit de Duhul lui Dumnezeu! O, fiule, ce măreață este taina credinței! Adevăr adevărat am spus Eu, că cel ce nu se leapădă de sine nu poate să vină după Mine, nu poate să aibă credință și credincioșie. O, ce mare taină a vieții este să se dăruiască lui Dumnezeu omul! Atunci

Duhul Sfânt îl călăuzește El pe acesta, și Domnul Își face lucrarea Sa cu cel credincios pentru cei ce vor crede apoi în lucrările cele adevărate ale lui Dumnezeu. Așa am lucrat Eu, Domnul, și în zilele tale, poporul Meu de azi, și am avut, tată, inimi cu credință în ele și M-am mărit prin ele pe pământ pentru cei credincioși, dar am spus încă de acum două mii de ani, și așa am spus: *«Când va veni Fiul Omului, când iarăși va veni, va mai găsi credință pe pământ?»*.

Voiesc să te deprind cu duioșenia, poporul Meu, căci acest dar e mare frumusețe cerească în inima omului credincios. Ea este căldura credinței sfinte și apoi flacăra ei. Pe ea aș vrea s-o semăn în oamenii care dau să se ridice spre slava lucrării Mele de azi cu tine, poporul Meu. Am dat la mulți darul și duhul duioșeniei după Mine și după tine, poporul Meu, și aceia se strâng cu duioșenie pe lângă izvorul Meu de cuvânt în sărbători și își dau hrană credinței lor și vieții lor cea cu credință. O, roagă-te să capeți această frumusețe, tu și toți cei ce vor căuta să înțeleagă ce înseamnă Dumnezeu pe pământ în oameni și cu oamenii, o, poporul Meu. Amin.

În această zi de duminică te învăț, Israele al neamului român, te învăț încă duhul duioșeniei, și te învăț și fața lui cea dușmană pe el, căci voiesc să te cresc cu lucrarea Duhului Sfânt, fiule. Îți amintesc pilda spusă de Mine despre fiul risipitor și despre fratele lui, care a rămas statornic lângă tatăl cel cu doi fii. O, poporul Meu, nu le plăcea cărturarilor și fariseilor duioșenia Mea pentru cei păcătoși, căci Eu le spuneam lor că oricine dintre ei care nu se leapădă de tot ce are nu poate să fie ucenicul Meu, căci sarea este bun lucru, dar dacă și ea se strică, cu ce vor mai putea s-o dreagă pe ea? Ea nu-și mai găsește rostul nici în pământ, nici în gunoi, ci este aruncată afară. O, și cine atunci asculta și avea urechi de auzit ca să audă de la Mine? Vameșii și păcătoșii, aceia stăteau în preajma Mea ca să asculte de la Mine, și eram văzut rău de farisei și de cărturari, care căteau zicând că Eu primesc la Mine pe păcătoși și că stau cu ei la masă. Am vrut atunci să-i deprind cu duhul duioșeniei și le-am spus de cei doi frați, unul rătăcit, iar celălalt ascultător de tatăl său. Cel mai mic dintre ei și-a cerut partea de avere și s-a dus de dorul dezmiardărilor și s-a cheltuit pe sine și tot ce avea, până ce a rămas străin și flămând, și apoi a intrat în pocăință, căutând spre duioșenia tatălui său, care avea să-l salveze pe el de la pierzare. O, dacă fiul cel rătăcit nu s-ar fi întors la tatăl său, nici tatăl său nu s-ar fi întors spre el cu duioșenie, iar din aceasta tu trebuie să înveți lucrare mare, poporul Meu, și înțelepciune adâncă, tată. Omul trebuie să-L facă pe Dumnezeu să iasă în calea lui și să-l primească atunci când vine, atunci când el cade de la pieptul Lui și apoi iarăși vine aplecându-se cu inima spre Tatăl. Dar iată, mare învățătură să ia omul care aude de la Mine, căci păcatul invidiei se judecă din om cu Dumnezeu, și este păcat să facă așa omul. S-a supărat pe tatăl său feciorul lui cel mare când tatăl l-a primit la sine pe fiul cel pribeag de părinți și i-a dat înapoi cinstea de fiu. Tatăl însă a dat să-l învețe și să-l liniștească și i-a spus: *«O, fiule, tu pururea ești cu mine, și toate ale mele sunt ale tale. Se cuvenea însă să ne bucurăm că fratele tău a înviat și s-a aflat, căci era mort și era pierdut»*.

O, nu e bună invidia, căci ea strică lucrarea milei și a duioșeniei și dă în lături puterea pocăinței de la cel ce se hrănește cu acest ucigător păcat. Eu sunt Cel ce judec pe om, și nu trebuie să facă aceasta omul.

O, voi, cei ce sunteți fii iubitori de Dumnezeu pe pământ, nu trebuie să faceți voi socoteala de felul cum lucrez Eu, căci această socoteală o fac Eu. O, feriți-vă de căderi din

Dumnezeu, voi, fii iubitori de Dumnezeu! Eu stăteam la masă cu vameșii și cu păcătoșii, iar cei ce căteau asupra Mea că fac acestea erau dintre farisei și erau dintre cărturari, erau dintre cei ce nu aveau duioșenie și milă așa cum aveam Eu de tot omul zdrobit de slăbiciuni ca să-i dau mila Mea și să-l fac să se scoale și să se facă fiu al lui Dumnezeu. Cel ce nu se bucură de un păcătos care se scoală să se întoarcă la pocăință, acela să vină să învețe ce înseamnă să se facă omul ucenic al lui Hristos, Care a venit în lume ca să-i mântuiască pe cei păcătoși, iar pe cei drepți să-i învețe pocăința.

Eu, Domnul, sunt plin de milă și de duioșenie pentru omul umilit prin viața lui căzută și întind mâna după el, și te îndemn, poporul Meu, să fii și tu mântuitor ca și Mine, fiule, căci Eu despre aceste fapte te voi întreba când voi veni să văd ce lucrare a lucrat omul pe pământ. Cei ce sunt poporul Meu și cei ce se nasc de acum ca să fie ei apoi, toți să învețe de la Mine că păcatul invidiei are roadele lui, și după roadele lor se vor cunoaște cei ce fac acest păcat, căci aceia au duhul nemulțumirii, al cărtirii, al iubirii de sine, al dreptății de sine, al defăimării aproapelui, al gâlcevii, și au duhul semeției, de la care se naște minciuna.

Te învăț, poporul Meu, să fii ca Mine, blând și smerit cu inima, milos și duios cu cei ce se pocăiesc, și să fii plin de răbdare și de credință ca dreptul Simeon, care nu s-a îndoit că Acela pe Care L-a primit în brațe prunc ca să-L mărturisească n-ar fi fost Mesia, Mântuitorul oamenilor. Iată, așa se crede în Dumnezeu, ca dreptul Simeon. Amin.

O, să fie drept la suflet omul, și așa va avea el călăuză pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care are milă și duioșenie prin lucrarea Sa de peste om. Inima înfrântă și smerită este calea lui Dumnezeu spre om; ea nu cade de pe cale, căci Domnul o sprijinește pe ea. Eu pentru aceasta am venit pe pământ, poporul Meu. Am venit pentru cei blânzi și smeriți cu inima, pentru cei miloși și duioși cu duhul, pentru cei cu inimă de tată și de mamă pentru făptura cea căzută și neajutorată pe pământ, căci omul este căzut pe pământ între tâlhari de suflet. Cu duh milos și duios Îmi așez mereu pe pământ cuvântul învierii omului, căci izvorul Meu de cuvânt este râul vieții, și îi dau omului să bea din el dacă el voiește să ia. Eu pentru aceasta M-am făcut cuvânt peste pământ, poporul Meu, și aceasta voiesc să lucrez Eu cu tine înaintea noroadelor. Păstrează-te, tată, în duh de credință ca să poți crede de la Dumnezeu, și apoi păstrează-te fără de păcat, căci păcatul invidiei pe Dumnezeu și pe cei asemenea Lui la milă și la duioșenie, acest păcat i-a căzut pe mulți din bărcuța Mea cea cu fii duioși în ea.

Duioșia să vă fie cerească, fiilor. Ea să fie cerească prin voi, iar voi să fiți cerești prin ea. Prin ea să credeți și să cunoașteți lucrările cele tainice ale lui Dumnezeu, căci așa se crede, fiilor. Prin ea să iubiți pe oameni pentru ei, nu pentru voi, și prin ea să iertați pentru voi, fiilor, căci cel ce iartă pe cel greșit lui, acela pentru el își face bine. Amin.

O, pace vouă, fiilor! M-am umplut de mângâiere și de bucuria cea de la ea că am putut să grăiesc vouă în zi de învățătură. Fiți fără de cărtire, iubitori de Dumnezeu și de frați, și aceasta vă va întări în veghe, fiilor. Cei frumoși la inimă și la cuget, aceia sunt cei ce știu să vegheze, iar Eu vă dau învățătură mereu, mereu, și Mă mângâi, Eu și cei din cer, când grăiesc vouă pe pământ. Nu e multă vorbirea Mea, ci e puțină, fiilor. Cuvântul Meu are în el viață și nu e multă viața, ci trebuie mai multă, și înmulțiți-o în voi de la cuvântul Meu, fiilor. Masa Mea cu voi e statul Meu pe pământ cu omul, e venirea Mea iarăși de la Tatăl la om. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Învățătorul tău. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2009

Duminica înfricoșatei judecăți

Proorocie despre credința neamurilor pentru taina cetății Noului Ierusalim. Ziua slavei Domnului. Cartea cea cu șapte peceti nu va fi vis, ci adevăr. Grăirea Domnului este vremea judecății și pregătește scularea celor adormiți. Păcatul este iadul în care arde omul.

Vin pe pământ cu slava Mea și cu toți sfinții îngeri, care slujesc slavei Mele, iar slava Mea este cuvântul întru cea de a doua venire a Mea de la Tatăl la om. Puțin, puțin, și mărirea Mea, care luminează pământul binecuvântării Mele din mijlocul neamului român, va atrage neamurile ca să umble întru lumina cetății Mele de nou Ierusalim, iar împărații pământului Îmi vor mări venirea aceasta a Mea și vor păzi cetatea Mea și slava ei și se vor încălzi sub făclia ei, căci făclia ei sunt Eu, Mielul Tatălui, și sunt Calea, Adevărul și Viața, și așa Mă voi arăta că sunt în ziua Mea de mărire. Amin.

Vin, poporul Meu, să grăiesc cu tine în zi de duminică, tată, și să ne amintim de făgăduința slavei venirii Mele, de care Eu am grăit în pildă acum două mii de ani, iar grăirea Mea de atunci este mărturisită prin Scripturile cele de atunci, precum grăirea Mea de azi este mărturisită prin cartea Mea de azi, carte vestită prin Scripturi ca să fie, carte care stă deschisă ca să grăiesc Eu prin ea, cartea cea cu șapte peceti, pe care numai Eu, Mielul și Cuvântul Tatălui, am luat-o din mâna Lui ca să desfac una câte una pecetile ei și să răscumpăr prin jertfa Mea și prin cuvântul mărturisirii oameni din toată seminția și limba și poporul și neamul și să fac din ei împărăție și preoți ca să fie pe pământ, precum este scris să se împlinescă, iar când cerul se va deschide la vedere, zguduind facerea cea dintâi, atunci mai-marii de pe pământ se vor piti de mânia zilei Mele, căci Eu șed pe tron în zilele acestea, și cartea Mea este deschisă, și se ascund de fața Mea cei ce stau mari pe pământ, căci ziua Mea vine.

Vin cuvânt pe pământ și vin la tine, poporul Meu, căci ceilalți oameni de pe pământ se ascund de fața dreptății Mele, căci Eu stau pe tron așezat, stau în carte și cuvintez din ea și nu Mă vor mai-marii de pe pământ și se ascund de fața Mea. Tu însă primește-Mă și sfințește-te pentru venirea Mea și fă-Mi loc cu ea și fă-te cale a venirii Mele, poporul Meu, căci credința ta în venirea Mea face cale cuvântului Meu peste pământ, și îți voi mulțumi cu toți sfinții îngeri când cerul se va lăsa văzut deschis și vă voi zice vouă: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci Eu am fost flămând și însetat, străin și gol, bolnav și întemnițat, și voi M-ați slujit»*, și în ziua aceea vă vor cunoaște binefăcători ai Mei toate neamurile pământului, iar cerul cel dintâi și pământul cel dintâi vor trece, și va fi un cer nou și un pământ nou, și voi veți fi poporul Meu și vă voi da facerea cea nouă și ne vom întinde cu ea și vom primi în ea pe cei ce se sfințesc pentru ea, și nu va fi un vis aceasta, și va fi adevărat, și fericiți vor fi cei ce cred acestor cuvinte, proorocite încă de acum două mii de ani, iar cei necredincioși se vor purta necredincioși, precum este scris.

O, poporul Meu, saltă de mângâiere cei din morminte când aud glasul Meu din mijlocul tău, și iată, cei de pe pământ își ascund auzul dinaintea grăirii Mele de azi, pe care o aud cei din morminte, fiule. Grăirea Mea de azi este vremea judecății și pregătește scularea celor adormiți, unii spre viață veșnică și

unii spre durere veșnică, precum Eu am vestit cuvânt acum două mii de ani. Îi îndemn pe toți cei de pe pământ spre toată fapta cea bună, care să le facă drum spre viața lor cea veșnică întru bucurie. Îi îndemn pe toți oamenii să caute spre Scripturile Mele cele de acum două mii de ani și să se ajute ei cu învățătura Mea cea de atunci, căci cine citește în Scripturile Mele cele de atunci găsește calea.

O, citiți cartea Evangheliei Mele celei de atunci, voi, cei de pe pământ! Nu luați să citiți numai și numai pe cele scrise de oameni. Luați și cuvântul Evangheliei Mele și veți găsi în ea calea, adevărul și viața, care vă vor face liberi. Închinați-vă cu semnul sfintei cruci și cereți înțelepciunea cea de la Dumnezeu și apoi citiți cartea Evangheliei Mele și vă veți vedea descoperiți de ea și o veți iubi, căci cuvântul Meu este duh dătător de viață și alungă din om necredința și nepăsarea și aduce în locul acestora calea, adevărul și viața. O, căutați să-Mi faceți bine, ca să vă pot numi binecuvântații Tatălui Meu, căci dureros va fi pentru cei ce vor auzi în ziua Mea de slavă când Eu voi spune celor ce nu M-au iubit: *«Duceți-vă de la Mine, voi, cei blestemați, în focul cel veșnic, gătit diavolului și îngerilor lui, căci am fost flămând și însetat, străin și gol, bolnav și închis în temniță și nu M-ați slujit»*. O, căutați să înțelegeți ce înseamnă să-L iubiți și să-L slujiți pe Dumnezeu pe pământ. Cereți de la El înțelepciunea aceasta, căci din pricina lipsei de Dumnezeu din om nu înțeleg oamenii pe Dumnezeu așa cum este de înțeles taina iubirii de Dumnezeu și slujirea cea pentru ea. Iată, Eu, Domnul, sunt pe pământ cu tronul Meu de învățătură, de pe care judec faptele vieții omului ca să ia omul înțelepciune din cuvântul Meu. Râul vieții este cuvântul Meu din mijlocul neamului român, și așa se împlinește pe pământ taina cea din Scripturi a râului vieții, iar de o parte și de alta a râului crește pomul vieții, crește Dumnezeu în oameni și face rod Domnul și își face ucenici spre tămăduirea neamurilor, precum este scris. Eu nu strig tare în piețe, ci lucrez minunat, numai să vină omul cu credință și să bea și să ia și să împartă și să curgă acest râu spre învierea multora, că iată, morții din morminte saltă de înviere și mărturisesc, iar Eu sunt cale a mărturisirii lor, căci au fost pomeniți acum, în ziua care a trecut, pe jertfelnicul Meu de nou Ierusalim, și au fost sloboziți să vină să stea la masa poporului Meu, la masa bisericii Mele, la masa nunții Mele cu mireasa Mea.

O, luați glas, fiilor duruți de așteptare! Un singur duh vă fac pe toți ca să grăiți întru unul și să mărturisiți de acolo pe Dumnezeu la cei de pe pământ. Amin, amin, amin.

O, cine este mare ca Dumnezeul nostru? El este Dumnezeul Cel minunat întru sfinții Lui și întru mila Lui pentru cei păcătoși și zdrobiți de păcate în vremea trupului lor și după trecerea lor cu trupul. O, mare este lucrarea venirii Lui cuvânt pe pământ, iar cei ce au ochi și urechi de la El văd și aud, și iată, noi, cei adormiți, noi, cei din morminte, avem ochi de văzut și avem urechi de auzit și vedem și auzim venirea Lui cea de azi pe pământ, lucrarea cea de izbăvire a noastră și a voastră, a celor de pe pământ. O, nu mai faceți păcate! Păcatul a adus moartea în oameni, căci plata păcatului este moartea, iar Domnul Iisus Hristos a venit acum două mii de ani pe pământ cu învierea Lui dintre cei morți și le-a dat-o lor. Trăiți pe pământ pentru pomenirea celor adormiți, căutând spre Domnul cu rugăciune pentru învierea lor, cu rugăciune, nu cu alte fapte, nu cu alte jertfe, ci cu credință și cu duioșenie și cu lacrimi frățești și părintești pentru învierea celor adormiți și pentru viața lor cea fără de suspin, căci viața este cea de după trecerea cu trupul, nu este cea din vremea

trupului, și aceea este numai pentru pregătirea vieții omului. O, nu mai trăiți vremelnice pe pământ, ci trăiți veșnic și în vremea voastră cea cu trupul! Trăiți cu veșnicia, nu cu vremelnicia, care îl duce pe om la nepăsare, și de la ea la necredință, căci vai celor ce nu-L urmează pe Domnul pe pământ!

S-au micșorat cu multul vaietele celor ce așteaptă în locuința morților de când Domnul a așezat pe piatra ei cea dintâi biserica Lui de pe pământ, de unde cei ce slujesc în ea cheamă pe Domnul pentru izbăvirea celor adormiți, pregătiți și nepregătiți la plecarea lor de pe pământ. Din zi în zi mai mult se fac tot mai mici suferințele lor și așteptarea lor, și crește duhul bucuriei sfinte peste cei ce stau întru nădejdea învierii.

O, nu mai păcătuți! Sfințiți-vă! Aceasta este înțelepciunea vieții. Grăiți unii cu alții pe cele cerești, pe cele sfinte, curățindu-vă unii pe alții la cuget și la suflet, și pomeniți cu graiurile și cu rugăciunile voastre lumea cea nevăzută și lumea celor adormiți, ca să se arate împărăția cea cerească pe pământ întru lucrarea sa de cer nou și de pământ nou. O, nu sunt greu de înțeles Scripturile facerii celei noi și a învierii morților, dar nu sunt citite și dorite de oameni, căci n-au oamenii între ei pe cei ce îndeamnă. Vă îndemnăm noi, cei din morminte, pentru voi și pentru noi vă îndemnăm, deschideți împărăției lui Dumnezeu pe pământ! Deschideți Domnului când bate! El cuvintează din mijlocul îngerilor și se aude pe pământ, și fericiți sunt cei ce au urechi de auzit de la Dumnezeu! Pe pământ nu este omul stăpân, ci numai Dumnezeu este Stăpânul, căci omul nu poate nimic din pricina păcatului din el. Iubiți-vă viața iubindu-L pe Domnul! Unii pe alții îndemnați-vă să iubiți pe Domnul și să lepădați păcatul cel ascuns și cel văzut, căci păcatul este moarte, nu este mângâiere așa cum îl simte omul a fi. Păcatul este iadul în care omul arde, vă spunem noi, cei ce am suferit așa pe pământ și încă suferim până la izbăvirea cea întreagă prin Domnul Iisus Hristos și prin stăruința bisericii Lui de pe pământ. Cel ce este sfânt, să se sfințească încă și să trudească pentru învierea morților, și să audă el apoi în ziua Domnului chemarea pentru cei binecuvântați, care au lucrat pentru cei flămânzi și însetați, pentru cei străini și goi, pentru cei suferinzi și întemnițați ca să fie sloboziți de sub povară! O, ștergeți lacrimile celor ce așteaptă învierea lor și curmați suspinul lor, căci plata voastră multă este în ceruri! Amin amin, amin.

— O, fii ai oamenilor! Voi, cei de pe pământ, auziți glasul celor din morminte, sloboziți de Mine, Domnul, ca să grăiască în ziua lor de pomenire! Precum sfinții au zile de pomenire pe pământ, așa au și cei adormiți, căci așa este lucrarea bisericii, și e vremea când cei din morminte aud glasul Fiului lui Dumnezeu, glasul Meu cel de azi, care apropie sfârșitul veacurilor și începutul cel nou al tainelor lui Dumnezeu. Eu, Domnul, sunt plin de milostivire pentru cei în suferință și vin Mântuitor pe pământ pentru cei vii și pentru cei adormiți, care aud glasul Meu mai mult decât cei vii, căci cei vii își astupă urechile ca să nu audă de la Domnul și să se întoarcă de la căile lor și ca să-i vindec Eu pe ei de ei. Eu, Domnul, sunt calea omului spre Dumnezeu. Mă strecor cuvânt spre oameni pe pământ, și va fi curând, curând să umble neamurile întru lumina cetății cuvântului Meu cea din mijlocul neamului român, și se vor încălzi sub făclia ei împărăției pământului, căci făclia ei sunt Eu, Mielul și Cuvântul Tatălui, și așa Mă voi arăta că sunt în ziua Mea de mărire. O, veniți spre izvorul râului vieții, izvor limpede, o, fii ai oamenilor! Veniți, fiilor, și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu pe pământ, căci Domnul este Stăpân în cer și pe pământ, și pe al Lui pământ locuiți voi! Veniți, veniți, fiilor, și cunoașteți pe Domnul! Amin.

Iar tu, poporul Meu, stai cale a venirii Mele, stai credincios și adevărat ca Domnul Dumnezeuul tău, că nu e bine să stea omul altfel pe pământ. Înduhovnicește-te frate pe frate din zi în zi mai mult și dă-Mi să stau la masa ta frățască și dă-Mi odihnă, tată. Îți dau izvor de Duh Sfânt mereu, mereu. Fă-te Duh Sfânt, fă-te Dumnezeu prin har, fiule, căci darul pe care vin să ți-l dau, iar tu să-l primești și să fii ca El, este Duhul Sfânt, poporul Meu, este darul Meu cel pentru tine, tată. O, împarte-Mă între frate și frate, împarte-Mă cu bogăție, iar ascultarea ta va prinde rod însutit pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2009

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Cel ce se apropie de Domnul este cel ce-și vede păcatele cât mai mult, cât mai adânc în ființa lui. Ascultarea înseamnă raiul. Vorbirea lui Adam. Îndemn către cei răzvrățiți să se căiască.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel cu duh dătător de viață pentru om. Cobor pe pământ cuvânt și sunt slujit de toți sfinții îngeri, precum este scris despre venirea Mea iarăși pe pământ după om pentru plata credinței sau a necredinței omului care M-a iubit sau care nu M-a iubit, care a răbdare cu Mine sau care n-a răbdare până la biruința cea pentru răbdare, iar răbdarea sfinților a fost în toate vremile salvarea Mea în vreme și biruirea îngerilor întunericului, care din pricina trufiei omului au căzut de lângă Mine, căci M-au părăsit pentru om.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, și Tatăl este tot într-o durere, și sunt Fiul durerii și Mă doare ca și pe Tatăl, căci Eu și cu Tatăl Una suntem în cer și pe pământ și Ne doare de lipsa credinței de pe pământ, căci omul își hrănește necredința cu tot ce este vremelnice, iar sfinții îngeri Ne poartă durerea și Ne poartă între cer și pământ ca să-l ajutam pe om să se întoarcă spre Dumnezeu cu credință și să știe el cum înseamnă această minune așteptată de lumea cea cerească, cea care nu se vede de cei ce sunt în trup pe pământ, dar care este cea adevărată.

Cobor cu mult suspin și cu mare zdrobire de duh și de trup, cobor la poporul cuvântului Meu care crede venirea Mea răbdând îndelung lângă durerile Mele și cerând de la Mine puteri și mângâieri și venirea Mea la el mereu ca să-l mângâi pe el mereu în răbdare și în rane, căci Eu sunt mila cea fără de sfârșit și veghez cu mare milă pentru cei ce gem și plâng sub toate câte se izbesc în ei din pizma diavolului vrăjmaș, care l-a slujit pe om în clipa cea mai îndurerată pentru Dumnezeu, căci omul cel pus de Mine în rai a făcut neascultare lui Dumnezeu și a ascultat de sine, și îngerii i-au slujit lui ca și Mie, și de atunci omul Îmi face rău. De atunci sunt și îngeri negri, care îl scot pe om de la Mine dacă omul le-a înlesnit lor căderea lor din lumină, din slujba pe care ei o închinău Mie mai aproape decât toate cetele îngerești, și iată, cei ce Mi-au fost cei mai aproape slujitori Mi-au dat cea mai mare durere și apoi M-au vrăjmășit, căci au căzut în slujba omului, care M-a pedepsit apoi prin căderea lui din rai, căci voia de sine l-a scos pe om din brațul Meu și l-a aruncat pe pământ.

O, e plin pământul de om fără de credință și fără de statornicie cu viața cea de sus pentru om pe pământ! O, e plin pământul de păcate, e plin peste tot! În lume și pe toate căile ei sunt morții Sodomei și ai Gomorei cu grămada, și ai Mei trebuie să stea întru Mine ca să nu cadă din viață în vremea de acum cu ascunsul ei întuneric de se cutremură sfinții îngeri prin ea, căci ei Îmi slujesc Mie în cer și în văzduh și pe pământ

și slujesc venirii Mele. O, nu mai poate omul credincios să rămână nemişcat la inimă în mijlocul deșertăciunii de pe pământ, și tot răul care mușcă din om are lucrare ascunsă ca să nu se întoarcă omul de la ea și să vină spre scăpare, iară și iară spre scăpare și să-și vadă păcatele, căci asta înseamnă să scape omul de întuneric și să vadă apoi, căci cel ce se apropie cu adevărat de Dumnezeu între oameni este cel ce își vede păcatele cât mai mult și cât mai adânc în ființa lui, o, și ce slab este omul pentru această lucrare a învierii lui cea de la Dumnezeu! Inima omului este împărțită în multe bucățele, nu numai în două, căci când omul stă așa, este tras mereu din sânul lui Dumnezeu, Care dă mereu să-l ia pe om în Sine, dar omul este mic de tot la virtute chiar și când știe ce este lucrarea ei, căci omul iubește orice mai mult decât pe Dumnezeu, ca și Adam în rai, și îi este milă mai mult de om decât de Dumnezeu.

Eu, Domnul, grăiesc pe pământ în zilele acestea și îi dau omului cuvântul vieții și al învierii dintre morți, iar cel care îl aude și îl crede, dar nu ia din el mereu ca să se uite bine ce este scris în el, acela cade din Dumnezeu, cade în sine acela, cade în nepăsare și apoi disprețuiește învățătura cea din gura Mea, găsindu-i pricină învățaturii Mele, și apoi neascultarea îl face pe om liber de Dumnezeu și apoi omul nu mai are de înger tare pe îngerul cel alb, și îl are pe cel negru de povățuitor, iar fața oamenilor de pe pământ adevăratește aceasta, ca și mintea lor, ca și lucrarea lor și a îngerilor cei aleși de ei ca să-i poarte pe ei.

O, Îmi vine să Mă mâni pentru durerile Mele de la cei ce cunosc acest cuvânt și îl leapădă pe el pentru mintea lor cea omenească, dar dragostea Îmi spune că ea rabdă îndelung și nu se mânie, ci se apleacă suferind îndelung.

O, poporul Meu, sunt plin de durere, tată, și durerea Mea coboară la tine ca s-o port cu tine, ca să fii tu ucenicul Meu în dureri, ca să fii ca Învățătorul tău, tată. Duhul cel potrivnic Mie, care lucrează prin îngerii negri, Îmi însăgetează mereu fața și slava, căci aceștia se răzvrătesc pe Mine de atunci de când cu om cu tot și-au pierdut slava și lumina odată cu neascultarea omului, și de atunci omul are pentru el un înger alb și unul negru, și puțini, puțini de tot sunt cei călăuziți de îngerul cel alb al lor, fiindcă nedragostea de Dumnezeu a omului îi slăbește mereu lui așteptarea și răbdarea și credința apoi, așa cum a pățit bietul Adam când a căzut prin trufie și a căzut din rai și a intrat în timp și a ieșit din veșnicie, și de atunci timpul omului Mi-a dat durerea și Mi-a sfârșit odihna și bucuria cea pentru facerea omului din pământ și din suflet viu prin suflarea Mea de peste el. Omul trăiește pe pământ prin suflarea Mea de peste el, iar dacă n-ar avea suflare de la Mine n-ar mai trăi omul pe pământ, dar iată, nerecunoștința omului Mă ține de parte de om, Mă ține căzut în om.

Dar ce înseamnă îngerul cel alb în viața omului? O, cel ce este călăuzit de îngerul cel alb al său, acela trăiește numai în iubire de Dumnezeu și în ascultare peste viața lui cu Mine, iar seninul este pe fața și pe inima lui și nu-l doboară pe el nici un rău de pe pământ și din om, și face bine în jur prin lucrarea îngerului alb, care îl slujește pe cel blând și smerit cu inima, care prin dragostea cea din Mine rabdă îndelung și nu judecă și nu se mânie, ci se apleacă și trăiește prin aplecare, căci aceasta este viața cea vie în om, slujită de înger alb.

A fost odată un ucenic frumos de tot și într-o toate frumos, iar pe limba lui ședea de-a pururi un cuvânt frumos foarte, și acest cuvânt spunea: „*Binecuvintează, părinte!*“, și așa avea el binecuvântate toate pornirile, toate gândurile, toate clipele, toate lucrările, iar povățuitorul lui era mijlocitorul lui la Mine, și era senin și frumos foarte acest ucenic și nu cunoștea în-

tristarea, căci trăia mereu cu ascultare, iar ascultarea înseamnă raiul, precum raiul înseamnă ascultarea. O, ce viață dulce, ce suflet păzit de diavoli, ce văzduh binecuvântat era în jurul lor pentru cuvântul cel rostit al binecuvântării, văzduh plin de sfinții îngeri! Iată, aceasta n-a putut să facă Adam, și era în rai Adam, nu pe pământ, și s-a ascuns în sine în rai fiind, și îngerul negru îl sluja pe el, căci trufia lui i-a căzut în întunericul lui pe îngerii care-l slujeau pe el, pe cea dintâi ceată a îngerilor lui Dumnezeu, iar când Eu, Domnul, l-am tras afară din el pe Adam ca să-l pun față în față cu el însuși și cu fapta neascultării lui de Mine, care a născut întuneric pentru îngerii slujitori lui, M-a pedepsit Adam cu despărțirea lui de Mine în loc să-și pedepsească ascunderea lui de Mine, căci el s-a despărțit de Mine și nu Eu de el atunci când aceasta s-a întâmplat, iar îngerul cel negru l-a condus mereu apoi pe el, pe când cel alb, cel sfânt, a fost biruit de el și de diavol.

O, cu cine să plâng Eu rana Mea cea de atunci și până azi rană grea și mereu, mereu înnoită în Mine prin toți cei ce se despart de Mine pe pământ, sluiți fiind de îngerii cei răi? O, cu cine să-Mi port rana, cu cine în cer și cu cine pe pământ? Cu cine, o, cu cine?

Vin sfinții îngeri cu Mine pe pământ și Mă țin să grăiesc rana Mea omului, și cu Noi vine omul cel zidit de mâna Mea și așezat apoi în rai. Amin, amin, amin.

— Cuvântul Tău cel plin de lacrima Ta, mare cât păcatul meu, Doamne, a căzut atunci în rai înaintea mea față în față cu mine, iar eu Te-am găsit vinovat pe Tine pentru fapta mea și m-am răzbunat cu glas, dând să mă îndreptătesc împotriva Ta, și apoi cuvântul Tău cel înlăcrimat a căzut pe mine, pe duhul și pe sufletul și pe trupul meu, o, Doamne, fiindcă nu Te-am primit, cu îndreptarea mea, cu pocăința mea, cu scularea mea din păcatul trufiei, ba încă m-am afundat mai mult în acest păcat, și de atunci și până azi omul trufaș este cel ce nu Te primește când dai să-i spui neascultarea spre învierea lui din ea, spre nedespărțirea lui de Tine, ci, din contra, el Te găsește vinovat și nu Te primește și nu voiește în el viața Ta cea dulce prin ascultare, prin aplecare și prin umilință înaintea Ta. Pentru păcatul trufiei lui dă omul să spună că nu ești Tu Cel ce dai să-i desfăci auzul și văzul, și iată, în trufie trăiește și în trufie moare omul, căci umilința cea dulce, slujitoarea îngerului alb și nevătămător, nu se face gust plăcut și sfânt în om, și omul scuipă peste această dulceață și ia în inimă și pe limbă gustul cel amar al îngerului negru și al păcatului îngâmării și se lasă călăuzit așa. Plâng cu Tine după șapte mii de ani, uitându-mă la duhul trufiei omului, care din sine ia pentru pașii lui cei fără Dumnezeu, așa cum eu am făcut, iar îngerul cel negru al omului îl poartă cum voiește el pe om, pe când îngerul cel alb stă biruit și scăldat în rușine și în lacrimi din pricina celui trufaș, care se vrea biruitor.

O, cu cine să plângi Tu de rana Ta mereu înnoită în Tine de trufia omului, de toți cei care se despart de Tine pe pământ, sluiți fiind de îngerii cei răi? O, cu cine să-Ți porți rana, cu cine în cer și cu cine pe pământ? Cu mine o porți, o, Doamne, întru fiii cei din cer, care sunt îndurerați de la păcatul meu cel din rai și de la tot păcatul omului cel de atunci și până azi, iar de pe pământ Tu îți porți durerea cu cei în care Tu o pui ca s-o poarte și ca să doară în ei, căci nu mai poți s-o duci, îndurerat atât de mult cât ești de șapte mii de ani. O, fă-i izbăvitori omului pe cei cu care Tu porți multa Ta durere, căci Tu îi iubești pe ei ca pe cei mai dulci ai Tăi, care Te poartă cu credință între oameni pe pământ, dar eu, până ca eu să cad pe pământ, m-am îngâmfat împotriva Ta în rai și apoi am căzut că Te-am găsit

pe Tine vinovat pentru fapta neascultării mele.

O, să se apropie de Tine tot mai mult tot fiul poporului Tău de azi și tot fiul care aude din gura Ta cuvântul Tău, care curge ca râul peste oameni în zilele acestea! Cei ce se apropie de Tine sunt cei ce-și văd cât mai mult, cât mai adânc păcatele lor, dar vai, cât de departe este neamul omenesc de această sfântă lucrare a vederii păcatelor lor! O, greu este de omul care se face deștept în el însuși, căci unul ca acela se așează mai deștept ca Dumnezeu pe pământ și Îl lasă mic pe Domnul, iar îngerul cel negru îl poartă pe el apoi și pe toată lucrarea lui cea împotriva lui Dumnezeu! Omul are de la naștere un înger alb și unul negru, și se cunoaște când îl poartă unul sau celălalt.

O, nu vă răzbunați singuri, voi, fii ai Domnului, și voi, fii ai oamenilor! Slujiți dragostei! Ea rabdă îndelung și nu se mânie, ci se apleacă și nu se trufește. O, fii ai cuvântului Domnului, aveți grijă de fructul rugăciunii voastre! Nu-l lăsați pe diavolul să se răzbune în voi în vremea când vă faceți rugăciunea, căci cei răzbunători își întorc rugăciunea spre păcat. Dacă întristați adânc Duhul Cel Sfânt al fraților voștri, zadarnic vă rugați Domnului în vremea rugăciunii voastre. Fiți netulburați și fiți mulțumiți în rugăciunile voastre, ca nu cumva să se nască în voi duhul răzbunării pe frați în timp ce vă rugați, căci aceasta este voia diavolului. O, nu dați vina pe semenii voștri și nici pe voi când vă vine în inimă răzvrătirea! Părinții cei sfinți ai bisericii lui Hristos au așezat în ziua aceasta peste biserică pomenirea Evangheliei Domnului despre rugăciune și despre post, căci în ziua aceasta se vestește că începe vreme de post de cincizeci de zile pentru pregătirea sufletească și trupească și duhovnicească a omului credincios și sfânt și a omului credincios și păcătos prin slăbiciuni, ca să se înfrâneze el de la cele slabe în el măcar când vremea vestește post și rugăciune așa cum știe omul din părinți. O, ce frumos a fost în ziua aceea când Domnul Și-a luat ucenicii și S-a suit în munte să învețe mulțimile spunându-le lor despre cei fericiți întru El și întru ale Lui dureri, și apoi ce frumos i-a învățat cum să facă milostenie în taină pentru răsplata ei apoi și cum să se roage Tatălui în taina inimii, spre răsplata rugăciunii lor, și ce cuvinte să ducă la Tatăl și apoi să-L roage pe Tatăl să-i păzească de ispite și să ierte greșalele semenilor lor, ca și Tatăl să ierte greșalele lor, căci dacă omul nu va ierta semenilor lui, nici Tatăl nu va ierta lui greșalele lui; o, și-i învăța apoi pe toți, de pe munte îi învăța și le spunea pentru zilele de post să postească tainic, cu fața senină și curată și cu capul miruit, ca să le răsplătească lor Tatăl, și i-a învățat încă să nu-și pună inima la nimic de pe pământ și nici la truda mâinilor lor, ca nu cumva comoara lor să fie pe pământ, căci omul nu crede că nu poate să slujească la doi stăpâni, ci mai bine să-L lase pe Tatăl să le dea lor cele de trebuință lor, iar ei să caute împărăția Tatălui cu ei, și fiecare zi se va îngriji de trebuințele ei pentru fiii ascultării; și a mai zis apoi Domnul la mulțimi: *«Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci cu judecata cu care judecați veți fi judecați, și cu măsura cu care măsurați vi se va măsura vouă»*, și i-a învățat atunci iubirea și toate roadele ei, și toți stăteau uimiți de învățătura Lui, ca a Unuia Care are putere și nu ca învățații lor. Iată ce pomenire dulce a învățăturii lui Iisus Hristos Domnul, Cel Care S-a vorbit cu Tatăl la începutul făpturii și apoi a luat lut cu mâna și m-a plămădit pe mine după chipul Lui și a suflat peste mine din El suflet viu, și eu am stat pe picioare înaintea Lui, ascultându-I cuvântul spus peste mine, și pe care eu l-am călcat apoi, iar călcarea peste Dumnezeu este moarte. Vin acum cu Domnul și iată, grăiesc mulțimilor de pe pământ. O, de mi-ar auzi ele mărturisirea mea cea plină de suspin!

O, are Domnul durere mare acum în mijlocul poporului Lui și Se teme să grăiască despre ea, Se teme Dumnezeu de răzbunarea cea de la om. O, a prins Domnul frică de om și are grijă să-și ocrotească lucrarea Sa cu care umblă pe pământ ca să-i tragă pe toți la Tatăl, precum este scris, căci dacă El n-ar veni acum, nimeni, nimeni de pe pământ n-ar mai striga la oameni să se întoarcă la Tatăl, căci oamenii toți fac altceva pe pământ, și nu e Domnul vinovat că omul nu vrea să împlinească voia și cuvântul Său cel rostit, ci e omul vinovat pe pământ, așa cum am fost eu în rai.

O, trăiți cu temere de Dumnezeu, fii ai cuvântului Său, și trăiți sub binecuvântare, fiilor, căci cel ce iese de sub binecuvântare moare, măi fiilor, fiindcă lumea este moarte pentru cei iubitori de Dumnezeu pe pământ, dar cei săraci cu duhul rămân cu Domnul, fiilor, rămân cu harul Lui. Amin.

O, Domnul meu și Dumnezeu meu, am plâns cu Tine în cuvânt rana Ta cea grea de la mine și de la om, ca să port cu Tine rana Ta cea grea. O, nu mai poți s-o duci, și Îți vine să Te mâinii de la durerea Ta cea de la om. Ți-e suspinul înăbușit că nu poți să grăiești, Doamne. O, pace Ție! O, milă Îți este de omul care Te disprețuiește și de fiul care Te pedepsește lovind în slava Ta! Tu ești Mielul Cel junghiat și ești mereu străpuns de om. Pace Ție de la cei ce suferă cu Tine îndelung pe pământ, dar dă-le și lor pacea, ca un bun, ca un milos ce ești! Fă Tu cu ei izbăvire de sus, izbăvire a lor din dureri, o, Doamne! Amin, amin, amin.

— O, tu cel ce M-ai mângâiat în rana Mea, cum n-ai putut să faci atunci în rai după ce M-ai rănit lăsându-Mă în suspin pe urma ta, iată, acum M-ai mângâiat în rana Mea, căci ai băut multă durere mult timp. O, aștept untdelemn pe rane, dar numai păcătoșii cei iertați știu puterea durerii și puterea vindecării apoi peste rane. Ai venit lângă Mine și ai spus poporului Meu despre ziua când Eu M-am suit în munte și am grăit despre fericirea celor fericiți cu Mine și despre toate faptele dreptilor Mei, pe care trebuie să le lucreze cei ce se mântuiesc. Acum Eu grăiesc poporului Meu și iarăși îl îndemn spre viață binecuvântată pentru pașii lui. Amin.

Poporul Meu, o, poporul Meu, ascultă, tată, Evanghelia iubirii Mele! Deschide Evanghelia Mea în zi de duminică și trăiește cu Mine zilele cele de atunci, când mulțimile învățate de Mine stăteau minunate de învățătura Mea cea plină de putere. O, tot așa îi învăț și azi pe cei ce Mă aud de la acest izvor, dar răzvrătirea cea de azi asupra lucrării Mele din partea îngerilor negri, care-i călăuzesc pe cei îndoielnici, Mă însăgetează mereu această răzvrătire. Tatăl însă Mă umple de putere să-i dau omului învățătură, Eu și cei din cer. Amin.

Și acum, voi, cei unși în grădinița Mea de cuvânt, slujitori ai rugăciunii înaintea Mea, începeți jertfă pe altar pentru sufletul care a plecat nepregătit de pe pământ acum, pentru însoțitorul lui Verginica, fiilor. Acest fiu a fost slab, bietul de el, și a căzut sub călăuzirea îngerului cel negru, iar îngerul lui cel alb a suspinat lângă el toată viața lui apoi. Puterea vrăjitoriei și a farmecelor sub care el a fost ținut după căderea lui din brațul Meu și al trâmbiței Mele nu Mi-a dat loc să-l dezrobesc altfel, decât prin ridicarea lui de pe pământ, ca apoi să Mă lupt cu arme cerești să-l curăț pe el de pe pământ și până la cer, căci neascultarea lui și umblatul lui fără binecuvântare din loc în loc l-au căzut pe el între tâlhari, care abia, abia au mai lăsat în el viață în vremea lui de pe pământ. Eu mereu l-am strigat, dar el a fost legat cu negre legături și nu M-a putut ajuta să le desfac de pe el. Acum, voi aduceți, din ziua aceasta și până la ser-

barea învierii Mele, aduceți jertfă de rugăciune și de curățire a lui, aduceți lumânare și prescură și vin pe altar și rugăciune pentru desfacerea lui de sub legături. Pomeniți aparte numele lui, cu certare peste diavolul cel negru, care l-a călăuzit pe el, și apoi vom birui, fiilor unși. O, sunteți îndurerați mult, tată. Voi căuta să vă alin, tată. Mă voi lupta pentru voi și pentru lucrarea Mea și voi nimici Eu trufia care lovește în voi de peste tot, dinăuntru și din afară, și voi arăta curând, curând cât de adevărat sunt Eu întru această venire a Mea, căci trebuie să arăt celor îndoielnici că Domnul este acest cuvânt, că Eu, Domnul, sunt Cel ce grăiesc și că nu câștigă nimic împotriva Mea sau a voastră cei ce dau să spună că nu sunt Eu cuvântul cel de azi, care vine cu norii, căci Eu așa vin, și vin cu toți îngerii Mei întru venirea Mea, precum este scris.

O, poporul Meu, împărtășește-te cât mai des, și bine pregătit, cu trupul și sângele Meu, căci nimeni nu va mai putea birui pe pământ decât prin Mine, tată, prin trupul și sângele Meu, căci așa este scris pentru cei biruitori, care mărturisesc lucrarea Mea și cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi. O, Îmi vine să Mă mâni, Îmi vine să dau cu vârșuța cea usturătoare în cei ce se răzvrătesc. Nu mai pot purta durerea aceasta pe obrazul Meu cel sfâșiat și pe Duhul Meu umilit și biruit de om. Să stau, oare, așa biruit? Să joc și Eu în placul omului? O, Eu nu-i pot ocroti de căderi și de pierzare pe cei ce cad din brațul Meu lovindu-Mă peste el și dându-Mă de la cârma pazei cea pentru ei. O, să se căiască cei răzvrățiți! Eu, Domnul, le dau lor putere să se căiască și să se lepede de sine și să nu-și arunce crucea, ci să se poarte după Mine cu crucea și cu dragostea cea pentru ea. Amin. Pe cei călăuziți de îngerii negri, care au putere prin răzvrătirea inimii omului, prin mintea de sine a omului, Eu, Domnul, îi îmbiu pe ei pe drumul crucii, drumul cel cu duh dătător de viață pe el, drumul cuvântului Meu de azi, căci suferința este cea care-l naște mereu, mereu pe om în Dumnezeu. Amin.

O, nu fugi, nu fugi de suferință, poporul Meu! Cei ce fug cad și nu-și agonisesc decât suferință pentru vecii. O, stai, tată, în brațul Meu durut și nu-Mi da peste braț ca să Mă lovești depărtându-Mă de tine! O, nu te pot ocroti decât în Mine și în mijlocul lucrării Mele, fiule. Căiește-te de tot ce ai împotriva Mea și mușcă-ți limba duhului și a trupului când primești îndemn de la îngerul cel negru să te răzvrățești și să te clatini de pe calea Mea cea de azi, fiule! Îngerul cel negru hrănește cugețul omului când omul se desparte de Mine, dar Eu Mă port cu înțelepciunea cea de sus după om și îi arăt prin ea pe îngerul cel alb, pe care să-l asculte și să-l urmeze și să nu-l lase pe el biruit de îngerul cel negru al vieții omului. O, dacă omul ar vedea lucrarea îngerilor care îl călăuzesc pe el, atunci ar avea înțelepciunea toată și ar lupta prin ea, dar cel ce crede ce îi spun Eu, acela este cel ce vede. Amin.

O, fiilor duruți ai poporului Meu, purtați, tată, cu răbdare toate ale vremii de azi, care bat dinăuntru și din afară peste voi. Întăriți-Mă peste voi, căci celor ce s-au clătinat întru Mine și întru voi, Eu, Domnul, le voi deschide lor ochii mari ca să vadă cu ei, căci nu pot purta durerea și obrazul Meu sfâșiat și Duhul Meu umilit și biruit de om.

Aștept mângâiere de la cei ce Mă îndurerează. Aștept, și îl îndemn pe poporul Meu la răbdare, la dreptate, la credință mare, la rugăciune și la post, iar postul să fie hrănit cu mult cuvânt din cer, căci cine nu citește cuvântul Meu cade și se rătăcește, și cuvântul scris îl judecă pe el. O, Mi-e dor, Mi-e tare dor de mângâiere de la cei ce-Mi fac rană grea!

Binecuvântată să fie vremea poporului Meu cea de până

la sărbătoarea învierii! Eu, Domnul, îți spun, poporul Meu, de pe acum îți spun urarea învierii ca să te alin și ca să audă îngerii răi, și îți spun: Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! E vreme de mare cumpănă, dar ascultă-Mă întru toate, tată, ca să fii tu cel binecuvântat de cuvântul Meu pentru cei ce ascultă de el, pentru cei ce nu Mă părăsesc pe Mine și pe tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16 februarie/1 martie 2009

Duminica întâi a Postului mare, a drepte credințe

Vai celor ce fac planuri fără Domnul! Cei săraci cu duhul au credință fără vicleșug. Cel fără învățător cade în lepădare de credință.

Sunt Domnul! Sunt Mângâietorul și Izbăvitorul celor tari cu credință, și prin care Eu pot pe pământ, și cu care-Mi port durerile și bucuriile, și prin care Mă port spre om ca să-l fac pe el să audă glasul Meu de Păstor și să se lase spre viață omul. Amin.

Sunt Domnul! Vă întăresc pentru intrarea Mea în carte, copii din porți. Vă întăresc și iar vă întăresc ca să putem unii pentru alții, tată. Așa făceam și acum două mii de ani cu ucenicii Mei. Nu știam cum să le mai grăiesc mai dulce, cum să-i mai întăresc ca să Mă urmeze cu credință și cu iubire, căci Eu aveam să-i las pe ei martori ai venirii Mele pe pământ atunci și apoi, și ispitele erau mari de tot, și ei erau plâpânzi. Vin să-Mi întăresc poporul pe stâncă, și vin să grăiesc cu omul de pe pământ ca să-l îndemn să aibă credință și să nu greșescă în credință, căci tot omul face planuri pentru el însuși, dar în credință este nevoie mare de Dumnezeu ca să aibă omul biruință. Vai celor ce fac planuri fără Mine, dar crede omul această profeție scrisă în Scripturi? O, fericiți și iar fericiți sunt cei săraci cu duhul! Eu cu aceia M-am sprijinit în mersul Meu pe pământ, iar când M-am sprijinit cu cel bogat, care are nevoie de semne ca să Mă cunoască și că să Mă urmeze pentru greutățile pe care le purtam, el Mă părăsea, căci nu Mă înțelegea așa cum lucram Eu, așa cum grăiam Eu cu grăire plină de taină pentru viața cea din om pe calea Mea cu omul, și nimeni nu voia cu Mine pe cale decât cum voia el, iar Eu mergeam din greu pe pământ cu vestea Mea cea dumnezeiască, și am fost Cel durut și Cel părăsit de om de la nașterea Mea și până la așezarea Mea iarăși de-a dreapta Tatălui și până azi, o, până azi. O, nu Mă pot sprijini cu omul, căci planurile Mele nu sunt ca planurile lui, iar planurile lui nu sunt ca ale Mele, iar Eu merg din greu cu venirea Mea, și nu poate omul cu ea și pentru ea, iar cine nu poate așa, nu poate nici pentru el, dar el nu știe aceasta, căci ca să se cheme că poate, înseamnă să stea întru Mine omul și pentru Mine să poată și nu pentru el.

O, greu Mi-a fost pe pământ cât am stat cu omul, căci nu M-a sprijinit omul, căci omul care greșește în credință greșește cel mai mult și n-are credință nici cât un bob de muștar, iar Eu celui ce vine după Mine abia că mai pot să-i întăresc credința, căci omul vrea omenește și nu vrea cerește pe pământ cu Dumnezeu, iar Eu rămân mereu, mereu adânc îndurerat, uitându-Mă după om și dând să-l ajut și să-Mi dea mâna să-l țin și să Mă țină ca să fiu pe pământ cu el.

O, fericiți cei săraci cu duhul, că aceia au fost mângâierea Mea în durerea Mea cea de la om! O, de-aș mai găsi și azi așa mângâiere în mersul Meu cel greu pe pământ după om! O, de-aș mai găsi om fără vicleșug în credință! O, poporul Meu, cum să fac cu omul ca să nu greșescă în credință și ca să Mă poată mărturisi până la sfârșit, cum să fac, tată? Când Eu i-am ales pe cei dintâi ucenici acum două mii de ani când

Ioan Botezătorul mărturisea despre Mine, îl ispiteau fariseii, iar el le spunea lor că Eu am fost înaintea lui și că el vine după Mine, și le spunea că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridic păcatele lumii. O, cine îl înțelegea pe Ioan? Cei fără de vicleșug îl înțelegeau: Andrei și Petru, Filip și Natanael, cei dintâi ucenici, care mărturiseau din unul în altul că Eu sunt Mesia, iar Eu le spuneam lor să vină după Mine. O, fericiți cei săraci cu duhul, că în aceia nu este vicleșug în credință când Eu Mă descopăr lor și le spun să vină după Mine! Când Filip i-a spus lui Natanael că M-a aflat, așa cum era scris despre Mine de Moise și de profeți că sunt din Nazaret, el a spus: *«Poate din Nazaret să iasă ceva bun?»*, iar Eu am spus când l-am văzut venind spre Mine: *«Iată cu adevărat israelit în care nu este vicleșug»*, și apoi el a spus: *«Rabi, Tu ești Fiul lui Dumnezeu, Tu ești Împăratul lui Israel!»*.

O, nu mai sunt între oameni pe pământ cei ce Mă cunosc cu adevărat prin Duhul Tatălui Meu, Care este în ceruri. Le-am spus celor dintâi ucenici după ce ei M-au cunoscut cu duhul și cu credința și M-au mărturisit, le-am spus: *«Amin, amin grăiesc vouă, de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Fiul Omului»*. O, poporul Meu, nu știam cum să mai întăresc credința ucenicilor Mei cei de atunci, și puteam să fac aceasta numai peste cei ce nu aveau vicleșug în credință, tată, și care nu se sminteau întru Mine, căci aceia nu ispiteau tainele Mele, ci le înțelegeau de taine și le credeau. O, poporul Meu, fericiți sunt cei ce nu greșesc în credință, fericiți cei săraci cu duhul, că în aceia nu este vicleșug în credință! Veneau mulți după Mine în vremea aceea, și tot mulți Mă și păraseau, că nu erau dintre cei fără vicleșug în credință. Nu pot, tată, să stau mult astăzi cu tine în sfat, dar atât cât pot, te îndemn spre credință fără vicleșug în ea, fiule. Duhul tău să fie curat, ca să pot Eu în tine cu Duhul Sfânt Mângâietorul, tată, și să te port de mână, căci pe cel ce-Mi dă peste mână nu pot să-l port de mână, și se poartă singur unul ca acela, și adânc Mă doare de la cel fără de statornicie, care-și încearcă mintea, și pe care mintea îl încearcă. Să fii curat cu duhul și cu credința, poporul Meu! Să fii copil când răutatea te încearcă. Mereu te-am dorit copil față de răutate și mereu te-am dorit tare în credință și în Duhul Meu, și mereu, mereu te doresc așa și dă-Mi mângâierea aceasta, poporul Meu, că sunt nemângâiat, căci sunt în tine dintre cei ce Mă întristează și Mă rănesc adânc și Mă lasă nemângâiat după ce Mă rănesc, și își fac planuri fără Mine, căci Mă rănesc pe Mine și pe tine, dar Eu de la aceștia Îmi trag mila și iubirea și capătă ei ce-Mi dau și ei, căci cine-Mi zdrobește Mie pacea și mersul, așa găsesc și ei pentru ei, fiindcă este scris în cuvântul Meu despre măsura cu care măsoară omul și cu care și lui i se măsoară. O, milă Îmi e de cei îndoielnici! Mi-e milă, dar cu altfel de milă decât mila Mea pentru cei fără de vicleșug în credință. Eu sunt Cel îndelung răbdător și oftez cu durere în dureri, dar Îmi întăresc mersul când el Mi se îngreuiază, Mă întăresc și nu stau din mers, căci Eu am venit în lume ca tot cel ce crede în Mine să nu piară, ci să aibă viață veșnică și să nu vină la judecată, ci la viață să vină. Amin.

O, Mă îndrept acum și spre cei ce știu despre calea credinței drepte și le spun și lor că nu este vicleșug în cei ce merg pe cale cu Dumnezeu pe pământ, iar dacă au vicleșug, să învețe de la Mine să nu greșescă în credință, că mari de tot sunt ispitele, iar viața și învățătura de pe pământ înșală pe om ca să nu-L cunoască pe Dumnezeu. O, bine este să fie vegheată credința omului, căci ca să fie omul, el trebuie să fie prin cineva, nu prin sine, și trebuie să nu fie sterp, căci vai celui fără de iu-

bire, că acela este sterp cu duhul și cu viața! Cel ce iubește iartă și nu obosește iertând, iar cel ce iartă este cu putere, și numai cei slabi nu iartă, și numai aceia sunt slabi, și numai aceia fug de sub cruce zicându-și că e rău și greu sub cruce, și unii ca aceia dau putere diavolului, căci sunt slabi în credință pe drumul crucii cel plin de ispite, cel plin de cununi de la durerile de pe el.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Cel mărturisit acum două mii de ani de ucenicii Mei cei fără de vicleșug în ei până la sfârșit, vă îndemn pe voi, fii ai credinței în Hristos, învățați puterea credinței și nu stați pe cale fără să învățați cum se stă pe calea Mea cu omul! Nu vă bizuiți pe voi înșivă, ci bizuiți-vă pe cei ce știu de la Mine calea cea cu biruință pe ea. Fiți iertători, fiți blânzi și smeriți cu inima ca să puteți ierta de șaptezeci de ori câte șapte celor ce vă greșesc vouă, căci cel ce nu iartă piere de pe cale, piere prin însăși judecata minții lui. Pe calea credinței se merge iubind și iertând și răbdând și nădăduind fără de capăt în făgăduințele lui Dumnezeu, pe care omul trebuie să le ajute să vină pe pământ, iar cea mai mare faptă a omului pe calea credinței este minunea de a se face pe el însuși omul său cel nou după chipul și asemănarea Mea, locaș al Duhului Sfânt Mângâietorul, iar dacă alta este ținta omului care merge pe calea credinței, el va găsi primejdii peste credința sa. Feriți-vă de vicleșug în credință! Fiți curați cu inima și cu credința! Nu vă faceți judecători, ca să nu cădeți din credință, ca să nu vă ducă judecata la judecată! Ochiul fiecărui om vede în semenul său după inima pe care o are, după ceea ce are el în inimă, și numai ochiul Meu vede ceea ce este omul, iar cel ce zice că vede, acela este semeț, iar cel ce se smerește, acela este cel ce se vede pe sine prin smerenia lui, și așa trebuie povățuită în om viața credinței, iar dacă omul nu are învățător pentru credință, iată de ce cade omul în vremea lepădării de credință, care și-a deschis larg porțile ei acum ca să-i ferece sub ele pe cei slabi, pe cei nestatornici și pe cei ce nu iubesc pe Dumnezeu în ei. Veniți, fiilor, veniți și vă adăpați din izvorul înțelepciunii, veniți cu aplecare, așa cum veneau ucenicii Mei acum două mii de ani, crezând în venirea Mea și mărturisindu-Mă a fi trimisul Tatălui, Hristos, Mântuitorul celor credincioși! Veniți fără de vicleșug, căci Eu, Domnul, am venit să-i dau omului credința cea din dar și nu cea din cunoștință, și am venit să-i dau putere să creadă în venirea Mea de azi și să Mă cunoască și să se hrănească din cuvântul Meu, după ce el se lasă cuprins în harul cel de sus al învățăturii Mele cea plină de viață, cea care dă viață. Amin.

O, poporul Meu, stai, fiule, sub credința cea pentru făgăduințele Mele pentru Mine și pentru tine, tată, și ia din Mine, și nu lua din tine, căci Adam dacă a luat din sine M-a părăsit, tată. Am făcut toată facerea, și cuvântând am făcut-o, și apoi l-am făcut pe om ca să fie om al vieții veșnice, dar dacă el n-a voit, am fost Eu mincinos, oare? Am fost Eu vinovat sau neadevărat că n-a putut omul să îplinească făgăduințele Mele puse peste el?

O, poporul Meu, caut pe pământ pe cei ce cred în Mine fără de vicleșug ca să pot să împlinesc peste ei făgăduințele Mele pentru ei, tată. Omul dă să-Mi strice mersul Meu cel biruitor, dar Eu, Domnul, merg, fiule, merg și nu stau cum stă omul din mers. O, stai cu Mine și mergi cu Mine, poporul Meu, că nicăieri nu-i mai frumos ca și lângă Mine, nicăieri, ci e numai suspin pentru om peste tot, căci pe pământ peste tot stăpânește diavolul și îngerii lui, și nu se vede diavolul, căci este viclean. O, cere la Mine învățătură, poporul Meu, să Mă uit la tine și să te văd cum ceri și cum dorești să ai și să fii!

Hrănește-te mult cu iubirea, căci ea păzește omul de căderi, ea, și credința cea fără de vicleșug și care-l ține pe om ca să nu cadă, și ca să nu fie omul aruncat pe pământ din pricina necredinței. Credința să nu vă adoarmă, fiilor. Ea să vă țină legați de Mine, căci ea este cea care poate pentru voi și pentru Mine prin voi. Ea să vă fie ancora de salvare în vreme de încercare, fiilor. Amin.

O, voi sta de vorbă cu voi, tată, și vă voi întări aparte, căci vremea e grea pentru mersul Meu cu voi, iar voi trebuie să stați în sfat cu Mine pentru mers numai înainte, fiilor. Lumea ne vorbește de rău, iar cei șovăielnici se clatină pe pământ, dar credința și statornicia cu Mine se hrănesc numai din iubirea Mea din voi. Faceți loc mult iubirii Mele din voi și dintre voi, tată. Nimic și pe nimeni să nu iubiți pe pământ, decât așa cum vă povățuiesc Eu, tată. Vă voi da povețe, voi sta cu voi în sfat și vă voi mângâia și vă voi învăța și vă voi crește pentru ale Mele, și fericiți vor fi cei ce vor crește întru ale Mele, și aceia vor fi rodul Meu, căci lucrarea Mea cu voi este pentru învierea morților, tată, și ei se vor scula și vor mărturisi pe Dumnezeu și lucrarea Mea de azi cu voi. Amin.

Pace vouă! Fiți treji, mereu treji! Fiți fără de vicleșug în credință! Eu, Domnul, vă șterg de la fața Mea toate câte ați greșit ca niște oameni, și mereu stau cu ștergarul în mână și vă șterg de tot răul, dar fiți fără de vicleșug în credință, fiilor, și unii altora să ne ștergem durerile și să ne curățim de neputință, și să fugă duhul rău de voi prin iubirea dintre voi, căci vremea cea grea vă căleşte în iubire, tată, în iubire și în veghe, tată. Luați cuvântul Meu și împliniți-l întreg, și așa se va împlini el pe pământ. Bizuiți-vă pe cuvântul Meu și împliniți-l, și așa voi birui Eu cu voi pentru voia Mea pe pământ. Amin.

Pace vouă, fiilor! Durerile ne sunt mari, dar ele poartă în ele pacea Mea cu voi. Pace vouă, fiilor! Cu post și cu rugăciune durerile își vor pierde puterea și va veni mângâierea Mea peste voi. Fiți desăvârșiți în duhul frăției și al milei și al iertării între voi. Fiți blânzi și fără de răutate. Pace vouă, și voi veni în sfat cu voi și vă voi învăța pe voi, fiilor. Amin, amin, amin.

23 februarie/8 martie 2009

Duminica a treia a Postului mare, a sfintei cruci

Cel ce nu ascultă cu iubire își pierde ascultarea, își pierde crucea și rămâne fără toiag.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea și ca să-Mi întăresc sub cruce pe poporul cuvântului Meu de azi. Sunt Domnul Iisus Hristos, Cel ce am fost răstignit pe cruce acum două mii de ani de poporul iudeu, după ce am fost învinuit de el că-l stric pe el și legea lui cea din părinți și casa lui de închinare și cinstea lui cea de la Dumnezeu pe pământ. Sunt Domnul, Cel ce am stat pe cruce între doi tâlhari, dintre care unul s-a pocăit și s-a alipit cu Mine, dându-și duhul în mâna Mea mai înainte de moarte, iar celălalt M-a hulit, căci îi auzea pe cărturari și pe căpeteniile iudeilor hulindu-Mă ei în vremea morții Mele pe crucea de pe Golgota.

Mă fac cuvânt de sărbătoare și duh de odihnă a sufletelor voastre, căci stau în mijlocul vostru cuvânt, fii ai poporului Meu, iar Tatăl este în Mine când grăiesc cu voi. Vin la masă cu voi cu mucenicii care au mărturisit credința cea sfântă a lor, pentru care ei au rămas ai Mei în vreme de prigoană și M-au mărturisit prin moartea lor mucenicească în iezerul din Sevas-ta, și doresc de voi sfinții Mei mărturisitori, și fericiți sunt ei că au murit întru Hristos și sunt vii în vecii vecilor ca și Mine,

și nu este pieire întru cei vii, ci este viață și înviere, precum este scris. Amin.

Vin la voi cu sărbătoarea crucii, fiilor, căci părinții cei sfinți ai credinței au așezat în vremea postului cel pentru pregătirea sufletelor înaintea serbării învierii Mele, au așezat crucea cea odihnitoare de osteneți, crucea prin care omul trece ca să fie cu Mine apoi, și nimeni, nimeni nu poate să guste odihna lui cea de la Mine decât dacă-l văd că are cruce și că și-o lasă jos când vine spre odihna osteneților lui, așa cum sfinții cei patruzeci, sărbătoriți azi, au trecut și au venit spre odihna lor cu Mine, căci M-au iubit cu credință acești fii. Vin la voi cuvânt de mângâiere ca să vă dau puteri, tată, și fericiți sunteți voi dacă luați din cuvântul Meu puteri sfinte, credință și iubire duhovnicească între voi, nădejde și statornicie pe cale cu Mine și lepădare de sine prin cruce, căci crucea îl ajută pe om să nu cadă și să nu iasă de sub ea, iar lipsa crucii îl cade pe om în sine și pierde omul răbdarea și pierde omul calea lui cu Mine, căci crucea pentru cel credincios întru Mine nu și-o face singur omul, ci i-o dau Eu, după cum socotesc Eu că-i trebuie fiecărui om nevoița cea pentru mântuire și puterea care spală păcatele omului, căci fiecare om păcătos are trebuință de ispășire de păcat și de curățire prin cruce, așa cum sfinții cei patruzeci din Sevas-ta s-au izbăvit de păcate prin crucea credinței lor și au venit apoi în brațul Meu mântuitor de fii. Este scris că cine pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelia Mea, acela se va mântui, iar cel ce se va rușina cu Mine și cu cuvintele Mele în mijlocul neamului păcătos și preacurvar, și Eu Mă voi rușina cu el când voi veni întru mărirea Tatălui Meu cu sfinții îngeri. Oricât ar fi omul de greșit înaintea Mea, dacă el pierde sufletul său pentru mărturisirea cuvântului Meu nerușinându-se cu Mine în mijlocul oamenilor, acela Eu îi dau scăparea, mai ales dacă-Mi aduce și rod suflete care se scoală spre credință și spre voia Mea apoi, spre viață sub cruce, spre duh de ascultare cu iubire, căci cel ce nu ascultă cu iubire, acela își pierde ascultarea, își pierde crucea și rămâne fără toiag, rămâne fără povața Mea peste el.

O, Mă doare că nu știe omul ce este crucea ca să poată iubi pentru el viața cea de sub cruce. O, mult și greu Mă doare de cei ce ies de sub crucea Mea! O, cum să fac cu cei ce ies de la Mine și nu mărturisesc cuvântul Meu, care cheamă omul de la moarte la viață? O, poporul Meu, iubește, tată, cu putere viața cea de sub cruce și nu te teme de cruce, căci vai celui ce nu are de purtat dureri! Nimic nu albește viața și duhul omului ca și durerea cea de sub cruce și care rabdă cu iubire pentru răspândirea peste oameni a Evangheliei Mele, căci Eu pentru aceasta am venit pe pământ, și tot pentru aceasta trebuie să trăiască și cel credincios Mie între oameni.

O, poporul Meu, sfințește-ți duhul și limba și iubirea mărturisindu-Mă pe Mine, iar Eu îți voi plăti, tată. O, fiule, pune la lucru credința ta în Mine și roagă-te Mie pentru ea ca să nu ți-o strivească satana, tată, căci nimeni nu pleacă de la Mine decât după ce satana îi strivește credința, măi tată. Credința ta te mântuiește, n-o pierde pe ea din inima ta, că ți-am dat bogăție mare, ți-am dat cuvântul Meu cel sfânt ca să trăiești după el pe pământ, iar ca să faci aceasta tu trebuie să crezi în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, poporul Meu. O, curățește-te de necredință, fiule, și cere la Mine doctorie, căci singur nu ai cum să te ajuți. O, nu căuta să cazi în dureri ca să crezi și ca să vrei ca Mine! Credința ta trebuie dovedită înaintea Mea, tată. Să vadă îngerii și sfinții puterea credinței tale, și prin ea să te știe ei al Meu, tată. Iată, afară e mare, mare întuneric, și nu este lumină pe calea Mea spre om, căci omul care stă peste oameni nu are

de la Mine, și este orb cel ce nu-L are pe Dumnezeu. O, îndumnezeiește-te, poporul Meu, căci toate, toate s-au clătinat pe pământ, iar clătinare ca aceasta n-a fost de când sunt veacurile, tată, dar tu ține-te de Mine, ține-te peste tine cu cuvântul Meu cel îngrijitor de fii, căci duhul rău își ascunde fața, iar tu trebuie să întărești peste tine Duhul Meu, fiule de azi. O, să nu ieși de sub cruce, poporul Meu. Peste tot se clatină pământul cu tot cu omul de pe el, dar cel ce stă pe cruce nu se clatină, ci se izbăvește prin ea, căci crucea înseamnă izbăvire, fiule. Ai pildă cutremurătoare pe cel ce a ieșit de sub cruce între cei patruzeci care au pățimit pentru numele Meu în iezerul din Sevasta și care și-a pierdut izbăvirea sufletului său. Îți întăresc credința și statornicia, poporul Meu, numai să nu uiți cuvântul cel rostit de Mine ție, tată. Cel ce nu citește cu iubire cuvântul Meu, cel ce nu-l caută cu dor, acela cade, tată. O, e mare taină să știi să citești cuvântul Meu, tată. Între cei doi tâlhari de pe cruce în vremea răstignirii Mele pe cruce, unul din ei a știut să se bizuie pe Mine, iar altul nu, bietul de el, și dacă el n-a înțeles ziua aceea și cuvântul ei, a pierdut biruința, tată.

Te învăț, poporul Meu, iubirea cea de sub cruce și înțelepciunea ei și răbdarea ei. O, nu-ți alege crucea, nu ți-o alege tu. E mai bine să ți-o aleg Eu, tată. Fiecare om are nevoie de doctor. E mai bine să aleagă pentru tine cel ce vede, cel ce știe de sus, și iată, trufia nu-l lasă pe om să-L lase pe Domnul să cârmuiască viața lui, și se conduce singur omul chiar și pentru credință, dar credința este cea care aduce roadă, și altfel ea nu are plată, căci roadele ei sunt plata ei pe pământ și în cer apoi, iar tu să deschizi cartea cuvântului Meu și să iei din ea doctorie pentru tine, poporul Meu, căci nu este boală fără leac, numai să iei din carte vindecare, tată. Amin.

Și acum, poporul Meu, iată, Verginica stă între Mine și tine cu cel ce a fost însoțitorul ei pe pământ la începutul lucrării Mele cu ea și care acum a fost ridicat de la locul lui. S-au scurs patruzeci de zile de când el a fost ridicat, iar ea stă înaintea Mea și înaintea ta cu el. Faptele lui le cântăresc Eu, dar mai mult cântăresc credința lui în lucrarea cuvântului Meu și căința lui înaintea sfârșitului lui. Verginica pune în cântar multa lui iubire și ascultare la începutul lui cu lucrarea Mea, căci apoi el a ieșit de sub ascultare și a fost smuls din brațul Meu. Am dat acum cuvânt ca să fie adusă pentru el jertfă de ispășire și de împăcare patruzeci de zile, până la sărbătoarea învierii Mele, iar lucrarea Mea este mare, și prin ea Eu am așezat cu puterea Mea rânduială de rugăciune, jertfă de împăcare înaintea Mea a fapturii, și tot ce este așezat de cuvântul Meu are putere prin Mine, iar cel ce trece cu trupul în poporul Meu vede aceasta, și e mare taină învierea morților, numai omul este mic la credință, mic la minte de nu pricepe taina învierii celor adormiți. Am spus la cei ce Mă poartă cuvânt de la Tatăl la om, le-am spus că trupul omului ține sufletul lui în el așa cum puiul neieșit din ou stă și se desăvârșește în învelișul lui când cloșca încălzește oul cu trupul ei și cu iubirea ei jertfitoare ca să crească în ou viața puiului, și apoi să iasă puiul din ou, iar când trebuie să iasă, el dă cu cioculețul în coaja care-l acoperă și o sparge ca să iasă și ca să învieze întru lumină. O, așa trebuie înțeleasă ieșirea omului din trup spre viața cea de după trup, și fericiți sunt cei ce au pe Domnul de doică în viața cea din trup, căci și după aceea Îl au pe El de mângâiere, de creștere a vieții cea cu fericire în vecii, și iată, gătim hrană și mângâiere pe pământ ca să aibă cel ce pleacă din trup, și ca să-l hrănesc apoi din cer ca să crească desăvârșit și să se facă cetățean deplin al cerului, împreună cu cei odihniți întru Hristos!

O, mila Mea este fără de margini, dar și dreptatea Mea

lucrează lângă ea. Iată, am dat cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu, să se pomenească în grădinița cuvântului Meu pe jertfelnicul dumnezeieștii liturghii jertfa Mea cea fără de sânge, la care să se numească iertarea acestui sufletel plecat nepregătit de pe pământ, căci el a fost neputincios pentru sine, pentru trup și pentru suflet, fiindcă satana l-a robit pe el prin neascultarea lui și apoi prin neputința lui de a se ridica din slăbiciuni, din cursa diavolului, în care el a stat prins până la sfârșitul trupului lui, căci legăturile puse peste el au fost mari, prin cea care l-a smuls pe el de lângă trâmbița Mea, căci duhul rău s-a răzbunat în toată vremea împotriva vasului Meu, prin care-Mi coboram Duhul și cuvântul pe pământ. Eu, Domnul, voi lucra acum izbândă mare pentru acest sufletel și îl voi răcori apoi pe el în ziua de prăznuire a învierii Mele, iar până atunci am pus să se aducă pentru el jertfă de ispășire aici, în grădinița cuvântului Meu, pe jertfelnicul împăcării Tatălui cu omul, prin Mine, Mielul Cel junghiat pentru cei credincioși.

O, e mare putere această putere a Mea, prin care de două mii de ani Mă dau, prin cei sfinți și plăcuți Mie, jertfă de împăcare pentru ca să mijlocesc la Tatăl pentru om, dar azi am îmbrăcat cu putere mare așezarea Mea cea nouă și am numit-o pe ea izbăvitoare pentru făptura cea de până acum, căci Eu, Domnul, voiesc prin rânduiala Mea de azi să-i împac pe toți cu Tatăl, și așa voiesc Eu acum și pentru acest sufletel, pe care-l port acum pe altarul Meu de jertfă înaintea Mea. Căci iată, tată, sfinții părinți au lăsat scrisă descoperire de la Mine pentru puterea jertfei Mele cea fără de sânge și care izbăvește suflete din iad, căci a fost un frate între frați mulți, care, venind spre sfârșitul lui prin suferință, a spus starețului lui că el se duce dintre frați și a spus că are trei galbeni, pe care i-a tănuț de frați, iar când starețul a aflat aceasta s-a îndurerat adânc pentru mântuirea sufletului fratelui lacom, și, fiind duhovnicesc, s-a gândit cum să aducă pe acesta la pocăință înainte de despărțirea lui de trup, și a pus la cale să-l aducă pe el la mahnire mare, și așa să plece acesta din trup, și să-l îngroape apoi în gunoi. Apoi a adunat pe ceilalți frați spre duhul învățaturii adânci pentru mântuirea lor și, fiind ei sub ascultarea lui, le-a spus lor că dacă vor fi chemați de cel ce suferea spre moarte între ei, ei să nu se ducă lângă el, căci trebuie adus spre pocăință acel frate, iar ei aduși spre mare înțeleptire, iar când au fost chemați la căpătâiul celui bolnav, starețul i-a spus lui că nu vin frații fiindcă se scârbesc de el pentru galbenii tănuți și că pentru aceasta va fi îngropat în gunoi. Așa a făcut starețul când s-a despărțit de trup cel bolnav, și a fost pus în gunoi după cum a hotărât, iar după treizeci de zile li s-a făcut la toți milă de el și s-au sfătuit să aducă pe jertfelnic mijlocire pentru el ca să fie iertat, și li s-a descoperit lor apoi despre cel plecat, și a fost întrebat de ei cel plecat cum o duce acolo, iar el le-a răspuns lor: „*Am dus-o rău până acum, dar după ce m-am împărtășit cu trupul lui Hristos la treizeci de zile pomenite pentru sufletul meu, m-am mutat la lumină și sunt în pace și sunt mângâiat și scăpat de la rău, căci s-au adus rugăciunile cele pentru mine din partea fraților și a părinților*“.

O, poporul Meu, mare este puterea Mea și a cuvântului Meu rostit pentru izbăvirea fapturii, dar mare trebuie să fie credința în Mine și în cuvântul Meu și în toate câte Eu așez prin el. Acest sufletel, pomenit de Noi și de voi astăzi, a fost mereu sub păcat, dar lucrarea Mea a lucrat pentru el și Mi-am mângâiat pe trâmbița Mea, căci ea a avut de la Mine iubire mare pentru acest fiu, care a ascultat-o pe ea în vremea cea de la început a lucrării Mele, și apoi el a plecat și n-a mai ascultat, dar n-a mai făcut vreun altfel de rău, vreo altă vătămare lucrării Mele, și s-a dus și a stat căzut, săracul, sub pizma celui rău,

care a pândit mereu lucrarea Mea ca să Mi-o strice și ca să nu mai fie ea. Acum Eu, Domnul, am întins mâna spre el și l-am smuls din cursă și l-am pregătit pentru plecarea din trup, l-am pregătit prin credință și apoi prin suferință și prin iubire pentru așezarea Mea de azi, și apoi l-am trecut pe el hotarul, iar în clipa despărțirii lui de trup am avut la căpătâiul lui pe păstorul cel pus de Mine pentru poporul Meu, iar acesta l-a dat Mie, și iată, după cum am făgăduit trâmbeiței Mele că Mă voi arunca Eu după el ca să-l scot din apele tulburi în care el s-a înecat, așa am făcut, așa am lucrat și așa l-am scos ca să-l izbăvesc, dar el a plecat nepregătit, căci n-a avut putere să-și pregătească trupul pentru unirea lui cu Mine prin jertfa Mea cea fără de sânge pentru om. Acum însă am dat cuvânt pentru pomenirea lui, pentru iertarea lui, și îl voi învia pe el în ziua de prăznuire a învierii Mele, când Eu îl voi aduce ca să ia de pe masa Mea merindea vieții, și va fi salvat. Amin.

O, să nu se mire cei necredincioși de lucrarea Mea cea cu atâta biruință, căci cei credincioși pot totul prin credință, precum este scris, iar Eu pot prin ei. Amin. O, necăjit a fost acest suflețel și mult robîit de satana! O, să nu-l izbăvesc Eu pe el? Îl voi izbăvi, îl voi izbăvi! Eu, Domnul, am făgăduit de mult aceasta, și acum împlinesc. Amin.

O, e mult mai greu de cei bogați și de cei cu înțelepciune de pe pământ agonisită, căci când Eu am adus spre știre despre bogatul din iad și despre săracul Lazăr cel din sânul lui Avraam, am deslușit atunci cât de greu intră un bogat între cei din cer, și a grăit prin Mine bogatul cel fără de nume pomenit și a spus soarta lui cea după plecarea lui din trup, și iată, să se înfricoșeze acum toți când aud pe cei din morminte mărturisind, așa cum a mărturisit bogatul pomenit de Mine în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani, și acum când mărturisesc mulți din cei plecați din trup, având ei de mijlocire cuvântul Evangheliei Mele de azi. Iată, azi pomenim acest suflețel după patruzeci de zile de la trecerea lui cu trupul, iar după ce vor fi săvârșite patruzeci de sfinte liturghii pentru ispășirea și iertarea lui, prin Mine, Mielul Cel jertfit, Eu, Domnul, îi voi da lui împăcarea cu Tatăl, căci am putere să iert păcatele omului, și pentru aceasta am așezat Eu acum între pământ și cer lucrarea Mea de cuvânt din zilele acestea.

O, Mi-e milă de tot sufletul pierdut în păcate și voiesc să-i izbăvesc pe oameni, iar voi, cei ce stați înaintea Mea pentru împăcarea cu Tatăl a făpturii, stați de mînuță cu Mine și fiți plini de umilință, și tot mai mult să căutați să vă asemănați Mie, căci Eu sunt blând și smerit, fiilor. Căutați, tată, să fiți curați cu inima și cu fapta, curați între frate și frate în toată vremea, curați între Mine și voi, și căutați să țineți poporul pe cale cu Mine așa, tată, și ca Mine să lucrați cu el, spre bucuria Mea, iar Eu vă voi dărui pe voi cu iertare și cu milă și cu mîngâiere, tată. Amin.

Iar voi, copii din porți, întăriți-Mi lucrarea, întăriți-o pentru venirea Mea cuvânt la poporul Meu și la om, tată. O, cât de mult aș avea de grăit, cât de mult! Grăiesc însă așa cum pot, așa cum se poate grăi, și cu multă răbdare grăiesc. O, fiți și voi ca Mine! Să răbdăm, tată, să suferim răbdând, căci plata cea de la Tatăl e dulce în cei ce rabdă, și va fi ea mîngâierea lor. Amin.

Tot poporul Meu să stea sub cruce! Amin. Vreau să te învăț iubirea de sub cruce, poporul Meu. Eu am avut iubire de om și sub cruce și pe cruce, tată. O, înfiripează-ți iubirea, fiule, și vom fi unii pentru alții mîngâiere și putere, căci crucea ne dă, și ea ne păzește de rău. Amin.

Fericiți, fericiți sunt și vor fi cei de sub cruce, cei de

sub ascultare de Dumnezeu prin lucrarea cuvântului Meu de azi, care cheamă sub toiag de păstor pe cei mîntuiți, pe cei credincioși, pe cei săraci cu duhul, care-și iubesc așa mîntuirea! Amin.

Pace ție, poporul Meu! Îndulcește-ți cugetul și inima și sufletul cu tot cuvântul Meu de peste tine, căci sfinții și îngerii stau cete-cete la glasul Meu de peste tine, la grăirea Mea de azi cu tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2009

Duminica a cincea a Postului mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Oamenii s-au învățat fără Dumnezeu pe pământ. Rugăciunea cea cu duh de răzbunare nu ajunge la Domnul. Cel ce uită de iertarea păcatelor lui, acela urăște. Ura se vindecă prin pocăință.

Vin să-Mi hrănesc poporul, și Mă vestesc când vin la el ca să-l hrănesc, căci fără hrană din gura Mea pentru el, nu poate să stea în picioare și lângă Mine poporul Meu, fiindcă toate puterile potrivnice s-au ridicat după căderea din Mine a omului și se războiesc cu el ca să nu mai poată cu Mine și cu iubirea Mea în el.

Eu, Domnul, vin la tine cuvânt, poporul Meu de azi, căci prin acest cuvânt și prin acest izvor Eu te-am spălat și te-am primenit mereu, ca un tată ce-ți sunt, ca să te am de partea Mea acum pe pământ în mijlocul fiilor oamenilor, care-și văd numai de ale lor, iar cu Mine la masă ei nu mai stau, căci s-au învățat fără Dumnezeu pe pământ, chiar dacă Eu din când în când îi mai trezesc din neveghea lor ca să-și aducă aminte de rătăcirea și de risipirea lor din brațul Meu cel părintesc. Vin să-ți pun masă, tată, și să înțelegi iubirea Mea pentru tine, și să-ți văd și iubirea ta pentru Mine și cât ne dăm unul altuia hrană și mîngâiere și putere, căci trebuie să putem unul pentru altul, tată. N-am cui să-i mai spun pe pământ să poată pentru Mine, căci omul nici pentru el nu poate când nu poate pentru Mine, iar când el ajunge să vadă aceasta adevărat, varsă lacrimi îndurate și se aruncă spre brațul Meu duios după om și în disperarea lui se umple de iubire de Dumnezeu și se face prunc înaintea Mea ca să-l pot ajuta, ca să-l pot milui, ca să Mă pot îngriji Eu de el, așa cum a făcut Maria Egipteanca în ziua când și-a văzut deșertăciunea vieții ei pe pământ și s-a aplecat ca un prunc ca să Mă îngrijesc Eu de ea apoi.

O, nu-i trebuie omului deprindere multă și lungă ca să se facă destoinic Mie, ci îi trebuie Duh Sfânt prin Hristos, și îi trebuie milă și pace sufletească, și așa lucrez Eu, Domnul, prin cei ce-Mi salvează suflete de la pierzare, căci Mă descopăr Eu cu cele de la Mine înaintea celui ce-Mi lucrează Mie pentru salvarea omului de la păcat și pentru harul Meu apoi peste el ca să Mă poată el iubi și urma, căci fără de iubire pentru Mine în el nu Mă urmează omul, nu poate să vină după Mine și să-Mi fie ucenic. O, Maria Egipteanca a fost plină de iubire cu firea ei cea omenească și a putut apoi să-Mi dea Mie cu ardoare și cu lepădare de sine iubirea ei, căci s-a înțeleptit apoi prin iubire de Dumnezeu, nu prin luptă pentru pocăință mai întâi, și apoi s-a sfințit prin nevoință și prin părere de rău și prin ură asupra păcatului, uitând de ea însăși și iubindu-Mă pe Mine, și așa și-a biruit ea păcatul, iar Eu am stat cu ea apoi multă vreme și am bucurat pe îngeri și pe sfinți cu iubirea dintre noi. Nu pentru vrednicia ei, ci pentru pocăința ei am stat Eu cu ea și i-am dat de la Mine har, căci fără Mine nu poate nimic bun omul, și greu se mai dă el spre iertarea Mea asupra lui, căci omul se lasă greu de tot de păcat. Numai Eu sunt Cel ce-l pot ajuta pe

om să se lase de păcat dacă găsesc în el putere pentru dragoste și pentru credință apoi și pentru liniștea cea împotriva relelor de pe pământ, căci toate câte sunt pe pământ între oameni în-deletniciri stricătoare de viață sunt mânuite de duhurile rele, care-i pun omului la picioare împărăția cea trecătoare a lumii ca să-l țină pe om departe de iubire, departe de sânul Meu cel cald și curat.

O, poporul Meu, pe pământ e numai răzbunare, tată! Orice pricină dintre om și om e răzbunare, tată, căci omul are în firea lui acest păcat încă de la căderea lui din ascultarea pe care-i spuseseam s-o păstreze înaintea Mea, căci eram Făcătorul lui și se cădea să Mă asculte apoi. N-am cum să-l învăț pe om facerea lui și învățătura Mea peste el, că nu stă la învățat din pricina acestui duh de răzbunare, prin care el se vrea îndreptățit. Am învățat pe om să ierte ca să-l iert și ca să-i primesc rugăciunea când el stă înaintea Mea, dar cel ce se răzbună pe fratele său care l-ar fi nedreptățit pe el, acela nu mai ajunge la Mine cu rugăciunea lui cea pentru iertarea greșalelor lui, căci în vremea rugăciunii lui inima lui are în ea răzbunare. Nu vrea omul să știe că nu se poate ruga Mie întristat sufletește între frate și frate și că în zadar aleargă după Mine așa. Rugăciunea tulburată este păcat, nu este rugăciune, și de aceea nu trebuie să-i placă omului ca el, ci ca Dumnezeu în lucrările pe care le face, și așa el va avea mulțumire și netulburare în rugăciunea lui spre Mine. O, ce s-ar întâmpla cu toată facerea Mea cea pentru om dacă Eu aş gândi la Mine așa cum omul gândește la sine când își lucrează nemulțumiri?

O, poporul Meu, cel ce vine la Mine ca să fie cu Mine, acela trebuie să învețe din cuvântul Meu, tată, și trebuie să se vindece de răzbunare, tată. Cel ce vine la Mine și nu se lasă vindecat de acest păcat, acela zadarnic vine, căci nu vine dacă vine așa, fiindcă acest păcat e păcat întunecat, și nu cunoaște iubirea cel ce are în el această meteahnă. O, de unde se naște în om ura? De la lipsa iubirii Mele în om se naște ura, iar ura naște hula în inima omului. O, ferește-te de păcat, poporul Meu, căci păcatul Îl urăște pe Dumnezeu în om. În toți anii de când am coborât cuvântul Meu pe vatra acestui neam și Mi-am hrănit un popor în mijlocul lui, am căutat să-l învăț mult pe el, mult și mereu, și l-am povățuit să Mă asculte, căci ascultarea se naște din iubire de Dumnezeu. Când Eu l-am făcut pe el ca să fie al Meu, am văzut mereu la el că nu voia cu Mine decât dacă-i dădeam mereu iubire lui, iar când dădeam să îndrept greșeala lui el se răzbuna pe Mine și pe fratele său. O, greu mai e între Mine și om ca să-l învăț pe el ascultarea cu iubire, cu lepădare de sine, căci asta înseamnă ascultarea! O, nimeni nu poate asculta de Dumnezeu sau de omul lui Dumnezeu dacă nu are lepădare de sine. Cel fără lepădare de sine face păcatul urii asupra fratelui său, poporul Meu. Cel ce se iubește pe sine face păcatul urii, tată. Cel ce se iubește pe sine, acela urăște pe semenul său, tată. O, ura nu se vindecă acolo unde ea își face loc între om și om, căci Iuda nu și-a mai vindecat ura pe ceilalți ucenici ai Mei. Când ucenicii Mei au auzit pe Iacov și pe Ioan când Mi-au zis: *«Dă-ne nouă să ședem unul de-a dreapta Ta și altul de-a stânga Ta întru mărirea Ta»*, au început să se mânie pe aceștia, iar Eu i-am învățat și le-am zis lor așa: *«Cei ce se socotesc domnitori peste noroade au asupra lor putere, dar nu astfel trebuie să fie între voi, ci care dintre voi va vrea să fie mare va fi slujitorul vostru, și care va vrea să fie întâiul va fi tuturor slugă, căci Fiul Omului n-a venit să I se slujească, ci ca să slujească și să-Și dea sufletul preț de răscumpărare pentru mulți»*. O, iată din ce se naște iubirea Mea între frați, poporul Meu, iar dragostea rabdă îndelung și nu se mânie, ci

se apleacă, tată! Așa l-am învățat Eu mereu, mereu și pe poporul Meu cel din vremea aceasta, timp de cincizeci și ceva de ani de când îl învăț, dar cel ce s-a mâniat a căzut din brațul Meu dacă n-a stat la vindecare apoi, căci mânia aduce ura, iar ura face în om păcatul hulei apoi, și unul pe altul se întrețin în om aceste păcate, și iată, toate păcatele se iartă omului, dar hula care aduce ură nu se mai iartă, nu se mai spală omul de ea, căci ura macină omul mai tare decât orice boală și nu-și înțelege omul boala aceasta.

O, fii ai poporului Meu cel de azi și cel de ieri, feriți-vă de ură, tată, ca să nu vină peste voi păcatul hulei, tată! *«Iubiți-vă unii pe alții așa cum v-am iubit Eu!»*, aceasta a fost învățătura Mea cea pentru ucenici. Așa pot cei credincioși să fie ai Mei, iar altfel nu. Amin.

O, de cincizeci de ani atât de frumos Îmi învăț poporul! I-am dat și lumii să vadă învățătura Mea de peste el așa cum am dat-o și pe cea de acum două mii de ani cu care Îmi învățam atunci ucenicii. Pe cei ce vin și stau cu Mine și cu povăța Mea peste ei, și pe cei ce n-au mai stat cu Mine și cu cârma Mea peste ei, Eu iarăși îi învăț pe ei și îi chem la slava învățăturii cea de sus și le spun lor: o, nu-Mi luați cârma din mână, tată! E greu de cel cu cârmă dacă nu stați ascultători pentru cele ce sunt de la Mine de împlinit, pentru Mine cu voi și pentru viața voastră cu Mine. O, e greu de cel ce de la Mine este pus și n-ar găsi înțelegere de la cei ce vin să fie ai Mei cu cârmă de la Mine peste ei. Se răstoarnă corăbiuța prin valuri dacă ați da să cârmuiți care cum vreți, dar este și altfel, tată, căci cârma nu poate conduce singură dacă voi nu ajutați cu în-deletnicirile și cu ascultările care se potrivesc pentru mersul tuturor lucrurilor. O, lăsați cârma în față, tată, dar nici grei să nu vă lăsați sau nepăsători să stați pentru povara Mea, ci dăruiti-vă cu pacea și cu dragostea Mea din voi, căci dragostea voastră e mică, tată, dar măcar nu Mă împovărați cu nedăruirea, cu neîndemânările voastre, fiilor, cu nemulțumirile voastre, tată. Am între voi închiși în ei înșiși și necălăuziți pentru cele dinăuntru ale lor, și ei cred că așa e bine pentru ei, dar aceștia judecă în sine călăuza cea pusă de la Mine pentru lucrul Meu cel greu și pentru poporul Meu, căci poporul care nu este călăuzit nu este poporul Meu, nu este fiul Meu cel ce nu este călăuzit pentru cele dinăuntru ale lui și pentru ascultarea de Dumnezeu în afara lui în obștea cea frățească.

O, voi, cei ce stați cu Mine, și voi, cei ce n-ați mai stat și Mi-ați adus durere mare și nu Mi-o mai vindecați, tată, v-am spus adesea să nu vă ridicați ca să judecați voi pe cei puși de Mine porți și călăuzitori vouă de la Mine, căci Eu sunt Cel ce judec și îngrijesc lucrarea Mea cu ei și lucrarea lor cu Mine și cu voi și îi împuternicesc mereu cu puteri de la Mine și cu pază de la Mine pentru voi ca să aveți voi de la Mine prin ei cuvânt călăuzitor de sus și de jos, căci Eu am pus de la Mine în ei înțelepciune pentru voi și pază pentru voi împotriva duhurilor rele, care se nasc din neascultare, tată, și iată, nu sunt primit de toți cu credință, iar cei ce se îndoiesc de călăuzirea Mea prin ei Mi-i clatină de la cârmă, și atunci ei se lasă mici pentru aceia, mici și nelucrători, și atunci merge din greu lucrul Meu și împlinirea Mea cea pusă pe masă la voi ca să se îplinească, iar cei ce se dau mari și tari pentru ei înșiși cad din brațul Meu și Mă doare de la ei și Mă doare de ei, iar Eu merg în coate și în genunchi ca să nu stau din mers, căci se răstoarnă cerul și pământul, tată, dacă Eu stau din mersul venirii Mele cuvânt pe pământ, și omul îndărătnic nu crede aceasta. O, de două mii de ani călăuzesc greu pe cel ce vine ca să fie cu Mine, și iată, și azi călăuzesc greu, căci în toate trebuie să țin seama de

nevoile celor ce vin ca să fie ai Mei, și mai puțin de nevoile Mele prin ei, căci dacă Eu nu i-aș juca în strună omului, el M-ar da de tot de peste el și numai rău Mi-ar face, tată, așa cum Mi-au făcut și Îmi fac cei nemulțumiți care au stat cu Mine și cu familia Mea de fii și apoi au plecat și lovesc și disprețuiesc și urăsc și hulesc, și iată, ura nu se vindecă, ci aduce cu ea păcatul hulei, păcatul necredinței și al disprețului față de Dumnezeu și de frați, căci iată, și cei ce s-au crezut că pot multe și bune, chiar și aceia câtă, câtă durere Mi-au adus!

V-am învățat așa în ziua aceasta, fiilor, ca să vă deprind cu umilința în iubire, tată, căci ucenicii Mei s-au mâniat pe cei ce au voit să-Mi fie mai dăruitori, iar Iuda și mai mult s-a mâniat și M-a urât mult și M-a tot urât pe ascuns din pricina păcatului invidiei până ce M-a vândut spre cruce, tată, și iată, ura nu se vindecă decât prin pocăință, căci numai cel ce uită de iertarea păcatelor lui, numai acela urăște, și își zice drept cel ce urăște. Eu așa vă învăț de sus și de jos, învăț pe cei din cer și învăț pe cei de pe pământ ai Mei și proslăvesc lucrarea Tatălui în Mine, căci scris este: *«Cine va fi asemenea Domnului în nori și cine se aseamănă cu Domnul între fiii lui Dumnezeu?»*.

Îi aștept pe cei clătinați de la pieptul Meu, îi aștept cu dor să-Mi fie și să-Mi stea iarăși aproape, și cu iubire să vină, căci Maria Egipteanca este pildă de pocăință pentru cei ce iară și iară se leapădă de sine pentru Mine și pentru statul lor cu Mine, fiindcă Eu pentru cei ce sunt ai Mei am spus așa: *«Ieșiți din lume, fiilor, ca să nu vă îmbătați din vinul ei!»*.

O, poporul Meu, poporul Meu de peste tot, cel ce ascuți și cel ce nu ascuți de povața Mea cea spre viața ta! Ferește-te, tată, de păcatul judecății, căci Eu sunt Judecătorul, Eu cântăresc omul, tată, Eu, și nu tu, fiule. Păcatul judecății se naște din păcatul urii. Păcatul judecății este neumilință și necredință, tată, iar Eu te rog să Mă crezi ce-ți spun, fiule. Acest păcat te duce să păcătuiești cu hulă și apoi cu ură, cu ură și apoi cu hulă, și Eu voiesc să te iert, tată, și să te întorc cu iubire spre Mine și spre frați, tată. O, ascultă-Mă! O, auzi-Mă! O, înțelege-Mă când îți grăiesc! O, înțelege-Mă, tu, cel ce-ți grăiesc! Cu iubire fără seamăn te povățuiesc. Te voi curăți de tot păcatul tău dacă Mă vei asculta. Vino, tată, spre ascultare și ajută-Mi lucrarea Mea de azi cu ascultarea ta! E vremea să vii să te iert, căci Eu sunt Cel ce iert păcatele omului și îl fac din nou pe omul care vine să-l fac și să rămân apoi îmbrățișat iarăși cu el. Amin. Am spus mereu poporului Meu: *«Luați Duh Sfânt, fiilor!»*, și tot așa îi spun și acum: Luați Duh Sfânt, tată, luați, voi, fiilor clătinați de la pieptul Meu cel pentru fii, căci necredința nu vă duce la bine, ci vă duce la rău, tată! Duhul Sfânt este Cel ce vă dă vouă putere să fiți fiii lui Dumnezeu și să-I dați Lui iubirea și credințioșia cu răbdare și cu cruce, tată. Am venit pe pământ să-l iert pe om de șaptezeci de ori câte șapte și să depășesc hotarul cel pentru iertare. Veniți, voi, cei pierduți de la pieptul Meu, și Eu vă voi ierta pe voi și vă voi vindeca și vă voi iubi și iarăși veți fi ai Mei. Vine durere mare pe pământ, iar Eu vă port grija, tată. Veniți sub cortul Meu și stați sub el și numai sub el, căci lucrarea cuvântului Meu peste fii este acoperământul sub care Îmi voi ocroti Eu, Domnul, pe cei rămași cu Mine în vremea cea de strâmtorare care vine pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Îndeletnicește-te cu iubirea, tată! Iertați, ca să vi se ierte și vouă, fiilor, și așa va sta rugăciunea voastră înaintea Mea! Amin, amin, amin.

23 martie/5 aprilie 2009

Praznicul Bunevestiri

Numai păcătoșii au dor de Dumnezeu. Nu este puternic cel care-i stăpânește pe ceilalți, ci este puternic cel care-și stăpânește firea. Fiii lui Dumnezeu sunt cei ce stau până la capăt pe calea cea cu încercări. Sfânta Virginia – mereu părăsită și îndurerată. Fericiți sunt cei ce rămân în iubirea Domnului!

Mă las pe masa ta cu Duhul Sfânt, poporul Meu, ca să te învioresc în iubirea de Dumnezeu, fiule, căci iubirea de Dumnezeu trebuie hrănită ca să fie. Îți hrănesc iubirea, tată, iar iubirea Mea pentru tine hrănește-Mi-o tu, ca să fac cu tine lucruri minunate pe pământ. O, dă-Mi putere să vin la tine, fiule poporul Meu! Fă-te dor de Dumnezeu cu ființa ta, și tainic să fii tu așa, căci toate ale Mele în om sunt tainic purtate și lucrate, și nici omul însuși nu poate înțelege tainica Mea lucrare prin el, dar Eu dacă văd credință în Mine la om, credință neîndoielnică, Eu fac lucruri minunate cu ajutorul acestui simțământ purtat de om înaintea Mea. Toți păcătoșii care M-au iubit pe pământ cu credință tare Eu cu aceia M-am sprijinit mult împotriva diavolului, care îi dușmănea pe ei pentru credința lor în Mine, Cel milos pentru om, Cel plin de dragoste pentru cel neputincios pe pământ. Mă uit la hoții care fac cruce când pleacă să-și strângă din furat pe cele ce zic ei că le trebuie, și Duhul Meu duios Mi Se moaie de mila lor, căci văd în ei credință și sprijin în Mine chiar când ei fac răul cel trebuincios pentru ei, zic ei, și-ți spun acestea, poporul Meu, că Eu la păcătoși am găsit credință și duioșie pentru Mine, dar la cei ce se cred puternici și mai buni decât cei păcătoși Eu găsesc numai lovituri, numai cruce, tată, numai îndoială în puterea Mea cea pentru om, numai slăbire a puterii Mele înaintea puterii lor, căci ei se dau puternici pentru ei înșiși, dar pentru Mine sunt durere aceștia, căci cine n-are puterea iertării și a bunătații și a umilinței de duh, acela este greu de purtat de inima Mea, căci nu Mă cunoaște. Cel ce Mă cunoaște, acela este altfel, fie el drept sau păcătos, iar cei plini de iubirea Mea în ei trag mereu spre cei plâpânzi, spre cei neputincioși cu duhul și cu firea ca să-i ajute, căci aceia au nevoie de viață, iar viața este mare taină în om, și iată, nu este cel ce știe să înțeleagă taina vieții. O, ce mare M-am așezat Eu, Domnul, în cei păcătoși, care aveau nevoie de Mine! O, numai ei au dor de Dumnezeu, și se vede aceasta de șapte mii de ani pe pământ! Ce bine am putut să fac Eu pe pământ pentru Mine și pentru om prin cei ce apasă cu dreptatea lor peste cei obidiți? N-am putut să fac din ei decât unelte de suferință pentru cei ce le puneau celor greșiți în ochii lor cruce grea pe umăr, durere și suspin, dispreț și judecată de la omul semeț, pentru ca să Mă desăvârșesc Eu prin cei apăsați apoi cu duhul pocăinței, care îl face mare, mare înaintea Mea pe om, mare și slăvit. O, nu este puternic cel care îi stăpânește pe ceilalți, ci este puternic cel care își stăpânește firea. E sterp cu viața cel ce nu iubește pe cei din jurul lui, și nu este viață în om viața care nu trăiește prin iubirea Mea în om și pentru om. Cel ce-și alege singur viața Eu nu Mă pot apropia de acela ca să fac din el unealtă Mie, mică sau mare în lucrul Meu cel de la Tatăl dat Mie cu oamenii, dar pot în cel ce se lasă chemat la Mine ca să-l pun la lucrul Meu, tată.

O, Mi-am dat curaj plânsului durerii Mele de la om, poporul Meu, căci în mijlocul tău Eu pot să plâng și să suspin și să fiu adevărat. Și cum adevărat? Adică să-Mi arăt fața inimii Mele, zdrobirea Mea, pe care omul nu Mi-o iubește, căci dacă Mi-ar iubi-o n-ar căuta să-i fac Eu lui numai bine când el nu face bine. Omul vrea ca Eu să-i fiu lui numai binefăcător și să-i

dau după inima lui, căci altfel Mă numește nedrept. Nu-i pasă lui de durerea Mea. Lui îi pasă de el, și are nevoie de binele lui cel de la Mine, de parcă Eu sunt datornicul lui. O, nu vrea omul să cunoască altfel fața lui Dumnezeu, ființa lui Dumnezeu, o, nu vrea, poporul Meu, dar Eu în mijlocul tău Îmi dau vâlul în lături și Mă așez înaintea ta așa cum sunt Eu, plin de suferințe, plin de rane de la om, sărac de iubire de la om și părăsit pe pământ. Adesea, din timp în timp, M-au iubit și M-au cercetat păcătoșii, a căror viață era robită de firea cea căzută a lor, căci omul cel zidit de mâna Mea a căzut din binele cel făcut de Mine pentru el și a tras după el fapta lui din fiu în fiu, și necăjit e omul pe pământ, și puțini oameni se opresc din mersul lor ca să se gândească la firea cea căzută a lor și să se umple de duhul umilinței și al pocăinței înaintea Mea și înaintea omului cel asemenea lui. În pilda samarineanului, pe care Eu am pus-o în cartea Evangheliei Mele acum două mii de ani, am arătat că n-a oprit lângă cel căzut omul mare cu rangul, ci a oprit un samaritan, un om disprețuit, după cum erau priviți samarinienii.

O, poporul Meu, când am venit Eu pe pământ ca să Mă întrupez și să iau trup și chip asemenea omului și să stau printre oameni și să-i ajut cu mila Mea și apoi să Mă arăt Dumnezeu slăvit în mijlocul oamenilor, Eu n-am putut atunci să Mă sprijinesc cu cei de vază între oameni, o, n-am putut, tată, așa cum nici acum n-am putut și nu pot. Între cei de vază cu care M-am ajutat a trebuit mai întâi să-i aduc pe ei la mare umilință, la mare cădere ca să-i pot înțelepți să Mă primească și să Mă cunoască și să Mă creadă fără de cădere apoi din credința cea din cer coborâtă peste om. O, vai de omul care își culege de pe pământ și de la om credință în Mine și în tainicele Mele lucrări între oameni! Când am venit la întâia Mea venire acum două mii de ani veneau mulți după Mine ca să creadă și ca să rămână pe calea Mea cea spinoasă între oameni, dar vai, iarăși plecau întru ale lor, se sminteau și plecau, se săturau și vărsau apoi. Se umpleau de dor de mărire crezând că Eu cu puterea Mea voi stăpâni ca un împărat pe pământ, dar când ei înțelegeau că Eu n-am nimic din lumea aceasta cu împărăția Mea se duceau de lângă Mine, bieții de ei, căci ei nu iubeau durerea Mea, nu iubeau durerea, ci iubeau mărirea, și pe ea o așteptau dacă umblau cu Mine, dar Eu am venit pe pământ ca să fiu Cel durut, Fiul durerii, Cel disprețuit, Cel zdrobit, și nu s-au dat Mie cu iubirea lor decât cei păcătoși, cei care n-aveau nimic pe pământ decât o viață slabă și fără de putere, iar Eu la aceștia le-am arătat calea, le-am arătat iubirea și credința și puterea lor prin acestea și le-am dat putere să se facă fii ai lui Dumnezeu între oameni și jertfă de iubire pentru cei ce nu iubesc.

O, poporul Meu, îți spun, tată, ca să știi, că fiii lui Dumnezeu pe pământ sunt numai cei ce vin pe calea Mea cea plină de suspin și rămân pe ea cu Mine până la sfârșit, răbdând cu Mine și ca Mine până la sfârșit, tată, și rămânând cu Mine în toate încercările, în toate ispitele, în toate furtunile, ajutându-Mă cu firea Mea cea blândă în ei, căci blândețea Mea din om pune la pământ orice putere potrivnică, orice furtună și orice ispită, tată. Eu cu blândețea Mea i-am poruncit furtunii să tacă și valurilor să se cumintească, și acestea M-au ascultat, căci eram Cel blând. Eu cu umilința Mea i-am iertat pe cei ce Mi-au dăruit crucea ca unui blestemat. Eu cu blândețe fără de seamă i-am îmbrățișat și i-am mângâiat și i-am sărutat pe tâlhari și pe vameși, pe desfrânați și pe hoți, pe ucigași și pe neputincioși cu tot felul de neputințe ca să le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu apoi, căci așa iubire Mi-a spus Tatăl să arăt că am, că din El o am și o arăt c-o am, căci n-am venit să judec, ci să iert am venit, și am venit să-i dau omului mereu, mereu

putere să se facă și să fie al lui Dumnezeu pe pământ, căci a fi omul, înseamnă a fi al lui Dumnezeu pe pământ și nu al lui însuși. Amin.

Și acum, poporul Meu, îți dau iubirea mamei Mele Fecioara ca să-ți mângâie sufletul, tată, ca să-ți aducă putere și înnoire, tată. Ea a fost slujită de îngeri pentru venirea Mea prin ea pe pământ, dar și ea a slujit pe îngeri. O, cu ce a slujit ea pe îngeri? Fiilor, fiilor, omul care este blând și smerit este slujitor îngerilor slujitori de la Dumnezeu, tată, ca și omul cel aspru și semeț în sine, care este slujitor îngerilor cei căzuți de la Dumnezeu. O, mama Mea Fecioara a fost dulce la fire și aplecată după om și pentru om. Când ea slujea între oameni era plină de pace și de blândețe, plină de frumos ca și Dumnezeu. O, tată, omul care dorește după Dumnezeu, iubind așa, acela este om frumos, om cu viață vie, tată, iar cel viu împarte viață, și așa împărțea mama Mea Fecioara, împărțea ce avea din avutul ei cel de la Dumnezeu pus în ea. Hai, mamă, hai cu slava mângâierii Duhului Sfânt, căci El este Mângâietorul și este Duhul Nostru, mamă. Amin, amin, amin.

— **L**e dau, Fiule, Duhul Tău, pe Care și eu Îl am. Le dau ce am, le dau din mine, căci unii din ei sunt plini de durerea Ta în ei și nu-i știu ceilalți, căci ei își ascund pe cele durute în ei, căci sunt umiliți și sunt aplecați sub mare dispreț și sub încercări pe care nu le pricep cei alăturați lor. Îngerii slujitori de la Tine le slujesc lor și stau ajutători în toată vremea tainic lângă ei, căci crucea Ta e cu mare durere, cu mare cădere pe cale sub ea, și nu e cel ce se bagă sub ea lângă cei îmbrânciți sub lovituri ca să cadă și ca să se zdrobească ei sub mersul Tău cel greu. O, Fiule scump, în toată vremea cea de peste cincizeci de ani, de când Tu stai pe pământ cu a doua Ta venire prin această lucrare de cuvânt, numai așa ai mers, așa, ca și azi, Fiule. Pe trâmbița Ta Verginica o păraseau toți, mereu, mereu o păraseau după ce veneau ca să-Ți audă cuvântul, și n-aveai cu cine să Te sprijinești cu lucrarea Ta cea grea prin ea, căci fiecare avea ale lor de făcut și nu se dădeau la făcut, căci îi durea facerea, ci mai degrabă cădeau din credința cea în venirea Ta prin acest cuvânt decât să stea la făcut, și le plăcea să rămână stărpitură, ca tot omul care nu Te trăiește cu iubire și cu credință și cu lucrul cel pentru Tine și pentru venirea Ta, Fiule cu mersul greu. O, când nu le mai convenea, găseau nod în papură și dădeau în trâmbița Ta cu vină și cu ură, și dădeau în Tine, dădeau cu pietre în cuvântul Tău, Fiule de sub cruce. Numai cei blânzi cu duhul și smeriți cu inima, numai aceia n-au ieșit de sub cruce, numai aceia n-au fugit, numai aceia au rămas, dar puțini, puțini au fost așa cum ești Tu, blânzi și smeriți. Blând este cel ce iubește și iartă fără de judecată, adică fără de capăt, iar smerit este cel ce se apleacă și se împarte fără de poticnire și fără de părtinire pentru cei ce se fac fii ai lui Dumnezeu pe pământ, și se împarte fără de plată de pe pământ, Fiule dumnezeiește smerit și nu omenește, căci omul care se smerește face aceasta ca omul și nu ca Dumnezeu, în Care se ascunde taina smereniei inimii. Amin.

O, popor al cuvântului Fiului meu, omul care dorește după Dumnezeu, iubind așa, acela este frumos foarte și este cu viață vie în el. Eu aceasta împărțeam în jurul meu, și iubind pe Dumnezeu împărțeam. Cel ce nu împarte iubind pe Domnul, și pe semeni la fel, acela împarte altceva, și tot așa și agonisește. Cel ce împarte ca Dumnezeu, acela primește suferință pe pământ și se hrănește cu lacrimi pentru calea lui cu Dumnezeu, iar lacrimile sunt iubire în cei ce plâng cu Dumnezeu. Așa se făcea în mine lacrimă iubirea înaintea Domnului pentru tot omul zdrobit și căzut, și ceream Domnului ridicare pentru

toți, căci voiam să-l aibă Dumnezeu pe om.

O, voi, copii duruți sub crucea venirii Fiului meu, vă rog, copii duruți, prindeți puteri din puterile cerești, care stau pe lângă voi ca să vi se dăruiască și ca să puteți voi pentru venirea Domnului cuvânt peste pământ. Vă rog cu duioșie, întăriți-vă duhul duios și sprijiniți-i pe cei ce vin ca să se facă fii ai lui Dumnezeu prin iubirea lor de Dumnezeu și prin dor, căci vine vremea să vină mulți ca să le dați putere și credință în dar de la Dumnezeu, prin cuvântul Său care vine la voi, și ca să le dați duhul statorniciei, căci Domnul Își va înmulți lucrarea Sa pentru cei aleși ai Săi de pe pământ și le va da lor înfierea și viața și vor avea aceștia viață vie, neclătinată în ei, iar viața aceasta va fi credința lor până la sfârșit și netăgăduirea cuvântului care vine la voi ca să fie el înviere peste mulți. Îngerii lui Dumnezeu vă sunt slujitori în toate suferințele voastre cu Domnul, iar voi sprijiniți pe poporul Domnului și dați-i mereu viață vie ca să aibă pentru zilele ce vin, căci aproape este Domnul, și ziua Lui vine, și va fi ea a doua zi a voastră, odihna lui Dumnezeu în om și a omului în Dumnezeu, împărăția Lui cea promisă. Amin.

O, popor al Domnului, întărește în mijlocul tău Duhul Domnului! Răbdați până la sfârșit, fiilor, iar cei ce vă disprețuiesc pe voi pe pământ nu vor găsi altă plată decât ceea ce vă împart ei vouă, precum și cei ce vă binecuvintează pentru că sunteți ai Domnului, așa firavi cum sunteți, nu-și vor pierde plata, ci vor afla ceea ce vă împart ei vouă, căci dacă vă și ajută cineva cu cele ce sunt din lumea aceasta, pentru că nu sunteți ai lumii, nimeni să nu vă judece pe voi sau pe ei, căci avutul lumii se duce acolo de unde vine, nu la Dumnezeu, dar omul dăruitor cu cele ale lui vine ca un vameș și întoarce în bine fapta sa și se dă Domnului cu credința sa și cu suspinul lui pe calea cea grea pentru Domnul pe pământ, că pe pământ pentru Domnul e ca pe pământ, și trebuie lucrat ca pe pământ, așa cum și Fiul meu a lucrat acum două mii de ani pentru nevoile Evangheliei înaintea oamenilor pentru ca să poată să meargă El cu mersul cel de pe pământ ca să arate omului calea spre cer apoi.

Pace vouă! Ca și Fiul meu vă fac urarea păcii. O, dacă ați avea voi sprijin durerilor voastre pentru venirea Domnului! O, n-aveți sprijin, și sunteți disprețuiți adânc! Cine vă face pe voi de răs înaintea lumii, aceia au uitat de iertarea păcatelor lor și scot sabie spre voi și scot sabie spre Domnul. Mă voi ruga Domnului pentru învierea credinței și a iubirii lor pentru voi, și vor lua ei plată fără de margini dacă se vor apleca să stea iarăși îmbrățișați cu voi în iubire, căci omul care dorește după Dumnezeu și după voi, iubind așa, acela este om frumos și cu viață vie în el, om cu dor în el, iar dorul întărește viața și o hrănește ca să fie. Amin.

O, ferice celor ce doresc după voi, fiilor care stați Domnului cale ca să vină pe pământ! Și dacă așa a fost orânduiala Lui, fiți răbdători purtându-L pe Domnul, căci răbdându-le pe toate, așa S-a arătat pe pământ Fiul meu. Amin.

Pace ție, popor de nou Ierusalim pe pământ! Așa te-a numit pe tine Domnul. Cel ce nu-L iubește pe Domnul Dumnezeu tău, să fie anatema! Acesta este cuvânt spus de răvna apostolică a ucenicului Fiului meu, Pavel apostolul, vas al Duhului Sfânt al Tatălui meu și al Fiului meu, iar eu spun: cel ce nu te iubește pe tine pentru că ești al lui Dumnezeu, acela este anatema, și să se trezească acela! Amin.

Eu, Doamne, m-am făcut bunăvestire de cuvânt peste poporul Tău și peste cei duruți de sub crucea venirii Tale. Să vină spre Tine și spre cuvântul Tău cei ce vin, să vină și să ia în ei viață vie, iar Tu îi vei învăța pe ei. O, vino, tu, cel ce vii,

și Hristos te va învia! Vino și rămâi, rămâi în iubirea Lui! Amin, amin, amin. „Așa să fie“ înseamnă acest amin.

— O, mamă, cel ce vine la Mine Eu îl primesc, cu brațele desfăcute și îl sărut îmbrățișându-l, numai să rămână el cu iubirea Mea, mamă, și să Mă mângâie cu ea, căci sunt tare durut. Când am plecat spre cruce, și apoi prin înviere și prin înălțare am plecat la Tatăl ca iarăși să vin, și iată, am venit, precum am făgăduit că voi veni, le-am spus atunci ucenicilor Mei: «Rămâneți în iubirea Mea!». O, fericiți sunt cei ce rămân în iubirea Mea, în poporul Meu de azi, care este iubirea Mea și în iubirea Mea este. Eu, mamă, prețuiesc mult acest popor, și îl iubesc fără de margini pe cel ce crede în Mine ca să pot veni Eu pe pământ la cei ce cred așteptându-Mă să vin și netăgăduindu-Mă așteptând. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Eu rămân în iubirea ta, fiule. Pe ea Mă sprijin, în ea Îmi găsesc puterea în zilele acestea. Tu ești mic și ești slab, dar Eu sunt mare prin puterea ta cea mică. Eu rămân în iubirea ta și ți-o păstrez Mie, și în ziua a doua a lumii voi arăta rodul ei, prin care Eu am putut să-Mi săvârșesc biruința Mea și toată Scriptura împărăției cerurilor pe pământ curând, curând, și cer și pământ nou curând, curând, căci Eu sunt Cel adevărat în tot cuvântul Meu. N-au fost mai buni cei prin care Eu, Domnul, Mi-am împlinit Scripturile în toate vremile, dar au fost cu credință netăgăduitoare, și pe ea Mi-am zidit Eu împlinirile Mele între oameni.

Pace ție, popor al credinței cea de sus! Să nu-ți culegi credință de pe pământ înaintea Mea, ci din cer să iei, tată. Un picuț, și ajungem la praznicul Învierii, și voiesc să vă mângâi în suferință, fiilor, și să vă ung ranele inimioarelor voastre, tată. Pace vouă!

Pace ție, poporul Meu! Te numesc bunăvestire peste pământ, că din mijlocul tău Eu Mă slăvesc în cuvânt în zilele acestea și sunt în iubirea ta, așa cum am făgăduit, și tu vei avea ceea ce ai de la Mine dat.

Eu rămân în iubirea ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2009

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim.

Duminica Floriilor

Pe pământ nu mai este frică de Dumnezeu. Îndemn la mulțumire. Cea mai mare înțelepciune în om este atunci când omul Îi slujește lui Dumnezeu. Cel fără povățuitor se pierde.

E sărbătoare cerească pe pământ ca și în cer, căci așa este voia Mea, iar voia Mea este ca în cer, nu ca pe pământ, și e mic omul ca să pătrundă taina și puterea voii Mele ca să facă el pe pământ voia Mea cu duhul și cu trupul lui, și bucuria Mea e mică de la om, și e mică și la om, căci cine nu-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa și puterea lui nu are bucuria hrănită, și o are flămândă, și mereu, mereu tânjește omul după bucuria sufletului lui.

Sunt Domnul, și Mă fac cuvânt în cartea Mea de azi, că e sărbătoare cerească pe pământ. Așezați-Mă în carte, copii din porți. Cuvântul Meu este mângâiere, și fericiți sunt cei ce se mângâie cu Dumnezeu pe pământ, căci pe pământ nu este mângâiere. O, mângâiați-vă, tată, cu mângâierea Mea, căci mângâierea este numai Dumnezeu. Mângâiați, mângâiați pe poporul Meu cel mic și dați-i putere și dați-i cuvântul Meu, căci are putere în el cuvântul Meu. Fiți unealta prin care Eu Îmi desfac merindea ca să-Mi hrănesc poporul în vreme de strâmtorare, tată, căci pe pământ nu-L mai poate iubi omul pe Dumnezeu. Pe pământ e cursă și laț, și nu mai are omul putere

pentru Dumnezeu, iar duhul lumii îi taie omului frica de Dumnezeu, și nu mai este izvorul înțelepciunii pe pământ, nu mai are omul frică de Dumnezeu, din care să izvorască veghea și iubirea și pacea cu Dumnezeu a omului.

O, poporul Meu, bucuria Mea a fost mereu, mereu îndurerată, tată, și așa este și azi. Când l-am strigat pe Lazăr ca să iasă afară din mormânt, după patru zile de mormânt, o mulțime de iudei s-au bucurat, dar din partea celor necredincioși și dușmănoși pe Mine dintre iudei Mi-a venit îndurerare, tată. Venise vremea de la Tatăl rânduită să Mă preaslăvească Tatăl, și M-am dus la praznic în ziua aceasta, ca să împlinesc Scripturile M-am dus, iar mulțimea care a auzit că l-am înviat pe Lazăr a venit să-Mi cânte osana, cu ramuri în mâini au venit și Mi-au cântat, iar Eu ședeam pe mânz de asină, precum era scris să împlinesc, ca Împărat al făpturii. Se întristaseră fariseii, se tulburaseră și nu știau cum să se sfătuiască să Mă prindă ca să Mă dea crucii, pe când cei înțelepți Mă căutau ca să Mă vadă, iar Eu le-am spus la ucenici: *«Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl îl va cinsti pe el, dar acum sufletul Meu este tulburat, o, Părinte. Preamărește-Ți numele Tău, o Tată!»*. Și Tatăl a zis din cer: *«L-am preamărit și iarăși îl voi preamări»*, și tot norodul care a auzit zicea: *«A fost tunet! A vorbit un înger!»*, iar Eu am răspuns: *«Nu s-a făcut pentru Mine glasul acesta, ci pentru voi, căci acum este judecata acestei lumi»*.

O, poporul Meu, amintirea Mea să-ți fie mângâiere, tată, căci pe toate le-am lucrat ca să-i trag pe toți la Tatăl, ca acolo unde sunt Eu, să fie și slujitorul Meu, și Tatăl îl va cinsti pe el. N-am venit în lume decât să-i las omului viața Mea. La fel și acum, n-am venit cu această venire a Mea pe pământ cuvânt, decât să-i dau omului viața, să-i trag pe toți la Tatăl, după cum am promis să fac, dar puțini au înțelepciunea cea de sus ca să-L priceapă pe Domnul prin acest cuvânt, căci omul se sminteste, se îndoiește și se duce într-o ale sale, iar Eu am spus că acolo unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl îl va cinsti pe el cu această slujire.

O, cât Mă mângâi când grăiesc cu voi, fiilor! O, fiilor, n-are omul credință pentru Mine, care să-Mi folosească Mie și nu lui! Omul crede în Mine pentru el, nu pentru Mine, căci cel ce crede în Mine, acela este acolo unde sunt Eu și este slujitorul Meu. O, fiilor, credeți în Mine pentru Mine, tată, căci altfel nu-Mi puteți fi slujitori! Cel ce Mă iubește pentru el însuși, acela se cunoaște, și nu stă și nu este acolo unde sunt Eu, slujindu-Mi, căci Mă iubește pentru sine, dar cel ce Mă iubește pentru Mine, acela ia din Mine și poate pentru Mine, și așa te voiesc Eu pe tine, poporul Meu, și așa să te voiești și tu, tată, ca să nu te smulgă satana din brațul Meu, din cortul Meu, de pe calea Mea, tată. Iată, cuvintele Mele cu tine, pentru tine și pentru tot omul apoi, toate, toate vor sta la judecată cu omul, căci Eu mereu, mereu ți-am grăit la timp, și te rog, poporul Meu, iubește lepădarea de sine pentru Mine, tată, căci ea este crucea care te păstrează Mie mulțumit, și ferește-te de nemulțumiri, căci ele te scoală mare ca să cad Eu sub tine și să nu mai ai pe Domnul lumina ta, măi tată. O, stai mulțumit înaintea Mea, în slujba Mea, căci crucea Mea pentru salvarea ta a fost și este grea, poporul Meu. O, nu te lepăda de crucea Mea, căci Eu ți-am spus cum să vii după Mine, și ți-am spus să iubești pe fratele tău dacă vrei să iubești crucea. Uită-te la Mine cum am primit Eu de la Israel osanale și apoi cruce, fiule, și le-am purtat pe acestea iubind, nerăzbuându-Mă, căci iubirea este lucrare frumoasă, tată, și ea este ceea ce nu-L desparte pe om de Dumnezeu, ea se face viață a omului slujitor Mie, și apoi

hrana vieții lui. Este scris: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema»*, iar aceasta înseamnă să fie despărțit de cei ce sunt ai Mei prin iubirea Mea în ei și între ei. O, veghează pentru iubire, poporul Meu, căci satana este dușmanul care nu mai are pace și care lucrează să-i lovească pe cei ce sunt ai Mei prin iubirea lor de Dumnezeu și caută să-i cadă din credință, tată. O, fericiți sunt cei ce nu se smintesc, căci aceia stau și nu cad, stau și lucrează Mie și mersului Meu cel greu, că nu e slujire mai mare pentru om ca atunci când el caută unde sunt Eu, ca acolo să fie și el cu slujirea lui, așa precum Eu am spus despre cel ce Tatăl îl cinstește pentru că-Mi slujește Mie. Cea mai mare înțelepciune în om este atunci când el Îmi slujește Mie, când el Mă iubește pentru Mine și nu pentru el, și aceasta este puterea înțelepciunii și puterea iubirii, iar altfel nu este cu acestea pentru slujirea Mea.

O, poporul Meu, Iuda M-a sărutat fără să Mă iubească. El nu Mă iubea, iar sărutarea lui M-a trădat și M-a dat vânzării, căci cel ce se gândește la sine așa lucrează, și nu se poate lepăda de sine cel ce Mă iubește pe Mine pentru sine, iar Eu nu-Mi pot alege slujitori ca să am, căci omul se iubește pe sine și este ușuratic și este nemulțumit și se încântă cu minciuna care nu-i ține de viață omului. S-a hrănit Iuda cu iubirea de sine, și așa a venit ura între el și Mine, și era nemulțumit mereu, și așa s-a întunecat acest slujitor, căci n-a iubit lumina și n-a lucrat în lumină lucrarea sa. O, iubirea lucrează altfel, fiule. Îți grăiesc ție ca să-ți fac înțelepciune, tată, și să iei de la Mine și să lucrezi după ea, neuitând să te socotești la timp pentru toate ale tale cu Mine. Toate cele din Scripturi sunt pilde, sunt învățătură, tată. Urmează pe cei ce M-au iubit, fiule, căci Iuda Mă ura și s-a supărat când Maria a cheltuit pentru Mine mir de nard adevărat. Nu-i era lui de săraci, ci îi era de răutatea lui pe Mine, pe care pic cu pic și-a agonisit-o, căci s-a bizuit pe mintea și pe simțirea sa, și s-a pierdut pe sine dacă așa a lucrat acest ucenic, căzut din dregătoria sa prin duhul judecății lui asupra Mea și asupra celorlalți ucenici și ucenițe, care slujeau Mie acolo unde Eu eram peste tot.

O, poporul Meu, ferește-te să-ți faci singur socoteala simțămintelor sau a vederii tale, tată. O, caută povățuitor pentru acestea ție. Eu numai ce-Mi spunea Tatăl lucrăm. Când lucrează omul după mintea sa se pierde omul, tată, și apoi Mă dă la moarte pe Mine pentru sine. O, cât îi învățam și pe ucenici acum două mii de ani și cât cercetam pe cele dinăuntru ale lor și-i învățam pentru ele ca să nu se piardă prin ele! Am spus atunci: *«Dacă ochiul tău este curat, tot trupul tău este curat»*, și tot așa îl vezi și pe aproapele tău, curat, și, împărțind gânduri curate celor din jur, tu ești lumină și ești iubire, dar n-a vrut Iuda să ia din povețele Mele, ba, din contra, creștea în el răutatea și judecata asupra Mea și a ucenicilor Mei, căci gândirea la sine îl hrănea pe el, și împărțea ură pentru ea. Toate cuvintele cu care Eu îi învățam pe cei ce le ascultau el le lua și le pune pieziș în el până ce s-a dus de la Mine cu inima lui și s-a dat de partea celor ce voiau să Mă prindă cu ură și să Mă strivească. O, ce durere!

Îți hrănesc înțelepciunea iubirii cea pentru Mine, poporul Meu, și tu să faci binefăcătoare pentru tine învățătura Mea, căci Eu văd în tine și știu ce trebuie să-ți fac, numai tu să ai iubire să Mă primești, și să crești în lumină, tată, căci pildele te învață, fiule. O, iubește-l pe aproapele tău, iubește-l, tată, căci iubirea aceasta îți dă viață, îți dă iubire. O, iartă-l pe fratele tău, de șaptezeci de ori câte șapte iartă-l, căci și tu greșești, și trebuiești iertat și tu. O, iartă-l pe fratele tău, iartă-l și nu-l judeca, căci altfel faci și tu răul pe care-l face fratele tău,

fiindcă cine judecă este judecat. Orice ți-ar face fratele tău nu te răzbuna, tată, fiindcă satana n-are pace ca să bage ură între frate și frate, dar Eu te învăț să cauți cu înțelepciunea iubirii care nu vatămă, poporul Meu, și să fii lucrător de cele duhovnicești între frate și frate, căci statul vostru laolaltă acesta a fost să fie: pentru cele duhovnicești ale Mele între voi, fiilor. O, trec prin cei cu care Eu Mă sprijin ca să fiu cu voi și vă învăț prin ei cu iubire, tată. Primiți-i, fiilor! Grijile vieții să nu vă abată mintea de la cuvântul vieții, de la lucrarea duhovnicească între voi, iar ea trebuie dorită, tată. Fiți mari la învățat și vegheați pentru ca să învățați. Strângeți-vă pentru învățatură și apoi luați-o și faceți-o faptă, căci diavolul fuge de inima curată în voi și între voi. Eu, Domnul, sunt tot o iubire pentru voi și vă îngrijesc ca pe o grădină cu flori, fiilor. Dați-Mi putere să stau Învățător peste voi mereu, mereu și mult, fiilor, iar când vă învăț de sus și de jos, luați Duh Sfânt, căci cu Duhul Sfânt vă învăț să lucrați, iar lumii îi dau învățătura Mea cea pentru voi să ia și ea, și să se desăvârșească în iubire pentru Dumnezeu toți cei ce iau din izvorul Meu de la voi. Amin.

Și acum, pace vouă! E sărbătoare de Florii, și Eu am venit la voi cuvânt de slavă, fiilor. Am venit să vă ud la rădăcină ca să înfloriți și ca să rodiți. Fiți roditori de ucenici Mie prin viața voastră înaintea Mea și unul înaintea celuilalt! Fiți pildă de cuvânt și de viață! Luați unii de la alții tot ce este sfânt în voi, iar ce nu este sfânt curățiți din voi, fiilor, și fiți flori mirositoare și lăsați-vă spre îngrijire ca florile sub mâna grădinarului, tată! Pace vouă! Cuvântul Meu să-l iubiți cu toată ființa. Vin la voi cu dor mistuitor când vin. Mă fac cuvânt peste voi arzând de dor după voi. Să ia lumea învățătura Mea dintre voi și să-și hrănească viața cu ea și să iubească să aibă pe Dumnezeu de tată prin ascultarea de Tatăl! Amin.

Binecuvântat este Cel ce vine la tine, Ierusalime! Binecuvântat ești tu între neamuri pentru ființa cuvântului Meu în mijlocul tău, și fericit ești tu să împlinești cuvântul Meu, pe care Eu cu mare iubire ți-l dau! O, vino mereu, mereu în ascultare de Tatăl, fiule! Vino, poporul Meu, și învață cum să Mă iubești și cum să fii al Meu și cu Mine și cu viața cuvântului Meu, căci Eu așa am spus: *«Dacă-Mi slujește cineva, să vină la Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl îl va cinsti pe el»*. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 2009

Praznicul Învierii Domnului

Cel ce nu calcă pe urmele Domnului este judecat. Semeția îi strâmbă omului credința.

Sunt Domnul învierii, poporul Meu! Sunt Cel ce am călcat cu moartea pe moarte, fiule! Mă slăvesc în mijlocul tău cu praznic de înviere, cu cuvânt de înviere, cu mângâierea Mea, care curge ca râul în mijlocul tău, căci Mi-am pus viața pentru om, și Duhul Meu Mângâietor Mi-a dat putere să fac și să pot aceasta. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Intru prin porți la tine, tată, și altfel Eu nu intru când intru ca să te hrănesc. Duhul Sfânt Mângâietorul este Duhul Meu, și prin venirea Mea la tine cu El, voiesc să te fac mereu, mereu fiul Meu, prin credința ta în venirea Mea la tine, fiule. Vezi, tată, ce fel de iubire îți arăt Eu ție? Ca să te numesc fiul Meu ți-am arătat iubire, iar tu să fii, căci iubirea Mea te învață ca să-Mi fii fiu. Amin.

Hristos a înviat! Hristos a înviat! Hristos a înviat! Așa mergea din gură în gură vestea și salutul între cei credincioși venirii Mele între oameni, și a învierii Mele apoi dintre cei

morți, după ce iudeii dușmănoși și mari cu rangurile pământești M-au dat la moarte pe cruce ca pe un făcător de rele împotriva lui Dumnezeu. Cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu când El Se lasă descoperit, iar ei Îl disprețuiesc din pricina iubirii lor de ei înșiși și de rangurile lor, așa lucrează aceștia pe pământ pentru Dumnezeu, ca iudeii care s-au ațâțat unii pe alții în același gând viclean ca să Mă învinuiască și să Mă stârpească dintre ei ca pe un hulitor, ca pe un smintit, dar ei se temeau de Mine, căci erau fricoși, și își ațâțau unii altora duhul ca să poată ei apoi să facă fapta răstignirii Mele, precum era scris de Tatăl să îndur Eu de la om, și apoi să ies biruitor din mormânt, și așa să fie lumea judecată și stăpânitorul ei cel nevăzut de ea, cel plin de duhul potrivit lui Dumnezeu, duhul cel căzut din cer prin semeția omului trufaș în duhul lui, și prin care îngerii slujitori lui în vremea trufiei lui s-au prăbușit de lângă Dumnezeu odată cu omul, care s-a vrut mai mare ca Dumnezeu la începutul facerii cea de la Dumnezeu pentru om. Iată ce Mi-a făcut omul la începutul cel dintâi, când s-a făcut cerul și pământul și omul cel făcut de Dumnezeu între pământ și cer! O, iată ce Mi-a făcut omul și acum două mii de ani, la începutul acela pe care Dumnezeu l-a făcut iarăși pe pământ! O, iată ce-Mi face omul necredincios și acum, la capătul timpului, când Eu vin pe pământ râu de cuvânt, Duh Sfânt Mângâietor, precum este scris să vin și să fiu numit cu numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu! Cine se scoală acum să spună că acest cuvânt de azi nu sunt Eu, Dumnezeu-Cuvântul, Fiul Tatălui Savaot într-o a doua Mea venire de la Tatăl, acela nu știe, săracul de el, unde își scrie numele, unde își agonisește lucrarea sa vrăjmașă, ca și acum două mii de ani, când dușmanii venirii Mele sub chipul Fiului Omului s-au sculat să Mă doboare de pe tronul cel plin de taină al slavei Mele cu omul și să Mă stârpească apoi ca pe un potrivit al Dumnezeului lor, neslujind ei lui Dumnezeu cu viața lor, cu fapta lor, cu jertfa lor, ci numai duhului slavei lor deșarte slujind ei. O, iată ce face iubirea cea oarbă a omului care se folosește de numele lui Dumnezeu pe pământ și care crede în Dumnezeu pentru iubirea de sine a lui, și nu pentru Dumnezeu!

O, poporul Meu, caută, tată, să pătrunzi puterea și vicleșugul minciunii celor ce se numesc fii ai lui Dumnezeu nefăcând ei lucrările lui Dumnezeu pe pământ, ci făcându-le pe ale lor unul înaintea altuia prin slava lor cea trecătoare, pentru ca să-și vestească unii altora numele lor de om trecător, nume care va sta cu ei la judecată, căci fiecare va fi judecat la rândul cetii sale, precum este scris în Scripturi. Grăiesc așa cu tine, poporul Meu, fiindcă în zilele acelea ale petrecerii Mele cu trupul și cu duhul, și apoi a învierii Mele celei biruitoare împotriva celor plini de sine, care M-au dat crucii și morții, stăpânitorul acestei lumi a fost judecat prin însăși fapta sa asupra Mea, căci omul n-a crezut în Cel ce Tatăl L-a trimis din cer pe pământ pentru salvarea omului din rătăcirea de Dumnezeu, din drumul lui cel rătăcit și rătăcitor de om, și de atunci judecat este omul care se naște pe pământ și nu calcă pe urmele Mele așa cum le-am lăsat Eu pe pământ mai înainte ca să Mă așez iarăși în Tatăl ca Mântuitor al celor ce cred în Mine prin trăirea lor după voia Mea și ca Judecător al celor ce hulesc calea Mea, cea lăsată de Mine omului credincios, acum două mii de ani arătând-o pe ea. Cel ce-și strâmbă mintea și vederea, cel ce-și stâlcește duhul și voirea, cel ce-și calcă pe cuvânt și pe faptă după ce se scrie pe pământ fiu al Meu și urmaș împlinitor învățaturii Mele și venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, acela pățește așa din pricina semeției duhului lui, care-i strâmbă și apoi îi șterge credința în cele ce sunt de la Dumnezeu între

oameni pe pământ. O, Eu nu Mi-am pierdut vremea cu lucrarea cuvântului Meu, care de cincizeci de ani curge ca râul din gura Mea peste pământ în mijlocul neamului român, cu greu făcându-Mi vad între oameni în vremi de strâmtorare, dar cel ce vine ca să fie cu Mine și nu vede ca Mine, și vede ca el din pricina semeției duhului lui, dușmană pe sufletul lui, acela nu numai că și-a pierdut vremea cea folositoare lui, ci și-a și agonisit plată cu cei necredincioși, așa cum bietul Iuda și-a aflat, după ce a stat cu Mine pe cale în vremea Mea între oameni pentru ca să Mă scriu pe pământ Mântuitorul omului, și apoi s-a dus, săracul, și Mi-a vândut taina și M-a dat în mâna celor cu rang pământesc ca să Mă judece ca pe un smintit și smintitor de om, zicându-Mi batjocoritor când M-a dat lor: *«Bucură-Te, Învățătorule!»*. O, Eu am fost Învățătorul, dar n-a luat Iuda din Duhul Meu așa cum au luat ceilalți ucenici ai Mei în vremea aceea, și chiar dacă a luat și el, el s-a gândit mai mult ca toți că Eu voi face semne mari până ce Mă voi așeza Împărat mare pe pământ și vor sta lângă Mine cei aleși de Mine, dar s-a făcut de răs săracul Iuda, căci inima lui a rămas din pământ, și s-a stins din el pic cu pic duhul pe care l-a primit de la Mine când l-am ales și pe el între ucenicii Mei ca să-Mi lucreze Mie cale spre oameni și să le fac lor bine, și nu rău să le fac.

Această grăire a Mea cu tine este lucrare de înviere peste om în zi de praznic de înviere, poporul Meu. În așa fel grăiește și Scriptura, tată, ca și grăirea Mea de azi. Dacă Scriptura cea din vremea Mea are altfel de grăire despre Mine, să-Mi spună omul, și să grăiesc Eu cu el apoi. Eu sunt Același atunci și acum, așa cum și omul este acum ca și atunci când s-a scris pe pământ Scriptura cea între Mine și om, între om și Mine așa cum a fost ea, ca să fie ea cunoscută apoi. Acum însă Îmi scriu în mare taină Scriptura Mea de azi pe pământ, căci am grijă de lucrarea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt pe pământ, am grijă mare, căci omul e mai mare ca atunci, e mai ascuns decât atunci sub numele Meu, mai căzut din adevăr decât atunci, iar Eu Îmi las pe pământ cu mare grijă cuvântul venirii Mele de azi, căci azi e greu de Dumnezeu pe pământ, și nu mai are omul bun putere pentru Mine cu bunul Meu din el, căci omul trufaș stă la pândă cu sânge rece ca să șteargă de pe pământ prin lucrarea sa ascunsă numele și urma lui Dumnezeu dintre oameni, iar dacă vede că nu poate, se pitește și mai bine, și mai tainic, și scoate arme noi și vechi și face fețe-fețe ca să-i poată doborî până și pe cei aleși ai Mei, precum este scris că va fi la vremea de sfârșit. Eu însă voi scurta aceste zile cețoase, din pricina căroră nu se vede fața satanei, și Îmi voi ocroti calea Mea spre om și calea omului spre Mine, numai să fie omul curat la inimă și la faptă, pentru el și nu pentru Mine să fie omul așa, căci dacă el folosește violența odată cu mersul lui pe cale cu Mine, cade în întuneric cu mintea și cu vederea lui și i se sucește duhul și voirea și își strâmbă credința, iar Eu nu mai binevoiesc pentru el apoi, și îl las așa cum trage el, căci timp nu mai este, și Eu am spus aceasta pentru cei ce înțeleg și pentru cei ce nu înțeleg, fiindcă timpul este scump, iar dacă nu este răscum-părat, își pierde omul lucrarea și agonisita lui cea în timp.

Cuvânt de înviere este acest cuvânt al Meu în zi de praznic sfânt, poporul Meu, căci grăirea Mea e tot o trezire peste tine și peste om, peste cei credincioși și peste cei necredincioși stând în tine, poporul Meu, și peste oameni apoi cu trâmbițarea lui. Cuvântul Meu este bucuria celor din cer și a celor din iad, căci morții aud mai bine și mai adevărat cuvântul Meu. Trupul omului îi încurcă lui vederea a toate, bune și rele între pământ și cer, dar cei ce și-au dezbrăcat trupul cel vremelnic, aceia văd, aceia sunt cei ce văd apoi, spre bucuria sau spre durerea

lor, și fericiți și iar fericiți sunt cei de care Eu, Domnul, Mă îndur între aceștia, așa cum M-am îndurat de cel cu suflet bun în el în vremea lui de pe pământ lângă lucrarea Mea, și pe care l-au robit apoi slăbiciunile firii lui căzute, după cum a fost căderea omului cel întâi zidit la începutul făpturii.

O, copii care-Mi stați porți pentru cele văzute și nevăzute, cunoscute și necunoscute ale Mele, înțelese și neînțelese ale Mele între toate câte sunt și se spun și se văd! Iată-l pe însoțitorul lui Verginica luând de pe altarul Meu de la voi merindea învierii, trupul și sângele Meu, pe Domnul învierii, după cum a fost cuvântul Meu spre voi pentru salvarea lui! Iată-l pe trecând praznicul învierii Mele cu cei ce au trecut dincolo de trup! Iată-l pe el în salonul celor credincioși, căci Eu M-am îndurat de el, fiindcă a fost pe pământ cu inimă dulce și n-a tăgăduit nici o clipă lucrarea cuvântului Meu, în care el a fost așezat și însoțit cu legământ ceresc cu Mine și cu trâmbița Mea, legământ scris de Mihail arhanghelul, îngerul Meu și al poporului Meu. Am pus în grădină pe cei puși la lucrul cel pentru învierea făpturii să rostească numele lui înaintea Domnului, ca să fie el slobozit de păcat și să vină spre plata mărturisirii lui cea pentru lucrarea cuvântului Meu prin trâmbița Mea Verginica, și pe care el a iubit-o pentru Mine și a însoțit și a sprijinit lucrarea Mea cea prin ea, până ce el a căzut în cursa cea ascunsă a satanei pentru că n-a stat sub duhul ascultării întru toată lucrarea lui. O, cel ce se ascunde pentru slăbiciunile lui așa pățește, tată, căci de Domnul nu se poate ascunde omul, dar se ascunde de om, și nu mai are apoi cine să-l mai ajute în căderile lui, căci satana îl îndeamnă pe om să se ascundă de om, să se teamă de om pentru faptele lui, și apoi să cadă în cursă grea omul, să cadă din brațul lui Dumnezeu în mâna satanei, așa cum s-a întâmplat și cu însoțitorul trâmbiței Mele, iar el a fost robit apoi de satana și n-am mai putut să-l eliberez pe el decât luându-l din trup. Am dat apoi în poporul Meu lucrul cel spre mântuirea lui, căci am împărțite daruri lucrătoare în mijlocul poporului Meu pentru învierea morților, tată. V-am pus, tată, să lucrați aparte pentru acest sufletel, căci numele lui este scris în cer între cei ce au miluit mult venirea Mea prin credința lui cea plină de iubire pentru Mine și pentru vasul Meu prin care Eu Mi-am început pe pământ trâmbițarea cuvântului Meu din zilele acestea. Iată-l, tată, iată-l, fiilor copii! Salvarea lui a fost prin trâmbița Mea. I-am dat ei bucuria aceasta, că multă iubire am pus în ea pentru acest sufletel iubitor și credincios, și pe care satana l-a dușmănit și l-a smuls apoi de la sânul Meu. I-am dat lui față de înger după ce l-am luat din trup, și a văzut poporul Meu aceasta, căci fața lui era frumoasă mult pe lângă cea purtată de el pe pământ. Și de ce a fost așa? A făcut așa îngerul Meu Mihail, care a fost trimisul Meu când s-a scris legământul Meu între trâmbița Mea și acest însoțitor al ei pe pământ. Am făcut aceasta pentru că inima lui a fost bună în el, dar satana l-a schimbat apoi. Eu însă am biruit acum și i-am dat lui salvarea și i-am dat bucuria cea pentru credința lui și pentru mărturisirea lui cea pentru lucrarea Mea înaintea celor necredincioși și prigonitori lucrării Mele, care au strâmbat mereu, mereu mersul lucrării Mele cel prin trâmbița Mea, și căreia el i-a fost sprijin și mângâiere și putere prin greu. I-am dat față de înger, pentru că el s-a întors cu mare dragoste, alipindu-se spre sfârșitul cărării lui pe pământ de mersul lucrării Mele pe mai departe și Mi-a mângâiat și Mi-a ascultat pe cei ce-Mi duc pe mai departe lucrarea Mea, mărturisindu-i pe ei ai Mei înaintea celor ce hulesc acum între cei ce au fost fii ai acestui popor și nu mai sunt acum pe calea lor cu Mine. „*Hristos a înviat!*“, Îmi spune el să-i spun poporului Meu și

celor ce stau sub crucea venirii cuvântului Meu pe pământ pe mai departe, căci poporul Meu l-a iubit pe el, pentru că el a fost mărturisitorul Meu! „*Hristos a înviat!*“, vă spune vouă trâmbița Mea Verginica. Bucuria ei pentru sufletul cel rob it a fost dăruită ei de Mine acum.

„*Hristos a înviat!*“, vă spun Eu, Domnul, fiilor, și rămân cu cartea deschisă între Mine și voi, căci stau cu voi în zile de praznic de înviere, tată. Amin.

Și acum, vă dau cuvântul Meu ca să-l duceți la poporul Meu, copii din porți, iar voi să stați cu poporul în duh dător de înviere, tată. O, răscumpărați orice fărâma de timp pentru ca să crească în duh poporul Meu! Apoi, odihniți-vă trupul și duhul, fiilor, și ne întoarcem în carte cuvânt, tată, și slujim unul altuia cu duhul învierii în inimi și în cuvânt. Amin.

O, deschideți gurițele și slăviți-L pe Domnul, fii ai poporului Meu, căci Eu Mă dau vouă ca să Mă aveți cu bogăție, fiilor! Fiți mărturisitori, fiilor! Hristos a înviat! Așa arătați-Mă în voi și între voi în zile de praznic sfânt. Amin.

Hristos a înviat, neam român! În zile de praznic de înviere voi sta cu tine în sfat ca să te învăț salvarea ta, măi tată, că nu mai are cine să te învețe statul tău cu Dumnezeu spre salvarea ta și spre bucuria ta cea pentru vecii. Îți mângâi duhul cel cald, sau cel străin de Mine și îți voi da să iei din praznicul învierii Mele. Pace ție! O, dacă ai cunoaște tu pe cele ce sunt spre pacea ta acum în mijlocul tău, neam român! Eu, Domnul învierii, voiesc să-ți împodobesc casa cea pustiită, tată. Eu sunt învierea ta. „*Pace ție!*“, îți spune ție Domnul învierii. Hristos a înviat! Nu uita aceasta, și întărește-ți credința că Eu vin să te izbăvesc din necredință, tată. Eu sunt! Și vei vedea curând, curând că Eu am fost și că Eu sunt acest râu de cuvânt, care își are din cer pe pământ vadul pe vatra ta, spre plata cea de la Mine a strămoșilor tăi cei sfinți. Amin.

Binecuvântată să fie bucuria praznicului învierii Mele în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu pe vatra neamului român! Să ne slujim unul altuia bucuria, fiilor! Hristos a înviat! Rămân cu cartea deschisă între Mine și voi. Rămân cu voi. Rămân în iubirea voastră, fiilor. O, rămâneți în iubirea Mea, căci Eu rămân în iubirea voastră, fiilor. „*Hristos a înviat!*“, vă spune vouă Domnul învierii. Amin, amin, amin.

6/19 aprilie 2009

Ziua a doua de Paști

Omul să se măsoare cu măsura îngerului. Sfinții așteaptă învierea omului pe pământ. Vorbirea Domnului cu Lucifer. Nașterea din nou a poporului român va premerge nașterii din nou a lumii.

În zile de Paști le dau celor din cer bucuria cea de la grăirea Mea, căci cuvântul Meu este bucuria celor din cer, și este răcorirea celor din iad, și pentru care izbăvire Eu, Domnul, lucrez pe pământ în mijlocul poporului Meu cel de azi, cel care are cu el masa cuvântului Meu, de la care el ia și dă spre hrana multora, și apoi spre învierea multora, precum este scris. Amin.

Eu, Domnul, Mă vestesc pe Mine Însumi cu salutul creștinesc, rămas pe pământ cu oamenii după învierea Mea dintre cei morți: Hristos a înviat! Stau la masă de înviere cu tine, poporul Meu, căci cuvântul Meu de peste tine este masa Mea cu tine, fiule. Îmi iau ucenicii și ucenițele, Îmi iau sfinții și îngeri cu Mine și stau cu tine în cuvânt în zi de Paști. Vine, tată, ziua să vezi slava care este cu Mine la tine în vremea statului Meu cu tine cuvânt pe masa ta. O, e mare frumusețe cerească venirea Mea la tine cu hrană de cuvânt. Se uită sfinții și îngerii

la tine în afara ta și înăuntrul tău, în fiecare fiu din poporul Meu se uită. Le este dor de lucru peste tine, le este dor sfinților, și cerul este plin de dor, ca și Împăratul lor, al sfinților cerului, și mereu, mereu Eu te îndemn să faci hrană sfinților și îngerilor, poporul Meu. Ei stau ochi și urechi la mesele Mele cu tine, la mesele tale cu Mine și grija Mea toată e pentru tine, tată. O, ai și tu grijă de sfinți și de îngeri, fiule, căci ei sunt slujitorii Mei, și sunt trimișii Mei la tine ca să te ocrotească și ca să te ajute și ca să te vestească al Meu pe pământ. Cei stăpâniți și locuiți de sfinți și de îngeri înăuntrul lor, se cunosc aceia prin lucrarea lor, prin fața lor îngerească, se cunosc prin lucrarea lor, precum și cei ce nu sunt casă celor din cer se cunosc.

Hristos a înviat, Ierusalime cu nume nou! Te învăț în ziua aceasta paza ta de toată primejdia rea, tată. O, ia-ți străjeri sfinții și îngerii pentru toate porțile tale, pentru toate simțurile și simțirile tale. Ia-ți sfinți tămăduitori în casa ta, înăuntrul tău, tată. Ia-ți sfinți vestitori de cele din cer pe pământ, ia-ți, tată, sfinți și îngeri veghetori împotriva duhului lumii, care sparge toate intrările și ieșirile și intră și iese din oameni cu multa lui stricăciune asupra omului. Ia-ți înăuntrul tău sfinți ajutători credinței tale în venirea Mea, puterii tale pentru lucrarea Mea de azi, umilinței tale înaintea Mea și înaintea bisericii Mele și înaintea oamenilor care te privesc pentru că ești poporul Meu. Ia-ți, tată, făcători cerești peste tine pentru toată trăirea ta, pentru toată mișcarea minții și a inimii și a trupului tău, pentru tot cuvântul ieșit din gura ta, și toate acestea să fie numai una, și să nu ai două mădulare de același fel înăuntrul sau în afara ta. O, ce bine-ți stă când ai peste tine făcător și povățuitor și veghetor pentru ființa ta înaintea Mea! O, ce rău îți stă când nu ești primitor de oaspeți, fiule, căci tu nu știi atunci pe care sfânt sau pe care înger alungi de la ușa ta! Când citești istoria sfinților, știința și lucrarea lor, fă-te apoi vas purtător de sfinții lui Dumnezeu, tată, ca să ai în cer și pe pământ ajutor de la ei, căci dacă tu n-ai în cer, n-ai nici pe pământ, și ești sărac pe pământ. Cine este sărac de cer, așa vrea el să fie, nu că n-ar avea cum să fie bogat de cer. Cine moare cu hrana pe masă, așa vrea el să facă, nu că n-ar putea mânca și trăi. O, așteaptă sfinții învierea omului pe pământ, așteaptă unii din ei de șapte mii de ani. O, zidiți-vă voi înșivă casă sfinților, măi fiilor, sau fiți zidirea lor, adică lăsați-vă zidiți de ei, ca să fiți zidire sfinților lui Dumnezeu, care au ieșit din trup spre ajutorul celor rămași în vale, și ca să fie cerul și pământul în lucrare mare pe pământ și în văzduh, căci sfinții pot fi și în cer și pe pământ, precum și cei de pe pământ pot fi și pe pământ și în cer deodată, numai să creadă că cerul este și că nu este pământ fără de cer, și cer fără de pământ pentru împreuna lor lucrare. Cel ce știe bine aceasta pe pământ, este cel ce crede că așa este, și unul ca acela stă locaș al cerului pe pământ și nu se teme, de vreme ce stă cerul înăuntrul lui cu toată armia lui de sfinți și de îngeri.

Fată de înger trebuie să aibă și să arate că are cel ce se face locuință cerului. I-am făcut o clipă locuință cerului pe cei trei ucenici ai Mei: Petru, Iacob și Ioan, în ziua când Eu Mi-am schimbat în slavă fața Mea înaintea lor, iar strălucirea slavei cerești pe care Eu o am le-a slăbit lor trupurile și au căzut cu ele la pământ. Dădeam să-i fac pe ei locuință vederilor cerești, harurilor cerești, sfinții Mei să-i fac pe pământ, și căutam adesea să dorească ei să fie așa, dar le stătea împotriva necredința și măsura cea omenească, pe care omul nu vrea s-o treacă, fiindcă el nu știe s-o treacă așa cum sfinții au trecut peste ea și au măsurat cu măsura Mea apoi pentru ei. N-au avut sfinții atâta școală cerească între ei pe pământ câtă ai tu, poporul Meu,

dar au avut iubire mare și credință cu dor în ea, și apoi au nădăjduit cu putere în tot ceea ce ei credeau și așteptau ca plată a iubirii lor de toate cele din cer pentru ei pe pământ, și în cer apoi, iar pentru aceasta trebuie să treacă omul peste măsura omenească și să măsoare cu măsura Mea, cu măsura îngerului, căci măsura omenească e de pe pământ, și e pentru cele de pe pământ, iar măsura îngerului e din cer și se mlădiază după voia lui Dumnezeu pentru fiecare om după cum el lucrează pe pământ sau în cer în viața lui de om.

Lucrare de înviere este cuvântul pe care Eu acum îl așez în carte cu tine, poporul Meu. Alin dorul sfinților și al îngerilor când ei Mă aud că grăiesc despre ei și despre tine, că Mi-e milă de ei, tată, Mi-e milă de toți cei care nu au casă și masă și lucru și bucurie și mângâiere, iar mângâierea de la Mine vine și de la cel purtător de Dumnezeu și de cerul lui Dumnezeu. O, câtă vreme mai sunt oameni pe pământ fără de cer în ei, atâta vreme vor suspina sfinții și îngerii între cer și pământ pentru toate casele pustiite, pentru tot omul pustiu de Dumnezeu între pământ și cer. Omul plin de Dumnezeu nu mai este de pe pământ, ci este din Dumnezeu dacă este. Cel plin de Dumnezeu are față de înger, și tot așa are și măsura. Cel ce măsoară omește pe pământ, este gol de cer, și vreau să știe el de la Dumnezeu aceasta, doar, doar va da apoi să ia el știință și lucrare ca în cer pe pământ. O, dacă omul se naște pe pământ din om, și nu se îmbracă apoi cu cerul și cu lucrarea sa înăuntrul său și în afara sa, acela este o stârpitură pe pământ, un trup fără de folosință. Când cerul este în om, el strălucește din om așa cum strălucește ziua peste noapte, văzându-se în el lupta zilei împotriva nopții, și lupta nopții împotriva zilei, care iarăși biruiește, iar ziua este cea iubită, căci este lumină. O, așa să biruiască cerul pe cele rele din om, căci firea omului este cea căzută, nu este cea din Dumnezeu, și trebuie o nouă naștere a ei, și așa lumea se va înnoi, și se va împlini Evanghelia Mea prin care Eu am profețit înnoirea lumii, nașterea din nou a omului, om îndumnezeit ca sfinții cerului, locuind făcându-se el pentru sfinți și pentru îngeri, așa cum a fost pe pământ Avraam, Moise, Samuel, Daniel, Iov, Ioan Botezătorul, mama Mea Fecioara și toți purtătorii de Dumnezeu și de sfinți și de îngeri pe pământ între oameni.

O, ce duh de înviere așez Eu în cartea Mea cu tine în zi de Paști sfințit și nou sfințit, Ierusalime nou! O, tată, hrănește-i pe sfinți, căci sfinții sunt tot un dor, iar dorul trebuie mângâiat și îi trebuie răcoare așa cum călătorului ostenit și ars de soare îi trebuie apă, tată, și umbră pentru odihnit. Amin.

Îi dau neamului român slava cuvântului Meu, pe care îl așez în cartea Mea cu tine spre povață peste om, poporul Meu, și îl învăț pe el să ia și să știe, căci Eu îi dau lui și îl aștept cu mare iubire spre înnoirea lui, spre nașterea din nou, ca să fie el făptură nouă, țară nouă, înveșmântată de sfinți și de îngeri, căci slava cea trecătoare a lumii trece ca și lumea și ca lucrarea ei lumească, dar slava cea veșnică a sfinților rămâne, iar Eu, Domnul învierii a toate, voiesc ca tu să rămâi, țara Mea de azi, căci pământul de sub tine este alegerea Mea cea dintru început, iar tu încă nu pricepi ce taină poartă pământul tău. Fă-ți timp să Mă auzi! O, fă-ți timp să stai de vorbă cu Dumnezeu, tată! Pe tine te știe Lucifer încă de la început, și dă el acum să joace în tine cartea sa ca să te umple de lucrarea sa cea potrivnică Mie, dar Eu vin și îți spun să iei de la Mine știre și să intri sub mantia Mea, sub povața Mea ca să te ocrotesc de ceasul ispitei, tată, căci a venit peste tine ispita cea grea despre care scrie în Scripturi că vine, iar Scripturile tu nu le citești și nu le cunoști dacă nu le citești ca să le înțelegi. O, tu trebuie să citești în

Scripturi și să nu faci altceva decât ce este scris în ele să faci, căci Eu vreau să biruiesc pentru tine, și apoi pentru Mine cu tine, țara Mea.

O, măi Lucifer, o, tată, o, îngerul Meu cel neascultător de Dumnezeu, nu te mai încânta cu dușmănia ta pe Mine și pe lucrarea Mea de înnoire a lumii, de vreme ce știi că Eu sunt Dumnezeu, și nu tu, că Eu sunt Biruitorul, și nu tu. O, lasă, tată, jos armele tale și vino spre odihnă, tată, căci tu ai fost îngerul cel frumos al cetelor îngerești, și iată ce ți-a făcut îngâmfarea omului când el s-a trufit, iar tu i-ai slujit spre căderea ta prin căderea lui! O, dă-te la o parte cu lucrarea ta cea de la om și dă-Mi Mie cale ca să-l înviez pe om și să-l nasc din nou pe el și să vadă ce a făcut el îngerilor lui Dumnezeu, pe care i-a tras în adâncul dorinței lui cea de slavă împotriva slavei lui Dumnezeu celei netrecătoare pe veci de veci! O, vino spre întoarcere în slava cea cerească, din care tu ai căzut prin om, înger neascultător, și te vei odihni de osteneli! O, iată ce face ascunderea de Dumnezeu în cele ascunse ale omului ascuns! Ție îți poruncesc acum, în zi de Paști în cer și pe pământ a Mielului lui Dumnezeu, strânge-ți armele și fă curat de tine și de lucrarea ta pe vatra neamului român, pământul cel ales de Mine la început pentru slava Domnului la sfârșit! Ascultă-Mă, tată! Iată, te-ai înarmat cu toate lucrările tale ascunse ca să murdărești acest pământ, și neamul Meu de pe el să-l pecețluiești cu pecetea pieirii, cu sigiliul cel potrivnic voii lui Dumnezeu. Nu te las să faci aceasta. Vei intra în ascultare de acum. Vrei, nu vrei, Eu, Domnul învierii, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioara, îți cer supunere, te supun sub puterea Mea cea netrecătoare, căci este scris să fac aceasta. O, fii cuminte de acum, căci tu ești înger, și trebuie să știi ce ai fost mai înainte de ceea ce ești acum, căci Eu îți amintesc aceasta. Îl voi naște din nou pe om, căci am venit pe pământ cu nașterea din nou a lumii, și tu vei rămâne fără om și nu vei mai fi scula omului, și omul nu va mai fi scula ta, și vei fi fără de casă și nu vei vrea să părăsești dușmănia și răutatea, dar Eu îți spun cu milă: supune-te sub mila Mea, sub iubirea Mea, după șapte mii de ani de muncă zadarnică împotriva Mea și a omului, fiindcă iată, Eu sunt Biruitorul, Eu și nu tu, tată. Nu-ți spun așa ca să te biruiesc, ci ca să vezi și ca să te trezești din lucrarea ta cea rea, care ți-a obosit vederea și nădejdea de bine pentru tine. Iată, uită-te să-ți vezi locul dacă nu vei vrea să intri sub dragostea Mea ca să-ți dau odihna cea fără de foc. Nu fi necredincios! Eu știu că tu Mă crezi, dar ești îndărătnic. Eu, Domnul, te chem spre liniștea pe care ai pierdut-o după ce nu M-ai mai ascultat, după ce te-ai ascuns în om ca să cazi cu el cu tot, slujind voinței lui cea plină de trufie împotriva Mea la începutul zidirii. Stau cu lucrarea cuvântului Meu pe vatra neamului român, pe care tu voiești acum să-ți desfăci cortul și să-ți încerci împărăție. O, nu te las, Lucifer. Te numesc cu numele tău cel de la Mine dat la început, împotriva lucrării tale întunecate acum peste pământ. Sunt cu praznic de înviere, praznicul cuvântului Meu pe pământul neamului român, iar tu ai văzut masa Mea întinsă pe el, de cincizeci de ani și mai bine întinsă pe el, și dai să-ți desfăci cortul tău peste muntele Meu cel sfânt, cel de la sfârșit muntele Meu, și despre care scrie deslușit în Scripturi, și numai cine nu citește nu înțelege, și numai cel ce nu se uită ca să vadă nu crede. O, ce vrei să faci peste țara Mea? O, nu te las, tată, nu te las, Lucifer. Sunt Dumnezeu-Cuvântul, și Mi-am făcut casă în mijlocul acestui neam și vin la el cu masa cuvântului Meu, și oștiri cerești iau cu Mine călare pe cai albi, precum este scris să vin și să-Mi fac împărăție în om și cu oamenii pe pământ, și numele Meu se cheamă Cuvântul

lui Dumnezeu și lucrez minunat. Iată-Mă, te întâlnești cu Mine pe pământul neamului român după șapte mii de ani de la căderea ta din slava Mea și a îngerilor Mei. Iată țara Mea de azi, pe care tu dai s-o robești acum sub pecetea ta. Eu însă vin și povățuiesc neamul român și îi dau putere să asculte de Dumnezeu, de Cel Atotputernic, și nu de tine, și am făcut această dovadă prin nașterea Mea din mamă Fecioară și apoi prin învierea Mea din morți a treia zi de după moartea Mea pe crucea pe care M-a bătut în piroane poporul iudeu, în care tu te-ai încuibat acum două mii de ani ca să te împotrivești venirii Mele pe pământ, ținându-Mi urma ca să Mă prăbușești. Eu însă am înviat, am biruit moartea, și iadul l-am spart, și încuietorile puse peste el de tine le-am zdrobit și i-am scos pe dreptii Mei, pe prooroci și pe sfinți, și am în mână cheile morții și ale iadului și sunt Domnul învierii morților și sunt îmbrăcat în înviere, și aceasta le dau oamenilor, și le voi da. Amin. Nu uita, deschide-ți bine vederea cea de la Mine, nu cea de la om, și nu uita că Eu și toate oștirile cerești și îngerești stăm în lucrare de naștere din nou a lumii pe pământul român, pe care tu dai acum să-ți înfigi țărșul și să-ți desfaci cortul, și apoi pecetea ta cea neagră peste acest neam, și dai să lucrezi aceasta mai mult decât peste orice alt neam de pe pământ, căci banul a fost cea mai neagră ispită cu care ai lucrat tu să cumperi pământul și să-l bagi sub pecetea ta, pe care banul o mânuiește, căci pe Mine M-a vândut pe bani spre moarte poporul iudeu, pe care l-ai tras tu sub stăpânirea ta dușmănoasă pe Mine și l-ai învățat să Mă vândă spre moarte acum două mii de ani, intrând în Iuda, care și-a mânjit mâna și mintea cu pecetea banului, și iată, banul s-a făcut blestemul acestui popor apoi, care dă de atunci să stăpânească lumea cu puterea lui cea din bani ieșită. Iară și iară îți spun ție, Lucifer, în fața întregului neam omenesc și a cerului de sfinți și de îngeri: nu uita, deschide-ți bine vederea ta cea de la Mine, că e vremea să vezi așa de acum, și vezi că pe pământul român sunt Eu, Domnul învierii, cu lucrarea Mea de înnoire a lumii și a pământului, și cerul și pământul cel nou voiesc să așez peste acest pământ, căci trebuie să așez împlinite pe pământ toate Scripturile Mele, iar Eu sunt Mielul Cel junghiat, Care spală păcatele lumii, Mielul lui Dumnezeu, dat omului credincios spre hrană, și prin Care omul va birui pe satana, precum este scris în Scripturi, și sunt Cel ce am zdrobit porțile iadului, în care tu i-ai ținut pe dreptii Mei. Pecetea ta e banul. Omul va putea trăi și fără bani și fără alte hârtii în locul lor, cu care tu dai să înlocuiești fața banului pe pământ și s-o ascunzi sub perdea. Eu sunt Cel ce voi hrăni omul cu mană din cer, Eu, și nu tu, căci pe pământ vine focul peste toate câte tu ai zidit cu omul și pentru om. N-am ce face pe pământ cu munca ta, și nici omul nu va avea ce face cu ea, căci pe pământ Eu așez comoara Mea, care nu poate sta lângă a ta, trecătoare cum e ea, căci lucrarea ta trece, iar tu vei rămâne față în față cu Mine ca să-Mi dai socoteală pentru tine. Amin. Și acum, ție îți zic: dă-te înapoi de pe pământul țării Mele și de peste sufletul neamului român de pe el, și mergi în locuri pustii de Dumnezeu până ce Eu, Domnul, voi cuprinde tot pământul sub slava cuvântului Meu, care se face foc nestins peste toată nelegiuirea de pe pământ, căci cuvântul lui Dumnezeu este slava pe care Eu, Dumnezeu-Cuvântul, o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, și iată, Lucifer cu numele de satana, aceasta este lucrarea Mea de slavă, cu care tu te întâlnești acum pe pământul român împotriva a toată fărădelegea de pe pământ. Amin, amin, amin.

O, popor român, am grăit înaintea ta vrăjmașului Meu și al tău, Lucifer, îngerul cel mare la început, și care a slujit trufiei

omului în vremea căderii din Dumnezeu a omului cel întâi zidit. O, caută, neam român, caută, tată, să scapi de acest înger al trufiei, caută să scapi de trufie, căci de la ban vine toată, toată trufia în om. O, vino spre umilința cea dulce, că e dulce, tată, umilința, și te face frumos, frumos, și te face bogat cu bogăția pe care Eu voiesc să ți-o dau, și-ți va sluji ție Lucifer pentru slava Mea cu tine cu toată averea lui, și nu tu îi vei sluji lui, că nu slava lui trebuie pe pământ s-o ai tu, ci slava Mea, tată. I-am spus îngerului trufiei să-și ia cortul și să se mute de pe vatra ta, iar tu primește-i pe sfinții Mei oaspeți ție, și primește-Mă pe Mine, căci Eu am nume minunat, și el se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Caută pentru tine învățători cerești cu inima ca să te învețe și să-ți deslușească tainele Mele, și dacă vrei cuvântul Meu să te învețe, Eu te aștept aici, lângă izvorul Meu să vii să te învăț Eu, popor român. O, nu-ți știi soarta, dar Eu ți-o știu, tată, știu menirea ta, și de aceea am venit de la Tatăl la tine cuvânt de naștere a ta, naștere nouă, și de la tine nașterea lumii apoi, precum este scris în Scripturi că va fi. Cu tine vreau să împlinesc Scripturile, tată, și să vrei și tu, căci planul Meu cu tine este minunat. Rămân cu cartea deschisă între Mine și tine și n-o mai închid, că voiesc să citească în ea Lucifer și îngerii lui cei cu trup și cei fără de trup și să se așeze în ascultare de Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om, și iarăși le face pe ele, și va fi totul nou, precum este scris, și va fi Ierusalim nou ales, și făptura va fi răscumpărată. Amin.

Hristos a înviat, popor român! Domnul învierii te salută cu învierea Sa dintre cei morți acum două mii de ani. O, iată cine este Domnul Dumnezeul tău! Hristos a înviat, țară a întoarcerii Mele, țară a cuvântului lui Dumnezeu la sfârșit de timp, și tu vei învia, așa precum Eu am înviat! Amin. Vei învia, vei învia, vei învia! Aceasta este voia Mea cea pentru tine, și în ziua a doua a lumii vei fi împărăția Mea și toate popoarele vor lua din tine lucrarea Mea, lumina Mea din tine, lumina învierii omului, țara Mea. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2009

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Iubirea de Dumnezeu tămăduiește pe om de păcat. Omul trupesc prigonește pe cel duhovnicesc. Păcatul – viermele neadormit.

Sunt Domnul învierii și Mă așez pe pământ cuvânt, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, nume tainic, ca și venirea Mea cuvânt pe pământ la om. Mă așez cu salutul învierii înaintea poporului Meu din mijlocul neamului român și înaintea a tot omul de pe pământ, care știe și care nu știe că Eu vin acum pe pământ cuvânt la om și că Îmi găsesc împlinirea biruinței Mele celei mari, căci sunt Mielul lui Dumnezeu, vestit prin Scripturi să vin și să biruiesc fărădelegea de pe pământ și să fac cer nou și pământ nou și Ierusalim nou, și om nou să fac din om. Amin.

Hristos a înviat, Ierusalime nou!

„*Hristos a înviat!*“, Eu, Domnul Cel înviat dintre morți, spun la tot omul de pe pământ, care știe și care nu știe că Eu sunt cu slava cuvântului Meu pe vatra neamului român.

„*Hristos a înviat!*“, salută cerul și pământul mama Mea Fecioara pentru învierea Mea.

„*Hristos a înviat!*“, strigă ucenicii și ucenițele Mele sus în cer și jos pe pământ, căci cu sfinții vin când vin, precum este scris să vin. Amin.

O, poporul Meu, să Mă ia de la tine omul care Mă iubește și așteaptă pe Domnul să vină! O, tată, să Mă ia de la tine și cei necredincioși Mie și să Mă creadă prin acest cuvânt!

Să Mă ia de la acest izvor cei ce iubesc viața și voiesc să vadă zile bune de la Domnul pe pământ, căci Eu Mă vestesc cu zile de tămăduire peste om, iar tămăduirea lui stă în mâna lui, în credința lui, în voința lui cea plăcută lui Dumnezeu.

„*Hristos a înviat!*“, Eu, Domnul, îi salut pe cei ce s-au strâns la izvorul tămăduirii și îi învăț învierea, pe ei și pe tot omul de pe pământ. Păziți cuvântul Meu, tată, căci el vă învață viața. Credeți în Mine, căci cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, așa este scris în Evanghelia Mea cea de acum două mii de ani. Am spus aceasta ca să nu mai păcătuiască omul, căci aceasta înseamnă tămăduirea lui. Iubirea îl tămăduiește pe om. Iubirea îl vindecă pe om de păcat. Cel ce iubește pe Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul său, acela nu iubește moartea, nu iubește păcatul, căci iubirea de Dumnezeu este Dumnezeu în om. O, voiesc să-l tămăduiesc de sine pe om, căci din pricina iubirii de sine păcătuiește omul. Voiesc să slujească omul Evangheliei Mele și învierii omului, căci învierea omului vine de la lucrarea Evangheliei Mele peste pământ și peste om. Voiesc să fie duhovnicesc omul, și nu firesc sau pământesc. Voiesc să treacă din trup în duh omul, așa cum a trecut Maria, care și-a ales partea cea bună și care nu se va lua de la om, și numai pe aceea ar fi s-o aleagă omul care iubește pe Dumnezeu, dar este scris că fiul cel după trup prigonește pe fiul cel după duh, căci cel ce voiește să fie trupesc slujește trupest și prigonește pe cel ce iubește să fie duhovnicesc și să se hrănească cu iubirea de Dumnezeu, cu statul Meu întru învățătura Mea, și dulce s-o mănânce pe ea, căci ea este dulce și este pentru cei dulci, pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu și care se tămăduiesc cu Dumnezeu. Amin.

Eu, Domnul Cel înviat, Mă fac tămăduire peste tot omul de pe pământ și îl învăț pe el bunătatea, învățătura și cunoștința împotriva greșalelor lui, căci David, unsul Meu, stând înaintea Mea Îmi zicea: *«Bunătate ai făcut cu robul Tău, Doamne, așa cum a fost cuvântul Tău, iar acum învață-mă bunătatea, învățătura și cunoștința, căci eu mai înainte de a fi umilit am greșit, și de aceea cuvântul Tău apoi am păzit»*.

O, omule, tămăduiește-te, tată, de păcat! Fii tămăduitorul tău, căci vierme neadormit este păcatul, și trupul omului este încă din viață mâncare viermilor, căci omul se mângâie cu poftele trupesti împotriva urcușului sufletului său și n-are cine să-i spună lui să părăsească moartea, să osândească în trupul său păcatul și să se tămăduiască de păcat, căci după păcat vine durerea, vine dezamăgirea, și ea îl condamnă pe om.

O, e mare durerea Mea de la om, de la neputința omului căzut din slava Mea! Mă uit pe pământ cum își face omul casa curată și cum peste tot în jurul lui face curat și frumos. Mă uit din cer cum își curăță și își strălucește omul peste tot gospodăria și ograda și haina și hrana odată cu sosirea zilelor învierii Mele, dar dacă trupul lui cel lăuntric nu și-l face curat pentru Mine, curat de păcat, de acest vierme neadormit în om, o, zadarnic, zadarnic își face omul casa curată, zadarnic, căci Eu nu stau în casă făcută de mână de om, ci în trupul omului stau dacă stau, dacă este curat pentru Mine ca să stau întru el. O, cine este cel ce înțelege aceasta? Se duce omul să fie uns cu untdelemn vindecător, așa cum este învățătura cea creștinească pentru vindecare, dar dacă el nu se unge și întru cele dinăuntru ale sale pentru vindecarea lui de păcat, zadarnic se unge el pe frunte și pe mână și pe tot trupul lui pe dinafară. O, cine să-l învețe pe om tămăduirea lui și păzirea ei apoi în el? O, dacă nu-ți faci trupul cel lăuntric curat de păcat, zadarnică este curățirea ta, omule, dar vino, tată, să înveți slava învierii și vino să iubești suferința, căci fericirea ta te desparte de Mine, te

desparte de viață și de curatul ei și de mărirea ei cea de la Mine. Eu, Domnul, îți spun că păcatul din om este viermele cel neadormit și îl mănâncă pe dinăuntru pe om și pe Dumnezeu din om, și apoi moare omul cu trupul și se face mâncare viermilor. O, nu așa a fost să fie soarta trupului omului, căci Eu l-am făcut pe om să-Mi fie Mie biserică, și nu locaș păcatului, care s-a făcut vierme neadormit în om, de nu mai poate omul să umble după tămăduirea lui de păcat!

O, Eu ies în calea ta, omule, ies cu izvorul Meu ca să-ți dau din el să bei și să simți răcoarea și dulceața și viața și tămăduirea ta în el. Ia și bea și te vindecă de cele dinăuntru ale tale, pe care le-ai luat din mâna Mea și te-ai făcut stăpân pe tine, și tu nu-ți iubești viața dacă faci așa, și tu nu-L iubești pe Dumnezeu dacă faci așa. O, dă-te Mie, tată, ca să te tămăduiesc, căci iată, îți dau doctorie ca să te curățești, și apoi Eu să Mă așez și să Mă odihnesc întru cele dinăuntru ale tale, curate de păcat, curate de vicleșug și de deșertăciune și de moartea cea de la ele. O, așa l-am învățat Eu și așa îl învăț pe poporul Meu, cel ce vine la izvorul Meu cel de cuvânt, și iau din izvor și îți dau și ție, omule de pe pământ, iar tu auzi-Mă, tată, auzi-L pe Domnul cum te strigă ca să-ți dea de la El ceea ce tu nu poți să-ți dai.

Dar tu, neam român, pe tine te doresc mult al Meu să fii, și voi Mele aplecat să fii, căci alegerea ta cea pentru mântuirea cea de la Mine a omului e mare, e de la Tatăl alegerea ta, și satana știe și-ți pune gând rău, că e supărat pe Mine și pe tine pentru căderea lui din cer, dar tu ești mâna Mea de biruință și dau să-ți spun aceasta și dau să te fac să Mă auzi ca să te tămăduiesc de satana, tată, că el vrea să-și desfacă cortul său în tine, iar tu ești muntele Meu cel sfânt din pricina cuvântului Meu, care curge în tine izvor peste pământ acum, și se face râu al vieții ca să adape pământul în lung și în lat, căci Duhul Meu poate aceasta. O, neam român, o, tată, te povățuiesc cu dor: acest soi de demoni nu ies din tine decât cu post și cu rugăciune, tată. Am pe poporul cuvântului Meu în mijlocul tău și l-am pus pe el la lucrul mântuirii tale, dar scoală-te și tu și crede, tată, și scutură de pe grumazul tău jugul pe care dă satana să-l pună acum spre batjocura ta. Nu uita că strămoșii tăi puneau peste ei înaintea Mea zile sfinte, zile de post și de strigare la Dumnezeu și își puneau păzitori sfinții și îngerii, și veneau sfinții și biruiau pentru ei, pentru neamul tău, țara Mea. Mila Mea te roagă să înveți și să ascuți, că iată, te vestesc pentru zile de post și de strigare către cer, căci mama Mea Fecioara se așează înaintea Mea pentru tine cu strigare nouă ca să nu te prăbușească pe tine în țărâna pământului satana. Așez în mijlocul tău zile numite de post și de strigare la cer, ultimele trei zile ale lunii florilor, (*luna aprilie - n.r.*), și te învăț, tată, să aprinzi candelile și să pui în ele scrisă rugăciunea ta, și să scrii așa: *„Izbăvește, Doamne, neamul român de satana și de lucrarea lui cea neagră, cu care dă să ne despartă de Tine și de izbăvirea noastră cea de la Tine. Fii pentru noi biruitor, căci zilele grele sunt și nu se văd. Învață-ne bunătatea, învățătura și cunoștința, căci mai înainte de a fi umiliți am greșit, și de aceea dă-ne putere să păzim cuvântul Tău și scoate-ne Tu de sub mâna satanei, căci Tu ești Mielul Tatălui și este scris să biruiști. Amin“*.

O, țara Mea română, o, Sionul Meu de azi, temeliile Sionului Meu de azi sunt în tine, și ele sunt muntele Meu cel sfânt, de pe care Eu grăiesc. O, Eu iubesc porțile Sionului tău mai mult decât toate locurile tale, iar cetatea aceasta am vestit-o, și Eu Mă nasc în ea cuvânt, căci Tatăl Meu a întemeiat-o pe ea pentru Fiul Său. O, fă-ți trupul curat de păcat, fiu român,

căci Noe a trăit curat, curat de păcat, el și toată casa sa, care a intrat în corabie mai înainte de venirea potopului, și așa au fost salvate de potop cele opt suflete și toate viețuitoarele din corabia lor. O, aleargă spre Mine cu zile de post și de strigare și de sfințire a trupului și a sufletului și a cugetului tău spre Dumnezeu, neam român, ca să scapi, tată, de cursele satanei, căci tu ai în mijlocul tău pe Domnul Dumnezeuul tău cuvântând și învățându-te bunătatea, învățătura și cunoștința, tată. Scoală-te, neam român, și stârpește din mijlocul tău păcatul și pune legi sfinte peste tine ca să te ocrotească ele, tată. Dă de la tine beția și fumatul, desfrânarea și necredința și oprește-te la cuvântul Meu de la mâncarea de carne, căci omul ucide ca să mănânce carne, dar curând, curând Eu voi opri omul să mănânce carne, căci nu va mai avea, că pe pământ va veni cerul cel nou și pământul cel nou și Ierusalimul cel nou, precum este scris în Scripturi, și cu omul le voi lucra pe acestea, dar nu după voia lui și după planul lui, ci după voia și planul Tatălui Meu, Care lucrează prin Duhul Său și prin prooroci, prin poporul Său cel sfințit și pus la sfințit în mijlocul neamului român pentru toate popoarele de pe pământ, care vor vrea și Mă vor asculta pentru bunătățile care vin de la Domnul pe pământ curând, curând.

O, neam român, pune, tată, candelă pe masă și scrie în ele rugăciunea ta cea dată ție de Mine ca să ardă ea spre Dumnezeu odată cu tine, odată cu inima ta spre Mine, și scoală-te cu strigare și cu zile de post înaintea Mea pentru ca să biruim pe satana, care dă să te pecetluiască sub voia și sub pecetea sa pe tine, dar Eu te învăț să-L strigi pe Dumnezeu în ajutorul tău ca să-ți dau Eu apoi biruința, neam român. O, preoții tăi își văd de-ale lor, tată, și joacă în placul lui satana cu viața și cu voirea lor, dar Eu, Păstorul Cel bun și milos, te chem sub curcubeul biruinței și al mântuirii tale, turmă română. Ia, tată, cuvântul Meu peste tine, și din gură în gură să-l dai, din român în român să meargă el, iar cine va da cuvântul Meu din gură în gură român către român pentru vestirea zilelor de post și de strigare pentru salvarea cea de la Mine a acestui neam, acela nu-și va pierde plata. Amin, amin, amin.

Iar voi, cei ce Mă împărțiți pe Mine, Domnul, cuvânt peste pământ, ridicați-vă să împliniți, tată. O, cine vă iubește pe voi pe pământ pentru că sunteți servii Mei, acela nu-și va pierde plata sa, ba îi voi ierta toate păcatele pe care le-a făcut ca un om și îl voi aștepta spre sfințenie și spre biruința prin sfinți, căci sfinții Mei vin cu Mine pe pământ și se dau ajutor celor ce se biruiesc pe ei înșiși pentru biruința Mea. Amin.

Izvor de tămăduire este cuvântul Meu, iar mama Mea Fecioara se dă cuvânt prin izvorul Meu spre tămăduirea multora. O, mamă, te sărbătoresc sfinții cerului în cer și pe pământ, că ești tămăduitoare, mamă. Duhul tămăduirii îl dăm omului, numai să Ne audă și să Ne asculte omul, mamă. Amin, amin, amin.

— O, fii ai Domnului, și voi, fii ai oamenilor! Hristos a înviat pentru voi! Am suferit cu El și pentru El și pentru voi când El a fost pus pe cruce de satana ca să moară, dar satana s-a înșelat atunci, căci Domnul a înviat și a biruit, și stăpânitorul acestei lumi a fost judecat atunci.

„Hristos a înviat!“, neam român, îți spune ție mama Mielului Cel junghiat pentru mântuirea ta, pentru mântuirea celor credincioși Lui, Mielului lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii. O, ți-a dat Domnul veste cerească. Nu cumva să calci cuvântul Său cel de sus și cel de jos, căci cerul lucrează cu pământul pentru biruința Mielului lui Dumnezeu și pentru biruința ta, spre salvarea multora. Ți-a dat Domnul veste pentru

zile de post și de strigare cu candelă aprinsă și rugătoare pe vatra ta. Cele trei zile de la sfârșitul lunii florilor le-a scris Domnul în cer și pe pământ zile de post de mâncare și de păcat, post și strigare, neam român. O, să nu mănânci în zilele acestea, ci să strigi cu lacrimi ca cetatea Ninivei pentru salvarea ta de sub mâna lui satana și pentru învierea ta apoi întru Hristos Cel înviat. Să mănânci fructe curate și apă curată să bei dacă nu poți să stai flămând pentru bucuria ta cea de apoi. Să mănânci numai fructe și legume, așa cum mânca omul în rai, fiule, și dacă poți, dacă ești sănătos, să mănânci după apusul soarelui, iar dacă în tine cel neputincios este biruit de slăbiciunea sa, acela să mănânce fructe și legume și să bea apă curată, cu zile lepădate de păcat și de fumat și de băut băutură nebinecuvântată, căci băutura cea de la Domnul este numai apa și vinul, iar orice altă băutură este potrivnică vieții omului și binecuvântării lui cea de la Dumnezeu.

Dați veste unii altora, fii români, pentru ascultarea de Dumnezeu și fiți credincioși, căci Domnul vă iubește și vă cheamă să-L ascultați pe El pentru biruința cea de la El, și apoi, fiți iubitori, iubitori de Dumnezeu și urători de păcat, căci păcatul este diavol, este satană în om încă de la început, de când omul a pierdut pentru păcat raiul.

Fii binecuvântatul Fiului meu Iisus Hristos, Cel înviat din morți acum două mii de ani, o, neam român! Cuvântul Fiului meu și cuvântul meu prin izvorul Lui cel din mijlocul tău este izvor de tămăduire peste tine, și de la tine peste mulți. Fii credincios, și nu necredincios, căci Domnul voiește să șteargă de la fața Sa păcatele tale, pentru care suferi, și să te așeze în sfințenia Sa, căci fără ea nimeni nu va vedea pe Domnul, și iată, Domnul vine, precum este scris. Amin.

Hristos a înviat, popor al cuvântului Fiului meu!

Hristos a înviat, fii ai oamenilor!

Hristos a înviat, popor român, și vino spre Fiul meu cu ascultarea ta, căci izvorul acesta de cuvânt este Fiul meu, Mielul Tatălui Savaot, trimisul Tatălui la tine, pentru tine și pentru toate neamurile de pe pământ apoi. Amin, amin, amin.

— O, mama Mea, izvor de putere pentru cei păcătoși care se pocăiesc! Harul Meu cel mare este cu tot cuvântul Meu și al tău în ziua aceasta de izvor de tămăduiri pentru om. Când Eu am trimis îngerul la tine ca să te vestească cu cele de la Mine pentru venirea Mea pe lume acum două mii de ani, tu ai spus îngerului: *«Fie mie după cuvântul tău!»*. Așa să spună și neamul român pentru cuvântul Meu, vestit în ziua aceasta peste el pentru izbăvirea lui. Amin.

O, neam român, Domnul Dumnezeuul tău, Mielul Tatălui, ți-a grăit ție în zi de izvor de tămăduiri, izvor de cuvânt peste tine. Fericit, fericit vei fi tu dacă Mă vei asculta și vei fi credincios Celui ce a grăit cu tine din ceruri pentru salvarea ta. Amin.

„Hristos a înviat!“, neam român, îți spune ție Domnul învierii, Domnul Cel înviat. O, ridică porțile tale ca să intre la tine Domnul Dumnezeuul tău, Împăratul tău, Împăratul cerului și al pământului, neam român, neamul Meu cel nou, și binecuvântată să fie ascultarea ta de cuvântul Meu, pentru viața ta, pentru salvarea ta. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2009

*Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma**Duhul duios păstrează în om darul credinței. Frăția cea dulce întru Domnul.*

Sunt cu praznic de înviere între pământ și cer și Mi-e Duhul duios după om, și tot așa Mi-e și cu vântul. Sunt Domnul învierii și rostesc cu ucenicii și cu ucenițele Mele de acum două mii de ani salutul învierii Mele dintre cei morți: Hristos a înviat!

Duios ar fi să fie omul la rostirea salutului învierii Mele, duios l-aș vrea pe om, că numai duioșenie am Eu, Domnul, pentru om. Cine își pierde duioșenia, acela nu mai are iubire. Dacă Eu, Domnul, n-aș fi duios pentru om, o, ce ar face omul cel păcătos, cel abătut de la calea vieții? Acum două mii de ani am căutat să-Mi aleg ucenici și i-am dorit pe ei să fie duioși ca și Mine, căci cei duioși sunt dulci, sunt blânzi, sunt calzi cu sufletul și sunt îndurerați cu dulce și nu cu amărăciune, sunt plini de răbdare în suferințe, iar lacrimile lor sunt dulci pentru ei și pentru Dumnezeu și au în ei duhul mângâierii și îl împart pe el.

Mă purtam din loc în loc ca să-i mângâi pe oameni, și ei Mă căutau pentru că Mă știau duios și plin de duhul mângâierii, iar Eu îi mângâiam, îi îmbrățișam și puneam mângâieri peste durerile lor, peste ranele lor. Duiosii am căutat să fie și ucenicii Mei și îi învățam, prin purtarea Mea duioasă ca și Duhul Meu. Chiar și când le-am spus lor că întristat de moarte este sufletul Meu pentru că Mi se pregătea răstignirea și despărțirea Mea de ei, Eu numai duioșenie le-am împărțit lor și atunci, căci mila Mea întrece orice păcat al omului, chiar și cel mai greu păcat dacă este săvârșit din neștiință, căci atunci ucenicii Mei erau încercați de îndoială cu privire la Mine. O, cel mai greu păcat este necredința cu care omul lovește în Duhul lui Dumnezeu, în Cuvântul lui Dumnezeu, care a grăit și găsește prin prooroci și prin gura Mea pe pământ.

Când Eu Mi-am ales ucenicii pe care am voit să-i aleg să fie cu Mine, i-am trimis apoi pe ei să propovăduiască și să aibă putere să vindece bolile și să scoată afară pe demoni, căci la Mine se grămădea atâta gloată pentru vindecare de betesuguri încât năvala celor suferinzi făcea pe duhurile rele să Mă strige și să-Mi zică înaintea fariseilor „*Fiul lui Dumnezeu*“, chiar dacă Eu le certam ca să nu Mă dea pe față înaintea celor ce căutau viața Mea. O, dar ai Mei, auzind că Eu Mi-am ales și Mi-am trimis ucenici pentru vestirea Mea și pentru vindecarea celor neputincioși, au zis că Mi-am ieșit din fire și că trebuie să Mă prindă, și ziceau că am demon, și cu el scot pe demoni din oameni. Eu însă i-am chemat și le-am zis lor că satana pe satana nu-l scoate afară, și nu se dezbină întru sine o împărăție ca să mai dănuiască ea apoi, ci are sfârșit apoi, și le-am spus lor așa: *«Adevărat grăiesc vouă că toate păcatele ierta-se-vor fiilor oamenilor și hulele câte vor huli, dar cine va huli asupra Duhului Sfânt nu are iertare în veac, și de păcat veșnic va fi vinovat»*. Am spus aceasta mâniindu-Mă pe necredința lor, pe învârtosarea lor, pe lipsa lor de duhul duioșiei, căci când Eu Mă mâni de la om, pentru necredința și învârtosarea lui Mă mâni, și nu pentru păcatul firii lui celei căzute în neputințele ei, căci Eu pe cei neputincioși în fel și chip îi vindecam de ei și de neputințele lor, dar pe cei necredincioși în puterea Mea cea dulce, cea plină de Duhul Sfânt, nu puteam să-i vindec, așa cum nici azi nu pot, și îi plâng pe aceștia cu tot cerul Meu de sfinți, și îi plâng.

O, poporul Meu, când frate pe frate se salută cu salutul învierii Mele și nu simte în inimă duiosul duh al acestei urări, Eu, Domnul, îi îndemn pe cei credincioși să aibă grijă de dul-

cele credinței lor, tată. Te învăț, poporul Meu, să fii duios, fiule, căci fără duh duios după Dumnezeu, duios pentru Mine între frate și frate, nu e dulce frăția cea întru Mine dintre frați. Asprirea duhului nu-l poate ține pe om în duhul duioșeniei, și îl ține departe de cer, departe de Dumnezeu pe pământ, și omului îi trebuie duioșenie ca să-i pot fi Eu lui Dumnezeu, iar el Mie fiu.

I-am ales ucenici ai Mei pe cei cu duh duios în ei, căci ei aveau să ierte în numele Meu toate păcatele oamenilor și hulele câte vor huli, și să-i vindece de toate betesugurile lor pe cei ce se vor apleca să creadă Mie prin propovăduirea lor, dar celor necredincioși ei nu puteau să le facă nici un bine din pricina lipsei din ei a duhului duios, prin care omul se mlădiează la orice strigare, la orice chemare.

M-am arătat după învierea Mea ucenicilor Mei, iar ei aveau duhul duioșeniei în ei și M-au primit înviat, dar ucenicul Toma nu era cu ei la prima Mea arătare după înviere, și s-a umplut de dor în el ca să Mă vadă. La opt zile apoi, când era și el lângă ceilalți ucenici, strânși mănunchi cum stăteau ei atunci, iarăși M-am arătat în mijlocul lor zicându-le duios: *«Pace vouă!»*, și apoi am luat degetul lui Toma și l-am pus în coasta Mea și în mâinile Mele străpunse de cuie și l-am mângâiat pe el și i-am spus să fie credincios, și nu necredincios, și l-am numit fericit, și i-am mai spus că mai fericiți vor fi decât el cei ce nu au văzut și au crezut.

O, fiilor, numai cei cu duhul duios sunt cei ce cred lucrărilor Mele între oameni. Păstrați-vă în duhul duioșeniei, tată, păstrați-vă în credință, fiilor, și păstrați-vă credința, căci ea trebuie păstrată cu mare putere și lucrare pentru puterea ei, pentru ca să rămână ea în voi și cu voi. O, cum veți face aceasta? Iată cum. Căutați, tată, să nu vă îndoiiți întru adevărul venirii Mele la voi cuvânt, și de la voi peste pământ. Orice ar trece peste voi, prin orice ați trece voi, orice v-ar încerca pe voi, nu căutați să vă faceți rost de îndoială sau de sminteală, tată, ci păstrați-vă în duhul cel duios, fiilor. Ce face duhul cel duios în voi? O, el iubește, el iartă, el mângâie, el poate pentru Mine și pentru frați, el este statornic prin toate ispitele, el are blândețea în firea lui, el este duh din Duhul Meu, căci iartă și se jertfește fără să ostenească și vede ca Dumnezeu, Căruia toate Îi sunt cu putință și nu cu neputință. O, fiilor, ce este cu neputință vouă este cu putință la Mine, tată. Nu uitați acest dulce cuvânt al Meu și fiți ca Dumnezeu, tată, cu putință vouă să fiți duioși unul pentru altul pentru iertare și pentru iubire și pentru mângâiere, căci Eu mângâierea și îmbrățișarea le-am dat ucenicilor Mei cei întristați și descumpăniți pentru ispita care i-a încercat pe ei în credința lor în vremea pătimirii Mele pentru salvarea omului. O, așa să așteptați voi izbăvirea când sunteți îndurerați și încercați de dureri. Ca ucenicii Mei să stați strânși mănunchi într-un singur duh și să așteptați mila și îmbrățișarea Mea cu voi. Fiți duioși și miloși, căci când Eu Mă mâniam pentru necredința celor învârtosăți, spunându-le aspru pedeapsa necredinței lor, dădeam prin aceasta să-i trezesc din rătăcirea lor și să ia ei bine seama ca să nu fie pedepsiți de înseși faptele lor, de însuși duhul lor învârtosă, iar Duhul Meu duios Mă umplea de milă pentru ei. O, fericiți sunt cei ce văd și apoi cred, dar fericiți și mult mai fericiți sunt cei credincioși, cei duioși, căci duhul cel duios este cel ce poate totul prin credința cea din om, fiilor. Amin.

O, Mi-e milă de tine, popor român! Grăiesc iarăși cu tine, tată, și stau cu cartea deschisă între Mine și tine ca să te vestesc prin ea să faci voia Mea pentru salvarea ta, și ca să te mângâi și să te îmbrățișez dându-ți mângâierea Mea. Ți-am vestit ție voia Mea și ți-am dat s-o lucrezi înaintea Mea pentru viața ta. Te-am

povățuit, tată, să faci trei zile de post (28, 29, 30 aprilie - n.r.) și ca să primești ți-am deschis veghea, tată, dar nu te teme când Eu te strig spre voia Mea chemându-te cu asprime spre credință și spre împlinire. Ți-am vestit zile de post, și apoi am clătinat pământul sub tine, și tu te-ai temut și te temi. O, dar pământul grăiește și el cu tine pe limba lui și se așează lângă Mine ca să te îndemne și el să iei în socoteală limba Mea, grăirea Mea de peste tine, tată, prin care îți cer ascultare de cuvântul Meu pentru paza ta cea de la Mine, fiu român. O, nu ațâța mânia Mea prin neascultarea ta dacă ai da să nu ascuți ruga Mea pentru viața ta! Brațul Meu duios se desface peste tine pentru ocrotirea ta, dar ascultă tu de Dumnezeu, tată, și caută după cuvântul Meu din mijlocul tău și ia-l pe el de pe masa poporului Meu pe care-l hrănesc Eu pe vatra ta cu tot cuvântul care iese din gura Mea ca să stea el înaintea Mea și să Mă ajute pe Mine pentru salvarea lui și a ta, popor român. Dă din gură în gură vestea postului cel de trei zile pe vatra ta, căci ți-am cerut aceasta pentru izbăvirea ta, și apoi tu să urăști păcatul, tată, dar fii credincios pentru ca să Mă primești. Și dacă vrei să ajut Eu credința ta, fă ca Toma și vino și vezi lucrarea Mea de cuvânt, dar vino cu duioșie și vino cu umilință și cu pocăință, și nu cu ispitire ca fariseii din vremea aceea, când Eu îi vindecam pe toți neputincioșii și când fariseii Îmi spuneau că Mi-am ieșit din fire și că am demon pentru puterea cu care făceam Eu atâta bine peste neputințele oamenilor. O, dar acum e vremea credinței cea împotriva necredinței de pe pământ, credință pe care Eu le-am ajutat-o oamenilor cu tot ceea ce am lucrat atunci atât de minunat, dovedindu-Mă prin toate că sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, jertfindu-Mă pentru om cu moarte pe cruce și înviind apoi pentru învierea lui, căci pentru om am murit Eu și pentru om am înviat apoi. Amin.

O, cei ce s-au sfințit cu trupul în vremea lor de pe pământ pentru credința lor în Mine, aceia sunt acum întru cele cerești și sunt sfinții Mei, și sunt, și sunt cei vii, iar cei ce sunt cu trupul sunt mărginiți din pricina trupului și a vederii trupului, vedere mărginită ca și trupul, dar cei ce au trecut hotarul desființându-l pe el, aceia văd ca și Dumnezeu și văd pe cele ce nu se văd din pricina mărginirii vederii trupului omului. O, fericiți sunt cei ce văd, dar iată, mai fericiți sunt cei ce cred și ajung apoi să vadă ei ca Dumnezeu! Amin, amin, amin.

— O, Domnul meu și Dumnezeul meu Cel duios! O, Doamne, eu Ți-am fost ucenic duios, duios, și inima mea ardea de râvnă ca să Te înțeleg prin toate tainele Tale adânci și ca să Te trăiesc, Doamne, din plin, și ca să ai Tu cald în mine, în locașul meu, cu care m-am dat Ție cu dor ca să-l umpli de dor. Îi doresc pe fiii Tăi de azi plini de dor. Îi doresc pe oameni cu dorul Tău aprins în ei, fericiții Tăi îi doresc, și le doresc să aibă parte de rodul cuvântului Tău cel proorocesc, prin care Tu ai spus atunci când eu Te-am dorit îmbrățișat cu mine pentru ca să-Ți unesc cu mine ranele, Doamne, și mi-ai spus: «*Fericit ești tu, ucenicule al Meu, că M-ai văzut și ai crezut învierea Mea, dar mai fericiți sunt și vor fi cei ce nu văd și cred!*».

O, credeți prin mărturisirea mea, vă spune vouă, tuturor, cel ce a pipăit ranele Domnului, rane deschise pe veci de veci pe trupul Său cel înviat din răstignire! O, credeți, fiilor! Eu sunt învățător pentru voi, sunt ca Învățătorul meu Iisus Hristos Cel înviat dintre morți, sunt ca El, învățător, căci sunt ucenicul Lui cel mai mărturisitor între toți ucenicii care au stat cu El la masă după învierea Lui. Credeți învierii Lui cea pentru voi! Credeți iubirii Lui cu care vă cere să-L ascultați pe El cu iubire! Amin.

O, neam român, să fii ucenic duios și să nu dai să fii

cărturar sau fariseu ca să nu-L primești pe El, că iată-L pe Domnul Cel înviat cuvântând cuvântul venirii Lui pe vatra ta, a doua oară venind de lângă Tatăl la om, și e adevărată venirea Lui de azi și e vestită prin Scripturi ca să fie, și iată, este. Este Domnul cu tine pe pământ, neam român! Fii credincios ucenicului Său care-ți mărturisește aceasta ție de lângă Învățătorul lui, Iisus Hristos Cel înviat.

Fiți duioși, fii români, căci duhul duios în voi vă va da putere să credeți și să vă izbăviți de satana și de necredința cea rea! Îndrăzniți spre Domnul Cel înviat, Care a biruit lumea și pe stăpânitorul ei! Vă pune Domnul credința la încercare. Îndrăzniți și biruiți-vă, și veți fi biruitori, și numai cei ce se biruiesc sunt cei biruitori. O, treceți din trup în duh, căci duhul lumii dă să vă țină în lume cu duhul și cu fapta, dar voi fiți biruitori peste lume ca Domnul, ca să fiți apoi ca și El, luminează neamurilor pe pământ, ajutându-l pe om să se lepede de sine și să vină după El. El este Împăratul Care cârmuiește lumea cu împărăție care nu cade, căci împărățiile împăraților pământului cad cu tot cu împărății lor, și rămâne numai Domnul Împărat, și fericiți sunt cei ce cred aceasta și Îi slujesc Lui și împărăției Lui pe pământ, prin cei credincioși Lui împărăție a Sa pe pământ, și care sunt oștenii împărăției lui Dumnezeu. Fiți ucenicii Lui, fiți oștenii Lui și fiți fiii Lui, fii români! Fiți neamul lui Dumnezeu, fiți împărăția lui Dumnezeu pe pământ, fii români, neam român, și așa nu va cădea împărăția ta, împărăția lui Dumnezeu din mijlocul tău! Amin, amin, amin.

— O, popor român, petrec praznic de înviere și de cuvânt de înviere, și petrec cu ucenicii și cu ucenițele Mele pe vatra ta. Peste șapte zile Mă așez cu praznic de înviere cu mironosițele învierii la masa cuvântului Meu din mijlocul tău, și te voi învăța de la masa Mea cuvântul vieții veșnice, tată. Rămân cu cartea deschisă între Mine și tine, și tu învață să citești în ea, fiu român, iar Eu, Domnul, te voi lumina. Te voi binecuvânta și te voi lumina ca să te fac lumina Mea peste pământ, numai să fii tu credincios Celui ce grăiește cu tine din ceruri, popor român. Binecuvântată să-ți fie credința ta cea lucrătoare, cea ziditoare, dar stai întru Mine, stai în duhul duioșeniei, neam român, și duhul acesta te va învia, te va înălța spre slava Mea și a ta, căci tu ești țara Mea. Hristos a înviat, țara Mea, și tu vei învăța neamurile învierea! Amin, amin, amin.

Acum te binecuvintez pe tine, poporul Meu cel din români, căci tu, tată, ești casa Mea de venire și Îmi dai adăpost pe pământ când vin, și din acest cort Eu sunt cu oamenii ca să-i învăț pe ei și să le fiu lor Dumnezeu.

Hristos a înviat, poporul Meu de nou Ierusalim pe pământul român! Pace ție pentru ca să fii ajutorul Meu, așa cum Eu sunt ajutorul tău mereu, mereu, tată. Hristos a înviat, și din mijlocul tău, Eu, Domnul Cel înviat, învățând voi învăța neamurile de pe pământ învierea, și mulți se vor scula și Mă vor întâmpina pentru venirea Mea, iar Eu le voi da lor slava Mea, așa cum ție ți-o dau, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 aprilie 2009

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Omul nu vrea să trăiască pe pământ cu Dumnezeu. Credința și nădejdea nu folosesc omului când el este lipsit de iubire. Cel fără durere pentru Dumnezeu pleacă în lume.

Această lucrare de cuvânt este lucrarea cuvântului Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin. Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul și Cuvântul Tatălui

Savaot, și cobor pe pământ pe nori de cuvânt, și mii de mii de heruvimi Mă poartă spre ieslea cuvântului Meu din mijlocul neamului român, și Tatăl este în Mine, iar Eu sunt în Tatăl când grăiesc în cer și pe pământ deodată, și glasul Meu umple cerul de slavă, iar sfinții și îngerii se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura Mea. Amin.

Cobor pe pământ cuvânt în zi de sărbătoare și de înviere și dau salutul învierii Mele dintre cei morți celor ce au venit la izvorul Meu de cuvânt: Hristos a înviat! O, veniți, veniți la masa cuvântului Meu cel dătător de viață și de înviere, căci vă pun masă de cuvânt!

Hristos a înviat! Veniți la Domnul ca să vă umple de har, și nu veți plânge pentru aceasta, ci veți fi răsplătiți cu bucurii cerești pe pământ, și în cer apoi.

„*Hristos a înviat!*“, vă spun vouă ucenicii și ucenițele Mele de acum două mii de ani, martori ai Mei pe pământ, martorii învierii Mele a treia zi din mormânt, iar Eu, Domnul Cel înviat, vă hrănesc pe voi pe pământ și stau cu voi la masă de înviere, și lumea este afară, căci duhul lumii nu are nimic în Mine, și nici Eu în el, și se sfârșește prin el însuși mereu, mereu, fiindcă întru el nu este viață, ci este fărădelege, iar fărădelegea este deșertăciune și vânt. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, am intrat la tine prin porți și M-am vestit cine sunt, și am întâmpinat apoi pe poporul cel venit la izvor. Sunt în mijlocul tău cu masă de cuvânt și Mă dau spre viață veșnică celor ce Mă caută nu pentru mâncarea cea trupească, ci pentru duhul puterii Mele și al mângâierii și al iubirii și al iertării și al învierii, care iese din gura Mea, iar ei sunt cei credincioși cuvântului Meu, care vine cu norii, precum este scris că *«El vine cu norii»*, și iată, așa împlinesc. Amin. O, și pe tine te îmbrățișez cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat, poporul Meu de la izvor! Și acum punem pe masă cuvântul Meu poporului credincios, celui ce crede prin vestirea ta cuvântul pe care gura Mea îl izvorăște în mijlocul tău spre tămăduirea neamurilor, dar neamurile de pe pământ fac ceea ce au făcut neamurile din vremea lui Noe, cel credincios Mie în vremea aceea, pe când ceilalți își vedeau de ale lor și nu dădeau să audă strigarea Mea prin Noe și nu credeau și nu căutau spre strigarea Mea pentru izbăvirea lor din fărădelegile lor, o, nu voiau, așa cum nici cei de azi nu voiesc să creadă și să caute cu disperare spre salvarea lor pentru ca să nu vină fără veste peste ei disperarea, ceasul ispitei, care va să vină să încerce pe toți oamenii de pe pământ, precum este scris să vină. O, așa a fost și când am venit Eu de la Tatăl trup și cuvânt pe pământ ca să-i dau omului lumina cuvântului Meu, și apoi lumina învierii Mele, dovada pe care am făcut-o Eu omului că sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, așa cum nu voia omul să creadă că sunt.

O, de ce, oare, nu crede omul și să se întoarcă la Mine apoi și să fie viu precum sunt Eu? O, nu se întoarce omul la Mine! Nici pe vremea lui Noe n-a vrut omul cu Dumnezeu, n-a vrut să creadă și să se izbăvească de păcat și să ia în el fericirea cea nepieritoare. O, nu vrea omul să trăiască pe pământ cu Dumnezeu, și nu cu lumea, nu vrea, ci vrea cu păcatul, așa vrea omul, și de aceea nu scapă de păcat. O, fericit este cel ce fuge de păcat, și apoi păcatul de el, căci aceluia i se deschid ochii și Mă caută apoi și Mă găsește, căci Eu Mă las găsit de el și îi dau lui vederea duhului, și apoi înțelepciunea cea de sus, spre nașterea din nou a lui, și apoi spre împărăția Mea înăuntrul lui, și iată, așa este nașterea cea de sus a omului căzut, și nu sunt pe pământ călăuzitori oamenilor ca să le arate lor calea vieții, care nu este de pe pământ, ci este din cer pentru om.

O, ce mult cuvânt am acum, cu care aș voi să stau de vorbă cu voi, cei credincioși ai Mei de azi și de mâine, și care veniți la izvorul Meu de cuvânt! O, ce mult Mă mângâiați voi, cei care credeți venirea Mea de azi și vă strângeți lângă glasul Meu de la izvor! Vă scriu alături cu cei ce au crezut Mie în vremea trupului Meu pe pământ cu oamenii acum două mii de ani și vă hrănesc așa cum îi hrăneam pe ei atunci, și vă hrănesc pe voi așa cum Mi-am hrănit cincizeci de ani pe poporul Meu de azi, pe cel care a stat cu Mine și pe cel care n-a mai stat apoi, ci s-a dus iarăși într-ale lui și M-a părăsit, așa cum și acum două mii de ani mulți veneau și mulți Mă părăseau apoi, smintindu-se întru Mine și căzând de la pieptul Meu. O, ce puțini, ce puțini au crezut și atunci, de au venit lângă Mine și lângă suferința Mea cea pentru om! Trei ani și jumătate au venit la Mine cu miile ca să le vindec betșugurile prin puterea Mea de cuvânt împotriva neputințelor oamenilor, dar ca să Mă iubească și să Mă urmeze apoi pentru durerile Mele de la ei, nu veneau, o, nu veneau, așa cum nici azi nu vin nici măcar cei pe care i-am iertat de păcatele lor ca să stea cu Mine apoi și să se facă și ei vindecători ai ranelor Mele atât de adânci în ființa Mea cea duioasă după om.

Îmi amintesc acum, aici, între voi, cu voi la masă Îmi amintesc de păcatul lui Iuda, care nu s-a bucurat, ci s-a întristat că s-a risipit pentru Mine o litră de mir foarte scump, de nard adevărat, cu care Maria, sora lui Marta, a uns picioarele Mele, și când ucenicul Meu, Iuda, care avea să Mă vândă, s-a ridicat între toți și a zis: *«De ce nu s-a vândut mirul acesta cu trei sute de dinari, iar banii să fie dați la săraci?»*. O, nu-i păsa lui de săraci, așa cum nici de Mine nu-i păsa, ci îi păsa de el, căci el era cel care ținea punga cu bani și trăgea la o parte pentru el din cele puse în ea. O, cum să nu Mă doară de la ne iubirea omului, când Eu îl miluiesc atât de mult pe el, iar el pe Mine nu Mă miluiește nici măcar în durerile Mele de la el? Eram atunci plin de durere, și sufletul Meu era întristat de moarte, iar mai-marii preoților făceau sfat pentru moartea Mea pentru că l-am înviat pe Lazăr, ba și pe Lazăr să-l omoare s-au sfătuit ei, ca nu cumva să creadă în Mine dintre iudei și să plece din sinagogă, și apoi Iuda și-a pus de gând să Mă părăsească și să se dea de partea mai-marilor preoților și să-și aleagă așa viața mai departe pentru el, și n-a rămas de partea Mea Iuda, căci el nu Mă iubea, ci doar mărirea pământească o iubea, iar Eu măriri pe pământ pentru ai Mei nu aveam, ci aveam să-i îmbrac pe ei cu Duhul Sfânt ca și pe Mine, iar altfel nu, și s-a dus apoi Iuda și s-a unit cu cei necredincioși și a luat cu aceștia apoi plata necredinței, și a rămas el pildă rea pe pământ de atunci și până azi, căci ne iubirea de Dumnezeu când El ți Se descoperă, aceasta duce pe cel nerecunoscător la plata cea rea a necredinței și a necredincioșiei față de iubirea Mea cea pentru om.

Voi, cei adunați la izvorul Meu de cuvânt, veniți, tată, veniți mereu, veniți și învățați iubirea cea pentru Mine, din care crește credința în voi, și apoi nădejdea în cele făgăduite de Mine pentru cei credincioși, căci iubirea este cea care poate. Dacă Iuda o fi avut credință și nădejde, la ce i-a folosit lui acestea dacă iubire n-a avut pentru Mine? O, cel ce Mă iubește pe Mine nu se mai iubește pe sine, și acela este cel ce vine, iar altfel nu se cheamă că vine cel ce vine la Mine. O, fiilor, puțini au fost cei ce M-au iubit și atunci, puțini, puțini, iar credința în Mine pâlpaia și aceea în ei!

Mă mângâi când am cui să-i spun durerea Mea cea de ieri și cea de azi, și de aceea atât de aproape grăiesc vouă de Duhul Meu Cel durut, și vă învăț pe voi cum să vă fie credința și iubirea ca să nu le pierdeți, tată. O, să ardă inimile în voi

când vă grăiesc, iar Eu voi arde în ele atunci, căci Eu le-am grăit celor cu care am călătorit spre Emaus după învierea Mea, deslușindu-le lor Scripturile cele despre Mine, iar ei au mărturisit și au spus apoi: *«Oare nu ardea inima în noi când El ne grăia pe cale?»*.

Îmi împărțeam durerea cu ucenicii și cu ucenițele Mele atunci și Mă mângâiam în durerile Mele de la om, iar ei au învățat de la Mine duhul mângâierii pentru Dumnezeu și pentru om, duhul cel duios, care n-are nimic în lumea aceasta. S-au dus ucenițele Mele la mormânt ca să ungă trupul Meu cel răstignit, căci le dureau pentru Mine, și au găsit dată la o parte piatra de pe gropnița în care am fost pus, iar îngerul Meu le-a vestit lor învierea Mea și vestea că Mă voi arăta lor, și fericiți au fost atunci cei credincioși cuvântului Meu spus lor mai dinainte, căci apoi au văzut ei împlinirea lui.

O, tată, vă învăț să credeți în cuvântul Meu ca să-i vedeți apoi împlinirea, fiilor, și vă învăț prin iubire să credeți, căci fără de iubire pentru credința voastră în Mine vă duce satana să vă clătinați și să părăsiți calea Mea, căci duhul lumii este viclean și slăbește puterea cea bună în om. Miros de bună mireasmă să fie iubirea din voi, ca mirul cel de nard adevărat, și adevărată să vă fie credința, iar Eu, Domnul, vă învăț cum s-o puteți păstra pe ea. O, numai cei duruți de Mine și pentru Mine, numai aceia sunt cei ce Mă iubesc și nu Mă părăsesc, și nu se smintesc întru Mine cei ce Mă iubesc, și i-am spus omului că dacă ochiul său este bun, tot trupul lui este bun, iar dacă nu este bun ochiul lui, din pricina trupului lui, care nu este bun, de aceea nu este bun ochiul lui, și acela se smintește întru Mine și smintește și în jur apoi și face moarte, și nu face viață în om unul ca acela, ci face necredință și îndoială, iar ochiul său nu este bun dacă face așa.

O, fiilor veniți la izvor, luați din Duhul Meu, căci Duhul Meu este bun și face bine celor buni și celor răi. Fiți ochi și urechi la cuvântul Meu când vi-l dau ca să-l trăiți, și apoi bucurați-vă pentru Mine, nu pentru voi, căci duhul iubirii de sine are o șiretenie atât de subțire cât omul nu pricepe, și el cere în om pentru om, dar voi învățați de la Mine să vă bucurați pentru Mine și să Mă iubiți pe Mine, ca să pot Eu să vă iubesc pe voi, și nu voi să vă iubiți pe voi, iar iubirea Mea pentru voi are mare, mare înțelepciune pentru fiecare din voi, după cum vă este de folos pentru Mine, fiindcă om cu om nu seamănă, iar Eu am grijă să-i dau omului pe cele de folos lui cu Mine, și e bună măsura Mea, fiindcă sunt Cel Care îl văd pe om. O, fiilor, cel ce crede așa în Mine nu-și va pierde plata, căci omul trebuie să fie încrezător în Dumnezeu și în măsura lui cea bună pentru om, și omul trebuie să știe cum să-L ia pe Domnul de viață a sa și să rămână el în viața aceasta. Eu Mi i-am învățat mult pe ucenicii și pe ucenițele Mele, și i-am învățat pe toți cei care au iubit să învețe, iar cei ce au învățat s-au făcut învățători peste mulți apoi, și au greșit tot mai puțin apoi cei ce s-au făcut învățători pentru Mine peste mulți, căci cine lucrează, acela învață să lucreze, și nu învață cel ce nu lucrează, și este gol și fără de veșmânt unul ca acela și se vede goliciunea lui, căci mereu și-o arată.

O, voi, cei ce M-ați iubit în vremea aceea a durerii Mele între oameni, iată cum stați așteptând să vă dau rând și să mărturisiți iubirea credinței voastre! O, ce greu cred cei de pe pământ părtășia Mea cu omul pe pământ și în cer, în cer și pe pământ apoi cu cei din cer! Pe toate le mai poate omul, dar ca să creadă în cele lucrate de Mine în cele ce se văd și în cele ce nu se văd nu-și pune omul mintea, căci este plin de sine omul, iar Eu nu mai încap și Eu în el. O, fiți mărturisitorii Mei peste

cei credincioși de pe pământ, fiilor și fiicelor cerești! V-am dat cerul, tată, fiindcă M-ați iubit pe pământ pe Mine, Cel din cer venit atunci pe pământ la voi. Hai, arătați-vă bucuria pentru care ați crezut și v-ați trudit pe calea durerilor Mele cu voi și pentru voi, căci Eu pe ai Mei pe pământ i-am iubit mai înainte de întemeierea lumii, și taină greu de priceput este această taină, pe care o voi desluși Eu curând, curând, spre bucuria multora din cei ce Mă iubesc cu milă pentru durerile Mele de la om. Și acum, fiți mărturisitori, tată, și fiți mângâiere ca și Dumnezeu. Amin, amin, amin.

— **F**ii și fiice ale mângâierii cea pentru Tine pe pământ ne-am făcut, Doamne, și dulce ne-a fost viața prin tot amarul Tău de pe pământ, pe care l-am purtat cu dulce în inimioare, ca și suferința Ta cea pentru noi, căci Tu pe cruce ai suferit pentru noi. N-am voit să mai suferim decât pentru Tine apoi, căci înainte de suferința Ta cea pentru noi, ucenicii și ucenițele Tale, noi n-am fost cu totul fierbinți pentru suferințele Tale, și mulți din noi am fost îndoielnici și reci, și am fost mici cu vederea și cu inima din noi pentru vederea Ta, pentru salvarea cu care ai venit să ne-o dai, și eram puțini, puțini de tot prin lumea rea, care Te prigonea, căci nu dădea să Te cunoască, și pentru aceasta Ți-a dat răstignirea, și cu ea învierea apoi, căci Tu Te-ai ridicat cu slavă din mormânt, iar noi am mers apoi și le-am spus tuturor că Hristos a înviat. Suntem mărturisitorii învierii Tale, și de atunci și până azi mărturisim prin Scripturi viața și moartea Ta și slava Ta cea prin înviere apoi. Am greșit la cer și înaintea Ta în fel și chip atunci, și apoi Tu ai plecat la Tatăl și ne-ai mărit credința și iubirea și ne-ai lăsat urmași ai Tăi pe pământ și am născut fii. Cei ce cred în Tine sunt cei ce nasc fii pentru împărăția Ta, și nu sunt alții cei ce cred în Tine, iar cei ce nu nasc fii pentru Tine sunt și vor fi rușinați de însăși nerodirea lor. Cei ce nu nasc fii Ție sunt ca și o căsnicie fără de copii, fără de urmași, fără de rod, și sunt sterpi, iar noi le spunem fiilor poporului Tău de azi să fie roditori în mijlocul oamenilor, căci Tu când l-ai zidit pe om ai spus apoi: *«Fiți roditori și vă înmulțiți și umpleți pământul și supuneți-l, și stăpâniți peste toate vietățile care se mișcă pe pământ și în cer și în ape!»*, și ai mai spus apoi: *«Vă dau toate ierburile care au sămânță în ele și toți pomii care au roade cu sămânță în ele, și aceasta să fie hrana voastră»*, dar omul n-a ascultat de Dumnezeu și a păcătuit mereu, și l-a părut rău lui Dumnezeu că l-a făcut pe om, fiindcă omul a pierdut prin neascultare toată înțelepciunea cea din cer și a căzut pe pământ, și mintea lui a rămas pe pământ. Ai venit acum două mii de ani Tu, Fiul Tatălui Savaot, Tu Însuți, Doamne, ai venit, ca să-i ridici omului mintea spre cele din cer, și puțini, puțini de tot pe pământ și-au ridicat atunci privirea spre Tine ca să învețe de la Tine, iar noi voim să-Ți cerem iertare pentru puțină noastră credință și iubire pentru Tine atunci când erai atât de măreț în cuvânt și în faptă, și apoi în suferința Duhului Tău, și apoi în suspin și dureri, și pe cruce apoi, Doamne. Suntem la masă de Învățător cu ucenici în mijlocul puținului Tău de azi popor credincios, care stă prin credință, Doamne. Îl povățuim pe el să învețe să fie, și să iubească durerea ca să fie, căci cel fără durere pentru Dumnezeu nu stă cu Tine, ci se duce la nedureri, zice el, dar viața pe pământ e tot o durere peste tot, iar cea mai dulce de dus durere este cea pentru Tine, Doamne, și este slavă. Stăm la masă sfântă, și pe ea cuvântul Tău de azi, cu ucenici de-ai Tăi de ieri și de azi, dar, Doamne, să stăm cu poporul venit la izvor, și apoi să grăim noi mult cu el, căci dorul nostru de mărturisire arde în cer, și dorul nu se stinge decât pe pământ. Și dă-ne Tu cuvânt apoi ca să ne dăm lor mult cuvânt, căci orice ucenic desăvârșit

este, Doamne, ca și învățătorul său. Amin.

— **A**șa vom lucra, vă răspund Eu, Domnul, ucenici din cer, la masa Mea împreună cu voi în zi de sărbătoare pentru voi. Stăm la masă cu poporul cuvântului Meu de azi și privim la lucrul său din ziua aceasta ca să grăim pe viu apoi pe cele ce se așează pe masă din gura Mea și din gura lor, iar ucenița Marta, cea care acum două mii de ani Mi-a cerut socoteală pentru ascultarea de Mine a Mariei, sora ei, se smerește de atunci și până azi în cer pentru cuvintele pe care Mi le-a spus atunci cu duh răzvrătit când Mi-a spus: *«Doamne, sora mea m-a lăsat singură să slujesc. Nu socotești că trebuie să mă ajute?»*. *«O, nu, Marta. Ea și-a ales partea cea bună, partea care nu se va lua de la ea»*, așa i-am răspuns Eu ei atunci, iar acum ea vede în cer greșeala ei cea de atunci și vă îndeamnă pe voi, copii din porți, să deosebiți între ucenici și pentru lucrul cel pentru Mine, și numai pentru el, căci voi sunteți sub greul cel pentru vestirea Mea peste pământ, iar gri-jile pentru poporul sfințit sunt multe, multe, tată, și vă lasă pe voi fără ucenici, fără ajutor pentru lucrul cel care rămâne, cel care nu se va lua de la voi și de la poporul Meu. O, e mare, mare nevoie de vestire a Mea peste pământ, tată. Vin sfinții din cer cu Mine și mărturisesc pe pământ la masa cuvântului Meu de la voi, iar cei de azi ucenici ai Mei, care se aleg să facă lucrul mărturisirii venirii Mele, trebuie să fie numiți de Mine prin voi, și nu fără de trimitere să facă ei lucrarea aceasta, ci după Mine să lucreze ei, și după cum Eu cuvintez. Amin.

Și acum, în zi de praznic de ucenici și de ucenițe din cer și de pe pământ laolaltă, Eu, Domnul, binecuvintez lucrarea Mea cu voi, și a voastră cu Mine, și între ucenici lucrare de cuvânt, și fiți, tată, viori, căci voiesc să vadă cei din cer ucenici ai Mei creșterea voastră din cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi peste voi.

În mijlocul celor veniți la izvor în zi de sărbătoare, hai să lucrăm, iar Tatăl să vadă, fiilor. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl în Mine este, și Eu sunt în voi, și din voi în ucenici, și binecuvântată să fie grăirea cea de azi între Mine și voi, între voi și Mine, între ucenici și ucenici în numele Meu la masa Mea de cuvânt cu voi, și a voastră cu Mine. Amin.

Hai, poporul Meu, hai să lucrăm, hai, căci Tatăl ne privește! Amin, amin, amin.

*

Acum, ucenici și ucenițe, voi, cei care ați fost pe pământ împreună cu Mine și ați suferit pentru credința voastră în Mine, Cel prigonit de lume și de necredința ei, și apoi ați venit cu cerul cel purtat în voi, după ce ați știut de la Mine că este răsplată cerul pentru cei ce-l poartă în ei pe pământ, acum, iubiții Mei atunci și acum la fel ca și atunci, hai să Ne revărsăm și să umplem de Duh Sfânt și de har izbăvitor pe cei ce s-au strâns și se tot strâng mereu la gura izvorului Meu de cuvânt, care dă să înnoiască lumea sub susurul lui cel chemător, sub mângâierea lui, căci numai cel ce nu-l știe pe el și gustul lui cel plin de cerul cel mângâios, numai acela poate să stea departe de răcoarea de suflet pe care el o împarte celor ce Mă iubesc cu dor pe pământ, aflându-Mă din unul în altul că sunt cuvânt pe pământ și că grăiesc cu omul prin el, prin cuvântul Meu cel ce cheamă la înviere.

Și acum, voi, cei ce ați stat în ziua aceasta la masa Mea de cuvânt pentru mângâiere și pentru înțelepciunea cea de sus peste voi, învățați să știți cum se vine la izvor, cum se stă cu Mine când vin cuvânt pentru cei ce se hrănesc cu el, cum se ia

din el, și apoi învățați, fiilor, ce trebuie să fie apoi cel ce ia din gura Mea și cum să se împartă el cu cele dinăuntru și cu cele din afară ale lui spre viața celor din jurul lui, căci viața din om este comoara pe care Eu, Domnul, voiesc s-o am pe pământ comoara Mea, oglinda în care Eu să Mă văd cum sunt în om, și prin care să Mă vadă oamenii de pe pământ cum sunt și să Mă poată cunoaște prin cel ce Mă poartă în el pe pământ cum sunt Eu.

Omul este casa lui Dumnezeu, casa Mea. Eu de aceea am zidit această casă atunci când am zidit-o, și ca s-o am apoi am zidit-o pe ea și ca să Mă folosesc de ea. Când omul aude aceasta, atunci poate el să socotească păcatul său, nedreptatea pe care el Mi-a făcut-o și Mi-o face, păcat pentru care vine peste om pedeapsă pe potrivă, căci omul este vinovat de acest păcat. Dau să Mă judec cu omul și să-l iert apoi, dar trebuie să-Mi dea dreptul înapoi ca să-l iert.

Când omul se naște Eu îi dau în dar sufletul, așa cum i-am dat și lui Adam suflet viu când l-am zidit. Sufletul omului este parte din ființa Mea, suflarea Mea, care intră în cel ce se naște cu trup pe pământ, om și orice altă viețuitoare cu suflet viu. O, nu numai că omul Mi-a luat casa, și fiecare om face acest păcat, dar Mă și prinde sub vină, așa cum M-au prins iudeii de M-au dat spre osândire păzindu-și împărăția, după cum judeca mintea lor. O, iată ce face omul cu Dumnezeu, cu Cel ce a făcut cerul și pământul și tot ce este între pământ și cer și pe om apoi ca să fie locaș al Domnului, viață și mișcare a lui Dumnezeu!

Să plângi, omule, când auzi de la Dumnezeu ce ai făcut tu înaintea Lui de când El te-a zidit și până azi! Să plângi și să cauți să-ți vii în fire și să te socotești pentru păcatul tău, pentru dreptul pe care Mi l-ai luat de M-ai lăsat fără de tine și ți-ai făcut împărăție pe pământ, cu care stai împotriva Mea, că nu Mi-ai luat numai casa, ba Mi-ai luat pământul tot, și nu ți-a fost de ajuns, că te-ai suit apoi și în văzduh cu toate făcăturile tale cele spre slujirea ta, și care se vor năpusti ca niște arme dușmane curând, curând împotriva ta, căci tu spui: „*Am de toate, și sufletul meu se desfată*“. O, bucuria omului se prefăce în plâns la capătul ei, căci omul se bucură fără Dumnezeu pe pământ, și e nălucă bucuria omului, nălucă fără de trup în trupul omului. O, voiesc să fiu judecător blând cu omul, cu cel ce Mi-a luat dreptul și casa și locul de sub ea.

Blând vin la tine, omule, și tot așa îți și grăiesc, și dau să te povățuiesc să te ferești de nimicirea ta, căci păcatul cel împotriva lui Dumnezeu te-a nimicit și te nimicește, fiindcă omul care nu se face casă lui Dumnezeu este dușmanul lui Dumnezeu, om care se nimicește pe sine sub vina pe care o poartă. Grăiesc cu tine, omule, în mijlocul unui popor credincios Mie și care învață să se dea înapoi lui Dumnezeu ca să i se șteargă vina prin care omul Îl dușmănește pe Domnul în însuși trupul său. Grăiesc ție, omule, cu ucenicii și cu ucenițele Mele de acum două mii de ani, când, venind Eu de la Tatăl pe pământ la om, M-am făcut om și am crescut și am făcut înaintea omului dovada dumnezeirii Mele, om și Dumnezeu, suferind pe pământ până la moarte pe crucea dată Mie de om ca s-o duc, și atunci omul a fost judecat și încă o dată osândit, o dată pentru că Mi-a luat casa și încă o dată pentru că a ucis pe Moștenitorul ei.

Omul trebuie să fie casa Mea pe pământ. O, fii hrăniți din cuvântul Meu, învățați, tată, să-Mi fiți casă caldă și curată, slujitori ai Mei să fiți în ea, iar Eu să vă fiu Stăpân. Voi casă, iar Eu Stăpânul, așa să fiți voi cu Dumnezeu, căci așa a fost să fie când Eu l-am zidit pe om! O, fii strânși la izvor, acum veți

sta cu ucenicii și cu ucenițele Mele, cei de acum două mii de ani, căci dorul lor de mărturisire arde în cer, și dorul nu se stinge decât pe pământ. Fiți casă celor din cer, fiți primitori de oaspeți, fiți iconomi plini de credincioșie, căci cei din cer învață pe cei de pe pământ duhul credincioșiei, duhul cel curat pentru cei ce sunt casa lui Dumnezeu pe pământ. Amin, amin, amin.

În cor de Duh Sfânt rostim cuvânt, Doamne, căci Tu ne-ai îmbrăcat pe noi în Duhul Sfânt, în puterea cea de sus după ce Te-ai dus la Tatăl prin învierea și prin înălțarea Ta apoi iarăși în Tatăl, din Care porcezi și prin Care Te slăvești, slăvindu-L pe El întru Tine. Acum două mii de ani în Ierusalim S-a coborât după cincizeci de zile de la învierea Ta Duhul Sfânt al Tatălui și al Fiului Său peste ucenicii și ucenițele Tale, peste cei ce au suferit cu Tine și pentru Tine ca să Te vestești Tu Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, crezut de noi că ai venit din cer pe pământ după om. Ne-ai învăluit atunci în puterea Duhului Sfânt, iar pe cei adunați în Ierusalim în ziua aceea i-ai dăruit cu duhul înțelegerii și al cunoașterii tainelor Tale, și au văzut ei atunci limbile de foc, limbile Duhului Sfânt așezându-se peste ucenici, iar ei au grăit lor apoi în limbile acelea, și orice neam adunat în ziua aceea la Ierusalim auzea și știa prin ucenici și înțelegea tainele Tale, tainele Duhului Sfânt, și a rămas de mărturie ziua aceea, iar noi suntem martorii ei. În așa limbi grăim noi astăzi poporului adunat la izvor pentru sărbătoarea noastră în mijlocul lui.

O, graiura din cer ar fi să nu se mai sfârșească pe pământ, că e vremea ei acum, dar ai nevoie de ucenici, o, Doamne. O, necăjit ești Tu pe pământ acum! Venim cu Tine, Îți venim în ajutor noi, cei din cer ucenici ai Tăi, așa cum Ți-am fost și pe pământ, ba și mai mult acum, căci au trecut prin noi atunci toate deslușirile tainelor Tale, taine ascunse în Scripturi și împlinite întru Tine toate atunci, căci ne-ai dat apoi înțelepciunea Duhului Sfânt, și cu ea le-am deslușit pe ele, și am plecat apoi în lung și în lat de la margini pe pământ ca să vestim despre Tine pământul și pe cei de pe el, și ne-am făcut apostolii Tăi și minuni de la Tine ne însoțeau ca să ne primească oamenii și să rămână peste timp lucrarea Ta și lucrarea noastră apoi, iar azi iarăși mărturisim și chemăm omul să audă, Doamne. Sunt două feluri de oameni pe pământ, ca în toate vremurile. Sunt fii ai lui Dumnezeu și sunt fii ai oamenilor pe pământ. Cei ce sunt fii ai lui Dumnezeu sunt casa Ta pe pământ, iar cei ce sunt fii ai oamenilor, aceia sunt nedrepti cu Tine și fac cu trupul lor ceea ce voiesc ei să facă și să fie pe pământ.

Grăim vouă, poporului de la izvor, și la toți cei adunați în ziua aceasta lângă glasul Domnului, și ne împărțim în părți tuturor celor de pe pământ și așa grăim:

Nu este pace fără Domnul! Nu este pe pământ pace, nu este decât cu Domnul pace pe pământ. Vine Domnul pe pământ cuvânt și pace prin cuvânt, vine și Își face ucenici așa cum ne-a făcut pe noi ucenici și ucenițe ale Sale acum două mii de ani, și am rămas cu Domnul în Scripturi mărturisitori ai Săi. Voiește Domnul să facă din oameni nu numai case ale Sale, ci și ucenici să-Și facă, și cu ei să-Și facă venirea Sa, căci este Scriptură scrisă că Domnul va veni, că Domnul vine, și iată-L că vine cuvânt nou pe pământ între oameni ca să stea cu ei și să-i ferească pe cei aleși ai Săi de ceasul ispitei ce va să vină pe pământ spre încercare mare.

Omule, numai Domnul te poate ocroti! Iată-L venind în ajutorul tău plin de putere, plin de milă și de cuvânt mângâios! Pe vremea lui Noe a venit puterea Lui peste Noe și a făcut arcă Noe și a salvat Domnul din ape pe cei credincioși Lui, puțini, puțini de tot printre cei răi de pe pământ atunci. În vremea

aceasta El Însuși vine, și vine tainic, vine învăluit în cuvânt, dar omul se dă prea mare, prea înțelept, prea deștept și se taie în Scripturi ca în sabie, înțelegându-le după socotința omenească sau neputând să le deslușească pe ele. O, vine Domnul pe pământ îmbrăcat în cuvânt și citește în Scripturi ca să le deslușească și să le înțeleagă omul. Nu este om mai fericit pe pământ acum ca și cel ce Îl aude și Îl primește pe Domnul cu credință mare, în prag stând ca să-L primească și să-și înnoiască credința și fapta cea pentru venirea Lui. Amin.

În cor de Duh Sfânt noi, ucenicii și ucenițele Lui, cei de acum două mii de ani, mărturisim că Domnul, Cel înviat dintre morți, Care a stat cu noi după înviere învățându-ne toate și dându-ne pe Duhul Sfânt, Care ia de la El și învață omul, El este Cel ce vine acum în zilele acestea cuvânt pe pământ. Suntem în nor cu Domnul și așa grăim vouă, căci scris este: *«El vine cu norii, însoțit de sfinții Săi»*. Iar vouă, celor adunați la izvorul Său de cuvânt, vă mărturisim ceea ce am văzut și am auzit și ceea ce auzim și vedem acum. Vine Domnul! El este Cel ce vine pentru voi cuvânt. N-am fost nici noi iscușiți să vedem și să înțelegem bine venirea Lui atunci, dar L-am iubit fierbinte mulți dintre noi, și s-au vărsat râuri de har peste noi pentru că Îl iubeam pe El fără de liniște în iubirea din noi. Nu este iubire mai dulce pe pământ ca și iubirea de El. Cei ce am iubit omenește până să-L cunoaștem pe El, L-am iubit apoi pe El cu credință și cu credincioșie. Ca flacăra cea mai vie, care arde trupul omului până în adânc, așa s-a mistuit în noi iubirea de El, iar suferința după El când a plecat la Tatăl pentru noi, nu este suferință pe pământ ca și aceea pe care am dus-o noi apoi în noi și am purtat-o după noi pe unde umblam cu vestea Lui, și se mâna din loc în loc în noi suferința aceea, de parcă vântul cel mai iute ne lua și ne purta și ne dădea ca să-L avem pe El din Tatăl apoi și să-L dăm peste tot cu vestea Lui. Nu ne mai gândeam unii la alții, ci numai la El fiecare, căci El trăia și ardea în noi, așa cum ne-a promis, dorind și spunându-ne pe când era cu trupul cu noi: *«Eu foc am venit să arunc pe pământ, și cât aș vrea să se aprindă el acum!»*.

O, frați mai mici ai noștri, focul acela a căzut peste noi din El, foc care mistuie omul și tot răul din el, ca să fie omul casă lui Dumnezeu, casă nouă pentru Domnul. Casa Lui am fost noi după ce L-am cunoscut. A luat Domnul foc în noi pic cu pic până ce a ars de tot în noi omul cel vechi, și S-a făcut El flacăra în noi, și ea ne mâna din loc în loc și puteam pentru El, iar El putea pentru noi apoi, și minuni nenumărate se presărau pe pământ prin El ca să mărturisească pentru El, iar noi eram martori. Păream oameni obișnuți între oameni, dar eram focul Lui cel aprins pe pământ, iar cine vedea aceasta, gata, se și năștea de sus și se făcea fiu al lui Dumnezeu între oameni, foc al Său pe pământ. O, pe pământ sunt numai fii ai oamenilor, și dintre ei ia Domnul să-Și facă fii ai Săi. Focul pe care l-a pus El în noi ca să ia foc în noi îl dăm acum și noi celor ce vor să fie asemenea Lui așa cum noi am fost și suntem. Suntem cei vii, căci suntem fiii Celui viu prin înviere. Lumea de pe pământ stăruie la noi ca să mijlocim la Domnul pentru ea, că suntem cei vii ca și El.

O, fii ai oamenilor, înțelegeți voi că suntem cei vii atunci când voi ne cereți vouă pe noi mijlocitori prin graiura voastră cu noi? Vă îndemnăm pe voi să mergeți în cete-cete la cei ce s-au așezat peste voi în nume de învățători ai mântuirii voastre cea de la Domnul și să-i întrebați de Domnul și de voi și de Scripturile cele de apoi și de Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel promis de Domnul că vine pe pământ, și să vi le arate ei pe acestea, căci s-au pus vouă învățători. Fiți curajoși în credință

și prin credință, căci dacă vă lăsați necunoscători și neștiutori, vine peste voi fără de veste ceasul ispitei pentru cei ce nu veghează. O, ascultați de cuvântul ucenicilor Domnului, căci vă grăim vouă. Fiți cuvânt, fiți purtători de sfințenie, și nu vă veți lepăda de Cel ce grăiește vouă din ceruri, căci sfințenia vă ajută să-L cunoașteți. O, e mare războiul prin cele ce nu se văd ale lui! O, e vreme de îndemnare la luptă prin sfințenie și prin credință și prin rugăciune, căci satana e îmbrăcat pe deasupra cu haină de sfânt și lucrează cu ascundere mare așa cum numai el lucrează, iar ascunderea este întuneric. Treziți-vă! Vrăjmașii sunt îmbrăcați în haine de oaie și vor fi descoperiți de sub haina lor, căci vine lumina, și Domnul scurtează zilele de întuneric, le scurtează pentru cei aleși ai Săi, precum este scris prin însuși cuvântul Său cel de acum două mii de ani rostit ca să fie împlinit peste cei ce vor fi salvați de El. Sfințenie cu duhul și cu trupul, post cu strigare la Domnul, credință și nădejde și multă iubire, pe acestea le hărăzim vouă tuturor. Arme cerești sunt ele. Pe ele le-am purtat și noi când Domnul ni le-a dat pentru biruință, când Domnul ne-a îmbrăcat întru El ca să fim ca El, biruitori să fim și nu biruiți, și am fost așa cum El a spus, biruitori am fost, și suntem acum lângă El. Amin.

O, Doamne mare în cuvânt, așa am lucrat și noi în ziua noastră de serbare între ai Tăi de azi pe vatra neamului român. Ajută-i pe ei să fie mai mult decât noi! Dă-le lor frați ajutători sporului Evangheliei Tale celei noi, căci ea este cuvântul Tău cel de azi, cuvânt nou, iubire nouă, Doamne. Amin.

Iar eu, acum, ucenicul Tău cel iubit de Tine, Ioan, intru cuvânt și le spun lor cum le-am spus și ucenicilor de atunci, căci așa le-am spus după ce Tu ai mers la Tatăl: *«Vă scriu vouă poruncă nouă, ca să umblați în lumină, căci întunericul se duce. Iubiți-vă frate pe frate, căci cine zice că este în lumină, iar pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum, dar cel ce iubește pe frați rămâne în lumină și sminteață nu este întru el, pentru că întunericul nu orbește ochii lui»*. Le-am dat porunca aceasta, căci altfel de iubire trebuia să arate cel ce a luat din harul Tău cel nou prin noi, ucenicii Tăi. O, eu am rămas lângă Tine până dincolo de cruce, fiindcă Îți eram rudenie, Doamne, dar toți ucenicii Tăi voim acum să ne mărturisim Ție înaintea poporului Tău de azi lipsurile pe care le-am avut pentru întregimea Ta în noi, că stăteam cu Tine și ne învățai atâta de măreț toate, și apoi noi ne duceam din nou și ne împlineam nevoile noastre și căutam să prindem peste mult ca să trăim din munca noastră, iar Tu nu puteai să stai mult cu noi din pricina nevoilor noastre pentru care ne trebuia timp, căci făceam și noaptea zi și pescuiam, iar Tu plângeai însuspinat mai mereu, și ne căutai și pe mare, Doamne, în toiul nopții chiar și după ce ai înviat. Ne uităm acum la Tine atunci, căci noi de lângă Tine ne uităm, că veneai lângă noi și ne dădeai cuvântul vieții și întărire peste noi din el, și apoi iar rămâneai însingurat și iar plângeai. Plângeai de dorul nostru, plângeai însingurat. Te mângâiem acum în rana Ta cea de atunci de la noi. O, să nu Te lase singur cei de azi ucenici ai Tăi! O, să nu mai plângi și azi însingurat, Doamne atât de însingurat în toate vremurile! Omul Te înțelege departe de el, dar Tu numai la ușa lui ești și acolo îl aștepti, nu departe, nu, Doamne, nu. O, cine să Te vadă și să-Ți deschidă dacă omul face așa cum făceam și noi de ne duceam la ale noastre griji ale vieții și nu stăteam cu Tine mereu și nu ne dădeam Ție cu totul ca să ne deosebești Tu Ție și numai Ție, fără să mai avem familie și frați și surori și părinți așa cum aveam noi? Vedem acum rana Ta cea de atunci și Ți-o ungem, Doamne, povățuindu-i pe cei de azi ai Tăi să aibă milă de cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi și să

stea întru el și să stea ei întru Tine și numai întru Tine, și fericiți sunt și vor fi cei ce vor face cu ei înșiși așa cum Tu ai spus să facă cel ce vine după Tine, fiindcă așa ai spus pentru ucenici: *«Cine nu lasă pentru Mine mamă și tată, frați și surori, soție și copii, averi și ranguri, ba și pe sine însuși, nu poate să-Mi fie Mie ucenic adevărat»*.

Iar acum grăim și noi, Doamne. Iubirea noastră cea arzătoare, iubirea mironosițelor Tale pune-o, Doamne bun, în toate fiicele care s-au făcut după adevăr, și încă se fac lângă ele fiice și mirese ale iubirii de Dumnezeu! Le îndemnăm iar și iar pe ele să fie purtătoare de sfințenie cu duhul, cu trupul și cu sufletul, și în acestea ale lor să ardă iubirea Ta. Noi, ucenicii și ucenițele Tale, nu ne mai iubeam unii pe alții decât ca Tine, decât pe Tine și numai pe Tine, iar unii pe alții ne întăream în iubirea de Tine, uitându-ne unii la alții pentru flacăra din noi cea pentru Tine, cea mărturisitoare, și care lumina de aproape și de departe, Doamne. Am dat de la noi viața cea fără de Tine și am ars pentru Tine apoi și ne-am făcut torțe aprinse în lume și Te-am mărturisit, iar Scripturile Tale de atunci ne mărturisesc cu Tine. Le îndemnăm pe fiicele poporului Tău, și pe toți îi îndemnăm să se poarte cu priviri smerite, cu simțiri cerești înăuntrul lor, și cu dorul după Tine să trăiască pe pământ și să Te împartă de-a pururi prin viața lor trăită întru Tine, și nimic spurcat, nimic întinat să nu caute să aibă în inimi și în simțiri, și purtători de sfințenie mare să fie fiii și fiicele Tale din zilele acestea, că vremea este cu întuneric și este ascunsă și gata să se arate cu întunericul ei, dar sfinții o vor birui pe ea, având în față la război pe Mielul Tatălui, pe Tine, Doamne, căci Tu vei fi Biruitorul, fiindcă așa este scris. Amin.

Voi, toți cei care vă apropiați de izvor ca să învățați viața ce va să fie, nașteți-vă de sus, ca să nu mai fiți de jos, și apoi faceți-vă vase ale sfințeniei, învățând aceasta din Scripturi și din cuvântul cel nou al lui Hristos Cel înviat! Nimic spurcat, nimic întinat în gând și în faptă, nimic trupesc să nu mai rămână în voi, ci numai iubirea Lui și focul ei, care mistuie în voi orice urmă de păcat, pentru ca apoi să fiți făptură nouă, și aceasta este taina pentru care Domnul a venit atunci și acum pe pământ, și omul va fi să fie casa lui Dumnezeu, așa precum Domnul l-a făcut să fie. Amin.

Privire sfântă, purtare sfântă, hăinuță sfântă, iubire cu cuvioșenie și multă lucrare de Duh Sfânt să se nască din voi, fii și fiice ale neamului cel nou, care așează pe pământ popor de sfinți, popor al lui Hristos. Învățați, o, învățați să-L măriți pe Domnul Cel mărit, și așa să-L bucurați, și așa să vă bucurați întru a Sa venire la voi, și nu va fi pe pământ neam care să vă supună, căci Hristos este mare, și are cu El întru venirea Sa cetatea cea de sus a sfinților, oștire fără de număr, și biruiește Domnul. Amin.

Hristos a înviat! Așa salută, Doamne, ucenicii și ucenițele Tale pe cei pentru care Domnul lor a murit și a înviat. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, sfârșesc acum sărbătoarea aceasta și cuvântul ei. Eu, Domnul, sunt cuvântul sfinților Mei. Ei sunt oștirea Mea cea de neînvins, pentru că ei au învins pe pământ, și au ca patrie cerul, patrie de nebiruit. Așa voiesc Eu să fac biruință cu patria Mea cea de azi pe pământ, patria română, țara venirii Mele de azi, căci la ea am venit, fiindcă Tatăl o iubește și îi arată că o iubește.

Hristos a înviat! Eu, Domnul, îmbrățișez și sărut pe poporul cel ce a băut în ziua aceasta de la izvorul Meu de cuvânt. Îl aștept iarăși pe el cu praznic de Duh Sfânt în grădina Mea de întâlnire cu el curând, curând. Binecuvintez venirea

lui iarăși la izvor și îi voi da lui, și duhul lui va tresălta, căci pe câți cred în Mine Eu îi iubesc și le dau din masa Mea. Amin.

Tot cel ce urăște pe fratele său este ucigător de oameni, iar cei ce iubesc pe frați umblă în iubire și sunt născuți de sus, și Eu îi iubesc și le dau din iubirea Mea, și purtători ai ei îi fac pe ei pe pământ și nu vor fi biruiți, căci Eu îi iubesc, și le dau lor viața Mea. Amin, amin, amin.

20 aprilie/3 mai 2009

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Domnul trâmbițează pic cu pic scularea celor adormiți. Omul învață de la om, și pe Domnul Îl leapădă. Despre smerenie și mândrie. Credința este izvorul sfințeniei. Mai de preț este un păcătos umilit decât un drept trufaș. Îndemn la nejudecată. Necredința este hrănită de îndoială, și îndoiala de semeție.

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește venind și cuvântând peste poporul cuvântului Său din mijlocul neamului român. Cete de sfinți și de îngeri vin cu El și se așează să cuvinteze cuvânt de sărbătoare în mijlocul poporului Său cel credincios venirii Lui de ieri și de azi. Amin.

Eu, Domnul, sunt Cel ce Mă vestesc cu coborârea Mea la tine, poporul Meu de azi. Vin cu sfinții, venim purtați de îngeri și poposim cu sărbătoare cerească la fântâna întâlnirii, lucrată de Mine prin cuvânt mai întâi, și apoi așezată aici, în curțile Mele cele pentru poporul Meu de lângă izvor, poporul Meu cel de azi, pe care Mă sprijin Eu cu lucrările Mele cele pentru venirea Mea pe pământ la om, popor pe care Eu Mi-l iubesc cu iubire mare și Mi-l ocrotesc cu grijă dumnezeiască pentru ca să-l am și să Mă sprijin cu el în bucurii și în dureri, în lucrul Meu și în odihna Mea. Amin.

Pace ție, poporul Meu de lângă izvor! Poposesc cu masă de cuvânt pentru sărbătoarea fântânii întâlnirii și care are de la Mine înger ocrotitor pe femeia samarineancă, pe cea cu care Eu, Domnul, am stat de vorbă la fântâna lui Iacov, de am făcut din ea apoi apostol vestitor venirii Mele celei de atunci de la Tatăl la om, crezut de cei ce știau din Scripturi că voi veni pe pământ pentru salvarea omului. O, fiilor, în această sărbătoare trebuie cănuțe și băncuțe la fântână pentru sfinți și pentru Domnul lor și al vostru, și în mare taină Domnul stă cu sfinții Lui și cu voi și vă dă din Duhul Lui, iar voi să luați și să împărțiți la cei ce beau din izvorul Meu de cuvânt și la toți oamenii care nu-și dau silința să creadă și să se facă fii ai lui Dumnezeu prin credință și prin iubire și prin jertfire pentru venirea Mea pe pământ, că e vremea venirii Mele pentru vii și pentru morți, iar cei din morminte aud și se mângâie la glasul Meu cel plin de înviere și de ușurare pentru ei, fiindcă această lucrare de cuvânt este pentru învierea morților mai întâi, și este pentru ridicarea din păcat a celor ce sunt în trup și care nu se uită spre cer până ce Eu, Domnul, nu-i strig pe ei ca să vadă și să strige din dureri la Mine și să-i ridic Eu apoi așa cum am ridicat-o pe femeia samarineancă în ziua când M-am întâlnit cu ea la fântâna lui Israel.

O, ce mare ușurare, ce multă mângâiere pentru cei adormiți cu trupul este lucrarea cuvântului Meu de peste tine, poporul Meu de azi al cuvântului Meu! Pentru ei nu mai este alt ajutor decât cuvântul Meu cel din zilele acestea și tot ce se ridică spre Mine de la voi pentru pomenirea lor, așa cum Eu v-am învățat să-i pomeniți pe ei, pe toți, de la Adam și până la venirea Mea născuți pe pământ și așezați apoi în așteptarea învierii lor prin Mine, Cel înviat din morți pentru fiecare om și Cel ce trâmbițez acum pic cu pic scularea lor, căci este scris în

Scripturi să audă cei din morminte glasul Meu și să se scoale spre răsplata lor, bună sau rea, dar Eu am venit acum cuvânt pe pământ ca să ușurez plata păcatelor omului și să dau mângâiere celor adormiți, căci mai mult decât cei vii aud cei adormiți glasul Meu de azi și se adună lângă izvor și sunt fără de număr și se pregătesc pic cu pic pentru ridicarea lor, și mulți din ei vor mărturisi lucrarea Mea de ieri și de azi, așa cum a fost și acum două mii de ani, când Eu M-am ridicat dintre morți, și cu Mine s-au sculat mulți și au mărturisit, adevărind ei dumnezeirea și învierea Mea, ca să rămână cu oamenii credința că Eu sunt Cel ce sunt și că sunt viu în vecii vecilor, precum este scris.

O, aș sta mult cu tine în cuvânt în ziua aceasta, poporul Meu, și te-aș învăța, tată, mereu, mereu te-aș învăța, iar cel mai mult te-aș învăța să iubești învățătura, căci dacă n-o iubești, înveți de la tine, din mintea ta, și nu e bine așa pentru om, ci e rău pentru el aceasta, și e fără Dumnezeu cel ce nu ia de la Dumnezeu pentru el. O, să nu te sature de statul Meu cu tine, fiule. Eu dacă stau cu tine ce altceva ar fi să fac decât să te învăț mereu, să te îndemn mereu întru cele ce sunt de sus pentru om pe pământ? O, tot așa fac și oamenii peste oameni, dar omul ia din el și dă altui om, și se hrănește om pe om cu cele din om, bune și rele, și așa se petrece vreme după vreme mereu cu omul, căci după ce omul a căzut din binele lui cel de la Mine hărăzit lui la facerea lui, nu s-a mai lepădat apoi de sine, ci M-a lepădat pe Mine mereu, căci așa s-a învățat omul să facă încă de la începutul lui. O, și când îl aud că are de la Dumnezeu în el minte și daruri, Mă frâng sub jalea Mea cea de la om și stau mic sub mintea lui și n-am pași spre el, și nici el spre Mine n-are, și jalea Mea e mare de la om, și Eu mult de tot te-aș învăța când vin să-ți grăiesc în sărbători, poporul Meu, măcar în sărbători, tată, căci cel ce nu învață de la Mine învață de la el și de aceea moare omul, moare mereu omul, și Eu plâng și tot plâng pentru om și de la om și n-am mângâiere în jalea Mea.

M-am întâlnit la fântâna lui Israel cu femeia samarineancă și am stat de vorbă cu ea pe pământ ca și în cer, nu ca pe pământ, și am ajutat-o să știe cum să grăiască cu Mine și apoi să Mă cunoască prin grăirea Mea cu ea, și i-am grăit ei în pilde și i-am dat putere să înțeleagă, căci avea în ea credință în Mine și în venirea Mea, și de aceea i-am hărăzit Eu întâlnirea Mea cu ea la fântâna aceea și nu oriunde întâlnire, și i-am spus ei că cel ce bea din apa pe care i-o voi da Eu nu va mai înseta niciodată, iar ea Îmi cerea să-i dau.

O, poporul Meu, cel ce ia de la Mine învățătură, acela nu mai însetează după păcat, și așa am făcut Eu cu samarineanca cu care am grăit la fântână atunci. I-am dat apă, i-am dat cuvântul Meu, și cu el am adăpat-o pe ea, și duhul cuvântului Meu a cuprins-o pe ea și a făcut credința ei trează și s-a dus ea apoi cu credință și a trezit spre Mine cetatea ei și M-au cunoscut samarinenii că Eu sunt Mesia Cel trimis de Tatăl, precum era scris în Scripturi să vin. O, așa Mă descopăr și azi celor cu care grăiesc în zilele acestea pe pământ. Ca și samarinencei îi grăiesc și azi omului și îi dau să bea din apa Mea, căci am venit pe pământ să-i dau omului să bea de la Mine și să nu mai bea de la el, că dacă tot de la el bea, nu mai ajunge să Mă cunoască și să Mă vestească și să Mă urmeze apoi până în cer, așa cum samarineanca M-a urmat de la izvorul lui Israel și până sus, în cer.

O, fiule învățat de Dumnezeu, să ia omul de pe pământ povața Mea de peste tine și să dorească după învățătura Mea, după apa Mea! Le-am spus într-o zi celor prin care-Mi fac venirea Mea în cuvânt, le-am spus despre smerenie și despre

mândrie, ca să se știe ce fac acestea în om. O, fiule, învață de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima fiindcă sunt Dumnezeu, și așa voiesc să fie și omul, ca Mine voiesc să fie și el, și apoi să Mă bucur de el, de cel ce seamănă cu Mine, căci omul nu se bucură de propășirea altui om, și acela este un om bolnav dacă face așa. O, fiule, o, tată, să nu-ți faci loc peste nimeni, dar să-ți faci loc în toți! Aceasta este ceea ce-ți face ție bine și la toți cei din jurul tău. Aceasta este smerenia care-l face frumos și scump pe om. Dacă omul nu are smerenie, atunci el are mândrie, și aceasta este ceea ce stă împotriva smereniei, iar dacă el nu are mândrie, atunci are smerenie, și aceasta este ceea ce stă împotriva mândriei, și așa trebuie să știi tu, omule, că Domnul vine la tine și-ți spune ție ca să știi așa.

O, poporul Meu, a avut smerenie în ea samarineanca și de aceea a avut în ea darul credinței, iar Eu am ieșit în calea ei și i-am dat din apa Mea, din învățătura Mea. Iat-o pe ea în ziua aceasta la izvorul fântânii întâlnirii, însoțită de mucenici și de mucenițe, de mărturisitori și de apostoli în grădinile Mele de azi, iar Eu, Domnul, în mijlocul lor, și toți cu tine la masa Mea de cuvânt, grăind samarineanca cu tine dintre sfinți, poporul Meu.

O, binecuvântată să-ți fie ție grăirea cu poporul Meu de azi, muceniță mărturisitoare. Eu, Domnul, îți fac intrarea la masa Mea de cuvânt în ziua ta de serbare, și vei fi ca și Mine, cu duh de învățătură peste poporul Meu și peste om. Amin, amin, amin.

— **M**ărire multă se cuvine Ție, Doamne, că minunat ești Tu întru sfinții Tăi și între ei apoi în cer și pe pământ! Întâlnirea Ta cu mine la fântâna lui Israel atunci mi-a dat cuvântul Tău cel plin de Duh Sfânt și m-a cuprins în Tine Duhul Sfânt, Duhul Tău, Doamne. Grăiesc poporului Tău de azi despre Tine și despre mine, iar el să audă și să învețe.

Eram tot o neputință, biata de mine, o, fiilor ai Domnului azi pe pământ, dar aveam în mine o credință frumoasă tare, și cu ea așteptam venirea lui Mesia, după cum știam și credeam din Scripturi, și într-o clipă Domnul m-a făcut apostol al Său, trimițându-mă să fac aceasta, ca să-L vestesc pe El venit pe pământ, Mesia Cel trimis de la Tatăl la om. O, întregiți-vă credința, că numai și numai prin credința omului a putut Domnul în toate vremile cu lucrările Lui. Nu așteptați să fiți sfinți ca să-L urmați pe El și ca să-L ajutați să vină, ci credeți în El, iar El vă va face apoi asemenea Lui așa cum m-a făcut pe mine, și apoi eu m-am dus și L-am vestit pe El la toată casa mea, la toată cetatea mea. Am plâns apoi mereu cu teamă de plata păcatelor mele, și aceasta venea de la harul Lui spre mine, și m-am prins cu toată credința de El și de mărturisirea Lui, și am plătit păcatele mele ispășind pe pământ prin chinuri mucenicești, eu și toată casa mea, și am fost apostol al Său, mărturisindu-L pe El ca un mucenic al numelui Său.

O, căutați cu dor spre El, voi, fii ai oamenilor, ca să vă ierte El vouă păcatele trecute! Veniți spre izvorul cuvântului Său de azi și învățați din el! Nimeni nu se poate sfinți până nu crede mai întâi, iar cel ce nu se sfințește este cel ce nu crede în El. O, nu vă bateți joc, nu râdeți de cei păcătoși, căci veți cădea mai rău ca ei, dar de cei plăcuți Domnului nicidecum să nu râdeți cu ocară, că veți suferi nemângâiați, căci harurile Domnului sunt de nebănuite și nu știți unde-Și poate face El sălașul între voi! O, mai mult prețuiește la Domnul un păcătos umilit, care-și vede neputința sa, decât un drept trufaș, care vede păcatul semenului său, disprețuindu-l pe el fără să cunoască iubirea și lacrima din el și smerenia, care vin din umilința inimii lui, duioasă și durută pentru neputința sa, așa cum și eu am fost pe

pământ, iar Domnul le-a spus oamenilor: «*Nu judecați mai înainte de Domnul!*», căci fiecare om este într-un fel judecat, după cum este inima lui, bună sau rea în el. O, învățați să vă rugați, și veți vedea harurile Domnului ajutându-vă pe voi! Rugați-vă dimineața, rugați-vă seara, rugați-vă la miezul nopții și ziceți cu suflet plâns, cerându-l pe îngerașul cel păzitor să vă ajute și spuneți-i lui așa: *o, îngerașul meu cel bun, îngeraș al vieții mele, ridică-mă din păcat, căci sunt slab, sunt om neputincios, iar tu îmi ești ajutător și ocrotitor și îngrijitor. Ajută-mă ca să nu pier, căci păcatul mă biruiește; ridică-mă de sub el pe mine, cel căzut, cel urmărit de pieire, și dă-mi mereu mâna, pentru numele cel mare al lui Iisus Hristos, Care iartă păcatele lumii după mare mila Sa când omul se umilește pentru neputința sa. Amin.*

O, învață-i, Doamne, în ziua mea de pomenire așa cum și pe mine m-ai învățat, iar eu primind, Tu m-ai umplut atunci de harul Tău. O, întoarce-i la credință pe cei ce dau să sară din bărcuța Ta cea cu fii în ea și învață-i pe ei să nu învinuiască, să nu se dezvinovățească învinuind, căci cel ce învinuiește cade. Învață-i să ierte, învață-i să iubească și să creadă, căci credință cauți Tu la om, ca să-i dai lui apoi salvarea așa cum mie mi-ai dat-o când atât de blând și de cald Te-ai purtat cu mine pentru credința mea în Tine! M-ai învățat atunci să beau din apa Ta ca să nu mai însetez, și mi-ai dat putere să fac așa și să Te porți apoi cu mine din loc în loc și să Te așez eu în oamenii din cetatea mea, și Te-am slujit pe Tine apoi, și fericită am fost în lucrul meu cel pentru Tine și în suferința mea apoi, prin care Te mărturiseam. Mărire mare să-Ți dea poporul Tău de azi în mijlocul lui, și dă-le mângâierea Ta celor zdrobiți între ei sub lovituri, căci necredința este hrănită de îndoială, iar îndoiala vine în om de la semeție, și apoi acel om asuprește prin duhul semeției lui, prin neînțelepciunea lucrărilor lui mai înainte de Tine, Cel ce știi să lucrezi peste cei păcătoși și peste cei drepți, dar cei mai drepți sunt cei credincioși, Doamne, și nu știe omul nepriceput cine sunt dreptii Tăi, cine sunt cei ce Te iubesc. Slavă Ție în cuvântul Tău cel plin de har, și bucurie mare sfinților Tăi în ziua mea de serbare, căci am poposit la fântână și am băut din ea cu sfinții Tăi și tainic stăm la masa Ta de cuvânt cu Tine în mijlocul poporului Tău de azi! Pace Ție, o, Doamne, și la toți cei îndurerați pentru Tine, și apoi pace peste fiii și fiicele poporului Tău! O, să învețe fiii și fiicele poporului Tău înțelepciunea cuvântului Tău de azi, care spune: fiule, să nu-ți faci loc peste nimeni, dar să-ți faci loc în toți, că aceasta este smerenia care-l face frumos și scump pe om. Amin.

O, învățați de la Domnul, învățați de la sfinții Săi în zi de învățătură, fii și fiice ale școlii de sus pentru voi! Iubiți pacea, și de la Domnul s-o luați pe ea în voi și între voi, și veți învăța de la El smerenia Sa. Amin.

Binecuvintează, Doamne, intrarea și ieșirea sfinților Tăi, căci cu Tine venim, Tu ne ești calea și Tu ne ești mângâierea, și ești Cel veșnic, și acolo unde ești Tu, acolo suntem și noi, sfinții Tăi. Amin, amin, amin.

— **P**ace vouă, celor din cer veniți cu Mine și cu duhul mărturisirii! Pace vouă, și pace poporului Meu de pe pământ! E multă nevoie de pace pe pământ și în mijlocul poporului Meu de azi, și e mare taină pacea Mea cu el, căci diavolul s-a încordat cu tărie asupra lucrării venirii Mele cuvânt pe pământ și dă să-Mi culce la pământ pe cei ce stau la masa Mea.

O, poporul Meu, să fii statornic în credință, tată, că vremea e cu mare cutremur peste tine și e vreme de purtat doliu după cei ce dau să cadă din bărcuța Mea, din dragostea Mea

cea pentru om, căci am venit de la Tatăl la om cu bărcuță de salvare, dar omul e ca omul și nu dă să asculte când îi cer lui aceasta, că zice că poate el sau că pot Eu pentru el dacă el nu ascultă, o, și nu-Mi cunoaște pașii când vin spre el ca să-l sprijin, așa cum în toate vremile am făcut când i-am dat omului viață și cale pentru el pe pământ, și apoi spre cer.

O, poporul Meu, dau să fac această colină de la izvorul Meu cale a Mea spre oameni, și a oamenilor spre Mine, și de aceea cer ascultare, tată, că în cer e mare ordine, și tot așa și în locurile Mele cu tine să fie, și nu tot ca pe pământ să fie cu tine. O, frumos va fi pe colina Mea cu tine, și dau să Mă apropii cu voia Mea, dar Îmi trebuie iubire și ascultare ca să poată poporul Meu cu Mine și pentru Mine, însoțit de îngeri, tată, în zilele acestea de lucru al Meu pe pământ, căci Eu atrag la Mine sufletele noi, fiindcă voiesc să am mai mult decât omul, mai frumos decât omul să am Eu.

Toată împotrivirea care se scoală să-Mi stea în cale Eu o voi domoli, și prin lacrimi vom merge și nu vom sta, tată, iar voi, cei ce plângeți pentru Mine și cu Mine, ștergeți-vă lacrimile, pe care Eu vi le văd mereu, și mângâiați-vă sub greu și sub grăirile de rău de peste voi de la cei ce s-au întors și dau încă să se întoarcă cu spatele la Mine și la voi, și căroră Eu le ridic ce le-am dat dacă așa fac ei; le ridic credința și iubirea și înțelepciunea cea de sus dacă ei nu le-au vrut pe acestea pentru slujirea Mea cu ei și a lor cu Mine, prin izvorul Meu de cuvânt și nu altfel, căci cei ce se întorc cu spatele sunt răzbuunători apoi din pricina împietririi care cade peste ei pentru învârtoșarea credinței lor, tată, că iată lacrimă apăsătoare pe Duhul Meu, că am rugat prin servii Mei pe un sufletel care știa și iubea lucrarea Mea cu voi și care trăgea cu voi cu inima din el, și l-am rugat cerându-i un ajutor, și n-a voit să Mă asculte, de teamă că vă ascultă pe voi și nu pe Mine, și a fost pus așa la cale de către cei ce nu Mă mai vor peste ei, și l-au îndemnat să stea cu spatele la rugămintea Mea de peste el, iar Eu M-am îndurerat adânc și am lăcrimat mult în cer și pe pământ, și am coborât în voi această durere, copii purtători de dureri pentru Dumnezeu, și iată ce spun Eu acum: așa voi lucra și Eu pentru cei ce-Mi arată spatele când Eu îi rog pe ei pentru un păhăruț de apă pe calea Mea cu voi. Precum M-au ajutat ei pe Mine când le-am cerut, tot așa îi voi ajuta și Eu pe ei, iar măsura aceasta fiecare și-o face, și nu Eu. Amin.

O, nu știe omul ce înseamnă o împotrivire mai ales când sunt Eu sub vălul cel tainic când ies în calea omului ca să-i încerc iubirea și dăruirea și inima ei! Așa îi voi da și Eu lui, celui ce se împotrivește să-Mi dea când îi cer, și unul pentru altul vom lucra la fel. Așa cum Îmi dă Mie omul, tot așa Mă voi purta și Eu cu el, căci așa Mă învață el să fac, și sunt Domnul dreptății. Amin.

O, nu vă îngrijiți voi, fiilor, nu, tată, nu. Eu pentru lucrul Meu cu voi vă sprijin tainic, tată, și-Mi fac loc lângă voi cu tot ajutorul Meu și-Mi netezesc calea de toată împotrivirea omului, că am voit și voiesc de mult să-Mi fac frumos și tot mai frumos pe locurile Mele cu voi, sfințite de cuvântul Meu pentru slava Mea, dar necredința omului Îmi stă împotrivă și Mă apasă împotrivirea lui când Eu nu știu cum să mai fac să-Mi rostesc cuvântul și să-l pot împlini apoi prin toată strâmtorarea de credință și de ascultare de la om. O, Eu n-am voit nici până acum să cadă sub pedeapsă cei ce au lovit în slava Mea și nu în voi pe calea Mea cu voi prin toată vremea Mea cu voi, dar hula și necredința și îndoiala se fac tari în cei tari prin ele și apoi se fac faptă cu pedeapsă pentru cei ce lovesc așa, și uitați-vă înapoi cum și-au agonisit aceștia durere și pieire mulți dintre ei.

O, cine să mai fie ca samarineanca, tată? Cine mai crede ca ea în zilele acestea, cunoscându-Mă așa cum M-a cunoscut ea la fântâna lui Israel și ascultându-Mă așa cum i-am spus Eu și umilindu-se ea atât cât umilința s-o facă pe ea apostol mare al lui Hristos într-o clipită peste cetatea ei? Acum iată ce greu Mă ascultă omul, că zice că nu sunt Eu, și zice că samarinencei M-am arătat în trup. O, dar acum sunt în duh, și am spus atunci că Mă duc la Tatăl, iar cel ce va păcătui asupra Duhului Sfânt, Care iese în calea lui ca să-i încerce credința, acela își atrage luiși ceea ce Eu am spus pentru acest păcat. Amin.

O, poporul Meu, nu uita povața Mea de azi! Să nu-ți faci loc peste nimeni, dar să-ți faci loc în toți, că aceasta este smere-nia care-l face frumos și scump pe om! Dă-Mi Mie loc, tată, fă-Mi Mie cale, nu ție, căci Eu sunt calea, numai să vrea să Mă cunoască și să Mă primească omul! Eu voi fi pentru tine mereu, poporul Meu, și-Mi voi croi cale pentru tine și cu tine, tată, că numai Eu sunt Cel ce aduc ție bine, iar tu să fii cel ce ascuți ca un copil al Meu, și vei fi împărăția Mea, iar Eu voi fi patria ta, patria celor mici, celor ce iubesc să fie copilași, patrie din cer pe pământ pentru cei ce se fac cerul Meu, odihna Mea pe pământ, împărăție de veacuri așteptată și dorită să fie, iar Eu, Domnul, și cerul Meu de sfinți și de îngeri vom împlini, și voi fi pe pământ curând, curând cu patria Mea, cu împărăția Mea și voi lumina cu ea de aproape și de departe, și ea este făptura cea nouă în om, Dumnezeu în om, în mulți și cât mai mulți, și vor fi ei patria cerului pe pământ, patria care vine, patria cea de sus. Amin, amin, amin.

4/17 mai 2009

Praznicul Înălțării Domnului

Duhul rău bate cu strâmtorare peste lucrarea Domnului. Neascultarea aduce ispite și durere. Strigare și îndemn pentru umilință. Omul nu poate purta nemulțumirea altui om și fuge de durere. Fericiți cei ce nu se smintesc întru Domnul și întru lucrările Lui!

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul. Ca un grădinar care-și îngrijește grădina, așa vin Eu la tine și așa te îngrijesc. Cei ce nu cred, cei ce nu mai cred în coborârea Mea la tine cuvânt, aceia împrăstie necredință și moarte peste cei slabi din lucrarea Mea și peste cei dezrădăcinați din ea, din lucrarea Mea cu care stau de peste cincizeci de ani cuvânt în mijlocul unui popor, care se naște și moare, căci credința nu este a tuturor, și moare omul cu credința după ce se naște din acest cuvânt sfânt și făcător de om nou, acum, la sfârșit de timp, când totul, totul moare sub mreaja lepădării de credință, pe care Eu am vestit-o de mult că vine, și l-am vestit pe poporul Meu mereu să vegheze cu mare trezie ca să nu fie mușcat de acest șarpe, care se preface în fel și chip ca să nu-Mi lase Mie omul, și să-l facă să-și piardă mintea și inima cea de la Mine și să rămână cu a lui, cu mintea lui cea rătăcitoare, care vine de la iubirea de sine în om.

Pace ție, poporul Meu! Încercările grele să nu te ofilească, tată. Eu vin prin mare strâmtorare și-ți pun apă la rădăcină și te învioresc pentru ca să poți, pentru ca să crezi în Mine că sunt cu grija de tine, tată, și pentru ca să pot Eu cu duhul cuvântului Meu peste pământ. Duhul cel rău, care nu poate îndura lucrarea Mea de peste tine, și pe tine, o, iată, bate acum cu strâmtorare peste lucrarea Mea, din vreme în vreme bate, căci neascultarea celor ce s-au dat Mie în vremea cuvântului Meu de azi aduce furtună peste mersul Meu cel greu, aduce strâmtorare și jale, durere și îngrijorare, dar fericiți sunteți voi dacă răbdați cu credință, fiilor, căci omul nemulțumit și neliniștit nu

știe ce face, și trebuie să răbdăm, tată.

O, copii care Mă sprijiniți ca să vin cuvânt la poporul Meu de ieri și de azi și la omul care ia de la voi cuvântul Meu! O, tată, suferiți în tăcere, tată, ca să nu-i fie greu poporului Meu cel mic de la suferința voastră așa de grea de dus. Ascundeți-vă lacrimile în taină și faceți din durerea cea de peste voi nădejde pentru cei mulți, care sunt în curțile Mele slujitori și îngrijitori, și pentru cei care se strâng să ia viață din viața cuvântului Meu când Eu vin cuvânt în sărbători. N-am cum să vă mai șterg lacrima, tată. Stați mai deoparte cu ea, iar când ochii vi se mai zvântă mângâiați, mângâiați pe poporul Meu, că Eu nu vreau și nu pot să rămân fără popor, dar vrea satana aceasta. O, să nu vă fie greu să intrați sub vină și să stați smeriți sub ea ori de unde vine ea peste voi. Nu deznădăjduiți, tată! Eu nu vă pot feri de lovituri, fiindcă ele umblă acum cu multul, și de peste tot se năpustesc peste voi, și pe furiș lucrează ele înspre voi, dar aplecați-vă capul și fiți mari cu răbdarea, că durerea voastră e mare și apasă nemilos peste puterea cu care o purtați. Eu însă nu vă las, și stau cu voi sub durere și sub tăcere și sufăr cu voi ca un Dumnezeu, și nu suferiți singuri, iar voi gândiți-vă la Mine și la mersul Meu, că nu voiesc să-Mi stea din lucru lucrarea venirii Mele, pe care o duc cu voi, și pentru care Eu vă prețuiesc, tată. În toți cei care M-au purtat în vreme pe pământ Eu am putut mult de tot, și i-am numit pe ei prietenii Mei cei credincioși. În tot poporul Meu de până acum, timp de cincizeci de ani, nimeni n-a putut ca și voi să stea mic și plin de iubirea și de înțelepciunea Mea și de răbdarea Mea ca și voi. O, tată, cine vrea să-Mi clatine de pe cale cu Mine poporul Eu nu-i pot sta în cale, cum n-am putut nici după plecarea trâmbiței Mele Verginica să stau în calea celor răzvrățiți, care Mi-au căzut de pe cale poporul pentru care am trudit, dar am rămas în toate încercările cu cei credincioși, și cu ei Mi-am făcut iarăși cale prin vreme, și n-am făcut altfel în vremile Mele cu omul. Grăiesc cu voi, căci cu voi are ce are duhul cel rău, care lucrează prin cei îndoielnici și nemulțumiți, dar Eu le spun acestora așa: cine vrea să iasă el bine, iar voi să ieșiți rău, acela uită mai întâi de păcatele lui, pentru care Eu, Domnul, am închis ochii și am tăcut adânc, din iubire pentru ei, și iată-i, ei acum n-au milă de mersul Meu, de lucrarea Mea, de vreme ce au dat și dau să lucreze cu atâta lipsă de înțelepciune de sus, dându-se ei drept pășători pentru lucrarea Mea, dar nu așa lucrează un om care are în el Duhul Meu. O, să se uite la Mine cel ce dă să facă el, și să vadă acela cum am lucrat Eu pe calea Mea cu omul, cale plină de ispite și de pânda diavolului ca să-i zdrobească el pe cei aleși ai Mei. O, tată, e de mers cu crucea în mână, nu la gât, și să prinzi de ea busuioc și să-l înmoi mereu în aghiazmă și să dai mereu pe tine și în jurul tău și pe cale și de jur împrejur, și fum de tămâie să porți cu tine, și pe loc, și pe cale, și duh de rugăciune ca flacăra să rostești pentru spulberarea duhurilor rele, care izbesc în lucrarea Mea și în cei credincioși Mie în poporul Meu. Nu numai o dată în zi să stropești cu apă curățitoare și sfințitoare și cu tămâie plină de rugăciunea ta, căci iată, neascultarea celor ce n-au ascultat așa cum am spus Eu să asculte cel miluit de Mine, aceasta aduce peste lucrarea Mea și peste locurile Mele cu poporul Meu ispite și durere și mănjire și putere duhului rău, care nu poate iubi lucrarea Mea și pe poporul Meu.

O, ce greu Mă doare, ce tare Mă doare de la cei neascultători și apoi nemulțumiți în ei! Dacă ei nu știu să zidească, de ce, oare, dau să strice pe cele zidite de Mine? Dacă ei nu știu să sădească, de ce, oare, dau să strice pe cele sădite de Mine? O, ce păcat, ce păcat mare este invidia! O, de unde așa lucrare

a duhului rău în cei hrăniți de Mine cu Duhul Sfânt?

O, fiule care zici că faci și că știi să faci! Dacă nu știi cum trebuie să se facă, nu mai fă, tată, că mai rău strici peste lucrul Meu, peste poporul Meu. Dacă nu știi să te dai pildă celor ce se uită ca să învețe, nu poți să te dai drept sau sfânt, și cu acestea să lovești și să culci la pământ calea Mea spre om. O, de ce faci așa, tată?

Voi, cei care ați plecat de sub binecuvântarea Mea și dați încă să stricați pe cele rămase, umiliți-vă și stați cuminți față de lucrarea Mea dacă n-ați mai vrut să stați sub ocrotirea ei cea de la Mine, trăgându-vă de sub ea și ducându-vă spre necredință și spre libertatea care vă robește și nicidecum nu vă eliberează, ci vă duce spre cursă, tată.

O, fiule care-Mi faci atâta durere cu mintea ta, cu neascultarea ta, cu nemulțumirea ta acum, o, cât Mă îndurerezi tu acum pe Mine, tată! Adu-ți aminte de păcatele tale și umilește-te și tu. Iată, și Eu Mă umilesc sub durerea Mea cea de la tine, la fel ca și cei ce plâng apăsăți sub vină cu amândouă mâinile tale mereu, iar dacă tu îți zici drept și sfânt, îți zic și Eu că cei apăsăți de tine sub vină acum pentru nemulțumirea ta, nu sunt mai păcătoși ca tine, și iată, Eu, Domnul, Îmi port lucrarea Mea spre om cu ei. Eu îi știu pe ei, te știu și pe tine, și pe toți vă știu, și nu e drept să uiți aceasta, și nici mila Mea nu e drept s-o uiți, și mai bine este să-i scoți de sub apăsare pe cei plini de durere de la tine și să-i îmbrățișezi cu inima curată, tată, spălată și curată, și așa să ungi ranele lor, căci se adună pe lângă ei sfinții și îngerii ca să le pună pe suflet câte un pic de răcoare, că ei sunt plini de iubirea Mea, și au în ei iubire de copil, și nu vatămă iubirea de copil, ci îl mângâie și îl îndeamnă pe om, îmbrăcându-l pe el în dragostea cea de sus, cea pentru Mine, cea care poate pentru Dumnezeu, iar cel ce se smintește nu are de câștigat nimic, ci poate pierde suflete firave, care se dau Mie ca să fie ai Mei pe pământ, și poate strivi fața Mea și mersul Meu prin lume după om, tată. Iată, îi bagi pe ei mereu sub vină pentru nemulțumirea ta, iar Eu Mă așez lângă ei și sufăr cu ei, căci ei sunt purtători de Dumnezeu. O, e bine să aveți grijă unul de altul, dar cu inima curată și cu iubire, tată, și cu înțelepciune pentru această grijă și cu rugăciune sfântă și mereu, căci ispitele nu i-au iertat pe nici unul din sfinții Mei, dar ei au stat cu inima curată, cu mintea curată și au căutat spre Mine și au aflat ajutor, iar tu faci rău că osândești pentru nemulțumirea ta, căci Eu n-am făcut așa cu tine atunci când M-ai supărat și a fost nevoie să te iert ca să te am curat înaintea Mea chiar dacă tu nu Mi-ai cerut, și cu nici un fiu greșit Eu n-am lucrat decât cu înțelepciunea Mea ca să-l păstrez și ca să-l am curat înaintea Mea, căci tu știi că Eu sunt Cel ce am putere să iert păcatele oamenilor fără să cer cuiva sfatul, fiindcă Eu Mă îndur de cine voiesc, și nu sunt nedrept prin aceasta când e vorba să merg Eu și să biruiesc pe pământ prin cei credincioși Mie, și nimeni nu e mai drept ca Mine și ca cei credincioși Mie și puterii Mele pentru om ca să-l scot pe om din moartea sa, căci Eu prin lucrarea aceasta asta fac. O, caută să știi să poți ca Dumnezeu și nu ca tine, căci nimic, nimic fără Dumnezeu nu iese bine, fiule. Amin.

Dar voi, copii care Mă sprijiniți ca să vin și care-Mi sprijiniți poporul, așezați-vă tot mai mult doctori de suflete, căci iubirea și durerea voastră, duse cu greu, s-au făcut păcat în mințile multora din cei ce așa le-a fost împărțit să știe. O, faceți-vă mângâierea celor fără de mângâierea Mea, căci Eu așa am suferit, ca și voi am suferit pentru iubirea Mea, pentru mângâierea pe care o dădeam celor ce știau și alegeau să-i doară pentru Dumnezeu pe pământ, și nu pentru ei. Lucrarea du-

hovnicească împărțiți-o cu cei duhovnicești pe mai departe, dar să nu vă așteptați la nedureri pentru aceasta. Fiți însă sfinții Mei, precum vă este și credința pe care Eu am așezat-o în voi ca să-Mi fie Mie cale și temelie a noii Mele împărății cu omul pe pământ. O, voi nu mângâiați ca să căutați mângâiere pentru voi, ci pentru Mine dați voi să puteți și să-L împărțiți pe Dumnezeu celor duhovnicești cu iubirea din ei, cu trăirea lor cea lăuntrică și plină de dor de Dumnezeu în ei, căci cine-L cunoaște pe Dumnezeu înăuntrul său, acela pe El Îl iubește, iar Eu am avut mulți ucenici și ucenițe plini de căutare, plini de taine cerești și purtătoare de dor mare după Dumnezeu și ziditoare de om înăuntrul omului care dă să plece pe calea cea cu ispite, pe calea cu Dumnezeu pe pământ. E sărbătoarea zilei de înălțare a Mea la Tatăl de lângă ucenicii Mei acum două mii de ani, iar în ziua aceasta Eu cobor la voi ca să vă pun apă la rădăcină, tată, vouă și poporului Meu cel îndurerat. Vă văd de atâtea ori tremurând ca vrăbiuța în laț și nu vă pot ajuta, și atunci vă dau măcar putere să suferiți teama și jalea, care vin peste voi de la cei ce vă învinuiesc, de la cei ce vă disprețuiesc, tată. O, dacă aceștia sunt mai drepiți și mai sfinți ca voi, după cum măsoară ei acestea, atunci voi nu sunteți mai păcătoși decât ei, și aceasta le-o spun Eu, nu voi. Batjocura pusă peste obrazul vostru și al Meu, pe ei nu-i doare, și iată, nu vă slobozesc aceștia de sub dureri, căci vi le tot fac, tată. O, am căutat în fel și chip să le dau înapoi ce-au pierdut, să le dau dragostea de voi, ca nu cumva să fie lipsiți de răsplată pentru aceasta, dar ei nu mai pot așa, căci socoteala lor e bătută în cuie și vă chinuie cu ea mereu duhul vostru zdrobit, dar senin la față pentru durerea lui, căci durerea voastră e sfântă, măi tată, și sfântă v-o fac mereu pe ea, dacă inima lor nu vrea ca voi să fiți mai buni decât vă vor ei de păcătoși pe voi, și iarăși spun ca să scrieți cuvântul Meu: dacă ei se știu mai drepiți și mai sfinți, voi nu sunteți mai păcătoși ca ei. O, câte neascultări au avut ei, și pe toate voi le știți, chiar dacă ei își spun că nu le știți! Voi însă sunteți cu înțelepciunea Mea, și pentru multe ale lor Eu i-am acoperit cât am putut, dar cât ei n-au putut, Eu n-am mai putut să-i acopăr. O, așa am suferit Eu și după plecarea trâmbiței Mele în cei credincioși ai Mei cu care am mai rămas, și n-au căpătat nimic, nimic cei ce Mi i-au hulit pe ei, căci au crezut că-i hulesc pe ei. O, vai de cei care ca să le crească cinstea lor îi hulesc pe cei credincioși Mie, căci nu capătă nimic cei ce fac așa, ci numai pagubă își lucrează!

O, poporul Meu, o, fiilor ocrotiți de Dumnezeu pentru credința voastră în lucrările Mele de azi! Când regele David cârmuia pe poporul Israel, s-a sculat Abesalom, fiul său, să țină calea poporului care mergea la rege pentru toate nevoile lor și ca să-l tragă pe Israel dinaintea regelui său și ca să se facă Abesalom rege împotriva domniei tatălui său, David, dar a pierit rușinos acest fiu dușman. Când regii de neam străin voiau să-l biruiască pe Israel, a strigat Iosua la Domnul și apoi a zis înaintea poporului: «*Stai, soare, deasupra Ghibeonului, și tu, lună, oprește-te!*», și s-au oprit soarele și luna până ce Domnul a dat izbânda cea pentru Israel, și a biruit Iosua cinci regi deodată, și a tot biruit apoi pe toți regii ținuturilor din cale, de toți treizeci și unu de regi, căci Dumnezeul lui Israel lupta pentru Israel. Când Valaam a fost pus de dușmani să-l blesteme pe Israel, Domnul Dumnezeul lui Israel a coborât duhul binecuvântării peste Valaam pentru poporul Israel și S-a slăvit Domnul cu Duhul Său peste pământ. O, fiilor, cei ce lovesc în cei smeriți cu inima, cei ce vă învinuiesc pe voi cu dușmănie, despărțindu-se de voi, aceia n-au mai voit binecuvântarea, și ea s-a îndepărtat de la ei, și au iubit prin aceasta blestemul, și

s-au îmbrăcat cu el ca și cu o haină și a intrat ca apa în ei, și ca untdelemnul în oasele lor, căci așa este răsplata celor ce părăsesc pe Domnul. O, regele David striga la Mine: «*Ajută-mă, Doamne, ca să cunoască ei că mâna Ta este aceasta! Ei vor blestema, iar Tu vei binecuvânta, căci Tu stai de-a dreapta mea ca să mă mântuiești*». Amin.

Eu, Domnul, am grijă de tine, poporul Meu, și de lucrarea Mea cu tine, tată, iar cei ce pleacă de lângă Mine și de lângă tine, întorcându-se la părinții lor cei după trup, în pământul din care au ieșit când au venit la Mine pe vremea credinței lor, aceia sunt rușinați de nestatornicia lor și de drumul lor cu Mine pe vremea credinței lor, căci iată, neascultarea îl trage pe creștin de la Mine; ea, și nu îndoiala sau sminteala îl scoate pe el din planul Meu cel de azi. Farmece și vrăji li se presară în cale acestora, căci n-au voit să stea cu binecuvântarea, iar tu, poporul Meu, ia în mână mereu, mereu cruce cu busuioc, muiate în apă sfințitoare și curățitoare, și stropește-ți calea și unge-ți, fiule, tălpile picioarelor cu untdelemn vindecător și fă-ți semnul crucii toată ziua și toată noaptea pe trupul tău și peste toate lucrurile tale și peste toate hotarele Mele cu tine, și strigă la Mine cu rugăciune ca focul, ca să ard Eu cu ea răul care bate spre tine ca să te muște, iar Eu voi porunci oricărui rău să se abată de la tine și să se destrame cu totul, iar tu să biruiesti ca David, ca Iosua și ca toți binecuvântații Mei, căci tu stai sub binecuvântarea Mea, fiule, așa cum a stat Avraam.

Am spus că împărăția cerurilor se aseamănă cu un pescar care aruncă năvodul în apă și prinde pești mari și mici. Pe cei mici îi dă înapoi în apă, iar pe cei mari îi ia lui, și iată, cad înapoi cei ce rămân mici cu duhul și cu credința, și este adevărată Evanghelia Mea cea de ieri și cea de azi.

O, Tatăl Meu scump, o, Tată Savaot, să nu-Mi mai cadă din bărcuță creștini clătinându-se, căci se prăbușesc în afund cei ce se dau jos din ea pe valurile cele atât de ispititoare din zilele acestea!

O, fiilor, ferească-vă Domnul de păcatul judecății de frate și de Dumnezeu! Iubirea de sine face aceasta în om chiar și asupra lui Dumnezeu, darămite asupra fratelui său, și pe care-l iubește numai pentru iubirea de sine și numai pentru ea!

O, fiule nestatornic și neînțelept de sus, nu în tine trebuie să-ți agonisești, ci în Domnul, tată, că altfel nu-ți strângi în veșnicie ca să ai. O, cum să nu plâng Eu cu cei ce plâng pentru Mine și cu Mine când văd că omul nu-și lucrează nimic pentru veșnicie și nici nu vrea să știe ca să învețe aceasta? Ar trebui să Mă crezi tu, cel ce ai iubire de sine, că omul, oricât ar fi el de înzestrat de Dumnezeu prin lucrarea Mea de azi, nu poate să ducă durerea și nemulțumirea altui om, și cade omul acela, căci omul prin firea lui fuge de durere, și când îl doare trupul, fuge la doctor, iar când îl doare sufletul, fuge să-și pună durerea pe alt om, căci așa e omul, fuge de durere, dar cei ce poartă durerea Mea unde să mai fugă de ea când ei știu că omul cade sub durere și fuge ca să scape de ea, căci e slab omul, și iată câți au căzut dacă n-au vrut și n-au putut să ducă durerile Mele ca să nu cadă ei în durerile lor, ca să nu cadă din bărcuța Mea, din Duhul Meu, căci Eu am spus: «*Luați jugul Meu, că este bun, și e ușoară de dus sarcina Mea*». O, sarcina Mea este dumnezeiască, iar a omului este trupească, pământească, și omul nu e putincios pentru el însuși, și e putincios numai pentru Dumnezeu dacă este putincios, și purtătorii de Dumnezeu sunt cei ce au cea mai ușoară sarcină, căci Eu am spus aceasta, și ei stau înfierbântați pe ilău și se lasă făcuți de dureri. Amin. Iată, nu e bine să-și facă omul dureri, că dacă-și face, se duce și le pune pe alt om, și omul este slab sub dureri.

O, poporul Meu, stai, tată, la adăpost, stai sub binecuvântarea Mea și n-o da de la tine, căci mintea cea omenească îl scoate din Mine pe creștin oricine ar fi el.

O, poporul Meu, înalță-te deasupra necredinței și a nestatorniciei pe cale, căci fericiți sunt și vor fi cei statornici, cei neîndoielnici, și fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru Mine și întru lucrările Mele, pe care cu mare greu Mi le port peste pământ și peste om.

O, poporul Meu, nu pot, tată, să grăiesc durerea Mea cea lungă din mijlocul tău, dar te îmbrac cu duhul binecuvântării ca să te ocrotesc în el, fiule. Pace ție! Credința ta în lucrarea Mea să te înalțe până la Mine. Ea este scara care îl aduce pe om înaintea Mea, spre slava Mea cu el și spre bucuria lui cea de la Mine, căci lumea n-are pentru om decât amar, oricât de dulce s-ar lăsa el cu omul cel prins în mreaja lui, în locuri pustii de Dumnezeu și de binecuvântarea cea de sus.

Pace ție, poporul Meu! Strânge-ți lacrima cea tainică, tată, căci izvorul ei te curăță, te înviază, tată, și tu vei putea prin greu, și vom putea, și Eu, și tu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 mai 2009

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Binecuvântarea Domnului biruie toate piedicile. Căderea în necredință nu are sculare, ci numai răzbunare. Păcatul întărește pocăința și harul ei. Îndemn la neclătinare și răbdare sub cruce. Pacea duhului umilit este duhul păcii sfinte. Îndemn pentru întărirea veghii.

E praznic de Duh Sfânt în cer și pe pământ, iar în mijlocul poporului Meu de azi sunt Eu, Domnul, cuvânt mângâietor și trezitor spre veghe și spre lucrare cu veghe pentru mântuirea cea de la Mine peste tine, poporul Meu, căci tu ai nevoie de Mine și de sfinți și de îngeri acum mai mult decât oricând, fiindcă duhul rău dă să lovească în tine și în Mine, căci cine lovește în tine, în Mine se lovește, căci Eu te ocrotesc cu mare milă, poporul Meu.

O, popor de la izvor, și cu care Îmi port greul pentru ca să hrănesc pe cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt, o, Mi-e milă de tine, tată! Am spus la cea din urmă întâlnire cu cei mulți care s-au strâns, am spus binecuvântarea Mea pentru strângerea cea de azi a celor ce vin adesea la izvor și le-am binecuvântat călătoria ca să vină. Duhul rău s-a pus apoi să ne îndurezeze, pe Mine și pe tine, ca să nu mai fie strângerea cea de azi, dar cuvântul Meu cel rostit din vreme își cere împlinirea sa, și am dat de veste să se deschidă porțile grădinii întâlnirii și să vină cei ce vin. O, grea Mi s-a făcut coborârea cuvântului Meu cel din zilele acestea! Binecuvântarea Mea însă răzbește prin toate neputințele care se așează în calea Mea și a ta, dar să nu ne lăsăm biruiți, tată. Voi sunteți familia Mea din zilele acestea și vă prețuiesc, tată. Prețuiți și voi învățătura Mea, iar dacă vreți să nu pierdeți credința în venirea Mea, luptați-vă din răputeri să nu vă judecați unii pe alții, fiilor, căci unde este judecată pentru neputințele firii omenești, acolo este cădere în judecată apoi. O, căutați cu mare veghe să nu cadă cineva din învățătura Mea, căci cei fără de învățătură cad mereu, cad în nepăsare, cad în necredință, și orice sculare este cu puțință omului care cade, dar căderea în necredință nu are sculare, ci are numai și numai răzbunare apoi, și numai judecată are în fire cel care cade din lumină. Eu însă am spus: *«Cui îi este sete, să vină să bea, căci cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecel lui»*, precum a zis Scriptura, și am proorocit atunci pe Duhul Sfânt, pe Care aveau să-L primească acei ce cred în Mine și am spus pentru ei: *«Cel ce vine după Mine nu va umbla*

în întuneric, ci va avea lumina vieții». Amin.

O, popor venit la izvor, dacă ți-e sete, vino și bea, tată, dar nu numai să bei, ci să și crezi dacă vrei să vezi minunea Duhului Sfânt. Fii ochi și urechi la ce-ți spun Eu, căci cel ce crede în Mine, râuri de apă vie vor curge din pântecel lui, și acesta este semnul celor ce cred în Mine, și ei nu mai umblă în întuneric, ci au lumina vieții. Scrie tu o tăbliță mică și pune-o în ramă cu acestea ce ți-am spus, și așa să-i cunoști pe cei credincioși și așa să te adăpi din apa vie, care vine spre tine de la ei, căci aceia au semnul Duhului Sfânt peste ei, și au pentru tine lumina vieții, cuvântul vieții, popor care înveți de la izvor. O, dau să te învăț, tată, căci necredința celor ce se desprind din brațul Meu ca să nu mai stea sub cuvântul Meu cel de viață dătător, această lucrare a lor dă să lovească în cei cărora le este sete și vin ca să bea. Dar nu așa, tată, ci tu vino și ia, căci nu e omul, ci sunt Eu, Domnul, cu râul Duhului Sfânt prin cei credincioși venirii Mele de azi, proorocită să fie încă de acum două mii de ani de însăși gura Mea. O, ție numai să-ți fie sete, fiule, și Eu îți și pregătesc să bei, tată, și vin și după tine dacă te vād însetat și dacă vād că se strâmtorează locul Meu cel pentru întâlnirea Mea cu tine, și pe care Eu am dat și dau să-l fac tot mai frumos, tot mai cald, tot mai bogat în iubire și în primire de oaspeți din cer și de pe pământ, căci pentru aceasta am pregătit Eu cu poporul Meu în zilele acestea locuri binecuvântate pentru Mine pe pământ și pentru cei credincioși ai Mei, care nu iubesc să umble în întuneric, ci caută lumină să ia, Duh Sfânt să ia, iar în zilele grele care vin, omul va chema numele Domnului și se va mântui, așa cum Duhul lui Dumnezeu a proorocit și a făgăduit prin prooroci. Amin.

O, cum va fi aceasta ce s-a spus prin prooroci? O, poporul Meu, și voi, cei veniți ca să beți cu sete din izvorul Meu, trebuie să aibă omul pocăință, și apoi să-L cheme pe Domnul să-i ierte păcatele ca să se mântuiască de ele și ca să scape de mânia cea pentru păcate, să scape sub numele Domnului, și apoi să facă roade de pocăință mereu, mereu, căci cine nu stă mereu în pocăință, acela este om trufaș, și așa se și arată în jurul său, om drept, care nu are nevoie de pocăință, și iată de ce este scris că păcatul întărește pocăința și apoi harul cel de după ea, dar cel ce se dă drept își înmulțește trufia și își face ucenici de același fel, căci cine se aseamănă se adună, și iată, e de vegheat pentru calea credinței, pentru calea pocăinței înăuntrul tău, și trebuie mereu hrană multă pentru suflet și pentru vederea lui cea din cer.

Am pornit mai înainte de zori să cobor în grădinița cuvântului Meu pentru cei veniți la izvor și să rostesc Eu Însumi binecuvântarea pentru coborârea Duhului Sfânt peste ei, și să le dau râuri de apă vie prin cei credincioși ai Mei, căci numai ei au, numai cei credincioși, și de aceea ei dau, căci Eu le dau pentru credința lor, pentru iubirea lor, pentru setea lor după Mine, și așa Eu Mă împart prin ei, și te învăț prin ei în ziua aceasta neclătinarea, popor care vii ca să bei, și te învăț, tată, răbdarea cea de sub cruce, dar să nu stai fără cruce dacă vrei să te învăț răbdarea și calea cea cu răbdare pe ea, căci iată ce aud! Aud pe creștinul șovăielnic cum spune: „*Nu mai pot, nu mai pot să rabd!*“. Acest cuvânt greu vine de la ne iubire, vine de la răutate, de la iubirea de sine vine, și omul se suportă pe sine, iar pe altul nu. O, cum să aibă răbdare cel ce nu iubește? O, cât de mult l-am iubit Eu pe om și cât de puțin iubește omul pe semenul său! Nu este fiul Meu cel ce nu iubește pe semenul său, și unul ca acela umblă în întuneric și nu are lumina vieții, nu are iubire. Mă numeau păcătos cu multul cei din vremea trupului Meu care nu Mă iubeau, care Mă învinuiuau cu mintea

și cu vederea lor. Eu însă îi învățam pe mulți iubirea cea de la Tatăl și îi îndemnam să-și ia crucea, și așa să-Mi urmeze, fiindcă cel fără cruce este dintre cei mulți ai lumii, dar cei cu cruce sunt cei disprețuiți pentru numele Meu, pentru viața lor cea cu cruce ca și viața Mea, și îi îndemnam pe ei să semene cu Mine, și M-am arătat apoi lor cu crucea în spate, căzând sub ea și răbdând pentru ea fără de cârtire, fără de părere de rău, așa cum numai Dumnezeu poate, El, și cei credincioși Lui pe pământ.

O, Eu n-aș mai avea popor dacă nu l-aș hrăni mereu cu slava cuvântului Meu! O, vai celui fără de învățătură din cer peste el! Om fără Dumnezeu este un așa om. Feriți-vă, voi, cei ce beți de la Mine, feriti-vă de nepăsare, căci lipsa de învățătură din cer vă duce la goliciune și la mare rușine apoi, fiilor! Vă învăț neclătinarea, tată. În orice greșale ați cădea, îndreptați-vă prin pocăință și chemați numele Domnului ca să vă mântuiți. Nu stați în voi cu bube ascunse, ci vindecați-vă de ele, și așa se face mântuirea peste cei ce poartă numele Meu chemându-Mă să-i izbăvesc de sub vină, dar feriti-vă ca de foc să-i apsați pe semenii voștri greșiți, căci chiar dacă ochii voștri, sănătoși sau bolnavi, văd bine sau rău păcate ale semenilor voștri, nu știți, nu știți voi curățenia inimii lor înaintea Mea, duhul cel blând și smerit din ei, pocăința în care ei stau, ispitele și încercările de peste sufletele lor și lupta lor dusă cu răbdare pentru mântuirea lor, iar Eu sunt Cel ce am putere să iert păcatele celor umiliți, și am putere să osâdesc neumiliința celor trufași, căci neumiliința îl osâdește pe om, așa cum i-a osândit pe toți cei care au împins-o înaintea Mea pe femeia cea păcătoasă, uitând ei de păcatele lor, și așa fiind ei osândiți de însăși neumiliința lor, cu care au venit la Mine ca să judece pe cel păcătos.

O, așa îl învățam pe om și acum două mii de ani, și nu încetam să-l învăț, iar pentru aceasta cei trufași M-au dat spre osândire, M-au dat spre batjocură. Râuri de apă vie curgeau din Mine peste cei umiliți și însetați, și tot așa lucrez și azi, și iubirea Mea cea pentru om Mă coboară de lângă Tatăl în zilele acestea, și Mi-am făcut coborâre pe pământ la om prin credința celor credincioși, celor sfinți cu credința, iar cei sfinți cu credința nu cad din credință, ci se fac râuri de apă vie și credință pentru mulți, și doctori de suflete se fac ei înaintea Mea pentru cei ce caută.

Dar iată, lucrarea Mea de azi este biciuită, este lovită de duhul cel rău, care se încuibază în omul cel nestatornic cu credința și cu inima, dar Eu, Domnul, caut să-Mi cruț de cădere calea Mea spre om. Mai e puțin, puțin timp, și voi birui cu slavă cu această cale a Mea de azi, dar până atunci calea cuvântului Meu e bulgărită pe față și pe ascuns, și sunt biciuiți cu dușmănie cei cu care Mă port de la Tatăl la om. Duhul invidiei se face duhul necredinței în om, iar necredința întărește răutatea omului și îi asprește fața și inima și limba și lucrarea, dar Eu vă învăț pe voi, cei ce Mă dați cuvânt oamenilor, vă învăț, tată, să vă feriti de lovituri, să fugiți de cuvintele cele pline de răutate ale celor ce atât de murdar vă lovesc, iar pe Mine să nu Mă lăsați jos, căci dacă ei vă știu pe voi păcătoși în ochii lor, Eu le spun lor că Eu sunt Cel ce iert păcatele voastre și pe ale lor, și că Mă sprijin pe credința voastră și pe inima cea sfântă în voi pentru Mine, că sfântă vă este credința și inimioara, fiilor copii. O, diavolul a stricat ochii celor ce vă prigonesc, căci ceea ce caută, aceea le dă diavolul, și uită ei apoi că pe omul cel dinăuntru nu-l știe decât Dumnezeu, dar voi să fiți blânzi și smeriți cu inima, că mulți din cei de demult credincioși ai Mei căutau cu lumânarea batjocuri și își făceau rost de ele, făcându-se ei priveliște păcătoasă ca să fie defăimați pe pământ, și n-

au pierit aceia, ba au câștigat pe mulți lui Dumnezeu, căci mare este iconomia Mea pentru mântuirea multora din cei credincioși, care Mă ascund în taina inimii lor, dar cum să înțeleagă aceasta cei ce se bizuie pe mintea și pe vederea lor? O, povățuiți, tată, cu lucrarea Duhului Sfânt credința și neclătinarea celor ce beau din izvorul Meu de la voi! Învățați-i să se uite la Mine, nu la voi, căci de la Mine voi aveți, și voi frumos îi învățați pe ei. O, nu vă temeți sub lovituri. Ele se opresc în Mine, și de la Mine vor lua răspuns cei ce lovesc în voi ca niște drepti, cum se cred ei. Pomul în care se aruncă cu zburătura e pom cu roade, nu e pom sterp, și după roadele lor se cunosc și cei ce dau în voi cu ocară, tată, căci așa se dovedește aluatul omului. Voiesc să fiți mereu gata să-i îmbrățișați, și fiți ca și Mine, nepomenitori de rău cu răutate, căci una este să vorbești despre răul omului, și alta este să-l vorbești de rău pe om, căci când vorbești despre răul care este, înseamnă veghe și luare aminte, iar când îl vorbești de rău pe om, aceasta este din răutate, din răzbunare, din duhul trufiei, tată. O, fiți umiliți, și așa învățați poporul și pe cei ce vin la izvor, și dați-le putere să Mă urmeze, tată. Fiți cuminți și răbdați cuminți, spre mântuirea și spre iertarea celor ce vă disprețuiesc, și așa voi veți semăna cu Mine, și așa vom arăta, Eu și cu voi, ai cui fii suntem, și cine ne este nouă tată, și așa, prin răbdarea și credința noastră să se mântuiască și cei necredincioși, fiilor. Amin.

O, popor strâns la izvorul cuvântului Meu, o, fiilor, luați Duh Sfânt, căci e bine cu El, și nu e bine cu duhul vostru! Limbile Duhului Sfânt să se descopere vouă prin cuvântul Meu de peste voi! O, nu vă încercați cu amestecarea limbilor, căci Domnul trebuie urmat, nu ispitit! Nu fiți întrebători de greutatea prin care trec cei pe care Eu Îmi port și Îmi ocrotesc coborârea cuvântului Meu cel pentru voi, ci fiți credincioși și răbdători și plângeți cu Mine, ca să stau Eu pe pământ cu venirea Mea cea de azi, iar Eu vă voi iubi pe voi și vă voi îngriji cu Duhul Sfânt. Mi-am învățat mereu poporul să se ascundă de păcatul lepădării de credință, iar cel ce s-a făcut necredincios venirii Mele de azi n-a vegheat. Vă voi da cuvântul Meu iarăși, și el se va ține după voi, iar voi să învățați din el, tată. Feriți-vă de iscodire și îmbrăcați-vă în iubire. Eu nu voi întârzia, și celor ce rabdă îndelung le voi răspunde, ca și celor ce au lepădat răbdarea și pacea și inima curată în ei. La unii le voi da pocăință și se vor ridica pentru mers curat, iar la alții le voi da ceea ce ei își lucrează, iar Eu vă îndemn pe voi, chemați numele Domnului ca să vă mântuiți, chemați-Mă, și sunt lângă voi ca să vă țin pe cale, ca să vă țin în Mine! Pace vouă! V-am dat pe Duhul Sfânt Mângâietorul. V-am dat ce am, și vă învăț pacea duhului umilit. El, numai el singur este duhul păcii sfinte, pacea care mângâie, fiilor. Altfel de pace și altfel de duh, toate vin de la înșelătorul acestui veac. O, nu fiți fățarnici! O, nu fiți răzbunători, nu fiți lacomi, nu răsplătiți răul cu rău, căci vremea este să înceapă judecata, și să vă găsească în umilință și în pocăință, și așa veți fi socotiți, căci în ceea ce va fi găsit, în aceea va fi omul judecat. Amin.

O, poporul Meu cu care-Mi port sarcinile Mele cele pentru lucrarea Mea de cuvânt și cele pentru îngrijirea noii Mele împărății cu voi! Îți dăruiesc duhul veghii sfinte ziua și noaptea, tată. Fiți veghetori, fiilor, căci diavolul nu doarme, și dă să vă atace. Vegheați peste locurile Mele cu voi și peste voi, și unii peste alții, unii pentru alții, tată. Începeți veghe mai multă, mai trează, căci între voi sunt dintre cei care se fac lupi cu colți, și Mă doare că nu le place să fie oi până la sfârșit, ci le place să muște și să latre și să împrăștie neliniște, tată. Întăriți veghea la hotare, căci s-a dat la o parte această veghe, și nu este bine așa.

Puneți înapoi orânduielele date de Mine vouă! Fiți străjeri curați cu inima, iar cine nu are inima curată să nu fie între cei de strajă, ci să stea ei străjuți dacă vor să stea. Eu am spus: «*Privegheați!*», dar omul necredincios vă spune: „*Nu privegheați!*“, căci se vrea liber, și vrea ca nimeni să nu știe ce face el, și iată, așa iese din planul Meu cel ce lucrează așa. Dar celor ascultători le spun Eu, Domnul, să vegheze ziua și noaptea rând pe rând, și niciodată numai unul să vegheze, ci să vegheze cu orânduială, căci locurile Mele cu voi sunt veghea Mea peste pământ, și stau sfînții și îngerii de veghe aici pentru tot pământul, și sunt plini de ochi. Așa să fiți și voi pentru locurile Mele cu voi și pentru mersul Meu cuvânt peste pământ, fiilor. Amin.

O, poporul Meu, ai grijă, tată, de puterea inimii celor ce îți dau ție de la Mine! Ai grijă, tată, de pacea lor, de mângâiere pentru ei, căci Mie Mi le faci pe acestea, nu lor, iar ei să poată pentru Mine și pentru tine, tată. Amin.

O, poporul Meu, hrănește-te frate pe frate cu Duhul Sfânt, și altfel de cuvânt să nu fie între voi, iar cei ce iscodesc ca să dea la dușmani, să nu mai aibă de lucru, ci să dea de Duhul Sfânt lucrător în voi și între voi, fiilor. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Mă întorc în carte iarăși ca să-Mi pun capul pe umărul tău, căci sunt îndurerat și rănit, și mersul Îmi este greu. Te curăț de toate greșalele tale, dar să-Mi fii credincios, tată, și să-l înveți pe cel ce iscodește să se lase spre înviere ca să nu piară prin duhul rău, ci să se deștepte prin pocăință și prin umilință, căci așa se face învierea. Amin.

Pace vouă, celor ce ați băut, venind de peste tot la izvor ca să beți! O, simțiți-Mi durerea, tată! Fiți credincioși față de durerile Mele, căci lucrarea cuvântului Meu este mereu biciuită, mereu lovită, mereu sub cruce grea încă de la începutul ei. Te voi hrăni prin ea, că Mă doare de tine, popor care vii la izvor. Ia cu bogăție din el și fii curat pentru el, așa cum este el pentru tine, așa cum el îți dă ca să crești. Amin.

Pacea Mea și sărutarea Mea las peste voi toți, iar duhul mângâierii să vă învețe să fiți ca el. Eu vă iubesc. Eu nu pot fără iubire. Eu sunt însăși iubirea, fiilor, și fii ai ei voiesc Eu să fiți voi. Amin, amin, amin.

25 mai/7 iunie 2009

Sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Om mare este acela care crede în Domnul. Rugăciune pentru statornicia ucenicilor din vremea aceasta. Curățirea peste cei neascultători.

Duhul Tatălui Meu te poartă întru El, popor al cuvântului Meu cel de azi, iar Tatăl este în Mine când Eu grăiesc cu tine. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt îți poartă de grijă clipă de clipă, și tot atât de mult să stai și tu în Duhul Tatălui, în grija cea pentru coborârea Lui la tine prin Mine, Fiul Său, născut din El mai înainte de toți vecii, și apoi purtat de oameni aleși de Tatăl pentru cuvântul Meu din ei, și apoi întrupat Eu Însumi și născut din mamă Fecioară, și apoi iarăși purtat de purtătorii de Dumnezeu, în care Eu Însumi am stat și stau ca să fiu purtat și arătat.

O, mai înainte de a se scrie Eu fac cuvântul Meu, și apoi îl așez la vedere în carte cuvânt cu cuvânt, și apoi Mă dau ție, poporul Meu, iar de la tine Mă dau oamenilor ca să audă ei de la Dumnezeu, și mulți din ei să creadă și să se trezească prin Mine ca să-Mi fac cu ei împărăție nouă, împărăție a cerurilor pe pământ. O, e tare, tare greu să creadă omul în Mine când vin acum cuvânt peste pământ! Eu însă semăn sămânța Mea, și ea cade și răsare, dar mai peste tot rodul ei este înăbușit și

moare apoi, căci puțin pământ bun găsește ea ca să trăiască ea și Eu în omul în care cade sămânța Mea. O, greu mai e de omul care vine înaintea Mea după ce a avut pe pământ sămânța Mea semănată peste el și s-a uscat ea apoi în el! Nu are un așa om răspuns de dezvinovățire înaintea Mea.

O, poporul Meu, am stat la izvor cu cei adunați la praznic de Duh Sfânt și i-am povățuit pe ei pentru neclătinarea lor de pe calea credinței în cuvântul Meu și în tainele Mele cele prin el coborâte pe pământ. Îi îndemn pe ei încă să vegheze bine avuția Mea în ei și să învețe să Mă cunoască în cei credincioși ai Mei, prin care Mă dau lor ca să-i am apoi ai Mei pe ei, și îngrijii Mei să fie ei mereu, căci Eu mult îl iubesc pe cel ce crede în Mine prin propovăduire și prin cuvântul Meu, în care Eu Mă așez înaintea oamenilor ca să Mă audă ei, și să se hrănească ei din gura Mea.

Mă țin după tine, popor care vii din timp în timp la izvorul Meu de cuvânt ca să Mă iei și ca să Mă așezi peste tine Învățător al tău. Cheamă mereu peste tine numele Meu, fiule, ca să te mântuiești, ca să vadă duhul rău ce nume porți tu pe buze întru chemarea ta atunci când tu Mă chemi și Mă ai Învățător al tău.

O, Tată Savaot, păzește-i de căderi pe cei ce Te iubesc și dă-le statornicie în credință și în iubire pentru Noi, Tată! O, greu mai poate, Tată al Meu, greu de tot poate omul să rămână cu credință tare și cu iubire aprinsă dacă el nu ia mereu în el cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi ca hrană a sufletului său, slăbit de atâtea neputințe, de atâtea ispite, Tată al Meu! O, pe pământ sunt numai ispite, numai duhuri potrivnice Nouă și celor credincioși Nouă, Tată scump. Rostesc rugăciunea înaintea Ta ca să-i cruți de căderi în ispite pe cei credincioși cuvântului Nostru de azi, căci Noi suntem mereu astăzi, Tată, fiindcă așa este Dumnezeu, este pentru tot omul care se naște în vreme pe pământ, este mereu astăzi Dumnezeu pentru om. Cei credincioși cuvântului Meu de azi sunt poporul Meu de azi, și astăzi aude el glasul Meu și se hrănește cu el, și este cel ce se hrănește cu Dumnezeu.

La început a fost cuvântul Meu, și apoi Eu, întrupat om pe pământ. O, fericiți au fost cei ce au crezut în Mine pe pământ până la întruparea Mea și apoi nașterea Mea, Dumnezeu văzut de oameni! O, ce mari au fost aceia cu credința lor! O, ce mari sunt cei ce au crezut și cred în Mine după ce Eu M-am dus iarăși la Tatăl ca să-l hrănesc din nou apoi pe om! Nu este om mai mare pe pământ între oameni ca și cel ce crede în Mine cu toată ființa sa, cu toată lucrarea sa, dovedindu-se el așa. Fii mare, poporul Meu, mare, tată, mare, căci credința ta în Mine și în cuvântul Meu Mă coboară de la Tatăl lângă tine cuvânt și ține în viață lucrarea venirii Mele ca să grăiesc pe pământ și să Mă audă cei pe care Tatăl îi atrage la El prin glasul Meu, prin cuvântul care iese din gura Mea și se face carte din cer între Mine și om. Grăiesc cu omul în chip deslușit și Mă fac lui cărare între pământ și cer ca să se înalțe el până la cer împărăție a Mea în om. Precum omul se coboară până la iad la îndemnul diavolului, care tainic îl îmbie pe om la voia sa, tot așa Dumnezeu Se face cărare a omului până la cer, la Tatăl, prin taina cuvântului Său de peste el. O, diavolul este slujit de toți oamenii, și tainic este el, și grăiește în calea omului ca să-l atragă spre slujirea lui. Tot așa lucrez și Eu în calea omului căzut în cursa diavolului și îi dau lui darul credinței sfinte și îl fac pe el fiu născut din Dumnezeu, răscumpărat din moarte, pârgă lui Dumnezeu și Mielului, precum este scris în Scripturi, și așa Îmi fac Eu popor, și biruitor Mă fac prin el peste întunericul de pe pământ.

Mi-e drag și Mi-e dor să grăiesc cu tine, poporul Meu de azi. Am așteptat șapte mii de ani vremea aceasta, când Eu grăiesc așa cu tine pe pământ, și Mă aud cei din morminte când grăiesc și se adună ei întru grăirea Mea, căci așa am făgăduit Eu acum două mii de ani, ca să audă cei din morminte glasul Meu cel de azi. O, când se vor scula nestricăcioși cei ce așteaptă marea zi a sculării lor la glasul Meu, care va rosti peste ei scularea, ce vor face cei ce au ascultat cuvântul Meu de azi și n-au rămas întru el, ci s-au dezbrăcat de el și au rămas goi? O, ce vei face tu, cel care ai stat cu Mine prin acest cuvânt și l-ai lepădat apoi pentru voia ta, pentru îndoiala ta?

O, Tatăl Meu, nu lăsa să mai cadă din bărcuța Mea cei ce au urcat și încă urcă în ea din valuri ca să nu piară ei! O, ascultă-Mă, Tată! Eu știu că întotdeauna M-ai ascultat, dar dă-le duhul ascultării și al supunerii la toți cei care vin ca să fie ai Tăi prin cuvântul Meu care cheamă la Tine oamenii, o, Tată scump! O, se teme omul de supunere, de viața lui vegheată și purtată pe umerii Mei, dar de voia lui nu se teme, bietul de el. O, păzește-l de dorul de sine pe cel care vine la Noi ca să fie cu Noi prin credință și prin supunere, o, Tată al Meu, prin lepădare de sine, Tată, așa cum Tu ai spus să vină omul la Tine și să Te urmeze apoi! O, dă-le putere și răbdare celor ce Ne poartă ca să fim pe pământ cu oamenii, dă-le lor pază de toată primejdia rea, o, Tată Savaot, Tată al celor credincioși după voia Ta cea sfântă, căci Eu, Tată, Îmi port tainele Mele cu ei, așa cum Tu i-ai așezat să lucreze Nouă, Tată. Amin.

— **O**, Fiule Mieluț, supus copil cum ești, așa cum numai Dumnezeu este! O, Îți port suspinul, Tată, și e greu suspinul Nostru de la cei ce au sărit jos din bărcuța Noastră, jucându-se de-a voia lor, stăpâni pe ea prin valuri, precum s-au arătat. O, Fiule Mieluț, trebuie să ștergem mereu de tot răul drumurile și locurile binecuvântate pentru noua Noastră împărăție, căci călcătura duhului rău se încearcă cu încăpățănare peste hotarele cele binecuvântate pentru cei ascultători. Dăm poruncă îngerilor curățeniei și ai ștergerii urmelor dușmane și îi pornim pe ei să curețe zi și noapte locurile binecuvântate de Noi și atinse cu cele de pe drum presărate de dușmanii care nu pot îndura rodul cuvântului Tău de azi, Fiule Mieluț. Punem cerul în lucru, după cum trebuie să Ne fie de mare grija pentru locurile cele pecetluite de Noi ca să Ne fie Nouă așezământ în zilele acestea. Dar în ziua aceasta suntem în grădină și în cuvânt cu trâmbița din care Noi am cântat de Ne-am strâns un popor după alegerea ei în slujba Noastră, și hai, Fiule Mieluț, să-i dăm să lucreze ea în ziua aceasta peste poporul Tău. Amin.

— **E**u, Tată al Meu, binecuvintez din Tine intrarea în carte a trâmbiței lui Dumnezeu Verginica, prin care Noi am așezat pe pământ acum cincizeci de ani și mai bine lucrarea cuvântului Nostru de azi.

Hai, Verginico, deschide-ți grăirea și te așează ca să păstorești. Amin.

— **O**, Tată și Fiule și Duhule Sfinte, o, Doamne, Doamne al poporului Tău și al meu de azi, mare îmi este jalea! O, cum să facem să nu mai avem jalea asta mare? E duhul rău ridicat asupra lucrării cuvântului Tău și a celor ce ne poartă ca să fim cuvânt pe pământ, și mi-e tare, tare milă de ei, și mi-e tare milă de Tine, Doamne. Aș grăi în taină despre durerea noastră, dar nu e loc pentru ca să fim auziți. Vine duminica tuturor sfinților, când eu iarăși voi fi cu grăirea peste poporul nostru din mijlocul zecilor de mii de sfinți și îi voi lua pe sfinți în grăirea mea și vom grăi peste încercările care sunt acum asupra venirii Tale de la Tatăl la

poporul Tău și la om.

O, popor de la izvor, oțelește-ți credința, înviorează-ți veghea, stropește și tămâiază locurile sfințite pe care Domnul te-a așezat să stai și să veghezi și să lucrezi, căci călcătura duhului rău a prins rostul să fie folosită împotriva Domnului. Fiți ascultători, fiilor, căci ascultarea voastră arde puterea duhului rău. Stropiți și tămâiați nu numai o dată pe zi, căci greu Îi este Domnului acum să grăiască despre durerea Sa, fiindcă nu este auzit de cei nu vor să mai audă de la El. În zi de naștere a mea pe pământ, sărbătorită fiind de cei din cer, eu vin cu suspin și mă port peste tot și cert pe duhul rău, care se atinge acum cu cele din afară, cu cele luate de pe drum, peste Sfânta Sfințelor Domnului, căci își descuie ca să intre. Voi, cei rămași credincioși, curățiți prin cuvânt și prin stropire în toată vremea grădinița Domnului. Vegheați cu curățenia mereu, căci Domnul Se întărește în veghe mare cu cei din cer peste grădina Sa, Se întărește cu Duhul Său Cel biruitor prin rostire de cuvânt și cu certare peste duhul rău, care se obrăznicește ca să nu asculte, căci cine cade în necredință nu mai ascultă, și umblă cu duhul neascultării, duh potrivnic lui Dumnezeu.

O, Doamne, voiesc să grăiesc în ziua de praznic a tuturor sfinților, dar fă-mi putere să pot grăi atunci, căci greu putem grăi durerea noastră, Doamne, dar o vom grăi, căci ea ne împinge. O, ai grijă de popor, Doamne! O, ține-l pe el în Duhul Tău! Amin.

— **A**m grijă, Verginico. Cu cât mai mari se fac atacurile cele de la duhul rău al neascultării, cu atât mai mult lucrarea sfinților și a îngerilor întetește veghea la porunca Mea pentru cetatea Mea de nou Ierusalim. Voi începe cu curățirea și peste cei neascultători, care s-au îmbrăcat cu necredința, căci cine nu ascultă pierde darul credinței și își face rost de lovituri, de plata neascultării și a încăpățănării înaintea planului Meu, prin care Eu astăzi lucrez. Amin.

Iar tu, popor de la izvor, rămâi în iubirea Mea, căci tu ești dușmănit și ești disprețuit de cei care nu ne iubesc nici pe Mine, nici pe tine, pierzând ei darul iubirii de Dumnezeu și de oameni. Tu însă fă-te tare în iubire, iar harul Meu să te învăluie și să te ocrotească, și îți este de ajuns, fiule. Trâmbița Mea Verginica va veni cu sfinții la tine și va grăi în carte durerea Mea și a ei și a ta. Pace ție acum, și pace mereu de la Mine peste tine! Caută peste tine învățătură multă, tată, trezie mare, duh lucrător de Duh Sfânt și multă răbdare în încercări, căci tu ești cel ocrotit. Pace ție! Ține-te tare, ține-te pe picioare în bărcuța Mea și stai frumos în ea, căci cei răzvrățiți ne zdrobesc mereu pacea și nu se tem să facă așa. De mult, prea de mult se încearcă zdrobirea Mea și a lucrării Mele de azi cu tine, dar să nu uite cei ce se încearcă cu Mine, să nu uite că Eu sunt Mielul Cel proorocit prin Scripturi că voi birui, Mielul lui Dumnezeu, despre Care este scris să biruiesc și să fiu Biruitorul, Eu, și nu ei. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2009

Duminica întâia după Rusalii, a tuturor sfinților

Tainele cerești se pricep cu inima, nu cu mintea. Duhul invidiei este duhul diavolului. Pedepsa pentru necredință, îndoială, cârtire, răzvrătire.

Se rostește pe pământ cuvânt pentru facerea în carte a cuvântului Meu, și apoi Eu, Domnul, Mă fac cuvânt și Mă așez în cartea lui, și apoi Mă dau poporului Meu, și Mă dau omului de pe pământ, împărțit fiind de cei ce Mă îm-

part. Eu prin cuvânt lucrez, și apoi împlinesc, numai să nu se împotrivească omul când e vorba să împlinesc cu omul cuvântul Meu cel rostit peste el ca să se îplinească. Amin.

Eu, Domnul, Mă așez în carte în zi de sobor al tuturor sfinților, iar ei sunt însoțiți de îngerii Mei, și toată lucrarea Mea este lucrată de îngeri în zeci de mii de mii, iar cei ce nu pricep aceasta rămân mici cu credința, mici de tot pentru înțelepciunea cea de sus a credinței lor, mici cu ascultarea cea pentru împlinirea cuvântului rostit de Mine, mici cu iubirea lor cea pentru Mine și pentru semenii lor, mici pentru cele din cer când ele vin pe pământ. O, greu Mi-am găsit și greu Îmi găsesc oameni cu statornicie în credință și în iubire și în credincioșie apoi, până la capătul lucrării Mele cu ei! O, greu mai e de Dumnezeu pe pământ de la omul cel slab pentru Dumnezeu, cel împietrit pentru cele de sus, care vin pe pământ ca să se înfăptuiască și ca să fie cerul pe pământ cu lucrările lui între oameni! O, grea de tot e jalea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și a sfinților și a îngerilor, din pricina nepăsării de Dumnezeu a omului! O, ce mult M-am umilit, ce mult M-am trudit umilindu-Mă înaintea omului ca să Mă creadă că sunt cu el pe pământ și că nu stau departe de om cu cerul Meu, cel plin de taine și de lucrări mai presus de mintea și de vederea omului mărginit pentru cele din cer pe pământ! E jalea Mea și a sfinților Mei în cuvântul Meu cel de azi și facem praznic de jale pe pământ, și așa sărbătorim în zi de sărbătoare pentru sfinții Mei.

E Domnul cuvânt de jale peste pământ. Cobor mai înainte de zori în grădina cuvântului Meu și găsesc porțile deschise și intru cuvânt în carte și-Mi plâng durerea, căci zilele sunt grele, și omul nu le vede, dar cei credincioși Mie le văd și le simt peste ei cu îngrijorare, și nu cu necredință pentru cele rostite din vreme ale întunericii acestor zile de jale pentru Domnul și pentru sfinții Săi și pentru cei ce plâng cu cerul pe pământ în vreme de sărbătoare pentru Dumnezeu.

O, poporul Meu de la izvor, o, fiule, sărbătorile cerului sunt numai o durere în Mine și în sfinții Mei, și tot așa se și așează ele în mijlocul tău, iar Eu îți simt iubirea cea pentru durerea noastră, și ne mângâiem unii pe alții, și durerile ne întăresc pentru ele și ne fac biruitori, căci biruința pentru cele din cer are altă putere de biruință față de cei ce biruiesc pe pământ ca niște oameni și atât.

O, poporul Meu, cobor în grădinița cuvântului Meu, cobor pentru tine, fiule, și pentru durerea Mea și a ta, și dăm cale în carte grăirii Mele cu sfinții înaintea ta, iar tu Ne ești martor și Ne ești mângâiere în rane, fiule. Curând, curând voi coborî semne cerești peste această grădiniță și Mă voi mângâia de dureri înaintea celor ce au ales să se despartă de Mine mai înainte de ziua slavei celei mari a acestei lucrări de cuvânt, prin care M-am purtat plângând între cer și pământ pentru om. Mă voi arăta adevărat în acest cuvânt curând, curând, căci rău Mă rănesc acum cei ce se despart de Mine pentru nemulțumirea lor, pentru nestatornicia lor, neluându-și loruși nici o vină, ci doar aruncând înapoi cu dispreț și cu duh de defăimare asupra celor rămași cu Mine pe calea Mea spre om, pe calea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om.

O, poporul Meu, stau deasupra grădiniței cuvântului Meu din zilele acestea, și am venit cu oștirile de sfinți și de îngeri, așa cum Eu vin când Mă las cuvânt peste tine, dar ziua aceasta stă așezată pe pământ pentru sfinți înaintea Mea pe pământ și în cer. Oștirile lor stau frumos așezate, ca și oștirile îngerești, și umplu văzduhul grădiniței Mele, și umplu colina așezământului Meu în jur, și mângâiem cu Duhul Sfânt și întărim tăria hotarelor noii Mele împărății, cetatea Mea de nou

Ierusalim, iar Eu și cu Tatăl le dăm lor pe Duhul Sfânt al Nostru ca să grăiască sfinții în Duhul lui Dumnezeu, așa cum este grăirea cea proorocească de șapte mii de ani pe pământ. În suitele de sfinți stă plină de durere ca și Mine, ca și Tatăl, ca și sfinții, stă trâmbița Mea Verginica, și din durerea duhului ei ia întărire ca să grăiască, împinsă de durere să grăiască ea azi, căci în duminica tuturor sfinților s-a născut ea pe pământ între oameni atunci când s-a născut, și toți sfinții o sorteau pe ea în ziua aceea cu daruri cerești, auzind ei de la Mine că va fi ea trâmbița Mea.

O, poporul Meu, tainele cele cerești se pricep cu inima, nu cu mintea, și tot așa sunt și purtate de cei purtători de Dumnezeu și de tainele Lui între pământ și cer. În ziua aceasta de serbare a sfinților, Eu, Domnul, le dau lor glas peste tine, iar trâmbița Mea le este lor găzduire în mijlocul tău, căci hotarele noii Mele împărății au numele ei, nume din cer au ele, și tot așa au și temelia, căci la temelia acestui așezământ și a acestui popor stă ea și numele ei cel ceresc, trâmbița lui Dumnezeu, din care cu mare jale am sunat Eu pe pământ vreme de douăzeci și cinci de ani, și poporul cel adunat la glasul Meu se naște și murea, căci ca să trăiască fără să moară cel ce vine după Mine, aceasta înseamnă să stea până la sfârșit cu Mine și în bărcuța Mea cea atât de bătută de furtuni până la țărnul biruinței Mele și a ei, până la Tatăl, și la plata cea de la El, popor cu nume sfânt. O, fiule, te învață sfinții sfințenia, te învață mereu. De câte ori grăiesc cu tine sfinții te învață să fii al Meu, plăcutul Meu să fii. O, cu Mine trebuie să stea bine omul, nu cu omul în care Eu sălășluiesc pe pământ pentru om, și aceasta tu trebuie să înveți tot mai bine, tot mai mult, poporul Meu, căci se înșeală cu multul cel care, nestând bine înaintea Mea, caută să se pună bine cu cel ce Mă servește pe Mine între Mine și om, pe Mine, și nu pe om, și acela poate numai de la Mine spre om, și nu și de la om spre Mine, căci omul își caută la Mine ale sale, nu ale Mele când ar bate să-i deschid. Iată, și sfinții Mei aduc ție de la Mine ca să-ți dea, căci tu trebuie să ai de la Dumnezeu pe pământ, numai să știi să porți, numai să știi să înmulțești și să dai, tată, ca să ai plată pentru lucrarea ta cu Dumnezeu și ca să nu-ți pierzi plata cea pentru statul tău cu Domnul.

Iată glasul trâmbiței Mele cerând binecuvântarea Mea:

— **O**, binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne, și vom lucra în ziua aceasta cuvânt de veghe, cuvânt de rugăciune înaintea Ta pentru lucrarea Ta de nou Ierusalim pe pământ, pentru poporul Tău cu care Te ajuți ca să stai înaintea oamenilor cuvânt, și înaintea lui, Părinte ocrotitor de fii. Amin.

— **E**u, Domnul, Cel ce am așezat în ceruri cetele și oștirile îngerești spre slujirea slavei Mele, și apoi oștirile de sfinți după felul lor, binecuvintez intrarea lor cuvânt în cartea Mea din zilele acestea cu sărbătoarea lor cea de azi, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

— **V**eniți să ne închinăm și să cădem la Hristos! Așa ne spunem noi unii altora în cer când intrăm la liturghie pe pământ în biserica Domnului, iar cei credincioși din biserică urmează după noi să spună și ei: „Mântuiește-ne pe noi, Fiul lui Dumnezeu, Cel ce ești minunat întru sfinții Tăi“. Amin.

Venim, Doamne, în ajutorul Tău, închinându-ne noi slavei Tale în cer și pe pământ, căci durerea Ta de la om cade pe Tine de șapte mii de ani. Suntem cu Tine în cuvânt, și avem înaintemergător în cartea Ta pe trâmbița Ta Verginica, cea dăruită de Tine nouă în ziua noastră de sobor, când ea s-a născut

între oameni. Ziua nașterii ei a fost zi de mare iubire pentru noi și pentru cei de după noi veniți apoi între sfinții Tăi, după ce ea s-a născut între oameni. O, mare este în cer slava Ta, Doamne, prin această lucrare, de mai bine de cincizeci de ani pe vatra acestui neam, neamul român, neamul Tău ales! Stăm toți și ascultăm cuvântul Tău. Îl aud și cei din iad, Doamne. În a doua jumătate a acestor ani scurși, de când ai început să-Ți reverseși cuvântul pe pământ întru a doua Ta venire, ai așezat cu mare taină la însămânțat lucrarea cuvântului Tău pe mai departe, iar la vremea potrivită economiei Tale Tu ai ieșit și, întărindu-Ți cuvântul prin noua așezare de vase purtătoare de cuvânt, ai mers prin vreme până azi, o, Doamne, și iată, cuvintezi și azi, cuvintezi măreț și zidești un popor ascultător și scoți din el lucrători pentru holde, căci secerișul este mult, dar lucrătorii sunt puțini. O, să se roage Ție poporul Tău cel mic să scoți Tu la lucru lucrători și să-Ți zidești popor mare, Doamne, căci Tu ești Domnul secerișului și ai îngerii și sfinții în slujire, dar Îți trebuie și fii de pe pământ lucrători, și cu împuternicire de binecuvântare să-i așezi pe ei lucrători ai Tăi, iar cei ce lucrează fără de trimiterea Ta prin cuvânt rostit, sau cei ce iau darurile date de Tine lor prin acest cuvânt și se duc de la ei citire să facă cu ele lucru fără binecuvântarea Ta, aceia pier prin rodul lor cel fără știrea Ta, ca și până acum, și nu este înțelepciune de sus în cei ce lucrează așa, ci este duhul omului care dă să ia de la Dumnezeu și să ducă unde este el, dar lucrarea Ta de nou Ierusalim trebuie cu mare ordine lucrată dacă vrea să lucreze, și trebuie cu duh de ascultare, ca să fie mântuire, ca să fie rodire prin ea, și nu risipire. Noi, sfinții Tăi, lucrăm numai sub cuvântul Tău. La fel și îngerii lucrează, și așa lucrează și cei ce sunt lucrători ai Tăi pe pământ. Ai strâns tot cerul și toate darurile Tale în jurul acestui popor mititel, peste care ai așezat călăuzire sus, și jos la fel, iar celui ce vine la Tine și nu-i place de așezarea Ta, acela nu stă frumos în trupul bisericii Tale de nou Ierusalim, ci stă ca el, și-Ți face dureri, până ce ele cad peste el, căci cine-Ți lucrează neascultare și dureri nu are altceva adunat la Tine ca să aibă el. Trâmbița Ta Verginica este sărbătorita cea de azi între noi în ziua noastră de serbare, care este și ziua ei, și cu ea împreună Te rugăm cu durere pentru poporul Tău de azi și pentru mersul Tău cel greu în vreme de mare necredință peste oameni. O, dă-i poporului Tău de azi statornicie și neclătinare în credință și lucrează-i mereu ocrotire, Doamne, că el este mititel pe pământ și fără ajutor, dacă n-ai fi Tu ajutorul lui și ocrotirea lui. Dă-i lui râvnă cerească și apostolească, dă-i lucrare de Duh Sfânt între frate și frate, ca să Te odihnești Tu în mijlocul lui, că dor Îți este de fii lucrători, Doamne!

O, popor hrănit din cer prin gura Domnului, ascultă-L pe Domnul așa cum El îți cere să împlinești. E duhul rău cu mare ascundere ca să te lovească și ca să te slăbească. Veghează, dar! Păstrează-te din răputeri în credință tare, căci cine cade în necredință nu mai ascultă, ci umblă în duhul neascultării, duh potrivnic lui Dumnezeu. O, ține-te departe de cel care te clatină ca să cazi ca și el, căci răzvrătirea celor ce nu ne mai iubesc, nici pe Domnul, nici pe tine, se urcă spre Domnul acum, dar tu trebuie să stai biruitor, și nu biruit, căci Domnul îți cere aceasta. Ține minte de la Domnul, căci El a spus când a venit și a apropiat împărăția cerurilor de oameni și a zis celor credincioși Lui că dușmanii omului vor fi casnicii Lui, și că de vor fi cinci într-o casă, vor fi doi împotriva a trei, și trei împotriva a doi, și iată, așa se întâmplă, precum Domnul a spus. O, veghează ca El, veghează pentru El, iar lumina Lui în tine să nu se stingă nici ziua, nici noaptea! Amin.

O, vindecați-vă de duhul invidiei, voi, cei care mai sunteți hrăniți de el, căci toate păcatele le poate Domnul stârpi de peste voi, dar duhul invidiei este duhul diavolului, și nu pot cei ce sunt așa să fie ai Domnului pe pământ, de vreme ce ei slujesc pe duhul rău cu acest duh, frate contra frate, și al cărui belșug este al diavolului cu totul. Noi, sfinții Domnului, vă dăm vouă îndemnul la sfințenie din zi în zi mai mult, duh de veghe și de tărie, căci vremea este rea, și este cu cădere din har. O, nu vă temeți de război! Temeți-vă de Domnul! Înțelepciunea voastră este El. La fel și biruința vă este El. Grăiți cu Domnul pe toate câte sunt asupra lucrării Sale cu voi. Grăiți și cu diavolul și spuneți-i și lui în numele Domnului să-și strângă săgețile și să le păstreze pentru el, că nu e piatră aruncată cu răutate, și să nu se întoarcă ea în cel ce o aruncă pe ea, și așa va păți diavolul dacă aruncă în voi săgeți, și așa va pierde el biruința pe care și-o încearcă. Fiți înarmați cu toate armele cerești, despre care Domnul v-a învățat pe voi, și fiți cu trâmbița Domnului, al cărui nume îl purtați voi pe pământ. Și iată, dăm loc acum grăirii ei cu voi, iar duhul cel potrivnic să ia aminte acum la trâmbița Domnului. Amin.

— **S**un din trâmbiță ca să-mi anunț poporul spre veghe și spre lucru sfânt. Amin. Pe vremea trupului meu, în mijlocul poporului de atunci, vestea Domnul proorocie că va fi război în poporul Său și se vor război cei ce rămân cu Domnul mereu și cei ce nu rămân cu El, și Domnul va conduce în acest război.

Sun și iar sun peste tine, ca să-ți amintesc, popor iubit, de Domnul, căci El a spus că vor fi într-o casă doi împotriva a trei, și trei împotriva a doi și se vor alege la dreapta și la stânga. Nimic, nimic nu e de mirare, căci s-au spus toate din vreme și s-au tot spus.

O, vine pedeapsa pentru necredință, pentru îndoială, pentru cârtire, pentru răzvrătire, care este la fel ca și necredința, la fel ca și îndoiala, căci din ele se naște răzvrătirea. Vine pentru acelea pedeapsă mai grea decât pentru orice alt păcat pe care poate să-l facă omul și care nu-L omoară pe Dumnezeu în om, căci se îndreaptă omul prin pocăință, dar îndoiala și necredința sunt căderi din har și îl duc pe om la răzvrătire. „*O, cei răzvrățiți lovesc în pacea Mea din fii*“, zice Domnul acum.

— **O**, Verginico, o, trâmbița Mea de sus acum, cei ce găsesc caz de răzvrătire lovesc în pacea Mea din fii, tată, lovesc în Mine, în Duhul Meu din fii și fac păcat asupra Duhului Sfânt aceștia, tată. O, spune-le celor ce strică pacea Mea că rău e de cel stricător de pace, și spune-le să stea cuminiți! Spune-le, tată! Spune-le lor cât ești de îndurerată de la ei! Spune-le, Verginico, de durerea care se urcă la cer de la ei și îndeamnă-i să fie cuminiți! Spune-le să nu Mă zdrobească! O, spune-le tu toate acestea în ziua ta de serbare între sfinți! Amin.

— **O**, Ți-am cerut putere să pot grăi în ziua aceasta, căci greu mai putem grăi durerea noastră, Doamne, dar cei ce ne-o tot fac pe ea ne împing să grăim.

O, aduceți-vă aminte voi, cei ce v-ați tras din brațul Domnului, lovind cu vină în frații voștri, căci eu, trâmbița Domnului, sun peste voi și vă amintesc de fiul care a răs de tatăl său, și apoi a căzut peste fiul său blestemul tatălui său. Când fiul lui Noe a răs de tatăl său prin nechibzuință, în loc să-l acopere pe el în vremea slăbiciunii lui, atunci acest fiu a atras din gura tatălui său blestem peste cel născut din fiul său, și a fost blestemat Canaan pentru greșeala tatălui său.

O, îi faceți Domnului umilire mare, măi fiilor! O, cum

de v-ați ales voi să fiți răzvrătiți, și apoi să plecați din bărcuța Domnului, din poporul Domnului și să nu mai vreți cu El? Iată cum loviți din lături dacă v-ați tras în lături, și iată cum luați voi de la mijloc și loviți! Ați umblat la taina coborârii Domnului, și nu v-ați temut să faceți aceasta, și ați stricat-o pe ea în mintea celor clătinați ca și voi. O, ce ați folosit prin așa lucrare a voastră? O, de ce n-ați voit să aveți minte, fiilor? O, de ce nu vă căiți, fiilor? V-ați temut de supunere și de viață vegheată și dusă pe umerii Domnului, dar de voia voastră nu v-ați temut când ați văzut că vă depărtează ea de Domnul, ba ați ascultat așa și v-ați depărtat. A spus Domnul despre Scriptura aceea care spune că neascultarea și nesupunerea sunt păcate mai grele decât vrăjitoria și fermecătoria, și n-ați crezut când Domnul v-a spus, și Se uită Domnul după voi și după diavolul, care v-a scos în cale lucrătura lui cea pentru neascultare. Când ați venit la Domnul I-ați făgăduit credință și iubire și slujire fără de cârtire și fără de nemulțumire, ca să vă strângeți în cer bogății care nu pier, și iată acum cât de mult Îi scoateți Domnului ochii, în loc să țineți din răspuseri la plata voastră cea din cer, așa cum toți ceilalți care au făcut ca voi, ajutându-L pe Domnul, n-au cârtit și nu cârtesc, și nu-și iau înapoi darurile ca să și le piardă apoi din cer. O, iată, călcătura duhului rău a prins acum rostul să fie folosită împotriva cuvintelor Domnului, împotriva Sfintei Sfintelor Domnului, căci își descuie și intră cu călcătura sa prin locuri potrivnice Domnului și atinge apoi cu neascultarea așezările Lui, căci cine cade în neascultare nu mai ascultă, ci se obrăznicește cu îndrăzneală împotriva cuvintelor rostite de Domnul. O, greu putem să grăim din cer durerea ranelor noastre, dar ea ne împinge și, iată, o grăim.

O, cum să facem, Doamne, cu păstrarea Ta și a lucrurilor Tale, cu lucrarea Ta și cu ocrotirea ei și a locurilor pecetluite de Tine pentru slava Ta, pentru coborârea Ta din cer pe pământ? O, mare ne este jalea! Răzvrătirea celor răzvrătiți se urcă pururea spre Tine, și sunt ocărăți și huliți purtătorii Tăi și poporul Tău. O, pot cei răzvrătiți să nimicească lucrarea Ta? O, până când, Doamne? O, ridică-Te și adu pacea Ta în cei răzvrătiți, căci Tu ești făcătorul păcii, o, Doamne!

— **N**u te îngrijora, Verginico! Eu sunt Mielul Tatălui, și este scris să fiu Biruitorul, dimpreună cu cei ce Mă slujesc cu iubire și cu credință pe calea Mea spre om. Durerea Noastră e fără de margini, dar vom fi biruitori. Râd de lucrarea Noastră cei ce se răzvrătesc acum, plecând de lângă Noi și lovind din lături, și sunt hrăniți de la mijloc și râd de Noi. Aș grăi cu fiul cel răzvrătit și l-aș ruga să nu Mă mai supere, dar n-am cu cine să grăiesc, n-are cine să Mă audă, căci nemulțumirea lui s-a făcut pedeapsă peste cei ce și-au ales răbdarea. Eu, Domnul, sunt și conduc în acest război, și apoi voi slobozi semne cerești peste așezământul Meu și Mă voi socoti atunci cu cei ce s-au tras în lături ca să lovească. Amin.

Îți dau alin de la cei răbdători ai Noștri, Verginico. Îți dau duhul lor duios după Mine și după tine, iar tu mângâie-te cu ei în ziua ta de serbare, căci războiul acesta, început demult, demult, iată, este și azi, și este, tată, dar Eu sunt în față, sunt Eu Cel lovit și iau Eu grija pentru paza cea cerească a lucrării Mele, și iată, iau și grija pentru cei ce au plecat de lângă Noi, căci sunt în primejdie, și ei nu știu, și ei nu cred, și ei nu văd, și își fac rost de dureri.

Pace ție, trâmbița Mea! Vom fi cu biruință. Vom merge mai departe și nu vom sta pe loc, căci nu va sta cuvântul Meu din cursul său. Amin.

— **O**, Doamne Mieluț, o, ce săbii au scos cei ce se răzvrătesc cu purtătorii Tăi și cu poporul Tău, și ei cred că se războiesc cu aceștia, dar iată cum stai Tu în față și primești rană de la ei, de la cei ce lovesc, o, Doamne!

Până aici grăim într-un fel, dar acum alt fel de grăire este grăirea noastră pentru durerea noastră. Mi-e milă de Tine, mi-e milă de-mi zace duhul între cei din cer. O, de ce, oare, nu stau cumiți cei ce s-au tras în lături, și de ce nu stau în pace între noi și ei dacă nu mai vor să meargă cu noi sub același greu? Iată, sunt plini de nemulțumiri și de cuvinte ca săgeata. De multă vreme ne uităm răbdători la lucrarea lor cea defăimătoare, având ei credința că au toată dreptatea să facă așa. O, iată ce aduce căinarea cea de la nemulțumire! Unii pe alții se cad din Dumnezeu cei ce se caină cu nemulțumirea lor unii altora. Nici vorbă de lepădarea de sine pentru calea Ta la aceștia, o, nici vorbă, Doamne! O, cum să facem cu ei? O, cum să facem cu noi, Doamne? Să ne spună aceștia mai pe de-a dreptul ce vor de la noi?

O, nu mai faceți dureri lucrării Domnului voi, fiilor răzvrătiți! Eu aceasta vă cer vouă. O, nu vă mai folosiți unii de alții ațâțându-vă la răzvrătire! Vă culege duhul rău răzvrătirea voastră și Se uită Domnul la răutatea cu care v-ați îmbrăcat. O, de ce sunteți răzbunători? Nu-i frumos, măi fiilor! O, dacă voi ați fi cei buni, ați lucra numai iubire, numai ca Domnul, dar iată cum lucrați voi! O, ce ați făcut cu mintea voastră cea de la Domnul, cea atât de mult hrănită din cer? Vreți încă să mai trageți de pe cărarea Domnului dintre cei pentru care Domnul a murit și a înviat? O, de ați vedea voi slava Domnului și umilinta Lui, cu care stă înaintea oamenilor pentru ca să împlinească El cuvântul Tatălui peste pământ!

Până aici am grăit într-un fel, și vă rog eu pe voi, trâmbițând peste voi, fiți cumiți, fiilor! Faceți în așa fel să fie pace peste locurile pecetluite pentru lucrarea Domnului în vremea aceasta, și Domnul vă va păstra pe voi întru răbdarea Sa. O, feriți-vă de plata cea rea a răzvrătirii! V-ați tras de tot în lături, dar stați măcar cumiți, și îndemnați-vă unii pe alții să stați cumiți, căci Domnul este Mieluțul Cel răbdător, dar este și Biruitorul, fiindcă așa este scris. Amin.

Vorbirea mea în acest fel o sfârșesc aici, și Domnul pecetluiește acum lucrarea cuvântului de azi. Amin.

— **O**, Verginico, ai sunat și ai îndemnat la iubire și la pace pe cei ce Ne-au părăsit. Ceea ce au de la Noi cei ce pleacă în lături, nu pot aceștia cu binecuvântarea cea de la Mine să lucreze în altă parte ceea ce au de la Noi, căci Eu i-am așezat pe ei așa cum Eu am cuvântat. Cine-și ia bagajul cel din cer dat ca să meargă să facă el ce voiește cu cele de la Mine, acela nu știe ce face. Una este să fii strâmtorat sub greu și să nu poți să folosești cu largime lucrul cel de la Mine, și alta este să te tragi tu deoparte cu cele date din cer ca să le porți, și să-ți faci planuri fără Mine apoi. O, nu e tot una acestea două.

Vorbirea Mea în acest fel o opresc aici, și încă și altfel grăiesc Eu, pentru durerea Mea de la cei răzvrătiți acum. Iar tu, poporul Meu care Mă ascultă, nu-ți pierde plata, tată! Te îndemn la mare răbdare și la mare ascultare. Nu uita să faci ce ți-am dat să ascultă pentru paza Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea și a toate hotarele cetății Mele de nou Ierusalim. Fii cuminte, căci Eu, Domnul, sunt ocrotitorul tău. Nu te clătina sub cuvintele de dispreț, fiule. Fiecare dă ce are, iar tu binecuvintează și urează de bine celor ce te lovesc cu dispreț, căci precum credința nu este a tuturor, așa și dragostea, tată. Pace

ție acum! Trâmbița Mea Verginica îți dă ție încă hrană din cer, și le dă și celor ce fac dureri mersului Meu cel greu cu lucrarea Mea de cuvânt peste pământ. Amin.

Duhul rău să slăbească! Amin. Așa să-i spuneți și voi duhului rău, fiilor. Amin. Iubirea și duhul iertării să se înmulțească în voi și între voi și să prindă sub ele pe cei mici cu iubirea, și care nu pot altfel. Ei însă se vor trezi, iar Eu îi voi întreba să-Mi spună dacă Mă vor asculta spre slăvitul mers al lucrării Mele, căci nu este cetate să poată merge bine având peste ea pe mulți din ea. Voi Mă aveți pe Mine și vă este de ajuns. Aveți pe Domnul lumină și cuvânt de povață peste voi. În toată clipa Mă aveți peste voi, fiilor. Amin, amin, amin.

*

O Verginico, în ziua ta cea din cer între sfinții Mei grăind. Credința celor pe care Ne sprijinim acum pentru ca să venim cuvânt pe pământ în zile de necredință peste oameni, e mare credința celor ce Ne poartă, și scris este că *«dreptul prin credință va fi viu»*, și iată cât de deslușit se vede ce viu lucrăm prin cei credincioși și vii cu credința, și de aceea ei sunt cei vii. Cât despre cei disprețuitori, care nu știu cum să mai facă să lovească în lucrarea Noastră și în coborârea Noastră cuvânt pe pământ prin cei ce Ne poartă ca să fim cu poporul și cu oamenii care se apleacă să audă de la Noi, spunem și pentru ei, pentru cei disprețuitori, că lui Avraam cel credincios i-am scris neprihănire în dreptul lui pentru credința lui, căci Scriptura așa zice: *«Avraam a crezut lui Dumnezeu și i s-a socotit lui dreptate și neprihănire»*.

O, Verginico, credința celor ce Ne poartă este darul pe care ei Ni-l dau Nouă, pe care Ni-l întorc Nouă, căci iată, au ce să Ne dea, dar cei ce se duc spre necredință, ce Ne dau, tată? Iată ce Ne dau! Ne dau dureri, și cad din har cei ce cad în necredință, și se iau ei înșiși din brațul Nostru cel purtător de fii, și se cad unii pe alții cu fel de fel de învinuiri împărțite între ei și puse pe cei ce Ne poartă, și unii altora își dau aceștia în fel și chip clătinarea din credință, socotindu-se ei drepti, dar Eu, Domnul, le amintesc lor de Iov, cel plin de răbdare întru încercarea sa, și care prin Duhul Meu Cel drept le-a răspuns celor ce îl batjocoreau și le-a spus așa: *«Voi, care întristați sufletul meu, nu vă e rușine să vă purtați așa? Dacă eu sunt păcătos, greșeala mea este peste mine, iar dacă voi îmi scoateți ochii ca unui ticălos, să știți că Domnul mă urmărește spre încercarea mea cu apăsarea Sa, dar voi de ce mă prigoniți și nu vă saturați de carnea mea? Feriți-vă, dar, de sabie pe voi înșivă când mânia va izbucni împotriva voastră, căci numai atunci veți învăța voi că este o judecată»*.

O, Verginico, hai, tată, să avem grijă mereu din cer și de pe pământ de lucrarea Noastră de cuvânt peste oameni, iar cei ce s-au tras de lângă Noi fără de socotință, aceștia să facă ce caută să facă după planurile lor, și fiecare să lucrăm, Noi ca Tatăl, iar ei ca ei, căci altfel ei n-au voit. Le-am spus să stea măcar cuminți, ca nu cumva să-și stârnească peste ei mânie și să învețe că este o judecată, dar ar fi putut să învețe că este pocăință, tată, căci fericiți sunt cei ce aleg pocăința, fiindcă cel ce-și lucrează fapte nu ia plata după har, ci după datorie, iar celui ce nu face fapte, ci crede în Cel ce îndreptează pe cel păcătos, credința lui i se socotește dreptate și neprihănire, așa cum Scriptura învață pe cei ce vor să învețe. O, Noi i-am voit pe toți să fie credincioși și să Ne fie fii până la capătul biruinței, dar iată, ei s-au socotit unii cu alții și s-au tras din staulul Meu.

O, Doamne, să lăsăm așa, căci Tu l-ai făcut pe om liber ca să aleagă. Cei ce aleg supunerea și iubirea și mila și credința prin acestea, aceia rămân cu noi și nu ne părăsesc sub greu, și li se socotește lor acestea dreptate și neprihănire, căci fericiți sunt cei ce nu le sunt luate în seamă păcatele, iertându-li-se lor, după cum este scris în psalmi, iar cei ce-și aleg voile lor, dreptatea lor, ne iubirea de frați și necredința prin acestea apoi, aceia n-au voit să li se ierte păcatele și n-au voit să rămână cu noi, și li se socotește lor necredincioșie față de Tine, Doamne. O, dacă pe ei nu-i doare, să nu-i doară, dar vine o zi când vor învăța din ea că este o judecată. O, mai bine le era lor să se umilească și să bage în tolba săgețile lor cele împotriva mersului nostru, dar iată, au spus că nu pot să facă așa și nu pot să sufere cu cei ce suferă, căci pe calea Ta e suferință, Doamne. Niciodată calea Ta n-a fost altfel, nici un fiu de-al Tău n-a avut de dus sarcină ușoară până acasă la Tine pe drumul său cu Tine pentru numele Tău cel sfânt. Mă doare că și-au lăsat aceștia sarcina jos, crucea și sarcina cea pentru Tine. Te doare și pe Tine, Îl doare și pe Tatăl, și tot cerul e îndurerat. O, așa pățesc cei ce nu iubesc duhovnicia cea dată de Tine pe calea cea strâmtă a mersului spre cer.

Și-au strâns dureri cei ce s-au săturat de Tine și de mersul Tău cel greu, dar ei nu cred că dureri și-au strâns cu trasul lor în lături. Au avut pretenții, și dacă n-au găsit ce voiau, s-au răzvrătit. Când eram eu în trup, și vindeau tainele mele cei slabi cu împlinirea și cu credința, Tu îi depărtați pe ei de cele de sus și de lucrările Tale și de cei ce-Ți rămâneau credincioși, dar acum cei răzvrătiți se depărtează ei și se răzvrătesc și sunt obraznici, Doamne, și sunt îndrăzneți să-Ți facă rău, și ar da să-Ți tragă de pe cale pe cei încercați. Tu însă ai grijă de popor, Doamne, și Te rog întărește-i pe cei încercați prin care-Ți porți venirea, și dă-le putere mare ca să aibă și ei grijă de popor și de lucrarea Ta tot mai mult, și să fie ei ajutați de cei cu credincioșie înaintea Ta, și să fie ei primiți de la Tine, și să crească în har poporul. Amin.

O, copii de sub sarcina Domnului, vedeți ce a rămas neîmplinit din cele aduse de Domnul ca să se îplinească pentru poporul Său, și împliniți cu credință, fiilor! Împliniți așezările Domnului și țineți viu poporul, căci el este cetatea Domnului, casa și averea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, mărturia Domnului este el pe pământ. Întăriți-i pe cei slabi cu vederea și cu credincioșia și învățați-i pe ei ce înseamnă la fii credința în acest cuvânt și fapta ei înaintea Domnului. Arătați-le și amintiți-le de Avraam cel credincios și întăriți-i pe ei fii ai lui Avraam, vii și neclătinați, fiilor. Iar Tu, Doamne, fă peste poporul Tău după cuvântul Tău de peste el. Amin.

N e întărim în cei din porți, Verginico. Întărim și pe cei ce Ne sprijinesc lângă ei în ascultare și în iubire. Dăm îngerilor și sfinților veste să întărească și să sprijinească toată împlinirea lucrărilor Mele peste poporul Meu, căci satana este supărat pe mersul Meu și își încearcă fără biruință săbiile, căci Noi și cetele cerești de sfinți și de îngeri înțeleg lucrarea Mea de nou Ierusalim peste pământ și întărim hotarele ei. Chiar dacă va fi să fim mai sub vâl și să lucrăm mai cu taină, aducem prin aceasta ziua slavei Mele, iar lucrarea Mea și poporul Meu vor străluci de șapte ori mai mult și vor lumina popoarele, după cum este scris, căci tainele Mele își pregătesc biruința și slava strălucirii lor, fiindcă Eu sunt în față și cârmuiesc spre liman mersul Meu cel greu cu poporul Meu de azi, micuț, dar frumos înaintea Mea, căci el Mă iubește, și toate darurile Mele pregătite pentru el, aici rămân, cu el rămân, nu cu cei ce pleacă de pe calea cea cu cruce

a mersului Meu cel greu, dar plin de răsplată, Verginico. O, liniștește-ți durerea, să Ne-o liniștim unul altuia, și hai să fim cu răbdare și cu multă lucrare, o, trâmbița Mea, hai, tată, să Ne întărim și Noi, și cei ce Ne sunt popor pe pământ! Amin.

Iar Tu, Tată Savaot, vezi mersul lucrării Tale și veghează peste el, Tată! Păzește-l pe poporul Meu și al Tău, că ești tată și vezi pe cele ce se văd și pe cele ce nu se văd, Tată!

— Sunt Tatăl lucrării Tale și al poporului Tău, Fiule, Mieluț al Meu. Eu sunt Tatăl Tău și al lor, Fiule scump. Voi veghea să fie la masa aceasta numai fii curați cu inima, numai lumină să fie la masa cuvântului Tău în fii și în poporul Tău, iar cei ce nu au inima curată, să și-o curețe și să Ți-o dea Ție apoi ca mărturie, căci Tu ești Cel ce ierți păcatele, fiindcă Eu de aceea Te-am trimis pe pământ atunci și acum, iar Eu, Tatăl, le voi socoti credință și neprihănire celor ce-și curăță inima, și așa vor merge înaintea cu Noi, curați și luminați, curați cu inima și luminați cu credința și cu fapta, și vom păzi Noi cetatea și poporul, căci duhul credincioșiei este cel ce poate, cel ce veghează și cel ce păzește prin fii și pentru fii, Fiule Mieluț.

Pace Ție în mijlocul poporului Tău și al Meu! Ranele Ne fac tari și Ne însănătoșesc mersul, și sunt cerești cei ce poartă rane pentru numele Meu și al Tău și al Duhului Nostriu Cel Sfânt, și sunt fii ai lui Dumnezeu cei ce Ne iubesc așa, o, Fiule Mieluț. Amin, amin, amin.

1/14 iunie 2009

Duminica a treia după Rusalii

Bogăția cea mare a Domnului: fiii credincioși. Dușmanii omului: necredința, îndoiala și sminteala. Omul trebuie să lucreze pe pământ după cuvântul Domnului.

Cu duhul plin de duioșie și de milă și de grijă părintească, așa cobor Eu, Domnul, cuvântul Meu peste pământ pentru poporul Meu de azi din mijlocul neamului român. Se tot încearcă săgeți dureroase spre locul și taina coborării cuvântului Meu din zilele acestea, dar Eu merg înaintea cu iubire și cu durere, iar taina coborării cuvântului Meu nu stă din cursul ei, căci râul vieții este cuvântul Meu peste pământ și peste om, iar cine bea din el, crezându-l și iubindu-l de lucrare a vieții lui și de cale a Mea printre oameni, acela va fi biruitor lângă Mine și Mă voi arăta cu el înaintea multor noroade necredincioase care-și risipesc viața, nedându-o lui Dumnezeu, Cel ce este viața oamenilor.

O, ce drag ar trebui să-i fie omului cu Mine și cu râul cuvântului Meu peste viața lui! O, ce slab, ce mort e omul care aude de la Mine cuvântul facerii lui și al mângâierii Mele pentru om, și el rămâne rece și străin de dragostea Mea, cu care-Mi strâng la sân pe cei credincioși, pe cei curați cu inima pentru Mine! Cei curați cu inima pentru Mine aceia sunt așa și pentru semenii lor, iar cei ce nu au inima curată pentru Mine și pentru semenii lor, aceia nici pentru ei nu au inima curată, și se joacă cu viața lor după mintea lor cea omenească, după cele ce se văd, iubite de om și apoi făcute de el ca să-i țină de bucurie și să-l facă să uite că bucuria e lucru sfânt, e Domnul cu omul pe pământ, călăuzindu-l și îngrijindu-l pe el părintește și învățându-l dumnezeiește în toți pașii lui pe pământ.

Îmi întăresc la porți veghea cea pentru venirea Mea la tine cuvânt, poporul Meu, și mereu, mereu Îmi voi întări venirea Mea la tine, căci tu ești acum casa Mea pe pământ, familia Mea de fii, Betania Mea de frați plini de credință, bucuria și mângâierea Mea în grelele dureri pe care le port cu cei ce Mă

poartă ca să fiu pe pământ cuvânt, și le port cu tine când te văd că ți-e milă de mersul Meu cel greu, băgându-te sub crucea Mea cea de azi și miluindu-Mă cu mila ta de fiu când sunt atât de lovit în mersul Meu, atât de părăsit de cei ce trebuia să-Mi fie fii până la sfârșit prin mersul Meu cel greu, mai bine de cincizeci de ani purtat cu cei ce Mi-au rămas credincioși durerilor Mele cele de șapte mii de ani de la om. N-am bogăție mai mare nici în cer, nici pe pământ ca atunci când Eu am fii credincioși lucrului Meu cel greu între Mine și om ca să-l fac pe om să Mă cunoască de Dumnezeu al său pe pământ, și în veșnicie apoi.

Îți întăresc prin cuvântul Meu credința cea pentru Mine și iubirea, poporul Meu, și prin ele tu să ai nădejde mare că Domnul este biruitor pe pământ și că te ține în mână prin greu. Îți dau, fiule, puteri îngerești, slujiri îngerești în lucrul pe care ți l-am dat să-l îplinești acum în curțile Mele cu tine pentru ordinea și curățenia a toate locurile câte sunt pe pământul cel sfințit de Mine pentru tine și pentru cei ce Îmi slujesc. Multă, multă curățenie trebuie să fie peste tot în locurile pecetluite de Mine pentru slava Mea, pentru statul Meu cu tine pe pământ, poporul Meu. Cobor în ziua aceasta cuvânt de binecuvântare pentru lucrul pe care îl începem acum în curțile Mele cu tine, și îți voi da îngeri slujitori, și te vor sprijini din cer și de pe pământ îngerii, popor iubit, și apoi ne vom odihni iarăși, căci fiecare lucrare își are lucrul ei și apoi odihna ei după împlinirea ei. Te înzestrez cu duhul păcii sfinte în tot timpul lucrului Meu cu tine pentru zidirea ce o începem acum, și binecuvântată de Tatăl, de Fiul și de Duhul Sfânt să fie această zidire, care va sluji ordinei și curățeniei pentru cele ce sunt și slujesc îngrijirii lucrării Mele cu tine și a mersului ei pe pământ. Amin.

În toate locurile Mele cu poporul Meu trebuie să fie frumos, curat și sfânt, iar fiecare lucru de care ne servim să-și aibă bine locul și lucrul său, căci pe pământ cu tine trebuie să fie ca în cer, nu ca în lume, poporul Meu, și trebuie să fiu Eu cu tine întru toate, tată, și să-ți îngrijesc pașii și tot mersul tău cu Mine pe pământ. Toate trebuiesc lucrate cu duh gospodăresc, cu duh frumos, și tot așa să fie și folosite apoi. La fel ca și cele duhovnicești ale sufletului, tot așa trebuie să fie și cele de trebuință trupului și slujirii Mele cu voi. Tot lucrul trebuie să-și aibă rostul și locul lui, iar Eu mereu Mi-am învățat poporul pentru lucrul curățeniei, care sfințește locul și omul și care Mă odihnește pe Mine în tot lucrul și locul Meu cu omul. Mi-am ales în acest sătuț locul noii Mele împărății pe pământ, căci cu cei ce zic că-Mi sunt slujitori și casă Mie nu Mi-am găsit odihna, căci împărătesc ei și lumea în toate locurile în care ei se așează ca slujitori pentru Dumnezeu înaintea oamenilor. Aici însă cârmuiește cuvântul Meu peste fii și binecuvântarea Mea prin cuvântul gurii Mele pentru toate lucrările Mele cu ei, și au îngerii în slujire cei ce ascultă după cuvântul Meu de peste ei.

O, îngerași miloși și tari prin slujire, apropiați-vă și slujiți zidirii care începe acum să-și arate fața și apoi slujirea ei pentru lucrările Mele, pentru toate câte se împletesc între ele ca să fie de slujire Mie în poporul Meu care-Mi slujește, și vom lucra și vom sfârși lucrul, și apoi ne vom odihni de el. Amin.

— Așa Te vom asculta, Stăpâne mare în cer și pe pământ peste noi și peste fii, și vom lucra cu ei și în ei și pentru ei, spre slava lucrărilor Tale cu cei credincioși Ție în zile de venire a Ta cuvânt pe pământ ca să-Ți hrănești cu el îngerii și sfinții, și pe cei de pe pământ care au parte la masa Ta de cuvânt, căci noi, cei din cer, nu avem altă hrană decât cuvântul gurii Tale, Stăpâne Doamne, și vom sluji acum lucrării cuvântului Tău, care ne dă de lucru în

fiii Tăi, în cei care-Ți urmează cuvântul, și vom lucra cu ei și din ei și în ei, și Tu le vei da lor puteri și toată înțelegerea cea de sus a celor ce se vor lucra. Slavă Ție prin toate ale Tale, Îți spun Ție îngerii slujitori lucrărilor Tale în zilele acestea când Tu cuvintezi iarăși pe pământ cuvântul facerii lumii, nașterea din nou a lumii, Dumnezeule Făcător văzutei și nevăzutei Tale, cerul cel nou și pământul cel nou! Toate cele ce sunt cerul cel nou sunt cele nevăzute ale Tale, iar cele ce le faci și se văd sunt pământul Tău cel nou, și curând își vor lucra unirea la cuvântul Tău, iar slava Ta se va ivi în toată strălucirea ei peste cei credincioși și peste cei necredincioși, pentru unii spre mângâiere, iar pentru ceilalți spre judecată, și aceasta va fi judecata celor necredincioși, și nu altfel va fi ea. Amin.

— **O** îngerăși slujitori Mie și lucrărilor Mele, cu omul între pământ și cer! O, ce Mă doare de la cei îndoienici, de la cei ce se smintesc, de la cei ce nu-Mi rămân la sân, de la cei ce se smulg din brațul Meu și se duc în lume, după ce Eu i-am primit pe ei și i-am iertat și i-am hrănit și i-am împodobit pentru Mine, nu pentru lume, și ei se duc apoi și se dezbracă de toate podoabele date lor de la Mine, căci Eu le ridic pe ele de peste ei când ei Mă părăsesc! O, ce Mă doare de la mintea lor cea rece, de la ochiul lor cel vinovat de răutate, de la ne iubirea lor, de la lucrarea lor cea răzvrătită și răzleată acum departe, departe de planurile Mele și de mersul Meu cel de azi! O, ce socoteală omenească își fac ei pentru ei acum! O, ce departe sunt de Mine cei ce se răzvrătesc și se duc din staulul Meu! O, ce mult au căzut cu mintea și cu inima dacă s-au răzvrătit și s-au tras apoi în lături ca să nu mai fie cu Mine și cu această cale a Mea de la Tatăl la om! O, cum să-i strig dacă ei se aud pe ei, unii pe alții și atât, iar pe Mine Mă numesc Cel mincinos? O, mai bine vă era vouă să rămâneți cu Mine, fiilor care ați plecat din brațul Meu! Eu v-aș fi iertat pe voi de toate durerile și bubele pe care Mi le-ați făcut pe Duhul și pe fața Mea. Voi însă v-ați făcut brâncă unul altuia ca să cădeți din brațul Meu și să nu mai fiți ai Mei, și ați zis că vă faceți bine unul altuia, fiilor, și așa M-ați îndurerat voi și ați pus pată pe fața Mea, și joaca voastră pe seama lucrării Mele a făcut nuntă duhului rău cu voi și v-a zdrobit, tată, iar Eu vă plâng acum.

O, ce mare dușman pentru om este necredința, după ce el Mă urmează o vreme cu credință! O, ce mare tâlhar de suflet este îndoiala și sminteala, pe care și le iau de călăuză cei ce cad din bărcuța Mea cu fii în ea! Spun acestea din pricina adâncii Mele dureri, pe care Mi-au făcut-o cei ce s-au tras din brațul Meu cel plin cu fii, și spun cu jale, și Mă văd sfinții și îngerii și plâng cu Mine de jalea Mea. Eu dau să-i iert pe cei ce-Mi fac dureri, dar sfinții și îngerii se strâng lângă jalea Mea și-Mi amintesc de fața lucrării Mele, atât de lovită și de împrăscată acum de la fiii cei răzvrățiți, de la cele dușmănoase ale inimii lor, nemulțumite și neumilite pe calea Mea cu ei până acum.

O, ce durere pe Mine când omul se ridică mai mare ca Mine, mai judecător ca Mine ca să judece el ca un om! Ce bine-și face unul ca acela? O, ce găsește cel ce lucrează așa?

— **A**scultă-ne, Doamne, pe noi, sfinții Tăi! Jalea Ta e grea de la cei ce, lovind, au fugit și Te-au părăsit și, disprețuind pe cei rămași cu Tine, s-au ascuns și stau în duhul lor și-și fac rost de necredință, dar ea nu le va ține de cald, căci nimic, nimic nu poate necredința. Acum stăm înaintea Ta și așteptăm binecuvântarea Ta ca să lucrăm și noi, sfinții Tăi, cu ajutor din cer lângă poporul Tău de la izvor pentru împlinirea zidirii care se ridică acum în curțile Tale cu el, spre folosința cea bineplăcută Ție în toate ale Tale cu poporul Tău, și la cuvântul Tău vom ajuta, Doamne,

pe cei ce au de lucrat la lucrul Tău cu ei. Amin.

— **V**ă dau după iubirea voastră, o, sfinți iubitori și iubitori de poporul Meu, căci voi din cer lucrați, iar ei de pe pământ, și frumoasă este unirea cerului cu pământul întru lucrările Mele cu omul!

Binecuvântată să fie unirea celor din cer cu poporul Meu de la izvor pentru facerea a toate câte se fac în curțile Mele de azi pe pământ, spre slava și odihna Mea din zilele acestea! Eu sunt Cel ce binecuvintez fără să-Mi ceară omul, căci acolo unde viețuiesc ai Mei, acolo sunt și Eu, și le pregătesc lor loc cu Mine, Eu lor, și ei Mie, căci Eu cu omul Îmi lucrez lucrările Mele, și așa lucrez din veac și până în veac. Gândurile cele răutăcioase ale celor ce vă urăsc pe voi și vă vorbesc de rău, căci așa li s-au dat limba de multă vreme, să se depărteze de peste voi cu lucrarea lor cea rea gândurile lor rele, iar voi să lucrați sub Duhul Meu, sub harul Meu, fiilor. Amin.

Voiesc să se uite fiii oamenilor în cuvântul Meu cel de peste poporul Meu cel de la izvor și să ia ei înțelepciune la toate câte se fac după cuvântul Meu în poporul Meu și să se umilească cu înțelepciunea lor, prin care ei zic și fac, fără ca Eu, Domnul, să fiu în acestea ale lor. O, nu e bine să facă omul după mintea lui pe pământ, căci pământul este al Domnului. Omul însă s-a despărțit de Mine și face el, și de aceea se dărâmă tot ce face el, și nici în veșnicie nu rămân cele ce se dărâmă ale lui, că și le face singur, și nu este Dumnezeu în cele făcute de om, iar lucrarea Mea de nou Ierusalim a venit în zilele acestea din cer pe pământ ca să-l învețe pe om că trebuie să lucreze după cuvântul Meu pe pământ, și nu după plăcerea lui.

O, fii ai oamenilor! O, voi, cei ce vă numiți creștini ai lui Hristos! Veni-veți voi, oare, spre umilință înaintea Mea ca să vedeți deșertăciunea în care vă zbateți și din care nu vă alegeți cu nimic? O, căutați spre Ziditorul a toate, căutați spre Făcătorul cerului și al pământului, al tuturor văzutei și nevăzutei și vedeți lucrările Lui și înțelepțiți-vă! Veniți să întrebați pe Domnul în toate câte voi sunteți și lucrați! Veniți la Mine ca să vă învăț să fiți fii ai binecuvântării, că iată-Mă cuvânt de facere peste pământ! Am carte deschisă între Mine și voi și Mă scriu în ea cu grăirea Mea cu voi, și cartea mărturisește că Eu vă grăiesc vouă. Veniți și vedeți ce grăiește cu voi cuvântul Meu din zilele acestea! Veniți și învățați de la Mine cărările vieții! Veniți de luați lumină pe cărările voastre, căci mergeți fără Dumnezeu pe cărări străine de cărările Lui! Veniți spre pocăință pentru despărțirea dintre Mine și voi, și pocăința vă va învăța să vă dați Mie locaș, să-Mi dați inima ca să v-o umplu de vedere din cer și de credință și de mântuire apoi! Păcatele vă despart de Mine și vă țin în stricăciune de suflet, dar sufletele voastre cer tainic împărăția Mea, din care ele purced în voi, iar voi nu știți să înțelegeți suspinul sufletelor voastre, de unde vine și unde se duce suspinul lor. Veniți să vă dau de la Mine ca să fiți bogații Mei pe pământ, bogați în Dumnezeu, bogați în harul cel de sus! Veniți la Mine pe calea rugăciunii pentru iertarea păcatelor voastre, așa cum părinții cei sfinți v-au lăsat povață sfântă, și Mă veți găsi răspunzându-vă vouă, după umilința inimii voastre vă voi răspunde Eu! Amin.

Și acum, Mă întorc la tine, poporul Meu, și îți spun: pace ție, pace în toate durerile tale pentru Mine! Nu este om mai bogat în har, mai bogat din cer ca și omul care poartă cu Mine pe pământ durerile Mele, nefugind de Mine, Cel atât de durut de la om. Cel ce poartă pe pământ durerile lui Dumnezeu, acela a scăpat de sine și poartă numai de la Mine și se face purtător de Dumnezeu și se face vindecător Mie și alifie răcoritoare de rane pentru Mine, Cel atât de părăsit de om, căci omul stă fără

Dumnezeu pe pământ și își duce din greu neazul său.

Pace ție, popor de la izvor! Îți dau, tată, puteri sufletești și trupești și îți dau îngerii și sfinții în lucrarea ta cu Mine și te vor ajuta sub greu, și sub tot lucrul tău cu Mine. Fii credincios! O, poporul Meu, să fii ca Avraam în credință, fiule, căci Eu i-am dat lui după credințioșia lui și l-am pus în cer părinte al celor credincioși, și toți se odihnesc în sânul lui când vin la odihna lor, iar Eu sunt Dumnezeul lui Avraam. Amin.

Eu sunt Domnul Dumnezeu, tău, poporul Meu, Eu sunt Mântuitorul tău, tată, și te sprijin din cer și de pe pământ, căci tu ești al Meu. Învăță mereu, învață să fii al Meu mereu, învață, poporul Meu, căci numai cei ce învață de la Mine mereu, numai aceia sunt mereu ai Mei, numai ai Mei, mereu cu Mine, iar Eu mereu, mereu cu ei, mereu, poporul Meu, mereu, mereu cu ei. Amin, amin, amin.

15/28 iunie 2009

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Domnul rămâne nedespărțit de omul credincios. Lucrarea duhovnicească alină ranele Domnului. Ferirea de duhul lumii.

Eu, Domnul, Mă așez cuvânt în cartea Mea de azi cu zi de sărbătoare și vin în ziua aceasta cu sobor de sfinți în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Durerea din Mine este cu Mine în mijlocul tău, și simt alin peste ea când am cu cine s-o port, și o port cu cei ce au milă de Mine pe pământ, și care uită de ei pentru ca să Mă poarte pe Mine în ei cu ranele Mele și cu așteptarea Mea cea lungă după om, căci omul Mă doboară mereu, iar unde nu sunt Eu, nu este nici omul, chiar dacă el știe altfel să socotească și să creadă ca un om.

Eu, Domnul, Îmi întăresc intrarea în carte și lucrarea Mea din ziua aceasta. Eu prin cuvânt Îmi fac toate lucrările Mele cu omul pe pământ, și pentru om fac tot ceea ce fac, așa cum din veac lucrează Dumnezeu. Pe toate cele văzute, pentru om le zidesc ca să fie și ca să-Mi slujească Mie cu omul, iar cele ce nu se văd sunt tainele Mele pentru om, și în care el trebuie să creadă ca să fie al Meu pe pământ, căci dacă el nu crede în cele ce nu se văd și prin care Eu lucrez pentru el până în cele ce se văd, atunci omul este nestatornic în Dumnezeu, și apoi se crede a fi, și Mă doboară pe Mine ca să fie el, numai el, dar unde Eu nu sunt, nici omul nu este, chiar dacă el se deprinde altfel să socotească și să se socotească și să creadă ca un om.

Vin în ziua aceasta în carte cu tine, poporul Meu, ca să lucrăm cu tainele Mele în mijlocul tău și să le așezăm la lucru pentru slava Mea cu tine și pentru viața ta, fiule. Pe pământ sunt numai despărțiri între oameni, iar despărțirile dor adânc în ei, chiar și când ei dau să le înlocuiască cu altceva, cu alte stări și lucrări, dar Eu, Domnul, rămân mereu prietenul celui ce Mă știe veșnic și neschimbător, rămân cu el în toate durerile lui și nu-l părăsesc pe cel ce rămâne cu Mine când el și-i pierde pe cei iubiți ai săi, când despărțirile brăzdează viața lui, încercându-l pe el în iubire și în credință și în umilință, căci dacă umilință este în el, poate omul pe mai departe și poate frumos, și poate cu Mine cel umilit, poate cu Domnul, și altfel el nu poate pe pământ atunci când poate. Așa vă învăț Eu pe voi să puteți când sunteți îndurerați voi, fii ai poporului Meu, căci Eu, Domnul, vă rămân vouă întreg în toate câte voi pierdeți, și sunt veșnic și neschimbător cu cei ce cred în ființa Mea dumnezeiască prin care toate se fac și sunt. Eu sunt Cel ce nu-l părăsesc pe cel părăsit și stau lângă el și îl mângâi în dureri de suflet și de trup și îl fac să poată și îl țin în Duhul Meu Cel mângâios, prin Care omul se mângâie, chiar dacă el nu știe îndeajuns taina

izvorului mângâierii, de unde vine ea și izvorul ei, căci Eu sunt Cel tainic ca să-l pot ajuta pe om în tot suspinul lui cel cunoscut lui și cel necunoscut între cei din jurul lui.

Sunt și au fost pe pământ oameni care nu se pot mângâia cu nimic decât cu Dumnezeu, și tot așa și trăiesc, cu Dumnezeu și cu tainele Lui. Așa a fost Ioan, rudenia Mea cea după trup, și care s-a născut înaintea Mea, și tot așa a și lucrat, netezind spre oameni calea înaintea Mea când Eu aveam să Mă arăt apoi oamenilor, mărturisit fiind mai întâi de Ioan, precum Scripturile mărturiseau că voi sosi, vestind ele sosirea Celui drept. Ioan a spus cuvinte mari celor de atunci, și ele au rămas până azi pentru fiecare dintre cei ce aud de Mine și dau să vină după Mine, dar omul e împărțit cu mintea și cu simțirea și este împrăștiat în cele ale sale și nu pătrunde taina cuvintelor mari, ieșite prin cei purtători de cuvânt, din cer insuflate peste ei și grăite prin gura lor. Și spunea Ioan celor ce veneau la el ca să audă de sosirea Mea și de împărăția cerurilor, vestită de el că vine, și le spunea celor ce se strâneau la el: *«Pui de vipere, cine v-a învățat pe voi să fugiți de mânia ce va să vină? O, faceți roade vrednice de pocăință dacă vreți să scăpați de mânie, și numai așa veți scăpa, căci eu, unul, vă botez cu apă, dar Cel ce vine după mine vă botează cu Duh Sfânt și cu foc și Își curăță cu lopata în mână aria, și toată pleava o va arunca pe foc, și numai grâul îl va păstra în jitnița Sa»*.

O, cine este cel ce caută cu adevărat pocăința între cei ce caută pe Dumnezeu prin tot neazul lui pe pământ? Caută oamenii la Mine izbăvire din neazurile lor cele de la păcatele lor, dar n-are cine să-i învețe spre pocăință pe oameni. Se teme omul de pocăință, dar de semeție nu se teme. De trufie, de dușmănie, de invidie, de grăire de rău, de judecată peste semenii lui nu se teme omul, nu se teme cel ce nu are pocăință învederată, care să se așeze peste inima și peste fața lui apoi, și care să se răsfrângă în toată fapta și lucrarea lui între semenii lui. Nimic nu-i face mai bine omului decât pocăința, și iată, taină mare îți spun, poporul Meu. Cel ce nu are în firea lui pocăința și lucrarea ei mereu, acela este un om zbuciumat mereu și fără de pace, iar acestea se văd pe fața ființei lui și în toată lucrarea lui, dar cel ce are duhul pocăinței în ființa lui, acela însuflă în jurul lui pacea duhului lui, pacea cea binefăcătoare, mângâierea cea din Dumnezeu pentru el și pentru semenii lui, răbdarea cea sfântă, care îndulcește inima omului și lucrarea ei în jur, și un așa om are în el Duhul lui Dumnezeu, lucrarea cea bună spre folosul semenilor lui, și odată cu aceasta are și plata cea bună. Așa învățătură pune Ioan, Botezătorul Meu, peste cei ce înțelegeau cuvântul lui cel pentru pocăința omului care vine să fie cu Mine și cu lucrările Mele pe pământ și statornic apoi pentru ele.

În ziua aceasta de sărbătoare Mă așez peste tine cu darul cel sfânt al pocăinței, poporul Meu. Cel purtător de acest dar, care naște daruri sfinte în om, daruri duhovnicești, se face unul ca acela apoi lumină în jur și nu o mai părăsește pe ea, și nici ea pe el, nu părăsește duhul pocăinței din el, și se face cu el binefăcător sufletelor oamenilor, și este curat cu inima prin duhul pocăinței și are în el împărăția lui Dumnezeu, și cu ea se apropie de oameni ca s-o sufle pe ea peste ei. Aceasta este lucrarea pe care voiesc s-o ai tu de trăire a ta, fiule al poporului Meu, iar lucrarea pocăinței te învață ascultarea, fiule. Eu sunt cuvânt în mijlocul tău, iar duhul pocăinței te învață să stai în ascultare de cuvântul Meu de peste tine și în lumină să stai, fiule, și așa te am Eu pe tine popor pe pământ, iar cine te urăște pe tine, acela nu vede și nu simte ca Mine, ci vede ca omul, iar omul este plin de sine și este trufaș, și tot așa bolnav și vede.

Eu însă te prețuiesc, tată, pentru că tu ai ales să fii cu Mine și să stai cu Mine sub durerile Mele de la om și să Mă ajuți pe calea Mea spre om, și ești de preț în ochii Mei, căci Eu sunt curat și tot așa și văd. O, te învăț pocăința și duhul ei și curățenia ta mereu prin ea, căci cel ce stă în pocăință este ocrotit de căderi și de ispite, căci stă în Dumnezeu.

Și acum, în ziua aceasta, îți dau să îplinești în mijlocul tău o lucrare duhovnicească pentru slujirea lucrului Meu cu tine și pentru tine, poporul Meu. Lucrez tainic și ridic lucrători la lucrul Meu, tată. Tot ce lucrez Eu în ziua aceasta prin porți și prin lucrătorii Mei, este lucrarea Mea. M-am anunțat cu ea la porți și am dat de veste să se îplinească așa cum Eu voiesc. Grăiesc tainic și rămân între ucenici cu tainele Mele lucrate azi cu ei, și apoi lucrez, căci trebuie să lucrăm mai mult, mai mult, poporul Meu. Ioan, Botezătorul Meu, este martorul Meu în lucrarea Mea de azi în mijlocul tău, și iată, mărturisește. Amin, amin, amin.

— O, Dumnezeule tainic, să învețe fiii poporului Tău lucrarea tainelor Tale și păstrarea lor, Doamne! Să nu uite ei că tainic ai lucrat Tu și Ți-ai împlinit lucrarea acum două mii de ani cu ucenicii Tăi și pentru ei, și apoi pentru mulți din ei din unii în alții și până la capătul timpului, și iată, lucrezi și azi, când toate dau să piară de la rățacirea de Tine a oamenilor. O, binecuvintează lucrarea tainelor Tale de azi între ucenicii Tăi, iar eu Ți sunt martor în ziua aceasta și cu smerenie stau și privesc lucrările Tale cu cei din urmă ai Tăi! Amin.

— O, Botezătorule al Meu, Eu sunt adânc în durerat, și Mă sprijin pe ei cu durerile Mele și cu tot lucrul Meu cel greu pentru om, căci vreau să Mă întind cu mântuirea Mea cea de azi pentru om. Te am ca martor între cei din cer în ziua aceasta pentru tainele Mele cele între ucenici purtate, și voi da să merg cu împlinirea înainte, și puterea Mea din fii va lucra și nu voi sta din lucrul cel pentru care Tatăl M-a trimis iarăși pe pământ ca să-l împlinesc spre slava Lui și a Mea de la El, căci Eu sunt Cel purtat de El, iar El este în Mine, precum am spus și acum două mii de ani, iar pentru aceasta ce am spus atunci s-au răzvrătit pe Mine mai-marii lui Israel și M-au pedepsit și M-au lepădat. O, tot așa se întâmplă și azi, și iată, sunt pedepsit și judecat ca și atunci de cei puțin credincioși tainelor Mele de azi, purtate de purtătorii Mei, pe care Mă sprijin ca să vin pe pământ și să Mă așez pe el cu toată lucrarea pe care Tatăl Mi-a dat-o s-o lucrez, și apoi ea să fie și să stea înaintea Mea. Amin.

Voi grăi iarăși cu tine, poporul Meu, după ziua aceasta de serbare, care poartă în ea lucrare de taină, tată. Ai grijă să-Mi fii ucenic credincios, ai grijă de lucrarea de ucenic, poporul Meu, căci Eu, Domnul, pecetluiesc între Mine și tine tainele Mele cu tine, și așa le lucrez apoi. Amin.

Acum rostesc din timp în timp binecuvântare pentru lucrul zidirii care se săvârșește acum în curțile Mele cu tine, poporul Meu, pentru ordinea și curățenia a toate lucrurile și lucrările Mele cu tine, pentru Mine și pentru tine cu Mine, tată. Ți-am dat și îți voi tot da să vezi cât de mult slujesc lângă tine și cu tine cei din cer, îngerii și sfinții, pentru săvârșirea acestei zidiri, iar satana nu poate când el se bagă, pentru că Eu biruiesc, iar duhul rugăciunii spre Mine de la tine în toate clipele și stările de încercare biruiește tot răul care vine să ispitească mersul cel bun al acestei zidiri, care iat-o, pic cu pic vine la vedere, vine spre cele ce se văd. Pic cu pic vin spre vedere cele ce sunt și nu se văd ale noului Meu Ierusalim cu tine, poporul Meu. O, pace ție, fiule, în toate lucrările Mele cu tine! Pace

între fiu și fiu! Fiți fiii cerului pe pământ prin toate câte sunteți și lucrați voi înaintea Mea, fiilor. Eu, Domnul, veghez mereu peste voi cu multă iubire, cu multă ocrotire, și așa sta mult de vorbă cu voi prin toate câte sunt și se fac, dar învățați voi mereu prin ele să vorbiți cu Mine, așa cum Eu grăiesc cu voi prin toate câte se fac și se arată lucrând. Toate stihiiile cerești vin și vă vor veni în ajutor. Iată, grădina este udată de Mine și cresc toate în ea, iar voi lucrați alte lucrări ale Mele cu voi, și Eu vă dau hrană din mâna Mea și cresc pe cele din grădină. Ploaia și căldura vă slujesc, așa cum și voi Îmi slujiți Mie, fiilor. Pace vouă! Dragoste vouă și între voi în numele Meu, căci prin ea puteți, nu prin trupurile voastre! Faceți totul cu pace, fiilor. Pacea din voi și dintre voi este odihna Mea și puterea Mea între voi și puterea voastră, fiilor. Trupurile voastre pot prin iubire pentru lucrările Mele cu voi, nu prin puterea lor, și nu uitați aceasta, iar îngerii și sfinții vă slujesc când voi prin iubire puteți. Amin.

Pace vouă, și iarăși voi grăi pentru lucrul zilei de azi al Meu cu voi și între voi, fiilor! Eu grăiesc mult cu cei din porți pentru voi și pentru tot lucrul Meu între voi. Luați ca de la Mine prin ei și lucrați ca fii credincioși, căci credința vă aduce ascultarea, fiilor, iar Eu veghez peste lucrul vostru cu Mine și vă povățuiesc pentru el. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

*

A cum iarăși Mă așez în carte cu lucrul zilei de azi în mijlocul tău, poporul Meu, căci dau să merg înainte cu toate împlinirile Mele de nou Ierusalim, de popor agonisit de Mine, după ce Eu îi dau credință în venirea Mea celui ce vine ca să fie cu Mine și cu tine pentru greaua, dar dulce Mea povară, căci pentru mântuirea neamului omenesc o duc, iar Tatăl Îmi vede durerea Mea cea de sub crucea Mea de azi, și te vede pe tine lângă Mine sub crucea Mea de azi, poporul Meu cel de acum. Eu, fiule, am adus în mijlocul tău mult cuvânt de împlinit, dar împotrivirile s-au tot ivit fel de fel, căci omul se iubește pe sine mai întâi, și numai dacă vrea sau dacă poate să Mă asculte, numai atunci Îmi dă loc să Mă împlinesc și Eu cu cele de la Tatăl date ca să le așez pe pământ pentru lucrarea Mea de nou Ierusalim și de slavă a Lui pe pământ, căci biserica Mea cea de la sfârșit poartă nume minunat, numele de Noul Ierusalim, precum scrie în Scripturi să se numească ea la sfârșit în cer și pe pământ.

Am dat mereu să Mă sprijin pe multe și pe tari roți cu carul Meu de azi, la care îi am înhămați pe cei ce Mă aduc cuvânt pe pământ în carte când Eu vin și cuvintez peste grădina Mea de cuvânt ca să-Mi hrănesc poporul cu tot cuvântul care iese din gura Mea, dar iată, n-am mai fost ajutat de cei cărora le-am făcut nume prin lucrarea Mea cea din cer astăzi pe pământ, căci ei s-au tras în lături, învinuind în urmă pe cei rămași sub sarcina Mea, și n-a fost frumos că au făcut ei așa. Eu însă sunt îndelung răbdător și îi păstrez pe ei întru răbdarea Mea, căci ei au milă doar de ei, iar de Mine n-au mai avut milă, căci M-au părăsit și își fac pe ale lor acum și dau să-și piardă plata cea de la Mine pentru dragostea lor cea de la început, când credința lor i-a adus lângă Mine, iar Eu i-am primit și i-am binecuvântat apoi pe ei întru lucrarea Mea de azi pe pământ.

O, e grea rana Mea, e dureroasă buba Mea de la cei ce n-au mai ascultat să stea în staulul Meu cel ocrotit de cuvântul Meu, care ca răul curge din Mine peste poporul Meu ca să-l hrănesc pe el și să poată el cu Mine între toate câte sunt astăzi

pe pământ. Fiecare își face plata prin ceea ce lucrează și, mai mult, prin ceea ce stăruiește, bună sau rea, dar iată, nu stă până la sfârșit cu Mine cel ce vine la Mine fără să se lepede de sine pentru Mine, o, nu stă dacă-și face socoteli ca omul, și nu ca Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, tată, cu Mine nu trebuie să stea omul după socoteala minții lui, după bobii lui, ci trebuie să stea după voia Mea, și până la sfârșit să stea, căci altfel cade omul din iubirea Mea. O, poporul Meu, ai grijă, tată, de iubirea ta pentru cei ce Mă așează în carte cuvânt pentru tine, fiule, căci dacă tu nu știi să stai sub iubirea lor cea pentru tine pusă de Mine în ei, pățești cum au pățit cei ce au căzut din iubirea Mea, căci au venit să stea cum doresc ei, și nu cum dădea bine pentru Mine și pentru slava Mea pe pământ, slavă din cer, nu de pe pământ, tată. O, măcar de n-ar mai lovi aceștia în urmă pe cei rămași cu Mine sub greul venirii Mele de azi cuvânt peste pământ cu taina Mea de nou Ierusalim, cu înnoirea lumii, precum este scris să vin și să împlinesc.

Îți dau să ai în grijă clipă de clipă împlinirea a tot cuvântul Meu de peste tine în mijlocul tău, poporul Meu, și iată, după două mii de ani de la rostirea cu gura Mea peste ucenicii Mei de atunci, pe care îi învățam îndeosebi, îți amintesc iarăși ție azi cuvântul Meu de atunci ca să ai grijă pentru tine de împlinirea lui, căci le-am spus atunci la ucenici: *«Nu vă temeți de cei ce văucid trupul, și după aceea n-au ce să vă mai facă, ci temeți-vă de cei ce văucid duhul»*. O, poporul Meu, să te ferești cu totul de cei ce dau să-ți ucidă ție duhul pe care-l ai în dar de la Mine. Ferește-te, tată, de cei ce dau să-ți ucidă credința ta în lucrarea Mea, ferește-te măcar ca de cei ce ți-ar putea ucide trupul! Dar tu trebuie să-ți ferești credința, fiule, căci cel ce va crede până la sfârșit, va fi multora mântuitor, va fi cununa răbdării Mele pentru om și va fi fericit și îl voi slăvi pe el în slava Mea și va fi și el iubirea, precum Eu sunt iubirea Tatălui Meu înaintea Sa. Amin. Ascultă tu cu mare veghe acest cuvânt al Meu din Mine așezat peste tine: păzește-te de cel ce dă să-ți ucidă credința, și păzește mai mult decât pe tine credința ta în venirea Mea și iubirea ta pentru cei ce Mă poartă ca să fiu cu tine pe pământ și să te călăuzesc, căci unde nu este iubire nu este ascultare, nu este răbdare sfântă, nu este pace, nu este nici sfințenie fără de ascultare pentru ea. Te țin în brațul Meu când te învăț așa, și așa înseamnă când Eu te învăț, căci ca să stai în brațul Meu înseamnă să ascuți, fiule. Amin.

Și acum Mă scriu în carte cu lucrul cel de azi în mijlocul tău, poporul Meu, căci am putut prin greul cel de acum să așez, să încep să așez lucrători la lucrul cel sfânt al tainei bisericii Mele de nou Ierusalim. Am numit și am așezat pentru slujire sfântă dintre cei ce-Mi sunt fii pe doi fii credincioși, alături de cei ce slujesc pentru sfintele Mele, căci Eu, Domnul, voiesc să-Mi hrănesc poporul cu viața Mea, cu trupul și sângele Meu, și voiesc mult să-l hrănesc, și să-l pregătesc mult pentru această hrană, dacă și el voiește. Am așezat acum pe doi dintre ei, pe unul pe care îl am mai de mult în bărcuța Mea, și pe încă unul pe care îl am de curând, dar care a știut cu răbdare și cu frumos să lase pentru Mine mamă și tată, frați și surori, rude și prieteni, casă și țărini, ba și pe sine însuși ca să vină după Mine, precum scrie în cuvântul Evangheliei Mele pentru cel ce voiește să vină și să-Mi slujească sub cruce. Cel dintâi este fiul Emanuel, și tot așa îi las numele, iar cel de-al doilea fiu așezat azi la slujire sfântă poartă numele de Mihail, și tot așa îi las numele, căci sunt nume mari. Îi învăț pe ei în ziua aceasta prin cuvântul Meu și prin voi, copii din porți, să ia numai de la Mine ei, și așa să stea ei înaintea Mea de acum, și să fie plini de Dumnezeu, plini

de duhul ascultării, precum Eu sunt. Aveți grijă mare, tată, să nu se stingă lucrul cel cu tărie al celor trei sfinte liturghii într-o zi în mijlocul grădinilor Mele cu voi, căci această treime de rugăciune și de jertfă a Mea pe altar Îmi va aduce biruința și voi fi Mielul biruitor pentru voi, și voi veți birui prin sângele Mielului lui Dumnezeu, precum este scris în Scripturi despre biruința Domnului și a celor ce sunt cu El prin acest cuvânt la sfârșit de timp. Aveți grijă, tată, de poporul cel ascultător ca să aibă hrana cea spre viața lui, dar să aibă și el grijă, căci dacă voi ați avea, iar el nu, rămâne neîmplinirea aceasta, pe care Eu o cer.

O, să aibă grijă poporul de Duhul Meu Cel Sfânt între fiu și fiu și să fie armonie ca între îngeri între fii, iar pricinile mici să nu mai aibă putere, să nu Mă micșoreze pe Mine pentru ele fiul acestui popor. O, să stea poporul sub călăuză cu toate cele dinăuntru ale fiecărui fiu, căci cele din afară se văd când ies spre afară. O, să stea mereu pregătit, mereu în lumină poporul Meu și să nu uite întunericul lui, căci întuneric înseamnă cele dinăuntru ale omului, și pe care el le ține neștiute, spre dauna lui. L-am învățat pe creștin să fie casă de sticlă, în care să se vadă tot înăuntrul ei mereu, și aceasta înseamnă să iubească el lumina și să umble în lumină. Am auzit mereu și prea mult pe creștin zicând unul altuia și dorind să nu se știe la porți lucrările lui, cuvintele lui. O, vai ție, fiule care ai făcut așa, că nu știi cui ai slujit dacă așa ai lucrat! Și iată, aud încă îngrijorare în inimi, și fiecare voiește să iasă bine el la porți înaintea Mea, dar Eu am învățat pe creștin să se pună bine cu Dumnezeu, nu cu cel ce-L poartă pe Dumnezeu pentru el. O, mereu l-am învățat pe creștin aceasta, și încă îl învăț pe el să nu se păcălească pe sine așa, căci cine face așa, cade din bărcuța Mea, iar Eu L-am rugat pe Tatăl să Mă ajute în rana Mea, să nu mai lase să-Mi mai cadă fii din bărcuță, dar trebuie să-l învăț mereu, mereu pe poporul Meu, mereu să-l țin treaz, mereu să-i amintesc lui că satana nu-l iubește, și că el trebuie să-L iubească pe Dumnezeu după adevăr ca să scape de toate ispitele satanei, care urlă cu duhul ca un leu ca să-i agațe pe cei ce vin ca să fie cu Mine în zilele acestea, când Eu Îmi hrănesc de la Tatăl un popor.

O, copii din porți, sprijiniți-vă cu cei rămași în picioare și în credință între cei unși pentru cele sfinte ale Mele, și aveți grijă de cei așezați proaspăt pentru slujire sfântă și vegheați-i mereu, tată, ca să fie destoinici pentru lucrul cel sfânt, și apoi ascultători, precum Eu sunt, iar Eu Îmi pun viața pentru oile Mele, și așa să facă și ei, cu răbdare și cu iubire în slujire și cu multă înțelepciune pentru suflete. O, să nu se socotească ei pentru toate câte sunt și vin. Să nu caute să socotească ei ca niște oameni pe cele ce vin spre încercare, ci să știe să treacă înainte cu credință și să se surpe pricinile care slăbesc sufletul, căci Domnul merită mult, fiilor, iar omul trebuie să fie răbdător și ascultător, iar acestea două sunt cele mai ușoare lucrări pentru suflet, și care odihnesc sufletul și nu îl obosesc în om. Amin.

O, vom merge înainte cu împlinirile cuvântului Meu adus de la Tatăl și vom face așezări sfinte în poporul Meu, și Eu Îmi voi găsi odihna în mijlocul lui. Trebuie multă lucrare duhovnicească. Ea alină ranele care slăbesc mersul Meu și al vostru, fiilor. O, trebuie cântare de slavă și de rugăciune și la lucru și la stat, și trebuie vorbire duhovnicească în vremea lucrului cu mâna, căci așa se adună îngerii și sfinții pentru hrana lor și pentru ca să lucreze cu voi lucrul ce-l avem de adus spre vedere, lucrul cel de la Mine cu voi, fiilor. O, lucrați numai sub binecuvântare, tată! Rostiți cuvântul binecuvântării Mele peste tot ce lucrați și sunteți voi, căci pe fruntea română, pe sceptorul ei stă scris: „*Nimic fără Dumnezeu*“, și așa să fie în poporul

Meu, și cu binecuvântare să fie împlinit orice lucru mic sau mare, căci am așezat fii din partea Mea pentru cele ce au nevoie de binecuvântare ale poporului Meu.

O, spălați-vă pe mâini mereu, spălați-vă de lume, tată, căci amestecul cu trupul lumii face sfințenia să plângă, fiilor! Feriți-vă de duhul lumii când mergeți prin lume, și nu vă lăsați atacați, și să nu iubiți și să nu doriți pe cele făcute de lume pentru ea. Fiți înțelepți când Eu, Domnul, vă spun să fiți sfinții Mei! Fiți plini de inimă duhovnicească și de zarvă sfântă ca îngerii din cer. Aveți gurițele cu care să-L slăviți și să-L mărturisiti pe Dumnezeu unii altora, și aveți inimă cu care să-L purtați pe El și să-L împărțiți, și aveți trup cu care să-L slujiți pe El în toate lucrările Lui cu voi. Pe toate ale voastre și pe voi înșivă să vă dați pentru mereu slava Mea între voi, fiilor, căci îngerii și sfinții vor să aibă cu voi cerul lor. Așa să voiți, tată, și voi. Amin.

Acum iarăși spun peste voi: pace vouă! Îngerii și sfinții să stea cu tot sprijinul la lucrul Meu cu voi, pentru cele sfinte ale Mele cu voi și pentru voi, și, iarăși, pentru lucrul cel cu mâna al zidirii celei noi acum în curțile Mele cu voi. Hrăniți-vă cu tot cuvântul Meu și luați-l în fire, fiilor. Eu vin curând iarăși pe masă la voi cu hrană de cuvânt și iarăși Mă voi slăvi cu împlinirea cuvântului Meu pus peste voi. Amin.

Fiți sănătoși cu duhul și cu trupul și dați-Mi putere în voi și dați-Mi stat în voi și cu voi mereu, mereu, fiilor. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2009

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Fiii lui Dumnezeu sunt cei mici, în care poate Dumnezeu. Slava Domnului și a sfinților este cuvântul. Îndemn la iubire de Dumnezeu și veghe.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, și Îmi fac intrarea în cartea Mea de azi, iar cuvântul Meu hrănește un popor cules de Duhul Meu din mijlocul neamului român, căci poposesc de mai bine de cincizeci de ani pe această glie cu cea de a doua venire a Mea de la Tatăl la om, și sunt învăluit în cuvânt, și așa lucrez, și taină de nepătruns este această taină, și fericiți sunt cei ce aud cuvântul Meu și îl împlinesc pe el și îl dau mai departe ca să ia omul din el și să-l fac pe om să Mă cunoască, și apoi să creadă că Eu sunt Cel ce grăiesc și proorocesc în mijlocul acestui neam. Chem neamul român la pocăință și la credință în cuvântul Meu cel de azi, căci am fost proorocit acum două mii de ani că voi veni pe pământ cu oștiri de îngeri și de sfinți și va fi numele Meu Cuvântul lui Dumnezeu și voi călăuzi acest neam, și prin el toate neamurile pământului. Amin.

O, cel ce se iubește pe sine nu poate să îplinească cuvântul Meu dacă-l ia pe el de la tine, poporul Meu de azi din români. Omul este prea legat de trup și de rodul trupului său și nu se poate lăsa de plăceri, și se încântă cu ele ca să nu Mă iubească pe Mine, dar Eu caut pe cât pot și veghez pe cât pot ca să am un popor mare, și în el fii cu sufletul sfânt, precum Eu l-am pus în om, și caut să fie curat cu inima, curat cu mintea și cu dorirea, și caut să-l fac să caute după Mine cu dor cel ce vine să fie în turma Mea de nou Ierusalim, iar dacă vine altfel, nu stă, nu-l ține în Mine duhul său pe unul ca acela, și apoi el se dă pe față că s-a iubit pe sine lângă Mine, și se întoarce apoi într-o ale sale cu lărgime, căci pildă mare am rostit Eu acum două mii de ani când am spus că împărăția cerurilor se aseamănă cu un pescar care-și aruncă năvodul în mare și se prind

în el pești mari și mici; pe cei mici îi aruncă înapoi în mare, iar pe cei mari și-i oprește pentru sine și își face în ei împărăție, și Eu sunt Cel ce fac această lucrare, Eu sunt Pescarul, căci Tatăl de aceea M-a trimis acum după om pe pământ, învăluit în cuvânt, și tot așa au lucrat și tot așa lucrează și ucenicii Mei, căci au lucrul lor din Mine. Amin.

O, ce drag Îmi este să grăiesc din Tatăl peste tine, poporul Meu de azi! Te-am întocmit prin lucrarea Duhului Meu, fiule. M-am lăsat descoperit ție ca să Mă afli și să Mă auzi, și apoi ți-am dat credință, și apoi ți-am aprins sufletele ca să Mă urmezi, și așa lucrăm și pe vremea când am venit pe pământ cu trupul. Mi-am ales apostoli și Mi-am făcut în ei împărăție și M-am arătat cu ea pe pământ plin de putere și plin de iubire, și apoi M-am dus iarăși la Tatăl, dar am rămas întreg și în ei și lucrăm din Tatăl în ei, iar ei lucrau în Mine, căci l-am spus Tatălui în ruga Mea pentru ei: *«Tată, voiesc să fiu în ei, iar ei în Mine, așa precum Tu ești în Mine, iar Eu în Tine sunt»*, iar Tatăl M-a ascultat așa, și le-am dat lor, Eu și cu Tatăl, pe Duhul Sfânt, Care să știe în ei, și au lucrat ei apoi ca și Mine pe pământ, ba mai mult au lucrat, căci lucrau prin credință, nu prin vedere, și aceasta este cea mai mare putere în om, puterea lui Dumnezeu în om. Amin.

O, poporul Meu, ești de mare preț la Dumnezeu. Credința ta în lucrarea cuvântului Meu este putere mare în tine, putere de la Dumnezeu, fiule mic, căci Eu am spus că a acelor mici este împărăția lui Dumnezeu. O, să te păzești pe tine însuși să fii mare, să poți tu, să faci tu, să vrei tu. O, nu așa sunt fiii lui Dumnezeu pe pământ, tată. Ei sunt cei mici, în care poate Dumnezeu după ce ei primesc de la El putere să se facă fii ai lui Dumnezeu pe pământ prin iubirea Lui pentru ei, și apoi prin iubirea lor pentru Dumnezeu. O, fiule născut din cuvântul Meu de azi, ai grijă, tată, să-L iubești pe Dumnezeu și să nu iubești altfel dacă ești în staulul Meu de nou Ierusalim. Nimic altceva, nimic altfel să nu iubești, căci numai Eu, numai Eu sunt netrecător, fiule, numai Eu sunt Cel ce-ți dau viață ca să ai, numai Eu sunt totul în om, și rămâne veșnic cel ce Mă are pe Mine în el întreg, și unul ca acela nu cade din lucrul Meu și din staulul bisericii Mele de azi, biserică prin care Eu îi învăț pe cei născuți prin ea, prin lucrarea ei cea întru Mine, și îi învăț apoi prin ei pe toți cei ce aud glasul Meu prin biserica Mea de nou Ierusalim pe pământul român, pământ ales de la facerea lumii să fie așternutul Meu acum, la sfârșit de timp, când Eu iarăși vin de la Tatăl după om pe nori de cuvânt, căci slava Mea de azi este cuvântul, și prin el Mă slăvesc. Amin.

Sunt în mijlocul tău cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, poporul Meu, că e sărbătoare de apostoli, fiule, iar slava lor cea din cer este tot ca și a Mea, este cuvântul, și toți suntem învăluiți în cuvânt, precum Dumnezeu a fost și este și va fi cuvânt între pământ și cer. Eu de la început am fost Cuvântul și am lucrat cu el facerea a toate, ca și azi, și spun aceasta pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, ca să-i întăresc în credință sau să-i trezesc într-o umilință și pocăință, căci omul care nu are în el umilință, nu are nici pocăință pentru statura lui cea goală de Dumnezeu, și nu are nici credință în ființa Mea, în lucrările Mele, și apoi în venirea Mea de la Tatăl după om, învăluit fiind în cuvânt. Poporul Meu cel de la început, cel de la prima Mea venire, poporul Israel, căruia îi dădusem făgăduințele, se ducea și întreba pe Domnul în vreme de încercare sau de neștiință și știa el drumul spre Mine, căci avea în el când și când fii credincioși, care mergeau și luau de la Dumnezeu pentru el, pentru paza și lucrarea poporului Meu Israel, căci Eu, Domnul, eram mereu în mijlocul lui Israel prin

prooroci și prin descoperiri, și le răspundeam celor ce veneau să ia și să lucreze de la Mine peste ei.

Am venit acum două mii de ani și am pus credință în cei pe care i-am cules din Israel ca să Mi-i fac ucenici și să merg apoi cu ei din loc în loc cu vestea împărăției cerurilor, cu care venisem de la Tatăl ca s-o așez în cei credincioși Lui. O, ce frumos Mi-am ales Eu ucenicii atunci! Nu M-am dus la cei cu vază, la cei cu haine moi, la cei cu putere peste oameni, ci M-am dus la cei săraci cu duhul, la cei plăcuți la inimă și la umilință, M-am dus la ei și le-am atins inima, și ei M-au urmat și Mi-au fost martori apoi, căci s-au îmbrăcat în Duhul Meu prin credință și prin ascultarea lor și prin lucrarea lor apoi în Duhul Sfânt.

O, poporul Meu, mereu, mereu Eu vestesc în mijlocul tău Evanghelia Mea, și altfel n-am lucrat în tine. Așa lucrau și apostolii Mei din loc în loc după ce Eu i-am lăsat în locul Meu pentru cei ce aveau să creadă în venirea Mea cea de atunci și cea de apoi. Le dau acum glas în mijlocul tău, căci Îmi sunt apostoli precum Mi-au fost și pe pământ, și au Evanghelia Mea de lucrare a lor apostolii Mei. Amin.

Pace vouă în mijlocul poporului cuvântului Meu de azi, o, ucenici iubiți ai Mei! E ziua voastră de serbare între sfinți, și sunt cu voi la masă de cuvânt cu cei din vremea de azi a venirii Mele cuvânt și Evanghelie pe pământ. Și acum dați Duh Sfânt, și să ia din el poporul Meu, să ia și să dea, căci Duhul nu Se dă cu măsură, ci Se împarte ca să fie și să umple lumea. Pace vouă în mijlocul ucenicilor Mei cei de azi! Amin.

— **O**ce lucrare frumoasă, ce dulce între noi, și Tine în ziua noastră de serbare în mijlocul poporului Tău de azi, Mieluțule al Tatălui! Când erai Tu cu noi pe pământ lucrai Tu peste cei aleși de Tine din Israel și dintre neamuri, iar noi priveam la minunea lucrărilor Tale cu omul, dar după ce Te-ai așezat iarăși desăvârșit în Tatăl, unde-Ți este locul și statul, am lucrat noi apoi, și Duhul Tău ne învăța și lucra, căci ni-L dăduseși să ne fie Dumnezeu pe pământ, și El împărăția în noi cu împărăția Ta și învățam biserica prin El și cârmuiam turma Ta, care creștea prin Duhul Sfânt, Doamne, și prin cuvântul adevărului. Venim acum și îi învățăm din Tine și pe cei de azi ai Tăi, care Ți-au dat putere să le fii Dumnezeu, iar ei Ție fii și să-i ții de mână prin vremea rea de pe pământ, căci vai celor fără de cârmă peste ei! O, ne e tare milă de oameni, căci n-au cârmuitori, Doamne, iar viața fără de cârmuire peste ea este bătută de vânturi rătăcitoare de viață. O, ce altceva să lucrăm peste biserica Ta decât învățatură pentru ea, așa cum și Tu lucrezi? Ce altă lucrare are un apostol? El învață pe cei ce mereu, mereu trebuie să aibă peste ei învățatură, căci cel fără de învățatură nu mai este apoi. Și acum ne așezăm și învățăm biserica Ta, noi, apostolii Tăi.

Amin, amin zicem vouă, fii ai bisericii Domnului, născută prin cuvânt și având nume mare: Noul Ierusalim! Amin, amin zicem vouă: iubiți pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul, și din această iubire să aveți lucrarea cea unii peste alții, ca nu cumva să cădeți din Dumnezeu și să pierdeți apoi taina iubirii și lucrarea ei, căci iubirea este cea care nu cere răsplată, și nu altfel este ea, iar dacă este altfel, nu este ea, ci este vrăjmașul ei. Voi însă feriți-vă de orice fel de desfrânare, de orice plăcere a inimii, care nu duce spre slava Domnului și spre unirea cu El. Temeți-vă de iubirea de sine, care nu-l lasă pe om să vină la Domnul și care nu-l lasă să stea cu El și după El și pentru El! Temeți-vă de neveghe peste voi! Stați sub veghe, fiilor, căci pe cei fără de veghe peste ei îi ia iarăși diavolul cu cârligul și îi trage afară și iarăși îi așează pe ei să facă pe cele

ale firii lor cea de dinainte. Temeți-vă de vorbiri nevegheate și neîmpărtășite apoi, prin care ați văzut cum au căzut din Domnul cei ce au lucrat așa, îngreuindu-li-se apoi conștiința. O, temeți-vă de simțăminte străine de Duhul Sfânt, căci păcatul începe cu mititelul lui, și îl duce pic cu pic la lăncezeală de suflet pe om, și la deznădejde îl duce apoi, și la nepăsare îl duce pe cel ce găzduiește în el altceva decât pe Duhul Sfânt de împlinire și de lucrare a sa! O, temeți-vă și feriți-vă de gânduri păcătoase, de priviri nesfioase și care nu poartă în ele sfințenia, de mișcări necuvioase, de simțiri trupești, de nedragoste de Dumnezeu, fiilor! Pe cât vă stă în putință căutați să fiți așa cum am fost noi, plini de Evanghelia Duhului Sfânt între noi și peste oameni, căci lucrarea cea lucrătoare a Evangheliei vă ține în sfințenie și în Duhul Sfânt, așa cum pe noi ne-a ținut cât am lucrat pe pământ. Noi suntem cei ce am lăsat pentru Dumnezeu mamă și tată, frați și surori, soții și copii, rude și prieteni, averi și ranguri, și pe noi înșine cu totul și L-am urmat pe El. Unii din noi am lăsat sărăcia, în care trăiam din greu și L-am urmat pe El ca să ne îmbogățească El din Duhul Lui Cel Sfânt, iar alții din noi am lăsat ranguri și bogăția minții ca să rămânem săraci cu duhul și să ne înavuțescă Dumnezeu cu cele din El și cu pacea Lui. O, feriți-vă de gâlcevi între voi, căci pricini sunt în toată vremea lucrului sau a statului, dar să rămână mici ele, iar voi să fiți mari și să le supuneți. Și iarăși, feriți-vă de vorbiri doi câte doi, de simțiri doi câte doi, căci voi sunteți biserică, fiilor, nu sunteți de sine, iar biserica are multe mădulare. Feriți-vă de statul în sine, de părerea de sine, de simțirea de sine, de lucrarea de sine, căci voi sunteți trupul cel întreg al Domnului și Domnul trebuie să fie, nu voi, și așa să fiți voi. Amin.

O, feriți-vă de trecut, fiilor, căci voi sunteți omul cel nou. Chip și asemănare lui Hristos să fiți voi! Amin. Iar când auziți aceasta de la noi, feriți-vă de nepăsare pentru cele ce auziți de la noi. Să vă pese de tot ce vine din cer peste voi și pentru voi ca să le împliniți și ca să le trăiți și ca să le luați în fire, fiilor. O, iubiți cu iubire mare slujirile care vin din cer peste voi ca să le aduceți Domnului, și nu uitați, o, nu uitați că iubirea este cea care nu cere răsplată. Ei nu-i trebuie răsplată, și dacă-i trebuie, nu este ea, ci este dușmanul ei, ascuns sub fața străină de fața iubirii. O, feriți-vă de duh îndărătnic, fiilor, și veți fi cei blânzi, cei răbdători, făcându-vă bine duhului unul altuia, și iubirii făcându-i bine, căci ea este locașul Domnului în voi și între voi. Fiți sfinți prin toate câte noi v-am învățat în ziua noastră cu voi. Noi am fost Domnului ucenici pentru că am lăsat pentru El tot ce am avut pe pământ, și nu sunt ucenicii Lui cei ce nu au ce lăsa ca să se dea Lui casă și lucru și vestire. Noi am lăsat totul și am urmat apoi Mielului lui Dumnezeu oriunde El umbla, căci am iubit mult și ni s-a iertat mult, și ne-am lăsat pe noi și L-am ales pe Domnul. Amin.

O, Doamne Mieluț și Învățător scump, Tu ai cuvintele vieții! Cum poate pleca de lângă Tine cel pe care l-ai iertat și l-ai primit apoi și l-ai miluit? O, unde se duce cel ce pleacă din staulul Tău? Unde, Doamne, unde? O, ajută-l pe poporul Tău să Te iubească fără să dorească răsplată, căci nu e curată iubirea în cei ce Te iubesc pentru răsplată, Doamne. O, pace Ție în mijlocul celor ce Te iubesc astăzi! Răsplata lor să fii Tu, purtat de ei. Rămâi în ei răsplată a lor și fă-i pe ei purtători de Dumnezeu, Mieluțule jertfit pentru iubirea Ta cea pentru om! Să fie ca Tine cei ce Te iubesc! Pentru Tine și nu pentru ei să-Ți aducă iubire, și iarăși îi vom învăța pe ei după ce vom sta cu ei și vom lucra în mijlocul lor lucrarea cea de lucrat în ziua aceasta. Amin.

— **L**ucrarea cea de azi a Noastră, o, ucenici iubiți, o așezăm acum în mijlocul lor și

întărim lucrarea bisericii cea cu nume mare, nume de Noul Ierusalim. Amin. Vom sta cu ei în slujire și vom așeza încă lucrători prin biserică și pentru biserică, și apoi vom sta la masă cu ei, și apoi vom grăi cu ei și vom sfârși lucrul zilei. Pace vouă cu Mine și cu ei în sărbătoarea cea pentru voi! Amin.

Pace ție, pacea Mea în mijlocul tău, poporul Meu, biserica Mea! Întărește-te în Duhul Sfânt, o, biserică a Mea! Lucrarea Mea cu tine este Duhul Sfânt, tată. Așa să fie și lucrarea ta. Amin.

Toate în Duhul Sfânt să se facă. Amin. Fiți fii ai lucrării Duhului Sfânt și fiți ca El, fiți mângâietorii Mei, fiilor! Fiți fără de răsplată purtători de Dumnezeu, căci iubirea este cea care nu caută ale sale, iar răsplata ei este ea și bogăția ei cea plină de har.

Har, har peste ea, peste biserica Mea. Noul Ierusalim este numele ei cel de azi, numele ei cel nou. Amin, amin, amin.

*

Am lucrat în mijlocul vostru lucrare cu Duh Sfânt peste ea, fiilor. Apostolii Mei au stat de-a dreapta Mea martori din cer în ziua aceasta de slujire a voastră cu Mine pentru ungere nouă de apostoli ai bisericii Mele de nou Ierusalim, iar cei trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan, care au lucrare mare de ungere din cer peste biserica Mea de azi, și care așează din partea Mea har ceresc peste ea și peste fiii lucrători ai celor sfinte, au stat minunat și au așezat la lucru mlădițe noi, căci aceasta este lucrarea lor cea dată de Mine ca s-o facă ei din cer peste poporul Meu în zilele acestea. Măinile lor au fost așezate peste cei numiți la lucrare sfântă dimpreună cu mâinile voastre, fiilor unși, și tainic au stat ei în slujire din partea Mea lângă voi pentru ca să așeze ei și cu voi în treapta apostoliei pe cei astăzi așezați. Amin.

Eu, Domnul, lucrez ca în cer, nu ca pe pământ, căci pe pământ lucrează omul. Eu însă iau cerul cu Mine, iau sfinții cu Mine când vin la voi, fii ai poporului Meu. Ei au lucrare mare între voi ca niște părinți ai voștri din cer, și tot așa vă și veghează, și nu sunt ei fără de lucru între voi. Pe cei trei ierarhi i-am așezat încă de la începutul lucrării Mele prin trâmbița Mea Verginica și Mi-au binecuvântat-o pe ea din cer din partea Mea și i-au dat ei trupul și sângele Meu și i-am păstrat pe ei pentru lucrarea Mea de azi, de atunci și până azi, iar acum Mi-am așezat prin ei biserică sfântă și slujire la lucru sfânt, și în toată vremea voi lucra prin ei pentru așezările Mele de nou Ierusalim pe pământ, iar voi, cei unși ai Mei, veți fi martori din mijlocul poporului Meu și veți rosti peste cei numiți de Mine cuvântul sfințirii peste ei, peste cei care vor fi așezați la lucrare de apostolie pentru biserica Mea cea de la sfârșit de timp. Voi, cei ce ați rămas cu Mine în toate încercările de când Eu v-am așezat pe voi slujitorii Mei, unșii Mei peste biserică nouă, fiți martorii Mei, alături de arhieriei Mei cei din cer, pentru așezarea de apostoli lucrători ai celor sfinte ale Mele peste biserica Mea de nou Ierusalim. Păstrați cu tărie sfântă harul cel de la Mine pus peste voi și bizuiți-vă pe cei din cer, care au lucrare mare peste voi, și din voi peste biserica Mea cea de azi, pusă deoparte de Mine pentru Mine și pentru cei din cer, și pentru cei din iad ca să-i scoatem la lumină și la izbăvire, căci pentru învierea morților am venit Eu pe pământ acum cu lucrarea Mea de cuvânt ca să rostesc prin ea înnoirea lumii și învierea morții, măi fiilor unși. Măinile voastre stau mână în mână cu arhieriei Mei cei din cer, și așa lucrăm acum pentru întregirea mădularelor toate ale bisericii și pentru lucrarea ei

cea de sus. Nu pot să Mă descopăr în cuvânt pentru durerea sau pentru bucuria Mea, cu care lucrez peste voi și prin voi pe mai departe așezarea cea nouă a bisericii Mele cu fii lucrători peste ea, dar vă întăresc, tată, martori împuterniciți de Mine lângă cei din cer, căci voi aveți ungere mare, fiilor, ca și apostolii Mei cei de la început, iar voi aveți la sfârșit. Ea vă ține în Mine, și pe Mine în voi, și aveți pe arhieriei cei din cer lângă voi lucrând peste biserica Mea cea de azi, peste poporul cuvântului Meu care l-a născut pe el în zilele acestea ca să fie al Meu dintre oameni și să poarte peste el lucrarea venirii Mele cea de-a doua de la Tatăl la om. Stați întăriți de Mine peste viața bisericii Mele și dați-i de la Mine lucrare, tată, căci nu de la voi dați, iar voi luați și dați și așezați biserica Mea. Să știe cei de pe pământ că în mijlocul vostru sunt Eu, Domnul, și sfinți lucrători din cer pentru harul bisericii Mele de nou Ierusalim pe pământ, iar cei ce nu voiesc să știe, să nu știe. Eu nu Mă împiedic în necredința celor îngâmfați, ci merg și lucrez cu cei credincioși, iar mersul Meu lucrează înviere și biserică sfântă și viață din viața Mea peste ea, și slujesc cei din cer peste ea și cu ea, iar cel ce nu crede aceasta, să nu creadă, și, iarăși, cei ce cred, să fie binecuvântați de Mine pentru credința lor, căci ea va rodi rod din cer peste ei. Amin.

Am așezat acum încă un fiu la treapta diaconiei, prima treaptă în ierarhia preoțească. Cel de-al treilea fiu așezat acum poartă numele Marian, și încă va purta numele apostolului Meu Matei, și să iubească el vestirea Evangheliei Mele și s-o facă înțeleasă tot mai mult peste cei ce vin să ia de la Mine, și toți fiii cei așezați acum să se îndeletnicească cu lucrul Evangheliei peste biserica Mea, peste fiii poporului Meu de azi și de mâine. Și iată, pe unul din cei trei fii numiți acum la treapta diaconiei, pe cel mai mititel de ani, l-am așezat în ziua aceasta prin arhieriei din cer și prin voi, unșii Mei de pe pământ, la treapta preoției, ca să am să-Mi hrănesc poporul pe unde îl am, tată. Îi dau ajutor în dreapta și în stânga lui străjeri și lucrători prin care Eu Îmi îngrijesc poporul pentru cele duhovnicești ale Mele, și el va sluji pentru biserica Mea, iar Mihail arhanghelul îl va însoți în tot lucrul său cel sfânt, căci el este un fiu mic, dar este blând și smerit cu inima și M-a ascultat când l-am chemat, așa cum M-au ascultat ucenicii Mei cei de acum două mii de ani când le-am făcut chemarea să vină după Mine și să-i fac pescari de oameni, iar ei și-au lăsat mrejele și M-au urmat, căci erau pescari. Eu, Domnul, voi sta în sfat cu ei și-i voi ajuta mereu pe cei așezați acum, iar ei Mă vor ajuta pe Mine, și unii pentru alții vom lucra și vom întări lucrarea bisericii și vom merge pe cale spre Tatăl, iar Tatăl spre noi, și unii în alții vom sta, precum este lucrarea lui Dumnezeu cu omul, cu cei credincioși Lui și lucrători prin credință. Amin.

Acum, ucenicii Mei, iarăși grăiesc peste voi, fiilor, și se bucură învățându-vă pe voi pentru Mine, căci ei ca și Mine au de vestit Evanghelia Mea, prin care când am început-o peste pământ, după ce diavolul ispititor M-a încercat cu cuvinte neputincioase ca să-l ascult pe el, iar Eu i-am spus lui: «*Mergi înapoia Mea, satano, și să nu ispitești pe Dumnezeu!*», am început apoi să vestesc din loc în loc și să spun tuturor: «*Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor!*». Amin.

Hai, ucenici iubiți, hai, tată, că e ziua voastră de sobor și sunteți cu Mine la masă în mijlocul poporului Meu, locul odihnei Mele pentru truda Mea cea de șapte mii de ani de când umblu să-Mi caut omul și să Mă odihnesc în el, iarăși să Mă odihnesc, precum la început M-am odihnit, după ce pe toate le-am făcut, și apoi pe om ca să Mă odihnesc în el. Binecuvântată să vă fie învățătura voastră peste poporul Meu de azi. Amin.

— **O** Învățătorule mare, cuvântul vieții, pe care ni l-ai dat nouă, îl dăm și noi poporului Tău ca să fim ca Tine în lucru, Doamne, ca Învățătorul nostru să fim. Când ne-ai ales dintre cei ce Te urmau, Tu ne-ai trimis apoi să Te vestim și să le spunem ca și Tine tuturor: *«Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor!»*, și ne-ai îmbrăcat în puterea Ta și ne-ai spus: *«Mergeți și vindecați pe cei bolnavi, curățiți pe cei leproși, înviați pe cei morți, scoateți demonii din oameni, iertați păcatele sau țineți-le, în dar ați luat, în dar să dați, și veți fi Mie martori»*, și ai suflat peste noi și ne-ai spus: *«Luați Duh Sfânt!»*. Așa ne-ai așezat Tu pe noi atunci slujitori și unși ai Tăi ca să-Ți ridicăm turmă și s-o păstoriim pe ea apoi în numele Tău și să Ți-o aducem Ție rod, Doamne. O, așa lucrare ar fi să aibă cei ce se așează să-Ți facă Ție biserică în lume, dar iată, Tu n-ai mai avea pe pământ biserică în care să lucrezi cum lucrezi Tu dacă n-ai fi ridicat acum dintre oameni fii și biserică a Ta iarăși, și pe care ai așezat-o pe piatra ei cea dintâi, și Tu ești Piatra, dar cei ce-și zic ziditori nu Te iau în seamă, Doamne, ca să Te urmeze cu viața lor trăită în viața Ta, ci numai de numele Tău și de haină de sfânt se folosesc cei ce-și fac turmă în numele Tău. Tu însă n-ai stat, ci Ți-ai așezat biserică, Doamne, și iată, ai turmă și ai slujitori și stai în mijlocul lor cuvânt și faptă și așezi totul la lucru, și tot lucrul bisericii Tale de nou Ierusalim e de la Tine întărit, căci Tu ești Cel ce cuvintezi prin cuvânt și așezi, așa cum și cu noi ai lucrat și ne-ai așezat apostoli ai Tăi, și n-ai întrebat pe mai-marii bisericii pentru cele ce Tu tainic ai lucrat peste noi și cu noi, făcându-ne lucrătorii Tăi și biserică a Ta, iar noi apoi pe mai departe am lucrat ca Tine și de la Tine, și din neam în neam au lucrat de la noi și până azi ucenicii Tăi din unul în altul, adevărații Tăi ucenici, nu oricum ucenici, Doamne, căci Tu ne-ai spus atunci: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului!»*. O, ce mare, ce mare este taina lucrării Tale cu omul, Dumnezeu mare! O, ce mare credință îi trebuie celui ce Te află lucrând și păstrând în timp peste om lucrările Tale pentru om până azi!

O, fii ai bisericii cea înnoită cu voi de Domnul, ce minunat lucrează El întru voi! Căutați să știți cu multul să prețuiți tainele Domnului cu voi, căci El v-a ales pe voi cu mare milă de voi și de oameni și v-a pus la lucrul tainelor Lui cele de nepătruns, precum pe noi ne-a pus atunci. Nu lucra Domnul atunci cum lucrează cei ce stau azi slujitori de biserică, ci lucra cu mare smerenie Domnul, cu mare umilință pentru așezarea de apostoli, neamestecând în acestea slava cea iubită de om. Cei ce stau slujitori de biserică au aceștia pretenții că sunt urmașii noștri până azi, dar dacă ei ar fi urmașii noștri ar fi ca noi și ar lucra cu putere ca și noi peste oameni, iar noi eram cei prigonii de cei necredincioși, cei chinuți, cei întemnițați pentru Hristos, cei muceniciți pentru Evanghelia Lui, cei plini de jertfă pentru turma Domnului, umblând smeriți prin lume, și nu aveam stat pe scaune scumpe sau haine pe noi cu pietre scumpe și cu fir, ci aveam lucrare de pocăință și de înviere peste noi și peste cei ce ne primeau din partea Domnului martori ai venirii Lui și ai jertfei Lui și ai învierii Lui și ai Evangheliei Lui toată, iar Evanghelia Lui aceasta era: *«Pocăiți-vă, căci s-a apropiat împărăția cerurilor!»*, și așa ne-a învățat și pe noi s-o împărțim pe ea, și așa vă întărim și noi pe voi acum să lucrați peste pământ și peste tot omul care vine la voi și vă întreabă pentru pașii lui pe pământ înaintea Domnului, dar mai întâi de toate stați voi în deplină pocăință, fiilor, și așa veți fi fiii Domnului, fiii cei vindecați, cei răscumparați de El pârgă Lui, cei ce stați sub crucea Lui ca să-L ajutați sub povară, fiilor.

Voi, cei așezați proaspăt la slujire sfântă acum, puneți-vă inima la înțelepciunea Evangheliei Domnului și împărțiți-o pe ea cu pocăință și cu umilință. Iubiți duhul pocăinței și stați mereu în el, căci umilința este rodul acestui duh, care pe cel ce-l are îl face blând și smerit cu inima, precum Domnul este. O, feriți-vă de duhul judecății peste om și fiți vindecători, căci cei judecători cad în judecată, fiilor. Grăim vouă ca niște părinți cerești, ca unor fii, nu fiți nepăsători de harul ce vi s-a dat acum, ci fiți vindecători prin harul acesta, căci biserica Domnului are multă nevoie de viață și de tămăduire peste ea. Cercetați voile Domnului și stați în ele, fiilor! Păziți-vă întregi în credință și feriți-vă inimile de duhul celor răzvrățiți, căci credința trebuie bine păzită, fiilor. Fiți martori pentru lucrarea Domnului și învățați ca să știți mărturiile care întăresc în voi și în mulți apoi credința cea pentru lucrarea cuvântului lui Dumnezeu și toată istoria ei cea mărturisitoare în timp și peste timp, și care întărește adevărul dumnezeiesc al acestei lucrări. Fiți apostolii acestei lucrări de cuvânt, care înnoiește lumea prin Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu. Nouă, celor din cer, ne este bucuria cea de la sfârșit toată lucrarea de cuvânt a Domnului în vremea aceasta și ne strângem lângă voi în cete-cete când Domnul cuvintează peste voi cuvântul Său cel de azi și ne hrănim cu el. Așa să faceți și voi pentru cuvântul care vă hrănește din gura Domnului, căci iubirea Domnului, iubirea de care aveți voi parte, și noi pe lângă voi, e mare iubirea Lui peste voi în vremea aceasta și e plata sfinților Lui lucrarea cuvântului Lui din zilele acestea, e hrană pentru sfinți cuvântul Său de azi.

Amin, amin zicem vouă, fiți sfinții Domnului, voi, cei sfințiți de El și de arhieriei din cer și de pe pământ și sfântă să vă fie credința până la ziua cea mare a Domnului la sfârșit de timp. Pace vouă! Pace poporului sfânt de nou Ierusalim pe pământ acum, și dați veste tuturor pocăința spre iertarea păcatelor, căci s-a apropiat cu multul împărăția cerurilor, și ea este cu voi, și au parte de ea toți cei ce vin spre pocăință, fiilor. Amin.

— **I**ată, lucrarea Mea de ucenici pe pământ este însoțită de ucenici din cer, și nu mai este tot așa un alt loc pe pământ acum și lucrat pe el ca și aici. Eu, Domnul, în taină mare vă țin și vă cuprind pe voi și fac din voi bucurie celor din cer, fii ai poporului Meu de azi. Spuneți, tată, la toți cei cărora le puteți spune, spuneți că s-a apropiat împărăția cerurilor, și să se pocăiască pentru ea oamenii! Eu stau cu ea la voi și cu voi și ies cu ea de la voi cuvânt spre oameni, fiilor, iar cei ce vor crede vor veni să ia cuvântul vieții și vor învăța calea cu Dumnezeu. Amin.

Pace vouă acum! Sfârșim acum lucrul sărbătorii Mele de azi cu ucenici din cer între voi, iar Tatăl pecetluiește în cer și pe pământ lucrul Meu cel de azi în mijlocul tău, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2009

Sărbătoarea de optsprezece ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Îndărătnicia este diavol. Cel umilit nu se ridică să judece pe fratele său. Necredința este judecata celor necredincioși. Povețe pentru duhul păcii, al dragostei și al hărniciei.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în carte cu sărbătoarea cea de azi a aducerii aminte a zilei când Eu, Domnul, am așezat, cu martori din cer și de pe pământ, piatra de temelie a Sfintei Sfintelor bisericii Mele, înnoită de Mine acum după rânduiala lui Melchisedec, ca să

nu piară biserica Mea, ca să nu piară Dumnezeu din viața omului și ca să am cum să merg înainte cu cele ce nu se strică și să le înnoiesc tot mai mult, și apoi să le așez să stea înaintea Mea, după cum este orânduiala lor, căci Eu n-am venit nici acum două mii de ani, nici în zilele acestea n-am venit ca să stric ceva din cele orânduite de Dumnezeu, ci am venit să împlinesc și să desăvârșesc, fiindcă de aceea Tatăl M-a trimis și atunci și acum, și fericiți sunt și vor fi cei ce Mă primesc când vin de la Tatăl pe pământ pentru ca să împlinesc toate cele scrise în Scripturi până la ziua cea mare a slavei Mele, când cerul și pământul se vor pleca, ca să fie după ele cerul cel nou și pământul cel nou și dreptatea Mea, numai dreptatea Mea pe ele, precum este scris. Amin.

Luați aminte la cuvântul Meu grăit, voi, cei din porți, ca să fie el în carte pentru sărbătoarea de azi! Între cei din cer e sărbătoare de bucurie și de durere, căci așa sunt în cer sărbătorile, din pricina necredinței de pe pământ a oamenilor care nu știu să-L iubească pe Domnul și să stea statornici apoi în lucrarea lor cu El. Mă așez în această zi în carte ca să Mă mângâi de durerea Mea și să-i spun diavolului că Eu sunt Mielul lui Dumnezeu, Cel Care am biruit cu putere moartea acum două mii de ani și Cel Care biruiesc acum, căci datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ, iar diavolul va fi biruit, chiar dacă se încearcă el cu puterea Mea când se luptă împotriva celor aleși ai Mei ca să-i facă nestatornici, ca să-i clatine de pe cale, precum este scris să facă el, încercându-se împotriva Mea. Eu însă mult nu voi mai zăbovi și-Mi voi curăți calea și-Mi voi face cale slăvită spre oameni și le voi deschide lor ochii ca să vadă slava Mea, că este vremea cea biruitoare a Mielului lui Dumnezeu și a cuvântului Său cel dătător de viață peste pământ, și toate, toate vor veni spre viață, după ce moarte nu va mai fi, și va fi înviere. Amin.

Aduc, spre mângâierea Mea și a toate oștirile cerești de sfinți și de îngeri, aduc spre vedere ziua când Eu și cu ei Ne-am mângâiat pe pământ între cei credincioși, prin care am putut să așez piatra cea dintâi a bisericii înnoite prin cuvântul Meu rostit peste ea acum, la sfârșit de timp, când oamenii au stricat cu totul rânduilele Mele, și a trebuit să vin să lucrez Eu și să salvez pe cele ce dădeau să fie stricate de oameni. Mi-am așezat în ziua aceea pe piatră întărită biserica Mea, iar Eu stau de atunci la cârmă ei și sunt Arhiereul ei, după rânduiala lui Melchisedec, și am în ea așezare, și prin ea lucrez, și am lucrat și iarăși încep să lucrez și să-Mi sădesc mlădițe noi, fii lucrători din loc în loc și popor sfânt, precum Eu sunt. Greu Mi-a fost și pe vremea aceea când Eu Mi-am împuternicit ucenicii să-Mi așeze și să-Mi întărească biserica, căci împotrivirea mai-marilor de atunci era mare, iar prigoana creștinilor ajungea peste tot, și biserica Mea trăia în ascuns și nu murea puterea ei, și neamul celor credincioși se înmulțea. O, greu Îmi este și acum când diavolul stă ascuns sub haină de sfânt și dă să-Mi culce la pământ pe cei aleși ai Mei pentru slava Mea de azi! Eu însă sunt Semănătorul și semăn mereu sămânța Mea și găsesc pământ bun în cale, nu numai pietros, nu numai cu spini, nu numai bătătorit, și Îmi ridic fii și nu rămân în pagubă, căci sunt Mielul lui Dumnezeu, și este scris să fiu Biruitorul. Mă doare însă, cu tot cerul Mă doare, când văd că cei ce se smulg din brațul Meu se duc spre neascultare și nu-și fac socoteala că odată cu ei se clatină un neam întreg dinaintea Mea, neamul lor cel adormit și cel în trup, căci Eu, Domnul, când dau să sădesc un firicel de sad în grădina Mea cea roditoare fac aceasta nu pentru acela, ci pentru ca să salvez din iad și din păcat un neam, nu numai un om, dar dacă acesta se lasă spre

neascultare aduce lacrimi și suferință peste mulți, nu numai peste el, căci așa este la Dumnezeu, nu este ca la oameni, și așa am așezat Eu această lucrare pe pământ, și nu altfel când am așezat-o pe ea spre salvarea sau spre dărâmarea multora, precum este scris de Mine, Mielul lui Dumnezeu, că voi fi spre ridicarea sau spre căderea multora, și nimic nu se petrece decât așa cum este scris în Scripturi, iar ceea ce strică cel mai mult în vremea aceasta este necredința, și se scrie hulă necredința, și iată, cel mai greu păcat se încearcă să doboare pe mulți, după ce atâtea păcate are omul, de care ar fi să se îngrijească el, dacă n-ar veni peste el păcatul hulei asupra venirii Mele pe pământ acum cu cuvântul învierii, cu Duhul Sfânt al facerii celei noi, cu înnoirea lumii, precum este scris să vin și să lucrez acum, iar cel credincios se face necredincios, căci diavolul așa îl prinde pe om când dă să-l biruiască și să-l smulgă din sadul Meu umblând la mintea lui și dezbrăcându-l de har, de credința lui în Mine, Cel ce azi lucrez cu putere pe pământ.

E zi de bucurie, poporul Meu, dar e și de durere, tată. Bucuria și durerea Mea și a ta merg amândouă și lucrează biruință pentru Mine și pentru tine, dar ai grijă să păstrezi ce ai de la Mine, ai grijă de credința ta în venirea Mea, fiule, căci cine se îndoiește măcar un pic, acela cade, tată, și doboară cu el un neam întreg. Am spus nu demult celor ce-Mi stau porți ca să vin și să te îngrijesc cu cuvântul Meu pe tine, poporul Meu, și le-am spus lor că omul ambițios, omul încăpățânat prin firea lui de om, nimic n-ar avea de pierdut dacă ar iubi ascultarea și supunerea pentru salvarea lui, nimic n-ar pierde el, decât ambiția, iar aceasta este diavolul. O, acest diavol are fețe multe și cârlige multe și ascunse, zice el, dar este un diavol care se prinde singur în însăși cursa lui, căci omul ambițios nu este om deștept, iar prostia îl dă de gol, căci acest diavol poate numai pe târâmurile lui să strice, numai în omul stăpânit de el.

O, poporul Meu, iubește, tată, umilința cea dinăuntru inimii tale, care lucrează în jur pace și liniște și iubire cerească, fiule. Te-am povățuit mereu, mereu să stai în duhul pocăinței, căci acest duh nu se ridică niciodată în om să pedepsească și să judece pe fratele său, ci, din contra, se roagă pentru el și pentru semenii lui un astfel de om, și acesta seamănă cu Mine, căci Eu îi ocrotesc pe ai Mei și nu-i judec, ci numai pe cei necredincioși îi las spre judecată, căci necredința este însăși judecata lor înaintea Mea, a Celui Credincios și Adevărat, precum este scris că sunt Eu, Cel ce șed pe cal alb și Mă numesc Credincios și Adevărat și judec și Mă războiesc cu dreptate, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

M-am scris în ziua aceasta cu sărbătoarea de azi în mijlocul tău, poporul Meu, cu ziua când am avut bucurie mare în grădinița cuvântului Meu de azi și când am avut atunci în mijlocul ei pe martorul Meu cel credincios și adevărat, și apoi el a fost luat din poporul Meu și pus sub pază și pus sub dispreț de la cei ce-l gelozesc pe el pentru numele Meu, dar el este scris fericit, căci Eu am zis că fericiți sunt cei prigoniți pentru dreptate, că aceia fiii lui Dumnezeu se vor chema, căci au în ei împărăția lui Dumnezeu, și pe Mine Împărat în ea. Îi mângâi acum duhul lui slăbit și plin, plin de răbdare și de durere și de dor, și pun puteri noi peste sufletul lui cel strâmtorat între cei ce-și zic iudei, dar nu sunt, ci mint că sunt. O, de s-ar trezi ei ca să vadă slava Mea, păstrată la Mine pentru acest uns al Meu între ei, dar dacă ei n-au ochi să vadă, cum să vadă ei? Ei se văd pe ei și atât, căci ei n-au nevoie de Dumnezeu, ci au nevoie de slavă și de stat înalt, așa cum caută omul să aibă pe pământ. Îi voi da mereu, mereu celui strâmtorat al Meu între ei, îi voi da mereu cuvinte cu har în ele prin gurița lui, căci el este mult

iubit de cei curați cu inima și credincioși Mie și lui, dar zilele sunt cu strâmtorare pentru Mine și pentru cei ce Mă iubesc. O, așa au fost ai Mei mereu pe pământ, așa se cunosc ei că sunt ai Mei, iar cerul Meu cel tainic îi mângâie pe ei, și Eu îi spun acestui fiu durut, în taină îi spun, în duh îi spun: o, fiule zdrobit pentru numele Meu, îți este de ajuns harul Meu, tată, căci Eu în durerile tale Mă desăvârșesc, și aștept, aștept cu răbdare, și așa să faci și tu. Amin.

O, poporul Meu, zilele sunt cu durere, tată. Cei ce au căzut din bărcuța Mea din voia lor, din dorul lor de ei înșiși, aceia nu s-au mai gândit și la Mine, și la mersul Meu cel greu prin necredința de pe pământ, dar fața Mea este curată, nu este ca a lor, și vom merge numai înainte spre Tatăl, poporul Meu de azi, căci Eu cu tine merg, Eu merg cu cei credincioși, și cuvântul Meu îl dau lor ca să-l împartă pe el peste pământ și să-l vestească cu putere multă, și toate vin de la cuvântul Meu peste pământ. Amin.

O, popor de la izvor, îți întăresc, tată, puterile trupului, puterile sufletului și iubirea, și pe Mine în tine, și îngeri și sfinți cu tine la lucrul zidirii celei noi, care se arată acum tot mai întreg, din zi în zi tot mai mult, și vom sfârși curând și vom pune ordine mare în curțile Mele cu tine. Voiesc cu dor mult, tot mai desăvârșit voiesc îndumnezeirea ta, și de la tine a multora, fiule. Eu de aceea am venit acum pe pământ cu atâta lucrare, și voiesc să semene omul cu Mine tot mai mult, de șapte mii de ani doresc aceasta. Omul seamănă cu omul, și voiesc ca tu să semeni cu Mine, fiule poporul Meu. Voiesc cu dor mare îndumnezeirea ta, și locașul Meu cel plin de slavă te doresc pe tine, și toate prin credința ta se împlinesc așa. Amin.

O, fiilor, fiți plini de pace și de toată liniștea cea sfântă la locul și la lucrul vostru împreună pentru sfârșitul zidirii celei noi în curțile Mele cu voi! Fiți, tată, harnici, căci Eu vă dau putere să fiți așa! Intrați sub greu pentru orice lucru sfânt de lucrat, căci jugul Meu este ușor, și este odihnă pentru cei ce intră sub el când Eu îi pun pe ei la lucrul Meu. Avem de lucrat frumos și cu iubire pentru toate ale Mele cu voi, căci toate trebuie să aibă în aluatul lor, în facerea lor duhul păcii, duhul iubirii, duhul înțelepciunii și al înțelegerii și duhul iubirii dintre voi, iubire pentru Mine, nu pentru voi, fiilor. Iubirea dintre cei ce sunt ai Mei este iubire pentru Mine, nu pentru ei, și aceasta trebuie bine să învețe și să știe apoi toți cei ce sunt ai Mei și toți cei ce vor fi să fie ai Mei. Amin.

Mă las cu pacea Mea peste tine, poporul Meu. Nu uita că te-am așezat să înveți Scripturile, tată. Toți laolaltă, toți odată să citiți și să învățați un singur fel de înțeles al Scripturilor, căci Eu voiesc ca voi să gândiți la fel, tată, și aceasta înseamnă frații împreună, și nu altceva înseamnă împreună frați. Citirea Scripturilor și a tot cuvântul Meu de peste voi în zilele acestea, aceasta vă ține în Mine și nu în lumea aceasta, fiilor. Amin.

O, fiți fiii cerului pe pământ, fiilor! Pace vouă! Fiți cerul Meu de pe pământ, fiți masa Mea de nuntă mereu, mereu, tată! Pace vouă mereu, mereu, fiilor! Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2009

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Slava Domnului se face cuvânt. Omul: cea mai scumpă lucrare a Domnului. Dorul de întâietate. Adevăratul vrăjmaș al omului este mintea lui. Mila de om și mila de Dumnezeu. Războiul între întuneric și lumină va dăinui până la sfârșit. Păcatul îl duce pe om la nepăsare și la necredință. Îndemn la pocăință.

Din dreapta Tatălui Savaot grăiesc peste pământ cu duh de sărbătoare, și am în coborârea Mea în cartea Mea de azi pe proorocul Ilie, cel plin de râvnă pentru Dumnezeu pe pământ și în cer, cel plin de lacrimi și de dor după om, așa cum sunt Eu. Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, și am de cale cerul și pământul, iar heruvimii și serafimii Îmi sunt scaun de foc și Mă poartă, căci așa slavă Mi-a făcut Tatăl mai înainte de vecii, ca și slava Lui, și M-a făcut să fiu lumină ca și El, ca și Tatăl, fiindcă sunt de o ființă cu El. Amin.

Slava Mea din mijlocul tău se face cuvânt peste tine, și așa se arată ea și așa se dă ea ție, poporul Meu de azi. Grăiesc cu tine așa cum grăiam acum două mii de ani cu ucenicii Mei în fața mulțimilor, în fața poporului Israel. Îmi întăresc calea intrării Mele la tine, fiule, căci Eu cuvânt intru la tine când vin să stau cu tine. Sunt în Tatăl când îți grăiesc, iar Tatăl este în Mine, și este minunată taina statului lui Dumnezeu și al lucrului Său cu sfinții Săi în cer și pe pământ cu omul, iar omului îi trebuie dor și iubire și îi trebuie credință, căci credința omului este ochiul care Îl vede pe Dumnezeu în cer și pe pământ grăind și lucrând, plângând și răbdând, suindu-Se și coborându-Se și făcându-Și lucrarea Sa, și toată lucrarea Sa o lucrează din veac și până în veac pentru om, iar proorocii Mei au deșertată în ei taina lui Dumnezeu și vederea ei, calea Lui și a omului, timpul trecut, și cel care vine, căci Eu n-a fost să nu am vase purtătoare de Dumnezeu în toată vremea și unelte de lucru între cer și pământ dintre oameni și pentru oameni, iar omul înțelege cel mai slab, cel mai puțin viața și moartea, lumina și întunericul, văzutele și nevăzutele și statul lui Dumnezeu cu el și după el și toate oștirile cerești în lucrare pentru om, fiindcă omul este lucrarea lui Dumnezeu, cea mai scumpă lucrare a Sa, și pentru care pe toate le-a lucrat și le lucrează.

O, ce mică e mintea omului, ce mică! O, cum să nu-i fie mică dacă el se învârtește atât de mult în jurul său, dacă el se gândește atât de mult la sine, de parcă el înseamnă mai mult decât Dumnezeu! Încă de la începutul său s-a făcut omul mai mare ca Dumnezeu, mai scump decât Dumnezeu, și așa s-a crezut când s-a văzut că este el singur între pământ și cer. Eu nu Mă cobor la mintea lui cea doritoare de el și pentru el însuși, dar Mă doare de la el pentru cele ce face el fără de socotință pe pământ, iar pentru aceasta am trimis mereu, mereu la el pe servii Mei, pe prooroci și pe sfinți față în față cu omul, căci omul s-a făcut potrivnicul Meu, așa cum este între om și om din pricina dorului lui de întâietate, sămânță rea, semănată de om în însăși mintea sa neliniștită, și pentru care, ca să crească roade din ea, el trebuie să folosească uneltirea, de la care se naște intriga, și apoi despărțirea, și apoi războiul dintre om și om pentru a se înlătura unul pe altul de pe calea pe care ei merg.

Grăiesc cu tine, poporul Meu de azi. Eu te-am făcut popor al Meu ca să am cu cine să grăiesc pe pământ, tată, și te-am făcut să fii credincios ca să Mă primești cu grăirea Mea de peste tine. Când am venit întâia oară pe pământ și am început să Mă vestesc cu împărăția cerurilor Eu Mi-am ales o mână de fii dintre oameni ca să am cu cine să grăiesc ce aveam de grăit pe pământ, și grăiam cu ei după cum se iveau toate câte se iveau de grăit și de lămurit, și după cum intriga

fariseilor și a cărturarilor putea împotriva Mea, căci ei voiau să Mă înlăture pentru statul lor cel înalt, așa cum este între oameni pe pământ lupta pentru întâietate, și nu voiau aceștia ca Eu să fiu adevăratul Dumnezeu, venit din cer de la Tatăl la om, nu voiau. O, de ce, oare, nu voiau? Nu voiau pentru ca să îplinească ei Scripturile împotrivirii asupra lui Dumnezeu, Cel tainic venit între ei, căci Eu sunt Cel plin de duh umilit, și nu Mă măresc mai mult decât omul când Mă aplec lui ca să-i fac bine, ci Mă fac ca unul dintre oameni ca să-i câștig pe oameni Tatălui Meu, căci Eu pentru aceia am venit. O, nu pentru că nu voiau ei să fiu Eu Dumnezeu adevărat, nu pentru asta făceau ei atâta intrigă, ci pentru lupta pentru întâietate se zbăteau ei, și nicidecum pentru că nu credeau că Dumnezeu a venit pe pământ. Ei nu voiau să creadă pentru că descoperiseră în Mine pe rivalul lor, pe potrivnicul lor și al voilor lor și al plăcerilor lor. Se bătea lumina cu întunericul, și adevărul cu minciuna, și nu se putea altfel să fie dacă Eu am venit pe pământ Credincios și Adevărat, și nici acum nu se poate să fie altfel dacă Eu tot vin Lumină din Lumină pe pământ și sap în întuneric ca să-l biruiesc pe el și să fie lumină în locul întunericului de pe pământ, căci omul s-a făcut întuneric mare, și Eu vin și sap în el cu unealta Mea, cu cuvântul Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, și nu Mă primește omul, căci Mă simte ca pe rivalul său când dau să răstorn răul și întunericul din el, averea lui, minciuna vieții lui, ca să pun în el apoi viața Mea, dar cum să fac cu cel ce iubește moartea și întunericul ei cel învelit pe deasupra ca să nu se vadă că este el?

O, poporul Meu de azi, grăiesc azi cu tine pe pământ ca să am, tată, cu cine să grăiesc și să Mă arăt din mijlocul tău lumină peste întunericul omului și să-i spun lui că proorocii și sfinții Mei vin la el ca rivali ai lui spre binele lui, nu spre răul lui și nu vin ei cu intrigă, așa cum face omul cu omul, ci vin cu lumina Mea, ca să-l scoată pe om din el și să Mă așeze pe Mine cu înviere pentru om, ca să-l câștig pe om din brațele morții și să-l scap de închipuirile lui cele de zi cu zi, de minciuna pe care și-o zidește el mereu ca viață și ca scăpare a sa. Vin să-i fac bine omului și vin ca un Stăpân ce sunt în cer și pe pământ, nu vin ca un străin, iar dacă omul nu Mă vede că Acesta sunt, atunci Mă arăt lui putere, ca să vadă că el nu poate împotriva Mea, ci poate numai împotriva lui tot ceea ce vrea el să poată și să facă spre plăcerea lui, căci bucuria omului a rămas numai plăcerea, iar altceva nu mai vrea de bucurie, nu mai vrea omul să fiu Eu bucuria lui, și zice că viața lui e tristă dacă Mă alege pe Mine de viață a lui. Eu însă am spus că tot cel ce dă să-și câștige sufletul său, acela îl va pierde, iar cel ce și-l pierde pentru Mine, acela îl va câștiga, dar vorbirea Mea îi este omului greoaie la înțeles, și nu o alege pe ea, și alege el să lupte împotriva Mea în însăși mintea sa, în însuși trupul său, care a rămas singur de viață a omului, singur, fără Dumnezeu, și e singur omul, și el nu știe cum este el pe pământ când nu-L are pe Domnul însoțitor al său așa cum este Domnul.

Iată, Eu sunt lumina, și omul este întunericul, și se luptă lumina cu întunericul, și aceasta este între cuvântul Meu și între om, între Mine și om. Suspina proorocii Mei, suspina cu Mine între cei din cer și se uită pe pământ cu suspin în ei pentru întunericul din om, și dintre om și om, pentru trufia care și-a făcut scaun de odihnă în om, căci omul care zice rău despre om, acela este el, și nu altul este răul acela. Se dă omul mai mare unul peste altul, dă să nu se măsoare nimeni cu el, și să-și doboare pe orice potrivnic al său, fie prin avuții, fie prin câștig, fie prin mărire, fie prin dreptate sau nemulțumire pentru drep-tate, și pe pământ e numai și numai război între om și om, între

om și rivalul său, căci așa este în mintea omului, care este adevăratul vrăjmaș al lui însuși, și nu omul pe care el voiește să-l înlăture pentru statul lui însuși mai mare decât alt om.

O, fiilor, luați, tată, învățătură adâncă din cele ce Eu așez astăzi din Mine pe masă, din Mine și din suspinul Meu și al sfinților Mei. Am lăsat învățătură pe pământ că după roadele lui se cunoaște omul, ca și pomul, tată. Cei ce nasc pentru împărăția cerurilor fii, aceia sunt cei ce fac roade bune, roade pentru cer, iar cel ce doboară omul ca să fie el mai mult decât altul, acela este om slab, om neroditor, om care strivește rodul care ar mai putea fi rod, om care cruță ce este rău, și strivește ce este bun, și iată, cei ce cruță pe cei răi fac rău celor buni și sunt trădătorii celor buni. O, tată, feriți-vă, așa este lăsată învățătura Mea, feriți-vă de cel ce năzuiește să pedepsească! Și cum adică să vă feriți? Adică să nu aveți încredere în unul ca acela, în cel ce are mare năzuință de a pedepsi. Acela lovește în însăși viața lui, a pașilor lui, iar voi înțelepțiți-vă din orice puteți să învățați binele din rău, căci din răul pe care și-l face singur, din acela se înțelepțește omul, și nu din altceva. Omul care nu se biruiește pe sine este om slab înaintea sa însuși, și nu poate fi puternic unul ca acela, și își este sieși dușman, dar cel ce iartă totul, iar lui nu-și iartă nimic, acela este cel mai mare între oameni și pentru oameni, și așa este mare omul, și altfel nu este mare omul, iar acela i se iartă totul, căci așa este la Dumnezeu, și așa trebuie să învețe omul pe Dumnezeu, și nu cum este el învățat să învețe despre Dumnezeu.

O, proorocii Mei, trimiși de Mine spre oameni, n-au fost uciși din pricina necredinței oamenilor, nu, ci din pricina rivalității, așa cum și pe Mine M-a ucis poporul Israel, căci dorul lui de întâietate și de mărire peste oameni pe pământ era mare, și a câștigat întâietate, dar a pierdut viața, a pierdut rivalul, L-a pierdut pe Dumnezeu, Care este viața omului și Care Se luptă cu omul ca să-l biruiască și ca să Se dea pe Sine ca viață a omului, căci Eu am spus: *«Cine vrea să-și câștige sufletul său, acela îl va pierde, iar cel ce-și pierde sufletul său pentru Mine, acela îl va câștiga»*. Amin.

Sunt la masă cu tine și cu proorocii Mei, fiule, poporul Meu de azi. Ești mic, ești puțin, dar ești poporul Meu de azi. Puțini au crezut și acum două mii de ani în venirea Mea la om Lumină din Lumină, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Am avut o mânăuță mică de popor și atunci. Proorocul Ilie ar vrea să învețe peste poporul care ascultă de la Mine cuvântul Meu și care vine la izvor ca să ia din el, iar voi, cei de la izvorul Meu, sunteți cei ce puneți masă pentru cuvântul Meu ca să ia poporul de pe masă și să se hrănească cu el, și apoi să se vadă în el roadele cuvântului Meu, căci ceea ce mănâncă omul, aceea trebuie să fie el apoi și să rodească el apoi, iar cel ce nu rodește, acela mănâncă degeaba și nimic nu lucrează, și nu este plată pentru cel ce nu lucrează, ci este nelucrare, și este judecată pentru nelucrare.

O, proorocule al Meu, ce mult ai iubit tu viața! Viața ta a fost numai Dumnezeu. Ai știut ce este Dumnezeu și unde trebuie să locuiască El, și ai râvnit pentru statul Său în om și ai lucrat cuvânt de pedeapsă pentru cei despărțiți de Dumnezeu, și apoi i-ai pedepsit ca să-i întorci cu fața spre Mine. Ai fost puternic, puternic în iubire. Omul se apleacă spre om, dar tu n-ai cruțat omul, căci M-ai iubit pe Mine, și așa ai arătat tu că iubești pe Dumnezeu și nu pe om și că Dumnezeu este mare. Omul are milă de om, și așa cade om peste om, și așa știe el să învețe că-L iubește pe Dumnezeu, dar un așa om nu poate să-L iubească pe Dumnezeu și nu știe ce este mila de om și de Dumnezeu. L-aș învăța pe poporul Meu, l-aș învăța iarăși ce milă

de-a lui ajunge la Mine și ce milă de-a lui nu ajunge la Mine, ci, din contra, ajunge pedeapsă a celui miluit de el. Hai să dăm poporului Meu înțelepciunea statului lui în Dumnezeu și a lucrului Meu cel plin de dreptate, căci tu ai râvna cea mai mare pentru viața Mea în om, și nu pentru omul cel fără viața Mea în el, ci pentru viața Mea în om, pentru ca să se închine omul lui Dumnezeu și nu luiși și nu plăcerilor lui, căci omul piere prin plăceri, și după roadele lui se cunoaște omul cel dinăuntru și lucrarea lui cea ascunsă, bună sau rea. Hai să facem viață în oameni, viață care rămâne, hai, căci viața Mea în om trebuie răscumpărată de om, iar timpul e pe sfârșite, și omul trebuie să vadă și să creadă aceasta. Hai! Bindecuvântat să-ți fie graiul tău peste poporul Meu de azi și peste om. Amin.

— **M**ai întâi fă, Doamne, după cuvântul meu, căci eu Te rog așa: fă Tu, Domnul meu, semne mari peste poporul Tău de azi și cu el, ca să vadă cei de pe pământ credincioși și necredincioși că Tu ești Dumnezeu al acestui popor hrănit de Tine cu tot cuvântul care iese din gura Ta, și că acest popor este slujitorul Tău și stă înaintea Ta pentru venirea Ta! Amin.

Și acum grăiesc ție, popor învățat de Dumnezeu pentru calea vieții, și apoi grăiesc cu omul care stă pe calea morții. O, să nu cruți răul, fiule, și nu-l lăsa să crească și să vatăme el cu vătămarea lui, ci să te lupți cu el și să-l dobori prin râvna ta de Dumnezeu și prin rugăciunea ta adevărată, iar rugăciunea adevărată este cea plină de durere pentru cele rele care stăpânesc omul pe pământ. O, să nu cruți răul, ca să nu fii dușmanul celor buni, fiule, iar cei buni sunt cei ce stau în duhul pocăinței și al umilinței pentru greșalele lor, pe care ei și le văd cu ochiul lor curat și nepătat de nedreptate, și sunt cei ce nu se dezvinovățesc, ci își aleg aplecarea și duhul umilit, și au credincioșia prin duhul iubirii din ei. Fiți râvnitori pentru bine, fiilor, și fiți neiertători pentru rău, căci lumina cu întunericul sunt mereu, mereu în război, și cât va fi acest pământ și acest cer, atât va dăinui acest război, și apoi va fi Domnul și va fi cerul cel nou și pământul cel nou și omul cel nou, și toate pentru dreptatea Domnului. Luptă pentru întâietate este între lumină și întuneric, iar cel ce are grijă mai întâi de paiul din ochiul aproapelui său nu poate să creadă că în ochiul lui este bârnă, de care nici el nu are grijă să și-o scoată, și nici pe altul nu-l lasă să facă aceasta, și omul nu știe să-și înlăture rivalul, care este în ochiul său mai întâi, ci îl înlătură pe aproapele său, din pricina trufiei vieții lui, duh potrivit lui Dumnezeu și omului însuși în însuși trupul său. Cel ce zice rău despre aproapele său, acela are acest rău în însuși trupul său, iar diavolul, potrivit lui Dumnezeu și al omului, îl îndeamnă pe omul acela să vadă paiul din ochiul fratelui său, și așa se naște dușmănie între om și om, iar nedreptatea trebuie pedepsită, ea, și nu omul, și așa dorește Domnul prin proorocii Săi pe pământ, iar când omul nu primește pe Domnul prin proorocii Săi, își primește apoi pedeapsă pentru aceasta, și fiecare își lucrează ceea ce primește.

O, voi, fii ai oamenilor, după roadele voastre sterpe vă cunoașteți că nu sunteți fiii lui Dumnezeu. Aceasta vă spun eu astăzi vouă. O, până când vă veți mai închina la tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu între pământ și cer? O, până când veți sta să nu știți ce înseamnă Dumnezeu? Vin eu din partea Sa și vă spun așa: nu voi sunteți Dumnezeu. Veniți-vă în fire și căutați spre El, și nu spre voi! Părăsiți plăcerile, care vă sunt vouă stăpân! Și dacă nu le părașiți la glasul meu proorocesc, le spun lor să vă păraască, și ele vor asculta mai mult decât voi, căci diavolul nu face nimic până nu întreabă pe Dumnezeu, până nu merge la Domnul cu faptele voastre cele rele ca să vă ceară

luiși de la Domnul pentru faptele voastre rele. O, părașiți de tot desfrâul, părașiți-l, căci fărădelegea va fi nimicită și veți rămâne fără veșmântul ei când ea nu va mai fi, și veți fi goi atunci, și așa veți fi găsiți! Treziți inimile voastre! Treziți-le! Dați-le Domnului locaș ca să le împodobească El cu scumpe podoabe, nu cu deșertăciuni, nu cu plăceri, așa cum le dați voi! Întoarceți-vă cu fața spre Domnul! Dați Lui inimile voastre, și El v-o va da pe-a Lui! Fugiți prin aceasta de mânia cea pentru fărădelegile voastre, căci ea este gata să se facă plată a voastră! Cereți scăpare la Dumnezeu, căci mânia pentru voi este pregătită de însăși adunătura voastră! V-ați adunat numai moarte, numai mânie! Treziți inimile voastre! Primiți venirea Domnului la voi! Iată-L cuvânt peste pământ și peste voi ca să vă mântuiască! El vine cuvânt mult ca să vă deștepte din somnul păcatului și al despărțirii de El. V-ați despărțit de El prin plăceri, iar plăcerile fac în voi bube rele și multe, plată a plăcerilor voastre. Umiliți-vă! Primiți pe proorocii care vă învață spre Domnul! Primiți pe cei ce vă dau cuvântul Domnului, care vă îndeamnă la pocăință și la umilință și la mântuire. Vai de cetatea peste care nu este prooroc și vedenie și descoperire de la Dumnezeu! Vai de omul care se ascunde în sine și în toate cele rele ale sale cu ascunsurile sale! Cine-l mai poate scoate pe el din întunericul lui? Vai vouă dacă nu veți căuta spre Domnul ca să vă spună El boala și leacul ei! O, nu căutați ghicitorii! Căutați spre Domnul, Care vă spune adevărul pe față despre voi, calea voastră cea fără de lumină pe ea, cea fără Dumnezeu pentru voi! Veniți-vă în fire, căci Domnul este la hotar și vine ca furul, căci voi nu vegheați întru venirea Lui! O, veniți-vă în fire, fii ai fărădelegii! Războiul dintre lumină și întuneric își va arăta leșurile sale, și pe cei biruitori pentru lumină. Primiți duhul proorociei, dați-i drumul în casa voastră, deschideți-i lui, căci vine să vă facă bine vouă, și aceasta este lucrarea proorocilor, lucrarea Domnului pentru salvarea omului pierdut. Amin.

Iar eu, Doamne, voiesc acum să Te rog să ne întorcem iarăși în carte ca să grăiesc cu inima poporului Tău, care în cete-cete s-a așezat. Voiesc să grăiesc cu fiecare cetate câte puțin, căci sunt proorocul Tău, și sunt proorocit să fac pace și iubire între Tine și fii, ca să fii Tu bun cu ei și să nu încapă pedeapsă peste ce este pecetluit al Tău. Ne așezăm acum la masă cu cei de la gura izvorului Tău, care străjuiesc aici pentru lucrul Tău de azi și de mâine, și de unde Tu Te împarți peste pământ, și apoi ne vom așeza să lucrăm și să aducem râvnă în inimi peste poporul Tău și pocăință și umilință și stăruință în cele ale Tale peste el, Doamne. Pace Ție în sărbătoarea mea de acum cu poporul Tău cel mic, iar cetei proorocilor veniți la masa de azi, mângâierea Ta, Doamne. Amin.

— **A**ștept în cartea Mea lucrarea ta cea ziditoare de popor sfânt, o, proorocule al Meu. Ea este scrisă în Scripturi să fie. Lucrez din cer cu sfinții și cu proorocii, iar de pe pământ cu cei ce-Mi sunt azi străjeri și lucrători. Cuvântul Meu este credincios și adevărat și se războiește întru dreptate, iar lucrarea lui de azi este scrisă în Scripturi, în prooroci și în psalmi ca să fie ea astăzi pe pământ și să întoarcă pe om spre Dumnezeu și să depărteze ea mânia pe care omul și-o pregătește mereu împotriva sa însăși prin viața sa cea fără de roade și plină de plăceri nimicitoare de om, și iată, după roadele lui se cunoaște ce este și cine este omul. Amin.

Pace și sărbătoare sfântă las peste voi, fiilor de la izvor, și apoi peste cei ce iau de la voi cuvântul de pe masa Mea cu voi. Acum două mii de ani grăiam cu ucenicii Mei cei de atunci în fața mulțimilor, ca să-și ia fiecare partea sa din cuvântul Meu

rostit în pilde peste mulți din cei ce veneau să asculte grăirea Mea, iar azi grăiesc cu voi în fața neamurilor de pe pământ, și nu sunt ghicitor, ci sunt Cel Credincios și Adevărat, și Mă războiesc întru dreptate, și fericiți sunt și vor fi cei ce știu cuvântul Meu de peste voi și cu voi, căci sămânța aceasta Eu cu mare iubire o presar peste voi prin grăirea Mea cu voi, și mângâiere multă pregătește ea pentru mulți din cei ce au urechi de auzit, și care aud cu ele cuvântul Meu peste pământ. Amin.

Iar celor ce, spre rușinea lor, se smulg din brațul Meu călăuzitor și se duc să-și călăuzească singuri pașii, Eu, Domnul, nu le doresc nimic în ziua aceasta de sărbătoare a proorocului Meu Ilie, decât pocăință și întoarcerea lor la Mine și la cei ce rămân cu Mine cu credincioșie pentru slava care vine cu Mine pentru cei mântuiți, pentru cei credincioși. Amin, amin, amin.

*

O, poporul Meu de azi, Ilie, proorocul Meu, are lucrare de dragoste între Mine și tine, între om și Dumnezeu, căci este scris să fie această lucrare a sa pentru venirea Mea și pentru calea Mea spre om, și a omului spre Mine, căci dragostea s-a răcit pe pământ, s-a răcit, tată, și de aceea Eu vin, doar, doar voi învia dragostea dintre Mine și om și s-o sting pe cea dintre om și om, pe cea care îl desparte pe om de Mine ca să nu Mă mai iubească omul, dar unde nu este Dumnezeu cu omul, acolo este mânie pentru om, și este durere, și aceasta vine de la necredință, vine de la lepădarea de Dumnezeu a omului.

O, omule, după ce că ești păcătos din firea ta cea căzută, te mai și despați de Mine, tată. Tu nu te-ai despați, dar păcatul este cel pentru care tu te despați de Mine, iar el îți este dușman, nu fericire, căci fericirea am spus Eu cine o are. M-am suit pe vârf de munte acum două mii de ani și le-am spus ucenicilor Mei, le-am spus lor în fața mulțimilor că ei sunt cei fericiți și că plata lor este mare în ceruri pentru suferința lor lângă Mine, căci ei sufereau și aveau să sufere pentru Mine cu duhul și cu trupul lacrimi și dispreț, prigoană și sărăcie și alungare pentru numele Meu.

O, poporul Meu, Ilie, proorocul Meu, este în cuvântul Meu, care este calea sfinților spre tine, tată, și te povățuiește el în ziua aceasta, căci are proorocită lucrarea dragostei între Mine și om, și între om și Mine, și aici este vorba de cei ce-Mi sunt fii, de cei credincioși lui Dumnezeu, și care nu se leapădă de Mine prin necredință, căci fericit, de o mie de ori fericit va fi cel ce nu se smintește întru Mine, Cel Credincios și Adevărat, căci Eu pentru unul ca acela Mă voi slăvi și îi voi slăvi credința și îl voi arăta pe el martorul Meu. Amin.

— Eu, Doamne, sunt martorul Tău, căci am fost Ție credincios în vreme de mare necredință peste oameni și am fost fierbinte în dorul meu de Tine, ca să fii Tu pe pământ cu oamenii și să nu facă ei necredință pe pământ în vremea rătăcirii lor cea din firea cea căzută a omului, căci Tu Te-ai unit cu mine și mi-ai primit Ție răvna mea de Tine și ai lucrat cu ea în poporul Israel, care îmbătrânise în despărțirea lui de Tine, iar pe mine mă durea pentru Tine, Doamne, mă durea ca și pe Tine. Când omul se lasă spre păcate, el devine apoi nepăsător de Tine și de el, căci asta face păcatul în om, dar și mai mare păcat face omul când se lasă spre necredință, Doamne, dar mai întâi el pierde înțelepciunea pentru că pierde frica de Tine, și prin păcat el uită de Tine, bietul de el, și uită de frică, și mintea lui nu mai socotește, ci se lasă dusă de pe cale.

O, Doamne, m-a durut și atunci cât am fost pe pământ între prooroci și între oameni, și tot așa mă doare și azi depărțarea de Tine a omului, dar cel mai greu mă doare să nu fie dragoste și credincioșie între Tine și cei ce au crezut și cred venirea Ta de azi cuvânt și Evanghelie a Ta prin el pe pământ, iar eu sunt unul din cei ce pe nori de slavă Te însoțesc când vii, căci m-ai ridicat de pe pământ cu car de heruvimi în vârtej de vânt, ca să vin iar cu Tine acum, când vii, și să fiu martor de pe pământ dintre cei cu trup pe pământ și în cer, o, Doamne, dar taina venirii mele cu Tine n-o înțelege omul, așa cum nu înțelege el taina venirii mele la Tine dintre prooroci și dintre oameni atunci, când Tu pe nori și pe car de foc, pe heruvimi m-ai purtat spre Tine, cu carul slavei Tale, slava Domnului, pe care proorocul Iezechiel a văzut-o și a mărturisit-o, pentru că Tu i-ai arătat-o ca s-o mărturisească el și să știe omul cum este slava Domnului și să fie credincios pentru ea, căci ochiul credinței este ager ca să vadă, și Domnul Se sprijinește cu lucrările Sale pe cei credincioși Lui, văzutelor și nevăzutelor Lui, așa cum Tu cu mine Te-ai sprijinit pe pământ în vremea mea cu Israel, care Te părăsise de tot, și apoi Te-a tot părăsit Israel.

O, Doamne, tot Israel îl numești Tu și pe poporul Tău de azi, căci așa l-ai numit Tu pe cel credincios, pe cel căruia Tu Te-ai adevărit. Voiesc să povățuiesc pe poporul Tău de azi, căci este scris de mine să lucrez așa înaintea Ta, dar binecuvintează Tu cuvântul meu peste poporul Tău. Amin.

— Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt este Cel ce grăiește prin tine, proorocule înaintemergător al venirii Mele de azi, și binecuvântat să-ți fie cuvântul tău peste poporul Meu. Amin.

— Mă port cu Domnul spre inima ta, popor de azi al Domnului. Tu ești de mare preț în mâna Lui, în ochii Lui, popor de azi al Domnului. Ești mic, ești puțin, dar ești poporul Domnului, și ești de mare preț în mâna Lui, căci în mijlocul tău El Își deschide cartea Sa și Se scrie în ea cu tine, cu grăirea Lui cu tine pe pământ, cu venirea Lui la tine cu sfinții, așa cum este scris să vină El acum, la sfârșit de timp. O, fiule al Domnului, ai grijă mare să știi bine ce este și ce face un fiu al Domnului, căci fiii Lui sunt asemenea Lui, așa cum am fost eu înaintea Lui și l-am purtat durerea pe pământ și am luptat să l-o alin, căci despărțirea de El a fiilor Lui este durerea Lui cea grea de dus, cu mult, cu mult mai grea decât crucea pe care, după ce a dus-o pe Golgota, a fost pe ea bătut în cuie pentru dragostea Sa de poporul Său, care Îl părăsise pe El și nu-L cunoștea, căci era necredincios Israel, și pentru aceasta ochii lui erau ținuți să nu vadă cu ei pe Domnul lor, și nu este alta partea celor ce nu cred, și aceia cred cum vor ei și se smintesc aceia, și nu sunt fericiți cei ce nu cred.

Ești așezat în cete-cete, mai mici sau mai mari, și îți trebuie povață și ocrotire prin povață, popor al Domnului. O, ai mare nevoie de ocrotire de la Domnul, iar povața este cea care te ocrotește dacă o ai peste tine.

O, popor de la izvor, tu ești cetatea cea întâi-stătătoare a cetăților poporului Domnului, căci ai în mijlocul tău grădinița cuvântului lui Dumnezeu, iar în jurul ei, șirag de mărgăritare, după cum Domnul a proorocit să se împlinească așa, și iată, se împlinește și se va împlini. Te rog cu Domnul în cuvântul meu și în duhul meu să fii tare în credință și în statornicie și să te bucuri în furtuni fel de fel, căci pomii cei nebătuți de furtuni nu-și înțețesc rădăcinile, ci sunt ușor de rădăcinați. O, nu te teme în furtuni, ci bucură-te de ele, căci ele îți întăresc credința și puterea ta cea bună și veghea ta cea de aur, și nu oricum

veghe. O, să plângi cu Domnul și cu sfinții Săi pentru pacea și pentru duhul grădiniței cuvântului Său, căci Duhul Său păzește cu mare milă și cu mare iubire grădinița Sa de cuvânt, cea din cuvântul Său zidită ca să stea înaintea Sa, și va sta, și iată, cuvântul Său curge peste ea și se face carte și te ține Domnul de mână prin ea. Mai e puțin și Domnul Se va slăvi văzut și Își va arăta slava Sa cu care S-a odihnit peste grădinița Sa de cuvânt, iar cei puțin credincioși vor plânge fără de alin și vor striga la Domnul pentru ei atunci. Fiți tari, fiți tari și credincioși, voi, cei ce îngrijiți grădinița Domnului, căci curând, curând El îi va da ei mângâierea Sa, și slava Sa de peste ea va fi spre bucuria multora dintre cei credincioși și statornici în credință și în iubire pentru lucrarea cea de azi a Sa cu omul din mijlocul grădiniței Lui de cuvânt, pe care El o are în paza Sa și în stăpânirea Sa încă de la începutul cerului și al pământului. Fiți străjeri cu veghe sfântă, voi, cei care privegheați de aproape locul slavei Domnului, Care Se face cuvânt peste pământ, și Domnul vă va întări vouă credința și credincioșia și statornicia, căci aceste daruri sunt pentru fiii Domnului, care trebuie să știe bine ce este și ce face un fiu al Domnului, căci fiii Lui sunt cei asemenea Lui, așa precum am fost eu înaintea Lui, plin de durerea Lui, mereu plin de durerea Lui pentru depărtarea de El a lui Israel. O, fiți și voi la fel, fiți asemenea Lui, căci El este îndurerat adânc și tot mai adânc pentru cei ce Îl părăsesc pe El pentru ei înșiși și se duc spre îndoială și spre necredință prin mintea lor cea de sine, care se socotește cu ea însăși. O, ce durere să n-aibă Domnul statornicie în cei care au venit să fie cu El din buna lor voie atunci când au venit să fie ai Lui! O, ce neputincios L-au făcut aceștia pe Domnul în ei! O, așa pățesc cei ce se fac judecători peste ale Sale în locul Său, uitând ei că omul este mărginit și că Domnul este peste toate, văzute și nevăzute! Fiți, dar, veghetori credincioși, căci lupta dintre lumină și întuneric este mare, este în toi, iar diavolul este încordat, ca întotdeauna când Domnul Se scrie de fiecare dată biruitorul întunericului. O, stați pe masă cu hrana Lui și desfaceți această merinde și hrăniți-vă cu ea mereu, căci cel ce nu mănâncă moare, moare mereu cel ce nu știe să mănânce cu folos. Fiți binecuvântați, fiți veghea Domnului pentru lucrarea Sa de azi. Amin.

Acum strig și peste voi, cei din cetatea Emaus. Vin la voi cu Domnul și vă învăț să stați sub strajă, să intrați sub strajă, o, fete din Ierusalim, căci v-a dat Domnul în grijă păstorească unei inimi mari înaintea Sa, iar voi prețuiți-o pe ea peste voi și nu vă bizuiți pe voi, ci stați sub veghe, stați sub strajă. Nici o inimă să nu stea înăuntrul ei, ci să stea în prag și să-I mulțumească Domnului pentru mila Sa cea mare. Trăiți cu sfială ziua și noaptea, trăiți în lumină și trăiți cu mulțumire, căci nemulțumirea face semeție în om și îl asprește pe om, și omul semeț este urât pentru cei din cer. Fiți mici, mici, căci cei mici au doică, iar cei ce n-au doică se cred mari, și nu mai sunt între cei mici, a căroră este împărăția cerurilor. O, fiți cu mintea și cu privirea în Domnul, și din El lucrați și priviți, căci altfel sunteți ca omul. Fiți iubitoare cu inima, căci altfel disprețuiți cu ea. O, învățați ce este mila cea care ajunge la Domnul, căci altfel de milă nu ajunge la El și vă vatămă și pe voi și pe El. Cel ce nu este unit cu Domnul nu știe să facă unire și unitate între frați, dar grija voastră să vă fie să stați bine cu Domnul, și din această grijă să vă îndreptați statura, și nicidecum să nu căutați să stați bine cu omul, iar pentru această statură aveți mult, mult de învățat, dacă nu veți disprețui învățătura și mustrarea și vadul pe care acestea vin spre voi, căci prin cei săraci cu duhul poate Domnul lucra peste om și peste mintea omului

care caută învățătură, căci omul este îndărătnic prin mintea sa, dar este ușor de purtat prin supunerea sa. Eu, proorocul Domnului, vă îndemn pe voi să stați sub doică cu inima și cu mintea și cu purtarea și cu fapta, dar și cu umilința să stați, și să stați cu ascultare și cu multă credință pentru cel ce vă poartă de mână spre cer, căci Domnul v-a dat vouă doică, numai să stați sub ea și să vă alăptați cu supunere pentru creștere, că vă trebuie creștere mare, creștere mereu, și vă trebuie duh blând și smerit și vă trebuie frică de Dumnezeu cu inima curată, și apoi Domnul va putea mult cu mântuirea Sa peste voi, și El este Cel ce poartă de grijă pentru cele ce vă trebuie vouă, iar voi doar să știți să-I mulțumiți Lui cu supunere, cu ascultare, cu blândețe și cu sfială și cu toate darurile cele plăcute Lui în cer și pe pământ. Fiți cu duh mulțumitor, și una pentru alta umiliți-vă, căci aceasta îl face frumos pe om. Învățați mereu, mereu bună cuviința și învățați să nu aveți nemulțumiri, căci sunteți la Domnul acasă, nu la voi acasă. Eu așa m-am purtat înaintea Domnului pe pământ, iar El mi-a dat lucrare de prooroc în casa Sa, în lucrarea Sa, și m-a luat cu El și pentru El. Amin. Fiți binecuvântate binecuvântând pe Domnul și lucrările Sale, nearătându-vă cu aceasta oamenilor, ci Lui cum împliniți această slavă a Sa, căci vremea este să stăm numai cu Domnul, numai în Domnul, că e vreme de întuneric pe pământ. Îndemnați-vă spre pocăință și învățați lucrarea ei mereu și stați în ea mereu, căci pocăința alungă din om duhul mării de sine, duhul părerii de sine și dorul de sine, și așează în locul acestora Duhul Cel blând și smerit al Domnului. Amin. Să Se odihnească Duhul Sfânt peste așezământul Emaus, și aceasta prin lucrare păstorească peste voi, după cum aveți peste voi așezarea Domnului pentru păstorirea voastră. Amin.

Acum, binecuvântate să fie casele păstorilor, care au trudit în via Domnului ca să-I păstreze Domnului un popor. Umilința și pacea cea plăcută Domnului, aceasta să învețe poporul cel binecuvântat prin cei binecuvântați peste el, căci iată, cei ce s-au răzvrătit împotriva păstorilor așezați de Domnul, au alunecat cei ce au lucrat așa. O, nu e de joacă cu cele așezate de Domnul spre veghe pentru poporul Său, și fiecare trebuie să lucreze ceea ce i-a fost dat să lucreze, și să asculte fiecare din cei ce le-a fost dat să asculte, și așa este bine să se lucreze. Amin.

O, binecuvântați să fie creștinii din cetatea București și cuibulețele lor mici ca niște semințe mici din loc în loc, și să învețe ei iubirea cea pentru Dumnezeu între ei, iubire care nu cere, ci se dăruiește. Fiecare creștin să iubească lucrarea cea mărturisitoare pentru Domnul, și așa să petreacă unii cu alții cei credincioși acestei lucrări, iar pacea între ei să se înmulțească prin duhul mulțumirii și prin duhul umilinței de duh. Amin.

Iar peste toate cetățile, eu, proorocul Domnului, ca și Domnul povățuiesc să nu se oprească cei credincioși în sfat cu cei răzvrățiți, care se cad unii pe alții prin lucrarea lor răzvrătitoare asupra lucrării Domnului. O, păstrați-vă credința, fii ai acestei lucrări de cuvânt din cer peste voi, căci ea trebuie păzită cu sabia cea mai ascuțită, fiindcă ea este ochiul care vede pe Dumnezeu, și prin ea veți fi biruitori așa cum am fost eu pentru Domnul meu. Amin.

O, toate celelalte cuibulețe de creștini de peste tot, aplecate spre lucrarea Domnului, să vegheze bine pentru legătura lor cu Domnul, necăutând pentru el creștinul, ci pentru Domnul, căci Domnul a spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine!»*. Această Scriptură cereți, fiilor, toți laolaltă când veniți la sărbători lângă izvor, cereți să vi se des-

lușească vouă această Scriptură, căci împlinind-o pe ea nu veți cădea niciodată, ci veți fi fii ai lui Dumnezeu pe pământ. Amin.

Toți câți sunteți împrăștiați cu locuințele, acolo cu voi învățați să stea Domnul, și veți fi cu El și veți veni din timp în timp la izvor și veți fi scriși că umblați cu El și pentru El pe pământ. Amin.

O, cei ce sunteți din cetatea Căprioru vă cheamă Domnul iarăși pe voi prin duhul proorocilor să împliniți toată voia Lui acum și până la venirea Lui, căci El vă va cere răspuns la toți pentru voia Lui cea de ieri și cea de azi între voi, și e vremea să ascultați și să vă faceți asemenea Lui, căci aceasta este de folos vouă și planului Lui pentru mântuirea multora. Ridicați ochii spre El și priviți slava Lui și lucrarea Lui și dați-I ajutor să poată iarăși pentru voi și pentru tot lucrul Lui peste pământ, căci Domnul vă dorește. Amin.

Cei din cetatea Valea Voievozilor, care v-ați răzlețit de Domnul prin mintea voastră cea de sine, o, nu fiți și nu râvniți să stați necredincioși, căci Domnul nu stă cu cei necredincioși. Cereți la Domnul putere de iubire și de credință pentru cele scrise în Scripturi ca să fie pe pământ în vremea aceasta, și nu vă bizuiți pe voi și pe mintea voastră, căci mintea cea ușoară din voi se socotește din ea și vă este dușman vouă. O, iubiți să fiți credincioși, și nu necredincioși, căci eu, proorocul Domnului, am de la El lucrarea Sa să vă întorc inimile spre Domnul, și inima Domnului spre voi ca să vă ajute El împotriva necredinței voastre, fie prin mânie, fie prin umilință de duh, căci El poate totul când voiește, iar răzvrătirea voastră să se depărteze din voi. Amin.

O, vino și tu spre umilință, cetate tare la cerbice, creștini din Gheboieni! O, umiliți-vă, tată, și voi inimile, căci ani de zile ați fost cu credință lângă acest izvor de cuvânt, iar acum aruncați în el cu pietrele necredinței. O, la ce, oare, vă folosește aceasta? O, fiilor, căutați să aveți milă de cei ai voștri luați de pe pământ, căci le-ați făcut dureri mari și îi țineți în chin, căci voi, creștini ai acestui popor, aveți să fiți hărăziți să vă scoateți din iad și din supărare neamul tot, căci așa a promis Domnul la cei ce stau cu El prin acest cuvânt acum, la sfârșit de timp. O, veniți-vă în fire pentru voi și pentru neamul vostru cel adormit, care suspină adânc de la voi și de la necredința voastră, iar dacă nu veți asculta, voi veni eu de la Domnul spre voi ca să vă aduc iarăși spre credință, spre izvorul Său de cuvânt, din care atâta vreme ați băut și voi. Amin.

Mă îndrept acum cu duhul și cu lucrarea mea proorocească spre toți cei care s-au dat și se dau în lături, după ce au stat cu Domnul prin acest cuvânt și au spus „da” Domnului. O, mai iertată va fi lumea Sodomei decât cei ce au avut această arvună dată lor de Domnul, și apoi s-au dus spre alunecare sărind din bărcuța Sa și mahnind pe Domnul și pe proorocii Săi și pe toți cei credincioși Lui prin acest cuvânt, prin care vine Domnul pe pământ pe car de heruvimi, pe carul cel de foc al slavei Sale la sfârșit de timp. Toate sunt fără Dumnezeu pe pământ, căci Domnul este în cer și în toți cei ce-L poartă pe El purtându-se cu El și pentru El. O, veniți-vă în fire!

Nici unul din cei ce au fost și sunt cu acest popor, din cuvântul Domnului născut, nici unul să nu-l facă pe fratele său să rădă! O, nu mai glumiți, nu mai nașteți răs pe fețele voastre unul de la altul, și nici uneltire, și nici intrigă apoi să nu lucrați, căci de la acestea vin despărțirile dintre frați, și duh de judecată apoi, iar judecata este numai la Domnul. Amin. Fiți frați unul cu altul, ca să nu fiți judecători, și așa veți atrage spre voi binecuvântarea Domnului, iarăși o veți atrage spre voi, căci cei necredincioși au plata celor necredincioși, și se depărtează de

la ei a Sa binecuvântare. Amin.

Și acum, Doamne, pune pecetea Ta peste cuvântul meu și întărește-l pe el peste poporul Tău. Amin.

— **E**u, Domnul, așa lucrez, și sunt mărturisit de sfinți și de prooroci din veac și până în veac și Mi-e milă de cei necredincioși și dau să-i învăț spre pocăință, și cu sfinții lucrez tot ceea ce lucrez.

Eu, Domnul, îndemn pe poporul Meu, pe cel care este și pe cel clătinat din credință, să vină spre pocăință și spre rugăciune apoi, ca să ia de la Mine înțelepciune, dar frica de Domnul, ea este calea care duce spre înțelepciunea Mea pe om.

Îți doresc, poporul Meu de azi și de ieri, Eu, Domnul, îți doresc frica de Dumnezeu, și apoi înțelepciunea credinței și faptele ei, fiule. Cetatea fără prooroc peste ea este cetate fără Dumnezeu peste ea. Turma cea fără de păstorire peste ea de la Mine nu este turmă a Mea. O, vino la Domnul ca să știi calea, popor hrănit de Dumnezeu, și fii credincios, tată, că e vreme de necredință pe pământ, și mulți din cei ce au fost și sunt ai Mei și-au răcit și își răcesc dragostea, și ei sunt semn al venirii Mele, precum este scris în Scripturi.

O, dragoste din cer, o, vino pe pământ! Coboară tu peste cei ce sunt ai Mei, căci dragostea lor s-a răcit, și e vremea să vin Eu la acest semn. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2009

Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Tămăduirea de boală este vremelnică. Omul își cumpără cu bani zile de trăit pe pământ. Cei mai fericiți între oameni sunt cei cărora le ajunge Hristos. Cel ce se iubește pe sine este slab pentru el și pentru cei din jur.

Cu duh tămăduitor și cu dulce cuvânt de dor cobor la tine, poporul Meu cel credincios venirii Mele de azi, căci fără de credință în venirea Mea cuvânt în zilele acestea tu n-ai fi poporul Meu cel de azi al Meu. Mă întăresc în porți și cobor la tine cu multă tămăduire, tată, căci durerea Mea este și a ta, și trebuie să ne tămăduim unii pe alții, și trebuie să învățăm de la Tatăl aceasta, căci Tatăl M-a trimis la tine ca să-ți fac bine, iar Eu te trimit pe tine peste pământ cu tot cuvântul Meu ca să-l împarți spre tămăduirea multora, fiule, și am în tine fii ascultători, care Mă iau din cer și Mă așează pe pământ cuvânt când Eu vin ca să-l îndemn pe om spre Tatăl, căci Eu după învierea Mea dintre cei morți M-am dus iarăși la Tatăl ca să-i atrag pe toți cei credincioși la Tatăl prin tot ceea ce am împlinit și voi mai împlini peste pământ, spre tămăduirea neamurilor. Amin.

Vin cu sfinții la tine, poporul Meu. Am în coborârea Mea pe tămăduitorul Pantelimon, și te doresc pe tine ca pe sfinții Mei, fiule. O, cât de tămăduitor a fost acest ucenic al Meu, căci el tămăduia pe om din moartea necredinței prin tot ceea ce împlinea el prin credință și prin rugăciunea lui spre Mine pentru om. Ai grijă, poporul Meu, ai grijă, tată, să iubești ție tămăduirea cea din cer, căci cea de pe pământ tămăduire de boli este vremelnică și nu-l face pe om mai bun pentru Mine, ba, din contra, îl îndeamnă pe om la mai multă plăcere de viață pe pământ, căci omul își cumpără cu bani zile de trăit pe pământ, și nu se face mai bun pentru Mine cel ce face aceasta, ci doar se laudă cu vindecarea lui și cu bucuria sa de la ea, dar de Mine se bucură puțin, puțin de tot omul, căci ca să se bucure de Mine, el trebuie să petreacă cu Mine și pentru Mine mult de tot, căci altfel omul moare față de Mine, și se învață fără de

Mine pe pământ cu viața lui.

Omul petrece cu omul pe pământ, căci așa este el învățat să facă, și altfel omul este trist. O, nu mai sunt oameni fericiți pe pământ, nu mai sunt! Cei mai fericiți între oameni sunt cei cărora le ajung Eu pentru ei. Cei cărora nu le ajunge Hristos, nimic nu le ajunge lor, și de aceea caută și tot caută omul cu pământul și cu tot ce e pe el, și de aceea omul este pământ și numai pământ, săracul de el, și și-a uitat omul obârșia. Vreau să strig din cer la om și dau să Mă audă omul, și vin cuvânt pe pământ și vin cu sfinții Mei, cu cei la care oamenii se roagă de ajutor și de tămăduire în durerile lor trupești și sufletești pe pământ.

O, ucenicule al Meu Pantelimon, e sărbătoare a ta în cer și pe pământ între cei cerești și între cei credincioși ai Mei pe pământ. Împarte tu dar de tămăduiri peste oameni în ziua ta de serbare, ca să fie ei cerești apoi pe pământ, așa cum tu ai fost când Eu te-am atins cu darul credinței sfinte și te-ai făcut mărturisitorul Meu peste cei necredincioși! Binecuvântată să-ți fie lucrarea cea de azi peste oameni și peste poporul Meu de azi. Amin.

O, Doamne al sfinților Tăi cei plini de Tine și de tămăduirea cea de la Tine peste cei bineplăcuți Ție între oameni! O, se miră oamenii, se miră mulți din cei ce văd cuvântul Tău și al sfinților Tăi cum de este acest cuvânt peste pământ și de unde este el. Oamenilor le este greu să creadă din pricina minții lor și din pricina că au ales necredința, dar nu că nu ar putea să creadă ei în venirea Ta cuvânt pe pământ cu sfinții Tăi, cei vii ca și Tine, Doamne. Cei credincioși aleg credința în Tine și în sfinți, aceasta aleg ei de viață a lor și de petrecere a lor pe pământ cu Dumnezeu, iar cei necredincioși aleg necredința în Tine și în sfinții Tăi și aleg viața cu plăceri și alergarea lor după plăceri, după libertatea cea pentru tot ce este trecător pe pământ. Tu însă ai avut mereu, mereu pe pământ fii credincioși, și cu ei ai avut mereu stat pe pământ și mers peste oameni și lucru pentru necredința din oameni, și ai lucrat cu semne sau cu mânie din timp în timp ca să-l faci pe om să Te cunoască și să Te urmeze apoi, dar ei, bieții de ei, se împiedică unii pe alții, unii în alții și se iubesc unii pe alții spre căderea lor din Tine, Doamne, de parcă numai ei sunt între pământ și cer, iar Tu nu mai ești.

Voiesc să tămăduim de neînțelepciune pe oameni, căci neînțelepciunea lor vine de la lipsa de frica de Dumnezeu, Doamne. O, iată ce-Ți cer eu în rugăciunea mea de azi în mijlocul poporului Tău de azi: umple de frică de Dumnezeu pe toți oamenii, de la o margine a cerurilor până la celelalte margini, Doamne! E vremea să lucrezi cu trezire mare și să vadă toți oamenii că este Dumnezeu Stăpân al cerului și al pământului, și că nu omul este stăpânul. Cruță-i sub pavăza credinței sfinte pe toți cei credincioși lucrărilor Tale între cer și pământ și dă-le lor duh de mărturisire ca să lucreze ei de pe pământ, iar Tu din cer, Doamne. Să fie ca o înviere peste toți oamenii trezirea pe care le-o faci, că e târzie vremea, iar sfinții Tăi așteaptă slava Ta pe pământ ca plată a lor în cer și pe pământ, slavă după care ei au tânjit cu dor, căci Te-au iubit și Ți-au dorit slava înaintea oamenilor în toată vremea cerului și a pământului până azi și până mâine, Doamne.

Oamenii își cumpără zile cu bani. Se duc oamenii la doctor și le dau bani ca să le dea zile de trăit împotriva bolilor lor, cele trimise de la Tine pentru mântuirea lor, nu pentru vindecarea trupului lor și atât, căci oamenilor le trebuie vindecare de păcate, dar ei au nevoie de zile de trăit când se duc la doctori, nu de vindecare de păcate, nu de mântuire, Doamne. O,

adu-le oamenilor trezirea și dorul de Tine, nu de ei, Doamne, căci vindecarea este o plată a omului credincios, o plată a lucrării sale pentru Tine și pentru ce ai Tu de lucrat și de așezat pe pământ în om, iar altă vindecare peste om nu vine de la Tine când omul o găsește, ci vine spre căderea mai mare a lui din viață. Să aibă oamenii peste ei grăirea mea cu Tine în cer în ziua aceasta, căci eu sunt tămăduitor de suflete și sunt sfântul Tău și am tămăduit suflete pe pământ, și morți am înviat ca să-i fac pe oameni să Te cunoască de Dumnezeu al celor credincioși și sfinți ai Tăi, Doamne, pe pământ. Amin.

Iar tu, popor al Domnului, ia de la Domnul, ia prin sfinții Săi tămăduitori, ia lucrarea de Duh Sfânt în tine, și cu ea să te tămăduiești de tine ca să fie numai Domnul aluatul tău, căci Domnul este din cer. Nimeni din fiii acestui popor să nu-l facă pe fratele său să rădă, ci să-l facă să privească spre tămăduirea cea din cer, căci Domnul este din cer. Grăirile dintre voi să aducă cerul pe pământ mereu, mereu, așa v-a învățat Domnul să trăiți la lucru și la stat, și Domnul va fi Cel minunat între voi. Căutați sănătate multă sufletului și Domnului în voi, căci El locuiește în locașe curățite pentru El și pentru statul Lui în ele, că este din cer Domnul. Iubirea să vă ardă după El, iar gândul la El să nu se stingă, iubitorilor, căci Domnul este din cer. Fiți cerul Domnului, fiți pe pământ ca cei din cer, căci în cei din cer locuiește Domnul de-a pururi. Sunt din cer cuvintele toate de peste voi, și hrană să vă fie ele vouă, căci omul nu trebuie numai cu pâine să se hrănească, ci mult să se hrănească din cer, căci cu cuvântul Său a făcut Domnul cerul și pământul și toate cele ce sunt și trăiesc. Așa să fiți și voi, și să fiți mereu rodul cuvântului Său de peste voi, plini de credință că se împlinește cuvântul Său. Nu fiți îndoielnici, nu faceți socoteală ca omul, căci omul este trecător, iar Domnul are viață veșnică. Fiți casa Lui, căci Domnul este veșnic. La fel și casa Lui să fie. Amin.

O, voi, cei ce vă lăsați spre necredință, căutați credința, nu necredința în acest cuvânt, care hrănește din cer un popor de mai bine de cincizeci de ani. O, nu câștigați nimic cu necredința, ci numai tulburare și deșertăciune câștigați, dar cu credința câștigați nădejde și pace și sprijin sufletelor voastre, și pe Domnul de Mântuitor al vostru, căci El S-a arătat, și iată, Cel ce S-a arătat vine iar, vine mereu, vine și va veni, și Scripturile se împlinesc cu El și întru El, și noi vedem venirea Lui și suntem în ea, și este plata noastră venirea Lui cu sfinții, și așa este plata celor credincioși, iar plata celor necredincioși va fi să vadă ei venirea Domnului cu sfinții și să se plângă pe ei că n-au crezut, că n-au iubit când era vremea iubirii pentru plata lor cea de apoi.

O, popor numit de Domnul al Său, ai grijă de viața ta, fiule de azi. Viața este înăuntrul omului. Învăță de la învățător să-ți faci frumoasă casa și viața din ea, că mulți în tine sunt slabi cu viața, slabi cu înțelepciunea cea pentru viață, și aceasta se întâmplă pentru că omul stă mult de tot înăuntrul său și nu este primitor de oaspeți, primitor de învățătură multă și mereu peste el. E ca și la școală cum unii școlari învață și iau premiu mereu, iar alții stând în școală sunt slabi la învățătură și muți la grăirea cea pentru învățătură, iar cei ce nu grăiesc nu iau notă, nu iau plată, și e ca și la școală înțelepciunea și neînțelepciunea omului și plata pentru acestea. O, nu vă mirați de ce cad din învățătură și din bărcuța Domnului cei ce n-au voit să învețe și să rămână sub învățătura Lui. Cel ce se iubește pe sine este slab de tot pentru el însuși și pentru cei din jurul lui, și nu e bun la învățătură unul ca acela, chiar dacă se crede om cu înțelepciune în el. Înțelepciunea însă este aceea care îl face Dumnezeu pe om pe pământ, și aceasta este lucrarea pe care

dă Domnul s-o așeze în om în vremea Lui cu voi, cei din urmă, căci El voiește să facă omul ca El, și de aceea Tatăl L-a trimis, ca oricine crede în El, să se facă și el fiu al lui Dumnezeu, precum Hristos este. Amin.

Eu, Doamne, tămăduire de suflet aduc peste poporul Tău de azi, căci când sufletul este sănătos și curat, tot trupul e sănătos și curat. Eu, Doamne, doresc tămăduirea Ta de dureri, căci ai dureri vechi și noi, și îi povățuiesc pe cei ce dau să se piardă, să caute ei să se întoarcă spre iubire mare, căci mila de ei îi pierde pe ei, că n-au iubit învățătura ca s-o împlinească pe ea pentru ei și să rămână ei în dragostea Ta. Învățătura se face naștere pentru cei ce stau la învățat, și ea nu este milă, ci este învățătură, fiindcă omul este greșit, și îi trebuie mereu înviere, mereu naștere, mereu, mereu, Doamne. Pace Ție, tămăduire Ție de la cei ce Te mângâie în durerile Tale de ieri și de azi, căci cei credincioși sunt mângâierea Ta mereu, mereu! Amin.

— **M**ă mângâi cu cei credincioși pe pământ. Eu, Domnul, cu cei credincioși M-am sprijinit pe pământ în toată vremea. M-am sprijinit cu Avraam, cu Isaac, cu Iacov, și apoi cu urmașii lor cei credincioși și am întocmit cu ei harta omului de la început și până la sfârșit, și așa lucrez până voi sfârși cu mântuirea celor credincioși. Fericiți, fericiți sunt cei credincioși, căci aceia au de la Mine în ei aluatul lor, și lucrează cu Mine cei credincioși, și numai aceia sunt cei credincioși. Amin.

Eu, Domnul, îți dau puteri proaspete pentru lucrul tău cu Mine la zidirea cea nouă în curțile Mele cu tine, popor de la izvor. O, lucrează, tată, cu sfinții și cu îngerii, și singur să nu lucrezi. Mă apropii mereu ca să-ți dau puteri, și tu vezi că-ți dau. O, laudă pe Dumnezeul tău, Sioane, că iată, El îți dă puteri, și fiii tăi sunt cei ce se bizuie pe El. Amin.

Îndemnați-vă spre Duhul Sfânt, fiilor, și aduceți-L între voi în toată vremea, tată. El să vă fie putere și vindecare în neputințe, El să vă fie viața. Cu El am făcut Eu cerul și pământul și viața pentru toate și peste toate. O, nu uitați acest bun, fiilor.

Vine Domnul cu Duhul Sfânt la tine, Ierusalime! Vine Domnul cuvânt! Vino și tu cuvânt spre Domnul și pentru Domnul! Eu sunt cuvânt peste tine! Așa să fii și tu înaintea Mea, căci Eu stau mereu înaintea ta și te veghez și te umplu de viața Mea și-ți dau pe Duhul Sfânt de viață a ta, de mângâiere a ta, de multă multă mângâiere, poporul Meu. Așa să fii și tu pentru Domnul Dumnezeul tău. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2009

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Pilda lui Avraam, cel strămutat din pământul lui. Iubirea se dăruiește, nu cere răsplată. Însușirile umilinței în om. Cel mai laș om nu este cel neputincios, ci acela care-L părăsește pe Dumnezeu pentru el însuși.

Mă vestesc la porți cu sărbătoarea cea de azi, și porțile Mi se deschid, și Eu intru cuvânt în cartea Mea de azi, și iarăși Mă vestesc în ziua aceasta cu nouă sărbătoare la izvor pentru cei ce vin să le grăiesc cuvântul venirii Mele și să stea ei o clipă cu poporul Meu de la izvor și cu poporul Meu de peste tot, care stă în voile Mele, așteptând mereu, mereu venirea Mea la el ca să-l țin treaz mereu pentru venirea Mea, căci cel ce nu priveghează pentru venirea Mea acela face altceva pe pământ, și acela se face pe sine mereu așa cum îi place lui să fie, și face multe pentru el așa cum îi place lui să poată.

Rostesc cu duh de binecuvântare călătorie binecuvântată

spre izvorul cuvântului Meu pentru cei ce se strâng la izvor în ziua de serbare a mamei Mele Fecioara, zi de mângâiere pentru ea și pentru Mine, Cel ce atât de dor Îmi este de om și de odihna Mea în el și cu el, căci bucuria Mea este omul care se bucură de Mine și cu Mine pe pământ în vreme de necredință peste oameni, în vreme de durere pentru Dumnezeu.

O, veniți, veniți voi, cei ce doriți de pământul binecuvântării Mele de azi și de izvorul care curge din el, izvorul slavei Mele, din care se hrănesc îngerii și sfinții și toți cei care aud glasul Meu de la izvor! Veniți să vă mângâi și să vă învăț să meritați mângâierea cu care vin Eu de la Tatăl pentru cei credincioși, care ca și Mine sunt fiii Tatălui Meu prin puterea credinței lor, prin iubirea lor de Mine, și pe care Eu voiesc să-i dau Tatălui mereu, căci vin mereu pe pământ și Mă fac mereu cale a omului spre Tatăl, calea sfinților Mei de pe pământ și până la cer! O, veniți să vă învăț să fiți numai ai Mei, căci Eu sunt Cel veșnic, și așa sunt și cei ce sunt ai Mei! Veniți să vă învăț cu lepădarea de sine, care este cărarea omului spre Dumnezeu, cărare care se înfundă înapoi și se deschide numai înainte și are de capăt veșnicia pentru fericire pentru cei ce o iubesc ca și Mine, Cel veșnic prin obârșia Mea! O, binecuvântați să fiți pentru venirea voastră la izvor și fiți cuminți cu duhul, cu sufletul și cu trupul, și învățați să fiți mereu, mereu cuminți, căci cei mai cuminți sunt cei ce Mă ascultă așa cum Eu învăț de la izvor cum să fie și cum să stea omul înaintea Mea pe calea lui pe pământ, pe calea lui spre cer! Pace vouă, și dulce să vă fie inima și călătoria la izvor! Amin.

O, poporul Meu de la izvor, ești trudit, tată, de la lucrul tău cel mult cu Mine, dar prin toată osteneala ta călește-te, fiule, căci avem de pregătit ziua de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară, când vin oaspeți la izvor ca să bea și ca să-și umple inima de dor, căci dorul este harul care-l ține pe om în Dumnezeu și care-l mână pe om spre Mine, Cel ce sunt mângâierea omului credincios și sfânt prin credință și prin dor de Dumnezeu și prin ascultare de El apoi.

O, poporul Meu cel trudit pentru Mine la izvor, precum i-am dat lui Avraam pământul Canaanului, așa ți-am dat Eu ție pământul acesta, pe care Eu Mă slăvesc acum, în zilele cele de apoi, cu slava cuvântului Meu pentru împlinirea făgăduințelor pe care le-am rostit timp de cincizeci de ani pentru un popor credincios, care este și care va să fie tot mai frumos prin slava cuvântului Meu de peste el și prin credințioșia lui înaintea Mea. Te-am luat din pământul tău și ți-am dat pământul acesta și te-am sădit în el ca să prăsesc din tine un popor, așa cum l-am luat pe Avraam, și prin credința lui cea neîndoielnică pentru toate câte Eu îi aduceam să lucreze, așa a lucrat el, căci i-am zis lui când l-am schimbat de pe pământul lui pe pământul făgăduinței Mele cea pentru el și i-am zis: *«Ieși din cetatea ta și din neamul tău și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta, și voi face din tine popor mare și vașnic și te voi binecuvânta și voi mări numele tău până ce tu vei fi binecuvântare pentru mulți și vei binecuvânta pe cei ce te binecuvintează, iar pe cei ce te blestemă îi vei blestema, și se vor binecuvânta în tine toate neamurile pământului»*, și pe această piatră am zidit Eu apoi pe Avraam, căci am lucrat așa cum am făgăduit, precum am lucrat pentru biserica Mea când i-am făgăduit lui Petru că voi zidi biserica Mea pe piatra mărturisirii lui, iar piatra eram Eu, Iisus Hristos.

O, fii de la izvor, ce frumos și ce ascultător a lucrat Avraam apoi pentru ca să împlinească peste el ascultarea pe care i-am dat-o înaintea Mea, căci când el era apăsător de ani a spus starostelui casei lui, luându-i mâna și punându-i-o sub

coasta sa pentru jurământ între ei, jurându-se pe Dumnezeuul cerului și al pământului ca să nu ia fiului său Isaac femeie din ficele Canaanului, ci să se ducă în țara lui ca să aducă lui Isaac femeie din neamul lui, și i-a spus apoi sub jurământ: *«Ia seama ca nu cumva să duci acolo înapoi pe fiul meu, căci Dumnezeuul cerului, Care m-a luat din casa tatălui meu și din țara mea de obârșie, a grăit cu mine și mi S-a jurat și a spus: „urmașilor tăi voi da țara aceasta“, și el va trimite pe îngerul Său înaintea feței tale și vei peți de acolo soție fiului meu»*. O, așa am dat Eu pământul acesta spre moștenire poporului Meu cel credincios și în care se vor binecuvânta toate neamurile pământului, și el va rămâne sădit aici, și acela va fi poporul Meu, și pe această piatră, pe această făgăduință zidesc Eu pe poporul Meu cel credincios, care lucrează așa cum Eu i-am făgăduit, ca să se numească pământul cel nou acest pământ de la izvor.

O, poporul Meu, iubirea nu cere răsplată, tată. Ea este cea care se dăruiește, și alta nu este ea. Ea nu se gândește la răsplată, ci la faptele ei, care o dovedesc pe ea că este, și ea este cea care are statornicie și care nu se întoarce înapoi, și de aceea am spus Eu că după roadele lor îi veți cunoaște pe cei ce iubesc necăutând răsplată pentru iubire și nepizmuind pentru ea, nemurmurând pentru ea. O, este adevărată pilda care a rășărit între oameni și care spune despre Mine și despre diavolul, care Mi i-a cerut pe toți oamenii ca să fie ai lui, spunându-Mi: *„dă-mi-i, Doamne, mie pe toți oamenii, căci toți fac voia mea“*, iar Eu i-am spus: *„nu, căci Eu îi voi întoarce la Mine prin fel de fel de dureri și de necazuri și îi voi ierta prin credința lor sau prin întoarcerea lor la Mine“*, și atunci el M-a întrebat: *„dar cu cei invidioși și pizmași ce vei face?“*, și atunci Eu i-am răspuns: *„aceia sunt ai tăi, nu sunt ai Mei, nu am ce să fac Eu cu ei și pentru ei“*.

O, poporul Meu, iubirea este cea care nu cere răsplată, tată. Învață calea iubirii cea fără de răsplată, fiule, căci ei îi ajunge ceea ce are și ceea ce dă, iar dacă nu-i ajunge ceea ce primește, atunci ea nu este iubirea, căci Eu am spus tuturor pilda cu cel ce i s-a iertat toată datoria, iar el n-a iertat apoi pe cei ce erau lui datori, ci a început să-i bată cerându-le datoria, și apoi el, slugă vicleană cum era, a fost aruncat afară, auzind cuvintele Celui drept spunându-i: *«slugă vicleană, Eu ți-am iertat toată datoria; se cuvenea să ierți și tu pe cei datori fie după ce Eu te-am iertat»*.

O, poporul Meu, omul pizmaș se schimbă mereu în rău, și nu se poate schimba în bine un așa om. O, nimeni să nu aibă pretenție la voi, fiilor care-Mi stați servi pentru venirea Mea cuvânt pe pământ și pentru ca să-Mi îngrijesc Eu un popor credincios. Eu și numai Eu vă dau de lucru pentru Mine și pentru om. Să nu aibă nimeni pretenție la voi, nimeni, decât Eu. Eu am acest drept în dreptul vostru, și nimeni altul nu-l are. Voi n-aveți nici o datorie pentru nimeni, căci de bunăvoie v-ați dat Mie ca să lucrez Eu cu voi, ca să slujesc Eu cu voi și prin voi așa cum voiesc Eu pentru cei ce au ascultare de Mine și iubire de Mine fără de pretenție, ci mai degrabă cu datorie, cu credință și cu ascultare înaintea Mea, și dăruite acestea Mie pentru mântuirea lor, iar Eu Mă îndur de cine voiesc Eu, după cum găsesc Eu cu cale când îl văd pe om că poate cu supunere să facă lucru sfânt și veșnic pentru Mine, și prin aceasta și pentru el, și totul după socotința Mea măsurând, după cum găsesc Eu cu cale să lucrez, și Eu Mă sfătuiesc cu Tatăl în tot ceea ce lucrez și împlinesc, iar omul trebuie să fie cel mulțumit. O, nimeni, nimeni să n-aibă pretenție la voi pentru ei, căci voi sunteți servii Mei și lucrez cum voiesc Eu cu voi pentru om, nu cum voiește omul care este deprins să voiască el prin firea lui

de om nedrept cu Dumnezeu și cu omul, căci omul pretențios și nemulțumit este om nedrept cu Dumnezeu și cu omul, iar Eu am spus: *«Mă îndur de cine voiesc Eu»*, și la acest cuvânt al Meu omul trebuie să aibă sfială și frică de Dumnezeu și lucru mult de tot pentru mântuirea lui, și nu pretenție sau nemulțumire, căci omul este păcătos și nu-și poate plăti mântuirea, dar i-o pot da Eu dacă el are umilință și nejudecată.

O, fiilor, cui nu-i convine de voi, să facă ce voiesc ei cu ei, dar nu cu voi, căci voi sunteți slugile Mele și Mă fac cu voi cuvânt peste pământ și peste om după voia Mea, nu după voia voastră sau a omului care așteaptă de la Dumnezeu prin voi. Spun aceasta că am dureri, și Eu și voi, de la cei neascultători și pretențioși și mândri pentru ei înșiși, căci cel ce nu are umilință acela nu știe ce face în om umilinta. Ea este cea care-l face plăcut tuturor pe om pentru numele Meu. Ea este cea care se pleacă fără de rușine, iar omul nemulțumit este om nebun și împrăstie neliniște în jur și nerușinare cu nemulțumirea lui, căci rușinea lucrează altfel, și are în aluatul ei căința și umilinta, care înseninează inima și fața omului și toată purtarea lui înăuntru și apoi în afara lui.

O, Mi-e milă de voi, fiilor ascultători după cum voiesc Eu să lucrați ceea ce vă dau Eu! Mi-e milă, tată, căci voi stați lângă Mine, și Eu lângă voi și văd iubirea voastră pentru Mine și văd credința voastră și credincioșia voastră și greul vostru lângă Mine, căci lângă Mine e mult greu de dus pentru cel ce stă lângă Mine, și e greul Meu, tată, și nu vă văd cârtind sau murmurând sau obosind în răbdare sau răcindu-vă sub greul Meu cel greu de dus, și Mi-e milă de voi. O, numai cei ce iubesc pe Dumnezeu au milă, numai aceia au milă de voi, tată. Mulți cred că-L iubesc pe Dumnezeu, dar roadele lor îi dau de gol că nu-L iubesc pe Dumnezeu și că se iubesc pe ei înșiși, și aceia sunt mereu nemulțumiți, și nu iubesc cei ce sunt așa, căci dragostea este un rod, nu este orice ea.

O, fiilor, credința este dragostea din om, căci ea este rădăcina din care răsare mai întâi nădejdea și apoi fructul acestora, dragostea. O, nu se poate, nu se poate să-L iubească pe Dumnezeu cel ce nu-l iubește pe fratele său, căci acela nu trece de la moarte la viață, iar iubirea de frați nu este după cum socotește fiecare că este ea, căci ea este cu umilinta și cu căință, nu cu nemulțumire, nu cu răzvrătire, iar dreptatea a toate este dreptul lui Dumnezeu și El o face pe ea după socotința Sa, căci Eu Mă îndur de cine voiesc, și aceasta este dreptatea. Amin.

O, aveam când lucram pe pământ, aveam apostoli susținători lucrului Meu, căci Îmi erau martori în toate cele ce Eu lucram, și așa puteam Eu să merg pe pământ și să vestesc omului împărăția cerurilor pentru el, și așa trebuie să aibă orice sol al Meu pe pământ susținători, căci altfel Eu, Domnul, nu am cu cine să pot prin soli, și apoi peste mulți cu multă mărturie. O, nici pe pământ între oameni nu este altfel la bine și la rău, darămite la lucrul Meu pentru om! În ziua schimbării Mele la față aveam de ce să fac văzută slava Mea, căci apostolii Mei aveau să mărturisească apoi ca să facă ei peste oameni credință în Dumnezeu și iubire și împărăția cerurilor în om.

O, fiilor, mulți au venit să fie cu Mine și cu poporul Meu și cu iubire pentru pământurile binecuvântate de Mine pentru slava Mea de azi, pentru odihna Mea, și au venit și au stat și au plecat apoi, vorbind de rău calea Mea și pe cei de pe ea răbdători și credincioși prin răbdare, și iată, omul se schimbă din bine în rău și își schimbă omul fața. Le-am spus atunci apostolilor Mei că nu e nimeni dintre cei ce, mărturisindu-Mă oamenilor, să Mă vorbească degrab de rău apoi, dar iată, cine nu face mărturisirea Mea de la Mine trimitere, acela Mă vor-

bește de rău apoi, căci are pretenție apoi, și acela greșește, și după ce greșește se rușinează și se ascunde și învinuiește prin ascundere, prin trageră în părți, dar cei ce fac aceasta fac așa ca să-și acopere păcatele lor, tată, și așa se cunosc cei ce fac greșeli ascunse, și prin învinuirea altora se dovedesc ei că nu sunt pe plăcerea Mea, căci cei ce sunt ai Mei nu învinuiesc, nu mustără până ce Eu nu-i trimit să facă aceasta. O, cel mai laș om nu este cel neputincios, ci este cel ce-L părăsește pe Dumnezeu pentru el însuși. Acest fel de fii Mi-au dat calea Mea și pe Mine spre batjocură mereu, mereu, și apoi ei se ascund unii după alții, se ascund sub alții pe care ei i-au hrănit cu batjocură asupra celor ce stau de sprijin pentru Mine, și pe care Eu îi cunosc mai mult decât zic ei că îi cunosc, și pe care Eu îi iubesc pentru credința lor cea mare, pentru dragostea lor de Mine și de poporul Meu, că dacă nu-i aveam pe ei la cârma mersului lucrării Mele peste pământ, Eu nu mai aveam azi lucrare și nici popor, căci cei ce s-au iubit pe ei înșiși lângă Mine s-au dovedit așa și au izbit spre batjocură pe cei ce Mă sprijinesc ca să fiu pe pământ, și nu Mi-au ajutat aceia spre Mine poporul și pe cei ce vin să-Mi fie popor, și au dat să ajute spre ei și spre vederea lor pe poporul Meu, și au dat să iubească mai mult pe cei ce ziceau ca ei împotriva lucrărilor Mele, căci aceștia iubesc omul folosindu-se de el pentru scopul lor nefolositor lui Dumnezeu, și apoi ei se dau deoparte, căci lucrul lor cade.

O, fiilor, o, fiilor care-Mi dați putere să lucrez peste poporul Meu, o, să nu Mă doară de la poporul Meu, să nu auziți murmure și fățarnicie de la cei purtați și îngrijiți de voi prin Evanghelia Mea cu voi! O, tată, Eu sunt Cel ce trebuie să am pretenție la voi. Se cuvine să ascultați de Mine și nu de om și nu de nemulțumirile omului, tată.

O, fiilor lucrători de la Mine, și voi, slujitorii celor sfinte ale Mele pe pământul binecuvântării Mele în zilele acestea, o, tată, vă mulțumesc că lucrați cu pace, cu multă pace și iubire lucrările cerute de Mine vouă pentru slava Mea și a lucrărilor Mele pe pământ pentru om cu cei credincioși Mie în vreme de mare necredință. Vă mulțumesc pentru truda și neodihna voastră cea fără de cârtire și fără de murmur pentru zidirea care se ridică și se arată acum să fie în curțile Mele cu voi. Primiți, tată, de la Mine puteri noi, căci vlaga voastră nu este de la trup, ci este de la Mine, fiilor, peste voi, peste toți fiii de la izvorul Meu de cuvânt, și care lucrează pentru slava Mea.

O, vă mulțumesc cu mult mai mult, cu toată inima Mea dumnezeiască, fiilor slujitori ai celor sfinte ale Mele, că am putut prin ascultarea voastră și prin slujirea voastră cu Mine și de la Mine și pentru Mine, vă mulțumesc că am putut, în sfârșit, să așezăm cu mult mai mult biserică întărită pe slujitori așezați pentru ea ca să sprijiniți cu toții, cu puterea harului sfânt biserică Mea de nou Ierusalim, fiilor. O, supuneți-vă, tată, întregii Mele orânduiri pentru cele ce trebuie să lucrez și să așez Eu pe pământ prin voi, prin biserică Mea, care sunteți voi, și Eu voi putea atunci tot ce trebuie să pot, căci prin voi trebuie să pot. Trăirea de obște și îngrijirea de obște a poporului nostru, Eu, Domnul, dau s-o întăresc prin grija Mea, așa cum era biserică Mea pe vremea apostolilor Mei, când ei vesteau cu îndrăzneală cuvântul lui Dumnezeu, iar cei ce credeau erau o inimă și un suflet toți, și nici unul nu zicea că din a sa avere este ceva al său, ci toate le erau de obște și nimeni nu era lipsit, căci cei ce stăpâneau case și țărini le vindeau, și toate se împărțeau după cum avea fiecare trebuință când cineva se alătura cu iubire și cu slujire pentru ascultare apoi de cele așezate de Mine pentru păstoria turmei Mele din cer de sus, și de pe pământ de jos pentru turma Mea, care creștea și se întărea, și

odată cu ea creștea și numărul slujitorilor ei. Așa lucrez Eu și azi, fiilor, și vom lucra, tată, pentru slava Mea cu voi și pentru mântuirea multora prin aceasta, căci vreau să schimb la față omul, iar slava Mea de pe pământul Meu cel nou cu voi se schimbă din slavă în slavă la cuvântul Meu de peste voi, și voi sunteți pe pământ mâinile și picioarele Mele și ale îngerilor Mei și ale sfinților Mei, care sălășluiesc cu voi, împreună lucrători cu voi pentru slava Mea de nou Ierusalim pe pământ, și iată, se înmulțesc cei ce Mă caută la voi și doresc după izvorul Meu de cuvânt ca să bea din el pentru înviere, pentru ca să se schimbe la inimă și la față omul și să-Mi așez Eu în el împărăția Mea. Amin.

O, îndemnați poporul să intre și să stea în Duhul Meu și în mulțumire pentru toată mila și grija Mea de el, fiilor lucrători, dar cel mai mult îndemnați-l spre umilință și spre căință mereu, ca nu cumva să piară careva așa cum pier din brațul Meu cei nemulțumiți, cei împrăștiați cu dorirea și cu vederea lor.

Voi sta cu poporul în sărbătoare pentru mama Mea Fecioara la izvor și îl voi învăța pe el statul cu Dumnezeu, mersul cu Dumnezeu și lucrul cel pentru mântuirea lui. Mă voi strânge cu el la izvor și Mă voi umple de iubire și așa voi rosti lui fericirile cele pentru el, pentru cei credincioși venirii Mele de azi cu slava cuvântului Meu, care de la Tatăl purcede și se vestește prin gura Mea și se face izvor de viață dătător, și această colină se cheamă noul Meu Sion, piatra din care izvorăște și curge izvorul Meu peste pământ, râul vieții, din care voiesc cu dor să bea tot mai mulți, spre bucuria Tatălui și a Mea și spre împlinirea Scripturilor de nou Ierusalim peste pământ, nume care va sta înaintea Mea pentru cetatea Mea cea sfântă, precum este scris despre ea în Scripturile pe care numai Eu, numai Eu voiesc să le împlinesc, și după voia Mea să le împlinesc. Amin.

Pace vouă, fiilor de la izvor! Gătiți-Mi, tată, sărbătoarea care vine, și Eu voi găti calea celor ce vin la izvor ca să bea, și vom bea și ne vom îmbăta de Duhul Sfânt și vom fi în ziua aceea rodul Duhului Sfânt, și El va fi rodul Meu peste voi și ne vom mângâia, căci El ne va mângâia, fiilor, fiindcă El este Mângâietorul. Amin, amin, amin.

6/19 august 2009

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Maica Domnului învață duhul veșniciei. Viața veșnică se agonizește prin ascultare și neîncredere în judecata proprie.

Acest cuvânt este Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și în acest nume se botează și sunt apoi cei ce li se binevestește venirea împărăției cerurilor de către cei ce o binevestesc pe ea și pe Dumnezeu ei pe pământ peste oameni, căci multora le este dat să cunoască tainele lui Dumnezeu, și apoi să le facă ei cunoscute oamenilor pe pământ. Amin.

Să se întărească spre veghe și să se deschidă porțile pentru cuvântul Meu ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi! Sunt Domnul, și Mă vestesc când vin, și apoi vin, iar venirea Mea se face cuvânt și hrănesc cu el un popor. În toate vremile de sub cer când Eu am grăit pe pământ am avut un popor căruia să-i grăiesc, și singur n-am grăit, chiar dacă celor ce le-am grăit n-au împlinit cuvântul Meu.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! S-au adunat oaspeți, tată, ca să ia din izvorul Meu, și Eu am cu cine să grăiesc în ziua aceasta. E sărbătoarea mamei Mele Fecioara, și duhul iubirii de Dumnezeu i-a strâns în jurul izvorului Meu de cuvânt pe cei adunați în ziua aceasta în curțile Mele, în grădinile Mele

cu tine. Pace ție, fiule, că tu Mi-ai pregătit ca să stau la masă cu cei ce, auzindu-Mă cu grăirea Mea, s-au hrănit din ea, și acum au venit să-și hrănească iubirea, credința și iubirea, căci în iubire nu este frică atunci când ea duce spre desăvârșirea ei pe cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ.

O, popor de la izvor, oamenii care așteaptă venirea Mea, auzind despre ea pe câte cineva care vestește cu îndrăzneală că Eu vin într-un anume loc și timp, aceia pun apoi în pregătire o mulțime de vreme și de cheltuială și de oboseală și de planuri peste planuri, și apoi așteaptă ziua vestită, și se deznădăduiesc de ea apoi, dar tu, tată, iată ce frumos Mă aștepti când vin la tine cuvânt! Tu stai pe scăunute sau jos pe pajiște și, gata, Eu vin și grăiesc cu tine, și vin de atâtea ori la tine, și iată ce frumoasă este venirea Mea când nimeni nu Mă așteaptă să vin, dar voi Mă așteptați frumos când vin, fiilor, și știți când vin, căci Duhul Tatălui Meu vă descoperă vouă, și vă descoperă sfinții când ei se pregătesc și vin cu Mine din cer la voi pe calea cuvântului Meu în zilele sărbătorilor lor de pe pământ cu cei credincioși, care știu ce înseamnă Dumnezeu cu omul pe pământ și care nu-L părăsesc pe El pentru ei înșiși.

O, ce durere Îmi fac cei ce cred Mie și apoi Mă părăsesc pentru ei înșiși! O, ce durere pe Mine că nu Mă pot bizui pe om! Dau să Mă sprijin cu omul, și apoi el se satură și nu mai stă cu Mine, ci Mă părăsește și se duce de la Mine și iese de sub greul Meu cel dătător de putere sfântă în om. O, așa a făcut Adam după ce Eu i-am dat raiul de casă, și apoi el s-a smuls pe sine din rai prin neascultare, și în loc să se supere pe el, s-a supărat pe Mine și M-a părăsit pe pământ, căci așa pățește omul care se supără pe Dumnezeu pentru lucrarea Sa cea cu tâlc peste om, dar când omul Îl iubește pe Dumnezeu, dragostea lui îl face pe el dumnezeu, și atunci Dumnezeu Se face om, și așa sunt Eu una cu omul în același trup, aceeași dragoste, și unul pentru altul trăim, dar când dragostea din om nu lucrează așa, nu este ea, ci este omul cu firea lui cea căzută, cu nestatornicia lui, care este vânt al îndoielii, vânt dăunător iubirii Mele în om.

Pace vouă, celor ce ați venit la izvorul Meu de cuvânt, care curge din cer în grădinița sa de azi ca să se dea celor ce iubesc pe Dumnezeu! O, pace vouă, vă spune vouă mama Mea Fecioara, cea cu har dăruită de Tatăl pentru Mine și pentru cei ce cred în Mine, Fiul ei iubit, întru Care Tatăl a binevoit pe pământ! Am venit pe pământ întrupat de la Duhul Sfânt și din Fecioara și M-am făcut Om, și apoi M-am lăsat jertfă pentru răscumpărarea omului, căci omul și-a pierdut viața încă de la căderea lui Adam din rai. La întruparea Mea Tatăl a trimis pe Duhul Sfânt la mama Mea Fecioara și a cuvântat peste ea vestind-o despre nașterea Mea, și ea Mi-a fost mamă, iar Duhul Sfânt al Tatălui Mi-a fost tată și M-am născut pe pământ apoi pentru ca să fiu de la Tatăl Mântuitor celor credincioși, pe care credința îi aduce la sfințenie, iar sfințenia este iubirea de Dumnezeu în om.

O, pace vouă, celor ce iubiți cuvântul Meu, care se naște din gura Mea în ieslea sa de azi pentru cei ce cred venirii Mele de azi după om, căci iarăși Tatăl M-a trimis după om, iar cei ce aud glasul Meu de la izvor înviază din moartea nepăsării și se scoală în întâmpinarea Mea și împlinesc întru ei cuvântul Meu, căci iubirea Mea din om îl face dumnezeu pe om, și om pe Dumnezeu în cel credincios Lui. O, vă întâmpin cu mama Mea Fecioara, cea plină de poază de viață pentru cei ce caută viața, căci viața trebuie trăită după legea veșniciei, și n-are cine să-l mai învețe din cer pe om veșnicia sa cea de la Mine dată lui dacă el o trăiește pe pământ.

Hai, mama Mea, hai să le dăm din duhul veșniciei învățătură de viață veșnică, mamă, Eu în tine, și tu în Mine ești când învățăm pe cei ce Ne iubesc crezând și venind. Hai, hrănește-i, mamă! Amin, amin, amin.

— O, Fiule, o, Fiule scump al meu, cei ce Ne iubesc sunt cei asemenea Nouă, căci Noi suntem îndurerați, Fiule scump. De la neputința omului de a Ne iubi suntem Noi îndurerați. O, nu Ne poate iubi omul, Fiule scump! Iubirea cea pentru sine îi taie omului puterea să Ne iubească, căci fără iubirea de Dumnezeu în el omul nu este veșnic, veșnic mereu pe pământ. Mă așez cu duhul veșniciei înaintea celor adunați la izvorul Tău de cuvânt în ziua mea de serbare când am intrat cu Tine între cei din cer, care au iubit pe pământ veșnicia ca viață a lor. Mă așez să învăț pe cei veniți ca să bea de la Tine și vreau să-i învăț pe ei duhul veșniciei. El îl ajută pe om să nu piară, căci cine se încrede în judecata sa pentru tot ce face el bun sau rău, acela nu poate cu calea veșniciei, nu poate cu ascultarea, așa cum Adam n-a putut. Diavolul cel viclean este atras de om prin neascultare, prin nesupunere și prin cârtirea omului asupra celui ce-l călăuzește pe el în duhul veșniciei, în duhul ascultării, ca nu cumva neascultarea lui să nască luiși pe diavolul, care se face duhul iscodirii în mintea omului, și apoi cârtire în om, Fiule învățător de viață veșnică în om. Îi îndemn pe cei ce vin și beau cu credință și cu iubire din izvorul Tău și le spun că neascultarea îl îndeamnă pe om să se încreadă în sine, și așa se naște ea în om și apoi în fapta omului, bună sau rea. Cel ce vrea să aibă în el viață veșnică până la sfârșitul său cel de pe pământ, acela este cel ce nu se încrede în sine și în judecata minții lui, ci stă în mâna celui de care ascultă pentru mântuirea sa, și prin care Domnul este cu el, iar altfel nu poate fi cu Dumnezeu omul. O, cum să-l facem pe om să creadă ceea ce am spus eu acum despre cei ce sunt ai lui Dumnezeu? Cum să facem, Fiule scump al meu?

O, eu am stat în mare, mare ascultare, vă spun eu vouă, celor veniți la izvor. Vă învăț harul ascultării, fiilor. Cel ce nu mai ascultă îl judecă pe cel de care a ascultat și îi dă în el început diavolului și apoi libertate în el, și așa atrage omul asupra sa viclenia diavolului. O, căutați să ascultați, fiilor, căci iubirea cea pentru cer îl împodobește pe om cu ascultarea și cu sfiala sfântă apoi pentru toate pe care el le lucrează față în față cu Dumnezeu. Vă îndemn, fii și fiice, să nu-L iubiți pe Dumnezeu de ochii lumii sau de ochii Domnului. O, nu fiți cu Domnul înaintea lumii ca și lumea, nu fiți cu voi înaintea lumii ca și ea dacă sunteți ai Domnului, căci aceasta este viclenie! O, nu vă fie rușine cu duhul iubirii de Dumnezeu înaintea lumii necredincioase, ci fie-vă rușine cu voi înaintea Domnului dacă ați semăna cu lumea înaintea lumii! Îmbrăcați-vă, dar, cuviincios înaintea lui Dumnezeu, și tot așa și înaintea lumii, o, fii și fiice! Domnul a pus lege veșnică peste om când a înființat El legea iubirii nestinse în om pentru Dumnezeu. O, nu vă lăsați înșelați, fii și fiice! Domnul este Cel ce vede omul mai mult decât omul pe om, iar omului îi trebuie iubire nestinsă pentru ca să fie ea iubire pentru Dumnezeu. O, fiți statornici în duhul cuviincioșiei înaintea Domnului și înaintea oamenilor la fel! O, nu umblați cu capul descoperit, nu purtați îmbrăcăminte necuviincioasă, căci îngerii și sfinții vă doresc mereu ai lor să fiți, dar mereu, mereu ai lor, fii și fiice! Când omul iubește pe Dumnezeu nu mai poate iubi pe ale sale, ci numai pe cele ce plac lui Dumnezeu cu viață veșnică în om. O, veniți la izvor, dar luați și învățătură pentru împlinit în voi dacă veniți să auziți de la masa Sa. Este o vorbă pentru cei ce fac și rele lângă cele

bune făcute ale lor, și pentru care se duce vestea între mulți, și se spune în vorba aceea: „*s-a dus vestea ca de popă tuns*“. Vă spun această zicală din popor ca să înțelegeți că atunci când omul calcă legea sfințeniei se duce de el vestea pentru călcarea lui peste lege, așa cum se ducea vestea pe vremuri de preotul care cuteza să-și cioplească chipul și capul, chipul omului sfânt, care nu poate fi tuns, și să mai fie și sfânt apoi. Așa este cu statornicia împlinirii Domnului în voi, mereu împlinitori, fără să vă sfițiți de oameni, căci Dumnezeu în om și cu omul mereu este o slavă a omului, nu este o rușine chipul lui Dumnezeu în om și pe fața și pe chipul omului. Eu am purtat mereu, mereu chipul lui Dumnezeu în ființa mea, în purtarea mea, în pasul meu pe pământ și pe tot chipul meu, și am fost de mult sprijin celor ce învățau pe Dumnezeu pentru viața lor, și apoi se făceau și ei învățatori cu viața lor peste viața altora, și așa creștea Domnul în viața multora, din unii în alții viață, și unii pe alții se dădeau Domnului, și așa se dădeau Domnului cei ce-L voiau pe Domnul de viață a lor.

O, dacă-L iubiți pe Domnul iubiți-L cu împlinire și mereu iubiți-L, fii și fiice! O, nu se poate numai cu inima sau numai cu gura, ci toate se cer cu împlinire pentru slava Domnului pe pământ, că mare trebuie să fie slava Domnului și multă să fie prin cei ce-L iubesc pe El înaintea oamenilor, care așa învață ei iubirea de Dumnezeu, văzută în om pe pământ, din cer și de pe pământ văzută în om. O, dacă-L iubiți pe Domnul luați cu amănuntul din cuvântul Lui învățătura vieții veșnice, care are viață în om, și așa să fiți și așa să stați înaintea Domnului și înaintea oamenilor, și veți fi vestitorii primăverii, vestitorii împărăției cerurilor, care vine mereu, mereu pe pământ cu vestea ei și cu fața ei cea sfântă în om. Împărăția cerurilor este înăuntrul omului, așa v-a spus Fiul meu Iisus Hristos. Așa să învățați voi locașul ei pe pământ, așa să fiți voi fiii ei înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și așa vă veți boteza voi în acest nume: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu celor credincioși. Amin. O, numai așa, numai așa poate fi omul fiu al lui Dumnezeu. Fiul meu a fost iubirea Tatălui pentru om și ne-a spus că ne numește fiii Lui, pentru că ne-a dat putere să ne facem fiii Lui. O, faceți-vă fii ai lui Dumnezeu, căci El v-a învățat să aveți această putere, ca să vă numiți apoi fii ai Săi. Deschideți cartea și luați din ea tot ce trebuie să aibă în firea sa un copil al lui Iisus Hristos. Eu iarăși voi sta cu voi în cuvânt spre sfârșitul sărbătorii și iarăși vă voi da putere de viață veșnică în voi. Amin.

Și acum stau cu voi, petrec cu voi, iubesc cu voi, simt cu voi și dau să pun peste voi harul sfințeniei de duh și de trup, dar deschideți-vă, fiilor! Fiți înțelepți din cer și învățați să deschideți Domnului și să stați deschiși pentru venirea Lui cu multe taine pentru voi! Iată ce mult Se dă El vouă! Dați-vă și voi Lui! Amin.

O, Fiule scump, le-am dat lor iubirea mea, învățându-i să fie sfinți și veșnici, și le vom mai da iarăși și le vom trimite lor prin trimișii Noștri către oameni. Eu, Fiule scump, Te bucur în durerile Tale și în durerile mele, căci tot cerul sfânt este asemenea Ție. Pace Ție cu poporul Tău la masă de cuvânt în zi de sărbătoare a mea între sfinți! Pace Ție, că ești îndurerat, Fiule Doamne! O, ce îndurerat ești! Te mărturisesc eu îndurerat cum ești de la cei ce nu iubesc ascultarea de Tine, și tot cerul de sfinți se aseamănă Ție, Fiule îndurerat! Amin, amin, amin.

— **I**ndurerat, mamă, dar plin de cuvânt pentru fii ca să-Mi pot purta durerea. Cuvântul este mare alin și pentru Noi, nu numai pentru cei de pe pământ care se alină cu Noi și de la Noi, mamă. Cuvântul este leacul

cel pentru toate durerile, și Eu vin mereu pe pământ vindecător al omului cel plin de durerile lui, mamă. O, dacă ar vrea omul să ia jugul Meu, și să nu-l mai ducă pe al lui, mamă!

O, poporul Meu, îți mulțumesc, tată, că ai așternut la izvor masă pentru ca să primim pe oaspeți, fiule. Te învăț, tată, să te ferești, o, să te ferești de omul necunoscut, și să ai grijă cum înveți aceasta, căci Duhul Meu Cel din mijlocul tău îți descoperă ție. Amin.

Și acum, le dau pacea Mea celor ce au stat și au luat din izvorul Meu.

O, duhul cel blând al mamei Mele Fecioara să vă fie vouă har mare, fii și fiice care ați venit la izvor! O, tată, învățați ce este mângâierea și căutați s-o meritați. Ea se dă în dar, ea este Duhul Sfânt Mângâietorul. Credința și sfințenia vă aduc vouă pe Duhul Sfânt ca să vă mângâie. Veniți la izvor ca să vă mângâi! Veniți, și învățați tot mai mult să meritați mângâierea aceasta, că voiește Dumnezeu să aveți în voi înțelepciunea cea de sus prin care Domnul Se desfată în om. Amin.

Mă aplec acum și mângâi pe cei ce au venit pentru întâia oară la izvor. Le dau cu duioșie cuvânt de mângâiere și le spun lor: fiți credincioși, căci diavolul cel viclean nu poate peste cei ce știu să creadă cu statornicie. Fiți vase purtătoare de credință sfântă, și Eu voi turna în voi ca să aveți și ca să vă mângâiați prin harurile credinței. Învățați tot mai sfânt cum să umblați cu cuvântul Meu și cum să-l împliniți și cum să vă feriți de farisei, căci ei sunt slabi și fricoși și se tem de cei credincioși, fiindcă cei credincioși sunt mari înaintea Mea și sunt mari pe pământ. Fiți plini de duhul ascultării, și nici un vrăjmaș să nu vă despartă de dragostea Mea. Amin.

Pace vouă, celor ce veniți la izvor, și iarăși vă voi da vouă cuvântul Meu și voi veni cu el după voi ca să creșteți prin el și să fiți plăcuții Mei. Amin.

O, pace ție, popor de la izvor, căci tu ești unealta Mea și calea Mea spre cei ce sunt și spre cei ce vin, și ești mângâierea Mea și ești doctoria Mea în dureri, căci sunt tare îndurerat, fiule! O, rămâi în iubirea Mea, rămâi mângâierea Mea în dureri! O, rămâi în durerea Mea, poporul Meu, și fii asemenea Mie în durere, și vom lucra cărare pentru răbdare și pentru bucuria cea de după ea, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Oe dulce cuvântul Meu peste om și e plin de iubire, iar iubirea vine de la răbdare când Eu grăiesc dulce cu omul, așteptându-l să poată, să vrea și să poată să aibă credincioșie pentru Mine, Cel atât de duios după om și după răscumpărarea lui de la dușmanul lui, căci satana, care s-a schimbat din înger în diavol din pricina căderii omului prin trufie, îi este omului dușman de șapte mii de ani, iar Eu, Domnul, grăiesc dulce cu omul și îl îmbiu pe el să se umple de dor și de trezie pentru întoarcerea lui în binele pe care Eu i l-am dăruit după ce l-am zidit după chipul și asemănarea Mea, dându-i apoi suflet viu ca să Mă bucur pe deplin de el, ca să Mă satur de iubirea lui apoi, căci de aceea l-a zidit Dumnezeu pe om.

Dulce Îmi rostesc cuvântul, ca să rodească el în viața omului și să înțeleagă omul că are nevoie de Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer. Aș voi să-l fac pe om dulce ca și pe Mine, dar păcatul din el Mă umple de lacrimi, iar răbdarea Îmi crește după om, și tot la fel și așteptarea, și aș vrea să fie drept cu Mine omul, aș vrea să-l înțelepțesc pe om ca să știe el apoi ce înseamnă Dumnezeu cu el și ce înseamnă el cu Dumnezeu.

O, nu poți, omule scump, căci scump te-am plătit ca să

te întorc iarăși întru Mine, nu poți, tată, să fii tu oricum, și să mai fii și cu Dumnezeu. Apleacă-te, dar, ca să înțelegi și ca să vezi cum este Dumnezeu, și nu-ți cere tu mai puțin ție pentru El, căci El te-a zidit după chipul și asemănarea Sa și te-a voit ascultător ca să poți fi fiul Lui, iar El ție, tată.

O, nu se poate să fie omul mai mare ca Dumnezeu și să-L aibă pe Domnul de partea sa apoi. Eu am făcut cerul și pământul, văzutele și nevăzutele, dar cele ce nu se văd sunt tot pentru om dacă omul învață întoarcerea sa la Dumnezeu. O, omule, tu de șapte mii de ani te naști pe pământ din păcat și din om aplecat spre păcat, dar Eu M-am născut din Duhul Sfânt și din Fecioară aplecată spre Dumnezeu cu duhul și cu trupul și cu sufletul ei, curate toate, pline de Dumnezeu, pline de cer și de dor de cer pe pământ. Ești mai mic ca Mine, omule, și îți spun aceasta ca să te deprinzi să Mă lași pe Mine să-ți fiu Stăpân, să fiu mai mare ca tine și să te ajut să te întorci la ziua facerii tale din Dumnezeu, să-ți pot Eu da ție o zi de facere și să Mă bucur apoi de frumusețea ta, după ce vei fi după chipul și asemănarea Mea prin iubirea Mea cu care dau să te zidesc și prin iubirea ta deplină apoi pentru Ziditorul tău, căci Eu pot să te fac după chipul și asemănarea Mea dacă te lași în mâna Mea cea făcătoare, în cuvântul Meu cel plin de duhul facerii omului, plin de nașterea de sus a omului născut din om.

Omul trebuie zidit din nou, căci din om nu este bine zidit. Omul trebuie zidit de Dumnezeu, nu de om. Eu de aceea am venit cuvânt pe pământ acum, și cu toate uneltele facerii am venit și sunt gata să-i dau omului naștere de sus ca să fie de sus apoi, căci omul este făcut numai din păcat, și numai la păcat trage, dar trebuie să grăiesc cu el mai întâi și să Mă creadă ce-i spun și să nu facă ce a făcut Adam în rai când îi grăiam lui cum să asculte în grădina făcută de Mine lui. El însă s-a lăsat spre cădere din ascultare și apoi s-a îndulcit cu neascultarea și a căzut prin ea din rai, căci păcatul cel de șapte mii de ani al omului nu este altul decât neascultarea, care s-a făcut trufie în om și apoi păcat.

M-am așezat acum două mii de ani în pânțele de Fecioară cu puterea Duhului Sfânt, Care S-a făcut cuvânt și înger înaintea mamei Mele Fecioara, făcând-o pe ea ascultătoare glasului din cer peste ea, și iată ascultare de la om înaintea lui Dumnezeu! A căutat Dumnezeu să repare atunci tot ce omul a stricat la început în rai prin neascultare, prin duhul trufiei lui față în față cu Ziditorul lui. Îndărătnicia lui cea de atunci s-a făcut apoi păcat din urmaș în urmaș până azi și nu poate singur omul să-și repare greșeala prin care cade, cade mereu din Dumnezeu, și Dumnezeu din el. Am așteptat cu Tatăl plinirea vremii cea scrisă în Scripturi și iarăși Tatăl M-a trimis pe pământ. Stau învăluit în cuvânt înaintea omului și îi grăiesc ca și lui Adam în rai. O, nu mai fă, omule scump, nu mai fă, tată, ca și Adam în rai! El nu Mă vedea, fiindcă Îmi era milă de el și drag de el și nu voiam să-l înfricoșez sau să-l fac să se simtă mic și timid înaintea Mea, căci îl iubeam, dar el nu Mă vedea, însă glasul Meu îl însoțea și îi grăiam lui așa cum azi grăiesc cu poporul Meu de pe pământ, poporul Meu cel credincios. Când Eu Mă arăt omului, Mă arăt pentru necredința lui, pentru neascultarea lui, sau pentru ca să-i întăresc credința și ascultarea, dar celor credincioși, care Mă au în ei Stăpân al lor, le dau lucrul Meu cel cu ascultare, căci ascultarea este pentru cei credincioși, dimpreună cu duhul proorociei, precum vederea celor tainice ale Mele este pentru cei necredincioși și îndoielnici, care trebuie judecați pentru necredința lor, și așa grăiesc Eu cu omul, după cum stă el înaintea Mea, înaintea Celui ce vede de aproape și de departe pe om. O, nu vreau să-l

înfricoșez pe om cu vederea slavei ființei Mele, dar vreau să aibă el frică de Dumnezeu, căci vai celui ce nu se teme de Domnul, măcar cât îngerii Săi, care cu frică iau aminte la toate lucrările Lui cu ei!

Am stat cu duh de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara în grădinile Mele cu tine, poporul Meu de la izvor. Au stat plini de fior sfânt cei ce s-au adunat la sărbătoare. Duhul Sfânt a prins putere prin credința lor și i-a atins pe mulți în adâncul ființei lor, iar tu ești turma Mea mititică, dar cu care Eu stau înaintea celor ce vin după Mine, așa cum stăteam cu mânuța Mea de ucenici acum două mii de ani înaintea celor ce veneau după Mine când Eu Mă purtam din loc în loc ca să las urmele Mele peste inimile multora și să Mă dovedesc înaintea lor Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, venit de la Tatăl la om, așa cum era scris în prooroci să împlinesc. O, e mare mângâiere pentru Mine când pot grăi pe pământ cu omul, când Mă aude omul că grăiesc. O, ferice și iar ferice de cei ce, nevăzându-Mă când le grăiesc, Îmi cred al Meu glasul și cuvântul acesta, și aceia vor vedea pe Dumnezeu pentru inima lor curată cu credința, curată cu dorul de Dumnezeu prin mersul cel greu pe pământ al Domnului și al omului!

O, mamă a Mea, sărbătoarea ta a născut înaintea Mea iubire în inimi în ziua aceasta de strângere la izvor a celor ce cu dor au venit. Cei ce s-au deprins să aștepte serbările cerului în grădinile colinei Mele de azi, aici, lângă ieslea cuvântului Meu, aceia vin cu dor și cu fior, și alții se adaugă și vin, și tot vin, o, și cât aș vrea să se aprindă focul Meu în ei, în mulți, mamă, și să-l dea ei pe pământ din loc în loc așa cum Eu îl deșert aici ca să Mă împart cu el, ca să se aprindă el în dorul inimii celor ce vin la izvor ca să ia din el, mamă. Dorul Meu este să-l fac ca pe Mine pe om, iar răbdarea Mea crește ca și așteptarea Mea după om, mamă. Îmi crește însă și durerea, și mult Îmi crește ea, căci cel răbdător și așteptat de Mine e greoi la mers și la împlinirea împărăției Mele în el, mamă. Eu însă am nădejde, și am lăsat cuvânt de Duh Sfânt pe pământ ca să rămână peste cei credincioși nădejdea, să rămână peste ei credința, nădejdea și dragostea, căci dacă nădejdea rămâne ea naște credință, și amândouă se fac și una pe alta se zidesc dragoste în om, mamă, numai să fie ele cale a omului spre cer, și nu prilej de mulțumire ca să-l țină pe loc pe om, ci mult lucrătoare să fie ele și culme a mântuirii omului prin truda lui pentru mântuirea lui, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**, Fiule Doamne, iubirea Ta pentru om e tot o rană, Fiule scump! O, de ar înțelege, măcar cei cărora le grăiești la căutarea lor după cuvântul Tău de azi, de ar înțelege ei durerea acestei rane a iubirii Tale, ca să se așeze ei lângă ea și să se facă ei asemenea Ție, Doamne și Fiule al meu!

Cobor în inimioarele voastre și grăiesc vouă, celor ce ați stat cu dor și cu aplecare înaintea slavei Domnului în ziua mea de serbare când m-am înălțat de pe pământ la cer pe brațele Fiului meu, Iisus Hristos. O, deschideți-vă inimioarele! Duhul meu de mamă voiește să facă bucurie Fiului meu îndurerat de la depărtarea de El a omului. Grăiesc vouă cu aplecare și vă îndemn să învățați de la mine ce înseamnă Dumnezeu în om, Dumnezeu cu omul pe pământ. O, El nu Se poate desfăta cu voia Sa și cu lucrarea Sa în cel neîmplinit în iubire și în jertfă. Trupul omului trebuie să fie templu lui Dumnezeu, biserică sfințită și împodobită pe dinăuntru și pe dinafară de însăși voia și mâna Domnului, așa cum cerul este împodobit cu sfinții și cu îngerii și cu toate podoabele cerești. Vin după voi cu carul slavei Domnului, cu cuvântul Său cel purtat de îngeri pe calea

dintre cer și pământ și până la inima omului, căci ați fost la izvor și ați luat din el, și încă iarăși vă dau. Urechea este calea care vă duce la inimă cuvântul cel de sus rostit, și apoi trupul se face slujitor statului Domnului în el, iar voi faceți-vă biserică Fiului meu și Duhului Său, voi, fii și fiice care ați băut din apa Lui, din izvorul Lui! Luați-L în voi cu toată lucrarea Sa cea de la Tatăl dată pentru învierea omului în zilele acestea de venire a Sa iarăși de la Tatăl la om! Cartea Sa cea de azi este deschisă de însăși mâna Sa, și El Se așează mereu în ea cu cuvântul Său pâine caldă și vă călăuzește prin el la toată voia Sa, cu care trebuie să stea omul înaintea Sa. Voi, cei ce vă alăturați rând pe rând credinței în venirea cea de azi a Fiului meu Iisus Hristos, deschideți-vă inimile ca să coboare El în ele voia Sa, înțelepciunea Sa și mersul Său! Împodobiți-vă cu duhul ascultării și faceți tot ce vă spune Fiul meu, ca să facă El din voi făptură nouă în mijlocul celor morți de pe pământ, morți față de Domnul! O, aduceți-vă Lui jertfă de ascultare, că nu poate omul să placă Domnului fără ascultare de tot cuvântul Său cel plin de dor după om! Vă îndemn cu duh de mamă, sfințiți-vă! Și ca să vă sfințiți, feriți-vă de multa mână a omului lumesc. Faceți-vă pe cât puteți hrana curată și folosiți-vă mânuțele voastre pentru cele ce pregătiți ca să mâncați. Mâncați de la mama voastră, pe care Dumnezeu i-a dat-o omului de hrană când l-a așezat în Eden. Pământul este sânul din care voi trebuie să mâncați. O, nu mai mâncați carne, nu mai mâncați de la animal sau de la pasăre! Mâncați de la Dumnezeu, mâncați așa cum El i-a spus omului să mănânce când l-a așezat în rai, că e vremea să vină Domnul în toată slava Sa, și nu este pregătit omul, iar păcatele de pe el sunt necurățate, căci postul și rugăciunea stau departe de dragostea omului. O, faceți-vă pâine cu mânuțele voastre, căci pâinea este fața lui Hristos, și să n-o luați făcută de mâini necurățate de păcat și de necredință și de nepăsare de Dumnezeu în om! Luați calea sfințeniei și îngrijiți-o voi apoi, și voi între voi pentru voi, cei credincioși ai Fiului meu, și nu lăsați lumea să vă slujească vouă. O, căutați credincioșia cea pentru Fiul meu și sfințiți-vă pentru El, căci oamenii cei fără de Dumnezeu ating rodul păcatului lor în toate câte voi luați de la prăvăliile lor ca să mâncați. O, când mâncați aduceți-vă aminte că nu e bine pe pământ și că e numai păcat pe pământ și e scoartă groasă pe pământ păcatul. De veți vrea și mă veți asculta vă veți așeza viața în sfințenie, și trupul la fel, și apoi înțelegerea celor de sus va veni peste voi și vă va învăța umilința Domnului, căci omul nu are umilință din pricina firii lui de om. O, înveșmântați-vă trupul cu podoabe sfinte, cu strai plăcut Domnului și îngerilor Lui și sfinților Lui! Nu purtați, nu mai purtați hăinuțe strâmte și mici și în fel de fel de culori, căci necuvioșia cea pentru îmbrăcăminte îmbolnăvește omul, și om pe om se trage spre păcat de la păcatul necuvioșiei, și vai celor prin care vine sminteala, așa a spus Fiul meu, Iisus Hristos! Este scris în Scripturi și în prooroci despre cei ce sunt împotriva Domnului, disprețuind privirea slavei Lui, și a căror înfățișare mărturisește împotriva lor. E multă, multă mândria omului, dar ea va fi pogorâtă, iar semeția celor mândri va fi strivită în ziua când Domnul va fi înălțat și când oamenii vor intra în crăpăturile pământului de frica și de strălucirea slavei Lui. Vine ziua când numai Domnul va străluci, și va păli toată strălucirea podoabelor oamenilor, și ei vor fi smeriți sub bătaia Domnului. O, e prea mândră, prea mândră femeia pe pământ, și privirea ei nu mai are sfială pe pământ înaintea nimănui, dar scris este în Scripturi că Domnul va pleșuvi capul celor ce atât de mândre umblă și va descoperi goliciunea lor, și în ziua aceea va lua Domnul toate podoabele: inele, cercei, brățări, pânze

subțiri, cingători și tăblițe, lăntișoare și cununi, talismane și veșminte de sărbătoare, mantii și șaluri, oglinzi și pânzeturi, și va fi atunci în loc de miresme putregai, și în loc de cingători frânghie; în loc de cârlionți făcuți cu fierul va fi pleșuvie; în loc de veșminte scumpe vor fi zdrențe, și, în sfârșit, în loc de frumusețe va fi atunci pecete de robie, și goală va fi pe pământ cea împodobită până atunci. Vă învăț ca o mamă, așa cum Scripturile vă învață; deschideți-le și învățați din ele, căci Duhul Domnului a grăit prin prooroci și a făcut trezire mare peste semeția omului, numai să se uite omul în cuvântul Duhului Cel învățător peste oameni, ca să ia omul din el viața cea împotriva morții. O, luptați-vă, luptați-vă cu dragoste multă împotriva oricărei înfățișări care va fi pedepsită, și învățați-le pe cele ce sunt pentru sfinți înaintea Celui ce vă învață sfințenia, căci El a spus că fără de sfințenie nimeni nu-L va vedea pe El. Vine vaiul pe pământ, vine durerea ca plată a păcatelor și vor fi dureri fără de alin pentru fiecare păcat. Aruncați-vă în brațul Domnului! Luați de la El puteri ca să-L iubiți pe El, urmând povața Lui cea pentru sfinți! O, fii și fiice, lepădați plăcerile, și să vă fie plăcută sfințenia, căci ea vă va mântui! Amin.

Vă prind acum sub mantia mea și pe voi, fiice credincioase, care ați venit pentru prima oară la izvorul Fiului meu. Ați venit cu dor din cetatea Clujului ca să beți din râul vieții, din cuvântul Fiului meu și ca să pășiți cu pasul pe pământul cel binecuvântat, pe care Domnul l-a sortit al Lui și al slujitorilor cuvântului Lui cel de azi în mijlocul neamului român. Am stat cu ocrotire peste corăbioara cu care ați plutit până la izvor. O, am în cetatea Clujului pe unsul Fiului meu, pe cel întemnițat acum între cei ce se simt stăpâni peste noroadele care rătăcesc fără păstor, căci așa arată turma cea de azi. O, îl țin în lanțurile necredinței lor, a nepăsării lor de Dumnezeu și de oameni, așa îl țin pe cel plăcut Fiului meu, și pe care El l-a ales martor al înnoirii bisericii Lui, căci biserica lor nu calcă pe urmele Fiului meu. O, aprindeți făclia inimilor voastre și puneți în ele focul iubirii de Dumnezeu și faceți-vă vase purtătoare de iubire pentru El, dar intrați sub duhul învățăturii sfinte ca să vă îmbrăcați în sfințenie apoi și ca să strigați curat la Dumnezeu pentru dezlegarea celui legat de cei necredincioși, căci duhul cel rău al invidiei și al slavei deșarte face mai rău decât cel de acum două mii de ani, când căpeteniile și fariseii au dat să pună sub obroc lumina care coborâse din cer, pe Fiul meu și învățătura Lui de Duh Sfânt peste noroadele fără de păstor. O, faceți-vă ucenițe sfinte cu viața, cu mintea și cu purtarea și călugăriți-vă viața, sfințindu-o în însuși trupul vostru, dar fără de înțelepciunea cea de sus nu veți putea voi. Ați venit la izvor o turmă de inimioare. O, creșteți și vă înmulțiți și rugați-vă Fiului meu să ia de pe pământ duhul trufiei omului și să-l arunce departe de om, căci omul este trufaș. Cel ce voiește să scape de păcatul trufiei iată ce să facă: să creadă întru totul și prin toate că nu alții au nevoie de el, și că el are nevoie de toți cei din jurul lui ca să-l sprijine, iar pe calea cea cu Fiul meu pe ea este și mai cu putere această taină sfântă pentru om, taina lepădării de sine a omului, și prin care omul poate să urmeze pe urmele pașilor Fiului meu, Iisus Hristos. Amin. O, pace vouă, celor ce ați venit acum din cetatea Clujului pentru prima oară la izvorul de cuvânt al Fiului meu! Căutați cu dor să vă dezbrăcați de omul cel vechi și să vă îmbrăcați în făptura cea nouă prin har. Omorâți din voi și din calea voastră lucrarea și cursa lui satana. Cercetați-vă aluatul și căutați cu sfințenia prin învățătura Fiului meu. Cel ce nu poate, să se lase ajutat, ca să fie apoi curat în lucrare și în credință și în iubire. Cereți credință, cereți darul credinței la

Cel ce vă poate naște de sus, din cuvântul Său și cereți râvnă sfântă, și toate le veți lua de la El dacă veți iubi sfințenia și umilința de duh, podoabe cerești pentru cei duhovnicești pe pământ. Bindecuvântată să vă fie râvna inimilor voastre pentru cele cerești în voi! O, dați-vă inima locaș Duhului Sfânt și harurilor Lui, căci omul trebuie să fie zidit de Dumnezeu, și așa cum El lucrează pentru nașterea de sus a omului. Această lucrare de cuvânt este râul pe care vor pluti pe deasupra mâniei zilei Domnului toți cei care cu umilință și cu ascultare stau înaintea Lui pentru biruința Lui, care vine cu El. Pace vouă, și multă înviere să luați de la El și numai de la El! Aveți nevoie de multă, multă înviere. Luați-o din cuvântul Său. De câte ori veți dori cereți ajutorul Lui și veniți la izvor ca să învățați venirea la El și învierea, căci are Domnul fii așezați la lucru sfânt pentru învierea multora, precum este scris în Scripturi despre cei ce vor cerceta pe Domnul și va crește în ei înțelepciunea, și ei se vor lămurii, se vor albi și vor intra cu Domnul, și apoi vor împărți multora calea Domnului, calea pe care omul se întoarce acasă, se întoarce la Domnul. Amin.

O, Fiule Doamne, mare m-am făcut acum în cuvânt. Am dat să trezesc din neîmplinire pe cei ce nu știu ce este păcatul semeției omului, căci turma Îți este pribeagă, pribeagă, Fiule scump, și n-are cine să-i arate pășunea și pe Păstorul ei. Te rog în ziua mea de serbare, Te rog dă har și credință și umilință pentru ascultare celor ce au stat la învățat în ziua aceasta, și mai vârtos celor ce au venit pentru întâia oară la izvor! Fără Tine, fără sprijinul Tău nimeni nu poate lua și purta de la Tine, căci omul este neputincios și departe de Tine cu înțelepciunea sa, dar Tu ești cuvântul Tatălui și pe toți voiești să-i atragi la Tatăl ca să-L mângâie pe El în rana Sa cea de la căderea omului, și în rana Ta, la fel ca a Tatălui Nostru, o, Fiule scump. La fel ca rana Ta este și a mea. O, pace Ție în mijlocul celor ce Te înțeleg și Îți cunosc venirea și lucrul Tău de azi cu ei pentru învierea multora! Mila mea pentru Tine se face milă peste cei ce Te caută ca să Te afle, iar eu am dat azi învățătură de înviere, peste care Tu să pui har celor ce au ascultat cuvântul Nostru cel de azi, iar harul să rodească în cei ce vin ca să se facă fii și fiice ale învierii, ale venirii Tale, Doamne, Fiule Care vii. Amin, amin, amin.

O, fii și fiice care ați stat în duh de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara aici, la izvorul Meu de cuvânt, deschideți-vă pentru înțelepciunea cea de sus a tainelor cerești pe pământ! Fiți sărbătorească Domnului între oameni ca să vă sărbătorească cerul pe pământ fii ai lui Dumnezeu între fiii oamenilor, care caută prin întuneric pe Domnul și nu-L află, căci calea Lui este lumina, și El este calea. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, lasă-te, tată, tot mai tare, tot mai mult spre marea cea mare a înțelepciunii lui Dumnezeu de peste tine în zilele acestea, căci marea va da cu multul, tot mai mult peste margini curând, curând și tot mereu, și va fi pleșuvit capul cel trufaș al fiilor oamenilor, căci ei vor da cu ochii de slava Mea, de măreția Mea în cei credincioși venirii Mele de azi, vestită prin prooroci să fie ea în zilele acestea, iar Eu te țin pe tine în mâna Mea martor, căci viața și ascultarea ta lângă Mine Îmi slujesc și Îmi vor sluji ca să vin, și pic cu pic Eu voi birui cu toată lucrarea Mea, cu care de la Tatăl am venit ca s-o împlinesc pe pământ cu cei credincioși, cu cei mici, nu cu cei trufași și făloși, ci cu cei mici și credincioși, și în care Eu stau cu împărăția Mea, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2009

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Omul care se gândește numai la el nu știe ce înseamnă mila și iubirea. Pilda omului nemulțumit. Domnul coboară în vuiet de vânt. Taina milei trebuie folosită pentru Dumnezeu în om. Minunile sunt pentru cei necredincioși, iar proorociile sunt pentru cei credincioși.

Sunt înconjurat de-a pururi de îngeri și de sfinți, și cerul tot Îmi este scaun, dar inima și pasul și gândul Îmi sunt numai la tine, numai la tine, poporul Meu de azi. Te îndemn, fiule, mereu, mereu de jos, dar și de sus te îndemn să fii și tu cu Mine atât cât sunt Eu cu tine și lângă tine și să ai grijă de Mine așa cum am Eu de tine, poporul Meu, căci numai așa unirea noastră nu se sfârșește și nu se desparte în părți, o, și cât de mult ar fi să grăiesc Eu cu tine, poporul Meu! O, Mi-e calea grea spre tine, că am slăbire mare în porți și am durere mare în cer și pe pământ și nu este alin pentru ea, și calea Mea de cuvânt e grea, că n-am avut ajutor de pe pământ s-o port ușor spre om între Tatăl și om. Sunt Fiul Tatălui Savaot, dar sunt mereu îndurerat, și omul se gândește numai la durerea lui și nu știe ce este iubirea și nu știe ce este mila dacă se gândește numai la el, iar mila din el este pentru el și pentru om și n-are omul milă de Dumnezeu, chiar dacă el știe că fără Dumnezeu el n-ar fi nimic, căci toate ale ființei lui sunt de la Mine prin sufletul pe care Eu i-l dau când el se naște din om pe pământ și prin miluirea pe care i-o trimit prin toate câte de la Mine trăiesc și sunt pentru om.

A fost odată pe pământ un om care s-a supărat pe Mine că nu-i cresc roadele în grădină pentru că vremea așa cum o dau Eu nu dă bine peste grădina lui și că ploaia nu vine când trebuie, la fel și căldura soarelui. Atunci Dumnezeu s-a învoit cu el să ceară el la stihii să-i dea după voia lui peste grădina lui pentru rodirea ei cea bună. Chema omul ploaia atunci când voia el să vină, și tot așa și căldura, iar vremea stătea la voința lui după cum socotea el că era nevoie pentru grădina lui ca să rodească ea din plin, dar când să crească rodul ei a băgat el de seamă că tot rodul din grădină nu mai merge spre împlinire. S-a umilit, bietul de el, s-a căit pentru neascultarea lui și pentru îndrăzneala de a fi nemulțumit pentru cât îi dădeam Eu rod în grădina sa, și apoi Eu i-am spus așa: „*tu ai avut la dorința ta ploaie și căldură atunci când voiai, dar n-ai fost înțelept ca Dumnezeu*“. Eu, Domnul, trimit pe pământ la vreme potrivită vântul și răcoarea lui și lucrarea lui, fără de care nimic nu rodește pe pământ, căci vântul are în înțelepciunea lui taina rodirii a toate câte cresc și dă fiecăroră din taina pe care o poartă el de la Dumnezeu pentru creșterea lor viguroasă, căci una pe alta se cresc prin taina vântului, care-și desface lucrarea sa și glasul său peste toate și le dă lor de la Dumnezeu ca să le crească, și fără vânt și lucrarea lui nu poate nimic rodi pe pământ.

Eu, Domnul, vin pe pământ cu vântul, și de vuietul lui sunt însoțit când vin și așa Mă aud când vin cei ce Mă primesc să vin și să stau de vorbă cu tine, poporul Meu de pe pământ, popor al cuvântului Meu. O, nu vrea omul să știe tainele cele cerești, tainele lui Dumnezeu cu el, și de aceea e nemulțumit omul pe pământ, când el ar putea fi atât de fericit cu Dumnezeu dacă ar vrea să fie plin de Dumnezeu mereu, plin de iubire ca și Mine, plin de har lucrător și grăitor ca și vântul, care poartă pe aripile lui tainice, pe șoapta lui purtătoare toate puterile cerești și pe Domnul lor. O, nu vrea omul să știe și să-L înțeleagă pe Dumnezeu-Cuvântul ca să fie omul înțelept și deștept și veghetor de la Mine pentru el, și nu de la el. Eu vin pe pământ ca să-l călăuzesc pe om și să-l ajut să trăiască de la Mine, nu de la el, căci a fost pe pământ Ioan Botezătorul, care și pe

Mine M-a botezat, și el a trăit de la Mine și n-a murit prin traiul lui cel lipsit de lucrul pământesc, ci a trăit prin Mine și prin iubirea lui de Dumnezeu, care se făcea viață și cuvânt de la Dumnezeu în el și peste el, și a fost Ioan prooroc. El de la Mine a învățat să-L cunoască pe Dumnezeu, iar Duhul Tatălui îi adevărea lui toate și Tatăl lucra peste el și a știut el cum să aibă milă de oameni. Ioan curăța oamenii de păcate și îi dădea pe ei lui Dumnezeu, așezând în ei duhul pocăinței pentru păcatele lor, care îi depărta pe ei de Dumnezeu, iar pe cei ce nu se pocăiau el le făcea muștrare sau certare aspră le făcea, căci era plin de harul lui Dumnezeu Ioan și avea milă de oameni și le vestea lor că a venit împărăția lui Dumnezeu pentru cei ce vor s-o aibă în ei împotriva mâniai care vine de la Dumnezeu peste pământ pentru fiii neascultării de Dumnezeu.

O, poporul Meu de azi, o, tată, te învăț taina milei, ca să nu greșești lui Dumnezeu prin acest simțământ. Nu de neazurile sau de suferințele omului să-ți fie ție milă, nu, tată, nu, că nu-l duce la bine aceasta pe om, ci să-ți fie milă de lipsa lui Dumnezeu din om, și pentru care vine peste el o mulțime de rele, căci singur și le cheamă, fiindcă unde nu este Domnul în om și cu omul după cum cere fața Domnului, acolo este plată de la ispititorul, iar ispititorul Îi cere Domnului voie asupra omului, căci faptele omului sunt împărțite și multe sunt pe placul diavolului, și duhul diavolului este folosit de om din pricina lipsei de Dumnezeu din el. Te învăț lucrarea milei, fiule. O, mila dăunătoare omului și apropielii său nimicește tot ce ar mai rămâne pentru Dumnezeu în om, căci omul se apleacă spre om și Îmi dă Mie peste mână când Eu îi dau omului îndreptare sau ispășire prin suferință ca să nu-l las pe el cu totul plată satanei, care-i dă de lucru omului cel fără de lucru sfânt. O, când tu îl ajuți pe cel căruia Eu îi trimit muștrare spre trezire, ce faci tu, omule? Ești mai bun ca Mine, tată? Îi faci tu mai bine aceluia? Ba din contra, îl faci să se simtă nedreptățit și nu-l lași în mâna Mea cea făcătoare când el greșeste. Eu dau să-l scap pe om de păcatul trufiei și fac aceasta prin tot ce Eu îi trimit, căci trufia când este în om ea are capul ascuns ca să nu-i știe omul fața, dar Eu știu că toată căderea omului vine de la trufie și de la nepocăință, iar cel ce nu se poate umili împotriva trufiei, Eu, Domnul, dau să-l ajut aplecându-l spre suferință, spre neputință și spre ispășire, și tu ce faci dacă te apleci să-l dădăcești, să-l compătimești și să-l înțelegi în rățacirea lui? Crezi, oare, că ajunge fapta ta la Mine când tu Îmi dai peste mână, când Eu lucrez pentru scăparea omului și pentru ocrotirea lui de moartea cea veșnică? O, când omul nu se umilește împotriva trufiei lui tu îi dai ajutor să nu se umilească și să se creadă meritos pentru aplecarea ta lui. O, ce nebunie, ce nebunie din amândouă părțile și ce păcat aceasta unul împotriva altuia! O, ce nebunie când omul nu vrea să știe ce înseamnă Dumnezeu și lucrarea Lui cea bună pentru om și ce înseamnă omul! Iată, nu este înțelepciune pe pământ așa cum era în Ioan Botezătorul. Se încrede omul în sine că este înțelept, că face bine omului, că mângâie pe aproapele său, că are dreptate împotriva altui om sau că e neîndreptățit, ca unul care stă bine întru toate înaintea Mea. El însă nu știe, săracul, că Mie Îmi place de cel umilit așa cum am fost Eu, de cel disprețuit, de cel răbdător și iertător prin iubire așa cum am fost Eu, și care nu poate pedepsi sau dușmăni pe cel dușman pe el. O, Mie Îmi place de cel care dă să-l trezească pe om spre pocăință, spre umilință, spre aplecare, și toate acestea spre salvarea omului, așa cum Ioan Botezătorul lucra pentru om. O, Mie Îmi place de cel ce lucrează ca Mine cu omul din pricina lipsei lui Dumnezeu din om. Cel lipsit de Dumnezeu în el însuși nu tre-

buie miluit, ci trebuie trezit spre aplecare și spre curățirea de el însuși, căci vai de cel ce are prieteni care țin cu el când el nu stă bine cu Dumnezeu! Vai de cel ce este pășuit pentru neorânduiala lui, căci unul ca acela moare, și este mort cel ce atrage luiși îndreptățire din părți și omoară viața celor ce îi trage la un gând cu el! O, Eu n-am făcut așa și nu așa l-am învățat pe om prin ceea ce am făcut pentru om, și de aceea am spus adevărat: „citește, poporul Meu, *Evangelia Mea cea de acum două mii de ani ca să vezi ce a făcut Domnul și ce faci tu, ca să vezi ce înseamnă Domnul și ce înseamnă fariseu înaintea Lui*“.

O, când omul nu este deștept de la Dumnezeu, e de tras de la un așa om. Nu este om mai pierdut ca și omul care se crede știutor și drept prin ceea ce arată el celor din jurul lui. Eu M-am arătat Mântuitor, nu drept, nu iubitor de sine, și M-am dat suferinței de bună voie și n-am făcut ca omul care fuge de suferința cea de la păcatele lui sau ale altuia care nu plătește, căci suferința trebuie să fie scumpă de tot în cel ce o poartă, să cântărească mult, așa cum a cântărit a Mea pentru neamul omenesc, așa cum a cântărit vărsarea sângelui lui Ioan Botezătorul pentru păcatele lui Israel și ale regelui lui Israel.

O, poporul Meu, iubește, tată, pe cât poți, iubește dreptatea și pocăința, fiule. Când despre un adevăr nu știi decât dintr-o singură parte tu ești nedrept față de adevărul acela, și sunt dintre cei ce cad pe mulți din credință, și lucrează aceasta prin ascundere, așa cum a lucrat Abesalom, fiul lui David împotriva tatălui său, îndemnându-l pe Israel să-l cadă pe David și să-și păteze credința și credincioșia, umblând să răstoarne așezarea cea de la Dumnezeu.

O, greu mai e de omul împietrit și greu Îmi mai este Mie de la el! Orice aș face Eu înaintea lui el nu pricepe ca să fie apoi statornic și încrezător, și este îndoielnic mereu și uită, săracul, de la mână până la gură, căci nu simte să-L iubească pe Dumnezeu. El vrea să vadă negru pe alb ca să creadă, și altfel este îndoielnic cel împietrit. După ce ucenicii au înmormântat pe Ioan Botezătorul, căruia Irod îi tăiasse capul, am tras cu ei în loc pustiu ca să mănânce și să se odihnească, dar nu puteau de mulțimi, care veneau și plecau, și am tras apoi corabia mai la o parte, dar mulțimile au alergat prin cetăți și au venit înaintea noastră la țarm, și Mi-a fost milă de ele ca de oile fără păstor și M-am așezat să le dau învățătură întru toate. Ucenicii însă, văzând inserarea, M-au rugat să slobozesc mulțimile ca să-și caute de mâncare. Eu însă le-am spus să le dea ei de mâncare, dar ei, neînțelegând, le-am spus apoi să vadă câte pâini au, și pești la fel, și să-i așeze în cete de câte o sută și, binecuvântând Eu hrana, am luat și le-am dat ucenicilor să împartă și i-au hrănit pe toți, și apoi Mi-am trimis ucenicii de cealaltă parte a mării până ce Eu voi da drumul mulțimilor, dar a fost furtună pe la a patra strajă a nopții și vâsleau din greu ucenicii Mei în mijlocul mării și M-am dus la ei umblând pe mare, vrând să trec pe lângă ei ca să-i ocrotesc de pieire. Lor însă li s-a părut că sunt nălucă și s-au tulburat și au strigat, dar Eu numaidecât le-am zis: „*Nu vă temeți!*“, și M-am suit cu ei în corabie și furtuna s-a liniștit. O, inima lor era împietrită și erau uimiți, căci au uitat că trebuia să priceapă multe de la minunea înmulțirii pâinilor, și nu M-au cunoscut decât după ce am tras la țarm și am ieșit din corabie.

O, iată cât de mult dăunează împietrirea inimii, fiilor! O, câte minuni, câte izbăviri am făcut Eu acestui popor și aceste lucrări! O, câte semne mari, câți dușmani am culcat ca să ocrotesc calea Mea cu tine, poporul Meu, și am în tine fii împietriți la inimă, tată. Am putut în mijlocul tău ceea ce tu nu puteai, și am încă inimi împietrite în tine, care se îndoiesc de

Mine și de lucrul Meu cel atât de tainic și atât de minunat și de lucrător în mijlocul tău! Amintesc celor împietriți la credință și la inimă că Eu am spus acum două mii de ani că împărăția lui Dumnezeu nu vine în chip vădit și că ea se așează în om când vine, și aceasta trebuie să îplinească cel ce vine să fie cu această lucrare: credință să îplinească și multă iubire de Dumnezeu și mereu statornicie și credincioșie pentru tot mersul Meu cu tine pe pământ, poporul Meu. Împlinirile pe care le așteaptă cei ce se satură de așteptat, Eu, Domnul, trebuie să le împlinesc cu poporul Meu, nu singur, tată, o, nu singur, ci trebuie să fiu ajutat până la sfârșit de poporul Meu. Eu nicio-dată n-am împlinit singur ceva pe pământ din făgăduințele Mele pentru om, ci cu omul credincios și statornic am putut să împlinesc, iar de la cei îndoielnici Mi-a tot secat mersul. O, măcar să nu Mă judece cei ce n-au stat sub greul venirii Mele. Să nu facă și aceștia cum au dat să facă ucenicii Mei acum două mii de ani când dădeau să aștepte o împărăție a lui Israel peste neamuri și o mărire a lor înaintea neamurilor, iar pe Mine un făcător de minuni până la sfârșitul timpului. Eu însă spun față de orice om că minunile sunt numai pentru oamenii necredincioși și care tot caută ca să poată să creadă, iar proorociile sunt pentru cei credincioși, care știu ce înseamnă Dumnezeu pe pământ și ce înseamnă omul, iar aceștia rămân în credință și în taina împărăției lui Dumnezeu în ei până la sfârșit cu răbdare pentru mântuirea lor cea de la Mine, și cu unii ca aceștia pot Eu să împlinesc pe pământ lucrarea Mea și toate făgăduințele cele din Scripturi pentru veacul ce va să fie. Amin. Cei ce cad din credință cad din pricina nemulțumirii și cad prin ascundere, iar cei ce rămân credincioși sunt cei mulțumiți cu Mine și stau prin lumină și stau și Mă ajută pe calea Mea cea grea spre om. O, stai cu Mine și ajută-Mă, poporul Meu, căci vin turme la izvor, tată, turme noi, fiule, și tu trebuie să le dai de la Mine și să le povățuiești pe cărarea Mea, căci asta este datoria ta înaintea Mea, și Eu îți voi răsplăti credința și iubirea și credincioșia ta, dar să nu cauți ale tale, să nu cauți așa, ci să cauți numai pentru Mine cu lucrarea ta, fiule, căci Eu prin Evanghelia Mea cu tine am grijă de tine dacă tu ai grijă de Mine, și unii altora slujim cu credincioșie, Eu pentru tine, și tu pentru Mine, și nu te teme de furtuni, tată, căci Eu sunt Cel adevărat cu tine și stau cu tine în bărcuță și te călăuzesc prin valuri, căci valurile sunt mari și tulburi, și Eu pot împotriva lor pentru ocrotirea ta, iar tu să fii mic ca să pot Eu, fiule, să te ocrotesc. Amin.

Ioan Botezătorul îți dă din harul lui, poporul Meu, și te dorește ca pe el înaintea Mea, plin de credință și de duhul proorociei, căci el a luat de la Mine și a crezut și a văzut, și apoi a mărturisit. Așa să fii și tu, poporul Meu. Amin. Ca Ioan să fii. Amin, amin, amin.

— **C**a mine, Doamne, în credință, ca mine în duhul pocăinței, ca mine în curăție și în iubire pentru Tine, așa să fie poporul Tău de azi și slujitorii lui cei de la Tine așezați pentru el înaintea Ta! O, ridică la locul lor pe cei ce au căzut din credință, ridică-i, Doamne, prin pocăința lor, dar dă-le duhul pocăinței, căci Tu ai spus că cine pleacă din lucrarea Ta, din poporul Tău, Te vinde, și ai spus că cel ce a plecat Te-a și vândut. Și cum Te-a vândut? O, Te-a disprețuit, Doamne, și Te-a dat disprețului și Te-a dat spre vorbă lumii și Te-a pus la durere. O, ridică-i spre pocăință și spre iubire și spre lucrare de Duh Sfânt pe cei ce Te-au părăsit căutându-și ale lor apoi! O, se vor prăbuși toate ale lor, căci sunt fără Tine lucrate, fiindcă cei ce au fost ai Tăi și se trag apoi în lături sunt de plâns, Doamne. Eu stăruiesc Ție pentru

ei în ziua mea de înălțare la Tine prin moartea mea mucenicească pentru pocăința oamenilor, ridică-i spre pocăință pe cei desprinși de lucrarea Ta de azi și adu-i spre rodire Ție, căci securea stă la rădăcina pomilor și vai pomilor care nu rodesc Ție, Doamne! O, nu da din fața Ta stăruința mea pentru ei! Pocăința naște iubire în inimi, iubire și rodire până la sfârșit. O, dă-le lor pe acestea, Doamne! Binecuvintează pe poporul Tău cel statornic în credință și în iubire, dar adu spre nașterea din nou pe cei ce s-au clătinat, căci Tu ești mare și ești iubirea cea fără de margini! O, revarsă-Te Tu în cei mici cu credința și dă-le lor putere să se nască iarăși, o, Doamne! Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, le dau, numai să pot încăpea în strâmtorarea inimii lor, numai să se lase ei spre naștere iarăși, căci fericiți sunt cei ce cred fără de îndoială în venirea Mea de azi și stau lângă Mine până la sfârșit. Acest cuvânt este calea Mea cea de-a doua de la Tatăl spre om și fericiți sunt cei ce stau și rămân sub acest cort, sub harul Meu cel lucrător de fii pentru zilele ce vin. Amin.

Eu, Domnul, dau iarăși proșteime de binecuvântare pentru lucrul zidirii celei noi. Întăresc peste voi putere din cer, o, fii lucrători la cuvântul Meu cel de sus. Voi, tată, lucrați la mărgăritarele proorocite de gura Mea la începutul Meu cel nou cu voi, căci singur Eu nu împlinesc nimic, ci cu voi împlinesc tot ce făgăduiesc să împlinesc. Rămâneți, tată, întru începutul Meu cel nou și lucrați la zidirea lui, căci sunt proorocite de la începutul Meu cu voi toate câte Eu le lucrez cu voi. O, să nu am piedici de la voi pentru cele ce va să se arate după ce Eu le-am vestit să fie. O, fiți destoinici în credință și în iubire și în ascultare și în împlinire, fiilor. Primiți puteri cerești și spor ceresc pentru lucrul zidirii de acum. Vă dau putere trupului, dar vă dau iubire, fiilor. Fiți ascultători, tată, ca niște fii, căci cei ce nu ascultă nu sunt fii. Fiți fii, fiilor! Învățați duhul proorociei și învățați lucrarea Duhului spre voi ca niște fii, că are cine să vă învețe, numai voi să fiți silitori și împlinitori apoi. Pace vouă! E sărbătoarea nașului Meu Ioan Botezătorul. Ne odihnim cu sărbătoare, fiilor, și apoi iarăși vom lucra, și pentru slava Mea vom lucra. Învățați să deosebiți lucrul vostru de lucrul Meu și fiți numai ai Mei în tot lucrul pe care îl lucrați.

Aveți grijă, fiilor, că harul Meu cel lucrător prin voi și lucrarea cuvântului Meu de peste voi ridică pe mulți de acum înainte spre înțelepciunea mântuirii. Fiți plini de harul Meu și întăriți-vă întru el pentru cei ce vin spre izvor ca să se adape și ca să se așeze apoi ei în iubirea Mea ca și voi, în credință împlinitoare, fiilor. Dați-le de la Mine, căci Eu pun în gura voastră de la Mine pentru ei, tată. Învățați-i pe cei ce vin, învățați-i lepădarea de sine și amintiți-le de Evanghelia Mea pentru cei ce vin după Mine prin lepădare de sine și prin cruce, așa cum Eu i-am povățuit pe cei ce vin să Mă urmeze. Împlinirea întru Mine a celor credincioși acum trebuie să fie cu mult mai multă și mai întreagă față de cei ce au crezut acum două mii de ani după ce Eu M-am arătat lor Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Dumnezeu dovedit, fiilor. Acum însă au ajuns sfârșitul veacurilor, și trebuie să nu caute la Mine pentru sine omul, ci pentru Mine și pentru multa Mea venire cu mântuirea și cu judecata, pentru cei ce se pocăiesc și pentru cei ce nu se pocăiesc la glasul Meu, care strigă omul să se întoarcă acasă și să ia din duhul raiului, și așa să trăiască el pe pământ apoi și să stea înaintea venirii Mele, căci iată cum vin! Vin cuvânt pe pământ și curăț cu el omul și îl spăl pe dinăuntru și pe dinafară așa cum spală gospodina vasul de care se folosește în gospodăria sa și îi dă strălucire și apoi îl pune pe masă și așează în el bunătăți la sărbători. Amin .

O, veniți, voi, cei ce doriți de legea Mea cea sfântă, veniți cu multul și învățați să fiți fii așa cum sunt Eu. Eu nu fac și nu grăiesc de la Mine nimic decât ceea ce pune Tatăl în Mine, și așa și împlinesc. Învățați să fiți ca Mine înaintea Tatălui, căci Eu sunt pilda omului cel nou, după chipul și asemănarea Tatălui, și Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt. Așa să fiți și voi, cei ce voți să fiți fii! Amin. Veniți și învățați să vă faceți fii ai lui Dumnezeu și omorâți lumea și duhul ei din voi, căci lumea a ajuns la sfârșit, iar Eu, Domnul, la început, și vor fi fericirii Mei cei ce vor lua și vor învăța viața. Eu sunt Calea, Adevărul și Viața. Veniți la izvorul Meu de cuvânt și vă voi da și Mă voi împărți vouă și vă voi face împărțitori, și fii ai lui Dumnezeu voi face din voi, și sfinții Mei, căci cele sfinte ale Mele se dau sfinților Mei, și Eu le dau lor din via Mea, din râul Meu, din rodul Meu cel pentru fii, rod pentru care azi trudesce ca să-l desăvârșesc.

O, pace vouă, celor ce veniți spre iubirea Mea ca să învățați de la Mine iubirea, iubirea cea pentru Mine, iubirea care vă atrage la Tatăl ca să-I fiți fii! Amin, amin, amin.

29 august/11septembrie 2009

Praznicul nașterii Maicii Domnului

Credința este lumină în calea venirii Domnului. Fără veghe iubirea de Dumnezeu se stinge în om. Maica Domnului îndeamnă țara română să privegheze. Aprinderea dragostei dintâi. Fără lepădare de sine nimeni nu poate fi ucenic Domnului. Omul piere prin bucurii. Limba românilor, cea dintâi limbă vorbită pe pământ.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, căci sunt născut din Tatăl mai înainte de vecii, și sunt Fiul mamei Fecioară, născut din ea acum două mii de ani după ce M-am însământat Eu în ea în clipa când îngerul M-a vestit ei că Mă voi naște din ea prin lucrarea Duhului Sfânt în ea. Sunt Domnul Iisus Hristos și vin după două mii de ani cuvânt pe pământ și am nume minunat, precum scrie în Scripturi să am, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Am de la Tatăl dată pentru întoarcerea Mea țara română, Ierusalimul cel nou, căci este scris în Scripturi că Domnul va alege din nou Ierusalimul. Mi-am făcut popor mireasă din mijlocul ei și l-am făcut pe el slugă veghetoare pentru venirea Mea, și el priveghează înaintea Mea cu credință, căci nu lumina zilei este lumina cea pentru om, ci credința este lumina care luminează și veghează așteptând ziua venirii Mele în miez de noapte. Amin.

O, deschideți-Mi la cumpăna dintre noapte și zi, voi, cei din porți, căci Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care El o va găsi priveghind înaintea Sa. Deschideți-Mi ca să intru cuvânt în carte și ca să întâmpin cu el pe cei ce vin cu dor la izvorul Meu de cuvânt, căci Eu sunt Cel ce umplu sufletul omului de dor după ce Mă las lui descoperit cu venirea Mea ca să-l hrănesc pe om cu duhul venirii Mele la el pentru învierea lui dintre cei morți, dintre cei necredincioși venirii Mele de azi pentru ca să judec viii și morții și să-i dau apoi Tatălui mântuiți prin multa Mea lucrare și iubire pentru om. O, crește în oameni iubirea și veghea pentru Mine și pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, căci ei iau de la voi cuvântul Meu și vin apoi ca să ia de la Mine, din masa Mea cu poporul Meu cel de azi, popor luat din români pentru slava Mea de azi și de mâine, iar slava Mea este cuvântul.

Mă doare de tot omul care nu trage spre izvorul cuvântului Meu de azi ca să-l trag Eu pe om la Tatăl, după cum Îmi este lucrarea pentru care Tatăl M-a trimis. O, nu voiesc să-l las

pe om până în sfârșit slujitor acestui veac trecător și lui însuși slujitor omul, ci voiesc să-l trag pe om spre taina veacului ce va să se arate curând, curând pe pământ pentru cei credincioși. Cei credincioși sunt cei luminați de darul credinței sfinte, căci credința în Mine este lumina cea de pe pământ a omului. O, Mă doare de rătăcirea omului prin negura necredinței! Omul cel fără de credință și fără de nădejde prin credință este ca orbul care se învață cu orbirea și nu dorește să vadă, căci s-a învățat așa. Pe Mine însă Mă doare adânc, Mă doare în Tatăl, și pe Tatăl Îl doare în Mine de lipsa de lumină, de lipsa de credință din om, și Mă trimite Tatăl pe pământ cuvânt la om ca să Mă fac Eu Însumi lumină a omului și cale cu lumină, căci acum două mii de ani am venit pe pământ și am spus că Eu sunt lumina lumii, și cel ce vine după Mine nu va umbla întru întuneric, ci va avea credință în Mine, și credința lui îl va lumina pe el, și va fi ea pentru el viață veșnică. Amin.

O, așează-te, poporul Meu de la izvor, așează-te, fiule, și dă-le apă celor ce vin la izvor, dă-le apa vieții, tată! E sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, pentru nașterea ei pe pământ acum două mii de ani, și îngerii Ne poartă pentru sărbătoarea ei cu omul și cu tine pe pământ. O, crește lumina, crește credința în cei ce iau de la tine cuvântul venirii Mele pe pământ acum, la sfârșit de timp, și Duhul îi mână la izvorul Meu cel dătător de viață cerească în om. Le dau învățătură proaspătă și îi ajut să poată cu sfințenia Mea în ei, că mare putere și mare iubire îi trebuie omului pentru lepădarea de sine ca să poată el apoi să fie fiul Meu, și ucenicul Meu să fie cel ce voiește să Mă mărturisească la cei necredincioși ca să vadă ei lucrarea și lumina venirii Mele pe pământ după om.

O, nu e greu să creadă omul, ci e greu să iubească. E greu de omul iubitor de sine să-L iubească pe Dumnezeu înăuntrul său și în afara sa văzut. Eu la mulți Mă dau cuvânt prin cei ce Mă împart în părți cu izvorul Meu, dar când să-i fac împlinitori dau în ei de iubire de sine, din a cărei pricină nu poate omul să se dea Mie cu iubire și cu împlinire. Eu însă sunt cu putere și îi dau omului să poată și îl umplu de dor de viață din cer, căci așa înseamnă să se nască omul de sus la propovăduirea Mea.

Sunt cu cerul de sfinți deasupra ta, poporul Meu de la izvor, și îngerii Ne poartă cu sărbătoarea mamei Mele. Ea este plină de har de la Mine și se dă cu el în ziua aceasta spre hrana celor ce au dorul nou și vin cu dor la izvorul cel de sus izvorât. O, să ia oamenii din el și să se umple de dor! Dorul de cer este focul pe care Eu, Domnul, îl arunc pe pământ și îl doresc aprins în om, și apoi din om în om să se aprindă doresc.

Hai, mama Mea, să-i hrănim cu dor pe cei abia atrași de farmecul cuvântului Meu peste oameni în zilele acestea de venire a Mea iarăși de la Tatăl la om! Hai, mamă, să le dăm vlagă și să-i învățăm pe ei veghea și iubirea de Dumnezeu, căci pentru iubire trebuie mereu veghe, mamă, că altfel ea se stinge ca focul care nu mai are lemne pentru ca să ardă el, mamă. O, binecuvântată ești de Mine, Fiul tău, în cuvântul tău de azi pentru țara Mea de venire și pentru cei ce aud glasul Meu de la izvor și vin spre el din depărtări ca să învețe să se facă și ei fii ai lui Dumnezeu și moștenitori ai credinței sfinte, care este puterea cea pentru Dumnezeu în om, o, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**eu sunt în Tine, precum Tu ești în mine, Fiule scump, copil dat mie de Tatăl, căci de la Tatăl Te-am născut eu între oameni acum două mii de ani și Te-am dat să fii purtat apoi de toți cei care se nasc din cer de sus prin Tine și pentru Tine ca să Te poarte ei și să fie ei împărăția Ta pe pământ. O, cine-și mai dă împărăția ca să fii

Tu împărat peste ea? Numai cei ce cred în venirea Ta fac minunea aceasta, Fiule din cer, Fiule al meu, și fericiți sunt cei ce Te iau în ei de Stăpân al lor, căci Tu așa ai spus femeii care m-a fericit pe mine în casa Martei când Ți-a spus că fericit este pântecul și sânul care Te-a purtat și Te-a alăptat, iar Tu ai răspuns ei și i-ai zis: «*Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl păzesc pe el!*», și ai fericit atunci pe Maria, sora Martei, care alesese partea cea bună, calea ce nu se va lua de la ea, împărăția Ta în inima omului, Fiule Stăpân.

O, țară cu Mire, o, țară română, cântă în biserici creștinii tăi, cântă cântarea venirii Fiului meu, dar ei nu veghează în calea venirii Lui. O, cui îi cântă ei: iată Mirele vine la miezul nopții? Cui îi cântă ei, oare? O, țară cu Mire, iată-L pe El! El este Fiul meu și a venit să te pețască Lui, și tu trebuia să fii sluga pe care El s-o găsească priveghind înaintea Sa cu credință sfântă ca și străbunii tăi, și nu slugă nevrednică, pe care Stăpânul s-o găsească lenevind-se. O, ai grijă, ai grijă și veghe, țară aleasă mireasă de Fiul meu, ai grijă cu somnul, căci somnul este moarte a împărăției Domnului în om și pierde omul pe Domnul din pricina îngreuerii cu somnul. O, scoală-te, că e noapte grea, scoală-te și strigă laudând pe Sfântul sfinților, pe Fiul meu, și poartă-ți gândul la ziua cea înfricoșată și nu lăsa pe mâine, ci aprinde-ți candela până ziua aceea nu vine și când tu vei auzi glasul care va zice: „*Iată Mirele!*“! O, întâmpină-L acum și intră de pe acum în taina cămării slavei Sale dumnezeiești, căci eu, cea slăvită de toți îngerii și de toate puterile cerești pentru Fiul meu, ajut acum spre apărare țara română, țara întoarcerii Fiului meu la sfârșit de timp și mă lupt pentru ea împotriva sfaturilor celor potrivnici ei. O, nu te uita că este lumina de ziuă, căci nu aceasta este lumină pentru ca să stai tu înaintea Mirelui, ci credința este lumina și candela cu care trebuie să stai tu aprinsă înaintea Lui pentru venirea Lui, o, fiică așteptată de străbunii tăi cei sfinți, pe a căror credință și mărturie stai tu zidită azi.

O, se duc adesea fiii și fiicele neamului român, se duc în alte țări după Domnul și după mine, dar ei fac lacrimă cerului când fac aceasta, căci Domnul Se vestește cu multă putere peste pământ din mijlocul neamului român și, venind, îl găsește pe el fără de veghe pentru venirea Lui acum după om. O, scoală-te din somn, țară mireasă și auzi glasul Lui care te cheamă și te așteaptă să deschizi Lui! O, deschide-I Mirelui! El vine și-ți face trezirea. Tu ești în vreme de mare cumpănă și tu nu știi aceasta atât cât trebuie să știi. Deschide-I Lui ca să-ți arate calea și cum să veghezi pe ea și pentru ea și cum să mergi pe ea apoi, o, țară mireasă a Fiului meu. Amin.

Și acum voi, care veniți cu proaspăt dor la izvor, inimioare cu dor aprins în voi, luați de la mine îndemn pentru păstrarea în voi a dragostei cea dintâi pentru Fiul meu ca să n-o pierdeți pe ea, căci cea dintâi dragoste este aprinsă, este puternică prin ea însăși, iar cel ce o pierde trebuie să se întoarcă apoi iarăși la ea, căci fără ea iarăși nu poate nimeni intra în camera nunții Fiului meu cu mireasa Sa. Păstrați sfântă în voi această zi de nuntă, ziua dragostei cea dintâi, mireasa cu Mirele în taina iubirii cerești, căci mireasă este numai aceea care rămâne mereu mireasă apoi. O, mereu nouă dragostea cea dintâi s-o păstrați, și s-o faceți să fie, și eu vă voi învăța pe voi, dar iubiți izvorul care curge pentru viața oamenilor și vegheați să-l păstrați proaspăt în voi, căci izvorul este Fiul meu, Mirele celor ce Îl iubesc pe El, și este Domnul Iisus Hristos, Care vine cuvânt pe pământ. Amin.

Și acum vă învăț virtutea lepădării de sine, fără de care nimeni nu poate fi Domnului ucenic. Ea este iubire mare în om

pentru viața Fiului meu în el. Vine vremea să-i pară rău omului că s-a iubit pe sine, că s-a slujit pe sine, că a trăit pentru sine și pentru ai săi și nu pentru Domnul pe pământ. Când omul își va vedea în cer neadunătura lui și golul lui din cer, o, va plânge amar omul. Acest păcat strâns la cer vine de la nelepădarea de sine a omului și de aceea omul nu trebuie să se iubească pe sine pe pământ. Numai iubirea de Dumnezeu trebuie să împăratească în om, o, numai ea, și de la ea vin toate pentru Domnul și pentru om pe pământ. O, nu iubiți lumea, și nici faptele ei! Luați puteri cerești în voi pentru lupta aceasta, dar stați în duhul dragostei dintâi dacă vreți să puteți până la sfârșit, căci cu altfel de dragoste în el, adoarme omul. O, Fiul meu stă numai în trezia celui ce-L iubește pe El, așa să învățați și așa să rămâneți întru Fiul meu, și vă voi învăța încă în ziua aceasta taina iubirii de Dumnezeu și vă voi povățui pe voi cu dulce pentru sămânța cea nouă, semănată în voi de cei semănători din partea Fiului meu peste pământ. Iată, Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care El o va găsi priveghind, așa strig eu peste pământ, și Fiul meu aude cântarea mea peste mireasa Sa. Amin. Și acum rămâneți întru duhul învățaturii de pe masa mea de serbare și creșteți prin ea pentru Fiul meu și pentru slava Sa pe pământ. Ați venit la izvor. Luați din el ca să vă păstrați vie dragostea cea dintâi. Amin. Har vouă, pace vouă de la Fiul meu, Domnul Nostu Iisus Hristos, Mântuitorul celor credincioși! Amin.

Îi las acum spre povața Ta, Fiule scump al meu, și apoi le vom da iarăși, îi vom hrăni iarăși pe ei pentru ziua mea de serbare cu ei. Amin, amin, amin.

— O, mamă slăvită în cer și pe pământ de îngeri și de oameni, o, cum să fac să-ți las auzit glasul tău, care de o vreme încoace tot cântă cântarea venirii Mele? O, de ar cânta ca tine și cei ce cântă pe pământ cântarea aceasta, mamă! Îi chem pe toți la dragoste sfântă și mai ales îi chem să se întoarcă la dragostea cea dintâi pe cei ce au pierdut-o pe ea pe cale, căci cine o pierde pe ea pierde lumina, pierde credința, căci credința este lumina și nu altceva este lumina, mamă, și dacă sarea aceasta nu mai este bună, nu mai are gust viața Mea în om, o, mamă. O, Eu te mângâi pentru ziua ta de serbare așa cum tu Mă mângâi mereu în durerea Mea cea de la necredința omului, care se face nedragoste în el, mamă. Hai să suflăm în foc ca să se aprindă el vâlvătaie, mamă, și să se simtă căldura lui și să vină mulți spre ea, mamă, că Mi-e tare dor de om și de Mine în om, o, mama Mea!

Aprindeți-vă și voi tot mai mult de dorul Meu după om, o, fii de la gura izvorului Meu de cuvânt, și dați-l în lături peste tot, fiilor, că Mi-e tare dor de izvorul Meu în oameni ca să curgă el din unii în alții și să se deșarte în marea cea mare izvorul Meu de cuvânt, căci Eu îl fac tot mai dulce, tot mai duios să curgă, tot mai chemător să strige prin glasul lui cel din Mine izvorât, izvor de Duh Sfânt peste pământ, fiilor.

Să tacă omul înțelept prin înțelepciunea lui cu care îl face pe om să nu mai ia de la Dumnezeu! Să tacă omul, și să ia oamenii de la Mine, căci Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin! Iată, mama Mea Fecioara cântă din cer până pe pământ, cântă de o vreme mereu cântarea venirii Mele. O, învățați să cântați cu ea și ca ea, învățați cu adevărat să cântați și să pricepeți cântarea aceasta. Ea vă deșteaptă să stați întru întâmpinarea Mea, căci Eu vin, și în calea venirii Mele tot cântă mama Mea, cântă pentru Mine și vestește pe cei ce o aud cântând. Dau tuturor de veste cântarea ei, căci mama Mea Fecioara cântă cu dor, cântă cântând și plângând: „*Iată, Mirele vine la miezul nopții, și fericită este sluga pe care o va găsi priveghind, și*

nevrednică este cea pe care o va afla lenevind. Privegheați, voi, oameni, să nu fiți îngreuiți cu somnul, ca să nu vă dați morții prin el, căci somnul vă încuie afară de împărăția Fiului meu, ci sculați-vă și cântați laude Domnului și ieșiți întru întâmpinarea Lui, că iată, Mirele vine!“. Amin.

O, pace vouă, celor ce ați stat la masa de praznic a mamei Mele Fecioara! Pace vouă de la Mirele Care vine! Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Mirele și vin, și fericiți sunt cei pe care venirea Mea îi va afla priveghind pentru ea! Har, har peste voi pentru venirea Mea! Nu te teme, turmă mică! Mântuitorul tău vine la tine, vine ca Mirele la mireasa Sa. Vine Domnul, vine la cea care se păstrează în duh de mireasă a Sa. Amin, amin, amin.

*

A m stat la masă duhovnicească cu tine, poporul Meu, și cu un popor proaspăt venit la izvor și i-am dat de pe masă și Eu, și mama Mea Fecioara, și tu, dar tu trebuie să te deprinzi tot mai aprins să lucrezi facerea Mea în om peste cei ce vin la izvor, așa cum și tu ai primit când ai venit să fii cu venirea Mea de azi, oștean al ei. Eu dau să miluiesc pe mulți cu darul credinței sfinte ca să scape ei de cursa cea vicleană a robiei sub semnul stăpânitorului acestui veac trecător și să-i fac păsărele ale cerului, că vine vremea să se ridice la cer păsărelele, fiule, ca să dau Eu drumul pe pământ albirii și curățirii și facerii celei noi peste el, după cum Scripturile proorocesc, căci omul fără Dumnezeu dă să lungească veacul său și să-Mi întârzie lucrarea Mea cea de facere a cerului celui nou și a pământului celui nou și a Ierusalimului celui nou. Eu însă am de la Tatăl lucrare peste pământ și pun peste mulți duhul cunoașterii de Dumnezeu, duhul cuvântului Meu de peste tine și dau să lucrez dar de credință sfântă în mulți, căci lumina de pe pământ se stinge și se tot stinge, și numai credința omului care vine să creadă venirea Mea, numai aceea va rămâne lumină pe pământ, și ea va lumina până peste margini și va vedea omul calea spre tine, calea Mea cu tine și se va agăța de scăparea lui și va lua omul în el credința cea salvatoare, credința care a fost în Noe și în cei din casa lui când Eu, Domnul, am spălat pământul de păcatul pus peste el de la nepăsarea de Dumnezeu a oamenilor din vremea lui Noe. Ce l-a scăpat pe Noe de mânia Mea cu care am spălat pământul așa cum altfel n-am mai putut să-l spăl? O, credința în salvarea cea de la Mine, aceea și numai aceea l-a salvat pe Noe. Putea și el ca toți ceilalți de pe pământ să se îndoiască, dar n-a făcut aceasta Noe, și este scris în Scripturi de el ca semn al credinței care-l scapă pe om de pedeapsă, că mare este omul care crede în Mine când Eu vin spre el și când el vine spre Mine cu inima lui, cerând el mântuirea lui cea de la Mine, iertarea lui de păcat, înfierea lui Mie prin puterea credinței lui în salvarea lui cea de la Mine, Cel atât de duios după om și pentru om.

O, ce mult ar trebui să poată omul numai pentru Mine când el dă să poată pe pământ! O, ce mare ar fi biruința lui dacă ar ști el să stea lângă Mine cu credință sfântă ca să-i pot Eu face bine la credința lui în Mine și în puterea Mea pentru viața omului! Când am înviat dintre morți, biruitor atât de mare cum am fost atunci, am spus ucenicilor nedumeriți și rușinați de slaba lor credință în Mine, și, stând față în față cu ei biruitor peste moarte, le-am spus: *«Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. Mergeți și învățați aceasta peste neamuri, iar cel ce va crede în biruința Mea va fi și el biruitor ca Mine și se va mântui de acest neam trecător și va lua peste el numele Meu și*

va fi fiul Meu». O, aceasta este lucrarea credinței în cei ce iau în ei de la Mine darul credinței sfinte, alifia cea pentru ochii care nu văd, ca să vadă ei apoi. Puterea Mea pentru viața omului este credința lui în această putere a Mea că nu este pe pământ vindecător ca și Mine pentru om, iar Eu prin izvorul Meu de peste voi fac tuturor trezirea, și va fi căutat mult de toți oamenii cuvântul Meu de facere nouă peste om și va iubi omul facerea lui așa cum iubește azi păcatul, căci fiecare vreme îi dă omului să facă ce are ea în ea, iar vremea Mea de slavă văzută pe pământ îi va da omului din ea, și el se va deprinde să intre sub harul Meu, și toate prin harul Meu vor fi peste om. Amin.

O, poporul Meu, îi trebuie omului pocăință mare, tată, și lacrimă de dor spre Mine, căci omul este tare păcătos, tare neputincios și slab cu voința. Vremea cea păcătoasă a ajuns la vârful ei și îi tot dă din vârf omului, îi dă cu vârf și îndesat, după cum spune vorba înțeleaptă, iar omului îi trebuie trezire, și asta fac Eu prin glasul Meu de peste tine, și cu care trec hotarul spre om ca să audă el că Eu Mă dau ție cuvânt de facere și să vină spre pocăință omul. În toate vremile de sub cer am strigat prin servii Mei din timp în timp pocăință peste oameni pe pământ, și așa strig și azi, dar azi lucrez cu mult mai părintește, azi trec peste margini cu răbdarea Mea și cu statul Meu în sfat cu omul ca să-l ajut prin multul Meu cuvânt al venirii Mele iarăși de la Tatăl la om, și stau învelit în cuvânt înaintea omului și așa Mă dau lui, și fericit este cel ce primește de la Mine darul sfânt ca să creadă cu el că Eu sunt acest cuvânt, că Eu vin pe calea lui și că nu e altul care vine pe calea aceasta de cuvânt. Eu sunt Cel ce vin și sunt Cel ce sunt și grăiesc deslușit cu omul și tot mai deslușit pentru mintea lui cea vândută, care-i atinge inima ca să-l țină rob vremii care trece, vreme roșie de sângele vărsat de oameni pentru toate poftele trecătoare pe pământ. Grăiesc cu omul după vreme ca să-l ajut să iasă din ea și să intre el în taina și în vremea veacului ce va să fie, veacul Domnului cu omul, să intre încă din trup omul, căci Eu cu omul zidesc veacul cel nou și îl iau lucrător lângă Mine așa cum l-am luat pe Noe după ce i-am dat iubire și credință pentru Mine ca să lucreze el prin acelea cu Dumnezeu.

O, ce fericit aș fi Eu și tot cerul lui Dumnezeu dacă omul s-ar deprinde să grăiască și el ca Mine, să grăiască cu Mine și cu omul după cum e graiul Meu în Mine și peste om! Acesta Îmi este dorul, să ia omul înțelepciunea Mea și gândul Meu în el, și ar fi omul în lucrare mare peste pământ, și prin cuvânt s-ar face toate, așa cum Eu și cu Tatăl stăteam în sfat la început, și după sfatul Nostru toate se întocmeau, căci așa de mare putere are cuvântul când el se face unul în toți, în cei ce se dau lui Dumnezeu ca să lucreze Lui.

O, poporul Meu, adu-Mi, tată, aminte de făgăduințele Mele pentru cer nou și pentru pământ nou și ține-ți gândul în ele, tată, ca să se facă ele, căci ele trebuie să se arate cu multul din loc în loc peste pământ, după cum scrie în Scripturi!

O, ce frumos e locul verde și plin de flori față de locul uscat și sec de viață din pricina sărăciei de pe el! O, omule, nu poți, tată, să culegi roade de pe nici un loc dacă locul nu este lucrat! O, nu se poate de-a gata roade, tată, ci trebuie să lucrezi ca să te bucuri, și trebuie să lucrezi Mie ca să te fac Eu bogat apoi în cele ce rămân, fiule. Mi-e milă când te văd cât trudești ca să ai, și Mi-e milă că trudești la cele ce nu rămân. O, trezește-te la glasul Meu care te cheamă să lucrezi lui Dumnezeu pe pământ și să faci din uscat verde, așa cum Eu lucrez și fac! O, așa cum te bucuri de un pom pe care-l sădești și îl îngrijești ca să crească frumos și să rodească apoi, tot așa să te bucuri să lucrezi și pentru viața Mea în om, tată, și să începi

cu viața ta, și apoi s-o împarți pe ea spre folosul multora așa cum o împart Eu pe-a Mea, ca să te bucuri apoi, tată, de lucrarea ta, de lucrarea care rămâne înaintea Mea și a ta, fiule.

Am duhul aprins ca să învăț omul în ziua aceasta, căci M-a aprins de iubire iubirea celor ce au venit azi la izvorul Meu de cuvânt, iubire aprinsă în ei, și cu care ei știu să-și hrănească credința cea plină de dor. Mi-a fost drag duhul lor cel plin de fior de dor și cuvântul lor ca focul aprins înaintea Mea și a ta, iar tu ai simțit alin durerilor de peste tine, poporul Meu de la izvor. I-ai învățat pe ei bucuria durerii, tată, căci bucuria ta e durerea, fiule durut. Fie ca durerea ta să nască fii mulți, ca rod al lucrării Mele cu tine, ca să-ți aduc Eu bucurie pentru rodul tău înaintea Mea. O, în dureri vom naște fii mulți, fiule poporul Meu, căci durerile au fost cele mai ziditoare în toate vremile în cei ce au lucrat în via Mea plângând pe cale și suferind dinspre miazănoapte, dinspre muntele necredinței de pe pământ, munte sub care zac atâtea suflete, atâtea oameni fără de lumină, fără de credință pe pământ.

Plâng cu cerul tot, plâng cu mama Mea Fecioara, plângem de omul care zace în necredință de Dumnezeu. Plângem, mamă, căci Noi suntem tare, tare miloși și nu știe omul să tragă spre mila Noastră, mamă. Oamenii suferă sub necunoștință, iar Noi, de mila lor, mamă. Durerea însă este lucrarea cea făcătoare, cea mai făcătoare lucrare este ea, o, mama Mea! Amin, amin, amin.

— **O**, datu-Ți-a Tatăl Savaot toată puterea în cer și pe pământ, Fiule înviat din răstignirea cea dureroasă a Ta, căci Tu ai purtat pe crucea Ta toate durerile oamenilor de până la Tine și de după Tine, toate pe trupul Tău cel răstignit, o, Fiule al durerii! Îndurerat Te-ai născut, îndurerat ai trăit, îndurerat Te-ai lăsat răstignit, și prin dureri ai înviat apoi și Te-ai așezat iarăși întru Tatăl, din Care porcezi mai înainte de vecii, și din cea fără de murmur durere a Ta ai născut mereu sfinți pe pământ înaintea Ta, și aceia Ți-au fost Ție frați de suferință și părinți născători de fii ai credinței sfinte înaintea Ta, naștere de sus peste mulți apoi pe pământ, căci în numele Tău sfinții și mucenicii mărturiseau și lucrau facere nouă în oameni, în stăpâni și în robi, o, Doamne născător din cer al omului, căci Tu ai spus că omul dacă nu se naște de sus nu poate să aibă în el împărăție pentru Tine, și pe Tine Împărat al ei.

Grăim dulce unul cu altul înaintea celor credincioși și a celor puțin credincioși și a celor necredincioși, Fiule Doamne, Mântuitor al nostru, al tuturor. O, ce mângâiere găsim când grăim unii cu alții în cer și pe pământ! O, ce mare mângâiere e cuvântul, cuvântul durerii, Doamne! Privirea peste pământ Ne umple de durere, că vedem mereu pieirea oamenilor, căci omul piere prin bucurii, și nici un grămuț de bine nu face omului bucuriile pe care și le dorește și și le face căutând peste tot după ele. Omul piere prin bucurii, o, Fiule al meu, iar Noi trecem în cer și pe pământ prin dureri, și prin dureri naștem fii pentru împărăția ce va să vină peste oameni, împărăție cu trudă și cu dureri zidită pentru cei ce plâng pe pământ, nu pentru cei ce iau plată bucuriile în vremea trupului lor între oameni.

Am stat la izvor cu masă sfântă în ziua mea de serbare și am avut la masă popor tânăr, popor proaspăt, dar viu cu credința și cu căutarea după râul Tău de cuvânt, care curge mângâios pentru cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Ta pe pământ. O, ce inimioare blânde cu Noi! Ce mângâiere Ne-au dat în dureri, Nouă și poporului Tău cel de sub povara Ta, cel de sub dureri pentru Noi, Fiule Doamne, și pentru calea Ta cea grea și mult anevoioasă între cer și pământ! O, nu este Dum-

nezeu afară de Tine și nu mai e pe nicăieri izvor curat și neamestecat cu otravă de suflet pentru cei ce caută să-și stămpere arșița inimii, dorul de Tine în ei. O, căutat ești de mulți, Fiule scump, Mire dorit, dar Tu nu Te lași găsit decât de cei ce nu Te ispitesc cu gândul și cu fapta lor, și cărora Tu le pătrunzi inima și șoapta inimii lor.

Vă dau iarăși cuvânt vouă, celor ce ați stat la izvorul Fiului meu lângă poporul Său de la izvor. O, Ne-ați adus mângâieri în dureri și Ne-ați dat din voi și ați luat din Noi. Har, har peste voi să fie cuvântul cel din cer, care se naște din iubirea Noastră și a voastră în zi de praznic sfânt! Cuvântul Fiului meu s-a făcut praznicul lui Dumnezeu pe pământ, masă de praznic a împărăției cerurilor, cerul de sfinți la masă cu omul pe pământ, iar hrana de pe masă are ca sare în ea dorul sfânt, dorul de Dumnezeu în voi și dorul de voi al Domnului. Nici un popor de pe pământ nu are în limba lui vorbită acest cuvânt: dor. Numai neamul român are în limba lui acest dulce și duios cuvânt: dor, și pe această dulce limbă grăiește Domnul la sfârșit de timp, și ea a fost cea dintâi limbă între pământ și cer, limba pe care Dumnezeu a grăit pentru facerea a toate, limba cea din vecii, când era o singură limbă pe pământ, până să se despartă neamuri și limbi din loc în loc după căderea omului din Dumnezeu. E mare taină pământul român, e mare, și nu i-a fost dat omului de pe el s-o stăpânească pe ea, căci ea este așezată în vecii, și s-a arătat demult, demult în taină, și iar s-a arătat acum, și numai cei înțelepți de la Dumnezeu știu limba și lucrarea acestei taine, care va stăpâni peste pământ curând, curând. Își pregătește Fiul meu un popor frumos în mijlocul neamului român, care nu-și cunoaște adevărata lui obârșie, căci taină mare este acest pământ, și apoi râul acesta va inunda peste tot și peste toate pe pământ rodul acestui cuvânt, care poartă în el sămânța cea nouă a Semănătorului Iisus Hristos, Fiul meu Cel de acum două mii de ani, Care S-a arătat și a locuit între oameni.

Grăiesc vouă cuvânt de dor, căci dorul din voi se face dor pe pământ și în cer. Vă aștept cu răbdare și cu dor să vă faceți asemenea mie înaintea Fiului meu, Care vine să-Și facă mireasă și să o împodobească slăvit. Dați putere dorului în voi, căci dorul este puterea care caută în om după Domnul, caută căutând și dorind cu dor, și Fiul meu Iisus Hristos trăiește în om și este viu și Se naște în om dor, dor și iar dor, și aceasta este partea care nu se va lua de la voi, și fericiți sunt și vor fi cei care-și aleg partea cea bună, partea care nu se va lua de la ei, dorul de Dumnezeu și căutarea după El cu lacrimi și cu dor, ca Maria, sora Martei, fiica cea care s-a ales pentru partea cea bună și care nu s-a mai luat de la ea, căci de cine dorul se leagă, acela nu mai poate altfel trăi, și este mereu viu, și în trezie și în somn mereu viu este.

O, inimioare pline de sângele iubirii de Dumnezeu, dorul din voi vă va învăța toate, și din Domnul va lua și vă va vesti vouă, căci izvorul Lui curge și se deschide tot mai mult, și stăvilarele lui cad și curge râul vieții și face limpezi inima și mintea omului credincios și îl face pe el fiu al Tatălui ceresc, precum Fiul meu Iisus Hristos este, și este Cel dintâi între mulți frați, precum este scris despre El. Vă binecuvintează Domnul credința și iubirea, pe care voi să le lăsați în mâna Lui, ca El să le așeze în voi mereu zidire nouă, așa cum vremea de acum cere, iar temelia acestora este dorul, care-I face casă în voi Fiului meu Iisus Hristos, Mântuitorul nostru. Pe aripi de înger v-am purtat spre izvor pentru ziua mea de serbare, și tot așa și spre ale voastre înapoi, până ce ale Domnului vor fi toate ale voastre, toate câte vă alină sau vă însărcinează pe voi.

Fiți cu inimi pline de înțelepciune de sus pentru felul cum Îl împărțiți pe Fiul meu. Ajutați prin statura voastră cea dinăuntru și cea din afară să creadă omul prin acestea în Domnul Dumnezeu vostru, să poată să creadă prin voi. Dați oamenilor daruri ca la nuntă și spuneți cum spune omul la nuntă pentru miri când le dă darul mirilor; dați oamenilor daruri sfinte, credință și iubire, și spuneți așa: „*de la noi puțin, iar de la Domnul mult*“, ca să vă vadă omul umilința, și mult va lucra peste om umilința cea din voi, lucrare de folos pentru frumusețea omului cea de sus din cer. Sfiala cea sfântă în voi are în lucrarea ei curajul sfințeniei, prin care biruiește lumea cel ce iubește pe Dumnezeu cu credință ziditoare în el. Aveți grijă de iubirea din voi, numai Domnului s-o dați, numai Lui, iar omul să aibă de la voi din roadele ei. Aceasta este lucrarea iubirii de Dumnezeu în om. Numai dorul de Dumnezeu să locuiască în voi mereu, și el să vă fie sarea vieții, plăcerea vieții în voi. Rugăciunea să vă fie lină ca apa susurândă și cristalină de izvor blând în cursul lui, căci zbuciumul în rugăciune îl dovedește pe om nemulțumit și nesățul, și este semeție nemulțumirea, și omul nu cunoaște fața acestui păcat. Caldă mi-a fost rugăciunea și lină mi-a fost în toate durerile vieții, căci viața mea a fost numai Dumnezeu și durerea Lui în mine, și dulce I-am purtat durerea și nu cu zbucium I-am purtat-o, căci smerenia mea pentru Domnul a fost fără de seamăn între oameni și n-am voit să vreau și să pot mai mult sau mai puțin ca Domnul meu pe calea vieții mele, fiindcă eu de la El și pentru El am venit pe pământ, și tot omul poate să-și dea viața Domnului ca să fie ca a mea apoi, de folos înaintea Lui, numai să aibă omul milă de Domnul așa cum am avut eu, așa cum eu am lucrat-o pe ea înaintea Sa. Iubiți învățătura Fiului meu, că iată izvorul Său, care prin izvorârea lui curge și cheamă omul în barca de salvare! Izvorul plânge, și aceasta înseamnă izvorârea sa și plânge și cântă curgând prin susurul său lin și învață pe toți dreptatea a toate.

Aveți grijă de toate clipele vieții voastre și lucrați dreptatea a toate. În zori, când vă sculați din așternut fiți ca și treji. Aveți grijă cum vă ridicați, căci ziua bună trebuie de dimineață s-o porniți. Sculați-vă cu cuviincioșie și ridicați-vă frumos din așternut, ca și cum ați da Domnului primele voastre mișcări și gânduri. Ridicați-vă din pat cu dreapta trupului, nu vă ridicați cu spatele, ci cu fața, ca să vă fie fața dreptar al zilei apoi, iar când vă îmbrăcați, luați întâi mânecuta cea dreaptă a cămășuței, și apoi pe cea stângă, și apoi cu amândouă mâinile puneți pe voi cămășuța, căci mare taină este ceea ce vă învăț eu, și nimeni nu știe să învețe ca mine de la Domnul pe om. Când vă încălțați luați întâi ciorăpașul cel drept și sândăluța cea dreaptă, ca să vă meargă bine și cu Domnul să fiți toată vremea zilei. Tot așa să lucrați și când vă pregătiți de odihnă pentru trup, și ca înaintea Domnului să le lucrați pe toate pentru binele vostru de la El. Când dați să grați unii cu alții începeți cu cuvânt drept, ca să grați drept în toată ziua apoi și pace să lucrați între voi prin vorbirea dintre voi. O, urâți minciuna, căci ea nimicește viața omului și nimicește frăția cea sfântă dintre frații cei iubitori de Hristos, și ea este lucrarea diavolului în om, și din om spre om, și ca săgeata se înfige ea când ea trece prin om ca să se înfigă în alt om. Luați adevărul a toate de lucrare a voastră, luați din dreapta, nu luați din stânga, luați din loc cunoscut de Dumnezeu, nu luați din loc neștiut de voi, că Domnul nu lucrează cu necunoscutul pentru voi, căci omul necunoscut de om e cursă pentru om. Cel cunoscut e luminat în afara sa și se vede bine lumina cea dinăuntru, precum se vede și minciuna din cel ce o are pe ea ca lucrare a sa din firea lui cea rea. O, fericiți veți fi voi dacă nu vă veți sminti întru Domnul, Cel ce

locuiește în cei ce Îl poartă pe El spre om. Fiți mari cu dreapta și cu adevărul din voi și începeți cu dreapta toate ale voastre lucrări și mișcări. Fiți fii ai Celui drept prin chipul și asemănarea voastră cu ale Sale toate, și El vă va face pe voi cale a multora spre izvorul Său, care plânge prin cursul său și cheamă cu duioșia sa la salvare pe om. Amin.

Eu, Fiule drept și veșnic prin ființa Ta cea fără de moarte, i-am învățat dreptatea și dorul de Tine și i-am povățuit să lucreze cu dreptate toate ale lor, de dimineață și până la cealaltă dimineață, iar și iar. O, dă-le Tu multă putere în inimioare, iar dreptarul lor să fie cuvântul Tău cel povățuitor peste fii. O, ce frumos i-am învățat la izvor la masa Ta cu poporul Tău de la izvor și care pune masă pentru Tine și pentru cei ce vin ca să bea! Cu dreapta lor să ia și să bea, căci vai celor ce iau cu stânga și din stânga, că aceia ajung de plâns apoi! Îi vom învăța mereu pe cei ce vin ca să bea, și mă voi alina de durerea mea cea pentru Tine, o, Fiule părăsit de om, și vom face mulți fii și fiice, ca să avem popor biruitor peste moarte, fii plini de biruință, așa cum ai fost Tu copil ascultător de Tatăl prin toată lucrarea Ta cea de la El pentru viața oamenilor. O, dă-le lor duhul ascultării și darul lucrărilor sfinte în ei și din ei pentru viața oamenilor, Fiule scump. Amin, amin, amin.

— O le dau, mamă, cu dreapta le dau celor ce iubesc venirea Mea de azi după om, împlinindu-o pe ea peste ei, mamă. Celor ce lucrează cu stânga și tot așa se dovedesc a fi, acelora le dau cu stânga, mamă, așa cum am lucrat și acum două mii de ani când grăiam într-un fel cu ucenicii și în alt fel cu cei fățarnici, cu cei ce-și mint viața, mamă. Dulce ți-a fost cuvântul izvorului tău de cuvânt peste inimioarele cele aprinse de dor după izvorul Nostru, mamă! Dulce grăim cu omul, căci lucrarea cerului e dulce, dar ea e pentru cei dulci, și de omul acru ea nu se lipește, mamă, căci acela lucrează cu stânga în toate ale sale și se bizuie pe sine, bietul de el, căci mintea lui este din el.

O, binecuvântată mult a fost lucrarea acestei zile de praznic sfânt, poporul Meu de la izvor! Stai, fiule, înaintea Mea cu dor pentru tot lucrul Meu cu tine și stai în dreapta Mea mereu, căci cei din dreapta Mea sunt cei drepti cu Mine și încep în toate cu dreapta lor din zori și până în ceilalți zori. Am dat cu multul prin izvorul Meu de viață curgător, și Eu, și mama Mea am dat. Amin.

Binecuvintez și împrăpătez binecuvântarea pentru cei ce iau din izvorul Meu cu voi, fiilor care-Mi sunteți Mie cale și sprijin între cer și pământ. Vă dau duhul iubirii cerești între voi. El să vă dea putere în toate neputințele sufletești și trupești, căci acest duh poate în om, și nu altul poate atunci când el poate, fiilor. O, aveți grijă mare să curgă izvorul Meu, și Eu voi avea grijă de toate cele pentru Mine și pentru voi în lucrarea Mea cu voi. Vă dau înțelepciune și cuvânt ziditor pentru mersul înainte întru sfârșirea lucrării de zidire nouă în curțile Mele cu voi, și vă dau timp frumos ca să lucrați și să le cuprindeți pe toate câte sunt de făcut pentru lucrarea Mea cu voi. Amin.

Pace vouă și stați sub Duhul Meu, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2009

Praznicul Înălțării sfintei cruci

Durerea Domnului de la portul lumii de azi. Cuvântul lui Dumnezeu, această venire a Domnului scrisă în Scripturi.

O pace ție, popor al izvorului cuvântului Meu din zilele acestea peste pământ, căci izvorul Meu curge peste tine și se împarte în lături pentru viața oamenilor

pe pământ, și apoi în cer pentru ei. Sunt Domnul Iisus Hristos, și M-am făcut peste voi izvor, fiilor. Împlinesc în mijlocul vostru proorocia Scripturii cea de cer nou și de pământ nou și de Ierusalim nou, și toate prin râul vieții, care curge din Mine și se face cuvânt peste voi pentru voi ca să-l împărțiți voi de la Mine apoi fiilor oamenilor, care nu dau să părăsească acest veac trecător și să iasă din el și să vină la Mine ca să le dau Eu ce am bun pentru om, căci pe pământ nu este nimic, nimic bun pentru om, și omul pierе prin bucurii, prin amăgiri și își dă numai cu stânga omul. Izvorul Meu de cuvânt de peste voi este plânsul Meu după om, iar lacrima Mea spală, fiilor, spală omul la minte și la inimă apoi, dacă el se apleacă să bea din el și să cunoască lucrarea dorului de Dumnezeu, lucrarea dragostei de sus în om. O, voi sunteți osteniți pentru Mine mereu, tată, că iată, v-am dat de veste să vă gătiți frumos pentru slava Mea cu voi, ca să mergem în călătorie și să stăm înaintea oamenilor pentru lucrarea Mea cu voi peste oameni, fiilor.

O, sunteți osteniți de puteri, căci am stat acum cu voi în mijlocul unei mulțimi mari de oameni, și acum sărbătorim sărbătoarea cu care am venit azi la voi, sărbătoarea crucii, fiilor. În ajunul acestei sărbători v-am luat și am făcut cu voi lucru sfânt, tată, după ce v-am vestit că voi merge cu voi înaintea preoților și a arhierilor de azi și a toată mulțimea adunată pentru pomenirea celor de demult, care au cârmuit sau au binecuvântat sau au certat țara aceasta, neamul român, care a avut peste el voievozi și cârmaci sfinți, întărind ei istoria cea binecuvântată de Mine a acestui neam, neamul român, neam ales de Tatăl Mie acum, la sfârșit de timp. Mă aplec vouă cu mulțumire că ați ascultat glasul trâmbițării Mele de peste voi și ați împlinit tot cu mulțumire mersul Meu cu voi o clipă în mijlocul oamenilor. V-am arătat pe voi frumoșii Mei, poporul Meu de azi în mijlocul neamului român, și pe care Eu Mă sprijin să vin cuvânt pe pământ pentru tot neamul acesta și pentru tot omul de pe pământ care se apleacă să ia și să știe adevărul cel venit din cer, și nu de pe pământ să știe. M-am arătat cu voi slavă a Mea între oameni, pildă a împărăției cerurilor pe pământ, împărăția Mea cu omul precum în cer, nu precum pe pământ, fiilor. O, slava Mea cerească v-a îmbrăcat pe voi în taina sa și a împărțit ea miros de bună mireasmă multora, fiilor. Cu semnul sfintei cruci, cu lumânări și cu flori în mânuțe v-am așezat să stați acum o clipă în mijlocul mulțimii de oameni adunată în jurul sărbătorii pentru arhierul Meu Nifon, cel ce de demult a lăsat certare pentru neorânduială în această țară, și apoi, în zilele cele de apoi, când Eu, Domnul, am ieșit cu voi în porțile cetății Târgoviște după șaptezeci de săptămâni de ani, după patru sute nouăzeci de ani de la lăsarea legăturii peste biserică, pusă atunci de arhierul Meu cel drept Nifon, și am desfăcut prin cuvântul Meu și al arhierului Meu Nifon, slujitor în cer între sfinți, am desfăcut nodul ca să întorc înapoi binecuvântarea Mea pentru înnoirea acestui pământ și a acestui neam, neamul român, din care Eu Mi-am ales acum popor pentru slava Mea de nou Ierusalim pe pământ, pentru înnoirea lumii, precum este scris. O, ce frumoși ați fost între fiii acestui neam adunat la sărbătoare în ziua ce a trecut, iar azi sărbătorim crucea, semnul cel de biruință, fiilor, și grăim pe pământ cuvânt mărturisitor, cuvânt din cer pe pământ!

O, popor de la izvor, tu ești popor mare cât tu nu știi, dar la izvorul Meu de cuvânt te am pe tine popor și las multul Meu cuvânt peste tine pentru toți cei ce iau de la Mine prin el, fiule. O, să nu se teamă de tine cei cu care stau din când în când față în față cu tine, căci prin tine binecuvintez pe cei credincioși venirii Mele de azi și le dau putere să se facă ei fii

ai lui Dumnezeu prin viață de fii după chipul și asemănarea Mea între fiii oamenilor. Tu ești semnul Meu pentru cei de pe pământ și pentru cei din cer, semnul cel de dinaintea venirii Mele, semnul Fiului Omului, și te port cu crucea în mână când te port semn al Meu peste pământ. O, de-ar lua de la Mine prin voi preoții și arhierii acestui neam, ca să dea mulțimii de oameni lucrarea Mea cea de ieri și cea de azi așa cum o dați voi spre mântuirea multora din păcat! M-a durut în voi de la cei adunați la sărbătoare, căci sunt ca oile fără păstor oamenii, și toți trăiesc după îmboldirile cărnii lor și nu urmează învățătura Mea cea din Scripturi și cea din sfinți. Sunteți semnul judecății Mele peste cei ce nu se împlinesc cu viață creștină pe pământ. Nevestele preoților și fiii și fiicele lor umblă cu capul descoperit înaintea Mea și în biserici și stau puțin îmbrăcați și n-au haină slăvită nici în sărbători, tată. Toți au uitat de portul străbunilor și al voievozilor lor și al domnițelor cele de demult ale neamului român. Mă doare, ustură în Mine rana și în ochii Mei acest semeț și greu păcat de azi. O, nu vrea să fie frumos omul înaintea Mea și înaintea străbunilor, și vrea să fie înaintea lumii frumos, iar lumea este urâtă, mai urâtă ca în toate veacurile este ea și fiii ei acum, și păcatul este aluatul cel de dinăuntru și cel de dinafara omului, și e străin omul de voia Mea și nu mai are omul pășune curată și păstori ca să-l păstorească pe el pentru viața lui cea de la Mine. V-am arătat pe voi pildă de iubire de Dumnezeu și de trăire și de frumusețe a omului înaintea Mea. S-a uitat mulțimea de oameni la voi ca la podoaba Domnului, fiilor. Prin statul Meu o clipă cu voi în mijlocul lor Eu Mi-am arătat mila și iubirea pentru viața lor cea de sus. O, să nu se teamă de voi preoții și arhierii, ci să vă binecuvinteze, tată, căci voi sunteți cuminții Mei, și frumoșii Mei sunteți între fiii oamenilor când Eu ies cu voi spre bucuria Mea și a multora care știu să vadă și să înțeleagă. Eu, Domnul, v-am povățuit să trâmbițați și să vă vestiți cu mersul vostru la sărbătoare și să vă binecuvinteze cei ce stau peste biserică, și apoi v-am spus să vă îmbrăcați slăvit și să mergeți cu Mine și să împărțiți bucurie și frumos celor ce știu să vadă și să înțeleagă și apoi să nădăjduiască în Mine și în lucrarea Mea de mântuire, pe care o cobor prin voi în zilele acestea peste mulți, fiilor. Acum vă fac cunoscut că mulți v-au privit cu mare iubire, cu multă nădejde. Mulți dintre arhierii și dintre preoți în taina inimii lor vă iubesc și vă cred pe voi ai Mei și de la Mine lucrând peste pământ, căci voi vestiți tuturor cuvântul Meu cu voi, dar teama lor pentru slava lor cea pământească îi face să stea ascunși în ei înșiși cu taina Mea de peste voi. O, să nu se teamă de voi preoții și arhierii de peste oameni, ci să vă binecuvinteze și să vă dorească pe voi binecuvântare a Mea peste pământ, precum și sunteți, căci acest neam stă acum înaintea Mea prin voi, cei rugători de la Mine la cuvântul Meu peste el. În mare taină am lucrat cu voi lucrări mari peste acest neam, și el nu știe aceasta, căci ochii lui sunt ținuti, ca să nu vadă. Eu însă le deschid din zi în zi mai mult ochii multora, și mai bine voiesc să vadă ei de la Mine prin voi, căci am peste pământ lucrarea duhului mărturiei Mele, împlinirea Scripturilor de cer nou și de pământ nou și de Ierusalim nou, lucrute în vremi de prooroci și de sfinți, și care se arată acum la sfârșit.

O, să se uite la voi slujitorii bisericii și neamul român și cei ce îl conduc pe el, să se uite la voi și să ia ei pildă de iubire de Dumnezeu în oameni și pildă de credință și de purtare sfântă înaintea Mea și de putere sfântă, căci cei ce isprăvesc cu păcatul sunt cei mai mari de pe pământ și sunt întâii între cei mulți. Amin.

O, să nu se teamă de voi mai-marii bisericii, căci voi

sunteți harnici și cuminți și frumoși și curați, fiindcă Eu, Domnul, vă păstoresc din cer cu proaspăt cuvânt mai mult decât i-am păstorit acum două mii de ani pe ucenici. O, să nu se smintească întru lucrarea Mea cu voi slujitorii bisericii cum că nu este Evanghelie a Mea cuvântul Meu de azi, cu care vă păstoresc pe voi și pe ei chiar împotriva voinței lor, ci să citească deslușit în Scripturile care Mă vestesc că voi veni la sfârșit de timp și că tainic voi lucra și voi păstori neamurile cu toiag de fier, cu cuvântul Meu de Păstor al păstorilor și al oilor și că numele Meu este minunat la sfârșit de timp și se cheamă *Cuvântul lui Dumnezeu*. O, să nu Mă aștepte omul cu împărăția Mea pe pământ așa cum crede el că va veni ea, căci împărăția Mea când este, ea în om este și este frumoasă și luminează acolo unde ea își face locaș sfânt, căci scris este în cuvântul Meu cel de acum două mii de ani și care spune că: *«Cel ce crede în Mine, voi veni la el și Îmi voi face locaș la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*, și acesta este cuvânt adevărat. Amin.

O, să nu se teamă de voi mai-marii bisericii, să nu vă urască, să nu vă dușmănească, să nu vă vorbească de rău, să nu vă hulească pe voi nimeni între ei, ci să creadă că de la Mine ați răsărit și din cuvântul Meu cel de sus v-ați născut și sunteți, și numai bucurii presar prin voi peste pământ și numai cuvânt de facere dau tuturor, și nu cuvânt de pedeapsă dau, ci dau putere de credință și dau iubire omului și dau din ale Mele. Graiul Meu dulce de Păstor înviază din moarte și scoală din suferință pe om, căci sunt Păstorul Cel bun și blând și Îmi pun sufletul pentru oi, și sunt Cel ce le adun sub staul sfânt și nu le risipesc, ci le întăresc pașii și le îmbrac întru slava Mea cea de apoi, și pe care de la întemeierea lumii o am de la Tatăl pentru sfârșit de timp. Eu prin voi iubesc pe cei ce vă iubesc pe voi pentru numele Meu și le dau har sfânt și slăvit celor ce vă iubesc binecuvântându-vă pe voi când Eu Mă arăt cu voi din timp în timp ca să stau prin voi față în față cu cei ce nu știu ce este și cum este împărăția Mea în om, împărăția cea fără de sfârșit, precum Eu sunt.

O, să nu se smintească nimeni întru voi între cei ce sunt cu voi și între cei ce vin să ia pe Domnul de la voi, căci precum se mai găsește câte un rod bun între cei din biserică din lume, așa mai este și între voi câte un rod rău spre încercarea celor ce nu merită decât sminteală, și apoi despărțire de Mine prin faptele lor neștiute de mulți. O, ca să se despartă de voi și de lucrarea Mea cu voi cel ce a venit și vine să fie cu Mine și cu voi, acela nu poate s-o facă mai bine decât urându-vă pe voi, cei iubiți de Mine, și smintindu-se întru voi, cei ce atât de greu Mă purtați dinspre cer spre pământ, fiilor copii purtători de Dumnezeu între oameni în zilele acestea. O, greu apasă acest păcat peste cei ce ajung să vă urască și să se smintească întru voi așa cum se sminteau întru Mine cei mulți din vremea Mea, care nu voiau cu lumina, ci voiau cu faptele lor cele ascunse și departe cu ele de voia Mea în om. Voi însă sunteți comoara Mea cea pusă la scumpit și ies cu voi din când în când în mijlocul oamenilor, și veți fi voi mângâiere multora în vremea necazului mare care va să vină peste fiii oamenilor și mulți vor căuta spre voi atunci și vor lua mângâiere de la Mine prin voi în multa lor durere, că multă va fi.

Și iată ce spun Eu în zi de sărbătoare a crucii: Voi, cei ce credeți prin cei credincioși Mie cuvântului Meu de azi, fericiți veți fi curând, curând, când slava Mea se va arăta multora prin acest cuvânt! Iar celor ce se smintesc întru Mine și întru cei credincioși Mie le spun așa: O, fericiți ați fi fost voi dacă nu v-ați fi smintit întru Mine, Cel ce locuiesc în cei ce Mă poartă spre om! O, mai bine v-ar fi fost vouă să vă smintiți

de voi înșivă, și apoi să deschideți mari ochii și să vă priviți bine față în față cu voi înșivă și să vă mirați de purtarea voastră, spre pocăința și spre mântuirea voastră, și nu să vă smintiți de cei ce cu greu Mă poartă ca să fiu Eu pe pământ cu oamenii.

O, copii purtători de Dumnezeu, dacă ați pleca voi din bărcuța Mea cu fii nu i-ar durea pe cei ce vă apasă pe voi pentru nemulțumirile lor. O, tată, să nu țineți minte răul! Astupați-vă urechile înspre cei ce vă apasă pe voi și lucrați lucrul vostru cu Mine, tată. Așezați pe pământ duhul proorociei și așa să lucrați peste poporul Meu și așa să-Mi ridicați popor acum, la sfârșit, căci proorocia cea de la Mine nu este cea care vestește de bine și în placul omului iubitor de sine, ci este cea care arată când vine răul peste om și care arată răul din om spre dezrobirea lui de rău. Voi să nu faceți cum fac cei ce slujesc în numele Meu peste oameni, o, să nu vă faceți vouă ucenici, ci faceți-Mi Mie, fiilor copii. O, nu țineți minte răul, tată, și totul vi se va ierta iertând voi tuturor, căci așa veți trece mereu de la moarte la viață, iubind între voi duhul frăției sfinte, Duhul lui Dumnezeu între mulți frați. Sunteți osteniți de dureri, dar așa, părăsiți de puteri cum sunteți, stați la cârma corăbiei Mele cu fii în ea, tată, și nu vă descumpăniți de la cei ce se miră de ce faceți voi mereu zidiri noi și noi. O, corabia lui Noe n-a folosit decât o singură dată, chiar dacă s-a lucrat la ea atâția ani, fiilor! Eu lucrez cu voi pe cele de folos și văd și lucrez așa cum am lucrat corabia lui Noe pentru salvarea omului credincios, pentru lucrarea Mea cu omul pe pământ. O, nu fiți cârtitori, tată. Lăsați să cârtească ei, cârtitorii, iar voi fiți-Mi fii ascultători și zidiți-Mi la slava care vine, fiilor, că mare va fi slava celor credincioși pe pământ, căci va fi cu ei slava Mea. Amin.

M-am slăvit acum în voi înaintea oamenilor, o, fii ai cuvântului Meu de azi, și Mă voi slăvi în ei înaintea voastră prin lucrarea Mea cu voi, căci mulți se vor scula din păcatele lor și își vor înnoi viața și vor lua din răul cuvântului Meu de la voi și se vor spăla în el și vor vedea cu ochii lor mântuirea cea de la Mine, și fericiți sunt și vor fi cei ce cred prin cei credincioși Mie cuvântul Meu de azi, cuvântul Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, în a cărui nume se închină lui Dumnezeu cei ce cred prin cei credincioși Lui. Amin. Acest nume, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, este numele în care se botează cei ce cred, și așa s-a așezat pe pământ numele și semnul sfintei cruci pe trupul celor credincioși, care își închină trupul cu acest nume, cu mâna dreaptă, cu trei degete ale ei, pe frunte, pe piept, pe umărul drept și pe cel stâng, însemnându-se ei cu moartea și cu învierea Mea prin cruce. Amin.

Pace vouă, fiilor de la izvor! Am mers cu voi și M-am slăvit în voi înaintea oamenilor, căci ați fost frumoșii Mei și ați încălzit inimile multora din cei ce v-au privit din mulțime. Pace și celor ce v-au privit și v-au iubit pe voi pentru că sunteți ai Mei, și le voi da lor mângâiere, despre care ei n-au știut până acum, căci mângâierea care vine din cer peste om prin cei ce sunt ai Mei pe pământ cu voia Mea în ei, aceasta este taina pe care voiesc Eu s-o așez în mulți de acum prin voi, căci omul este în suferință, fiilor, și îi trebuie multă mângâiere, mângâierea Mea. Amin.

Pace și preoților și arhierilor bisericii care v-au privit pe voi cu ochi curați, cu inimă dulce și curată, căci dacă ochiul este curat, omul întreg este așa și toată iubirea lui! O, să nu se rușineze ei cu voi înaintea oamenilor de lângă ei, să nu se rușineze de mângâierea pe care le-o dau prin voi dându-le lor pacea Mea și mântuirea Mea prin calea Mea cu voi de la Tatăl la om, ci să se umilească ei cu inima, și blânzi și smeriți cu inima să fie ei, căci Eu așa sunt. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, și am stat cu voi în mijlocul oamenilor, și numele Meu de peste voi se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, numele lui Iisus Hristos la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2009

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Jertfa pământului român. Duhul închipuirii este duh de femeie. Trezirea spre duh de biserică lucrătoare prin sobor. Lecția inimii curate. Răzvrătirea este diavol în om.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Cel viu în vecii vecilor pentru că am biruit cu moartea pe moarte, Eu, Domnul Dumnezeu celor credincioși, Mi-am făcut scară de coborâre de la Tatăl la om în mijlocul neamului român și acopăr acest pământ cu acoperământul Meu și cu acoperământul mamei Mele Fecioara, îl acopăr cu harul Duhului Sfânt și cu brâul înfierii, căci Tatăl Mi-a dat acest pământ și acest neam ca să am la sfârșit în el casă de venire și popas al nunții Mele, și Îmi pregătesc mireasă în mijlocul neamului român și o păstrez pe ea pe munții Mei de taină, și numai cei credincioși pot înțelege taina cuvântului Meu din zilele acestea, la care sfinții în cer tânjesc și vin cu Mine pe pământ prin taina cuvântului Meu, cu care străbat pe nori până la cei credincioși, și care și păstrează credința.

Am ales pământul român și neamul de pe el, căci Tatăl l-a dat Mie la nașterea Mea din Fecioară și l-am iubit în locul celui iubit, în locul poporului Meu Israel, care nu M-a primit și M-a lepădat pentru voia lui, iar Eu atunci l-am înlocuit în inima Mea și M-am tras dinaintea lui și am ales neamul român și soarta lui și jertfa lui ca și a Mea pe pământ, căci istoria lui seamănă cu a Mea, și jertfa acestui pământ și a neamului de pe el a fost ca și a Mea și a fost și el răstignit și tăiat din patru părți ca să se ia din trupul lui, și să fie aceasta spre izbăvirea multora, dar nimeni nu pricepe taina acestui pământ, pe care Eu, Domnul, am acum masă de cuvânt pentru cei ce vor să ceneze cu Mine, și Eu cu ei, acum, când vin ca să desăvârșesc înnoirea lumii, precum este scris. Amin.

Cobor la tine, poporul Meu de la izvor, ca să Mă așeze în carte cei ce veghează pentru venirea Mea la tine și ca să fiu cu tine la bine și la greu Domnul Dumnezeuul tău, Păstorul tău, Mântuitorul tău, fiule mic, căci satana a prins putere multă prin cei ce nu au ascultat după ce M-au urmat, dar puterea Mea este mare ca de fiecare dată când pe tine te împresurau zile de cumpănă pentru calea Mea cu tine pe pământ și vom birui mereu, căci Eu sunt Mielul Tatălui și este scris să biruiesc cu cei credincioși și pentru ei. Vin în mijlocul tău cu zi de serbare cerească pentru mama Mea Fecioara și întindem peste tine părintească ocrotire ca să vadă satana că tu ești poporul Meu. Vin, fiule, să te păstoresc prin greu, căci cuvântul Meu de peste tine este biruința Mea și a ta, este acoperământul Meu și are putere să te țină sub scutul Meu, numai să fii credincios și adevărat precum Eu sunt. Te-am ales să-Mi fii fiu. Nu uita că fiul ascultă, o, poporul Meu! Te-am ales, tată, ca să am cu cine să grăiesc pe pământ și să-Mi scriu cartea judecății fapturii în mijlocul tău. Când Ioan cel iubit de Mine a auzit glasul Meu peste biserici, cartea judecății bisericilor din vremea lui, Eu i-am spus lui: «*Scrie ce vestește Duhul celor șapte biserici!*», iar el și-a pus ucenicul să scrie cuvântul Meu peste biserici și s-a scris atunci judecata bisericilor. O, acest ucenic nu a fost numai atât, ci a fost el o taină sub care Eu M-am ascuns și am fost și am lucrat cuvânt pentru zilele din urmă, căci M-am dus la Tatăl, dar

am rămas și în acest ucenic, și cu multă taină am fost în el, și mama Mea Fecioara grăiește acum peste tine taina Mea cea de după așezarea Mea iarăși întru Tatăl după învierea Mea.

O, e zi de serbare pentru tine, mama Mea, și cinăm cu poporul la masă de cuvânt. Binecuvântată să fie învățătura ta în mijlocul poporului Meu cel credincios, și ea să se lase cu rod viu peste el. Amin, amin, amin.

O, Fiule Emanuel, cei ce ajung în cer văd atunci minunea și coaja luată de peste tainele Tale, copil al Tatălui și al meu. Am luat cu mine și cu Tine în ziua mea de serbare pe Ioan, ucenicul cel iubit al meu și al Tău, căci acum câteva zile a așteptat el intrarea în cartea Ta, fiind pomenit în biserica cea din cer a sfinților și a apostolilor pentru venirea lui între sfinți, pentru trecerea lui între cei ce nu se văd și sunt. Îl avem lângă Noi ca să-i dăm rând, că de mult dorește să stea cu poporul Tău în cuvânt, Fiule Doamne. Suntem în sărbătoare cu poporul și trebuie să lucrăm ca în sărbători, căci cere aceasta multele încercări prin care trece poporul și lucrarea cuvântului Tău și pământul român cu tot ce e pe el, Doamne și Fiule al meu. Eu îmi întesesc peste el ocrotirea, dar trebuie rostit cuvânt peste furtunile care ies din mijlocul acestui neam mult încercat acum de duhul cel rău al dezbinării și al iubirii de sine în cei ce dau să tocmească ei iar și iar soarta acestui neam. Te cer cu mila Ta peste el și cu cuvântul Tău, căci se clatină de pe un picior pe altul cei ce dau să tocmească ei soarta lui acum. O, mereu i-ai spus acestui neam să vegheze înaintea Ta cu post și cu strigare pentru izbăvirea lui de sub cei ce dau ei să tocmească de la ei soarta lui. O, mereu, mereu trebuie ocrotit acest pământ de năvălirea cea din mijlocul lui, căci satana Îți stă împotrivă pentru taina Ta cu el. Tu însă ești cuvânt în mijlocul acestui neam și ridică-Te să biruiești pentru el și acum, o, Doamne bun și Mântuitor al lui! Amin.

O, mama Mea, pun iarăși pe poporul Meu la rugăciune cu strigare înaintea Mea pentru neamul român, căci pe el îl am acum la Tatăl mijlocitor pentru acest neam, pentru neamul Meu ales acum două mii de ani în locul neamului care M-a răstignit și M-a lepădat, iar Eu trebuie să am din mijlocul lui lucrători cu Mine pentru el, și de la Mine să ia ei pentru el. Eu, Domnul, voi veghea și voi lucra pentru acest pământ, mamă, și pentru cei ce vor bine soarta acestui neam. Amin.

O, Fiule Mântuitor, lucrez în ziua aceasta cu ucenicul Tău cel iubit, că de mult dorește să dea el povață mare poporului Tău de azi. Venirea Noastră e cu sfinții, căci ei sunt cei ce judecă lumea și cei ce îi învață de lângă Tine pe cei credincioși. Amin.

Lucrăm învățătură mare peste poporul Domnului meu și al tău, o, ucenic iubit al meu și al Său! Ne facem acoperământ peste el în ziua aceasta și îl învățăm pe el dreptatea a toate, dreptatea lui Dumnezeu îl învățăm pe el. Amin.

O, mamă a lui Hristos, Învățătorul meu, și mamă a mea! Când El S-a despărțit de tine prin cruce și S-a întors întru Tatăl, El de pe cruce a rostit către tine și către mine și a zis pe drumul Său spre Tatăl: «*Femeie, iată fiul tău, și, iată mama ta!*». O, nu e pe pământ pricepere pentru acest cuvânt al Său de mare, mare taină. M-a lăsat în urma Lui plin de iubirea Lui pentru cei păstoriți de El până atunci și a lăsat în mine taina iubirii Lui cea de după întoarcerea Lui la Tatăl, Tatăl Lui și al nostru, mamă. Noi prin El L-am cunoscut pe Tatăl, iar cei credincioși L-au cunoscut prin noi pe Fiul Tatălui după ce El S-a întors la Tatăl iarăși,

mamă. M-a dat pe mine ție în locul Lui când a plecat, fiu al tău m-a dat, iar eu te-am luat la mine apoi și te-am ocrotit cu ocrotire de fiu pentru mama sa și te-am trecut durerea, te-am trecut marea durerii prin care tu ai suferit adânc atunci, iar eu lângă tine am suferit. În ziua aceea s-a născut și taina pământului român, noua alegere a neamului lui Dumnezeu, țara cea de azi a Domnului meu și al tău, căci Israel n-a mai voit să fie poporul Său, iar Tatăl I-a dat Fiului tău de popor neamul și pământul român și Și-a ales atunci Domnul iarăși popor, iar astăzi El desface această taină pe pământ și pune masă de cuvânt pe vatra neamului român, neam încreștinat atunci prin trimiterea apostolilor Săi la vestirea împărăției lui Dumnezeu peste oameni.

O, n-am avut cale de coborâre ca să vin în ziua mea de serbare și să grăiesc poporului de azi al Cuvântului Hristos, dar am venit acum cu tine, mamă. Îți zic mamă că Domnul a spus de pe cruce: *«Iată fiul tău! Iată mama ta!»*. Lucrarea aceasta de cuvânt a fost mereu dată de Domnul în ocrotire din fiu în fiu, căci așa lucrează Domnul pentru lucrările Lui ca să poată El merge peste pământ prin cei credincioși din unii în alții, căci cei ce cred în această lucrare de cuvânt sunt cei ce o mărturisesc pe ea adevărată, iar mărturisirea credinței lor ridică Domnului popor binecuvântat, și mare este lucrarea celor ce dau oamenilor acest cuvânt, cuvântul venirii Domnului ca să-Și pregătească El cea de-a doua venire a Sa, prin care lumea se va înnoi, căci iarăși se va naște, după cum Domnul a proorocit când ne-a dat împărțirea Evangheliei Lui peste neamuri.

O, popor de la izvor, credința ta s-a făcut stâncă de izvor și vine Domnul în mijlocul tău cuvânt și te adapă, și Evanghelia Lui curge prin cei ce stau înaintea Lui ca să așeze în carte cuvântul venirii Lui. Voi, cei credincioși, nu uitați să fiți ocrotitori ai celor ce vă păstoresc în Domnul, căci voi prin ei sunteți popor al Său, și ei v-au născut prin cuvântul Său cel de sus și sunteți. Fiți sfinți cu credința și mari cu ascultarea, căci tulburi sunt valurile celor ce izbesc în stânca din care voi beți ca să fiți ai lui Hristos acum pe pământ. Fiți ai celor din care Domnul izvorăște peste voi, nu fiți ai celor ce se răzvrătesc și răzvrătesc, după lucrarea pe care ei și-au ales-o după ce au fost miluiți, și care au uitat apoi de iertarea păcatelor lor cele de demult, că iată, cei ce au băut din această stâncă necunoscând, nevrând ei să cunoască dreptatea Domnului și căutând să statornicească dreptatea lor, dreptății Domnului ei nu s-au supus, căci la Domnul este îndreptățit cel ce crede, precum este scris, iar proorocii spun: *«Domnul pune în Sion piatră de poticnire și stâncă de sminteală, și cel ce va crede în El nu se va rușina»*. Amin.

Voiesc, Doamne, și voiesc, mamă, să stau în sfat cu poporul în ziua aceasta, căci am aflat intrare la el acum și vreau să-l povățuiesc pe el ca pe biserica lui Dumnezeu și să arăt binele și răul din el și să-l deprind cum să stea și cum să lucreze frate cu frate în via și pentru via Domnului, căci via care rodește aguridă nu se poate pune pe masă din rodul ei, și e de învățat pentru aceasta. Voiesc să am lucrare de ucenic al Tău în ziua aceasta peste poporul Tău, Bunule Doamne, căci Tu ești plin de suspin pentru calea Ta cu el și pentru ispitele care-l împresoară pe el dinăuntru și din afara lui. O, dacă voiești, așează-mă, Doamne, Tu înaintea poporului Tău. Amin.

— **V**oiesc! Binecuvântată să-ți fie lucrarea de ucenic al Meu peste poporul Meu de azi, peste cei credincioși și peste cei necredincioși, peste cei ascultători și peste cei neascultători. Voiesc să biruiesc prin poporul Meu cel credincios, voiesc, și vin cu sfinții Mei ca

să-l ajut pe el. Amin.

— **O**, mamă a Fiului Tatălui ceresc și mamă a mea de când El te-a dat mie de pe cruce grăind! Tu ai întâietate acum, că e ziua ta de serbare, și lucrăm pe rând și vom povățui poporul cel credincios, căci numai cei credincioși primesc povață, numai ei învață, numai ei primesc. Amin.

— **O**, ucenic iubit al Fiului meu, e grea de purtat coborârea Domnului și a sfinților Săi la popor prin cei ce Ne coboară pe pământ, căci ei n-au sprijin pentru aceasta de la mijloc. Ar fi acum să le dăm un picuț de răgaz și să Ne întoarcem apoi în carte ca să lucrăm. E mult de lucru, și cu greu lucrăm, căci au venit în popor și dintre cei iubitori de sine și de loc aparte lângă Domnul cu dorirea lor, dar la sporul Evangheliei trebuie lepădare de sine, trebuie ascultare și supunere și trebuie atâta iubire cât să poată ea să nască credință în cei ce aud acest cuvânt al facerii din nou. Cuvântul cel de azi al Fiului meu a rostit peste acest popor cu ani în urmă și a zis să nu fie creștin bolovan pe calea Lui cu acest popor. Îl rugăm pe poporul Domnului să se așeze la învățat, căci suntem azi învățători peste el pentru viața lor. Mi-a fost tare milă că te-am văzut cum n-ai putut intra în carte cu câteva zile în urmă când a fost ziua ta de sobor între sfinți. I-ai găsit pe cei din porți dărâmați de la veghe pentru venirea Domnului cu sfinții Săi. Lucrăm acum împreună, așa cum ne-a așezat Fiul meu Hristos când te-a dat mie de pe cruce fiu ca să Se întoarcă El la Tatăl și să te am pe tine în locul Său pentru viața mea cea plină de durere și de dor, așa cum am rămas eu în urma Sa.

O, popor al Domnului, deschide-ți voința și apoi înțelepciunea ca să auzi și să împlinești și să poți să împlinești. Voi, fii și fiice, trebuie să stați cu cartea deschisă pentru orice stare, căci cartea Domnului cu voi e cartea înțelepciunii cea pentru voi, și e cartea judecății pentru cei necredincioși acestui cuvânt. Luați din carte, luați cu cei ce știu să ia din ea pentru fiecare stare, pentru fiecare rană, pentru fiecare boală și primiți-i pe ei, căci bolile sufletului sunt rele înăuntru și în afara celui bolnav și pot dăuna în jur pe semenii, căci scris este că puțin aluat dospește toată frământătura.

O, să se vindece fiii și fiicele acestei lucrări de duhul de femeie, care este duh ușuratic, duh iubitor de sine în om, duh al nemulțumirii, duh al răzvrătirii și duh al închipuirii, iar închipuirea este boală cu chin în cel ce o are pe ea și nu umblă după vindecarea ei. O, duhul închipuirii dă să lovească în porți din mulți din cei ce îl păstrează pe el în ei ca hrană a minții lor. El dă să tot învinuiască și să slăbească porțile Domnului și pe străjerii poporului sfințit, căci cei ce n-au auzit pe Domnul, Care adesea a vestit că toate se sparg în porți, aceia dacă nu iau să citească în carte sau să-i primească cu deschidere pe cei ce pot să le arate lor de la Domnul, rămân ei tulburători de la mijloc, rămân cu duhul închipuirii lor, și iată, trebuie să fie și aceasta ca să iasă la lumină cei încercați prin multe ispite, și apoi biruitori cu Evanghelia Domnului peste pământ.

O, greu se mai zidește în om împărăția lui Dumnezeu! Nu știe omul să primească pe ziditorii lui și să le deschidă lor! O, nu mai e vremea să nu știți, fii și fiice ale lui Dumnezeu-Cuvântul! Cei ce sunteți nemulțumiți și răvășiți între cei ce sunt poporul Domnului, fiți credincioși ca să vedeți că puțin aluat dospește toată frământătura, și nu va lăsa Domnul aluatul cel stricat ca să-l strice pe cel bun, căci Domnul este Mielul Cel biruitor, nu Cel biruit este El. Fiți ascultători, fiți primitori de sfat și de trezire pentru lucrarea facerii voastre, căci cu greu se zidește în voi împărăția cerurilor, dar primiți-i pe ziditori ca

să vă lucreze ei, după cum Domnul a orânduit să fie și să se lucreze în poporul Său. O, lucrarea de fiu este ascultarea, iar cine nu poate să fie fiu ascultător, nu poate să fie moștenitor al tatălui său. Vă vom învăța ce este ascultarea și cum lucrează ea. Așezați-vă! Vă vom învăța pe voi în ziua aceasta. Amin, amin, amin.

— **O**, mama Mea, le dau acum să meargă să aducă slujire și cinstire zilei tale de serbare și să se hrănească unul pe altul cu cele din carte, mamă, și să stea ei cu cartea pe masă, mamă, și apoi Ne așezăm cu toată hrana pe masă, mamă. Trebuie povățuiți mulți în poporul de azi ca să nu cadă ei, mamă, că e vremea rea, e vremea cu cădere din har, mamă, iar cei răvășiți prin duhul închipuirii se apleacă greu să ia povață și să creadă în sprijinul dat lor pentru viața lor, mamă. Cei ce au căzut din bărcuța Mea cu fii ar fi să le fie pildă înfricoșătoare și de trezire celor ce dau unii după alții să se clatine și să cadă afară, iar afară este molia, care ar mânca toată zestrea pe care ei o au dată de Mine ca să fie ei bogați întru ale Mele între fiii oamenilor. Vai celor ce se opresc în sfat cu cei răzvrățiți și care răzvrătesc prin răzvrătirea lor! Mereu am spus aceasta, și am spus așa ca să-Mi ocrotesc poporul. Vai celor ce cad în nepăsare de cuvântul Meu de peste ei, mamă! Vai celor ce ascultă cuvânt răzvrătit de la cei răzvrățiți! Aceia sunt otrăviți de otrava răzvrătirii, de otrava îndoielii și sunt cei ce cad în neascultare apoi, și sunt cei ce se răzvrătesc pentru dreptul de fii, dar la aceștia Eu le spun că lucrarea de fiu este ascultarea, nu răzvrătirea, iar cel ce nu poate să fie ascultător nu poate să fie moștenitor al tatălui său. Amin.

Așează-te, poporul Meu, așează-te frumos înaintea celor din cer, care vin să te ajute să stai înaintea Mea, să stai frumos, fiule, și apoi să stau Eu înaintea ta pentru lucrul Meu cu tine peste pământ. Învață, tată, învață din zi în zi mai mult să știi tot mai deslușit de ce ai venit tu să fii cu Mine, și numai așa va fi să știi să stai și ce să lucrezi, căci pentru lucrul Meu cu tine ți-am deschis să vii, și nu de altceva ți-am deschis.

O, ai grijă de Domnul Dumnezeu! Acesta este lucrul tău lângă Mine, poporul Meu. Ai grijă de Mine, nu de tine, tată! Aceasta n-au știut să facă cei ce au venit și au plecat și au lăsat dureri pe fața Mea. O, ai grijă de Domnul Dumnezeu! Tău, poporul Meu, și atunci vei învăța dreptatea Sa, dreptatea care va rămâne în pământul celor sfinți, precum este scris. Amin, amin, amin.

*

In zi de praznic de acoperământ ceresc peste tine te iau în Duhul Meu și te povățuiesc cu duh dătător de viață, poporul Meu. Ai nevoie mereu, mereu de povață peste tine, și dacă n-aș mai veni cuvânt la tine tu ai slăbi, tu te-ai micșora pentru calea Mea cu tine, căci vremea e grea, iar satana are multă, multă lucrare ca să-Mi frângă Mie luntrea spre tine și ca să te smintească pe tine de pe calea Mea. Eu însă stau înaintea ta cuvânt, căci te-am ales să-Mi fii fiu, iar tu să nu uiți că fiul ascultă cu credincioșie și că acela este fiu, și că fiul iubește cu ascultare și că numai cel ce iubește, numai acela ascultă și se umple de Dumnezeu ascultând, căci aceasta este plata celor ce ascultă, și plata lor este Dumnezeu. Amin.

Mama Mea Fecioara se întărește la veghe pentru neamul român, dar el a părăsit toată împlinirea pe care Eu, Domnul, i-am cerut-o omului pe calea lui pe pământ. O, biserica neamului român nu mai veghează cu Mine peste acest neam, căci unui neam, ca să iubească el pe Dumnezeu și binele lui de la

Dumnezeu, îi trebuie păstori treji și plini de jertfă sfântă de la ei înaintea Mea și înaintea turmei Mele, ca să fie ei mijlocitori neamului peste care ei se așează în numele Meu. Te am pe tine popor iubitor de calea Mea cea sfântă pe pământ și la tine vin și te rog, tată, să te așezi la rugăciune cu strigare pentru poporul român și să-ți aduc Eu zile de post cu binecuvântarea Mea peste ele, ca să Ne fie lucrarea cu post și cu rugăciune, căci satana vede slava Mea cu tine în mijlocul acestui neam, vede și aude cuvântul Meu de peste tine și e tulburat de mult, de mult, și se tot zvârcolește și pune duh de răzvrătire în cei ce s-au așezat să tocmească soarta neamului român. O, ce duh rău a intrat în cei ce se răzvrătesc la porțile acestei țări, țara Mea de venire iarăși de la Tatăl la om!

O, liniștiți duhurile voastre și deschideți ochii mari pentru voi și pentru neamul român, căruia voi voiți să-i tocmiți soarta, voi, cei ce v-ați așezat peste el mari de la voi înșivă! O, oare nu vreți să fiți frați, toți frați între voi și cu milă frățească unii pentru alții? O, ce este ceea ce vreți voi să faceți în vreme de mare cumpănă, vreme adusă de voi peste acest neam? Vreți, oare, să fac Eu durere peste voi ca să vă liniștiți duhurile și să lucrați apoi înțelepțește ca în cer, nu ca pe pământ, așa cum lucrați voi?! O, cum să fac cu voi ca să luați din cer cale bună pentru ca să știți de la Mine, din Duhul Cel de sus, căci pe pământ e duhul întunericului cu voi, și voi dați să faceți voi lumină când voi nu iubiți lumina, ci iubiți minciuna? O, nu așa, nu așa se face lumină, fii români! Lăsați, tată, la o parte gândirea la voi înșivă cu sânge rece și luați în voi iubirea cea frățească, cea duioasă, cea dreaptă și strigați la Mine îngenunchați, și postiți și ridicați rugăciune la cer ca să fac Eu, Domnul, izbăvire pentru voi, nu voi să faceți, căci voi sunteți nedrepti unul cu altul și unul pentru altul și folosiți iubirea de sine și minciuna și duhul de dezbinare pentru această iubire de sine și vă faceți rău unul altuia și neamului întreg de pe acest pământ binecuvântat, și pentru care străbunii lui strigă din pământ la Mine, din pământ și din cer, fii români! O, Mă apropii rugător în sfatul vostru. Sunt cu Duhul plin de cuvânt coborât pe vatra neamului român, și de mai bine de cincizeci de ani suflu cu Duhul Sfânt din gura Mea cuvânt ca să ajung să cârmuiesc apoi spre duh de patrie cerească acest neam, căci duhul acestui popor se tot depărtează de privirea spre cer, iar Eu am scris pe fruntea acestui pământ patrie cerească, fiindcă Eu, Domnul, aceasta voi face din ea pe pământ, și iată, duhul lui satana se tulbură și tulbură și se încearcă cu puterea Mea, încă se încearcă. Eu însă sunt Mielul Cel junghiat, sunt Mielul Cel biruitor prin înviere, și duhul învierii am de lucrat peste acest neam ales Mie de Tatăl pentru sfârșit de timp.

Amin, amin grăiesc vouă, celor ce stați să tocmiți în zilele acestea soarta cea de la voi peste neamul român: Eu, Domnul, pun în veghe și în lucru oștirile de sfinți și de îngeri pe tot cuprinsul acestui tărâm și peste neamul de pe el și-Mi voi aduce la împlinire voia Mea, și pun pe poporul cuvântului Meu din mijlocul acestui neam, îl pun la rugăciune cu strigare așa cum Eu îl povățuiesc să ceară la Dumnezeu pentru acest neam. Așezați-vă și voi în duhul umilinței, în post și rugăciune cerând la Mine voia Mea peste voi, căci voia voastră e voia omului, și nu e bună voia voastră împotriva voii lui Dumnezeu pentru acest neam, care își are soarta din cer, nu de pe pământ pentru zilele venirii Mele iarăși cuvânt pe pământ. Vin cuvânt pe pământ ca să-Mi pregătesc popor pentru ziua venirii Mele cu slavă, cu Duhul Sfânt și cu foc, zi la care oamenii nu vor putea lucra decât cu iubire de Dumnezeu sau cu părăsire de Dumnezeu, și apoi unii vor fi botezați cu Duhul Sfânt, iar alții cu

foc, precum Eu am proorocit să fie în ziua Mea de slavă, după ce șapte veacuri și mai bine am așteptat omul să se întoarcă măcar acum, la sfârșit, în țara din care a căzut la început.

O, e păcat, fii români, e păcat să fie ură și dezbinare între voi. Vedeți ce vă învață Scripturile și luați din ele și lucrați după ele, nu după voi, că e păcat să călcați peste cuvântul lui Dumnezeu pentru cuvântul vostru, pentru voia voastră. O, opriți-vă de la acest păcat, că iată, azi strig Eu, Domnul, cuvânt peste voi! Umiliți-vă și veniți spre pocăință și luați din cer ajutor peste tulburările dintre voi, și care se răsfrâng pe umerii acestui neam, care nu mai știe, săracul, să deosebească stânga de dreapta sa! O, cine să-l învețe pe el, cine să-l ajute pe el să pună pasul cel bun? Eu, Domnul, Eu cobor cuvânt peste el și îl învăț pe el din cer. Amin.

O, nu dormi, tată, nu, neam român! Scoală-te din amorțire, scoală-te cu mintea și primește-Mă! Eu, Domnul, Eu însumi Mă fac peste tine cuvânt ca să te trezesc la veghe. Nu sunt cu milă de tine cei ce s-au ridicat acum cu răzvrătire la porțile tale să facă ție soartă. Ei dau să-și facă lor, nu ție soartă, iar tu ești sărmană de părinți și de binefăcători, dar ai în cer părinți bravi și îi ridic pe ei lângă armatele cerești ca să biruiască pentru tine, căci tu ești sub cruce grea și nu vezi lumina care să-ți arate soarta, căci au ascuns-o pe ea cei ce s-au așezat peste tine ca să te stăpânească. O, de s-ar fi așezat ei să te păstorească, să te îngrijească! O, nu, nu de aceea s-au așezat ei peste tine, ci de dor de slavă deșartă s-au așezat ei și ți-au supus duhul duhului lor, și merg spre pieire cei ce se joacă cu viața ta, și voi ridica din tine un neam drept și cu mâinile curate ca să păstorească și să te îngrijească la bine și la greu și te voi călăuzi spre duh de patrie cerească, o, țară a venirii Mele azi, căci stau cuvânt în mijlocul tău și asta fac. Fac ceea ce Tatăl Îmi spune să grăiesc și să fac. Amin.

O, așează-te, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt și de peste tot cât ești și te hrănești cu Duhul și cu cuvântul venirii Mele în mijlocul neamului român, și hai, tată, să punem proptele și biruință. Hai, Noi de sus din cer, și voi de jos de pe pământ, căci neamul român este iarăși la grea răscruce, la grea încercare din mijlocul lui. Eu, Domnul, îți voi spune ție cum să ceri la Mine pentru acest neam, alături de cele ce te-am învățat până acum să ceri și să stăruiești înaintea Mea pentru el, și prin el pentru toți de pe pământ apoi, care vor vrea și vor lua calea păcii prin duh de umilință și de pocăință și de înviere prin acestea. Amin.

Și acum intru la tine și te povățuiesc pentru viața ta cea veșnică, pentru iubire veșnică în tine, căci Eu cu iubire veșnică te-am iubit și te iubesc, poporul Meu de azi, și fericiți sunt și vor fi toți cei căroră Eu, Domnul, pot să le dăruiesc lor acest har, acest veșnic dar, iubirea Mea cea veșnică lor! Te-am ales să-Mi fii fiu. Nu uita că fiul ascultă, că fiul iubește prin ascultare pentru fericirea lui, pentru moștenirea lui cea de la Mine.

Te povățuiesc, poporul Meu, să iubești duhul de biserică, tată, și să-l urmezi pentru viața ta și a Mea prin biserică, fiule. Biserica are sobor, și fără sobor ea nu este biserică. Ea trebuie să lucreze după hotărâri întemeiate peste orice stare sau pricină, și toate se judecă de către soborul ei cel din apostoli zidit în mijlocul ei. Biserica este cea care are cap și trup, și nu se poate cap fără trup sau trup fără cap. Biserica este cea slujită de cei ce o păstoresc și o îngrijesc pe ea, iar ea trebuie să lucreze în Duhul lui Dumnezeu, în duhul iubirii cea de sus și al ascultării pentru cele de sus, așa cum a fost ea așezată de Mine și de urmașii Mei, de ucenicii Mei cei de la început, cei pe care Eu i-am trimis după învierea Mea să vestească împărăția

cerurilor și să așeze biserica Mea din loc în loc, din cetate în cetate pe pământ și să fie ea apoi turma Mea, rodul Meu, rodul propovăduirii apostolilor cei de la Mine născători de turmă sfântă pe pământ. Amin.

Mama Mea Fecioara vă dă în ziua ei de serbare pe ucenicul Meu Ioan ca să vă păstorească el în ziua aceasta și să apostolească el din cer peste voi, numai tu să ai iubire și să iei și să ascuți apoi ceea ce Duhul grăiește ție, poporul Meu, biserica Mea cea de azi. Amin.

— **S**crieți voi, cei ce scrieți; scrieți și dați de veste bisericii de azi a Domnului, poporului cuvântului Său dați de veste ceea ce Duhul grăiește! Eu, Ioan, apostolul lui Hristos, vă învăț în Duhul Sfânt trezirea spre duh de biserică lucrătoare prin sobor, căci taina iubirii de Dumnezeu este ascultarea de El și de soborul bisericii Lui, căci El prin apostoli veghează și Își îngrijește turma Sa.

Am purtat și port pe pământ taina iubirii Lui cea de după întoarcerea Lui la Tatăl, căci El m-a vestit să fiu până la iarăși venirea Lui, și sunt, așa cum El a orânduit. Mă port pe pământ din loc în loc și sunt mereu peste tot odată ca și Învățătorul meu Hristos, iar El este în mine până la sfârșitul veacului. Întru cele ce nu se văd sunt eu, și cu carul lor mă port și sunt peste tot și sunt, căci Domnul, Cel veșnic viu, a spus acum două mii de ani: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!»*, și acesta este fructul credinței cea plină de puterea ei în om: să nu moară omul niciodată, așa cum trebuia să rămână omul cel întâi zidit, dar pe care neascultarea l-a smuls din taina aceasta, și de atunci viața omului s-a mutat în veșnicie, și el a rămas fiu al morții pe pământ, iar după sfârșitul lui merge să-și ia plata pentru cele ce face pe pământ.

Stau în duh de învățătură peste voi și vă învăț că biserica nu calcă pas după voia ei, ci după duhul cel sobornicesc, care cârmuiește biserica, iar biserica cea de la sfârșit trebuie să lucreze ca la sfârșit, mult mai mult și mai sfânt ca biserica cea de la început. Când a plecat Hristos la Tatăl ne-a spus, mamei Fecioare și mie: *«Femeie, iată fiul tău, și, iată mama ta»*. Această învățătură să fie înțeleasă de voi, cei de azi poporul Domnului, și ca niște fii să ascultați de cei puși de Domnul peste voi, și unii pe alții să vă hrăniți cu duhul ascultării de Dumnezeu prin grija celor ce vă călăuzesc. O, părăsiți, părăsiți mintea de sine, părăsiți-o cu desăvârșire, căci omul nu pătrunde cu mintea acolo unde numai Domnul poate și cunoaște, căci scris este: *«Numai omul însuși și Domnul este Cel ce știe pe cele din om cum sunt»*, dar primiți pe Domnul prin cei în care El rămâne între voi lucrând și cârmuind, și nu luați din mintea voastră, căci duhul închipuirii lucrează văzut și nevăzut pentru cei ce îl urmează pe el, și este diavol duhul închipuirii. Vă povățuiesc ca pe biserica lui Dumnezeu, lăsați-vă în toată vremea descoperiți cu cele din voi, cu cele care intră în voi ca să vă zidească sau ca să vă șubrezească, dar dacă nu învățați bine lecția și lucrarea inimii curate nu veți putea lucra bine această lucrare a luminii, iar inima curată este cea care este cunoscută de toți cu toate cele din ea bune și rele, vii sau moarte, vremelnice sau veșnice în om.

O, se văd între voi dezbinări, nemulțumiri, cârtiri, critici, păreri de sine, învinuiri știute și neștiute, lipsa umilinței, duh de judecată, și peste toate acestea, despărțiri, ca răsplată pentru acestea. Grăiesc vouă cu multă apropiere, cu mult firesc în grai ca să vă pot apropia și ca să puteți lua învățătură. O, felurite sunt bolile sufletului, iar voi mult ați fost învățați mulți ani și mult. Deschideți cartea învățăturii și n-o mai închideți apoi și lăsați-o pe masă mai mult decât pâinea, mai mult decât apa.

Nici o vreme n-a purtat în ea atâta învățătură din cer câtă coboară astăzi pe pământ la voi. Sunt ani de când Domnul vede la unii din voi răceală pentru învățătură, fugă de învățător din pricina otravei îndoielii din voi, căci mintea de sine vă lasă fără învățător peste voi. Sunt între voi dintre cei care nu au crescut pentru această învățătură, iar în turma aceasta se vine la învățătură și așa se stă, iar cel ce nu stă așa, acela este părăsit de învățător, și durerea învățătorului este mare pe pământ și în cer. Noi, ucenicii Domnului cei de acum două mii de ani, ne-am hrănit mult cu amara durere din partea celor ce, venind, fugeau apoi de duhul învățaturii și se făceau povară peste biserica lui Hristos. O, cei ce se apleacă greu spre duhul învățaturii, aceia din pricina răzvrătirii din ei nu pot sta aplecați spre ascultare. Avem însă la Tatăl mijlocitor dacă prin duh de pocăință ne întoarcem la ziua cea dintâi a glasului Său, care ne-a aflat și ne-a primit când am bătut. O, nu se mai poate timpul întoarce, dar se poate omul întoarce la duhul zilei cea dintâi a sa cu glasul acestui cuvânt, care naște fii pentru înviere.

O, iese cu durere peste voi duhul îndoielii față de Dumnezeu și de mersul Său de azi prin cei puși de El pentru veghea și îngrijirea bisericii Lui cea de azi. Vă aduc aminte de Moise în vremea când Domnul l-a cercetat pe el ca să-l trimită apoi să-l scoată pe Israel din robie. Grăia Domnul cu el pe munte din rug aprins și îi dădea cum să lucreze și cum să meargă la poporul cel din robie, iar Moise l-a ispitit pe Domnul și s-a așezat să facă sfat cu El și l-a spus Domnului: *«Cine să le spun eu lor că ești Tu?»*. Atunci Domnul i-a spus lui Moise după mult sfat cu El al lui Moise: *«Aruncă toiagul tău pe pământ»* și toiagul s-a făcut șarpe, și apoi iarăși i-a zis lui Domnul: *«Întinde mâna și apucă-l de coadă»* și s-a făcut toiagul iarăși în mâna lui, și apoi iarăși Domnul i-a zis: *«Ca să creadă ei că Dumnezeuul părinților lor te-a trimis, bagă mâna ta în sânul tău»*, iar mâna s-a făcut leproasă ca zăpada și Domnul i-a zis: *«Iarăși bagă mâna ta în sânul tău»*, și a scos-o de la sân ca fața trupului. O, mult a stat Moise și a tocmit cu Domnul și greu s-a aplecat, și apoi Domnul i-a zis: *«Du-te la Israel și le spune: Cel ce este m-a trimis la voi»*. O, mult a căutat Domnul să-l aplece pe Moise prin semne ca să facă din el trimis al Său la poporul Său cel din robie ca să-l scoată pe el pe pământul cel binecuvântat pentru el. l-a fost greu și lui Moise să lucreze cu Dumnezeu, i-a fost greu și lui Israel să creadă și să se supună, și le-a fost greu și celor ce îl robeau pe Israel, și iată, greu mai poate Domnul cu omul pe pământ pentru om. Noi, ucenicii Domnului, am purtat în trupul și în duhul nostru această amară durere a fugii omului de învățatura și de Duhul Domnului.

O, nu se stă cu pretenții lângă Domnul, fiilor, ci se stă cu mulțumire, iar mulțumirea are umilința și are ascultarea, a cărei rod este mulțumirea și fiasca iubire pentru Domnul și pentru cei ce călăuzesc pe toți cei ce vin să aleagă calea spre cer. Când Duhul Domnului a cercetat pe vremea mea biserica și a grăit celor șapte biserici, n-a fost cruțător Domnul pentru duhul învățaturii cea după faptele și starea fiecărei biserici. Așa trebuie să primiți și voi, căci adevărul despre voi vă eliberează, și numai el poate aceasta. O, mai multă și mai multă trecere are la Domnul un creștin păcătos, care-și recunoaște vina, și pentru ea îmbrățișează o viață plină de pocăință, decât un creștin răzvrătit prin nemulțumirea lui, și care răscolește pe mulți spre răzvrătire și spre duh de judecată și de îndoială și de cădere din har, și nu-și agonisește unul ca acesta pacea și odihna, căci le dă pe ele în schimbul duhului răzvrătirii, iar răzvrătirea este diavol în om, și sunt nemulțumiți cei răzvrățiți și nu iubesc aceștia nici pacea lor, nici pe a altora, nici pe a Domnului, chiar

dacă îi auzi că pace vor, că pace caută.

Vă îndemn spre iubire cu umilință, în duh de biserică. O, nu e bine să vă lăsați să cădeți din har, căci cei ce nu au unitatea duhului între ei și pacea aceasta, care îi leagă, aceia nu sunt ai bisericii, ci sunt cei ce o răzvrătesc și o împart pe ea, fugind din trupul ei și căzând în lături fii șovăielnici.

O, veniți-vă în fire voi, cei ce ați apucat să lucrați atâta de greșit! Părăsiți-vă mintea cea greșită și dați drumul celor robiți de mintea din voi, căci Domnul v-a învățat să nu muriți unii prin alții făcând rușine bisericii Lui!

O, stați cu cartea deschisă și citiți tot cuvântul ei! Aveți grijă de Domnul, nu de voi, fiilor! Aceasta n-au știut să facă cei ce au fost și au plecat de lângă acest izvor și de lângă voi. S-au lăsat biruiți, s-au lăsat sub vină cei puși de Domnul să vă călăuzească, dar așa cum sunt ei de îngenuncheați acum, vor să vă ajute cu Domnul, nu singuri, nu, fiilor, căci ei sunt umiliți și sunt fără putere după atâta umilire de la cei ce zic că sunt răi cei ce vă cârmuiesc pe voi de la Domnul.

O, nu sunteți răi, voi, copii veghetori pentru venirea și pentru lucrarea Domnului cu poporul, nu sunteți răi, chiar dacă vă zic răi creștinii răzvrățiți și nemulțumiți, dar vă încordează mersul și lucrul cei încordați prin firea lor și cărora nu le ajunge dreptatea, căci precum este scris în Scripturi, așa lucrează aceștia și, *«voind ei să statornicească dreptatea lor, dreptății lui Dumnezeu ei nu s-au supus»*, și nu-i poate Domnul pune pe aceștia nici la cei reci, nici la cei căldicei, nici la cei fierbinți, și nu mai știe Domnul unde să mai fie ei, și nici ei nu știu, iar Domnul Își povățuiește mereu poporul spre zidire, numai să stea el la facere prin voi. Amin.

O, vă trebuie ziditori, fiilor care ați venit să fiți popor al Domnului! Nu stați fără ocrotire peste voi, nu se stă așa în poporul Domnului! Satana vă îndeamnă să vă răzvrățiți, să vă răsculați, să vă nemulțumiți, și vă vrea răul prin acestea. Fiți toți același aluat, căci puțin aluat rău dospește toată frământătura și suferă cei mulți de la cei puțini, care nu știu să stea ascultând și crezând cu mulțumire și cu umilință de iubirea Domnului cea pentru fii. O, iubirea trebuie meritată, fiilor. Pentru ea trebuie să dați fără să așteptați răsplată. O, cercetați-vă și lăsați-vă cercetați cu de-amănuntul ori de câte ori facerea cea de sus se îndreaptă spre voi, căci biserica lui Hristos are ca lucrare facerea omului, ființa lui cea nouă, înnoirea a toate în om, cer nou și pământ nou în om și Ierusalim nou pe pământ, zidit din fii vii, destoinici pentru cele din cer pe pământ acum, în zilele când Domnul vine să îplinească această Scriptură, proorocită de El peste mine mai înainte de trecerea mea în cele ce nu se văd, căci ca și Domnul eu n-am stat în mormânt, ci am ieșit și sunt viu, așa cum și mama Fecioară a ieșit și este vie, și suntem cu trupul și stăm în cele ce nu se văd și lucrăm cu cerul pe pământ pentru cei credincioși și sfinți, căci așa lucrare au cei ce nu mor niciodată, și iată, cel ce crede în Hristos nu moare. Amin.

Îți hărăzesc ție, popor al lui Hristos, credință ca a mea, și tot așa și iubire, și tot așa și viață și duh dătător de viață prin tine peste mulți. O, să nu iubești moartea! Faptele ei să le dai de la tine, căci Domnul vine pe pământ în toată slava Sa, și toți cei ce știu să creadă în El așa cum am crezut eu Îl vor vedea pe El și vor rămâne cu El și vor merge cu El oriunde va merge El, și de la El nu vor mai ieși, precum este scris, căci Duhul Domnului, Cel ce m-a așezat să scriu bisericilor, a spus atunci: *«Aceasta zice Cel sfânt și adevărat, Cel ce deschide și nimeni nu va închide, și Cel ce închide și nimeni nu va deschide: pe cel ce biruiește îl voi face stâlp în templul Dumnezeului Meu,*

și afară nu va mai ieși, și voi scrie pe el numele Dumnezeului Meu și numele cetății Dumnezeului Meu, al Noului Ierusalim, care se pogoară din cer, de la Dumnezeul Meu, și numele Meu cel nou». Amin.

Eu, apostolul Tău Ioan, Bunule Învățător, mă așez cu duioșie și cu mare iubire alături de mama Ta și a mea, mama Fecioară, împreună cu toți rugătorii din cer, pentru duh de rugăciune cu strigare laolaltă cu fiii poporului Tău de azi pentru neamul român și pentru soarta lui cea de la Tine cu el. Duhul Tău să pogoare cu voia Sa cea de sus în toți cei care vor avea de hotărât pentru soarta neamului român în zilele acestea de cumpănă când unii veghează pentru bine, iar alții se răzvrătesc și răzvrătesc acest neam, amestecând mintea lui. O, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ acum pentru neamul român! Mi-am alinat dorul și așteptarea și am grăit cuvânt apostolesc în mijlocul poporului Tău, și mult i-aș mai fi grăit lui privindu-l pe el peste tot pe unde el este și pășește mai mult sau mai puțin cu pasul său pe calea lui cu Tine în zilele acestea. E strâmt însă pentru Noi și pentru cuvântul cel de sus în inimile multora care nu știu să înțeleagă taina Ta cu poporul Tău de azi. Eu, ca și Tine le hărăzesc lor pace.

Pace vouă, fii ai Cuvântului-Hristos! Vă amintesc vouă porunca cea nouă și lucrătoare prin graiul ei: *«Cine iubește pe fratele său rămâne în lumină, și sminteala nu se află întru el, iar cel ce urăște pe fratele său este în întuneric și umblă în întuneric și nu știe încotro se duce pentru că întunericul a orbit ochii lui. Cine zice că este în lumină, și pe fratele său îl urăște, acela este în întuneric până acum, dar iată, întunericul se duce, și lumina cea adevărată începe să răsară, căci voi ungere aveți de la Cel Sfânt și știți toate».*

Fiți fii ai Adevărului Hristos și fiți credincioși și sfinți. Cei credincioși sunt cei sfinți, iar cei sfinți sunt cei credincioși și statornici în iubire, și prin ea în credință. Amin. Învățați în toată vremea să trăiți între voi taina frăției sfinte, lucrarea cea cu lumină pentru frăția dintre voi, dar nu lucrați ca voi! Lucrați ca Domnul, lucrați ca Domnul, fiilor! Lucrați, lucrați călăuziți, ca să fiți fii! Amin, amin, amin.

— **O**, apostol iubit, tu ai biruit prin iubire moartea și ești viu și iubești și lucrezi iubind și tainic lucrezi. Tu ești fiul meu, cel de sub crucea Fiului meu Iisus Hristos când El Și-a pregătit prin cruce suirea iarăși întru Tatăl. Tu ești fiul iubirii, căci Dumnezeu este iubire, și ești fiul lui Dumnezeu și al meu, precum Hristos este, și ești taină nedeslușită până în zilele acestea. Eu sunt mama Lui și a ta și a celor ce iubesc ca voi. Ți-am dat cale cu largime ca să cuvintezi în mijlocul neamului român peste poporul de la izvorul de cuvânt al Fiului meu. Multă și duioasă ți-a fost limba și tot pe atât de dulce, dar puțin ai lăsat din ea peste biserica Lui de azi de nou Ierusalim pe pământ. O, strâmtă e calea Domnului de la cer la pământ, căci strâmtă e pentru ea inima din om! O, câtă școală de sus, câtă naștere de sus coboară Domnul pe pământ prin cuvântul Său de azi! Pace ție, ucenic iubit, cel ce ai lucrat în ziua mea de serbare peste poporul cel de azi al Fiului meu! Amin.

O, fii ai cuvântului Fiului meu Hristos în zilele acestea, luați, luați din duhul lui Ioan cel iubit! Porunca cea nouă, pe care el o dă celor credincioși, este duhul frăției și iubirea cea împotriva urii dintre frați și a întunericului dintre ei, căci cei ce nu iubesc pe frați n-au cunoscut încă lumina. Eu iarăși mă bucur cu cei din cer că ați luat din cer învățătură vie. Luați și mâncați și stați în duhul luminii între voi ca să învățați prin el iubirea cea dintre voi, cea pentru Hristos iubire, cea care vă apără de iubirea

de voi, căci iubirea de voi vă lucrează moarte. Luați din duhul lui Ioan, care prin iubirea din el și-a nimicit moartea, și este viu prin iubire, căci este sfânt cu duhul, cu trupul și cu sufletul, și credința lui l-a ținut viu, și este viu ca și Fiul meu, și este fiul meu, căci este ca mine, în iubire și în Dumnezeu. Amin.

Ne așezăm în fierbinte duh de rugăciune cu strigare pentru voia Domnului peste neamul român, fiilor. Stau lângă voi rugătoare și iau cerul în rugăciune cu noi și cerem pentru neamul român, cerem la Domnul ca să primim prin stăruință, iar Domnul ne va da nouă, și noi vom lua și așa vom lucra prin cererea noastră pentru voia Sa peste acest neam mereu încercat și zdruncinat pe pământ, căci duhul rău îi știe alegerea și aduce răzvrătirea lui în mijlocul lui prin cei necredincioși Domnului în neamul acesta.

Am stat cu voi cu masă cerească și cu apostoli lucrători pentru voi. Fiți primitori de învățătură, fiilor. Luați în voi duhul îndemnării duhovnicești. Aveți vină mare dacă nu vă îndemnați de-a pururi unii pe alții pentru cele duhovnicești între voi, pentru Domnul între voi. O, spălați-vă de vina aceasta și fiți lucrători duhovnicești în toată vremea. Pace vouă! Dau Fiului meu Hristos să vă pecetluiască în ziua mea de serbare prin glasul Lui de Păstor peste voi!

Ale Tale dintru ale Tale să le dai lor, o, Fiule Iisus Hristos al meu! Am stat cu ei la masă cerească în ziua mea de serbare, iar Tu ești începutul și sfârșitul întru toate și în tot cuvântul cel din cer venit peste ei. Sfârșesc acum ca să sfârșești Tu cuvântul cel de azi, căci Tu ești Alfa și Omega, iar noi toți întru Tine suntem, cele din ceruri și cele de pe pământ, întru Tine toate, o, Doamne. Amin, amin, amin.

— **S** fârșim acum cuvântul, mama Mea, că Mi-e milă de ei, de cei ce Ne poartă din greu ca să fim pe pământ cu cuvântul venirii Mele din zilele acestea, mamă.

O, pace vouă, copii din porți, și prin voi pace poporului Meu cel veghetor și ascultător! Cuvântul Meu e mare și e mult, dar se face mic și puțin atât cât poate omul să-l poarte și să-l primească cel ce are voia sa în firea lui. Tot așa de mic este și cuvântul vostru peste poporul care deschide greu pentru cele ale creșterii lui cea de sus. Umiliți Noastră le va da lor din Noi și va rodi ea rod de creștere în cei ce cresc anevoios pentru lucrul Meu cel mare din zilele acestea, dar cei ce lucrează cu Mine și cu voi, aceia să lucreze și să nu stea. Amin.

Lucrați, lucrați cu Mine și pentru Mine, voi, cei ce aveți iubire și milă și ascultare prin acestea, căci lucrul vostru va fi cu răsplată, tată. O, lucrați, fiilor din porți, și întăriți la lucru sfânt pe cei ce știu să lucreze pentru Dumnezeu și pentru om, căci plata celor ce lucrează este plată scumpă, fiilor, și din ea ei vor împărți celor ce ascultă de Dumnezeu. Amin.

Împrospătez peste voi binecuvântare pentru tot lucrul ce-l aveți de lucrat și de împlinit în curțile Mele cu voi, și lucrați sub binecuvântarea Mea și binecuvântați pe Dumnezeu, fiilor ascultători pentru tot lucrul Meu cu voi. Lucrând binecuvântați, și binecuvântând lucrați, ca să fie cerul cu voi, și voi cu cerul pe pământ și să fiți voi cei ce uniți cerul cu pământul pe pământul Meu cu voi, pământul Meu cel ales pentru ca să vin pe el cuvânt pe pământ la voi și să fiu cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2009

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Moaștele: mărturie a nestricăciunii și a răscumpărării trupurilor. Oamenii au rămas datori lui Dumnezeu. Strigarea Domnului către poporul român.

E zi sfântă, e zi de sărbătoare cerească în ziua aceasta, poporul Meu, și vin la tine ca să stau cu tine în zi de sărbătoare, în duh de sărbătoare, și ca să stai și tu cu Mine tot așa, fiule. Amin.

O, mult au iubit sfinții statul lor cu Mine pe pământ în vremea vieții lor cea cu trupul, iar Eu i-am făcut pe ei biruitori prin biruința lor asupra duhului morții, căci ei au iubit viața, L-au iubit pe Dumnezeu pe pământ cu viața lor și s-au despărțit de voia lor, luând în ei și în afara lor voia Mea ca lucrare a lor. Amin.

Pace vouă în zi de sărbătoare, fiilor! Avem de strigat la Tatăl pentru voia Lui peste neamul român, căci fără Dumnezeu nimic nu este bun în lucrarea omului. Hai să ne așezăm să cerem la Tatăl pentru acest neam, zbuciumat acum prin cei ce-l zbuciumă pe el pentru voia lor.

Să se deschidă mintea cea de sus în fiii neamului român și să lucreze ei voia Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt ca să aducă Tatăl biruință bună peste acest neam! Amin. Toți sfinții neamului român așteaptă în mijlocul vostru cuvântul Meu de peste voi pentru rugăciune de strigare la Tatăl ca să aducă Tatăl voia Sa pentru cârmuirea pe mai departe peste acest neam, în care vă am pe voi popor al Meu în zilele acestea, căci Eu la voi vin și-Mi rostesc cuvântul întoarcerii Mele de la Tatăl la om. Sărbătoarea de azi aduce cu Mine la voi pe cuvioasa Parascheva, vechetoare mare din mijlocul neamului român, căci stă cu trupul pe vatra acestui neam mărturie a nestricăciunii și a răscumpărării trupurilor, care așteaptă ridicarea lor la trâmbița arhanghelului. O, una este ceea ce vede omul mărginit, și alta este cele ce nu se văd de om, căci sfinții lucrează cu slavă mare, cu înviere mare a lor peste cei ce atât de puțin se îndreaptă spre Domnul cu viața lor. Numai pentru trupul lor cer oamenii care merg la trupul sfinților și se închină lor cerând pentru ei la sfinți. Pentru viața lor cea veșnică nu se pricep oamenii să creadă și să ceară la sfinți mijlocire, iar sfinții nu le pot da lor decât ceea ce le cer ei. Mereu, mereu rămâne omul dator lui Dumnezeu pentru cele ce El le dă prin stăruința sfinților rugători pentru ei, iar datoria omului s-a strâns prea multă la Dumnezeu, și de aceea se tot dărâmă viața omului, și nicidecum nu se zidește ea prin sfinți, căci cine nu-I dă lui Dumnezeu, acela nu are nimic, și pe toate le pierde, fiindcă numai pe cele trecătoare le cere el de la Dumnezeu. Nimic nu-I poate omul da lui Dumnezeu decât pe cele ale lui Dumnezeu în om, căci ale Sale dintru ale Sale îi cere Domnul omului, dar omul care nu-L are pe Domnul în el bogăție, nu are ce să-I dea lui Dumnezeu, și e prea dator omul înaintea Domnului.

O, cum să-ți șterg Eu, omule, datoria ta dinaintea Mea? Abaterea ta de pe calea Mea e mare, iar tu Mă știi pe Mine numai binefăcător al tău și dator ție, și altfel nu vrei să Mă știi. Iată-Mă cuvânt în mijlocul oamenilor și nu vor oamenii să Mă știe așa cum sunt Eu! Eu sunt cuvânt, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și aceasta este lucrarea Mea între oameni. O, Eu îl ascult pe om când el grăiește către Mine cerând pentru el de la Mine. El poate vorbi cu Mine, și Eu nu pot vorbi cu el? De ce, oare, nu se întreabă omul aceasta? De ce, oare, nu ia și el de la Mine vorbire cu el?

O, neam român, Eu, Domnul Dumnezeul tău, ascult când tu grăiești cu Mine cerându-Mi să-ți dau ajutor și să-ți fiu

binefăcător în cele ce-Mi ceri tu. Ia și tu glasul Meu în urechile tale și ascultă-Mă și tu ce-ți cer, ascultă-Mă și tu, ascultă-Mă acum! Îți cer să primești de la Mine Duh Sfânt pentru mintea ta. Nu lua sfat de pe pământ! Ia din cer sfat! Te-am povățuit adesea să te lași umbrat de Duhul Sfânt ca să știi din cer ce să faci cu soarta ta și cum să ți-o ocrotești, căci iată, peste tine s-au așezat cei ce nu vor binele tău, ci pe al lor îl vor, o, țara Mea de venire a doua oară de lângă Tatăl la om. Eu, Domnul Iisus Hristos, ies în mijlocul tău cuvânt cu a doua Mea venire și cuvântând stau peste tine din mijlocul tău. Nu sunt de la Mine peste tine cei ce s-au așezat peste tine, ci sunt de la ei așezați și de la cei ce seamănă cu ei, și iată-i cum se răzvrătesc tocmind ei pentru soarta ta și răsturnând pe cele bune de peste tine ca să așeze peste tine voia lor și să te zdrobească apoi, țara Mea. O, scoală-te și ia de la Mine sfat și nu-ți pune ție tu cârmaci prin valuri pentru ca să te poarte, și lasă-Mă pe Mine să te păstoresc și să-ți spun ce să faci, căci Eu văd pe cei ce-ți vor bine și pe cei ce nu-ți vor bine, și trebuie să vezi și tu dacă vrei să vezi ca Mine.

Se scoală sfinții tăi și strigă la Mine să le dau lucrul cel de biruință pentru tine, țara Mea de azi, căci ei cer de la Mine lucrul lor. Așa să lucrezi și tu pentru soarta ta, o, neam român. O, deschide-ți mintea și inima și nu da de peste tine pe cel ce stă cu veghe pentru soarta ta, căci cel ce nu se gândește la sine, acela este bun pentru tine. Cel ce iubește adevărul și nu minciuna, acela este bun pentru tine în zile de încercare și de zbucium pentru soarta ta. O, așează-te înaintea Mea cu strigare și cu zile de post plăcut Mie, căci vremea pentru tine este grea și ești iarăși la răscruce. Nu fă pas rău acum când este vremea să ascuți pe Dumnezeu pentru soarta ta. Îți voi trimite curând, curând sfat bun de la izvorul Meu de cuvânt ca să stăruiești în el pentru tine, și ia sfinții lângă tine, tată, căci ei iau de la Mine voia Mea pentru tine, iar tu nu știi voia Mea, că ești pe pământ, și pe pământ e domn minciuna și rătăcirea de Dumnezeu-Făcătorul peste om. Tu ești țară creștină. Ai grijă să fii așa și nu dezbrăca de peste tine cămășuța de creștin.

Îți voi da sfat să lucrezi după el, numai să-l primești pe el, neam român. Îți voi da, tată, zile de post ca să le împlinești cu iubire și cu sfințenie pentru soarta ta cea bună. Zile rânduite de Dumnezeu îți voi da pentru ca să biruiești cu Mine, Fiul Tatălui Savaot, căci Eu am biruit cu moartea pe moarte, iar în ziua aceea te-am primit în dar de la Tatăl ca să fii acum țara Mea de venire și ca să împlinesc acum în tine Scriptura venirii Mele la sfârșit de timp. O, așteaptă-Mă, așteaptă-Mă ca să te păstoresc cu sfatul Meu! Voi veni cu sfinții și-ți voi da cuvânt ca să-l ascuți, tată. Ascultarea înseamnă iubire, iar iubirea are răsplată scumpă pentru cei ce ascultă iubind. Voi veni să te povățuiesc. Stai cu ușa deschisă, că te vestesc că vin să te povățuiesc pentru soarta ta, o, neam român! Amin.

— **O**, Doamne al sfinților Tăi, eu sunt venită cu Tine în cuvântul Tău de azi și sunt cu ceata cuvioaselor din cer în mijlocul poporului Tău de azi. Eu stau cu duhul și cu trupul pe vatra neamului român, și la cuvântul Tău mă ridic lucrătoare pentru el ca să-l ajut pe el să facă voia Ta acum, când este întrebat pentru soarta lui cea de azi și cea de mâine, Doamne. O, mare este taina sfinților în mijlocul oamenilor! Sfinții Tăi nu lucrează numai la cererea oamenilor, ci mai vârtos lucrează la cuvântul Tău, o, Doamne. Toți sfinții de pe vatra neamului român așteptăm gata să lucrăm așa cum Tu ne dai să facem. Amin.

O, ridică-te cu rugăciunea cea cu strigare, popor de azi al Domnului pe vatra neamului român! Se face Domnul peste

tine cuvânt, iar cei din cer se fac ochi și urechi ca să-L audă pe Domnul cuvântând în mijlocul tău, căci El Se descoperă acum prin taina Lui cea de azi cu tine puterilor și măririlor, domniilor și stăpâniilor cele din cereștile locașuri, așa cum nu S-a descoperit până acum și mare este taina care te poartă pe tine acum în ea din partea Tatălui Savaot, Care este în Fiul Său Iisus Hristos, trimisul Tatălui la tine acum în mijlocul neamului român. Noi, cei din cer, și voi de pe pământ, ne așezăm la rugăciune cu strigare pentru voia Domnului peste neamul român, pentru cârna cea bună peste acest popor binecuvântat încă de la începuturile lui. Fiți veghetori de la Domnul, odată cu tot ceea ce aveți de lucrat pentru lucrarea Sa de azi. Vegheați cu Domnul peste acest neam, căci noi cu Domnul lucrăm și veghem pentru toată lucrarea Lui peste pământ în zilele acestea mai mult decât oricând, că e vremea cea mare, în care slava Domnului se apropie pregătindu-se în cer și pe pământ de însăși voia Sa și de însăși puterea Sa. Amin, amin, amin.

— **E**u, Domnul, așez pe poporul Meu la veghe pentru neamul român, căci voiesc acum să-l pregătesc pe el pentru voia Mea peste el, căci voia lui este a lui. Eu, Domnul, Mă înarmez de la Tatăl cu voia Sa, căci Eu voia Sa o fac, și nimic de la Mine nu fac, căci așa este adevăratul fiu și lucrarea lui fiască înaintea tatălui său. Amin.

O, poporul Meu, nu pot, tată, să stau mult cu tine în cuvânt în ziua aceasta. Îmi sunt slăbiți cei din porți, căci Eu sunt Dumnezeu mare. Te-am povățuit adesea care să fie grija ta cea mai de căpătâi ca să ne fie, ție și Mie, bine pe pământ și în cer, căci Eu Îmi port cu greu lucrarea între cer și pământ și Îmi trebuie ca punte de ușurare iubirea ta, grija ta de Mine și de lucrarea Mea, trăirea ta cea dătătoare de viață între frate și frate, căci Duhul este Cel ce dă viață, nu trupul, tată. O, ai grijă de Duhul, fiule, căci trupul stă împotriva duhului cu lucrarea sa. Ai grijă de Mine, poporul Meu, ai grijă de Mine mai mult decât de tine, tată, căci de tine am Eu grijă, fiule. O, învață să ai grijă de Mine și de tot ce am Eu de lucrat prin tine peste pământ și peste om, și unii altora ne vom fi slavă când slava Mea cea de sus se va arăta pe pământ jos pentru mărturia Mea înaintea muntelui de necredință, căci multă necredință pentru Mine este în oameni din pricina iubirii de sine din ei, iar Eu te voi lua în mâna Mea și te voi arăta în ziua Mea de slavă celor necredincioși, și tu vei fi cununa Mea de slavă, iar Eu cununa ta de biruință peste vremea cea rea, căci vin, poporul Meu, vin și tot vin, și vin să Mă desăvârșesc și vin să Mă arăt, și în ziua arătării Mele va înceta orice limbă și numai Eu voi mai grăi în ziua aceea, numai Eu și tu, numai noi, numai noi, pentru duhul mărturiei, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2009

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

*Pământul român va fi patrie cerească. Credința este cea mai mare
sfîntenie în om.*

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și Îmi spune Tatăl să grăiesc și să împart duh de trezire, duh de învățătură în mijlocul neamului român.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, o, neam român. Eu sunt Domnul puterilor, căci am călcat cu moartea pe moarte și M-am arătat Biruitorul și am putere să grăiesc cu omul, căci Tatăl este în Mine, și El este puterea Mea. Vin să te sprijin la greu și să grăiesc ție în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântu-

lui Duh, și te pecetluiesc cu această pecete, pecetea Dumnezeului Celui viu, ca să ai tu putere din puterea Mea, căci tu treci prin zile de cumpănă grea, țara Mea de azi, și Eu văd aceasta și Mă așez sprijinul tău, și cu sfinții lucrez pentru tine ca să te trec de vremea cea grea. Glasul Meu de peste tine te trezește spre veghe sfântă, o, patria Mea de azi, căci la tine vin cu graiul Meu cel de la sfârșit de timp și grăiesc peste pământ și peste om pe limba ta, o, neam român, și te doresc biruitor și te aștept să fii cunună peste popoare și lumină mare peste pământ, căci Eu Mi-am făcut pe vatra ta întoarcerea Mea de la Tatăl la om acum, la sfârșit de timp, și grăiesc în mijlocul tău cuvântul facerii, cuvântul nașterii din nou a lumii, țara Mea de azi. Încep din mijlocul tău cerul cel nou și pământul cel nou, taină adâncă și tănuită de Tatăl în Mine pentru sfârșit de timp și pentru început de veșnicie pe pământ, și te am cunună a slavei Mele și tu nu știi taina în care stai cuprinsă în Dumnezeu. Îți grăiesc dulce și stau izvor de cuvânt în mijlocul tău de cincizeci de ani și mai bine și Îmi pregătesc slava Mea cea de la sfârșit de timp și Îmi fac în tine popor credincios și îl învăț pe el sfințenia, căci ea este în om biruință asupra morții, și ea vede din om pe Dumnezeu și se desăvârșește pe pământ cu taina ei cea de la sfârșit de timp.

Îți fac iarăși trezirea, o, neam român. O, lasă-te sub cuvântul Meu care te povățuiește în vreme de cumpănă, tată! Aprinde candela și pune în ea o hârtiuță mică, scrisă pe amândouă părțile, și fă-o sul apoi și cu ea să ardă candela ta cu untdelemn curat și roagă-te pentru tine stând îngenuncheat înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, că Dumnezeu îți dă de veste să stai la rugăciune pentru soarta ta de azi și de mâine, o, neam român. Ia hârtiuța și scrie pe ea așa:

Tată, Fiule și Duhule Sfinte, Dumnezeule al celor credincioși, Tu, Cel viu în vecii vecilor, caută acum spre neamul român și dă-i lui înțelepciunea cea de sus, și duh de pocăință pune peste el ca să cunoască el cu duh aplecat sprijin de la Tine în vreme de răscruce pentru soarta lui. Noi, fiii neamului român, Te rugăm să aduci peste noi taina Duhului Sfânt, Care să ne învețe să-Ți cerem izbăvirea noastră de sub duhul întunericii de azi, care dă să cuprindă lumea de la margini la margini, întuneric cum n-a mai fost în vremile de până acum.

Se tocmește la porți soarta noastră, Doamne, și Te chemăm să veghezi pentru noi. Ne așezăm înaintea Ta cu zile de post pentru ca să biruiești pentru noi cu voia Ta cea de sus și pentru ca să veghezi pentru alegerea cârmuitorului de peste noi, căci toate stăpânirile sunt de la Tine după cum este viața fiecărui neam, dar cerem Ție iertarea păcatelor noastre, și apoi voia Ta de sus peste noi, că nu este alt Dumnezeu afară de Tine, nici nume mai presus de numele Tău. Cu cercetarea Ta cea părintească întinde-Ți peste noi mantia ocrotitoare și biruiește pentru noi ca să avem cârmuitori cu iubire și cu milă în ei pentru noi, căci fără Tine umblăm în întuneric, Doamne. O, primește jertfa inimilor și a trupurilor noastre și dă-ne nouă din Duhul Tău Cel dătător de viață și aprinde-ne în El ca să facem voia Ta, noi, și cei ce vor cârmui pentru noi, și ajută-ne să ne întoarcem cu fața spre Tine, căci suntem rătăciți de la căile Tale, de la calea vieții, Doamne. Și acum pune mâna Ta peste ranele noastre, neștiute de noi cum sunt, și vindecă nestatornicia noastră și vindecă viața noastră după voia Ta și vindecă inimile noastre și fă din noi neam slăvit, aplecat voii Tale, căci Tu singur ești Dumnezeul nostru și ești Calea, Adevărul și Viața, precum Cuvântul Tău a spus că ești. O, ridică-Te pentru noi Mântuitor și aprinde în noi iubirea Ta, iubirea cea de sus în noi, spre mântuirea noastră și spre slava Ta în mijlocul nea-

mului român, slavă de la care să ia lumină popoarele spre mântuirea cea de la Tine lor. Amin, amin, amin.

Iar Eu, Domnul, pecetluiesc acum învățătura Mea de peste tine pentru duh de rugăciune cu strigare, o, neam român, dar strigă, tată, la Mine cu zile de post, înainte de ziua în care se va scrie pentru tine soarta ta cea de mâine și cârmuitori peste tine pentru viața ta.

În săptămâna cea de dinaintea zilei de sorți pentru cârmuirea cea de peste tine, Eu, Domnul, te așez înaintea Mea cu trei zile de post: miercuri, joi și vineri (*18, 19, 20 noiembrie - n.r.*) și cu rugăciune sfântă așa cum Eu te-am povățuit, neam român, și Eu voi asculta strigarea ta și voi veghea spre ajutorul tău. Să mănânci bucate curate în aceste zile și să le cureți prin stropire cu apă sfințită, și Eu voi lucra atunci cu darul Duhului Sfânt pentru sfințirea lor prin credința ta în cuvântul Meu cel sfințitor. O, să te oprești de la păcat și să mănânci fructe și legume după asfințitul soarelui și să mănânci pâine curată, neamestecată, iar pâinea curată este: făină, sare și apă, închinată cu semnul sfinte cruci când le lucrezi și când le mănânci. O, nu mai sunt bucate curate în piețe, nu mai sunt. Nu mai are creștinul zile curate de post adevărat, cu bucate sfinte, căci Gog și Magog s-a amestecat cu totul în toate câte omul folosește, spre durerea Mea cea de la om, iar Eu, Domnul, te aștept, neam român, și te așteaptă străbunii tăi să postești post sfânt pe pământ, așa cum ei trăiau și posteau post curat și cu rugăciune sfântă înaintea Mea spre bucuria Mea și spre folosul lor de la Dumnezeu. Și acum, pace ție, și putere ție ca să împlinești voia Mea de peste tine spre ajutorul tău de la Dumnezeu! Amin.

Iar pe tine, popor al cuvântului Meu, în mijlocul căruia Eu Îmi deșert cuvântul când îl grăiesc, pe tine te așez la veghe și mai mare pentru neamul român și pentru soarta lui cea de la Mine, pentru cârmuitor milos peste el și pentru el. Tu ești cel așezat de Mine înaintea Mea pentru Mine și pentru tine și pentru neamul român, prin care voiesc să-Mi așez pe pământ slava Mea și biruința ei. Taina dintre Mine și tine este mare și lucrăm după ea. Prin credința ta cea sfântă voiesc să fac bine multora, căci mulți vor primi darul credinței sfinte, după cum Eu, Domnul, voi sufla peste ei ca să se ridice spre viață și să mărească ei slava Mea pe pământ cu ei, și multă de la ei peste mulți, și din unii în alții să se reverse ea și să fac pe pământ patrie cerească, căci pe pământul român stă Domnul și cuvintează cuvântul Său de facere nouă a lumii la sfârșit de timp, precum este scris în Scripturi să fie nașterea din nou a lumii, Ierusalim nou pe pământ și Domnul cu zecile de mii de sfinți întru venirea Sa și întru împărăția Sa pe pământ ca și în cer, iar cei credincioși să spună mereu în rugăciunea lor cea sfântă: O, Tată, facă-se voia Ta cu vie împărăția Ta, precum în cer așa și pe pământ. Amin.

Și acum, popor de la izvorul Meu de cuvânt, gătește-Mi, tată, ziua de serbare a îngerilor și te pregătește ca să-Mi primești poporul care vine la izvor! Îmi desfac brațele ca să-l îmbrățșez și să ridicăm împreună în ziua aceea mâinile spre Tatăl ca să cerem Lui pentru cârmuirea cea de la El peste neamul român. În ajunul zilei de sorți pentru soarta neamului român, Eu, Domnul, și cu sfinții Mei și cu toți îngerii Mei, vom sta cu tine în rugăciune, poporul Meu de la izvor, și vom sta rugători cu tot poporul care se va strânge la izvorul Meu pentru serbarea îngerilor, zi în care vom pomeni și vom aduna și pe cei adormiți la masa Mea de cuvânt, dimpreună cu sfinții neamului român, care așteaptă cuvântul Meu cel din mijlocul tău pentru lucrul lor cu Mine lângă tine peste acest neam, căci sfinții au putere pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși de pe pământ, au putere prin credința celor credincioși. Amin.

O, popor care vii la izvor pentru serbarea îngerilor Mei și ai tăi, te aștept, tată, cu dor. Îmi desfac brațele și te aștept în prag și-ți binecuvintez pașii și calea spre izvor, și vom ridica spre Tatăl mâini rugătoare și inimi strigând ca să sprijinească El duhul neamului român și să facă milă și minune sfântă pentru soarta acestui neam. Amin.

Iată zi de sărbătoare în mijlocul tău, popor de la izvor, căci sfinții și mucenicii au pe marele mucenic Dimitrie cu ziua lui de serbare între sfinți. Acest mucenic al Meu a fost pildă de credință din ucenic în ucenic și este mare între sfinți, căci s-a întărit pentru mucenie în numele Meu și s-a mărit atunci pe pământ numele și puterea lui Dumnezeu prin cei credincioși. El rostește de lângă Mine cuvânt peste tine în ziua lui de serbare, poporul Meu, și spune așa:

— O, nu este mai mare sfințenie în om ca și credința cea plină de putere prin ea în inima celui credincios numelui Tău și puterii Tale, Dumnezeu mare, căci puterea Ta e mare și ești Unul Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt între cer și pământ, iar cei ce slujesc idolilor lor și dumnezeilor mincinoși sunt fii ai desfrâului și ai deșertăciunii și a toată fărădelegea. Să nu se creadă aceia fii ai lui Dumnezeu în vremea deșertăciunii lor, ci să se căiască de faptele lor rele și să caute curățirea și apoi învierea, căci cei morți nu pot nimic, nu sunt nimic.

Aduc Ție, Doamne, cu toată ceata mucenicilor din cer, rugăciune sfântă pentru biruința Ta peste neamul român spre cârmuirea lui pe mai departe. O, întărește-Ți mâna peste acest neam ales Ție de Tatăl pentru sfârșit de timp și pune Tu cârma peste neamul român și alege Tu cu puterea Ta pe cel mai bun dintre cei ce acum s-au înscris la sorți pentru cârmuire peste acest neam! O, veghează, Doamne, și scoală-Te biruitor al voii Tale și întărește acest neam înaintea Ta și arată-Te Cel minunat în mijlocul lui prin lucrarea cuvântului Tău de peste el! Vino în mijlocul lui cu Scriptura împlinirii cerului celui nou și a pământului celui nou și întinde-Ți cortul Tău peste acest țarm salvator, pământul român, țara întoarcerii Tale după două mii de ani iarăși de la Tatăl la om ca să rostești cuvântul înnoirii a toate și să fie totul nou, căci Tu ai zis: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, și apoi vei zice: *«Făcutu-s-a!»*. Amin.

Te binevestesc cu toată ceata de mucenici mărturisitori, o, popor al cuvântului lui Dumnezeu, și te vestesc locaș al Domnului pe pământ la sfârșit de timp. Toți sfinții vor sta cu tine în rugăciune pentru neamul român și pentru cârmuirea cea bună peste el. Puterea ta e de la Domnul, iar puterea Lui e de la tine, de la credința ta, de la iubirea ta, de la jertfa ta cu care stai înaintea Lui și slujești Lui și slavei Lui de pe pământ în zilele acestea. O, totul este întuneric peste tot pământul, dar în mijlocul Tău stă Domnul lumină, El, lumina lumii. O, așează-te acum lumină din lumină peste toți cei care vin la izvor ca să ia lumina cuvântului lui Dumnezeu și iubirea ta pentru cei ce cred venirii Domnului la tine cu duhul făcerii omului, căci din fii credincioși și sfinți se zidește Ierusalimul cel nou, și de la Domnul este aceasta, și este! Amin.

O, mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta și biruiește pentru ea împotriva a tot vrăjmașul, și prin cruce păstrează-i pe ei Evanghelie a Ta pe pământ, căci crucea lor este grea, și este venirea Ta cu ei, și diavolul răcnește ca un leu de durerea lui cea de la venirea Ta la cei ce cred acum ca să vii, Doamne, căci cei cred sunt cei ce Te coboară ca să vii. Amin, amin, amin.

— Și acum, poporul Meu, te-am pecetluit, Eu și sfinții Mei, cu putere de biruință, iar tu încălzește-ți iubirea și rugăciunea iubirii pentru biruința Dom-

nului peste neamul român ca să fie voia Mea cu acest neam. O, așează-Mi ziua de serbare a îngerilor, tată, căci Îmi desfac brațele ca să-l cuprind pe poporul care se strânge la izvor ca să-l binecuvintez pe el cu privirea Mea și cu tot cuvântul iubirii Mele pentru cei credincioși venirii Mele de acum. O, gătește-Mi frumos ziua îngerilor, fiule! Eu, Domnul, îți voi da putere și trezie și pricepere și iubire și vom sta în ziua aceea înaintea celor ce se strâng într-un duh al iubirii Mele pentru ei și vom grăi îngerește, căci îngerii vor grăi și Mă vor slăvi cu slava pe care ei o au de la Mine pentru slava Mea. Eu, Domnul, te întăresc cu putere ca să poți de la Mine, poporul Meu de la izvor, și să poți pentru cei ce vin, pentru cei ce iubesc glasul Meu și vin spre el ca să le dau lor din bunul Meu cel păstrat pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu în vreme de necredință pe pământ. Pace ție și multă putere pentru mărturisirea Mea îți doresc Eu! Amin.

O, pace vouă, celor ce vă porniți spre izvorul cuvântului Meu, spre locurile alese de Mine pentru slava Mea cea de azi! Vă întăresc pașii spre izvor. Vă dau îngeri însoțitori pe cale. Îmi desfac brațele ca să vă cuprind. Unii pe alții întru îmbrățișare sfântă să ne cuprindem și să-L bucurăm pe Tatăl întru venirea Mea la voi, la cei credincioși, care iubesc să facă voia Mea în ei. Pace vouă! Iubirea Mea e mare. Așa să fiți și voi, mari pentru ea să fiți, că vin cu ea din cer pe pământ ca s-o dau, așa cum este ea s-o dau. Purtători de iubirea Mea să fiți pe pământ, așa vă vreau să fiți, și vă voi învăța pe voi, iară și iară vă voi învăța să fiți, și vă voi mângâia. Eu sunt Cel ce sunt, și voiesc și voi să fiți, și ai Mei să fiți voiesc Eu.

Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Cel ce grăiesc! Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2009

Praznicul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Omul este cel mai gol de dragostea de Dumnezeu. Dumnezeu se vede în cei curați cu inima. Scaunul judecății pentru cei care aud, dar nu fac faptele vieții. Domnul strigă către neamul român să nu se vândă fiarei roșii.

Slava Mea cerească umple acum încăperea în care Eu, Domnul, Mă întâlnesc cu poporul care se strânge la izvorul Meu de cuvânt în sărbători, iar pe dinafara încăperii oștirile îngerești, ca și înăuntru, și-au întocmit ziua serbării lor în cer și pe pământ. Amin.

Sunt Domnul și Învățătorul tău, poporul Meu de lângă izvor, cu care-Mi împlinesc în zilele acestea lucrările Mele pe pământ și cuvântul Meu de peste tine, și cu care Mă împart acolo unde el trimite. Te-am așezat, fiule, să-Mi gătești frumos sărbătoarea îngerilor și Mi-ai gătit-o, iar îngerii Mi-au gătit-o de sus, și cu mare slavă stau cetele îngerești înăuntru și în afara casei întâlnirii Mele cu poporul cel venit la izvor. Ai trudit, tată, cu neodihnă ca să îplinești cuvântul Meu, iar Eu îți mulțumesc ca un Dumnezeu și te cuprind în dragostea Mea și te întăresc pe mai departe pentru zilele Mele de slavă, căci venirea pe nori a cuvântului Meu la tine este slava cu care Eu vin și te cuprind și te ocrotesc ca pe bunul Meu cel de azi pe pământ.

Vouă, străjeri din porți, vă dau, tată, vlagă înnoită ca să stați înaintea cuvântului Meu și să-l așezați în carte, și apoi înaintea poporului Meu adunat la izvor, și apoi înaintea neamului român. O, privegheați, tată, înaintea Mea cu dăruire și cu milă de calea Mea cea grea de la Tatăl la om, căci privegherea omului s-a stins pentru Dumnezeu, iar Dumnezeu este Cel ce dă viață la toate și pentru ca să fie ele și să slujească oa-

menilor din cer și de pe pământ.

O, dacă n-aș fi Eu dăruitorul omului cum el nu știe cum sunt și cât sunt, n-ar mai fi nici omul pe pământ. L-aș opri pe om din calea mersului lui și i-aș arăta cum are el viață în el și pentru el, dar necredința lui este fără de oprire, și chiar dacă el se zdruncină o clipă mai mică sau mai mare când Eu Mă apropii să-i deschid ochii mari și fiorul din el ca să înțeleagă că e slab și că el nu este dacă stă fără cele de la Mine peste el, omul se întoarce de fiecare dată la slăbiciunea de a nu-L iubi și de a nu-L urma pe Dumnezeu pe pământ, și iată, între cei cu suflet viu între pământ și cer, omul este cel mai semeț, cel mai gol de dragostea de Dumnezeu, Dătătorul vieții, Duhul Care îl poartă pe om spre împărăția Mea.

O, veseliți-vă, oștiri îngerești, și voi, căpeteniile lor! Dați Domnului slavă și închinăciune și înțețiți cântările cerului pentru slava Mea! Ea este arătată în Scripturi cum este ea, iar omul credincios și adevărat precum Eu sunt vede cu credință și vede slava Mea cea scrisă în Scripturi cum este ea. Ne așezăm acum la masă de cuvânt cu poporul adunat de peste tot la izvor. Ne aplecăm și îl îmbrățișăm cu slavă și îl plângem pe omul necredincios, care trăiește fără slava Mea peste el. Împlinirea Mea în om este slava Mea din om și slava lui din Mine, căci cerul și pământul își întocmesc lucrarea Mea în om când el stă în duhul credinței și al credincioșiei înaintea Mea pe pământ.

Te îmbrățișez și te sărut cu cuvântul Meu cel dătător de viață, popor venit la masa Mea de cuvânt pentru sărbătoarea îngerilor! Te privesc cu duh de Părinte milos și de Păstor mângâios. Ți-am însoțit pașii și calea spre izvorul Meu de Duh Sfânt. Așează-te acum, căci petrecerea îngerilor întocmește azi zi de serbare și zi de rugăciune pentru neamul român în cer și pe pământ. O, așează-te înaintea Mea, că iată cum Mă așez Eu înaintea ta cu podoaba cerului, cu slava îngerilor care Mă poartă în car de slavă ca pe Domnul lor, ca pe Unul Dumnezeu de peste toate cele ce se văd și cele ce nu se văd cu ochiul cel trupesc al omului. Mă aplec și Mă așez cu tine în lucrare de cuvânt. Te cer să fii și să rămâi întru Mine cu viața ta și cu lumina ei cea din Mine, căci Eu sunt Lumina și Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, dar dacă rămâne numai să audă omul cine sunt Eu și ce sunt pentru viața și pentru pașii lui pe pământ, el nu se așează să Mă îplinească în el așa, căci dacă Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, cel ce crede că acestea sunt Eu, se face și acela ca și Mine, calea, adevărul și viața, căci pentru viața cea din om și pentru pașii lui pe pământ am spus Eu, Domnul, ce sunt Eu, și ca să se îplinească omul în acest cuvânt al Meu de peste el, cuvânt vechi de două mii de ani, dar care este mereu astăzi ca și Dumnezeu.

Omul adevărat trebuie să trăiască pentru Dumnezeu pe pământ. Nu este cu neputință omului să trăiască așa. El are în el putere să trăiască pentru Dumnezeu sau pentru sine pe pământ, dar fericit este acela care știe cu totul că viața lui e de la Dumnezeu, și ale Lui din ale Lui trebuie să-I dea Lui, și pe toate din el să le aibă de la Dumnezeu și așa să se împartă în lături pentru lumina Mea între oameni, și care să brâzdeze ea prin întunericul oamenilor și să vadă ei fâșia de lumină cu care Eu Mă sălășluiesc în el, în cel ce are în el de la Mine și numai de la Mine calea, adevărul și viața pentru viața lui, viață cu de-amănuntul în om, și nu numai cu spusul.

Iată, găsiți aici, la izvorul Meu între pământ și cer toate bunurile vieții, căci Eu atât de mult iubesc omul până ce, iată, Mă fac cuvânt nou între pământ și cer, și Îmi fac venirea la el ca să-l găsesc părintește și ca să-l deprind apoi să se facă prunc pentru ascultare ca să-i dau lui împărăția Mea și să Mă zidesc

în el și să-Mi fac în om cerul Meu, scaun de domnie să-Mi fac în el, Împărat al vieții omului să fiu prin viața lui cea vie, viața împărăției Mele în el. O, aveți grijă, tată, să fiu Eu Împărat în voi, iar voi împărăție a Mea să fiți, și nu uitați că nu puteți să slujiți la doi domni și să mai fiți și cu inima curată. O, nu se poate așa. Gustul trupului, gustul lumii vă șoptește că se poate așa. O, nu! Ce curățenie de inimă mai poate dovedi cel ce slujește la doi stăpâni?

O, popor venit la școala Mea de învățătură, îți pun înaintea cuvântul Meu prin care am spus: *«Feriți-vă cei curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu»*, iar acum, după două mii de ani, vă spun vouă că Dumnezeu Se vede în cei curați cu inima, și aceia sunt cei cu inima curată. Amin. Îi veți cunoaște după roadele lor, nu după cuvintele lor, și le veți cunoaște credința cea din fapte, căci adevărata credință și lucrare a ei este fapta ei, care o desăvârșește pe ea însăși la vedere.

Vă povățuiesc pe voi, cei mai proaspăt veniți la izvorul Meu de cuvânt, vă povățuiesc să nu vă fie rușine cu Mine și cu faptele vieții Mele în voi și ale sfinților Mei în voi, căci cine se rușinează cu Mine în el înaintea fiilor oamenilor, acela are în el doi dumnezei, și pe nici unul nu-l slujește cu credincioșie. O, nu puteți avea cinste mai mare între fiii oamenilor și nici statură mai mare ca aceea care seamănă cu Dumnezeu în voi. Au oamenii nevoie de Dumnezeu și nu Mă pot găsi, bieții de ei. Faceți-vă cu mare iubire chip al Meu și al sfinților Mei pe pământ între oameni. Dacă acum aveți de la Mine dăruit vouă darul credinței sfinte în urma propovăduirii Mele până la voi de la gura izvorului Meu cel din mijlocul neamului român, apoi voi lăsați-vă lui și plăcerii lui în voi cu totul, căci așa se pune credință sfântă vouă în cuvântul Meu cel de atunci și cel de acum. Curând, curând vor fi pe pământ peste tot stârvuri ale celor necredincioși care s-au bizuit pe ei înșiși. Vă îmbrac în puterea de a fi, căci Eu sunt Cel ce sunt. Dragostea din voi vă poartă acum tot mai des spre izvorul Meu de cuvânt, și prin voi binecuvintez cetatea din care veniți spre Mine ca să luați de la Mine pentru voi și pentru ea așa cum a luat femeia samarineancă sămânța de Duh Sfânt în ea de s-a dus în cetatea ei și a semănat-o și a ieșit rod înșutit în ea pentru cărarea Mea cu ei pe pământ, și samarinienii au crezut atunci mai mult decât poporul Israel în Fiul Tatălui Cel venit atunci pe pământ. Mergeți cu credință și cu duhul rugăciunii și semănați sămânța Mea în cetate la voi, iar cei ce vor crede și se vor mântui de ei, se vor îmbrăca întru Mine așa cum voi vă îmbrăcați. Nu uitați că duhul credincioșiei trebuie să însoțească darul credinței sfinte. O, nu uitați că fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru Mine, fiindcă cei ce se smintesc cad din fericirea Mea. În cetatea din care voi veniți spre Mine cu inima și cu pasul am pe cel uns al Meu prin lucrarea cuvântului Meu de azi. Mi-am înscris prin el numele Meu cel nou pe pământ, lucrarea Mea de nou Ierusalim, căci cu el martor al Meu am așezat iarăși pe făgașul ei cel dintâi biserica Mea, popor binecuvântat prin împlinirea Mea întru el. O, ridicați Mie rugă pentru ca să cadă de pe el legăturile urii celor ce îl urăsc pe el pentru numele Meu! Fiți grai și faptă de vestitori ai lucrării Mele cea de peste cincizeci de ani în mijlocul neamului român, lucrare cu istorie pe acest țărm spre care Eu, Domnul, am tras acum, la sfârșit de timp, și le grăiesc oamenilor ca și acum două mii de ani cu graiul Meu de Învățător cu putere de cuvânt. Îngerii Mei toți vă spun vouă în ziua lor de serbare, și le spun poporului tot, adunat la izvor, și spun așa îngerii Mei:

— Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, și pace pe pământul român și bunăvoire

întru cei credincioși! Lăudați pe Domnul ca îngerii și ca sfinții! Fiți împărțitori de Duh Sfânt și de puteri de sus peste neamul român și de duh de rugăciune în ziua aceasta pentru soarta lui cea de mâine! Duhul Sfânt vă poartă pe aripi așa cum își poartă vulturul pe aripi puii ca să-i învețe să zboare, căci Duhul Sfânt Se rotește deasupra voastră și voiește să Se așeze în voi ca să vă fie de viață. Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Savaot și plin este cerul și pământul de slava Sa și a Fiului Său Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu! La porunca Lui toate cele din cer slujesc Lui pentru cei credincioși Lui care se fac slujitorii Lui, căci omul cel adevărat trebuie să trăiască pentru Dumnezeu pe pământ. Veniți la izvorul slavei Domnului, veniți mereu, veniți și beți! Noi, toate oștirile îngerești, vă înaripăm duhurile ca să veniți să beți din cupa iubirii lui Iisus Hristos pentru voi, cei ce credeți Lui și venirii Lui iarăși de la Tatăl la om. Suntem de strajă pentru soarta neamului român dimpreună cu sfinții toți pe tot pământul român acum, când sorții iar se bat pentru cel ce va fi să stea pe mai departe cârmaci al corăbiei Domnului, căci țara română are scris pe catargul ei țara Noului Ierusalim, trăire vestită în Scripturi să fie pe pământ cu oamenii și să șteargă lacrimile de pe obrajii lor, pentru credința lor în făgăduințele Domnului. Credeți întru Unul Dumnezeu și întru unul neamestecat izvor al Său de azi pe vatra neamului român! O, toate izvoarele s-au amestecat, toate râurile care dau să adape oamenii însetați de viață, căci duhul de om se dorește a fi Dumnezeu peste oameni, dar zice Domnul peste cei ce lucrează așa peste oameni: *„Fața Mea și lucrarea Mea se cunoaște curată unde este, numai să vină omul să se dea Mie inimă curată și neamestecată și neîmpărțită, căci darul proorociei este scris în Scripturi cum să fie el și cum să lucreze el acolo unde este și face”*. O, firea îngerilor vede bine aceasta ce zice Domnul, și vai omului care nu vede din pricina mărginirii vederii lui și nu are cum să se ferească de ceea ce nu este Dumnezeu sau fața lui Dumnezeu prin lucrările oamenilor!

Iată-L pe Domnul Cuvântul cum ne spune nouă, îngerilor, să aducem la masa Lui de cuvânt pe cei ce așteaptă în morminte pe Domnul. Noi împlinim, și Domnul Se apleacă apoi ca un Dumnezeu în semn de mulțumire, și iată, am adus la masă pe cei adormiți. Se face aici pomenirea lor în ziua îngerștilor puteri și a firii îngerești și avem lucrare îngerească în ziua aceasta de serbare. O, lăudați pe Domnul ca și îngerii Lui! Lăudați-L pe El în psaltire și în alăută, în glas de strigare, și din strune lăudați-L, căci a Lui este toată slava, a Celui ce I se cuvine este ea! Amin.

Glas de îngeri a grăit vouă în zi de sărbătoare îngerească. Amin, amin, amin.

— Si acum, Eu, Domnul, pecetluiesc grăirea îngerilor pentru cartea Mea cea de azi, și ea este mărturia Mea și a venirii Mele cu sfinții și cu îngerii toți. Amin.

Odihnesc de așteptare pe cei adormiți. Le dau bucuria întâlnirii lor cu poporul Meu de azi cu care-Mi port venirea, le dau mângâierea cea din cuvântul Meu grăit în ziua de serbare a îngerilor și le pregătesc prin masa Mea de azi încă și încă clipa învierii depline, răscumpărarea trupurilor. Amin.

O, sunt vlăguți cei ce-Mi stau porți pentru ca să vin cuvânt în carte, iar cuvântul Meu este mult. Am acum cu Mine pe Verginica, trâmbița Mea prin care Mi-am sunat venirea Mea de azi și Mi-am pregătit și Îmi tot pregătesc un popor până ce voi rămâne cu ceva mult prea scump în mână, căci poporul Meu trebuie să fie scump și pus la scumpit și tot pus la scumpit, și fericiți sunt cei ce Mă ascultă pentru lucrul Meu cel mult cu ei! Am cu Mine în sărbătoarea îngerilor pe trâmbița Mea.

O, trâmbiță a Mea, o, tată, grăiesc cu tine în cer, căci ziua de serbare a îngerilor a întâmpinat duhul și sufletele păstorului Daniel, păstor al poporului Nostru azi. Ești acum între cei din cer cu el. Mult îndurerat cum a fost pe pământ, el neobosit a lucrat la duhul și la mintea și la simțirea poporului care venea să-Mi fie popor. L-am slobozit de legături și de dureri, de multele-i dureri ale lui și ale Mele în el, iar în ziua de mâine îi așezăm trupul spre odihnă. Mergem cu cei trudiți mult, cu cei ce au trudit și Mi-au gătit sărbătoarea îngerilor, și pe care i-am pus îndoite să trudească și să gătească și așezarea în odihnă a trupului păstorului Daniel. O, mult a lucrat el, mulți diavoli a biruit din calea lui cu Mine prin credința lui cea statornică și mult stăruitoare până la sfârșit! O, atât de credincios a fost! N-a mai fost altul în poporul Meu de azi ca și el până la fiii cei de azi cu care Ne sprijinim acum pentru venirea Mea pe mai departe cuvânt. L-au părăsit copiii și pe el și pe Mine, dar iată, el are fii, are ucenici, care-l poartă pe el mai departe, pe Mine și pe tine și pe el, tată. Îmbrățișați-vă acum, mângâiați-vă în dureri, întăriți-vă unul lângă altul pentru veghea și pentru mersul cel sfânt al poporului cel sfințit cu care Eu, Domnul, Îmi lucrez azi lucrările Mele pe mai departe pe pământ, pe cele din zilele acestea, o, trâmbiță a Mea! Ziua de azi e cu multă sărbătoare, iar mâine iarăși vom serba sărbătoarea mergerii la cer a păstorului Daniel. Am arătat la cineva din satul lui cu mulți ani în urmă în vedenie de noapte ce mare, ce răsunător și ce purtat a fost numele lui între cei din cer în vremea lucrării lui cu Mine și cu tine pe pământ, Verginica Mea. O, tată, scumpă este la Mine adormirea cuvioșilor Mei și mare sărbătoare este ea pentru sfinții Mei! Ți-am dat mângâiere mare. Tu vezi acum în cer ce este mângâierea și dorul cel pentru ea, căci avem popor pe pământ și îl purtăm în dorul Nostru și căutăm mângâierea de la el tot mai mult, o, mult mai mult decât caută el de la Noi, căci în cer e totul văzut și totul treaz și sfânt și se vede bine totul. O, cerul este plin de dor de cele ce are el pe pământ parte a lui, căci pe pământ e totul sub stăpânirea omului și nu mai avem oaze de odihnă pe pământ Noi, cei din cer, dar plata moștenirii Noastre este poporul cuvântului Meu, și îngerul Meu este și al său. Amin.

Te port pe slavă de îngeri în ziua serbării îngerilor, poporul Meu de la izvor, iar mâine vom merge pe aripile slavei lor cea Mie închinată și vom așeza în odihnă și în tihnă trupul păstorului Daniel. Oștirile îngerești s-au făcut lui cale netedă spre slăvile cele de sus. Îți dau, tată, puteri înzecite, că mult trudit ești. Știi tu, oare, care este ajutorul tău în jertfa ta cea cu trudă? O, ascultarea îți este ușurare în greu, căci greul Meu este greu de dus, și cu tine îl duc, tată, îl duc și pe cel din cer, și pe cel de pe pământ. Poporul Meu, puțin cât este el, este mult și greu pentru umerii tăi mici. Eu însă stau cu tine sub cruce și salt de ea nu ca acum două mii de ani, ci cu toate puterile cerești și îngerești și te sprijin pentru lucrarea Mea cu tine, că n-am cu cine să Mă sprijin pe pământ. Mă sprijin cu tine, și tu cu Mine și cu grija Mea de tine. Unul de altul avem grijă, și iată, mergem și iar mergem. Mergem, poporul Meu, și prin credință vom aduce la bine corabia cu care mergem pe deasupra stricăciunii de pe pământ. Nu mai este loc curat, drum curat și nici un colțișor curat nu mai găsim pe pământ. O, poporul Meu, stai întru Mine, tată, și fii mulțumit și fii cuminte, poporul Meu! Eu sunt Cel ce pot pentru Mine și pentru tine, iar tu ești cel ce poți Mie, fiule. Amin.

Și dacă-Mi voi întări un picuț pe cei din porți, Eu, Domnul, voi căuta să mai așez cuvânt lângă cel de acum, că vreau să-Mi săvârșesc mai întreg râul cuvântului Meu de câte ori el

vine să se deșarte deplin în cartea sa cea de azi, cartea Mea cu tine, poporul Meu. Pace ție! Pace ție! Pace ție! Amin.

Pace vouă, celor ce ați venit și Mi-ați mângâiat Duhul și privirea privindu-vă venind și petrecând cerește și simțind fiorul întâlnirii voastre cu Mine! O, pace vouă, celor mai proaspăt născuți din cuvântul Meu cel din zilele acestea pentru ca să-Mi fac prin el un popor sfânt pentru slava Mea cea de la sfârșit de timp! Duhul Meu vă iubește așa cum voi Mă iubiți. Duhul Meu vă învață așa cum voiesc Eu să vă am. Duhul Meu vă așteaptă să fiți pe deplin răsădiți în lucrarea Mea, cu care-Mi fac ogor de însămânțat sămânța Mea cea nouă, Duhul Meu Cel dătător de viață pentru răscumpărarea omului. Vă iau în Duhul Meu. Dacă vreți, rămâneți întru El, rămâneți în iubirea Mea! Vă pecetluiesc acum cuvântul glasului vostru cel dinăuntru și prin care glăsuiți în Duhul: „*Voim, Doamne! Ajută Tu voinței noastre!*“ Amin.

Oștirile îngerești rămân acum cu voi și vă vor însoți mâine pentru datoria cea sfântă, pentru ziua de serbare a păstorului Daniel, fii ai poporului Meu. Eu, Domnul, vă voi întări și pe voi, cei ce ați pregătit toate ale sărbătorii, și îi voi întări și pe cei ce vor merge la sărbătoare, și cu oștirile îngerești vă voi întări. Amin.

Pace vouă, oștiri îngerești slujitoare ale slavei Mele, căci Eu pentru slava Mea v-am creat!

— Slavă și închinare Mielului lui Dumnezeu, Domnul Cuvântul, Ție, Iisuse Hristoase, Împăratul îngerilor și al oamenilor credincioși între fiii oamenilor! Slavă numelui Tău mare și a împărăției Tale în cer și pe pământ! Cerul este scaunul Tău de domnie și Îți este larg, iar pământul Îți este așternut picioarelor, și este strâmt pentru Tine pe pământ din pricina necredinței oamenilor care au luat pământul ca să-l stăpânească ei.

Slavă Ție, Celui ce vei birui curând, curând peste tot și peste toate, și apoi le vei închina Tatălui ca un Fiu supus și mare prin supunerea Ta, Îți spun Ție acum toate oștirile îngerești în ziua lor de serbare în cer și pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Cu sărbătoare îngerească am petrecut în ziua care a trecut, și mare a fost slava sărbătorii pentru tot cerul de sfinți și de îngeri, și e mare minune că are cerul pe pământ așternut pentru Mine ca să Mă fac cuvânt de venire, acum, la sfârșit de timp, și să-Mi audă cei din cer cuvântul Meu cel mare și să ia din el bucuria cea mult așteptată lor, căci bucuria cea desăvârșită, cea întreagă, așteaptă la capăt de timp, precum așteaptă și cei ce o nădăjduiesc pe ea cu credință, cei din cer și cei de pe pământ, bucurie trecută prin multe dureri, prin mari suferințe și încercări, prin tot felul de ispitiri, spre plata ei cea întreagă apoi. Amin.

Eu, Domnul, aștept cu cei din cer ziua când toate Mi se vor supune ca să le pot pune înaintea Tatălui Savaot ca un Mieluț biruitor, căci sunt Mieluțul Tatălui și Îi sunt supus. M-am supus Lui când M-a trimis din cer pe pământ ca să Mă întrupez și să cresc Fiu al omului, și apoi să Mă las Mieluț junghiat de poporul prin care Tatăl Meu M-a făcut cunoscut pe pământ, popor din care se trăgea mama Mea Fecioara. O, n-am stat împotriva celor ce M-au defăimat până la moarte pe cruce, batjocorindu-Mă ca pe cel mai mare răufăcător, ca pe cel mai mare păcătos, căci trupul Meu cel defăimat și răstignit Mi-a fost așezat între doi tâlhari pedepsiți de lege pentru faptele lor tâlhărești. Așa am stat Eu supus Tatălui pentru lucrarea pe care

El M-a trimis s-o săvârșesc. El de aceea M-a trimis, și M-a trimis ca să ajung defăimat de toți cei care credeau că am venit să le iau împărăția și libertatea și voia. O, M-a trimis Tatăl ca să fiu pedepsit pentru păcat în locul păcătoșilor toți, care au fost și care erau și care vor păcătui pe pământ apoi, până la sfârșitul veacurilor. M-a trimis Tatăl să plătesc tributul pentru tot omul păcătos, care-și scrie cu mâna lui pedeapsa faptelor lui vrednice de moarte, căci poruncile date de Dumnezeu pentru viață în om le-a călcat și le tot calcă fiecare om, împotrivindu-se el Celui ce le-a dat pe ele de viață a oamenilor, iar pe Mine M-a trimis Tatăl să ispășesc pentru om.

O, mare a fost sărbătoarea îngerilor lângă tine, poporul Meu de la izvor! Oaspeții veniți au fost plini de dor și de fior sfânt înaintea cuvântului Meu și a îngerilor Mei. Suitele cerești au fost fără de număr, multe. Tu ești mic încă, la fel și vederea ta, dar slava sărbătorii a fost mare și pentru cei din cer, căci cei adormiți au fost fără de număr veniți la pomenire, mulți, de la începutul lumii și până azi. S-a strâns cerul și cămările Domnului cu toate cele din ele, suflete și duhuri și stihii, iar îngerii cu zecile de mii de mii în cete-cete au slăvit slava Mea cu tine, cuvântul Meu cel ce cheamă la viață pe pământ cerul și pământul și toate cele ale lor. Mulți, mulți sfinți au văzut prin vremi, au văzut dinainte pe cele ce Eu, Domnul, le aduc și le voi aduce tainic pe pământ prin credința unui neam cu duhul umilit înaintea Mea, căci Eu Îmi găsesc plăcerea în cei ce se lasă copleșiți la cuvântul Meu, în cei ce tremură înaintea Mea ca să facă voia Mea cu credința lor, cu puterea lor cea mică, dar cu iubirea lor cea din cer.

O, te întăresc în darul credinței sfinte, ca să fii tu așternutul lucrărilor Mele cele tainice, poporul Meu de azi, căci mic și puțin cum ești, tu ești, și prin harul Meu ești, căci prin tine sunt Eu pe pământ cuvânt, și ce puteam Eu dacă nu găseam credință pe pământ pentru venirea Mea cea de acum cu atât de mult rău de cuvânt pentru spălarea cu el a pământului și pentru ca să-l strig pe tot omul de la păcat la sfințenie, de la nepăsare la veghe, de la moarte la viață? Măcar să Mă spăl pe mâini, măcar să-Mi scutur picioarele dacă, trimis fiind de Tatăl la om, nu Mă primește omul cu mântuirea cea de la Mine. Mărturia Mea de azi însă se scrie și se face carte între pământ și cer și se face scaun de judecată pentru tot omul care aude și nu face faptele vieții, și care nu voiește să audă și să creadă pe Cel ce vine de la Tatăl iarăși, precum este scris să vină. Eu vin cuvânt pe pământ pentru că este scris să vin așa, iar venirea Mea este cu mare taină și este în miez de noapte. O, n-a fost noapte mai noapte ca cea de azi noapte. Dorm și nu se trezesc la glasul Meu cei ce dorm. Dorm în păcate oamenii, căci somnul păcatului este dulce lor. Am găsit un sâmburel de credință, acum, în vremea când trebuia să vin și să trâmbitez să se scoale omul și să se așeze înaintea glasului venirii Mele, și iată, Mi-am zidit locaș de venire din fii credincioși tainei prin care Eu vin cuvânt pe pământ. O, am găsit credință pe pământ pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cuvânt plin de putere și de duh de înviere, și cu el, cu îngerul cuvânt, cu acela Mi-am trezit îngerii ca să-i adun cu ei la masa cuvântului Meu pe cei ce vor fi, pe aleșii Mei, care s-au ales și care se aleg pentru Mine cu credința și cu iubirea lor, și lor Mă vestesc, și apoi dau putere cosorului să meargă și să-și facă lucrarea pe pământ, lucrare proorocită ca să fie. Amin.

O, vă trebuie voință mare, fii ai poporului cuvântului Meu, și vouă, celor ce veniți să vă faceți fii ai lui Dumnezeu prin puterea pe care Eu o dau iubirii din voi, credinței din voi pentru venirea Mea. O, multă viață de Duh Sfânt pun Eu în voi,

iar voi încingeți-vă cu brâul nădejzii sfinte și biruiți lumea și trupul. Amin. Le spun la toți oamenii de pe pământ să biruiască lumea: pofta trupului, pofta ochilor și trufia vieții, căci acestea sunt duhul morții, duhul care a prins putere în văzduh prin măiestria cea bolnavă a omului, căci omul își zidește moarte prin tot ceea ce s-a deprins el să facă, și cu care numai păreri de rău își pregătește lui, târzii păreri de rău și tot mai târzii.

Post sfânt, rugăciune sfântă, statură cuviincioasă, părăsirea plăcerilor, ascultarea de poruncile vieții și multă, multă iubire și credință și multă credincioșie lângă Mine, așa să împlinești tu, popor credincios, și strânge-te, tată, lângă Mine, ca să te bucuri și ca să Mă bucuri, că nu sunt între cer și pământ ceasuri și locuri mai mărețe ca atunci și ca acolo unde Eu cu tine ne întâlnim și ne scriem pe pământ cu popasul cerului, Eu și cu voi într-o întâlnire cerească în zilele acestea. Cu zecile de mii se purtau după Mine acum două mii de ani suferinzii ca să le iau de pe ei tristețea inimii și lipsa sănătății trupurilor lor, dar ca să facă ei voia Mea apoi, o, puțini de tot se alegeau așa între ei prin multa și lucrătoarea Mea economie, dar mare și înfierată era nevederea și împietrirea inimii omului și tăria cerbiciei lui între cele ce se văd de ochii omului, făcute de Dumnezeu.

Duhul trupului atrage duhul sufletului ca să-l facă numai trup pe omul cel slab de Dumnezeu, și trupul poștește împotriva lui Dumnezeu în om, și bietul de om nu se poate birui. Cuvântul Meu însă poate să-i dea omului puterea cea de sus ca să se biruiască pe sine omul, și nu pe Mine în el, și de aceea Mă fac cuvânt pe pământ, o, fii ai oamenilor rătăciți de Tatăl Meu! O, nu Dumnezeu a făcut cerul și pământul, văzutele și nevăzutele lor, și pe om, și pe Fiul Său Cel Unul născut, Fiu al omului apoi pentru salvarea voastră din necunoștință de Dumnezeu? O, cât și unde mai mergeți fără toiag de păstor pentru viața voastră nevegheată, necărmuită de un cârmaci mântuitor pentru voi? Vin cu îngerii și cu sfinții și pășesc cu ei pe pământ pas ceresc pentru voi, dar ochii voștri nu văd cerul călătorind cu voi ca să găsească prilej să vedeți voi, să auziți și să credeți apoi că este Dumnezeu pe urma voastră și așteaptă să-L iubiți și să vă faceți fii ai Lui prin legătura de iubire dintre El și voi, dintre voi și El. O, învățați, învățați iubirea! Ea este cea fără de păcat și fără de trup. Ea face din om făptură nouă, făptură de Duh Sfânt, trup duhovnicesc, supus Duhului Sfânt, Duhul lui Dumnezeu. O, biruiți-vă trupul! Nu-i dați ce vă cere el, căci carnea și sângele se împotrivesc diavolește împotriva împărăției cerurilor în om! Boldul morții este păcatul și îl înțeapă în carnea omului pe om, și înăuntrul omului este moartea, și nu din afara lui, și omul moare prin păcatul cel din trupul lui, vierme neadormit în om, vierme care-l scoală pe om din somn, din așternut, ca să facă pofta lui cea vrăjmașă omului în însuși trupul lui.

O, din zi în zi mai mult și mai îndurerat voi striga la om ca să-i spun că este vierme neadormit în el păcatul și nu-l lasă să doarmă, ci îl scoală pentru păcat. Veni-va ziua să biruiască moartea, să biruiască Eu păcatul din om, și omul își va vedea atunci față în față cu el păcătoșenia lui, moartea, pe care și-a iubit-o și și-a înviat-o mereu, mereu în el, și atunci Eu voi fi biruitorul omului păcătos, biruitorul morții lui, căci moartea în om și-a făcut culcușul ei și a slujit viața omului și fața lui, cea de la Mine hărăzită lui prin facerea cea de la început a sa.

O, trebuie să se pocăiască omul și trebuie să părăsească păcatul și toată urma păcatului în el. Pot Eu să fac aceasta dacă omul nu vrea să asculte de porunca Mea pentru împărăția Mea în el. Împărăția Mea în om nu are nimic, nimic din lumea aceasta, și așa voiesc Eu să-l fac pe om, făptură nouă, după chipul și asemănarea Fiului lui Dumnezeu, Care S-a făcut Fiu

al omului și Care S-a numărat cu păcătoșii ca pe toți să-i atragă de pe pământ spre cer, de la stăpânitorul întunericului la Tatăl Savaot, Tatăl Meu, Cel fără de început și fără de sfârșit ca și Fiul Său. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu Cuvântul, am grăit acestea în zile de serbare îngerească în cer și pe pământ, spre bucuria și spre mângâierea îngerilor și a sfinților și a celor credincioși pe pământ, credincioși și adevărați, așa cum sunt Eu. Amin.

O, neam român, o, neam român, o, neam român! Te povățuiesc de mult, de mult să ai grijă de soarta ta de mâine, și tu ești prins în lațul celor ce te mint pe tine pentru viața ta. O, iată ce război, ce război de dorințe și de căutare de slavă omenească s-a zbatut în tine în ziua aceasta de sorți pentru cel ce va fi să stea la cârmă pentru tine! O, tată, Eu, Domnul, te-am scos mereu pe tine din dureri și de sub stăpâniri omenești în toată vremea istoriei tale zbuciumate, popor român, și iată, tu nu veghezi bine azi pentru soarta ta așa cum străbunii tăi vegheau pentru acest pământ. Ai creionul în mână ca să-ți scrii soarta. O, nu te da în mâna celui ce nu are grijă de tine părintește! O, cum să fac cu tine ca să nu greșești acum pentru soarta ta? Deschide-ți mintea și apoi inima și caută să simți cu inima și nu cu mintea, căci tu ești în primejdie să cazi iarăși în sângele tău și să zaci în necunoștință și în nepăsare, căci duhul omului dă să-ți îmbrobodească mintea ca să-ți scrii cu mâna ta întoarcerea iarăși la cele din care Eu am dat, totuși, să te scot, și mult sânge s-a vărsat pentru dezrobirea ta cea de la Mine venită spre tine. O, nu căuta bunăstarea ta acum, ci așează-te să cauți să stârpești mai întâi duhul minciunii, pe tot omul care minte împotriva binelui tău cel de la Mine, căci nici un bine nu se clădește pe minciuna omului care te duce cu vorba ca să-l pui pe el căpetenie a ta cum că ți-ar da el ceea ce nu are să-ți dea, ceea ce doar tu poți să-ți dai. O, mergi, tată, înainte, și nu te da acum înapoi. Eu privesc din cele cerești peste tot pământul tău și peste toți cei care vorbesc acum în numele tău folosind puteri slabe și minciuna ca să te încante să dai înapoi.

O, nu da înapoi! Nu da înapoi, popor român! Nu-ți vrea decât binele cel ce stă acum cârmaci pentru tine înaintea neamurilor de pe pământ, și e curat cu inima pentru tine și e dărz cu duhul, chiar dacă stricăciunea de pe pământ ține toate neamurile de pe el sub piedica de a nu mai putea omul pe nicăieri pentru Dumnezeu și cu El peste viața lui.

O, neam român, nu te vinde iarăși robiei fiarei roșii, tată! Nu te da iar să cazi în capcana duhului minciunii omului care-ți spune minciuna că va fi pentru tine cu cele din el. O, e numai duh de trufie în cei ce se zbat acum cu război pe față la porțile tale ca să pună mâna pe cârma corăbiei române prin valurile vremii de acum. Iată-i, își mărturisesc pe față dorințele arzătoare de glorie a lor, și nicidecum grija lor de soarta ta, ci sunt porniți să-și facă jocul propășirii lor, nu să te scoată pe tine din clește, țara Mea, neam român. O, mare-ți este încercarea acum, dar Eu te-am povățuit să stai cu duhul treaz și să ceri Mie să-ți dau duhul prevederii și să nu alegi rău pentru tine când ai creionul în mână ca să hotărăști tu, nu cei ce dau să domnească peste tine în numele tău și fără milă de tine, țara Mea. Cel ce stă acum cârmaci peste tine, acela este cel care te iubește cu inima mare, și cu duh viteaz dă să stea el pentru tine înaintea ispitei grele, care iarăși dă să te dărâme de pe stâncă, neam român. O, el nu te minte, tată. El dă să te ajute de la mijloc și nu să te vândă fără de preț. Trezește-te, o, trezește-te, iar dacă nu vei vrea, Eu n-am vină pentru viața ta, că Eu te-am povățuit, și i-am dat duh de povață bună pentru tine și celui ce

te cârmuiește acum. Războiul pentru răsturnarea lui e mare și e din întuneric, și e și la lumină. Eu, Domnul, lupt și încă voi lupta pentru binele tău între toate relele care dau să te prindă iarăși sub robie și voi sta de veghe cu îngerii și cu sfinții pe vatra ta și voi privi lucrarea ta, inima ta, și te voi insufla de la Mine tainic, căci războiul cel împotriva ta este aprig, și nu împotriva celui de la cârma ta se războiesc aceștia, ci împotriva binelui tău, o, țara Mea cea de azi.

O, ție îți zic acum, celui ce stai cârmaci pentru neamul român, pentru corabia Mea, pentru țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp cuvânt pe pământ pentru salvarea omului: lasă-Mi Mie lupta și grija pentru sorțul care urmează să se bată pentru tine sau împotriva ta, căci forțele întunericului s-au întins peste tot și se luptă orbește să tragă sub ele iarăși neamul Meu român. Eu, Domnul, sunt peste tot cu îngerii și cu sfinții Mei în mijlocul neamului român, iar dacă neamul român va alege deșteptarea în clipele acestea grele, Eu îi voi da lui din Duhul Meu și voi lucra pentru el și pentru tine la cârmuirea lui, dar dacă el va alege minciuna și dezbinarea și trufia, care se împotrivesc din om unității și frăției acestui neam, Mă spăl pe mâini de neînțelepciunea acestei clipe de răscruce a neamului român, și el va suferi cădere și înjosire sub omul care se vrea pe sine pentru el însuși și nu pentru acest neam la porțile lui. Tu însă nădăduiește și stai în duhul iubirii de țară și de neam, iar Eu voi ține pe poporul Meu în duhul rugăciunii și al veghii sfinte, și împreună cu cerul de sfinți și de îngeri vom sta și vom lupta cu cerbicia cea tare a celor ce se vor pe ei înșiși, și nu dreptatea și pacea și adevărul pe masa frăției neamului român. O, nu așa, nu așa a fost în vremile vechi frăția neamului român, și și-au uitat străbunii bravi cei din acest neam care nu sunt drepti pentru el acum. Tu însă așează-te acum înaintea Mea cu bărbăția nădejzii și lasă-Mă pe Mine sprijin al tău, căci Eu, Domnul, voiesc să merg spre biruința lui cea de la Mine cu acest neam, numai să nu cadă el în duhul cel rău al rătăcirii de Dumnezeu tot mai mult, al desfrâului cel de peste tot pământul și al lepădării de credință, semn înaintea venirii Mele cu ziua slavei întoarcerii Mele cu slavă pe pământ la om, iar lepădarea de credință este semnul că antichrist se zbate cu puteri aprige să șteargă urma și numele Meu de pe pământ și să domnească el. El însă va domni până la sfârșitul său, iar Eu voi fi, așa cum am fost și sunt, Împăratul fapturii și Îmi voi desăvârși din mijlocul neamului român taina cerului celui nou și a pământului celui nou și a Ierusalimului celui nou, precum este scris să fie pe pământ la sfârșit de timp, iar țara română este scrisă cu numele de țara strălucirii, și din mijlocul ei Eu, Domnul, este scris în Scripturi să Mă arăt biruitorul morții și învierea a toate, nașterea din nou a lumii din cuvântul Meu cel nou, cartea cea de azi a cuvântului Meu. Pace ție acum! Nimeni să nu cârtească pentru cuvântul Meu cu care azi am grăit ție și neamului român, neamul Meu cel de azi, Israelul Meu cel nou, cel de la sfârșit de timp. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu în mijlocul acestui neam, stai de veghe acum, stai, tată, cu mânuțele întinse spre Mine pentru ziua de sorți și în ziua aceea, când neamul român își va alege calea înainte sau înapoi, după cum el va voi să se aplece sau să nu se aplece tainei Mele, cu care dau acum să-l sprijinesc și să-l ocrotesc pe el pentru soarta lui, pentru pe mai departe mersul său, căci războiul din mijlocul lui este mare acum pentru soarta lui, iar Eu, Domnul, i-am dat lui acum cuvântul deșteptării lui. Amin, amin, amin.

Am sfârșit și ziua a doua de serbare acum, poporul Meu slujitor. Te-am așezat, tată, să-Mi așezi în tihnă și în odihnă

trupul păstorului Daniel, mare zi de sărbătoare pentru cei din cer. Vestea adormirii lui a strâns în ziua aceasta poporul care s-a hrănit în vremea celor cincizeci de ani și mai bine din râul cuvântului Meu în tot acest timp ceresc pe pământ. Poporul Meu s-a strâns mult, și mult popor din satul Mănești, sat în care cuvântul Meu a trâmbițat mult, mult și a mărturisit cu multe mărturii, căci din acest sat l-am cules Eu, Domnul, pe însoțitorul trâmbiței Mele Verginica, rudenie după trup cu păstorul Daniel, pe care apoi l-am luat păstor în slujba credinței sfinte, în slujba cuvântului Meu și a poporului care se naște din cuvântul Meu pentru creștere, pentru credință cu viață, cu faptă în om.

A fost în ziua aceasta zi măreață de sărbătoare. M-am purtat de la ieslea cuvântului Meu cu poporul de la izvor și cu cetele îngerești și s-a întocmit în satul Mănești sărbătoarea ducerii la cer a păstorului Daniel, martorul Meu credincios, cel ce a stat și a răspuns cu tărie pentru numele Meu înaintea celor ce atât de hain l-au adus pe el la înfățișare pentru Mine și pentru el și pentru lucrarea Mea de nou Ierusalim pe pământ, lucrare începută de Mine prin trâmbița Mea Verginica în anul 1955 în satul Maluri, la Pucioasa, oraș cu nume din cer, prin care Eu Îmi răzbun prin cuvântul Meu pe cei binecredincioși. Foc și pucioasă este cuvântul Meu pentru cei necredincioși de ieri și de azi, și este împlinirea cuvântului Meu numele acestui oraș, iar pentru cei credincioși și sfinți el este rădăcina izvorului Meu și este nume mare, numele Noul Ierusalim, cetatea sfântă Noul Ierusalim, din pricina colinei Mele de azi, pe care Mi-am așezat un popor Mie slujitor în zilele acestea pe pământ, popor cuminte, pe care Eu l-am ales pentru slava Mea de azi și pe care îl voi sfinți din zi în zi mai mult, și pentru Mine îl voi sfinți. Amin.

Nu pot, o, nu pot să-i spun poporului care a băut din izvorul Meu în de-a lungul acestui timp ceresc, nu-i pot spune lui despre taina Mea cea de la celălalt capăt al cuvântului Meu, mântuitor cuvânt peste un popor. La începutul Meu de azi cu un popor chemat și strigat la masa Mea, și apoi spre mijlocul lucrării Mele, și apoi tot mai spre capătul cel de azi, unde am ajuns cu cuvântul Meu în mijlocul unui popor mereu răzvrătit, mereu nestatornic din pricina nemulțumirii lui, căci s-a îngâmfat unul peste altul cel ce a ascultat glasul Meu, o, Eu n-am putut în tot acest timp să Mă desăvârșesc, nici la început, nici mai pe la mijloc și nici mai apoi, așa cum Mi-am putut acum așeza împlinirea Mea cea atât de dorită peste un popor credincios și sfânt cu credința înaintea Mea. Ca să fi fost Eu biruitor, în sfârșit, cu lucrarea cuvântului Meu Îmi trebuia ucenici credincioși, statornici în lepădare de sine, în suferință și în nădejde și în iubire fără de seamăn, acum, între fiii poporului Meu din toată vremea trâmbițării Mele de azi, disprețuiți pentru iubirea lor, neprețuiți așa cum am fost Eu neprețuit atunci, un dar frumos și fără de preț, dăruit de Mine poporului cel din vremea toată a trâmbițării Mele de azi, căci cei neprețuiți sunt spre folosul multora din pricina umilinței din ei, prin care Eu, Domnul, pot pentru mulți din cei ce nu pot cu darul umilinței sfinte în ei pentru mântuirea lor, pentru iertarea lor de multele supărări și neascultări aduse Mie în tot cursul acestui timp de cincizeci de ani și mai mult. Eu, Domnul, însă, am biruit și am ieșit cu lucrarea Mea biruitor și Mi-am început biruința și lucrez cu mare taină, căci duhul lui antichrist și al lui satana, care îmboldesc omul ca să-i facă voia, acești capi răzvrătiți lucrează la vedere să răstoarne de pe pământ împărăția Mea, dar este scris în Scripturi să biruiesc Eu, Mielul lui Dumnezeu, și așa va fi, precum este scris. Amin.

Binecuvintez cu îngerii și cu sfinții intrarea între cei din cer a păstorului Daniel, care Mi-a păstorit poporul cu iubire sfântă și cu muștrare sfântă în vremea lucrului lui cu Mine prin puterea credinței lui în lucrarea cuvântului Meu. Din urma lucrului lui cu Mine am bucurie și rod Mie pe fiii cei de azi ai cuvântului Meu, care-Mi stau înainte mijlocitori pe mai departe și mărturisitori ai venirii Mele pe mai departe cuvânt în mijlocul unui popor statornic cu iubirea, cu credința și cu credincioșia, ucenici din ucenici, și am durere și nerodire pe cei ce atâția ani au auzit din gura Mea cuvântul și din gura păstorului veghea și îndemnul pentru calea Mea cu ei și n-au voit ei să-Mi aducă rod însutit, și nici înzecit, ci Mi-au adus ei rod de necredință, de îndoială, de clătinare a lor și a altora ca și ei, căci n-au iubit aceștia cu lepădare de sine pe Dumnezeu, și s-au răzvrătit ca și Israel împotriva lui Moise și s-au lăsat slabi pentru Mine și tari pentru duhul răzvrătirii, duh care se naște din nemulțumirea celor ce nu pot cu duhul umilinței de duh, ci pot ca omul și atât.

Voi grăi poporului Meu în ziua pomenirii de patruzeci de zile după această sărbătoare a așezării în odihnă a păstorului Daniel și-Mi voi arăta lucrarea Mea cu el pe pământ și în cer și-Mi voi îmbia poporul spre umilința de duh pentru darul înțelepciunii cea de sus peste el apoi. Amin.

O, pace ție cu cei din cer de acum înainte, păstorule Daniel! Alături de trâmbița Mea Verginica și a celorlalți, care sunt între sfinți în cer din mijlocul poporului Meu, stați, stați veghetori mersului Meu peste pământ acum și poporului Meu celui binecredincios din vremea aceasta și biruinței Mele din mijlocul neamului român și pentru el înaintea Mea. Amin.

O, pace ție, poporul Meu, și credință ție pe calea ta cu Mine. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2009

Praznicul intrării Maicii Domnului în biserică

Neamurile pământului să creadă în lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu. Curățenia inimii și sfințenia îl ajută pe om să-L cunoască și să-L vadă pe Dumnezeu.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, iar glasul Meu se lasă lin acum, la sfârșit de timp, peste un popor credincios venirii Mele cuvânt pe pământ pentru ca să-Mi pregătesc ziua slavei Mele, când unii se vor bucura, iar alții se vor întrista, după cum au crezut sau nu au crezut că Eu sunt Cel ce grăiesc acest cuvânt, că Eu sunt Cel ce croiesc o cale sfântă pentru ca să vină pe ea la Mine omul care Mă aude chemându-l la Mine la glasul Meu, care se face cuvânt peste pământ.

Îmi pregătesc cu cuvântul un popor în mijlocul neamului român, și apoi îmbrățișez în cuvânt acest neam și acest pământ ocrotit de Mine și de mama Mea Fecioara încă de la facerea cerului și a pământului, căci taina lui Dumnezeu este acest pământ și neamul de pe el, și Îmi arăt acum, la sfârșit, taina Mea și lucrarea Mea din el și cu el. Amin.

Sunt cu zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara în mijlocul tău, poporul Meu, căci din cuvântul Meu te-am născut și ești poporul Meu în mijlocul neamului român, iar cuvântul Meu de peste tine naște un popor, căci nașterea cea de sus a omului are el de lucrare a sa acum, la sfârșit de timp, și este scris în Scripturi să fie pe pământ lucrarea cuvântului Meu, venirea Mea sub acest nume: Cuvântul lui Dumnezeu; și de câte ori vin cuvânt pe pământ acum, Eu mereu Mă vestesc cine sunt, căci Eu sunt Cel ce sunt, și trebuie să spun cine este Cel

ce grăiește prin acest glas de cuvânt. Amin.

Sunt cu mama Mea Fecioara în cuvântul Meu de azi și o dau pe ea de mărturie neamului român, căci o mărturisesc pe ea cea credincioasă venirii Mele atunci întrupat pe pământ, și acum cuvânt de mărturie, cuvântul care se face râu de cuvânt peste om ca să audă omul glasul Meu, care se aude de cei din morminte și de cei ce aud când Eu trimit acum glasul Meu peste pământ. A fost dată lui Dumnezeu de pruncă mama Mea Fecioara, cea făgăduită părinților ei cei fără de copii la bătrânețele lor, mărturie a credinței lor, căci prin rugăciune au cerut ei la Dumnezeu și au primit, și au dat apoi Domnului darul lor cel de la El primit.

O, taină dulce, o, mama Mea Fecioară, să ridicăm la Tatăl mâinile în ziua de serbare a prunciei tale, dată Domnului de cei ce te-au născut ca să fii de la Dumnezeu pe pământ, și apoi să Mă naști pe Mine prunc. O, hai să stăm cu mâinile ridicate spre Tatăl pentru țara Mea de venire azi pe pământ cuvânt, țara română, dată Mie de Tatăl la nașterea Mea din trupul tău cel fecioresc, mamă! Se trage la sorți pentru cârmuitorul de peste ea pe mai departe acum, mamă. Să dăm neamului român duhul prevederii, duhul cel bun, cel de la Noi, pentru ca să înțeleagă cu El ca Noi, căci soarta lui e scumpă înaintea Mea, fiindcă sunt Eu pe vatra lui cuvânt, o, mamă a Mea!

— O, hai, Fiule, hai! Cuvântul Tău m-a făcut rugătoare și ocrotitoare acestui neam, care abia, abia dă să-și cunoască obârșia și s-o creadă apoi. O, dulce este taina acestui pământ și a neamului de pe el! O porți în mâini, Fiule scump, și dai s-o așezi peste el înaintea neamurilor de pe pământ și lucrezi cu grijă, căci cu omul este greu de lucrat, Cuvinte Doamne. Greu de tot crede omul că Tu ești acum cuvânt mult pe pământ în mijlocul unui popor născut din cuvântul Tău de azi. Ți-ai zidit un popor în mijlocul neamului român, căci cuvântul Tău de azi e ziditor și vine cu norii pe aripi de vânt, așa cum Tu Te porți între cer și pământ, ca și la început când ai făcut cerul și pământul și pe om și grăiai cu el purtându-Te pe șoapta vântului cu glasul Tău. Iată, ai fii credincioși venirii Tale de azi, și ei Te dau neamului român cu glasul Tău din mijlocul lor, și fericiți sunt și vor fi cei ce cred prin cei credincioși glasului Tău de peste ei pentru tot omul care ia de la ei cuvântul Tău cel de azi, Fiule Emanuel, Fiule al meu!

O, veniți, veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu! Tot pământul să se închine Lui și să cânte Lui, să cânte numelui Lui, numelui Lui celui nou: Cuvântul lui Dumnezeu! Veniți, veniți și vedeți lucrurile lui Dumnezeu, înfricoșător în sfaturi mai mult decât fiii oamenilor, Cel ce stăpânește cu puterea Sa veacul, și ochii Lui spre neamuri privesc! Cei ce se răzvrătesc, să nu se înalțe întru sine, să nu se înalțe! O, binecuvântați pe Domnul Dumnezeuul vostru și faceți să se audă glasul Lui și cuvântul Lui cel sfânt! Amin.

Strig peste neamuri, Fiule Emanuel, Fiule al Tatălui și al meu. Din mijlocul poporului Tău în neamul român strig astăzi peste neamuri să creadă prin cei credincioși glasului Tău de azi peste ei pentru tot omul care ia de la ei cu credință cuvântul Tău de azi. O, să se împruncească omul, și așa va fi curat, și așa va fi credincios apoi, căci curățenia inimii și sfințenia, acestea fac pe om să-L cunoască și să-L vadă pe Dumnezeu. Amin.

Stăm cu mâinile ridicate cu rugăciune spre Tatăl, Noi și poporul Tău cel din români, Doamne Cuvinte, și așteptăm de la Tatăl ajutorul Său în vreme de mare răzvrătire pentru câștigarea locului la cârma corăbiei Tale de azi, țara română, țara strălucirii, după numele ei cel din Scripturile proorocului Daniel.

O, roagă-te Tatălui, popor credincios al cuvântului Fiului meu Iisus Hristos, și roagă-te cu Fiul Său și cu mine, mama Fecioară a Fiului Tatălui Savaot, căci neamul român trebuie să stea acum sub puterea Duhului Sfânt ca să-l călăuzească El spre voia Tatălui Savaot pentru soarta lui pe mai departe călăuzită de Tatăl. Amin.

Duhul rugăciunii sfinte să vină cu rodul ei peste tine acum, țară a venirii Domnului la tine, iar tu să fii credincioasă Celui ce te-a ales a Lui, Domnului Dumnezeului tău, Care te vrea a Sa. Amin.

— Pacea Tatălui și pacea Mea și a ta să se așeze acum peste duhul neamului român, mamă, căci pacea Noastră este plină de grijă și de veghe pentru biruința cea bună a acestui neam, așezat acum să cântărească sorți pentru cârmuitorul pe mai departe pentru el. Amin.

Nimeni să nu se mire de mersul Meu și al cuvântului Meu prin cei credincioși venirii Mele de azi pe pământ cuvânt de naștere din nou a lumii! Vai celor ce dau să hulească, să disprețuiască sau să ponegrească pe cei ce stau înaintea cuvântului Meu când el vine pe pământ și trimite după orânduiala Mea acolo unde el trebuie să lucreze! Cei ce nu vor să creadă, să nu lovească, ci să aibă încă răbdare spre luminarea lor, iar cei ce cred prin cei credincioși, să prindă duh și putere de mărturisire a venirii Mele cuvânt pentru ca să cârmuiesc cu el prin întuneric pe om, și aceia vor avea plată cu cei credincioși. Amin.

Las pacea Duhului Meu peste duhul neamului român, care are acum nevoie de Duhul Meu, de înțelepciunea cea de sus pentru soarta lui, iar după ce va trece ziua de sorți, Eu, Domnul voi grăi românilor și voi sta cu ei la masă de cuvânt. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Eu stau în mijlocul tău cuvânt cârmuitor, tată. Tu ești cel credincios Mie, iar credințioșia ta îmi dă putere de biruință ca să-Mi împlinesc Scripturile venirii Mele cuvânt pe pământ și să judec cu el viii și morții. Să nu uite neamul creștin de duhul cel învățător al părinților sfinți, care l-a învățat pe el să se roage Celui ce locuiește întru cele de sus, privind spre cele de jos, Celui ce ispitește inimile și rărunchii și știe cu adevărat tainele oamenilor, și așa să zică neamul creștin: „Lasă nouă, Doamne, greșalele greșite de noi înaintea Ta din știință și din neștiință și fă-ne casă Duhului Sfânt și dă-ne inimă plină de veghe și curată, și să trecem toată noaptea acestei vieți, așteptând luminata și sfânta zi a Unuia-născut Fiului Tău, Mântuitorul nostru Iisus Hristos, când va veni pe pământ cu slavă să judece pe toți și să dea fiecăruia după faptele lui, și să nu fim aflați zăcând și dormitând, ci priveghind spre lucrarea poruncilor Lui, gata a intra în bucuria cămării slavei Lui celei dumnezeiești, unde este glasul lăudătorilor Lui și dulceața celor ce văd frumusețea slavei Lui“. Amin.

O, neam român, așa este neamul creștin, tată, și așa, așa să înveți de la părinții tăi cei sfinți, de la sfinții părinți statul tău cu rugăciune și cu faptă înaintea Mea ca să fii tu creștin, o, neam român, neam ales între neamuri pentru slava Mea de azi în mijlocul tău, slava cuvântului Meu, care vine cu norii pe aripi de vânt și se face cuvânt de facere nouă peste cei credincioși și peste cei ce cred prin cei credincioși cuvântului Meu de azi. Pace ție, neam român, și inimă plină de veghe sfântă pentru înțelepciunea cea de sus în zi de cumpănă pentru tine! Fii credincios și nu necredincios! Domnul Dumnezeuul tău te învață prin glasul cuvântului Său, care se face râu de cuvânt în mijlocul tău peste cei ce cred venirii Mele acum cuvânt pe

pământ prin duhul mărturiei, Duhul Meu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt, și am grăit ție, iarăși ți-am grăit cu cuvântul Meu, o, neam român, cu toiagul Meu de Păstor, căci cuvântul Meu este toiag de păstor, și așa te păstoresc Eu, și Eu sunt Păstorul tău. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2009

Sărbătoarea sfinților mucenici Ecaterina și Mercurie

Domnul grăiește neamului român și cărmaciului lui, Traian Băsescu. Îndemn pentru post. Alte povețe pentru Traian Băsescu. Țara română va fi muntele slavei Domnului.

În zi de sărbătoare de sfinți Mă fac cuvânt peste neamul român, căci sunt Păstorul său și îl păstoresc pe el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, iar Tatăl Meu Savaot Mi-a supus Mie toate și Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și iată, vestesc acum, la sfârșit de timp, purtându-Mă pe mijlocul cerului, Evanghelie veșnică celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul și seminția și limba și poporul și strig cu glas puternic: *«Temeți-vă de Dumnezeu și dați-I mărire și vă închinați Lui, că a venit ceasul să judece viii și morții!»,* precum este scris. Amin.

Cobor în mijlocul tău cuvânt, poporul Meu cel din români, căci te-am cules și te-am făcut popor credincios ca să lucrez prin credința ta Scriptura venirii Mele cu secerișul, căci a venit vremea de secerat. Cobor la tine cu sfinții, fiule, ca să te întăresc în veghe și în credință și în mare sfințenie de duh și de suflet și de trup, căci trebuie să păzim poruncile lui Dumnezeu și trebuie să ținem mărturia Mea în mare lucrare, fiindcă vremea este să stau biruitor cu tine în lupta cu satana, *«șarpele cel de demult, care s-a sculat și dă să se scoale cu putere să amăgească pe cei de pe pământ prin semnele lui»,* precum este scris, iar cine are pricepere de sus socotește bine și dă de gol lucrarea fiarei, peste care are putere satana.

Sunt cu sfinții în mijlocul tău, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, și am pe mucenița Ecaterina în sărbătoare cu sfinții, și cu ea pe mucenicul Mercurie, amândoi lucrători cu Mine în vremea lucrării Mele de azi pe pământ. Mucenița Ecaterina revarsă din duhul ei înțelepciunea pe care Eu, Domnul, i-am dat-o înaintea înțelepților de pe pământ ca să-i dea pe ei Mie prin credința lor cea ajutată de ea ca să fie în ei, și lucrează mucenița Mea în mijlocul poporului Meu, iar mucenicul Mercurie stă cu îngerii Mei și cu Mine în mare lucrare pentru vărsarea cupelor cele pentru curățirea fărădelegii de pe pământ și pentru lupta cu vrăjmașii lucrării Mele de venire la tine, fiule, poporul Meu, și așa lucrez Eu cu oștirile de sfinți lângă tine și-ți dau înțelepciune ca să știi să socotești vremea Mea cu tine, împlinirea Scripturilor, tată, că iată, stăm în luptă și biruim prin înțelepciunea cea de sus, prin harul Meu și prin ascultare de sfatul Meu, că mare este neliniștea lui satan acum, când vede pierdută truda lui cea de șapte mii de ani ca să-l piardă pe om. Eu sunt Mieluțul Tatălui și sunt biruitor acum, la sfârșit de timp, cu lucrarea Mea de cuvânt peste pământ, și e satana înfrișat de biruința Mea, dar ne trebuie mereu, mereu veghe mare, poporul Meu.

Stăm în ziua aceasta în lucrare de cuvânt cu neamul român, care a avut acum de biruit prin război mare lucrarea cea ascunsă a fiarei roșii, care s-a zbatut pe ascuns să ia iarăși stăpânirea sa peste neamul român. O, nu, căci Eu am stat treaz cu tot cerul de sfinți și de îngeri, împărțiți peste tot pe unde s-au tras sorți pentru cărmaciul corăbiei Mele, țara română,

țara Mea de la sfârșit de timp, și am biruit, dar te-am avut pe tine așezat la mare veghe, la multă jertfă de rugăciune și de credință sfântă și la zile de post pentru biruirea demonilor, că parcă a fost luată din Scripturi foaia cea despre *«fiara care stă în război cu Mielul lui Dumnezeu, Care stă în luptă cu balaurul cel mare, roșu, având șapte capete și zece coarne și coadă ca să târască stelele cerului și ca să le arunce pe pământ, dar n-a izbutit și nici nu s-a mai găsit pentru el loc»,* că am făcut Eu biruință, Eu și tu, poporul Meu cel biruitor prin sângele Meu și prin cuvântul mărturiei Mele, căci cei ce voiau să biruiască acum iarăși peste neamul Meu român s-au adunat într-un singur cuget toți, precum este scris în Scripturi, și au dat puterea și stăpânirea lor fiarei roșii, ca să pornească cu toții război împotriva planului Meu cel sfânt cu neamul român și cu cel ce l-am voit cărmaci pentru el prin valuri, dar Eu, Mielul Tatălui, am biruit prin poporul Meu cel împreună lucrător cu Mine, chemat, ales și credincios, ca să lucrez cu el biruință pentru neamul român, neamul Meu cel de azi. Amin.

O, neam român, o, neamul Meu român, odihnește-te acum de greul prin care am trecut, Eu, și cerul Meu de sfinți și de îngeri, și poporul Meu cel din mijlocul tău, așezat la veghe mare pentru soarta ta, și tu, neam român. Să ne odihnim acum, căci a trecut ziua de sorți pentru cărmaciul din fața ta, și Eu, Domnul, stau cu tine acum la masă de cuvânt, căci așa ți-am făgăduit. O, așează-te cu credință la masă cu Mine, căci Eu ți dau duh și putere ca să crezi și ca să vezi, căci vezi acum cât de minunat am lucrat ca să te izbăvesc, după ce mult și prelung am strigat o vreme spre tine ca să stai tu treaz, tată, pentru soarta ta și să nu te ia somnul, căci balaurul roșu a stat cu multul la pândă ca să ia iarăși sub zdrobire și sub robie neamul Meu român. Eu, Eu sunt Cel ce am lucrat minunat, și am spus cărmaciului de peste tine să Mă lase pe Mine să lucrez cu măiestrie de partea lui, căci răzvrătirea asupra lui este mare, iar minciuna stă ascunsă gata să lucreze. Eu, Eu sunt Cel ce am pus în inimile lor să facă sfatul Meu, precum este scris în Scripturi, *«și să se întâlnească într-un gând și să dea toți, toți fiarei puterea lor, până se vor împlini cuvintele lui Dumnezeu»,* și iată Scriptură împlinită, lucrare despre care scrie în Scripturi: balaurul cu șapte capete, biruit acum de Mielul lui Dumnezeu și de cei credincioși Lui. Amin.

O, Mi-am ținut pe poporul Meu în mare veghe, în treaz duh de rugăciune cu mânuțele ridicate în toată ziua cea de sorți, iar când am văzut cum sapă pe dedesubt satana și ai săi pui roșii, numaidecât M-am întărit și am îndemnat pe poporul cuvântului Meu să înteească rugăciunea cu duh și mai puternic, cu strigare și mai îndurerată pentru trezirea neamului român ca să se scoale el și să-și ajute biruința, și așa a fost, și a fost minune minunată și nu a putut omul aceasta, ci numai Eu, Mieluțul Cel biruitor, și n-am lăsat neamul român să fie iarăși biruit de puterea fiarei roșii, cea plină de duhul minciunii înăuntrul și în afara ei, și care s-a dat de gol cu lucrarea ei ascunsă și a căzut în însăși cursa ei, căci n-a izbutit, nici nu s-a mai găsit loc pentru ea și pentru puii ei, precum este scris, căci lucrarea cerului lucrează în zilele acestea pe pământul român, și face mântuire și putere împărăția lui Dumnezeu pe acest pământ sortit al său.

O, iată filă de Scriptură împlinită pe vatra ta prin biruința Mea cea pentru tine, neam român! Balaurul cel roșu, cu șapte capete și zece coarne, adunați într-un gând și într-un duh toți, au dat fiarei puterea lor pentru un ceas și au pornit război împotriva planului Meu, al Mielului lui Dumnezeu, și împotriva neamului român, păstorit acum de Mielul Tatălui, dar Eu,

Mieluțul Cel biruitor, l-am răpus pe el și pe îngerii lui pentru că sunt Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și am biruit cu cei împreună cu Mine chemați, aleși și credincioși, precum este scris în Scripturi.

O, fii ai poporului Meu cel din români, și voi, români de peste tot, credincioși și curați cu inima! Cântați din strune, cântați din alăute și din glas cu strigare numele Meu cel sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu, și ridicați în slăvi laudă Lui și spuneți: „*O, cât de minunate sunt lucrările Tale, Doamne, căci pentru puterea Ta cea mare, chiar vrăjmașii Tăi Te măgulesc prin fățarnicia lor! Toate neamurile pământului să se închine Ție și să cânte preaslăvind-Ți numele mare! O, veniți, veniți și auziți și vedeți lucrările lui Dumnezeu și cât de minunat este El în faptele Sale peste oameni! El stăpânește cu puterea Sa veacul, și ochii Lui iscodesc peste popoare, iar cei răzvrățiți să nu se trufească, fiindcă Domnul ne-a dat viață și n-a suferit ca picioarele noastre să șovăiască! El ne-a pus la încercare și ne-a lămurit ca pe argint și ne-a scos spre multă bucurie, și ca o ardere de tot aducem Lui inimile noastre. Veniți, veniți și auziți și ascultați, voi, cei ce vă temeți de Dumnezeu, că iată câte a făcut El nouă! El ne-a ascultat și a luat aminte la glasul rugăciunii noastre, și binecuvântat să fie El, căci n-a lepădat rugăciunea noastră, ci ne-a miluit cu mila Sa!*“. Amin.

Și acum grăiesc ție, celui ce stai și iarăși stai pe mai departe la cârma corăbiei Mele de azi, țara română și neamul Meu de pe ea. O, nu te-am lăsat singur, tată, căci ai fost singur, și mulți au fost împotriva ta. Am stat de partea ta cu toate oștirile cerești și îngerești ca pe vremea proorocului Elisei, când am stat cu toată armia cerească de partea lui în ziua când marea oștire vrăjmașă lui a venit să-l biruiască pe el pentru că era robul Meu, și de partea dreptății stătea. Balaurul cel roșu și toți puii lui au împlinit acum o filă din Scriptură și s-au adunat într-un gând toți ca să te biruiască, și duhul minciunii este duhul lui. Este scrisă în Scripturi această filă de istorie, este proorocită să fie, și iat-o, dar pentru aceasta trebuie minte care are înțelepciune. Fiara cea cu șapte capete și zece coarne, adunate într-un singur cuget, împărați prin puterea lor, aceștia au dat un ceas fiarei puterea și stăpânirea lor ca să te biruiască pe tine de la cârmă și ca să supună iarăși neamul Meu român. Eu însă n-am lăsat până în sfârșit puterea cea rea și M-am ridicat spre sfârșitul zilei de sorți și am trezit neamul român și am adus minunea pentru care am dat război mare cu toată oștirea cerească, fiindcă ți-am spus că mare este răzvrătirea și că trebuie să Mă lași pe Mine să pot pentru tine, singur cum ai fost împotriva celor mulți, adunați toți într-un singur gând asupra ta.

O, M-am umplut de lacrimi și de sfâșietoare durere când i-am văzut pe toți nuntind și dându-și îmbrățișări ca biruitorii, mințindu-i pe cei care-i priveau pe ei strigându-și singuri biruința înaintea neamului român. Mi-am ridicat atunci poporul cel pus la veghe în ziua aceea, l-am îndemnat la mai fierbinte duh de rugăciune cu strigare și am trezit apoi duhul neamului român și l-am sculat să bată la sorți pentru tine, și cântarul a tras în sus pentru tine apoi și am adus minunea, și așa am biruit Eu în chip minunat și ți-am dat biruința, căci altfel nu se mai putea împotriva mării răzvrățiri și trufii ridicate asupra ta. I-am orbit apoi pe toți și s-au crezut biruitori și au cântat și au jucat de seara până dimineața peste tot pe vatra acestui neam și își dădeau daruri și îmbrățișări, dar nunta lor s-a schimbat în mormântare în zorii dimineții cu care Eu am biruit pentru tine. O, așa am biruit Eu și cu voi, cei curați cu inima, ziua aceea de cumpănă mare pentru soarta neamului român. Eu ți-am spus să nădăjduiești, și tu M-ai ascultat, și prin nădejdea ta te-am

scos biruitor, tată. Acum fii viteaz, și să bată în tine o inimă curată pe mai departe. Ai grijă de țara Mea de azi, păzește-o pe cât poți de tot desfrâul de pe pământ, de minciună, de călcarea poruncilor vieții, și caută spre poruncile Mele ca să se învețe mai desăvârșit viața ta cu ele, ca să-Mi dai cinste, fiule, căci Eu, Domnul, ți-am dat izbăvire și te păzesc ca pe un fiu credincios acestui neam ales, în mijlocul căruia stau de mai mult de cincizeci de ani cu masă de cuvânt, lucrare cu istorie în mijlocul neamului român, lucrare prigonită de fiara cea roșie în fel și chip, și dacă vrei să cauți în filele vremii vei găsi prigoana asupra poporului Meu și a vaselor purtătoare de Dumnezeu, cu care Eu am lucrat și lucrez lucrarea venirii cuvântului Meu pe acest sfânt pământ, pământul român.

Ți-am dat cartea acestei lucrări atunci când am dat-o neamului român; ți-am pus-o în brațe. Deschide-o, tată, și vezi istoria Mea cu poporul cuvântului Meu din mijlocul neamului român. E vremea să biruiesc cu nădejde, și am în mijlocul neamului român popor cules de Mine pentru împlinirea Scripturilor venirii Mele cuvânt pe pământ acum pe vatra neamului român, țara strălucirii, din pricina râului cuvântului Meu care curge din Mine în mijlocul acestui neam. Mă aplec înaintea Tatălui Savaot pentru biruința cea de acum și Îl aud pe El că-Mi spune să te păstoresc, să-ți dau cuvântul Meu de Păstor și să te bucur cu ocrotirea Mea, căci lucrul tău este greu și îți trebuie sprijin ceresc. Mereu, mereu voi ține pe poporul cuvântului Meu rugător înaintea Mea pentru soarta neamului român ori de câte ori îl voi vedea sub cruce grea, și îl voi izbăvi pe el. Dar sunt adânc îndurerat acum de la cei ce s-au unit toți într-un gând cu potrivnicul Meu, cu satana, cu cei ce se fățarnicesc măgulindu-Mă prin fățarnicia lor, precum este scris despre cei fățarnici pentru statul lor cel înalt peste oameni. Ai grijă să fii blând și smerit cu inima, plin de veghe și de iubire sfântă pentru acest neam ales, iar pe cei ce te-au înconjurat cu răzvrătirea lor tu să-i ierți, tată, «*căci a Mea este răzbunarea, și Eu voi răsplăti*», precum este scris. Amin.

Îți dau în taină mare sfinții cei biruitori și ajutători, și cu ei să cârmuiești corabia Mea. Deprinde-te tu și toată casa ta să mulțumești lui Dumnezeu în toate zilele și să-I dai cinste mare, căci neamul român are peste el pe Dumnezeul Cel adevărat, pe Cel ce stă în mijlocul lui și face sfat cu el și împlinește apoi cuvântul Său. În toată lucrarea ta de cârmaci pentru acest neam înaintea neamurilor de pe pământ nu uita, nu uita să faci cumva să întărești credința românului și să aducă el lui Dumnezeu cinstirea cuvenită Lui, că Mă doare cu rană grea ca și pe străbunii lui neorânduiala pentru cele lăsate din strămoși și din sfinți, postul și rugăciunea și duhul de biserică sfântă, și nu doar pârâtă a fi biserică. O, nimic nu este bun fără de Dumnezeu pe pământ și peste om, iar neamul român trebuie să fie prin împlinire neam creștin așa cum au fost străbunii lui, ba și mai mult, căci vremea este cu judecată în ea peste faptele cele rele ale oamenilor. Săptămâna are două sau trei zile de post, și Mă doare cu rană adâncă neorânduiala în care neamul român stă cu tot cu păstori care stau peste el în numele Meu. O, trebuie întărită această împlinire sfântă, căci Eu, Domnul, am de adus acest neam la mare slavă cerească pe pământ între oameni, și voiesc să Mă arăt cu el munte de Tabor și să vină neamurile să ia cuvântul Meu cel plin de înviere de pe acest munte sfânt, pământul român. O, e mare, e mare lucrarea cuvântului Meu pe vatra acestui neam și taina care o poartă el! Fii credincios și nu necredincios, căci cei necredincioși lucrării Mele de azi, scrisă în Scripturi să fie, iată, iau aceștia plată cu cei necredincioși, și vor lua, căci Mă apropii cu plata dreptății cea după

faptă, că M-a durut cu rană grea împotrivirea celor din români care s-au unit acum cu duhul satanei ca să te piardă pe tine de la cârma corăbiei Mele. O, nu! Eu sunt Cel tainic și lucrez minunat, și am lucrat așa cum ți-am făgăduit că voi lucra peste împotrivirea care s-a ridicat să te doboare.

Te cuprind acum în Duhul Meu și-ți dau din pacea Mea. Binecuvântare îți dau pe mai departe la cârma corăbiei Mele, țara română, așa cum ți-am dat acum cinci ani când tot așa Mi-am ținut poporul în duhul veghii și cu strigare spre Mine pentru tine ca să te așez cârmaci din partea Mea pentru neamul român. Ți-am spus atunci să grăiești din când în când peste popor și să-i spui să știe el mersul a toate ca să-l păstrezi în veghe și în adevăr la bine și la greu, și tot așa te povățuiesc și acum. Scrie din când în când epistole peste popor ca să știe el binele și greul prin care treci pentru el, și să treacă și el cu tine, biruind tot greul care este și care ar da să vină pe neștire, și așa vei fi urmat de popor și vei fi viteaz pentru el și pentru Mine în această vreme cu strâmtorare în ea și cu valuri, căci antichrist s-a făcut mare peste tot și dă să șteargă numele Meu și urma Mea de pe pământ și din duhul omului, și lucrează cu lucrare ascunsă chiar sub haină de sfânt. Eu te voi ajuta, dar ascultă tu de Dumnezeu, și așa să-L ajuți și tu pe El, căci Eu te-am ajutat acum.

Pace ție și bună orânduială a ta înaintea Mea! Nimeni, nimeni să nu disprețuiască alegerea Mea de peste tine, iar tu să prețuiești cu mare umilință și să lucrezi cu ea din Dumnezeu peste acest neam, ales de El acum pentru slava Sa din el, căci cuvântul Meu, care curge din Mine în mijlocul acestui neam, este slava Mea din el, iar poporul cuvântului Meu este sluga Mea credincioasă, întru care Eu binevoiesc pentru împlinirea Scripturii venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cuvânt pe pământ, cuvânt de naștere din nou a lumii acum, la sfârșit de timp, precum este scris. O, apleacă-te sub acest toiag de păstor, apleacă-te sub cuvântul Meu, care păstorește neamul român, și din care râu de cuvânt vor bea mulți și tot mai mulți, căci altă mângâiere nu va mai fi, nu va mai fi pe pământ. Amin, amin, amin.

O, neam român, am grăit acum cârmaciului cel de peste tine, pe care cu minunea Mea l-am întărit iarăși la cârma ta. O, roagă-te mereu pentru biruința lui cea bună și a ta de la Mine, căci vremea este grea, și voiesc să-ți fiu sprijin și ocrotire, fiule român. O, mare este numele de român! De cincizeci de ani și mai bine Eu, Domnul, port în cer între sfinți și între îngeri numele de român, căci am masă de cuvânt pe vatra acestui pământ.

Te vor binecuvânta toate neamurile pentru numele Meu de peste tine și pentru râul cuvântului Meu din tine, o, neam român, și vor veni popoare și limbi și vor lua din slava Mea din tine, precum este scris despre muntele spre care neamurile vor veni să se adape cu lumina Mea. Apleacă-te să-L slăvești pe Domnul, Care-Și are sălaș în mijlocul tău cu duhul mărturiei, cu duhul proorociei, fiu român, căci lucrarea cuvântului Meu de peste tine este coroană cerească pe fruntea ta, și se vor închina ție popoarele, pentru că tu ești țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp. Amin.

O, sus credința în Dumnezeul Cel adevărat, sus mărturisirea credinței, fii români! Nu vă rușinați cu Dumnezeu, căci El vă dovedește pe voi ai Lui pe pământ între neamuri! Fiți mândri de numele vostru cel nou, de numele Meu de peste voi, căci țara română are nume nou: Noul Ierusalim! Râul cuvântului Meu, râul vieții o adapă pe ea, și Eu am în ea sădire nouă, și rodire nouă am. Amin.

Pace ție acum, popor român, căci ai trecut prin zile de

cumpănă, tată! Să se rușineze cei din mijlocul tău care n-au credincioșie cu inimă cerească, cu inimă curată ca și cârmaciul cel întărit iarăși acum de Mine pentru tine! Fii credincioasă, țara Mea de azi! Duhul și fața credincioșiei te va dovedi că ești așa! O, mulți sunt trădători din mijlocul tău, și aceia vor fi rușinați dacă nu se vor pocăi de faptele lor. Amin.

Voiesc peste neamul român inimă curată, gând sfânt și mult duh de umilință, prin care el va dobândi înțelepciunea cea de sus, căci Eu, Domnul Dumnezeu, sunt al celor smeriți cu inima și le dau lor din harul Meu. Amin, amin, amin.

Mă întorc la tine cu cuvântul Meu, popor al Meu din români. Tu ești sluga Mea pe care Mă sprijin și iată, tată, s-a întâmplat cu neamul român așa cum s-a întâmplat în mijlocul tău, căci lucrarea Mea de cuvânt a fost amenințată de la mijloc, dar Eu am biruit și biruiesc mereu pentru mersul Meu cuvânt peste pământ și pentru împlinirea toată așa cum cer Scripturile să se împlinească. Am grăit acum cu toți românii și le-am dat liniștea Mea, spre care M-am zbatut pentru bucuria cea de acum în neamul român. Îți dau și ție acum mulțumirea Mea că M-ai ascultat pentru jertfă mare de iubire, de credință și de rugăciune cu strigare pentru clipa grea prin care a trecut neamul român, și pentru care Eu trebuia să Mă lupt cu putere și să Mă fac biruitor peste ea, și M-am făcut. Amin. Ne odihnim acum pentru această biruință, și rămânem de veghe cu duhul treaz pentru neamul român și pentru lucrarea Mea cu el și pentru el pe pământ, poporul Meu. Amin.

Am cu Mine în coborâre în ziua aceasta de serbare pe cei doi mari mucenici serbați în sobor de sfinți: Ecaterina și Mercurie, mari biruitori prin credința lor și prin cuvântul mărturiei lor peste cei necredincioși din vremea lor. Ei intră cu cuvântul Meu și spun așa:

— **M**are, o, mare ești, Doamne, și minunate sunt lucrurile Tale, și nu este cuvânt pe potrivă slavei Tale când Tu voiești cu ea peste pământ! Suntem lucrători cu Tine peste poporul Tău de azi și peste neamul român și ridicăm pe cei smeriți, iar celor mândri le stăm împotrivă, așa cum și Tu lucrezi, și se va vedea și vor înțelege poporul Tău și neamul român judecata Ta cea dreaptă pentru cei curați cu inima și pentru cei ce nu sunt tot așa, căci vai celor ce se învelesc cu minciuna și își fac acoperământ din ea, căci goliciunea lor se va descoperi, și sfinții Tăi vor împlini aceasta! Amin.

— **O**, iată Eu și sfinții Mei mărturisitori pe pământ cu oamenii, căci mărturia Mea este duhul proorociei. Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt, și cu sfinții vin, și mărturia Mea este duhul proorociei. Amin.

Cuprind în slava cuvântului Meu pe români și Mă fac Păstor al lor, căci sunt ca oile fără păstor, fiindcă păstorii de peste ei, care stau în numele Meu peste ei, aceia se păstoresc pe ei înșiși, precum este scris în Scripturi, și n-au milă de oi, n-au milă de viața cea vie a neamului român. Te păstoresc Eu, o, neam iubit de Dumnezeu! Eu nu te las, ci te cuprind în duhul cuvântului Meu și te păstoresc și te trezesc spre pășune și-ți dau din laptele cel duhovnicesc ca să fii tu pe pământ și să nu pieri, ci să fii, așa cum Eu sunt.

Eu sunt Cel ce sunt. Așa să fii și tu, și să fii, o, neam român! Vârf de munte de Tabor să fii tu pentru neamurile de pe pământ, căci vor veni să ia din slava Mea, din învățătura Mea, spre mângâierea lor! Eu sunt în mijlocul tău Păstor și te păstoresc cu duhul mângâierii și așa te port, și unul pe altul să ne purtăm, căci ziua Mea vine, și tu ești vestitorul ei prin Duhul Meu din tine, Duhul mângâierii, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2009

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Povață pentru creștere duhovnicească. Îndemn pentru despărțirea creștinului de duhul lumii. Proorocie pentru primăvara care va mărturisi lucrarea Domnului în poporul român.

Eu, Domnul, Mă fac râu de cuvânt în ziua aceasta și Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu amintirea zilelor în care Mi-am pecetluit cu legea Mea cea sfântă grădinița cuvântului Meu din mijlocul pământului român și chivotul Meu din ea, și Mi-am deschis înaintea celor din cer Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim și slujirea din ea înaintea Mea, și am avut martori din cer veniți cu Mine pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica, iar de pe pământ l-am avut aici pe arhiereul Meu cel de azi, și cu care Mi-am rostit cuvântul sfințirii și al pecetluirii cu legea sfințeniei a grădiniței izvorului cuvântului Meu, grădinița Mea, pusă deoparte pentru Mine și pentru slava Mea cea de azi, slavă tainică, cuvânt de înviere peste cei de pe pământ. Amin.

Am iarăși în coborârea Mea de azi pe cei doi ucenici, pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea, și cu ei sărbătoare cerească pentru grădinița cuvântului Meu. Ne așezăm la masă de cuvânt cu duhul mângâierii pentru cei ce se nasc din cuvântul Meu și cresc din el pentru mântuirea lor și pentru mărturia Mea peste pământ, căci ucenic al lui Hristos este cel ce-Mi aduce rod și izbăvirea din păcat și din duhul lumii peste cei de pe pământ din loc în loc, că am de adunat pe cei scriși în cartea vieții, pe cei ce vor fi scriși în cartea Mea de azi prin credința lor în venirea Mea cuvânt pe pământ ca să dau mâna multora spre Tatăl, căci Eu de aceea am venit de la Tatăl iarăși cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp.

Îmi desfac brațele ca să-i cuprind pe cei sosiți la izvor pentru sărbătoarea de acum și Mă fac peste ei cuvânt de naștere din nou. Călători de departe cum sunt, aduc cu ei răvășirea dorului Meu pentru arhiereul Meu Irineu, pe care l-am avut lângă Mine și lângă poporul Meu la izvor acum optsprezece ani pentru săvârșirea slujbei de pecetluire a lucrării tainei Mele de nou Ierusalim pe pământ și a bisericii Mele, ridicată pe piatra ei cea dintâi, început nou de biserică sfântă înaintea Mea după voia Mea, după orânduiala Mea cea nouă, căci scris este în Scripturi: *«Noi le facem pe toate!»*, iar Eu așa lucrez acum prin lucrarea cuvântului Meu de azi. Amin.

Vă îmbrățișez în Duhul Sfânt pe voi, cei ce ați venit din cetatea Clujului la masa Mea de cuvânt. Așezați-vă, dar, cu poporul Meu de la izvor la masă și creșteți, tată, hrănindu-vă cu cele ce ies din gura Mea pentru desăvârșirea celor credincioși, căci credința voastră în Mine vă face sfinți cu duhul și cu sufletul, și acestea atrag trupul ca să poată pentru Dumnezeu și ca Dumnezeu și ca să vă faceți cu el biserică sfințită, locaș al Duhului Sfânt și al sfinților cei biruitori în cer prin credința lor, prin iubirea lor. Petrec cu voi alături de poporul Meu de la izvor în ziua aceasta de sărbătoare pentru Sfânta Sfintelor Mele de azi și Mă scriu în carte cu amintirea dulce a zilelor de sărbătoare de atunci. Sfinții și îngerii înconjoară grădinița Mea de cuvânt și stau la gura Mea pentru ca să ia din ea cuvântul Meu, mângâierea lor cea de la Mine, că e mângâiere mare pentru cei din cer izvorul Meu de cuvânt din zilele acestea, e hrana cea din Mine pentru ei. O, așa să fie și pentru voi ziua Mea de cuvânt pentru sărbătoarea de acum. Vă doresc, tată, putere pentru iubirea din voi, căci v-ați deschis iubirea spre taina cuvântului Meu și spre ieslea sa. O, creșteți în iubirea cea de sus și nu vă împiedicați în cele ce v-ar sta în cale ca să vă slăbească veghea și mersul vostru cu Mine după ce M-ați

cunoscut și M-ați iubit! Cuvântul Meu este mare, și își are din Mine izvorul creșterea voastră cea de sus. O, cu mare grijă îl hrănesc pe om cu glasul cuvântului Meu, căci Eu lucrez ca Dumnezeu, chiar dacă omul este atât de mic, dar Eu voiesc să-l fac fiul Meu pe om, iar fiul trebuie să semene cu născătorul său ca să rămână fiu. Stăm în ziua aceasta în duhul creșterii de sus și vă dau darul puterii sfinte și vă cuprind în duhul poporului Meu de la izvor, care vă dă ce are de la Mine dat lui. În numele Meu vă dă poporul Meu, așa cum au dat Petru și Ioan celui ce l-au sculat din neputință și căruia i-au zis: *«Aur și argint nu avem, dar îți dăm ce avem: în numele lui Iisus Hristos scoală-te sănătos!»*.

O, mare este sănătatea cea pentru Mine în om, căci fără ea nu este sănătos omul, chiar dacă trupul îi poate. Adevărata comoară a sănătății omului este atunci când trupul lui poate pentru Dumnezeu și ca Dumnezeu pe pământ între oameni, căci sănătatea și trăirea Mea în om aduc Mie rod suflete scoase din foc și aduse la înviere. Eu sunt Cel ce am înviat dintre morți ca să învie și omul așa cum Eu am înviat, căci pentru om am înviat, și sunt începătura învierii, și fericiți și sfinți sunt cei ce au parte de învierea cea dintâi, și peste care nu mai poate moartea, precum este scris. O, umpleți-vă de înțelepciune, căci pentru tainele Mele trebuie înțelepciune de sus, trebuie credință bine așezată, neclătinată până la sfârșit, până la plata ei, căci adânc Mă doare de cei ce nu dau să stea cu Mine pe această cale până la sfârșitul ei, sărind ei din bărcuța Mea iarăși în mijlocul lumii cea plină de păcat și care întinează pământul peste tot, alungându-Mă pe Mine de peste tot lumea și duhul ei. O, nu vă bucurați, nu vă odihniți, nu vă liniștiți atâta timp cât stați în mijlocul lumii cu pașii voștri, căci lumea înoată în păcat și lasă urma lui peste tot pe unde ea stăpânește și crește cu veninul ei ucigător de om. Purtați cu voi Duhul Meu și apă sfințită de la izvorul Meu de cuvânt și faceți-vă parte cu ea printre morți, căci nu e boală mai grea pentru om ca și duhul lumii, duh care cheamă pe pământ ziua mâniei Mele, zi de durere peste bucuriile cele fără de Dumnezeu ale oamenilor de pe pământ.

O, îmbrăcați-vă în duhul blândeții, că de mare ajutor este el pentru statul Meu în om, pentru căldura lui cea plină de taină sfântă, taină de la care se naște în om înțelepciunea cea de sus, toiagul de sprijin pe calea lui cu Mine, căci Eu locuiesc în înțelepciunea Mea cea din om, și pe care el o dobândește de sus prin duhul blândeții, duh care poate totul în om, Duhul Meu. O, învățați de la Mine acest duh, căci Eu sunt blând și smerit cu inima. Așa le-am spus Eu acum două mii de ani la cei pe care i-am cules ca să urmeze Mie între oameni, și așa le spun și celor de azi care vin la glasul Meu ca să învețe de la Mine blândețea și smerenia inimii Mele, locașul Tatălui Meu întru Mine, și al Meu întru El, căci Eu întru Tatăl sunt, iar El întru Mine este, și așa L-au văzut pe Tatăl ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, care umblau cu Mine oriunde Eu Mă purtam spre mântuirea multora și pentru ca să grăiască atunci și apoi prin vreme glasul Meu și mărturia Mea peste pământ și peste timp. O, acesta este glasul Meu și așa grăiesc Eu, și după acest glas să Mă cunoașteți, iar altfel de cuvânt și altfel de glas să nu cunoașteți, căci Eu sunt Unul Dumnezeu, și așa lucrez când Eu lucrez peste pământ, și nu ca omul lucrez, ci lucrez ca Dumnezeu. Amin.

O, creșterea pe care Eu i-o dau omului prin glasul izvorului Meu de cuvânt n-o mai găsiți așa întreagă, tată, căci fața Mea cea curată n-o poate omul purta atât cât este ea, căci omul este iubitor de sine mai mult decât iubitor de Dumnezeu atunci când el dă să se arate de la Dumnezeu peste oameni și pentru

oameni, dar fața Mea cea din Tatăl nu este știrbită, ci este din Tatăl. Vă învăț ca Tatăl, căci Tatăl voiește să fiți frații și surorile Mele și să semănați cu Mine voiește El, ca să fiți ai Lui așa cum sunt Eu. E zi dulce pentru cer în ziua aceasta și e zi de învățătură ea, căci sunteți oițe venite la izvor. O, veniți de-a dreapta Mea ca să fiți oițe, căci de-a stânga Mea nu sunt oițe, ci numai de-a dreapta Mea sunt ele. Luați Scriptura venirii Mele cu judecata și citiți în ea și alegeți-vă să fiți oițe de-a dreapta Mea, acolo unde este salvarea omului, căci Eu aceasta doresc vouă. Amin.

O, Mi-e tare, tare dor de arhiereul Meu cel de azi! L-aș vrea să-Mi pască oițele și să le pășuneze de-a dreapta Mea. Îmi voi pune poporul la veghe sfântă pentru învierea lui, pentru ridicarea lui din nelucrare, căci stă închis cu pașii lui cei pentru slava Mea de azi și nu are cine să-i rupă piedica și să meargă el apoi pentru viața oilor Mele cele atât de puține, căci puține oi sunt și nu au păstor ca să le păstorească și să le înmulțească și să le poarte spre izvor ca să ia din el viața lor. L-am avut lângă Mine atunci, în zilele mărturiei Mele, și apoi a fost pus în legături pe dinafară și pe dinăuntru, și limba i s-a lipit de cerul gurii și nu M-a mai mărturisit cu izvorul Meu de cuvânt, și are căluș în gură față de mărturisirea Mea cea de azi, căci așa i-au cerut cei fricoși, cei ce se tem de el pentru alegerea lui. O, așa au lucrat de strâmtorat și cei de acum două mii de ani Scriptura venirii Mele de atunci, când prin mama Mea Fecioară M-am făcut Fiul Omului și am crescut și Mi-am făcut apoi în taină ucenici credincioși și Mi-am înscris lucrarea pe pământ prin ei, prin cei credincioși, iar când să Mă cunoască oamenii bisericii și să-Mi las mersul pe pământ, M-au luat și M-au pus sub obroc, M-au pus în mormânt ca să nu mai grăiesc, ca să nu mai mărturisesc, dar Eu M-am sculat după ce ei M-au legat sub tăcere și am dat tuturor învierea Mea, și apoi M-am dus iarăși la Tatăl, dar am lăsat pe pământ ucenici, și ei au mărturisit, și mărturia lor a fost adevărată, căci Eu sunt Cel ce sunt. Amin.

Am în ziua aceasta cu Mine în cuvânt pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica, martorii Mei cei credincioși în cer pentru lucrarea Mea de pecetluire a grădiniței cuvântului Meu acum optsprezece ani.

O, fiți mărturisitori în zilele voastre de serbare în mijlocul poporului Meu și luați mângâiere prin glasul vostru de azi! Eu, Domnul, vă fac intrarea în carte. Grăiți, tată, și faceți hrană pentru cei ce se hrănesc și cresc. Amin.

— **E**u, Doamne, am fost apostolul Tău acum două mii de ani pe vatra neamului român, și am fost iarăși mărturisitor al Tău în ziua mea de serbare lângă ziua de pecetluire a Sfintei Sfințelor Tale de azi, alături de trâmbița Ta Verginica. Mi-ai păstrat în taina Ta cea de azi darul de întâi chemat al Tău între ucenicii Tăi cei de acum două mii de ani și m-ai luat și acum, la sfârșit de timp, pe această vatră mărturisitor al lucrărilor Tale de azi în nume de întâi chemat al Tău și de botezător cu Duhul Sfânt al pământului român și al neamului de pe el atunci, neam care s-a făcut sămânță a celor ce s-au născut pentru neam creștinesc pe acest pământ. Mă mângâi în zi de amintire sfântă și mângâi durerea grădiniței Tale de cuvânt, căci toate au suflet din sufletul Tău în această grădiniță. Tu știi durerea ei, așa cum și noi, mărturisitorii Tăi, o știm. Ne mângâiem în dureri și nădăjduim în biruința Ta, Doamne, și în taină suferim, și durerea ne va aduce bucurii, nouă și celor statornici în credință și în jertfă pentru mersul Tău de azi.

Aducem aici în mare taină pe arhiereul Tău și îl atingem

cu cele de sus și îl binecuvântăm pe el pentru că este scris între martori, Doamne, și este arhiereul Tău de azi, întru care Tu ai binevoit în vremea aceasta pentru pecetluirea grădiniței Tale de cuvânt, iar el a fost credincios și Te-a ascultat. Acum, sub lanțuri cum stă pus, cuvântul lui e înghețat pe buze, dar vine în curând primăvara când toate vor mărturisi pentru Tine și pentru acest neam binecuvântat pentru zilele venirii Tale acum pe pământ cu slava Ta de cuvânt. În taină îl cuprindem și îl mângâiem pe martorul Tău de azi și îl întărim în cămașa răbdării sfinte, căci răbdarea lui își va da rodul ei, o, Doamne. Amin.

Binecuvintez pe poporul Tău de la izvor, popor de jertfă pentru slava Ta cea de acum, o, Doamne. Dă-i lui puterea mărturisirii! Martor credincios să fie el pe pământ până la sfârșit, până la slava Ta cea deplină înaintea neamurilor de pe pământ prin cuvântul venirii Tale de azi în mijlocul neamului român, iar nouă, celor din cer, mângâiere ne dă, Doamne, căci coborârea Ta la poporul cuvântului Tău este venirea Ta cu noi pe pământ la masă de cuvânt, de slujirea bucuriei sfinților Tăi, căci vremea este să-i răsplătești pe ei. Amin.

— **S**i acum, Doamne, eu, trâmbița Ta, aștept pentru ziua mea de serbare grăirea mea cu poporul cel de azi al meu și al Tău, poporul cel credincios, căci numai cei credincioși până la sfârșit ne sunt popor. Mă alătur bucuriei sfinților și a îngerilor, că e sărbătoarea cea pentru grădinița Ta de cuvânt. Mângâi și alin durerea grădiniței Tale și mărturisesc din cer taina ei și a Ta cu ea.

Las peste fiii din porți odihnă acum, și intru în carte în ziua mea de serbare lângă ziua apostolului Tău Andrei, căci eu acum douăzeci și nouă de ani am intrat întru cele cerești și am lăsat poporul în grija Ta și m-am alăturat Ție pentru această grijă între cei din cer purtată, Doamne. O, binecuvintează cu multul hrana zilei de azi peste cei veniți la izvor spre creștere, iar mâine iarăși coborâm și lăsăm cuvânt în carte în ziua mea de pomenire între sfinți, o, Doamne. Amin.

— **P**ace ție, Verginico! Pace vouă, apostoli ai Mei, alături de poporul Meu de azi în sărbătoarea cea pentru grădinița Mea de cuvânt, iar mâine iarăși vom grăi poporului. Amin.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! Lucrează, tată, în ziua aceasta lucrarea Mea de creștere pentru nou-născuții Mei, adunați acum lângă tine la izvor, și iarăși vom grăi pentru ei după ziua aceasta, și trâmbița Mea va suna și glas nou va da ea peste poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2009

Sărbătoarea sfintei Virginia

Lucrarea celor șapte trâmbițe apocaliptice pe pământul român. Proorocie pentru biruința Mielului lui Dumnezeu asupra fiarei roșii. Vremea lepădării de credință. Duhul lumii va fi biruit cu post și rugăciune. Îndemn pentru întărire la veghe și sfințenie. Lucrarea oilor cu păstor, taină venită din cer.

Mă las cuvânt de sărbătoare în mijlocul poporului Meu, și din dreapta Tatălui Savaot binecuvintez această zi de amintire, când Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am ridicat trâmbița la cer după lunga ei suferință pe calea Mea cu ea, pe calea ei cu poporul cel hrănit douăzeci și cinci de ani cu glasul cuvântului gurii Mele, păstorindu-l pe el împotriva vieții cea cu păcat și îndemnându-l la sfințenie și la veghe mare pentru împăcarea lui cu Tatăl ca să-Mi rămână poporul pe calea cea mântuitoare și să nu piară el din cartea Mea cu el, de la masa învățaturii Mele, ci să dea rod învățătura Mea de peste

el, căci Eu i-am fost Păstor cu milă timp de douăzeci și cinci de ani, iar trâmbița Mea Verginica, la fel, și numai în dureri și în temeri am petrecut cu ea în mijlocul poporului Meu. Am stat sălășluit în trupul ei douăzeci și cinci de ani cu lucrarea Mea de cuvânt pe pământ, și a fost ea purtătoare de Dumnezeu. Plăpândă cum era, se purta cu duhul blândeții între ea și poporul care venea la masa cuvântului Meu în vreme de prigoană pentru lucrarea Mea cu ea, căci diavolul Mi-a prigonit mereu lucrarea Mea de cuvânt prin cei în care el lucra ca să nu-și piardă biruința asupra omului cel credincios Mie pe pământ.

O, poporul Meu, se uită sfinții la Mine și la grăirea Mea de azi în zi de pomenire a trâmbiței Mele, și o cuprind sfinții pe ea în duhul iubirii cerești și al mângâierii cea fără de sfârșit, dar nemângâierea de la cei rămași în urma ei îi taie pacea odihnei, căci fiecare sfânt când merge la cer ia cu el rodul bucuriei trudei lui, adusă Mie pentru suflete răscumpărate din păcat și așezate pe calea vieții veșnice. Ea când a ajuns lângă Mine, plângând de mila poporului ei firav cu sfințenia, cu lacrimi Îmi cerea mereu să nu-i las poporul să tragă spre lume, spre calea morții, căci duhul lumii este moartea Mea în om, depărtarea de Dumnezeu a omului este lumea și duhul ei.

O, mare Mi-a fost lucrarea prin această trâmbiță prin care am sunat douăzeci și cinci de ani pe pământ! Șaptezeci de ani a fost să strig din trâmbițele cele de apoi în mijlocul neamului român, unde satana și-a jucat cartea lui cea de la sfârșit când a văzut că Eu, Domnul, am de la Tatăl pământul român de țară a întoarcerii Mele și de trâmbițare a Mea prin trâmbițele cele de apoi, cele de dinaintea venirii Mele cu cartea judecății, cartea Mielului, și în ea cuvântul gurii Mele, cuvântul Meu de azi, cu care am stat și stau împotriva păcatului din om și dintre om și om, căci Eu această lucrare am de la Tatăl Savaot încă de la facerea lumii, a văzutelor și a nevăzutelor lui Dumnezeu.

Este scris în Scripturi despre cele șapte trâmbițe din care Dumnezeu sună la sfârșit de timp, și am ridicat pe pământul român glasul lor vreme de șaptezeci de ani, și am început cu templul sfânt, precum este scris să fie, și glas mare din templu s-a auzit și a strigat oamenii la pocăință, căci fiara roșie i-a însemnat pe ai ei în toată vremea, iar Eu, Domnul, am dat luptă cu ea mereu prin îngeri vestitori pe pământ, și război mare am dat mereu, căci fiara și proorocul mincinos și i-au însemnat pe ai lor mereu și au stricat credința și învățătura cea sfântă și au stat în război cu sfinții Mei, hulindu-i pe ei și pe Dumnezeu, precum este scris, dar râul Meu de cuvânt s-a vărsat apoi peste pământ în vremea trâmbiței Mele Verginica și M-am ridicat Eu, Domnul, împotriva minciunii cea cu față de Dumnezeu și Mi-am pregătit mers biruitor peste pământ cu glasul Meu de cuvânt, și atunci fiara roșie a vărsat din gura ei trei duhuri demonicești peste împărații lumii ca să-i ridice la război și ca să-i strângă pentru ziua luptei lor cu Mine, precum este scris despre satana care se luptă cu Dumnezeu, ca să fie biruit și judecat și descoperit apoi cu lucrarea sa ascunsă, cu care a dat să înșele neamurile de pe pământ. Eu însă în curând sfârșesc biruitor și voi grăi apoi: «*Sfârșitu-s-a!*», căci așa este scris despre Mielul lui Dumnezeu, biruitor peste fiara roșie acum, la sfârșit de timp, fiara care a avut stăpânire peste împărații pământului și peste Babilonul lor, și despre care este scris să cadă cu zgomot odată cu trâmbițarea Mea peste pământ, Cel de-al șaptelea înger Care sună judecata, Domnul Iisus Hristos, Mielul Tatălui Savaot. Amin.

O, poporul Meu de azi, am sunat din a șasea trâmbiță înainte ca Eu să-Mi deschid cartea Mea cu tine pe pământ, și am sunat douăzeci și cinci de ani și Mi-am gătit calea cu care

am ieșit, tată, și cu tine am ieșit, după cum este scris să fie pregătită calea împărăției Mele și a fiilor ei, și cu care Eu să dau lupta cu împărații lumii, adunându-i într-un gând prin gândul lor la război cu Mine ca să-i biruiesc pe ei prin glasul gurii Mele, slobozit din văzduh peste pământ, și din templul cerului să strig: «*Sfârșitu-s-a!*», și apoi să arăt cerului lucrarea prin care am biruit pe satana, șarpele cel de demult.

O, poporul Meu, când fiara roșie și-a pus numele pe acest pământ român și s-a așezat în luptă cu Mine, Eu, Domnul, Mi-am trezit rând pe rând trâmbițele Mele cele de apoi și am sunat peste oameni să se pocăiască, și odată cu lucrarea fiarei am strigat și Eu împotriva ei și a minciunii ei, și am început să strig din ușa templului sfânt, trezind duhul slujitorului Meu Iosif, și el a strigat și a trezit pe mulți ca să cânte cântarea cea de biruință a Mielului, și atunci am început lupta cu fiara roșie, tată. Și iară, și iară am tot strigat apoi prin celelalte trâmbițe, și am strigat apoi din trâmbița a șasea, din Verginica Mea, și am vărsat peste pământ râul cuvântului Meu, prin care Mi-am pregătit calea împărăției Mele, și apoi am venit Eu și am deschis cartea Mea, cartea judecății fapturii, și tainic am lucrat, și în mijlocul tău am lucrat și lucrez după Scripturi, și altfel nu, tată.

O, Mi-a fost mereu slab poporul cu care am stat la masă de cuvânt în tot acest timp ceresc pe pământ, dar Eu Mi-am pregătit calea Mea cea de azi, și iată, merg, și mergând cuvintez și împlinesc, și înțelepciunea omului nu-Mi va mai sta mult împotriva, fiindcă Eu sunt Cuvântul Tatălui, și este scris să biruiesc prin cuvânt.

Iată zvârcolirea fiarei aflate în agonie în zilele Mele cu tine, poporul Meu de azi! Mi-e tot cerul în veghe pentru biruința Mea asupra ei și pentru biruința ta, căci tu ești cel credincios și te-am pecetluit cu pecetea pentru cei credincioși, dar ai grijă mare de credința ta, și mereu ți-am spus așa, căci afară e vremea lepădării de credință, poporul Meu, și iată, biserica cea de afară s-a înveșmântat toată în roșu și a făcut legământ cu fiara și nu mai este acum biserică pe pământ, căci s-a umplut de cei uciși ai ei, fiindcă a dat stăpânirea ei fiarei și n-a vegheat când Eu am strigat de pe tronul cuvântului Meu peste ea pentru trezirea ei înaintea Mirelui Care vine.

O, avem de biruit cu arme cerești duhul lumii, poporul Meu. Post și rugăciune vie avem de așezat între rău și bine, căci avem de adunat în Duhul Meu pe cei credincioși și sfinți cu credința, și apoi să le arătăm lor calea sfințeniei, calea Mea cu omul, mersul Meu peste pământ prin cei credincioși și sfinți și să-i fac pe ei fii ai Tatălui Meu. Lucrarea Mea cu tine este tainică și n-o pricep pe ea cei semeți, dar cei smeriți cu inima și credincioși pentru Mine, aceia o pricep și o vor pricepe tot mai mult, căci scris este că înțelepciunea va crește și va da peste margini și mulți se vor lămuri și se vor ridica și, iarăși, mulți vor rămâne în neînțelepciune și nu vor avea cum să înțeleagă lucrarea Mea de azi cu tine pe pământ. Eu însă o lucrez tainic și o împlinesc filă cu filă și te am pe tine credincios și lucrez prin credința ta, prin puterea ta, căci totul este Mie cu puțință prin cei credincioși, și numai așa am lucrat încă de la începutul omului pe pământ, și tainică Mi-a fost mereu lucrarea, ca s-o pot împlini pe ea.

O, stau în sfat cu tine despre lucrarea Mea cu tine, despre trâmbițarea Mea cea de șaptezeci de ani și despre războiul pe care l-am dat și îl dau cu satana ca să fiu Eu Mieluțul Cel biruitor, iar cei din cer aud și văd Scripturi împlinite pentru sfârșit de timp, și se bucură de biruința Mea sfinții și îngerii, poporul Meu. Mi-a lăsat Mie în ziua aceasta cuvântul cel mult trâmbița Mea, iar acum grăiește ea cu tine și te întărește la

veghe. O, priveghează, priveghează pentru lucrarea Mea cu tine, poporul Meu, căci tu ești mic, dar Eu sunt mare cu tine pe pământ. Ascultă tu acum glasul trâmbiței Mele peste tine și nu slăbi în veghe, tată, ci cântă, cântă cântarea cea de biruință, căci cerul stă să te asculte și să se bucure de Mine și de tine, și să-și adune mângâiere cerul, poporul Meu. Amin.

— **S**un, Doamne, din trâmbiță și grăiesc poporului să asculte de grăirea Ta cu el, spre bucuria Ta și a mea și a sfinților Tăi, iar eu în ziua mea de serbare între sfinți îmi îndemn poporul să se îmbrace în mare sfințenie din zi în zi mai mult, căci Tu ai de biruit cu sfinții pe pământ pentru sfinții din cer, care așteaptă cu dor și cu durere răscumpărarea sângelui lor, dat pentru credința în Tine a omului de pe pământ și pentru dragostea lor de Tine, Doamne.

O, popor de la izvor, trezește tu veghea și credința în toți cei care au fost la masa cuvântului lui Dumnezeu în vremea acestei lucrări; trezește-i și pe cei ce au plecat de pe pământ, și pe cei ce mai sunt și spune-le să se așeze în veghe și în sfințenie, ca să fie biruință bună și pentru ei, căci fiecare își pregătește hăinuța sa pentru masa cea de nuntă a Mirelui Hristos, Mirele neamului român, Care Își are întinsă masa nunții acum pe vatra acestui neam ca să vină la ea meseni credincioși și sfinți și care să biruiască pentru Mielul Tatălui și cu El, spre mântuirea lor cea de la El.

O, fiilor, fiți oi cu păstor, fiți oi și păstor, și nu fiți altfel, căci eu mi-am pus viața spre jertfă în toată vremea pe pământ ca să fie așa poporul Domnului. Scrieți și învățați lucrarea oilor cu păstor, lucrarea oilor și a păstorului, că la voi trebuie să se vadă lucrarea aceasta. Unde nu este păstor nu sunt nici oi, și unde nu sunt oi nu este nici păstor, și așa este peste tot pe pământ; nu sunt oi că nu este păstor de oi, și nu este păstor că nu sunt oi, fiindcă aceasta e o taină sfântă și mare, și vine din cer ea și se vede pe pământ, iar oamenii nu iubesc să fie oi și nu iubesc să fie păstori, și altceva fac oamenii și nu dau să audă din cer pe Domnul, Care îi cheamă spre învățătură din cer pe ei, și iată, cine nu învață nu știe și nu face.

Minune a Sa te are Domnul pe pământ între oameni acum, poporule iubit, și altceva nu mai are Domnul pe pământ acum, ci are satana împărăție mare în om și peste tot pe pământ, dar împărăția lui Dumnezeu este cu putere și este cu cei credincioși și nu poate nimeni s-o biruiască pe ea, căci ea este cea nevăzută, și de aceea este. Fiți împărăția lui Dumnezeu fiecare din voi, că numai ea va mai rămâne pe pământ, numai Dumnezeu, iar tot ce nu e pe pământ locaș al Său, toate vor arde câte nu sunt cu El.

Aveți grijă cu cei ce vin să se alipească tainei Domnului cu voi. Învățați-i pe fiecare că este o taină pe pământ cel ce are în el împărăția lui Dumnezeu. Învățați-i că aurul amestecat în noroi nu mai are nume, nu mai are preț. Învățați-i pe ei să se păstreze taină, să se păstreze în Dumnezeu cel ce iubește să fie cu Domnul pe pământ, și dați-le putere să creadă aceasta, că iată, eu le dau. Îngerul Rafael a fost o taină în călătoria lui cu cel credincios, iar această lucrare trebuie știută că este între pământ și cer cu cei credincioși, chiar dacă vrea, chiar dacă nu vrea omul, căci tainele lui Dumnezeu pe pământ sunt îngeri cu trup și fără trup, iar îngerii sunt taine și slujesc trupurilor celor credincioși și duhurilor lor locuitoare în trupuri.

O, nu uitați vorbirile sfinte și pline de taină între voi, căci îngerii tainelor cerești vă slujesc vouă atunci, și nu uitați să iubiți lucrarea bisericii cea cu sobor, și numai așa să lucrați, numai cu îngerii, și nimic, nimic să nu aveți care să nu poată fi mărturisit din voi bisericeste, iar faptele întunericului să le

pedepsiți cu tot cu întunericul lor, ca pe lucrarea diavolului care nu iubește lumina, ascunzându-se de ea.

Fiți cerul Domnului pe pământ, unde nimic nu este decât lumină. Învățați această nouă împărăție, împărăția luminii, căci cei ce nu iubesc să fie așa, aceia vor plânge din pricina întunericului lor, căci cele ascunse sunt rele pentru aceasta, iar cele în lumină ținute sunt ale celor curați, curați în ei și între ei unii pentru alții, iar fătărnicia îi dovedește pe cei ce o lucrează pe ea. Așa îmi învăț eu poporul în ziua mea de serbare, iar ca să lucreze el lucrarea luminii, să știe fiecare că ea se face cuvânt, și numai așa lumina este lumină. Cuvântul tău este lumina ta, fiule, iar dacă ea nu este cuvânt, nu este lumină. Cuvântul cel despre tine mereu în gura ta, despre lumina aceasta grăiesc eu ție, despre lumina ta, iar lumina Domnului este cea care îi învederează pe toți și pe toate câte sunt și se fac.

O, cuvântul meu este cu durere în el, căci eu văd din cer și îl îndemn pe fiecare fiu să se facă cuvântul său pentru taina inimii curate între frate și frate, pentru duhul credincioșiei dintre voi, fii ai cuvântului sfânt. O, Domnul Se face cuvântul Său, și așa Se arată El vouă. Faceți și voi ca El și ca lucrarea Sa, fiți asemenea Lui cu lucrarea voastră, căci Domnul este Cel Care grăiește cuvântul Său, și de aceea este, și Se arată că este și ce este El. Cel ce cuvintează, acela este, iar cel ce nu cuvintează este ascuns în însuși trupul lui. O, feriți-vă de cele ce dau să se ascundă în voi și între voi și voi și vegheați pentru lumina a toate și pentru toată lucrarea ei, căci așa sunt pe pământ cei ce sunt fiii lui Dumnezeu și în toată lumina stau ei. Amin.

O, stați descoperiți cu cele din voi, căci cei ce au haină peste haină vor fi vădiți și nu vor putea să se învelescă. Așa să-i învățați voi pe cei ce vin să se înfățișeze Domnului cu mersul lor pe calea aceasta a mea cu voi. Aveți grijă, fiilor, să nu aibă ei haină peste haină, ci să aleagă ei lumina, și ea să le fie hăinuța pe calea lor cu Domnul pe pământ. Îi povățuiesc să învețe lucrarea oilor cu păstor, căci oile fără toiag peste ele cad în calea lupilor, și altă soartă nu au, iar lupii au haină peste haină și nu se dau să fie cunoscuți.

O, peste puțin timp trebuie să puneți masă de pomenire pentru păstorul Daniel și se va strânge poporul la masă, fiilor de la izvor, și Domnul îi va da lui din lumina învățaturii cea pentru fii, iar oricâți se vor fii, aceia să învețe lucrarea de fiu, căci pe pământ vine împărăția luminii, fiilor.

O, Doamne, Tu ești cuvânt, și de aceea ești Cel ce este. Ce este, Doamne, cel ce nu se face cuvântul său? O, ce este acela? Împărăția Ta cea cu lumină învață-i pe cei ce vor să fie fii, Doamne, și așa vor fi ei asemenea Ție apoi. Amin.

— **O**, Verginico, o, trâmbița Mea, cuvânt de taină ai grăit tu poporului tău. E mare durerea celor din cer, căci cei din cer văd. O, tată, se va strânge poporul la masă de cuvânt pentru pomenirea păstorului Daniel și îl voi îmbrățișa în cuvânt pe poporul cel adunat. Cuvântul Meu se zbate să-i învețe calea luminii pe toți cei ce aud glasul Meu spre mântuirea lor și a multora, dar cei ce nu se fac lumină din ei, aceia nu știu cum se face lor mântuirea.

O, poporul Meu, cuvântul Meu este lumina Mea, lumina cea din Mine. Când tu te faci cuvântul tău, atunci și tu ești lumina cea din tine, omul tău cel dinăuntru, care iese ca să fie văzut cu cele din el. Cel ce lucrează așa este cel ce se vede, iar cel ce nu lucrează așa nu voiește să fie văzut.

Să înțeleagă toți taina cerului cu omul și să învețe omul să fie și să se dea cerului pe pământ, că mare este taina sfinților în însuși trupul lor și în afara trupului lor, și ei sunt puterea cea văzută a Domnului în ei din pricina luminii lor, și fericiți cei

curați cu inima, că aceia vor vedea pe Dumnezeu și nu se vor teme de cele din ei înaintea Sa, ci vor fi cei fericiți, cei fericiți, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2009

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Vorbirile sfinte sunt slujite de îngerii tainelor cerești. Lucrarea bisericii cu sobor. Taina de fiu al cerului.

Cobor la tine cuvânt pentru mângâierea sfinților, poporul Meu. În zilele lor de sărbătoare în mijlocul tău Eu, Domnul, îți dau învățătură pentru mersul tău lângă Mine, pentru mers cu păstor, tată, căci lupul cel flămând dacă nu vede păstorul lângă oi ca să le păstorească, aduce el slăbire, aduce neveghe, căci el este flămând de oi și stă de veghe pentru hrana lui.

Cobor la tine, popor hrănit din cer, și cu mare grija grăiesc cuvântul Meu de peste tine, căci se uită cei de pe pământ la grăirea Mea cu tine, ca să ia din masa Mea cu tine cei fără de mângâiere, cei fără de păstor aproape pentru ei în bucuriile și în durerile lor, în mersul lor cel greu pe pământ. Mare prețuire să aduci tu glasului Meu de peste tine, și pentru ca să-l împlinești tu pe el așa cum îți cere el, căci Eu am dat mereu să-Mi păzesc poporul de căderi și de neveghe, de curse și de duhul lumii, de amestecul cu lumea și de neascultare a poruncilor vieții, de îndoială și de necredință, căci aceste două din urmă îi ajung pe cei puțin veghetori, puțin iubitori și împlinitori, puțin răbdători pentru mersul lor cu Mine, și care-și are încununare apoi. Curând, curând voi sta de vorbă cu poporul Meu de peste tot și Îmi voi arăta calea Mea cu el în tot acest timp al lucrării cuvântului Meu din vremea aceasta, când Eu Mi-am cules un popor ca să-Mi fie Mie credincios în toată vremea, credincios în ispite și în credință, credincios cu iubirea și cu împlinirea Mea în el, iar Eu, Domnul, am avut mereu de suspinat în fel și chip de la cei păstoriți de Mine ca să am acum un popor plin de credincioșie și pentru ca să ies cu el apoi spre vestirea Evangheliei veșnice, cartea prin care Eu îl strig pe om de la moarte la viață veșnică pe pământ, cartea judecării fapturii, că este scris să vin și să dau fiecăruia după cum este fapta lui, și Eu așa împlinesc acum.

O, poporul Meu, îți amintesc, tată, să nu uiți lucrarea vorbirilor sfinte în mijlocul tău, căci Eu așa Îmi fac loc cu tine și cu sfinții și cu harul Meu cel lucrător pentru tine și prin tine în mijlocul tău, și pe pământ apoi cu tine în lucrare pentru mulți, căci vorbirile sfinte sunt pline de taină sfântă și slujesc lor îngerii tainelor cerești și se încălzesc sfinții lângă căldura ta cea pentru Dumnezeu între frate și frate, căci Eu arunc mereu focul Meu în tine ca să ne încălzim la el, Eu și cu tine, că nu e bine să fie rece pentru Dumnezeu în mijlocul tău, poporul Meu. Focul Meu cu tine ține de cald și de mângâiere multimilor de suflete, și iau foc unii de la alții cei ce iau acest foc de Duh Sfânt de pe masa Mea cu tine, și își aprind iubirea și veghea cei ce se hrănesc cu iubirea Mea cea din mijlocul tău pentru om. Sunt în mijlocul tău cu sfinții, și am în ziua aceasta în cuvântul Meu de peste tine oaspete ceresc la masa Mea cu tine pe ierarhul Nicolae, cel care a trăit pentru Mine pe pământ, așa cum s-a și născut. Ascultă tu lucrarea lui de peste tine în ziua aceasta, căci calea Mea de cuvânt în mijlocul tău se face cale a sfinților și vin la tine sfinții ca să stea ei cu Mine și cu tine la masă de cuvânt, căci Eu cu sfinții vin, poporul Meu, așa cum este scris să vin, și așa vin. Amin.

— Nășterea cuvântului Tău pe pământ acum, o, Doamne, este taina cea dulce pentru noi, sfinții Tăi, căci noi am lucrat mult pe pământ în nădejdea bucuriei cea din cer lângă Tine apoi, și Ți-am făcut turmă pe pământ și am păzit-o de căderi și de rătăcirii atât cât a putut omul să asculte de noi, cei ce am păstorit în numele Tău peste cei fără de veghetori pentru ei pe pământ. Grăiesc poporului Tău și îi spun lui că e mare primejdie pentru cei ce dau să Te urmeze fără de veghetori peste ei pentru cele dinăuntru și pentru cele din afară ale lor, căci pe calea omului pe pământ sunt numai și numai duhuri rele, duhuri demonicești, și stau la pândă aceste duhuri și nu dorm, iar păstorii cei de la Tine trebuie să fie la mare veghe așezați pentru veghea celor ce dau să Te urmeze pe pământ. Cei ce păstoresc în numele Tău peste cei credincioși sunt cei plini de veghe și de lucrare cerească peste cei păstoriți, și nu este altfel lucrarea celor ce păstoresc, căci odată cu semănatul cuvântului Tău, sămânța bună peste oameni, vine și vrăjmașul ca să-și semene sămânța sa, vine când doarme omul, vine când veghea slăbește, și atunci seamănă omul vrăjmaș neghină peste viața omului, și apoi odată cu rodul bun iese la iveală și rodul neghinei. Tu însă, ca un iconom al celor spre mântuire pentru om, i-ai învățat pe slujitorii Tăi să nu smulgă neghina, să nu smulgă sămânța cea rea din semănătura Ta, căci grâul este scump și nu trebuie smuls din greșeală dacă neghina ar fi să fie scoasă din grâu, și să lase ei sămânța cea rea până în ziua din urmă, căci tainele Tale mântuitoare sunt mari, sunt mărețe, Doamne.

Am vegheat pe pământ peste cei zdrobiți sub ispite și sub păcat, căci Tu mi-ai dat har mare pentru credincioșia mea înaintea Ta, dar am avut pe tot atât de mare darul umilinței de duh, pe care mi l-am hrănit neconținut cu darul temerii de Dumnezeu, Domnul, Care plătește fiecăruia după faptă, și mai ales celor care se semețesc cu cele bune ale lor și celor ce se trufesc împotriva celor sărmani și smeriți. Darul umilinței sfinte m-a purtat pe mine în taină pe urmele celor pândiți de omul cel vrăjmaș, care-și are de semănat sămânța sa cea rea peste viața celor ce nu veghează, pe când ei dorm. I-am scos de la pieire pe cei nedreptățiți și i-am scăpat de păcat pe cei gata să păcătuiască împotriva statului Tău în ei în însuși trupul lor, că nu este păcat mai doborâtor pentru om ca și desfrânarea în însuși trupul lui, păcat de la care n-are cine să-i abată pe oameni, căci oamenii sunt fără de păstor de la Tine peste ei. Eu însă Ți-am fost slugă credincioasă și am vegheat soarta celor zdrobiți și le-am dat lor din darurile credinței mele în Tine, ca un păstor de la Tine așezat peste turma Ta.

O, popor crescut cu laptele cel duhovnicesc al Fiului lui Dumnezeu, nu de mult ți-a îndemnat El duhul spre a nu uita tu de vorbirile sfinte și pline de taine cerești între frați, căci îngerii tainelor cerești slujesc vouă atunci, fiilor crescuți cu cele din cer în vremea aceasta grea pentru Domnul pe pământ. O, hrăniți-I voi nădejdea în voi! Voiesc să vă povățuiesc în ziua aceasta și să vă fac bine, iar voi să ascultați și să împliniți, fiilor. Mare milă mi-a fost și îmi este de calea cea grea a Domnului pentru om pe pământ și de calea celor credincioși care veghează puțin, puțin, față în față cu ispitele vremii, căci omul vrăjmaș își seamănă sămânța sa peste sămânța cea bună a Domnului mereu, mereu, și acesta își seamănă partea lui cea rea pe când omul doarme. O, de n-ar uita omul de Domnul, Care a spus tuturor: «*Privegheați!*»! Omul însă este atât de uituc, atât de neveghețor, atât de puțin ascultă omul de Domnul, Care a spus tuturor: «*Privegheați!*».

Mă voi așeza cu Domnul la masă de cuvânt și vom așeza

învățătură pentru veghe pe masa de azi cu voi, căci trebuie veghe mare pentru cuvântul Domnului, cel împlinit peste voi, iar Domnul trebuie urmat, fiilor. Cereți Lui putere în voi pentru întregul Lui stat în voi, dar nu uitați sfatul Lui cel pentru voi ca să lucrați lucrare de biserică cu sobor, și nu altfel, și nu uitați să scoateți mereu din biserică duhul cel rău al tăcerii, al nelucrării dintre Dumnezeu și voi prin cuvântul vostru cu El, căci El lucrează prin cuvântul Lui între voi, și este Cel ce este, fiindcă lucrează cuvântând. O, fiți treji pentru învățătură și pentru înființarea faptei ei peste voi apoi! Eu sunt cu Domnul la masă de cuvânt cu voi, și cu El voi lucra pentru voi, căci Domnul m-a făcut păstor, și ca El trebuie să lucrez eu. Amin.

— **O** arhiereule al harurilor Mele pe pământ, umilința de duh în care ai stat tu înaintea Mea ți-a dat putere mare pentru oile cele fără de păstor în vremea ta, și ai lucrat cu duhul și cu trupul pentru sămânța Mea cea bună, semănată peste cei neroditori. Vom sta cu poporul Meu la masă de cuvânt și îl vom învăța pe el deosebit și deslușit prin sămânța Mea cea bună peste el, căci Eu trebuie să pot prin el în vremea aceasta vestirea Evangheliei Mele de azi peste pământ, cuvânt pe care îl aud cei din morminte, precum este scris, iar Eu trebuie să grăiesc în vremea aceasta, și duhul învierii este Duhul Meu. Amin.

O, poporul Meu, trebuie să stau aparte cu tine în sfat, căci Îmi ești popor aparte, tată. Vreau să-ți mărturisesc ție durerea Mea, căci Eu sunt Cel ce grăiesc ție pe cele dinăuntru ale Mele, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, și Mă dovedesc așa pentru că, iată, grăiesc. Grăiește ție Cel ce este, și te învață pe tine să fii asemenea Lui între pământ și cer și să grăiești în toată vremea, fiule. O, nu uitați, nu uitați vorbirile sfinte și pline de taină între voi, căci Eu toate tainele Mele le-am pecetluit între Mine și voi, între Mine și ucenici, fiilor. Îngerii tainelor cerești slujesc vouă cu multul, dar întăriți cu multul între voi lucrarea bisericii cea cu sobor, măi fiilor, și altfel nu, tată, iar biserica trebuie să-și aibă graiul ei, așa cum Eu am grăire a Mea peste ea. Eu sunt Păstorul Care vă învață, iar voi așa să ascultați, și toți, toți să lucrați la masa Mea dintre voi, ca să vadă cei din cer că sunteți, fiilor, și să lucrați ca să-Mi placă Mie, nu vouă, tată, și nu uitați să fiți asemenea Mie, iar Eu sunt blând și smerit cu inima, și tot așa și lucrez, numai să nu Mă înge-nuncheze omul pentru bunătatea Mea spre el. Amin. Așa să fiți și voi, blânzi și smeriți cu inima să fiți înaintea Mea și unii înaintea altora în lucrare, și vom lucra și vom învăța în ziua aceasta, căci sunt multe de lucrat ca să fie ele apoi între Mine și voi înaintea Mea, și mereu să fie, fiilor. Amin. O, așezați-vă cu mare veghe pentru învățătura Mea de azi peste voi și rămâneți plini de trezie apoi pentru facerea ei peste voi, căci Eu vă sunt Păstor.

Păstor cu veghe stau Eu peste tine în toată vremea Mea cu tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Să ne așezăm la masă de cuvânt cu poporul Meu de azi, o, ierarhule al Meu, și iată, se apropie zorii zilei de sărbătoare pentru mucenița cea mică, Filofteea, și lucrăm creștere mare peste poporul Meu, creștere aparte, căci Îmi este el popor aparte. Te-am așezat prin minune și prin rânduiala Mea arhieru peste turma bisericii în vremea ta pe pământ și ți-am dat putere pentru adevăr și ți-am dat iubire pentru cei oropsiți de vreme și de păcat, și Mi-ai lucrat cu suflet mare în via Mea, iar Eu te-am slăvit înaintea oamenilor, de

atunci și până azi. Să dăm slavă Tatălui Savaot în lucrul nostru de azi cu poporul nostru de azi și să lucrăm peste el arhiereste și să învețe el prin aceasta ce spun Eu că lucrarea lui înaintea Mea trebuie să fie lucrare de biserică cu sobor, așa cum Eu lucrez în sobor cu sfinții peste el, căci altfel nu este biserica lui Hristos lucrarea lui înaintea Mea.

O, să nu treacă vremea fără de folos, ci să fie ea folosită, poporul Meu! Ai grijă de acest cuvânt spus acum ție de Dumnezeu. Stau, tată, cu tine în sfat față în față cu sfinții. Dau să Mă ajut cu ei înaintea ta ca să te învăț Eu pe tine din lucrarea de biserică cu sobor. Nu trebuie să dai tu la spate cuvântul Meu de peste tine, ci trebuie să Mă uit la tine și să văd că-l îplinești, tată. O, nu trebuie să nu-Mi dați ascultare, ci să-Mi dați trebuie. Altfel cum v-aș da Eu vouă ascultare dacă voi nu Mi-ați da? Ar fi între Mine și voi dreptate dacă nu Mi-ați da și voi Mie ascultare, tată?

O, trebuie ascultare de Dumnezeu, poporul Meu! Rău e să se poarte om cu om cu neascultare între unul și altul, căci aceasta se răsfrânge apoi și între om și Dumnezeu, căci se suie la cer toate, toate ale omului, fiindcă sunt îngeri buni și răi, și aceștia lucrează deplin lucrarea lor, ascultând fiecare de stăpânul lor. Lucrez cu cerul lucrare cu sobor ceresc în mijlocul tău și te îndemn să te îndeletnicești să lucrezi și tu pentru orice lucrare sau pricină tot așa cum lucrez Eu, căci Eu vin cu așezare cerească de sobor lucrător ca să îți dau pildă de lucru, poporul Meu. O, vino, tată, în dragostea Mea, căci ea poate totul, după cum este scris despre dragostea Mea în Scripturile ucenicilor Mei cei umbriți de Duhul Meu pentru cuvântul lor peste biserici. Iată, dreptatea ta te îndeamnă să lucrezi altfel, iar dacă altfel lucrezi, nedreptățești dragostea, tată. Te povățuiesc să-ți deschizi gurița și să faci cu ea lucrarea vieții tale, căci Eu am zidit mădulele omului și le-am dat la fiecare lucrare, iar gurii i-am dat lucrarea cuvântului și i-am dat să grăiască. O, nu e să nu grăiască gura, ci e să grăiască ea, după lucrarea de facere pe care i-am dat-o. Nu uita că tu ai venit la Mine să-Mi fii fiu, nu să-Mi fii argat, căci Eu am argați îngerii slavei Mele, și ai și tu tot așa din partea Mea, numai să vrei să-Mi fii fiu, tată, dacă ai venit să fii al Meu. Fiul stă la masă cu Tatăl, dar argații nu, iar tu trebuie să stai cu Mine la masă de cuvânt și să ne iubim la masă, nu să ne răcim unii de alții, fiule tăcut la masa nunții Mele cu tine. O, nu tăcea, tată, la masa cea frățască a nunții Fiului de Împărat, căci Eu am scris pe pământ lucrarea cea de la masa Mea de nuntă, iar cel care tăcea la masă a pierdut, a pierdut locul de la masă, ba a fost și grabnic pedepsit.

Te-am învățat mereu, mereu, poporul Meu, să nu stai sec de cuvânt în familia Mea, căci gura are lucrare mai mare ca mâna, tată. Deschide tu cartea Mea cu poporul cel de cincizeci de ani și vezi că Eu am lăsat în ea cuvânt scris cum că Eu nu te-am primit lângă Mine să-Mi lucrezi cu lopata, ci de altceva te-am luat Eu cu lucrarea Mea de cuvânt, și nici pe celelalte să nu le lăsăm, ci pe toate să le împletim te-am învățat, ca nu cumva să rămân Eu văduvit de tine și de lucrarea Mea cu tine, lucrare cerească, tată.

Te învăț aparte în ziua aceasta. Între Mine și tine trebuie să fie ascultare, poporul Meu. Ea nu poate să se așeze frumos decât prin lucrarea supunerii, tată. Când cineva îi spune altcuiva o cerere a sa, celălalt se supune, căci altfel nu se înfăptuiește cererea celui care cere. Îți cer, e adevărat că-ți cer, dar pentru tine îți cer, nu pentru Mine, tată, căci Eu sunt Stăpânul vistieriilor toate și nu-Mi lipsesc Mie cele ce-ți cer Eu ție, ci ție îți lipsesc. Vreau să-ți adun în cer bogăție veșnică prin cele

ce Eu îți cer să lucrezi și cum să le lucrezi, și nu de altceva te învăț Eu pe tine să ascuți cuvântul gurii Mele spre tine și să-l împlinești întocmai, o, nu de altceva, fiule. Te învăț acum, o, iarăși te învăț lucrarea iubirii, lucrarea dintre tine și Dumnezeu, căci dacă tu nu Mă ascuți, n-ai lucrarea iubirii între Mine și tine. O, Eu ți-am dat păstori cu suflet bun și mare pentru lucrarea sufletului tău și a duhului tău înaintea Mea, orânduiala Mea cea pentru tine pusă de Mine în slujba vieții sufletului tău. Nu-ți trebuie pricepere aparte, căci asta ține numai de ascultare, căci cel ce nu ascultă de cele de la Mine pentru binele lui, acela face necredință, fiindcă mintea lui stă împotriva celor ce se pot face prin duhul ascultării și prin lucrarea ei. O, dacă nu pot să-Mi dea răspuns pentru tine cei puși de Mine să te păstorească, tu ești afară, tată.

Fiilor, fiilor, judecata Mea nu este nedreaptă. Eu judec fapta omului între Mine și el, nu între el și fratele lui. Țineți minte această lucrare, căci cerul altfel nu lucrează între Dumnezeu și om. Pentru cele dintre om și om are datoria fiecare din cei doi să lucreze dreptatea sau pocăința pentru faptă, iar dacă nu le lucrează cei doi pe acestea, mai apoi vin peste ei cele bune sau cele rele lucrate de ei, și aceasta este dreptatea care se așează la locul ei chiar prin înșeși faptele dintre oameni, prin însuși cântarul cel drept, care lucrează în taină dreptatea a toate.

O, fiilor, Eu v-am povățuit multe, multe de tot, tată. Cartea Mea cu voi ne poartă, pe Mine și pe voi, în ea cu toate câte Eu v-am dat povață ca să lucrați după povețele Mele și să vă între în fire facerea lor în voi, facerea Mea de peste voi din cele ce Eu v-am adus să lucrați și să fiți. O, nu uitați, nu uitați că nu mai sunteți în lume ca să vă purtați ca lumea, liberi față de Dumnezeu. Voi ați ieșit din lume când ați venit la Mine, ați ieșit din veacul acesta și v-ați dat ca fii ai vieții veșnice.

O, deschide gurița și grăiește, fiule! Față de cele ce Eu îți grăiesc, grăiește, tată. Deschide gurița, deschide ușa aceasta și nu te piti după trupul tău, nu te piti în spatele tău, căci carnea și sângele nu-ți pot fi acoperământ ca să nu te știe, ca să nu te vadă Dumnezeu cum ești și cine ești și ce lucrare ai în împărăția aceasta a ta: carnea și sângele tău. Vino, tată, afară! Trupurile celor înviați sunt străvezii și scapă de sub învelișul de carne și se văd lucrându-și lucrarea. Omul are două trupuri: unul înăuntru și unul în afara lui. Iată, așa este omul cel ascuns în însuși trupul lui, în cele dinăuntru ale trupului lui, în carnea lui, așezată pe oasele lui. Când se umblă la un trup pus în pământ după ani de zile, acesta nu mai este carne și sânge, ci numai oasele lui, numai cele dinăuntru, iar carnea și sângele se fac pământ, și numai oasele îl mai mărturisesc, numai cele rămase din om, iar celelalte au mers la judecată.

O, poporul Meu, am martori din cer, lucrez cu sobor de sfinți peste tine și te îndemn la sfințenie. Ea este ceea ce poate sta în lumină, căci este din cer în om, și poate ține trupul în întregimea lui când ea are viață în trupul omului, iar viața mărturisește lucrarea ei. O, fiilor, schimbați-vă viața după viața Mea, după lumină, tată, și schimbați-vă cuvântul și fapta! Iubiți bucuriile sfinte, și nu numiți altceva bucurii pentru voi. O, nu vă înșelați pentru clipe goale! Căutați îngeri în toate clipele voastre, îngeri de-ai Mei, tată, nu de-ai lui satana! Și în vorbiri și în tăceri și în multe câte folosiți între voi și voi fără de dragostea Mea în ele, pe toate le lăsați în judecata lui satana. Fiți unii altora îngeri păzitori pentru cele din cer în voi și între voi, și nu fiți îngeri de-ai lui satana, căci dacă nu sunteți cerești unii pentru alții, pentru care stăpân mărturisiți voi pe cele trăite între voi și voi? Luați-le pe ale Mele în voi, și între voi și voi,

că iată, ale voastre vă sfășie veșmântul pe care trebuie să-l aveți la masa Mea de nuntă cu voi. O, învinuiți-vă pentru duhul cel rău al tăcerii dintre voi pentru cele așezate din cer să fie cu voi, și între voi spre mângâierea sfinților, căci sfinții vin cu Mine la voi după mângâiere, tată, după tainele Mele cele păstrate în Mine pentru sfârșit de timp și deșertate de Mine peste voi ca să se împlinească ele pe pământ acum, precum este scris pentru acest timp ceresc pe pământ. O, nu împiedicați cu răceala din voi între Mine și voi așezarea cerului pe pământ cu toată slava sa cea de la sfârșit de timp! Căutați cu duhul ascultării, tată. Nu ieșiți și nu intrați în curțile Mele cu voi fără să vă stropiți cu apă sfințită prin cuvânt, căci duhul rău stă la pândă la toate răspântiile, pe toate căile și cărăruțele să vă păteze cu turnările lui și să vă dezbrace de veșmântul ascultării cea pentru paza voastră, venită de la rostirea cuvântului Meu de peste voi. Am pus în poarta care străjuiește grădinița cuvântului Meu, am pus în ea putere de destrămare a toată lucrarea diavolului, pusă de omul vrăjmaș și pizmaș în calea voastră, asupra voastră ca să vă murdărească cu cele ale lui apoi și să vă cadă din brațul Meu. Mergeți pe calea cea arătată de Mine vouă, fiilor, și pe care Eu am așezat cuvânt de ocrotire a voastră. Am pus duh în poarta care străjuiește grădinița Mea de cuvânt și v-am orânduie drum vegheat. Vedeți din Scripturi pilda celui ce n-a ținut calea pe care Eu i-am spus să meargă neabătându-se de pe ea, și a fost mâncat de fiare cel ce n-a ascultat, cel ce a călcat peste cuvântul ascultării.

Lucrați după cuvântul Meu, fiilor! Lucrați lucrare de fiu, tată! Iubiți curățenia în toată vremea și peste tot, iar în această taină intră lucrarea ascultării, căci oaspeți cerești dau să se odihnească pe lângă voi. O, nu este lege împotriva curățeniei. Fiți curați, și în curățenie să vă trăiți viața! Nu stați fără cei din cer mereu cu voi. Cei din cer sunt curați și stau în curățenie și în duhul ei! Dați voie Duhului Meu să Se sălășluiască între voi cu înțelepciunea Sa, care vine dacă vreți s-o aveți între voi, și după ea să lucrați! Ea când vede duh de om nu se mai apropie, nu are cale să vină. Când omul dă să orânduiască el peste ale Mele Mă dă deoparte pe Mine atunci. Voiesc totul să fie al Meu cu tot cu voi, și nu al vostru, fiilor, căci diavolul se teme de Dumnezeu, iar la om îndrăznește, tată. Am rostit demult un cuvânt prin care am spus așa în cartea Mea cu poporul Meu: *«Fiule, dacă vei spune în lucrarea Mea cu tine că „asta e camera mea sau lucrul meu“, vei greși, și unde-ți va sta capul îți vor sta picioarele»*. O, așa, așa Mă dă omul pe Mine de peste el și Mă pune la picioarele lui pentru cele ale lui numite de el, și judecă omul după mersul lui pentru cele ale lui. Nu așa trebuie să facă omul cu Mine, tată, căci el Îmi este dator cu multul pentru viața lui: pentru soare, pentru lumină, pentru căldură, pentru iubire, pentru facerea Mea cea pentru el, și pe toate acestea i le dau în dar, cerându-i doar duh umilit înaintea Mea, între Mine și el. El însă se simte bine stăpân, dar omul nu poate să fie stăpân, căci Stăpân este numai Cel ce veșnic este. Amin.

Te rog, poporul Meu, ai milă de Mine, tată! Dă-Mi cinstea cea de Dumnezeu al tău, tată! Ți-am dat împărăție curată, pe care mereu o curăț Eu de duh de om, umplându-o pe ea de Duhul lui Dumnezeu, de cuvântul Meu de peste tine în curțile Mele cu tine, în împărăția Mea. O, te-am pus lucrător în ea pentru numele Meu și în numele Meu, nu în numele tău, căci de numele tău nu se teme diavolul, tată. Eu ți-am dat numele Meu să-l porți, iar tu să fii fără de nume, și aceasta pentru slava numelui Meu de peste tine, căci ți-am dat să-l porți, tată. Ai grijă, că numele Meu e mare și sfânt, și tot așa e și veșmântul Meu, în care Eu te învălui și te țin ca fiu al Meu. Ai grijă de

tine ca și de Mine, și aceasta este o vorbă mare, tată, e prea mare pentru cel neascultător, dar pentru cel ascultător e lucrătoare, fiule. O, ai grijă de Mine și numai așa te vei îngriji de tine, fiindcă atunci am Eu de tine grijă, tată. Cel ce are grijă de Mine face aceasta ca să semene cu Mine, și așa se îngrijește el de sine, semănând cu Mine așa, și nu altfel. O, ai grijă să nu-Mi scoți ochii că-Mi lucrezi sau că lucrezi fratelui tău. Nu ai dreptate, tată. O, și Eu lucrez ție mai mult ca tu Mie. La fel și fratele tău lucrează pentru tine, și unii pentru alții lucrăm, și așa este la Mine măsura, și nu este cum dai tu să măsoari. Măsurătoarea ta e părtinitoare de partea ta, iar Eu nu tot așa Mă dăruiesc. Nu cer plată pentru ce dau, pentru ce fac, ci numai loc de odihnă cer de la om.

Eu cu toată iubirea aduc spre voi pe cele trebuincioase, și lucrez prin taina Evangheliei Mele de peste voi. Voi însă ar fi să aveți ca și cum n-ați avea, ca să puteți fi dornici de mila Mea, de căldura Mea, spre mângâierea voastră. Taina mângâierii este a celor ce iubesc. Numai a acelora este ea, și Duhul Sfânt este aluatul ei. El este Mângâietorul, iar cine nu dorește de El, acela este stârpitură între pământ și cer.

O, dați-vă locaș puterilor cerești lucrătoare în voi! Iubiți duhul de fiu!

O, fiilor, aștept, aștept să vi se deschidă gurițele și să lucrați cu ele loc pentru Mine între voi, petrecerea Mea cu voi, tată. V-am dăruit toate darurile și n-a rămas nimic în cer să nu aduc peste voi ca să le purtați, ca să lucrați prin ele pe pământ. reu le-am rostit peste voi să fie. Apostolii Mei spun în Scripturi că trebuie să fiți găsiți îmbrăcați și nu goi, fiilor. Cel îmbrăcat este plin de cuvânt, plin de duhul mărturisirii a toate cele din cer pe pământ, căci taina de fiu al cerului pe pământ este lucrată numai din taine, numai din daruri cerești, iar darurile cerești se văd lucrând și se mărturisesc pe ele însele prin lucrarea lor auzită și văzută, fiilor, și aceștia sunt fiii slavei tainelor cerești pe pământ. Amin.

Voi sta și voi privi la voi, tată, după acest cuvânt al Meu de peste voi. Am stat cu sobor de arhieriei și de mucenici la masa durerii Mele în mijlocul vostru, că Mi-am spus durerea Mea vouă. Vă îndemn să-Mi dați vindecare, tată, căci Eu sunt Dumnezeu. Vă îndemn cu sfinții, o, fiilor. Amin.

— **S**untem soborul Tău în ziua aceasta de două sărbători de sfinți între două zile, o, Doamne. Ne aplecăm și noi înaintea poporului Tău. Prin grăierea noastră cu Tine înaintea lui trecem spre el cu cuvântul și îl îndemnăm pe el să asculte de Dumnezeu, căci cel ce nu ascultă de Tine stă mai mare ca Tine și își îngăduie să nu asculte.

Să se scoale spre lucrare de Duh Sfânt poporul Tău! Să se scoale! Amin. Așa rostim noi de lângă Tine peste el în ziua aceasta de sobor de sfinți cu Tine la masă în mijlocul lui, iar Ție Îți dorim mângâiere în durerea Ta, o, Doamne, și nădejdea că vei găsi alinare, de acolo de unde Tu o aștepti pe ea. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2009

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Sfinții așteaptă învierea morților. Mersul Domnului, un drum cu trepte spre desăvârșire. Păstorul poporului, Daniel, asemănat cu Avraam în credință.

Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea Mea de azi, intru cuvânt de sărbătoare, iar sfinții așteaptă la gura Mea ca să se hrănească din ea, căci cuvântul Meu de azi este mângâierea lor și se mângâie ei cu venirea Mea la tine

cuvânt pe pământ, o, poporul Meu de azi din neamul român.

E sărbătoare în ziua aceasta în cer și pe pământ. Pe pământ mulți sărbătoresc pentru nașterea Mea cea de acum două mii de ani, sărbătoare mutată de la locul ei, iar cei din cer sărbătoresc pe ierarhul Spiridon, cel sărac de slava cea pământească, fiindcă el avea în el de bogăție împărăția Mea, cea care nu are nimic în lumea aceasta, și care se slăvește în om pentru cei din cer. Ridică sfinții înaintea Mea cupa rugăciunilor lor pentru ca să vină pe pământ împărăția Mea și să se descopere ea prin descoperirea fiilor lui Dumnezeu, căci împărăția Mea din ei îi vădește pe ei moșteni ai Mei. O, de s-ar putea opri omul din toate cele trecătoare ale lui ca să gândească așa, Eu, Domnul, aș lucra peste el și l-aș umple atunci de dor de cer și de adevăr pe pământ! E orb omul față de cele ce rămân, pentru că el își deschide inima numai spre cele care trec odată cu el. Nu tot așa au făcut cei ce s-au sfințit pe pământ pentru împărăția Mea în ei, împărăție care nu trece.

Mă adun cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu de la izvor. Ne pregătim, tată, să ridicăm la cer zi de pomenire pentru păstorul Daniel, căci Eu, Domnul, voiesc acum să stau în cuvânt cu poporul Meu cel de ieri și cel de azi și cel de mâine, tată. Sunt plin de slava cuvântului Meu, slava Mea cea de la sfârșit de timp pe pământ, și grăiesc cuvânt și îl împlinesc pe el, și așa Mă dovedesc Eu că sunt Cel ce grăiește acest cuvânt. Am stat cu masă de cuvânt peste neamul român, ca să așez apoi în mijlocul lui cârmuitor după voia Mea pe mai departe peste el, și am tras din greu cu tot cerul de sfinți și de îngeri pe tot cuprinsul pământului român, căci lupta pentru întâietate s-a dat cu putere și Mi-a dat Mie de lucru omul necredincios care-și caută slava sa. Eu însă am vegheat cu milă mare ca să nu se prăbușească acest neam iarăși sub mâna celor străini de adevăr și de mersul Meu peste pământ acum cu toiag de fier în mână, căci cu greu Îmi fac cale printre oameni cu slava cuvântului Meu, care-l păstorește pe om și nu-l lasă să cadă, așa cum dă el să lucreze fără să știe unde duce lucrul lui. Toți sfinții sunt numai iubire și veghe pe vatra neamului român, că Mă văd pe Mine cu râul Meu de cuvânt în această țară, țara întoarcerii Mele iarăși de la Tatăl la om, lucrare cu mare taină lucrată între Mine și cei credincioși acestui timp ceresc pe pământ, și despre care este scris în Scripturi să vină și să fie.

Toți sfinții lucrează cu Mine la desăvârșirea Scripturilor pe pământ, și lângă tine lucrează ei, poporul Meu, căci tu ești pe pământ cu trupul, și în mijlocul tău Îmi scriu Eu cuvântul, pe care-l și împlinesc apoi. Lucrează la masa Mea cu tine în ziua aceasta ierarhul Spiridon și grăiește el între Mine și el cuvânt de mărturie a lucrării Mele de azi pe pământ, căci sfinții sunt cuvântul Meu, iar Eu al lor, și unii pe alții ne mărturisim pentru lucrările cerului pe pământ, iar cartea Mea cea de azi mărturisește azi lucrarea Mea și a sfinților Mei, poporul Meu. Amin.

— **C**uvântul Tău de azi, Doamne, e calea Ta de venire pe pământ acum, la sfârșit de timp, și e calea noastră, a sfinților Tăi, lucrare scrisă în Scripturi să fie, căci zice Scriptura: «*Vine Domnul cu zeci de mii de sfinți!*». O, nu mai sunt pe pământ oameni care să aștepte cu dor și cu patimă venirea Ta. Pe pământ sunt numai oameni necredincioși, și abia se mai zărește rob credincios pentru Tine, om care să-l robească duhul credinței în Tine așa cum am fost noi, sfinții Tăi.

Ai dat cuvânt dulce și mult neamului român și l-ai îndemnat la veghe pentru viața lui. Veneai adesea în cuvânt la el și îl strigai pe el la veghe, și apoi ai împlinit Tu aceasta, căci ai cuvântat, și trebuia să se îplinească cuvântul Tău, și s-a îm-

plinit, Doamne, și n-ai lăsat să alunece neamul român sub duhul minciunii omului cel plin de dorul slavei pământești, omul cu limbă de lemn, care-și caută doar slava sa ca să domnească prin ea și să se fălească domnind.

O, Tu ești mare și ești biruitor, Doamne, pe vatra neamului român și pentru el pe pământ. Stăm față în față cu lucrarea Ta de azi noi, sfinții Tăi, pentru ridicarea acestui neam la rang ceresc înaintea neamurilor de pe pământ, căci Tu stai pe tron de cuvânt în mijlocul neamului român și Îți împlinești slava venirii Tale cu judecata prin cuvânt pentru vii și pentru morți, căci cei adunați în biserici nu cred cele ce spun ei când spun prin darul credinței celor de la începutul împărăției Tale prin întâii Tăi ucenici, și care au lucrat peste biserica Ta de peste vremi mărturisirea credinței lor, căci în biserici se vestește în toată vremea pentru tot omul care mărturisește zicând: *«Aștept învierea morților și viața veacului ce va să fie»*. O, nu e pentru necredincioși, ci e pentru cei credincioși această proorocie, Doamne, căci cei credincioși o așteaptă pe ea împlinită pe pământ, ca și sfinții Tăi, care așteaptă învierea celor înviați. O, noi așteptăm cu mare dor învierea morților, Doamne. Scriptura învierii morților poartă în ea împlinire mare, o, Doamne, și este adevărată această Scriptură, atât cât de adevărat ești Tu, o, Dumnezeule al celor credincioși și sfinți prin credință, căci ei biruiesc cu ea pentru Tine, Doamne.

Grăiesc cu Tine între cei din cer în ziua mea de serbare ca să Te mărturisesc, Doamne. Duhul mărturiei este duhul nostru în cer, așa cum a fost și pe pământ. N-au sfinții pe pământ altă căutare decât să Te mărturisească pe Tine, iar în cer ajunși apoi, același dor îi mistuie pe ei, căci ei sunt iubiții Tăi, iar Tu al lor pe veci, și iubirea nu piere, ci se naște pe pământ mereu, mereu în cei credincioși și sfinți cu credința, iar plata lor este mare, și ești Tu întreg în ei pe pământ, și în cer apoi, plată celor credincioși, Doamne. O, cu mare dor de slava Ta cea de azi Te rugăm, noi, sfinții Tăi, să Te așezi tot mai desăvârșit Păstorul celor credincioși, căci acest timp al Tău Te mărturisește pe tron de cuvânt în mijlocul neamului român, iar Tu îl mărturisești pe el neam al Tău, ales dintre neamuri pentru slava Ta de azi cu el pe pământ. Fă-l credincios pe el în lucrările Tale de azi, o, Doamne, și dă-i apoi lui plata celor credincioși, căci Tu poți aceasta, și iată, noi stăm cu Tine la praznic de cuvânt, masă cerească pentru sfinții din cer la masă cu cei credincioși pe pământ în mijlocul neamului român. Dulce este pentru graiul nostru numele de român, și scrie-ne pe noi, o, Doamne, în cartea cea de naștere de sus a acestui neam, că e plin cerul de la margini la margini de acest nume mare al Tău acum, la sfârșit de timp, când Tu Te naști cuvânt nou pe vatra neamului român, neamul din care Tu Te naști în zilele acestea cuvânt peste pământ. O, slavă cuvântului Tău de azi, și bunăvoință pentru Tine peste neamul român, iar nouă, sfinților Tăi, bucuria cea de la sfârșit de timp, venirea Ta cu zecile de mii de sfinți ai Tăi, o, Doamne, și împlinirea credinței lor, prin care ei au nădăjduit în toată vremea lor pe pământ. Amin.

— Duhul mărturisirii este Duhul Meu, iar Duhul Meu este mărturia voastră, o, sfinți iubiți ai Mei. Amin.

Dăm așezare sărbătorii de azi și Mă întorc în carte apoi pentru ca să Mă las în ea cuvânt și să stau la masă cu poporul cel hrănit de Duhul Meu în vremea Mea de azi cu el pe vatra neamului român. Binecuvântare îți dau, popor de la izvor, ca să gătești tu masă de pomenire pentru păstorul Daniel, pe care l-am luat între sfinții Mei acum patruzeci de zile, după multa lui trudă și suferință pentru via Mea de azi și de mâine, căci el

Mi-a fost mărturisitor credincios, slugă plină de credință și de credincioșie pentru tot cuvântul Meu cel de azi și a tainelor toate, pe care le poartă în el cuvântul Meu.

Mă întorc în carte ca să Mă așez masă de cuvânt pentru cei ce vor veni să Mă ia cu glasul cuvântului Meu, care se așează cu poporul în sfat ceresc acum, iar ție, popor de la izvor, îți dau mereu, mereu, puteri noi pentru lucrul tău cel pentru Mine, tată. Pregătește-Mi, dar, popasul Meu cu cei din cer pentru poporul Meu care se adună în casa întâlnirii și Mă voi întâlni cu poporul Meu și voi grăi lui, și martorul Meu Îmi va fi acum păstorul Daniel, pe care l-am luat acum la odihnă după truda lui cea pentru Mine, după multa lui lucrare de credință pentru venirea Mea cea de azi pe pământ, iar acum el are între cei din cer rodul credinței lui, rod mărturisitor pe pământ și în cer. Amin.

Sfârșesc acum cuvântul și dau loc sărbătorii pentru ierarhul Meu Spiridon, și Mă întorc în carte apoi, iar voi, străjeri din porți, vegheați pentru venirea Mea cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, vegheați, tată, pentru toate clipele Mele de pe pământ acum, căci Eu, Domnul, vă întăresc mereu la veghe, iar lângă voi, pe poporul Meu de la izvor, și cu care Eu Mă sprijin pentru lucrările Mele de azi pe pământ. Amin.

Cu pace și cu bună orânduială să-Mi lucrați și să-Mi gătiți popasul și masa Mea cu poporul Meu, iar glasul Meu va grăi lui grăire cerească pentru lucrarea Mea de azi cu el și pentru el, iar voi fiți sprijinul Meu, fiilor, și sfânt să fie el înaintea Mea. Amin, amin, amin.

*

Mă așez în cartea Mea de azi cu grăirea Mea acum, pentru pomenirea în cer și pe pământ după patruzeci de zile, când Eu, Domnul, am venit cu sfinții și cu trâmbița Mea Verginica și am ridicat la cer suflețelul păstorului Daniel după multa-i suferință cu duhul și cu trupul apoi în mijlocul poporului Meu de ieri și de azi. Amin.

O, popor de la izvorul Meu de cuvânt, te-am așezat, tată, să-Mi gătești acum acest popas și să pui masă de pomenire pentru păstorul Daniel și ca să stau Eu la masa cea de azi de vorbă cu poporul Meu de peste tot, cu cel adunat acum, aici, la masă, și cu cel ce nu s-a strâns acum, iar tu ai împlinit așa și ai gătit popas cerului, și iată, stau la masă de cuvânt aici, însoțit de martori din cer, căci mărturia lucrării Mele de azi umple cerul și duhul sfinților Mei. Amin.

O, te-am vestit, poporul Meu de peste tot, te-am vestit, tată, că-ți voi grăi ție în ziua aceasta. Fac popas cu tine, tată. Să ne așezăm, dar, și să privim mersul lucrării Mele și al vaselor purtătoare de lucru sfânt, și mersul tău pe calea aceasta a Mea cu tine pe pământ, cale vegheată de Tatăl în toată vremea, calea cuvântului lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Savaot, acum, la sfârșit de timp, între cer și pământ. Te îmbrățișez în cuvânt, o, poporul Meu cel din toată vremea lucrării cuvântului Meu cel de azi, și Îmi răspund acum și cei ce au trecut cu trupul în vremea acestei trâmbițări, și sunt veniți aici, în clipa aceasta, însoțiți de îngerii Mei, și îngerii îi aduc tainic lângă cei adunați aici și pe cei ce n-au venit cu pasul până la izvorul Meu de cuvânt, unde poposesc Eu acum cu masa Mea de azi în casa întâlnirii Mele cu poporul Meu și cu tot omul care vine să știe despre lucrarea cuvântului Meu cel din vremea aceasta. Odată adunați așa aici, Eu, Domnul, binecuvintez această zi de pomenire și o iau în cer mărturie și Mă odihnesc de ea apoi, Eu și sfinții Mei, martori acum pentru grăirea Mea cea de azi. Amin.

Am petrecut și dulce pe calea Mea de azi cu un popor, dar și mult suspinând, și mult, mult așteptând și tot așteptând pe calea Mea prin cuvântul acestei lucrări. Am stat tănuit în trâmbița Mea Verginica, și așa am cuvântat vreme de douăzeci și cinci de ani, după ce prin suferințe fel de fel am pregătit-o pe ea vas al Meu, vas de trebuință cerului și trâmbiță deșteptătoare pentru ca să-Mi culeg un popor credincios prin trâmbițarea cuvântului Meu. O, deschideți-vă larg, larg duhurile și inimile, iar auzul să vă fie ager acum, voi, cei adunați la masa Mea în ziua aceasta, căci Eu, Domnul, Mă așez cuvânt de pomenire a mersului Meu dinspre cer spre pământ mai bine de cincizeci de ani, însoțit de un popor credincios în mijlocul neamului român. O, cu mare durere spun că e cutremurător de dureros la cer credința cea din om care apoi se stinge ea în cel care o poartă! Am petrecut cu multă durere și numai în umilință pe toată calea aceasta cu un popor care nu Mi-a fost statornic până la sfârșit. Drumul a fost cu trepte, că altfel nu ajungeam până azi cu calea cuvântului Meu cel de azi peste pământ. Am cerut puțin, și am tot adăugat pic cu pic apoi la viața cea sfântă, pe care voiam Eu s-o așez în cei ce veneau să-Mi fie popor credincios și împlinitor sfințeniei Mele în om. Am grăit ca un tată blând peste cei ce aveau să crească pic cu pic, dar, îngăduitor cum M-am purtat, puțin de tot l-a ajutat îngăduința Mea pe cel ce venea să-Mi fie popor, alături cu mersul crucii Mele de azi, și apoi să Mă bizui Eu pe el cu tot mai multa Mea cale pe pământ, căci calea Mea din cer pe pământ creștea, creștea odată cu multul Meu cuvânt, izvorât din gura Mea. Am stat în sfat mult, mult cu păstorul Daniel și am pomenit mereu acest nume nou al lui, de la Mine dat lui, și am grăit cu el înaintea poporului Meu, căci Domnul trebuie să aibă cu cine să grăiască și cui să-i spună cuvântul Său când cuvintează din cer pe pământ. O, așa s-a umplut cerul de numele acestui slujbaş al Meu, credincios lucrării venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp. L-am chemat lângă lucrarea Mea pe când era păcătos, și Mi-a răspuns cu credință când l-am chemat, și Mi-a deschis larg ușa inimioarei lui, iar Eu M-am așezat Dumnezeu mare în locașul inimii lui, căci înțelepciunea lui Mi-a deschis, și ne-am unit atunci pentru vecii, și am trecut prin greu după greu apoi, căci calea Mea pe pământ e mult prea pândită de cel ce stă la pândă pentru pașii Mei cu omul, de satana, șarpele cel de demult, care și-a schimbat înfățișarea în clipa când și-a pierdut credințioșia între el și Mine, în vremea când omul cel zidit de mâna Mea din pământ s-a semețit în rai, s-a semețit peste Dumnezeu, Făcătorul său.

O, Mi-am pregătit pe trâmbița Mea Verginica și Mi-am început prin ea izvorârea râului vieții, cursul cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Urma apoi să-l pețesc și pe cel sărbătorit azi, care avea să fie apoi păstorul Daniel. Și dacă urma să-l pețesc pe el, am luat un vlăstar plăpând din rudenia lui după trup, o ramură fără de preț, și am altoit-o în tulpina lucrării Mele de cuvânt, că M-am descoperit lui Nicolae, rude-nie după trup cu păstorul Daniel, și l-am luat din spini și l-am așezat lângă trâmbița Mea prin legământ ceresc ca să-Mi stea ocrotitor și perdea tainică peste lucrarea Mea de cuvânt prin Verginica Mea, și i-am însoțit pe ei prin cuvânt pentru drumul cel greu al lucrării Mele, dar Mi-am păstrat curată pe trâmbița Mea, ca și până atunci. Mi-am sprijinit apoi cu acest păstor sarcina Mea cea grea, căci pentru ea Mi-a trebuit înțelepciune de pe pământ, și l-am avut pe el sprijinul Meu la greu. Mi-am strâns pic cu pic un popor la masa Mea de cuvânt, dar satana cel pândar s-a sculat și el pic cu pic și a semănat peste cei chemați duhul îngâmării, duhul invidiei, căci s-a temut că-și

pierde lupta cea pentru pierzarea omului de pe calea Mea. Suferința și prigoana s-au ivit mereu apoi în calea Mea cu poporul acestei lucrări, și am mers așa, din greu, prin cei credincioși, dar n-am avut rob mai credincios ca și păstorul Daniel. N-am avut în tot poporul Meu încă un ucenic ca și el ca să nu dea cu nimic, cu nimic înapoi pe calea mersului Meu cel greu, iar credința lui cea de nestrămutat Mi-a fost sprijin mare și biruință mereu pe toată calea apoi. Lucrarea Mea cu el l-a adus până la cercetarea ei amănunțit apoi din partea slugilor lui satana, care vedeau pe Dumnezeu cu el și cu cei ce se hrăneau din gura Mea prin trâmbița Mea Verginica, și a intrat la întrebare slujitorul Meu. Ascultarea lui însă în toate câte Eu îi dădeam să urmeze întocmai în fața celor ce îl descoseau ca să afle mersul Meu, l-a scos pe el mereu biruitor pentru lucrarea Mea. O, n-a fost cuvânt al Meu să nu-l creadă acest slujitor. Dacă Eu Mi-aș fi schimbat cuvântul de trei ori într-o zi, după cum venea vremea cea rea sau după înțelepciunea Mea, prin care Eu încerc credința și credințioșia slujitorilor Mei, el rămânea mereu credincios și curat cu inima, neîndoindu-se și plin de încrederea că Eu am dreptul tot peste cei credincioși și plini de supușenie, ca un Dumnezeu Care-l încearcă pe cel neprihănit cu inima și cu credința ca să-l dovedească pe el fiu al Său, așa cum cu Avraam s-a petrecut, ca să-l așeze Domnul pe el apoi rădăcină și început al poporului cel binecuvântat, ieșit din coapsele lui.

Mi-am pregătit prin suferință slugile Mele în toată vremea pe pământ cu omul. Așa am lucrat și în vremea acestei lucrări, și puțini, puțini s-au deosebit de partea dârzeniei cea pentru Mine cei care-Mi auzeau trâmbița sunând și strigându-l la înviere pe om. O, fie din slăbiciune, fie din prostie, fie din duhul cel pierzător de om al invidiei s-au ridicat în toată vremea trădători între cei ce urmau cu pasul lor pe calea Mea de cuvânt din loc în loc cu trâmbița Mea și cu vasele purtătoare de Dumnezeu de lângă ea. A fost suferință, a fost răbdare, a fost așteptare, toate din partea Mea, dar a fost credință puțină la cei ce nu iubeau greul de pe drumul Meu, dând ei să fugă de sub el, căci omului îi trebuie înțelepciune pentru ca să-și întărească el calea lângă Mine și credința lui de neclintit apoi. O, Mă uit cu lacrimi curse șuvoi din ochiul Meu duios, Mă uit pe calea toată a lucrării Mele de cuvânt și văd acum multă, multă slăbiciune, iar pentru ca să și-o acopere creștinul, el învinuia, el se scutura de răspuns sau ieșea și se ducea de sub ocrotirea Mea, se ducea spre cursa diavolului, căci cel necrotit nu are altă cale mai bună pentru el, ci merge spre cădere, și prin ea, spre vânzare de frați, căci ce altceva înseamnă părăsirea frăției față în față cu lumea, care îl vede pe cel căzut din familia Mea de fii?

O, poporul Meu, dorul Meu după tine e părintesc, tată. Așa a fost pentru tine și dorul păstorului Daniel. Când el te dojenea, de dorul tău lângă Mine lucra el așa cu tine, fiule. N-a priceput taina aceasta poporul cel supărăcios și apoi cârtitor. Abia, abia Mi-am ținut lucrarea pe cale din pricina nestatorniciei multora, care veneau să-Mi fie fii. Fiu însă este cel care se supune pentru ascultare și pentru propășire în lucrare fiască, și am suferit cu dor pentru neînțelepciunea celor ce nu înțelegeau iubirea.

Mi-am luat apoi trâmbița la cer, dar nu înainte să-Mi fac socoteala, ca să nu-Mi stea din lucru lucrarea venirii Mele și mersul cel credincios al poporului Meu. Cu mare taină Mi-am pregătit orânduială pe mai departe pentru mersul cuvântului Meu, dar a trebuit să folosesc o punte de trecere, și am avut pentru aceasta pe cea din același trunchi cu Verginica Mea și

am trecut și Mi-am legat mersul Meu cel mult de azi pe mai departe, și iată-Mă mergând, poporul Meu. Merg, tată, merg, și așa fi vrut și tu să mergi, fiule, și ca Mine să mergi, și nu ca tine, tată. O, era gata mersul Meu cel de azi să Mi se frângă la mijlocul lui, căci cei din poporul chemat, în care s-a încuibat satana ca să-Mi cearnă ca pe grâu poporul după ridicarea trâmbiței Mele la cer, aceștia i-au făcut atunci și pe păstori să facă judecată nedreaptă, căci necercetarea celor ivite duce la zdrobiri adevărul și mersul său pentru dreptatea a toate, și greșește om prin om, și e păcat când pierde Domnul suflete, căci omul este slab și se duce spre cădere la cea mai mică încercare peste credința lui. O, nu Mi s-a mai vindecat de atunci poporul de bubă cea peste credința lui, căci duhul minciunii s-a cuibărit în vârf, și de pe vârf a lucrat și a strigat batjocură nedreaptă peste fiii cei nou-născuți atunci din cuvântul Meu pentru lucrările Mele până la capătul lor.

Mă doare nevindecarea poporului Meu. Am dat să-l îndrept apoi spre adevăr, dar s-a făcut vinovat poporul prin cei defăimători de frați, iar rana Mea cea de atunci nu Mi s-a mai închis, și Mă doare proaspăt și azi din pricina căderii poporului Meu, care a fost atunci clătinat de pe cale. A dat apoi păstorul Meu să repare această stricăciune, dar n-a mai fost cum, căci cei răzvrățiți nu și-au mai închis apoi gura, și au mers și au dărâmat mereu peste tot pe poporul Meu.

Mă doare și azi după tine, popor clătinat din credință atunci prin gura omului limbut, defăimător de frați. O, Mă doare, tată, după tine. Iată, cei clevețiți atunci sunt cei pe a căror umeri mici Mă sprijin Eu pe mai departe cu lucrarea Mea, că n-am avut unde să mai găsesc în poporul Meu ca și la ei iubire și credință, căci prea puțin M-a iubit cel care a stat lângă Mine neascultând pentru viața lui cu Mine. Aud guri vrăjmașe și azi, chiar dacă nu s-a găsit cineva care să poată după adevăr să spună ceva rău de cei păstrați de Mine pentru mersul Meu de până azi în urma trâmbiței Mele Verginica. Am lăsat apoi semn peste cei ce i-au clevetit pe ei, căci trupul minciunii s-a făcut mare peste cel mincinos și limbut, ca să-și înțeleagă greșeala cel ce a greșit asupra aleșilor Mei pentru slujirea poporului Meu. A suferit adânc păstorul Daniel apoi toată vremea care a mai rămas, văzând pe poporul cel plin de duhul răzvrătirii și apoi al necredinței pe mai departe pentru lucrarea cuvântului Meu. N-a știut nimeni durerea din el, și a ispășit ca un mântuitor în locul celor ce au clătinat poporul de pe cale, ba chiar și pe păstori o clipă i-au clătinat. Mi-e neuscată rana aceasta, de atunci și până azi, și Mi-e dor, poporul Meu, de viața ta în Mine, tată, de dragostea ta pentru lucrarea Mea, care a venit din cer să salveze din lume suflete, tată. Au plecat de pe pământ creștini nedezelegați de păcatul despărțirii lor de Dumnezeu prin cei clevetitori, care Mi-au dărâmat poporul, și mulți au plecat neîmpăcați cu Dumnezeu prin pocăință.

O, n-ai avut înțelepciune să te uiți la om, poporul Meu, și te-ai clătinat, tată, atunci. Tu trebuia să te uiți bine la om, să te uiți și la cei ce clevetesc, și la cei clevețiți, și să vezi dacă te uiți. Tu însă ai uitat să te uiți, ai uitat să iei de la Dumnezeu și să vezi, și ai luat de la om, iar omul este mincinos, tată, căci satana când găsește loc în om prin voia cea rea din om, intră și robește mintea lui și o întunecă, și apoi face vrăjmășie între frați cel nedrept pentru duhul frăției. O, hai, tată, să rupem această filă neagră dintre Mine și tine, că vreau s-o scot din inima ta, că te învinuiește la Tatăl, poporul Meu. Iată, sunt și azi creștini, din această turmă cunoscuți a fi, și care și azi disprețuiesc mersul Meu de cuvânt și pe cei pe care Mă sprijin, căci au avut putere rea cei ce au împrăștiat limbuțenia lor peste

tot ca să-Mi cadă poporul de pe cale, iar cei slabi și neînțelepți s-au grăbit și s-au clătinat și au rămas în lături, și Mă doare de la diavolul dezbinării de frați, o, poporul Meu.

O, fiilor de ieri și de azi, Eu, Domnul, încă și încă vă învăț. Aveți grijă mare să nu vă vătămați cu ceva păcătos unul altuia mântuirea, tată. Bârfa și minciuna, duhul de judecată, învinuirea și necredincioșia prin acestea, sunt uneltele diavolului, nu sunt ele uneltele frăției. O, după acestea să-i cunoașteți pe cei răufăcători asupra duhului frăției, o, fiilor. După roadele lor să-i cunoașteți, tată. Iată-i pe cei clevețiți prin răutate, ei Îmi aduc rod frumos, ei Îmi nasc popor curat și jertfitor și sănătos cu credință și cu viața cea plăcută Mie, și iată-Mă cu ei mergând cu lucrarea Mea cea începută prin trâmbița Mea Verginica în anul 1955, și cu care nu au mai voit cei ce s-au tras în lături pentru duhul răzvrătirii, și care s-au făcut urâți, urâți și plini de ei înaintea cerului, și aceștia au stat ca musafiri în lucrarea Mea de cuvânt, și musafirlăcuri au început ei să facă în mijlocul poporului Meu după ce au dat să hulească mersul Meu pe mai departe cu cei credincioși, cu cei huliți de ei.

O, deschide ochii bine, poporul Meu, și privește, tată, la roade, și învață să-i cunoști pe cei ce sunt ai Mei adevărați iubitori de Dumnezeu! Vino, tată, la izvor și deprinde-te să bei și fugi de apa cea amară, vărsată din gura celor ce s-au făcut necredincioși! Suferă trâmbița Mea între sfinți și se rușinează când aude și vede pe fiii cei miluiți, pe fini și pe creștini grăind de rău mersul Meu cel de azi, crucea Mea cea de acum, sprijinit cu ea pe umerii cei mici ai celor ce Mă poartă pe mai departe cu mersul cuvântului Meu peste pământ. O, trezește-te și te scoală spre sfințenie, poporul Meu cel îndoielnic, căci sfințenia ți-am cerut-o Eu, tată, încă de când M-am făcut ție cunoscut prin glasul Meu cel de azi peste pământ! Am fost atât de bun, atât de milos cu tine, tată, și nu-ți frângeam voia. Toți Îmi cereați căsătorie ca să-L părăsiți pe Tatăl pentru pofta voastră, și apoi v-ați luat singuri și n-ați mai cerut, și din fiu în fiu v-ați despărțit de calea cea cu sfințenie pe ea. Aș fi avut acum sfinți mulți în poporul Meu și nu Mi-ar fi căzut poporul de pe cale dacă ar fi iubit el Scriptura aceea care zice că *«bine este să nu se atingă omul de femeie.»*

O, mulți au fost numai musafiri în lucrarea Mea, și apoi s-au dus spre căsătorie. Au fost vremelnici, au fost doar oaspeți și n-au rămas ei familia Mea, dar cuvântul Meu cu ei mărturisește pentru ei în cer că au fost cu Mine pe cale și n-au rămas statornici, și au căutat ei o mântuire prin lege, și au căzut din har sub legăturile legii, și așa au rămas cei atât de așteptați de Mine să semene cu Mine ei.

Să plângi cu Mine, măi poporul Meu, că ți-am fost, tată, Păstor și ai părăsit pășunea Mea și ai stat vremelnic cu Mine, căci ai voit să fii trecător. Mă mângâi că-ți pot spune durerea Mea cea de la tine. E mare alinarea când poți să-ți spui durerea ta celui ce te îndurerează rânindu-ți iubirea.

Grăiesc cu trâmbița Mea Verginica și cu păstorul Daniel mersul poporului cel care a stat la masa Mea în tot acest timp ceresc al Meu pe pământ acum. Dăm să așezăm iertarea peste firea cea slabă a poporului Meu din toată vremea cu el.

O, nu se stă doar oaspete în lucrarea venirii Mele cea după două mii de ani iarăși de la Tatăl la om, poporul Meu! Iată, cei ce merg spre căsătorie se despart de părinți și se unesc cu trupul păcatului. Abia acum am ajuns Eu să-Mi fac popor pus deoparte numai pentru Mine cu viața lui, căci Îmi dă Mie viața cel ce alege viața pentru el. Îmi șterge Tatăl lacrima, și mila Lui de Mine Îl sfășie, că M-a trimis pe pământ cuvânt de naștere din nou a omului și n-a voit poporul Meu să aibă în el

această înțelepciune și să nu fi rămas Eu fără el pe calea Mea de azi pe pământ.

Să zici, măi poporul Meu, să zici, fiule, cum ziceau sfinții Mei în rugăciunile lor curate, căci tot ei se pocăiau și ziceau în ruga lor: *«Eu sunt, Doamne, pomul cel neroditor, și nici o roadă de pocăință nu-Ți aduc, și mă tem de tăiere, și de focul cel nestins mi-e teamă, dar Te rog, mai înainte de aceasta, întoarce-mă, miluiește-mă și-mi fă mântuire, o, Mântuitorul meu, căci Te-am părăsit și am greșit, Doamne!»*.

Iată păstorule Daniel, Duhul Meu Cel duios din fiii cei purtători de Dumnezeu acum, i-a strâns, tată, pe cei ieșiți din coapsele tale ca să-i privești tu în mijlocul poporului Meu de la izvor și să te mângâi acum o clipă, și vom lucra, tată, cu înțelepciunea cea de sus să-i scot la țarm pe ai tăi, căci tu Mi-ai fost slugă credincioasă, și multă ți-a fost lucrarea cea pentru via Mea cea de azi! Ai suferit mereu cu duhul, și apoi cu trupul, dar răbdarea te-a sprijinit ca să porți totul necârtind, ci mulțumit fiind întru toate. Îi voi iubi pe-ai tăi cu răbdare prin iubirea cea dulce a copiilor născători de cuvântul Meu de azi, și le voi da lor duh și putere sfântă pentru iubirea cea de sus între ei și Mine, ca să te mângâi tu în cer, tată, căci rostirile făgăduințelor Mele sunt mari. V-am luat la cer, pe tine și pe tovarășa ta de cale, și le hărăzesc în locul vostru de sprijin sfânt copiilor tăi pe copiii Mei de la izvorul Meu de cuvânt. Îi rog pe ai tăi copii să te urmeze, tată, în toate îndeletnicirile tale sfinte și să țină ei aproape cu izvorul Meu de cuvânt, că pe pământ vine vreme tot mai grea, dar să dea ei curs grăirii Mele cu ei și să se hrănească din cuvântul Meu cu poporul Meu, că

mare este poporul Meu pe pământ după alegerea lui cea de la Mine, și mare este între neamuri neamul român, în mijlocul căruia Eu am pe poporul Meu cel binecuvântat, binecuvântare de la Mine peste acest neam. Amin. Da, tată, le spun Eu din partea ta fiilor tăi binecuvântare pentru credință și pentru înviere prin puterea lucrării Mele de azi, și îi vom ajuta să poată ei. Amin.

O, poporul Meu, M-am scris acum în carte cu istoria Mea din vremea aceasta, cu durerea ei, cu nădejdea biruinței cea prin venirea Mea cuvânt pe pământ în acest timp ceresc. Amin.

Pe tot poporul cel de cincizeci de ani, pe cel care a trecut cu trupul și a fost acum aici venit cu îngerii la masa aceasta de cuvânt, pe cel care a venit azi cu pasul aici, la izvor, și, iarăși, pe cel ce n-a venit cu trupul la masa Mea cea de azi, îl slobozesc acum.

Sfârșesc cuvântul Meu. Ridic mărturie în cer această măreață zi. Duhul păstorului Daniel este îmbrățișat de duhul sfinților și e zi măreață această zi. Trâmbița Mea Verginica are mângâiere lângă durerea ei cea din cer. Ne este dor de popor, și Mie, și lor, un dor de demult, dar nesfârșit.

O, adună-te, poporul Meu, iarăși la pieptul Meu, căci sunt duios după tine și te doresc al Meu, tată! Sfârșesc acum cuvântul Meu de azi cu tine. El s-a coborât la tine, și s-a suit la cer pentru sfinți. El este glasul Domnului, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2009

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2010

Praznicul Nașterii Domnului

Dumnezeu este iubire, dar păcatul nu este iubirea. Numai copiii rămân în duhul nașterii. Omul nu-și poate vedea semeția și are nevoie de doctor ca să se vindece de ea.

Cuvântul Duhului Sfânt se naște din gura Mea și Mă las în cartea Mea de azi cuvânt de praznic al nașterii Mele din mamă Fecioară acum două mii de ani, și Mă dau înviorare de cuvânt celor credincioși și sfinți cu credință și cu credincioșia cea pentru credință. Sunt Domnul Iisus Hristos, născut de la Duhul Sfânt și din Fecioară mamă, și sunt rodul credinței ei pentru duhul proorociei, căci Gavriil îngerul a fost trimis de la Dumnezeu la ea și i-a proorocit ei împlinirea proorociei lui Isaia pentru nașterea Mea din fecioară, și i-a zis îngerul că va lua ea în pânțe pe Fiul Celui Preaînalt, iar ea a crezut și i-a zis îngerului: *«Fie mie după cuvântul tău»*, iar nașterea Mea din pânțele ei a fost rodul credinței ei, și apoi M-am lăsat cu acest rod și în Iosif, care, logodnicul ei fiind, la vestea că ea a luat în pânțe fiu pentru ca să-l nască, drept fiind el și nevrând s-o vădească și voind s-o lase pe ascuns, a primit el apoi în vis pe îngerul Gavriil, care i-a zis: *«Logodnica ta are de la Duhul Sfânt pe Cel ce S-a zămislit în ea, și Acesta va mântui de păcate pe poporul Său»*, iar el atunci a crezut și, deșteptându-se, a împlinit și a luat la el pe logodnica sa, care a născut pe Fiul ei, Cel Unul născut și Căruia I-a pus numele Iisus Hristos.

O, poporul Meu, sunt în mijlocul tău cuvânt de naștere, tată, și îți deslușesc taina nașterii Mele, lucrare din credință înfăptuită pe pământ, și îți spun să știi că Eu, Domnul, n-aș putea coborî acum cuvânt la tine și pentru mulți de pe pământ dacă n-aș avea în mijlocul tău pe fiii credinței, pe cei ce Mă dau ție cuvânt, pe cei ce Mă cunosc prin coborârea Mea, pe cei ce au credință, tată, căci prin cel fără de credință pusă de Mine în om nu pot să împlinesc nimic, și iată, împlinesc prin ei coborârea cuvântului Meu cel de azi în mijlocul tău ca să fii tu hrănit de Dumnezeu din rodul credinței lor în venirea Mea cuvânt pe pământ după două mii de ani de la nașterea Mea din Fecioară, naștere care a fost atunci împlinirea proorociei lui Isaia, care zice: *«Iată, Fecioara va avea în pânțe și va naște Fiu, și numele Lui va fi Emanuel, care se tâlcuiește: Cu noi este Dumnezeu!»*. Amin.

O, fiilor, o, fiilor, o, fiilor, învățați, tată, să cântați pentru credința voastră în venirea cuvântului Meu la voi, și cântați, măi fiilor, cântarea numelui Meu: „*Cu noi este Dumnezeu*“, și cântați cu tot adevărul, ca să mărturișiți prin aceasta credința voastră în cuvântul Meu, care vine la voi pe calea credinței, căci credință se cheamă calea pe care Eu vin la voi cuvânt. Nu mai pot să aștept acum mii de ani pentru ca să găsesc credință în cuvântul Meu din vreme proorocit, ci dau să rostesc cuvânt

și să-l împlinesc apoi, că e vremea să Mă împlinesc iarăși cu venirea Mea, despre care este scris în Scripturile lui Ioan, care a văzut și a crezut și a scris: *«Am văzut cerul deschis și un cal alb, și Cel ce ședea pe el Se numește Credincios și Adevărat și are nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, și numele Lui Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, și oștile din cer vin după El»*, iar Eu îți spun acestea pentru ca să te învăț cum să crezi cuvântul venirii Mele la tine prin cei credincioși, poporul Meu, prin cei ce nu se îndoiesc de puterea Mea, care împlinește ca în toată vremea Scripturile și duhul proorociei, și iată, sunt în mijlocul tău și lucrez ca acum două mii de ani, când rosteam din Scripturi proorocii și le deslușeam pe ele ucenicilor Mei, căci dacă aș lucra altfel astăzi, n-ai avea păcat pentru îndoială dacă ai da să te îndoiești întru lucrarea și calea venirii Mele la tine cuvânt de naștere a ta din cer, poporul Meu. Duhul cel în om pus de Mine pentru așa credință, acela se face cale a Mea la tine azi cuvânt ca să te hrănesc cu el și ca să te leg de Mine cu legături tari, cu cuvânt rostit de gura Mea peste tine și care poartă în el puterea Mea, fiule, căci Eu sunt Cel cu duh dător de viață prin cuvântul Meu de peste tine.

O, M-a durut mereu și Mă doare mereu de la cei necredincioși și îndoielnici, care n-au avut minte din cer în ei ca să poată înțelege ei lucrarea Mea de cuvânt în mijlocul tău, și Mă doare de la ei, de la cei ce aleg ce să creadă și ce să nu creadă, și le amintesc lor de Scriptura care zice de trufia celor necredincioși și care spune: *«O, nu vorbiți născocit și nesăbuit, și graiuri trufașe să nu iasă din gura voastră, căci Domnul este Dumnezeuul cunoștinței și știe toate, și de El toate lucrurile se cântăresc, iar când îndreptările Lui vin pe pământ, cei ce locuiesc lumea învață și vor învăța ce este dreptatea»*, și iarăși scris este că: *«Dacă de cel fărădelege ne este milă el nu va învăța ce este dreptatea, și în pământul celor sfinți el face strâmbătate și nu vede nicicum înălțimea Domnului»*.

O, poporul Meu, dau mereu să te nasc din cuvântul Meu cel mereu proaspăt și să te învăț taina celor credincioși, căci darul și duhul credinței celei lucrătoare se așează în cei blânzi și smeriți cu inima, iar dacă vrei să-i știi pe cei ce sunt așa, aceia sunt cei ce au credință pentru lucrările Mele pe pământ, pentru puterea Mea, care se arată prin credință și prin duhul pocăinței, tată, așa cum s-a arătat la cei trei tineri credință lucrătoare, căci în cuptorul cel de foc fiind aruncați pentru credința lor, ei cu inimi zdrobite și cu suflete smerite cereau să le fie de Domnul primită ruga lor și ziceau: *«O, Doamne, ai dat hotărâri drepte pentru tot ceea ce ai făcut cu noi. Păcătuit-am, dar nu ne lipsi de îndurarea Ta, căci nu mai e profet acum, nici ardere de tot, nici jertfă, nici prinos, nici loc unde să aducem înaintea Ta pârgă și să aflăm har, ci numai cu inima înfrântă și cu duh umilit să fim primiți. O, nu ne rușina, ci poartă-Te cu noi după îndurările Tale, ca să se rușineze cei ce*

ne împilează, și să ajungă de ocară cu toată puterea lor cei ce ne pedepsesc pe noi, ca să cunoască ei că Tu ești singurul Dumnezeu și ești Cel preaslăvit în tot pământul!», și o, minune, căci slujitorii împăratului nu curmară cu încălzirea cuptorului, și vâlvătaia s-a ridicat de patruzeci și nouă de coți, încât când a izbucnit afară i-a mistuit pe caldei care erau împrejurul cuptorului, căci în cuptor îngerul Domnului a suflat vânt răcoritor, iar focul nu s-a mai atins de ei, și atunci ei au cântat cântare de laudă, preaslăvind pe Dumnezeu în cuptor, și iată, așa este biruința celor credincioși. O, erau blânzi și smeriți cu inima acești fii, și aveau în ei credință pentru lucrările lui Dumnezeu pe pământ, și aceasta este taina credinței celor credincioși, poporul Meu. Cei ce ajung în necredință nu au duhul blând și smerit, nu au loc în ei pentru Dumnezeu și pentru credință în lucrările lui Dumnezeu, nu are loc în ei duhul pocăinței, duhul duiosiei, dar în mijlocul tău Eu voiesc să Mă bucur de darurile pentru cei credincioși și să te învăț mereu tainele lui Dumnezeu, poporul Meu, iar cei credincioși dăinuiesc, tată, și nu este minciună dănuirea pe vecii a celor credincioși, și îți voi grăi ție deslușit aceasta, căci Eu sunt în mijlocul tău învățător ție, tată, numai tu să te silești să știi apoi cele ce Eu te învăț pentru nașterea ta cea de sus, pentru ca să fii tu din Dumnezeu pe pământ și prin credință să lucrezi, și să iei lucrul tău de la Dumnezeu când El vine spre tine să-l lucrezi înaintea Lui.

E praznic de naștere, și toate se nasc prin credință și sunt pe pământ apoi toate cele proorocite să vină și să fie, iar Eu te am unealtă a Mea pentru vremea lucrărilor Mele pe pământ și pentru învierea multora pentru credință și pentru mărturisire, o, poporul Meu, și vreau, tată, să te deprind cu înțelepciunea cea de sus a credinței împlinirii a toate câte sunt scrise să fie, dar Eu iarăși îți amintesc că înțelepciunea cea de sus în tine este odihna Mea în tine și calea Mea spre oameni, căci oamenii sunt fără de cunoștință din cer și nu știu taina nașterii cea de sus, și Mă doare de la cei necredincioși, căci vor fi luate de apă locașurile necredincioșilor, așa precum este scris. Tu însă ai pe Domnul. Nădăjduiește în lucrările Lui, popor hrănit și tot hrănit din cer, că Mă fac masă de cuvânt, praznic și sărbătoare în mijlocul tău. Mereu, mereu te-aș îndemna, ca Unul Care te-am îndemnat să veghezi, tată, iar Eu împlinesc peste tine veghea ținându-te veghetor, căci Eu am zis: *«Privegheați și iar privegheați, că în ceasul în care nu gândiți vine Domnul cu între-barea Sa!»*. Amin.

Iată cum am dat Eu să prăznuiesc în tine praznicul nașterii Mele, poporul Meu. Te-am învățat, tată, iar și iar te-am învățat taina credinței, patul ei de odihnă și lucrarea ei apoi. Eu prin credința celor credincioși am croit calea venirii Mele trup pe pământ, născut din mama Fecioară între fiii oamenilor. Taina nașterii este credință în naștere. Taina facerii a toate este credință în cele ce au să vină și să fie apoi, și așa se împlinesc ele pe pământ și rămân ele tainele lui Dumnezeu și sunt învăluite în taină, așa cum a fost și taina nașterii Mele, pe care puțin de tot au purtat-o atunci pe pământ în inimile și în lucrarea lor cea pentru nașterea Mea.

Taina credinței este lucrarea în care Eu dau să te țin, poporul Meu, că am, tată, de împlinit prin tine pe cele ce se zidesc acum, și care vor fi apoi. O, să nu socotești ca omul, căci tu vezi ce pățesc cei ce socotesc așa. Omul se simte neîndreptățit de Dumnezeu, căci el își trage merite. O, nu e nedrept Dumnezeu cu omul, căci omul este păcătos și nu are nici blândețe, nici umilință, nici pocăință. Omul zice că Dumnezeu este iubire, și bine zice, dar să mai zică și altfel, și să zică despre iubire că ea nu are nimic legat cu păcatul, căci între Dumnezeu

și om stă perete despărțitor păcatul și rătăcirea omului de pe calea Mea. O, nu este Domnul nedrept cu omul, ci omul este nedrept cu Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire din iubire, iar omul este din păcat.

Să se nască din Dumnezeu omul și să fie apoi blând și smerit cu inima, ca să primească de la Mine darul credinței și duhul înțelepciunii de sus pentru lucrările Mele cu el, așa cum mama Mea Fecioară a primit prin înger lucrările lui Dumnezeu peste ea, și iată, azi grăiesc Eu ție, iar apoi va grăi ție mama Mea Fecioară, și îți va da de hrană duh de naștere, poporul Meu. O, numai copiii, numai ei rămân în duhul nașterii, căci ei sunt mici și sunt cei ajutați și sunt cei ce nu cunosc răul și semeția lui cea din vârful lui. O, e atât de semeț omul, că nici nu-și poate zări cu ochii minții lui semeția lui, și iată, îi trebuie doctor omului ca să-i spună boala și să-i dea doctorii de vedere, căci boala necăutată se întinde pe tot omul, pe trupul, pe duhul și pe sufletul lui și greu se mai poate apoi scoate fățâna ei din om ca să poată omul să-și înnoiască viața. Toate țin de nașterea cea de sus, dar tu, poporul Meu, să nu te înveți, tată, cu cuvântul Meu de peste tine, ci să-l ai pe el măsură pentru tine între Mine și tine, căci Eu, Domnul, de aceea vin mereu în sărbători și-ți grăiesc și dau hrană sărbătorii pe pământ și în cer, căci cei din cer văd truda Mea cea pentru om și se minunează de taina lucrării Mele cea nepătrunsă de om pentru viața cea de sus a omului, pentru răscumpărarea omului. Amin.

Rămâi cuprins în taina credinței, poporul Meu. Ea este legătura dintre Mine și tine, tată. Ea este cea care poate pentru Mine și pentru tine și pentru mulți apoi pentru lucrările Mele peste oameni. Rămâi în duhul nașterii de sus, rămâi credincios Domnului Dumnezeului tău și cântă tu în ziua aceasta colindele nașterii, fiule, căci Eu și îngerii Mei am stat cu tine acum în duh de naștere, în cuvânt născător de credință pentru inima ta, ca să Mă poarte ea pe Mine în ea și să știe ea bine taina inimii îndumnezeite, inimă ca a Mea, inima Mea în inima ta, inima Mea cu tine trup și cuvânt, poporul Meu, fiu de Dumnezeu pe pământ! Amin.

O, e mare înțelepciunea Mea pentru înțelepciunea cea mică a omului, dar cei ce știu să creadă în Mine se fac fiii ei, și apoi părtași ai ei se fac ei pe pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2009/7 ianuarie 2010

Soborul Maicii Domnului

Grăirea între om și om: rodul semeției omului căzut. Taina celor credincioși este credința lor în lucrările lui Dumnezeu pe pământ. Taina fecioriei inimii: mireasa Domnului din neamul român. Scriptura biruirii morții și răscumpărării trupurilor își așteaptă împlinirea prin cei credincioși. Proorocie pentru învierea credinței în oameni.

Mă las în cartea Mea cuvânt cu sărbătoare de naștere în el, căci Eu sunt Cel ce dăinuiesc din veac și până în veac și Mă fac cale de cuvânt între cer și pământ, între Dumnezeu și om, căci pentru om am grăit și înainte de facerea lui, și după ce l-am zidit, și cu Tatăl am grăit Eu grăirea Mea și a Lui, și este una grăirea Mea și a Lui, căci Eu și cu Tatăl Una suntem. Amin. O, nu tot așa este între om și om grăirea ca să fie una cei ce grăiesc unii cu alții, și aceasta este durerea cea de șapte mii de ani între pământ și cer, durere între om și Dumnezeu, și între om și om, căci semeția și-a zidit casă întărită în om după ce omul s-a încumetat să nu asculte de Dumnezeu, și de atunci se lovește om pe om, se supără om pe om, se încearcă om peste om pentru întâietate și se desparte

om de om pentru nemulțumirea dinspre unul spre altul, și de aceea omul nu dăinuiește, și de aceea este trecător omul și este necredincios tainelor vieții, căci așa trăiesc pe pământ cei necredincioși, și apoi ei trec.

O, poporul Meu, te am al Meu ca să pot să grăiesc pe pământ. Dacă nu te-aș avea față în față cu cuvântul Meu n-aș mai grăi pe pământ. Eu trebuie să am cu cine să grăiesc ca să rămână cuvântul Meu, și apoi împlinirea lui, căci Eu am spus că vor trece și cerul și pământul, dar nu și cuvântul Meu ca să nu se îplinească el între pământ și cer, și aceasta e bine să creadă omul, căci oricum el va vedea împlinirile Mele, așa cum și pe Mine Mă vor vedea cei ce M-au împuns, după cum este scris.

Te-am ajutat, fiule, să ai credință în lucrările lui Dumnezeu pe pământ, căci aceasta este taina celor credincioși. Tu ești poporul cu care grăiește Dumnezeu la sfârșit de timp, așa cum în toate veacurile am grăit cu servii Mei, cu cei credincioși, tată, cu cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Mea, și în care Eu am loc cu taina facerii, cu cuvântul facerii a toate, după ce Eu îl pot rosti pe pământ pentru împlinirea lui.

O, mare bucurie e pe Mine când pot să Mă bucur de darurile celor credincioși Mie și care mereu învață de la Mine tainele lui Dumnezeu! Cei credincioși sunt cei ce dăinuiesc, și cum să nu Mă bucur Eu de răscumpărarea omului? O, nu este minciună dăinuirea pe vecii a celor credincioși. Ei rămân pe vecii slujitori lui Dumnezeu, și mai mare lucrare fac ei după mergerea dintre cei trupești cu duhul și cu trupul, mai mari puteri au ei apoi, pentru că ei se duc la Tatăl, așa cum Eu M-am dus la Tatăl de lângă ucenici, iar ei apoi au lucrat peste cei credincioși mai mari lucrări, căci se făceau mijlocitori Tatălui pentru cei credincioși de pe pământ, și care duceau pe mai departe calea Domnului între oameni.

O, fiilor, mare putere are un fiu credincios Domnului pe pământ, și apoi în cerul sfânt putere pentru cei credincioși ca și el în urma lui! O, fiilor, dacă ar ști bine omul cum să se folosească de darurile credinței, el le-ar folosi pe toate numai pentru Dumnezeu. Omul însă vrea să se folosească el, nu Dumnezeu, și de aceea nu știe omul taina credinței și taina celor credincioși. Grăiesc cu voi cuvinte mari, fiilor, și sunt cu mama Mea Fecioară la masă de cuvânt între voi, iar cu ea, sfinții cerului, căci ea are sărbătoarea ei cea pentru nașterea Mea din pântecel ei cel fecioresc, și o însoțesc sfinții, tată. Te învață în ziua aceasta mama Mea Fecioara, poporul Meu. Învață tu învățătura sfântă de la ea și te fă, fiule, apoi, rod al învățăturii ei. Amin.

— **G** răiești cu ei cuvinte mari, Fiule născut din pântecel meu fecioresc, iar eu le doresc lor credință în cuvântul Tău de peste ei, că mare putere are un fiu credincios Domnului pe pământ, și apoi în cerul sfânt pentru cei credincioși ca și el pe urma lui! O, ferice celor ce știu să folosească toate darurile Tale numai pentru Tine, căci sunt rari de tot cei ce pot aceasta, cei ce dăinuiesc apoi cu cele de la Tine în ei pentru oamenii cei credincioși! David împăratul, părintele meu și al Tău după seminție, a spus deslușit despre darurile celui credincios Ție și l-a numit pe acela fericitul Tău față în față cu cei necredincioși, căci a spus David: *«Fericit este bărbatul care nu umblă în sfatul celor fărădelege, și cu păcătoșii nu stă, și în clica defăimătorilor nu șade, căci îndeletnicirea lui este legea Domnului, în care el caută ziua și noaptea cu mintea lui, ca pomul sădit lângă pâraie de apă ca să rodească el la vreme, iar verdeța lui nu pălește, și orice lucrează el izbutește, dar nu tot așa este cu cei nelegiuți, că aceia sunt ca pleava luată de vânt, și în ziua judecății nu vor fi biruitori*

necredincioșii, căci păcătoșii nu stau și nu vor sta în sfatul celor drepti, fiindcă Domnul cunoaște calea celor drepti, iar calea celor păcătoși îi duce la pieire pe cei de pe ea». O, calea cea largă are pe ea pe cei păcătoși și-i duce la pieire pe ei, iar calea cea îngustă are pe ea pe bărbatul cel credincios, căci acela nu stă pe calea și în sfatul păcătoșilor, ci legea Domnului este desfătarea lui, și grăiește David în cuvântul său de un bărbat sfânt și de mai mulți păcătoși, de unul curat față de cei mai mulți, care iubesc fărădelegea și calea ei, cale care pierde și nu dăinuiește, pe când cel credincios nu pălește, căci este pom lângă pâraie de apă și se adapă și rodește la vreme și izbutește în lucrarea sa, și grăiesc cu Tine această taină, Fiule Iisus Hristos, copil al fecioriei mele, și grăiesc cu poporul cuvântului Tău și îi spun lui că el este pomișorul cel sădit de Tine lângă râul Tău de cuvânt, din care el se adapă, în care el caută cu mintea lui și găsește legea vieții și se hrănește cu ea și rodește pentru Tine prin darurile Tale de peste el, căci fericit este un fiu credincios Domnului și mare putere are el pe pământ, și apoi în cerul sfânt pentru cei credincioși ca și el, și iată taina celor ce dăinuiesc, și nu este minciună dăinuirea pe vecii a celor credincioși, și toți trăiesc în Tine apoi, și Tu ești Cel veșnic, ești Fiul Tatălui Savaot și al meu, și ești veșnic. O, fericită sunt eu ca mamă a Ta, căci m-am folosit de darurile Domnului numai pentru Tine pe pământ, iar Tatăl m-a învrednicit de fericirea aceasta ca să-Ți fiu mamă pentru nașterea Ta între oameni pe pământ, și spun acum cuvânt împotriva celor ce nu-mi cinstesc fecioria trupului meu pe mai departe după nașterea Ta, și spun că Duhul Sfânt a fost sămânța din care Tu ai crescut trup de om în pântecel meu cel fecioresc, și tot Duhul Sfânt Te-a luat din pântecel meu cu puterea Lui cea lucrătoare și Te-a așezat în brațele mele ca să Te cresc, ca să-Ți fiu mamă pentru creșterea Ta, iar trupul meu a rămas fecioresc, fiindcă sămânța Duhului Sfânt nu strică fecioria, ci o desăvârșește pe ea, dar omul care se bizuie numai pe trup e slab cu mintea și nu poate pricepe cu ea pe Dumnezeu, pe Cel curat și sfânt, pe Cel ce l-a zidit pe om, și Care poate orice voiește El.

Grăiesc cu Tine în ziua Noastră de serbare pentru nașterea Ta, Fiule sfânt, și grăiesc poporului cuvântului Tău, și fericit este înaintea celor din cer poporul cu care Tu grăiești pe pământ, căci cinstea aceasta e mare și nu o are pe ea nici un împărat de pe pământ, și toți sunt ca pleava luată de vânt, împărați și supuși, dar poporul Tău este moștenirea Ta, iar Tu, moștenirea lui, și fericită este legătura dintre Tine și el, taina care leagă pe om de Dumnezeu pe pământ!

O, popor fericit de cei din cer, o, fiuț mititel, să prețuiești pe Domnul, Care Și-a făcut casă la tine pe pământ, și să fie Domnul desfătarea ta, căci El te mângâie pe pământ cu cele din cer ca să te aibă El apoi mângâiere Lui în durerile Lui de la om. Taina fecioriei inimii s-o lași mare în tine, și numai Fiul meu Cel curat și sfânt să stea în inima ta, numai El, căci El te-a ales mireasă a Sa pe pământ în mijlocul acestui neam, neamul român, de al cărui nume plin este cerul acum, la sfârșit de timp, când Domnul Își are sălaș pe vatra aceasta. Nu uita că tu ești rodul credinței celor credincioși venirii Domnului pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp. Nu uita să ai recunoștință pentru cinstea ta cea de la Dumnezeu dăruită ție prin alegerea ta popor al Său. Nu uita numai Lui să-I slujești, numai Lui să te dăruiești zi și noapte, numai Lui să-I încredințezi pașii tăi cei duhovnicești și cei trupești, numai Lui, fiule mic, iar diavolului nimic să nu-i lași, așa cum eu nimic nu i-am lăsat, și numai pentru Domnul am fost pe pământ, numai Lui m-am dat, și apoi m-am dat casă a venirii Lui cu trupul între oameni și S-a

născut din mine Domnul pe pământ, Dumnezeu din Dumnezeu fiind El la nașterea Lui între oameni, cale de naștere făcându-Se Lui trupul meu cel fecioresc. Ia, fiule, sămânța Duhului Sfânt în inima ta și crește-L pe Domnul în ea și naște-L pe El în mulți apoi, că asta ți-a fost alegerea pe care Domnul ți-a hărăzit-o ție pe pământ.

Luați foc din foc, fiilor! Luați Duh Sfânt din Duh Sfânt din unul în altul și aduceți pe cei din cer lângă voi la această flacără de Duh Sfânt, căci cerul sfinților se dă vouă la masa de cuvânt a Fiului meu Iisus Hristos între voi! Treziți în voi și între voi mereu iubirea dintre voi și El, așa cum El face cu voi, trezind peste voi mereu cuvântul Său cel împărțitor de viață! Învățați mereu să fiți, și nu fiți trecători, fiilor, căci cei ce nu învață să fie, aceia vor fi trecători. Taină mare spun vouă acum: Avem de împlinit Scriptura biruirii morții și răscumpărarea trupurilor. Fiți credincioși, fiți credincioși, fiți credincioși, căci oasele celor din morminte așteaptă îmbrăcarea lor în trupul învierii lor, așa cum proorocul Isaia a proorocit și a zis: «*Să se deștepte cei ce locuiesc în pulbere și să salte de bucurie pe picioarele lor cei din morminte, iar cei de pe pământ să se bucure*», dar fiți credincioși, fiți credincioși, fiilor! Amin.

Iar Tu, Fiule Doamne, dă-le lor putere pentru toate câte Tu ai de împlinit cu ei și prin ei pe pământ, prin cei credincioși Ție, căci partea lor de moștenire ești Tu, fiindcă ei Te-au ales dând totul pentru Tine, părinți și frați, soți, soții și copii, rude și prieteni, țarini și ranguri, și apoi pe ei înșiși s-au dat pentru numele Tău cel mare pe pământ peste ei, ca ei să n-aibă nume, ci Tu să ai. Amin.

O, ce frumos, ce frumos Ți-ai făcut Tu alegerea când m-ai ales pe mine mama Ta Fecioară! Eu n-am avut nici părinți, nici frați, nici altceva pe pământ, căci Tatăl m-a curățat de toate acestea mai înainte de ființa Ta în mine și m-a făcut de toate săracă, și așa m-a pregătit El ucenică a Ta, asemenea Ție făcându-mă Tu apoi întru Tatăl, și fiică a Ta prin învierea Ta pentru cei credincioși, parte făcându-mă Ție pe pământ, și cu nimic mai încurcându-mă, ca să Te pot avea numai pe Tine strânsură a mea pe pământ, și toate, toate apoi în cerul sfânt așteptându-mă și ieșindu-mi în cale pentru dăinuirea mea pe vecii. Slavă nașterii Tale pe pământ între oameni din trupul meu cel fecioresc, păstrat de Dumnezeu numai Ție pe vecii! Bucurie a fost pentru cei din cer la nașterea Ta, și apoi la învierea Ta cea pentru ei, pentru cei ce Te-au așteptat cinci mii de ani ca să vii și ca să fii întrupat, și răscumpărător al făpturii apoi!

Să Te iubească cu toată inima, cu tot sufletul și darurile lor cei ce sunt fiii credincioși ai poporului Tău de azi, iar pe ei să nu se iubească, fiindcă întreagă trebuie să fie dată Ție iubirea celor ce Te iubesc, și prin ei să învețe mulți iubirea cea pentru Tine, și vor învăța-o mulți, căci crește credința în cuvântul Tău de azi peste pământ, și va tot crește ea peste mulți, și toți va fi să învețe taina dragostei dintâi, dragostea cea cu fior în ea pentru Tine, Cel iubit de fiii credinței. O, slăvește-Te în cei credincioși, și prin ei pe pământ, Fiule Doamne, ca să vadă orbii lumina slavei Tale și să crească duhul mărturisirii, duhul prin care se ridică mulți spre credință și spre tainele ei ziditoare de fii cerești pe pământ, fiii lui Dumnezeu, și apoi împărăția Ta peste ei, și cu ei pe pământ apoi! Amin, amin, amin.

— Duhul proorociei, așa numesc Eu duhul tău, mamă, duhul care a grăit azi în mijlocul poporului Meu cel de azi. Amin.

Duhul mărturiei este Duhul Meu și al sfinților Mei la masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu. Fă, tată, pași tot mai marișori pentru mersul cel sfânt al Duhului Meu mărturi-

sitor printre oameni, că e de mers de acum, că fi-va să se scoale mulți spre duhul mărturiei și pentru el, dar am nevoie de cale întărită Mie de tine, ca să pot grăi pe pământ cu multă tărie de înviere, și îi voi aduce pe mulți la credință sfântă și, vrând-nevrând, vor face ei voia Mea, căci toate cuvintele Mele se împlinesc. Amin.

În zi de sărbătoare de naștere Eu am grăit cu tine tainele Mele, poporul Meu. Fă-ți, tată, din ele veșmânt și îmbracă-te în slava Mea de peste tine, căci ziua Mea așteaptă la hotar, și ea va fi cea mai mare zi, și noapte nu va mai fi, și va fi numai ziua Mea, numai ea, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2009/8 ianuarie 2010

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Mângâierea din cer este dorită de cel atins de darul credinței. Durerea cerului de la slujitorii bisericii lumii. Sfântul Ștefan grăiește din cer slujitorilor bisericii.

Doresc sfinții masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu de azi, și se adună în Mine ca să împlinim, Eu și cu ei, Scriptura venirii Mele cu sfinții, și la tine venim, și apoi ne dăm cu masă de cuvânt celor ce caută mângâiere din cer, așa cum sfinții cerului caută la mângâierea cea de pe pământ, la cuvântul Meu cel din mijlocul tău, care este mângâiere. L-aș vrea pe om după această mângâiere să umble, așa cum umblu Eu după el cu ea ca să i-o dau, dar gustul ei nu-i vine omului decât dacă el este atins de darul credinței, prin care omul caută după Dumnezeu apoi, caută mângâiere, și nu este mângâiere care să nu se stingă, nu este decât cea din Mine lăsată peste om. Amin.

Te îmbrățișez și azi cu sărbătoare de cuvânt, că am sfinții adunați pentru coborârea Mea în carte cuvânt și pentru duhul mărturisirii, că nu este sfânt care să nu fi fost mărturisitor, poporul Meu. Mai întâi mărturisește credința lor, și apoi sfințenia inimii lor și a firii lor, și mărturisește dragostea lor de Dumnezeu apoi prin jertfe fel de fel, după cum vremea lor cea din trup îi strânga pe ei din pricina credinței lor în Unul Dumnezeu, adevărat întru totul față în față cu gloata necredincioșilor, care-și risipeau mângâierea în slujiri diavolești și idolești, mințindu-se pe ei înșiși împotriva lui Dumnezeu.

Este însă un alt soi de oameni pe pământ, și mereu a fost această sămânță rea de oameni în timp, oameni care stau pe scaune în numele Dumnezeului Celui adevărat și stau aceștia stăpâni apoi peste sufletele celor ce iubesc pe Dumnezeu cu viața lor cea mărturisitoare, făcându-se ei pe pământ asemenea Mie și pildă de credință sfântă pentru cei ce caută după adevăr viața cu Dumnezeu.

Să te oprești, poporul Meu, la dorul Meu cel după om, ca să-Mi înțelegi durerea care stă peste Mine de la cei ce stau pe scaune de mărturisitori, plini de necredință fiind, lipsiți de adevăr și fățarnici cu fața și cu viața, și care cel mai bine prigonesc pe Dumnezeu din om, începând cu ei înșiși, și prigonind pe om din Dumnezeu, începând cu cei ce iubesc după adevăr și după faptă pe Domnul pe pământ, căci cei ce aleg pe Domnul de viață a lor nu se pot ascunde cu strălucirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă ei sunt mărturisitori tari, și acesta este dorul din ei: să-L poată mărturisi pe Dumnezeu în cer și pe pământ adevărat, Unul Dumnezeu.

Să plângi, poporul Meu, de durerea Mea de la omul fățarnic, care se așează în dreptul Meu înaintea mulțimilor de oameni, mulțimi care se învață așa să-L caute pe Domnul pen-

tru ei. O, nu mai caută mângâiere omul, căci mângâierea este cuvântul Meu cel plin de dor după om, după cel ce nu mai cunoaște calea care are pe ea împărăția Mea cea pentru om, mângâierea cea care dăinuiește ca și Dumnezeu.

Să plângi cu Mine, măi poporul Meu, de durerea Mea cea de la omul minciunii și care se fățarnicește că este martorul Meu, slujitorul Meu și moștenitor scaunului Meu. De unde, tată, că el se mărturisește pe sine, nu pe Mine, căci altceva înseamnă să fie omul păstor de biserică a lui Hristos. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, dar unde se poate să semene cu Mine cei ce-și zic azi păstori de suflete? O, nu. Ei își cumpără unii de la alții scaune de păstori și se bat pentru întâietate, pentru cel mai înalt divan, și de pe el, zic ei, că păstoresc pe cei flămânzi de Dumnezeu. Eu însă prin iconomia Mea lucrez odată cu ei, ca și în vremea trupului Meu pe pământ, ca și în toate vremile Mele cu omul, și altfel n-am putut să stau cu omul pe pământ, căci Eu nu stau lângă cei semeți, pe scaune stând ei și numindu-se cu numele Meu peste cei săraci cu duhul. O, nu stau alături cu cei fățarnici, ci trec doar printre ei și-Mi aleg ucenici și Mi-i dau deoparte pentru Mine și prin ei Îmi las sămânța împărăției lui Dumnezeu în inimile care se păstrează curate și neatacate de duhul cel pierzător și nevăzător al acestui veac trecător.

O, sunt atât de nebuni cei ce se folosesc de numele Meu și de scaune de biserici și de păstori de biserici, atât de nebuni până acolo încât să se creadă mântuiți mai mult decât restul oamenilor de sub păstoria lor, dar care se strâng numai în jurul păstorilor lor, căci păstoriți să fie oamenii e prea mare minune! O, Eu nu așa i-am păstorit pe cei trudiți și necăjiți de boli și de păcate. Eu i-am vindecat, Eu i-am îndreptat, Eu am luat de pe ei păcatele grele de dus, Eu am ispășit în locul lor cruce și batjocuri, moarte și înviere apoi, și le-am dat lor învierea Mea și am promis-o lor și pe a lor pentru dragostea Mea de ei, de cei lipsiți de păstorie și de ajutorare pe calea lor cea grea și plină de suspin pe pământ, că pe pământ nu este, nu este om fericit, nu este fericire pe pământ, ci este numai năluca ei și nimeni n-o prinde, căci este nălucă. Eu sunt mângâierea omului. Eu și fericirea lui sunt. Cine-L are pe Dumnezeu în el, acela nu mai pune preț pe nimic: nici pe bucurii, nici pe dureri, nici pe bogății, nici pe lipsuri, ci numai Domnul este al lui în-deajuns, iar cel ce nu poate așa, acela este osândit pe pământ, rob al lui însuși, nedescătușat de sub legături.

O, poporul Meu, nu tot așa sunt cei ce sunt cu Dumnezeu în ei prin bucurii și prin dureri pe pământ, ci aceia au aripioare, tată, și aripioarele lor le sunt descătușare și putere de zbor de sub orice legături și răutăți din jurul lor asupra lor. N-au putut să-l nimicească pe apostolul Ștefan dușmanii lui Dumnezeu, căci el a avut aripioare din cer, și le-a spus celor ce îl îngrămădeau sub lovituri cu pietre asupra lui, omorându-i trupul: *«Iată ce văd! Văd cerurile deschise și pe Fiul Omului de-a dreapta lui Dumnezeu»*, și atunci mucenicul Ștefan s-a descătușat și a ajuns cu cei din cer, iar cei din cer cu el, și a zis apostolul Meu: *«Primește, Iisuse, Doamne, duhul meu, și îngenunchiat vin la Tine rugându-mă Ție înaintea Ta: nu le ține lor în seamă acest păcat!»*, și apoi somnul de trecere a venit peste el și aripioarele lui l-au dus în fața slavei Domnului, pe care el a mărturisit-o celor ce își ziceau stăpâni și urmași ai lui Avraam, Isaac și Iacov, și cărora le-a zis Ștefan: *«David a aflat har înaintea lui Dumnezeu și s-a rugat să dobândească un locaș statornic pentru casa lui Iacov. Cel Preaînalt însă nu locuiește în clădire de mână omenească zidită, căci zice Duhul prin profeți: cerul este jețul Meu, și pământul așternut picioarelor Mele. Ce*

fel de casă veți clădi pentru Mine sau care este locul odihnei Mele? Au nu mâna Mea a făcut toate acestea?». O, acolo a mers mucenicul Ștefan, ajutat de aripioarele lui, după ce el a făcut judecata celor ce l-au dezbrăcat de trup, zburând el apoi în cereștile locașuri lângă Cel atât de dorit de el, Iisus Hristos, cu Care Ștefan a grăit pe pământ ultima lui grăire și a grăit cu Domnul său, pomenind înaintea Lui iertarea celor ce i-au pregătit calea spre slava cea de sus a sfinților lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, deschide, tată, Scriptura în ziua aceasta și uită-te la duhul care a mărturisit prin Ștefan istoria Mea cu Israel și necredința celor din toată vremea lui și a celor din urmă ai acestui popor tare la cerbice, de la începutul lui și până în ziua martirului Ștefan, mărturisitorul adevărului, și apoi deschide-ți înțelepciunea ca să înțelegi de la toate câte sunt pe pământ îndărătnicia și setea de putere și de întâietate a lui Israel peste neamuri, de la începutul lui și până azi, căci acest popor îndărătnic face aceasta în numele Meu până azi ca să stăpânească el lumea, ca să nu-și piardă întâietatea, zice el, dar am venit Eu acum două mii de ani și am luat împărăția din mâna lui și am dat-o celor ce cred în Mine, și aceia sunt cei ce stăpânesc în numele Meu, căci ei stăpânesc împărăția cerurilor pe pământ și sunt vrăjmașiți pentru aceasta de poporul care-și păstrează întâietatea și care se luptă de peste tot să stingă numele Meu și urma Mea de pe pământ, numai că Eu nu locuiesc în temple, fiindcă cei ce se închină Mie, în duh și adevăr fac ei aceasta, nu în temple neîncăpătoare pentru Dumnezeu și pentru suita Lui cerească, oștirile toate ale slavei Lui.

O, poporul Meu, grăiesc cu tine, tată, ca să pot grăi pe pământ. Tu ești casa din care Eu ies ca Mirele din iatacul Său ca să-Mi arăt oamenilor slava cuvântului Meu, Duhul adevărului Cel despre toate câte au fost și sunt. Mucenicul Ștefan vede slava Mea cu tine acum și slava ta cu Mine, fiule, și te mărturisește al Meu, căci este mărturisitor acest ucenic, iar mărturisirile din cer rămân și mărturisesc pe pământ spre judecata necredinței celor necredincioși și tari la cerbice pentru adevăr. Amin.

— Mă las, Doamne, duh și cuvânt pe pământ pentru mărturisire, căci am fost și sunt pentru Tine mărturisitor. Ca și celor ce stăteau mari atunci în numele Tău, omorându-mi trupul din care grăiam și mărturiseam istoria Ta cu poporul Israel, cel tare la cerbice și care se simțea întâiul și stăpânul peste popoare, tot așa și azi mărturisesc eu celor ce se numesc pe ei înșiși stăpâni de la Tine peste oameni, și le spun și lor așa:

Ascultați, voi, cei ce slujiți în temple și unde ziceți voi că L-ați închis pe Dumnezeu, ca să-L caute oamenii la voi pe El, pe Cel neîncăput! Părinții noștri aveau cortul mărturie cu ei în pustie, așa cum Domnul a grăit lui Moise ca să-l facă după chipul pe care îl arătase lui, și pe care Iosua l-a adus apoi în țara stăpânită de neamuri, dar pe care Domnul le-a izgonit atunci din fața părinților noștri, până la David, care, aflând har de la Domnul, a cerut Domnului să aibă voie să ridice locaș lui Dumnezeu, dar Cel Preaînalt nu-Și poate ține sălașul Său în temple făcute de mâini. Voi, cei tari la cerbice ca și cei din vremea mărturisirii mele, o, până când veți sta împotriva Duhului Sfânt așa cum părinții noștri au stat? Pe care din cei trimiși de Dumnezeu spre oameni nu-i prigoniiți voi, ca și părinții noștri pe prooroci, ca și pe mine, cel mărturisitor lui Iisus Hristos, și pe Care voi Îl prigoniiți prin faptele voastre amestecate cu cele străine de Dumnezeu și de calea Lui cea una curată și binecuvântată pentru cei credincioși? Voi, care aveți de la sfinții părinți dreptar lăsat și nu-l păziți pe el! Voi, care scrâșniți

din dinți împotriva celor ce dau oamenilor pe Domnul cuvânt de înviere în zilele voastre! O, nu-i scoateți voi mincinoși pe cei ce vă aduc pe Domnul cuvânt pe pământ, ci apropiați-vă de ei, căci sunt mărturisitorii venirii Domnului cuvânt peste pământ, acum, la sfârșit de timp! O, nu vă încercați în sabia aceasta, nu vă încercați în puterea cuvântului lui Dumnezeu, nu stați împotriva duhului proorociei, căci stați pe loc sfânt și ales de Domnul pentru slava Lui cea de la sfârșit de timp pe vatra acestui neam, neamul român, de al cărui nume plin este cerul și plin va fi pământul curând, curând. Fiți înțelepți și priviți în cuvântul lui Dumnezeu, că nu e omul acest cuvânt, ci e Domnul croindu-Și drum spre neamuri cu podoabă de cuvânt mântuitor pentru tot omul care voiește să vadă viața în acest cuvânt. Deșteptați duhurile voastre, că dorm în voi duhurile voastre și somn adânc dormiți voi față de Domnul Iisus Hristos, Care a plătit și pentru voi pe cruce dacă voiți să fiți asemenea Lui întru adevărul Lui. O, nu stați pe scaune nepăsători, nu stați așa, că veți da socoteală cu greu pentru necredință, pentru nepăstorirea turmei cea fără de păstori peste ea, căci turma e flămândă și nu știe să meargă, și nu știe să mănânce și să trăiască de la Dumnezeu, nici ea, nici voi! Căutați în istoria sfinților mărturisitori și uitați-vă la ei, și uitați-vă la voi, și uitați-vă în cuvântul lui Dumnezeu, care curge din gura Domnului în mijlocul neamului român, că veți da socoteală grea pentru păruta voastră necredință în acest cuvânt. O, de cine vă este frică de nu vă așezați la sfat cu Domnul pentru mântuirea multora? Cartea cea de ieri și cartea cea de azi se mărturisesc una pe alta carte a lui Dumnezeu peste oameni, și vouă vi se va cere răspuns. Sculați-vă, dar, și uitați-vă în acest râu de cuvânt și vedeți pe Domnul în el cu un popor grăind în mijlocul acestui neam, crescându-l pe el cu laptele cel duhovnicesc al gurii Sale, căci Domnul nu trebuie să tacă. Nu este Domnul Cel ce tace, și este Cel ce Se face cuvânt peste om și nu-I puteți închide Lui, că El trece peste toți și peste toate și grăiește Domnul pe pământ, că puternic este să facă aceasta, și veți sta față în față cu puternicia Lui și veți fi întrebați de cuvântul Său cel de azi peste pământ și peste om și fi-va să dați răspuns.

O, dacă voiți, ieșiți în calea Sa și dați-I binețe, că nu vine să vă facă rău, ci să vă dea scăpare vine, și mântuire să vă dea prin multa Lui iubire în cuvânt de iubire, iubirea lui Dumnezeu cuvânt pe pământul român la sfârșit de timp. Iată, vine Domnul cu sfinții Săi, precum este scris în Scripturi despre venirea Lui, și fericită este sluga pe care El o va afla așteptând și priveghind înaintea Sa. Amin. amin, amin.

— **D**uhul mărturisirii este duhul sfinților Mei, iar Eu, Domnul, cu ei vin, precum este scris să vin. Amin.

M-am făcut cuvânt mărturisitor în zi de sărbătoare de sfinți, Eu și sfinții Mei. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu cel de azi. Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Eu sunt Cel ce sunt, și izvorul râului vieții sunt, și adăp cu el pe cei însetați. Amin.

Să vină cei însetați și să ia și să bea! Să vină cei însetați să ia și să împartă, să ia și să învieze, să ia și să bea și să mărturisească bunătatea Mea, căci Eu sunt Păstorul Cel bun, și bunul Meu îl dau celor ce iau și beau din apa Mea, și credință dau celor ce Mă iau prin acest izvor, cuvântul Meu, care izvorăște din Mine spre viața oamenilor cu multa lui mângâiere, cu multa lui iubire, mângâierea și iubirea Mea în el pentru om. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2009/9 ianuarie 2010

Praznicul tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Pilda ascultării. Ochiul care se uită la greșeala fratelui său este ochi strâmb. Îndemn pentru duhul umilinței. Să nu se laude omul cu mintea sa, cu înțelepciunea sa, cu sfințenia sa. Oamenii stau sub blestemul propriilor cuvinte.

Intră Domnul în carte cuvânt. Stați întru întâmpinarea Mea, copii din porți, și dați-Mi intrare în carte, că pun hrană de cuvânt pe masa poporului Meu, și orice cuvânt al Meu să-i fie lui de hrană. Ca pasărea care aduce hrană în cioc și își hrănește puii ca să trăiască ei prin hrana cea din gura ei, așa Îmi hrănesc Eu poporul cu hrană de cuvânt, nu numai cu pâine îl îngrijesc pe el. Voiesc să dau învățătură de viață și de creștere poporului Meu. E sărbătoare de sfinți, și mereu trebuie să-Mi învăț poporul, căci lucrul unui învățător nu este altul decât să dea învățătură și mereu să dea, și mereu să fie învățător cel ce învață pe cei ce stau la învățat. Amin.

Am în coborârea Mea de azi pe marele ierarh Vasile, și am încă în amintire ziua când părinții Mei M-au dus la opt zile după nașterea Mea să fiu tăiat împrejur în trup, după datina legii, și Mi-au pus numele Iisus, așa cum îngerul M-a numit prin vestirea lui, și a văzut bătrânul Simeon în ziua aceea mângâierea lui Israel, după cum Duhul îi vestise lui că nu va gusta moartea până ce nu va vedea pe Unsul Domnului, și M-a luat el în brațe și M-a binecuvântat și Mi-a zis: «*Cu ochii mei văd mântuirea Ta, gătită înaintea popoarelor spre luminarea lor, iar acum, Stăpâne, slobozește pe robul Tău în pace, după cuvântul Tău*».

Mă așez învățător ție, poporul Meu, și apoi îți dau cuvântul învățaturii și putere ca să-l îplinești pe el, spre pacea ta, fiule, spre pacea dintre frați și spre mângâierea Mea cea de la tine, căci când fiii ascultă se naște bucuria cea din ascultare răsărită, căci ea este rodul ascultării. Ascultă tu ca un copil învățătura Mea din ziua aceasta, și să vă purtați între voi așa cum trebuie să se poarte copiii înaintea părinților lor, spre rod de bucurie apoi, măi fiilor, căci voi nu trebuie să vă faceți învățători unii peste alții decât prin ascultare, și, văzându-se ea între frați, să ia frații unul de la altul puterea ascultării, și cu răbdare să se poarte fiecare înaintea fratelui său. Amin.

Iată cum vă învăț Eu în ziua aceasta! Vă învăț să fiți cu duhul smerit unul față de altul, iar acest duh să vă ajute pe voi să vă vedeți și să vă spuneți singuri greșalele, că Eu v-am spus vouă că omul greșeste mult într-o zi și trebuie să-și curețe ziua spre sfârșitul ei apoi, ca să fie curat în ea înaintea Mea și să fie omul curățat. O, nu cumva să credeți că nu greșiți cu nimic într-o zi ca să stați nepăsători pentru câștigarea zilei. Voi trebuie să vegheați, tată, peste purtarea voastră spre sfârșitul zilei și să vă întrebați dacă nu cumva v-ați făcut grei sau nepăsători pentru duhul frăției sau v-ați mărit cu ceva înaintea celor de o lucrare cu voi. Este scris în Scripturi să vă spuneți greșalele dintre voi spre vindecare de ele, fiilor, și unii altora să vi le arătați spre creștere curată și neîngreuiată de greșale.

O, nu este bine, fiule, să te înveți să-i spui fratelui tău că a greșit dacă nu ai numire de învățător și de veghetor peste frați. Te scrie diavolul cu duh de judecată dacă faci așa, dacă nu ești numit să faci aceasta. O, să nu vă deprindeți să lucrați așa între voi și voi, măi fiilor. Să ia de la voi învățătură tot poporul Meu cel ascultător de peste tot, căci sunt și mulți neascultători, iar Eu nu le pot da și celor ce nu ascultă, și așa trebuie să facă și cei ce învață pe frați din partea Mea.

O, fiilor, mărturisiți-vă greșalele dintre voi unii altora,

căci trebuie să vă vindecați de ele, tată. Să nu vadă fratele tău că tu rămâi nepăsător de greșeala pe care el o vede la tine, ca nu cumva să-ți spună el greșeala sau ca nu cumva să-l slăbești spre greșeală și pe el, căci omul este slab, tată, și are obiceiul cel slab să se ia după om, după cel ce greșește, și nu e bine aceasta, și e bine să ia de la învățător, că numai învățătorul are de la Mine să învețe pe frați sau să judece pricinile dintre ei, cu orânduială de la Mine pusă. O, nu trebuie să-i spui fratelui greșeala lui și să-i dai sfat pentru ea, ci trebuie să cauți greșeala ta și s-o spui lui, iar el ți-o va spune pe-a lui apoi, și așa vine vindecarea de la unul la altul, căci din părerea de rău pentru greșeală vine în tine îndemnul ca s-o apeși pe ea pentru eliberarea ta de sub ea, și așa să luați unul de la altul indemn pentru vindecare de greșale, fiilor. O, nu trebuie împlinită de formă învățătura aceasta a Mea de peste voi, și nici cu fățarnicie, ci trebuie din smerenia inimii, tată, și trebuie să se îndeletnicească bine inima cu lucrarea aceasta a vindecării de greșale, și nimic nu trebuie lăsat pe mâine, fiilor, căci fiecare zi are neputințele ei, fiindcă e vechi omul în neputințe, dar Eu stau la mijloc între voi și vă dau mereu duh de viață, și numai pentru aceasta Mi-am făcut Eu coborârea la voi, și nepregătiți mereu de Mine nu puteți sta înaintea Mea, fiilor, căci diavolul este învățat să vă învinuiască înaintea Mea, iar Eu trebuie să-i arăt lui ocrotirea pe care v-o fac, și despre care vă învăț, ca să vadă el și să slăbească cu pâra lui mereu adusă înaintea Mea pentru cei credincioși ai Mei, și care nu-și scutură vina, ci și-o vindecă pe ea, unii altora mărturisindu-și greșalele dintre ei, căci taina frăției este mare și trebuie curată să fie ea între frați. Vă veți mira, poate, pentru aceasta ce vă învăț Eu astăzi, dar Eu voiesc să vă scap de osândă, tată, căci dacă vă faceți unii peste alții învățători pentru greșalele dintre voi, să știți că vă învățați să nu mai cântăriți greșalele voastre mai mult decât pe ale fraților voștri, și nu este drept să lucrați așa, tată, nu este, fiilor, căci Unul este Cel Drept. Voiesc să fac mult bine peste tot pe unde sunt strânși în chiticele creștini pentru slava Mea de azi, pentru bucuria Mea înaintea Tatălui, dar să asculte cei ce stau uniți pentru duhul învățăturii și a frăției apoi, căci frăția are lucrarea vindecării greșalelor unul de la altul prin mărturisirea lor, medicamentul celor ce iubesc să fie sănătoși și curați de greșale. Ochiul care se uită la greșeala fratelui său, acela este ochi strâmb, ochi care nu vede drept, căci se uită în lături, și aceasta vine de la diavolul. O, nu zidește frăția această lucrare, ci duh de judecată naște ea între frați, iar cei ce judecă așa cad în judecată, cad în însăși sabia lor.

Vă învăț cu durere și cu nădejde, măi fiilor, că adâncă rană Mi-au făcut cei ce nu M-au ascultat și au căzut în adâncul păcatului neascultării, judecând ei după ochiul și după mintea lor, de au adus hulă și durere obrazului Meu și slăbire peste cei slabi cu viața și cu credința. O, cât de greu câștig Eu un suflet de pe calea păcatului și cât de ușor cade cel îndoielnic încă! Mai bine le era acestora să creadă în cuvântul Meu cel sfânt, cu care-l miluiesc azi pe om, decât să-și ia ei dreptul de judecători peste cei puși de Mine spre luminarea neamurilor în zilele acestea de întuneric cum n-a mai fost.

O, ce de hulă ați născut, măi fiilor răzvrățiți și nemulțumiți! Au n-ați citit în Scripturi de cei ce s-au răzvrătit în pustie? Eu am spus: *«Nu judecați, ca să nu cădeți în judecată!»*, iar cuvântul Meu este bun și este adevărat, și judecata este grea. Mi-e milă de voi, dar Mi-e și de Mine. V-ați încumetat să vă smulgeți de la pieptul Meu și de sub veghea Mea cea pentru voi, dar măcar să nu fi lovit în urma voastră dacă v-ați tras de lângă Mine după ce ați stat la masă cu Mine atâta vreme,

tată. O, v-ați bucura să cad Eu acum cu lucrarea Mea cea de peste cincizeci de ani, purtată cu greu prin vreme până în zilele acestea, și v-ați bucura să nu fiu adevărat în acest cuvânt, dar Eu nu cad, căci sunt adevărat în cuvântul acesta, o, fiilor răzvrățiți, fiindcă Eu nu Mă răzvrătesc. Numai cei ce se răzvrătesc cad. O, v-ați ascuțit limba și înțepați cu ea pe față și pe furis și dați încă să înveninați cu veninul necredinței voastre și pe alții, care Mă cred adevărat în cuvântul Meu de azi, și despre care voi ziceți că e omul, tată. O, nu-i nimic că ziceți așa, Eu nu Mă supăr de la cei fără de minte. Ziceți ce vreți să ziceți, huliți cum vreți, că Eu nu vă opresc, dar Îmi apăr de voi pe poporul Meu cel statornic în credință și Mi-l învăț mereu pe el nejudicata cea pentru frați și nerăzvrătirea. O, rușine, tată, pentru ceea ce faceți, și care vă face urâți în cer și pe pământ prin răutatea voastră și prin duhul de judecată pe care-l folosiți, și de partea căruia v-ați ales, dar acesta nu vă acoperă vina. Eu văd că nu vă e rușine, căci ați dat-o de la voi, dar râde diavolul de voi, și voi nu vedeți, tată, și vă spun Eu că veți vedea. Râde de voi și lumea și va râde tot mai mult, că nimeni nu vă va ferici pe voi pentru cele ce ați luptat împotriva lucrării Mele și a mersului Meu peste pământ pentru înnoirea lumii, lucrare scrisă în Scripturi s-o împlinesc acum. Voi ați semănat pe ascuns lucrarea voastră fățarnică împotriva celor ce au rămas cu Mine ca să merg prin ei și să nu stau, și nu voi sta, căci sunt Atotputernic, iar când veți plânge, unde veți găsi mângâiere? Vă am în cartea Mea prinși, și ați rămas văzuți lângă Mine în vreme, iar acum sunteți fugari de calea Mea cu poporul Meu, și rău Mi-ați înțepat obrazul și greu Îmi este când văd ce faceți punându-vă acum în față platoșa cea fățarnică a necredinței, după ce ați mers cu Mine atâta vreme, fiilor răzvrățiți acum atât de cumplit, atât de nesocotit, și pe furis, tată, de parcă Eu sunt orbul și surdul pentru cele ce faceți. Au n-ați citit ce zice Duhul: *«Zdrobi-voi coama casei necredincioase, golind-o din temelii și până în vârf, căci Domnul străpunge cu săgeți tari capul puternicilor ei când ei se năpustesc ca un vișor ca să-i zdrobească pe cei credincioși și smeriți»*? E zi de învățătură pentru poporul Meu și vă aduc și vouă aminte de învățătura Mea, pe care ați părăsit-o când v-ați tras de lângă Mine ca să lucrați răul pe care-l faceți, și l-ați făcut. O, tată, erați voi cineva pe pământ când ați venit să fiți ai Mei, de v-ați luat așa de mare avânt cu ale voastre nemulțumiri apoi? O, Eu v-am dat de lucru lângă Mine de milă, fiilor, nu că erați voi cineva, ci puterea Mea a fost aceasta, ea și dreptarul Meu, pe care voi l-ați strâmbat acum, și iată, nu mai aveți peste voi învățător și veghetor, și rățăciți buimaci, tată. Atâți câți sunteți trași în lături acum pentru răzvrătire, după ce ați stat ani mulți lângă Mine, Eu pe toți vă învederez și vă numesc răzvrățiți, și vă îndemn cu milă: fiți cuminți, căci judecata este grea. Nu poate nimeni să-Mi oprească mersul, iar voi v-ați crezut prea meritoși și apoi prea nemulțumiți de v-ați sculat cu nemulțumiri și ați lovit cu hulă în mersul Meu, în Duhul Meu Cel Sfânt, Care Se face cuvânt și înnoiește lumea sub puterea Lui, sub învierea cea de la Mine pentru om. Eu însă Mă voi slăvi pe mai departe cu slava Mea și voi merge cu ea, iar voi veți rămâne în urmă, căci cu cei răzvrățiți nu e de pierdut vremea, ci e de mers cu Domnul mereu, mereu, și iată, Eu merg. Amin.

O, să nu se laude nimeni cu mintea sa, cu dreptatea sa, cu vederea sa, cu sfințenia sa, ci să lupte pentru acestea mereu, doar va primi el scăparea sa de foc pe pământ și în viața cea de după trup, căci sfinții care au biruit până acum s-au osândit pe ei înșiși ca păcătoși, deși ei se făceau un trup cu Mine prin sfințenia lor și prin împărtășirea lor cu Trupul și Sângele Meu,

Care spală pe cel ce se pocăiește și vine spre viață.

O, cum să fie omul dornic după Dumnezeu dacă el ucide animalele și se face un trup cu ele apoi, mâncându-le? Iată, cine se unește cu un trup, este un trup cu trupul cu care se unește, și cine mănâncă animale se face un trup cu ele în însuși trupul său, dar Eu vin și îl învăț pe om să nu mai mănânce animale și să nu mai mănânce oameni, căci omul care mănâncă de pe piață nu știe ce mănâncă. Eu însă știu, și de aceea îi spun ce-i spun și îl chem pe om să audă ce-i spun și să creadă apoi și să asculte de Dumnezeu, că Eu vin din Tatăl cuvânt pe pământ ca să-l învăț pe om voia Mea în el, spre viața lui, fiindcă omul prin toate moare.

Tu însă, poporul Meu, stai, tată, treaz întru toate și ține departe de tine tot ce-ți poate aduce necredință și clătinare, că Eu vin și-ți spun toate, iar tu să iei învățătura Mea și s-o dai, căci oamenii nu au învățător, tată. Mărturisiți-vă unii altora greșalele dintre voi, și diavolul va fugi de voi, că lui nu-i place vindecarea de greșale. O, nu vă faceți învățători, că nu oricine trebuie să învețe pe om, fiilor, ci numai cei puși la această lucrare. Fiți copii, așa cum am fost Eu, de am ascultat de părinți așa cum Îmi spuneau ei sau Mă purtau, căci copiii nu trebuie nici ei să asculte de oricine, ci numai de părinții care-i cresc pe ei, că dacă altfel fac, ei se rup de părinți și umblă pe furiș de ei cu gândurile și cu faptele și cu pasul lor, iar ascunderea este de la diavol, care-l îndeamnă pe om să se ascundă după ce calcă el orânduiala de peste el, paza lui de tot răul din jur și de diavol. Amin.

Am în coborârea Mea în ziua aceasta pe ierarhul Vasile cel Mare și se lasă el cu învățătura arhierească peste voi și peste om, și spune el așa:

— **O**, să nu se laude, Doamne, să nu se laude omul, să nu se bizuie omul pe mintea sa, pe simțirea sa, pe înțelepciunea sa, pe starea sa, pe curăția sa, și să nu se laude nici un trup cu sfințenia sa, cu curăția sa, că numai Domnul este Cel Sfânt, iar omul să se osândească pe sine pentru nevrednicia sa, căci și cei sfinți se smeresc întru totul prin duhul lor cel umilit, duhul cel plăcut lui Dumnezeu în om! Aceasta îl povățuiesc eu pe om în ziua mea de sobor între sfinți, o, Doamne, Învățătorule, că Tu m-ai luat și m-ai ridicat și m-ai făcut păstor și învățător de viață vie peste cei credincioși, și am lucrat întărit de duhul umilinței și am deschis celor credincioși ușile bisericii, iar celor hulitori le-am închis pe ele, după ce ei au luat lor locașul sfânt. Atunci m-am ridicat cu cei credincioși cu rugă fierbinte spre Tine să vii cu puterea Ta din cer și să desfaci ușile încuiate, căci se pângărise locașul sfânt sub cheia celor netăiați împrejur la inimă și necredincioși, iar Tu ai ascultat ruga mea și ai cutremurat locașul sfânt și s-au deschis ușile lui cele încuiate de hoți, și am intrat pe uși cu poporul cel credincios Ție și mie, căci eu eram păstor cu milă de oi, așa cum Tu ești pentru ele, și mă rog Ție dintre sfinți pentru poporul Tău de azi al cuvântului Tău să întărești din cer pază pentru el, și la rugăciunea lui să faci împlinire pentru paza lucrării Tale și a locașurilor Tale cu el, ca să nu fie pângărite, Doamne, căci ei sunt mici pe pământ și n-au putere de apărare, dar Te au pe Tine de partea lor, și Tu poți totul prin cei credincioși, prin cei smeriți cu inima, așa cum Tu i-ai învățat pe ei să fie venind la ei cuvânt de învățătură în ziua mea de serbare între sfinți. Aduc încă Ție rugă tare pentru arhiereul Tău Irineu, martorul Tău de azi, ținut în lanțurile răutății și ale invidiei arhiereilor de azi pentru că a fost el servul Tău, martor al înnoirii care vine de la Tine în zilele acestea pe pământ, după cum este scris: *«Noi le facem pe toate!»*, căci el n-a lucrat să strice, ci să îplinească legea în

întregimea ei și biserică după voia Ta pe pământ înaintea Ta, căci arhieriei și preoții de azi au luat casa Domnului și au încuiat-o pentru Tine și pentru sfinții Tăi și stau ei mari peste oameni în numele Tău, dar nu stau cum am stat eu, ostenind mereu pentru turma Ta cea credincioasă, dezrobind-o pe ea de atacurile demonilor, de blestemele toate, de duhuri vrăjitoarești și jertfindu-mi viața pentru paza celor credincioși și dezrobiți de sub greutatea prin râvna mea cea pentru Tine și pentru turma Ta. O, dezleagă legăturile de pe arhiereul Tău, că vremea se apropie, Doamne, iar oamenii sunt cu multe blesteme peste ei, și nu e cine să-i ajute, că nu mai au preoții putere de iubire, putere de credință și de curăție și de post și de rugăciune și de umilință înaintea durerilor de pe pământ. O, nu știu oamenii câte blesteme stau peste ei și nu înțeleg din întâmplări, căci ei își atrag blesteme prin faptele lor, prin cuvintele lor. Rostirea de cuvinte de blestem și nedezlegate apoi, aceasta este legătură pusă peste mulți și nedezlegată, și oamenii suferă greu de la înșeși cuvintele lor, și nu mai sunt salvatori pe pământ pentru ei, căci Tu Ți-ai pus pe poporul Tău deoparte numai pentru Tine, și el lucrează numai cum îi spui Tu, și așa lucrează cei ce ascultă de părinți, iar altfel nu. O, zace turma Ta în necunoștință și în răni fel de fel. Ridică-i ei păstor spre vindecarea ei, o, Doamne! Amin.

O, popor al Domnului, păstrează-te curat! Nu te opri în ceata celor răzvrățiți, ca să nu fie vinovată urechea ta, căci Domnul așa te-a învățat. Curățește-ți urechea, n-o lăsa sub vină dacă ea s-a făcut vinovată, iar cei ce nu-și fac această curățire nu mai au simț, și sunt sub blestem, și se vede aceasta, și plânge Domnul între sfinți de cei ce s-au tras din bărcuța Sa cu fii în ea și s-au dus în lături fără de cărmaci peste ei, dar locul lor se umple înapoi mai frumos, și Domnul nu rămâne de rușine cu mersul Său, cu lucrul Său cel mare și cu poporul Său cel ascultător. Fiți treji pentru vindecarea greșalelor, căci cine spune că nu greșește acela se osândește să stea sub greșală, fiindcă omul greșește prin multe și mereu, și tot mereu trebuie el să se vindece pe sine învinuindu-și greșalele și păzindu-se cu mare grijă ca nu cumva să pomenească fratelui său greșeala, că nu oricine trebuie să fie învățător și povățuitor și judecător faptelor omului, fiindcă cel ce judecă trebuie să vindece prin lucrarea lui, că multe blesteme stau peste oameni, și nu e diavolul vinovatul, ci e omul care se dă diavolului prin înșeși cuvintele și faptele lui. Amin.

O, dă-le lor putere de înțelepciune, Doamne, și dă-le lor duh de ascultare, duh de copil, iar arhiereului Tău Irineu dă-i, Doamne, dezrobire de sub cătușe, că Tu ești Cel ce poți! Așa Te rog eu dintre sfinți. Amin.

— **E**u sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce pot, Eu sunt lucrarea sfinților Mei și cuvântul lor cel de foc pentru împlinirea lui!

Să te așezi să înveți învățătura Mea de peste tine, poporul Meu, că am lăsat în ziua aceasta învățătură nouă peste tine și lucrare nouă ție, tată. O, ai grijă să nu ții nevindecate greșalele tale! Cere-Mi credință și umilință, cere-Mi minte și vedere sfântă ca să-ți poți înțelege și privi greșalele și ca să-ți lucrezi îndreptare, tată, căci greșalele nevindecate te țin rob, te țin sub blestemul lor. Am de grăit, am în Mine grăire multă, pe care n-am cum s-o grăiesc, o durere de-a Mea, și nu Mi se face cale ca s-o grăiesc acolo unde ea Mă doare și Mă înțeapă. Răbdarea Mea e mare și Mă apasă, și lucrez pentru răbdare încă.

Fiți liniștiți, fiilor zbuciumați pentru durerile Mele împărțite cu voi ca să le port! Eu, tată, sunt Cel ce veghez, căci voi nu puteți întru toate, fiindcă răzvrătirea e pe furiș și se vrea la

masă cu voi. O, fiilor, Mă doare de voi, tată, și stau cu cerul tot de sfinți și de îngeri pentru ocrotirea voastră și a lucrării Mele cu voi. Cei vinovați asupra voastră își ascund vina. Lasă să și-o ascundă, căci și Eu stau departe de ei, fiindcă Îmi fac cale de mers și merg neamestecat ca să pot să merg, iar cei neascultători și răzleți să-și înțeleagă lucrarea! Au nu ei și-au ales așa?

Fiți liniștiți, tată, fiți copii și lăsați pe Tatăl să lucreze pază bună, iar sfinții Mei să vă ocrotească din partea Mea, fiilor, și lucrarea Mea cu voi să fie curată de calea celor ce s-au răzvrătit. Amin.

Pace vouă! Liniștea să vă cuprindă pe voi, iar duhul umilinței să se apropie de cei răzvrățiți și pitiți cu răzvrătirea lor. Voi ieși cu voi într-o zi în calea celor ce lovesc din plin în voi și în cei credincioși rămași ai Mei și vom sta față în față cu ei, că durerea Mea de la ei e mare, iar ei sunt niște oameni și atât și uită că omul este mic și fără de cuvânt înaintea Mea. Fiți cuminiți! Pace vouă! Nici să nu vă pese de toate câte se nasc în ei prin duhul nemulțumirii și al răzvrătirii, căci tot în ei lovesc toate câte ei lucrează cu atâta nesocotință de minte.

Pace vouă, fiilor! Pace ție, poporul Meu cel credincios! Sărbătoarea de azi s-a făcut cale de învățătură sfântă pentru voi. Luați și lucrați din cuvântul Meu, fiilor. Ferice de voi că aveți pe Domnul Învățător peste voi, dar mai ferice de voi este când voi împliniți peste voi mereu, mereu cuvântul Meu, mereu, mereu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2010

Praznicul Botezului Domnului

Apa Bobotezei înnoiește lumea din loc în loc. Primii dușmani ai omului sunt casnicii lui. Dorul omului este înger care-și curăță de piedici calea spre Dumnezeu. Învățătură pentru puterea botezului. Proorocie pentru trezirea României.

Glasul Meu se face cuvânt și praznic de Bobotează și intru în cartea Mea cu poporul Meu de azi, carte care mărturisește că Eu, Domnul Iisus Hristos, așez în vremea aceasta cuvânt între Mine și om, glasul care se aude din cer și până în morminte, precum este scris în Scripturi, iar îngerii venirii Mele Îmi slujesc și se fac pod între cer și pământ, de sus în jos peste văzduh, și nori de îngeri Mă poartă deasupra poporului Meu când Eu grăiesc lui cuvântul Meu de azi. Amin.

Cei ce-și iubesc mărirea lor pe pământ nu iubesc venirea Mea și stau împotriva ei cu îndărătnicie, și în toate vremile au împlinit așa cei fără de Dumnezeu peste ei. Eu însă am fost și sunt trimis de Tatăl pe pământ, mai întâi prin prooroci și prin vedenii, și apoi Eu Însumi, prin nașterea Mea din mamă Fecioară și M-am sălășluit cu oamenii și am fost Dumnezeu lor, iar dacă cei îndărătnici Mi-au răstignit trupul pe cruce și M-au pus în mormânt, M-am ridicat biruitor peste moarte, ca un Dumnezeu, și iar M-am așezat lângă Tatăl, de-a dreapta Lui, și iată-Mă iarăși pe pământ acum, învăluit în cuvânt de slavă, căci ucenicii Mei au proorocit din Duhul Meu și au lăsat scris că iarăși va să vin cu slavă să judec viii și morții, căci Eu sunt fără de sfârșit, ca și împărăția Mea în cer și pe pământ. Amin.

E zi de praznic de Bobotează și Mă vestesc botezător peste ape și peste cei ce iubesc venirea Mea cea de azi, adunându-se lângă izvorul Meu de cuvânt la sărbătoare. Binecuvântare peste masa cerească de azi rostesc Eu, Domnul, și peste apele din fântânile curților Domnului, ca să se reverse din ape în ape cu putere de cuvânt și cu duh de înnoire a lumii din loc în loc, că Eu am aici comoara Mea cea scumpă din țarina neamului român și o păstrez Mie mărturie și o prețuiesc cu

ocrotirea Mea și Mă slăvesc în ea peste pământ cu slava cuvântului Meu, că a venit vremea. Amin.

Se binecuvintează și se sfințesc înnoit, cu puterea, cu lucrarea și cu pogorârea Duhului Sfânt apele din fântânile curților Mele cu poporul Meu cel din mijlocul neamului român. Amin.

Cei ce vin și cei ce nu vin la apa acestor izvoare iau din ele vrând-nevrând, căci îngerii Bobotezei poartă din ape în ape apele de aici, iar Eu pun pe poporul cuvântului Meu să stropească pe unde trece cu apa aceasta, care alungă demonii și toate duhurile rele, care se cutremură și se clatină de peste tot pe unde cad picături din apa aceasta, apa izvoarelor curților Mele de azi.

Luați și turnați în fântânile Mele cu voi apă atinsă de Duhul Sfânt, de îngerii apelor și de mânuțele voastre sfințitoare prin cuvânt rostit peste ape, voi, slujitori ai tainelor Mele pentru cei credincioși, căci apele de aici sunt luate de îngeri și turnate în apele mari, spre mărturia lucrărilor Mele cu voi pentru curățirea și sfințirea pământului, pentru toate tainele Mele lucrătoare pe pământ, căci pământul este împărăția Mea, așternut picioarelor Mele, taină mare, de care omul uită și tot uită, dar nu uit Eu, și nici îngerii Mei, și nici sfinții Mei, oștirile cu care Mă port din loc în loc între cer și pământ Împărat a toate câte sunt. Amin.

Pace ție, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt! Și iată, iar și iar Mi-ai gătit sărbătoare și popas ca să stau la masă de cuvânt cu cei adunați la izvor, la praznic de Bobotează, fiule.

O, pace vouă, pace celor ce v-ați strâns lângă Mine în zi de praznic sfânt! E frig, e zăpadă, e drumul greu, dar voi ați venit și sunteți aici, căci dorul v-a fost cale, v-a fost înger și v-a purtat la întâlnirea Mea cu voi. Pace vouă! Mângâiere vouă de la Dumnezeu! O, mulțumiți Domnului cu lacrimi mii pentru darul credinței în venirea Mea cuvânt pe pământ aici și acum, în cetatea cuvântului Meu, căci dacă Eu, Domnul, nu v-aș fi dăruit acest dar, cine vi l-ar fi dat? Vegheați cu veghe sfântă și păziți cu grijă mare acest dar și păziți-vă de cei ce ar da să vi-l răpună, căci credința voastră în acest cuvânt are mulți, mulți dușmani, și nu uitați vestea Mea cea de acum două mii de ani când Eu am spus că dușmanii omului sunt casnicii lui, și de acolo începe, de aproape de voi începe numărul dușmanilor credinței voastre, iar duhul cel potrivnic Mie și omului credincios Mie știe ce să atace în om, și atacă credința între Mine și om, unirea Mea cu omul, legătura cea tainică între Mine și el, duhul iubirii, care leagă pe om de Dumnezeu cu putere de nedespărțit. O, acolo unde se ivește despartirea, acolo au pătruns dușmanii, și de aceea Eu vă povățuiesc să vegheați acest dar, credința în venirea Mea cuvânt pe pământ pentru dragostea dintre Mine și om, pentru nedespărțirea lui de Mine și pentru plata cea de după ea, la capătul nădejzii, care se înfăptuiește prin credință. Amin.

E praznic de Bobotează și vă învăț cu putere, fiilor, așa cum Îmi învățam ucenicii acum două mii de ani toate cele despre Mine și despre ei cu Mine. O, la această școală trebuie învățătură mereu, că n-a fost timp de examen când ați bătut ca să veniți și ca să fiți ai Mei. Pe pământ când intri în școală îți trebuie examen, și nu intri la școală dacă nu ești găsit pe potrivă legilor școlii, iar dacă intri pentru că ai știut la examen, trebuie apoi să înveți ca să iei știință și ca să poți rămâne în școală și ca să ieși apoi om învățat, destoinic să înveți pe alții, ca unul care ai avut putere să înveți și să știi și să împarți apoi tot ce ai deprins prin lucrare cu învățător.

O, n-a fost timp de examen când ați bătut să-Mi fiți fii, și iubirea Mea v-a deschis. Vegheați, dar, să nu vi se șubrezească iubirea! Vegheați pentru darul credinței, fiilor! Fiți mai tari decât cei care nu vă înțeleg! Fiți tari cu credința, căci pentru ea vă pune notă și Dumnezeu și satana. Ea este lucrarea la care ați fost chemați, și prin ea veți avea pe Domnul și veți rămâne cu El și pentru El întru toate câte vă încearcă pe voi în iubire. Amin.

Vă învăț încă în ziua aceasta pe voi, cei adunați la izvor, vă învăț cum să credeți în Mine și în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ la voi și pentru voi, cei credincioși. Luați pildă de la cei credincioși și de la cei necredincioși și priviți la ei cum le-a fost rodul, bun sau rău, veșnic sau trecător. Adam, omul cel zidit de mâna Mea din pământ și din suflet viu, Mi-a părăsit învățătura, M-a părăsit, și M-a dușmănit apoi, dar Avraam M-a cunoscut prin credință, căci am ieșit în calea lui prin Melchisedec cu pâine și cu vin și i-am dat darul credinței și multă binecuvântare pentru acest dar i-am dat prin tainicul Meu preot, care și-a jertfit tot neamul său și pământul neamului său pentru credința lui în Mine, pentru ca să fie el al Meu apoi, și a fost. Luați învățătură mare, căci Eu, Domnul, nu M-am folosit niciodată de mai-marii vremii Mele cu omul ca să-Mi sădesc pe cei credincioși din timp în timp pe pământ, ci M-am folosit de tainele Mele de nepătruns și am dat pentru ele credință omului, și așa am pășit în timp cu toate cele proorocite ca să fie, și au fost apoi, căci M-a proorocit Moise și David și toți proorocii, căroră le-am dat darul credinței în tainele Mele de nepătruns de mintea omului mărginit, și nu le-am dat pe ele să fie știute, și le-am păstrat pecetluite între Mine și cei credincioși și cumiți cu mintea, și așa M-am împlinit Eu prin cuvântul lui Avraam și al lui Moise și al lui David și al profeților toți, căci sunt Cel ce sunt, și n-am cerut voie omului mare cu statul când M-am împlinit pe pământ cu lucrările Mele. O, așa Mi-am întocmit și Mi-am purtat și lucrarea cuvântului Meu cel de azi și a purtătorilor ei, și am lucrat tainic, după rânduiala lui Melchisedec, după cum am lucrat cu el și cu Avraam apoi și cu toți cei credincioși, și care au însemnat și înseamnă ei istoria Mea pe pământ, purtătorii tainelor Mele între oameni. Îmi trebuie doar om credincios ca să merg, căci cel credincios este găsit de Mine cu inimă curată, și aceuia i-am dat darul credinței și l-am ajutat să-l poarte. Când Eu îi aleg pe-ai Mei pentru Mine, Eu am de răbdat mult, căci omul e înconjurat de ai lui și de oameni fel de fel, iar până rămân Eu cu bobul cel curat în mână e multă lucrarea vânturaturii plevei, e mult de suferit și de răbdat, și suferă Domnul pe pământ de la omul necredincios și trufaș până ce-Și alege pe ai Săi dintre aceștia, și am spus cuvânt mare acum două mii de ani pentru cei credincioși, și așa am spus: *«Cine nu lasă pentru numele Meu părinți și frați, soție și copii, rude și prieteni, averi și ranguri și pe sine însuși apoi ca să poată să fie al Meu cu totul, unul ca acela nu poate pentru Mine, nu poate să-Mi fie ucenic și credincios fără de întoarcere»*. Eu însă îl ajut pe cel cu inima curată și rabd și sufăr cu durere așteptând până ce biruiesc piedici fel de fel din calea celui ce vine venind la Mine, vine cu dor, și dorul îi este inger curățitor de cale pe calea lui cu Mine.

O, cum să vă învăț mai dulce pentru darul credinței? Veți auzi că nu e bună calea aceasta și credința pentru ea, dar veți auzi de la dușmanii voștri, nu de la prieteni, tată, și nimeni nu-ți poate fi prieten când îți răpune puterea, darul credinței, și acela te dușmănește și îți este dușman apoi. O, mulțumiți Tatălui Meu pentru darul credinței, fiilor, și fiți ca Avraam, care nu s-a îndoit când i s-a încercat credincioșia, ci a stat pe picioarele lui. Amin.

În zi de praznic sfânt vă învăț pe voi, cei strânși lângă Mine la masă de cuvânt, vă învăț, fiilor, puterea botezului, darul credinței, cu care Eu voiesc să fiți voi botezați. Botezul în credință e mare, fiilor, și vai celui ce pierde sau își vinde această cămașă de botez! Priviți pe David, care prin credință vedea departe, peste timp, și Mă vedea pe Mine preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec, prin care Tatăl a lucrat, și a zis David: *«Zis-a Domnul Domnului meu: Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec!»*. O, și poporul Meu de azi a fost văzut peste timp de către prooroci, dar proorocia este numai pentru cei credincioși, și numai prin ei poate Dumnezeu să Se împlinească pe pământ cu împărăția Sa între oameni, înăuntrul lor fiind ea și lucrând împărăția ei și tainele ei, care se împlinesc, așa cum și cu Mine s-au împlinit cele tainic rostite de Tatăl prin prooroci. Așa Mi-am întocmit Eu lucrarea Mea de azi și pe poporul ei și am din ea și martori în cer, și am și pe pământ, și am, căci sunt Învățător cu putere de cuvânt și Mi-i culeg pe cei credincioși până la sfârșitul tot prin ei, iar cu cei necredincioși nu pot nimic, căci în vremea încercării ei se leapădă, spre rușinarea lor.

Vă dau, în duh de Bobotează grăiesc cu voi tainele sfinte și vă dau putere să credeți în ele ca Avraam și ca Moise și ca David și vă învăț cum să aveți credință și s-o păstrați apoi comoară scumpă și nejezuită de vrăjmașii care încep cu casnicii voștri. După necredința lor îi veți cunoaște pe ei vrăjmași ai voștri, căci cei ce cred, sunt cei binecuvântați, sunt cei botezați în botezul credinței, nașterea cea de sus a omului. Amin.

Ia și tu, neam român, ia și tu, țara Mea de azi, căci sunt Învățător din cer în mijlocul tău și-ți veghez pașii și te caut cu iubire ca să-Mi deschizi și ca să intru la tine cu povața Mea, cu noua Mea vestire și împlinire, tată. O, cum să fac cu tine ca să te îmbrac în hăinuță din cer, în darul credinței sfinte, cămașa nașterii de sus, țara Mea de azi? O, cât te aștept! Am să-ți dau trezire mare și-am să te ajut să Mă cunoști în acest cuvânt, căci Eu te iubesc pentru părinți și le ascult lor ruga cea pentru tine înaintea Mea pentru credința ta, și va fi să crezi în cuvântul Meu de azi, și prin care Eu atât de dulce te chem sub vița și sub smochinul Meu, că tu nu mai ai hrană și nu-ți mai dă nimeni de la Mine ca să ai și ca să trăiești. O, pace ție! Îți spun așa ca să fie așa, și-ți voi da ție, și tu vei lua, și apoi vei avea. Amin.

V-am iubit cu iubire fără seamăn în zi de praznic de Bobotează. V-am învățat pe voi cel mai mare dar: darul credinței sfinte în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ. Nu sunteți datori cu nimic pentru ce vă dau. Sunt Eu dator să vă învăț și putere să vă dau să credeți, căci Tatăl M-a trimis să împlinesc aceasta și să-i chem și să-i adun întru credință tare pe cei ce sunt și vor fi. Nu uitați că duhul lumii este potrivnic vouă pentru învățătura Mea cea de sus pentru voi. Acest duh ține omul la întuneric și îl umple de dor pentru cele ce trec și îi face cu ochiul spre ele, căci este duh amăgitor.

Să Se coboare Duhul Sfânt peste voi din ape, căci astăzi L-am pus pe El în izvoarele Mele de aici! Fiți numai credință pentru tot cuvântul Meu cel rostit vouă, și din el nașteți-vă de sus iubire și dați-vă Mie cu ea, căci iubirea care nu se dă Mie trece, dar voi strângeți-vă în Mine și veți avea, și nimic nu se va pierde din cele ce la Mine adunați. Vă mângâi fruntea, și prin ea duhul vi-l mângâi, că ați trudit de ați venit și am petrecut cu voi aici, sub cerul Meu de îngeri; aici, unde Mă strâng cu sfinții și cu îngerii în zile de praznic ceresc pe pământ.

Fiți mângâierea Mea! Vă arăt Tatălui și spun: aceștia sunt ai Mei iubiți, întru care Eu binevoiesc, așa cum Tu, Tată, binevoiești întru Mine. Amin. Și spune Tatăl: Acesta este Fiul

Meu iubit, întru Care bine am voit, iar voi sunteți ai Lui, și întru voi Eu, Tatăl, și El, Fiul Meu iubit, binevoim acum, în acest timp. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2010

Soborul sfântului prooroc Ioan Botezătorul

Cuvântul Domnului este puterea poporului sfânt. Femeia ispititoare. Proorocie pentru legea sfințeniei și puterea ei în oameni. Să te ferești de calea celor răzvrățiți. Duhul proorociei este sarea pământului și nașterea de sus a omului.

În duh de Bobotează sunt încă între voi, și am petrecut spre casă pe cei ce au venit la sărbătoarea sfințirii apelor, iar voi v-ați odihnit de trudă, și acum avem masă de cuvânt pentru mângâierea sfinților Mei, căci Ioan, botezătorul Meu, este serbat de sfinți lângă Mine în cer și pe pământ, și voiesc să-l mângâi pe el întru venirea Mea cu sfinții, fiilor care-Mi dați ființă în carte în mijlocul poporului Meu de azi. O, aveți, tată, grijă pentru puterea poporului sfânt, că e poporul pe care-l mai am, tată! Și cum să aveți grijă? O, stați înaintea cuvântului Meu ca să poată el veni și să-l dați poporului, mări, fiilor copii! Cuvântul Meu este cel ce ține pe poporul Meu în grijă, că are putere în el cuvântul Meu, tată. Cu el Îmi strâng și Îmi îngrijesc cu cele din cer poporul și cu el Mă dau și celor ce Mă aud cuvânt venit la voi.

E sărbătoare pentru Ioan, nașul Meu de botez, una după alta sărbătoarea Mea și a lui, așa cum sfinții au știut din Duhul Meu să facă această așezare pentru sărbătoarea botezului Meu la Iordan. O, cum să nu-l am la masa Mea cu voi cu praznic de Bobotează pe Ioan, botezătorul Meu, care a suferit pentru numele Meu prigonire din mijlocul lumii încă din pruncie, și apoi mucenicie pentru vestirea Evangheliei Mele peste cei ce credeau și peste cei ce nu credeau că Eu sunt pe pământ Mesia, Mielul lui Dumnezeu? O, poporul Meu, nu este mai mare lucrare pentru om ca aceea de a se arăta el în mijlocul oamenilor cuvânt și viață după Evanghelia Mea cea plină de înviere pentru om, iar Eu am zis atunci: *«Fericit este cel ce rabdă până la sfârșit, și fericit este cel ce nu se smintește întru Mine, și, iarăși, fericit este cel ce nu ispitește ca să creadă de la Mine prin trimișii Mei spre oameni!»*. Amin.

Voi, cei care veniți până la acest munte de har ca să luați de la Dumnezeu pentru voi, nu puneți întrebări mărunte ca să ispițiți acest loc acoperit de taină sau pe cei veghetori pentru Mine aici, ci fiți cu duhul umilit, tată, că ispitirea cea pentru credință nu vă înmulțește credința, nu v-o limpezește, ci vă este lovită de duhul cel rău al ispitirii, căci scris este: *«Cine se va lovi în piatra Hristos, se va zdrobi în ea»*, iar ceea ce dați să căpătați prin ispitire nu vă este vouă de folos, ci vă este pagubă, dar vă este de folos credința cea prin dar, nu prin căutare pentru ca să credeți, căci cine ispitește nu găsește ce caută, fiindcă Domnul stă împotriva celor ispititori și îi întoarce pe ei cu mâinile goale întru ale lor. O, dacă veniți până aici, căutați să știți despre Mine, tată, nu despre veghetorii muntelui Meu de taină și despre viața și faptele lor, ci luați de la ei pe Dumnezeu-Cuvântul, Care Se face sul de carte și vi Se dă vouă spre luminare pentru cele de sus peste voi, și așa este bine să vă purtați față de această taină atât de bine acoperită de Mine pentru cei ce cred, căci proorocia este pentru cei ce cred, numai pentru ei, și este o prăpastie mare între cei ce cred și cei ce nu cred, iar cei necredincioși cad în ea, și apoi își văd rodul necredinței lor, văd ceea ce trebuia să creadă.

A suferit botezătorul Meu moarte de la cei semeți cu

duhul lor și care se acopereau cu necredință ca să-și ocrotească semeția și lucrarea ei cea plăcută lor, căci moartea se gătește cu multe podoabe și se face frumoasă și fermecătoare la vedere și la stat ca să n-o mai uite omul, ca să nu mai poată omul fără ea, și ea îl farmecă în fel și chip pe om ca să-i facă omul voia, și moare omul cu moartea în brațe, cu cea care îl nimicește pe el. Așa a pățit regele Irod de la rudenia lui cea după trup, care a lucrat peste el numai slăbire, numai moarte, numai patimă rușinoasă, dar proorocul Ioan de mila lui Israel i-a spus lui Irod că lucrează fărădelegea care nu-i este îngăduită și care se face pildă de cădere a lui Israel. O, dar moartea era femeie gătită cu podoabe fermecătoare și s-a făcut moarte pentru Irod și pentru proorocul lui Dumnezeu, și a fost vinovată de moarte mama pentru fiica ei, care s-a sculat la joc, ademenind privirea regelui și întinzându-i lui cursă spre jurământ pentru moartea proorocului Ioan, și, iarăși, a fost vinovată de moarte fiica pentru mama ei, care a cerut apoi moartea proorocului Ioan.

O, voi, cei ce sunteți de peste tot poporul Meu cel ascultător de legea sfințeniei, și voi, cei ce auziți cuvântul Meu de pe masa poporului Meu, vă chem la veghe sfântă, vă chem, tată, la mare veghe și vă învăț să țineți moartea departe de voi. Aveți grijă să nu fie părinții vinovați pentru copii sau copiii vinovați pentru părinți. Măcar de acum încolo fiți cu mare grijă pentru această veghe, că mulți părinți cad prin copii, și mulți copii cad prin părinți, cad în stricăciune de minte și în nepăsare pentru veghe sfântă, căci viața trebuie vegheată ca să nu se strice, și ogorul trebuie plivit de buruieni ca să nu se înece toată semănătura în buruieni. Fiți tari cu firea, fiți cu Hristos în voi, că moartea se gătește cu podoabe și se face frumoasă la chip ca să n-o mai poată omul uita sau părăsi, și îl farmecă pe om spre ea, și așa moare omul cu moartea în brațe, căci femeia care se crede băgată în seamă ia foc și arde, și apoi se face moarte pentru cel ce cade în farmecul ei diavolesc și se face diavol pentru om, și nu văd pe pământ decât așa durere peste tot, și omul este fără de putere, fără de Domnul în el pentru ca să fie ocrotit de căderi.

Durere mare Mi-a lovit inima pentru botezătorul Meu Ioan, pe care al lui Irod păcat l-a nimicit prin femeie. Eu însă aștept să vină pe pământ legea cea sfântă și puterea ei în oameni, și de aceea Mă port peste tot cu Evanghelia cuvântului Meu de azi și strig ca Ioan Botezătorul pocăință pentru oameni și tot strig ca să audă duhul omului și să se oprească de la rău și să-Mi facă Mie casă cu omul, căci vin din ceruri, de la Tatăl, și vin cu sfinții ca să-i dau omului putere să se facă fiu al lui Dumnezeu și să scape de păcat, căci păcatul este moarte și se răzvrățește dinăuntrul omului, din carnea omului se răzvrățește el împotriva lui Dumnezeu și îi robește omului inima și simțirea, spre căderea lui.

O, poporul Meu, te rog, tată, nu uita povața Mea cea pentru tine ca să te ferești de calea celor răzvrățiți, căci aceia se încearcă în sabia necredinței, măi fiilor credincioși, fiindcă cei ce vor să-și facă voia se acoperă cu necredință pentru ca să calce voia lui Dumnezeu în ei. Unii de mai mulți ani, iar alții de doi, trei ani au săpat prăpastie între ei și voi și au dat spre batjocură la lumea cea necredincioasă lucrarea Mea cu voi, lucrarea cuvântului Meu și pe purtătorii Mei și și-au făcut aceia brâncă unul altuia ca să cadă în necredință și să cadă de la Mine, și aceasta este durerea Mea cea de la ei și cea pentru ei. O, fiți tari cu credința și cu mărturisirea și învățați ca apostolul Ștefan să mărturisiți lucrarea Mea înaintea necredincioșilor, că vremea este să biruiesc Eu, fiindcă de aceea sunt pe pământ acum cu lucrarea cuvântului Meu, care spală omul la inimă și

la minte apoi, căci cine-și deschide inima, acela i se luminează mintea și vede cu ea pe Dumnezeu. Amin.

Pentru această mare strigare la veghe și la înviere auziți voi pe Ioan Botezătorul la masa Mea cu voi! El este glas din glasul Meu și este tămăduitor. Amin.

— În duh de Bobotează e tot ceea ce grăiesc eu, Mieluțule al Tatălui. Duhul Tău așezat peste ape să spele la inimă omul, iar pământul să-l sfințească pentru cei sfinți, ba și pentru cei păcătoși de pe el, ca să ia și ei putere și să-i tragi pe mulți la Tatăl, după cum este scris să faci, o, Mieluțule rănit! Semnul de pe trupul Tău, semnul suliței și al cuiei, Doamne, a rămas deschis. Tu ești Cel rănit de două mii de ani. Să se pocăiască omul la aceasta ce spun eu în duh de Bobotează. Amin.

Voi, cei ce veniți cu foc și cu dor la acest munte de izvor, faceți din voi sarea pământului, așa cum am fost eu în vremea mea cu Domnul pe pământ! E Domnul lucrând cuvânt de naștere din nou a lumii pe vatra neamului român și are ucenici la izvorul cuvântului Său, are botezători peste voi și vă învață El și pe voi și pe ei să fiți sarea pământului. Faceți-vă vase cu sare, luând de aici și împărțind duhul proorociei și nu vă mai stricați niciodată, căci El a zis: «*Dacă sarea s-ar strica, cine ar mai săra?*». O, căutați să aveți sare între voi. Duhul proorociei înseamnă aceasta ce spun eu. Veniți la muntele Domnului, munte de sare, și luați și sărați din loc în loc pe pământ, căci sare nu se mai găsește pe nicăieri, și fără duhul proorociei nu este Domnul pe pământ cu oamenii, căci mărturia Domnului este duhul proorociei, precum este scris, și iată, mai-marii de peste voi au dat de la ei sarea toată și nu mai iau de la Domnul și nu mai ascultă de la El ca să fie Domnul pe pământ cu oamenii. Fiți credincioși, căci duhul proorociei este nașterea cea de sus a omului. Rămâneți în duhul pocăinței și veniți la Domnul, că iată-L aici, învățându-vă pe voi! Amin.

Iar Tu, Doamne, Mieluț rănit cum ești de două mii de ani, pune capăt fărâdelegii și răscumpără-i pe oamenii care vor crede, și toți cei care vor crede vor fi mântuiți, vor fi cei mântuiți. Amin.

— O, rana Mea cea de două mii de ani stă mărturie pe trupul Meu cel înviat din răstignire și se dă celor ce cred venirea Mea de azi cuvânt peste pământ, iar aceștia sunt bogăția Mea, oștirea Mea, pe care Mă sprijin pentru duhul mărturiei pe pământ. Amin.

În duh de Bobotează am grăit poporului Meu și celor ce se hrănesc din gura Mea și am învățat în ziua aceasta veghea cea pentru viață pe cei ce au ales și aleg viața. Duhul Meu plutește peste ape și Se face Bobotează peste pământ. Poporul Meu este mărturia Mea, iar Eu, Domnul, Mă slăvesc în cuvânt peste cei credincioși. Amin.

O, înnoiește-ți în fiecare zi iubirea și veghea cea pentru ea, poporul Meu, și cere la Tatăl voia Mea pe pământ, și orice vei cere în numele Meu, tu vei primi de la Tatăl Meu, vei primi, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2010

Duminica vameșului și a fariseului

Cercetarea sufletului și cunoașterea semeției și a smereniei înaintea Domnului. Păcatul disprețului de frate și al lovirii conștiinței aproapei. Nemulțumirea omului este diavol.

Eu dau învățătură de credință și de viață poporului Meu celui credincios, că am pe pământ dată de Tatăl lucrarea de Învățător peste om, lucrare mare, cum numai

Dumnezeu are. Amin.

Sunt Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu, și-Mi pregătesc în mijlocul tău hrană pentru mulți, că mulți și de peste tot au aflat masa Mea de cuvânt cu tine și se hrănesc mulți din ea spre mângâierea sau spre puterea sau spre credința lor în venirea Mea de azi ca să-l ajut pe om acum, la sfârșit de timp, căci cei de la sfârșit au de dat mâna neamului omenesc întreg, de la Adam și până la venirea Mea cu judecata făpturii și apoi cu mângâierea cea veșnică pentru cei ce M-au urmat cu lepădare de sine și M-au mărturisit viilor și morților prin viața lor mărturisitoare de Dumnezeu pe pământ. Amin.

Este așezată de sfinți în duminica aceasta de învățătură Evanghelia Mea cea despre pilda vameșului și a fariseului, care au venit înaintea Domnului și au fost mărturisitori fiecare pentru ei înșiși cu cele din ei lui Dumnezeu. Am coborât din cer în toată vremea mare iubire în sfinți pentru biserica de pe pământ, pentru care ei au trudit cu iubire în ei ca să am Eu biserică și ca s-o învăț pe ea prin sfinții Mei, prin trimișii Mei în mijlocul ei, și au găsit cu cale sfinții și părinții că omul credincios trebuie să-și cerceteze și să-și cunoască semeția sau smerenia înaintea Mea, mai înainte să se pregătească el prin biserică de cele cincizeci de zile de post pentru slava răstignirii și a învierii Mele pentru cei credincioși.

Aduce învățătura de azi semnul de încredere în sine până la disprețuirea aproapei a fariseului, care s-a înfățișat Domnului și care s-a îngâmfat în sine și apoi în rugăciune înaintea Domnului, socotindu-se postitor și meritos, curat și cinstit, dar nic și drept cum nu sunt ceilalți oameni, iar pe de altă parte pocăința vameșului, care, îndurerat și rușinat de faptele sale, cu fruntea aplecată, se lovea în piept și zicea înaintea Domnului: «*Dumnezeule, fii mie milostiv, căci sunt păcătos!*», și dacă s-a smerit acesta pe sine, s-a înălțat la Domnul rugăciunea sa, pe când fariseul înălțându-se în sine a plecat neîndreptat la casa sa, căci scris este că Domnul Se împotrivește celui ce se bizuiește pe sine semețindu-se, pe când celui ce se smerește pe sine îi dă har și îi dă îndreptare și primire.

O, cum să Mă bizui Eu, Domnul, pe cel ce se bizuie pe sine cu semeție când acest păcat îl pândește pe om ca să-l cadă în adânc ca pe Lucifer? O, nu e bine așa, omule, căci Adam s-a semețit în rai și s-a crezut mare și a pierdut harul Meu și a căzut apoi prin femeie, căci așa pătesc cei ce nu ascultă cu frică de orânduiala Mea cea pentru om, și cad oamenii unii peste alții prin așa cădere, cădere ca a lui Adam.

O, poporul Meu, e bună ascultarea, tată, și vai celui ce calcă peste ea! E bună smerenia inimii și a vieții, și vai celui ce uită să stea cu frică în pocăință mare pentru slăbiciunile lui omenești și pentru ispitele de pe pământ! E mârșav păcatul semeției de sine, iar omul nu are putere să-și vadă acest păcat când îl are pe el, dar Eu am spus: «*Celui ce i se pare că stă, să ia seama să nu cadă!*». Eu, Domnul, știu pândă cea de șapte mii de ani a diavolului pe urma omului, și fericit ar fi omul dacă și-ar aminti mereu de căderea lui din Dumnezeu prin omul cel întâi zidit, care n-a ascultat de cuvântul Făcătorului său și L-a disprețuit pe Dumnezeu în el pentru păcatul său, păcat care a căzut pe tot omul apoi.

O, ar trebui să-L caute oamenii pe Domnul pentru păcatele lor. Îi chem pe oameni la pocăință și la inimă înfrântă pentru viața lor cea plină de păcate și pentru care va fi să dea seama în ziua cercetării lor. O, câtă pace ar fi în oameni și între ei apoi dacă ar sta ei ca vameșul din Evanghelie înaintea Mea și a semenilor lor! O, cât har ar coborî pe pământ de la Dumnezeu și cât rai! Nu trebuie să-și ascundă nimeni neascultarea

de Dumnezeu și faptele ei, căci cei ce se ascund așa fac pat de odihnă în ei pentru păcat, fac moarte în ei și în jurul lor și fac despărțire de Dumnezeu. E bine să nu greșească omul, căci dacă greșește se face neputincios pentru curățirea greșalelor lui, și aceasta înseamnă semeție, păcat pe care omul cu greu și-l cunoaște.

O, nu-ți trebuie notă bună ție de la om, omule care nu-ți cunoști semeția aceasta, ci îți trebuie de la Dumnezeu iertare de greșale, căci omul din pricina păcatelor lui nu este meritos, nu este, ci este vrednic de mila Mea și a semenilor lui, buni sau răi, drepti sau păcătoși, căci Domnul este Cel ce lucrează asupra omului prin oameni, și El conduce spre umilință pașii omului prin multa Lui economie pentru umilința semeției din om.

Tu, poporul Meu, să nu cauți, tată, decât mântuire, că nu-ți trebuie purtare bună pentru tine din părți, ci îți trebuie pocăință și umilință, și acestea ți se cer pentru mântuirea ta, și-ți trebuie dragoste de Dumnezeu ziua și noaptea și multă trezire și jertfă pentru ea, căci omul fără ea nu poate pentru Dumnezeu, și e rușine să piardă cel credincios dragostea cu care el se dă Domnului și Îi dă cinste apoi, Îi dă primul loc în viața lui, în truda și în odihna lui.

O, poporul Meu, stai, tată, înaintea Mea mereu ca în fața Stăpânului tău Cel din cer și nu disprețui statul tău cu Mine și statul Meu cu tine pentru dragostea de tine și de trupul tău, căci cel ce nu-și cunoaște și nu-și vede aceste păcate Îl disprețuiește pe Domnul și pe aproapele său prin ele, și se vede aceasta când este așa. O, să nu-ți iei dreptul să-l disprețuiești pe fratele tău, fiule, ci să-ți iei datoria în seamă, căci ai datoria să nu lovești conștiința aproapelui tău, pe care l-ai putea trage în păcatul judecății de frate și a nedumeririi pentru calea cea cu biruință pe ea, căci omul are străvechiul obicei să se ia după om, să se bizuie pe om, uitând el că Domnul este Cel ce încearcă omul prin toate cele de lângă el ca să-i vadă credințioșia și ascultarea lui înaintea Sa.

O, poporul Meu, învață, tată, de la Mine să ascuți toată învățătura Mea, dar învață-te să fii și probat pentru ea, tată! Vreau să văd la tine această înțelepciune, care-ți păstrează viața, tată, căci omul neprobat cade în sine, cade în nelucrare și disprețuiește pe Dumnezeu și pe semeni prin acest păcat. O, nimic, nimic n-ar fi să dorească omul decât cele ce vin peste el, și la a căror cârmă este Dumnezeu, după cum vede El că trebuie să lucreze pentru om spre mântuirea lui, spre smerenia lui, căci smerenia este har, și ar fi să ajungă ea omului, căci harul Meu nu se poate desăvârși în om pe alte căi.

O, de s-ar uita omul la Mine cum M-a ținut Tatăl numai în smerenie pe pământ, ar fi atunci să aibă omul ochiul bun și pentru Mine și pentru el. Învață de la Mine, poporul Meu! Numai pentru cei smeriți și neputincioși pentru ei înșiși, numai pentru ei este bogăția de har din cer, bogăție care așteaptă după om ca să se sălășluiască în el pentru slava Mea. Amin.

O, poporul Meu, nemulțumirea omului este diavol, fiule, este capcană pentru sufletul omului. Învață, tată, să fii primitor cu mulțumire pentru toate câte Eu, Domnul, prin economia Mea îți trimit, că iubirea Mea e mare pentru om, dar omul n-o cunoaște pe ea și lucrarea ei cea pentru mântuirea lui.

Te-am învățat în duminica aceasta pașii Mei spre tine și pașii tăi spre Mine, poporul Meu, iar tu să fii curat în toată vremea prin faptele tale văzute și nevăzute, căci Eu stau la ușă și bat, iar tu să Mă cunoști, fiule, și să Mă primești și să fii primitor de Dumnezeu prin toate câte-ți vin, și vei fi fiul înțelepciunii vieții, și vei fi sprijinul Meu când Eu bat la ușa ta ca să intru. Amin.

O, stai cu ușa deschisă pentru Dumnezeu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 ianuarie 2010

Duminica fiului risipitor

Umilința de duh îi aduce omului înțelepciune. E prăpastie mare să stea omul cu el însuși în gând. Folosul gândirii la Dumnezeu. Pilda bogatului nemilostiv și săracul Lazăr. Pilda pocăinței lui Zaheu. Semeție mai presus de firea căzută: omul care se crede mare. Îndemn la veghe pentru statul Domnului în om.

Mă așez cuvânt în carte și învățătură de viață Mă las poporului Meu, căci cel fără de viață moare, iar viața trebuie învățată bine și mereu, ca să poată fi ea trăită în cel ce alege cărarea ei. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și intru pe porți la tine, poporul Meu, și te învăț, tată, mereu, mereu, că vreau ca tu să trăiești și să nu te ofilești ca floarea care nu are apă, ca fiul care nu caută învățătura Tatălui său mereu. Acolo unde sunt frații împreună lucrând, acolo trebuie să fie multă învățătură mereu peste ei, și această învățătură înseamnă binecuvântare mare și viață cu putere peste frați, din pricina învățăturii, dar numai dacă frații cei împreună stătători ascultă de glasul fiecărei clipe care vine spre ei cu învățătura sa.

O, poporul Meu, trebuie măreție de suflet pentru această măreață lucrare între frați, și trebuie să fie deștept cel ce stă la învățat, căci altfel el nu înțelege din cele ce vin spre el ca să-i frământa ființa spre facerea sa. O, fiule, trebuie să fii rege ca David ca să poți să înveți mereu și ca să fii mereu prin toate câte vin să te învețe și să te zidească. Cel puțin la minte și la umilință este cel plin de el, și unul ca acela este nemulțumit și pretențios, chiar dacă merite nu are, căci omul, din firea lui cea nesănătoasă, se crede meritos, și de la această semeție vine în el nemulțumirea și căderea din harul care dă să-l crească pe el bun pentru Dumnezeu, deștept cu înțelepciunea sa cea pentru viață supusă frământării, ca să poată ea să crească și să fie în om apoi. Mintea cea plină de supunere și de rugăciune în David îl aducea pe el înaintea Mea și Îmi spunea David: «O, Doamne, să nu-mi lași inima mea spre cuvinte cu vicleșug în ele ca să-mi dezvinovățesc păcatele mele când Cel drept și dreptatea mă va certa cu milă și mă va muștra, că nu vreau ca să ungă capul meu undelemnul păcătoșilor, căci Tu ești Cel ce cunoști pe cele nelucrate ale mele, și în cartea Ta toate se vor scrie, zi de zi se vor săvârși și se vor scrie, și nici una din ele nu va fi nescrisă».

O, iată cât face umilința de duh, câtă înțelepciune aduce în mintea și în inima omului mare la suflet și la veghe și la viață în el pentru Dumnezeu în el! Fiul care nu ia învățătură nu stă fiu, și iese și se duce spre ale inimii sale cea fără de învățătură, așa cum Eu, Domnul, am arătat în pilda cea despre tatăl cel cu doi fii, dintre care unul a stat în duhul lui și a ieșit de la tatăl său și s-a cheltuit pe sine până la capăt, iar la capăt și-a văzut deșertăciunea și lipsa de putere și s-a umilit pentru greșeala sa, s-a umilit înaintea tatălui său, și mare învățătură poartă în ea Evanghelia Mea cea pomenită în duminica aceasta, poporul Meu! Dau să împrăpățez veghea peste tot, și prin învățătura Mea fac aceasta, ca să ia din ea poporul Meu de peste tot, și să-și înțeleptească numai din cer mintea sa fiul acestui popor.

O, fiilor, nu stați cu voi în gând, că e prăpastie mare aceasta ce vă spun! Vi se pot întâmpla numai rele dacă nu M-ați asculta așa. O, stați cu Mine în gând, și stați cu umilință pentru voi, iar Mie dați-Mi loc măreț umilința voastră, tată! Puneți la încercare aceasta ce vă spun! Când stați cu voi în

gând căutați să priviți la aceasta și la relele care vi se întâmplă peste sufletele și peste duhurile voastre, încercate atunci în fel și chip de satana prin nemulțumire în voi, prin răzvrătire de la aceasta, prin neumilința cea prin răzvrătire între frate și frate, și toate din duhul semeției, care stă împotriva umilinței de duh în om. Când stați cu Mine în gând căutați să priviți peste duhurile voastre cât de bine vă face statul Meu în gândul vostru, câtă veghe, câtă pace, câtă armonie în voi și între voi, și de la care se naște dorul, fiilor, dorul de Dumnezeu, care Mă ține pe Mine în voi! O, numai dorul de Dumnezeu Îl ține viu pe Domnul în voi, iar altfel nu este Domnul în voi cu fața Sa, cu fapta Sa, cu gândul Său în voi ca să nu cădeți voi de la fața Lui și din casa Lui apoi, fiilor, căci cel ce cade, cade în gândurile sale mai întâi, și apoi cade din Dumnezeu. Mereu, mereu vă îndemn, stați cu Mine în gând prin dor și prin vorbiri și prin cântări, căci dorul de Mine vă dă vouă trăiri sfinte între voi, tată, și iar vă amintesc pe regele David, prin care Duhul Meu îndemna pe Israel și spunea: *«Lăudați, slugi, pe Domnul! Cei ce stați în casa Domnului, în curțile Domnului, lăudați-L pe Domnul, cântați numele Lui, binecuvântați-L, voi, cei ce vă temeți de El, că binecuvântat și bun este Domnul din Sion, Cel ce locuiește în Ierusalim, iar voi mărturișiți-vă Lui, că El este bun, și în veac este mila Lui!»*. Amin.

O, fiilor, nu stați cu voi în gând, tată! Învățați pe dinafară această faptă și adunați în cer, la Mine, împlinirea ei peste voi! Stați în gând cu Mine, iar Eu sunt Cel blând și smerit cu inima, și așa să fiți și voi, strângându-vă mereu prin aceste însușiri sfinte multe fapte mărețe în cer, la Tatăl, căci fiul risipitor a stat cu el însuși în gândul lui și l-a părăsit pe tatăl său și s-a dus pentru sine și s-a rătăcit, o, și cât de multe fapte ca și ale lui au făcut și fac și creștinii Mei, care-și adună de la Mine har, și apoi se duc cu el în lume cheltuindu-se lumii și feței ei mincinoase pentru om! Inimi care s-au arătat iubitoare de Dumnezeu, mărturisind cu gura lor iubirea lui Dumnezeu și cuvântul venirii Mele adevărat pentru ei, dovedind multora pe Dumnezeu-Cuvântul din zilele acestea, o, cum s-a făcut și cum se face că aceiași creștini sunt acum împotriva Aceluiași Dumnezeu, Care nu tace, ci grăiește mereu, mereu? Aceștia pe câți au dat să-i aducă la cuvântul Meu, pe tot atâția i-au și descumpănit apoi și le-au luat puterea să calce pe urmele Mele, că nici aceștia n-au stat, și nici pe cei aduși nu i-au lăsat să fie pentru Mine și cu Mine în ei, ba, din contra, s-au dus aceia la mai mari rele ca relele cele de dinainte ale lor. O, aceștia toți au iubit și au căutat mai mult slava lor cu Mine, și apoi au căutat slava de la oameni mai mult decât slava de la Dumnezeu și s-au dus să și-o caute pe cea dorită de ei, dar harul Meu l-au pierdut aceștia, că nu este alta soarta celor ce Mă părăsesc și se duc să se cheltuie după voia lor ca fiul care-l părăsește pe tatăl său pentru voia sa. Aceștia s-au simțit nedreptățiți, și apoi și-au dat dreptate singuri, dar Eu nu le dau, căci cei ce-și dau singuri dreptate nu este al lor dreptul acesta, ci al Meu este, iar ei iau locul Meu când își fac aceasta. O, cei ce nu sunt pregătiți pentru Mine când vin la Mine și nu se lasă apoi spre pregătire de la Mine întru toate mereu, aceia nu iau calea Mea sub picioare, și aceasta din pricina semeției lor de a se simți ei pe picioarele lor, și nu este în ei inimă curată pentru Mine dacă fac așa, și se dovedește că este așa, căci ei ajung să Mă părăsească apoi, alungând de la ei temerea de căderea lor de lângă Mine. O, câți se țineau după Mine în urma Evangheliei Mele cu ucenicii Mei, tot atâția Mă și părăseau, și nu-Mi rămâneau ucenici cei ce Mă părăseau. Așa e și azi cu această lucrare a Mea peste cei credincioși. Toți câți vin să Mă vadă numai și să privească lu-

crul Meu cu omul, tot atâția Mă și părăsesc și se duc într-ale lor iarăși, dar Eu rămân și nu Mă duc, rămân și îi mângâi mereu pe cei ce rămân și îi fac veșnici, căci cei mari cad prin mărirea lor, iar cei mici rămân prin neputința lor de a putea singuri, fără Dumnezeu, și așa rămân Eu cu cei ce rămân; rămân și nu Mă duc de lângă cei ce rămân, căci cei ce rămân n-au venit la Mine să Mă vadă și să vadă cum împlinesc Eu toate, ci au venit să rămână și să fie, iar cei ce rămân sunt cei ce nu stau cu ei în gând, și stau cu Mine în gândul lor și rămân ei în gândul Meu și își stăpânesc ființa ca să Mi-o dea Mie și să nu le fie smulsă din Mine partea lor, ci cu Mine să aibă ei partea pe pământ și în cer, și au ei de ajutor dorul de Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, învață, tată, cu mare iubire cuvântul Meu de peste tine prin viața ta cu Mine, căci slava deșartă pândește până la cele mai mici înțelesuri pe cei care vin să fie ai Mei pe pământ. Învățătura cea despre bogatul nemilostiv și săracul Lazăr, Eu, Domnul, am lăsat-o pentru învățătură peste fii, tată. Semeția și nemilostivirea față în față cu umilința și cu suferința cea pentru ea, această învățătură îl ajută pe om să vadă unde duc cele două căi, căci Lazăr a ajuns în sânul lui Avraam, iar bogatul s-a dus în iad. Nu numai pentru că era bogat s-a dus în iad bogatul, ci s-a dus pentru că a trăit bine pe pământ și în slavă omenească purtat și slăvit, slavă de la care el stătea semeț. Lazăr însă era nedreptățit pentru suferința sa pe pământ, și a ajuns acesta în odihna dreptilor apoi, după multa lui răbdare în suferință, iar între cei drepti și între cei nedrepti s-a adâncit mereu prăpastie de o parte și de alta, căci nu se potrivesc cele două stări și se resping una pe alta, și vai celor ce nu se trezesc sau nu sunt treziți până să ajungă la acest cântar al dreptății a toate, așa cum Zaheu a fost trezit față în față cu măreția lui Dumnezeu și căruia Domnul i-a trimis umilință de duh, spre mântuirea lui din păcat, și a zis apoi Zaheu: *«Dau jumătate din averea agonisită pe nedrept, iar celui nedreptățit de mine îi întorc împătrit, numai să mă ierți și să mă primești, Doamne, spre mântuirea mea»*.

O, e plin de păcate omul, și nu știe să și le curețe de pe el. Lipsa umilinței de duh e pedeapsă apăsătoare peste cel lipsit de Dumnezeu în gândul său. Vai de cel ce stă cu el însuși în gândul său! Eu însă vin cu multă învățătură, vin cu măreția Mea față în față cu omul ca să-l fac pe om să vadă calea dacă voiește să fie cu Mine pe calea sa. Multă și adâncă învățătură am căutat să las peste oameni, dar semeția lor, care le acoperă mintea și timpul, se face pedeapsă pentru cei lipsiți de învățătura Mea. Aleargă omul, aleargă până ce nu va mai avea după ce să alerge și pentru ce să alerge, și apoi se va vedea gol și va vedea prăpastia pe care și-a săpat-o între el și Mine, căci cel ce nu ascultă de prooroci, de trimișii Mei spre oameni, de calea Mea spre om pentru salvarea lui, acela ia plată cu cei necredincioși, cu cei nepăsători, că a avut pe Domnul așteptând în urma lui și nu s-a oprit pentru lepădare de sine și pentru viață cu umilință și cu pocăință ca a lui Zaheu înaintea Mea, și apoi cu slujire pentru slava Mea înaintea neamurilor de pe pământ, ca să-l despovărez Eu pe el, pentru lucrul lui cu Mine, căci împovărat este omul de păcate și de datorii pentru păcate înaintea Mea!

O, poporul Meu, vai celui ce-și dă mintea pe ape! Vai celui ce-și pierde mintea, tată! O, vai celui ce se crede mare, crezându-Mă pe Mine neputincios fără de el! Această semeție întrece pe cea pe care o are omul din firea lui cea căzută prin păcat. O, ferească-i Domnul pe cei ce cunosc această lucrare de facere a omului și se încearcă apoi cu așa semeție, cu așa necugetat păcat, pe care satana îl săvârșește în om, ajutat fiind de omul însuși! Lipsa de învățătura Mea și de adâncimea ei

cea neînvăţată de om, aceasta duce la păcat greu pe cel ce se îngâmă cu el însuşi înaintea Mea.

O, poporul Meu, să înveţi, tată, bine, bine ce este lucrarea Mea cu tine şi ce face ea, căci cel ce nu învaţă cade în sine şi se semeţeşte peste păcatul semeţiei firii omului, dar tu pune piciorul în prag şi împlineşte în tine slava învăţăturii Mele, hrănindu-te cu ea şi plăcându-ţi de ea, căci vai celui ce nu învaţă bine puterea cea mare a cuvântului Meu cel de atunci şi cel de acum pentru om! Fiul cel risipitor în plăceri a fost lovit de vântul sărăciei a toate şi şi-a venit în fire şi s-a întors argat la curtea tatălui său şi şi-a cerut iertare pentru răţacirea minţii şi a vieţii lui celei fără de vlagă, după ce şi-a dat vloga duhului desfrânării.

Fiii cei îngâmfaţi în sine, ce lovituri ar putea să-i cureţe pe ei de acest păcat al semeţiei cea peste Dumnezeu? O, e de învăţat la Dumnezeu înţelepciunea vieţii, fiilor! Pas cu pas şi la orice pas şi în orice clipă e de învăţat, tată. Omul care cade azi din Dumnezeu şi care dă de lucru lui satana prin semeţia cea peste Dumnezeu, unul ca acesta este mai încăpăţânat ca Adam, care i-a făcut satanei intrare în el prin semeţia lui, căci semeţia lui i-a făcut satane pe cei care i-au slujit lui atunci, pe îngerii care au slujit semeţiei lui Adam, iar tu, omule, care slujeşti semeţiei cea peste Dumnezeu a omului, tu unde crezi că te cade aceasta dacă faci aşa?

O, învaţă, poporul Meu, din toate câte au trecut peste oameni, strivindu-le capul, şi din toate câte oamenii au făcut pentru răul care s-a născut pe pământ, şi stai treaz şi cu mare veghe la hotarul dintre bine şi rău, dintre tine şi Mine, ca să fie odihnă Mie în tine şi să nu Mă dai afară, că fără Mine nu poţi nimic, tată, ci poţi prin satana apoi tot ce mai poţi. E război între Mine şi satana pentru viaţa ta, pentru salvarea ta. E război între satana şi tine, tată, dar ia de la Mine învăţătură mereu, că tu nu-l vezi pe satana cum dă să te prindă, şi un pic de neveghe în gândul şi în fapta ta Îmi strică Mie odihna în tine, fiule, şi îţi ingenunchează pe Stăpânul mântuirii tale în tine, tată. O, ai grijă de veghe, poporul Meu, că războiul e nevăzut, şi lucrează prin gând satana.

Nu fiţi nemulţumiţi, fiilor! Nu fiţi cârtitori, nu murmurăţi, tată, căci sunt semeţie acestea! Nu ziceţi „nu“, că e semeţie aceasta, şi aşa Îi zici şi lui Dumnezeu apoi, că te duce satana să faci şi cu Mine apoi acest păcat. O, fă-Mă una cu fratele tău, fiule, şi fă-l pe fratele tău una cu Mine ca să înveţi să nu spui „nu“ fratelui tău, tată, că apoi Îmi vei spune şi Mie tot aşa, şi când nu gândeşti, când nu te aştepţi vine acest păcat la uşa celor ce nu veghează ca pentru Dumnezeu la porţile sufletului lor şi ale faptelor lor între fraţi când se aude bătutul în uşă.

O, te-am luat în braţul Meu, fiule, şi aşa te-am învăţat adânc în ziua aceasta. Învăţătura Mea de azi a fost mare peste tine, numai tu să ştii să înţelegi multa Mea iubire, prin care mereu te cuprind, şi cu ea te învăţ, şi cu ea te port de mână ca să mergi şi ca să nu stai din mersul tău, din mersul tău cu Mine şi lângă Mine mereu, mereu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

18/31 ianuarie 2010

Duminica înfricoşatei judecăţi

Omul necredincios spune că nu e Dumnezeu acest cuvânt. Slujitorii bisericii neamului român, să se vindece de păcat şi de necredinţă.

Legea şi proorocii au fost până la Ioan.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot. Sunt în cer şi pe pământ deodată şi sunt Cel

cunoscut de cei ce Mă iubesc şi Mă doresc cu ei la bine şi la greu, la bucurie şi la durere, şi niciodată n-am fost cunoscut pe pământ celor ce nu Mă doresc cu ei.

Eu sunt Alfa şi Omega, şi spun acum, la sfârşit, aceasta, ca să le spun celor necredincioşi că aşa cum am fost la început sunt şi la sfârşit, şi nimeni nu mai are lângă numele său acest nume: Alfa şi Omega, nimeni, decât Eu. Amin.

Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, şi nu vrea omul necredincios să fiu Eu Dumnezeu-Cuvântul acum, la sfârşit, şi acesta Mi-a oprit calea, Mi-a pus hotar, şi spune tuturor că Eu am grăit totul acum două mii de ani, şi apoi nu mai sunt, şi dacă ar spune că sunt, nu ştie să spună cum sunt. Cei de sus, de peste biserica lumii, spun că nu sunt Eu pe nicăieri pe unde pot să fiu cu cei credincioşi, care Mă doresc cu ei, dar dacă nu sunt cu ei, atunci ce sunt Eu şi unde sunt şi unde locuiesc ca să fiu şi ca să lucrez pe pământ? O, undeva trebuie să fiu cu omul pe pământ, că am spus că voi fi cu ucenicii Mei până la sfârşitul timpului.

O, Eu sunt cu cei credincioşi, sunt cu cei ce Mă iubesc şi Mă doresc şi-Mi dau masă şi casă cu ei, căci am spus: *«Cel ce crede în Mine voi veni la el şi-Mi voi face casă la el şi voi cina cu el şi Mă voi arăta lui»*, dar cei ce stau mari peste biserica lumii dau să-i facă pe oameni să uite că Eu am spus aşa, şi dau să-i îndemne pe oameni spre ei, numai spre ei, cum că Eu sunt cu ei şi la ei. O, Eu aş fi cu ei, dar ei nu cred că Eu pot fi cu omul aşa cum am spus că voi fi cu cei ce cred în Mine, călcând pe urmele Mele cu viaţa lor. Eu sunt Domnul Dumnezeu celor ce Mă aşteaptă să vin la ei şi să fiu cu ei, iar al celor ce nu Mă vor cu ei Eu nu sunt, şi de aceea ei sunt singuri, sunt fără Dumnezeu pe pământ, şi tot aşa şi lucrează lucrul lor, chiar şi când se ascund ei sub numele Meu, aşa cum fac cei ce stau mari peste biserica lor, după cum din strămoşi a venit această stăpânire pe pământ.

Mă scriu în cartea Mea de azi cu slava cuvântului Meu de peste tine, popor credincios venirii Mele pe pământ acum, la sfârşit de timp. Mă aud cei din morminte când grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu, că este scris în Scripturile Mele cele de acum două mii de ani să grăiesc la sfârşit de timp pe pământ şi să Mă audă cei din morminte. Aud cuvântul Meu de peste tine şi cei de pe pământ, căci te-am făcut împărtitorul cuvântului Meu peste oameni, dar oamenii fac ce-au făcut cei de acum două mii de ani, care aproape toţi au spus că nu este Hristos Cel ce a venit de la Tatăl la ei prin naşterea Mea din Fecioară, aşa cum era scris în prooroci să vin. O, cei necredincioşi iubesc focul, tată, nu iubesc venirea Mea. Vin la ei flămând şi însetat de ei, gol şi străin de ei, suferind după ei şi întemniţat de ei în necredinţa lor, şi aceştia iubesc focul, căci scris este în cuvântul Meu că vor merge aceştia în focul cel veşnic, din pricină că nu M-au cunoscut şi nu M-au cercetat pe pământ.

Grăiesc acum slujitorilor bisericii neamului român. Vin din cer pe pământ cuvânt în ziua aceasta şi grăiesc vouă, celor necredincioşi puterii lui Dumnezeu, căci Eu am puterea aceasta ca să grăiesc vouă. O, numai păcatul din voi vă ademeneşte să nu vă supuneţi adevărului că Eu sunt acest cuvânt, care grăieşte cu voi prin duhul proorociei, aşa cum în toate veacurile a grăit Dumnezeu. V-aţi făcut greoi la înţelegere sau nu vreţi să înţelegeţi voi, cei tari la cerbice, că mărturia Mea este duhul proorociei. Aţi citit Scriptura ca să ştiţi ce scrie în ea, iar cunoştinţa v-a îngâmfat, şi din pricina îngâmfării nu vă aplecaţi ca să-L cunoaşteţi pe Dumnezeu pe pământ cu oamenii. O, cine nu-L cunoaşte pe Dumnezeu pe pământ, nu-L cunoaşte nici în cer. Nimic nu este adevărat pe pământ decât Dumnezeu, iar voi

nu-L cunoașteți pe El. Atunci de ce vă mai îngâmfați cu cele ce citiți și ziceți că știți din Scripturi? Iată, vă dați mai adevărați ca Dumnezeu peste oameni, de vreme ce-Mi frângeți Mie mersul printre ei cu duhul proorociei, și prin care Dumnezeu este cu oamenii pe pământ. Păi dacă aveți pe cine păcăli, cum să nu faceți aceasta, cum să nu vă păstrați voi pe scaune mari peste oameni, căroră le spuneți că e cu voi Dumnezeu! Păi dacă Eu sunt cu voi, arătați-Mă! Voi însă vă arătați pe voi în haină de sfânt, dar cel sfânt este cel ce seamănă cu Mine, nu cu voi pe pământ.

Din marea Mea durere de la voi grăiesc Eu vouă în ziua aceasta când voi pomeniți în biserici cuvântul Evangheliei Mele cel pentru ziua înfricoșatei judecăți. O, de multe ori am grăit Eu peste voi prin firul cuvântului Meu de azi, care curge ca râul din gura Mea deasupra celor credincioși Mie și venirii Mele cu judecata fapturii. Nu de o zi sau două, nu de puțin timp Mă fac cuvânt în mijlocul neamului român, ci de mai bine de cincizeci de ani stau cu masa Mea de cuvânt și-Mi hrănesc la ea un popor credincios, care Mă cunoaște cu inima, așa cum ucenicii Mei M-au cunoscut acum două mii de ani, când nimeni n-a mai voit să Mă cunoască dintre cei ce stăteau îmbrăcați în haina de slujitori ai lui Dumnezeu între oameni atunci. Iată și acum, aidoma ca atunci, toți cei din biserică mari peste ea sunt cei ce nu Mă vor cu oamenii pe pământ.

O, vreți, nu vreți, credeți sau nu, Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc vouă din mijlocul poporului Meu cel credincios azi venirii Mele pe pământ în mijlocul neamului român și vă spun că Eu sunt Alfa și Omega. Credeți voi că vă puteți spăla pe mâini de Mine, dând pe seama omului cuvântul acesta, care curge din gura Mea ca să spele omul de necredință și de deșertăciune și de goană după vânt? V-am trimis cartea cuvântului Meu cel de cincizeci de ani, dar din pricina îngâmfmării minții voastre nu dă inima din voi să Mă afle în acest cuvânt. N-am venit să vă iau scaunele pe care v-ați așezat mari peste sufletele oamenilor, ci am venit să vă vindec de păcat și de necredința cu care dați să vă acoperiți păcatele. O, nu că nu aveți credință în cuvântul Meu cel de azi, dar vă este rușine să vă dați bătuți pentru curățirea păcatelor ca să le iau de peste voi și pentru ca să am Eu locul cel dintâi la cârma vieții voastre, lucrare dătătoare de viață peste om. O, ceea ce pătesc Eu de la voi, aceasta am pățit de la Adam, care nu M-a voit Stăpân pe Mine peste facerea Mea, ci s-a voit el peste Mine cu scaunul său de domnie, căci cel ce face așa, acela moare față de Dumnezeu, așa cum a murit Adam.

O, cât va mai fi să vă înveliți cu Scriptura Mea care spune că legea și proorocii au fost până la Ioan? Cât veți mai alunga de pe pământ duhul proorociei, prin care Dumnezeu este cu oamenii pe pământ? Credeți voi prin aceasta că veți scăpa de mânia care vine și a și venit peste fiii neascultării, biciuiți de osânda necredinței? Uitați-vă bine în Scripturi, că tot lângă acel cuvânt găsiți voi mai departe scris că de la propovăduirea lui Ioan Botezătorul, care M-a arătat lumii la Iordan, împărăția lui Dumnezeu se ia cu stăruință mare numai de către cei ce se silesc pentru ea și cu credință în ea înăuntrul omului credincios ei.

O, cum vă dă vouă socoteala că Eu nu sunt pe pământ cu oamenii prin duhul proorociei, care este cărarea Mea pe pământ între oameni? Păi dacă Eu nu sunt, voi cum mai sunteți? Eu cum mai sunt cu voi și prin voi cum ziceți voi că sunt prin voi? Ziceți că sunteți din unul în altul prin fir apostolic. De ce n-ați putea zice așa și pentru duhul proorociei, care ar fi să fie cârma bisericii, Dumnezeu trup și cuvânt prin

biserică? Au nu știți că este scris: «*Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc!*»? O, voi nu vreți să știți mulți Scriptura, ci vreți să le spuneți tuturor că știți numai voi, că numai voi aveți voie să știți, dar măcar s-o luați toată drept călăuză, drept adevăr, și nu numai de ici, de colo să luați din ea, după cum vă face vouă trebuință ca să vă păstrați scaunele de domnie peste gloatele depărtate de calea Mea cea cu cruce pentru om, căci trebuie să fie asemenea Mie cel ce vede calea aceasta, și pe Mine pe ea Păstor cu crucea.

Toate proorociile de până la Ioan s-au împlinit întru Mine, și tot întru Mine se împlinesc și cele ce Duhul Meu proorocește azi. O, Eu n-am fost prooroc și Învățător numai acum două mii de ani, ci am rămas cu împărăția Mea veșnic, și tot așa și cu lucrarea Mea pentru ea, căci ea nu se mai sfârșește de atunci, și Eu dovedesc aceasta și sunt cu oamenii pe pământ, căci sunt cu cei credincioși sub cortul Meu cu ei și sălășluiesc cu ei și sunt Dumnezeul lor, precum este proorocit de apostolul Ioan, căruia i-am arătat cum voi fi Eu cu oamenii la sfârșit de timp, Scriptură care se îplinește acum mai mult decât oricând, și aceasta pe vatra neamului român, țara strălucirii, pe care a vestit-o proorocul Daniel pentru sfârșit de timp, iar Eu, Domnul, sunt Alfa și Omega, și strălucește venirea Mea cuvânt pe pământ în mijlocul acestui neam. Amin.

O, ce bine v-ar fi fost vouă dacă ați fi voit o clipă să vă întrebați curat: cine suflă prin acest izvor de cuvânt de mai bine de cincizeci de ani, și care nu seacă, ci curge plin de iubire, chemând omul la viața împărăției cerurilor pe pământ cu oamenii? O, de la cel mai mare de peste voi și până la cel mai mic de sub voi, stând toți sub haină de biserică, Eu, Domnul, vă spun așa: postiți și vă rugați cu stăruință ca să vă descopere Dumnezeu și să vă dea pricepere din cer, arătându-vă El Duhul Care suflă prin izvorul Meu de cuvânt în zilele acestea în mijlocul neamului român, iar Eu, Domnul, vă voi arăta atunci că Eu sunt, și că nu este diavolul, și că nu este omul, și că Eu sunt cu cei credincioși, care Mi-au dat locaș cu ei și Mi-au dat putere să vin și să împlinesc cu ei Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu, precum este scris, și iată-i pe ei, iar Eu grăind cu ei ca și cu Luca și cu Cleopa pe drumul spre Emaus, și Mă las pe masa lor trup și cuvânt, iar ei Mă împart, și nu vă puteți spăla pe mâini înaintea Mea sau a oamenilor că nu sunt Eu acest cuvânt, că nu vi l-am dat ca să Mă cunoașteți prin el, iar dacă spuneți că nu Eu sunt în cuvântul acesta, dați răspuns cine suflă dacă nu sunt Eu Cel ce suflă prin acest cuvânt, dacă nu e Duhul Meu, Care suflă unde voiește, nu unde voiți voi sau unde nu voiți?

O, îndărătnicia voastră Mă face să grăiesc Eu vouă așa, căci cu Scripturile deschise am lucrat Eu și acum două mii de ani când Eu le despecetluam și le deslușeam și le desăvârșeam pe ele pe pământ, ca și acum pe cele proorocite pentru acum de prooroci și de apostolii Mei în vremea Mea, de Ioan, de Petru, de Pavel și de mulți ca ei, care au avut daruri și au proorocit pentru vremea de sfârșit, pentru Mine la sfârșit de timp, și aceasta după ce a proorocit Ioan Botezătorul ca ultimul prooroc până la Mine.

Voi, slujitori ai bisericii, cum de n-ați voit voi să primiți mângâierea Mea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și vestește și învață, așa cum Eu am promis că va veni El și că prin El voi fi până la sfârșitul timpului cu mângâierea Mea peste cei credincioși? O, Eu n-am voit, tată, să fiți voi antichristii care ca și cei de acum două mii de ani stați împotriva venirii Mele cu sfinții în zeci de mii, precum este scris să vin prin duhul proorociei Eu Însumi!

O, nu mai fiți împotriva Mea, și fiți pentru Mine, fiilor, și dovediți aceasta prin înțelepciune de sus în voi! O, pocăiți-vă, tată, de acest păcat, pe care-l faceți față de cuvântul Meu cel mângâios de azi, păcat făcut din invidie, fiilor. Curățiți din voi păcatul invidiei de frate, curățiți-vă de el, căci el a nimicit în voi duhul temerii de Dumnezeu, fiilor. E vremea să îmbrățișați cu iubire pe cel oropsit de voi între voi, pe arhiereul care a fost atins de Duhul Meu ca să înțeleagă el adânc taina cuvântului Meu de azi peste pământ, taină care-Mi pregătește ziua venirii Mele cu slavă de îngeri și cu oștirile de sfinți și cu trâmbițarea cea pentru ridicarea celor ce Mă așteaptă în morminte ca să vin și să le deschid lor ziua învierii lor. O, dezlegați chinul de pe arhiereul Meu și dați-i iubirea voastră, de vreme ce el v-a ascultat și v-a ales pe voi și M-a părăsit pe Mine și pe poporul Meu, iubindu-vă pe voi cu răbdare până la ziua luminării cea de la Duhul Meu pentru cei ce va fi să vadă adevărul Meu în râul cuvântului Meu cel de azi! O, nu-l mai oropsiți, fiilor, pe cel mic între voi, pe cel atât de micșorat de voi, când el ar putea să sufle peste mulți harul iubirii Mele pentru cei mântuiți, căci are duhul simțirii cerești în el și este blând și smerit cu inima și cu duhul, așa cum Eu sunt. O, nu-i frumos ce faceți voi cu el de-l acoperiți în întuneric. Ce veți face dacă va fi să plătiți pe pământ și în cer rana cea adâncă în care-l țineți voi pe el legat și oropsit de voi, după ce i-ați luat scaunul de apostol și l-ați dat altuia, dându-l pe el deoparte ca pe un osândit, așa cum au făcut cu Mine arhierii în vremea aceea? O, Eu plâng în el cu Duhul Meu, căci întrucât lui îi faceți această oropsire, Mie Îmi faceți, fiilor.

Este scris în Evanghelia pomenită azi în biserici că în ziua Mea voi veni într-o mărire cu toți sfinții și îngerii și voi ședea pe jețul dreptății a toate, și de pe locul slavei Mele voi despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi de capre, și-Mi voi pune oile de-a dreapta Mea și le voi spune: *«Veniți, binecuvântații Tatălui Meu, în moștenirea pregătită vouă de la întemeierea lumii, că Eu am fost flămând și însetat, străin și gol, bolnav și întemnițat, iar voi M-ați hrănit și Mi-ați ostit setea, M-ați adus în casă la voi și Mi-ați dat haină, M-ați vindecat de rane și M-ați cercetat în închisoare ori de câte ori ați făcut aceasta unuia dintre frații Mei prea mici»*, și voi pune caprele de-a stânga și le voi spune lor: *«Duceți-vă de la Mine, căci sunteți blestemați pentru focul cel veșnic, pregătit diavolului și îngerilor lui, căci întrucât nu ați fost miloși și milostivi unuia dintre frații Mei prea mici, Mie nu Mi-ați fost»*.

Iată, Mie Mi-ați făcut voi ceea ce ați făcut arhiereul Meu cel dintre voi, fratelui vostru, fiilor. O, l-ați nedreptățit ca niște drepti, și n-ați fost drepti cu el, tată. O, n-ați fost drepti, căci omul este păcătos. L-ați lăsat pe el flămând și însetat de iubirea voastră și de lucrul lui de apostol al Meu. L-ați lăsat fără haină slăvită și ați dat-o altuia, și pentru cămașa lui ați tras sorți, și l-ați lăsat fără casă, fără turmă, tată, și l-ați lăsat întristat și bolnav de tristețe și l-ați închis sub vină și n-ați cercetat pricina lui, că n-ați voit aceasta, și toate acestea Mie Mi le-ați făcut, precum este scris de cel ce face așa unuia dintre cei prea mici ai Mei. O, cum vor ajunge la Mine cei ce i-au luat lui din mână cărja de păstor și au dat-o altora? Au părăsit atunci temerea de Dumnezeu cei ce l-au băgat pe el la întuneric și sub vină fără să fie cercetare făcută, precum este scris să lucreze biserica. Au judecat toți de la depărtare și din zvonuri și din invidia care vine de la dorul de mărire, așa cum M-au judecat pe Mine acum două mii de ani mai-marii poporului Israel, care și-au folosit puterea și rangul lor împotriva Mea, netemându-se ei de acest păcat.

O, nu s-ar fi rupt biserica în două prin lucrarea Mea lângă arhiereul Meu cel dintre voi, așa cum s-a zvonit atunci peste tot prin judecată strâmbă asupra lucrării cuvântului Meu și prin apăsarea cea asupra arhiereului Meu, ci s-ar fi mărit cu slavă cerească biserica neamului român și mulți ar fi luat calea slavei vieții și a sfințeniei, fără de care nimeni nu va vedea pe Domnul, precum este scris, dar toți s-au temut că-și vor putea schimba viața în bine și n-au voit aceasta, căci au iubit păcatul și slava de la oameni mai mult decât slava cea de la Dumnezeu și s-au așezat să pună obroc luminii și au făcut acest păcat, și stă păcatul acesta și azi pe fruntea bisericii neamului român, neam care a avut prin vremi slavă prin biruință asupra diavolului și nu asupra lui Dumnezeu, precum și-a lucrat el azi peste el Scriptura lepădării de credință, cum nimeni n-a bănuțit că acest păcat au săvârșit cei ce au dat cu pietre în candela cu untdelemn a cuvântului Meu Mângâietorul, cuvântul Meu cel de azi.

Vă veți întâlni cu Mine voi, cei care ați dat să puneți sub obroc lumina cuvântului Meu cel de peste țara venirii Mele cuvânt pe pământ la sfârșit de timp, țara care strălucește prin harul Meu din ea pământul și cerul, taină care n-au voit s-o afle cei ce-și zic că stăpânesc taina cerului pe pământ.

O, vă chem la împăcare, tată, căci Tatăl este în Mine când grăiesc, iar Eu și cu Tatăl Una suntem, și Mă aveți Mijlocitor la Tatăl, dacă voiți. Eu caut să vă desfac vederea și înțelegerea și să-Mi dați primire, ca și Eu să vă dau vouă în locașurile Tatălui Meu. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau, ba vă dau iubirea Mea și vă dau slava Mea și vă dau putere să vă faceți plăcuții Mei, căci fără Mine e tot mai greu, tot mai dureros pe pământ pentru om, că pe pământ vine împotriva omului tot ce el a lucrat fără Dumnezeu în lucrarea sa, uitând el că planurile Mele nu sunt ca planurile lui.

Am grăit vouă, celor ce stați sub nume de slujitori de biserică a neamului român. V-am grăit părintește, iar primirea sau neprimirea voastră vă va dovedi încă o dată pe voi da sau nu fii ai lui Dumnezeu, căci fii sunt cei ce cred ascultând, cei ce iubesc ascultând și ascultă iubind.

Fiți credincioși! Duhul Meu este Duhul Tatălui, iar Duhul Tatălui este Duhul Meu și am grăit vouă în Duhul Sfânt în zi de pomenire a Evangheliei înfricoșatei judecăți, când Eu voi veni cu ziua Mea într-o mărire, cu toți sfinții și îngerii și voi ședea pe jețul dreptății și voi despărți pe unii de alții oamenii și neamurile, precum ciobanul desparte oile din capre, și-Mi voi pune oile de-a dreapta Mea. Amin.

Eu sunt Alfa și Omega și Mi-am pus viața pentru oile Mele, căci sunt Păstorul lor și le păstoresc, și mila Mea de Păstor se face cuvânt, și Mă dau lor, căci am spus celor iubiți, celor împrunciți: *«Nu vă voi lăsa orfani. Eu Însuși voi purta grijă de oile Mele și le voi păstori»*. Amin, amin, amin.

25 ianuarie/7 februarie 2010

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi:

Vasile, Grigorie și Ioan

Păstorul Cel cu crucea în spate și păstorii cu crucea strălucitoare la gât. Sfinții trei ierarhi: pilde de păstori de suflete. Domnul va sta la judecată cu furii care se dau păstori. Povești de trezire și împăcare cu Dumnezeu a păstorilor de suflete.

Mă scriu în carte cu sărbătoare de arhieriei și Mă dau poporului Meu învățătură de viață, ca un Învățător Care-Și are grijă de ai Săi. Sunt Domnul Iisus Hristos Învățătorul și M-am făcut pildă de viață celor învățați de Mine pentru trăirea lor, așa cum un învățător poate fi adevărat învă-

țător și cu putere pentru învățătură peste cei ce învață de la el viața. Așa i-aș fi voit Eu învățători pe cei ce s-au așezat în numele Meu peste oameni, o, și câtă viață ar fi în oameni dacă ar fi avut la cine să se uite ca să-și lucreze ei viața lor!

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea în spate, însângerat sub ea cum am fost și neîubit de lumea cea plină de păcat, dar cei ce s-au așezat pe scaune de păstori nu stau sub cruce, ci își poartă la gât cruce strălucitoare și sunt măriți de lume cu podoabele lor bătute cu fir și n-au suferință pentru cruce, și numai slava cea trecătoare învață omul de la ei, și nu mai sunt pe pământ păstori cu milă de turma Mea cea săracă de duh și de har, și Mă fac Eu Însumi păstor peste ea și-Mi las glasul blând de păstor peste ranele ei, neștiute de ea rane, că nu mai are ea doctor ca s-o cerceteze pe ea și s-o aducă în brațe la izvor și la vindecare, așa cum Eu Mă dădeam celor zdrobiți sub bucuria vieții trecătoare și zbuciumați apoi de amăgirea ei.

Am avut din timp în timp păstori cu milă și-Mi vegheau cu dreptate turma, dar cei drepti pentru ea încap cu greu cu lucrarea lor lângă cei numiți păstori numai pentru slava lor peste oameni. Au adunat părinții sfinți într-o singură zi de sărbătoare pe cei trei arhieri ai Mei, Vasile, Grigorie și Ioan, păstori care s-au jertfit pentru asemănarea lor cu Mine, pildă făcându-se ei celor ce se vor păstori de suflete, dar amăgitorii Mi-au furat mereu slava Mea de păstor ca să se facă ei cu ea slavă pentru ei, numai că slava Mea este suferința, crucea purtată din greu, viață Mie dată spre răstignire, în locul celor ce păcătuiau pentru pedeapsa lor apoi.

Mare și multă a rămas pe pământ învățătura celor trei păstori, pomeniți azi în duh de biserică, prigonii pe pământ în vremea lor de cei ce se așezau unul pe altul pe scaune de păstori pentru slava lor. Adevăratul păstor este cel ce arată celor învățați de el cum se suferă pentru vindecarea celor povățuiți de el pentru scăparea lor din vină, căci oamenii îi fac rost de vină pentru viața lor cea fără de păstor peste ea, și apoi ei trebuie să sufere pentru curățirea lor ca să-și câștige înapoi viața irosită în păcat. Un păstor de suflete îi arată omului că păcătuiește împotriva vieții cea de la Dumnezeu lăsată pentru om și că trebuie să se vindece de păcat. Un păstor cu milă de oameni se ia la luptă cu vrăjmașul vieții omului și este rănit apoi în locul celor vindecați, și seamănă cu Mine cei ce păstoresc așa.

Eu, Domnul, Păstorul Cel cu crucea în spate și apoi așezat pe ea în cuie bătut, plin de răni pe drumul crucii pentru viața oilor păstorite, voi sta la judecată cu furii, cu cei ce și-au luat slavă de păstori în numele Meu, uitând ei ce trebuie să fie un păstor adevărat, după chipul și asemănarea Mea păstorind peste oameni, și voi sta de-a dreapta Mea cu cei ce au păstorit dându-și viața pentru om, așa cum Eu am păstorit, iar furii va fi să dea răspuns lui Dumnezeu pentru oile rătăcite și nepăstorite pe drumul cel plin de spini și de pălămidă, drum care-i răsare în calea omului cel căzut pe cale de șapte mii de ani prin neascultare, și pentru care Eu am ridicat pe umeri crucea Mea cea grea și M-am lăsat apoi pe ea întins în cuie ca să plătesc în locul omului simbria cea pentru păcatele lui și să-l dau pe el apoi Tatălui, ca trudă a Mea înaintea Sa pentru plânsul Lui cel după om. Amin.

— **D**e-a dreapta Ta suntem într-un venirea Ta cu noi pe pământ cuvânt pentru judecata furului, o, Doamne, Păstor slăvit prin cruce între pământ și cer acum două mii de ani, și apoi slăvit prin toți cei ce sufereau de la cei necredincioși pentru numele Tău mare peste pământ! Toți trei într-un duh al iubirii de Dumnezeu am tânjit pentru Tine și pentru oile Tale, strivite pe cale din pizma diavolului, care

s-a așezat să-l cadă pe om dacă el a căzut din slava sa prin omul neascultării de Tine la început. Ne-am luptat cu duhul lui satana ca să scoatem oamenii de sub osânda lui, și am îndrăznit acestea toate în numele Tău, păstori cu milă de oi cum eram, căci așa ne-ai zidit Tu mai înainte să ne alegi păstori pentru oi prin iconomia Ta, o, și cât de disprețuiți și alungați am fost de arhieriei, de slujitorii de peste biserică atunci! Păstoream cu milă și cu dreptate peste cei ce li se făcea strâmbătate și povățuiam îndeaproape turma Ta din mijlocul ei, nu de pe scaune slăvite sau din haine strălucitoare, iar cei de lângă noi slujitori de biserică ne vindeau batjocurii și disprețului. Învinuirii și înjosirii ne dădeau cei ce aveau grijă de păcatele noastre, iar de ale lor ba, și așa ne dădeau ei prigoanei și suferinței apoi, ca să nu-i mai păstorum pe cei credincioși Ție și nu lor, căci cei credincioși își căutau prin noi mântuirea cea de la Tine, iar noi căutam prin ei mântuirea noastră prin lucrul nostru cel pentru ei înaintea Ta, dar nu ne-au putut îndura furii de cele sfinte, slujitorii de biserică îmbrăcați în piei de oi, și ne-au chinuit pe pământ și ne-au alungat ca stricători, iar urmașii lor ne-au zidit de atunci și până azi mormintele, înfrumusețându-ni-le, mărturisind ei prin aceasta că sunt urmașii celor ce ne-au nimicit dintre oameni ca să păstorească ei după plăcerea lor, după socoteala lor cea pentru ei, și nu după dorul Tău cel lung după om, ostoit în Tine numai de la cei ce au păstorit ca și Tine turma Ta pierdută, din pricina lipsei de păstori peste ea.

Venim cu Tine cuvânt pe pământ și mergem și intrăm în casa furului și a celui ce jură strâmb pe numele Tău și vor fi nimicite lemnele și pietrele ei, precum este scris în Scripturi despre efa în care se află toată fărădelegea și care va fi dusă în Babilon, la locul ei. Venim cu Tine în cuvânt și rostim în casa celor ce stau în numele Tău stăpâni peste oameni, și le cerem răspuns pentru viața oilor Tale și le spunem lor așa:

Pentru că ați păstorit cu asprime și cu cruzime oile, iar ele au rătăcit pe toți munții și dealurile, Domnul Însuși vine și păstorește și cercetează turma Sa, iar voi veți da Lui răspuns pentru ceea ce ați lucrat pentru El sau împotriva Lui peste oile Sale. Noi însă vă povățuim cu iubire, împăcați-vă cu Dumnezeu, că El este iertător și vă dă din plinul Său, din Duhul Său darul iubirii și al temerii de Dumnezeu, numai să-L primiți voi așa cum vine El la voi și să căutați să lucrați ca Domnul pentru turma Sa, căci nedreptatea cea pentru El și pentru oile Lui nu este lucrarea păstorilor, ci a furilor de oi. Fiți iubitori, fiți credincioși, fiți sfinți și nu vă îndoiiți în voi pentru aceste sfinte puteri pentru cei mântuiți! Deschideți Domnului! Iată-L cum vine la voi! Cunoașteți-L și primiți-L! El așteaptă să-I deschideți și să-L primiți ca să vă șteargă păcatele și să vă dați Lui și lucrului Său cel sfânt pentru Scriptura înnoirii lumii, că iată, vine Domnul, vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, precum este scris să vină, și fericiți vor fi cei ce vor spune Lui: vino! Amin.

— **O**stau și ascult iubirea și lucrarea voastră cea din dreapta Mea, o, arhieriei iubiți ai Mei. V-am dat menire mare acum, la sfârșit de timp, căci iconomia Tatălui Savaot v-a dat vouă partea să binecuvântați din cer cu binecuvântare arhierescă lucrarea cuvântului Meu cel de azi la începutul ei în anul 1955, și apoi iarăși, spre sfârșitul cel bun al mersului Meu pe mai departe apoi cu lucrarea Mea, cu noua Mea lucrare, căci am spus prin Duhul Meu: «*Noi le facem pe toate!*». Îmi fac lucrare mare pe pământ și zidesc Noul Ierusalim, și lucrarea cuvântului Meu a mers din greu vreme de cincizeci de ani ca să ajung cu ea la praznicul cincizecimii ei, la Scriptura de Nou Ierusalim, de nou popor, buchet de flori, culese cu lacrimi și cu dor nestăpânit ca

să-l pun în glastră înaintea Tatălui și să-l pun în sfeșnic ca să lumineze și să zidesc pe el viața veacului ce va să fie după învierea morților, precum este scris. Amin.

Binecuvântată este lucrarea Mea arhierească prin voi în mijlocul poporului Meu cel nou! Voi sunteți martorii Mei cei din cer, și tainic am lucrat și lucrez prin voi, prin lucrarea ungerii Mele celei de azi, ungere din cer, după rânduiala lui Melchisedec, așa cum este scris în Scripturi despre lucrarea cea tainică a lui Dumnezeu peste cei credincioși la sfârșit. Mângâiați-vă, că și Eu Mă mângâi, căci truda, ca și durerea Noastră, este grea. Așa Ne este și așteptarea, iar cei necredincioși vor fi rușinați când Domnul va șterge lacrima celor disprețuiți de ei pentru mersul Meu cel greu pe mai departe prin cei credincioși, și căroră li se șterge orice greșală, căci sunt credincioși, și duhul pocăinței este duhul lor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2010

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Omul nu are iubire, căci are în el patima. Harul credinței vine de la iubire, iar iubirea, de la inimă. Omul să-și biruiască păcatul în trupul lui, căci păcatul este moarte.

O, Mi-e dor de iubirea Mea în om, și Mi-e dorul lung și greu. Sunt Cel ce l-am zidit pe om din iubirea Mea, ca să-l fac pe el apoi casă iubirii Mele și să Mă odihnesc de ea, căci iubirea este grea, și are nevoie de odihnă. Mai înainte de a fi omul a fost iubirea Mea, iubirea cea din Dumnezeu, și am făcut din ea pe om, și apoi l-am făcut din lut, ca să-l fac casă iubirii Mele și să Mă uit la ea și să Mă odihnesc în ea apoi de greul iubirii Mele, că e mare Dumnezeu, și are nevoie de odihnă.

Intru cuvânt în cartea Mea din zilele acestea și găsesc deschis și intru și grăiesc pentru începutul Meu cu omul. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, și eram Cuvântul la început ca și acum, la sfârșit, și toate s-au făcut prin cuvântul Meu cel grăit, și fără Mine nu s-a făcut nimic, căci numai Dumnezeu este Cel ce face, numai El. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cel ce fac, și din iubire am făcut și fac, căci Eu sunt iubire, și Mi-e tare multă rana după ce l-am făcut pe om, căci nu M-am putut odihni cu iubirea Mea în el. L-am făcut ca să-Mi odihnesc iubirea Mea cea multă și grea și să Mă uit la ea față în față cu ea, și am zis că este bine, și de atunci Eu sunt numai o durere. Cuvântam cuvânt de facere și apoi Mă uitam și vedeam că este bine, și am privit apoi peste toate câte le făcusem, și erau bune foarte cerul și pământul și toată oștirea lor, și în ziua a șaptea M-am odihnit de toată facerea pe care o făcusem. Cunoștea omul numai binele, căci așa am voit Eu pentru el, și așa de mult l-am iubit, și am voit să nu cunoască el răul, și nici răul pe el, și de aceea i-am zis să se păzească de rău și să lucreze binele, ca să fie fericit și nemuritor. Numai cel ce cunoaște răul, numai acela este muritor, căci i-am zis lui Adam: «*Să nu iei din pomul binelui și răului, fiindcă în ziua când vei mânca din el vei muri!*».

O, n-a ascultat omul ca să nu se atingă de cele ce erau ale lui Dumnezeu, de cele ce numai Dumnezeu trebuia să le știe și să le țină sub pază, și să-l păzească pe om să ispitească pe Dumnezeu, dar omul a dorit să ispitească ființa lui Dumnezeu, și așa a făcut, și apoi și-a văzut căderea și s-a temut de Dumnezeu și a dat să se ascundă. Eu însă eram cu pasul și cu glasul peste el, iar când l-am strigat să-Mi răspundă unde este ascuns, murise, murise față de Mine, căci cine cunoaște ca

Dumnezeu, se dorește pe sine apoi, nu-L mai dorește pe Dumnezeu și nu-L mai are pe Dumnezeu mare peste el, căci se ascunde de El, așa cum s-a ascuns Adam. Cel ce se ascunde, din pricina răului din el se ascunde, și omul dă vina unul pe altul din unul în altul înaintea lui Dumnezeu, așa cum a fost la început, după ce răul a fost cunoscut de om, făcându-se păcat în om, moartea lui Dumnezeu în om.

O, ce mare iubire au avut pentru răscumpărarea omului din păcat cei care au rânduit deschiderea vederii omului și zile de post îndelungat, după ce el vede căderea lui din viață prin trezirea răului în el! Au așezat sfinții și părinții cincizeci de zile de post pentru cei credincioși, și au dat ei pilda izgonirii lui Adam din rai, ca să aibă omul putere de pocăință și de post și de dor de rai, căci raiul a fost pe pământ, și tot pe pământ este și acum, și este acoperit în taină și are sabia focului cel nevăzut în poarta sa.

Avea trup nemuritor Adam, dar neascultarea l-a îmbrăcat în trup muritor, în care locuiește pofta și păcatul, și s-a luat pe sine în gând Adam, și L-a dat din el pe Dumnezeu. O, nu este bine să stea omul cu el în gând, ci cu Mine în gândul lui să stea, căci cine stă cu el însuși în gând, acela nu-L mai are pe Dumnezeu în el, în gândul lui, decât pentru teamă, iar teama îl obosește pe om și îl face să se ascundă ca Adam. L-am povățuit pe om să caute să scape de păcatul ispitirii lui Dumnezeu și al omului și să nu mai facă neascultare spre păcatul acesta, căci Adam dacă a dat de la el ascultarea de Dumnezeu s-a pus să-L ispitească pe Dumnezeu și lucrarea Sa și ființa Sa și înțelepciunea Sa, că poate, poate ar fi să ajungă el mai deasupra lui Dumnezeu, dar trupul lui s-a făcut în clipa aceea trup muritor, căci Eu i-am spus că în ziua când va călca porunca Mea va muri, și a trebuit să cadă Adam din rai apoi, ca unul care va muri cu trupul, și a făcut el suferința aceasta pentru tot neamul omenesc cel de după el.

O, iată cât strică un om care păcătuiește! În loc să fie cuminte, în loc să asculte, în loc să postească, așa cum Eu i-am spus, Adam s-a voit deasupra lui Dumnezeu și s-a pus să ispitească ființa lui Dumnezeu și lucrarea Sa, prin care toate s-au făcut. Nu Mă vedea Adam, și Îmi auzea numai mersul și glasul, și sfios l-am întrebat când el s-a ascuns: «*Nu cumva ai călcat cuvântul Meu?*».

Se întreabă omul cum de nu l-am oprit la timp pe Adam și de ce i-am spus numai după ce a păcătuیت împotriva Mea și a lui? O, Eu știu ce am făcut. Eu l-am făcut din iubire pe om și l-am vrut să Mă iubească, dar dacă el n-a vrut, iubirea nu trebuie împinsă din spate, ci trebuie liber să facă omul aceasta, că altfel iubirea nu mai este ea. Chiar și când l-am întrebat de neascultarea lui, tot cu sfială l-am întrebat, căci eram Cel ce trebuia să fie iubit de cel zidit de Mine pentru iubirea dintre Mine și el apoi. Iubirea nu pedepsește când este în om, iar Eu eram iubirea, și am lucrat cu sfială înaintea celui ce a călcat peste iubire, căci așa lucrează iubirea. Cine nu are iubire, nu are, dar cine o are pe ea, iubirea se face durere în cel ce nu are cum s-o odihnească pe ea.

Omul nu are iubire, căci are în el patima, iar iubirea nu este amestecată cu trupul omului. Vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, vin ca și la început, și grăiesc cu omul ca la început, și lucrez tainic, și nu se suie la mintea omului cum lucrez Eu lucrarea Mea cea de azi, iar omul îndoielnic și neascultător ca și Adam ispitește cu mintea sa lucrarea Mea și cade ca Adam, care a gândit să ispitească ființa Mea și să fie el în locul Meu Dumnezeu peste toate. O, mulți au căzut ca și Adam dintre cei care au ispitit lucrarea Mea cea de azi, căci necredința este

fără de rușine când ea își face casă în om, când omul dă să umble ca Adam la înțelesurile cele tainice și bine acoperite ale lucrărilor Mele în mijlocul oamenilor. Nu-l ajut pe om să priceapă cum lucrez Eu pentru el și pentru toate câte am de împlinit, dar îl ajut să creadă atingându-i inima, ajutându-i iubirea, iar cei ce cred tainelor Mele sunt numai cei ce iubesc cu iubirea Mea în ei, nu cu a lor, căci iubirea cea din om se face păcat în el și pentru el și pentru om, fiindcă omul se iubește pe sine prin iubirea pe care o are în el.

Grăiesc în ziua aceasta numai din durere, căci grea și lungă este vremea de când omul cel nemuritor s-a îmbrăcat în trup muritor prin cunoaștere, prin păcatul ispitirii, păcat prin care cu greu mai poate omul să creadă de la Dumnezeu, și prin care cade el din harul credinței, care vine de la iubire, de la Mine în cel ce Mă iubește de la inimă și nu de la minte. Toți cei care au dat să gândească cu mintea n-au avut aceia inima pentru Dumnezeu, și au pierdut calea și au trecut pe calea care rățăcește pe om. Acum două mii de ani am dat iarăși toată iubirea Mea pentru om și M-am făcut Eu Însumi Om, și M-am făcut pomul vieții pe pământ și M-am dat omului ca să creadă și să Mă ia în însuși trupul lui ca arvună a răscumpărării lui din păcatul căderii cea de la început. La început omul cunoștea numai binele, și apoi a luat și a cunoscut și răul, și apoi s-a rușinat de Dumnezeu, și unul de altul, căci s-au văzut goi, și cei ce nu au ascultat și-au cunoscut goliciunea apoi.

O, e slab omul. De atunci și până azi e slab și atras spre păcat. Îi este dor omului să cunoască păcatul, care înșeală prin trecătoarea lui îndulcire în carnea omului căzut. Aș voi să-și omoare singur omul otrava aceasta din el, căci ea l-a scos din rai pe om. O, dacă era bun ceea ce omul iubește și numește iubire, de ce l-am mai scos Eu pe el din rai?

O, e moarte în om ceea ce omul iubește în însuși trupul lui! Cum să-l scap pe om din balta lui de sânge, în care el stă îndulcindu-se din însuși sângele lui? Cum să fac, omule, cum, tată, să fac cu tine ca să condamni tu în trupul tău păcatul și să-l lași acolo necunoscut de tine, așa cum Eu am voit să fii tu când te-am așezat în rai dăruindu-ți nemurirea? Îți place să mori? O, tu nu mori numai când trupul rămâne fără tine, fără sufletul tău. Tu mori ori de câte ori păcatul se îndulcește în tine cu otrava lui cea de la început, care te face să-L dai pe Dumnezeu din tine și să stai tu în casa ta, făcută de Dumnezeu. N-ai fost recunoscător! Ai voit să cunoști despre Făcătorul tău, despre ființa Lui și ai dorit la ea, și, vai, te-ai prăbușit atunci, ca unul care ai umblat la ce nu era al tău.

O, stă omul față în față cu păcatul și nu-l poate birui și se unește cu el, un singur trup cu el apoi, și Domnul stă afară, căci este Cel fără de păcat. M-am făcut pomul vieții pe pământ acum două mii de ani ca să-l deprind pe om să Mă ia în el și să-și ceară în el apoi legea pomului vieții, prin care omul nu mai moare prin păcat, că numai prin păcat moare cel ce moare, căci păcatul se face diavol în om, în carnea omului pedepsit de păcatul din el, și cu care omul se ascunde în el și între om și om de alt om.

O, cine are milă de durerea Mea cea de la tot omul mereu, mereu, mereu? Rănit sunt, și iubirea Mi-e tot o rană. Rănit sunt, și Dumnezeu e tot o rană. O, pe cine îl doare de rana Mea? Când Adam a ajuns în durere el și-a adus aminte de Mine și de durerea Mea de la el și s-a căit și a căutat spre Mine ca să-Mi aduc aminte de el în durerea lui și să vin pe pământ să-l răscumpăr, căci el Mă așteaptă. Când el a părăsit trupul pe pământ ca să se întoarcă în Mine, el a găsit heruvimii sabiei de foc care se învârtea cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării,

păzind calea spre pomul vieții, și a așteptat Adam în poarta durerii făgăduința Mea pentru răscumpărarea lui, când Eu, Dumnezeu-Cuvântul, M-am făcut Om pe pământ ca să mor cu trupul ca Adam și să Mă duc după el să-l scot din cădere și să vadă el cu ochii lui pe Cel ce L-a îndurerat și L-a ispitit, neascultându-L atunci când i-a cerut, pe când Adam era cu trup nemuritor în rai.

L-aș vrea pe om îndurerat pentru toată durerea care a fost în rai de la neascultarea omului zidit de mâna Mea, durere care și acum este. L-aș vrea umilit pe om pentru păcatul din el. Postește omul de bucate, dar de păcat nu vrea. Nu-l doare de mila Mea când el păcătuiește. Înaintea Mea păcătuiește el și nu-l doare de mila Mea. O, dacă s-ar căi el pentru toți păcătoșii de până la el și de după el, ar învia omul din păcat, ar învia morții și viii și Mi-aș găsi odihna Mea pierdută, odihna Mea în om.

Vino, omule, la căință pentru păcatul cel din trupul tău, vino, tată, că nu e bine și cu Dumnezeu și cu păcatul! Păi vrei și cu Mine și vrei și cu păcatul? Dar tu n-ai văzut cum s-a întâmplat cu Adam, că n-a putut să rămână și cu raiul dacă a trezit în el păcatul? O, n-ai păstor să te învețe ca să crezi și ca să pricepi durerea Mea cea de la om. Vin Eu, și iată cum vin! Vin și te învăț și-ți grăiesc ca să înțelegi, numai să poți tu să ascuți ce-ți spun, și să nu faci ca Adam, care n-a stat ascultător și n-a crezut că moare când nu va mai asculta, și a murit prin păcatul din el trezit.

Am venit acum, la sfârșit de timp, am venit la tine și vin, omule, vin și te învăț să-L iubești pe Dumnezeu, și să-L dorești în tine cu iubirea Lui, ca să scapi de iubirea de tine, iubire care te vatăcă, fiule. O, iubește-Mă pe Mine și caută să ai înțelepciunea aceea pe care omul o înțelege numai după ce se întâlnește cu Mine! Auzi-Mă, tată, că vreau să Mă auzi! Îți grăiesc plin de dor. Mi-e iubirea neodihnită, căci Eu numai în om Îmi am sălașul odihnei iubirii Mele ostenite de așteptare. Hai să ștergem de pe pământ urmele durerii Mele cea de la tine, că Eu te aștept să Mă ascuți și să-ți dau plata ascultării apoi, să am pentru ce-ți da plată, odihna iubirii Mele în tine, omule sleit de puteri. O, voiesc să pot Eu în tine, dar ia-Mă în casa ta, și pregătește-o ca să Mă iei în ea, că Eu aștept, aștept la ușa ta, și te aștept. Amin.

O, poporul Meu, în mijlocul tău grăiesc Eu așa cum grăiam cu Adam la început. Îți dau, tată, putere pentru postire de bucate, dar să-Mi dai ca să-ți dau, și să-Mi dai credința ta ca să-ți lucrez Eu toate cu ea. Și lui Adam i-am dat putere să poată, dar el a luat din sine și n-a mai avut din Mine dacă a făcut așa. Hai, fiilor, cu bucurie să trudim pentru viață, că Eu am venit la voi cuvânt ca să lucrez cu voi prin duhul ascultării de Dumnezeu și să-L bucurăm pe Tatăl cu împlinirea tainei învierii omului, măi fiilor. Amin.

O, cât de supus M-am arătat acum două mii de ani, Dumnezeu din Dumnezeu fiind Eu! Iată, au trecut patruzeci de zile de la praznicul nașterii Mele din mamă Fecioară și am ajuns acum la praznicul întâmpinării Mele de către bătrânul Simeon în templul din Ierusalim, când M-au dus părinții Mei să Mă închine Domnului, după cum era datina în Israel. Ne-am supus unul altuia, Eu lui Simeon, și el Mie, căci așa lucrează cei ce au Duhul Domnului călăuzitor lor, și a văzut Simeon făgăduința Duhului Sfânt împlinită pe pământ, pe Mesia Mântuitorul, luminează neamurilor și mărirea pentru poporul cel credincios. Amin.

Am grăit cu durere și cu duioșie, ca să-l deprind pe om cu durerea Mea, căci cine n-are durere de Mine nu poate să-Mi dea loc cu el pe pământ. Mă doare că nu Mă iubește omul. El

zice că Mă iubește, dar el iubește și păcatul, iar păcatul din el este durerea Mea, este strâmtorare mare a Mea în el, este bucuria cea vrăjmașă, care l-a încântat pe om să se alipească cu ea și să Mă lase pe Mine cu suspin după el, cu rană pentru golul lui din Mine, după ce omul s-a alipit cu păcatul.

Îți binecuvintez credința și puterea și iubirea cea pentru zile de post, și bucură-te așa până la ziua praznicului învierii Mele, ziua biruinței Mele asupra morții, poporul Meu! Fă-ți, tată, rost de iubire, de multă iubire și hrănește-Mă cu ea în vremea postului tău de bucate, iar Eu voi petrece cu tine și Mă voi da ție de hrană, tată, că tu ești poporul Meu și M-am făcut în tine pomul vieții, și prin porunca Mea am pus Eu în mijlocul tău masa aceasta, hrana cea pentru fii, păzită de heruvimii sabiei de foc, care se învârtesc cu vâlvătaie în poarta raiului desfătării ca să păzească pomul vieții, hrana cu care Eu Mă dau ție în fiecare zi în vremea aceasta atâta de lipsită de iubirea omului cea pentru Dumnezeu.

Binecuvintez peste tot pe pământ puterea cea mântuitoare pentru zilele de post care încep acum, dar pe cei ce nu se despart de păcat Eu nu-i binecuvintez. Eu sunt al celor ce Mă iubesc, numai al lor, iar ei sunt numai ai Mei și nu mai sunt ai lor. Așa iubire să fie pe pământ! Amin. Nu este iubire altfel de iubire pe pământ. Eu sunt Cel ce sunt, și Eu grăiesc aceasta. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Cu multă pace înăuntrul tău să fii până la ziua praznicului învierii Mele! Stai de-a dreapta Mea, fii unealta Mea, căci venirea Mea este cu tine, și Eu o dau pe ea tuturor celor ce-și pun inima ca să Mă cunoască în venirea Mea la tine, în glasul Meu cel de azi deasupra ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

1/14 februarie 2010

Duminica întâi a Postului mare, a dreptei credințe

Viața mântuitoare și duhul mărturisirii este lucrarea celor ce-L aleg pe Dumnezeu. Biserica lumii și slujitorii ei s-au îmbrăcat în roșu. Să se hrănească omul cu cuvântul lui Dumnezeu.

Mă fac rău de cuvânt între cer și pământ în ziua aceasta și intru în cartea Mea cea de azi, spre pomenirea sfinților luptători în via Mea pentru adevărarea credinței lor în Mine și a urmașilor lor apoi, care aveau să sufere ca și ei și să biruiască apoi ca și ei în fața celor necredincioși, care s-au luptat cu Dumnezeu din pricina dorințelor lor de slavă, dorințe pământești, care-i pasc pe cei necredincioși pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Făcătorul făpturii și Judecătorul ei, fiindcă sunt Cel ce sunt și Cel ce știu și Cel ce văd așa cum se vede, nu așa cum vede omul sau cum nu vede el. Cei ce văd sunt cei ce fac pământul rai, așa cum au făcut și fac sfinții Mei, cei care au suferit și suferă pentru că sunt cei ce văd ca Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer.

Sunt Domnul, și intru în cartea Mea cea de azi, însoțit de sfinții mărturisitori de Dumnezeu după adevăr, de cei ce au trăit credința lor, așa propovăduind-o pe ea celor ce le stăteau lor împotriva, și care vedeau ca omul, și nu ca Dumnezeu, și nu ca sfinții Mei, care s-au luptat prin vreme cu fiarele de suflăt și care tânjeau să facă pământul de sub ei rai, patrie în care ei petreceau cu Mine, și Eu cu ei, și-Mi erau mărturisitori.

Viața cea mântuitoare și duhul mărturisirii, aceasta este lucrarea celor ce aleg pe Dumnezeu și a celor aleși de El vase de trebuință Lui pe pământ între oameni. Atâtea șiruri de împărați păgâni cu viața și cu credința s-au luptat prin vremi împotriva sfinților Mei și nu i-au biruit pe ei, căci au râvnit până

la jertfă sfinții Mei, și așa au biruit ei în vremea lor împărați, și apoi în vremea de după ei, căci ei au lucrat apoi spre adevărarea lui Dumnezeu, și au lucrat din cer. Pe vremea împăratului păgân, care a uns cu sângele jertfelor idolești și a spurcat bucatele de pe piață ca să spurce pe creștinii postitori pe calea lor cu Mine, s-a coborât sfânt din cer la cârmuitorul bisericii creștine și i-a învățat pe creștini să mănânce colivă și să nu se atingă de cele spurcate de pe piață, și așa au ascultat creștinii Mei de cel venit din cer la ei pentru păstrarea curățeniei lor și a pazei lor cea de la Dumnezeu. O, așa Îmi învăț Eu azi pe poporul cuvântului Meu, pe cel credincios, și el Mă ascultă ca să mănânce curat, căci cei ce nu au hrana curată, pe care Eu s-o pot blagoslovi, aceia fac rău oamenilor și nu mai au putere bună oamenii, ci li se taie ea, căci diavolul a pândit și pândeste mereu îndemnându-i pe cei necredincioși să pună o mulțime de rele și de duhuri rele ale lor peste cele de hrană oamenilor, duhuri împotriva lui Dumnezeu și a celor credincioși Lui.

Mă uit peste timp înapoi și văd pe sfinții Mei cât privegheau pentru calea celor credincioși, și Mă uit azi la cei ce stau pe scaune de sfinți și de mărturisitori cât stau ei de bine așezați și nu-i dor de ranele Mele de la ei, așa cum nu-i durea pe cei din vremi, care, slujind lângă cei sfinți ai Mei între ei, îi prigonau pe sfinții Mei, îi alungau pe cei credincioși, care iubeau Duhul Meu din cei sfinți, și n-a fost vreme să nu fie prigonii sfinții Mei, și iată cine i-a prigonit pe ei cel mai bine! În toate vremile preoții și arhieriei s-au îndeletnicit cel mai mult să pună creștinii și sfinții sub obroc, ca și acum două mii de ani, ca și azi, când nimeni nu mai vrea să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii așa cum este să fie, și nu așa cum este omul învățat să știe despre Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce stă cu oamenii cei credincioși pe pământ, și care mărturisesc pe Dumnezeu în chip vădit înaintea necredincioșilor, care se tem să nu-și piardă întâietatea peste oameni, și cine să le spună lor de rățacirea lor? O, vin Eu să le spun lor despre această nelegiuire a lor, și lucrez cu putere și Mă fac rău de cuvânt în mijlocul neamului român și dau de gol lucrarea cea fără Dumnezeu a celor ce se dau dumnezei peste oameni, și le spun Eu la oameni că acei care se dau peste ei dumnezei sunt cei ce stau împotriva lui Dumnezeu cu statul lor cel mare peste oameni, și care și-au îmbrăcat locașurile lor de biserici în stacojiu și în purpură, spre batjocura Mea, dovedindu-se ei ai cui urmași sunt.

Am grăit prin cuvântul Meu cel de azi să se ferească tot omul credincios, tot slujitorul și tot norodul să se ferească să-și împodobească în roșu casa, căci roșu este culoarea lui Edom, culoarea batjocoritorilor lui Dumnezeu și a prigonitorilor celor sfinți. O, iată ce fac cei ce s-au așezat unii pe alții mari și tari peste turma neamului român! Îmbracă aceștia în roșu locașurile sfinte și toate ale lor, și tăinuiesc ei în chip fățarnic această faptă a lor. Îmbracă aceștia în stacojiu cărțile de biserică, și așa le pun pe masa de slujire, iar Eu, Domnul, le-am grăit lor să se păzească pe ei și locașurile lor de culoarea aceasta, care atrage și bucură pe diavolul, culoarea lui antichrist, culoarea fiarei, fiara cea roșie, beată de sângele sfinților Mei în toate vremile, și iată păcat care stă împotriva celor ce nu văd ca Dumnezeu, ci văd ca omul, și tot așa și fac! Eu însă vin și-Mi vestesc pe credincioșii Mei de peste tot să nu-și împodobească trupurile și casele și lucrurile lor cu roșu, căci la roșu trage prăpădul, care-și cunoaște lucrarea, care-și cunoaște casa sa.

O, ce blând, ce veghetor, ce mângâietor Păstor sunt Eu, Domnul, pentru cei ce Mă iubesc ascultându-Mă pentru voia Mea în ei! La aceia Eu vin și-Mi fac casă la ei și cinez cu ei și Mă arăt lor și nu-i las singuri printre cei morți față de Mine, ci

îi însoțesc și dau din calea lor cursele cele ascunse pentru ei, căci sunt Cel ce sunt și Cel ce știu și Cel ce văd așa cum se vede, și nu așa cum vede omul sau cum nu vede el. Eu văd cursele întinse în calea celor ce nu au darul vederii și îi vestesc pe ei, Eu și sfinții Mei, și îi învăț învățătură cerească pe cei credincioși, care cred iubind și iubesc ascultând, și așa împlinesc Eu Scriptura aceea care proorocește că: *«Voi veni la păstori și le voi cere oile și Eu Însumi voi paște oile Mele și le voi păstori»*, iar la păstori le spun așa: *«Nu mai faceți rău înaintea ochilor Mei! Conteniți odată! Învățați să săvârșiți fapte bune și alergați după dreptate pentru cel împilat, pentru cel părăsit de părinți și pentru cea văduvă și neajutorată! Veniți să stăm împreună la judecată, și dacă păcatele voastre vor fi stacojii, să se albească întocmai ca zăpada, și de vor fi ele ca porfira, să se facă întocmai ca lâna albă, iar dacă Mă veți asculta, vă veți înfrupta de bunătățile țării, și dacă nu veți vrea și vă veți răzvrăti, atunci veți chema sabia peste voi și vă va birui pe voi, fiindcă gura Domnului a grăit, și-Mi voi răcori mânia Mea asupra potrivnicilor Mei și Mă voi război împotriva dușmanilor Mei, și voi așeza în locul lor judecători drepti, și vor judeca sfetnicii Mei ca odinioară, și atunci tu te vei numi iarăși cetate credincioasă, căci pierirea va ajunge pe cei nelegiuiți, iar cei necredincioși Domnului vor muri, și vor fi ca un stejar ale cărui frunze se ofilesc și ca o grădină fără pic de apă»*, precum este scris. Amin.

Acum îmbrățișez pe cei credincioși, și care se sfințesc pentru Mine așa cum este datina din părinți și din sfinți pentru vremea postului cel pentru amintirea patimii Mele cea pentru tot omul care Mă vrea după adevăr Mântuitor și Mijlocitor pentru el înaintea Tatălui Savaot, și le spun și lor așa: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl Meu voiește să vă dea vouă împărăția! Eu Însumi voi purta grijă de tine și te voi păstori și-ți voi da din izvorul Meu și vei bea din râul vieții»*, precum este scris să împlinesc. Amin.

O, Mă doare pentru tot omul care nu are peste el povățuitor pentru sfințenie, Mă doare, încă de la începutul cerului și al pământului Mă doare. Omul a ascultat de femeie, dar de Dumnezeu n-a vrut să asculte, și Mă doare de la om, căci omul este deprins cu păcatul. Văd pe pământ cum se nevoiește omul să se oprească de la mâncare, dar de la păcat nu se oprește, și nu știe că așa trebuie să postească cel ce dă să postească, și n-are cine să-l trezească pe om spre înțelepciunea sfinților. Pe unii ca aceștia îi suferă slujitorii de biserici, dar pe creștinii Mei cei iubitori de Dumnezeu îi numesc rătăciți și nu-i iubesc arhieriei și preoții, și în toată vremea îi răstignesc ei pe creștinii Mei, și îi dau de lângă ei pe cei sfinți care slujesc lângă ei cu Mine în ei, și nu s-au priceput mai bine decât preoții să Mă prigonească pe Mine, și apoi prin vremi pe cei binecredincioși ai Mei.

O, Mă doare pentru tot omul care nu are povățuitor sfânt peste el pentru viața lui! Cei sfinți nu încap lângă cei ce stau sub nume de dumnezei peste oameni. Eu însă Mă îndur de cine voiesc Eu, și le spun la cei ce Mă iubesc, le spun să trăiască smerit înaintea Mea și înaintea oamenilor, ca pildă de împărăție a cerurilor în ei între oameni, și le spun lor să se scoale în zori și să Mă ia de cârmă a lor peste zi, și apoi să se așeze seara înaintea Mea și să-Mi spună ei: *Doamne, mă așez acum înaintea Ta cu viața mea de azi. Curăță-mă de tot ce am greșit în ziua aceasta și binecuvintează puterea mea cea bună ca să pot pentru Tine, iar Tu pentru mine, și mă numără cu cei mântuiți, Mântuitorul meu! Amin.*

M-am făcut râu de cuvânt în mijlocul poporului Meu cel

de azi pe vatra neamului român în zi de pomenire a sfinților Mei, care au trudit până la jertfă sângeroasă pentru păstrarea credinței, pentru patria creștin-ortodoxă pe pământ. S-au pomenit azi sfinții mărturisitori, prigonii și muceniciți pentru numele Meu, pentru dreptarul credinței timp de două mii de ani, știuți și neștiuți, și de Dumnezeu binecuvântați pe pământ și în cer. Au fost prin vremi împărați și arhierii gând la gând pentru prigonirea sfinților Mei, care și-au ales cerul ca patrie pe pământ și în cer și pentru care ei au trudit pe calea lor spre Mine. Au rămas scriși în istorie cei necredincioși și cei credincioși, unii spre ocara lor, iar ceilalți spre mărirea lor cea întru Dumnezeu. Așa sunt scriși în cartea Mea și cei de azi, cei necredincioși și cei credincioși. Așa M-am scris Eu și în ziua aceasta în cartea Mea cea de azi cu râul cuvântului Meu pentru cei credincioși și împotriva celor necredincioși; pentru cei dinții spre mărirea lor cea de la Mine, iar pentru ceilalți spre rușinarea lor, după cum este soarta numelui celor necredincioși. Amin.

Eu Însumi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ și-Mi păstoresc turma, și oile Mele Îmi cunosc glasul și merg după Mine. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, și așa Îmi învăț și oile să fie, căci cei fără de cruce nu vin după Mine, fiindcă alta este calea lor.

Eu sunt Mângâietorul celor ce cred venirea Mea cu mângâiere la ei, și din al Meu le dau lor, și Duhul Meu Mângâietorul îi învață pe ei toate și n-au ei trebuință să-i învețe pe ei omul care stă pe scaun înalt în numele Meu pe pământ peste oameni. O, pe pământ nu mai este învățătură sfântă în cei ce învață, căci cei ce nu se leapădă de sine luându-și crucea ca să Mă urmeze așa, aceia nu pot fi păstori și învățători oamenilor, și nici loruși nu pot fi, și n-au aceia temelie pentru casa lor pe pământ și în cer.

Acum dăruiesc blagoslovire și mângâiere la toți cei care în numele Meu și pentru Mine aduc înaintea Mea jertfa lor de iubire, zile de post și de hrană sufletească de la sfinții Mei, care au lăsat pe pământ învățătură tare pentru om prin viața lor cea scrisă cu jertfă și cu sânge pe pământ pentru urmașii lor cei credincioși. Amin.

Voi, cei care jertfiți lui Dumnezeu inima și nevoița trupului, nu uitați să vă hrăniți cu tot cuvântul lui Dumnezeu și al sfinților Săi, căci scris este că omul nu numai cu pâine trebuie să se hrănească, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu și de la cei ce s-au făcut pildă de împărăția cerurilor în ei prin vremi, și așa vă veți încununa voi cu roadele dragostei de Dumnezeu și vă veți păstra ai Lui pe pământ. Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, să stai în mâna Mea unealtă a Duhului Meu Mângâietorul și Mărturisitorul, ca să pot Eu în mijlocul tău să curg peste pământ cu râul Meu de cuvânt și să-i păstoresc cu el pe cei binecredincioși, că pentru aceasta Eu te-am ales. Te-am ales să te am acum, la sfârșit de timp popor al Meu și să fii calea Mea spre oameni, așa cum sfinții Mei mărturisitori au fost și sunt, căci Eu aștept să Mă arăt cu cei credincioși biruitor, pentru slava Mea cu ei și pentru plata cea scumpă a credinței lor, credința cea în venirea Mea atunci și acum, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 februarie 2010

Sărbătoarea sfântului sfințit mucenic Haralambie

Cei ce ascultă sunt ocrotiți de tot răul. Îndemn pentru lucrare cu binecuvântare. Să ne rugăm cu rugăciunile sfinților. Îndemn pentru primirea facerii omului nou. Armele biruinței: postul, rugăciunea, psaltirea și binecuvântarea fiecărei clipe.

Mă fac cale pentru sfinți, căci ei văd și aud cuvântul venirii Mele și știu făgăduința proorociei că Eu cu ei trebuie să vin și să lucrăm împreună peste sufletele și peste duhurile și peste trupurile oamenilor, peste cei credincioși, și peste cei puțin credincioși, și peste cei necredincioși.

Sunt Domnul! Venirea Mea în cuvânt se vestește, și Eu trebuie să vin tot mai cu bogăție de cuvânt, că mila Mea de om se face grea peste Mine, iar Tatăl Mă îndeamnă să grăiesc și să-l miluiesc pe om cu duhul înțelepciunii și al cunoștinței de sus, că pe pământ e durere știută și neștiută, și are nevoie omul de binecuvântare pentru cele bune, și de curățire de cele ce sunt spre paguba lui.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt Cel viu, și am călcat cu moartea pe moarte, și Tatăl Mi-a dat putere în cer și pe pământ, și am spus aceasta după învierea Mea ucenicilor Mei și i-am trimis cu putere să vestească ei aceasta printre oameni, iar cei ce vor crede, să fie botezați de ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să fie ai Mei ca și ei, precum și cei ce nu vor crede, să fie știuți și ei, și aceia să rămână așa cum sunt ei, precum este scris.

O, să te trezești bine, bine, popor al cuvântului Meu, și să iei, tată, în tine tot sfatul Meu de peste tine, tot ce grăiesc Eu ție din cer și de pe pământ, căci zilele sunt tot mai grele, tot mai cu durere în ele, iar viața ta trebuie să atragă spre ea în toată clipa binecuvântarea Mea, care poate de la Mine binele tău, paza ta cea de la Dumnezeu, fiule. O, să nu ai grijă mai mare ziua și noaptea ca și grija de a Mă asculta așa cum Eu te călăuzesc să faci și să lucrezi, ca să nu te doară de la greșeala neascultării, tată. Eu te învăț și din cer, și de pe pământ, dar nu e de glumă cu ascultarea, ci e de stat sub ea cu mare veghe pentru ea, căci cei ce ascultă sunt ocrotiți de tot răul, de toată ispita care vine pe pământ ca să încerce pe oameni.

Vin cu mucenicul Meu Haralambie sfințitul, vin la tine cu sfinții, poporul Meu. Le-am dat lor încă de pe pământ puterea Mea pentru tine, că tu ai nevoie de prieteni adevărați, tu, cel mai mic al Meu. O, să stai mic în mâna Mea, căci cei ce au stat mari lângă Mine și lângă tine n-au avut putere să înțeleagă taina Mea de peste tine, și te-au privit cu duh și cu ochi omenești și te-au disprețuit și te-au dat din calea lor, dar Eu rămân cu tine, rămân și nu Mă duc, și stau lângă tine și te acopăr cu mantia Mea și a sfinților Mei și te păstrez mărturie a Mea înaintea Tatălui și a oamenilor de pe pământ, căci ești cel credincios, și te voi ocroti de ceasul ispitei, tată, precum este scris, iar sfinții Mei sunt asemenea Mie, și tot așa te vor ocroti și ei, că tu ai de tată și de frate pe Tatăl ceresc și pe Mine și pe sfinții Mei, numai să iubești tu ascultarea; ascultarea și credința, o, poporul Meu. Amin.

— Venirea Ta cu sfinții mă aduce cu Tine în oștirea cea de arhieriei ai Tăi din cer, căci oști din cer vin după Tine, precum este scris, o, Doamne.

O, mi-e tare dor de venirea Ta, ca și la toți sfinții Tăi. La toți le este dor să vii și să poți cu biruința Ta pe pământ, acum, când omul fărădelegii caută cum-necum să-Ți ia scaunul Tău de domnie și așternutul Tău și să poată el în locul Tău cu planul său cel întunecat mai mult decât oricând, căci sunt șapte mii de ani de când omul asta caută în nebulia lui, în dorul lui

de stăpânire peste pământ și peste cer.

O, cine Te-a iubit, cine Te-a mărturisit mai mult decât sfinții Tăi! Ai coborât har mare pe pământ după învierea Ta și ai ridicat oștiri de sfinți mărturisitori și Te-ai scris prin ei Dumnezeu adevărat pe pământ, prin semne și prin minuni. Acum lucrăm din cer, și suntem în război cu întunericul din om, și suntem de partea celor credincioși făgăduințelor Tale cele împotriva vrăjmașilor Tăi și a celor ce nu cred duhului mărturisirii, o, Doamne.

O, nu vă temeți, voi, fii ai credinței sfinte! Fiți fii ai ascultării de tot cuvântul Fiului lui Dumnezeu, Care vine pe nori la voi și Se împarte prin voi celor credincioși venirii Lui cu sfinții acum, la sfârșit de timp! Nimic să nu faceți mai mult decât ascultare de tot cuvântul Său în tot ceea ce lucrați voi pentru El și pentru voi, căci cei ce-L ascultă pe El sunt cei ocrotiți și sunt cei ce luptă alături de El și de noi pentru biruința Lui asupra morții și a iadului, precum este scris. Nu uitați de lucrarea binecuvântării! Folosiți-vă de cei sfințiți de Domnul între voi pentru voi! Duhul, sufletul și trupul trebuie să vă fie închinare și blagoslovite, cu toată lucrarea și mișcarea lor, sub semnul sfintei cruci și sub cuvântul binecuvântării lui Hristos, Căruia Tatăl I-a dat toată puterea în cer și pe pământ, iar El a dat sfinților Săi. Amin.

Voi, cei sfințiți ai Domnului în mijlocul poporului Său cel binecredincios, în dar ați primit de la El, în dar să dați celor pentru care ați primit, și nu altora, și vor fi ei cei ocrotiți! Amin. O, nu este izbăvire de rău mai mare ca aceea prin cuvânt rostit în numele Domnului pentru stărpirea răului și pentru sporirea binelui cel de la Domnul pentru cei credincioși și sfinți. Diavolul pândește clipă de clipă să vă găsească vină și neascultare de Domnul, ca să vă tragă sub arcanul său, dar sfinții Domnului veghează și ei. Vegheați, vegheați și voi la fel! Crește pe pământ teama în oameni, dar în voi să crească credința și nădejdea în biruința lui Hristos, pe care strigați-o să vină, să vină, căci noi, sfinții Lui, stăm pentru voi la hotarul dintre bine și rău, și stați în brațul Domnului și nu ieșiți, că afară e pedeapsă pentru cei necredincioși! Rugați-vă Domnului, rugați-vă cu rugăciunile sfinților, care au în ele mult, mult duh de pocăință! Rugăciunile lor sunt cupele milei cea pentru voi, cei credincioși. Fiți vii prin rugăciune și îndeletniciți-vă să fiți rugăciune pe pământ, vie ca focul care arde și care curăță în calea sa înainte și înapoi, în dreapta și în stânga, în sus și în jos, dar fiți cu tinere de minte și fiți dulci pentru cele vii și lucrătoare, spre care sunteți îndemnați de Domnul și de sfinți, fiilor! Amin.

O, dulce Doamne, dulce ai fost Tu în mine și dulce mi-a fost viața cu Tine! Când eram batjocorit și sfâșiat de cei necredincioși, săracii, Tu erai așa de dulce în mine, cât eu nu mai aveam gândul și simțul la usturimea trupului meu, a cărnii mele, și așa mă îndulceam de dragostea Ta în mine, și așa Te mărturiseam Dumnezeu al meu la păgâni, la cei ce mă făcuseră priveliște a lor pentru numele Tău, pe care-l purtam înaintea lor, și nu știau ei ce fac, iar eu le voiam iertarea și le voiam întoarcerea la Tine multora din ei prin mărturisirea mea cea din mijlocul prigonirii Tale și a suferințelor Tale în mine, și creștea, Doamne, numărul ucenicilor Tăi mărturisitori ca și mine apoi.

O, să se bucure de dragostea Ta și a mea poporul Tău cel mic de azi, căci noi, sfinții Tăi, stăm azi în dragostea Ta cea pentru ei, dragoste plătită cu jertfă întreagă, ca să fie azi de putere și de izbăvire pentru cei ce sunt ai Tăi pe pământ! Se îmbată omul de gândirea la sine, de bucuria de sine și de dorul de a fi plăcut unul altuia, dar eu am dat de la mine acestea și am luat dragostea Ta, ca s-o am pe ea plată în cer, și să dau

plata mea la cei ce nu au pe pământ, căci Tu ai spus la toți: «*Milă voiesc, nu jertfă!*». Amin.

Binecuvântare arhierească las pe creștetul tău, popor al cuvântului venirii Domnului cu sfinții în zilele tale! Fiți pe buze cu cuvânt de binecuvântare pentru Dumnezeu și pentru voi! Maica Domnului și sfinții Lui stau nedespărțiți de voi. Vegheați pentru rugăciune și pentru ascultare, și tot răul vă va ocoli pe voi! Nimic, nimic fără Dumnezeu, o, fiilor. Amin.

— **E**u, Domnul, îndulcesc iubirea sfinților și Mă îndulcesc în ea, în iubirea cea pentru tine, poporul Meu de azi. O, lasă-te, tată, lut moale, ca să te poată modela Făcătorul tău, căci lutul moale stă la lucrat și nu-l doare! Învață-te să nu te doară! Stai moale ca să nu te doară, ci să te bucuri de facerea ta de la cei ce au lucrarea facerii tale cea de la Mine, că pe pământ sunt numai vrăjitori și vrăjitoare, și se duc singuri oamenii la aceștia ca să-i facă și să le facă lor viață, și cred oamenii în vrăjitori și în vrăjitoare și le caută sprijinul, dar toate acestea au pentru om un capăt dureros apoi.

Am mângâiat iubirea și dorul sfinților Mei, că doresc la tine sfinții Mei, poporul Meu, dar mai mult doresc ei ocrotirea ta, căci ei văd că tu ești al Meu și că te am la masa Mea, și văd ei tot răul de pe pământ, tot ce amenință omul și viața omului, și strigă la Mine sfinții pentru Mine și pentru tine, tată, ca să ajung la biruință, Eu, și cu ei și cu tine, și strigă sfinții la Mine, fiule. O, strigă și tu ca ei, strigă și tu, strigă tare, poporul Meu, și fă-te, tată, tot o strigare și strigă-Mă, strigă-Mă mereu: «*Vino, Doamne!*». Amin.

O, vin! Vin și tot vin! Voiesc să vin și să pun capăt săgeților cele ascunse, care dau să tot iasă din tolba fiilor stăpânitorului întunericii acestui veac trecător. Voiesc cu tine să lucrez și să biruim în acest necumpătat război împotriva omului, poporul Meu. Voiesc mai curând decât se așteaptă, voiesc să întorc împotriva capului omului necredincios rodul prostiei lui omenști și diavolești, cu care el se încearcă în sabia Mea. Amin.

Ridicăm armele, fiilor! Sus, sus armele! Postul și rugăciunea, psaltirea și binecuvântarea fiecărei clipe cu cuvântul binecuvântării, și a fiecărei lucrări și mișcări, și ridicăm nădejdea cea cu ascultare pentru ea, poporul Meu, mai mult decât oricând, tată. O, tu ești mic, dar puterea Mea este mare, nu uita! Crede și nu te îndoi întru Mine, fiule, căci Eu sunt Cel ce-ți grăiesc aceasta! Dă-Mi loc în tine ca să pot Eu! Tu ești mic, dar pot Eu. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Nu uita, dă-Mi tot locul în tine, și pot Eu. Tot ce nu poți tu, pot Eu. Pot Eu, poporul Meu. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 2010

*Duminica a doua a Postului mare,
a sfântului Grigorie Palama*

Mângâierea multora cu cuvântul lui Dumnezeu. Gândirea cea bună apropiere pe Dumnezeu. Mărturisire din cer a sfântului Grigorie Palama. Bucuria umilinței e veșnică. Închinarea în duh și în adevăr.

Mă vestesc la porți cu coborârea Mea cuvânt, și găsesc deschis când vin, și intru în cartea Mea cea de azi și grăiesc. Sunt Fiul Tatălui Savaot, sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc peste pământ acum, la sfârșit de timp, căci sunt Alfa și Omega, și precum la început, așa și la sfârșit grăiesc și lucrez. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, dacă sunt mulți, sau puțini

dacă sunt dintre cei ce zic că e prea multă grăirea Mea, chiar și peste tine multă, Eu văd dintre sfinți cât Mă caută cei însetați de putere și de mângâiere, și Mi-e milă de ei, că Mă așteaptă, și-Mi caută la tine cuvântul când el vine, și se uită dacă el vine, iar dacă nu vine, nu se mângâie inimioara lor. O, fiilor, sunt mulți care-Mi caută mângâierea, și vor fi tot mai mulți, că durerile sunt tot mai multe, și n-are cine să-i mângâie pe cei îndurerăți, decât Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul Tatălui și al Meu, Duhul cu Care sfinții Mei s-au mângâiat pe pământ și le-a fost leagăn și le-a fost hrană și sprijin în suferințe și în prigoane pentru numele Meu, în bucurii și în dureri.

E vremea postului cel mare în amintirea patimilor Mele cele pentru om, și sunt mulți care își înfrânează trupul de la mâncări și de la plăceri, și fac ei aceasta din credință și din iubire și din temere de Dumnezeu, și sunt unii care de mila lor de Mine își pedepsesc trupul lor, căci Eu am suferit pentru păcatele lor, și așa s-au nevoit mulți pe pământ și s-au făcut sfinți, și apoi Eu am făcut din ei vase de trebuință harului cel de multe feluri și lucrări ale Mele pe pământ între oameni și pentru oameni, căci oamenii sunt neputincioși și sunt îndurerăți.

O, poporul Meu cel de aproape, să iei de alifie ție cuvântul Meu de peste tine și să-l iei de viață a ta, fiule. Căutați să gândiți curat, măi fiilor, chiar și când ar fi o vină la mijloc, căci gândirea cea bună apropiere pe Dumnezeu, pe când gândirea cea rea apropiere pe diavol, fiilor, iar când este o vină, căutați cu înțelepciunea cea mare să vindecați vina acolo unde este ea în om, și nicidecum să apăsăți, căci Unul este Judecătorul, iar voi toți sunteți frați, iar înțelepciunea cea mare stă la locul ei, acolo unde o pune Dumnezeu pentru voi ca să luați din ea pentru descurcarea a toate câte se ivesc, și mare trebuie să vă fie pentru aceasta credința și iubirea și înțelepciunea, ca să văd Eu că pricepeți așa cum voiesc Eu peste toate cele de la voi și cu voi, căci voi sunteți aproape Mie, și sunteți împărțitorii Mei apoi. Rugăciunile sfinților vă ajută să știți să vă rugați în orice împrejurare, și vă ajută să vă căiți pentru voi, și unii pentru alții, și vă ajută la umilință, fiilor. Și dacă ei se regăseau în cele ce ei mărturiseau ca păcate ale lor înaintea Mea, voi mai mult să vă regăsiți, și cu inimă îndurerată să stați înaintea Mea pentru curățenia din voi, a voastră și a tuturor oamenilor de pe pământ, și așa să spuneți: Pentru noi și pentru tot neamul omenesc ne umilim noi, Doamne, înaintea Ta, ca să fii iertător nouă și lor, ca un Mântuitor venit de la Tatăl pe pământ pentru om. Amin.

Am în sărbătoare vestită de sfinți și de părinți prin biserică pomenirea arhiereului Grigorie, un vas plăcut lui Dumnezeu în vremea sa și plin de mărirea Domnului în el, căci a iubit pe Dumnezeu pe pământ, și apoi a lucrat mult pentru Dumnezeu, și a rămas lucrarea sa de povață bisericii. Sunt sfinții plini de dor pentru venirea Mea, căci vin și ei cu Mine când vin, așa cum este scris să vin Eu când vin, iar bucuria mărturisirii este cu ei în cer între sfinți, așa cum a fost ea și pe pământ între oameni, și grăiesc de lângă Mine sfinții Mei în duh de biserică, așa încât toți să se zidească și toți să se mângâie, precum scrie în Scripturi despre lucrarea bisericii cea cu mădularele toate, biserica cea întreagă a lui Iisus Hristos pe pământ, și care lucrează de pe pământ și din cer har și hrană de Duh Sfânt peste ea. Amin.

— **O**har, har peste ea, peste biserica Ta cea cu mădularele toate, o, Doamne al sfinților Tăi în cer și pe pământ! Bucuria mea are ziua de azi pentru ea, ca și mărturisirea mea, cea dintâi mărturisire a mea din cer peste biserica Ta și prin ea pe pământ. Bucuria mea cu Tine e mare, Doamne, în ziua mea de pomenire, zi așezată de părinți

în vremea postului cel mare pentru pomenirea patimilor Tale cele pentru noi, Doamne, pentru fiii bisericii Tale, Bunule Păstor și Mântuitor. Eu Te-am iubit încă de copilăș, căci Te-am simțit plângând în inimioara mea, și am dat să plâng cu Tine apoi toată viața mea pe pământ, căci Tu ești îndurerat după om. Orfan de tată cum eram, Te-am luat de Tată al meu și m-am dorit al Tău, împotriva învățaturii luată de pe pământ de la mulți dascăli. Eu însă mă umplusem de dorul de Tine, și acesta m-a ajutat să-i trag pe toți ai mei, mamă și frați și surori, spre Tine și să-i dau Ție, și așa a fost, că toți au lăsat veacul acesta și s-au lăsat cuprinși de veacul Tău încă de aici, veacul ce va să fie, Doamne, căci fericiți și sfinți sunt cei ce părăsesc veacul acesta trecător și trec din trup în duh, trec în iubirea și în trăirea veacului ce va să fie pentru cei ce se aleg pentru el pe pământ! I-am închinat Ție pe ai mei, iar eu mai mult m-am închinat Ție, și apoi, întărit de harul Tău, am început să mă închin oamenilor și să-i fac pe ei să vină după Tine așa cum am venit eu și cei după trup ai mei. Am lucrat în via Ta cu dorul de oameni, ca să vină oamenii după Tine, Doamne, ei și urmașii lor care aud învățătura Ta prin mărturisitorii Tăi.

Îți mulțumesc în cer cu umilință că ai coborât cuvânt la ieseala Ta de azi pe pământ și că Te-ai făcut cale a mărturisirii mele dintre sfinți, și bucuria mea în cer e mare, și e cu multă umilință. O, bucuria umilinței e mare, Doamne, și nu știu cei mulți care este adevărata bucurie roditoare prin ea, și de aceea se bucură trecător cei mulți, și se pierde pe pământ bucuria lor, dar bucuria umilinței e veșnică, Doamne, și o are omul pe ea pentru cer și în cer, ca plată a iubirii lui de Dumnezeu pe pământ.

O, iubiți cu putere bucuria umilinței, voi, fii ai cuvântului lui Dumnezeu acum pe pământ pe vatra neamului român! Vă privesc cu uimire, fiilor. Mă aplec și vă fericesc pentru mila și harul Domnului de peste voi, cei de azi ai Săi pe pământ, popor de ucenici cu învățătură din cer între ei, biserică a cărei cap este Domnul, Cel plin de slava cuvântului Său între voi, duhul mărturiei, duhul proorociei pe masa bisericii lui Hristos pe pământ.

O, cum să vă iubească pe voi slujitorii din biserici când ei nu iubesc nici pe Dumnezeu? Eu știu această durere a Domnului de la cei de pe pământ care-și zic slujitori de biserică. Dacă ei nu se nevoiesc în chip sfânt, răstignindu-și trupul pentru Hristos, pentru biserică, așa cum sunt adevărații păstori de turmă, după chipul și asemănarea lui Hristos, ei nu sunt altceva decât cei ce defaimă pe creștinii cei tari, prigonindu-i și neîmbrățișându-i pe ei pentru viața lor cea tare în credință și în umilință și în jertfire, așa cum cere Domnul fiilor bisericii Sale cea cu mădulare, lucrare pentru care preoții și arhierii s-au împotrivit și se împotrivesc din unii în alții, și aceasta o fac pentru statul lor cel mare, pentru rangul lor slăvit pentru ei, și nu pentru Domnul, Cel ce S-a umilit pentru turma Sa, ca un Mântuitor al ei.

Tu, cel uns cu ungere din cer, tu, popor de azi al lui Hristos, păstrează-te sub harul Său, căci prin harul Domnului ești tu acum piatră a bisericii ce va să fie, biserică mărturisitoare prin Hristos, prin duhul proorociei, care naște fii lui Dumnezeu. Pace ție! Binecuvântare arhierască așez peste tine. Sfinții din cer te mărturisesc azi popor agonisit de Dumnezeu dintre cei ce-și zic biserică a lui Hristos, dar nu sunt, ci mint, precum este scris la capătul Scripturilor cele pentru acum, la sfârșit de timp. Vine vremea când toți vor ști între ei de puterea ta cea mică și de harul cel mare de peste tine al Domnului, și mulți vor ști că Domnul te-a iubit și că te iubește și, vrând-nevrând, mulți se vor umili înaintea acestei lucrări cu tine, cu-

vântul lui Dumnezeu cu tine, popor al harului lui Hristos. Pace ție de la sfinții din cer! Cel ce este în mijlocul tău este mare, iar tu ești trupul Lui, mădulare ale Lui, precum este scris. O, întărește-ți veghea cea pentru viață mare și sfântă și stai în prag pentru venirea Domnului la tine, și așteaptă slava Sa cea mare, ziua când El Se va arăta din mijlocul tău ca de pe muntele Taborului la ucenicii Săi, spre slava Lui cea mare și spre rușinarea celor necredincioși din pricina neumilinței lor! Har, har peste tine! Harul Domnului cu tine, căci Domnul este Stăpânul tău, Păstorul tău și Mântuitorul tău! Amin, amin, amin.

— **O**, pace ție, arhieru cuprins în harul iubirii cea de sus pe pământ și în cer! Mi-ai mărturisit și Mi-ai binecuvântat pe poporul cuvântului Meu cel de azi pe pământ în mijlocul neamului român. Ți-am dat ziua bucuriei pentru multa ta umilință pe pământ. Poporul Meu cel de azi este disprețuit ca și Mine pe pământ, dar sfinții Mei îl binecuvintează pe el din cer. Pace vouă, sfinți ai cerului, care vedeți din cer pe cel binecuvântat azi pe pământ, pe cel ce Mă binecuvintează după adevăr, căci vine vremea și a și venit ca adevărații Mei închinători să se închine în duh și în adevăr, nu în temple înalte și împodobite pentru ochiul omului, pentru ademenirea omului.

Pace ție, poporul Meu! Putere pentru post, și rugăciune vie prin puterea iubirii, o, poporul Meu! O, roagă-te cu rugăciunile sfinților, fiule! Ei s-au umilit mult prin rugăciunea lor pentru curățirea lor de tot răul din ei și din afara lor, și ei spuneau pe nume răului, care dădea să-i cuprindă dinăuntru lor și din afara lor, și se dădeau Mie prin rugăciunile lor cele pline de pocăință și de umilință, și apoi prin învățătura lor lăsată peste biserică.

Har, har peste tine, poporul Meu! Stai cu ochii în carte, tată! Învăță cartea Mea, cartea Mielului lui Dumnezeu Care spală păcatele oamenilor! Școlarul învață mereu. Să fii mereu la învățat, fiule. Să fii mereu, mereu școlar, tată, căci cine nu stă școlar nu mai învață, ci se duce și stă cu lumea.

O, stai cu duhul și cu trupul în cartea Mea, și așa să-ți câștigi tu sufletul tău, așa, poporul Meu, așa să te păstrezi al Meu, și din al Meu să iei și să ai, tu, cel ce dai. Să dai și să ai, căci în dar ai luat, și în dar să dai, așa cum am luat Eu de la Tatăl Meu și am dat și dau. Așa să dai și tu, să dai și să ai; să ai tu, cel ce dai, căci cel ce are este cel ce dă, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 februarie 2010

Duminica a treia a Postului mare, a sfintei cruci

Vai celor ce Îl măsoară pe Domnul cu mintea lor! Duhul duioșiei plânge în om pentru Dumnezeu. Crucea: calea celor cu cruce. Curățirea de vină este lucrarea sfinților.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, sunt Cel ce M-am lăsat răstignit între doi tâlhari acum două mii de ani ca să-i mângâi prin suferința Mea pe cei zdrobiți de suferință, ca să sufere Dumnezeu cu ei și pentru ei apoi. M-am făcut Dumnezeu adevărat pe pământ, din Dumnezeu adevărat purces, ca să moară pe cruce pentru om Dumnezeu, și le-am fost Păstor la cei ce M-au cunoscut că sunt venit din cer pe pământ, și M-au cunoscut cu inimioara lor curată și nu cu mintea, căci vai celor ce îi ajută mintea, că tot cu ea Îl măsoară și pe Dumnezeu, și Îl măsoară după măsura lor, și aceia mereu învață, și se dovedesc apoi neînvățați, străini de Dumnezeu, și tot așa se și împart.

M-am vestit cu coborârea Mea și am intrat în carte cu-

vânt, că Mi-am găsit străjerii veghind și deschizându-Mi ca să intru. Amin.

O, copii din porți, voi sunteți numai zdrobiți cu inimioara, numai strânși la sufletele, numai într-o jale, tată, și purtați durerea toată senini la față, ca să nu-i doară de la ea pe cei ce sunt poporul cuvântului Meu, cel mângâiat de Duhul Meu și de duhul vostru, căci Duhul Meu locuiește în voi cu toată duioșia lui, și mare putere este în împărăția Mea din om duhul duioșiei, duhul care plânge, fiilor! Numai duhul duioșiei cunoaște taina plânsului cel plăcut lui Dumnezeu și celor buni la inimă ca și Dumnezeu, iar altfel de duh în om nu știe ce este plânsul cel bun, cel cu folos, cel care-și află odihna în Dumnezeu, și pe Dumnezeu în el.

Grăiesc în ziua aceasta cu duhul mângâierii pentru cei ce Mă iubesc pe Mine în post și în rugăciune pentru Mine și pentru ei și pentru cei purtați de ei cu inima din ei. Cuvânt duios Mă las în carte ca să ajung cu mângâierea Mea la inima celor ce se mângâie cu venirea Mea cuvânt acum pe pământ. O, Mi-e așa de dor de mângâiere, și sunt atât de lipsit de ea! Omul crede că Eu sunt bogat și nu-Mi dă, și așteaptă să-i dau numai Eu lui. Mie însă Mi-e tare dor de odihnă și de mângâiere, și Mi-e dor în voi, copii nemângâiați, și vă e dor și vouă și suntem un munte de dor, și dorul face minuni, tată, că el îl ține pe om în el și îl păzește de rău și îl păzește de înstrăinare și de nepăsare, și crucea e calea celor cu cruce, și e povară dulce greul ei, și Eu îl plâng cu amar pe cel străin de cruce, pe cel fugar de sub greu, și vai celui lipsit de cruce, celui liber de durere pe pământ, că unde se duce acela? O, acela nu mai vine după Mine decât dacă îl bagă plata vieții lui mânându-l din spate acolo unde el nu voiește să meargă și unde el nu mai are voia sa.

O, poporul Meu, te hrănesc cu cuvântul Meu, tată. Te port pe brațe, dar pentru viața ta cu Mine Eu sufăr în cer și pe pământ nemângâiere, tată, și nu Mă pot mângâia decât cu cei îndurerăți și zdrobiți de dureri cu inima din ei. Tu însă ești păzit de suferință, dar Eu te-am îndemnat să te faci putere pentru cei ce suferă, ca să poată ei duce crucea suferinței, fiule, crucea Mea, pe care Mi-o port cu cei de sub ea, necărtind ei, necăutând să fugă de sub ea, căci duhul duioșiei îi face pe ei asemenea Mie și îi face nebiruiți sub greu, și duhul necredinței nu se atinge de ei cu păcatul lui și nu-i biruie pe ei, de vreme ce Eu Mă adeveresc în ei prin lucrarea cea cu putere a duhului duioșiei, duhul care suferă pentru orice durere de pe pământ în omul care îl are pe el în firea sa, fire de sus născută în el, și nu de jos, duh fără de răutate în inimioara celor credincioși Mie, și e dulce crucea lor, oricât i-ar strânge ea sub greutatea ei, dar iubirea împlinește toată răbdarea cea sfântă pentru ei, și ei sunt biruitori prin cruce, ca și Păstorul lor, ca Mine, Păstorul Cel cu crucea, Păstor blând pentru cei blânzi, ba și pentru cei ce nu iubesc și nu cunosc blândețea.

O, fiilor, blândețea este lucrarea cea duioasă a firii lui Dumnezeu în om, și care-l face pe om să se roage Mie pentru cei ce-l urăsc pe el, zicându-Mi pentru ei: Tată, ei nu știu ce fac, și iartă-i pe ei, pe cei ce suferă pentru ura din ei!

O, fiilor, blândețea nu alege pe cel căruia i se împarte, și ea nu poate sta la un loc cu ura din om, că nu s-ar mai putea împărți. Cu cei iubitori de sine ea nu stă, și seacă în cei ce-și schimbă crezul, căci vai celor săraci de Duhul Meu, fiilor! Eu iubesc crucea pentru ca să stărnesc în oameni duhul duioșiei, limbă dulce în om înăuntrul său și în afara sa, grăire cu suspin ceresc în ea dinăuntrul omului purtător acestui duh, și nimeni fără de cruce nu poate cu acest duh, după care suspină Domnul ca să-l vadă pe om că-l vrea purtat de el, ca

să-l vadă duios pe om.

O, poporul Meu, dacă îngerii și sfinții și Domnul se uită la tine mereu, mereu, să nu vadă ei ceva neplăcut lor în ființa ta, în fapta ta, în purtarea ta, în firea ta ceva care să nu însemne împlinirea poruncilor vieții, tată. Duhul duios după Dumnezeu te poate ajuta să fii împlinitor frumos pentru vederea celor ce te privesc din cer mereu, căci crucea ta se face dulce ție când știi că Domnul te privește pentru asemănarea ta cu El, pentru cruce purtată, fiule.

O, mare este iconomia tainei crucii purtate cu iubire! Mulți suferă pentru păcatele făcute ca să se curețe ele prin suferința care-l spală pe om de păcate, și, iarăși, alții mulți suferă pentru răbdare și întru răbdare, și răbdarea se face iubire și poate în suferință pentru mulți din cei ce nu suferă sau nu pot să sufere fără de lepădare, și iarăși spun: mare este iconomia tainei crucii purtate cu răbdare și cu iubire. Amin.

O, fiilor, grațiți cu Mine în rugăciune ca să vă dau iubire și putere pentru post și pentru rugăciune lângă post, ca să nimicim lucrarea diavolului de pe pământ și din om, tată. Puterea postului este iubire și milă și duioșie pentru cei fără putere de iubire, fiilor, numai să iubiți cu desăvârșire sfințenia, firea lui Dumnezeu în voi, măi fiilor, lucrare care să nu-și aibă oprire, tată, și Eu vă voi mângâia pe voi, căci sunt Păstorul Cel bun, Care-Și cunoaște oile Sale. Amin.

Am grăit vouă de duhul duioșiei, fiilor. Au trebuință de el toți cei care vin după Mine cu lepădare de sine luându-și crucea și urmându-Mă apoi și nemailăsându-se mințiți de cei ce nu au duhul duioșiei, căci vai celor ce se lasă mințiți și câștigați așa înapoi pe drumul cel rău, de pe care au plecat odinioară ca să ia pentru ei drumul Meu, drumul cel cu pietre, care îl trezește pe om ca să nu adoarmă pe cale și care nu-l minte pe om, căci dacă ar vrea să-l mintă și-ar ascunde pietrele, dar nu, că e drum cu trezie pe el drumul Meu, și fericiți sunt cei ce nu se lasă mințiți spre a părăsi ei apoi calea Mea, că astăzi minciuna nu mai e cât cea de acum două mii de ani, care i-a fost plătită omului ca s-o împartă, cum că Eu n-aș fi înviat, ci M-ar fi furat ucenicii din mormânt. Minciuna cea de astăzi este mare fără de margini, fără de rușine, și e plină de ură și de necredința cea de la ură, ca să cadă din cer omul, dacă s-ar putea și așa, și numai cei ce au în ei duhul duioșiei, numai aceia mai scapă de minciuna care strigă pe ulițe numindu-se înțelepciune și voindu-se crezută așa, dar ea este trufia omului, duh care îl îndeamnă la necredință pe om. O, și dacă necredința i-ar da ceva mai bun omului, atunci l-aș mai înțelege pe cel ce rătăcește, săracul, dar ea îi dă numai nesiguranță, numai temeri, numai lovituri neașteptate și numai rușine apoi îi dă omului, căci a disprețuit el credința și pe cei ce cred până la sfârșit lui Dumnezeu.

O, poporul Meu, crucea ta să ți-o întărești cu credința, fiule. Viața ta să ți-o îndulcești cu duhul duioșiei mereu, ca să ai inimă caldă și curată pentru cele din ea. Iubirea ta de Dumnezeu să-ți fie crucea, și ea îți va fi ușoară prin aluatul ei, că Eu am spus că jugul Meu este ușor. Amin.

Am grăit mângâios, că e sărbătoare pentru cruce și v-am dat putere de iubire pentru ea. Faceți-le loc lângă voi îngerilor și sfinților și încălziți-vă cu ei și lângă ei, și încălziți-i pe ei lângă voi și stați sub cruce, fiilor! De câte ori greșiți, curățiți-vă de vină, că aceasta este lucrarea sfinților, tată, iar cei sfinți au trecere la Dumnezeu cu rugăciunile lor pentru ei și pentru mulți prin ele. Lucrarea păcătoșilor este necurățirea de vină, și rugăciunea lor nu are cale când ea dă să ceară la Dumnezeu, căci cei ce nu iubesc pe Dumnezeu nu-L au de ajutor în vreme

de greu, pentru că ei nu se curățesc de vină, fiindcă nu urăsc rățacirea lor, ci o au pe ea de cale a lor.

Pace ție, poporul Meu, pe toată calea cea cu nevoie până la praznicul Învierii Mele, fiule! Dar tu nici nu mănânci altfel de bucate decât cele de post și după ce trece praznicul Meu cel de biruință asupra morții, căci te-ai întors cu fața spre grădina raiului și înveți din ea și din gura Mea, și te îndulcești cu graiul învățaturii Mele de peste tine mai mult decât cu cele ce par dulci pe pământ pentru hrană, și îți este de ajuns harul Meu. Amin.

O, nu uita, Eu, Domnul, Mă desăvârșesc în puțina ta putere, și de nimic să nu ai a te teme, să nu ai a te îngrijora tu. Îți este de ajuns harul Meu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 februarie/7 martie 2010

*Duminica a patra a Postului mare,
a sfântului Ioan Scărarul*

Lucrarea de mântuire. Vestea că vine Domnul. Neamul român: țarina cu comoară în ea. Mărturisire din cer a sfântului Ioan Scărarul.

Dorul Meu după om Mă coboară pe pământ cuvânt de facere a omului, cuvânt de facere a Mea în om, căci locașul lui Dumnezeu este în om pe pământ și stă față în față cu omul, prin omul cel credincios lui Dumnezeu între oameni, și nu are necredința omului putere să-Mi taie pașii Mei de pe pământ, căci Eu Mă arăt Stăpân mare și pot peste tot și peste toate câte-Mi stau în cale, și pot ca Dumnezeu. Amin.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în carte. Sunt Fiul Tatălui Savaot, și M-am făcut prin cruce Mântuitorul din moarte al omului, numai să poată omul crede cu inima sa că am venit pe pământ acum două mii de ani ca să fac lucrarea de mântuire a omului, iar omul trebuie să se aplece pentru adevărul acesta și să-l înțeleagă, prin vestirea lui la tot omul prin ucenicii Mei din unul în altul, de atunci și până azi.

Sunt Domnul Mântuitorul și Învățătorul, așa cum Îmi spuneau fariseii care veneau acolo unde Eu învățam mulțimile care se strâneau pe lângă Mine pentru cuvântul vieții, cuvântul Meu cel dătător de viață, și Mă iscodeau aceștia pentru duhul învățaturii, și erau cu două fețe, și tot așa lucram și Eu cu ei pentru iscodirile lor asupra Mea, și îi păzeam pe ei de răspuns, de păcatul care se pregăteau să-l facă prin a-Mi găsi vină după lege ca să Mă dea la moarte după legea lor, iar când M-am lăsat prins pentru că venise ceasul lor, așa au spus ei: *«Noi avem lege, și după legea noastră El trebuie să moară, căci S-a numit pe Sine Fiul lui Dumnezeu»*, iar Pilat procuratorul Mi-a scris deasupra capului Meu cel răstignit numele de rege al poporului iudeu, gata, gata să fie el pentru aceasta învinuit ca unul care este împotriva Cezarului, dar n-a mai putut fi întors, și a spus el apoi: *«Ce am scris, am scris»*, și a scris el pe tăblița crucii numele Meu de pe cruce: Iisus Nazarineanul, Regele Iudeilor, și eram Eu atunci adevăratul biruitor peste ei și peste moarte, căci am împrumutat pentru trei zile împărăția celor morți și M-am dus la ei pe calea crucii, pe calea suferinței și a morții și Mi-au deschis ca Unui Împărat al făpturii, ca Unuia Care are cheile adâncului, și am scos din suferință și din așteptare sufletele celor sfinți și drepti cu credință și i-am trimis mărturisitori pe pământ în Ierusalim, și am dat apoi de peste Mine puterea morții și am călcat-o sub călcâi și M-am sculat înviindu-Mă, și mare a fost lucrarea aceasta de trei zile când Eu am biruit cu moartea pe moarte, și în a treia zi am sfârșit-o, căci am murit pentru trei zile și am înviat, și sunt viu în vecii

vecilor, precum este scris în mărturisirea Mea prin ucenicul Meu Ioan, căruia i-am arătat că iarăși voi veni și iarăși voi grăi la popoare și la limbi și la neamuri și la mulți împărați și voi face lucrarea Tatălui Meu, Care Mă trimite ca s-o fac, și nu poate omul s-o oprească pe ea, căci este scrisă să fie. Amin.

Dau neamului român vestirea Mea de azi și Mă așez cu ea înaintea neamurilor de pe pământ și n-o pun sub taină, căci pecetea lui Dumnezeu este ea, și cu ea pecetluiesc pe cei care suferă și plâng din pricina celor stricate de pe pământ și necunoscute ele după fața lor, fața adevărului minciunii cu care oamenii sunt amăgiți de cei ce stăpânesc taina fărădelegii a tot pământul.

Dau tuturor de veste că vine Mirele, și Și-a pregătit mireasa și vine, căci duhul miresei este Duhul Meu, și Duhul și mireasa zic: Vino, Doamne!

Îți dau de veste și mereu îți amintesc, neam român, că tu ești țarina cu comoară în ea, fiindcă din tine Mi-am pregătit mireasă și Mi-o pregătesc și Mi-o țin de veghe pentru venirea Mea pe vatra ta cuvânt de Duh Sfânt, și am masă de cuvânt și nuntă am în tine, iar tu ești atâta de străin de petrecerea Mea în mijlocul tău, tată! O, nu vrei să știi și să înveți și să te bucuri cu adevărat. Îți sunt potecuțele înfundate de cei ce se încumetă să-Mi astupe Mie calea spre oameni, dar Eu am cale tainică și Mă dau tainic celor ce Mă află și Mă caută, și taina nunții Mele se împarte, și nu poate omul necredincios împotriva lui Dumnezeu, fiindcă venirea Mea se face grai auzit pe pământ, și duios îi grăiește omului ca să-i dezmoștească duhul încleștat și să dorească după Dumnezeu apoi, iar cel ce este scris pentru Dumnezeu, acela vine după Mine, vine și se face ucenicul Meu, și mărturisitor credincios se face spre ridicarea multora. Amin.

Am avut demult pe pământ un fiu iubitor de Dumnezeu și l-am privit îndelung pentru focul din el al dragostei de Mine și i-am dat putere să se dea Mie și să se împartă apoi cu mărturia Mea la mulți, iar părinții cei sfinți ai vremii l-au pomenit pe el în duminica a patra a Postului cel mare cu numele lucrării lui duhovnicești, trepte de învățătură peste biserica Mea dreptcredincioasă de pe pământ, treptele virtuții sufletului. Duhul lui mărturisitor se face cuvânt peste biserică și vestește el vestea cea nouă, venirea Mea cuvânt azi pe pământ, însoțit de sfinții Mei, așa cum Duhul Sfânt a grăit să se facă. Amin.

— **O** binecuvintează, Iisuse Doamne, mărturisirea mea cea pentru Tine în ziua mea de pomenire bisericească, și duhul meu se bucură întru venirea Ta cea de azi și mărturisește el întru venirea Ta! N-a putut să-mi aline sufletul învățătura despre toată știința cea din vremea mea, căci eu mă voiam Ție jertfă de iubire și de credință și de lucrare sfântă pentru Tine și pentru oamenii din vremea mea și cei de după mine, și din fragedă tinerețe m-am suit sus, pe muntele sfânt, și m-am dat spre sfințenie, călugărindu-mi viața și numele sub lucrarea ascultării, lucrarea celor mântuiți, iar după trei ani m-am suit și mai sus, în inima muntelui sfânt, și am ars de dragostea Ta patruzeci de ani, și mă hrăneam cu hrana care nu prihănea viața mea de sihastru și nu dădeam nicio dată să-mi satur pânțele, și așa țineam departe de inima mea pe diavolul mândriei, care dădea să-și facă simțirea în mine, dar eu plângeam atunci cu lacrimi șiroi și cu mare priveghere de zi și de noapte, și mă dădeam spre odihnă numai cât să nu slăbească puterea minții, iar rugăciunea mea era prin tot ceea ce eu eram și făceam, și am îngrijit prin veghea mea pe cei ce erau viețuitorii muntelui sfânt și binevesteam lor învățătura mea cea pentru Tine, și mi-a rămas ea de povață bisericii Tale, Doamne. Focul meu după Tine m-a ținut mereu pară de foc,

căci am dorit să port și să înțeleg viața Ta în mine și să Te bucur cu ea înăuntrul trupului meu, care-mi găzduia sufletul, părțica cea de la Tine pentru viața mea pe pământ.

Le spun la cei ce urmează Ție între oameni că trebuie mare dragoste de Dumnezeu în cei ce apucă pe cărările Tale ca să fie ei numărați. Le spun lor că puțin de tot face omul pentru viața lui și pentru Tine în el, și că mult trebuie să poată omul pentru cele ce vor fi, pentru mâine, Doamne. Le spun celor ce cred în Tine că darul credinței trebuie împodobit cu mari lucrări, cu mari virtuți, cu mari trăiri duhovnicești, căci Duhul este Cel ce dă viață, și le mai spun lor că venirea Ta este sigură ca zorii și că astăzi este glasul Tău peste pământ, și trebuie dezvârtoșarea inimilor pentru acest dar al Tău peste oameni, și apoi lucrare mare pentru venirea Ta și pentru mărturisirea Ta, așa încât Tu, Doamne, să poți spune la cât mai mulți în ziua mării Tale: *«Voi sunteți martorii Mei!»*. Amin.

Îți mulțumesc cu duhul aplecat că mi-ai dat fericirea să Te mărturisesc din cer oamenilor de pe pământ! Duhul meu se mângâie cu multul, ca o răsplată a mea pentru vâpaia de foc a dragostei de Tine din vremea fragedei mele tinereți și până la sosirea mea în patria cea de sus a sfinților Tăi. Duhul meu s-a mângâiat, o, Doamne, și să rămână scris înaintea Ta mângâierea mea cea de azi! Amin.

— O, scrie, Mihaile, pe cel ce a fost serafim, de foc înaintea Mea pe pământ, și să rămână el în duhul mângâierii cea de azi a duhului lui. Amin.

Iar ție, neam român, îți doresc înțelepciune de sus, tată, ca să nu te desparți de Mine prin înțelepciunea ta, că pe cel ce îl ajută mintea se semețește prin ea și nu poate sta întru Mine unul ca acela. O, de Mi-ai auzi tu glasul Meu care zice: *«Să nu vă învărtoșați inimile la glasul Meu ca în timpul cercetării și ca în ziua ispitirii în pustie, unde M-a ispitit Israel, care a văzut lucrările Mele, iar Eu am urât neamul acesta patruzeci de ani că n-a voit să cunoască el căile Mele și a rățăcit pururea cu inima, și n-au intrat întru odihna Mea, căci M-au mâniat»*.

O, deșteaptă-ți urechea, neam român! Am sădit în tine taina patriei cerești pe pământ. Nu-ți învărtoșa auzul și inima la glasul Meu ca Israelul cel necredincios, care până azi a rămas așa, iar Eu l-am urât și l-am lepădat, și te-am ales de atunci pe tine de neam al Meu și ți-am trimis de la Mine ție botezător ca să fii tu neam nou-născut înaintea Mea, iar Eu Îmi aduc aminte de tine și grăiesc peste tine cuvântul Meu cel de azi și te îndemn la post și la rugăciune, căci diavoli de azi au putere mare în oameni și ascultă oamenii de ei, și voiesc să-i vestesc pe oameni să se deștepte și să asculte de Dumnezeu, căci Eu sunt Mântuitorul omului, iar diavolul va fi legat pentru vecii și va fi aruncat în iezerul unde arde foc și pucioasă, și cu el îngerii lui. Amin.

Îți dau învierea din necunoștință, o, neam român. Te hrănesc cu Duhul Meu, tată. O, primește chemarea ta la Mine și ia-Mă de Mântuitor, ia-Mă cu adevărat, că vreau să te slăvesc cu slava Mea înaintea neamurilor de pe pământ, o, țară a strălucirilor, din pricina darului Meu din mijlocul tău, care strălucește în cer și pe pământ! O, ia din gura Mea, ia din mâna Mea darul Meu cel pentru tine și caută cu izvorul Meu din mijlocul tău, căci râu de viață veșnică M-am făcut în tine din partea Tatălui Savaot!

Har, har peste tine, țara Mea de azi, casa Mea de venire acum, la sfârșit de timp, și te fă fecioară, tată, și așteaptă-Mă în prag, căci Eu nu te mint, și iată, îți dau ție, îți dau venirea Mea, ți-o dau ca să Mă ai și ca să te am, dar fă-te tu dragoste pentru Mine, căci Eu sunt Mântuitorul tău, Eu sunt Cel ce sunt,

o, țara Mea cea de azi! Amin, amin, amin.

1/14 martie 2010

Duminica a cincea a Postului mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Dorul Domnului este mai mult decât cuvântul Lui peste popor. Sfânta Maria Egipteanca se roagă în cer pentru trezirea oamenilor și pentru strălucirea României. Păcatul este moarte, iar omul păcătos este tărâmul morții.

Cu dor doresc coborârea Mea cuvânt în carte, cu dor și Eu, cu dor și sfinții Mei, și n-are cerul alt dor, decât să fie și să stea la masă de Duh Sfânt cu cei credincioși Mie acum prin izvorul Meu de cuvânt, cu care-Mi povățuiesc un popor.

Nu e cuvântul Meu atât de mult cât este de mult dorul. Dacă Eu sunt Cuvântul, ce alt dor aș putea să am mereu decât să pot fi ceea ce sunt? O, nu e mult cuvântul Meu peste poporul Meu cel de azi și peste pământ, peste credință și faptă, și peste necredință și neîmplinire sfântă în om, căci mintea omului merge și nu stă, iar când Eu, Domnul, Mi-am scris pe pământ acum două mii de ani Evanghelia Mea, M-am făcut cuvânt peste ucenicii Mei și peste cei din vremea Mea, care Mă urmau cu credință sau cu ispitire, și cuvântam după cum mergea mintea lor și fapta credinței sau a necredinței lor, și eram Cel ce cuvântam cuvântul Meu peste ei.

Duh de pace și de putere pentru Dumnezeu așez în porți și-Mi scriu în carte cuvântul Meu din ziua aceasta, căci lucrarea Mea este să fiu Cuvântul lui Dumnezeu, iar Eu lucrez așa. Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez carte pe pământ, și mult aș mai lucra, că iată, peste tot dă omul să Mi-o ia înainte și să scrie el cărți și iar cărți ca să ia mintea omului și să nu mai poată omul pentru cuvântul Meu cel din cer rostit peste timp și să nu-L mai cunoască omul pe Dumnezeu pentru viața lui cea de zi cu zi. Când Mă făceam cuvânt în rai între Mine și om, Mă înființam după cum era mintea și fapta omului față de lucrarea Mea așezată între om și Mine, după cum am cuvântat și am așezat pentru facerea a toate câte s-au făcut la cuvântul Meu, iar omul se depărta de fapta cuvântului Meu peste el, și trebuia să cuvintez peste om, și se dezvăța omul de Dumnezeu cu mintea și cu fapta lui, și iar trebuia să grăiesc cu el, iar el se tot depărta de Dumnezeu.

Când am grăit cu Cain și i-am spus despre fapta lui cea de moarte, el se depărtase de Mine mai înainte de fapta lui ucigătoare de frate, și apoi iarăși, după ce a săvârșit-o pe ea. O, cum se putea să nu cercetez Eu pentru cele stricate de om din pricina minții lui depărtate de Dumnezeu? Îi era greu omului să stea cu Mine de vorbă când el se ascundea de Mine pentru mintea lui și pentru simțirea inimii lui. Eu însă cuvântam cu el, căci eram Făcătorul lui și a toate câte erau prin facerea Mea cea prin cuvânt așezată ca să fie, și Mă durea, și Mă tot durea depărtarea lui de Mine, iar azi, după șapte mii de ani, sunt munți mari de durere între Mine și om, că nu s-a deprins omul decât să-Mi facă durere și să se ascundă de Mine și să se învețe să nu-l vâd. O, cum să nu-l vâd când Eu sunt Atoatevăzătorul și Atoateștiutorul? O, cum să tac între Mine și om? Cum să stea cuvântul Meu din lucrarea sa când nici omul nu stă ca să nu strice lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt și al omului apoi?

Sunt în coborârea Mea de azi cu cea pomenită azi în lucrarea bisericii, căci sfinții și părinții au presărat pilde de sfințenie și de pocăință, cu care să însoțească în vremea pos-

tului cel pentru amintirea patimilor Mele pe cei credincioși, ca să prindă ei putere și iubire și cântă între ei și Dumnezeu.

A fost în Egipt o femeie părăsită de credință și de frica de Dumnezeu și care și-a dat viața spre păcat, dar Duhul Meu Cel lucrător pentru omul cel pierdut i-a ieșit în cale prin iconomia tainei Lui și a lucrat-o pe ea pentru duh de pocăință și au intrat în ea părerii de rău pentru viața ei dată focului care arde în om prin păcătoșenia lui. Ea și-a zdrobit atunci inima și a stăruit pentru pocăință și pentru iertare, iar dacă a ajuns să-și conștientizeze multa ei păcătoșenie s-a dus dintre cei vii, s-a dus în adâncul pustiului și s-a tăinuit pe sine, murind față de păcat și dându-se vieții cea cu Dumnezeu și cu îngerii Lui, și a stat ea apoi cu această însoțire până la capătul firului vieții ei aici, pe pământ, iar la sfârșit a fost să facă ea cunoscută oamenilor viața ei cea cu păcat și învierea ei din moarte și trăirea ei apoi cu Dumnezeu și cu îngerii Lui, până la viața ei cea de după trup, căci a crezut ea în viața cea de veci a fiecărui om. Acum, întru venirea Mea cu sfinții, o iau pe ea mărturisitoare pentru cei de pe pământ, căci grăiesc sfinții de lângă Mine, grăiesc cu Mine între cei din cer și grăiesc cu cei de pe pământ sfinții Mei, și mare și duioasă este venirea Mea cuvânt peste pământ acum, însoțit de sfinții Mei, de cei care M-au iubit cu dor, mai înainte de sosirea lor în locașurile Tatălui Meu pregătite pentru ei, pentru cei ce Mă iubesc pe pământ. Amin.

— **S**unt cu Tine în coborârea Ta, căci Tu ești cu mine, Doamne, fiindcă mi-ai iertat păcatul după ce am plâns eu pentru el un șir lung de ani, mai lung decât vremea mea de păcat, când mă tot depărtam de Tine cu mintea mea și făceam ca și Cain, care-și pitea, săracul, fapta lui ca să n-o știi, ca să n-o vezi, dar Tu i-ai ieșit în cale cu lumina Ta, care învederează pe cele ascunse de om ca să nu le știi Tu pe ele, căci așa îl duce mintea pe cel ce se ascunde de Dumnezeu pentru faptele lui rele.

Viața mea pe pământ are scris peste ea o pildă rea de viață și o pildă bună apoi, prin pocăința mea cea pentru păcat și prin umilința cu care am stat apoi înaintea Ta ca să mă ierți și să mă speli de vină, Doamne. O, nu cu toți oamenii Te porți la fel, nu cu toți păcătoșii ești milostiv la fel, ci cu cei ce se pocăiesc, Doamne. Cain dacă nu și-a însușit păcatul nu și-a lucrat milă de la Tine pentru fapta lui cea ascunsă de Dumnezeu, iar eu dacă mi-am zdrobit inima pentru depărtarea mea de Tine prin păcat, dorindu-Te pe Tine alin peste ranele mele cele de la păcat, am găsit milă de la mila Ta pentru cei ce se pocăiesc și își îndreaptă viața după voia Ta.

O, câți păcătoși își sfârșesc viața prin păcat, Doamne! O, câtă durere în cer de la ei și câtă bucurie pe diavolul pentru sufletele lor câștigate de el! Nu vrea omul să știe că păcatul este moarte și bucurie a morții în om. Tărâmul morții este omul care se îndulcește cu veninul cel înșelător al păcatului cel ieșit de la neascultarea de Dumnezeu a lui Adam, omul care s-a încântat apoi cu păcatul. Nu le spun oamenilor mai mult decât am spus eu celui ce m-a pecetluit cu numele Tău mai înainte de trecerea mea spre cele cerești, dar spun că mintea omului și fapta ei apoi nu se pot ascunde de la fața lui Dumnezeu, și e bine să-și vină în fire cel ce se depărtează de Tine, căci mintea omului merge și nu stă, iar Tu cuvintezi peste oameni după cum merge mintea lor și fapta credinței sau a necredinței lor, și ești Cel ce cuvintezi cuvântul Tău peste ei ca și acum două mii de ani peste ucenicii Tăi și peste cei mulți care umblau în urma Ta pentru lucrările pe care le făceai în mijlocul oamenilor, pentru duhul mărturisirii, Doamne.

O, eu Te rog în ziua mea de pomenire, Te rog pentru

poporul Tău cel de azi, în mijlocul căruia îți scrii mărturia Ta și a lui. Dă-i lui cale lucrată de Tine între oameni pentru duhul mărturisirii, Doamne, și fă să propășească între mulți și peste mulți cunoștința, duhul cunoștinței, care se face cuvânt în cartea Ta cea de azi, așezată între oameni prin însuși glasul Tău peste pământ prin cei peste care Tu cuvintezi cuvântul Tău din zilele acestea, și prin care Tu vii acum peste toate câte sunt pe pământ ca să învederezi Tu binele și răul, pe cei buni și pe cei răi și să faci dreptate pe pământ, și apoi cer nou și pământ nou pentru cei ce Te-au iubit și Te iubesc.

O, de ar merge omul cu mintea sa întru întâmpinarea Ta! E îngâmfat omul și dă să răstoarne în mintea lui adevărul venirii Tale de azi cuvânt pe pământ. Sunt mulți care-i pândesc pe oameni ca să-i facă să nu se aplece cuvântului Tău de azi, atât de duios cum umblă el în calea omului ca să-l întoarcă pe el cu fața spre Tine, Doamne. Sunt mulți care-și fac lucrarea lor ca și fariseii și cărturarii din vremea Ta, care umblau să răstoarne din mintea și din inima mulțimilor adevărul că Tu ești Iisus Hristos Mesia, făcând ei așa chiar și după ce Tu Te-ai dovedit Dumnezeu adevărat prin învierea Ta cea de după trei zile cât ai stat în locuința morților ca să-i scoți pe cei ce Te așteptau să-i scoți. O, de-ar părăsi omul necunoștința de Dumnezeu Tu i-ai da lui har ca să Te simtă și ca să Te vadă apoi în lucrările Tale de azi, că iată, ai popor, care Te întâmpină întru venirea Ta cuvânt de Duh Sfânt peste pământ ca să-i chemi pe toți de la moarte la viață, de la păcat la vindecare și la sfințenie și la lucrarea mărturisirii, Doamne.

O, ce munți de durere zidesc între Tine și ei cei ce au fugit din brațul Tău, fugiții de Dumnezeu, Doamne, pierzându-și ei mintea și pocăința și pacea și aruncând cu pietre înapoi, plecând ei din poporul Tău, din trupul cel încheat al bisericii Tale de azi, înnoită de Tine prin cuvânt nou și în mijlocul căreia Tu ești trup și cuvânt, Doamne, așa cum nicăieri nu mai poți să fii așa întreg în lucrare prin duhul mărturiei, o, Doamne, Care vii și tot vii cuvânt duios pe pământ, atât de duios prin graiul Tău cel de azi!

Rugăciunea mea înaintea Ta pentru oameni este spre trezirea lor, iar cea pentru România Ta cea de mâine, rugăciunea mea este să împlinești în ea multa strălucirea Ta în văzul tuturor popoarelor de pe pământ și s-o faci pe ea să strălucească de slava Ta și să vadă neamurile pământului alegerea Ta și țara venirii Tale acum, la sfârșit de timp, cu îngerii și cu sfinții, o, Doamne, și dă-i poporului cuvântului Tău torță luminătoare departe și fă-i lui cale mărturisirii și să se audă peste pământ de taina Ta și de lucrarea Ta de cuvânt și să vină mulți spre izvorul Tău și să învieze ei, să învieze, așa cum eu am înviat din păcat, spre bucuria Ta și a mea, o, Doamne! Amin.

— **E**u, Doamnul, împlinesc rugăciunile sfinților Mei și dorurile lor sfinte și voi întări duhul mărturisirii peste pământ și Mă voi vesti cu slava cuvântului Meu cel de azi peste un popor în mijlocul neamului român. Amin.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Necredința, care cade peste ei ca o plată pentru necredincioșia lor, a celor ce ne părăsesc pentru ei înșiși pe Mine și pe tine, să nu te îndurereze, căci noi avem de lucrat peste pământ, tată. Tu întetește-ți pacea și fă-Mi loc larg pentru Mine și pentru biruința Mea cu tine, și apoi ne vom odihni de trudă, poporul Meu. Până atunci însă vom lucra, iar cuvântul Meu stă înaintea ta ca să-l lucrezi tu pe el. O, lucrează-l, tată, lucrează tu cuvântul Meu, și să nu spui că ești neputincios, că nu tu, ci Eu sunt Cel ce pot, Eu, Domnul Iisus Hristos, iar tu ești cel ce poți prin Hristos, și să

te deprinzi să spui cu tot elanul credinței: „*pot totul în Hristos*“, și tu vei putea, și Eu voi putea, și mulți vor putea prin noi, și pe mulți îi vom trage spre Tatăl, precum este scris să fie lucrarea Mea cea de azi, și așa vom putea, așa, precum este scris să fie și să se facă, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 martie 2010

*Duminica a șasea a Postului mare, a Floriilor.
Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Împlinirea planurilor Domnului. Jalea Domnului pentru cei ce L-au părăsit pentru ei înșiși. Grăirea Domnului cu omul nestatornic. Îndemn pentru învățat statul pe cruce.

Îmi deschid intrarea și intru în carte cuvânt de praznic al Meu pe pământ în duh de biserică, sărbătoare proorocită de prooroci să fie pe pământ de două mii de ani, duminica Floriilor, a șasea din cele ale postului cel mare pentru întâmpinarea praznicului învierii Mele dintre cei morți. Nu se putea să nu fie această zi măreață în vremea trupului Meu în mijlocul lui Israel, căci proorocii au spus din timp pentru cei de atunci: «*Nu te teme, fiica Sionului; Împăratul tău vine pe mânzul asinei*», iar Eu am pregătit această zi de praznic, căci M-am dus în Betania cu o zi înainte și l-am înviat dintre cei morți pe Lazăr, după patru zile, și toată Iudeea și Ierusalimul au auzit de Mine și de Lazăr cel înviat, iar fariseii și cărturarii se temeau.

Sunt Domnul Iisus Hristos, venit cuvânt pe pământ. Pace ție, poporul Meu cu care grăiesc! Vin și la tine de la Tatăl așa cum am venit în Ierusalim acum două mii de ani ca să fac în mijlocul lui lucrarea Tatălui Meu Savaot, Care M-a trimis. Vin și la tine, și-Mi împlinesc venirea Mea cea de azi, proorocită de prooroci ca să fie ea, iar fariseii și cărturarii din vremea ta cu Mine se tem, tată, ca și cei de atunci se tem să nu se țină mulțimile după tine pentru Mine, Cel ce sunt cuvânt în mijlocul tău, și stau ei de veghe mereu și peste tot în fel și chip, ca nu cumva să audă și să creadă cineva cărarea Mea cu tine printre oameni și să ia de la Mine prin tine și să-și piardă ei slava, cinstea și închinăciunea din partea celor câștigați de ei pentru ei, nu pentru Mine, căci cei ce sunt de partea Mea sunt cei cu lepădare de sine, care nu primesc slavă de la oameni, și nici nu dau oamenilor slavă.

O, peste tot pe urma Mea erau fariseii și cărturarii cu teamă în ei ca nu cumva să Mă placă mulțimile și să Mă urmeze, dar cu Mine se petrecea tot ceea ce era scris să se îplinească prin Mine pe pământ atunci, și eram Împăratul făpturii, și așa este un împărat de la Dumnezeu peste pământ, și nu este pământește acesta sau omenește peste oameni, și este de la Dumnezeu așezat, iar Dumnezeu este Cel tainic prin lucrările Sale, și nu este ca omul, și odată cu ale oamenilor le lucrează pe ale Lui și le are lucrându-le, și tot ceea ce are Dumnezeu făcut, este veșnic, ca și Mine veșnic, căci Eu sunt Împăratul Sionului, așa cum proorocii M-au vestit să fiu, și sunt ceea ce ei Mă numesc că sunt și Mă numesc să fiu, și toate, toate se petrec așa cum este scris să fie ele lucrate, și tainic Eu le lucrez, căci Eu sunt Dumnezeu, și nu ca omul le lucrez pe ale Mele cu oamenii și pentru oameni, ci ca în cer pe pământ, iar oamenii Mă părăsesc după ce Mă urmează pentru tainele Mele între oameni, căci ei vor să vadă împlinirile Mele ca pe pământ, ca ale lor, cu slavă ca a lor, dar nu, căci slava Mea este mare fiindcă este tainică, și tot ce este tainic este mare, și tot ce este mare este tainic, poporul Meu, căci omul nu le poate merita și nu le poate purta. O, numai celui ce nu-I este drag de

Dumnezeu, numai acela nu poate să creadă în tainele Mele între oameni, și chiar dacă acela crede până la o vreme, el se ofilește și se usucă apoi, căci nu rămâne în viță cel ce aduce roadă din sine pentru el însuși. O, tată, greu de tot, greu Îl mai crede și Îl înțelege omul pe Dumnezeu! Eu numai pentru mântuirea omului le-am lucrat pe toate cele întru Mine împlinite, căci trebuia să Mă adevăresc mai întâi că sunt Cel vestit prin prooroci, Fiul lui Dumnezeu, dar pentru că slava și împlinirile Mele nu sunt ca ale oamenilor, omul Mă părăsește dacă vede că Eu nu Mă așez pe pământ așa cum nădăjduiește el ca un om. Când omul dă să Mă urmeze el trebuie să se gândească mai întâi la iertarea păcatelor lui ca să nu se mai întoarcă la ele, și la mântuirea lui din moartea cea de la păcat, și apoi la slava cea văzută a lui Dumnezeu cu el între oameni. El însă se învârte, săracul, în jurul lui când dă să vină după Mine sau să Mă servească pe Mine la tainicele Mele împliniri între oameni și pentru oameni, și de două mii de ani vine omul după Mine și apoi Mă părăsește pentru sine, căci cine nu pornește după Mine așa cum i-am spus Eu, cu lepădare de sine, unul ca acela părăsește apoi calea Mea pentru el însuși, căci se învârte în jurul lui toată mintea lui, și iată, nu Mă urmează omul până la cruce, și chiar dacă până acolo ar merge el, măcar acolo, și tot Mă părăsește, căci este iubitor de sine omul, iar cel iubitor de sine este fricos și nu merge până la capăt pe calea Mea cea cu spini, cale slăvită prin jertfa cea de pe ea.

Mi-a cântat „*Osana!*“ mulțimea adunată la praznic în Ierusalim, căci mărturiseau unii altora că l-am înviat pe Lazăr, iar fariseii și cărturarii se temeau și își spuneau între dâșii: «*Vedeți că nimic nu folosiți! Iată, lumea merge după Dânsul!*», și s-au sfătuit între ei ca și pe Lazăr să-l omoare, nu numai pe Mine, căci credeau mulți dintre iudei în Mine pentru această minune din Betania. Teama îi urmărea pe ei tot mai mult, iar Eu am ridicat glasul și am zis: «*A venit ceasul să se proslăvească Fiul Omului. Dacă slujește Mie cineva, Mie să-Mi urmeze, și unde voi fi Eu, acolo și sluga Mea va fi; și de va sluji cineva Mie, îl va cinsti pe el Tatăl Meu. Dar acum sufletul Meu este răvășit, și ce voi zice: Părinte, Eu pentru ceasul acesta am venit în lume. Proslăvește numele Tău!*», iar Tatăl a zis cu glas din cer: «*Și l-am proslăvit, și iarăși îl voi proslăvi!*», iar norodul, auzind, spunea: «*Tunet sau înger a grăit Lui!*», și le-am spus lor: «*Nu pentru Mine, ci pentru voi s-a făcut glasul acesta, căci acum este judecata lumii acesteia și se va goni afară stăpânitorul ei, iar Eu, de Mă voi înălța de pe pământ, pe toți îi voi trage la Mine*», o, și așa le-am vestit Eu lor că ceasul Meu s-a apropiat și, grăind încă lor, le-am spus: «*Până când aveți lumină credeți în Lumină, ca fii ai Luminii să fiți*», și apoi Eu M-am ascuns dinaintea norodului.

Mă uit cu jale la ziua de atunci, la zarva ei, la norodul adunat pentru praznic la Ierusalim și văd oameni mari, care aveau putere de minte și de inimă să creadă în Mine, dar dorirea lor de slava lor îi oprea să se facă Mie mărturisitori, ca nu cumva să fie scoși afară din sinagogi, și iată ce biruiește pe pământ! Omul biruiește și statul lui, și se învârte omul în jurul lui și nu poate mai mult, nu poate pentru Dumnezeu și numai pentru Dumnezeu, și Eu nu mai am mărturisitori curați cu mărturisirea, și am spus prin cuvântul Meu cel de azi că cel ce pleacă de lângă Mine și de lângă lucrarea cuvântului Meu cel de azi, acela Mă vinde, iar cel ce a plecat M-a și vândut. M-a vândut pentru că a plecat, și el nu-și cunoaște și nu-și crede fapta lui. O, mai ușor îi este vânzător decât mărturisitor, mai ușor celui ce pleacă și nu mai stă sub crucea venirii Mele de azi, după ce vine și bate ca să intre, căci Eu pe nimeni nu de-

părtez dacă vine. O, așa am găsit de la om și acum două mii de ani, și așa este până la sfârșitul tot între om și Mine. Amintirile Mele între om și Mine sunt dureroase în cer, căci omul Mă părăsește pentru el însuși, iar după ce face așa, Mi-i defaimă pe cei ce rămân sub crucea Mea cea grea, și așa se acoperă cu dreptatea cea pentru sine cel ce pleacă și Mă lasă după ce s-a apropiat și a stat o vreme lângă Mine.

O, vai de cel ce-Mi judecă lucrarea Mea cea grea după mintea sa, după simțirea sa, după vederea sa cea omenească, smintindu-se întru Mine pentru multul Meu mers greu pentru mântuirea omului! Mi-au strigat mulțimile „*Osana!*” în ziua aceea acum două mii de ani, dar n-a trecut decât puțin, câteva zile dintr-o săptămână, și am auzit în Ierusalim gloată mare strigând împotriva Mea înaintea lui Pilat: „*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*». O, iată ce este omul! O, nu Mă pot bizui pe om ca să fie el de partea Mea până dincolo de cruce. Îmi face suferință omul și Mă părăsește pentru el însuși. Pentru el e mai scump el decât Mine, el și poziția lui în lume, iar Eu rămân Cel din urmă dacă mai rămâne ceva din Mine în om din toate câte el învață de la Mine.

Mă doare trecutul cel dureros, Mă dor zilele Mele de până acum cu omul, și Mă doare ziua de astăzi, iar Eu sunt mereu astăzi în durerea Mea cea de la om, în truda Mea cea pentru mântuirea lui, la care el nu vrea să Mă ajute așa cum cere greul acesta. O, Eu nu pot lucra așa cum așteaptă omul să lucrez. Cum vrea el să lucrez Eu, i-ar trebui lui credință fără de zgârieturi pentru ea, dar omul este atât de slab cu credința, atât de mic pentru ea, atât de neputincios pentru cele mari și înalte, care vin spre vedere numai prin credință fără de cusur, dar cum să-i pot Eu arăta aceasta omului? O, numai celor credincioși Îmi pot arăta pe cele tainic lucrate ale Mele, și care se văd cu ochiul credinței și al statorniciei cea pentru ea.

O, ce să-ți fac, omule, ce să-ți fac, tată, dacă tu ești atât de slab cu credința și atât de tare cu iubirea de sine, cu dorirea de sine, care nu-ți aduc decât rușine ție, tată? O, nu pricepi cu mintea ta ce este slava, adevărata și marea slavă, căci ți-o închipui mereu pe ea ca pe slava cea trecătoare. Îmi strigi când „*Osana!*”, când „*Ia-L, ia-L, răstignește-L!*”, și altceva nu mai poți să faci, iar omul cel din rai, care a făcut după dorirea sa și apoi s-a ascuns de Mine și s-a dorit pe sine, acela este cel ce trăiește în tine, omule ieșit din omul cel întâi zidit de mâna Mea din pământ și din suflet viu, din gura Mea suflat peste el și în el!

O, nu-i nimic dacă așa este omul față de Mine. Eu rămân credincios lui întru cuvântul Meu cel de peste el, și așa voi lucra, precum am cuvântat și precum cuvintez. Sunt Cel ce dorește cu dor mântuirea omului, dar dacă el nu și-o lucrează, Eu sunt curat față de el, față de vina lui cea asupra lui. Cel ce-Mi judecă lucrarea și mersul Meu cel greu cu ea, acela pe Mine Mă judecă și sarcina Mea cea multă, și va vedea el că este adevărat ce-i spun Eu lui. Cartea Mea cea de azi este în mâna Mea și a Tatălui Meu și vom lucra după ea pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși asupra cuvântului Meu cel de azi, pentru cei ce se căiesc înaintea Mea, și pentru cei ce se îndreptătesc nemulțumiți pentru vremea mersului Meu cel greu de azi.

O, pace vouă, celor ce ați rămas cu Mine în încercările Mele și ale voastre cu inima plină de umilință și de căință și de credință! Eu vă rânduiesc vouă răsplată, tată. Învățați zi după zi mai mult să stați tot mai frumos sub cruce și pe cruce, așa cum cere orice clipă, căci trebuie să și ducem crucea venirii Mele și trebuie, tată, să și stăm pe ea, ca să semănăm unul cu

altul în iubire și în jertfă, în credință și în răbdare fiască, măi fiilor. O, pace vouă, că e vindecătoare pacea Mea, iar voi sunteți sub răni, tată! O, nu știu cei ce vă judecă pe voi pentru ei înșiși, nu știu ei să nu vă mai judece și să nu vă mai dea judecății minților slabe cu credința și cu viața și cu cunoașterea cea despre Mine cu voi, dar Eu, Domnul, vă spun duios: pace vouă cu Mine, pace vouă, fiilor! Mai e puțin, încă o săptămână, și voi veți cânta îndurerați „*Hristos a înviat!*” și veți cânta că trebuie să cântați pentru amintirea biruinței Mele prin învierea Mea dintre cei morți, după ce M-au răstignit cei necredincioși, dar adevărata cântare a bucuriei este alta, fiilor, în cei ce cu adevărat Mă au, și este cea care-Mi aduce Mie mângâiere, nu omului și atât, căci Eu rămân Cel răstignit de cel ce cântă „*Hristos a înviat!*”, și pentru el Eu nu sunt, fiindcă el este cu păcatul.

O, când tu vei învia din păcat, omule, atunci tu Mă vei învăța să cânt Eu pentru tine cum tu dai să cânti pentru Mine „*Hristos a înviat!*”, și voi cânta cu îngerii Mei „*Om! a înviat!*”. Până atunci cânti numai tu, te bucuri numai tu cu bucuria ta, cu bucuria sărbătorii, iar Eu încă aștept, încă suspin, încă sub răstignire sunt, până ce voi birui Eu și moartea ta. Eu am biruit moartea prin trupul Meu, și va fi și tu să poți să scoți din tine boldul ei, pentru că tu nu te lupți acum. O, e rușinos să primești de-a gata. E mai frumos să primești plată, omule, iar plata este pentru lucru, tată.

Am grăit cuvântul Meu peste tine în zi de praznic de Florii, omule înstrăinat de Dumnezeu cu viața ta. Adu-Mi tu bucurie, tată, și adu-Mi înviere ție, ca să Mă poți mângâia cumva pentru durerea Mea cea de la tine. O, numai duhul duioșiei, numai el te poate lucra, numai el te poate zidi din nou. Începe cu el, omule pierdut, începe-ți iarăși viața, lasă-te iarăși plămădit, căci Eu sunt duios după tine, și cu așa duh îți grăiesc.

Fericiți cei duioși ca Dumnezeu, fericiți cei duioși, căci aceia iubesc lumina și se mângâie cu ea, și inima lor nu cunoaște învârtoșarea, iar Eu vin pe pământ cuvânt și aștept să ia omul de la Mine, și cu folos să ia duhul duioșiei, duhul care îl poate alăpta și crește pe cel duios cu inima, pe cel iubitor de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, fii duioși ca și Mine, căci din Mine sunt cei ce sunt duioși. Amin.

Ce este duhul duioșiei, o, fiilor duioși? Eu, Domnul, aștept să grăiesc cu voi, și voi cu Mine, și vom grăi așa, vom grăi duios, fiilor, și vom da să înțeleagă omul aluatul duhului duios și lucrarea lui cea mângâioasă și plină de putere pentru cei duioși, căci din Mine sunt cei ce sunt duioși, și cu ei Mă sprijin Eu pe calea Mea spre om, cu ei, și cu ei suspin după om. Amin, amin, amin.

15/28 martie 2010

Duminica Învierii Domnului

Duhul învierii suflă peste pământ. Fericiți cei ce iubesc lumina! Viața este cea de sub cruce. Nu este înviere decât prin suferință. Duhul duioșiei, el îl face mărturisitor pe om.

Duhul învierii este cuvântul Meu peste pământ, și Mă fac iarăși acum prin el praznic de înviere peste cei duioși după Mine, așa cum Eu duios sunt după ei.

O, te cuprind în cuvântul Meu, în duhul învierii, popor al cuvântului Meu de azi! Tu ești lucrarea Mea cea de azi, pe care o am de lucrat de la Tatăl pe pământ acum, și prin tine cuprind în duh de înviere neamul român, căci sunt duios după el, și am pe vatra lui făclia Mea, și fericiți cei ce iubesc lumina, că aceia văd de departe și de aproape făclia Mea și stau sub binecuvântarea ei și o au pe ea mângâiere lor în durerile și în

bucuriile lor în vremea aceasta, și o caută pe ea când întunericul cel răufăcător lovește în ei să-i frângă, dar ei umblă în lumină și biruiesc cu ea întunericul cel dușman pe Mine și pe ei, și așa biruiesc cei credincioși, cei duiosi după Mine, așa cum Eu sunt după ei. Amin.

Eu Însuși binecuvintez pe cei binecredincioși cuvântului Meu cel de azi și rostesc peste ei salutul învierii Mele: „*Hristos a înviat!*“. O, prin câtă durere, prin câtă suferință de la necredința în Mine a celor care M-au doborât prin răstignire pe cruce, o, prin câtă jale am străbătut până ce am trecut prin moarte ca să fie apoi învierea Mea dintre cei morți! Am iubit calea crucii pe pământ, și pe altă cale n-am călătorit. Am venit de la Tatăl pentru viață sub cruce între oameni și am spus omului că dacă voiește cu Mine și ca Mine, să se lepede de sine, să nu se mai gândească la sine dacă voiește cu Mine, că altfel el nu poate să-L iubească pe Dumnezeu, Care este viața omului, iar viața este sub cruce dacă este, fiindcă ea nu se poate păstra viață decât sub cruce, iar cei de sub cruce sunt cei ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer.

Hristos a înviat, poporul Meu! Mă fac în mijlocul tău duhul învierii și Mă dau spre viață celor ce nu iubesc moartea. Cei ce iubesc moartea nu știu și nu vor ști ce este învierea, atâta timp cât ei sunt morți față de Dumnezeu și vii cu păcatul și departe de Dumnezeu pe pământ. O, departe, departe de Mine este omul! Nu-i vine pe inimă și pe limbă fața Mea cea veșnică, și care cuprinde totul și care se înțelege din fapte de către cei ce se deschid ca să vadă pe Dumnezeu.

O, departe ești de Mine, omule, departe de calea Mea! Calea Mea este crucea, dar tu te dai vieții amăgitoare pe pământ și Mă dai pe Mine din viața ta, iar când te prinde durerea vieții tale sub ea tu tot sub cruce ajungi, oricât ai fugi tu de calea cea cu suferință pe ea, de viața cea trăită frumos, ca Dumnezeu, și care se descoperă prin înviere, iar învierea este numai după suferință, și nu iubesc învierea cei ce disprețuiesc suferința.

O, departe ești de Mine, omule fără cale cu spini pe ea! Nu Mă poți găsi decât pe calea durerii și a suferinței dacă Mă voiești cu tine. Când Eu te întâlnesc în cale cu calea Mea cea cu suferință, Eu îți ies ție în cale cu calea Mea ca să Mă cunoști, căci pe altă cale tu nu Mă poți întâlni, dar dacă tu nu știi să vezi și să simți și să te înduioșezi pentru Mine și pentru tine, tu pierzi atunci bucuria învierii și nu înviezi, și rămâi pe mai departe pe calea cea cu flori și cu bucurii trecătoare și te îmbeți pe mai departe cu simțămintele ei, care se ofilesc odată cu tine și prin care nu-ți strângi decât lacrimi și păreri de rău la sfârșitul tău. O, vezi de ce-ți ies Eu în cale cu calea Mea? Eu vreau să-ți dau bucuria învierii, omule! Nu este bucurie mai mare ca și cea de după durere, și aceea este înviere, dar vai celui ce nu știe să înțeleagă așa și să prețuiască chemările Mele și să-Mi răspundă cu recunoștință când Eu îl ridic ca să fie el apoi și să rămână pentru înviere!

O, fii ai oamenilor, dacă Eu, Domnul, vă ies în cale cu ridicarea din suferința și din lacrimile voastre cele de la depărtarea voastră de Mine, o, înțelegeți, fiilor, duhul iubirii cea de la Mine vouă, și pentru care rămâneți îndatorați apoi Celui ce vă iubește atât și vă strigă la înviere! Sfârșitul unei suferințe este învierea, și nu este înviere decât prin suferință și după suferință. O, nu e bine să disprețuiți suferința și să vă mâhniți pentru ea și să-Mi cereți scăparea din ea, ci e bine să așteptați cu credincioșie și cu răbdare învierea, fiilor. O, dacă iubiți Paștile Domnului, învățați de la sfinți și de la părinți cum să iubiți și cum să prăznuiți învierea Mea! Fiți destoinici cu înțelepciunea, că întunericul de pe pământ mănâncă lumina din

voi ca să nu mai vedeți, dar Eu am venit ca să dau vedere celor ce nu văd și să le-o iau pe a celor ce zic că văd, că mare stricăciune este peste cei ce văd, că n-au ce să vadă pe pământ, decât moartea de pe el, și, iarăși, mare binecuvântare este peste cei orbi pentru cele de pe pământ, că aceia văd pe cele ce sunt și nu trec, ci rămân, așa cum Eu rămân, și sunt fără de sfârșit.

O, învățați de la Mine ce este viața, ce este învierea, fii ai oamenilor! Nu fiți fără de pricepere pentru cele de sus cu oamenii! Nu fiți nepăsători pentru înviere! Eu pe mulți i-am tras din bucuriile trecătoare ale vieții care trece și se sfârșește aici, și i-am așezat sub cruce, vrând-nevrând ei aceasta, dar Eu, Domnul, sunt iubirea cea pentru om și dau să-i pregătesc prin suferință înviere lui, și îl ajut să moară față de viața care trece și nu rămâne, și îl ajut să stea sub cruce, sub viață fără de moarte, fără de păcat, așa cum numai crucea vieții poate să împlinească în om, și apoi prin cruce învierea, așa cum Eu v-am arătat să lucrați și să iubiți și să semănați cu Mine în suferință și în înviere, căci cei ce nu seamănă cu Mine nu sunt ai Mei pe pământ, ci sunt ai lumii, și vrednici sunt să fie ai ei, căci pe ea o iubesc pentru ei, iar Eu sunt pentru cei ce iubesc învierea, așa cum Eu am iubit-o pe ea, prin multă, multă suferință, iubire și răbdare, și acestea au ca plată învierea. Amin.

În toate suferințele și durerile, numai una, o, numai una este de partea învierii, și aceea este cea pentru calea Mea, cea pentru numele Meu, și fericiți sunt cei ce sunt duruți așa pe pământ, pentru Mine suferind ei și pentru calea Mea cu ei, și fericiți sunt și vor fi ei, și învierea este plata lor! Cel ce vine după Mine lepădându-se de sine pentru viață sub cruce, acela este cel ce înviază și nu mai moare apoi, căci crucea îl ține pe ea și sub ea, și crucea este înviere, și nu este cruce decât pe calea cu Mine, și nu este suferință plătită, decât pe calea Mea. Amin.

O, de două mii de ani nu știe omul să petreacă după plăcerea Mea praznicul Învierii Mele. Nu merită omul bucurie, căci este păcătos. Ar trebui să înveți, omule. Tu nu știi să petreci spre bucuria Mea și nu a ta amintirea Învierii Mele. O, îți trebuie umilință cerească, nu omenească, și îți trebuie dragoste pentru umilință, și așa ar fi să știi să petreci tu praznicul învierii Mele. Adu-ți aminte de păcătoșii care se târau după Mine ca să le dau lor vindecare și izbăvire de sub crucea vieții lor, că veneau cu credință și cu umilință pe urma Mea și strigau și se rugau cu umilință să le fac bine, așa cum ar trebui să faci și tu pe urma Mea, iar Eu le făceam lor așa cum ei cu umilință Îmi cereau. O, iată de ce nu te vindeci tu și de ce nu primești când ceri! Nu ceri cu umilință și cu promisiune pentru calea ta cu Mine apoi. O, tu nu ești meritos, căci ești păcătos, fiindcă păcatul te biruiește, iar Eu nu pot să te biruiesc și să te scap de păcat dacă tu nu vrei. Nu te mira de ce nu-ți vine vindecare când Îmi ceri, dacă nu știi cu umilință apoi să rămâi de partea învierii. O, Eu am fost Dumnezeu din Dumnezeu când am venit pe pământ între oameni, și Mă rugam umilit ca un Fiu Tatălui în toate încercările Mele, iar când a fost să mor pentru ca să înviez după trei zile M-am temut de ceasul cel greu și I-am spus cu mare umilință Tatălui: «*Dacă voiești, Tată, să treacă de la Mine paharul acesta greu, dar făcă-se voia Ta și nu a Mea*». Umlința Mea Mi-a fost rugăciune, iar rugăciunea Mi-a fost umilință, și așa am stat înaintea Tatălui Savaot și n-am stat cum am voit Eu, ci cum a voit El am stat, și M-am făcut Învățător întru toate pentru tine, omule, și așa ți-am arătat cum să fii și cum să faci și cum să stai înaintea lui Dumnezeu, căci tu ești păcătos și îți trebuie mare, mare umilință ca să mori păcatului și ca să înviezi de partea Mea apoi, ca să pot Eu să te ajut apoi după dreptate, și să-ți aducă rod ceresc ajutorul Meu

ție. Sunt șapte mii de ani de când omul face răul pe față și pe ascuns, dar deprinderea lui este să facă răul pe ascuns. O, cel ce se iubește pe sine acela se ascunde pentru răul pe care-l săvârșește, și mai ales face aceasta cel cunoscut a fi pe calea Mea cu omul. Cel ce caută din duhul iubirii de sine să săvârșească răul, călcând poruncile vieții, acela se ascunde de Cel ce-l vede și îl poate opri pe el de la răul pe care vrea sau poate să-l facă, iar când el găsește prilej, săvârșește răul în ascuns și se scrie cu el înaintea lui Dumnezeu.

O, e bine să stea sub veghe omul, că este slab, săracul, și îi trebuie înger mereu, mereu. Când el dă să iasă de sub înger, de sub cel care-l vede, el făptuiește răul apoi. Așa a făcut Adam, așa a făcut Cain, așa au făcut toți cei care au căutat să facă răul și călcarea poruncilor vieții, și unii s-au umilit apoi, iar alții nu, și au rămas pe mai departe să facă răul. Iată, îi trebuie înviere omului și îi trebuie învățător pentru înviere. O, pune, omule, pune, tată, pe cineva peste tine ca să te vadă și să te oprească de la rău, căci tu ești slab și îți trebuie ajutor ca să nu faci răul. Vreau să te văd că iubești lumina, tată. Cei ce au săvârșit răul n-au iubit lumina, căci s-au ascuns să săvârșească răul, iar pedeapsa cea pentru rău i-a învederat pe ei apoi. O, nu-ți mai strânge pedeapsă, omule nevegheat! Ești prea stăpân pe tine, tată! Ești fără de veghe peste tine! O, intră sub veghe, tată, intră sub îngeri, fiule, căci vai celui fără de înger și vai celui slab de înger și care își slăbește îngerașul cel pus peste el de la Mine! Eu am fost Dumnezeu adevărat, și am stat sub veghe cât a fost să stau pe pământ cu oamenii, și am ascultat ca un Fiu de mama Lui, și am ascultat tot așa și de Tatăl ceresc, Tatăl Meu, pentru toate cele ce aveam de împlinit de la El pe pământ. Așa te învăț Eu și pe tine viața, omule care voiești să vezi zile bune și fără de vicleșug pentru ele cu tine și fără de pedeapsă peste ele, tată. O, vino spre bucuria învățaturii cea de la Dumnezeu, vino, tată, că iată cum vin Eu, și cu duhul învierii vin spre tine și te aștept să vii și să fii și să știi apoi și să spui cu multă umilință: „*Hristos a înviat!*“, și spre bucuria Mea și nu a ta să rostești tu cuvântul lui Hristos Cel răstignit, și vei fi tu așa bucuria Mea și nu a ta pe calea ta cu Mine. Amin.

L-am învățat pe om bucuria umilinței, și prin ea bucuria praznicului Învierii Mele dintre cei morți, poporul Meu, iar pe tine, tată, te doresc îngerii ca să lucreze cu tine peste cei fără de pricepere pe pământ pentru iubirea lor de Dumnezeu. Ucenicii Mei erau îndurerați pentru pătimirile Mele și nu doreau să se bucure nici pentru învierea Mea apoi. Ei au rămas îndurerați și așa au mers peste pământ, vestind peste tot patimile Mele cele spre înviere pentru tot omul care se botează cu putere de suflet spre învierea lui, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

O, adevărații Mei mărturisitori și închinători nu sunt cei ce se bucură, ci sunt cei umiliți și mult lucrători peste cei ce pot să se facă fii ai lui Dumnezeu prin propovăduirea celor credincioși Mie și prin duhul mărturie lor peste mulți, și așa sunt cei ce se bucură întru Mine, așa, trudind mult, ostentind mult, căci Eu le-am spus lor: «*Pacea Mea o dau vouă, nu precum vă dă lumea vă dau Eu*», și mare este acest cuvânt pentru cei ce Mă iubesc mărturisindu-Mă multora pentru bucuria Mea! O, numai duhul duioșiei, numai el poate să-l facă pe om mărturisitor al Meu, și iarăși voi grăi cu duh de înviere și voi da multora din Duhul Meu, din duioșia Mea cea pentru om. Eu sunt Cel ce am înviat după trei zile de la așezarea Mea pe cruce, bătut în cuie de cei ce nu M-au primit de la Tatăl trimis la ei, căci dacă nu L-au cunoscut pe Tatăl, ei nici pe Mine nu M-au cunoscut. Cei ce slujeau ca preoți ai Lui, M-au dat la

moarte pe cruce, căci le-a fost teamă de Mine ca nu cumva să-și piardă slava lor și statul lor mare peste oameni, dar Eu n-aveam ce să le iau, căci împărăția Mea nu este de jos, și s-au temut zadarnic, căci Eu eram de la Tatăl, nu de la ei pe pământ, și sunt în Tatăl, așa precum am și fost. Amin.

Hristos a înviat, poporul Meu! Să cânti îndurerat salutul învierii Mele, fiule, căci cei ce cântă cu bucurie „*Hristos a înviat!*“, aceia sunt cei ce-Mi înfig în carne cuiele păcatelor lor mereu, mereu, și așa cântă ei Celui ce a murit pentru om ca să-l oprească pe el de la păcat. Tu însă cântă cu umilință învierii Mele și nădăjduiește în iubirea Mea, fiule! Cei ce s-au despărțit de tine, aceia sunt cei ce s-au despărțit de Mine și nu știu ei ce au făcut, și stau ei departe de voi și așteaptă să vadă ce se va mai petrece cu Mine și cu tine, dar cei ce se despart de Mine și de tine nu mai văd ca Dumnezeu, ci văd ca ei, văd așa cum au voit ei să vadă, iar Eu rămân cu voi și văd așa cum vede Dumnezeu și Mă sprijin cu cei ce văd, și pot tot ceea ce am de putut, pot prin credința lor și prin statornicia lor sub crucea Mea cea de azi, crucea venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om pentru mântuirea multora. Amin.

Hristos a înviat! Întărire sfântă vă dau vouă în zi de praznic al învierii Mele, fiilor. O, nu fiți îndurerați în dureri! Ele aduc înviere, tată. Ele vă țin în Mine, și pe Mine în voi, fiilor. Amin.

O, Hristos a înviat! le spun și celor ce nu vă iubesc pe voi, și le dorim iubire lor, căci așa sunt cei ce iubesc ca Dumnezeu, și așa lucrează ei peste cei fără de iubire din cer în ei. Pacea Mea o dau și lor, dacă mai pot să Mă cunoască ei în acest cuvânt. Amin, amin, amin.

22 martie/4 aprilie 2010

Praznicul Bunevestiri

Pe pământ nu mai este învățătură curată. Oamenii nu știu, dar au nevoie de Dumnezeu. Omul trebuie să stea lângă Dumnezeu. Povește pentru cei ce vin pe calea Domnului. Nu poate ura îmbrăca haina iubirii. Clevetirea și căinarea sunt lucrul diavolului.

Cuvântul Meu se face praznic în mijlocul poporului Meu și îl învață pe el calea Mea cu el și calea pentru cei ce vin să se apropie de muntele învățaturii Mele ca să ia din gura Mea povață pentru sporirea credinței, pentru deslușirea înțelesurilor toate, că nu mai este învățătură curată în gura nimănui pe pământ pentru cei ce caută calea Mea, fiindcă cei ce stau sub nume de învățători ai oamenilor fac altceva decât ceea ce ar fi să facă, iar dacă ar mai și învăța pe om calea Mea, îl învață fiecare după mintea sa, după nevoia sa, nu după voia Mea, căci cei ce stau sub nume de învățători nu fac voia Mea, ci fac voia lor.

Mă așez înaintea ta cu masă de cuvânt, cu praznic de bunăvestire, poporul Meu. O, ia, tată, cu multă grijă învățătura Mea de pe masa Mea cu tine și dă-o pe ea celor ce caută la tine după Mine, căci oamenii duc lipsă de învățătură și nu mai înțeleg ei cărarea Mea spre ei, cărarea lor spre Mine. Au oamenii nevoie de Dumnezeu pe pământ. Ei caută mereu, mereu și nu-și dau seama, săracii, ce le lipsește. O, Dumnezeu le lipsește, chiar dacă Eu nu lipsesc de lângă ei. N-au oamenii putere să Mă afle și să Mă cunoască. A căzut pâcla între om și Mine în ziua când omul s-a ascuns de Dumnezeu pentru voia sa cea fără Dumnezeu în ea. Mă caută omul mereu. Pe Mine Mă caută, chiar dacă el nu știe așa. Căutarea lui însă e departe să afle ceva, căci numai Dumnezeu este Cel ce este, și toate câte sunt, în Dumnezeu sunt, nu în lumea aceasta, nu unde caută și

tot caută omul. O, cum să găsească omul care tot caută când el nu știe ce caută atunci când caută? Vin Eu cuvânt pe pământ ca să-l lămuresc pe om pentru căutarea lui.

O, nu știi ce cauți, omule, dar Eu știu ce caut. Caut să Mă descopăr ție ca să-ți ostoiesti căutarea și să înțelegi că nimic nu vei găsi dacă nu are cine să te facă să înțelegi pe Dumnezeu și să-L cunoști și să-L ai apoi.

E praznic sfânt, poporul Meu, iar Eu grăiesc cu tine, și grăiesc cu omul, tată. M-am descoperit prin înger acum două mii de ani Fecioarei care avea să Mă ia în pânțele de la Duhul Sfânt și să Mă nască pe pământ și să Mă facă cunoscut oamenilor, și s-a dus trimisul Meu în Galileea, la Nazaret, și a urat bucurie Fecioarei mama Mea și i-a spus ei că Domnul este cu ea umplându-o de har și de dar și binecuvântând-o pe ea între femei, și a mângâiat-o pe ea în tulburarea ei la vederea lui și i-a zis ei: *«Nu te teme, tu ai aflat har la Dumnezeu și vei zămisli în sânul tău și vei naște fiu pe Iisus, Fiul Celui Preaînalt, Împărat veșnic peste casa lui Israel, pe tronul părintelui Său David»*, iar Fecioara s-a supus vestirii prin înger și Dumnezeu a împlinit apoi lucrarea Sa așa cum a făgăduit. O, așa lucrează darul credinței în cei hărăziți de Dumnezeu credincioși până la sfârșit, până peste toată împlinirea, și nu tot așa sunt cei ce se clatină în credință pentru tainele cele de sus cu oamenii pe pământ. Cu frică și cu cutremur trebuie să stea omul lângă Dumnezeu, că altfel diavolul, potrivnicul Meu, îl trage pe om de lângă Mine, așa cum l-a tras pe Adam, omul cel zidit de mâna Mea, cel care nu și-a păstrat credința și credințioșia față de Făcătorul său, Dumnezeu.

Praznic de bunăvestire M-am făcut pe pământ prin cuvântul învățaturii Mele peste om. Nu are însă omul credință în trimisiile Mei așa cum a avut mama Mea Fecioara când solul Meu a adus ei deslușirea tainei Mele cu ea. O, ce să-ți fac, omule, dacă tu nu ai credință? N-ai cum să ai, de vreme ce cauți și tot cauți și nu știi ce cauți, iar ție îți lipsește credința, tată. O, nimic n-ai să poți fără de credință. Numai prin ea ar fi să poți, dar cine să-ți insuflă ție acest mare dar dacă tu nu primești pe solii Mei spre tine, și apoi să arăți supunere pentru povețele Mele și prețuire pentru solii Mei, că zice bisericii apostolul Meu: *«Fiți cu luare aminte pentru cei ce se ostenesc între voi ca să vă cârmuiască în Domnul și bine să vă sfătuiască, iar pentru munca lor socotiți-i vrednici de prisoselnică dragoste, și veți trăi între voi în pace, căci trebuie dojană peste cei fără de orânduială și trebuie întărire peste cei slabi de înger și trebuie sprijin peste cei neputincioși, și apoi îndelungă răbdare în toate și peste toate, ca nu cumva careva să răsplătească cuiva răul cu rău, și numai cele bune să fie ținute, și unul față cu altul în fața lumii, care privește peste cei ce sunt biserică a lui Iisus Hristos, iar mulțumirea pentru toate să nu lipsească dinaintea Domnului, căci Duhul Sfânt trebuie să stea arzând, ca nu cumva să fie scoborâtă lucrarea proorociei, lucrarea bisericii pentru cele bune în toate față de orice înfățișare a răului»*. Amin.

Aduc aminte la tot sufletul și la tot trupul de cuvântul proorocesc, care spune: *«Vai de cetatea peste care nu este cuvânt de prooroc, cuvânt povătuitor peste ea, că pe aceea o paște prăbușirea, și, iarăși, vai de cetatea cu mulți capi peste ea, că aceeași soartă are!»*. Cuvântul bunevestiri lipsește peste tot pe pământ, și nu știu cum s-o dau cu omul ca să Mă afle în acest izvor de cuvânt și să-Mi caute povața și să nu se joace cu coborârea Mea cuvânt după el, căci vai celor ce disprețuiesc proorociile, celor ce suflă să stingă Duhul Meu, Care lucrează pe pământ prin soli, așa cum în toată vremea am lucrat!

E praznicul Bunevestiri lângă praznicul Învierii Mele așezat în acest an, și îi spun omului să caute să înțeleagă ceea ce el mărturisește când spune: *„Hristos a înviat din morți cu moartea pe moarte călcând, și celor din morminte viață dăruindu-le!”*. O, dacă tu așa spui, omule care te strângi ca să cânti așa, nu te gândești că asta e o mărturisire care trebuie să te pătrundă ca s-o și înțelegi? Am călcat cu moartea pe moarte și am coborât în locuința morților pe calea morții Mele, ca să le dau viața Mea și învierea Mea, și apoi M-am înviat în fața celor de pe pământ, iar morților li s-au deschis mormintele și au ieșit în Ierusalim și au vestit învierea Mea, și tot n-au voit să creadă Anna și Caiafa și toți cei care au plătit bani la străjeri ca să mintă ei că trupul Meu a fost furat de ucenici. Cântă omul *„Hristos a înviat!”*, cântă fără să știe ce cântă și de ce cântă. Am sculat morții din morminte prin moartea Mea pe cruce. Am condamnat moartea în însuși trupul Meu și am dovedit neputincios boldul ei, dar trezește-te, omule, pentru această mărturisire și caută să vezi ce să faci cu viața ta, cu mintea ta, cu credința ta, cu pașii tăi! O, de ce, oare, trăiești tu pe pământ? Întrebă-te! Ce faci, ce vei face după aceea? Întrebă-te iar! Vin spre tine cu mult cuvânt de bunăvestire. Te voi întreba de el, căci ți l-am dat să-l ai la îndemână, iar tu Îmi respingi ajutorul. Îmi strigau cu dușmănie și cu invidie preoții și arhierii și fariseii și spuneau: *«Pe alții i-a mântuit, iar pe Sine nu poate»*, dar Eu trebuia să gust moartea pentru salvarea omului, iar ei luau în râs Scripturile cele despre Mine. O, așa fac și azi preoții și cărturarii, nu-i lasă pe oameni să caute cu glasul Meu, care îi strigă la voia lui Dumnezeu în ei.

O, fiilor care stați din partea Mea înaintea oamenilor cu glasul cuvântului Meu, căutați, tată, să mărunțiți bine înțelesurile cele de pe calea Mea cu voi pentru cei ce se apropie să vadă sau să aleagă această cale, ca să nu pășim și de la alții așa cum am pășit de la cei ce au venit să se alăture și au dat apoi cu piatra în Mine și în voi atât de urât, fiilor. O, trebuie sănătate de iubire în cei ce vor să se nască de sus, din nou prin acest cuvânt, căci iubirea de Dumnezeu este alta decât aceea pe care o așteaptă cei ce se apropie ca să fie și ei cu lucrarea Mea, cu drumul Meu cel cu spini pe el, cu cruce, fiilor, căci vai celor ce vin și nu dau să semene cu Mine, sub cruce pe calea Mea cu omul. O, tu vrei să fii iubit, omule? Dar meriți, tată? De ce nu te întrebi și așa? Eu știu ce meriți, dar tu nu dai să știi. Tu meriți pocăință și lacrimi curățitoare pentru ranele Mele cele de la păcatele tale, care ustură pe Dumnezeu, și tu vii să cauți iubire, și te vaiți că nu găsești, dar Eu sunt Cel drept și caut la om după cum și el caută după Mine. O, ție îți trebuie ispășire de păcate și dojană pe calea ta neascultătoare, nu iubire de care cauți tu, ci iubire cum știu Eu să-ți dau. La Mine iubirea lucrează ca Dumnezeu, nu ca omul, tată, căci omul trebuie curățit de păcat și de plata păcatului, și la Mine iubirea este cea care însănătoșește pe om, nu cea care-i mângâie boala. O, nu suferința ta, ci suferința Mea în tine trebuie s-o ai tu, cel ce cauți cu calea Mea. Cei ce dau să aibă suferința lor încă pe calea Mea cu poporul Meu, aceia dau în Mine pentru ei, căci vin și vor apoi să le joc Eu în strună. O, Eu n-am stat să-i pigulesc pe cei bolnavi, ci le-am spus să se scoale și să umble, nu să stea bolnavi ca să îngreueze pe pământ, dar unde să mai fie credință cu sfială în ea în cei ce ar da și ei să fie cu calea Mea de azi a cuvântului Meu de azi când ei dau să vină și să se lase grei și purtați în cărca celorlalți cu toate defectele lor, cu toate pretențiile lor, necunoscând ei cu mintea lor taina iubirii de Dumnezeu!

O, fiilor binevestitori din partea Mea, învățați cerește,

tată, cum trebuie să stați înaintea celor ce vin ca să vadă această lucrare a Mea cu voi! Nu le dați inima din voi, ci păziți-o numai pentru Mine, tată, iar lor dați-le povață pentru credință mai întâi, și apoi să stea ei pe picioarele lor înaintea Mea dacă vor să poată pentru viața lor cu Mine. Eu am avut și am încă multe dureri pe calea Mea cu voi în mijlocul poporului Meu cu voi, că la unii a fost să le dau de lucru așa cum au dorit ei, căci altfel Mă loveau pe Mine și pe voi pentru ei, și așa a fost, și nimeni dintre cei disprețuitori de voi să nu spună, să nu creadă că au credință ziditoare pentru ei sau pentru alții din lucrarea Mea, dacă pe voi vă disprețuiesc dinspre unii spre alții aceștia, meteahnă diavolească în cei ce lucrează așa, nemaisfârșind ei cu nemulțumirile și cu pretențiile. O, nu pentru pretenții trebuie să se apropie de Mine cel ce vine cu acest izvor de cuvânt, ci pentru pocăință să vină și așa să rămână pe calea Mea dacă vine.

O, fiilor, nu poate ura îmbrăca haina iubirii! Ea iese la suprafață și se vede bine cu lucrarea ei. O, fiilor, nu poate fi dragostea înăbușită de cei ce urăsc. Ea iese la suprafață prin lucrarea ei, tată. Fiți liniștiți! Eu sunt Cel ce veghez, Cel ce cântăresc totul, îndurându-Mă de cei binecredincioși, care pot totul prin credință fără de cusur, iar cei ce-Mi resping ajutorul Meu cel prin voi, ei vor vedea. Amin.

Voi, cei care iubiți să fiți fii plăcuți prin credință și prin jertfă curată, nu fiți fără de veghe pentru ispite! Feriți-vă urechea dinspre cei ce clevesc disprețuind prin aceasta pe cei clevetiți de ei. Fiți curați în iubire și în credincioșie, că e lucrul diavolului clevetirea și căinarea, și acestea cad pe cei ce le primesc pe ele de la cei nemulțumiți. O, e vremea să veghez Eu și să vă spun cum să lucrați, iar cel ce ascultă de Mine numai pe jumătate, de unul ca acesta ferți-vă viața, fiilor, căci Eu stau la cârmă și veghez. O, așa suferință era și în vremea bisericii prin apostolii Mei cei de la început. Dădeau mulți să se strecoare sub îngrijirea bisericească și ridicau pretenții pentru iubire și pentru îngrijire și îngreuiau anevoiosul mers al fiilor lui Dumnezeu, care cu greu mergeau, strămtorați de peste tot prin fiii necredinței, dar îngrijiți de Mine prin îngerii Mei, prin binefăcătorii cei tainici, care primeau de la Mine pentru daruri bisericii.

Iar voi, străjeri ai bisericii Mele de nou Ierusalim, fiți destoinici pentru veghe și pentru povață peste cei ce primesc, și fiți răbdători pentru cei șovăielnici și nemulțumiți, căci Eu sunt Cel veghetor și am grijă și în vreme de pace, și în vreme de război și nu vă las singuri sub greu. Calea Mea este crucea. Tot așa este și a voastră, căci trebuie să fim asemenea, fiilor, și aceia sunt ucenicii Mei, și orice ucenic trebuie să fie ca Învățătorul său înaintea celor ce caută sau nu caută pe Dumnezeu. Amin. Eu v-am scos din lume și din veacul cel viclean ca să semănați cu Mine, fiilor. Așa să-i povățuiți și pe cei ce dau să se apropie de muntele învățaturii Mele pentru cei ce au har și credință cu har, căci lucrarea Mea cu voi nu trebuie știrbită, nu trebuie mușcat din ea cu jefuire, ci trebuie păstrată sfântă pentru vremea care vine a celor ce se vor naște prin ea întregi, și nu pe jumătate, fiilor. Bunăvestirea Mea voi împărțiți-o celor ce au putere s-o înțeleagă, și fiți ocrotitorii poporului Meu cel binecredincios, o, fiilor! Amin, amin, amin.

25 martie /7 aprilie 2010

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Povețe pentru frații laolaltă. Tămăduirea credinței și a roadelor ei. Îndemn pentru lucrarea duhului în biserică. Dorul de Dumnezeu între frați este izvor de tămăduiri. Pacea și lucrarea îngerească între frați. Cei ce nu pot să fie ca îngerii să stea de-a stânga și să-și lucreze pocăință.

Imi desfac cu bogăție izvorul cuvântului Meu și dau din el spre tămăduirea a toate cele sufletești și trupești pentru cei ce știu să se folosească de Dumnezeu pe pământ. Sunt Fiul Tatălui Savaot. Sunt Dumnezeu Cuvântul și am albie de cuvânt între cer și pământ și îi dau omului ca să aibă și ca să se folosească de cele de la Dumnezeu pentru asemănarea lui cu Mine apoi, căci Eu vin pe pământ cuvânt ca să-i dau facere nouă celui ce prinde dor de Dumnezeu în el, dor de împărăția Mea înăuntrul lui. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Sunt în mijlocul tău cuvânt și praznic de înviere, de zile de înviere întru amintirea învierii Mele, cea de după suferință, și spun: Hristos a înviat, și spun: pace vouă, fiilor, așa cum le-am spus și ucenicilor Mei când M-am descoperit lor înviat, și apoi am petrecut cu ei și am făcut din ei trimișii Mei pe pământ la oameni și le-am dat lor din puterea pe care Tatăl Mi-a dat-o ca să săvârșesc cu ea lucrările Lui pe pământ, prin semne și minuni doveditoare, de la care să rodească între oameni credința în Unul Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și apoi mântuirea cea de la Dumnezeu pentru cei credincioși, și împărăția Mea în ei și între ei, împărăția lui Dumnezeu pe pământ! Amin.

Izvorul tămăduirilor este cuvântul Meu peste voi, ca și în ziua aceasta, iar Eu, Domnul, vă dau vouă, celor adunați la izvor, învățătură de vindecare a sufletului, a duhului și a trupului, căci altă lucrare Eu nu am, decât să-i dau omului viața Mea. Amin.

O, ar trebui să n-aibă omul pe nimeni pe pământ, decât pe Dumnezeu, și așa i-am întărit Eu pe ucenicii Mei când i-am luat dintre ai lor și dintre ale lor și i-am strămutat pentru ca să fie ei ai Mei apoi și i-am statornicit întru Mine. La toți cei ce vin după Mine le trebuie strămutare, le trebuie patrie nouă, naștere nouă, și apoi păstrată pentru Mine în cel ce crede în Mine, și iată, rostesc acum spre tămăduirea credinței cea puțină a celor ce dau să Mă urmeze, și le spun ceea ce am spus acum două mii de ani: *«Cel ce nu lasă pentru Mine mamă și tată, frați și surori, soții și copii, rude și prieteni, ranguri și averi pentru ca să nu aibă nimic decât pe Dumnezeu, acela nu poate fi ucenicul Meu»*. O, așa îl tămăduiesc Eu pe om de toate cele ce nu rămân veșnic atunci când el vine după Mine sau când Eu îl strămut pe el pentru împărăția Mea cu el, iar cel ce nu face așa când vine după Mine, acela îl tăgăduiește apoi pe Dumnezeu, din pricina legăturii lui cu pământul din care n-a știut să iasă pentru nașterea lui cea nouă, cea statornică apoi. Eu i-am făcut naștere nouă lui Avraam, și Mi-a făcut și el Mie în el și am rămas unul pentru altul, unul în altul pentru împărăția Mea, și am făcut în el pământul făgăduinței și M-am odihnit întru Avraam și întru credința lui cea fără de cusur. O, așa l-am tămăduit Eu pe Avraam de obârșia lui cea de pe pământ și i-am dat lui țară după orânduiala Mea, căci s-a dat Mie ucenic desăvârșit și am ridicat din el spița neamului lui Dumnezeu pe pământ între oameni, și numai aceia sunt fiii lui Avraam și fiii lui Dumnezeu, numai cei din făgăduință fii, numai cei ce se făgăduiesc Mie și care se cunosc a fi prin faptele credinței, prin propășirea lui Dumnezeu cu ei pe pământ. Amin.

Sunt cu mama Mea Fecioară la masă de cuvânt cu tine,

poporul Meu de la izvor, și avem oaspeți veniți la izvor, căci ei cred cuvântul Meu cel de azi. O, mereu, mereu vin și întăresc credința celui ce are credință în cuvântul Meu, căci păsările de pradă stau la pândă mereu să ciugule pe cele de la Mine semănate în inima omului. O, tată, dacă Eu n-aș sta cu vasele pline de sămânță pe masa ta tu n-ai mai fi poporul Meu pe pământ, și ai fi al lumii, căci lumea și-ar deschide pânțele și te-ar înghiți, fiule, și ți-ar da din duhul ei, din netemerea ei de Dumnezeu mai întâi, și apoi ți-ar da din otrava pierzării de suflet, tată, dar și dacă stai lângă Mine cu viața ta, o, trebuie mult, mult hrănită viața ta cea de la Mine, și iată, îți dau în ziua aceasta învățătură tămăduitoare și mult învățătoare pentru statornicia ta cu Dumnezeu, căci Eu văd dușmanii de suflet și de credință cum pândesc viața poporului Meu.

Eu îți însănătoșesc mai cu seamă credința și roadele ei, că fără ea te duce apa de lângă Mine și pieri, poporul Meu. Te-am povățuit să cauți și să iubești lucrarea duhului cea întru frățească părtășie, tată, și să te păstrezi al Meu în chiticele adunat, ca să te pot crește Eu, fiule, iar pentru părtășie frățească trebuie dorul de Dumnezeu în frați și între frați. Frații trebuie să stea întru împreună lucrare numai și numai pentru dorul de Dumnezeu întru părtășie frățească și mărturisitoare dinspre unul spre altul, căci pe Mine nu Mă încălzește și nu Mă păstrează cu ei statul laolaltă al fraților dacă ei nu M-ar da de la unul la altul prin iubirea mărturisirii, prin cuvântul credinței și al dragostei de Dumnezeu, prin petrecerea cu sfinții și cu îngerii, căci altfel diavolul aduce dezbinare între frați și orice altceva în afara Duhului lui Hristos peste frații laolaltă, și se tot împuținează rodul Meu între ei apoi.

O, luați seama bine, voi, cei ce stați mănunchi înaintea Mea din loc în loc pentru împărăția Mea cu voi! Hrăniți-vă între voi cu darurile și cu roadele credinței în numele iubirii de Dumnezeu, ca nu cumva să se schimbe binele în rău, iubirea în ură, și apoi credința în necredință, că e vreme cu ispite asupra fiilor lui Dumnezeu și asupra credinței ziditoare de Dumnezeu în om, fiilor. Fiți, dar, tari, cu toții întru darurile și roadele credinței sfinte și nu fiți slabi sau fără de veghe mereu pentru cele din cer între frați în toată vremea, ca nu cumva să semănați cu oamenii și nu cu îngerii, fiilor, căci numai puțin aluat dospește toată frământătura. Mă dau prin voi oamenilor cei fără de Dumnezeu pe pământ, iar învățătura Mea dă să-l vindece pe om de păcatul din el, ca să pot sta Eu cu el cu slava sfințeniei, cu petrecerea îngerilor și a sfinților cei plini de dor pentru părtășia lor cu oamenii pe pământ. Lucrarea duhovnicească din om, aceea îl dovedește pe el fiu al lui Dumnezeu, iar lipsa ei din gândirea și din simțirea și din grăirea și din lucrarea lui îl dovedește lipsit de Dumnezeu chiar și pe cel credincios, dar dorul de Dumnezeu este izvor de tămăduiri în om, și între om și om apoi, și numai el poate păstra în om duhul mărturisirii, Duhul lui Dumnezeu lucrător în om și între om și om, și el alungă neputința din om și aduce desfătarea cerească înăuntrul lui, și e luminos și mult luminos omul cu mult dor de Dumnezeu în el.

O, fiilor, chiar și pentru binele și frumosul pe care-l lucrați vă trebuie vouă povățuitor și mărturisitor înaintea Mea pentru voi, dară pentru răul care dă să vă prindă după lucrarea lui cea rea cu care ispitește pe fiii lui Dumnezeu! Iară și iară vă îndemn pe voi să împliniți povața Mea: curățiți-vă urechea, fiilor! Fiți cu urechea curată, tată, și apoi păziți-o așa! Fiți deschiși unii spre alții cu toate cele din voi și dintre voi, ca să nu vă prindă teamă pentru cele ascunse în voi, fiilor, căci teama vă învață ascunderea, tată. Învățați-vă unii pe alții să cunoașteți

lucrarea diavolului când ea se strecoară între voi ca să vă despoaie și să strice între voi lucrarea iubirii, lucrarea veghii sfinte, care vă unește într-o lucrare pe toți, tată. Defăimările unul de la altul aduc dezbinare și loviri în iubirea dintre frați, tată. Mergeți unii spre alții numai pentru Duhul lui Hristos între voi și în voi, căci unde este Duhul Meu este iubire, este iertare, este bună înțelegere și căldură în inimi unii pentru alții în numele Meu, și este cerul îngerilor și al sfinților cu voi, tată, în petrecere cerească, fiilor, în zile de lucru și în zile de sărbători și în toată vremea Mea cu voi pe pământ. Împărțiți-Mă pe Mine unul altuia cu lucrare fără de semeție, și diavolul va fugi de la voi și nu se va apropia. Amin.

O, fiilor, trebuie să înțelegeți și să cunoașteți numaidecât și în toată vremea lucrarea și uneltirile diavolului când acestea dau să se ivească și să vă oprească lângă ele și ca să vă disprețuiți apoi unii pe alții spre bucuria diavolului, ci, din contra, în iubire unii altora dați-vă cinste și întâietate pentru taina iubirii dinspre unii spre alții întru toată sfințenia firii și a iubirii, și veți trăi în pace și în lucrare îngerească între voi. O, nu citiți numai o dată cuvântul Meu, ci mereu, mereu, ca să-l puteți lucra peste voi mereu, mereu, fiilor. Fugiți de mânie și de ațâțarea spre mânie, căci mânia îl ține sub apăsarea ei pe om până ce îl face să facă voia diavolului, dar dragostea nu face așa. Ea îl curăță de rău pe om, ea îl trezește, ea intră și umblă la inimă și face frumos și curat în ea, dar trebuie povățuitor care are unealtă de tămăduire în mână pentru răutatea din om și pentru vindecare apoi.

O, urât este omul mânios, urât este omul iscoditor, iar cel ce împarte dezbinare este om fără de minte, este unealtă a diavolului, și nu poate fi tămăduitor cel ce nu aduce pe Dumnezeu în om. O, aveți grijă de iubirea din voi, ca să-Mi puteți fi ucenici, și nu răufăcători apoi, fiilor. Iuda a fost dintre ucenicii Mei, dar le-a lucrat și pe ale lui, și cu care el trebuia să se ascundă, căci nu iubirea dintre ucenici, ci invidia l-a hrănit pe el și dorul de merite, și acestea mănâncă în om duhul umilinței, Duhul lui Dumnezeu, și apoi s-a ascuns Iuda cu toată lucrarea lui cea fără de povățuitor peste ea, iar cel ce s-a ascuns așa, iată, M-a dat vânzării, pe bani. O, banul se înfățișează folositor pentru om, dar încet, încet poate să-i ia omului mintea, poate să-l despartă pe om de dragostea de Dumnezeu, de frica de Dumnezeu, de curățenia lui față de Dumnezeu, și apoi se ascunde omul pentru vina din el. O, nimeni nu dă pe Mine bani ca să Mă aibă, căci cu bani poate numai să Mă vândă omul, dar crede el, oare, ce-i spun Eu?

V-am învățat, fiilor, să nu umblați cu bani, o, și ce frumos v-am învățat! Nu M-au ascultat cei strânși mănunchi pentru trăirea Mea cu ei. Eu pe cel ce are iconomat peste biserica Mea îl îmbrac cu o lucrare aparte, cu o putere aparte, cu o armură aparte ca să-l ocrotesc pe el, și aleg pentru aceasta om sănătos la iubire de Dumnezeu, statornic în lepădarea de sine cea întreagă și curat cu inima și cu fapta, iubind el lumina întru toate, temându-se de Dumnezeu întru toată lucrarea sa cea pentru biserica Mea. V-am învățat să vă spălați pe mâini de bani, și apoi să vă spălați cerește, tată, adică și la minte și la inimă și pe mâini apoi, căci banul este o unealtă a diavolului și se descarcă cu înțepătura lui în inima omului, fiilor, și îl face vinovat pe om. Vă învăț și acum. Dacă nu aveți de la Mine cuvânt pentru tot ce lucrați voi pentru voi și pentru Mine, voi nu veți putea rămâne în lucrarea ascultării, fiilor, iar neascultarea îl smulge pe om din împărăția Mea. Învățătura Mea a căutat să vă aducă numai binele vostru, numai binele Meu cu voi, tată, și fericit este cel ce nu dă de peste el învățătura Mea, și fericit

sunt Eu de la unul ca acela. Amin.

Îmi voi strânge tot mai mult pe pământ sub ocrotirea Mea tărâmul împărăției Mele și Mi-l voi sfinți și Mi-l voi întări pentru cei sfinți, pentru cei ascultători și umiliți și plini de duhul pocăinței înaintea Mea, căci pe pământ este peste tot omul fărădelegii, care-l despoaie pe tot omul de puteri și îl îmbracă în neascultare și în slăbiciuni fel de fel, căci peste tot antichrist împărățește și tot dă să prindă sub el până și pe cei aleși ai Mei, care n-au voit și care nu vor să stea sub ocrotirea Mea, în staulele Mele, și în care din greu îl împrejmuiesc pe om ca să-l pot ocroti pe el de cele rele de pe pământ.

O, se stinge de peste tot pe pământ numele lui Dumnezeu ca să nu mai știe, ca să nu mai vorbească de Dumnezeu oamenii, ca să nu mai vadă urmele Lui. Când și-a pus de gând Caiafa să Mă piardă și să fie el, numai el marele arhiereu, căci se temea de măreția Mea între oameni, după ce el a înțeles că Eu sunt Hristosul, atunci mulți mărturiseau despre Mine mincinos, dar mărturiile nu se potriveau ca să se poată găsi vină pentru răstignirea Mea. Se înmulțeau învinuirile și învinuitorii, dar nici așa mărturia lor nu era la fel, și atunci arhiereul M-a întrebat: *«Nu răspunzi nimic la ce mărturisesc ei împotriva Ta? Ești Tu Hristosul, Fiul Celui binecuvântat?»*. Atunci Eu l-am ajutat pe el să facă fapta răstignirii Mele, și am zis: *«Eu sunt, iar voi veți vedea pe Fiul Omului stând de-a dreapta puterii și viind pe norii cerului»*, iar el, sfâșiindu-și veșmintele, în nebunia lui ca să verse sângele Meu, a zis atunci: *«Ce trebuință mai avem de martori? Iată-L, a hulit! Ce vi se pare?»*, și toți M-au osândit la moarte, dar mai întâi au început toți să Mă scuipă și să-Mi astupe fața cu scuipături și cu pumni și au pus pe slugi să-Mi dea palme cu duimul, iar Eu eram Hristosul, Fiul Celui binecuvântat, și a plătit Caiafa prețul vânzării Mele, dar asta nu înseamnă că M-a cumpărat, și iată, nimic nu câștigă cel ce dă prețul vânzării Mele, căci îl dă ca să Mă vândă, nu ca să Mă cumpere, nu ca să Mă câștige și să-I fiu Eu lui câștig.

O, iată ce face mânia care se naște de la dorul de a fi mai mare omul sau mai drept față de altul! Mânia în om este plată a greșalelor lui, și vine în el ca pedeapsă pentru el, și numai apoi vede el unde-l duce acest duh rău, care-i schimonosește fața și fapta, și pe Dumnezeu Îl alungă departe, căci Eu sunt blând și smerit cu inima chiar și în vremea când Mă mâni pentru îndreptarea vieții omului îndărătnic față de mântuirea lui.

O, e bine să n-aibă omul pe nimeni pe pământ, decât pe Dumnezeu, căci dacă are cui să-i facă nazuri, le face, fiilor. O, fiți treji cu trezie deplină, ca nu cumva să vă faceți parte cu cei ce fac păcatul despărțirii de Dumnezeu al lor sau al celor de un gând cu ei, neștiind ei ce fac când săvârșesc fapta aceasta. O, căutați să nu fie vinovați unii pentru alții frați pentru frați, părinți pentru copii sau copii pentru părinți, și vai celor fără de certare peste ei ca unii fără de legitimitate și care-și urmează mintea lor!

O, mamă Fecioară, izvor de iubire și de milă, Mă fac cu tine izvor de cuvânt curățitor peste fiii poporului Meu ca să-i ocrotesc pe ei de căderi, mamă, căci diavolul mâniei și al urii dă târcoale pe lângă taberele fiilor lui Dumnezeu, mamă.

— O, ceartă-te pe tine Domnul Iisus Hristos, diavole al mâniei și al dezbinării și al urii, ceartă-te Domnul, Fiul Celui binecuvântat, Fiul meu, născut din pântecul meu cel fecioresc pentru biruința lui Dumnezeu asupra ta! Fii cuminte! Du-te în locuri pustii de Dumnezeu! Eu sunt mama lui Dumnezeu și îl tămăduiesc pe poporul Fiului meu Iisus Hristos și îl veghez pe el cu tot cerul

sfânt și îl apăr de duhul răzvrătirii și al urii și îl învăț pe el iubirea și sfințenia, răbdarea și credincioșia, crucea și biruința prin cruce, iar tu rușinează-te și du-te, du-te la locul tău, căci poporul acesta este ziua Domnului, ziua care te va așeza pe tine la locul pe care ți l-ai luat prin fărădelegea ta, iar Domnul îi va elibera de sub robia ta pe toți cei ce au crezut în El prin acest cuvânt al Său! Amin.

O, popor al Fiului meu, numai lucrare îngerească să fie între frate și frate. Fiți ca îngerii din cer, nu ca oamenii de pe pământ, fiilor! Tămăduiți-vă în toată vremea de tot ce nu este ceresc în voi și între voi și păstrați-vă veșmântul și înnoiți-l tot mereu pentru masă de nuntă, că numai la această masă vă este vouă tămăduirea, și numai cu ascultare de tot cuvântul Fiului meu Iisus Hristos! Întăriți-vă credința, umilința și pocăința! Umblați în lumină, și unii altora dați-vă putere pentru credință și pentru veghe împotriva ispitelor care bat! Fiți ca îngerii, iar cei ce nu pot așa, să stea de-a stânga și să-și lucreze pocăința și rugăciune pentru vindecare și pentru înțelepciune de sus, dând de la ei înțelepciunea lor, care-i vatămă pe ei și dă să-i tragă de la Dumnezeu!

O, ai grijă de ei, Fiule Iisus al meu, că e grea calea lor, e cu ispite, e cu lovituri. O, nu-i lăsa singuri sub greu. Amin.

— O, nu, mamă, nu! Mă fac mereu, mereu cuvânt peste ei și le dau din cer, mamă. Eu sunt Stăpânul lor Cel de sus, și de fiecare dată îi spun furtunii: taci! Taci și bate unde vrei, dar nu aici! O, așa îl ocrotesc Eu pe poporul Meu cel de azi și sunt ocrotitorul lui Cel de sus, căci Eu am înviat biruitor pentru om, și Tatăl Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ, și cu ea îl ocrotesc Eu pe poporul Meu cel de azi, pe cel binecredincios, și care rămâne cu Mine în toate, în toate încercările, mamă. Amin, amin, amin.

27 martie/9 aprilie 2010

Duminica a doua după înviere, a sfântului apostol Toma

Nu vrea omul să fie purtător de Dumnezeu cum a fost mânzul asinei. Cei ce rabdă învinuirile să-și poarte cu pocăință vina, spre ispășirea ei. Îndemn pentru primirea facerii făpturii noi.

În ziua întâi a săptămânii cea de după învierea Mea intru cuvânt în cartea Mea cea de azi și spun poporului cuvântului Meu așa cum am spus ucenicilor Mei în ziua aceasta acum două mii de ani: Pace vouă! O, pace vouă, ca să puteți îndura toate câte pe neștire, pe neașteptate apasă peste pacea coborârii Mele cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp! Amin. Eu, Domnul Cel înviat, am grijă de pacea voastră, că mult Îmi trebuie ea pentru venirea Mea cea de azi, pentru putere în voi ca să dați voi putere poporului Meu cel binecuvântat, celor care și-au înțeles venitul și statul lor și lucrarea cuvântului Meu și buna lor credință și credincioșie pentru Mine și pentru voi, copii străjeri din partea Mea în calea cuvântului Meu, și apoi peste poporul Meu cel binecredincios!

O, pace vouă, celor ce sunteți poporul Meu cel de la izvor! Izvorul Meu de cuvânt udă din cer împrejurimile Mele cu voi aici, lângă izvor, și apoi el curge din loc în loc în taberele unde am încă popor credincios și împlinitor vieții de nou Ierusalim pe pământ, și apoi el curge în marea cea mare, în lume, fiilor, că am încă în lume mulți care-și țin genunchii aplecați, cu trupul, cu duhul și cu sufletul lor înaintea cuvântului Meu, prin care Eu, Domnul, vin și împlinesc nașterea din nou a lumii, a facerii cea de la Mine, și care tresare toată la glasul cuvântului Meu cel de azi și se lasă spre înnoire, și apoi se descoperă ea în slava tainei cerului cel nou și a pământului cel

nou și a Ierusalimului cel nou, așa precum scrie în Scripturi, taină nepricepută de cei învățați de pe pământ, și care se uită nedumeriți la voi și grăiesc nesocotit, iar Eu nu aștept de la ei înțelepciune pentru tainele Mele cu ei, căci ei sunt străini de ele și nu li se descoperă lor, de vreme ce ei își fac și își tot fac împărăție a lor pe pământ, uitând ei, săracii, că scrie în Scripturi despre cer nou și pământ nou, la care ei se uită ca la un mult, mult îndepărtat țărâm, care ar fi să fie. Eu însă trec cu veacul cel nou pe lângă veacul omului și tainic rostesc cuvânt și tainic înnoiesc facerea toată, iar când ea se va vedea așa cum scrie de ea în Scripturi, mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor scula și vor primi această moștenire, precum este scris, și vor mărturisi spre adevărarea Scripturilor cele despre facerea din nou a lumii, lucrarea care nu se suie la mintea omului trecător și care tot în chip trecător își risipește viața, că mare minune este să stea omul în Dumnezeu și nu pe pământ în vremea vieții lui cea fără de căpătâi pentru ea oricât s-ar căzni el să-și facă ceva ca să aibă, căci nimeni nu poate să-și facă și să aibă ceva pe pământ, decât pe Dumnezeu, Care rămâne în veac, numai că omul le vede doar pe cele ce trec .

Nu vrea omul să fie purtător de Dumnezeu. Au voit aceasta proorocii Mei, sfinții Mei, aleșii Mei, născuți pentru aceasta prin orânduiala Mea cea tănuțită în vecii. A voit aceasta mînzul asinei și a fost el purtător de Dumnezeu și M-a purtat ca să intru în Ierusalim cu biruință, și apoi ca un Biruitor să curăț de deșertăciune casa de rugăciune a poporului Israel, căci el făcuse din ea pentru el peșteră de tâlhari. Ar fi să fie omul purtător de Dumnezeu asinul cu două picioare, dar nu vrea omul să fie măgăruș ca să ducă sarcinile Stăpânului său Dumnezeu sau să-L poarte pe Stăpânul său pe spatele său așa cum mînzul cel mic M-a purtat pe Mine și a împlinit el această Scriptură despre Mine și despre el, rostită în vremea proorociilor cei mari ai vestirii lui Mesia, Fiul Domnului. O, omul mai degrabă îl face asin purtător de sarcinile lui pe Domnul, și dă din picioare înaintea celui ce nu ar da să-l poarte. Iată, mai înțelept pentru supunere este animalul, mai iubit se face un asin care duce sarcinile stăpânului său și care nu-l părăsește pe stăpânul său, care-l mai pune și la jug, și sub greu, și așa își dovedește el credincioșia și nu-și deschide gura ca să-și înjosească stăpânul, ci îl ascultă, iar când stăpânul îi cere chiar și sub bici mai mult decât dă el slujire, el se opintește atunci și se jertfește și mai mult, și nici așa nu-și părăsește stăpânul și nu-l ceartă și nu se supără pe el, ci îl ascultă și stă în slujirea lui cu credincioșie, căci semeția este departe de el și de firea lui cea supusă pentru stăpânul său.

Sunt vorbe mari cele ce Eu grăiesc, și le grăiesc pentru cei năvăși în mijlocul poporului Meu cel de sub sarcina Mea, căci sunt și din cei ce dau din picioare și fac și mai anevoioasă povara Mea, dusă cu cei ce Mi-o poartă ca să-Mi îngrijesc un popor. O, ce rău îți va părea ție, celui nerăbdător, celui necuviincios, ce rău îți va părea în ziua slavei, în ziua bucuriei și a durerii! Acum dai din picioare și din mâini și dai să jubilezi pentru voia ta și nu a Mea, căci altfel ți-ar sări mințile pentru ce Mi-ai făcut, dar atunci vei vedea, și te va durea adânc. Acum te hrănești cu necredința ta, cu care dai în Mine și în tine, după ce atâta vreme M-ai mărturisit, măcar prin statul tău în staulele Mele, dar atunci nu va mai fi necredință, și veți sta unul față cu altul voi, cei ce ați zdruncinat prin neascultare și prin răutate bărcuța salvării, lovind în crucea biruinței Mele, după ce diavolul v-a tras din bărcuța Mea. O, așa se bucurau și cei ce M-au răstignit, dar vai, câtă durere a venit apoi peste ei, peste conștiința lor cea grea! O, Eu știu de ce bucurie a ta grăiesc când

spun așa, căci tu faci bucurie celor necredincioși, care nu se îndură pentru numele Meu să se apropie de slava Mea și să scape de slava lor, care ca pleava va fi luată de vânt curând, curând, și iată, așa Mă vînd bucuriei celor necredincioși fiii cei răzvrățiți, care n-au învățat de ajuns de bine statul lor cu Dumnezeu pe pământ.

O, fiilor binecredincioși și răbdători pentru Mine și pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară! Să nu ne scuturăm de vină, fiilor, căci dacă vom face așa, vom lăsa vina pe frații noștri pentru vina din noi, ci să purtăm cu pocăință vina, spre ispășirea ei, căci neînțelepciunea cea pentru aceasta îi prinde sub ea pe cei nemulțumiți pe calea Mea cu voi, cale cu cruce, fiilor. O, cât de slăvit am grăit Eu mereu în mijlocul poporului Meu, dar cel ce nu a dat să se lepede de sine s-a voit mare, și numai cei ce se vor mai mari decât ceilalți, numai aceia pleacă dacă ei nu-și capătă întăietate între frați și peste frați, și acesta este duhul cel rău al îngâmfării, duhul părerii de sine, care ca o seceră ascuțită taie mersul celor neînțelepți pentru statul lor cu Dumnezeu, căci omului îngâmfat nu-i place să fie măgăruș de sarcină, ci îi place altfel.

I-am spus lui Toma, ucenicul Meu cel înțelept, cel mult lucrător pentru mărturisirea Mea: *«Adu mâna ta și o pune în palmele Mele înțepate de cuie și adu degetul tău și îl pune în coasta Mea rănită de suliță și nu fi necredincios, ci credincios»*, și apoi am spus: *«Fericit ești tu că ai văzut și ai crezut, dar mult preafericiti vor fi cei ce vor crede până să vadă pe cele crezute de ei!»*.

Am stat cu cei purtători de Dumnezeu înaintea poporului Meu, și mulți din cei ce au fost cu această lucrare a Mea de cuvânt s-au lepădat de Mine și nu au crezut în Mine prin lucrarea purtătorilor Mei, pusă de Mine în ei pentru poporul Meu în toată vremea Mea cea de azi, cincizeci de ani și mai bine a cuvântului Meu cel de azi peste pământ. O, fericiți sunt cei ce văd în purtătorii Mei pe Dumnezeu venit pe pământ și îi primesc pe ei din partea Mea când Eu stau cu ei înaintea poporului Meu și a neamurilor de pe pământ, care aud glasul Meu cel de azi, dar mai fericiți sunt cei ce nu văd locul coborării Mele și pe purtătorii Mei și cred ei în Scriptura care se împlinește acum pe pământ pentru venirea Mea a doua oară de lângă Tatăl la om cuvânt ca să-i dau omului Evanghelia cea veșnică, prin care Eu îl învăț pe om veșnicia lui, răscumpărarea lui din păcat și împărăția Mea cu el pe pământ! Amin.

— O, Domnul meu și Dumnezeul meu, dacă eu Ți-am fost ucenic iubitor și mult apropiat al tainelor Tale, adânci de tot pentru mintea omului obișnuit, dacă eu am fost cel ce nu numai că am văzut în mâinile și în coasta Ta ranele, ci le-am și atins, dacă atîta părtășie mi-ai dat cu Tine după ce ai înviat, eu mărturisesc azi ranele și inimioarele rupte de durere ale purtătorilor Tăi cei de azi și le văd și le ating și le mângâi durerea și o mărturisesc că ea este mare, dar durerea are putere în ei pentru răbdarea cea mare. O, greu mai e de ei, Mântuitorule rănit! Sunt supuși încercărilor fel de fel, atacurilor toate câte vin de la cei slabi și iubitori de sine și ispititori și nemulțumiți și slabi cu statura, căci omul nu știe să iubească din cer, și dă să iubească din el, și mari sunt ranele lor și rupte sunt inimioarele lor, căci zice Pavel apostolul: *«Cine este slab, și eu să nu fiu slab? Cine se smintește, și eu să nu ard?»*. O, dă-le lor, Doamne înviat, răbdarea sfinților Tăi și toată vindecarea și dă-le paza de toată primejdia rea, care bate spre sufletele, spre duhurile și spre trupurile lor. Păzește-i pe ei de ispite, ține-i de mînuță, scutură-le hăinuța împroscată, căci toată necuviincioșia celor răzvrățiți și slabi cu

credința și cu iubirea ei o poartă pe fețele lor, iar acum ei se căiesc pentru toți și pentru toate câte vin ca să încerce pe poporul Tău și pe ei lângă el, căci adevăratul păstor își pune viața la picioarele oilor sale, și chiar și pentru cele năvălește lucrează el așa, o, Doamne. Păzește-i Tu și ajută-i Tu să poarte ei fără murmur vina pentru toți cei ce nu și-o pot purta, și care îi încearcă pe ei în fel și chip ca să-i slăbească, și apoi să-i biruiască. Tu însă ești atât de iertător, și tot așa sunt și ei, și ridică ei pe umerii lor mici vina toată câtă se ivește peste ei din mijlocul poporului Tău. Îi spun și poporului Tău un cuvânt: Să știi, popor hrănit de Dumnezeu-Cuvântul, Care a fost atins de mine în ranele Lui de pe cruce, să știi că El în ziua întâi a săptămânii cea de după învierea Lui, a venit și ne-a spus: «*Pace vouă!*», și apoi ne-a trimis și a zis: «*Mergeți în toată lumea și vestiți tuturor despre Mine!*». Să știi, poporul hrănit din cer, că toți cei ce dau în ei cu nesocotință umplu fața lui Dumnezeu de scuipături și de palme, și iată pe cine nu primești tu când ei sunt trimiși Lui pentru învierea Duhului Lui peste tot prin taberele poporului Său! O, dacă nu tot poporul de peste tot nu este împlinit de ajuns pentru această credință față de mijlocitorii dintre Dumnezeu și ei, măcar să nu se grăbească pentru răutatea lor cei ce se smintesc, iar eu îți doresc ție măcar fericirea mea, a celui ce am văzut și am crezut, iar celor întregcredincioși le doresc fericirea cea multă a celor ce până să vadă stau cuprinși în darul credinței celei născătoare de popor binecuvântat pentru Domnul, Cel ce vine acum pe pământ cuvânt. Amin.

— **O**, pace ție, ucenicul Meu, care M-ai văzut și ai crezut! Mare a fost apoi, mare lucrarea ta, cu care M-ai așezat cu împărăția Mea în inimile multora pe pământ. Amin.

Acum alin ranele cele proaspete ale Mele, purtate cu cei ce Mă poartă cu toată durerea Mea, căci am dureri mereu de la cei șovăielnici, care n-au putere să priceapă lucrarea Mea pe pământ pentru ei și pentru mulți, prin cei purtători de Dumnezeu și care poartă sarcinile Stăpânului lor, și pe El Îl poartă, vestind de la margini la margini vestea împărăției lui Dumnezeu, împărăție fără de sfârșit. Amin.

Mă așez cu alin pe inimioarele rupte de durere ale celor în care Eu cobor durerea Mea de la cei ce au durerea lor și nu pe a Mea. Eu vă suflu pe rane, fiilor duruți. O, e mare încăpățănarea celor nemulțumiți, și diavolul se folosește de ea și aduce dureri, dar Eu îi spun furtunii: taci!, și le spun și celor răzvrățiți așa: O, ce să vă fac, tată, dacă ceva mai bun, mai ziditor și mai frumos nu puteți să faceți? Mi-e milă, tată, de voi, și Mi-e tare milă de cei care dau să slăbească și ei prin voi. O, numai cei nemulțumiți se răzvrătesc, dar nu-i frumos să fie nemulțumit cel ce vine și se suie în bărcuța Mea din pricina valurilor mării. Eu vă doresc înviere și cuminenie și cuviincioșie, tată, căci Eu nu lucrez cu răzvrătire și cu răutate, dar cei ce nu deschid trimișilor Mei la cei pe care Eu îi văd că nu umblă frumos, ce le pot face Eu mai mult acestora?

Acum zidesc din cer pace multă peste tine, poporul Meu de la izvor. O, să înțeleagă tot poporul Meu de peste tot, să înțeleagă bine limba cea lucrătoare peste ei pentru zidirea cea nouă a omului supus firii cea din om, căci ție, omule trezit la glasul Meu, îți trebuie, tată, făptură nouă, iar Eu am venit să ți-o dau, numai să nu te încrezi tu în mintea ta, în vederea ta, care te ține mic, mărginit și slab cu credința și cu fapta ei pentru ființa ta cea de sus.

Pace ție, poporul Meu, îți dau Eu în ziua întâia a săptămânii și aștept să se strângă tot poporul acestui cuvânt și să-i

grăiesc lui despre puterea care vine de la cinstirea și sfințirea din partea lui a zilei de odihnă, ziua întâi a săptămânii, pe care Eu am orânduit-o să fie, după ce poporul Meu Israel n-a putut cu viața și cu credința sa să intre el în odihna Mea, așa cum nici Adam n-a putut din pricina neascultării.

Binecuvântată să fie calea și ocrotirea pe cale a celor ce pornesc spre izvorul Meu de cuvânt ca să le dau lor din Duhul Meu cel nou-lucrător în grădinile Mele cele de azi din mijlocul neamului român! O, îngerași ai cărărilor și ai celor călători! Ieșiți în întâmpinarea celor ce se pornesc spre izvor, căci voi sunteți slugile lui Dumnezeu și ale oamenilor credincioși și necredincioși, după cât vă pun ei sau nu vă pun în slujba lor cea după voia Mea!

Binecuvintez din timp ziua de sărbătoare a duminicii a treia de după învierea Mea, ziua mironosițelor Mele prin așezare bisericească. Cu duh duios îmbrățișez iubirea cea curată a celor ce bine știu s-o dea ei pe ea Stăpânului lor, Dumnezeu. Eu Mă voi împărți lor prin purtătorii Mei, prin cei ce poartă sarcinile Mele pe calea Mea cu omul. Amin.

Vă dau duh bun în voi și mângâiere în truda voastră cea pentru pregătirea sărbătorii Mele cu poporul care se adună la izvor pentru vindecare și pentru ființa lor cea de sus, o, fiilor care veți pregăti sărbătoarea. Vă dau îngeri, tată, iar voi păstrați-i pe ei cu voi în toate lucrările Mele cu voi, și ale voastre cu Mine, fiilor, și veți fi spornici în tot lucrul, ca niște fii binecredincioși pentru cuvântul Meu cel rostit, ca unii care aveți între voi și în voi lucrarea împărăției cerurilor și scaunul Meu de odihnă în mijlocul vostru pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 martie/11 aprilie 2010

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Omul are iubire de sine când Îl iubește pe Dumnezeu. Cel nemulțumit îl cade pe cel căruia i se plânge. Lucrarea curăției inimilor. Cine n-are inimă curată suferă de boală de minte și se lasă cârmuit de satana. Cinstirea zilei de odihnă.

O, e mare sărbătoare pentru cei din cer, și coboară sfinții aici, în mijlocul poporului adunat la izvorul Meu de cuvânt. Sunt Domnul Iisus Hristos, însoțit de mironosițele învierii Mele, și de ucenicii Mei, martorii Mei, așa cum Eu i-am numit pe ei, și apoi i-am trimis să lumineze lumea cu slava cuvântului Meu, cu Evanghelia Mea peste toată făptura, căci Eu am fost pus de Caiafa în mormânt, după ce Iosif Arimateeanul a căpătat de la Pilat trupul Meu cel răstignit pe cruce de răutatea mai-marilor poporului Israel, și care țineau cu strășnicie la locurile lor sus-puse peste popor.

Sunt Domnul Cel înviat din răstignire și sunt viu în vecii vecilor. Cuprind în salutul învierii Mele pe toți cei adunați la izvorul cuvântului Meu pentru sărbătoarea mironosițelor învierii Mele: Hristos a înviat! O, pace vouă, căci cu dorul din inimi așteptați și veniți spre izvor și spre poporul Meu, care vă întâmpină pe voi în numele Meu! Credința voastră în venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea vă face parte de iertarea păcatelor, căci cel ce crede în Mine se îngrijește apoi să-și curățească viața, să învieze din păcat și să se dea Mie curățat, și apoi martor al iubirii Mele cu care vin după om și îl scol pe el din sângele lui și Mă dau lui Mântuitor și Mângâietor, așa cum Îmi este de la Tatăl lucrarea.

Le-am spus celor îndărătnici și necredincioși atunci: «*Dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre*». Am spus așa fiindcă Eu am venit de la Tatăl să-l curăț de păcat

pe cel ce crede în Mine, trimisul Tatălui la oameni pe pământ. Satana, rivalul Meu, stă de șapte mii de ani împotriva omului și îl trage la el, căci s-a supărat pe Mine și pe om după ce și-a pierdut frumusețea și locul lui de lângă Mine cu slujirea sa, după ce s-a dorit întâiul peste toate, mare și peste Dumnezeu, Cel ce a făcut lumea, văzutele și nevăzutele și pe îngerii Lui slugi ale Lui și ale omului între pământ și cer.

O, voi, cei care culegeți din gura Mea sămânța cuvântului Meu, semănata peste pământ și peste voi și Îmi așezați în carte cuvântul spre mărturia Mea, o, avem de lucrat cu putere mare de cuvânt în ziua aceasta, Eu, și cei din cer veniți cu Mine la masă de cuvânt, și apoi voi, că nu e de lăsat ceață peste cei ce prin valurile vremii află bărcuța Mea și se țin pe urma ei cu pasul lor, spre bucuria Mea și spre salvarea lor, că este scris în Scripturi că mulți vor cerceta cartea Mea și va crește în ei știința și dorul de Dumnezeu și iubirea cea de sus în ei pe pământ, și apoi, prin rodul cel de pe pământ în ei, mulți din cei ce dorm în țărâna pământului se vor deștepta, unii spre viață veșnică, iar alții spre ocară și spre scârbă veșnică, iar cei înțelepți pentru Dumnezeu vor străluci cum strălucește bolta cerului, și vor fi ca stelele în vecii vecilor toți cei care vor fi îndemnat pe mulți să umble pe calea dreptății, așa cum este scris. Amin.

O, nu este iubire curată în oameni, nu este! Nici măcar iubirea de Dumnezeu nu este curată în om. Tot omul are iubire de sine când Îl iubește pe Dumnezeu, și se vatămă om pe om de la duhul semeției, duh care tainic îl ține pe om sub vraja lui, iar lipsa de iubirea cea de sus e mare în om, căci iubirea înseamnă Dumnezeu, nu altceva înseamnă acest cuvânt, și numai omul îndumnezeit de Duhul lui Dumnezeu are în el iubirea cea de sus pentru cei din jurul lui, pentru cei de pe pământ.

O, de s-ar pocăi omul de toate câte nu înseamnă Dumnezeu în el, ar primi el atunci iubirea cea de sus, căreia îi trebuie loc curat, inimă curată în om. Ce face inima curată în om? Ea nu osândește pe nimeni, ea se smerește pentru ea însăși și pentru cei din jur, stând supusă lui Dumnezeu, Judecătorul a toate câte sunt și vor fi. Ea dă viață, căci Dumnezeu Se sălășluiește pe Sine în ea pentru smerenia ei, cu Duhul Lui Cel dătător de viață, duhul iubirii cea de sus.

O, adunați-vă inimioarele în cuvântul Meu, voi, cei adunați cu dor și cu credință la izvorul Meu de cuvânt! Vă învăț iubirea cea de sus prin Duhul Meu, Care este Tatăl sălășluit în Fiul Său Iisus Hristos, căci Eu sunt în Tatăl, iar Tatăl în Mine este. O, dați-vă spre înțelepciunea cea de sus în voi ca să înțelegeți cu ea pe Dumnezeu-Cuvântul, și spori-va știința voastră, căci numai cei ce nu înțeleg pe Dumnezeu, numai aceia rămân morți și nu caută cu El. Fiți însă supuși învățaturii gurii Mele, căci vremea este grea, este cu necredință, iar diavolul, potrivnicul Meu, împrăstie peste tot duhul dezbinării, căci vremea lui este în toi, dar și capcana lui este gata, fiindcă prin toate el și-o lucrează, căci nu poate avea fărădelegea altă plată decât focul cel pregătit ei. O, vai de cei ce se numesc slujitori de biserici și se așează ei pieziș ca să-i oprească din cale pe cei ce află râul cuvântului Meu cel dătător de viață și dau să vină să se adape și să învieze, așa cum cere Dumnezeu celor ce cred în El! Nu uitați Evanghelia gurii Mele acum două mii de ani pentru însemnarea celor ce cred în Mine, căci am spus așa: *«Celor ce vor crede în Mine le vor urma aceste semne: în numele Meu vor izgoni pe demoni din oameni și din locuri, în limbi noi vor grăi, șerpi vor apuca în mână, și chiar băutură aducătoare de moarte de vor bea, nu-i va vătăma pe ei; și vor pune mâinile lor peste cei bolnavi, și aceștia se vor face sănă-*

toși». O, dacă slujitorii de biserici ar avea în ei Duhul Meu, ar cunoaște aceștia că Eu sunt acest cuvânt, cu care Tatăl Mă trimite pe pământ. O, nu e necredința pricina, căci se simte cu inima că Eu sunt acest cuvânt, ci e altul păcatul celor ce se împietresc. Pe Mine M-a dat spre răstignire poporul Israel din pricina dorului lui de mărire și de întâietate peste oameni pe pământ, căci semeția îl orbește pe om, și și-au păstrat întâietatea cei ce M-au ascuns dinaintea oamenilor, dar au pierdut viața, căci este scris: *«Cel ce își câștigă viața, acela și-o va pierde»*, și iată, așa își pierde partea lor cu Mine cei ce stau la răspântii ca să-i oprească să nu vină după Mine cei săraci cu duhul, și scris este despre aceștia: *«Pândesc din ascunziș ca leul din culcușul său, pândesc ca să apuce pe cel sărac și ca să-l tragă la ei, și își zic: întors-a Domnul fața Lui, ca să nu vadă până în sfârșit»*.

O, vă dau vouă din duhul și din iubirea cea de sus a mironosițelor învierii Mele, căci Eu, Domnul, am suflat peste ele duhul care-l suflu și peste voi astăzi, și ele au mărturisit învierea Mea și au rămas în iubirea Mea, iar cei ce rămân în iubirea Mea dacă cer în numele Meu ceva de la Tatăl Meu, El le dă lor, le dă Tatăl celor ce Mă dau, căci credința lor este mare, și tot așa de mare este și rodul ei. Amin.

În ziua întâi a săptămânii, noi, Doamne înviat, noi am venit la Tine, căci am privit și am văzut unde Te-au pus după ce ai fost coborât de pe crucea răstignirii Tale. Pe când răsărea soarele, dis-de-diminează am venit la Tine, și ne gândeam pe cale cum să facem cu piatra răsturnată peste mormânt, mare foarte cum era. Îngerul Tău însă ne-a luat-o înainte și a dat deoparte piatra, iar noi, intrând, l-am văzut așezat în dreapta în hăinuță albă și ne-am înfricoșat la vederea lui, și nu știam cum să găsim trupul Tău ca să-l înmiresmăm pentru înviere, o, Doamne, dar ne-a spus îngerul: *«Nu vă înspăimântați, nu vă întristați! Iisus Cel răstignit nu mai este aici, a înviat, iar aici este locul unde a fost pus. Mergeți și spuneți ucenicilor Lui și lui Petru că Îl veți vedea în Galileia, după cum El v-a spus»*. Ne-am cutremurat, și ne temeam să spunem ceva cuiva, și apoi Tu Te-ai arătat nouă înviat, și ai stat cu ucenicii Tăi, și până la înălțarea Ta în Tatăl le-ai dat lor dovada învierii Tale, și în văzul nostru, al tuturor care am văzut, Te-ai dus apoi la cer.

S-a ridicat apoi dușmănie mare asupra învierii Tale, și iarăși Te-au ascuns sub lucrarea minciunii asupra Ta mai-marii poporului Israel, dând vina pe noi, cum că ucenicii Tăi Te-au furat din mormânt. Mare și multă a fost lucrarea minciunii și după ce ai înviat, așa cum mare a fost ea și înainte de a Te lăsa Tu în mâinile lor pentru ca să mori pentru noi, cei mult păcătoși, Doamne. Diavolul l-a învățat pe Iuda să creadă că nu-l iubești, și așa l-a tras pe el de partea potrivnicilor Tăi, Caiafa cu ai lui, și a căzut Iuda în ameteala iubirii de bani, pe care o avea în sânge, și s-a dat el celor ce Te voiau pe Tine, și cărora el s-a tot căinat cu rana inimii lui împotriva Ta, Doamne, și n-a căpătat el nimic apoi de la ei, decât moartea Ta și a lui. O, nimic nu capătă cel ce se caină cu nemulțumirea lui, decât clătinarea lui și a celor cărora el se încredințează, spre pieirea lor și a lui.

Suflăm peste poporul Tău înțelepciunea cea de sus când grăim acestea în mijlocul lui, Doamne, și îi spunem lui să știe că Tu ești Judecătorul a toate, iar cei ce-și fac stat de judecători nu-și fac bine lor, și urechea lor se vatămă, ca și inima lor, ca și credința lor, ca și viața lor, căci diavolul se pricepe cu multul peste cei nemulțumiți, și apoi îndoienici, iar Tu nu mai poți să stai în ei, și rămân ei fără de credință apoi, și Tu stai și aștepti

căința lor. Caiafa este omul în care se regăsesc toți cei ce slujesc în biserici pentru rangul lor și nu-și pleacă ei fruntea înaintea cuvântului Tău cel de azi, care cheamă morții la înviere, și mint aceștia pe toți care dau să vină ca să-și capete iertarea păcatelor lor. Le spunem lor că noi nu ne-am împiedicat în Caiafa, căci am trăit cu inima adevărul Tău, o, Doamne, și prin înțelepciunea cea de sus în noi am rămas în iubirea Ta.

Se clatină cerul și pământul când văd duhul minciunii că înviază de șapte ori mai mult împotriva Ta în zilele acestea prin îngâmfarea poporului iudeu, care n-a încetat să Te prigonească din om, din inima celui ce dă să Te simtă în el, Doamne. O, ce negură de minciună, ce munte de ceață dă el să împrăstie acum pe pământ asupra ființei Tale de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Mântuitorule rănit! Cei ce nu cunosc iubirea nici cu mintea, nici cu inima, nici cu viața lor, aceia sunt pedepsiți la ne iubire, căci semeția omului împotriva altui om ridică rivalitate între om și om, și e durere mare pe pământ lipsa Ta din om, din cel ce nu știe ce vrea, săracul. Noi însă rămânem peste timp pilde de credință, și apoi iubire plină de Duh Sfânt în noi pentru Tine și pentru cei ce sunt și vor fi ai Tăi pe pământ și în cer, căci inima din noi a fost plămădită din nou de cuvântul Tău cel dătător de viață și am rămas vii în vecii vecilor, și așa rămân cei credincioși, și care știu să-și păstreze și să-și urmeze credința și roadele ei, de pe pământ și până în cer, o, Doamne înviat și mărturisit de noi înviat.

O, nu vă îndurerați voi, iubiți ai lui Hristos, de la cei ce n-au ochi să vadă și urechi să audă și minte să priceapă și inimă să simtă cu ea pe Dumnezeu din voi! Lăsați-i! Sunt călăuze oarbe pentru ei și pentru cei ca ei înăuntrul și în afara staulului vostru cu Domnul pe pământ! Voi știți calea. Iubirea de Dumnezeu este ea și statornicia cea pentru ea. Voi știți lucrarea împărțită vouă de Domnul. Faceți, așadar, Domnului ucenici, iar cei risipitori de suflete și de credință în suflete să se înțeleptească de sus, dacă vor! Vedeți însă cu veghe mare, să nu rămână rădăcini veninoase, și curățiți bine inimile credincioase lui Dumnezeu-Cuvântul și întăriți-le pe ele în lucrarea inimii curate în toată vremea, nu când și când, căci cine n-are inimă curată pentru voi, nu are nici pentru Domnul, și se risipesc aceștia sub boala de minte, care îi împarte pe ei în multe părți sub cârma lui satana, care lucrează prin om lucrarea sa.

Voi, cei ce iubiți cu iubirea cea de sus pe Dumnezeu și pe frați, nu fiți împărțiți cu iubirea, nu fiți împărțiți cu inima! Iubirea este taina lui Dumnezeu, și ea se stinge în voi când sunteți împărțiți pentru iubirea din voi. Învățați, învățați să rămâneți în iubirea Lui! Cereți sfat pentru această măreață stare în voi, căci diavolul vă pândește să vă învinuiască pe voi ca pe cei nestatornici și nevegheatori pentru statornicia inimii curate în voi. Suntem între cei din cer popor al sfinților Domnului, iar sfinții văd înăuntrul din voi și lucrarea voastră cea nevăzută a minții și a inimii, și pentru care trebuie să vă lucrați mărturie frumoasă și sfântă înaintea Domnului și a sfinților Săi, iar pentru aceasta trebuie să vă îndeletniciți numai și numai în Domnul să stați, numai și numai purtarea Lui s-o săvârșiți întru voi, iar duh de judecată nici să se pomenească la voi, căci noi, sfinții Lui, vă învățăm pe voi binele cel din cer vouă, spre dobândirea harului vostru în Hristos. Amin.

Iar Tu, Doamne biruitor prin cruce și prin înviere, pune ingeri gurii lor, inimii lor, minții lor, faptei lor, ca să-i păstrezi ai Tăi până la venirea Ta cea mare pentru noi și pentru ei, că ei sunt martorii noștri împotriva celor ce atât de josnic dau în Tine și în noi prin duhul minciunii, duhul diavolului, care judecă prin mintea omului semeț, dar noi, mironosițele învierii Tale,

le spunem lor cuvântul Tău cel de acum două mii de ani și le spunem așa, spre salvarea sau spre ocara lor: «*Nu judecați, ca să nu fiți judecați, căci omul prin cuvintele sale se va mântui sau se va osândi*». Amin, amin, amin.

— C eata celor adormiți, suntem și noi întru venirea Ta în ziua aceasta de pomenire a noastră în mijlocul poporului Tău de azi, o, Doamne, și la chemarea lor am răspuns și ne-am înfățișat, și suntem mulți, fără de număr, după numărul neamului nostru cel până la Adam. O, deschide-ne mormintele și lasă-le așa apoi, ca să ieșim de tot și să stăm înaintea Ta cu mântuire pentru noi, căci Tu ai venit cu învierea morților, Doamne! Suntem unii liniștiți, iar alții suntem îndurerați. Mila Ta să ne facă pe toți iertații Tăi, căci ai slujitori rugători din partea Ta pentru noi înaintea Ta aici. Stăm la masa noastră de pomenire și privim peste poporul Tău de azi, nădejdea Ta și a noastră pentru învierea a toate, pentru nașterea din nou a lumii. O, de-ar avea parte toți oamenii de pe pământ de izvorul Tău de cuvânt de azi mai înainte de întâlnirea lor cu Tine pe calea pe care noi am plecat de pe pământ! Ai venit cuvânt pe pământ ca să nu moară oamenii în păcatele lor, ci să se curețe prin credință și prin harul Tău cel de azi prin biserica Ta de nou Ierusalim pe pământ, izvorător de înviere pentru cei atât de departe de Tine cu viața lor. O, să-i învețe pe toți, Doamne, să-i tragă pe toți la Tatăl cuvântul Tău cel de azi! Amin, amin, amin.

— E u, Domnul, de aceea am venit pe pământ, o, suflete suferinde de așteptare și de durere. Eu, Domnul, vă dau vouă ușurare multă acum. Le dau și celor ce M-au împuns și Mi-au pironit trupul pe cruce, și care văd slava Mea cea de azi în cuvânt de facere nouă. Sunt miloși ca și Mine cei ce mijlocesc înaintea Mea pentru voi, cei pomeniți în vremea aceasta pe jertfelnicul cel de foc al bisericii de nou Ierusalim, proorocie împlinită de Mine pe vatra neamului român, dar atât de puțin crezută și pricepută de omul împământit! Eu, Domnul, împaternicesc aici prin cuvântul Meu rugăciune miloasă. Eu sunt Cel ce stau la cârma acestui popor mititel, căci cu cei mari n-am încăput nici atunci, nici acum. O, fie voia Mea cea mântuitoare peste voi! Amin.

Iar tu, poporul Meu cel hrănit de cuvântul Meu cel de azi, ai grijă, tată, de cărarea Mea spre tine, că asupra ei e răutate mare, și e mare lupta aceasta, dar tu să te hrănești din destul cu hrana cea de la Mine ca să te țin Eu de mână, căci valurile sunt mari. Cearta pentru întâietate a făcut în toate vremile durere în mijlocul celor ce M-au iubit pe pământ, dar împotriva ei stă de două mii de ani cuvântul Meu care spune: «*Cel ce voiește să fie întâiul, să fie ca Mine, slujitor, și altfel să nu fie în biserica Mea de fii, ci să fie duhul și iubirea cea de sus*». Amin.

Și acum, zic ție, poporul Meu de la izvor, și tuturor celor adunați la sărbătoare: întețiți peste tot cu multă împlinire păstrarea în mare sfințenie și lucrare cerească a zilei întâi a săptămânii, ziua Mea de odihnă, cea de după învierea Mea, și veți fi cei nebiruiți pe pământ! Ziua întâi a săptămânii este cea mai lungă zi între cele șapte și începe de la asfințitul soarelui de sâmbătă și până la răsăritul de luni, iar în acest timp numai și numai ale Mele să le săvârșiți, și nimic dintr-ale voastre, ca să fiți voi cei binecuvântați și mult roditori de Dumnezeu pe pământ. Învățați cu mare veghe această ascultare, și veți vedea mari împliniri, și tot ce vei cere tu, poporul Meu, pentru împlinirea Mea prin tine pe pământ, așa cum Eu îți dau să lucrezi, Eu voi împlini așa. Amin.

Am petrecut cu tine în mare sărbătoare cerească pentru iubirea mironosițelor învierii Mele, în duminica a treia de după

învierea Mea, ziua întâi a săptămânii, poporul Meu.

Am petrecut petrecere sfântă cu voi, cei ce ați venit plini de dor la izvor ca să luați pentru harul Meu cel din voi apoi.

Am mângâiat cu sărbătoare, noi și cu voi, pe cei ador-miți, care sunt fără de număr la masă. Amin.

Cuvântul Meu cârmuiește un popor credincios în zilele acestea în mijlocul neamului român. O, neam român, ia și tu, ia, tată, și tu și te îmbucătorește din mana cea de sus la masa Mea cu poporul Meu cel din mijlocul tău! Pace ție, dacă voiești de la Mine și nu de la tine! O, pace ție îți dau Eu! Nu cum îți dă duhul lumii îți dau Eu, ci îți dau din cer. Amin.

Sfârșesc acum grăirea Mea cea de azi și pecetluiesc peste toți cu numele Meu:

Iisus Hristos, Cel ce din mormânt a treia zi S-a sculat! Amin, amin, amin.

5/18 aprilie 2010

Duminica a patra după Înviere, a slăbănogului

Îndemn pentru împlinirea cuvântului. Povețe pentru obștea creștină.

O, ia aminte, ia aminte, poporul Meu, la legea Mea, la legea Mea de peste tine, la legea Mea cu tine pentru zilele acestea, fiule, că e mare puterea cea prin împlinirea ei, mare, tată, mare, iar Eu te țin de mână prin cuvântul Meu de peste tine și-ți dau mereu în față făclia, căci vremea este grea, fiule! O, ia aminte la tot cuvântul Meu rostit peste tine și uită-te în el, și să nu treci pe lângă el, și să nu treacă el pe lângă tine fără ca tu să-l iei și să-l pui peste tine împlinit, că e de vegheat pentru împlinirea lui, fiindcă neîmplinirea lui ți-o ia satana și te scrie cu ea necredincios și te scrie că nu stai în ascultare, tată! O, deschide cuvântului Meu și țin-e-l în față și vezi-l tu pe el, vezi ce-ți cere, și apoi ai grijă să-l îplinești! Învață-te să știi să te întrebi și apoi să-ți răspunzi al cui ești tu, unde stai și de ce stai și cum slujești față de Cel ce te are scris în casa Sa, în lucrarea Sa, căci Eu ți-am hărăzit ție loc binecuvântat când ți-am deschis ca să intri la Mine și ca să fii casnicul Meu. O, deschide, tată, cartea, și uită-te bine în ea cum te-am povățuit Eu să lucrezi cu ale Mele și pentru ele cu tine și cum să fii tu înaintea Mea ca să fii cel ocrotit și ca să Mă ocrotești, că Eu mereu ți-am spus că valurile sunt mari. O, vezi, tată, ce vrea vremea și ce are fiecare clipă a ei și învață-te din greutățile care apasă și ia pentru fiecare din ele din înțelepciunea cea de sus a cuvântului Meu și nu lua de la tine, și nu lua de pe pământ, că iată, pe pământ zice omul că plouă, și nu plouă, și apoi zice că nu plouă, și vine ploaia, și nu este omul cunoscător ca să te iei tu după el. O, ia-te după cuvântul Meu cel scris pentru fiecare stare, că Eu din vreme l-am așezat între Mine și tine ca să-l îplinești când se ivește peste tine proba cea pentru împlinirea lui. O, îți trebuie stăruință mare lângă cuvântul Meu, poporul Meu, iar suferința este cea care te ține lângă Mine, tată, că altfel omul amețește și cade în părți și uită să îplinească așa cum Eu am dat cuvânt de împlinit pentru cei ce-Mi sunt ucenici.

O, copii striviți în porți, intru cu întărirea Mea în voi ca să aducem cuvânt de ocrotire peste cei strânși în staulele Mele ocrotitoare cu toată binecuvântarea pentru paza cea din cer. Nădejdea în Mine să nu și-o piardă ei, dar nici Eu să nu-Mi pierd nădejdea în ei, tată, că am nevoie de inimi sfinte și curate și cu credință tare în ele, ca să Mă sprijin cu ei pentru tot greul Meu de peste voi, pentru grelele încercări prin care trecem, tată.

O, ce mare învățătură este în pilda cea de azi a duminicii

a patra de după învierea Mea! Nu și-a pierdut nădejdea cea stăruitoare slăbănogul cel vechi în suferința cea de treizeci și opt de ani a trupului lui slăbănog. El își târa mereu trupul până la scăldătoarea care vindeca prin îngerul Meu cel tainic, prin înger vindecător, și drumuri fără de număr făcea el până pe malul scăldătorii, căci altceva nu putea să facă, și era răbdător în nădejde și era cu credință în apa cea vindecătoare, iar după treizeci și opt de ani, Eu, Cel venit din cer pentru cei neajutorați pe pământ, l-am cercetat pe el în credință și în suferință și l-am sculat pe picioarele lui, numai cu cuvântul l-am sculat, căci i-am zis: «*Ia-ți patul tău și umblă!*», și a stat el pe picioarele lui înaintea celor ce nu s-au bucurat de binele pe care Eu l-am făcut lui după ce i-am văzut stăruința cu care se ducea mereu spre izvorul vindecător cu mersul lui cel slăbănog. O, dacă ar prinde învățătură bună cei ce aud din Scripturi învățătura cea de azi, vindecarea celui stăruitor pentru ea înaintea izvorului celui vindecător! O, dacă s-ar bucura de minunea Mea prin voi cei care nu v-au primit și nu vă primesc, numai atunci n-ar semăna ei cu cei care nu s-au bucurat că Eu l-am vindecat pe slăbănogul cel fără de ajutor pentru el!

Dau povață întărită prin cuvântul cel scris și le spun celor ce M-au iubit cu inima și cu credință și au venit lângă Mine și lângă voi pentru crucea Mea cea de azi, și îi povățuiesc pe ei să ia aminte la legea Mea și la stăruința cea pentru împlinirea ei și să-și pună ei nădejdea în Mine, și în nimeni altceva sau altcineva pe pământ, iar Eu să văd aceasta. Nimeni dintre ei nu Mă poate ajuta nici pe Mine, nici pe cei dintre care s-au ales ca să fie ei ai Mei apoi, nu pot decât de lângă Mine să fie ei de folos. O, dacă dintr-o casă se alege unul pentru Mine, ar trebui să fie mândră înaintea Mea casa aceea și să ajute cu tot ce poate și să nu știrbească cu nimic statul întru Mine al celui de lângă Mine, ca să le fie bine de la Mine la toți cei din casa aceea pe pământ și în cer. O, cine l-ar fi putut ajuta dintre rude sau dintre cunoscuți pe slăbănogul cel pomenit azi așa cum Eu l-am ajutat? O, nimeni, nimeni n-ar fi putut așa să-l ajute.

O, luați aminte voi, cei din casa fiecărui fiu care s-a apropiat cu izvorul Meu cel de viață izvorător! Păstrați bine arvuna aceasta pentru voi înaintea Mea și căutați să-i creșteți puterea, tată, că aveți de salvat neamul vostru tot, și pe voi, cei ce încă trudiți pentru voi. Bucurați-vă că aveți mijlocitor la Dumnezeu pentru voi și fiți înțelepți ca să-i întăriți drumul și nicidecum să-i fie îngreuiat, și așa veți avea de la Mine ajutorul cel pentru voi, căci Eu sunt Cel ce pot, nu omul, fiilor. Aceasta este povața Mea pentru cei bogați de mila Mea, care au măcar unul din seminția lor ucenic înaintea Mea. Amin.

Iar celor ce stau înaintea Mea pentru Mine și pentru mântuirea casei lor, întăresc iară cuvântul Meu și spun: luați aminte, luați aminte la legea Mea cea pentru mersul Meu cu ucenici în zilele acestea, căci poporul Israel călător cu Mine spre țara izbăvirii a călcat legile Mele cu el și nu i-a fost lui bine și nici casei lui Israel nu i-a fost bine, căci nestăruința cea pentru Mine a omului credincios îi slăbește lui voința și îi taie din frica de Dumnezeu, căci trebuie credincioșie mare între Mine și om când Eu merg cu el pe cale. Amin. O, Eu dau să-i păzesc de dureri și de ispite pe cei ce sunt alinul Meu și ucenici ai Mei pe calea Mea cea grea de azi a venirii Mele, și tot așa caut și pentru cei dintre care au venit ei spre muntele Meu cel sfânt ca să slujească mersul Meu peste pământ pentru om. Aduc aminte de pilda cea din sfinți a ucenicului care căuta cu ajutor pentru cel după trup frate al lui și căruia îi mergea tot mai rău, până ce Eu, Domnul, am descoperit că unde intră lucrul ucenicului Meu, arde acolo unde nu găsește bun pentru

Mine locul, și atunci s-a oprit pârjolul din casa celui ajutat și a venit în loc bunăstarea și facerea de bine pentru sfinți. Eu, Domnul, voi fi și le voi ajuta celor ce nu știrbesc cu nimic calea Mea de azi și pe ucenicii Mei de pe ea, căci sunt Cel ce pot tot ceea ce voiesc, iar duhul credincioșiei celor ce Mă însoțesc va fi pentru izbânda Mea și a celor ce au la Mine mijlocitor dintre ei. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu din ziua aceasta, că am slăbire în porți și am nevoie de întărire și de putere de la tine, poporul Meu, și unul altuia să ne fim sprijin, tată, că rana Mea din porți este grea.

Iar voi, copii slăbiți sub sarcina Mea, căutați vouă întărire din nădejdea că Eu sunt Cel ce pot împotriva oricăror piedici de pe cale, dar stăruți în povață peste poporul Meu pentru tăria și lucrarea inimii curate, că am dureri neștiute, după cum neștiute dau să se păstreze cele din inimile cu puțină credincioșie în ele pentru voi și pentru Mine. Voi însă căutați la timp și la netimp să urniți tăcerea și să faceți lumină în cei ce stau la întuneric cu cele din ei, neplăcute Mie și solilor cerești, care ca și Mine văd pe cele din om, bucurându-se sau întristându-se. Eu sunt cu voi, și vă dau să lucrați pentru poporul Meu lumină peste întuneric, iar tu, popor iubit și îngrijit, ia aminte la legea Mea și pleacă-ți urechea spre graiurile gurii Mele și nu uita, o, nu uita binefacerile Mele pentru cei ce țin poruncile Mele înaintea Mea, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2010

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Domnul nu Se poate desăvârși cu harurile Lui peste cei semeți. Duhul smereniei este mărgăritar sufletesc. Cel care se îngrijește de păcatul lui se teme să se uite cu semeție la păcatul altuia. Păcatul credinței lepădate. Îndemn la veghe și statornicie. Necredincioșia: păcatul cel greu al celor nemulțumiți care au plecat.

Cobor din Tatăl, cobor la poporul cuvântului Meu ca să-i dau vlagă și mereu să-i dau, că nu mai am în cer și pe pământ grijă mai mare ca și grija de el, fiindcă Îmi trebuie un popor credincios acum, la sfârșit de timp, ca să împlinesc prin credința lui venirea Mea cea de azi, coborârea Mea din Tatăl cuvânt pe pământ ca să fac cerul cel nou și pământul cel nou, iar pentru această împlinire Eu trebuie să cuvintez și să lucrez prin cuvânt, așa cum și la început am lucrat. Amin.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, sunt Domnul Iisus Hristos și vin la tine cuvânt, poporul Meu. Am făcut în mijlocul tău izvorul Meu de cuvânt și lângă el stau în sfat cu tine așa cum am stat cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel, când prin ea M-am vestit samarinenilor venit pe pământ în mijlocul lui Israel, așa cum Duhul făgăduise prin prooroci despre Fiul lui Dumnezeu că va veni. Necredința lui Israel însă era mare, așa cum toți cei îngâmfați în duhul lor au parte de acest păcat ca plată a îngâmfarilor lor, și nu M-a cunoscut Israel când am venit de la Tatăl la el acum două mii de ani, și chiar dacă M-a cunoscut el pentru mărirea Mea cu care M-am descoperit lui, el s-a luptat împotriva Mea și M-a pedepsit la răstignire, căci îngâmfarea lor întrece măsura și n-au primit ei pe cei trimiși de la Tatăl la ei pentru luminarea lor cea de sus. O, n-am putut împlini cu ei Scripturile Mele, căci ei se țineau cei dreپți, cei buni, dar am putut cu multul prin cei zdrobiți de diavol, prin cei bolnavi cu trupul și cu sufletul, pe care-i curățam și-i vindecam și le dădeam lor din viața Mea, și ei se ridicau și Mă mărturiseau Hristosul Tatălui, Mesia Cel vestit prin prooroci.

O, nu în zadar le-am spus Eu ucenicilor Mei să meargă să Mă vestească oilor pierdute din credință ale casei lui Israel, și nu păgânilor și nu samarinenilor. Păgânii și samarinenii nu erau necredincioși ca Israel, iar când M-am vestit Eu samarinencei la fântâna din Sihar, duhul ei cel bun M-a cunoscut, M-a crezut și M-a mărturisit Hristos venit de la Tatăl pe pământ, și iată, cu cei zdrobiți de păcat și de diavolul neputinței peste oameni, cu aceia Mi-am deschis Eu izvorul de har și am putut cu ei și pentru ei pe pământ. O, așa este și azi. Nu pot să Mă apropiu cu venirea Mea de azi de cei ce și-au luat scaunele cele dintâi peste oameni, căci mai mult prețuiește la ei slava lor cea de la oameni decât slava Mea cea de la Tatăl, cea din cer, și nu de pe pământ.

O, nu pot să Mă desăvârșesc cu harurile Mele peste cei semeți în duhurile lor! Dacă în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu, nu M-am putut arăta adevărat în cei semeți, care așa au stat lângă lucrarea Mea, o, de ce să ne mai mirăm de necredința celor ce stau pe scaune înalte peste oameni? Vin, tată, să te întăresc în Duhul Meu, că mereu am spus în mijlocul tău că e vremea lepădării de credință, fiindcă Eu vedeam și tot vedeam cum s-au sculat pentru duhul necredinței cei ce Mi-au dat la spate mersul Meu cu tine și s-au dus de unde au venit, și necredința i-a prins sub ea, căci n-au lucrat ca Mine, și au lucrat ca ei și s-au făcut judecători și s-au asprit cu Mine și cu voi, și apoi M-au lepădat, pe Mine și pe voi. O, să fi rămas cu Mine dacă tot au spus ei că sunt cei dreپți! Eu însă n-am putut în nici o vreme cu cei ce s-au bătut în piept ca fariseul cel care a defăimat pe vameș, judecându-l înaintea Mea, dar am putut cu cei ce s-au smerit, căci duhul smereniei este mare și poate Dumnezeu prin el în omul care are acest mărgăritar sufletesc, care se naște în om de la Dumnezeu, și iată-i fericiți pe cei săraci cu duhul, așa cum Eu i-am numit pe ei mai înainte de oricare alții care lucrează după plăcerea Mea pe pământ!

O, cât de frumos am putut Eu vorbi cu femeia samarineancă! Ce ușor am pătruns în inimioara ei! Ce ușor am curățat-o pe ea de duhul cel vrăjmaș Mie și omului cel sărac cu duhul și care poate primi ușor vestea împărăției Mele când ea vine spre el! O, poporul Meu, lucrarea cuvântului Meu se simte cu inima, tată, nu cu mintea, căci Dumnezeu este Duhul Care Se sălășluiește în om, înăuntrul omului, și acolo Se slăvește El cu ale Sale, căci scris este: «*Cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi!*». Eu am deschis pentru lucrarea Mea de azi cu omul, am deschis la cei ce au auzit grăirea Mea, am deschis și la cei cu duhul umilit, și la cei semeți cu mintea și cu îngâmfarea, dar cei semeți n-au rămas cu Mine și cu cei credincioși prin umilința lor, ci s-au tras în lături și și-au umplut pumnii cu pietre și dau în Mine și în cei ce Mi-au rămas credincioși, și seamănă ei cu cei ce zidesc mormintele proorocilor, și nu cu cei ce primesc harul Meu cel prin prooroci.

Grăiesc cu durere în ziua aceasta de amintire a mângâierii Mele cea de acum două mii de ani de la credința femeii samarinence și a mărturisirii ei apoi peste cetatea ei despre vestirea Mea venit pe pământ de la Tatăl, trimisul Tatălui la Israel. Durerea Mea cea de două mii de ani nu s-a strâns decât de la necredința celor ce M-au tăgăduit după ce Mi-au gustat cuvântul și au stat o vreme lângă Mine, și pe care diavolul cel vrăjmaș i-a biruit de partea păcatului urii și al disprețului de frate, de partea păcatului cleветirii, întunecatul păcat, care zdrobește pe mulți. O, fericit este omul care se îngrijește de păcatele lui, că unul ca acela se teme să se uite cu semeție la păcatul altuia, se teme ca nu cumva să rămână în întuneric, să rămână orb de Dumnezeu, Care stă împotriva celor ce se semețesc.

O, poporul Meu, îți port de grijă, tată. Nu te mira de cei ce cad din staulul Meu. Aceia sunt judecătorii Mei și ai tăi și primesc măsura cu care ei măsoară, așa cum este scris. Am voit să-i vindec, dar ei n-au voit, și mai degrabă s-au dus spre necredință și dau să-și învelească cu ea rușinea, dar necredința este o mai mare rușine, căci ea este cea care se dovedește, ca și credința, fiule, care se dovedește dacă ea este. O, nu numai omul nu poate face nimic fără de credință, dar și Eu, Domnul, tot așa sunt dacă nu găsesc credință la om. Nimic nu pot Eu pe pământ decât prin cei credincioși, și am făcut această dovadă timp de șapte mii de ani și mai bine. Nici cu Adam n-am putut să pot, căci el a făcut păcatul ascunderii și al semeției peste Dumnezeu, dar am putut Eu cu femeia samarineancă, cea care M-a cunoscut de prooroc de la Dumnezeu pentru harul Meu cel lucrător peste ea, pentru umilința ei care s-a întâlnit cu harul Meu, harul care a așezat în ea împărăția lui Dumnezeu, petrecerea Mea cu omul pe pământ și dragostea cea pentru Mine a lui apoi. Amin.

— **M**ila Ta, Doamne, să fie slăvită de toți cei necăjiți, care n-au nimic mai bun în ei ca și credința lor în Tine, Cel milos, și Care Te descoperi atât de minunat celor ce au în ei nădejdea în mila Ta pentru ei în toate neputințele lor, căci Tu nu Te-ai scârbit de mine, ba Te-ai sădit în mine și m-ai ridicat la rang mare, că m-ai făcut vestitoarea împărăției lui Dumnezeu între oameni și mi-am trezit spre Tine toată cetatea mea și Te-au primit de la Tatăl samarinenii, căroră prin mine le-ai împărțit darul credinței sfinte, Doamne, și noi Te-am mângâiat ca pe un oaspete din cer în zilele acelea, ca pe unul fără de casă pe pământ, căci casa lui Israel, întru care ai venit, nu Te-a primit, și Te-a înlăturat, căci nu s-a umilit ca mine când Tu mi-ai spus păcatele mele, dar eu m-am umilit și am spus: *«Doamne, văd că Tu ești prooroc!»*, și le-am spus și celor din cetatea mea: *«Veniți și vedeți pe Mesia, Care mi-a spus mie toate câte am greșit!»*.

O, mare este lucrarea Ta de azi! Mari sunt, Doamne, înaintea Ta cei ce cred venirii Tale de azi! Mai mari ca părinții cei sfinți de demult sunt ei, căci sunt credincioși Ție în vreme de mare necredință, de mare fărădelege pe pământ. O, sporește-le lor credința ca să poți cu ei peste toată necredința, Doamne, așa cum ai putut prin mine peste neamul samarinenilor, care atât de ușor Te-au cunoscut și Te-au primit ca pe trimisul Tatălui la om pe pământ! O, fericiți sunt cei ce cred așa! Inimioara lor e numai aripioare, numai freamăt sfânt, dar cât de nefericiți sunt cei ce nu pot să creadă, cât de zbuciumați, cât de neliniștiți sunt ei, o, Doamne, căci păcatul credinței lepădate se face chin greu pentru cei ce părăsesc iubirea frățască, și durerea lui Cain vine peste ei, căci cei ce nu au căutat cu iubirea de frați, nu au trecut de la moarte la viață, nu au trecut, Doamne, și semnul ne iubirii de frați stă pe fruntea lor. Tu însă arată-Ți mila Ta cea de la sfârșit de timp și caută, cumva, să Te arăți lor Dumnezeu adevărat prin cuvântul Tău cel de azi, și dă-le și lor lumina, căci sunt în întuneric cei ce nu iubesc frăția dintre frați! O, dă-le lor duhul meu, duhul cel plămădit în mine de Tine la întâlnirea mea cu Tine în ziua mea cea de la Tine mie, ziua credinței mele în Tine, când mie Te-ai arătat la fântâna din Sihar, o, Domnul meu și Dumnezeul meu Cel de atunci și Cel de azi. Amin.

— **O**iubirea celor credincioși vine de la credința lor, iar ne iubirea celor necredincioși vine de la necredința lor, și nu pot fi credincioși cei necredincioși, căci faptele necredinței îi vădesc pe ei necredincioși și fugari. O, cu ce să-și mai afle aceștia mângâierea? Mângâierea celor credincioși vine de la Dumnezeu, dar cei

necredincioși de unde să-și mai găsească mângâiere?

O, poporul Meu, greu e, tată, fără mângâiere! Am spus că nimeni nu va mai găsi mângâiere pe pământ decât cei ce iubesc cuvântul Meu cel de azi, cu care Eu vin de la Tatăl pentru mângâierea celor credincioși de azi și de mâine. O, poporul Meu, învață bine, tată, cum să stai lângă Mine, ca nu cumva să ajungi din nou lângă cei dintre care ai ieșit ca să fii apoi al Meu, căci cei ce sunt ai Mei sunt cei strămutați din locul lor, și ei trebuie apoi să prețuiască din toată inima și fapta darul Meu cel pentru ei, chemarea lor la Mine și statul lor în binecuvântarea Mea, pe care ei trebuie să și-o păstreze în vecii, acolo unde ea nu se mai pierde. Toți cei care ajung de unde au plecat au fost trași înapoi de diavolul nestatorniciei și al necredincioșiei. O, nu păcatele sunt greu de iertat, ci necredincioșia este păcatul cel greu al celor ce, nemulțumiți pe calea Mea, s-au tras apoi întru ale lor. Durerea Mea de la ei aș vrea s-o curm, dar diavolul cel pizmaș al clevetirii și al defăimării are agoniseală de la ei, și nu pot Eu singur să șterg de la diavolul pe cele ce stau împotriva lor. Duhul umilinței este cel ce aduce în om puterea iubirii, lucrarea duioșiei, dragostea de Dumnezeu și de frați, cea care topește gheața dintre Mine și om, căci iată, cei fără de credincioșie nu știu că Eu, Domnul, nu Mă duc cu ei pe drumul lor cel plin de vina lor, și mintea lor se tot deșartă din ei și nu știu ei cu mintea lor ce înseamnă Dumnezeu, Care sălășluiește cu cei săraci cu duhul, cu cei ce rabdă lângă Mine fără murmur crucea Mea. Amin.

Binecuvintez cu sfinții sărbătoarea cea de azi lângă fântâna întâlnirii, cea din curțile Mele cu tine, poporul Meu, și care are de înger pe femeia samarineancă, muceniță mare cu mărturisirea înaintea Mea și care și-a dat la jertfa mărturisitoare a muceniei toată casa ei, nefugind ea de crucea suferinței cea pentru Hristos, Cel Care a stins cu cuvântul Lui toate neputințele ei și toate păcatele ei și S-a așezat în ea cu împărăția Sa. O, toată casa ei stă azi în sărbătoare la fântâna Mea cu tine, poporul Meu. Această zi de pomenire a ei aduce pe cei din cer la fântână și sunt primii cei din cer la masa cuvântului Meu, pentru care ei poposesc cu voi la masă în ziua aceasta, ziua sărbătorii fântânii întâlnirii în curțile Mele de azi pe pământ. Amin.

Mărirea sfinților este azi cu tine în sărbătoare la fântână, poporul Meu, și-ți dau ei mărire, căci așa este dragostea celor din cer pentru cei credincioși Mie în zilele acestea când Eu nu mai găsesc la nimeni credință pe pământ. O, ai grijă, tată, să fii numai al Meu. Ai grijă, fiule, să poți numai pentru Mine. Ai grijă, poporul Meu, de statul tău cu Mine și de statul Meu cu tine mereu, iar puterea aceasta ți-o va da mereu, mereu duhul umilinței și al pocăinței și apoi Duhul Sfânt, însoțitorul și învățătorul celor smeriți, care rabdă îndelung, îndelung prin puterea cea mare, puterea dragostei Mele din ei, dragostea cea care poate totul și care are totul, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

19 aprilie/2 mai 2010

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Povață pentru taina credinței. Binecuvântarea pentru venirea oilor la izvor.

Mă fac rău de cuvânt, Mă fac cale pentru sfinți între cer și pământ, căci venirea Mea este cu sfinții, precum este scris, și le dau lor intrare în cartea Mea cea de azi și Mă scriu pe pământ cu sărbătoare de sfinți și Îl bucur pe Tatăl și bucur cerul la masa Mea de cuvânt pe pământ în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Păstor cu milă, Păstorul

celor credincioși, căci pe cei necredincioși nu-i pot păstori cu hrana Mea cea de azi, cu care Tatăl Mă trimite pe pământ ca să-Mi împlinesc venirea Mea cu sfinții, așa cum s-a proorocit să fie ea. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, vin oaspeți la izvor în ziua aceasta de sărbătoare. Să ieșim în întâmpinarea lor, fiilor. Eu, Păstor cu milă cum sunt, îi învăț pe ei prin cuvântul Meu cel de azi taina credinței, și apoi credincioșia cea pentru ea. De câte ori dau să vină la izvorul Meu de cuvânt inimioare nou-venite, Eu, Domnul, le voi întări în credință și le voi grăi lor și le voi învăța să se ferească de necredință, căci lucrarea necredinței îi încearcă pe toți cei care dau să vină și să ia și să bea din izvorul Meu, fiindcă diavolul, vrăjmașul Meu și al omului care dă să vină după Mine, are grijă să ispitească pe cei credincioși, căci credința trebuie încercată, iar Eu îl vreau pe om să biruiască el toate ispitele cele pentru credință, și apoi îl iau și îl pun cu cei credincioși, și doresc apoi să se facă el vrednic de plata celor credincioși, fiindcă cei necredincioși nu au câștig, ci au pagubă atât cât nu știu ei că au.

Mucenicul Gheorghe este oaspete la masa Mea de azi cu tine, poporul Meu, și are cu el ceata mucenicilor care au plata celor credincioși înaintea Mea, și care au biruit marea de necredincioși prin răbdarea lor și prin credința lor cea fără de cusur pentru adevărul dumnezeirii Mele, în care oamenii iubitori de viață trecătoare nu credeau, pentru că ei credeau idoloilor lor, uneltelor diavolului pe pământ.

Mă fac hrană pentru credința celor ce vin să bea prin izvorul cuvântului Meu și le spun lor așa: Pace vouă și credință vouă de la Domnul Iisus Hristos, Domnul și Stăpânul celor credincioși! Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Aplecați-vă sub crucea venirii Mele și simțiți-Mi durerea Mea cea de azi! Mă port suspinând prin cuvânt din loc în loc pe pământ, și iată-i pe cei ce Mă împart! Glasul Meu cel de azi se face cuvânt aici, la izvor, și apoi ei Mă dau oamenilor. O, nu au oamenii dragoste, și nici credință nu au dacă ei iubesc viața cea trecătoare, și scris este că cel ce-și iubește sufletul, acela și-l pierde, și, iarăși, scris este că cel ce-și va pierde pentru Mine sufletul său, acela va fi viu, acela și-l va dobândi pe el.

Eu, Domnul, Îmi deschid cu iubire Duhul Meu de Păstor și vă cuprind și vă dau. O, deschideți-Mi ca să vă dau! Lucrez din Tatăl, Care Mă trimite iarăși după om. Am venit de la Tatăl acum două mii de ani și am împlinit atunci Scriptura Mielului Cel junghiat și am plătit prin jertfa Mea dumnezeiască prețul vieții omului, și am socotit acest preț de la Adam și până la sfârșitul veacului omului, ca să aibă omul plătită de Mine arvuna mântuirii lui, a învierii lui prin învierea Mea cea dintre morți. O, mai ușor a fost să-i scot din iad pe cei zdrobiți sub el, decât pe cei ce M-au văzut pe pământ lucrând atât de mult, timp de cinci mii de ani și mai bine faptele lui Dumnezeu între oameni. M-a durut și Mă doare împietrirea omului. Necredința omului Mă doare de șapte mii de ani. Se duce omul și întreabă pe om dacă Eu sunt acest cuvânt. O, de unde știe omul să-i răspundă ca de la Mine celui ce întreabă? Eu nu l-am întrebat pe omul care stă mare peste oameni, nu l-am întrebat pe el dacă să vin pe pământ cuvânt în zilele acestea. Eu sunt mai mare ca omul și M-am uitat în Scripturi și am găsit în ele venirea Mea cea de acum și am venit, căci dacă ar fi fost să vin la voia omului, o, ce ar fi făcut cei ce sunt scriși în cartea vieții să le aduc Eu mântuirea? Cei ce cred și cei ce vor crede în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, aceia sunt scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii, și Eu trebuie să le fac cale spre Tatăl dacă M-a trimis Tatăl după ei. Mi-e tare milă de toți oamenii, și pe

toți dau să-i trag la Tatăl, dar diavolul necredinței și al îndoielii Îmi stă împotrivă și Mie, și lor. Eu însă spun că în zilele acestea lucrez ca și acum două mii de ani și zidesc omul și-l fac biserică a Mea pe om și-l umplu de darul credinței sfinte, că nu mai e nimeni pe pământ să-l ajute pe om să creadă în venirea Mea, în mântuirea cea de la Mine, în purtarea crucii, căci vai celor fără de cruce și celor ce taie din ea, neștiind ei că ea este puntea lor spre Dumnezeu!

O, nu mai vrea omul să poarte crucea întreagă așa cum au purtat-o sfinții Mei! Nu mai sunt păstori cu cruce, cu viață ca a Mea, ca să se ia oamenii după ei și să-i învețe pe oameni calea sfințeniei. Vin Eu, Cel milos, și îi spun omului să se îndumnezeiască, mai întâi prin credință și apoi prin iubire de Dumnezeu, purtată până în cer, căci cel ce se poartă după Mine numai până la o vreme și apoi se îndoiește și se lasă ispitelor cele pentru credință, acela i-ar fi fost mai bine să nu se fi născut pe pământ.

Amin, amin zic vouă, celor ce ați venit să beți de la Mine cuvântul râului vieții! Vă ies în cale și vă spun că lucrarea Mea cea de azi este ca la începutul Meu pe pământ cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, pe care i-am luat dintre iudei și i-am făcut fiii lui Dumnezeu, frații Mei, pe care-i învățam de la Tatăl iubirea de Dumnezeu, și apoi am așezat cu ei biserica Mea cea adevărată, și n-am întrebat pe mai-marii de atunci dacă-Mi dau voie să Mă așez cu împărăția Mea în cei credincioși venirii Mele de atunci. Am lucrat atunci semne minunate ca și pe vremea lui Moise, dar poporul Israel a rămas până azi împietrit pentru venirea Mea la el așa cum era scris să vin. Eu însă M-am desăvârșit atunci prin moarte pe cruce și prin înviere și așa M-am dovedit Dumnezeu venit la ei, și apoi M-am tras iarăși în Tatăl și Mi-am lăsat pe pământ un popor mititel în Israel și Mi-am prăsit prin el neamul creștinesc de atunci și până azi. Dar cei de azi, ca și cei de dinaintea lor, nu mai lucrează așa cum am lucrat Eu peste ucenicii Mei, și apoi ucenici peste ucenici. Ei lucrează ca oamenii, nu ca Dumnezeu, iar oamenii Îmi frâng calea și mersul Meu cel ceresc pe pământ. Eu însă Mi-i trag întru Mine pe cei culeși de Mine dintre oameni și-i fac pe ei taina Mea pe pământ, și iată, Mi-am făcut casă din fii credincioși în mijlocul neamului român și vin mereu la ei și pe-trec cu ei și Mă dau lor trup și cuvânt, așa cum pe nicăieri nu mai găsește omul pe pământ, căci aici sunt Eu și ai Mei, acoperiți în taină nepricepută, că am de la Tatăl lucrarea împlinirii Scripturilor cele de azi, și nu găsesc pentru ele credință pe pământ dacă nu pun Eu în om darul credinței cea pentru venirea Mea de azi. Eu pe cei cu care Mă sprijin ca să vin pe pământ cuvânt i-am scos din lume și i-am așezat înaintea Mea și le-am dat duhul credincioșiei, și nu trebuie descusută sau ispitită lucrarea Mea cea de azi și taina ei cea pecetluită între Mine și cei credincioși venirii Mele de azi, căci Isaia proorocul zice încă de pe atunci: *«Eu, Domnul, Îmi voi strânge laolaltă mărturia Mea și voi pecetlui îndreptarea Mea pentru ucenicii Mei și-Mi voi ascunde fața în mijlocul lor»*. Amin.

O, pace vouă, celor ce ați venit la izvorul Meu de cuvânt! O, să nu ispițiți lucrarea Mea cea de azi, căci Eu cu greu Mă port cu ea între cer și pământ și apoi spre cei care vin să audă glasul venirii Mele și mântuirea cea de la Mine pentru cei credincioși. O, ferice vouă dacă aveți credință în cuvântul Meu Mângâietorul! Toți cei care ajung până la acest munte de cuvânt trebuie să învețe cum să creadă, căci dacă iau din ei învățătură sau de la oameni dacă iau, o, nu ajung ei spre statornicia credinței. E mare necredința de pe pământ. Abia mai pot să Mi-i culeg pe cei ce vor fi de partea Mea în ziua biruinței

Mele celei depline. Vă dau darul iubirii de Dumnezeu, căci iubirea cea curată pentru Mine are putere mare în om și îl umple de darul credinței, și apoi darul sfințeniei îl încununează pe el, iar cei ce-și păstrează întru sfințenie viața, aceia sunt cei ce Mă află în acest cuvânt, și apoi ei Mă urmează crezând. Amin.

Vă las acum în sfat cu poporul Meu de la izvor. Mă rog Tatălui să ajute credinței voastre și să vă dea înțelepciunea cea de sus pentru cuvântul Meu cel de azi. Binecuvintez pe păstorul care și-a adus în ziua aceasta oile la izvorul Meu de cuvânt și-i dau lui ceea ce-i folosește, și tainic îi dau lui duhul umilinței, duhul celor ce plac lui Dumnezeu, celor mari la Dumnezeu și la oameni, și în el să se păstreze el, căci așa sunt cei ce seamănă cu Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, mucenicule sărbătorit azi în cer și pe pământ, arde dorul tău în cer pentru mărturisirea Mea. Iată ziua ta de sobor între sfinți! Avem masă de cuvânt la izvor și avem oaspeți la masă, iar tu arzi de dor pentru slăvirea Mea. Amin.

— **O** slavă Ție, Doamne, Cel ce ești, Cel ce ărai și Cel ce vii, și Te rog cu dorul arzând să lucrezi mult, mult, o, Doamne, până ce nu va mai fi necredință pe pământ, căci lucrarea Ta de azi o înțelege greu omul cel încurcat întru ale lui, și numai cei liberi de păcat pot mai mult, așa cum am putut eu, că de dragul Tău eu n-am mai iubit altceva pe pământ, ci numai să Te mărturisesc pe Tine, numai aceasta am iubit, iar împăratul vremii m-a pus sub chinuri din pricina idolilor lui și a îngâmfwării lui, dar dragostea mea de Tine și minunile ei în mine au atins inima multora și au atins inima împărătesei și a mărturisit ea lângă mine numele Tău și a murit ea cu mine pentru mărturia Ta, o, și așa se aleg cei scriși în cartea Ta când vine de la Tine vremea alegerii lor. Așa să înțeleagă cei ce se aleg pentru Tine mai mult decât ceilalți, și așa să poată ei rămâne de partea Ta în mijlocul unui neam necredincios, așa cum este azi pe pământ neamul oamenilor, Doamne.

Voi, cei ce ați venit în ziua mea de serbare la izvorul Domnului, îndrăzniți pentru credință! Domnul este acest izvor. Fiți credincioși! Învățați cum să credeți! Cereți sfat pentru credință și pășiți cu iubire pe calea sfințeniei, căci fără de sfințenie nu are omul putere pentru Dumnezeu. Pace vouă! Ca și Domnul vă grăiesc. Fiți făcători de credință și de minuni ale credinței și faceți-vă fii ai lui Dumnezeu prin faptele credinței doveditoare, așa cum eu am arătat celor din vremea mea. E vremea să biruiască Domnul cu mare biruință. Suspinul Lui cel de șapte mii de ani se face azi cuvânt peste pământ. O, fiți credincioși, fiți credincioși cuvântului Lui cel de azi și credeți fără să ispitiți! O, sporește-le lor credința, Doamne, Păstor milos, Păstor cu glas duios. Așa Te rog eu pentru cei ce vin spre izvorul Tău de cuvânt. Amin.

— **E**u, Domnul, stau cu sfinții la masă de cuvânt pe pământ. Eu, Domnul, am putere pentru om, numai să aibă el credință în glasul Meu de Păstor. Amin.

Te las acum, poporul Meu de la izvor, te las, tată, lucrător peste cei ce au poposit la masa Mea de cuvânt în ziua aceasta. Mă las în tine cu povața Mea cea care să deslușească lucrarea Mea cu tine celor veniți la izvor ca să bea, iar lor le spun așa: Feriți-vă de necredință! Îmbrățișați iubirea cea pentru înțelepciunea cea de sus! Fiți blânzi și smeriți cu inima! Umlința și smerenia, acestea sunt cele ce vă fac plăcuți lui Dumnezeu. Cei îngâmfați n-au parte cu cei credincioși, cu cei frumoși prin duhul umilinței. Fiți făcători de minuni înăuntrul vostru! Întrebați cum să faceți aceasta, iar Eu vă voi răspunde

prin servii Mei, căci am înțelepciunea Mea în ei pentru mulți, pentru cei ce se aleg pentru Dumnezeu prin glasul Meu de Păstor. Amin.

Pace vouă! Mă aplec ca un Dumnezeu și vă mulțumesc și vă mângâi pentru că ați venit la izvorul Meu de cuvânt! Fi-va să vă umple el de harul credinței și de iubirea Mea, care naște din ea fii ai lui Dumnezeu pe pământ. Cărarea Mea cu omul și voia Mea cu el, acestea sunt ceea ce învăț Eu pe om prin cuvântul Meu cel de azi. Amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2010

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Duhul Sfânt, Povățuitorul oamenilor: Păcatul nrecunoștinței s-a încuibat în om încă din rai. Domnul grăiește neamului român.

Duhul Sfânt Se face cuvânt pe pământ și Se face povățuitorul oamenilor. Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și în acest nume Se slăvește Dumnezeu prin cuvântul Său din zilele acestea, și Tatăl Mă trimite să grăiesc pe pământ, căci pe pământ nu mai este cuvântul lui Dumnezeu pe nicăieri, ci este numai cuvântul omului, fiindcă omul nu s-a deprins să ia de la Dumnezeu povață pentru toate câte lucrează el pe pământ. Încă de la începutul lui cel din Eden omul a zis el și nu a zis ca Dumnezeu, Care l-a făcut pe el. Păcatul nrecunoștinței s-a încuibat în om încă din rai, și din această pricină a pierdut omul raiul, iar raiul l-a pierdut pe om, pe cel pentru care raiul a fost făcut de Dumnezeu, și iată, «*boul își cunoaște ieslea sa și pe stăpânul său, dar omul nu-L cunoaște pe Dumnezeu*», așa cum este scris în prooroci.

Vin pe pământ cuvânt să-l fac pe om să Mă cunoască în cuvântul Meu și apoi să Mă aștepte și să-Mi ceară povața. Să se întrebe cu Mine omul, iar Eu să Mă întreb cu el, căci Eu pentru aceasta l-am zidit, și așa l-am zidit când l-am plămădit din pământ și i-am dat apoi suflare de viață și l-am făcut pe el om cu suflet viu. Vin pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp, ca să-i fac să vadă pe cei ce nu văd și să le iau vederea lor, a celor ce zic că văd, căci omul M-a disprețuit încă de la începutul său cel de la Mine. Acum două mii de ani M-am făcut cunoscut Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, așa cum era scris să vin și să plătesc cu viața Mea pusă pe cruce răscumpărarea omului căzut din rai și din viață, și M-au cunoscut cei bolnavi, dar cei sănătoși n-au voit să se aplece. M-a cunoscut orbul cel din naștere orb, dar cei ce s-au născut cu ochi sănătoși n-au voit să vadă ca să creadă că Eu sunt Hristosul Tatălui, trimisul Lui după om pe pământ. Am luat pământ cu mâna, scuipând în el ca să-l pot muia, ca să-l pot plămădi, și am făcut din el ochi pentru cel ce s-a născut orb și i-am pus lui ochii la locul lor și l-am trimis apoi să-și spele fața și pământul din jurul ochilor ca să vadă apoi limpede pe Dumnezeu și pe oameni și pe sine să se vadă, după o viață fără de vedere cum a trăit el până atunci. Le-ar fi fost de ajuns aceasta ca să creadă oamenii că Eu eram Dumnezeu venit la ei de la Tatăl, precum era scris să vină Mesia din cer pe pământ, dar ei erau deprinși unii cu alții între ei și n-au voit să se deprindă cu Dumnezeu în mijlocul lor, și M-au stârpit apoi, iar Eu M-am întors apoi iarăși întru Tatăl și M-am întors suspinând și așteptând de atunci și până azi. Aștept și iar aștept. Îl aștept pe om să Mă cunoască în lucrările Mele și îl rog să deschidă ochii și să vadă. Pot Eu să-i deschid lui ochii, așa cum și fac de atâtea ori cu omul, dar îl rog pe el să și-i deschidă, ca să nu-l doară dacă umblu Eu la el și la îndărătnicia lui și la nevederea atât

de bolnavă a trupului și a sufletului și a duhului lui.

O, neam român, Îmi apropii iarăși de tine cuvântul Meu, cuvântul Duhului Sfânt. De o bucată de vreme te strig pe tine la masa Mea de cuvânt prin izvorul cuvântului Meu cel din mijlocul tău, masa Mea cu poporul Meu cel luat din români, și-ți tot dau povață cerească, tată. Voiesc ca tu să nu fii nevăzător și surd la glasul Meu, care te cheamă ca să vezi și ca să auzi și ca să bei din fântâna Mea spre viața ta. De când am plămădit Eu cu cuvântul cerul și pământul, de atunci te-am ales să-Mi fii masă și casă acum, la sfârșit de timp. O, tu ești acum în strâmtorare mare, tată, și ia bine de la Mine ca să faci tu ochii mari, căci ție nu-ți lipsește pâinea sau haina, ci îți lipsește împăcarea cu Mine, tată. O, împacă-te cu Mine, iar Eu, Domnul, te-am învățat cum să faci ca să ne împăcăm și ți-am spus că nu e bună nedreptatea, căci cei ce se numesc în mijlocul tău biserica lui Dumnezeu, aceia nu-Mi deschid ca să le dau Eu pentru tine, ba Mi-au făcut și Îmi fac nedreptate, tată.

O, țara Mea de azi, o, neam român, dau să te povățuiesc, iar și iar dau să te călăuzesc și să-ți spun ce să faci. Dumnezeu-Cuvântul este în mijlocul tău cuvântând de mai bine de cincizeci de ani, și cu măiestrită taină lucrează El în mijlocul tău. O, cum să fac să pot să fac sfat cu tine pentru izbăvirea ta de orbire și pentru slava ta cu Mine apoi înaintea popoarelor? O, cum să fac să Mă ascuți? Cum să fac să-Mi cunoască adevărul și glasul Meu cel de azi mai-marii tăi care stau pe scaune de slujitori de biserică și de legea lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii? O, cum să fac cu voi să fiți credincioși glasului Meu cel de la sfârșit de timp pe vatra voastră, fii români? O, de atâtea ori Mi-am îndreptat cu duioșie spre voi cuvântul Meu cel de azi. N-aveți putere de credință, dar vă pot da Eu, fiilor, căci turma română are lipsă mare de Dumnezeu pe pământul ei când Eu, iată, sunt în mijlocul ei plângând la picioarele ei ca să-și deschidă inima și camera cunoștinței și ca să-L cunoască pe Dumnezeu. V-aș întreba pe voi ca să-Mi răspundeți apoi, aveți ceva de câștigat că nu Mă primiți cu povața slavei cuvântului Meu, care curge râu al vieții în mijlocul acestui pământ binecuvântat din vecii, aparte binecuvântat pentru vremea Mea cea de acum ca să vin cuvânt pe pământ în casa aceasta și să cârmuiesc cu glasul Meu de Păstor blând și smerit corabia aceasta prin valurile de pe pământ?

O, Eu nu vreau să-ți fie ție rău, țara Mea de azi, dar cu cine să Mă pot înțelege pentru tine în mijlocul tău? Nu te teme de zile grele, ci teme-te de depărtarea ta de Mine, tată. Te povățuiesc spre legea Mea, că vreau să te așezi într-o ea, iar dacă tu nu vrei, Eu vreau așa și te aduc la voia Mea, căci în mâna Mea stă toată voința. O, nu disprețui certarea când ea te încearcă cu toate greutățile ei! Învăță-te să te întorci la străbunii tăi cei sfinți! Ei nu spurcau cu nimic, cu nimic zilele de post și de sărbători și ziua odihnei Mele. O, nu te teme că-ți va fi greu, ci teme-te de greul și de durerea care se urcă la Mine de la tine când văd că în neamul Meu român se calcă peste legea cea sfântă, cea din părinți, și scris este că cei ce calcă legea sunt pedepsiți de ea. Îndeletnicește-te să fii cuminte și să postești cele trei zile din săptămână, luni, miercuri și vineri, căci aceste zile sunt ființe în cer și sunt lovite de pe pământ și sunt numai și numai răni pe ele, cele mai rănite ființe dintre cele din cer. O, nu trebuie neamul creștinesc să mănânce pe cele oprite pentru zilele acestea, nu trebuie. Nici măcar untdelemn nu trebuie în bucate în zilele pentru postire, darămite altfel de hrană oprită pentru zilele în care sfinții și părinții au scris post de bucate! O, nu te teme că mori de foame, fiu român! Tu de neascultare mori dacă mori. Mâncarea cea fără de socoteală sfântă îți aduce

boli și durere în trup și în viață, căci sfinții și îngerii se răzbună pentru ranele Mele de la om, iar tu știi aceasta, dar nu mai vrei să ascuți, tată.

O, neam român, te aduce Domnul din spate la voia Lui, dar nu ridică glas de cârtire, nu te ridică cu cârtire peste cei ce stau sus la cârmă, care ar fi să se îndatoreze pentru tine la neamuri străine, ca să te robească ele apoi la voia lor. O, fii înțelept, neam român, căci nimeni, nimeni nu e bun pentru tine, nimeni decât Dumnezeu. Hai, tată, să ne sprijinim noi între noi prin greu și prin lipsuri, și să nu-ți fie greu să te așezi în legile Mele sfinte, căci ele te vor scoate din toate strâmtorările care vin. O, te-aș voi cu mare dor să nu mai cheltui bani pe păcat și aș voi să fugi de otrava de la tutun și de la băutură, căci Eu, Domnul, am binecuvântat numai apa și vinul, tată. O, te-aș voi cu mare dor să nu mai mănânci carne, căci carnea te îmbolnăvește și cu trupul și cu sufletul și îți aduce bube în trup și în duh și te umple de teama trupului ucis de tine ca să-l mănânci apoi. Zadarnic, zadarnic am spus Eu omului poruncă mare: *«Să nu ucizi, omule!»*. O, zadarnică a fost porunca aceasta a Mea pentru om. M-a atras omul tot la voile lui ca să-l las să mănânce carne, dar mai bine îi este lui să se tragă el în voile Mele, și, fie de voie, fie de nevoie, se va trage omul în voile Mele pe pământ, căci scris este că va veni cerul cel nou și pământul cel nou și dreptatea a toate, și așa va fi, și îngerii Mei vor împlini așa. Amin.

O, dacă tu, neam român, vei vrea și Mă vei asculta, vei fi tu cel mai slăvit neam de pe pământ, căci harul Meu și Duhul Meu Se va coborî peste tine și te va umbri și vor veni spre tine neamuri, precum este scris, și vor lua din slava Mea cu tine și te vor dăruia cu daruri, tată, așa cum este scris de cea aleasă pentru slava Mea, și iată, de aceea te povățuiesc să te împaci cu Mine și să te înveți să faci voia Mea, o, țara Mea de azi. Fii cuminte, tată! Caută să vezi bine în povața Mea și fugi de gustul și de fapta păcatului. Postește zilele de post, cinstește zilele de sărbătoare și ziua odihnei Domnului, iubește frăția și umilința, răbdarea și sfințenia, tată, și vei vedea iubirea Mea și slava Mea cu tine, că este scris de tine să ai viață cu Dumnezeu pe pământ și să vezi apoi cu ochi limpezi pe Domnul tău, pe Stăpânul tău Iisus Hristos, Care, iată-L, grăiește cu tine pe vatra ta. O, nu te teme de sărăcie, ci teme-te de bogăție, tată, căci bogăția piere! O, nu te teme de lipsuri, ci teme-te de toate cele stricate și vinovate, că multă, multă hrană din care tu iei și mănânci are boală pusă în ea pentru tine și are duhul rătăcirii de Dumnezeu în neorânduiala cu care ea este făcută de omul cel fără Dumnezeu în el. Și te rog, fiu român, te roagă Dumnezeu, închină cu semnul sfintei cruci când bei apa și când mănânci, și închină-te și te roagă când te culci și când te scoli și când te trezești din somn noaptea, și ia de ajutor între Mine și tine pe mama Mea Fecioară ca să ai mamă și tată, dar ca să ai, trebuie să-i ascuți ca un copil, căci scris este: *«De nu veți fi ca pruncii nu veți fi cu Dumnezeu și cu împărăția Sa»*.

Stau în sfat cu voi, fii români, și vă rog pe voi să deschideți cartea istoriei și să stați o clipă față în față cu străbunii acestui neam și întrebați-vă apoi dacă arătați ca ei, ca fii ai lor, ca urmași ai lor. O, frumos și creștinesc și iubit de Dumnezeu a fost portul românului! De ce, de ce, tată, l-ați părăsit și n-ați iubit să fiți frumoșii Mei? Iată cum vă luați după străini! Ați pierdut mândria aceea sfântă de a fi frumoși ca sfinții, ca străbunii, o, fiilor. Eu, Domnul, v-aș vrea pe toți împodobiți cu strai plăcut lui Dumnezeu, v-aș vrea prinți și prințese după port și n-ar mai fi nici un neam mai frumos pe pământ ca și neamul Meu român, pe care Tatăl l-a hărăzit al Meu acum, la sfârșit de timp, și iată, Eu vin în mijlocul lui cuvânt și îl povățuiesc

pe el spre iubirea Mea cea de sus pentru el. O, trezește-te, tată, și arată-te întru toate neam al lui Dumnezeu, căci Eu sunt Împăratul făpturii și te vreau întâiul pe pământ înaintea Mea, ca să se închine Mie și ție neamurile, tată, dar ascultă-Mă și nu te teme de sărăcie și de lipsuri dacă Mă ascuți!

Eu, Domnul Dumnezeuul tău, voiesc să te pregătesc frumos pentru masa Mea cu tine, popor român. Tu, tată, ești otrăvit de vremea cea de azi, vreme rea cum n-a mai fost pe pământ, vreme ascunsă de ochii tăi, iar Eu sunt plin de durere pentru tine, căci tu ești sortit de Tatăl Savaot să porți slava lui Dumnezeu pe pământ, dar tu ești tare, tare bolnăvior. Voiesc să-ți dau din costița Mea viață, dar viața ta ar fi apoi să semene cu viața Mea și a sfinților Mei, nu cum te-ai învățat tu să faci cu viața ta și cu viața Mea. O, nu așa, tată, nu așa vreau Eu, nu așa pot Eu cu omul pentru puterea Mea pe pământ cu el, pentru statul Meu cu el pe pământ.

O, Mi-e tare milă de tine când te văd înțepat de vrăjmaș și de otrava lui, și aș vrea să te înviorez, neam român, și în chip curat să am ucenici de la Mine pentru tine ca să-ți fac bine prin ei din partea Mea, dar vrea-vor cei ce stau păstori peste tine, vrea-vor ei să Mă creadă și să Mă asculte ei pentru viața ta, pentru mila Mea de tine? Tu ești cuibuțul Meu cel de azi. Vin în mijlocul tău cu cuvântul Meu cel de azi și te găsesc tare bolnăvior. Stau înaintea ta cuvânt prin fiii cuvântului Meu cel din zilele acestea. Găsesc în mijlocul tău pe vrăjmașul Meu și al tău, care se teme de glasul Meu de peste tine, așa cum se teme șarpele care intră în cuibul cu bobocei ai păsării din pustie, și cu care Eu, Domnul, M-am asemănat prin jertfa Mea cea pentru om, iar când pasărea aceasta își găsește boboceii otrăviți în cuib, gata de moarte, o, ce face ea? Ea își străpunge coasta cu ciocul și își ia boboceii la sân și le dă lor din sângele ei, din viața ei, și nu le mai dă atunci din hrana pe care o strânge ea în trăistuță din apă, ci le dă sângele ei ca să-i aducă la viață, ca să scoată cu el din ei otrava șarpelui pitit în lipsa ei în cuibul boboceilor ei. O, așa dau Eu să lucrez în mijlocul tău, neam român, dar tu, tată, nu mai ești învățat să stai în cuib și să primești viață, și cum să fac Eu cu tine, oare, să te aduc la viață, să te scot din primejdie și să te aduc la iubire, la credință și la ascultare pentru acestea, o, neamul Meu cel de azi?

Sunt în mijlocul tău cuvânt de Duh Sfânt, neam român. Te povățuiesc și te îndemn să nu faci păcat împotriva Duhului Sfânt, căci Eu voiesc să te iert și să te vindec cu cuvântul Meu de peste tine, cu Duhul Sfânt, Care curge din gura Mea cuvântul râului vieții în mijlocul tău, țara Mea cea de azi. O, am grăit cu tine în mijlocul poporului cuvântului Meu de pe vatra ta. Chem îngerii și sfinții să-Mi slujească în mijlocul tău împlinirea cuvântului Meu de peste tine. Vreau ca tu să înviezi înaintea Mea și să trăiești în Domnul pe pământ. Pace ție! Ascultă povața Mea! Citește-o și învață s-o îplinești! O, așează-te cu credință înaintea Mea și dă-Mi, o, dă-Mi inima ta, neam român, țara Mea cea de azi! Amin.

Am grăit în ziua aceasta cuvântul Meu cel blând peste neamul român, peste preoți și peste conducători și peste vrăjmașul neamului Meu cel de azi, slăvit de Mine prin lucrarea Mea în mijlocul lui. Ați stat înaintea Mea pentru cuvântul Meu cel de azi peste neamul român, o, fii din porți. Acum sfârșim cuvântul zilei și ne așezăm să cerem Tatălui împlinirea cuvântului Meu peste neamul român. Pace vouă! Stați înaintea Mea când Eu vin cuvânt pe pământ, căci durerea Mea Mă aduce la voi ca să-Mi faceți voi cale acolo unde trimite cuvântul Meu. Amin.

Mă apropii, fiilor, cu praznicul Înălțării Mele la cer după

patima și învierea Mea, și vom sta la masă de cuvânt pentru pregătirea praznicului Pogorării Duhului Sfânt și pentru calea poporului care se va aduna la izvor. Să cerem Tatălui vreme caldă și lină și să cerem pace multă și duh de lucru sfânt pentru numele Meu cel sfânt, care se slăvește între voi, fiilor. O, cercetați, cercetați mereu, mereu cuvântul Meu de peste voi și faceți-vă rodul lui, căci Eu, Domnul, trebuie să pot cu voi în vremea aceasta cu necredință mare în ea și trebuie să pot prin iubirea voastră, prin jertfirea voastră pentru lucrările Mele și prin credința voastră, credința fiilor lui Dumnezeu, care poate totul, totul prin voi, prin fiii cuvântului Meu cel de azi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 aprilie/9 mai 2010

Praznicul Înălțării Domnului

Binecuvântare pentru duhul mărturisirii. Domnul grăiește neamului român. Îndemn la umilință și la curățire de păcate.

Mai înainte de zori Îmi trezesc străjerii și-Mi cobor în cartea Mea cea de azi cuvântul praznicului Înălțării Mele la cer și dau binecuvântare aparte pentru fiii poporului Meu, căci Eu, Domnul, ies cu ei pentru duhul mărturisirii. Amin.

Mergem, fiilor, în mijlocul neamului român, mergem cu pâine și cu sare și tainic îl chemăm la praznicul venirii Mele a doua oară de la Tatăl pe pământ, praznic mare, și cu care de mai bine de cincizeci de ani prăznuiesc pe vatra acestui neam, și la care mereu, mereu chem neamul român să bea din râul Meu de cuvânt, să bea și să dorească după Mine, căci Eu, Domnul, doresc după el cu mare dor, că vreau să fac din el slava lui Dumnezeu pe pământ între oameni și vreau să Mă vestesc în lung și în lat cu țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, pentru încununarea lucrării cea de șapte mii de ani a Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt pe pământ cu omul, după ce Dumnezeu a făcut cerul și pământul și pe om.

La patruzeci de zile după învierea Mea acum două mii de ani M-am strâns cu ucenicii și cu toți cei care au rămas credincioși venirii Mele de atunci, și grăindu-le lor despre cele ce am pătimit, precum era scris, le-am poruncit lor să nu se depărteze de Ierusalim, ci să aștepte făgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, Care îi va îmbrăca întru putere ca să fie ei apoi martorii Mei până la marginile pământului, și pe când le grăiam, M-am ridicat la cer și ne-am despărțit și un nor M-a luat din ochii lor și M-a dus la Tatăl, și au văzut ei lângă ei doi bărbați, îmbrăcați în haine albe, grăind lor: «*Bărbați galileeni, așa cum L-ați văzut pe Iisus înălțându-Se de la voi la cer, așa va și veni*».

O, așa v-am făcut Eu și pe voi în vremea aceasta a Mea cu voi martorii Mei din zilele acestea și adesea am ieșit cu voi spre mărturia Mea și v-am făcut împărțitorii cuvântului Meu, căci Eu pun cuvântul Meu înaintea neamurilor de la margini la margini și-Mi trezesc și-Mi voi trezi pe cei ce vor avea parte cu Mine în ziua slavei Mele, când Eu voi ridica peste toate înălțimile mărturia Mea cu voi, cuvântul venirii Mele celei de acum, fiilor. Vă dau în ziua aceasta binecuvântare dulce și vă fac dulci pentru cei ce vor privi la voi, căci voi mergeți din partea Mea în ziua aceasta înaintea neamului român cu pâine și cu sare, fiilor, și e mare taină ceea ce fac Eu cu voi în ziua aceasta. Fiți binecuvântați, și împărțiți înțelepciunea cea de sus peste cei de pe pământ, care vor privi la voi! O, fiilor, fericiți sunt cei ce vă iubesc pe voi și fericiți vor fi cei ce vor rămâne în această iubire până la sfârșit, căci Eu, Domnul, le dau dar

aparte celor ce vă iubesc pe voi și le dau darul credinței, și le dau darul înțelegerii și stârnesc în ei dorul de Dumnezeu la întâlnirea lor cu voi, că voi sunteți fiii lui Dumnezeu pe pământ, așa cum lucrarea cuvântului Meu v-a făcut, și apoi iubirea voastră, fiilor.

O, neam român, ies înaintea ta cu pâine și cu sare, tată. E mare taină ceea ce fac Eu înaintea ta în ziua aceasta prin fiii cuvântului Meu cel de azi pe vatra ta! O, e mare taină lucrarea Mea cea de azi în mijlocul tău! Îți dau ajutor ca să înțelegi pe cele de sus pentru soarta ta cu Dumnezeu și te cuprind în înțelepciunea Mea, pe care am pus-o în mijlocul poporului Meu cel din mijlocul tău, masă de cuvânt în vremea aceasta pe pământ, ca să-Mi scriu cartea Mea cea de azi, cartea venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om, o, țara Mea cea de azi! Vreau, tată, să Mă împac cu tine, și lucrez tainic, pentru că tu nu dai să înțelegi, și împlinesc tainic, pentru că sunt tari la cerbice cei ce domnesc peste tine, dar Eu te iubesc și te învăluiesc în mila Mea și tainic îți dau ceea ce am să-ți dau până când Mă voi putea face înțeles că am stat așteptând ani la rând ca să aduc împărăția Mea peste neamul român și să-l arăt pe el cu ea, cu slava Mea cea de azi în mijlocul lui.

O, să nu-i disprețuiești pe cei prea mici ai Mei din mijlocul tău! Eu îți fac bine prin ei și îți Țes Ție cămășuță slăvită, și tainic îți fac din cuvântul Meu Țesut cu dor și cu răbdare veșmântul tău cel de mâine, o, țara Mea cea de azi, că vreau ca tu să ai înviere, tată. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și Mă fac râu de cuvânt în mijlocul tău și te mângâi și te aștept să înțelegi lucrarea Mea cea pentru tine, căci Ție îți trebuie Păstor din cer, țara Mea. Îi cer Tatălui cu rugă înlăcrimată să-ți dea înțelepciunea tainelor lui Dumnezeu și să te deștepți cât mai curând și să stai cu credință și cu biruință pentru tine înaintea Lui, o, țara Mea. Binecuvântare în taină îți dau în ziua aceasta și Îl rog pe Tatăl să te ridice, să te înalțe spre cele de sus coborâte în mijlocul tău pentru viața ta cea de la Dumnezeu între neamuri, dar roagă-te și tu și nu da la spate povața Mea, căci Eu sunt bogăția ta, și vor înțelege curând, curând neamurile de pe pământ că tu Îl ai pe Domnul slăvindu-Se în cuvânt în mijlocul tău și te vor iubi pentru Mine și-ți vor da iubirea lor, dar ia de la Mine și fii credincioasă și scoală-te frumos întru întâmpinarea Mea, o, țara Mea cea de azi, țara Domnului Iisus Hristos întru a doua Sa venire de la Tatăl pe pământ. Amin.

O, mergem, fiilor, cu pâine și cu sare și cu Duhul Meu și punem masă de praznic înaintea neamului român și ne întoarcem apoi în carte pentru tot cuvântul zilei. Fiți frumoși, fiți cerești, fiți credincioși făgăduințelor Mele, ca să se îplinească ele toate, toate, fiilor. Zi mărturisitoare se face ziua Mea cu voi în ziua aceasta. Dau să-Mi croiesc drum mai larg în sufletul acestui neam, iar voi sunteți martorii Mei și voi răvăși cu voi inima neamului român, la care Tatăl Meu Savaot M-a trimis acum.

Pace vouă, fiilor! Zi de înălțare spre cele din cer în mijlocul lui, așa să fie ziua aceasta pentru neamul român! Trimit îngerii și sfinții să îplinească așa, iar voi de pe pământ fiți cu credință, fiilor, căci prin credință am lucrat în toată vremea, prin fiii credinței, prin cei credincioși făgăduințelor Mele am împlinit Eu pe pământ toate câte s-au făcut spre mărturia Mea, toate câte Tatăl Meu Mi-a dat și Îmi dă să împlinesc pe pământ. Amin, amin, amin.

*

Acum, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu când el vine, deschidem iarăși cartea și așezăm

în ea cuvânt de mulțumire înaintea Tatălui pentru grija Lui cea mare, pentru tainica Lui lucrare pe care o pune înaintea oamenilor, spre împlinirile care va să vină din cer pentru împăcarea cu Tatăl a neamului român, în mijlocul căruia am pe poporul cuvântului Meu și de unde Eu Îmi împart în cele patru laturi râul de cuvânt care curge din gura Mea acum, la sfârșit de timp, a doua Mea venire de la Tatăl pe pământ, învăluit în cuvânt, așa precum lucrez acum, Dumnezeu tainic, ca să pot să fiu cu omul aproape, ca să pot lucra pentru om de aproape, ca să pot să grăiesc cu el cuvântul Meu, așa cum a fost și în rai lucrarea Mea cu omul. O, trebuie credință pentru aceasta, credință nu ca a omului așezat de Mine în rai după ce l-am zidit, ci trebuie ascultare cu credință, iar voi ați mers cu Mine pentru duhul mărturisirii în ziua aceasta, fiilor, și va privi la voi neamul român înăuntru și în afara hotarelor lui, căci mulți sunt pribegi, mulți își cheltuiesc viața departe de vatra lor cea din părinți, dar dintre ei sunt mulți mărturisitori pentru acest neam, așa cum au fost și în vremea strămtorării cea pentru mărturisire când ei plâneau pe cei ce sufereau în hotarele lor aici, iar acum ei luptă încă pentru lucrarea cea bună, pentru fața cea curată a multora care au suferit pentru neamul Meu de azi, pentru credința și viața cea de sus a neamului român, așa cum și voi ați lucrat cu Mine în zilele acestea, dar lucrarea Mea cu voi e mare, tată, nu e ca a omului, că e din cer lucrarea Mea cu voi, e din Tatăl, căci Eu nu grăiesc de la Mine Însumi în mijlocul vostru, ci numai de la Tatăl, Care M-a trimis, așa cum și Eu vă trimit pe voi. Amin.

Și acum, fiilor, așezăm în carte cuvântul binecuvântării pentru praznicul Meu cu poporul cel credincios și plin de dor de cer, care se va aduna la izvor lângă Mine și lângă voi peste zece zile, când Dumnezeu Duhul Sfânt Își va așeza lucrarea Sa, ca și acum două mii de ani, peste credința celor ce vor poposi cu credință ca să audă pe Dumnezeu-Cuvântul la praznicul Pogorării Duhului Sfânt, după cincizeci de zile de la praznicul Învierii Mele dintre cei morți, și iată cele două mari praznice împărătești sub a căror oblăduire sfântă stă așezată prin pisană de sub temelie ei biserica Mea cu voi, locașul sfânt de nou Ierusalim, și lângă ele, încă, sărbătoarea trâmbiței lui Dumnezeu Virginia, cea prin care Eu, Domnul, Mi-am croit, începând din anul 1955 calea Mea de venire cuvânt acum pe pământ, după ce mulți ani am pregătit-o pe ea ca să-Mi fie ea vas ales pentru trâmbițare, pentru ca să curgă prin ea cuvântul Meu auzit pe pământ, lucrare care a odrăslit apoi, precum a fost proorocia Mea prin trâmbița Mea, și iată, lucrez pe mai departe, căci rădăcina are rămurile, are de la Dumnezeu, Care face să răsară și să crească și să fie. Amin.

O, dar este scris încă în lucrarea Mea cea de la începutul cel cu trâmbița Mea că după plecarea ei la cer poporul cel hrănit se va alege în două părți, și unii se vor face oi și vor prăsi miei, iar alții se vor face lupi și vor sfâșia, și s-a împlinit așa cum a fost rostit cuvântul, căci am avut și am dintre cei ce au stat la masa aceasta inimi îndârjite, fii care s-au hrănit cu părerea de sine, părere bună despre ei înșiși, duhul trufiei, care nu-și găsește îndreptățire înaintea Mea când omul se hrănește din el. Aceștia s-au crezut și au nădăjduit să fie ei cei dintâi după plecarea trâmbiței Mele, și ce, oare, i-ar fi împiedicat să fie așa dacă ar fi fost ei lucrători cu credință și cu credincioșie pentru mersul Meu cuvânt pe pământ? O, i-a împiedicat dorul de mărire, dorul de întâietate, plăcerea vieții, văzută de ei, dar Eu, Domnul, n-am venit pe pământ cu această lucrare plină de suferință pentru Mine și pentru purtătorii ei, n-am venit cu ea ca să Mă bag sub voia și sub mintea celor îngâmfăți, care nu-și mai încap acum

în piele, bătându-se în piept că au ei ca viață lucrarea Mea cea prin trâmbița Mea. Eu, Domnul, le spun la aceștia câțiva câți sunt și care tot fac valuri cu trufia lor, le spun lor că sunt bolnavi de duhul trufiei, de duhul cleветirii și al disprețului, și, mai mult de atât, ei fac păcat știut asupra Duhului Sfânt, din pricina orbirii lor sufletești, și lovesc ei asupra cuvântului Meu, care n-a încetat și nu încetează să curgă din gura Mea și să fie auzit și scris pe pământ, căci am din tulpină rămurele, inimioare cu duh umilit și cu răbdarea cea de sub cruce, și pe care Eu, Domnul, Eu le-am pregătit în mijlocul poporului Meu fără să Mă ascund, iar crucea Mea cea de azi, mersul Meu cel îndurerat de azi este lovit chiar de cei ce Mi-au fost fii la masa Mea de cuvânt, fii și rudenii, fini și creștini înfiați de Duhul Meu, și care acum stau la răspântii laudându-se că sunt ei urmași ai acestei lucrări, dar să-Mi arate lucrul lor și rodul lor, după cum se laudă ei că sunt pe piatră și că fiii cu care Eu am mai rămas și cu care Mi-am ridicat și-Mi voi tot ridica popor mărturisitor, nu sunt vrednici ei pentru Mine și pentru cei ce se simt urmași ai lucrării Mele cea prin trâmbița Mea, ci ar fi să fie ei fiii minciunii. O, vin și Eu și întreb și Eu așa:

Voi, cei care ziceți că stați bine pe piatra lucrării Mele, prin ce dovediți că sunteți voi cei adevărați ai acestei lucrări? O, Eu am spus în toată vremea cuvântului Meu cel de azi să fiți sfinți, să fiți cumiți, să nu huliți v-am spus, să nu disprețuiți, să nu vă dezvinovățiți învinuind pe frații voștri, și am spus să vă curățați de toate relele voastre asupra lucrării Mele și să stați în pocăință, și nu v-am spus să vă faceți judecători pentru cei care cu multă credincioșie au rămas lucrători sub crucea venirii Mele de azi pe mai departe prin vreme. Voi însă, doi, trei câți sunteți la număr răzvrățiți în ascuns și nemulțumiți, v-ați îndârjit asupra cuvântului Meu, care v-a rugat mereu să fiți sfinți, și v-ați apucat pe mai departe să faceți copii, și apoi i-ați dat lumii, așa cum Eu n-am spus să faceți, ba voi și pe ceibotezați și binecuvântați de Mine și de trâmbița Mea, o, și pe aceia i-ați lăsat să moară, să piară din lucrarea Mea și să fie ai lumii acum. O, zadarnic spuneți voi că sunteți rămași cu lucrarea Mea cea prin trâmbița Mea, voi și fiii voștri. Uitați-vă la înfățișarea voastră cea dinăuntru și cea din afară și la cea a copiilor voștri și rușinați-vă, tată, că nu aveți cu ce vă lauda că mai sunteți ai Mei. Chiar și cât ați stat ai Mei, o, nici atunci nu voiați să fiți sfinții Mei, căci vă plăcea trupul și pofta cărnii, care pofteste împotriva duhului, tată, și cu toate poftele voastre M-ați înțepat mereu, iar acum, iată, scoateți sulita trufiei voastre ca să loviți în cei rămași pentru credincioșie lângă Mine, dar ea se va întoarce spre voi, o, fiilor îndărătnici, căci orice săgeată aruncată cu răutate vine cu lovitura ei înapoi, și mai ales când voi aruncați în Dumnezeu și în lucrul Său cel sfânt.

O, fiilor, Eu, Domnul, v-am botezat pe voi și v-am înfiat apoi prin trâmbița Mea în vremea Mea cu ea și cu voi, și iată, tată, ce faceți voi azi! O, fiilor răzvrățiți, nu e de la Mine să dea omul cu piatra și să judece pe aproapele său, împreștiind cleветire în părți. E de la diavol aceasta, căci răutatea din voi este diavol, tată. E mai bine să vă umiliți, fiilor. O, dacă voi ziceți că sunt nevrednici cei prin care Eu merg pe mai departe cu trâmbițarea Mea, Eu, Domnul, vă învăț că e bine să ziceți altfel, și să ziceți așa: „Doamne, și eu sunt păcătos ca și fratele meu, căruia eu îi zic păcătos; iartă-mă și pe mine, iartă-l și pe el“, și să nu vă fie rușine să vă osândiți pe față păcatele, ci să vă fie rușine să osândiți pe ale altora, tată, fiindcă voi nu sunteți judecătorii lor, ci Eu sunt. O, nu Mă trageți jos de pe jețul judecății ca să faceți voi în locul Meu judecată, că e primejdia să cădeți în judecată, în grea judecată, tată. O, de unde știți voi

că aveți dreptate prin ceea ce gândiți și vorbiți? Știți voi ca Dumnezeu, Care știe taina fiecărui om? Știți voi ca Mine, tată?

O, umiliți-vă în voi înșivă, fiilor, căci sunteți căzuți din bărcuța Mea, iar cine cade din bărcuța Mea cu fii în ea, din pricina trufiei cade și din păcatul judecății de frate, și nu de altceva, iar din pricina acestor păcate este luat de diavol omul, căci păcatele acestea priesc statului diavolului în om, o, fiilor. O, nu uitați, nu uitați că Duhul lui Dumnezeu a rostit în David și a zis celui ce nu iubește cuvântul Meu și care cleветeste cu limba sa: *«Pentru ce, păcătosule, povestești tu dreptatea Mea și iei în gura ta legământul Meu, când tu urăști învățătura Mea și lepezi înapoia ta cuvântul Meu, când gura ta asmută răutate și limba ta urzește vicleșugul, stând împotriva fratelui tău și cleветind pe fiul maicii tale ca să-l îndemni la sminteală? O, nu! Eu te voi mustra punându-te față în față cu păcatele tale, căci tu te făleşti într-o răutate, și cu limbă vicleană împarți vicleșug»*.

O, fiilor trufași, luați aminte la cuvântul Meu care grăiește acum cu voi, căci Eu îl grăiesc, și grăit rămâne el: fiți atenți, că unii se înalță ca să cadă, se înalță spre judecată și spre trufie, și ei nu știu ce fac, și apoi cad, cad prin duhul trufiei, iar alții se smeresc, și prin smerenia cea din ei sunt mari la Dumnezeu și vor fi măriți pe pământ, căci cine se smerește va fi înălțat, precum este scris, și iată, voi, cei cleветitori, îi spovediți în fel și chip, în sus și în jos cum vă vine la gură, pe unde vă vine bine, pe frații voștri care au rămas cu credincioșie și cu lucrare multă lângă Mine, dar pe voi, o, pe voi cine, tată, cine vă mai spovedește pe voi pentru păcatele voastre asupra fraților voștri și asupra Duhului Sfânt, când voi loviți în cuvântul Meu numindu-l minciună? O, cine vă mai dezleagă pe voi, oare, de păcatul cel greu al învinuirii de frate, al cleветirii, al judecății aproapelui, luând voi locul Meu pentru judecata a toate, o, fiilor?

Eu, Domnul, vă spun vouă o vorbă pământească pentru ca să vedeți cum greșiți voi de rău, tată. Când vă duceți și cumpărați o sculă pretențioasă la folosit, găsiți în cutia ei o cârtică scrisă pentru legea ei de folosire, iar voi o citiți și folosiți după legea ei de lucru scula aceea și nu treceți peste ceea ce face ea, căci altfel ea nu v-ar mai folosi pe voi cu lucrarea ei. Eu, Domnul, vă întreb pe voi acum: dacă voi umblați la legile Mele, la ceea ce am Eu de făcut, ca să faceți voi, mai pot Eu să vă folosesc pe voi? Mai puteți voi să Mă folosiți pe Mine, tată? Iată, sunteți trufași, și altfel de nume Eu nu vă pot pune pe masa Mea. Trufia v-a luat vederea, v-a luat mintea, v-a smuls din voi darul credinței și v-a lăsat săraci de Dumnezeu, căci voi L-ați stricat pe Dumnezeu în voi, și dinspre unii spre alții lucrați și îl stricați pe Dumnezeu în voi.

O, Eu ți-am spus, creștine, prin trâmbița Mea și așa ți-am spus: *«Nu arăta cu degetul păcatul fratelui tău, că dacă Eu ți-aș arăta al tău păcat, el este mare și amuțеști, creștine!»*. O, dacă ați plecat din bărcuța Mea nu v-ați salvat, tată, ci v-ați împribegit și sunteți fără căpătâi, căci păcatul cleветirii atrage mare, mare întunerice peste pașii omului și greu se mai trezește un așa om. Vă învăț și pe voi așa cum îi învăț Eu pe cei smeriți care au rămas cu Mine, și vă spun așa: celui ce-ți spune ție, frate, greșalele tale, nu-i spune lui că nu-i așa, ci spune-i așa cum a spus samarineanca: *«Doamne, văd că Tu ești prooroc»*, și spune-le celorlalți: *«Veniți și vedeți cum Domnul îmi spune toate câte eu am făcut»*. O, nu trebuie să vă cadă vouă la picioare și să joace după nemulțumirile voastre cei de sub povara Mea, și cu care, iată-i, Eu merg cu ei pe mai departe cu mersul Meu, ci trebuie să stea ei de-a dreapta Mea, că nu pentru voi,

cei nemulțumiți, ci pentru Mine i-am ales, și ca să asculte de Mine i-am ales. O, învățați și voi, învățați rugăciunea nede-zvinovățirii, tată, și trăiți după ea, căci ea spune să nu osândiți pe frații voștri dezvinovățindu-vă pe voi, iar grăirea în deșert vă învinuiește la Dumnezeu, fiilor, căci Eu am spus că pentru tot cuvântul rostit va fi să dea socoteală omul. Și acum vă îndemn, Eu, Domnul, vă îndemn, lecuiți-vă de toate păcatele pe care Eu le-am spus în ziua aceasta că voi le faceți, și fiți cu ochii sus, spre Dumnezeu, Care vede și aude toate câte voi faceți și grațiți. Amin.

Acum grăiesc celor ce Îmi vor pregăti ziua Mea de praznic de Duh Sfânt cu poporul cel plin de dor după izvorul Meu de cuvânt și după grădinile binecuvântate de Mine pentru cei ce au rămas cu credincioșie sub crucea mersului Meu cel de azi al râului cuvântului Meu peste pământ. O, vă dau vouă îngeri lucrători cu voi, fiilor de la izvor, ca să-Mi pregătiți popasul Meu cu voi și cu poporul care se va strânge cu dor la izvorul Meu de cuvânt. Vă dau, tată, în ajutor îngerii stihilor ca să slujească ei Mie și vouă pentru vreme caldă, cu soare și cu dulcele Duhului Sfânt, dar și voi să stați în lucru cu ei pentru rugă înaintea Mea, ca să vă dau Eu vouă prin ei acestea, fiilor. Lucrați cu multă pace, tată. Nu vă temeți că veți osteni sau că nu vă veți odihni. Stați în Duhul Sfânt învăluți, căci Dumnezeu poate în voi ceea ce nu puteți voi. Amin.

Vom împărți, fiilor, pomană pentru cei adormiți, care vin atunci în cete-cete la masa Mea pentru pomenirea lor, pe care voi le-o veți face atunci. Vor sta la masă cerul și pământul, cei de sus și cei de jos și cei de dedesubt, care au iubit pe Dumnezeu, și ne vom strânge sub taina iubirii de Dumnezeu, unii pentru plată, iar alții pentru bucuria lucrării Mele de azi pe pământ, căci Eu încă lucrez pentru bucuria cea de la Mine, fiilor.

Pace vouă, și celor ce vor ajuta cu voi ziua de praznic de Duh Sfânt în grădinile Mele cu voi, și se vor aduna lângă noi cei ce ne iubesc pentru mântuirea lor, și fericiți vor fi cei ce ne iubesc așa, o, fiilor, căci Eu și cu voi lucrăm mântuire și credință pentru mulți, tată. Amin.

Acum intrați sub cuvântul binecuvântării Mele. Binecuvântată să fie pregătirea praznicului Duhului Sfânt și binecuvântată să fie ziua cea de praznic, duminica a opta de după praznicul Învierii Mele! Amin.

Binecuvântată să fie calea celor ce vor călători spre izvorul Meu de cuvânt și spre grădinile Mele de azi, și cărările toate care se vor strânge aici ale tuturor celor ce vin la izvor, toate să fie binecuvântate într-o venire și într-o întoarcere, ca și intrările și ieșirile lor! Amin.

Eu, Domnul, veghez cu cerul tot și dau fiecăruia pacea, îndrumarea și bucuria cea pentru întâlnirea care va fi. Eu, Domnul, am cuvântat așa, și așa voi împlini, precum am binecuvântat. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2010

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Omul fără cruce nu-L iubește pe Dumnezeu. Crucea este moartea omului vechi. Suferința îl face dulce pe om, iar păcatul îl face amar pentru Domnul. Îndemn pentru veghe. Când omul învață din greșale el are greșale, dar când învață din cuvânt el are înviere. Cel ce se biruiește pe sine este scris cu mucenicii. Îndemn pentru taina păcii din obștile creștine.

O, poporul Meu adunat la izvorul Meu de cuvânt, binecuvântat să fii în zi de praznic de Duh Sfânt!

Sunt Domnul Iisus Hristos și îți întâmpin venirea la izvor. Duhul Sfânt a grăit prin prooroci și nu-L vedeau proorocii pe Dumnezeu, dar Îl auzeau. Pe Cel nevăzut, pe Cel înconjurat de cetele îngerești, pe Acela Îl auzeau ei, căci îngerii sunt fără de trup și sunt ei perdeaua dintre om și Dumnezeu și Îl acopăr pe Domnul, și nu se văd nici îngerașii, căci sunt fără de trup, dar fac ei lucrare minunată între cer și pământ, între om și Dumnezeu.

O, binecuvântați să fiți de cuvântul Duhului Sfânt, voi, cei ce ați venit să ascultați de la El cuvântul vieții! O, ce să vă dau Eu dacă ați venit? Cuvântul Meu vi-l dau, cuvântul Duhului Sfânt, Care Se face Dumnezeu prin cuvânt, și una sunt Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și nedespărțit lucrează Dumnezeu în cuvânt. O, să nu dați înapoi dacă ați pornit pe drumul slavei crucii, adevărata taină a vieții omului, căci omul cel fără de cruce nu-L iubește pe Dumnezeu, pe Păstorul Cel cu crucea, pe Cel ce alungă demonii din oameni ca să facă apoi din ei împărăția Sa, arzând în ei cu slava ei, cu slava crucii. Amin.

O, ce este crucea, fiilor care ați venit să luați de la Mine cuvântul învățaturii de sus? Ea este moartea omului vechi, omul care s-a stricat prin păcat. Ea este suferința și învierea prin suferință, căci numai cei de sub suferință caută după Dumnezeu și-L află pe El, pe Păstorul Cel cu crucea, pe Cel ce a călcat cu moartea pe moarte și a dat oamenilor învierea prin învierea Sa. O, nu veți găsi iubire de cuvânt atât de dulce cum este ea în cuvântul Meu de peste voi, cuvânt din cer, nu de pe pământ grăit. O, să nu dați înapoi de pe calea cea cu înviere pe ea, căci calea cea cu cruce omoară păcatele din om, și nu mai este mort omul prin păcat, căci nu este peste om moarte în afară de păcat, iar când omul are cruce își pironește pe ea păcatul din el și înviază, și se face purtător de Dumnezeu cel ce gustă din suferința crucii, și se fac frați ai Mei cei ce iubesc pentru ei crucea. Eu vă învăț dulce tot ceea ce vă învăț, căci suferința îl face dulce la Mine pe om, iar păcatul îl face amar, îl face suferință a Mea pe om, căci pentru păcatul omului Eu am suferit amarul crucii, dar el Mi-a fost dulce din pricina iubirii Mele pentru om, iubire care Mă făcea să uit batjocura și durerea crucii, căci cu acestea am plătit Eu viața omului cel căzut prin păcat.

Când omul se îndulcește cu păcatul, Eu Mă îndulcesc cu durerea cea de la păcatele lui, căci păcatul omului este durerea Mea. O, îndurerat sunt Eu de la un pom înverzit și apoi înflorit și apoi înrodit, dar care are în ramurile lui ramuri uscate! O, îndurerat sunt Eu, Domnul, de la un om plin de roadele mântuirii, dar care are printre acestea și rod de păcat! Pomii se curățesc primăvara și li se dau creștere frumoasă și sănătoasă și sunt lucrați de cei ce îi au în îngrijire. O, așa ar fi să învețe și omul să stea la curățat, căci omul este păcătos și îi trebuie creștere frumoasă, numai să iubească el crucea, care-l curăță pe el de tot ce strică viața lui și mântuirea lui cea de fiecare zi.

O, fiule iubitor de cuvântul Meu cel învățător de viață din cer peste tine, mai bine este să-I folosești lui Dumnezeu cu viața ta, decât ție prin tot ceea ce faci tu pe pământ pentru tine! Eu așa de dulce te învăț dacă te învăț, dacă ai venit la izvor ca să ieși învățătura Mea. O, nu uita, nu uita că păcatele tale se spală cu sânge, tată, și prin nimic altceva nu se pot spăla ele. Sângele Meu face curățirea ta, ca să fii tu sfânt după ce sângele Meu s-a dat pentru curățirea ta, pentru cei ce se pocăiesc de păcat ca să se facă sfinți apoi. Dar cine sunt cei sfinți? Sunt cei ce se pocăiesc și se albesc prin pocăință, întorcându-se la Dumnezeu cu zdrobire de inimă, așa cum arată rugăciunile lor, scrise de ei înaintea Mea pe pământ, și după care toți creștinii aduc lui Dumnezeu de pe pământ rugăciuni, din greul și din

valul ispitelor și al slăbiciunilor omenești, rugăciunile sfinților, căci acum șapte mii de ani omul s-a îmbrăcat în haina slăbiciunilor și apoi a fost ispitit mereu de ele ca unul cu care Lucifer se luptă mereu de atunci și până azi pentru locul lui pierdut de lângă Dumnezeu din pricina trufiei omului de a fi el mai mare ca Dumnezeu pe pământ și în cer, și iată, omul lucrează de atunci totul prin mintea lui și nu-L mai are pe Dumnezeu de Stăpân al duhului lui cel pierzător de om, așa cum de șapte mii de ani se vede rodul omului cel fără Dumnezeu peste pașii lui pe pământ.

O, dragostea Mea se face cuvânt de Duh Sfânt peste pământ, iar dragostea omului se face păcat, căci omul are în el dragostea lui. Vă învăț pe voi acum să luați cuvântul Meu cel dulce și să vă deprindeți în voi cu dragostea Mea, care vă face sfinți, fiilor. De câte ori veniți la izvorul Meu de cuvânt, Eu, Domnul, deschid inimioarele voastre ca să-Mi așez în ele dragostea Mea pentru putere de sfințenie în voi, căci fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul; este scris aceasta în Evanghelia Mea, căci am zis: «*Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!*». Amin.

O, fiilor adunați la învățătura Mea, fiți cu ochii mari deschiși, și nu zic vouă să fiți cu ochii în patru, cum zice zicala aceasta născută de omul cel grijuliu pentru ceea ce face el bine sau rău, ci zic vouă: fiți cu ochii în șapte, fiilor, și învățați de la Dumnezeu așa. Dar cum este acest cuvânt? O, tată, când omul face o faptă bună sau rea, el se uită în jurul lui în cele patru părți când lucrează tănuț ceea ce el lucrează, dar Eu vă spun vouă, nu numai cu ochii în cele patru părți să fiți, nu numai în stânga și în dreapta, în față și în spate, ci fiți cu ochii și în sus, la Dumnezeu, fiți cu ei și în jos, spre cei de dedesubt și fiți, tată, și cu ochii în voi, înăuntrul vostru, fiilor, căci vremea cea cu păcat, lungă de șapte mii de ani cu judecată în ea asupra omului supus păcatului, vă învață pe voi să fiți cu ochii în șapte când voi lucrați binele sau răul, căci omul cel întâi zidit a uitat să facă așa, și iată ce a pățit apoi omul, de atunci și până azi din om în om!

O, cine vă mai învață, cine vă mai trezește pe voi atât de dulce, atât de părintește, fiilor? Duhul Sfânt Mângâietorul, Cuvântul vieții face aceasta vouă. Acum două mii de ani El a coborât peste ucenicii Mei în chipul limbilor de foc și S-a făcut în ei cuvânt de Duh Sfânt și au grăit prin El ucenicii Mei peste toți cei adunați la praznic în Ierusalim și toți auzeau în limba lor limbile Duhului Sfânt prin ucenici grăite în ziua aceea, spre mântuirea multora din cei ce auzeau. O, așa să înțelegeți și voi în ziua aceasta limba Mea de peste voi, grăirea Mea cea dătătoare de viață vouă, căci Eu vă iubesc și vă grăiesc cu mântuire și vă sunt Mântuitor. E zi de învățătură, și Eu vă sunt Mântuitor prin graiul Meu de peste voi, numai să fiți ascultători, fiilor. O, iubiți haina nunții și păstrați-o pentru masa Mea cu voi ca să veniți să vă grăiesc. Dar ce este acest veșmânt? Sfințenia este, fiilor. O, nu vă temeți să purtați această haină, ci temeți-vă s-o lepădați de pe voi, căci omul o leapădă de pe el ori de câte ori păcătuiește el. Fiți cu ochii în șapte, căci din cele șapte laturi se privește spre voi, și tot așa și voi trebuie să priviți când faceți binele și când dați să faceți răul, și Duhul Domnului vă va ajuta pe voi dacă veți privi și spre El. Amin.

O, e zi de praznic de Duh Sfânt, iar Eu vă îmbrățișez în cuvânt și vă învăluiesc în el ca să fiți îmbrăcați în Hristos și mereu, mereu să vă botezați în numele Meu viața cea de fiecare zi, căci fiecare zi are binecuvântarea ei și are și dușmanii ei, care vă fac să greșiți, fiilor. Cu ce puteți să greșiți? O, cu multe stă la pândă vrăjmașul sufletului vostru, tată. El vă îndeamnă

să greșiți cu cuvântul, cu inima, cu nemulțumirea, cu neumilința, cu încordarea sufletului, cu clevetirea, cu judecata asupra fraților voștri și chiar cu trufia, care îmbracă haină peste haină ca să n-o cunoașteți a fi ea. Cu ce să scăpați voi de acestea care stau la pândă dinăuntrul vostru mai mult decât din afara voastră? O, fiilor, învățați de la Mine, căci Eu sunt blând și smerit cu inima. Așa am spus Eu, Domnul, acum două mii de ani celor ce auzeau din gura Mea învățătura Mea și tot înăuntrul Meu. Așa vă învăț și pe voi: nu vă semețiți, tată, ci umiliți-vă înaintea oricărui semen, și aceasta pentru voi, nu pentru el, și fiți pretențioși la statura voastră și nu cereți celui alt pentru ea ceea ce voi trebuie să lucrați și să aveți, că mai bine vă este să învățați așa cum vă învăț Eu să faceți, decât să aveți de învățat din greșale, o, fiilor. Când omul învață din greșale, el are greșale, dar când învață din cuvânt, el are înviere, tată, și așa să vă lucrați învierea, ca să nu mai treceți prin moarte, fiilor, ca să nu mai treceți prin păcat sau păcatul prin voi, și apoi să vă pedepsească el spre înțeleptirea voastră. O, dacă veți lucra așa Eu vă voi scrie pe voi cu mucenicii care și-au vărsat sângele pentru Mine și pentru mântuirea lor prin mărturisirea lor, iar Eu pe voi vă voi scrie vitejii Mei, că v-ați înfrânat trupul și pornirile poftei trupului și ale păcatului, limba și săgețile ei veninoase, inima și îmboldirile ei ucigătoare, mintea și pornirile ei cele spre judecata semenilor, și veți fi biruitori prin cruce, prin înfrânare de la toate acestea care nu seamănă cu Dumnezeu în voi.

O, când veniți la izvorul învățăturii Mele, măsurați-vă prin el statura și nestatura, fiilor. Luați din el creștere pentru cele bune din voi și scădere pentru cele rele din voi, care se războiesc în voi împotriva voastră, fiilor. Masa praznicului Duhului Sfânt găsiți aici, la izvorul Meu de cuvânt. Sunt Eu, venit pe pământ, învăluit în cuvânt, iar voi, ca pe Împăratul tuturor să Mă primiți, ca pe Cel nevăzut din pricina cetelor îngerești, care Mă înconjoară între Mine și voi, o, fiilor, o, fiilor care veniți la izvorul Meu de cuvânt. Amin.

O, nu vă întristați pe îngerii stihilor că n-au lucrat mai mult la rugăciunile voastre, fii ai poporului Meu de la izvor! Ei au și ei durerile lor, tată, și se văd, dar la voi au fost blânzi și au suflat departe de voi cu durerea lor peste pământ. Noi stăm sub cort, tată, și e vreme bună sub cort, e vremea Mea cu voi, fiilor, și cu poporul venit de peste tot și adunat lângă Mine și lângă voi la praznic de Rusalii, praznicul bisericii Mele de nou Ierusalim, care sunteți voi, și al colinei Mele de azi, Sionul Meu de azi, muntele Meu cu voi, înălțime cerească între oameni pe pământ, așa cum Eu M-am zidit cu voi în mijlocul oamenilor, căci scris este: «*Iată cortul lui Dumnezeu între oameni, și va sălăslui Domnul cu ei și le va fi lor Dumnezeu*». Amin.

Am grăit învățătură de viață multă în ei la cei ce au venit la masa Mea de Duh Sfânt, și le doresc lor creștere sfântă și încopilărire, ca să fie ei blânzi și smeriți cu inima între ei, așa cum sunt Eu, și să-și spele ei viața în vasul acesta, în albia cuvântului Meu, care vine cu norii, așa cum și Eu vin dimpreună cu sfinții Mei, iar spre sfârșitul zilei, Eu, Domnul, voi da glas sfinților Mei pentru mărturisirea Duhului Sfânt, Duhul sfinților Mei, Duhul lui Dumnezeu în ei, între cei din cer, așa cum a fost El și pe pământ cu ei. Amin.

Acum ne dăm unii altora petrecere dulce. Cerul și pământul laolaltă să-și dea bucurie de Duh Sfânt, Noi vouă, și voi Nouă, fiilor adunați la gura izvorului Meu! Noi vă dăm din Noi, iar voi să Ne dați din voi, și unii altora să ne dăm și să-L bucurăm pe Tatăl, Care ne privește acum. Amin.

Cei care ați venit pentru întâia oară pe meleagurile

Sionului Meu cel de azi, în grădinile Mele cu poporul cuvântului Meu, luați și gustați și simțiți cu Duhul Care grăiește pe pământ în mijlocul neamului român și bucurați-vă în sărbătoarea Mea de Rusalii cu poporul Meu cel de azi, dar bucurați-vă să crească Dumnezeu în voi cu împlinirea Lui, pe care El o cere azi pe pământ celor ce-L iubesc pe El cu întregul și nu pe jumătate iubire. Luați și vă bucurați în sărbătoare de Duh Sfânt și uitați-vă în cuvântul Meu și cunoașteți pe Dumnezeu într-o a doua Sa venire pe pământ cuvânt, acum, la sfârșit de timp! Amin.

Pace vouă, celor ce v-ați adunat cu dor și cu inimă largă pentru Mine lângă izvorul Meu și lângă poporul Meu de la izvor, și cu care Eu am trudit și am gătit sărbătoarea! Pace vouă! Eu sunt Păstorul Cel cu crucea și Îmi sunt frați toți cei ce iubesc mersul cu cruce, căci fără cruce rățește omul pe pământ sub păstor străin de Dumnezeu cu viața și cu fapta lui.

Luați Duh Sfânt! Luați, că Eu vă dau! Deschideți-vă ca să vă dau și ca să luați! Amin.

Măreață zi are cerul sfinților Mei în grădina Mea cea de azi pe pământ, grădina întâlnirii, grădina cuvântului Meu când Eu Mă adun cu cei însetați după cuvântul Meu cel de azi. Amin.

Iar tu, Tată Savaot, Tatăl Meu, îmbrățișează-i și le dă lor, o, dă-le Tată, așa cum Eu le dau, ca să aibă și ca să Ne aibă ei pe Noi, o, Tată, de Dumnezeu al lor, o, Tatăl Meu, o, Tatăl Meu și al lor! Amin, amin, amin.

*

Cartea Mea cea de azi primește acum în ea petrecerea Mea în zi de praznic de Rusalii cu poporul cel adunat la izvor, căci Eu M-am alinat cu el, Mi-am uns ranele cu tot ce a fost pus înaintea cerului spre slava sărbătorii de azi, spre mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul, Duhul lui Dumnezeu. Tatăl Meu Savaot S-a mângâiat în Mine, iar Eu în El M-am mângâiat cu slava Duhului Sfânt, prin care S-a slăvit Dumnezeu sub cort cu poporul cel strâns în jurul bucuriei și al mângâierii, care au izvorât în ziua aceasta sfântă din inimile toate, căci au stat buchet toate într-o trăire sfântă, toate într-un duh și într-o iubire, toate încălzite sub simțământul sfânt al îndrăgostirii de Dumnezeu. Amin.

Am stat înfășurat în taină în mijlocul sărbătorii. I-am cuprins în mângâiere pe cei tari, ca și pe cei neputincioși cu sufletul și cu iubirea, căci lucrarea Mea cu tine e mare, poporul Meu, e mare, tată, și e tainică, și Eu sunt Cel nevăzut, din pricina cetelor îngerești care Mă înconjoară din părți, iar îngerii sunt fără de trup, așa cum Eu am spus în ziua aceasta despre slava Mea, care stă tainic în mijlocul tainei Mele cu poporul Meu cel de azi.

O, ce-ar fi, oare, dacă taina Mea cu tine, poporul Meu, s-ar lăsa descoperită prin semne și minuni în ochii multora spre judecata celor necredincioși? Ar fi ca și acum două mii de ani, când lumea și stăpânitorul ei au fost judecați prin tot ceea ce am lucrat Eu pe pământ atunci, văzut și nevăzut. Ar fi să fie judecați toți cei care au văzut și au auzit de voi, toți cei nepăsători, toți cei necredincioși, toți cei defăimători, care nu găsesc alt fel de răzbunare pe Mine și pe tine, poporul Meu, și nu știu ei că spre ei înșiși trimit răzbunarea pe care o lucrează ei din duh de prostie, duhul celor nestatornici, și care nu-L iubesc pe Dumnezeu pentru că se iubesc pe ei, deșertând ei în părți veninul inimii și al limbii lor răzbuunătoare. Eu însă te păstrez în taina Mea ca să te ocrotesc, poporul Meu, fiindcă

Eu trebuie să ajung cu tine până la capătul mersului Meu cel din vremea aceasta pe pământ.

O, aș fi voit să le povățuiesc pe toate chiticelele de fii creștini de peste tot și care vin adesea la izvor ca să ia din bucuria sărbătorilor Mele cu cei credincioși, și aș fi voit să le spun tuturor taina păcii, taina împăcării dintre Dumnezeu și ei, dintre ei și ei, iubirea frățască între ei, și la care Eu, Domnul, să privesc și să Mă mângâi de peste tot de la cei credincioși și de la cei binecredincioși pentru cuvântul cel de azi venit pe pământ.

Am în dreapta Mea pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani și pe cei ce umblau cu ei cu credincioșie spre vestirea Evangheliei Mele peste pământ apoi. Am stat cu ei între toți cei de sub cort și am stat cerește, am stat ca în cer, și nu toți înțeleg ce trebuie înțeles când spun Eu așa.

O, ucenici mărturisitori pentru Mine cu voi, gustați, tată, gustați, plini de fiori cum sunteți pentru frumosul sărbătorii de Duh Sfânt, la care am luat parte, fiilor ucenici! Eu, Domnul și Învățătorul vostru atunci și acum, dau vouă limbile Duhului Sfânt ca să împărțiți din voi pe Dumnezeu la cei ce au stat adunați cu noi în zi de praznic de Duh Sfânt, când Eu și cu voi am fost sărbătoriți. Iată, vă dau. Fiți împărțitori! Amin.

— **O**, Tată Savaot, și Tu, Fiule Mieluț al Tatălui, locașul Duhului Sfânt sunteți și Unul în altul o unime, iar noi nu grăim de la noi înșine, ci de la Dumnezeu, Care ne poruncește să grăim în limbile Duhului Sfânt, Povățuitorul oamenilor binecredincioși.

Este scris în Scripturi că numai cei smeriți cu inima caută după Dumnezeu, iar Duhul Lui Cel Sfânt Se lasă peste cei credincioși care nu iscodesc pentru credință pe Domnul. Toți cei ce se apleacă să creadă venirii de azi a cuvântului de sus, din cer peste pământ, noi, martorii lui Dumnezeu-Cuvântul, Care a murit și a înviat pentru ca să credem că El este cu noi, pe toți îi îndemnăm să se tămăduiască de duhul cârtirii și al deșartelor vorbiri, căci acestea duc la păcatul cleветirii, fiindcă și cel mai tainic cuvânt atrage pedeapsă, ca și minciuna, care omoară sufletul celui ce se hrănește din rodul ei, căci violența omului îl ține departe pe Domnul, iar ispitirea atrage prin ea muștrare peste cei bolnavi cu mintea, care n-au înțelepciunea de mamă, fiindcă ea se depărtează de cei nepricepuți pentru ea; și chiar dacă înțelepciunea are de piatră iubirea, ea lovește în cei defăimători, fiindcă Duhul Sfânt al Domnului scoate deasupra pe toate cele ascunse și străpunge inimile toate și cuvintele toate, fiindcă El cuprinde lumea, și pe toate ale ei le cunoaște până la cea mai slabă șoaptă, și nu se pot ascunde cei nedrepti și nu poate fi nimic uitat, căci toate punerile la cale, bune sau rele, vor fi descoperite, iar cei ce-și grăbesc moartea prin cele rele ale lor, sunt atrași apoi spre ea. Domnul însă este îndurerat și trist pentru cei ce pot fi vii și nu vor, căci El este Domnul vieții și al izbăvirii celor păcătoși, care prin pocăința lor pot asupra păcatului, care aduce moarte celor ce îl iubesc pe el.

Vă povățuim spre Duhul lui Dumnezeu, Care știe toate ale voastre, și vă mărturisim bucuria Duhului Sfânt din ziua aceasta cu voi și cu noi, cei din cer, adunați sub cortul cel ocrotitor al sărbătorilor în grădina întâlnirii cerului cu pământul, a Domnului cu voi. Duhul Sfânt este graiul nostru, nu noi suntem cuvântul pe care vi-l dăm spre încununarea sărbătorii de azi. Bucuria mărturisirii se face dor și iar dor în noi, cei din cer, și grăim vouă în Duhul Sfânt și am spus vouă lucrarea Lui, poava Lui, lumina Lui, Care pătrunde fără greș în cele mai tainice ascunzișuri ale inimii și Căruia nu-I scapă nici șoapta cea mai stins șoptită. Gura este organul cel făcut de Dumnezeu și

trebuie s-o îngrijim împotriva vicleșugului, duh folosit de om cu mare ușurință, până când el va fi nimicit de pe pământ, duh care încurcă pe cele dinăuntrul inimii omului și îl face pe om rob vicleșugului, care stă împotriva Duhului Sfânt, Povățuitorul Cel de la Dumnezeu pentru om.

O, au stat cu noi și cu voi cei de dedesubt, căci au fost chemați și li s-a făcut pomenirea de vară, și ce frumoasă a fost ziua aceasta și ce mângâietoare pentru cei adunați din cer, de pe pământ și de dedesubt! O, fiți salvatorii celor îndurerați! Fiți voi așa cum ar fi trebuit să fie ei, cei ce acum sunt îndurerați pentru vremea lor cea neumbrită de Duhul Sfânt, Povățuitorul oamenilor!

O, fiți credincioși, nu necredincioși! Toți cei care nu pot mai mult din pricina piedicilor pe care ei înșiși și le-au zidit până acum în cale, să-și folosească inima locaș al tainei de nou Ierusalim și să-și rabde încă robia, până ce dragostea din inima lor, mare din zi în zi mai mult, le va da lor izbăvirea și apoi le va pune în față cărarea întreagă, viață cu putere în ea prin împlinirea ei cea întreagă. Amin.

O, feriți-vă de vicleșug, că acest duh vă duce sub nemulțumiri, de la care se naște răzvrătire între frate și frate! Nu fiți pretențioși, ca să nu vă despartă această meteahnă! Fiți mulțumiți și mulțumitori! Ați fost povățuiți azi de pe pământ să nu stați fără veghe peste voi, iar veghea înseamnă ocrotire. Limbile Duhului Sfânt s-au revărsat peste voi de jos și de sus, numai să le urmați povața. Iubiți să fiți mici și ocroțiți, căci cei ce caută întâietate nu-și mai sfârșesc căutarea, și așa vor fi găsiți în ziua cercetării. Și, în sfârșit, duhul îndrăgostirii de Dumnezeu să ia foc în voi ca și în noi, ca și în Domnul nostru și al vostru, Care aruncă mereu, mereu peste pământ focul dragostei Lui, și iată, cuvântul Lui pentru îndrăgostirea de Dumnezeu a celor ce vin și aud și văd și cred în El apoi. Aceasta este ceea ce Duhul Sfânt vă îndeamnă pe voi prin noi, ucenicii cei de acum două mii de ani, mărturisitori ai Domnului și Mântuitorului nostru, și care și azi L-am mărturisit pe El Mântuitor. Amin.

Iar vouă, celor ce puneți cerului masă cu cei de pe pământ doritori de Dumnezeu, vă dăm din noi plinul Domnului și vă vestim că va fi să lărgiți așternutul Domnului de la voi și să deschideți încă și mai larg pentru cei ce înviază din păcat și vin să ia în ei duhul îndrăgostirii de Dumnezeu ca și voi. Fiți primitori de oaspeți! Fiți pentru Domnul așa, pentru rodul Lui care se ridică spre El, căci casa Lui sunteți voi! Amin, amin zicem vouă, nu vă temeți că sunteți mici și neputincioși! Lăsați să poată Domnul! Voi doar stați casă a Sa, han al Său pentru cei ce se opresc ca să bea și, bând, să afle ei apoi gustul nedespărțirii de Dumnezeu. Amin.

Pace vouă, așa cum Domnul ne-a învățat și pe noi să spunem urarea Lui peste cei binecredincioși! Amin.

Iar Ție, Doamne, mângâiere în cer și pe pământ de la ucenicii Tăi cei din cer și de la cei de pe pământ, și prin ei de la toți cei mângâioși Duhului Tău rănit după om. Amin.

— **S** fârșim acum cuvântul zilei, o, ucenici ai Mei, cei din cer și cei de pe pământ, și Ne odihnim în duhul împlinirilor, care vor prăsi unele din altele spre slava cea de nou Ierusalim pe pământ, care-și lărgeste cortul ei. Tainic i-am îmbrăcat în binecuvântare scumpă pe toți cei care au venit și au poposit și s-au întors apoi întru ale lor. Le-am dat lor pe îngerii Mei spre însoțire lor. Mă voi aprinde în ei cu focul pe care îl tot arunc pe pământ ca să ardă și să se vadă arzând și aprinzând el foc din foc. Amin.

O, popor de la izvor, peste șapte zile avem sărbătoarea tuturor sfinților Mei, și lângă ea sărbătoarea trâmbiței Mele

Verginica, născută în anul nașterii ei în duminica a noua după praznicul Învierii Mele. Voi grăi în ziua aceea, fiilor, și Mă voi mângâia prin grăirea Mea. Voi grăi cu puterea Duhului Sfânt Povățuitorul, o, și cât aș vrea să prindă rod grăirea Mea din ziua aceea!

Pace vouă! Odihniți-vă, tată! Îngerii Mei iau slujirea voastră și o păstrează la Mine pentru voi. Fiți ostenitori neosteniți pentru via Mea, o, fiilor! Amin, amin, amin.

10/23 mai 2010

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Sfânta Virginia grăiește din cer cu cei răzvrățiți. Domnul aduce poporului tărie de sus pentru duhul credincioșiei. Omul nu are dreptul să fie nemulțumit. Nemulțumirea îl duce pe om spre moarte. Vorbirea din cer a păstorului Daniel .

C artea Mea cea de azi se deschide, iar Eu, Domnul, cuvintez prin ea poporului Meu. Amin.

Din sărbătoare în sărbătoare cobor la tine cuvânt, și cobor cu sfinții, o, poporul Meu. În ziua aceasta de duminică sunt sfinții în sărbătoarea lor înveșmântați, și o înveșmântează ei pe ea, iar Eu, Domnul, în mijlocul lor cuvintez cu ei și cu tine și te hrănesc, și Îmi hrănesc mângâierea Mea și a lor hrănindu-te pe tine, că mare mângâiere am Eu că te am pe pământ pe tine credincios venirii Mele pe cărare de cuvânt, și mare minune este să găsesc Eu credință pe pământ pentru venirea Mea!

O, pace ție, poporul Meu! Te-ar înghiți în el duhul lumii dacă Eu n-aș avea mereu în mijlocul tău cărarea cuvântului Meu cu care tu te hrănești ca să fii credincios. Am grijă de tine, tată, căci lupul cel flămând după tine pentru că ești al Meu te-ar lua de lângă Mine și ți-ar da apoi sămânța cea rea, nepăsarea de Dumnezeu, și ai cădea apoi în otrava despărțirii de Dumnezeu, tată. Îți dau în ajutor sfinții lângă cuvântul Meu, care te ține în viață, și îți dau puteri cerești ca să te învăluie în ele zi și noapte, că satana e flămând după agoniseala Mea cea de azi. O, ai grijă să fii credincios, căci satana ne este dușman, fiule. De când Mi-am început cuvântul Meu prin trâmbița Mea Verginica, satana a fost mereu pitit la masa Mea ca să nu-i lase creștinului statornicia și credincioșia, și nu-i trebuie mult omului ca să cadă în mreaja lui satana și să i se întunece ochii și mintea și credința și căutarea lui după izvorul Meu de cuvânt.

O, am cetele de sfinți în jurul Meu din părți, iar în mijlocul lor pe Verginica Mea, pe trâmbița lui Dumnezeu pe pământ și în cer, și pe care sfinții o îmbracă în iubirea lor în ziua aceasta, duminica tuturor sfinților, când ea s-a născut pe pământ în anul nașterii ei.

O, Verginico, ți-am vestit sărbătoarea și i-am spus poporului Nostru de la izvor să o pregătească. Voiesc, tată, să lăsăm din Noi cuvânt pentru lucrarea Noastră cu el și pentru jalea Noastră de la cei ce au fost și nu mai sunt cu iubire pentru Noi. O, de ce, oare, nu poate omul să nu se îngâmfe, tată? La ce, oare, s-o fi îngâmfând când el are în el viață împrumutată de la Dumnezeu? O, numai satana, numai el aduce în om semeția și apoi trufia, care-l despart pe el de Dumnezeu și de fiii lui Dumnezeu, de cei care rămân cu Dumnezeu și cu duhul mărturisirii pentru Dumnezeu cu ei.

O, Verginico, stau sfinții toți și Ne privesc, tată, și dau să facă înaintea poporului Nostru mărturia lor, purtată în ei pentru Mine pe pământ și în cer pentru lucrarea Mea cu tine în vremea trupului tău, vreme care a început pe pământ și cu care tu ai venit la cer între sfinți, vremea ta de atunci și până azi. Stau sfinții în ziua aceasta în cete-cete la masa Noastră de

sărbătoare cu poporul, iar Eu, Domnul, le dau rând și le dau lor cuvânt acum. Amin.

— **O** slavă Ție cu noi în ziua aceasta în grădina Ta de întâlnire în zilele acestea cu omul, o, Doamne, și fericit este poporul Tău care crede duhului mărturisirii! Tu ești îndurerat ca Dumnezeu, că ai făcut cerul și pământul și pe om pentru ele, și s-a trufit apoi omul până deasupra Ta cu cugetul lui. Cei ce nu stau frumos întru Tine după poruncile Tale, aceia au în ei duhul trufiei, care îl face pe om să se creadă mare, Doamne. O, mulți au venit cu pașii lor spre Tine prin lucrarea Ta cu sfinții Tăi și mulți din ei s-au îngâmfat apoi și au plecat și și-au făcut acest rău de a se îngâmfa înaintea lui Dumnezeu și înaintea poporului rămas credincios. N-a fost în nici o vreme altfel în neamul celor ce Te-au urmat, și de aceea ai rostit Tu cuvânt acum două mii de ani și ai spus că fericii sunt cei ce rabdă cu Tine până la sfârșit!

Avem în mijlocul sărbătorii noastre pe trâmbița Ta Verginica, sămânță a duhului blând și smerit, din care Tu ai născut un popor pe vreme rea pe pământ, vremea rătăcirii de Dumnezeu a oamenilor, popor care a venit și a stat și a văzut și a auzit, și apoi dintre ei au plecat și au vândut taina Ta și au trădat pe frații lor, dar cei ce între ei s-au ales pentru Tine, aceia sunt, și sunt poporul Tău cel de azi, căci au răbdat neobosit și sunt cei ce rabdă îndelung, iar cei ce se plictisesc așteptând, sunt cei ce se îngâmfa în ei înșiși nemulțumiți, Doamne. O, dă glas trâmbiței Tale, că noi privim și mărturisim celor credincioși și celor necredincioși că Tu ești cuvântul acesta cu care vii pe pământ după om, și cu sfinții vii, căci toate se împlinesc așa cum sunt scrise ele în Scripturi, o, Doamne al puterilor, o, Doamne al sfinților Tăi. Amin.

— **D**in mijlocul sfinților grăiesc cu Tine, Doamne, eu, trâmbița Ta, și grăiesc cu poporul Tău și al meu. Avem cu noi pe păstorul Daniel, plin de dor pentru poporul acestui cuvânt. De lângă mine privește el masa noastră cu poporul în ziua mea de pomenire între sfinți. Durerea lui pentru poporul nostru s-a făcut mai mare în cer, dar și rugăciunea lui înaintea Ta este și mai mare, și este cu putere în ea, o, Doamne, și cere el Ție să-Ți arăți puterea și adevărul Tău prin acest cuvânt, căci trufia celor ce s-au clătinat de pe un picior pe altul până ce au amețit de tot, e ca un cariu care se vrea biruitor prin ei, și nu știi aceștia că n-au putere împotriva Ta.

Să te gândești la durerea Domnului, o, popor slab în credință și în iubire, și să te gândești la durerea Lui cea de la tine dacă nu ești împlinit întru voile Lui! Să te gândești la cei ce iubesc răbdând, ca să-ți dea Domnul încă îndreptare, fiule! Este în cer popor rugător venit din mijlocul tău, fii care au știut să-și păstreze credințioșia prin mers păstorit de Dumnezeu și prin duh de pocăință. O, e mare în cer durerea de la un suflet care a plecat și n-a mai stat cu Domnul și cu izvorul Său de cuvânt, după ce a crezut o vreme și a ascultat pentru voia Domnului! O, nu da tu, cel răzvrătit, nu da cu piatra în cei ce stau cu credințioșie lângă Domnul! Teme-te de îngâmfarea ta și nu ți-o înmulți, că te prinde din urmă pedeapsă pentru acest păcat, și plânsul îți va fi amar, căci Domnul a spus că va da fiecăruia după cum este fapta sa, iar pentru aceasta ce a spus Domnul ar fi să vă fie teamă la toți, vouă, celor răzvrățiți și obosiți de duhul îngâmfării din voi. E bine, oare, voi să mergeți împotriva lucrului Domnului și să tacă Domnul și să nu Se scoale El stavilă împotriva răzvrătirii cu inimă de om? O, dacă nu mai puteți spre pocăință, lăsați măcar pietrele jos! Nu mai aruncați! Fie-vă teamă! Voi sunteți fricoși sub orice suferință. Nu vă

agonisiți suferință vouă prin lucrarea voastră cea plină de duh de dușmănie în ascuns și pe față! Fiți cuminți, căci omul este ca umbra! Vă îndemn spre liniște. Lucrați-vă scăparea și nu uitați că prin ceea ce lucrați vă atrageți pedeapsă! Puterea voastră cea rea nu este putere, ci este slăbiciune, și prin ea vă lucrați lovituri, care se vor întoarce înapoi spre voi. Vă chem înapoi la Dumnezeu dacă nu-L mai iubiți. Nimeni din cei smeriți cu inima și tari cu pocăința și cu iubirea nu vor pieri din pricina răutății voastre, ci numai cei muncii de duhul trufiei vor avea de pierdut. Mila Domnului și a sfinților Lui curge spre cei neputincioși spre putere de sus cu ei, dar nu și pentru cei răzvrățiți, care lovesc cu sete în cei slabi cu mersul și cu fapta lor.

O, păstorule Daniel, te-am luat în ziua mea de serbare ca să-i privim pe cei ce ne ascultă și se îndeamnă unul pe altul spre duhul credințioșiei. Ești trist pentru cei ce se răzvrătesc de pe margini, și ești plin de râvnă pentru Domnul, așa cum ai fost și pe pământ. Să ne rugăm pentru biruința Domnului și a făgăduințelor Lui, iar pe cei trufași, care-și atrag ceea ce lucrează, să-i lăsăm așa, în seama faptelor lor, dacă nu se vor pocăi cu plâns și cu trezie. Iată-L pe Domnul mergând prin mersul celor credincioși, care sunt și care vin și care se vor întări prin harul dragostei dintâi, întru care vor fi ajutați din cer și de pe pământ prin cei statornici în iubire! Ești îndurerat și plin de rugăciune tare pentru durerea Domnului, pentru poporul cel statornic pe cale și pentru ispita care încearcă acum neamul român. E zi de mărturisire, și vom întări pe cei din porți ca să poată primi în carte grăirea noastră cea din ziua aceasta, durerea noastră în cer și pe pământ și ruga noastră de bine peste poporul cel cuminte și peste cel ce a luat calea răzvrătirii, din pricina prea multei iubiri cu care Domnul i-a îngăduit încă așa cum sunt ei.

Stăm la masă cu poporul cel de aproape și privim la lucrul lui cel de azi. Dăm Domnului acum grăirea și ne vom face loc în carte apoi, după ce vom sta cu poporul la masă pentru sfinții sărbătoriți, pentru toți sfinții Lui. Amin.

— **O** Verginico, trebuie răgaz să avem. Să stăm acum la masă cu poporul cel tare prin credință, și apoi să dăm putere în porți ca să grăim Noi apoi poporului cel șovăielnic, cel ce nu poate scăpa de sub pecetea acestei lucrări de cuvânt, căci toți cei care au stat la această masă, au semnul acesta pe ei.

O, poporul Meu de la izvor, și voi, cei adunați cu credință în ziua aceasta lângă cei care trudesă pentru grăirea Mea cea de azi, Eu, Domnul, aduc vouă încă tărie de sus pentru duhul credințioșiei. Încă de la începutul Meu prin acest cuvânt satana a venit înaintea Mea și a cerut să cearnă pe poporul cel care auzea cuvântul Meu prin trâmbița Mea, iar Eu și cu ea ceream Tatălui credință pentru cei ce aveau să rămână poporul Meu. Eu, Domnul, lucrez cu putere nevăzută și vă întăresc credința și întăresc purtarea Mea de grijă pentru voi, căci vremea este cu cernere mare, când cei nestatornici și nemulțumiți se dau pe față prin însăși lucrarea lor, dar voi, mergând, binecuvântați și întăriți pe Dumnezeu peste voi, fiilor ascultători. În ziua aceasta Eu și trâmbița Mea vom lăsa cuvânt în carte și va lucra cuvântul, căci lucrător este el. Amin.

Dați acum curs duhului sărbătorii cea pentru toți sfinții Mei, o, fiilor! Dați, tată, rugă cu putere cerului pentru voi și aduceți Domnului rugă pentru limpezirea duhului neamului român, căci duhul răzvrătirii își cere dreptul de la mijloc în mijlocul acestui neam. O, să am rugăciuni înaintea Mea aduse, fiilor, iar Eu, Domnul, să lucrez prin ele pe cele de la Dum-

nezeu peste acest neam greu încercat acum, și căruia mereu, mereu i-am strigat trezirea, mereu, mereu i-am cerut duh de veghe pentru cele ce dau să vină peste el, și iată-le, vin, și trebuie veghe.

Fiți veghetori ca Dumnezeu, fiilor! Să veghem, o, fiilor! Să cerem Tatălui ajutorul pentru cele grele care sunt și pentru care Eu, Domnul, am spus să se vegheze, și din timp am spus peste neamul român! O, rugăciunea cea tare aduce izbăvirea cea pentru bine și aduce stavilă pentru rău, dar să fie împăcat cu Tatăl duhul celor ce mijlocesc cu rugăciunea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

*

Am stat cu sfinții și cu îngerii și am privit lucrarea duhovnicească, creșterea celor ce se aleg pentru împărăția Mea în ei, unii pe alții dându-se Mie, unii altora dându-și creștere, iar pentru aceasta unii lucrează mai mult, după inima lor dăruitoare de Dumnezeu în jur, după darul Duhului Sfânt, pus de Mine în ei.

Eu, Domnul, întăresc lucrarea cuvântului Meu, căci cu el Mă fac Păstor peste cei ce se fac popor al Meu. Am privit lucrul mărturisirii și dau să îndemn din cer și de pe pământ prin Duhul Meu, ca să știe fiii poporului Meu să mărturisească celor ce vin despre lucrarea Mea cu ei timp de peste cincizeci de ani, lucrare cu milă și cu răbdare multă și cu nădejde cerească prin acestea două că Eu, Domnul, voi avea un popor frumos în mijlocul fiilor oamenilor, și pe care Eu îl curățesc mereu, îl primelesc mereu, îl împodobesc mereu cu duhul cunoștinței de Dumnezeu și al înțelepciunii tainelor de sus cu el pe pământ.

Te învăluiesc în cuvânt, poporul Meu cel credincios. Dau să te deprind și pe tine să faci și tu cu Mine tot așa, să lucrezi și tu cu Mine așa cum lucrez Eu cu tine, căci așa cum tu iei din cer, tot așa și cei din cer așteaptă să ia de la tine și să aibă de la tine. Să iei tu bine seama la cei ce s-au răzvrătit și s-au tras în lături, că ei nu au astâmpăr, și se luptă prin tot ceea ce fac ei să-Mi oprească cursul cuvântului, și se luptă orbește, tată, dar în gol se luptă, căci Eu cuvintez și voi da să-i amuțesc, că dacă-i las așa, își adună prea mare osândă, prea multă judecată, și îi voi face să înțeleagă bine că Eu sunt acest cuvânt, pe care ei din duh de trufie și de răzvrătire dau să-l pună sub semnul minciunii înaintea celor crezuți de ei slabi. O, măcar de-ar avea cu ce să se îngâmfe, bieții de ei, căci diavolul i-a golit de daruri și sunt lipsiți de minte din cer și își fac rost de pedeapsă, și ei nu știu ce fac și că-și fac rău unul altuia, și unul după altul se pitesc apoi, căci răzvrătirea omului e duh rău în el, duh străin de Dumnezeu în om și în lucrarea omului.

O, și-am spus, măi creștine răzvrătit, că nu-ți face nici un bine cel de un gând cu tine pentru răul din tine și din el, și nu te poate hrăni sau păzi de cădere, ci te poate ajuta să pieri, tată. Cei ce umblă singuri și nevegheați de cei puși veghetori de la Mine peste cei care se fac ai Mei, aceia își fac loruși rău, dar Eu Îmi învăț poporul să stea sub veghetor ca să scape de lup, zi și noapte să caute să fie călăuzit, și din unii în alții să împartă veghea și să o aducă înaintea Mea, că Eu am în mijlocul lui între Mine și el fii așezați înaintea Mea pentru el, și care să mărturisească pentru mersul lui cu Mine, pentru creșterea sau necreșterea lui, și pentru câte trebuie din cer în toată vremea, și ca să-l învăț să-și păstreze credincioșia.

Mare bucurie se suie la Mine când văd duhul învățaturii sfinte în zile de întâlniri sfinte între Mine și poporul Meu, între frați și frați, și când de la mijloc se împarte sămânță sănătoasă

pentru hrană, pentru creștere, pentru omul cel nou în locul celui vechi din fiecare fiu care vine să Mă aibă apoi de viață a sa. Am spus nu de mult că dacă Eu, Domnul, aș fi om pe pământ și Mi-ar da cineva acest cuvânt viu și de viață dătător, aș spune despre cel ce Mi-l dă că este omul lui Dumnezeu și că de la Dumnezeu Îmi dă, și n-aș putea să spun că e diavol un așa om, că e mincinos sau că e nevrednic ca să iau de la el viața acestui cuvânt. Dar Eu am spus: *«Cine are urechi de auzit, acela să audă, nu oricine să audă ceea ce Duhul grăiește bisericilor!»*.

Iată taină de înțelepciune: nu pot auzi cei ce nu au urechi de auzit sau cei ce și le înfundă sau și le vând altor șoapte, altor duhuri. Nu toți ascultă de la Dumnezeu, și mulți ascultă de la oameni și de la diavol, chiar și între cei ce au venit să se facă fii ai acestui popor prin cuvântul Meu, care grăiește. O, creștine greoi la înțelepciune, dacă n-ai pe Dumnezeu în tine, văzut în ceea ce faci tu întru El, sau El întru tine, să știi, tată, că se lipesc muștele de tine, că trag muștele la tine, sau că te faci muscă plină de gunoi pentru semenul tău și că poți să-l omori cu lipsa de Dumnezeu din tine. Musca numai din gunoi culege, numai din ceea ce intră în stricăciune, și apoi vine și se așează pe locuri curate fără să se rușineze, și e purtătoare de boală musca, și iată, așa se omoară om pe om, nu cu pușca, ci cu cuvântul unul împotriva altuia, și se defaimă cu cuvintele rostite unii peste alții oamenii, unii contra altora, unii despre alții, iar dezbinarea este diavol, este muscă purtătoare de boală prin ceea ce strânge și împarte ea din locuri murdare, din gunoi.

Te învăț, poporul Meu, veghea, tată, și înțelepciunea ei, căci cel ce Îl are pe Dumnezeu în el, Îl dă pe Dumnezeu, iar cel ce se are pe sine și pe om în el, se dă pe sine omului și strică omul la minte, și apoi caută să iasă de sub vină și s-o lase pe altul, că asta face omul care nu-L are pe Dumnezeu în el, și ca diavolul face ceea ce face.

O, e primejdios să-și pună omul sarcina sa pe alt om și e mare lășitate această meteahnă. Feriți-vă să vă căinați, voi, cei care veniți să învățați viața! Nu vă apăsați cu sarcinile unii pe alții, că aceasta nu este frăție, ci este moarte, tată, căci omul este neputincios și este lipsit de Dumnezeu și are omul nevoie de Dumnezeu, chiar dacă el nu-și înțelege simțămintele și căutarea și nerăcoarea. Omul își ia singur drepturi, dar el n-are dreptul să fie nemulțumit nici spre Dumnezeu, nici spre om, și că oricâte vin peste el, bune sau rele, toate sunt facerea lui cea de la Dumnezeu, facerea Mea de bine pentru mântuirea lui, pentru ținerea lui în frâu, pentru ca să nu apuce el pe căi străine de duhul mântuirii și al umilinței, care-l fac pe om să semene cu Dumnezeu, să ia chipul și asemănarea Mea, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și pe toate le-am luat ca de la Tatăl cât am fost pe pământ.

O, nimic nu-i folosește omului nemulțumirea, ci numai spre moarte îl duce ea și spre îngâmfare, și nu spre umilință. Numai și numai de învățat are omul cel care are urechi de auzit ceea ce Duhul grăiește. Te învăț, poporul Meu, să nu te temi de omul trufaș, dar să te ferești de el și de lucrarea lui cea lipsită de toată pacea. Am în coborârea Mea cu trâmbița Mea pe păstorul Daniel, care privește la învățătura Mea de peste tine și la trufia unora, de la care nu se naște învățătură de minte pentru cei ce nu au urechi ca să audă cu ele și să învețe.

O, păstorule Daniel, e mult și mereu de lucru și de povățuit poporul, căci diavolul trufiei din cei nemulțumiți și răzvrătiți a prins putere mare în ei, tată, și se încearcă din rășputeri să clatine pe ici pe colo pe cei slabi, ca să se îngâmfe apoi și mai mult. Durerea noastră în cer și pe pământ e mare, dar și ruga noastră către Tatăl pentru poporul cel cuminte tre-

buie să ne fie mare, chiar și pentru cei ce au luat calea trufiei și a răzvrătirii în dreptul cuvântului Meu, așa cum mereu, mereu a fost în poporul nostru din partea celor ce-și luau dreptul să fie nemulțumiți și răzvrățiți prin duhul trufiei din ei. Te-am luat rugător mare în cer lângă Mine și lângă cei veniți la noi dintre cei lucrători în mijlocul poporului cel de cincizeci de ani al Meu. Grăirea Mea cu poporul, și pe care tu o știi în cer acum, îți dă de știut ție de la Mine mersul celor credincioși și mersul celor răzvrățiți. Iată-l pe cel ce se răzvrătește acum că nu are el drepturi mari peste taina Mea purtată cu tine, și despre care el zice că trebuia să-i fie lui dată spre purtat. Iată-l, tată, pe acest nemulțumit și cu limbă lungă pe unde poate să-și verse veninul nemulțumirii lui și disprețul asupra celor cu care noi purtăm pe mai departe cursul cuvântului de sus. O, ce să facem, tată, cu acest fiu răzvrătit și care dă să-și facă ucenici ai răzvrătirii lui din mijlocul poporului rămas? O, cine, oare, îi dă lui dreptul să fie nemulțumit? De unde-și ia el acest drept? De la cine? Duhul trufiei lui face aceasta înăuntrul lui. O, cine, oare, i-a luat lui partea pe care trebuia s-o aibă, de fiu împlinitor și mulțumit și credincios mersului nostru pe mai departe cu taina cuvântului Meu peste pământ? Tot duhul nemulțumirii și al pretenției l-a făcut pe acesta să-și piardă mersul cel frumos cu toți frații și să se tragă pe margine și să ațâțe pe câți mai poate ca să-i tragă la un gând cu el, la lucrarea răzvrătirii, tată, și iată, găsește pe cei neumiliți și pune în ei strânsură de muscă și se face fiară creștinul și înnebunește de-a binelea, că asta caută cei bolnavi de trufie. Eu însă vă am pe voi din poporul Meu de azi rugători în cer lângă Mine pentru el și ne așezăm înaintea Tatălui și cerem cale limpede pentru lucrarea cuvântului Meu în mulți peste pământ și vom rosti cuvânt peste cei răzvrățiți, ca să le cadă dinții și limba de fiară și ca să nu mai sfășie și ca să nu mai lovească sau să defaime pe cei ce s-au ales pentru credincioșie, pentru lucrul mult cu noi.

O, păstorule, tată, e mult veninul cu care împrășcă acum cei răzvrățiți, doi, trei câți s-au ales așa. Dau să ies mereu în calea poporului și să-l țin treaz și să vegheze el ca să nu i se spargă casa, căci hoții de suflete s-au născut și din acest popor, și iată-i, îi scoatem ca să fie cunoscuți cu lucrarea lor dosită, cu care ies la răspântii să mai găsească pe careva și să-l doboare din mers.

O, nu vă mai ascuțiți dinții ca să mușcați cu ei și nu mai scoateți limba ca să batjocoriți cu ea, voi, cei care v-ați ales de partea diavolului defăimării și al răzvrătirii și al trufiei omorătoare de suflet în om! O, nu Mă faceți să vă pun jos în lupta voastră împotriva Mea ca să nu mai aveți timp de pocăință pentru viața care vine după ce se va sfârși lucrarea cea pentru cer nou și pentru pământ nou și pentru moștenitorii acestei faceri noi, vestită prin Scripturi să se facă și să fie! O, căutați împăcarea cu Mine cât mai aveți cum s-o faceți, tată! Cei pe care voi îi batjocoriți acum numai pentru că Eu, Domnul, Mă sprijinesc pe ei că Mi-au fost credincioși mai mult decât voi, o, voi nu știți că ei nu vă urăsc pe voi și că nu vă judecă pentru ceea ce faceți rău Mie sau lor sau poporului cel credincios. Ba, din contra, pe ei îi doare în ei inima voastră răzvrătită, inima voastră de fiară așa cum voi vă dovediți acum. Vă voi da satanei ca să vă pedepsească, așa cum l-am dat pe Israel, care s-a răzvrătit asupra lui Moise, slujitorul Meu, că iată, lucrați ca și cei răzvrățiți de atunci în Israel, căci voi nu cugetați cele ale lui Dumnezeu, ci pe cele ale diavolului îngâmfwării și al răzvrătirii, fiilor. O, mergeți înapoia Mea, căci cele ce cugetați voi sunt ale diavolului! Pocăiți-vă, tată, și liniștiți-vă, că am acum în cer din mijlocul poporului Meu rugători mari pentru mersul

Meu cuvânt pe mai departe pe pământ! Și iată ce-Mi spune păstorul Daniel, de lângă Mine rugător spre Tatăl și spre Mine:

— **O**, să le spunem, Doamne, lor că în vremea Ta cu trâmbița Ta Verginica nu ne-au dat ei bucurii, decât dor de căsătorie, nunți și botezuri, și nu ne-au dat mâna ca să ieșim deasupra cu lucrarea cuvântului Tău. Au născut și au tot născut fii, și n-avem din fiii lor decât cât numărăm pe degete, iar pe ceilalți i-au dat lumii. Celui ce mi-a fost fin, și pe care am dat noi să ne sprijinim, să-i spunem lui acum că duhul lui trufaș și dorul de sine al lui și neascultarea și ne iubirea lui de Dumnezeu ne-au făcut pe noi să ne temem de necredincioșia lui, căci el era prea împărțit ca să ne poată sluji, iar credincioșia lui se vede acum cât de puțină a fost în vremea Ta cu noi pe pământ, chiar dacă noi am căutat să punem cumva încredere în el atunci. Acum, pentru că el bate cu atâta răzvrătire spre poporul Tău cel mic de azi, care a înțeles să fie după voia Ta, așa cum trebuia să fie și poporul cel de la început, fă Tu acum cum știi cu acest fiu răzvrătit, care mi-a fost fin, căci el nu trage spre pocăință, Doamne, și nu-i pare rău să facă faptele lui Iuda. Eu mă rușinez cu el ca martor pentru el înaintea Ta, și așa cum m-am tras din calea lui pe pământ după ce el s-a ales fiu al neascultării, tot așa lucrez și azi din cer, și las voia Ta să lucreze peste el, spre ocrotirea și slava lucrării Tale, Doamne.

Dar durerea noastră de la cei răzvrățiți e durere și din altă parte a vântului, iar eu știu de ea, și mă doare, ca și pe Tine mă doare, ca și pe Tatăl mă doare, ca și pe trâmbița Ta, Doamne. O, Te rog plângând, pune stavilă la toți cei care batjocoresc și defaimă cu dușmănie pe poporul Noului Ierusalim, despre care eu am lăsat mărturie scrisă pe pământ, și pentru care eu am suferit dacă m-am aplecat spre șoapta celor răzvrătitori și clevetitori din poporul cel apropiat, după plecarea la cer a trâmbiței Tale. Să afle tot poporul de peste tot credincios cuvântului Tău că eu cu mâna mea am scris și am lăsat mărturie din partea Ta pe pământ pentru adevărul lucrării Tale pe mai departe, așa cum merge ea acum, și despre care eu am fost înștiințat pe pământ de la Tine încă din vremea trâmbiței Tale Verginica, Doamne.

Și acum eu îi vestesc pe fiii și fiicele mele după trup să nu se aplece să ia piatra și să dea în mersul lucrării cuvântului Tău pe mai departe cu cei de azi purtători de Dumnezeu, ci să fie cuminți și credincioși și să facă faptele vieții, căci cei răzvrățiți, doi, trei câți vor să lucreze așa, și-au pierdut firea și nu-și mai vin în fire și s-au înjosit pe ei înșiși prin ceea ce-și lucrează. Tot poporul creștin de nou Ierusalim, despre care eu am mărturisit în scris pe pământ, să stea sub steagul Noului Ierusalim și să stea în corabie, căci pe pământ bat valuri mari, care nu se văd. Nici unul să nu se încumete să nu împlinească viața cuvântului lui Dumnezeu așa cum cere El acum noului Său popor, ci toți să vină la pocăință și la duh de umilință și să se așeze toți câți sunt și vin, în trăirea cea de nou Ierusalim, căci Tu, Doamne, ai plâns mereu pe poporul care a vrut carne și păcat, înșurat și măritat, băut și mâncat și atât. O, unde sunt fiii acestui popor? Și-au vândut pe plăceri alegerea lor. Au dat viața care trebuia trăită ca în cer, pe viață trăită ca pe pământ. Când nu vor mai fi pe pământ carne și ouă, brânză și lapte și pește, plăceri și păcat și căsătorie, atunci va plânge poporul care a fost al Tău că n-a luptat și n-a iubit să ia din timp cununa vieții de rai pe pământ, și atunci ne va durea pe toți, și pe ei, și pe noi.

O, Doamne, pune Tu răzvrătirii stăvilă și caută, ca un milos ce ești, scăpare cumva și pentru cei ce nu mai vor să lucreze nimic mai bun, dar apără, mântuiește și miluiește pe

poporul Tău cel mic, cel din români, și care merge cu călăuză pe calea Ta, și întărește Tu cu mână tare pe cei ce se nasc acum popor de nou Ierusalim, popor al Tău pe pământ, și pentru fiecare fă-le lor încredințarea adevărului cuvântului Tău, cărare bătută cu pietre de cei ce s-au născut pentru lucrarea cea împotriva Ta pe pământ! Eu rămân fierbinte rugător înaintea Ta pentru poporul Tău cel de azi și pentru cel de mâine, și pentru pământul român și neamul de pe el, atât de departe el de voia Ta din cer, o, Doamne, și vom lucra, după făgăduințele Tale, să gătim slava Ta cea pentru el.

Binecuvântarea mea de păstor o întăresc peste creștetul slujitorilor Tăi de biserică de nou Ierusalim și le spun lor să-și sporească râvna și lucrarea și nădejdea că Domnul este cu poporul, pe care ei trebuie să-l crească și să-l întărească mereu pentru Dumnezeu, căci Tu, Doamne, grăiești din porți și paști pe poporul Tău cu mână din cer, și el se va întări și se va înmulți și se va slăvi pe pământ pentru numele Tău cel nou și numele cetății Tale, Noul Ierusalim, născut pentru slava Ta prin cuvântul Tău, care este slava Ta în cer și pe pământ, Doamne. Amin.

— **E**u, trâmbița Ta, trâmbitez și eu acum lângă păstorul Daniel, mărturisorul Tău în cer, din mijlocul poporului Tău venit, martor mare, Doamne, și spun și eu că din fiecare casă a celor ce se răzvrătesc acum cu atâta răutate, noi avem câte un vlăstar alăturat cu cei credincioși, lucrător cu ei, și le spun și eu celor dușmănoși și răzvrățiți, și le spun așa: o, ce ați făcut voi pentru mersul lucrării Domnului în urma plecării mele la cer? Eu sunt cea care vă spun lucrarea voastră în urma mea. Ați făcut nunți și botezuri ca și lumea. Ați făcut copii și i-ați dat lumii în primire, iar copiii voștri au făcut la fel cu copiii lor. O, dacă ai fi numai tu, cel care zici că mărturisești bine și adevărat, dar iată-l pe cel din casa ta rămas cu Domnul, mărturisind împotriva ta și pentru Domnul pentru că stă lângă Domnul și nu lângă tine, și iată, te dă de rușine că ești răzvrătit și fiu rău. O, nu veți putea voi, cei răzvrățiți, să răsturnați corabia Domnului, ci îi veți răsturna pe cei ce ziceți că i-ați ajutat cu răzvrătirea voastră, dar voi i-ați răsturnat, că n-ați voit binele lor, ci din duh de invidie i-ați răsturnat de pe cale, ca să nu fiți voi singuri căzuți, și n-ați făcut aceasta din duh de iubire, căci iubirea zidește, nu omoară. Se aud din cer cuvintele voastre de răzvrătire. Ziceți că e omul și că nu e Domnul această lucrare, și că omul leagă cuvintele și le dă pe seama Domnului. Uitați-vă în Evanghelia Domnului, o, nepricepuților, și vedeți în ea că Domnul grăia în ea din prooroci, și lega cu Scripturile grăirea și cartea Lui de atunci, și grăia Domnul după cum se legau întâmplările și cuvintele de atunci ale celor credincioși sau ale celor răzvrățiți. Citiți Evanghelia, citiți-o cu ochii deschiși și citiți cărțile Scripturilor apostolilor, că tot la fel grăiau și ei, și pomeneau cuvintele Scripturilor ca să crească prin ele biserica și să se înalțe ea spre Domnul. Voi din răutatea din voi ziceți că lucrează rău cuvântul cel de azi al Domnului, și pe care voi îl aruncați pe seama minciunii și a omului. O, uitați-vă la voi, uitați-vă bine cum vă iese pe ochi și pe gură răutatea și duhul rău din voi. Dați să ziceți că vă împiedicați în cine știe ce vină a purtătorilor de Dumnezeu de acum, dar cine dintre cei sănătoși cu inima și cu mintea nu știe că un om răzvrătit și nemulțumit naște din gura lui vină pentru cei împotriva cărora ei se scoală trâmbițând defăimare, spre răcoarea inimii lor doritoare de dreptate și de cinste? O, cinstea nu se poate fura cu cuvinte amăgitoare, fiilor răzvrățiți. Nu prin defăimare și prin dispreț spre semenii poate omul să-și culeagă cinste, ci numai prin umilință și prin neju-

decată găsește omul îndreptățire și slavă, iar slava este numai cea de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și altfel de slavă este gunoi, este muscă sugătoare, care murdărește și doboară omul.

Și acum, eu, trâmbița Domnului, mărturisesc înaintea Lui pentru poporul Lui cel de ieri și cel de azi și aduc Domnului mărturie pentru adevărul lucrării Lui cea de azi, care este mersul înainte al lucrării Domnului din vremea mea pe pământ, și spun Domnului rugă îndurerată: întărește Tu, Doamne, această lucrare, pe care ai făcut-o nouă și desăvârșește-Te prin ea cu putere, spre adevăritarea ei și a Ta, și stinge focul din inimile celor răzvrățiți în dreptul lucrării cuvântului Tău cel de ieri și cel de azi, căci una este lucrarea, de la începutul ei și până azi, și până mâine, Doamne, că puternic ai fost și ești să mergi și să nu stai și să cuvintezi peste pământ cuvântul Tău, până ce îl vei sfârși de cuvântat. Amin.

Iar vouă, celor purtători de Dumnezeu acum, eu, ca și păstorul Daniel, vă dau binecuvântare de păstor, de trâmbiță a lui Dumnezeu, pentru râvnă mare în voi înaintea Domnului și pentru nădejdea că veți birui cu El, și toți potrivnicii voștri vor cunoaște că noi, cei din cer, v-am iubit pentru că ați stat mici și ați ascultat de Dumnezeu.

Eu, Doamne, îi rog pe cei ce s-au îngâmfat și stau așa în dreptul lucrării cuvântului Tău, și le spun așa: purtați-vă sarcinile unii altora, dar nu pe cele diavolești din voi, ci pe cele pentru drumul mântuirii, o, fiilor răzvrățiți! V-ați pus unii altora sarcini grele, dar n-ați făcut bine așa, și v-ați împins unii pe alții ca să cădeți, căci voi n-ați avut iubire între voi, ci numai v-ați folosit unii de alții pentru rodul răutății, rod care vă va costa scump dacă nu vă veți pocăi de duhul de judecată și de defăimare, fiilor. Eu vă îndemn pe voi, încercați să vă vindecați, o, fiilor!

O, dă-le, Doamne, putere spre pocăință și spre vindecare de diavol, căci diavolul a făcut din ei organe ale lui. Tu însă ești vindecătorul. Arată-Te lor cu adevărul Tău cel de azi, spre vindecarea lor, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, stau de strajă cu sfinții și cu îngerii pentru poporul Meu cel de azi și pentru mersul cuvântului Meu peste pământ, căci putere am să fac aceasta și să lucrez pentru slava lui Dumnezeu, pentru care Tatăl M-a trimis. Întăresc spre sfințenie mare și spre duhul mărturisirii pe poporul Meu cu care lucrez ca să Mă împart peste pământ cuvânt.

Pace poporului Meu mărturisor! Pace ție, popor mititel! Păzește, tată, cuvântul Meu! Citește-l mereu, mereu, pune-l la masă cu tine ca să-l iei în tine de viață și de față, tată! Nu uita: cuvântul Meu este ceea ce ai tu de lucrat mai întâi, și toate ale Mele cu tine vor spori și se vor lucra, dar să fii harnic, tată, și să nu stai. Nici cu duhul, nici cu sufletul, nici cu trupul să nu stai, ci pune treimea ta mereu într-o singură lucrare și stai descoperit prin ea așa cum stă Dumnezeu, și așa să lucrezi și așa să mărturisești, și vei fi martorul Meu, iar Eu martorul tău, și cine are urechi de auzit, să audă cu ele și să înțeleagă pe Dumnezeu, și Domnul va putea prin tine, și va putea Domnul cu orice piatră, poporul Meu. Amin.

O, fiți veghetori ca Dumnezeu, fiilor! Amin, amin, amin.

17/30 mai 2010

Sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Domnul grăiește neamului român. Nestatornicia vine de la iubirea de sine.

Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce Mă fac cuvânt din cer pe pământ, așa cum și la începutul cerului și al pământului am cuvântat prin puterea Tatălui Savaot în Mine cuvântul Lui și al Meu, Care este Duhul Tatălui și al Fiului, Duhul Sfânt, Duhul lui Dumnezeu. Eu sunt Cel ce în ziua aceasta Mă fac cuvânt peste poporul cuvântului Meu cel de azi, și din mijlocul căruia Eu Mă împart cuvânt peste pământ, mai întâi peste neamul român, și din el peste pământ peste cei ce Mă găsesc și peste cei găsiți de Mine, credincioși și necredincioși, după cum le este viața, meritul sau nemeritul lor, unora spre ridicarea lor, iar altora spre osânda lor. Dar cel mai mult masa Mea de cuvânt acum, la sfârșit de timp, este hrană și mângâiere pentru sfinți și pentru îngeri, care așteaptă în cer să grăiesc Eu pe pământ ca să fie cerul cu pământul la masă împreună, că așteptată cu dor este această întâlnire de către facerea Mea cea de la început, cerul și pământul, care prin cuvântul Meu rostit s-au așezat fiecare la locul lor, așa cum stau ele de atunci și până azi, grăindu-și apoi unul altuia pe limba lor cea făcută de Dumnezeu la facerea lor.

Grăiesc din cer pe limba omului prin limba neamului român, pe a cărui vatră Mi-am ales să grăiesc la sfârșit, când toate, toate se îndreaptă spre începutul lor cel dintâi, spre dragostea dintâi a lui Dumnezeu pentru cele făcute de El la cuvântul Lui. O, grăiesc ție, neam român, să nu te necăjești că ești necăjit din pricina lipsei de bani sau de agoniseală pentru trai bun pe pământ, ci să te necăjești că n-ai pe Domnul de bucurie și de mângâiere a ta. O, cât te-am strigat, cât te-am strigat prin cuvântul Meu cel de azi ca să Mă auzi și să faci tu ascultare de cuvântul Meu, care vine pe nori la tine, țara Mea de azi! Eu ți-am vestit cu dor și cu durere și cu bucurie și cu mângâiere că ești țara Mea cea de azi, așa cum Tatăl te-a dat Mie la nașterea Mea pe pământ acum două mii de ani, o, și ce puțin dai tu să auzi ceea ce Dumnezeu grăiește peste tine prin râul Lui de cuvânt acum peste pământ! Te-am învățat cu milă, tată, să nu te lași pe mâini străine cu viața ta, cu casa ta, cu ograda ta, cu durerea ta, cu avuția ta cea de la Mine sau cu lipsurile tale din pricina depărtării tale de Dumnezeu, o, și nu dai să ascuți, tată! Glasul Meu, care grăiește peste tine, vine la tine din cer de la Dumnezeu, ca să fie Dumnezeu cu tine pe pământ și să te învețe din cer întru toate, dar tu nu te-ai deprins să Mă ascuți și să-Mi urmezi povața. O, e primejdios aceasta. Te vede duhul rău, care s-a născut din om la început prin neascultarea lui de Dumnezeu, Făcătorul lui, și este duh rău neascultarea de Dumnezeu a omului. Chemarea ta spre ascultare este veghea Mea de peste tine, și mereu am venit cu ea la tine, țara Mea de azi. O, ție îți trebuie cămășuță, tată, că e ruptă cămășuța ta și e nespălată și e neîngrijită de Dumnezeu, și se rupe de tot dacă tu nu ascuți, și te vei trezi goală de tot, ca și omul așezat de Mine în rai, și care pentru că n-a ascultat, s-a trezit gol și s-a ascuns, dând să-și ascundă goliciunea sa, și aceasta vine de la neascultare, tată. Te povățuiesc să înțelegi certarea Mea cea miloasă de peste tine și să înveți la greu duhul frăției și al nejudicății lângă el, căci tot ce vine peste tine nu vine spre durerea ta, ci spre trezirea ta, fiindcă inima ta e prinsă de nepăsare de Dumnezeu, tată. O, aș voi să nu mai faci păcat. Eu grăiesc ție prin toate câte vin spre tine ca să auzi tu și să urăști păcatul, tată. O, ferește-te de desfrânare, că ea îți cere bani ca să cheltui pentru ea! Alungă de pe pământul tău păca-

tu, căci Eu, Domnul, sunt pe vatra ta cuvânt peste pământ și dau să curăț de păcat vatra ta! Dă de la tine păcatele cele de dinainte de potop, când oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau și petreceau fără Dumnezeu pe pământ și își pregăteau moartea, că nimeni, nimeni nu mai veghează ca să nu vină ea.

O, țara Mea de azi, vin la tine cuvânt și te rog, tată, să nu mai bei decât de la Mine, căci duhul rău a făcut băutură multă, străină de Dumnezeu, iar ea se numește păcat, și apoi boală grea, și te rog să alungi de pe vatra ta tutunul, ca să nu-l mai folosești ca păcat, că iată ce a făcut din el omul fărădelegii, și te-a îndemnat, tată, ca să cazi și în acest păcat și ca să nu mai semeni tu cu Dumnezeu, Care este fără de păcat! O, ferește-te de desfrânare, de orice fel de desfrânare, că pentru ea îți trebuie bani și putere rea și păcătoasă, și depărtare de Dumnezeu cere ea de la om!

Stau și plâng cu Tatăl și cu sfinții, că numai păcat văd pe pământ, gata, gata să-l scufunde în adânc, și aștept să sfârșească omul cu păcatul, și dau să-l ajut dacă nu poate singur, că de la copil și până la bătrân nu mai poate sta nimeni fără de păcat peste viața lui, și simțurile omului cad mereu în păcat. O, de ar simți omul dor de Dumnezeu în el, ar lua acest mărț har și l-ar trezi pe om din beția păcatului și ar veni el spre iubirea cea de sus, căci am scris pentru împărăția Mea peste pământ neam sfânt să am, popor agonisit de Dumnezeu, preoție împărătească, nu omenească așa cum se vrea ea a fi acum peste tot pe pământ, peste tot fără Dumnezeu, și numai cu haina și cu numele se mai vrea ea peste pământ, și iată de unde vine rătăcirea spre păcat peste om!

O, neam român, Eu voi birui omul și voi fi biruitor! O, nu te teme de suferința ta cea de la lipsuri, ci teme-te de suferința cea care vine peste tine de la păcat, tată! Adună-te lângă cuvântul Meu și vezi ce vrea el de la tine și ascultă-l pe el, căci gura Mea grăiește peste tine spre mântuirea ta și nu spre răul tău! Primește de la Dumnezeu certarea cea pentru tine, și nu ca de la om s-o primești, căci Eu nu vreau, tată, să cazi tu sub stăpânire la neamuri străine, care n-au alegerea ta, dar care știu de ea încă de la începutul tău cu Mine când Tatăl te-a dat Mie la nașterea Mea ca să fii a Mea la întoarcerea Mea spre sfârșit de timp, căci atunci când M-am înălțat la cer după patima Mea, cu care am plătit viața omului care vrea să aibă viață, îngerii au spus că iarăși va să vin, și acum împlinesc așa, căci a venit vremea, și toate arată că a venit, așa cum este scris.

Eu te îndemn spre liniște, neam român, și spre răbdare, tată. Învăță-te cu sărăcia și cu puținul din toate, așa cum Îi place lui Dumnezeu să trăiești, căci viața cea plină de plăceri te smulge de sub ocrotirea Mea și te dă slugă la alt stăpân, stăpânitorul întunericului acestui veac, care are ca hrană duhul lumii. Eu, Domnul, te dau spre certare dacă nu dai să ascuți povața Mea cea de viață, și te voi spăla frumos, căci ție îți trebuie cămășuță nouă, și trebuie să te speli pentru ea. Eu, Domnul, îți întăresc răbdarea și te învăț să înțelegi că toate câte vin peste tine sunt spre facerea ta cea de la Mine și sunt spre curățirea și spre învierea ta apoi, și bine îți va fi ție dacă vei asculta, dacă vei deschide Domnului când El bate să-l deschizi, o, țara Mea cea de azi! Cine are urechi de auzit, să audă cu ele ceea ce Duhul grăiește peste tine, o, neam român, iar celui ce aude, Eu îi voi da lui! Amin.

Am grăit în ziua aceasta neamului român, o, popor al cuvântului Meu, și grăiesc acum ție cuvântul sărbătorii de azi a trâmbiței Mele, ziua nașterii ei pe pământ între zilele anului, ziua de douăzeci și șapte a lunii mai, scrisă în cer între zilele

sfinților mari, că mare este trâmbița Mea Verginica între sfinții cei mari, fiindcă ea a purtat de la cer la pământ cuvântul Meu cel de azi, cuvântul venirii lui Hristos iarăși de la Tatăl la om. N-a știut poporul acestui cuvânt să prețuiască această trâmbiță, și a fost el nepriceput ca și poporul lui Moise, când tot poporul s-a împotrivit, în afară de doi ucenici, care s-au păstrat credincioși, iar ceilalți s-au răzvrătit toți, toți, și așa au murit cei ce au ieșit din Egipt spre Canaan prin lucrarea Mea de peste Moise pentru ei, și iată, necredința și îndoiala nu aduc decât moarte, răzvrătire și moarte apoi.

O, e tare, tare nestatornic omul în credință, iar acest rău vine de la iubirea de sine, de la grija de sine a omului, căci omul nu iubește jertfa cea plăcută lui Dumnezeu, duhul cel umilit, inima cea smerită, și cade omul când nu se așteaptă dacă nu dă el iubirea toată pentru Dumnezeu, numai pentru El, ca apoi Eu să Mă îngrijesc de el și de statul lui cu Dumnezeu până la sfârșit. Le-am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani când s-a apropiat de ei încercarea credinței lor, și le-am spus: *«În noaptea aceasta toți vă veți sminti întru Mine»*. O, de ce, oare, a trebuit să le spun Eu lor așa? Am spus atunci așa, ca să fie judecați toți cei care așteaptă ca pe pământ împărăția Mea cu ei.

O, poporul Meu, dacă trebuie să te ferești de ceva mai mult care te-ar pierde din Dumnezeu, ferește-te, tată, de duhul semeției, de duhul iubirii de sine, care te poate clătina la orice adiere de vânt, care te poate împrăști de lângă Dumnezeu. O, ferți-vă, fiilor, unul pe altul de acest duh rău și ajutați-vă împotriva lui, căci omul este tare, tare semeț, și e semeț și cu trupul și cu mintea și cu rangul și cu firea și cu arătarea, și se semețesc oamenii unul împotriva celuilalt, unul de la altul, ba chiar și împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor Lui, care îl văd semeț pe om prin ceea ce este el, și se poate bine citi semeția omului de către cei ce au de la Mine știre s-o vadă pe ea în om și să-l ajute cumva, sau să tacă în fața celui ce nu-și poate înțelege semeția ca să și-o lase spre vindecare apoi.

O, poporul Meu, le-am spus celor ce-ți dau de la Mine cuvântul Meu, că mic și umilit să fii, înseamnă să crezi cum spune altul pentru tine sau despre tine cum ești, și nu cum spui tu sau știi sau vezi, și atunci ești ceea ce vrea Dumnezeu, Care vine spre tine cum știe El. Le spun celor necrescuți, celor încă semeți prin mintea și prin duhul lor, le spun despre cei ce Îmi stau porți între Mine și poporul Meu ca să vin cuvânt la popor, și le spun despre ei la toți care vin spre lucrarea Mea ca să fie cu ea, că Eu, Domnul, nu greșesc prin ei, dar ei greșesc prin voi, o, fiilor necrescuți, iar voi sunteți greșiți, și iată câtă depărtare între Mine și voi! Iar între Mine și voi îi am pe ei, fiilor, ca să puteți voi fi aproape sau departe de Mine cu cele din voi sau de la voi. O, Eu, Domnul, îi zdrobesc pe ei pentru voi ca să vă ajut pe voi prin ei, dar voi faceți altfel cu ei. Voi îi zdrobiți pentru ca să-Mi faceți Mie rău între Mine și voi, și iată câtă depărtare între Mine și voi, între faptele Mele și faptele voastre, tată! O, ce trist sunt Eu, o, ce triști sunt ei, și cât de puțin sunteți voi triști! O, cât de mult țineți voi la voi și cât de puțin la Mine și la ei, față de câte fac ei pentru Mine și pentru voi! Eu știu să-i prețuiesc, dar voi nu știți, fiilor, căci cine se iubește pe sine, nu ajunge să știe iubirea și puterea ei, căci iubirea Eu sunt, și voi nu Mă aveți, pentru că vă aveți pe voi iubire în voi. Grăiesc cu cei neîmpliniți în iubire și care-Mi aduc încă suspin și căroră le spun iar: o, nu umblați singuri și nevegheați pentru mers, pentru gând, pentru grai, pentru faptă, fiilor! Cel de un gând cu tine nu te poate veghea, fiule încă nevegheat, ci te poate ajuta să cazi prin cele dintre tine și el, care sunt sau care

nu sunt, iar tu trebuie să crezi ce-ți spun, că Mă doare de la tine dacă nu crezi și dacă nu ascuți. M-a durut mereu în mijlocul poporului Meu de la cei cu puțină credincioșie și puțină iubire și care nu s-au purtat frumos, și multă durere a fost și în trâmbița Mea, mereu, mereu de la cei semeți prin neascultare, prin ne iubire cu folos pentru Dumnezeu, iar azi aduc suspinul trâmbiței Mele în carte, spre nădejdea că acesta va îndrepta pe cel îndărătnic și va înviora pe cel îndurerat de la cei ce nu dau să fie frumoși și mici în mâna celor ce dau să-i poarte de mână pe cei ce vin să se facă fii ai lui Dumnezeu și nu dau ei apoi să se lase spre această facere.

O, Verginico, e ziua ta de naștere între zilele anului și te-ai născut în vreme cu durere pe pământ, tată, și așa ți-a fost mereu vremea ta pe pământ, și din durerea cea mereu în tine s-a născut în tine împărăția lui Dumnezeu, tată, împărăție care plânge în om pe pământ după fii frumoși pentru ea. Hai, îți dau intrare în carte, cartea Noastră cu poporul, și din care ieșim și spre oameni, tată! Hai! Duhul Sfânt este calea Noastră din cer pe pământ, minunea care se suie cu greu la mintea omului, căci omul este semeț înaintea lui Dumnezeu și stă căzut prin semeția lui. Eu, Domnul, blagoslovesc cuvântul tău peste poporul Nostru, peste cei ascultători și dulci prin ascultare, și peste cei atât de puțini dulci prin neascultarea lor de a se face dulci pentru Noi, pentru bucuria Noastră și de la ei, spre care Noi mereu, mereu așteptăm, așteptăm și iar așteptăm, tată. Amin.

— **C**ărarea mea spre popor am dat să Ți-o las Ție toată, o, Doamne Cuvinte, căci eu trăiesc în Tine ca toți sfinții Tăi, și cu noi vii când vii, și nu vii singur întru venirea Ta. Tu ești Cel ce poți, iar noi dăm Ție să poți ceea ce omul nu poate, și aducem Ție rugăciunile celor ce fac din noi mijlocitori spre Tine cu cele de la ei primite spre cerere înaintea Ta și spre împlinire apoi, dacă Tu voiești. Dar acum eu grăiesc poporului nostru în ziua mea de serbare, și din Tine grăiesc peste el:

O, popor al lui Dumnezeu-Cuvântul, Care te-a născut din cuvântul Lui ca să fii! O, fiilor, căutați mai întâi împărăția cerurilor în voi și între voi mereu și tot mereu, ca ea să vă adauge vouă pe cele de trebuință vouă și Domnului cu voi! Această durere v-a rugat mereu Domnul s-o alinați în El de la cei ce nu iubesc împărăția Lui în ei, și să luați din ea să purtați, și la fel să purtați, ca să fiți frați, fiilor, în toate frați, în toate, căci altfel voi nu sunteți drepti unii cu alții și nu sunteți frați întru toate. Adevărații frați între ei sunt cei ce se fac frați în durere, împărțind din ea unii altora, căci cei ce se fac frați în bucurii, nu rămân frați aceia, fiindcă bucuria e ca părerea și se duce de la ei și se despart frații apoi, căci bucuria îi desparte pe ei și cad ei sub greșalele ei, iar durerea este o legătură tainică și care unește sub ea pe cei ce iubesc ca Dumnezeu pe pământ și pentru Dumnezeu iubire între ei, căci Dumnezeu este îndurerat în cer și pe pământ, fiilor. Vă îndemn spre această frăție plină de viață din cer între voi, fiilor, căci altfel de frăție vă desparte, măi fiilor, și voi vedeți aceasta din cele ce se întâmplă spre despărțirea dintre frați.

O, iată ce vă spun eu acum despre cei ce stau între noi și voi îmbrăcați în durere ca și cei din cer, cu mare grijă pentru ea ca să nu vă slăbească pe voi prin durerea din ei, durerea Domnului, fiilor! Ați văzut și voi la câte o înmormântare pe cei prea zdrobiți sub durere pentru cel dus dintre ei, căci tot ei sunt cei ce se zbat întru toate și se îngrijesc pentru mersul a toate atunci și apoi pe mai departe pentru cei rămași, chiar dacă inima lor zace și se frânge în ei, lăcrimând din adânc. Aceia își ascund mult durerea și lacrima durută în ei, căci ei au grijă de

cei neputincioși și mici, care n-ar putea duce multa lor durere, și așa sunt cei dintre noi și voi, îndurerați adânc pentru fiecare fiu care se lasă spre moarte, spre despărțire de frați. O, și când aud ei săgeți de la aceia, cum dau apoi să se dezvinovățească în fel și chip pentru clătinarea lor, pentru nestatul lor în biserica Domnului, aruncând înapoi vina lor în fel și chip pe cei rămași, o, pentru această nelegiuire și răutate a inimilor care s-au lăsat spre slăbiciuni, doare această însăgetare înapoi de la cei ce s-au dus dintre frați. O, trebuie mare veghe pentru nejudecată asupra lor față de ceea ce fac ei, că mare judecată își strâng aceștia, dar noi să nu-i judecăm pentru răul care-l aruncă în urma lor, ci să fim cumiți, ca să nu fie judecată de la judecată, fiilor. Tot ceea ce se pune pe masă spre cunoașterea a toate câte vin spre încercare, să le deslușim cu grijă pe toate, spre pază de cele rele dinspre ei, spre înțeleptirea celor rămași, spre pildă de luare aminte pentru statura cea frumoasă și întreagă a fiilor iubitori de Dumnezeu, dar nu spre duh de judecată, căci duhul de judecată, de dezvinovățire și de aruncare a vinei spre alții dinspre cei răzvrățiți, acest duh vine de la răutate, iar răutatea se răzbună, fiilor, ca și prostia, care stăpânește mintea celor răutăcioși, din pricina semeției din ei, căci numai semeția îl face nemulțumit pe om, și apoi judecător pentru pricina lui.

Feriți-vă de semeție, o, fiilor, căci semeția îl face nemulțumit pe om față de cei din jurul lui și îl scoate apoi dintre frați, și rar de tot să vezi pe unul care cade prin el însuși și să nu dea vina pe cine poate s-o dea, și nu numai și numai pe sine pentru orbirea lui. Eu vă binecuvintez din Domnul pentru duhul iubirii de frați și al nejudecății și pentru dor sfânt în voi pentru împărăția Domnului în voi și între voi zi și noapte, zi și noapte, fiilor și fiicelor din Ierusalim! Vorbirile deșarte dintre voi pedepsiți-le la neființă mereu, mereu, fiilor, și fiți fiii vorbirilor cerești, măi fiilor, căci scris este: *«Cel ce grăiește, cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu»*. Amin.

Și acum, Doamne, pune Tu pecetea Ta peste lucrul nostru de azi peste popor, căci Tu ești Alfa și Omega, începutul și sfârșitul a toate, iar noi, sfinții Tăi, suntem lucrătorii Tăi. Amin.

— **P**un, Verginico, pecetea Mea peste grăirea Noastră de azi în ziua ta de serbare în mijlocul poporului Nostru și între cei din cer, care stau și ascultă și privesc lucrarea facerii omului, facerea unui popor mereu, mereu lucrat din cer, ca să am Eu pe pământ unealta Mea și să nu mai umblăm cu împrumutatul pentru ogradă Noastră, tată, căci cele de împrumut sunt ale oamenilor. Pun binecuvântarea Mea peste lucrarea cuvântului tău cel din Mine grăit, ca să aibă el trăire și faptă în fiii cei ascultători, iar cei neascultători încă, sunt chemați spre duhul și spre fapta ascultării. Eu, Domnul Iisus Hristos, le spun lor aceasta, și pecetluiesc cu numele Meu cuvântul Meu. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Citește mult, mult cuvântul Meu, până ce el se face om, făcându-te pe tine din partea Mea, și ia-l pe buze între frate și frate, tată, și toți să asculte de Mine și să împlinescă așa și să zidească așa prin cuvântul Meu, ca să piardă puterea lupul cel pierzător de fii ai lui Dumnezeu și să ia putere Duhul Sfânt, Făcătorul Cel de la Dumnezeu între cer și pământ, Duhul lui Dumnezeu peste cei ce iubesc pe Dumnezeu în cuvânt și în faptă, Duhul Sfânt Mângâietorul și Mijlocitorul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2010

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Omul îngâmfat nu-L recunoaște pe Domnul. Domnul grăiește neamului român. Îndemn de întoarcere la sărbătorile strămoșești. Chemarea neamului român la împăcare cu Dumnezeu. Necredința vine de la păcat, nu de la sminteală. Cel ce nu iubește dojana nu are dragoste. Pocăința nu-l roade pe om înăuntrul său, ci îl înviază.

Mă fac cu dor cuvânt între cer și pământ, că a tăcut o vreme cuvântul Meu, și plânge văzduhul după glasul Meu, și s-a învățat toată facerea să se hrănească din cuvântul Meu cel din zilele acestea, și toate Mă au de Stăpân al lor și Îmi slujesc cu credincioșie, dar mai mult decât toate acestea ar fi să Mă aibă omul de Stăpân. El însă nu s-a deprins să-i fie Dumnezeu Stăpân și de aceea nu-L primește și nu-L așteaptă prin cei trimiși de Dumnezeu la el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, iar Duhul Sfânt este Duhul Tatălui și Duhul Meu, și în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt botez în cuvântul Meu cerul și pământul și toată facerea și stau de vorbă cu omul, căci omul nu s-a deprins încă să-i fie Dumnezeu Stăpân pe pământ, căci vrea el să fie stăpân, și s-a învățat să-l slujească Dumnezeu pe el, iar el pe Dumnezeu nu.

Sunt Domnul și-Mi întăresc porțile ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi, căci dacă Mă fac cuvânt, el se întocmește carte, și se miră omul îngâmfat de cartea Mea cea de azi și e atât de îngâmfat, săracul, de zice că nu sunt Eu cartea aceasta și că Eu până la înălțarea Mea la Tatăl am lăsat carte. Dar de la începutul făpturii și până la cuvântul pe care l-am rostit în ziua înălțării, cum de-am putut Eu grăi și lăsa carte prin servii Mei ca să fie ea pe pământ apoi?

O, Mă stăpânește cu obraznicie omul și pune oprire cuvântului Meu de azi și se face stăpân peste Dumnezeu și peste pământ și peste cuvântul facerii a toate, căci Eu sunt mereu, mereu Dumnezeu Făcătorul a toate câte sunt și vor fi, și pe toate le lucrez cu cuvântul. O, nu Mă împiedic Eu în om și în îngâmfarea lui cea până la scaunul lui Dumnezeu, dar Mă doare de la el și de la încăpățânarea lui, căci Eu îi trimit cuvânt de împlinit, dar el se ascunde pe pământ ca să nu ia parte la cuvântul Meu și să-l lucreze, și dacă el nu vrea să asculte, se supără pe el facerea Mea, stihiiile, care Mă ascultă și suspină de durerea Mea cea de la om și se ridică împotriva omului slugile Mele.

O, neam român, te-am învățat, tată, aparte și ți-am spus să Mă ascuți, ca să-ți fie ție bine pe pământ. Vezi ce pățești dacă nu Mă ascuți, dacă nu-L crezi pe Dumnezeu, Care vine la tine cuvânt prin servii Săi? Vezi, tată, ce durere îți atragi dacă nu-L lași pe Stăpânul Dumnezeu să te cerceteze și să-ți spună ce să faci, după ce El vede mersul tău și neascultarea ta? O, ți-a înecat apa munca și strânsura ta și ești mâhnit, fiu român, pentru pierderile pe care le suferi. De șapte mii de ani învăț omul prin servii Mei cum să trăiască pe pământ ca să-i fie lui bine, și nu ascultă omul de Dumnezeu, nu s-a deprins omul să-i fie Dumnezeu Stăpân, dar tot Domnul e Stăpânul, și vezi că așa este și că tu n-ai putere când El grăiește cu tine prin glasul și prin lucrarea stihiiilor dacă tu nu te deprinzi să ascuți prin cuvântul Lui de peste tine.

Ți-am trimis carte scrisă și M-am folosit de servii Mei, care aud din gura Mea cuvântul peste om, și te-am învățat, neam român, cum să faci tu voia Mea înaintea Mea pentru soarta ta cu Mine pe pământ, dar îngâmfarea ta de a nu te apleca învățaturii lui Dumnezeu, te costă, tată, și îți aduce durere. Am pus pe poporul cuvântului Meu din mijlocul tău să

ridice mânuțele sus la Mine și să-Mi ceară să pun ploaia în cămările ei, căci te-am lovit cu vărsare de ape, țara Mea cea de azi, dar Eu ți-am spus că intri la suferință dacă nu Mă asculți. Grăiesc ție în zi de sărbătoare a botezătorului Meu Ioan, dar tu nu mai știi la locul lor serbările sfinților, că a venit omul păgân, și tu l-ai ascultat și ai strămutat de la locul lor din calendar serbările sfinților Mei, și sunt supărați sfinții, tată, căci tu te duci la lucrul tău în sărbătorile sfinților Mei. O, nici o țară, nici un neam ortodox n-a fost atât de lovit cât tine de vrăjmașul sărbătorilor sfinților Mei. Tu ai fost rănită de tot, și nu mai ai slujitori adevărați ai bisericii peste tine, căci sunt toți vopsiți cu roșu și-Mi sunt vrăjmași și nu-ți pot fi ție binefăcători vrăjmașii Mei și ai sfinților Mei. Am lăsat din bătrâni, din vremi străvechi zile pioase de rugăciune și de închinare Domnului, și tu nu vrei să calci pe urmele străbunilor tăi cei sfinți și plini de frică de Dumnezeu pe pământ. O, ei nu lucrau timp de nouă săptămâni după învierea Mea zilele de marți și de joi în grădini și nu-și spălau hăinuțele și așternuturile și nu și le coseau și nu băteau cuie și nu loveau cu mâna sau cu unealta în zilele acestea, și era binecuvântare pe pământ dragostea lor de Dumnezeu și erau ocrotiți de trăsnete și de fulgere și de vărsarea apelor și de grindină, ei și semănăturile lor și toată munca lor. Iată, nu crede omul pe cele ținute de sfinți și de părinți zile de mijlocire la Domnul pentru ajutor și ocrotire din cer peste cele ale lui, și dacă nu crede, ajunge să vadă că nu câștigă nimic dacă nu crede, ci, din contra, pierde tot ce agonisește, și se pierde și pe sine cel ce nu ascultă, și iată, grăiesc cu tine, neam român, în zi de sărbătoare de sfinți, când tu, tată, lucrezi lucrul tău, după predania omului păgân, în loc să ții sărbătoarea sfântului Meu. Ți-am dat ajutor și ți-am trimis veste să primești sfatul Meu și să așezi la loc înapoi sărbătorile sfinților Mei și să nu tălmăcești tu omeneste cum socotește omul timpul și zilele, și să te uiți cât de mult aduci tu bătaie peste pământ cu îngâmfarea ta, cu rătăcirea ta de la datinile sfinte, pe care dai să le lepezi rând pe rând, dar aceasta îți atrage suferință, tată. O, rău îți este ție să nu crezi de la Dumnezeu și să te iei după omul păgân, care-ți schimbă pașii și credința și datinile sfinte! Iată suferi, și Mi-e milă de tine și Mă doare că nu Mă asculți, și te doare și pe tine neascultarea ta, și-ți grăiesc ca un tată și te îmbiu să crezi și să Mă primești, că nu voiesc să piară moștenirea ta.

Mă îndrept cu cuvântul spre porțile tale, neam român, și spre cei ce-și zic păstori ai tăi, și grăiesc lor despre durerea ta cea de la neveghea ta pentru Dumnezeu, și le spun lor așa:

Dacă voi, cei ce stați la porți, nu veți lua cuvântul lui Dumnezeu de peste voi ca să-l împliniți peste acest neam și peste voi, și dacă voi, cei ce stați în nume de păstori peste sufletul neamului român, nu vă veți smeri înaintea cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi ca să-l faceți împlinit peste voi și peste acest neam, Eu, Domnul, nu pot să-Mi trag în teacă sabia mâniei Mele pentru cei ce nu ascultă de Dumnezeu pe pământ. O, învățați de la Mine să ocrotiți pământul și omul de pe el dacă stați în frunte, dar nu să atrageți bătaie peste pământ pentru nelegiuirile de pe el prin neascultarea omului! Sculați-vă și spuneți nu desfrânării de peste fiii neamului român și n-o legiferați voi, căci stați pe trupuri de sfinți mulți cu picioarele voastre și aceștia strigă din pământ la Mine pentru acest neam, pentru urmașii lor! Sculați-vă și spuneți nu lucrării antichriste, care se zbate din ascuns să robească și să rățească sufletul neamului român! Citiți în Scripturi ce vrea să facă antichrist și oamenii lui de pe pământ, și nu vă mai îndatorați străinilor cei fără Dumnezeu peste viața lor, că vă vindeți sufletele, care sunt

mai de preț decât trupurile voastre, căci am spus acum două mii de ani: *«Nu se vând, oare, două vrăbii pe un ban? Voi sunteți mai de preț decât multe vrăbii»*. O, voi sunteți mai de preț decât multe suflete care se vând satanei pentru bani. Nu vă vindeți sufletele! Iubiți sărăcia și puținul din toate, așa v-am învățat pentru vreme grea. Lăsați luxul și plăcerile trecătoare, care vă vatămă sufletul și trupul și duhul, iar Eu, Domnul, voi purta grijă de voi în chip sfânt! Învățați norodul să nu mănânce mâncare de dulce în zilele de luni, miercuri și vineri, căci sunt scrise zile de post pentru binele omului pe pământ și ca jertfă pentru iertarea păcatelor, ca să nu rămâneți cu păcatele scrise la Dumnezeu, și dați de la voi mâncarea de carne, că boli înfricoșătoare vin pe pământ prin carnea mâncată de om, ființe ucise pentru hrana omului, când Eu i-am spus la început: *«Să nu ucizi, omule!»*.

Voi privi peste voi și voi vedea dacă veți alege viața sau moartea și voi lucra apoi. Dacă veți alege viața cuvântului Meu cu voi, veți atrage vouă binecuvântările toate, iar dacă moartea cea de la neascultare veți alege, Eu Mă voi lupta cu moartea și o voi birui și voi lupta Eu pentru sufletele voastre, căci sunt Păstor cu milă, Păstor neplătit, și în dar Mă dau și dau. Amin.

O, nu trebuie să-i dau Eu omului mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze. O, nu așa se face credința. Inima este cea care cunoaște pe Dumnezeu în cer și în ea apoi. Iubire mare am pentru om, și voiesc să i-o dau toată și voiesc să vrea și el să i-o dau, căci sunt necăjit că n-am cui să i-o dau. Se sminteau întru Mine mulți în vremea Mea pe pământ acum două mii de ani, și din ei s-au sculat și au pecetluit cu numele lor răstignirea Mea, căci erau nemulțumiți de Mine și de dreptatea Mea, care era împotriva nedreptăților lor, și apoi ei mărturiseau împotriva Mea ca să-și acopere păcatele lor.

O, neam român, necredința în Dumnezeu vine de la păcat, tată. O, adu-ți aminte de străbunii tăi, căci ei erau săraci, fericți de săraci de cele ce ai tu azi pe pământ, căci nu aveau case mari și multe pentru acoperământ lor ca să le ocupe inima din ei și grijile cele pentru suflet. Ei Îl iubeau pe Dumnezeu și iubeau sărăcia și neagoniseala și se temeau de Domnul și de păcatul lăcomiei și al mândriei, și aveau căsuța scundă și smerită, iar când se spălau în covăcică, lăsau șervetul să cadă peste icoane, căci se sfiau de Dumnezeu și de sfinți ca să le vadă trupul dezbrăcat, dar azi stau dezbrăcați și în biserici urmașii lor și iubesc desfrânarea până și pe stradă și n-au rușine nici cei mici, nici cei mari și își îngăduie unii altora lipsa de sfială și de grijă împotriva desfrânării.

O, împacă-te cu Dumnezeu, neam român! Ia-L de Stăpân al tău, ca să nu-ți fie ție rău pe pământ! Întreabă-L pentru soarta ta și ascultă-I povața, că are pe vatra ta albia cuvântului Său din vremea aceasta și grăiește cu tine ca un tată bun și plin de grijă pentru viața ta!

Voi, cei de la porți, nu întoarceți spatele înspre cuvântul Meu de peste voi, iar voi, cei ce stați în nume de păstori peste neamul român, nu fiți necredincioși cuvântului Meu, care vă îndeamnă să fiți sfinți și credincioși venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! O, așa cum am grăit prin vasele purtătoare de Dumnezeu până în vremea întrupării Mele, de am lăsat pe pământ cuvântul Meu, care s-a făcut carte și care s-a adevărit întru Mine tot, o, tot așa grăiesc și azi, căci am puterea toată în cer și pe pământ dată de Tatăl Meu spre folosul oamenilor. Iubiți pe pământ iubirea Mea în om și între om și om! Treziți duhul rugăciunii cea pentru zilele acestea, căci zilele sunt grele, iar duhul lui antichrist dă să cuprindă în duhul lui și

acest neam, pe care Eu, Domnul, l-am ales Mie! Vă voi cere socoteală dacă nu veți păstra viața acestui neam, viața cu Dumnezeu din zi în zi mai mult, spre nimicirea lucrării satanice de pe pământ, căci neamul român are alegere aparte între neamuri, iar cei ce nu cred aceasta, vor lua plată cu cei necredincioși cuvântului Meu, care descoperă planurile Domnului, așa cum în toată vremea s-a lucrat pe pământ. O, deschideți cuvântului Meu și cercetați istoria lui cea din zilele acestea, ca să nu vină dureri pentru necredință! Împliniți voia Mea și scoateți din rădăcină buruienile toate, ca să fie numai iarbă curată pentru turma Mea! O, nu fiți îngâmfați față în față cu Dumnezeu, căci voi sunteți oameni, și Dumnezeu e Dumnezeu! Primiți slava Mea de peste voi, primiți cuvântul Meu și dați-i viață peste voi și între voi și hrăniți-vă cu învățătura Mea cea sfântă, căci sfinții vor judeca lumea, precum este scris, și nu lumea pe ei, așa cum azi se vede pe pământ această durere, care ajunge la scaunul Domnului spre judecata acestui păcat.

Am între voi pe martorul Meu prin care am binecuvântat trâmbițarea cuvântului Meu peste pământ și lucrarea poporului cuvântului Meu. O, nu-l mai oropsiți, nu-l mai strâmtorați pe cel ce a mărturisit de la Mine, ci iubiți ființa lui duiosă după Dumnezeu și ridicați-l spre rugăciune din partea Mea pentru neamul român, căci el este plăcutul Meu! Iubiți-vă ca frații aceluiași tată și căutați să știți ai cărui fii sunteți și nu vă răzbunați unii pe alții, ci iubiți-vă ca fiii lui Dumnezeu! Deprindeți-vă să-L aveți pe Domnul Stăpân peste voi, căci omul s-a deprins să nu Mă aibă de Stăpân al lui! O, despietriți-vă inimile și fiți credincioși, căci Eu, Domnul, am de la Tatăl lucru mult pe pământ, lucru cu slavă multă din mijlocul neamului român! Împărăția Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, nu a omului voiesc să fie pe pământ, iar omul voiesc să-Mi fie Mie fiu. Amin.

Acum pecetluiesc cu numele Meu cartea Mea spre voi, căci putere am să grăiesc și să Mă fac carte pe pământ. Pace vouă! Eu, Domnul Iisus Hristos, sfârșesc cuvântul Meu de azi spre voi în zi de sărbătoare a proorocului și botezătorului Meu Ioan. Amin, amin zic vouă, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu în mijlocul neamului român și fac voia Tatălui Meu, Care Mă trimite să cuvintez pe pământ. Amin, amin, amin.

Și apoi spre sfârșitul zilei voi grăi cu tine, popor al cuvântului Meu, că n-ai mai avut o vreme grăirea Mea cu tine. Te-am scos din lume, tată, ca să am Eu grijă de tine, căci în lume te-ar prinde diavolul cu momelile lui și te-ar încanta cu banul, așa cum pățește tot omul. Eu însă te-am ocrotit și-ți fac ocrotire, ca să nu pui tu mâna pe bani și ca să fii curat prin ascultare și ca să-ți port Eu de grijă după orânduiala Mea cea binecuvântată de peste tine, iar tu să fii copilul Meu cel ocrotit, cel lucrător tainelor Mele cu tine pentru cei de pe pământ, care nu sunt deprinși să-L aibă pe Dumnezeu de Stăpân al lor. O, Mi-e dor să-ți grăiesc, tată, Mi-e dor, poporul Meu, și dor Îmi e să te văd însuflețit și cu tot cuvântul Meu pe buze între frate și frate și cu trăire de Duh Sfânt înaintea Mea, ca să stau Eu la masă cu tine și să mănânce sfinții cu tine, și tu cu ei din masa cuvântului Meu, cu care cobor la tine ca să Mă îngrijesc din cer și de pe pământ de viața ta. O, pace ție! Am grăit în ziua aceasta neamului român și celor de la porți și celor ce stau păstori ai acestui neam, și fericiți vor fi ei dacă Mă vor asculta, spre binecuvântare prin cuvântul Meu peste acest neam, pentru care Eu te-am așezat înaintea Mea, fiule. Voi grăi ție în ziua aceasta cuvântul Meu de dor și de jale și de veghe apoi și de nădejde că Eu voi fi biruitor cu tine, și tot așa și tu să-ți ții nădejdea și să lucrezi pentru ea, ca să vină spre împlinire cele

nădăjduite și așteptate să fie, căci sunt scrise în Scripturi să fie și să se facă, iar tu să stai în lucru cu Mine, căci fără de cuvânt rostit de Dumnezeu, Eu nu pot să le fac pe cele ce vor fi.

Binecuvântată să fie ziua de serbare a proorocului și botezătorului Meu Ioan și să dea rod însutit cuvântul Meu cel de azi, rostit de Mine, Domnul, în mijlocul tău prin glasul Meu de peste tine, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Gătesc acum masă de cuvânt între Mine și tine, poporul Meu. Mă prefac cu prefacere sfântă trup și cuvânt pe masa ta, după cum am pus Eu orânduiala Mea între Mine și tine, și nu se suie la mintea omului taina aceasta a Mea cuvânt în mijlocul tău, iar cei fără de minte din cer se încumetă chiar să ia în răs taina prefacerii Mele cuvânt între Mine și tine, ascunsă în veacuri până și de îngeri, ca să pot să vin Eu cu ea acuma pe pământ, și este scrisă în Scripturi taina aceasta când cerul se deschide, iar Eu pe cal alb sunt numit Credincios și Adevărat, judecând întru dreptate și având nume scris, pe care nimeni nu-l știe decât numai Eu, și se cheamă numele Meu Cuvântul lui Dumnezeu, și Mă urmează oștirile din cer pe cai albi și în haine albe, și din gura Mea iese cuvântul ca sabia ca să lovească neamurile și ca să păstorească pe cei plăcuți ai Mei, iar pe coapsa Mea și pe haina Mea stă scris: Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și satana vede și se înspăimântă și face valuri cu mare răutate, că vede cum vine pe pământ vremea judecății și cuvântul Meu întru dreptate, și nimeni nu știe decât numai Eu taina cuvântului Meu când el se face pe masa Mea cu tine, poporul Meu.

O, nu trebuie să-i dau Eu nimănui mură'n gură ca să poată să Mă creadă și să Mă primească și să Mă urmeze când Eu stau cuvânt între Mine și om. Eu vin pe pământ cuvânt pentru că așa este scris să vin, iar cine se smintește și se întrebă și își răspunde cum vrea el despre taina aceasta, facă așa cum vrea el cu el, căci tainele Mele nu sunt pentru oricine ca să le priceapă sau să le creadă. Ca și azi, și acum două mii de ani cei nemulțumiți de Mine gândeau și grăiau în fel și chip și Mă lepădau pentru că nu înțelegeau, și numai cei ce aveau minte ca să priceapă cu ea, numai aceia înțelegeau ceea ce Dumnezeu lucra și grăia. Taina coborârii cuvântului Meu e bine pecetluită în taină, și se leapădă de ea cei ce nu înțeleg, iar cei nemulțumiți lângă ea, tot așa s-au lepădat ei de Mine și de voi, și nu altfel, și iată, nemulțumitul nu rămâne cu nimic, decât cu inimă grea. Nu că sunt ei buni, și voi răi, nu de aceea s-au lepădat ei de Mine și de voi, ci pentru că au fost nemulțumiți, căci se credeau buni și meritoși și se credeau că le sunt dator. O, dator Îmi este omul Mie, și nu Eu lui, dar cine să înțeleagă această dreptate?

Le-am spus tuturor celor ce au cunoscut cuvântul coborârii Mele: «*Mușcați-vă limba ca să nu faceți cu ea vorbire de rău peste lucrul Meu cel de azi și peste cei care-Mi poartă venirea*», dar dacă ei au uitat că le-am spus așa, au călcat peste ce le-am spus din vreme să nu facă.

Am primit în staulul Meu cel pus deoparte, l-am primit pe cel ce a bătut ca să-i deschid și să-l primesc și să-l miluiesc cu iertare și cu mântuire apoi, și iată acum vorba care spune: „*Pe cine nu-l lași să moară, nu te lasă să trăiești*“. O, necredința vine de la păcat, nu de la sminteală cum dau să zică cei ce pleacă de sub acoperământul Meu. Aduc acum aminte de arhiereul de Târgoviște, care a căzut în luptă cu Mine și cu poporul Meu, căci s-a luptat șapte ani împotriva venirii Mele

de azi cuvânt pe pământ, și apoi a căzut. El se acoperea cu necredința, dar păcatul invidiei era cel ce îi conducea lui pașii cei răzvrățiți, și așa a hulit el lucrarea Mea, și a plătit usturător pe pământ apoi.

O, rău e de omul care Mă află în acest cuvânt și pleacă apoi de lângă Mine și de lângă poporul Meu cel pus deoparte! Cine pleacă de lângă izvorul Meu, de lângă poporul Meu, acela își pierde harul, își pierde credința. Credința poporului Meu este locul de unde Eu țâșnesc cu izvorul Meu de cuvânt, iar poporul Meu este plin de har, plin de credință, și cine pleacă de lângă el, își pierde harul de ucenic. Când era aproape lângă ucenicii Mei încercarea credinței lor, după ce Eu le-am spus că toți se vor sminti întru Mine în noaptea aceea de încercare, Iuda a plecat dintre ucenici și a pierdut harul de ucenic dacă a plecat. Încă de când a început să Mă urască din pricina invidiei pe ceilalți ucenici, el și-a pierdut harul de ucenic, iar din această pildă rea n-au învățat toți creștinii Mei ca să nu cadă ei în acest păcat, iar cine n-a învățat, a plecat dintre frați, căci numai cei ce au făcut în ascuns îndoieli și clătinări prin unire cu cei îndoielnici, cu cei clevetitori și defăimători de frați, numai aceia s-au tras din bărcuța salvării, și au pățit aceștia ca ucenicul care și-a pierdut botezul numai pentru că a ascultat vorbire împotriva lui Dumnezeu. O, așa au pățit și aceștia care au ascultat de duhul răzvrătirii și al judecării de frate. Au luat de pe masa Mea și au mâncat, și apoi au plecat, că nu și-au dat seama ce au luat, și așa pățește cel ce se iubește pe sine lângă Dumnezeu, și își merită soarta unul ca acela, și, iubindu-și sufletul, și-l pierde, precum este scris, căci cine caută greșalele fratelui său și nu pe ale sale, vede apoi cu ce rămâne, căci scris este: *«Dacă dragoste nu ai, nimic nu ești»*. Când nu ai dragoste și dovedești că nu ai, poți să-ți dai trupul spre ardere, și inima la fel, și poți să faci orice ispravă care să te încante că ești cu Dumnezeu, dar nimic nu ești când dovedești Domnului și omului că nu ai dragoste, căci dragostea nu este ea oricum când omul o lucrează pe ea cu toată fața ei cea în Scripturi zugrăvită.

O, poporul Meu, omul trebuie să iubească dojana și s-o aștepte pe ea, ca să poată el să fie fiul lui Dumnezeu, căci vai celor fără de dojană peste ei, că aceia nu sunt fii și nu au intrat la facerea de fiu! O, nu are dragoste cel ce nu iubește dojana, nu are. Poate să spună el cât vrea că are, dar nu are dragoste unul ca acela, nu s-a dat lui Dumnezeu, căci cine se dă lui Dumnezeu și cine stă lângă El apoi, acela stă lângă facerea lui cea de la Dumnezeu, și aceasta trebuie să înțeleagă cel ce voiește să se facă fiu al lui Dumnezeu prin cuvântul Meu cel de azi peste un popor. Orice părinte își învață copilul și îl deprinde să asculte, iar când nu învață și nu ascultă, îl dojenește, îl supune sub ascultare și se luptă așa pentru binele copilului său.

O, îi trebuie dragoste celui ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu, stând el lângă lucrarea facerii cea de la Mine. Celor ce Mă află în acest cuvânt și cred în Mine, Eu le dau putere să se facă fii ai lui Dumnezeu, iar puterea aceasta înseamnă ascultare, sfințenie pentru ascultare, dojană pentru greșală și toată lucrarea facerii omului în toată vremea lui cu Mine. Mai mare iubire ca aceasta nu este pe cale cu Domnul pentru cel ce vine să se nască din Dumnezeu, căci Eu am fost ascultător Tatălui întru toate, până la suferința cea deplină a unui fiu supus, care nu-și deschide gura sa înaintea celor ce sunt trimise pentru el până la biruința cea mare, până la înviere, și așa am fost și sunt Eu pildă de fiu al ascultării pentru cei ce vin spre Mine să se facă fii ai lui Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, te învăț să fii credincios lucrării facerii, tată, lucrare prin care trec fiii lui Dumnezeu, și ea prin ei când

vor să rămână fii, căci oala nu-i dă olarului peste mână când o lucrează și nu-i spune cum s-o lucreze. Învățătura Mea este tot un dor, și este tot o jale dorul Meu, că Mă ustură dorul după fii împliniți, pe care să-i văd că știu ce vor când dau să se ali-pească cu Mine prin cuvântul Meu cel plin de dor după om. Veghez mult pentru statul cel frumos cu Mine al celor ce vin să fie ai Mei, și sunt adânc trist când trebuie să-l rabd pe creștin așa cum poate și cât poate el să fie, dar Eu veghez ca să găsesc prilej să Mă fac înțeles cu dorul Meu după om și să fiu primit cu fața Mea peste el, și dau să-Mi fac loc cu dojana, cu lucrarea facerii, și-Mi hrănesc nădejdea că Mă va înțelege cel ce vine să fie al Meu, dar când văd nemulțumire și ne iubire pentru dojană, o, rana Mea se face mai adâncă, mai durută, mai grea și mai vie, și sunt Păstorul Cel plin de rane pentru viața oilor, pentru viața Mea în ele, și după care cu dor adânc suspin.

O, poporul Meu, Mi-e iubirea tot o rană după fiecare fiu care a venit să se aducă lui Dumnezeu. Dor și jale, veghe și nădejde, așa e cuvântul Meu de peste tine. Ioan, Botezătorul Meu, îți aduce aminte de lucrarea lui cea peste ucenici și peste oameni, pe care în numele Meu o lucra, și așeza între cer și pământ pocăința în oameni, și grăiește el peste tine acum cu dor și cu jale, așa cum și Eu sunt și grăiesc, și îți dă Ioan din Mine, poporul Meu. Amin.

— O, rana Ta era rana din mine, Mielușule rănit, și cu rană spuneam la mulți: *«Pocăiți-vă, că a venit la voi împărăția cerurilor!»*. O, eu pentru mila de Tine și de oameni, cu dor și cu jale strigam să se pocăiască cei ce mă auzeau strigând la ei. Îi dau poporului Tău din rana Ta din mine, ca să fie și fiii lui răniți ca mine pentru Tine, Păstorule rănit.

O, păstrează-te în duhul pocăinței, popor al harului de sus în zilele acestea! O, nu e de joacă cu această comoară. Pocăința îl ține pe om în duhul și în lucrul Domnului, în lucrarea facerii omului. Eu eram plin de duhul pocăinței și aveam cuvânt de dojană peste cei ce nu căutau cu pocăința. Pe cei fără de pocăință i-am asemuit cu puii de viperă, care-și omoară pe născătoarea lor și nu le pare rău, și aceasta este lucrarea celor ce nu se pocăiesc față în față cu cei ce-i strigă pe ei la pocăință. O, pocăința nu este cea care-l roade pe om înăuntrul său, așa cum stau în ei cei nepocăiți, ci este cea care-l înviază pe om. Când ea nu este mărturisită și ușurată din sufletul omului, rămâne ea ca o rosură pe dinăuntrul inimii lui, și nu se pot descurca cele încurcate, decât cu cuvintele pocăinței, ca să scape omul de sarcina lui cea grea, care-l roade pe dinăuntru, și apoi să fie umilit și mulțumit, hrănindu-și nădejdea cea plină de pocăință pentru mila Domnului peste el. O, e mare minune să mai vadă Domnul așa suflete pe pământ! E nemulțumit până și creștinul, și păcatul nemulțumirii îl duce la păcat pe creștin, îl duce la lepădarea de Dumnezeu și de frați, și cum să mai vadă pocăința unul ca acesta? Adevărata pocăință este aceea care-l face Domnului bine, nu omului, căci omul merită pedeapsă, nu ușurare, dar Domnul merită casă și față în om așa cum este El.

O, trebuie veghe cu nădejde, popor al Domnului, că nu e de glumă cu duhul pocăinței, care aduce cerul în om și în purtarea lui și în iubirea lui, care nu mai poate răni în jur pentru ea, ci poate ea numai cu răbdarea și cu dorul cel plin de jale după cele de sus în el, după alinul durerii lui cea după Dumnezeu.

O, întrebați, fiilor, ce este, ce face pocăința și ce rod arată ea. Nu uitați să învățați bine aceasta și să fiți cei mai bogați în duhul și în lucrarea pocăinței, care vă aduce pe Dom-

nul în prag. Și eu, și Domnul am stat în duhul umilinței și al pocăinței. Ne-am aplecat unul altuia prin acestea. O, iată ce mărire! Simțeam adânc să facem așa, aplecându-ne unul în fața celuilalt. O, ce măreție! Fără prefăcătorie ne era aplecarea și iubirea cea pentru ea, ca unii care arătam fiecare că cel mai mic se binecuvintează de cel mai mare. Domnul a fost Acela Care a arătat așa și a învățat așa pe om, și din aceasta să poată omul să înțeleagă ce este omul și ce este Dumnezeu întru măreția Sa cea plină de aplecare.

O, iubiți să fiți fiii cerului pe pământ, o, fiilor! Învățați taina pocăinței și lucrarea ei cea fără de sfârșit! Nu de la voi să învățați, ci învățați-o de la cei ce lucrează pocăință, de la cei ce vă învață pe viu, și nu uitați să învățați! Aceasta vă spun și vă îndemn eu, botezătorul și proorocul Ioan, învățătorul pocăinței, și care am spus tuturor: «*Pocăiți-vă!*». Amin.

— O, poporul Meu, Ioan, Botezătorul a avut lucrarea dojenei în lucrarea sa peste cei ce iubeau neorânduiala, iar pentru aceasta el a fost stârplit de ei. Eu tot așa am lucrat peste neorânduială, și se temeau de Mine cei ce nu aveau inima curată față de ei înșiși și față de Dumnezeu și își ascundeau ei neorânduiala și necurătenia inimii lor. O, ce fericit este cel ce așteaptă dojana, cel ce o rabdă pe ea spre înțeleptirea lui, spre luminarea și facerea lui cea de la Dumnezeu!

O, ajută-Mă să am nădejde în tine, poporul Meu! E mare acest cuvânt pe care ți-l spun. Ajută-Mă pe Mine, nu pe tine, tată, că numai așa Mă poți ajuta! Ajută-Mă să fiu pe pământ cu tine, poporul Meu, și mereu, mereu să fiu, că am de lucrat biruința cea mare, căci tu ești îngerul Meu pe pământ, îngerul cu care Eu Mă arăt și Mă voi arăta, și toți îngerii ne slujesc, și oștiri cerești vin după Mine călare pe cai albi și în haine albe, căci Eu sunt cu tine cuvânt pe pământ, însoțit de taina cerului sfânt și cuvintez și-ți spun: ajută-Mă, fiule, ajută-Mă, poporul Meu, căci Eu, Domnul, pentru slava Mea și pentru biruința ei cea mare te-am zidit și te-am iubit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2010

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Cuvântul este cerul care s-a făcut sul. Cartea Cuvântul lui Dumnezeu: Cartea judecății. Domnul strigă pe fii oamenilor la credință în a doua Sa venire. Cuvânt de trezire pentru slujitorii bisericii.

Cartea Mea cea de azi se întocmește pe pământ din cuvântul Meu cel din zilele acestea, și rând pe rând cuvântul Meu se așează în ea și o îplinește pe ea atât cât fi-va ea să se îplinească prin cuvântul Meu, care se strânge în ea, că este scris că cerul se va face sul, iar pământul și tot ce e pe el va intra la curățat în foc, dar cuvântul Meu va rămâne și va face el cerul cel nou și pământul cel nou, după cum este proorocia pentru această facere în cartea Mea cea de până la întruparea Mea, și apoi în cartea Mea cea de după aceea, și, iarăși, în cartea ucenicilor Mei, a trimișilor Mei în urma Mea peste neamuri cu vestea că a venit împărăția cerurilor pe pământ, și aceasta spuneau ei acum două mii de ani.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot și sunt din Tatăl mai înainte de vecii și sunt cuvântul Lui și sunt cuvântul cerului pe pământ, așa cum și omul este cuvântul său peste toate câte el face și grăiește. M-a trimis Tatăl acum două mii de ani să iau trup din om pe pământ, și Mi-am luat, și de la pruncie și până la vremea crucii Mele, pe care Mi-a făcut-o poporul iudeu ca să Mă stărpească prin ea de pe pământ, Eu am fost ascultător mamei Mele Fecioara, așa cum ascultam de

Tatăl Meu în cer, și pe pământ apoi, și lucrarea Mea a fost ascultarea, iar când pe cruce a venit vremea să Mă dau, tot pentru ca să ascult am făcut aceasta, că Mă vestise duhul proorocilor să împlinesc aceasta după ce vin cu trup de om pe pământ, luat din Dumnezeu și din om. O, tot din ascultare de Tatăl Mi-am cules și ucenicii când i-am ales dintre oameni ca să-i fac ai Mei și să umblu cu ei pe pământ și să fie ei martorii Mei, martorii lui Dumnezeu, căci Dumnezeu nu lucrează fără martori lucrarea Sa. O, și tot din ascultare de Tatăl și de mama Mea din cer Mă fac și azi cuvânt peste pământ, și se face carte cuvântul Meu, cartea Mea cea de azi, așa cum s-a întocmit și cartea cuvântului lui Dumnezeu, care este acum pe pământ și grăiește ea despre vremea cea de până la întruparea Mea, și grăiesc Eu în ea apoi în vremea cât am stat pe pământ cu oamenii, și, iarăși, grăiesc în ea ucenicii Mei, martorii lucrărilor lui Dumnezeu din vremea Mea cu ei, și apoi din vremea lor, fiindcă Eu le-am spus lor că fiind credincioși, vor face în numele Meu lucruri mai mari decât au văzut ei că am făcut Eu în vremea mersului Meu cu ei pe pământ.

O, mare păcat face omul îndărătnic, omul cu mintea scurtă prin ceea ce dă el să zică atunci când zice că Scriptura de pe pământ, cartea căreia i se zice Scriptură, numai ea are menirea să măsoare grăirea lui Dumnezeu toată. Dar dacă Eu Mă fac acum carte pe pământ și-Mi așez în ea cuvântul Meu cel din vremea aceasta, așa cum este scris în Scripturi să vin iar și să Mă fac cuvânt și carte pentru judecata faptelor oamenilor și să dau prin ea fiecăruia după cum este fapta sa, nu mai are Dumnezeu voie să facă această împlinire? O, cât de mult Mă așteaptă îngerii și oștirile de sfinți toate și toți cei morți cu glasul cuvântului Meu cel de azi, despre care este scris că îl vor auzi cerul și pământul și morții din morminte, și spun aceasta ca să aduc aminte celor ce Mă închid în filele Scripturii că Eu, Domnul, grăiesc azi pe pământ pentru că este scris în Scripturi să împlinesc așa, că a venit vremea judecății, și a venit vremea să vin și să judec viii și morții, și aceasta fac Eu prin cuvântul Meu cel de azi, și îi spun omului cel cu mintea scurtă, care zice că a învățat carte multă, îi spun că lucrarea Mea este cuvântul, și este din veac și până în veac lucrarea cuvântului Meu. Îi mai spun o dată omului care se bate în piept cu Scriptura în mână că dacă în cartea Apocalipsei lui Ioan este scris că va primi blestemele cele scrise în cartea aceea cel ce va îndrăzni să scoată sau să adauge în ea ceva la cele scrise în ea, Eu, Domnul, îi mai spun o dată omului îndărătnic în felul acesta că despre cartea Apocalipsei este vorba, despre Apocalipsa lui Ioan să nu adauge în ea sau să scoată ceva din ea careva, căci ucenicul Meu știa că omul este îndărătnic, și l-a legat pe om sub acest cuvânt ucenicul Meu, căruia i-am arătat vremea judecății și harta toată a judecății faptelor oamenilor care au fost și care sunt pe pământ până în ziua cea din urmă, până la biruința Mielului lui Dumnezeu, precum este scris.

O, cartea Mea cea de azi este calea deschisă de Mine pentru ca să vin cu sfinții cerului pe pământ, și nu singur să vin, căci scris este despre Mine, Cel ce deschid cerul ca să vin, că oștirile cerești vin după Mine când vin, iar Eu împlinesc așa cum scrie în Scripturi să fac, și iată, Mă așez în cartea Mea de azi cuvânt cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, cărora le-am spus când M-am întors la Tatăl: «*Îmi veți fi Mie martori până la marginile pământului prin semne și minuni și prin cuvântul propovăduirii, iar Eu voi fi cu voi până la sfârșitul timpului*», și toate câte Eu am grăit sunt adevărate, căci cartea Apocalipsei lui Ioan Mă numește Credincios și Adevărat și Judecător întru dreptate. Amin.

O, scumpii Mei ucenici, Ne așezăm în carte înaintea celor de pe pământ, căci sunt zilele venirii Mele iarăși de la Tatăl la oameni, și am venit să judec viii și morții, precum este scris să împlinesc, și să-i ajut încă pe aceștia împotriva faptelor lor pieritoare de suflet, și apoi să sfârșesc de lucrat cele ce au mai rămas pentru vremea de acum, după spusele cele din Scripturi pentru cele ce am Eu, Domnul, de împlinit, încununându-Mi lucrarea cu împlinirea cerului cel nou și a pământului cel nou pentru moștenitorii care au nădăjduit în ele și au lucrat așa. Mă fac cu voi masă bogată de cuvânt, ca să lovesc cu el împietrirea minții omului mărginit la minte din pricina voii lui, care vrea ca el, și nu ca Dumnezeu, dar hai să mărturisim ceea ce nu vor oamenii să mărturisească despre adevărul cel arătat în Scripturi, și de care Noi legăm toată lucrarea Noastră cea de azi peste oameni, doar-doar vor cerceta ei bine Scripturile, spre înțeleptirea lor, căci lor le trebuie temere de Dumnezeu ca să capete înțelepciune de sus, și nu din ei, și nu să facă ei tălmăcire de Scripturi după cum le cade lor bine și nu după cum este harta după care Dumnezeu lucrează și împlinește.

Grăiesc cu voi în cartea Mea cea de azi, iar voi cu Mine grațiți în ea și Ne așezăm în ea cu zilele cele de apoi, o, ucenici iubii, căci în ea încap Dumnezeu nu ca în inima omului necredincios, ci ca în moștenirea Sa. O, nu e de mirare că omul crede cu greu, fiindcă a fost mare căderea omului și a căzut din înțelepciune, săracul, și a căzut în semetie și așa a rămas, și e mult de lucru peste pământ și peste om ca să poată omul pricepe tainele lui Dumnezeu toate și multa Lui lucrare pentru ridicarea omului căzut. Eu, Domnul, nu am loc în mintea omului, nu am loc de mintea lui și de trufia lui și de nepăsarea de suflet în care stă, dar pot să-l umilesc până ce el nu mai poate să Mi se împotrivească, până ce ajunge vrând-nevrând să-L vadă pe Dumnezeu și să-L cunoască, împotriva fugii lui de Dumnezeu. Cartea Mea cea de azi este moștenirea Mea, și în ea Îmi am moștenitorii, și este scris de vaiul celor ce nu vor fi găsiți scriși în cartea aceasta, prin care Eu îl învăț pe om viața și cartea vieții, căci pentru viață îi trebuie omului multă carte, așa cum și în vremelnicia lui învață carte pentru ca să-și lucreze cu carte trecerea vremii lui.

O, ucenici iubii, să-l învățăm pe poporul cel credincios venirii Mele de azi să fie tare el în fața valurilor de necredință care bat peste oameni de la cei ce au învățat carte ca să-L omoare pe Dumnezeu de pe pământ și din oameni și din Scripturi, căci omul care a citit Scripturile și s-a așezat mare în numele Meu slujitor peste oameni, acela alege să rămână cu minte scurtă, cu vedere scurtă, cu credință ciuntită, ca și cei din vremea Mea mari în ranguri și care vă numeau pe voi, ucenicii Mei, secta Nazarineanului, căci ei n-aveau în gând și în faptă să-L urmeze pe Dumnezeu, ci să-L stăpânească pe El pentru voile lor, așa cum și astăzi se lucrează pe pământ în mijlocul celor slabi cu sufletul și cu nădejdea în viața veacului ce va să fie pe pământ curând, și pentru care ei nu știu să se pregătească, nu știu să caute și să găsească drumul.

Vin cu voi pe pământ, ucenici iubii, venim cu tot cerul, care este locașul sfinților Mei și al celor credincioși, și grăim între Noi înaintea poporului care Ne ascultă cuvântul, și din care mulți pe pământ se hrănesc și cresc pentru împărăția Mea în ei, învățând ei din cartea Mea să nu doarmă pentru venirea Mea, ci să vegheze ca să vină ea. O, mare lucrare am Eu prin ucenici, căci M-am dus la Tatăl, dar lucrul Meu cel pentru mântuirea oamenilor l-am lăsat ucenicilor Mei până la sfârșitul timpului, căci unii din alții l-au lăsat, în afară de cei ce și-au luat singuri și și-au zis singuri ucenici, dar ai Mei se cunosc dintr-o

mie, se cunosc prin viață și prin fața Mea în ei, și aceia au cheile împărăției cerurilor, și nu oricine le are pe ele, o, nu, și ele nu închid și nu deschid pe dinafară, ci numai pe dinăuntru, căci este scris în Scripturi deslușită pilda fecioarelor neînțelepte, care au dormit pentru venirea Mirelui, iar când s-au trezit la zarva venirii Lui, n-au avut intrare, și au dat să-și facă rost de intrare, dar ușa s-a închis pe dinăuntru până să vină ele, și zadarnic au bătut ele pe dinafară, căci cheia nu este pe dinafară, ci ea închide și deschide numai pe dinăuntru, numai prin cei ce trăiesc în Mine și nu în ei și nu în lumea aceasta, ci în cer trăiesc ei pe pământ. Amin.

O, hai, fiilor ucenici, hai să grațiți prin cartea Mea cea de azi, care se face cale a Mea și a voastră de la Tatăl la oameni! Fiți învățători născuți din Mine, Învățătorul vostru acum două mii de ani când v-am luat din lume ca să umblați cu Mine de pe pământ și până în cer și să suferiți cu Mine ca să semănați cu Mine la iubire și la învățătură peste oameni apoi! O, hai să grațiți cu Mine și cu poporul Meu și cu omul de pe pământ, căci voi sunteți martorii Mei! Amin.

— Duhul mărturiei este Duhul Tău, și tot el este și duhul nostru, Învățătorule Doamne. O, am stat mici pe pământ sub mâna Ta sfințitoare și călăuzitoare și amuțeam tot mai mult în fața faptelor Tale, mari cât Tine între oameni, și eram slabi și eram fricoși și eram greoi la mers pentru cerescul mers al Tău atunci pe pământ, dar Tu rosteai mereu peste noi Duh Sfânt nouă și putere făcătoare de semne și de minuni, și toate țineau de puterea credinței și a iubirii din noi, iubire împărțită între Tine și noi, căci mulți nu ne despărțisem încă de cei ce erau ai noștri și nu lucram desăvârșit cuvântul Tău cel pentru naștere de ucenici credincioși și dăruii Ție cu totul. Trebuia să lăsăm cu totul mamă și tată, frați și surori, soții și copii, rude și prieteni, tot ce aveam al nostru și pe noi înșine să ne lăsăm ca să putem fi ucenici ai Tăi, dar când Duhul Sfânt, trimis de Tine după ce ai ajuns la Tatăl, a venit și ne-a pecetluit cu putere și cu îmbrăcare, am putut apoi să fim martorii Tăi și să mergi pe mai departe prin noi și să nu stai, și erai în noi, o, Doamne, și așa eram noi martorii Tăi, și ne erai Împărat, iar noi împărăția Ta. Fug oamenii de pe pământ de venirea Ta când zic ei că Tu nu vii, dar Tu vii și tot vii, împotriva fugii lor de Dumnezeu, și Te faci pe pământ carte a judecății, și omul are minte scurtă, vedere scurtă și credință ciuntită, și cine să-i spună lui cum să-i fie credința și ce să facă ea? Stăm la masă cu poporul Tău și îl învățăm din Tine ucenicia și îl îndemnăm să aibă credință mare, mai mare ca aceea pe care o aveam noi atunci când cuvântul Tău ne năștea pentru Tine ca să fim din Tine apoi între oameni, și Ți-am fost începătură de neam nou, de popor nou, căci oamenii se stricaseră iarăși pe pământ ca mai înainte de potop. O, acum iarăși Te-ai semănat sămânță nouă, căci iar s-a stricat sămânța oamenilor și nu mai trag oamenii la Dumnezeu, căci dintre ei cei îngâmfaiți până la Dumnezeu s-au sculat și conduc lumea spre împărăția cea fără Dumnezeu a oamenilor, iar cei mai mari dintre oameni să fie împărații lor. O, nu știu ce fac, bieții de ei, dar ei știu bine ce ai Tu de făcut pe pământ și au pornit război împotriva Ta, săracii de ei, și sunt orbi și nu văd mersul Tău cel plin de slavă, că nu vor să-l vadă. O, vor cădea aceștia în însuși năvodul aruncat de ei peste noroade și va fi aparte să dea ei socoteală în ziua biruinței Tale văzute de tot ochiul de pe pământ și din cer, și vei începe cu casa lui Dumnezeu, precum este scris în Scripturi să lucrezi, dar pe cei iubii ai Tăi îi vei cuprinde la piept, așa cum și pe noi ne alintai și ne mângăiai și ne dezmierdai cu toate fețele iubirii Tale pentru cei ce se făceau iubii prin credința lor

în Tine și prin dulceața inimii lor pentru Tine, Doamne, căci Te iubeau cei ce Te pătrundeau, și erau ei alinul Tău pe pământ, îndureratule Doamne, și iubeau ei mult de tot durerea Ta și uitau de viața cea deșartă și luau de viață urmarea după Tine și slujirea Evangheliei Tale peste cei oropsiți de viață și de oameni, și se făceau ei asemenea Ție pentru cei ce aveau dureri pe pământ și, fiind cei mângâiați, mângâiau și iubeau și vindecau omul de supărare și îl aduceau la Tine ca să-l faci casa Ta pe om. Grăim cu poporul Tău și îl învățăm pe el răbdarea cea de sub cruce. Stăm cu el la masa Ta de cuvânt și privim lucrul lui înaintea Ta și îi dăm indemn din cer pentru Duhul Sfânt în ei, în fiii poporului Tău, duh iubitor de oameni, și care aduce înțelepciunea cea din cer în ei. Hai să petrecem lângă ei și să le grăim lor apoi și să întocmim cartea cea de azi a Ta cu noi înaintea lor, căci și noi suntem învățători, că-Ți suntem ucenici, Doamne, și trebuie să-Ți semănăm.

Pace ție, popor ales pentru Domnul! Petrecem cu tine și ne așezăm apoi să cuvântăm în ziua noastră de serbare între sfinți. Amin.

— O, poporul Meu, cartea Mea din ziua aceasta cu ucenicii Mei va fi o mărturie pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, care nu pun preț pe sufletele lor, pe ceea ce va rămâne din ei. O, tată, mulți dintre cei ce slujesc cu numele Meu peste oameni cred ei că au cheile împărăției cerurilor, căci tălmăcesc Scripturile după mintea lor, nu după puterea cuvântului cel din Scripturi. O, cheile împărăției cerurilor nu sunt ceea ce înțeleg ei că înseamnă aceasta, pentru că ei rățesc ca și iudeii din vremea trupului Meu, care nu știau și nu înțelegeau Scripturile de până atunci. Omul se crede mare în numele lui Dumnezeu, dar numai numele Mi-l folosește, iar viața Mea nu, și de aceea e fără putere slujitorul care se așază de la el dorire peste oameni în numele Meu. Cu mare alegere ar fi fost să fie aleși cei care să slujească în numele Meu oamenilor, dar nu alegere cum se face de către oameni, de părerea oamenilor care lucrează după ochi sau după bani. O, nu așa alege Dumnezeu pe slujitorii Lui, care nu mai sunt apoi din lumea aceasta dacă ei se fac slujitorii lui Dumnezeu. Iată, aceștia te numesc pe tine sectă, poporul Meu, că atât știi ei să zică și să înțeleagă, așa cum și cei din vremea Mea făceau. Tu însă ești cules de Mine dintre spini și dintre ciulini și ți-am dat față și ți-am dat viață zi de zi să ai din Mine, și așa ești tu un trup cu Mine și un duh cu Mine și ești templul Meu și ești casa Mea de oaspeți, și Eu vin cu sfinții la tine oaspeți și te așez înaintea lor, iar pe ei înaintea ta, și vom grăi unii cu alții în ziua aceasta și vom iubi această zi, mărturisitoare zi, și o vom umple de iubirea cuvântului Meu cel pentru om, căci omul nu mai are de unde să ia și să cunoască și să înțeleagă din Dumnezeu.

Binecuvântată să fie în mijlocul tău sărbătoarea apostolilor Mei, poporul Meu! O, binecuvintează pe Domnul și învață aceasta pentru zilele ce vin, când Eu te voi arăta martorul Meu, binevestitorul Meu peste vremea aceasta, popor care stai la crescut și la făcut. O, pace ție! Iarăși ne vom întoarce în carte și vom lăsa învățătură în ea și deslușirea tainelor Scripturilor, pe care omul le ține sub obroc, sub scurtimea minții lui. O, hai, fiule, să fim lucrători de ogoare, pentru că e mult secerișul și trebuie să putem mult! O, nu te teme, Eu sunt puterea, Eu sunt Cel ce pot, iar tu ești cel ce așezi pe pământ cuvântul Meu, care zice și se face, și ești sprijinul Meu când vin cuvânt pe pământ, când vin la tine de la Tatăl cuvânt nou, cuvântul Meu cel de azi între cer și pământ, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

O, în această zi de sărbătoare Mă pomenesc Eu, Domnul, în mijlocul poporului cuvântului venirii Mele celei de acum, însoțit de cei din cer, de ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, cu care am umblat pe pământ din ziua botezului Meu și până în clipa înălțării Mele iarăși lângă Tatăl, după ce Mi-am săvârșit toată lucrarea cea văzută pentru care am venit pe pământ s-o săvârșesc, și s-o las apoi întărită în ucenici pentru cei ce din neam în neam vor crede și se vor boteza în numele Meu, Piatra din vârful unghiului, Iisus Hristos, Piatra pe Care Dumnezeu Și-a așezat biserica Sa și pe slujitorii ei pentru oamenii cei credincioși de pe pământ.

Scriem această zi pe pământ și în cer și vom iubi această zi, zi mărturisitoare, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi. Grăirea Mea cea de azi și toată lucrarea și împlinirea ei este zidită pe temelia cea din Scripturi, așa cum și lucrarea Mea cea de acum două mii de ani cu ucenici martori lângă ea, a fost tot pe temelie zidită, căci în Scripturile cele de atunci stau la vedere toate câte despre Mine au fost așezate în ele ca să vin și să le împlinesc, așa cum și cele de azi sunt oglindite bine din vreme în cartea lui Dumnezeu, și Eu nu împlinesc altceva în afară de cele ce vin la rând ca să le aduc pe pământ, și nu fac decât că iau din Scripturi, și așa lucrez și înfăptuiesc.

Erau după înălțarea Mea la Tatăl lucrători ucenicii Mei pe pământ, iar când se mai făcuse loc ca să poată ei lucra mai cu largime între oameni, care erau în Ierusalim locuitori sau oaspeți, despecetluiau ei Scripturile cele despre Mine scrise de Moise și de prooroci și de psalmi, și care toate întru Mine s-au împlinit, dar încăpățânarea și îngâmfarea celor mari peste oameni, Caiafa, Irod și cei de lângă ei, erau atât de înverșunate, de se năpusteau oamenii puterii asupra ucenicilor Mei ca să oprească limba lor să Mă spună pe Mine oamenilor și toate cele despre Mine, și mai ales învierea Mea, după ce actul răstignirii Mele de către Caiafa a pecetluit judecata răstignitorilor Mei și a tuturor celor încăpățânați pentru credință, tari la cerbice, după vorba ucenicilor Mei, cum îi numeau ei pe cei împietriți, și atunci spada lui Irod s-a înfipt în trupul lui Iacov apostolul și l-a ucis pe el dintre ei.

O, ucenici iubiți, voi după înălțarea Mea lângă Tatăl ați primit îmbrăcare în putere și în înțelepciunea vorbirii cea prin Duhul Sfânt, pe Care vi L-am promis și vi L-am și dat apoi, și ați învățat întru El pe oameni credința în Iisus Hristos, Piatra bisericii, și n-ați mai zidit pe o altă temelie noroadale de pe pământ, căci Eu v-am trimis pe voi până la toate marginile cu vestea împărăției lui Dumnezeu și v-am spus: *«Oricine va crede și se va boteza, se va mântui, și tot cel ce nu va crede, se va osândi»*. V-am adunat și v-am spus: *«Îmi veți fi martori în Ierusalim și în toată Iudeea și în Samaria și până la marginile pământului. Câte veți lega pe pământ, vor fi legate în cer, și câte veți dezlega pe pământ, vor fi dezlegate în cer, și dacă doi dintre voi se vor învoi pe pământ asupra oricărui lucru ce vor cere, va fi dat lor de către Tatăl Meu, Care este în ceruri, căci unde sunt doi sau trei în numele Meu adunați, acolo sunt și Eu în mijlocul lor»*.

O, hai să grăim în cer și pe pământ, căci este scris: *«Domnul este în biserică cea sfântă a Lui. Domnul în cer are scaunul Său. Pentru necazul și suspinul săracilor Mă voi scula, le voi aduce mântuirea și le voi vorbi pe față, și nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă. Ba, în tot pământul a ieșit vestirea lor, și până la marginile lumii cuvîn-*

tele lor». Ne așezăm cu zi mărturisitoare și vom iubi această zi, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi. O, ce este grăirea Mea cea de azi? Ea este venirea Mea iarăși de la Tatăl la om ca să clatin încă o dată cerul și pământul sub mărirea cuvântului Meu și să se miște munții și insulele din locurile lor, căci omul nu dă să facă aceasta la glasul Meu cel de azi, și mai dulci sunt pentru el faptele Sodomei și ale Gomorei și face zapis cu moartea omul, dar cu Dumnezeu nu vrea să se scrie el, căci s-au ridicat apostolii minciunii și s-au îmbrăcat în haina Mea și învață altfel mulțimile, altfel decât am învățat Eu și cu voi noroadele de pe pământ din unii în alții până azi și până mâine. O, altfel învață pe oameni apostolii minciunii, și Eu am spus oamenilor că îi vor cunoaște după faptele lor pe cei ce sunt și pe cei ce nu sunt apostolii Mei, urmașii Mei pe pământ.

Uitați-vă în Scripturi, o, fii ai oamenilor, că dacă nu veți asculta așa, veți fi mințiți din zi în zi mai mult, căci nu iubesc pe Dumnezeu cei ce vă păstoresc pe voi, că pentru ei și nu pentru Mine vă păstoresc ei, și ei nu vă trag spre Mine, ci spre ei vă trag. O, mergeți spre ei și cereți-le să vă arate pe Domnul cu ei, dar nu vă lăsați înșelați de ei! Veniți și spre Mine, și Eu vă voi arăta vouă cuvânt de mântuire din păcat și vă voi purta spre viață sfântă ca și viața Mea și Mă voi arăta în voi așa, și apoi veți fi urâți de toți pentru viața Mea în voi, pentru numele Meu, de care vă veți învrednici să-l purtați cu adevărat pe pământ, și veți fi ucenicii Mei, ca și cei de acum două mii de ani, căroră le-am spus: *«Veți fi urâți de toți pentru numele Meu, dar fir din capul vostru nu va pieri»*. O, iată semnul pe care vi-l dau pentru ca să-i cunoașteți pe cei ce nu sunt ucenicii Mei și nu vă pot pune ei calea sub picioare ca să fiți pe calea Mea cea sfântă cu calea voastră între oameni. Iată-l pe poporul cuvântului Meu, popor de ucenici asemenea cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, căroră Caiafa, vătaful slujitorilor lui, le porunca să nu mai grăiască mulțimilor în numele Meu. Ei însă, îmbrăcați în mântuire, vorbeau tot mai mult și spuneau răspunsul lor: *«Se cade să ascultăm de Dumnezeu, și nu de oameni»*. O, așa merg Eu în zilele acestea cu lucrarea cuvântului Meu prin ucenicii Mei cei de azi și se scutură de Mine și de ei cei ce fug de venirea Mea, și care s-au încumetat să umble în cartea lui Ioan, cartea Apocalipsei, despre care Ioan a scris să nu se scoată și să nu se adauge la ea, iar ei au umblat și au scris lungime de vreme și au tras de firul numărului scris și n-au mai scris un număr, și au scris fără de număr anii împărăției omului, și au îndepărtat fără de număr vremea învierii morților și au stricat omul la minte și la așteptare și la nădejde și la credință, și l-au învățat pe om să se culce și să doarmă liniștit și să nu mai aștepte venirea Mea cea scrisă în Scripturi să se împlinească după două mii de ani de la înălțarea Mea la Tatăl, număr scris de apostolul Ioan, după descoperirea lui Dumnezeu arătată lui, dar care cu taină mare s-a împlinit pe pământ, iar Eu am venit când nimeni nu se aștepta și nu se așteaptă să mai vin. O, necredință, duh al necredinței, cum te-ai ivit tu pe ascuns ca să umpli lumea și pământul cu vicleșugul tău!

Eram după învierea Mea pe pământ cu ucenicii Mei, vreme în care s-au deschis mormintele și au ieșit dreptii Mei pe ulițele Ierusalimului, și este scris aceasta în Scripturi, și au grăit sfintii cei ridicați din morminte și au stat mai-marii vremii de atunci cu ei de vorbă pe pământ și au adevărit ei despre ei și despre Mine, Cel ce coborâsem la ei în locuința morților după răstignirea Mea, de le-am deschis să iasă dreptii Mei, o, și tot au căutat pe mai departe să îngroape mai-marii vremii adevărul despre Iisus Hristos, Care S-a arătat de la Dumnezeu în vremea

lor, căci Eu am scris: *«Chiar dacă ar învia cineva dintre morți, tot nu vor crede cei necredincioși pe Dumnezeu dacă în Moise și în prooroci nu dau să creadă cu cartea lor pe masă»*.

O, așa vă învățăm Noi azi credința în Dumnezeu, Eu și ucenicii Mei, și credința în venirea Mea cea de azi, o, fii ai oamenilor, căci valurile necredinței sunt mari, mai mari decât oamenii și decât locașurile lor și îi iau valul, îi iau cu tot cu casele lor, dar Eu străjuiesc în fața primejdiei și îi vestesc pe cei primejduiți să vegheze, iar dacă ei nu cred și nu veghează, ei vor vedea.

O, fii ai oamenilor, nu că au ei minte scurtă, dar cei ce vă povățuiesc pe voi, vă duc cu vorba și vă învață să aveți minte scurtă, vedere scurtă și credință ciuntită, până într-o zi când le va veni bine și vor tăia de tot din voi harul credinței, căci sunt dibaci să facă moarte lui Dumnezeu în om și să-l ia pe om cu tot cu casă și să-l ducă în întunericul cel mai gros, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, vă spun după două mii de ani de la cuvântul spus de Mine peste ucenici: *«Nu vă temeți de cei ce văucid trupul și n-au altceva ce să vă mai facă, ci temeți-vă de cei ce văucid duhul și sufletul, viața voastră cea de veci, pe Dumnezeu din voi»*, și întăresc acest cuvânt ca să-l luați și să-l primiți și să vegheați, căci furul este la ușă. Am martori pe ucenicii Mei cei de acum două mii de ani când grăiesc vouă așa, și am martori pentru voi sau împotriva voastră pe ucenicii Mei cei de azi, cu care Mă port spre voi cuvânt, ca voi să puteți da răspuns, bun sau rău pentru voi. Fug oamenii de venirea Mea cu judecata faptelor, fug și slujitorii bisericii, și de la ei se întinde boala fugii de Dumnezeu peste oameni, dar venirea Mea fuge și ea și cu fuga lucrează din zi în zi mai mult, și nu poate nimeni să se pitească de fața Mea sau să mai poată fugi, când Eu peste tot dănuiesc, căci cerul și pământul sunt moștenirea Mea, pe care Eu pășesc.

O, dacă n-ar scrie în Scripturi să vină Domnul și să grăiască pe pământ și să audă glasul Lui și cei din morminte și să dea fiecăruia după faptă, n-ar avea păcat cei ce învață pe oameni să nu Mă aștepte și să nu stea gata pentru venirea Mea, ci, din contra, să petreacă ei încă, dar Eu am spus că așa va fi să fie în vremea când Eu vin, așa cum a fost cu potopul pe vremea lui Noe și cum a fost cu Sodoma și Gomora, când nimeni nu se aștepta să vină focul, și petreceau cei ce nu se așteptau să-i prindă moartea cea de la faptele lor.

O, de ce, oare, voi, oameni care slujiți în numele Meu peste oameni, de ce, tată, nu învățați voi oamenii pe cele puse de Mine și de ucenicii Mei în Scripturi? O, de ce, tată, faceți acest păcat, pe care l-a făcut și Caiafa, de a plătit bani ca să Mă ascundă pe Mine și adevărul cel despre Mine? Ce vreți să câștigați așa? O, cum de nu vă schimbați, tată? Cum de vă place vouă îndulcirea cea de la slava voastră de la oameni și nu vă gândiți voi la ranele Mele și la statul Meu pe cruce gol și batjocorit, și unde Mi-am dat sufletul pentru voi ca să Mă luați și voi de pildă pentru viața voastră? O, nu vă doare? Nu vă dor hainele voastre cu fir și cu pietre scumpe și multa vrednicie pe care v-o strigați unul altuia, când Eu am fost bătut în cuie și scuipat și hulit ca cel din urmă dintre oameni, și de la care oricine să-și întoarcă fața? O, ai cui sunteți voi? Cui slujiți și pe cine folosiți? O, nici pe voi nu vă folosiți, și nici pe oameni, decât numai să le pecetluiți mormintele și să fiți și plătiți pentru aceasta, când voi ar trebui să fiți cei mai săraci și să slujiți fără de plată și să fiți miloși, așa cum ucenicii Mei slujeau oamenilor din dragostea lor de Mine și de oamenii obidiți sub stăpânii lumii. O, cum, tată, de nu vă mai treziți din rătăcirea pe care o iubiți, ca viață plină de slavă pentru voi, neputând fi voi așa mântuitori

oamenilor, păstori cu milă de turmă? Ba, din contra, stați în fața oamenilor cu coroană pe cap, bătută cu pietre scumpe, și stați așa față în față cu Mine, Cel încoronat cu cunună de spini sângeroși frunții Mele dumnezeiești, și iată, mai aveți un pic și vă veți pierde de tot mintea, ca papa de la Roma, care nu s-a mulțumit ca voi, numai cu o coroană, ci și-a pus una peste alta trei coroane, ca să se teamă omul de el ca de o amenințare și să aibă putere peste inima omului blestemul lui că va arde în focul cel veșnic cel ce nu se închină lui cu supunere ca lui Dumnezeu pe pământ, când el slujește la mulți idoli, ca și voi, la mulți dumnezei, cărora le zice: sport, vacanță, vizite între capii mari ai lumii, politică pe toate laturile, la care multă slugărime servește pentru placul cel plin de libertate, și nicidecum rob al lui Hristos pe pământ slujitorul care stă pe scaun de biserică, pe tron slăvit, îmbrăcat în mătase stacojie, culoarea lui Edom, prințul lui roșu, așa cum scrie în Scripturi despre cel vopsit, și care este omul fărădelegii, căutând el viața fratelui său vreme după vreme, din unul în altul pe pământ. O, M-ați alungat de tot din locașurile unde slujiți pentru închinare! V-ați îmbrăcat în roșu și nu vă temeți să faceți așa, căci voi faceți ascultare de satana și de culoarea lui aleasă lui, și până și cartea Evangheliei ați băgat-o sub învelitoare roșie, și toate cărțile bisericești le înveliți așa! O, cine-ți dă ție să faci așa dacă te-ai așezat să stai cel mai mare peste biserica neamului român? O, de ce, tată, nu-ți place să fii român? Unde s-a pomenit român îmbrăcat în cămașă roșie, când el a fost mereu după cuvântul Scripturii îmbrăcat, în cămășuță albă, de in curat, și cu cingătoare de creștin încins, semn al puterii sfinte peste coapsele lui? O, unde M-ai văzut pe Mine în roșu, decât atunci când M-au cumpărat pe bani mai-marii templului ca să Mă dea spre batjocură, ca să Mă piardă de pe pământ ca pe un ucigaș? O, Eu vin din cer cu venire mare, și cu toți sfinții vin, și grăiesc pe pământ însoțit de sfinți, și toți suntem în hăinuțe albe, de in, și așa mărturisesc cei ce Ne văd, având ei de la Dumnezeu darul acesta al adevăririi slavei cerești pe pământ într-o venire la vedere pentru duhul mărturisirii.

O, iată cine a umblat în cartea Apocalipsei, în care ucenicul Meu a scris pentru vreme o mie și iarăși o mie de ani, cale măsurată de Dumnezeu pentru venirea Lui iarăși pe pământ, iar cei ce n-au iubit să stea ucenici, s-au sculat din timp și și-au făcut așezare tare și aparte și au ieșit și și-au pus peste ei tată și așa l-au numit și-l numesc, după ce Eu am spus cuvânt proorocesc acum două mii de ani ucenicilor Mei și le-am spus lor: *«Voi pe nimeni să nu numiți tată pe pământ, că Unul este Tatăl vostru, Cel din ceruri este»*, și așa i-am învățat Eu pe ei să stea ucenici, și să nu stea mari pe pământ peste oameni, ci doar să-i învețe de la Dumnezeu calea. O, nu este tată pe pământ, ci numai în cer este, și Unul este, și Se numește Dumnezeu, iar cei ce-I sunt fii, Îi spun Lui: Tată. Amin.

O, nu mai vor cei mari să mai vin pe pământ! Pământul e făcut de Dumnezeu, și nu se tem cei mari să-l ia sub stăpânire cu forța din mâna lui Dumnezeu. Ei nu mai vor să-Mi fie ucenici, ci stăpâni să-Mi fie pe pământ, iar Eu să aștept după ei, și numai numele să Mi-l dau lor, și Eu în cer să stau, nu pe pământ ca să le încurc planurile, căci ei vor să fie tați, nu ucenici, și să le zică vrednici tot norodul, și iată uriciunea pustiirii sufletelor oamenilor în loc știut sfânt, slugi potrivnice lui Hristos pe pământ, în numele lui Hristos stând ele așa.

O, să plângem în cer și pe pământ, ucenici pomeniți azi cu zi de sărbătoare pentru voi în duh de biserică, și vom iubi această zi, zi a adevărului cel despecetluit din Scripturi, dar pecetluit sub cheie de către apostolii minciunii. Iată zi mărturi-

sitoare, cu martori din cer și de pe pământ scrisă în cartea Mea cea de azi, grăirea Mea cea înlăcrimată în cer și pe pământ, ca și a voastră, o, ucenici ai Mei, cărora Eu v-am dat putere să dezlegați câte sunt pe pământ de dezlegat și să descuiați câte sunt pe pământ încuiate de om, și să încuiați câte au ieșit de la om descuiate împotriva lui Dumnezeu. Vă dau vouă, celor dintre sfinți, ucenici ai Mei acum două mii de ani, vă dau să descurcați înțeleșurile încurcate de cei ce n-au iubit să fie ucenici, ci au iubit să fie mari și cu coroană stând pe tronuri de mătase în numele Meu peste mulțimi, așa cum Eu și cu voi nu am stat pe pământ, ci am stat pe cruce și cu cruce între oameni. O, unde sunt cei ce ar fi să Ne fie urmași asemenea cu Noi? O, unde?

— O, nu, nu mai sunt pe nicăieri, Doamne, așa învățători și așa ucenici. S-au boierit toți, așa cum Tu i-ai plăns în cartea Ta din ziua aceasta.

Eram pe pământ biserică a Ta, după ce Te-ai dus la Tatăl iarăși, și Tu ne-ai numit ucenici și ne-ai numit apostoli vesti-tori, și slujeam numai cuvântului Tău, împărțindu-l noi întreg, și nu ciuntit peste cei ce credeau și se botezau și se pecetluiau cu semnul Duhului Sfânt Adevătorul celor adevărați creștini credincioși, și nimeni nu putea să-L înșele pe Dumnezeu, căci cuvântul Duhului Sfânt îi descoperea pe cei înșelători, pe cei lacomi, pe cei ce voiau să ia pe bani daruri de la noi ca să aibă și ei ca noi, dar azi numai cu bani se zidesc apostolii, și lumea este încuiată afară, ca să nu le știe pe cele lucrate cu ușile încuiate și împotriva sufletului omului, iar omul să fie folosit doar să slăvească pe cel de peste el așezat mare și să-i slujească supus, și măcar de-ar fi de partea Ta cel mare așezat. Se cutremură sfinții și părinții și străbunii cei buni când văd ce este sub nume de biserică pe pământ. Pe vremea când noi, ucenicii Tai, mergeam și ridicam spre Tine din loc în loc fii credincioși venirii Tale, biserică a Ta pe pământ și cu slujirea Ta prin ea, și nu a omului, noi ridicam și ungeam cu mirul sfințeniei și prin punerea mâinilor preoți și diaconi peste credincioși, ca să aibă pe masă prin slujitori trupul și sângele Tău de hrană cei ce se făceau fii ai Tai pe pământ, și întrebam pe toți credincioșii dacă știu ei de e vrednic sau nu de preoție cel ce avea să fie așezat să facă hrană din cer pe Dumnezeu la creștini, iar creștinii ne vesteau după adevăr dacă este sau nu vrednic de preoție cel ce urma să se facă slujitor credincios bisericii Tale. O, de multă, multă vreme nu s-a mai lucrat ca și noi pentru felul alegerii slujitorilor, și iată, altfel se întâmplă, căci taie și spânzură, după cum spune vorba înțeleaptă, numai cei ce stau mari peste gloate, și cu puterea toată stau, și altfel zic aceștia și nu mai zic cum ziceam noi, întrebându-i pe cei ce erau biserică Ta dacă e sau nu vrednic cel ce urma să fie slujitor. Acum zic ei, ei singuri peste capul celui ales de ei și îl vestesc ei vrednic pe acela și zic tuturor: „*Vrednic este!*“, și toți se apucă să cânte la fel: „*Vrednic este!*“, și așa răspund, dar nu la întrebare răspund, ci cu hotărârea luată sub cheie de către ei, și așa folosesc ei cheile, ca să încuie și ca să descuie cu ele și zic că Tu ai dat cheile ca să se lucreze cu ele așa. Dar cum, oare, trebuie înțeleasă această Scriptură a Ta, pe care ai rostit-o nouă atunci? Dacă Tu ești ușa, pentru că așa ai spus Tu că ești și că prin Tine intră cel ce intră, cheia ușii nu mai ești tot Tu, nu e tot Hristos, Piatra bisericii? O, iată cum leagă și cum dezleagă ușa și cheia cei care au umplut pământul de slava lor, cu care stau sub numele Tău pe pământ!

O, noi n-am urmat așa lui Domnul pe pământ între oameni! Noi eram alungați, huiduiți, bătuți, amenințați, crucificați și uciși în fel și chip pentru numele Domnului, așa vă spunem noi vouă, slujitorilor care stați azi sub nume de preoți

și de episcopi pe pământ. Voi sugeți de puteri casele și avuturile oamenilor zdrobiți de valurile vremii. Voi luați pe voi haine cusute cu fir ca să străluciți și să atrageți privirile și inimile celor slabi și necăjiți și n-aveți milă de ei, și ar trebui să aveți dacă v-ați ales să fiți slujitori pentru ei, dar nu numai să-i cununați și să-i înmormântați, o, nu numai atât, ci trebuie să le puneți sub picioare calea care-l duce în rai pe om, nu în lumea aceasta, și dacă nu așa faceți voi, ce slujiți voi pentru plată de la Dumnezeu? O, toate țin de puterea credinței și a iubirii din voi, care nu trebuie să stea împărțită, ci numai lui Dumnezeu să I-o dați dacă ați ales să slujiți în dreptul Lui pentru oameni. Fug oamenii de venirea Domnului, și trebuie povățuiți să nu fugă, ci spre Domnul să fugă.

Grăim peste turma ortodoxă, că micuță a rămas ea după ce au ieșit afară cei cu planuri ascunse, prin care să sugrume libertatea omului sub amenințarea de a i se închina unui tată de pe pământ, căruia să-i aducă toată cinstea ca și lui Dumnezeu. O, scoală-te bine, turmă ortodoxă, tu și slujitorii de peste tine! Ai grijă să nu cazi! Împacă-te cu Dumnezeu cu toată iubirea ta, că nu e bună iubirea împărțită, ci e bună iubirea de ucenic, care se lasă până și pe sine însuși pentru dragostea lui de Mirele Hristos. O, Domnul nu te lasă să cazi, că are pe pământ un popor mititel, stăruitor către El pentru tine, dar nici tu nu te lăsa să cazi când va veni încercarea ta.

O, învățați lucrarea ucenicilor, voi, slujitori de peste biserică! E mititică turma ortodoxă, dar dacă ești trează, nu te teme, turmă mică, așa a zis Domnul. Cei mulți au ieșit afară și și-au ales tată de pe pământ, împotriva învățurii lui Hristos, Care ne-a spus să nu numim pe nimeni tată pe pământ, ca să-L avem de tată pe Tatăl Cel din cer.

O, vino, Doamne, vino de tot și vino cu totul pe pământ, căci din cer și de pe pământ Duhul și mireasa zic: Vino! O, vino la chemarea poporului Tău cel nou, poporul cuvântului Tău, vino, că numai el Te mai cheamă să vii, și toți pe pământ fug de venirea Ta!

O, stai mereu la rugăciune pentru ca să vină Domnul la tine și să fie cu tine, popor mititel, care te hrănești cu graiul cuvântului lui Dumnezeu în vremea aceasta de întuneric și de secetă și de foamete cum n-a mai fost de când veacurile pe pământ, că e la capăt zvârcolirea lui satana și caută el de peste tot să-L doboare iar pe Domnul, dar el se va înșela mai greu decât s-a înșelat acum două mii de ani, că e vremea să-l biruiască de tot Domnul Iisus Hristos, Piatra bisericii, pe Care s-a zidit și se zidește pe pământ neamul creștinesc, moștenitor al cerurilor, neamul sfinților, care trăiesc după predania în care și noi, ucenicii Domnului acum două mii de ani, ne-am așezat, și am așezat-o pe ea apoi de viață a bisericii lui Hristos pe pământ, biserica dintr-o mie văzută, și să fiți nădejde mare de biserică sfântă și nebiruită în zilele ce vin, când toate luminile de la toate ferestrele se vor stinge de la vijelia lepădării de credință, care va sufla peste tot prin omul cel îmbrăcat în haină de păstor ca să poată el ucide cât mai bine turma, cât mai mult. O, ești pus la păstrat și la scumpit, și albește-te, fiule, ca lumina zilei, ca să luminezi tu în noaptea care vine și să faci lumină peste ea, căci Domnul e cu tine, și tu cu El, și neamurile vor înțelege și se vor apleca după ce mânia va trece, precum este scris să fie. Amin.

Noi, Doamne, sfârșim acum de cuvântat, iar prin cuvântul cel de azi spunem tuturor așa: *«Domnul este în biserică cea sfântă a Lui, și în cer are scaunul Său, și pentru necazul săracilor Se scoală ca să le aducă mântuirea și ca să le grăiască pe față, și nu sunt graiuri și nici cuvinte ale căror*

glasuri să nu se audă. Ba, în tot pământul iese vestirea lor, și până la marginile lumii cuvintele lor», și așa va merge acest cuvânt, și lumina lui va lumina pe pământ până la margini, spre mărturie scrisă. Amin.

— Eu, Domnul și Învățătorul vostru Iisus Hristos, v-am așezat pe voi pe piatră biserică a Mea, și Eu sunt Piatra, și Mă numesc Hristos, așa cum Petru, ucenicul Meu, a mărturisit că sunt și că de la Dumnezeu sunt. Eu, Domnul, vă odihnesc pe voi în grăirea Mea cea de azi, așezată în cartea Mea din zilele acestea, și Mă odihnesc și Eu cu voi că am putut grăi adevărul. Eu sunt adevărul și de aceea îl arăt pe el, iar sfinții Mei sunt cei ce judecă lumea, și nu lumea pe ei. Amin.

O, poporul Meu, popasul Meu în carte cu ziua de serbare a ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani, îl sfârșesc acum și rămânem lucrători din cer pentru biruința lui Dumnezeu peste vreme, Eu și ucenicii Mei și toți sfinții mărturisitori și lucrători, iar tu lângă Noi. Pace ție! Tu ești casa Mea de oaspeți cerești, și-ți voi plăti ție la întoarcerea Mea, și în nume de ucenic vei primi de la Mine răsplată, dar să-Mi stai fiu supus și să fii ucenic și fiu, căci Tatăl tău este în cer, fiule poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2010

Sărbătoarea punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Cortul lui Dumnezeu între oameni: cetatea cea tainică a Noului Ierusalim. Binecuvântare pentru înfrumusețarea colinei din deal.

Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu ziua aceasta de pomenire a biruinței Mele, când Eu, Domnul, am avut putere să așez, cu martori din cer și de pe pământ, piatra de temelie a înnoirii celor ce s-au stricat de aproape două mii de ani de către oameni, așezarea pe piatra ei cea dintâi a bisericii Mele, așa cum a fost ea așezată de Mine peste apostolii Mei, și apoi prin ei vreme după vreme, până ce omul cel din afară s-a amestecat de Mi-a clătinat temelia și a făcut ca el și n-a mai făcut ca Dumnezeu, și multă vreme M-a durut și M-a tot durut, până ce acum Mi-am așezat pe pământ ceea ce era scris să fie, mai înainte de a da omul fărădelegii să șteargă de tot urmele Mele dintre oameni, fața Mea, prin biserică după voia Mea înaintea Mea.

Mă scriu în carte cu ziua începutului cel nou, pe care-Mi am acum lucrarea cuvântului Meu și pe poporul Meu cel nou, care ascultă de povața Mea, căci celor ce trebuie să fie ai Mei și cu Mine, Eu le-am spus: *«Ieșiți din lume, poporul Meu, ca să nu vă îmbătați din vinul ei și să gustați din chinul ei apoi»*, și am mai spus în vremea cuvântului Meu cel de azi că poporul Meu cel de la sfârșit va fi despărțit și deosebit de toată lumea de pe pământ și va sta cu Mine și Mă va sluji, iar Eu voi purta grijă de el și Mă voi vesti prin el cu râul cuvântului Meu peste pământ și voi merge cu el curgând și voi hrăni din loc în loc pe cei ce vor crede și se vor boteza în acest râu, spre înfierea lor de către Dumnezeu, ca să fie ei fii ai lui Dumnezeu în mijlocul unui neam viclean, care nu vrea să știe de la Mine cum se trăiește cu Domnul pe pământ, căci cine învață pe Domnul de la oameni, iată fața lor, care nu seamănă cu Mine pe pământ, cu biserica pe care Eu am așezat-o acum două mii de ani prin ucenicii Mei și care numai în mare taină a mai putut ea vieții cu fața Mea între oameni!

O, mulți au dat și încă dau să se strângă pe lângă mi-

nunile Mele, de le bate inima o clipă sau două sau trei, dar minunea este alta, căci Eu socotesc cu câți rămân, nu cu câți se pornesc după minunile Mele. Așa am lucrat și acum două mii de ani, și se țineau cu miile după Mine, dar rămâneam cu doi, trei prin fiecare încercare de a-i trage pe ei la Tatăl.

Mă mângâi cu ziua aceea când Eu am avut putere să așez temelia tainei începutului Meu cel nou de biserică sfântă, în care Eu, Domnul, să lucrez întreg, trup și cuvânt, și din mijlocul acestei taine să ies cuvânt peste pământ, dar Mă și doare această amintire, și mângâierea Mea este durerea. Durerea a fost mângâierea Mea în toată vremea cerului și a pământului, și tot durerea a fost mângâiere și a celor ce și-au unit cu Mine viața lor. Nu este pe pământ față mai frumoasă, zâmbet mai curat și privire mai senină ca și a acelora ce poartă în ei durerea după Dumnezeu, durerea, în toată vremea înșelăciunii, căci viața este cea din cer, nu cea de pe pământ cum crede omul, cum se încântă omul că și-o face pe pământ, și Eu am mai spus în cuvântul Meu despre cei frumoși prin durerea Mea din ei. Pământul e calea pe care Domnul Se arată omului care nu știe să se întoarcă acasă, dar cine nu are ochi ca să vadă, îi are pentru altceva dacă îi are, și de aceea se încântă unul ca acela cu viața cea de pe pământ.

O, Eu, Domnul, vă mângâi pe voi, cei care ați rămas cu Mine în toate încercările, în toate durerile Mele și ale voastre pentru Mine, și Eu vă dăruiesc împărăția Mea pe pământ cu voi și vă sprijin în toate și prin toate, ca să fiți ai Mei și ca să vă fiu Eu Dumnezeu așa cum trebuie să fiu celor ce sunt cu Mine, și nu așa cum crede omul care vine și Mă cunoaște cum sunt aici cu voi, și apoi pleacă și își zice în sine că Dumnezeu este cu el pe orice cale își alege el să umble pe pământ apoi, după ce Eu i-am povățuit pe toți mereu, ca nu cumva, neascultând de Mine, să ajungă ei vrăjmașii Mei și să-Mi întoarcă spatele sărind din bărcuța Mea. O, așa gândesc cei ce n-au durerea Mea și o au pe-a lor, dar cei ce Mă iubesc pe Mine nu se mai gândesc la ei, ci sunt cuminți și Îmi slujesc după plăcerea Mea și din zi în zi mai mult cresc în înțelepciunea tainelor Mele cu omul, iar credința lor rodește rod lui Dumnezeu suflete salvate din marea cea mare, în care toată lumea se îneacă și nu mai întinde mâna ca să mai iasă la mal, ca să mai vadă lumina.

Vă iau în Duhul Meu în ziua aceasta și vă mângâi cu durerea Mea pe voi, cei ce Mi-ați rămas credincioși venirii Mele de azi; pe voi, cei cu care am început acum nouăsprezece ani tainica Mea lucrare de biserică după voia Mea pe pământ, trup și cuvânt pe masa ei stând Eu, așa cum Mi-am dorit și n-am putut până acum să am, că nu mai găsesc, tată, credință pe pământ pentru mersul Meu cel sfânt cu omul, și nu cum dă el să meargă și să-și zică al Meu. Sunt plin de mângâiere în durere că vă am pe voi, cei ce ați rămas cu Mine în toate încercările Mele, tată. Fiți, dar, ocrotiții Mei și-Mi ocrotiți poporul de necredință și de neascultare și de neaplecare și de nestatornicie și de bucurii care-l pierd pe om! Stați de veghe la catarg și păstrați legătura dintre Mine și voi pentru cei din bărcuța Mea și pentru cei de pe pământ, care dau să se mai aplece spre știrile pe care Eu le suflu spre ei ca să-i cârmuiesc și pe ei, căci valurile sunt furioase și-și pierd curajul cei din mijlocul valurilor. Eu însă strig și spre ei povața Mea cea de viață și le dau să știe cum să pășească, și fericiți sunt și vor fi cei ce se apleacă să asculte de la Dumnezeu în vremea aceasta de întuneric cum n-a mai fost pe pământ!

Iată, am în mijlocul oamenilor așternutul Meu, pe care Eu, Domnul, stau și cuvintez în mijlocul unui popor de ucenici și locuiesc cu ei, și este proorocie în Scripturi despre această

taină a Mea acum pe pământ. *«Iată cortul lui Dumnezeu între oameni și va sălășlui cu ei și va fi Dumnezeul lor, și ei vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei»*, așa este descoperirea cea din Scripturi despre cetatea cea tainică a Noului Ierusalim, care vine cu Domnul pe pământ în taină mare și care nu se suie la mintea omului cu vederea scurtă. Eu însă sunt Cel tainic și lucrez cu putere și stau în calea ispitei și veghez cu cei din cer peste pământ ca să-i păzesc pe cei ce se fac fii ai lui Dumnezeu, cărora le-am dat putere să creadă și să fie și să nu piară ca și cei necredincioși.

Așez în voi cu multul dragostea Mea cea cu văpaie, copii veghetori în porți. O, stați, tată, înaintea Mea pentru venirea Mea, căci lucrul Meu este mult! Mă deșert în voi cu focul dragostei Mele și cu arsura lui, și din voi dau să Mă deșert tot așa în toți fiii care-Mi sunt popor la izvor, ca să aibă și ei văpaie în inimioară pentru Mine și ca să pot prin ei pentru voi și pentru lucrările Mele, măi fiilor copii. Toți cei care v-au frânt pe voi și v-au făcut vouă slăbire în veghe, în putere, în lucru, în răbdare, în nădejde, în toate cele așezate de Mine în voi, aceia să se pocăiască adânc și întreg și să se facă sprijinitorii Mei, ca să șterg din dreptul lor pe cele cu care au apăsât ei peste jugul Meu cel greu de peste voi, și care trebuia să fie ușor, ușor, tată. Le dau și lor dragostea Mea, care să stingă cu totul din ei dragostea de ei și să se facă ei văpaie de Duh Sfânt, cu care să-i întâmpine pe cei ce vin să se arate Domnului și să învieze și ei apoi din păcatele lor, căci trupul omului nu folosește la nimic, decât la păcat.

Suntem în lucru sfânt pentru zidirea și înfrumusețarea colinei din deal, pe care Eu, Domnul, așez prin mânuțele voastre și ale celor mai mici ai poporului Meu mărgăritarele proorocite să fie pentru împodobirea salbei grădiniței cuvântului Meu, al cărei duh suspină îndelung, ca și Duhul Meu, dar răbdarea Mea îi va da ei bucuria sortită ei, căci Eu lucrez și nu stau, și îngerii și sfinții sunt cununa ei.

Așez proaspătă binecuvântare pentru tot lucrul colinei din deal și al așezămintelor ei și peste fiii cei mici, pe care-i doresc ascultători, aplecați și plini de nădejde în Mine, căci Eu sunt Cel ce pot, și pot prin cei ascultători și blânzi, care-și dovedesc credința și faptele ei și curăția inimii lor.

O, popor de la izvor, citește, tată, în Scripturi viața ta și lucrarea ei între Mine și tine, între frate și frate, și așa să împlinești, fiule, că nu e bine să nu împlinești așa. Eu, Domnul, umplu de binecuvântare puterea trupului și a duhului tău, dar să fiți ca unul, așa să fie poporul Meu mereu, și atent să fie, pentru ca să Mă uit Eu la el și să-Mi placă el. Amin.

Pace ție, în zi de amintire sfântă, poporul Meu! Spor ceresc îți dau la tot lucrul, fiule, ca să așezăm pe pământ lucrarea Tatălui Meu, toată, Eu și cu tine. Fiți toți ca unul, fiilor! Fiți una întru toate și mereu, un pas cu toții întru toate, cu toții în stânga, cu toții în dreapta și mereu așa, că poate Domnul, fiilor, și poate în cei mici, care se lasă în mâna Sa și sub puterea Sa.

Pot Eu, fiilor, pot Eu în cei ce pot. Fiți credincioși! Pot Eu! Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2010

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Domnul prin prooroci luptă cu necredința de pe pământ. Slujitorii de altare spun că e minciună cuvântul Domnului. Credința nu este a tuturor; ci numai a celor ce se sfințesc.

In zi de sărbătoare de sfinți Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhiereu mare în cer și pe pământ, vin cuvânt din Tatăl și cuvintez prin el cu sărbătoare și cu învățătură, așa cum în biserică a fost mereu cuvântul preotului slujitor în zile de sărbătoare, în zile sfințite Domnului și sfinților Săi, spre mângâierea și spre înțeleptirea oamenilor.

Eu, Domnul, Mă așez în cartea Mea cea de azi cu ziua de pomenire a proorocului Meu Ilie, cu care Eu am grăit în adiere de vânt subțire, și a grăit și el cu Mine, și de aproape am grăit între noi durerea Mea și a lui, durerea cea de la necredința și de la rătăcirea oamenilor de atunci, așa cum și azi Eu plâng cu sfinții Mei din pricina oamenilor de pe pământ, care s-au despărțit și se tot despart de Dumnezeu, făcându-și ei raiuri din loc în loc și adunându-și în ele fericirea lor ca să nu mai fiu Eu fericirea omului, ca să nu mai fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii. Eu însă am fost pe pământ în toată vremea prin proorocii Mei și prin ei am luptat cu necredința în Dumnezeu a oamenilor care își amețesc mintea pentru facerile lor cele fără Dumnezeu, și M-am arătat mare prin cuvânt și prin împlinirea lui, ca să știe oamenii din neam în neam că este Dumnezeu și este mare Domnul față în față cu cei necredincioși, care n-au umilintă pentru viața lor cea trăită pe pământ și care n-au nădejde în altă viață, decât așa cum își fac ei gândirea și cum nu este de la Dumnezeu să fie cu omul pe pământ și apoi dincolo de trupul lui.

Mai întâi, în ziua aceasta de cuvânt învățător și muștrător peste cei credincioși și peste cei necredincioși, Mă dovedesc pe Mine Însumi adevărat prin cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și iau din Scripturi dovada și Mă apăr cu ea împotriva celor ce tăgăduiesc cu necredință cuvântul Meu cel de azi, zicând ei că nu e Dumnezeu acest cuvânt și că ar fi să fie minciună, minciuna omului, și nu pun aceștia în socoteala lor și necredința lor, fiindcă așa cum vor ei să fie de adevărată dovada necredinței lor, tot așa de adevărat poate să fie și cuvântul Meu, și fiecare poate să se dovedească ceea ce este, așa cum Eu Mă pot dovedi Dumnezeu adevărat prin acest cuvânt. O, este adevărat Dumnezeu prin cuvântul Său cel de azi, și aceasta îi spun Eu mai întâi celui înverșunat prin păcatul necredinței, și pe care și-l dovedește mai mult cu gura, din pricina semeției lui de a fi ori slujitor de altar, ori cunoscător al istoriei lui Dumnezeu cu oamenii, ori pentru cine știe ce stare iubește el să aibă pe pământ și să petreacă liniștit în sângele lui.

O, nu vă îngâmfați prin nemernicia minții voastre că nu este Dumnezeu, că nu este El acest cuvânt! Este Dumnezeu, și dacă este, El răspunde celui ce grăiește cu El, și răspunde sfinților Lui, iar sfinții Lui sunt cei ce cred în El cu putere și sunt cei ce cred Lui când El vine cu lucrările Sale pe pământ. O, este Dumnezeu și răspunde omului, așa cum i-a răspuns lui Ilie proorocul când a cerut cu rugăciune să nu plouă trei ani și jumătate, și apoi a cerut să plouă, și s-a rugat cu foc și a venit foc din cer peste jertfa lui la rugăciunea lui și a răspuns Domnul cu foc și au ars și lemnele și pietrele și apa cu foc, ca semn că este Dumnezeu și că este cu cei fierbinți pentru El și că poate prin rugăciunea lor să coboare foc din cer peste cei necredincioși, așa cum râvna lui Ilie proorocul a rostit cuvânt să vină foc de sus și să ardă pe cei iscoditori spre el, care erau trimiși să-l ducă la împăratul necredincios, care voia moartea

proorocului Meu numai pentru că proorocea el împotriva păcatului celor ce păcătuiau, slujitorilor la idoli și la plăceri, și nu lui Dumnezeu pe pământ. O, este Dumnezeu acest cuvânt și are putere prin servii Lui cei de azi să coboare foc din cer peste cei ce nu cred cuvântului Său cel de azi, care este adevărat, precum Dumnezeu este, și iată, Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu ziua proorocului Meu Ilie și aduc dovadă din Scripturi că Dumnezeu vorbește pe pământ față în față cu omul și își săvârșește în fiecare vreme lucrarea Sa, precum Scripturile cer, după cum sunt așezate în ele lucrările lui Dumnezeu și vremea lor. Amin.

Eram uitându-Mă peste omul așezat de Mine în rai ca să-l păzească și să-l lucreze și grăiam cu omul, și el cu Mine grăia, chiar dacă el nu Mă vedea, dar Mă auzea omul în rai grăind cu el și Mă auzea mergând în jurul lui și prin rai, iar dacă a călcat porunca dată lui de Mine, el s-a ascuns apoi de teamă, dar Eu l-am strigat să iasă de unde s-a ascuns și să se arate și să grăiască cu Mine și să-Mi răspundă la întrebare, și n-a putut el să scape de Dumnezeu așa cum ar fi voit, și Mi-a răspuns apoi plin de teamă și și-a arătat vinovăția și în același timp scuturându-se de ea, căci așa pățește cel semeț, se scutură de vina pe care o are și o dă pe altul, căci este fricos cel semeț, fiindcă semeția nu-i dă omului putere, ci îi aduce teamă apoi, teamă de Dumnezeu și de om prin lucrarea ei ascunsă sub masca fățărniciei, păcat întunecat peste mintea omului.

Eram cu Moise pe pământ și grăiam cu el tot timpul și n-a putut el fugi de grăirea Mea cu el, și îi grăiam față în față cu el, și el Mă auzea și scria toate cuvintele Mele și lucra după cuvântul Meu și proorocea și se îplinea și aducea izbăvire lui Israel și bătaie peste vrăjmași, care se semețeau asupra poporului Meu, și am fost adevărat prin tot cuvântul Meu de peste el, așa cum și azi sunt în fața celor ce își îndârjesc cerbicea înaintea glasului Meu slobozit peste ei ca să-l îplinească ei, cei ce nu vor să creadă că Eu sunt acest cuvânt. O, dacă ar face și cei de azi slujitori de altare cum a făcut preotul care-l avea pe copilul Samuel, dăruit Domnului de către părinții lui, după cum a fost proorocia omului lui Dumnezeu asupra preotului aceuia! El a crezut că Dumnezeu este Cel ce îl strigă pe Samuel și grăiește lui, și n-a spus că spune minciuni Samuel, ci l-a învățat pe copil să se aplece vorbirii cu Dumnezeu și să-L primească pe Domnul și să spună apoi grăirea Sa, că era vreme grea și nu mai era pe pământ atunci nici vedenie, nici glas de prooroc, și nu mai știau oamenii voia cea de la Domnul ca să prindă puteri sub greul vremii, și a fost atunci Samuel primit din partea lui Dumnezeu de către cei din vremea lui și a fost Domnul prin el peste regi și peste oameni în toată vremea lui Samuel.

O, de-ar fi credincioși și înțelepți oamenii de azi și slujitorii de altare, ar avea dor de Dumnezeu și ar prinde bucurie în suflet că Eu grăiesc pe pământ peste ei și că le descopăr cum să lucreze și că îi învăț și că îi dojenesc spre înțeleptire prin cei pe care i-am așezat Eu la gura grăirii Mele cu omul, dar iată, necredința e pe pământ stăpână în lung și în lat, și omul este învățat cu ea, iar Ilie proorocul Meu stă plin de râvnă pentru Mine în cer și pe pământ ca să trezească cu spaimă pe cei necredincioși, așa cum a lucrat și atunci, și să fie el slujitorul Meu acum, precum este scris în Scripturi să fie el mai înainte de ziua Mea cea mare și înfricoșată, care ca furul vine, când nimeni nu se așteaptă.

Și iată, mai întâi sunt slujitorii de altare care spun că e minciună cuvântul Meu spre ei și spre oameni și spre neamul Meu român, alesul Meu cel de azi între neamuri și la care Eu,

Domnul, am venit și Mi-am întocmit pe vatra lui albia râului cuvântului Meu întru a doua Mea venire de la Tatăl la om, și tainic lucrez prin împotrivirea cea de la necredința celor ce zic minciună cuvântului Meu, și zic așa aceștia ca să scape de răspuns înaintea oamenilor și înaintea Mea, dar Eu le amintesc lor de grăirea Mea cu Adam și cu Moise și cu Samuel și cu proorocii toți, și iată, sunt necredincioși cei la care strig cu putere să creadă și să se mântuiască. Ei însă își zic cei adevărați ai Mei și se învelesc cu adevărul cel prin sfinții părinți ca să-și întărească statul lor peste oameni fără ca să facă ei voia Mea cea sfântă. O, să-i văd Eu călcând pe urmele sfinților părinți, și apoi nu-i mai bat la cap cu râul cuvântului Meu pentru cei abătuți de la Dumnezeu, căci la cap se strică omul când se strică, și apoi tot trupul este stricat și nu mai este în rădăcina lui. O, să nu se laude slujitorii de altare cu sfinții părinți și cu nume de biserică peste ei, de vreme ce ei nu calcă bisericeste pe urmele Mele și ale sfinților părinți, ci se vând cu tot cu casele lor oamenilor care-și zic Dumnezeu, când ei nu seamănă cu Dumnezeu și nici cu sfinții Lui, ci cu fiii oamenilor seamănă ei.

O, am venit pe pământ să judec viii și morții, așa cum au proorocit ucenicii Mei acum două mii de ani că voi veni iarăși și că va fi fără de sfârșit împărăția Mea. Am venit să-i spun omului pentru ce este el pedepsit, căci este scris că voi veni și va primi fiecare după cum este fapta sa, și nimeni nu va putea fugi din fața dreptății a toate, și am venit din timp, ca să-i aduc omului darul pocăinței și ca să scape de pedeapsa faptelor sale și să vină la Mine să-l vindec cu cuvântul, așa cum am lucrat și acum două mii de ani peste cei doborâți de păcat, și le dădeam lor mântuirea. Nici o pedeapsă de pe pământ dată nu i se dă omului până nu i se spune lui mai întâi fapta pentru care trebuie să ia pedeapsă, și așa lucrez și Eu, dar Eu pot să-l vindec de vină pe om, după ce el își știe vina.

O, Eu am venit pe pământ ca să vorbesc cu omul și să-l ajut spre pocăință, ca să pot lua de peste el păcatul care-l pedepsește la Dumnezeu și să nu primească după faptă, ci să fie fericit prin iertare, căci scris este: *«Fericiți căroră s-au iertat fărădelegile și căroră s-au acoperit păcatele, și fericit bărbatul căruia nu-i va socoti Domnul păcatul, neavând vicleșug în gura lui, căci el spune: păcatul meu l-am cunoscut și fărădelegea mea n-am ascuns-o împotriva mea și am zis: mărturisii-voi Domnului fărădelegea mea, iar Tu, Doamne, ai iertat nelegiuirea păcatului meu»*.

Mai întâi, în ziua aceasta de cuvânt învățător și muștrător peste cei credincioși și peste cei necredincioși, M-am dovedit pe Mine Însumi cu dovadă din Scripturi Dumnezeu adevărat prin cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, și Mă apăr înaintea celor ce zic că e minciună venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea de mare cumpănă, când lepădarea de credință se întinde peste neamul Meu român, pe care străbunii lui cei sfinți îl poartă în rugăciunile lor înaintea Mea ca să-l păstrez al Meu și ca să nu-l las spre pieire, spre lepădare de Dumnezeu, cum el nu știe, săracul, ce cursă îi este întinsă și cum nimeni nu veghează ca să nu cadă el în lepădare de Mine, păcat lucrat în taină de potrivnicii Mei, care dintr-ai Mei au ieșit pentru gândurile lor ascunse și au căzut din trupul bisericii Mele acum o mie de ani, după cum este scris în Scripturile nepricepute de oameni și de două mii de ani așezate pe pământ prin proorocia lui Ioan, ucenicul Meu cel iubit, căruia Eu, Domnul, i-am descoperit pe cele de după el, până la venirea Mea iarăși pe pământ cuvânt.

Și acum dau glas proorocului Meu Ilie, cu care am grăit pe pământ atunci și cu care și azi grăiesc în cer și pe pământ,

căci lucrarea Mea este cuvântul, așa cum Îmi este numele pentru a doua Mea venire, nume scris în Scripturi să-l port acum la sfârșit: Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

— O, Cuvântul lui Dumnezeu este numele tuturor proorocilor și al sfinților Tăi, Doamne cuvântător ca și sfinții Tăi, care sunt cuvântul Tău, cuvântul lui Dumnezeu, așa cum am fost eu cuvântul Tău peste cei din vremea mea, credincioși și necredincioși, și eram doborât de durere în inimioară pentru Tine, și durerea îmi mărea râvna, până ce Te-am răzbunat împotriva celor necredincioși, care căutau viața mea, pe care eu Ție Ți-o dădusem ca să lucrezi Tu cu ea lucrarea Ta peste oameni. O, eram în stare să nimicesc toată lumea pentru râvna și mila mea de Tine, pentru durerea cea mare din mine că nu Te iubeau oamenii, care slujeau idolilor mincinoși, și nu Ție, Dumnezeu Cel Unul și adevărat. Mă doboră spre putere pentru Tine arsura din inimioara mea și mă lua pe sus, până ce focul din mine m-a luat de tot în sus și m-a ascuns de fața oamenilor, căci în mine ardea slava Ta, vedenia slavei Tale, care a venit apoi pe roțile ei, pe roți de heruvimi și m-a ascuns de fața oamenilor, căci altfel eu de dragul Tău mă tot aprindeam să nimicesc toată împotrivirea de pe pământ, care Te ascundea pe Tine de oameni, toată necredința care stătea împotriva dumnezeirii Tale. Acum mă mistui în cer lângă Tine de râvnă pentru acest petec de pământ, pământul român, pe care Tu Ți-ai așezat sămânța împărăției Tale între oameni și împlinești această Scriptură, proorocită prin Ioan, ucenicul Tău iubit, căruia Te-ai descoperit că vei veni pe pământ cuvânt între oameni și vei sălășlui cu ei și vei șterge lacrima lor și Însuși Tu vei fi cu ei, iar ei vor fi poporul Tău, și această taină a Ta s-a descoperit acum pe pământ, Tu și poporul cuvântului Tău, Tu și pruncii Tăi, spre semne și minuni între oameni, și pentru care Tu dai spre pieire pe cei ce se împotrivesc înnoitei Tale așezări, noului Tău popor, din neamul român ridicat, și tainei lui cu Tine pe pământ. Mă mistui lângă Tine de râvnă pentru Tine și pentru poporul Tău de azi și pentru pământul român și neamul de pe el și sunt gata să nimicesc lumea toată pentru venirea Ta de azi ca să aibă ea vad pe pământ, și nu împotrivire, dar să rămână poporul Tău și pământul român și neamul de pe el, care să se aplece Ție apoi, și să se aplece venirii Tale toți cei ce ar mai rămâne din loc în loc pe pământ pentru slava Ta, pentru scăparea lor prin mila Ta de ei, prin măreția Ta, cu care stai între pământ și cer arătându-Ți-o prin mare izbăvire pentru oameni. Ai însă de împlinit o mare taină pentru împăcarea cu Tine a neamului român și a celor de pe pământ, care vor mai scăpa, spre slava Ta și a sfinților Tăi, și această taină nu vine spre împlinire din pricina cerbiei tari a celor pe care Tu îi tot strigi, iar ei se fac că nu Te aud când îi strigi prin cuvântul Tău de azi. Oamenii bisericii, ei sunt cei ce nu-Ți răspund când le grăiești, și nu fac bine ei că nu-Ți răspund, ci își fac loruși rău și neamului român, neamului Tău de azi, peste care ei s-au așezat păstori. Eu strig acum la ei și le spun așa:

O, ce veți face voi dacă va lua-o la vale casa voastră, în care voi stați mari în numele lui Dumnezeu, necălcând pe urmele sfinților și ale părinților? O, amintiți-vă de preotul din vremea proorocului Samuel și de fiii lui, căci fiii preotului făceau mari nelegiuiri și au pierit rușinos, ca și tatăl lor, care n-a căutat să-și pedepsească fiii pentru nelegiuirile lor, cu care depărtau pe oameni de la Dumnezeu, și când Samuel s-a sculat prin puterea Domnului și a pus orânduială peste Israel, preoție întărită de Domnul pe mai departe înaintea Domnului, și era proorocul Samuel glasul Domnului în mijlocul oamenilor. O,

în nenumărate rânduri a rostit Domnul peste voi cuvânt din cer și a zis să fie așezat arhiereul cel ales de El să mijlocească înaintea Domnului împăcarea cu Dumnezeu a neamului român și a bisericii din mijlocul acestui neam, care nu mai calcă pe urmele sfinților și ale părinților, căci s-a depărtat cu multul de Dumnezeu acest neam și are peste creștetul lui bătaia Domnului, urgie peste acest pământ pus deoparte pentru slava Domnului, pe care voi n-ați voit s-o primiți și s-o aveți prin cel iubit de Domnul între voi și prin care Domnul Și-a ridicat pe piatra ei cea dintâi biserica Sa, pe care au tot dărmănat-o potrivnicii ei cei din mijlocul ei din neam în neam prin nelegiuirile lor, prin neascultarea lor de Dumnezeu și de sfinții părinți, care plâng la căpătâiul celor care suferă acum de bătaia Domnului, proorocită fiind ea prin cuvântul cel de azi că va veni pentru necredința neamului român! V-a strigat Domnul la ureche în mai multe rânduri și v-a spus fierbinte să așezați înaintea Lui spre mijlocire pentru pământul și neamul român pe arhiereul cel ales de El ca să împace cu Tatăl acest neam și biserica din mijlocul lui, și trebuie pocăință și întoarcere cu fața spre Domnul a acestui neam, care și-a pocit credința și călcătura spre păgân și nu spre sfințenia cea așteptată să fie pe pământ ca să întâmpine pe Domnul acest neam ales pentru venirea Fiului lui Dumnezeu pe pământ cu judecata fapturii. Le este greu la oameni să creadă, dar așa va fi cu soarta acestui neam, pe care sfinții au proorocit-o să fie, și va fi. O, ridicați pe rugătorul cel de la Domnul ca s-o împace pe România cu Tatăl, că e pe cale rea și păcătoasă acest neam, iar păcatele atrag pedeapsă mare și chiar pieirea oamenilor păcătoși! O, nu vă ia nimeni scaunele, nu vă ia nimeni rangurile, dar faceți-I și Domnului loc, mai înainte să-L aduceți spre mânie peste voi! O, vouă vi se pare glumă când Domnul vă spune să așezați spre rugăciune la Tatăl pe arhiereul cel dintre voi ca să nu piară acest neam, dar nu e glumă cu credința sau cu necredința în cuvântul Său de peste voi și care strigă prelung la voi, ci e de împlinit îndemnul Domnului, și veți vedea voi că neamul român are pe Domnul Stăpân peste el și cu slavă peste el între neamuri, căci calea ortodoxiei trăite este singura cale de salvare a omenirii și este viitorul lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, și are dușmani aprigi acest adevăr de credință și trebuie ocrotit acest viitor, și are Domnul între voi pe cel obidit de voi, și e păcat aceasta, e răutate între frați, ca pe vremea arhiereului Ioan Gură de Aur, când frații lui arhierei l-au nimicit pe el de pe pământ în chip ascuns, în chip dușmănos. O, nu! Eu, proorocul Domnului, stau tot o văpaie pentru Domnul și mă doare rana Lui cea de la voi și voiesc să vă întorc cu inima spre Domnul, iar inima Lui să se întoarcă spre voi, căci voi Îl îndurerați adânc. Nu vă va cruța Domnul dacă veți sta mereu în calea slavei Lui cu acest neam. Fiți credincioși, căci eu sunt prooroc mare prin râvna mea și mă pun la lucru pentru calea cuvântului Domnului peste pământ cu slava Sa cea mare. O, nu țineți această lumină sub obroc! Nu fiți necredincioși! Vă veți tângui pe veci de veci dacă nu vă veți umili ca să-L cunoașteți pe Domnul în acest cuvânt! Puneți pe Domnul la încercare dacă altfel nu voiți, ca să vă fie credința neforțată. Rugați-vă cu toții cu post și cu dor să vă descopere Domnul ceea ce voi nu puteți să credeți și să înțelegeți din măreția cuvântului Său, care curge râu al vieții pe pământ, și mulți, mulți se vor adăpa din el în zilele ce vin, când nu va mai fi nici o mângâiere pe pământ, de multele bătăi care vin. Fiți credincioși! Domnul este!

O, ce veți face voi dacă nu va fi minciună glasul Domnului azi peste voi, despre care este scris că iarăși va să vină să judece viii și morții? Iubiți sfințenia, cu râvnă iubiți-o, și

veți vedea cum ea și numai ea vă va ajuta să-L vedeți pe Domnul în acest cuvânt, căci scris este: *«Fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul»*. Amin.

— **E**u, Domnul, pecetluiesc acum cu numele Meu cuvântul proorocului Meu: fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul, nimeni nu va înțelege venirea Sa. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, glăsuiesc din cer peste grădinița cuvântului Meu și se scrie pe pământ și în cer cuvântul gurii Mele, așa cum s-a scris el în toate vremile prin Moise și prin toți proorocii Mei. Eu, Domnul, Îmi sfârșesc răbdarea în urma celor ce nu cred. Iată, credința nu este a tuturor, și este numai a celor ce se sfințesc cu sfințenie multă înaintea Mea, și mulți din cei cu lege sfântă peste ei vor pricepe, iar cei ce iubesc fărădelegea nu vor pricepe și vor rămâne așa cum sunt ei, căci am strigat la ei și n-au voit să deschidă și să-i mântuiesc Eu pe ei, și în vremea când ei Mă vor striga, ușa se va închide pe dinăuntru ca și la potop, ca și în fața fecioarelor neînțelepte și nebune, care n-au vegheat pentru venirea Mea.

Eu, Domnul, sfârșesc cuvântul Meu cel de azi, prin care M-am dovedit pe Mine Însumi adevărat prin acest cuvânt, luând din Scripturi dovadă scrisă, iar cei necredincioși să facă ce vor ei. Amin.

Binecuvintez arhiereste pe poporul cuvântului Meu, pe cel credincios pentru venirea Mea de la Tatăl iarăși pe pământ cuvânt. Pace ție, poporul Meu! Ești mititel și firav, dar ești mare la Dumnezeu pentru credința ta în venirea Mea, și nici un împărat de pe pământ nu e mai mare ca tine și nu are cinstea ta, fiindcă tu ești fiul Domnului Iisus Hristos, bogăția cea mai mare a omului, Domnul Stăpân al tău, că tu ești moștean al cerului pe pământ. Amin.

Duhul Meu îl las peste tine, iar tu fii pe pământ mărturisitorul Meu. Mereu, mereu, să fii tu mărturisitorul Meu între oameni pentru Domnul Dumnezeuul tău, pentru Mine, Stăpânul tău și Învățătorul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2010

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Adevărata taină care-i unește pe cei uniți este durerea cea pentru cer. Omul își pierde prin semeție frumusețea: umilința inimii. Omul nu trebuie să caute vindecare de durere, ci trebuie să caute vindecarea depărtării lui de Dumnezeu.

Vin pe pământ cuvânt, și plin de umilință Mă aplec înaintea Tatălui ca să fac voia Lui și să cobor la om din slavă și să grăiesc, căci Tatăl Mă are cuvântul Său, și aceasta este ceea ce Eu trebuie să lucrez. Eu sunt Hristosul Tatălui Savaot, iar Tatăl Mă trimite așa cum are El de lucrat, și așa împlinesc Eu lucrarea Tatălui, și am cetele de sfinți și de îngeri în coborârea Mea și în lucrarea Mea.

Cu duh de sărbătoare de sfinți tămăduitori Mă așez în ziua aceasta în cartea Mea cea de azi și-Mi mângâi suferința când grăiesc, căci sunt numai o suferință, ca și Tatăl Meu, și mângâiere pentru Noi nu găsim de la om. Ne mângâie sfinții tămăduitori cu durerea din ei, ca și a Noastră, fiindcă adevărata taină care-i unește pe cei uniți este durerea cea pentru cer, și tot așa și pe pământ, unirea cea binefăcătoare este durerea cea pentru Dumnezeu între cei ce au de la Dumnezeu harul cel mare al lucrărilor cerești pe pământ, căci pe pământ este omul, și omul nu face nimic bun, decât durere lui Dumnezeu și apoi nevindecarea ei. O, se iubește pe sine omul și nu-l doare durerea pe care Mi-o face așa de șapte mii de ani, începând din

rai, de unde Eu l-am așezat pe om ca să Mă mângâi cu el și ca să fie el fericit sub mângâierea Mea, dar cât de mult, o, cât de mult se semețește omul după ce Eu îl dăruiesc pe el cu cele de la Mine ca să le poarte și ca să-Mi aducă rod, și câtă durere se suie apoi la Mine pentru neumilința lui, pentru pierderea frumuseții pe care i-o dau Eu ca s-o poarte, umilința inimii, asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt plin de umilință înaintea oricărei făpturi în cer și pe pământ, că altfel Eu n-aș putea fi Dumnezeu precum sunt, din plămada umilinței de duh fiind zidit de Tatăl mai înainte de vecii, care au fost și sunt lucrarea lui Dumnezeu.

O, copii din porți, v-am așezat înaintea Mea ca să vă am coborâre a Mea în carte și să cuvintez în ea cuvântul Tatălui, căci Tatăl este în Mine când grăiesc. Sunteți tristuți și plini de umilință pentru durerile care sunt. În ele vă liniștiți inimioarele și ele vă sunt adăpost de furtuni și duh de veghe pentru Dumnezeu. O, nimeni nu vă pricepe pe voi, ci numai Eu! Omul simte ca omul, și tot așa și socotește. Inimioarele voastre însă nu mai simt din ele sau din om, ci simt din Mine, și tot așa își au și lucrarea, și de aceea nu vă pricep pe voi cei ce simt ca omul și nu ca Dumnezeu pe pământ cu inima, și de aceea am spus Eu vouă că nu e minte în care să nu aveți voi vină, dar Eu sunt Cel ce lucrez inimioarele voastre și Eu sunt Cel ce pun în ele ce trebuie să facă ele și să aibă ele în simțire și în lucrare atunci când ați mai putea lucra, și voi să nu așteptați să vă înțeleagă om pe pământ, căci omul are nevoie de mângâiere, nu de Dumnezeu, și nu este meritos omul prin ceea ce își face și vrea, și nu este drept cu Dumnezeu dacă el nu simte ca Dumnezeu și nu ca omul. Omul are nevoie de mângâiere, dar mângâierea cea de la Mine a lucrat în toată vremea altfel pe pământ peste om, și nu ca aceea pe care omul o caută. Nu-i place omului ceea ce-Mi place Mie. Durerea este cea care îl face Dumnezeu pe om. Omul însă caută mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, iar păcatul vine de la iubirea de sine, care este păcat, și își ia omul mângâierea de la plăcerile pe care și le face: mâncare și băutură, sau înșurat și măritat ca pe vremea potopului, și prin aceste păcate cârtește omul înaintea lui Dumnezeu, căci e nemulțumit omul și își caută mângâiere și își caută bucurie. O, să-și caute, dacă plată bună nu vrea să-și zidească la Dumnezeu, și iată, Eu sunt plin de umilință înaintea omului, fiindcă el stă mare înaintea Mea prin voia sa.

O, omule, aștepti de la Dumnezeu tămăduire în toate durerile tale pe care nu ți le poți tu curma prin mângâierile pe care ți le faci! Iată, numai prin dureri poți fi cu inima spre Mine! Vezi tu ce te poate lega de Dumnezeu? Și dacă vezi, iubește mai mult decât orice altceva legătura ta cu Dumnezeu, pe care El ți-o trimite pentru că te iubește, și nu fugi de ceea ce te leagă cu Dumnezeu!

Iată în ce inimi pot Eu să locuiesc cu locașurile Mele, dar taina lui Dumnezeu cu omul nu este pricepută de om, căci omul învață de pe pământ, și e sărac pământul de cer, și numai în cer este învățătură pentru om, dar omul nu vrea să ia.

Grăiesc cu umilință și cu durere multă cuvântul Meu din ziua aceasta de pomenire a sfântului Meu, mucenicul și tămăduitorul Pantelimon, cel care a iubit cu inimioara lui pe Dumnezeu și faptele de pe pământ, iar Eu i-am dat lui darul cel sfânt al purtătorilor de durere, al purtătorilor de Dumnezeu, căci Domnul este tot o durere din pricina depărtării de Dumnezeu a omului, șapte mii de ani de depărtare între om și Dumnezeu, durere lungă și grea, și îi trebuie duiosie omului pentru ca să poată fi el purtător de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul nu trebuie să caute vindecare de

durere, ci trebuie să caute vindecarea depărtării lui de Dumnezeu, pe care nu și-o poate câpăta prin vindecarea durerilor. O, câți sunt, oare, ca să priceapă taina aceasta? Iată cât de mare îmi este durerea, și tot așa și umilința, de vreme ce altceva nu am în cer și pe pământ mai mult decât durerea, care aduce umilință!

Dau să-Mi mângâi durerea cea din mijlocul tău, poporul Meu, și pe care cu greu o port. Cei ce-Mi poartă durerea sunt asemenea Mie și merg prin greu, ca și Dumnezeu. Cei ce nu-Mi poartă durerea dau să scape de ea și caută mângâierea, și așa s-au dus cei ce s-au dus de lângă Mine după ce au dat să Mă aibă și să Mă păstreze, dar dacă ei n-au învățat lângă Mine sarcina Mea, n-au știut ce caută când M-au căutat ca să Mă aibă, și M-au părăsit pentru că au fost nemulțumiți și s-au dus și au făcut rău lui Dumnezeu prin dusul lor și au făcut pată pe obrazul Meu, și o vor vedea pe ea când nu se vor aștepta s-o vadă.

Au căzut unii prin alții cei ce au fost nemulțumiți, și nu s-au tămăduit unii pe alții când au dat să se ajute pentru nemulțumirile lor. Am voit să-i tămăduiesc de iubirea de sine, de părerea de sine, de compătimirea de sine, de nemulțumirea de sine, dar nu Mi-au dat să pot, chiar dacă Eu eram tămăduitorul de bolile acestea prin ceea ce Eu sunt, tămăduitor de păcat pentru om. O, au căzut aceștia unii prin alții dacă pe Mine nu M-au primit să-i vindec, iar ei își căutau vindecare unul de la altul, și când se întâlneau se plâneau, se căinau, se mângâiau, iar Mie Mi-au dat durerea. O, cum să nu Mă doară, cum să nu Mi se audă acest oftat din cer și până pe pământ? Dau să încerc spre ei un duh de pocăință, căci cei ce pleacă de lângă Mine după ce au venit spre lucrările Mele și au stat, lasă apoi rușine pe obrazul Meu dumnezeiesc, și li se va plăti cu rușine mare și fiecare va primi ceea ce și-a strâns, ceea ce a făcut lui Dumnezeu bine sau rău, dar n-au milă pentru Dumnezeu cei ce-Mi fac Mie durere și feței Mele pată. O, rușine mare este după ce-L mărturisești pe Dumnezeu să-L negi apoi tot tu! O, unde s-au dus aceștia? La mai bine? O, nu! Iată, dacă nu fac după dorința lui, nu mai stă omul cu Mine. Mă apăr împotriva lor și Mă trag din calea lor dacă s-au îndoit de Mine, căci au lucrat în ascuns și rău, și nu Mă vor mai afla până ce Eu nu Mă voi arăta lor așa cum ei nu se așteaptă acum, și voi fi adevărat prin acest cuvânt, așa cum sunt adevărat mereu prin ceea ce grăiesc și împlinesc. Amin.

Le aduc lor aminte de ucenicul Meu cel necredincios iubirii Mele, față de toți ceilalți ucenici acum două mii de ani, căci acela a fost nemulțumit de Mine, dar vina era la el, pentru că el nu avea inima curată față de Mine și de ceilalți ucenici, până când din răutate și din neumilință a ajuns să Mă vorbească de rău, să Mă vadă rău și vinovat, să-Mi ducă vrăjmașilor Mei vorba despre Mine, până ce aceia l-au făcut să Mă dea lor, iar aceia, odată dat lor de către ucenicul Meu, au făcut ce-au voit ei cu Mine, iar ucenicul Meu zadarnic s-a mai căit apoi după ce a văzut cum au ieșit toate cele asupra Mea din partea răstignitorilor Mei.

O, ferească-i Dumnezeu pe toți cei care au gustat din masa Mea de azi a cuvântului Meu să facă ei nemulțumire și pretenție și să-i ducă acestea pe ei apoi la vrăjmașie asupra Mea și a mersului Meu cel de azi peste pământ! Unuia ca acela nu-i mai trebuie alte păcate care să-l apese, și iată câtă veghe, câtă răbdare, câtă iubire și câtă credință plină de statornicie îi trebuie apoi celui ce bate ca să-i deschid Eu lui venirii Mele de azi, ca nu cumva să ajungă el apoi trădător și vrăjmaș lucrării dumnezeiești, cu care Tatăl M-a trimis să fac lumină mare peste pământ acum, când s-a stins cu totul veghea pentru veni-

rea Stăpânului cerului și al pământului.

O, au căzut unii prin alții! Se plâneau pe ei înșiși unii altora, și numai de bârfă găseau, numai defăimare era pe limba lor de la unul la altul în chip dușmănos și ascuns, și așa și-au făcut unii altora cădere, prin duh de judecată și de lipsă de iubire de Dumnezeu, căci nu se poartă ca ei cel ce zice și crede că are iubire de Dumnezeu.

O, fiilor cu care-Mi port venirea, cine umblă cu ascunzișuri față de voi în mijlocul poporului Meu de azi, așa vor păți toți, dacă nu se vor pocăi ca să se curățească de acest păcat, iar Eu i-am îndemnat mereu, dar ei n-au înțeles că mai dinainte le-am spus, și n-au luat aminte, și nimeni nu i-a mai ajutat apoi să se trezească din acest noroi, căci n-au primit. O, cei așezați de Dumnezeu înaintea Sa pentru lucrările Sale, aceia sunt cel mai mult vorbiți de rău de către cei ce nu vor să primească și să învețe de la ei, și se petrece ca și la școală, când cei care nu învață bine fac răs pe seama învățătorului și fac față la lecții de ochii celorlalți. Ei, tată, v-au tot vorbit de rău pe voi și v-au împrăștiat de la unul la altul, și apoi peste hotar ca păcătoși, ca nevrednici din cale-afară, dar cât sunteți voi de îndurerați și de strâmtorați și de sus și de jos și de neajutorați pentru Mine, acestea nu dădeau să vorbească nici unul, căci altfel și-au dat limba lor să grăiască. O, nu-l poți trage spre tine, nu-l poți slăbi spre tine pe cel pe care vrei să-l tragi de partea ta, decât căinându-te lui ca să-i storci duioșia spre tine și ca să-l despartă apoi pe el de mulți frați, și unii altora și-au făcut acest rău cei ce s-au despărțit de Mine și de voi apoi, unii pe alții s-au slăbit, căci n-au voit ei să lucreze pentru Mine. O, unii asupra altora au lucrat aceștia căderea lor din har. S-au dus cu vorba unii pe alții, și așa le-a trecut timpul, în loc să se fi făcut ei iubii Mei, nu unii altora iubiți pentru slăbiciunile inimii lor. Ei au fugit demult de voi, demult, tată, mai înainte să nu mai stea ei lângă voi, căci s-au adunat într-un duh și și-au găsit așa de lucru și de răzvrătire în ascuns, și apoi s-au tras în lături, după ce mereu, mereu spuneau că așa vor face. Din duhul invidiei de frate și-au făcut rost de îndoială față de lucrarea Mea cea de azi, și au făcut păcatul defăimării de frate, și unii altora își serveau acest păcat și pe furis lucrau și defăimau, iar prin duhul căinării se slăbeau unii pe alții la mila cea dăunătoare de suflet și de cale cu lumină pentru ei, și i-a mâncat pe dinăuntru reaua lor lucrare, și nicidecum nu i-a zidit pe ei întru Mine, ci, din contra, i-a ridicat împotriva voastră pe ascuns și apoi pe față mereu, mereu, de parcă pentru asta i-am primit Eu pe ei când au bătut să intre în staulul poporului Meu, și vor da aceștia răspuns unii pentru alții înaintea Mea, precum este scris.

O, fiți cuminți, tată! Lăsați așa, fiilor! Nimic să nu vă despartă pe voi de dragostea Mea! Eu merit să Mă slujiți, tată, nu merit să Mă părăsească cei pe care-i am din vecii, și nici cei pe care i-am îmbrățișat când au venit lângă voi, iar Eu i-am iubit așa cum au fost ei, până ce ei s-au semețit și s-au întors împotriva Mea, pe furis făcând aceasta, și acum se scutură că n-au făcut ei așa ceva. Acum ei Mă caută pe alte căi să fiu cu ei, și nu iau cuvântul Meu de peste voi pentru oamenii de pe pământ, care vor să Mă primească așa cum vin Eu pentru ei.

Iată, primim lovituri din părți din pricina celor ce au fugit și au dat de răs lumii și celor necredincioși, și păcatul acesta stă peste ei. Eu nu-i pot ajuta prin voi cu nici un chip, fiindcă voi sunteți înaintea lor prea urâți, prea neiubiți, prea judecați ca vinovați, și ei își ascund păcatele lor sub așternutul lor și au grijă să vă vorbească pe voi de rău, chiar dacă acum au sfârșit de lovit. O, numai cei ce se știu vinovați încearcă dezvinovățiri, așa cum au lucrat aceștia ca să-și arate față

curată, dar ei au fugit de voi, fiindcă nu și-au putut purta față în față cu voi vina lor asupra voastră, și așa s-au descoperit. O, n-au avut inima curată față de voi, și nici dragostea, iar Eu și cu voi știu starea lor, și Eu stau în fața rugăciunilor voastre și vă aud când Îmi spuneți duioși: Fie, Doamne, mila Ta spre noi și spre ei!

O, numai dacă ar fi doi dumnezei adevărați, numai atunci ar fi să fiți îndreptățiți pentru alegerea voastră de a părăsi voi calea Mea și cărarea cuvântului Meu de azi, dar cum drumul este unul pentru lucrarea Mea, tot așa și Dumnezeu, Unul este, și este adevărul, pe care voi nu-l puteți împărți în două pentru dreptatea pe care vreți s-o aveți, chiar dacă ați ridica și mai dușmănește mâna asupra lucrării Mele și a celor cu care o port Eu între cer și pământ, aceasta vă spun Eu celor ce atât de adânc M-ați îndurerat prin viclenia cu care ați lovit în urmă și apoi v-ați dat deoparte de lângă poporul Meu. Eu, Domnul, vă îndemn să lăsați fruntea în jos și să vă vedeți căderea din brațul Meu cel părintesc și lipsa voastră de înțelepciune de sus. Ați luat-o pe căi lăturalnice, tată, și v-ați lipit cu lumea și ați disprețuit pe poporul cuvântului Meu, și aceasta ați pățit din pricina îngâmfwării și a vicleniei cu care v-ați învățat, fiilor, iar din pricina neascultării voastre Îmi hulește acum pe ici, pe colo, omul din lume lucrarea cuvântului Meu, văzându-vă pe voi de parte de ceea ce ați fost lângă Mine. Dar iată, Eu Mă apăr, căci trebuie să fac aceasta în apărarea Mea, și le spun celor ce dau să hulească și să lovească, le spun că Eu, Domnul, am fost disprețuit de ucenicul Meu și dat spre batjocură din pricina nemulțumirii lui cea asupra Mea, căci el a așteptat slavă mare prin lucrarea Mea cu ucenici lângă ea și nu M-a ajutat ca Ioan, ca Iacov și ca cei ce au suferit ca și Mine dispreț și durere de la oameni pe pământ.

Este însă pocăință pentru orice păcat, numai să se lase omul deșteptat din somnul depărtării lui de Dumnezeu, căci Eu rămân Cuvântul Tatălui peste pământ și lucrez pe mai departe lucrarea Sa. Amin.

Eu, Domnul, nu mai primesc rugăciunea celor ce M-au părăsit pe Mine și pe poporul Meu și Mi-au făcut rost de batjocură din partea celor necredincioși, și nu mai primesc jertfă de la ei, căci ei Mi-au clătinat așezarea Mea, ci doar pocăința poate că le-aș mai primi-o dacă ar fi ea așa cum iubesc Eu să stea ea în om după ce omul Mă frânge sub lovituri. Am spus celor din porți că e mai mare păcatul cârtirii decât păcatul călcării zilei de post sau al oricărui păcat, sau decât păcatul pentru nelucrul dat de Mine să-l împlinescă omul cel credincios, căci este scris în Scripturi despre pedeapsa poporului Israel pentru cârtire, și să învețe din Scripturi să se vindece de cârtire cel ce păcătuiește prin acest păcat, care aduce moarte grea și mare durere lui Dumnezeu.

O, fiilor care ați găsit cu cale să fiți nemulțumiți și să loviți apoi pentru nemulțumirea voastră față de cei ce-Mi stau înaintea pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp! Să știți, tată, de la Mine, Domnul, că toate câte voi ați aruncat în ei pe ascuns și pe față, au lovit în Mine cu puterea răutății din voi, și pe care voi n-ați simțit că o aveți și nu v-ați dat seama de ea și ce ar fi să iasă din ea, dar toate au lovit în Mine, căci Eu, Domnul, așa am fost în toate vremile, i-am ocrotit și îi ocrotesc pe cei ce-Mi slujesc, și iată, stau scut în fața loviturilor de peste ei, fiindcă ei Îmi trebuiesc lucrului Meu cel de azi, cu care-Mi slujesc ei pentru venirea Mea cu judecata fapturii. Iată, M-ați umplut pe Mine de răni proaspete, și le veți vedea, că vi le voi arăta, și vi le-am și arătat pe fața lucrării Mele, pe care voi ați pus pată. Ați gândit că puteți arunca cu cu-

vintele voastre aspre spre cei de sub crucea venirii Mele ca să-i slăbiți și ca să vă facă voia și să-i supuneți temerii. Eu însă numaidecât am coborât în ei întărire mare pentru durerile de la voi și M-am umplut de umilință și Eu și ei ca să putem răbda și purta. Sunt numai o suferință și Eu și ei și ne mângâiem cu durerile care sunt, dar lucrăm Tatălui ceea ce vine de la El să lucrăm. Mă uit la voi cum vă scuturați de vină și cum nu se lipește de voi trezirea și pocăința cea vindecătoare de întuneric, și Mă uit cum vine pe pământ adevărul cuvântului Meu, pe care-l rostesc de cincizeci de ani pe pământ în mijlocul poporului care M-a auzit. Păcatul nemulțumirii, păcatul răzvrătirii și al cârtirii, păcatul defăimării și al învinuirii, păcatul judecății de frate, când voi nu aveți de făcut aceasta, o, aceste păcate le-a făcut Israel în pustie asupra glasului Meu din mijlocul lui, care era prin Moise. O, zadarnic dați să stați acum liniștiți, după ce Mi-ați făcut atâta rană, tată. Vă mințiți pe voi înșivă căutând așa, atâta vreme cât ați stărnit răutate mare asupra lucrării cuvântului Meu, căci n-are vină cel ce împrăștie acum peste lucrarea Mea defăimarea cea din fiecare zi, ci au cei ce l-au împins pe el la necredință, tată. Mă zbat cu toți cei din cer să găsesc cumva prilej blând să vă trezesc spre păreri de rău, spre tămăduire să vă chem, iar sfinții Mei cei tămăduitori au aceeași suferință și am cu cine să-Mi duc suferința dacă voi n-ați iubit să suferiți pentru numele Meu și nu pentru al vostru.

Eu, Domnul, caut să Mă păstrez încă blând, fiindcă mintea celor ce Mi-au adus încercare de la mijloc peste mersul cuvântului Meu, e amețită, e bolnavă, și poate, poate va da să caute spre tămăduire, spre lumină să caute. Amin.

— **O** și eu, Doamne, și eu, tămăduitorul Pan-telimon, port din plin durerea Ta, ca și pe pământ de la cei răzvrățiți asupra Ta atunci. O, și eu sunt tot o durere de la toată răzvrătirea și neascultarea și ne iubirea și nejertfirea cea pentru Tine și pentru numele Tău cel mare din partea celor ce i-ai iubit și i-ai primit sub scutul Tău ocrotitor. O, e tare, tare greu cu omul și nu-l doare pe el durerea pe care Ți-o face mereu pentru iubirea de sine, de parcă el e mai mare ca Tine și mai de folos ca Tine între pământ și cer.

O, câte lacrimi pe fața Ta și a sfinților Tăi, care plâng cu Tine, ca și Tatăl, Doamne! Omul se ocrotește pe sine și se teme că lucrează prea mult, că se odihnește prea puțin și că prea mult face pentru Tine și nu i se dă drepturi, de parcă Tu ești mai mic decât el, mai neînsemnat decât el. O, cine nu Te iubește prin suferință și prin jerfă și prin bucuria de a le purta el pe acestea pentru numele Tău cu totul, acela nu înțelege ce înseamnă Dumnezeu și iubirea cea pentru Dumnezeu.

O, să ne umilim, Doamne blând, și prin dureri să ne păstrăm în duhul mângâierii! Nu este rușine între om și Tine, între om și binefăcătorul lui cel de la Tine, nu este. Nu înțelege cel ce vine spre Tine care este taina Ta care-l ține unit cu Tine pe el. Omul este el, și nu vrea să se schimbe pe el cu Tine, și de aceea este el neputincios pentru el și pentru Tine. N-ai cu cine să Te mângâi, decât cu suferința cea de la om. Omul are nevoie de mângâiere, și mângâierea și-o ia de la păcat, de la plăceri, de la iubire de sine, dar el iubește moartea când face așa. Tu însă ești Dumnezeu și Om plin de suferință, plin de durere, că altfel nu poți fi Dumnezeu, și iată, nu vrea omul să fie ca Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, ca să fie cu El apoi pe veci de veci nedespărțit la Tatăl. Își face omul rost mereu de despartire de Tine, și Tu plângi față în față cu el când el face aceasta, și el nu Te vede că plângi.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, nu e bine să-L depărtați pe Domnul de lângă voi cu mintea și cu

vederea, și pe voi de El pentru cele ce faceți și sunteți și grăiți, ca și cum El nu este în toată vremea de față. O, nu-L dați deo-partă! Chiar dacă nu-L vedeți, El este de-a pururi, față în față cu tot ceea ce sunteți și faceți voi, și scriu îngerii ca să fie scris. O, faceți-vă rost de tămăduire! Ștergeți la Domnul pe cele ce vă învinuiesc la El, ca să nu mai rămână ele! Stați tot timpul față în față cu Domnul în tot ceea ce faceți și voiți și grăiți, ca să fiți cu frică și să nu vă pierdeți din Dumnezeu, căci ochiul Lui este pururea deschis, și este ochiul lui Dumnezeu. La fel și urechea Lui, fiilor. O, aduceți Domnului inimile și lăsați-I-le Lui, nu le țineți vouă, căci omul nu-și poate lucra salvarea, ci mai degrabă slăbirea și primejdia vieții. Stați deschiși și stați plăcuți Domnului și la toți cei din jur frați ai voștri și stați mulțumiți întru toate, umiliți prin toate, ca să nu cădeți în păcatul nemulțumirii, care să vă scoată apoi de la Dumnezeu. O, stați curați cu inima și cu mintea, și mână cu mână să dați ca să semănați între voi, căci deosebiriile dintre voi când sunt și tot rămân, vă despart sufletește, și apoi trupește vă despart. O, iubiți să fiți și nu să vă pierdeți, iar pentru aceasta vă trebuie călăuză în toate și în toată vremea, dacă știți s-o păstrați și s-o aveți prin duhul credincioșiei din voi și dintre voi. Fiți sfinți cu iubirea și cu umilința, și veți fi sănătoși întru toate darurile sfinte și slujitori cu ele apoi Domnului! Această tămăduire vă aduc eu în ziua mea de serbare dacă știți să voiți și să luați și să purtați și să împărțiți apoi, spre mângâierea cea de la voi a Domnului nostru, Cel atât de îndurerat, atât de disprețuit de om.

M-am așezat pe masa lor cu doctorie, Doamne. Să fie sfinți precum Tu ești, sfinți cu iubirea și cu umilința, și așa Te vor putea avea și purta, și așa vor putea ceea ce Tu aștepti să poată ei. Amin.

— **E** u, Domnul, am avut martori în ziua aceasta pe sfinții mucenici tămăduitori, și au mâncat ei la masa Mea cu tine, poporul Meu. Hrana Mea și a lor este durerea cea de la om și multa Mea zbatere ca să-l aduc pe om la chipul și asemănarea cu Mine, căci am venit pe pământ acum două mii de ani ca să Mă vadă omul și să-Mi vadă lucrarea și slava ei și s-o știe apoi din unul în altul, iar acum iarăși cuvintez și trezesc oamenii să ia aminte la Dumnezeu și să îplinească ei voia Sa pentru salvarea lor din păcat și din moartea pe care o aduce el peste om, atât cât omul nu vrea să priceapă cu mintea lui de om.

Eu, Domnul, îți fac mereu trezirea, poporul Meu, îți fac, tată, mereu rost de duhul veghii și al jertfei tale cea pentru venirea Mea, căci vin zilele Domnului și nu e omul pregătit pentru ele ca să le poată trece și ca să rămână omul. Fii, tată, ochi și urechi la glasul Meu cel din mijlocul tău, la povața Mea cea de sus și cea de jos, ca să nu te prindă fără veste fiorul nopții dacă n-ai iubi lucrarea zilei, lucrarea salvării și a veghii cea pentru ea, tată! O, e zi de tămăduire. Ia pe tine cămașă tămăduitoare, ia ascultarea cea fără de cârtire, tată, căci Eu nu te duc la rău dacă Mă asculți și nu-ți cer ceea ce știu că nu poți, iar dacă nu-Mi dai, ai vină, fiule, și Îmi faci rană, și Îmi faci lacrimă. Toate neputințele sufletești și trupești vin de la ne iubire, de la lipsa de Dumnezeu vin. Mai mult acum Eu nu-ți grăiesc, căci sunt îndurerat mult, și dau să te ocrotesc de durerea cea de la ranele Mele, care dor în adâncul Meu.

Am grăit și azi multa Mea durere, deșertându-Mă cu ea în carte ca să fie scrisă și să mărturisească ea. Am grăit și alte dăți, dar omul caută numai mângâiere, și vai lui, că nu știe ce pierde când caută ceea ce rămâne de el. Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce rămân și sunt cu cei ce rămân lângă Mine, purtându-Mi sarcina Mea ca niște dumnezei micuți ai Mei sub mâna Mea

cea tare pentru ei, mâna Domnului cu cei micuți ai Săi, care-L iubesc pe El fără de murmur, fără de cârtire, fără despărțire sub greu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu cel din ziua aceasta, prin care sfinții tămăduitori s-au hrănit la masa Mea de azi. Eu, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu tot cuvântul cel ieșit din gura Mea, căci lucrarea Tatălui este el, și Eu vin pe pământ să împlinesc lucrarea Sa, lucrarea Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2010

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Îndemn către poporul cuvântului. Iubirea îl vindecă pe om de sine și de păcat. Omul este nedrept cu Dumnezeu când se supără că nu e înțeles. Cu jumătatea nu se poate omul naște nici pe pământ, nici în cer.

Cu glas de Duh Sfânt cobor în cartea Mea din zilele acestea și praznic de cuvânt Mă fac în amintirea zilei celei de acum două mii de ani, când după ce pic cu pic le-am deslușit ucenicilor Mei că Eu sunt Hristosul Tatălui, i-am luat pe trei din ei mai întăriți în înțelepciunea tainelor și M-am suit pe munte cu ei și Mi-am lăsat descoperită slava Mea cea nevăzută, și dincolo de cele ce se văd cu ochii omului au văzut ei în ziua aceea, căci li s-au deschis ochii, așa cum Eu am lăsat o clipă să fie ei pentru ca să mărturisească ei celorlalți ucenici, și din unii în alții până azi să poată spune cei credincioși adevărul cel despre Iisus Hristos, despre Care Tatăl a grăit din nori în ziua aceea peste cei trei ucenici ai Mei glas adevăritor și a spus: «El este Fiul Meu Cel preaiubit, întru Care Eu am binevoit, pe El să-L ascultați!». Amin.

Pace poporului Meu cel binecredincios! Cu praznic de cuvânt Mă așez pe masa lui cu Mine și îi amintesc de porunca Tatălui, Care a spus celor credincioși de atunci și până azi: «*El este Fiul Meu, de El să ascultați!*».

Lucrez peste tine prin cuvânt, o, poporul Meu, iar tu trebuie să îplinești porunca Tatălui și să ascuți de Mine, fiule, căci Tatăl a spus așa, nu Eu. Tu trebuie să ascuți de cuvântul Meu, care grăiește sus și jos deodată și îl aud și cei din cer, și îl auzi și tu, și îl aud și cei din morminte, și trebuie ascultare de cuvântul Meu, dar trebuie să știi să-L cunoști și să-L iei și să-L îplinești. Am pus în gura celor din porți cuvântul Meu ca să întărești tu puterea postului și a rugăciunii pentru ca să cerem așa la Tatăl pe cele împotriva întunericii care vine din întunerice ca să culce la pământ pe Dumnezeu și să domnească omul pe pământ apoi, dar nu se poate aceasta, și dau să Mă întăresc văzut Dumnezeu atotputernic și ies cu oștirile Mele și-Mi ocrotesc pământul român și pe cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt în mijlocul acestui neam, căci multă necredință apasă peste sufletul lui, și aceasta se întâmplă de la nepăsarea de suflet, de la lipsa de veghe sfântă în vreme de noapte, când lupul este flămând și nedormit și stă la pândă zi și noapte să-și facă rost de vânat, să-i culce la pământ până și pe cei aleși ai Mei, pe cei credincioși care așteaptă să vin Eu cu izbăvirea cea mare, cu biruința asupra necredinței și a răătăcirii de Dumnezeu a oamenilor, și iată, vin și cuvintez și trezesc omul la ascultare de Dumnezeu, căci dacă oamenii L-ar iubi pe Dumnezeu, L-ar și asculta, și n-ar mai fi să-i chem Eu spre ascultare pe cei ce M-ar iubi, ci M-ar chema ei și iubirea lor, iar Eu le-aș răspunde în ziua necazului și le-aș da după voia Mea celor ce o iubesc pe ea pentru ei și cu ei.

O, cât de dulce grăiesc Eu omului ca să Mă cunoască el

în acest cuvânt! O, cât de tainic lucrez ca să-l ajut pe om! A spus Tatăl acum două mii de ani să asculte de Mine cei ce cred în Mine, și M-a mărturisit din nori Tatăl Fiu al Său iubit, întru Care El a binevoit. Și cum să îplinească așa cei ce cred în Mine și Mă vor lor ca să asculte de Mine? O, dacă ar fi pe pământ oameni credincioși, aș pune în mijlocul lor fii plăcuți Mie, întru care Eu binevoiesc, și ar asculta oamenii de Mine prin ei, așa cum în toată vremea a fost pe pământ așezarea Mea cea lucrătoare peste om și statul Meu cu omul, și pentru care Eu Mă așez în purtătorii de Dumnezeu ca să asculte de Mine omul pe pământ.

Mă doare în cer și pe pământ, căci omul ascultă numai de el însuși și de trupul lui, care știe prin poftele lui să-l facă pe om să-l asculte și să nu poată altfel omul. O, Mă doare această durere, această pedeapsă de la om și nepăsarea lui de sufletul lui, care-i slujește trupului, pe care-l ține sufletul în viață. E mare slăbiciunea omului, și aceasta vine de la ne iubire, și toate neputințele vin de la ne iubire. Îi lipsește iubirea și îi lipsește omului ascultarea cea cu iubire. Numai cei ce iubesc, numai aceia ascultă, iar cei ce nu iubesc nu sunt nimic, ci sunt numai păcat, numai carne și milă pentru carne, căci trupul pofteste împotriva duhului, împotriva iubirii, precum este scris, iar Eu aștept de două mii de ani să vină vremea să vin pe pământ cuvânt și să rostesc cu el peste om lucrarea iubirii, cea care-l vindecă de sine pe om și îl vindecă de păcat, căci cel ce-și biruiește trupul sfârșește cu păcatul, și aceasta face iubirea când ea poate să se sălășluiască înăuntrul omului cu lucrarea sa, și ascultă omul de Dumnezeu prin ea apoi.

O, ce tainic și ce frumos am așezat Eu prin cuvânt hotar între bine și rău atunci când am lucrat înaintea lui Moise pe munte poruncile vieții veșnice pentru viața omului! Am scris cu foc prin îngeri pe table de piatră și am spus în scris omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima și cugetul și sufletul său, și tot așa să iubească el când iubește pe aproapele său, iubindu-L pe Dumnezeu să iubească apoi, și altfel i-ar fi omului purtarea dacă ar da el să Mă asculte așa cum i-am scris lui prin îngeri să Mă asculte.

O, cât de cald am lucrat acum două mii de ani peste ucenici ca să-i deprind să Mă iubească și să asculte de Mine! Nu e pe pământ răbdare ca a Mea când dau să-l fac pe om să Mă cunoască și să Mă iubească apoi, ca nu cumva să Mă ia el în deșert sau să Mă ispitească sau să calce peste cuvântul Meu și peste poruncile Mele, rostite prin cuvânt scris cu foc peste om. O, nu se teme omul când calcă poruncile Mele desființându-le de peste el, iar pe tine, poporul Meu, te-am povățuit să-ți faci hârtiuță și să scrii pe ea poruncile vieții veșnice și să le citești mereu când te așezi la rugăciune și să te măsoari cu ele în vremea rugăciunii și apoi în vremea lucrului tău tot, ca să vezi dacă le îplinești sau dacă le calci între tine și Mine, și între tine și fratele tău, iar Eu, Domnul, aștept de peste tot pe poporul cuvântului Meu să lucreze poruncile Mele, care înseamnă iubire în cel ce le îplinește pe ele. Orice om poate să se facă purtător de Dumnezeu dacă face peste el și în jurul său poruncile lui Dumnezeu, scrise cu foc prin îngeri pe table de piatră când a venit vremea să cercetez viața omului și să stau față în față cu el prin ceea ce a însemnat cuvântul lui Dumnezeu scris pe piatră prin îngeri. Tot omul poate să se recunoască pe sine bun sau rău, credincios sau necredincios față în față cu poruncile vieții veșnice, și poate apoi să le lucreze dacă voiește să fie el după chipul și asemănarea Mea pe pământ.

O, nu i-ar trebui omului nimic să facă, decât poruncile lui Dumnezeu, căci aceasta i-a fost dat lui de Dumnezeu să lu-

creze pe pământ, după ce omul cel întâi zidit a primit de la Dumnezeu ce să lucreze și n-a lucrat așa, și a căzut prin neascultarea sa, iar acum două mii de ani Tatăl iarăși a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel preaiubit, de El să ascultați!»*, întărind El așa și înnoind porunca iubirii de Dumnezeu peste om. O, așa și azi face Tatăl, și Mă trimite pe Mine, Fiul Său iubit, ca să grăiesc cu omul și să-i spun să asculte de cele ce-i grăiesc, și nu e pe pământ răbdare ca a Mea.

O, omule, ești nedrept cu Dumnezeu și cu omul, căci tu te asprești și te superi când nu ești înțeles, când nu ești iubit și primit și urmat, și uiți cât de departe ești tu de ascultarea ta de Dumnezeu, de chipul și asemănarea Lui în toate cele ce tu faci sau nu faci!

O, poporul Meu, nu știe omul cât de adevărat sunt Eu, Domnul, prin cuvântul Meu de peste tine, dar uită-te tu în el cât de repede își arată el adevărul după ce Eu îl rostesc, că de multe ori în poporul Meu văd pe ici pe colo cum se face răsturnarea cuvântului Meu cel proaspăt rostit, și văd ne iubirea celor ce nu se uită mereu, mereu în cuvântul Meu ca să nu-l calce pe el apoi, ca să nu facă durere lui Dumnezeu prin călcarea cuvântului Său. Trebuie mare veghe, dar mai presus de aceasta trebuie mare iubire de Dumnezeu ca să poată omul să urmeze după cum este învățătura Mea cea prin cuvânt. Omul este prea slab, și de aceea am venit Eu pe pământ acum, la sfârșit de timp, și am voit și voiesc să-Mi întocmesc un popor ascultător, cu care să-Mi pot lucra tot ceea ce mai este scris în Scripturi să împlinesc, până după învierea morților, când va coborî starea de cer pe pământ, odihna Mea cea după multă trudă ca să-Mi ridic dintre oameni rodul lucrului Meu cel de șapte mii de ani, un popor agonisit de Dumnezeu prin mari furtuni, prin multe dureri și răbdări, prin truda Mea cea de azi, când Tatăl Mă trimite cuvânt pe pământ, căci a găsit fii credincioși și a putut să îplinească venirea Mea în cuvânt, vremea judecății faptelor oamenilor și vestirea zilei celei mari, prin care Domnul Se va arăta biruitor peste om și peste timp și peste necredința de pe pământ.

O, nimeni să nu se mire de împotrivirea, de nepăsarea celor ce aud și zic că nu aud, de cei ce știu că Eu trebuie să vin și nu Mă primesc când vin, de cei cărora le grăiesc și nu fac așa cum le grăiesc Eu. Așa am fost primit și acum două mii de ani, după ce atâta putere am dovedit între oameni pe pământ în cuvânt și în faptă, iar cei ce s-au vrut mari peste oameni, și-au văzut mai departe de ale lor și M-au dat de peste ei când Tatăl M-a trimis să-i păstoresc pe ei spre viață veșnică, și n-a fost loc pe pământ unde Eu am mers și peste care am cuvântat, și să nu se vadă apoi urmele Mele peste cei ce nu M-au primit când am intrat la ei, și așa va fi și azi și așa Mă voi adeveri Eu Dumnezeu adevărat prin această venire a Mea prin cuvântul Meu cel de azi, așa cum era scris să vin și să grăiesc și să Mă audă viii și morții și să învieze dacă vor, dacă au putere să creadă și să asculte de voia Mea peste ei.

O, s-au scurs vremile toate și a venit vremea să vin cu zilele cele de apoi și voiesc să-Mi culeg un popor și să-l ocrotesc de vremea judecății, căci judecata suflă cu putere peste tot, și Domnul este cu lopata în mână și Își curăță aria și Își adună grâul în jitniță, iar pleava în foc, căci așa este scris despre vremea judecății și a botezului cu Duhul Sfânt și cu foc peste oameni, și nu știe omul gustul cel dulce și plin de viață veșnică al Duhului Sfânt, Care spală omul de păcat și îl face înger, dacă poate să se umilească și să creadă, căci tot cel care se umilește are cale spre lumină înaintea sa, iar cel ce nu se poate umili primește botezul cel cu foc, care este usturător peste om.

Acum două mii de ani am așezat cu o mână de ucenici noua împărăție pe pământ și a dăinuit ea prin vremi prin cei credincioși, care au fost și sunt împărăția lui Dumnezeu în mijlocul oamenilor, și tot așa lucrez și azi, și sunt pe pământ cu împărăția Mea în cei credincioși și prin ei și lucrez cuvântul Meu în mijlocul lor, și cuvântându-l îl împlinesc apoi, și așa Mă dovedesc Eu Dumnezeu adevărat și îi arăt omului ce înseamnă adevărul, căci omul nu poate să se dovedească om adevărat, fiindcă trupul îl biruiește mereu, mereu pe el, și se mărește omul pe sine prin aceasta apoi, chiar dacă nu găsește de la om mărire pentru el. O, altfel a fost când mărirea Mea s-a dovedit pe pământ, când fața Mea a strălucit scăldată în lumină înaintea ucenicilor Mei pe muntele cel schimbat o clipă în slava lui Dumnezeu de peste el. O, altfel a fost cu Mine, căci pe Mine nu Eu M-am mărit, ci Tatăl, din nori a făcut aceasta Tatăl și a arătat apostolilor Mei mărirea Mea în clipa când El a rostit din văzduh și a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit, pe El să-L ascultați!»*, și în clipa aceea S-a slăvit Tatăl în Mine și a dat pe afară slava Domnului, albă ca zăpada peste trupul Meu și peste veșmântul Meu, și au mărturisit apoi ucenicii Mei slava Mea, și iată, Eu nu Mă slăvesc singur, ci Tatăl face aceasta întru Mine și peste Mine, iar omul este mincinos când se slăvește pe sine, căci am spus că omul își ia mângâierea de la păcat.

Dar acum a rânduit Domnul să smerească tot muntele înalt și stâncile cele veșnice și văile să le umple și să fie pământul neted, ca să umble poporul cel credincios fără teamă întru slava lui Dumnezeu, și va face umbră poporului Meu pădurile și tot pomul bine mirositor la porunca lui Dumnezeu, fiindcă va povățui Domnul pe poporul Său cu veselie și cu bucurie întru lumina slavei Sale, cu mila Sa și cu dreptatea Sa, precum este scris. Amin.

Mă pornesc cu sfinții și cu îngerii să gătesc din cer și de pe pământ dulce praznic, bucurie pentru mama Mea Fecioara, căci peste zece zile deschidem porțile grădinii întâlnirii, iar și iar le deschidem ca să intre poporul cel credincios venirii Mele și să vină să prăznuiască el cu Mine ziua înălțării la cer a Fecioarei mama Mea, ziua îmbrățișării ei cu Mine iarăși, îmbrățișare cu lacrimi dorită și cerută, că mereu Mă chema și-Mi spunea: „*Vino, Fiule, vreau să fiu lângă Tine, că Tu ești Fiul meu, și golul Tău mă doare!*“. Iată, din cer și de pe pământ se va auzi glasul de mângâiere și de bucurie, și poporul cel credincios își va înălța sufletul spre Domnul, căci sărbătoarea îl va încununa pe el. Amin.

Toate, toate din cer și de pe pământ să slujească cu dulce ziua de praznic a mamei Mele Fecioara! Îi voi mângâia pe cei adunați la izvor și le voi da putere să se facă din zi în zi mai frumoși fii ai lui Dumnezeu și-i voi păstori pe ei. Amin.

Ca în toate ajunurile sărbătorilor mari, cu popor mult adunat la izvor, dau puteri poporului Meu cel de lângă izvor să-Mi gătească cu pace și cu dulce sărbătoarea și pe ei înșiși să se gătească, plini de pace și plini de dulce între Mine și ei, între ei și ei, căci puterea vine de la Mine și să voiască, și să poată ei, așa cum strălucirea slavei Mele de pe munte a venit de la Tatăl și s-a arătat, și nu de la Mine a venit. O, e vremea să lucreze cu duh de multă unire în rugăciune poporul Meu, cu cerere îndurerată la Tatăl, căci el este unealta Mea din zilele acestea, iar duhul pierzător al acestui veac își ascute colții și scoate coarne proaspete și capete multe unul după altul ca să-și mai încerce puterea și punerea la cale pentru nimicirea lui Dumnezeu de pe pământ, dar Eu, Domnul, am pus la însămânțat și la udat și la plivit și la îngrijit și la crescut țarină

nouă, rodul împărăției celei noi, nașterea din nou a lumii, și Eu sunt Cel ce fac să crească acest aluat, și lucrez odată cu ticluirea cea ascunsă a omului întunericului, care zice că stăpânește lumea cu lucrarea sa, dar Eu, și nu el, o, nu el va fi biruitor, căci este scris în Scripturi să biruiască Mielul lui Dumnezeu pe balaurul cel cu șapte capete, și cu El împreună să biruiască și cei credincioși Lui, care-și spală veșmântul și care prin sângele Mielului biruiesc împreună cu Mielul, și au pe ei pecetea Viului Dumnezeu, și diavolul se tânguiește și se va tânguie atunci, precum se tânguiește și acum și nu știe ce să mai facă pentru ca să nu piardă biruința, și nu mai doarme și măsoară mereu, că mereu, mereu i se strică socotelile, și iar și iar se socotește apoi. Eu însă nu mai socotesc, și pregătesc în cer și pe pământ stărpirea lui, căci Îmi stă în cale.

Mă așez cu cei din cer să pregătesc sărbătoarea cea de la izvor și o binecuvintez încă de pe acum. La fel și celor ce se strâng la masa sărbătorii, le blagoslovesc pașii spre izvor, le dau ingeri pe cale, le dau dor și iubire, le dau duh de credință și de putere pentru ca să se facă ei tot mai frumoși fii ai lui Dumnezeu, căci cu jumătatea nu se poate naște omul nici de pe pământ, nici din cer. Celor necredincioși n-am ce să le mai dau, decât ceea ce ei își lucrează, și le va ajunge cu vârf și îndesat, căci li se vede necredința sau lepădarea de credință, după ce au avut ei credință în cuvântul Meu cel de azi, dar Eu merg și nu stau, și biruința Mea este mare și va fi slavă mare pentru ea, căci Tatăl Mi-o pregătește, ca și în ziua când M-a mărit cu strălucire mare pe munte înaintea ucenicilor Mei ca să vadă ei pe deplin că Eu sunt Hristos, Fiul Tatălui Savaot, venit la om pe pământ din Tatăl.

O, poporul Meu de la izvor, îți mulțumesc, tată, că te apleci să ascuți de glasul Meu cel din mijlocul tău și să aduci înaintea Mea zile de post pentru biruința Mea și a ta pe pământ, căci zilele sunt pline de întuneric, fiule, și diavolul lucrează și el, și e supărat pe tine diavolul. O, învață-te, fiule, din zi în zi mai mult și mai bine și mai credincios să înveți să crezi că precum Tatăl este în Mine, tot așa sunt și Eu în cei ce Mă poartă în mijlocul tău, și în care Eu pun cuvântul Meu ca să-l rostească ei ție, că le-am șoptit lor să te așezi înaintea Mea cu zile de jertfă și de strigare, ca să Mă ajuți în biruința Mea asupra șarpelui cu capete multe și cu coarne multe și pe care Eu trebuie să i le tai unul câte unul când el le scoate iar și iar, dar fără de unealtă n-aș avea cum să lucrez lucrarea Mea. Eu, Domnul, îți trimit ție cuvânt și îți dau și putere să-l împlinești, dar și tu trebuie să-Mi dai atunci duhul tău ca să-l umplu Eu de dragostea Mea, care ține loc de toate, căci fără dragostea Mea nu poți nimic, tată. Le-am spus la ucenici acum două mii de ani: *«Fără Mine nu puteți face nimic!»*, și tot așa vă spun și vouă azi, dar vă mai spun, cu multă umilință vă spun că fără voi nici Eu nu pot să lucrez și să împlinesc, și că v-am dat putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu ca să aibă Domnul cum să lucreze pe pământ lucrarea Sa, biruința cea pentru împărăția cerurilor cu oamenii, după ce mânia va trece și va rămâne credința, căci credința nu va trece, fiindcă este unealta lui Dumnezeu înaintea Sa pe pământ și cu ea Își curăță aria de necredință și de necredincioși, și așa va fi ziua Domnului, iar cei ce așteaptă să vină Domnul cu ziua Sa în alt chip, aceia nu știu ce zic și nu știu ce așteaptă. Cei credincioși însă așteaptă făgăduința Mea cea pentru ei: cer nou și pământ nou, și îndelung răbdă ei, nepierzându-și răbdarea ca și cei care pier așa apoi.

Sfârșesc cuvântul Meu cel de azi și îl pecetluiesc cu numele Meu cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, Iisus Hristos. Amin.

Pace multă las în mijlocul poporului Meu pentru gătirea

sărbătorii care se apropie acum la izvor! Pace, de acum și până peste ziua de serbare, și apoi să fie lucrată pacea mereu, ca să fie ea mereu, dar plăcută Mie să fie ea, și voi păstori pe poporul cel adunat la izvor și voi grăi lui despre taina păcii dintre Mine și om, dintre om și om, căci omul nu înțelege și nu iubește să lucreze pacea pe care i-o dau Eu s-o aibă și s-o lucreze, și se înșeală mereu omul pentru această mare lucrare de taină.

O, poporul Meu, te-aș schimba o clipă la față înaintea oamenilor, dar prea mult te iubesc și prea mult te ocrotesc și te păstrez ca să te am, iar până la zilele slavei celei descoperite slăvește-Mă tu pe Mine așa cum Eu te-am învățat, prin ființa ta îndumnezeită în fiecare zi de ființa Mea de pe masa ta și de rodul ființei Mele în tine, căci ție Mă împart și Mă dau ca să te am al Meu, fiule, și să te cunosc după pecetea Mea de peste tine, pe care tu trebuie s-o lași să se vadă de acum. O, pace ție! Iubește taina păcii, tată! Împacă-Mi Duhul, fiule, și păstrează-Mi-l împăcat, și așa să iubești tu taina păcii. Nu mai am pe pământ nici o Betanie în afară de tine și de stăurașul poporului Meu cel de azi. Nu mai am pe nicăieri masă de Emaus, în care să Mă las văzut și mărturisit după ce Mă împart de pe masă, căci cei ce-și zic slujitorii Mei dau să-Mi tot osândească slava, acoperindu-Mi-o cu slava lor, căci dau să și-o mărească pe-a lor și să nu Mă lase pe Mine descoperit cu slava Mea, și iată, nu Mă pot descoperi în mijlocul lor și la masa lor, căci departe sunt ei de slava Mea. Iată, tu ești Betania Mea, tu ești Emausul Meu și la tine pot să vin cu masa Mea, cu mersul Meu pe pământ, cu cina Mea descoperită, și care Mă dovedește aieveja lângă tine cu cuvântul Meu de Păstor, căci Mie Îmi place pe pământ să stau și să păstoresc pe cei credincioși și să stau cu ei masă a împărăției Mele între oameni, și pe care oamenii nu pot s-o vadă, căci ochii lor sunt ținuti să vadă.

Binecuvintez iarăși strângerea la izvor, și arderea inimilor celor ce se strâng la masa cuvântului Meu, așa cum le ardeau inimioarele celor cu care mergeam Eu pe drumul spre Emaus, de M-am lăsat lor descoperit la masa lor cu Mine.

Eu, Domnul, cobor de pe acum îngerii și sfinții cu ajutor pentru gătirea zilei de serbare a mamei Mele Fecioara și vei fi însoțit de ei, popor de la izvor, căci altfel de putere au cei ce lucrează cu cei din cer, și nu singuri, și altfel de spor au în tot lucrul lor, că nu e bine să fie omul singur, ci cu Domnul e bine să fie și cu slugile Lui cele cerești să fie, și precum în cer, așa și pe pământ să fie, că aceasta este voia Mea și bucuria Mea în cer și pe pământ, și așa voiesc Eu să trăiești și să lucrezi tu pe pământ înaintea Mea, poporul Meu, așa, și mereu, mereu așa, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2010

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Pacea între om și Dumnezeu: voia lui Dumnezeu. Îndemnul Maicii Domnului la sfințenie. Numele de român va fi numele fiilor lui Dumnezeu. Lumea arde în focul ei, iar cei credincioși ard în Domnul. Omul a învățat să-și numere pe cele care le are, dar uită să-și numere zilele. Strigare către neamul român.

Cobor cu cerul pe pământ cuvânt, și cerul Îmi este scaun, iar pământul, așternut, și așa este casa lui Dumnezeu, și nu poate omul să-Mi zidească Mie casă, căci Eu sunt Cel ce am zidit și zidesc. Îmi iau cerul de sfinți și pășesc cu ei pe așternutul picioarelor Mele, și cele ce nu se văd ne acopăr de ochii omului, căci omul este departe de cer. Vin cu cerul pe pământ, căci departe de cer este omul, iar Duhul Meu Se zbate să-l îndumnezeiască pe om și să-l aducă aproape și

să-L vadă omul pe Dumnezeu, căci cele nevăzute ale Domnului sunt cele dintâi făcute, și apoi sunt făcute cele ce se văd, și apoi s-a făcut omul.

Eu Însumi am venit din cer pe pământ acum două mii de ani, după ce prin duhul proorociei am trimis la oameni pe mulți soli, care să-L vestească pe Dumnezeu. Eu Însumi vin și azi, după ce mulți au mărturisit în numele Meu ca să creadă oamenii în Mine și să se mântuiască, și lumea nu s-a ridicat din moartea cea de la păcat. Eu Însumi vin, Eu Însumi grăiesc pe pământ, și șoapta Mea duioasă atrage la Tatăl pe cei duioși ca și Mine, și-Mi alină ei durerea Mea cea după om, căci l-am pierdut pe om după ce l-am zidit.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al Fecioarei mama Mea, și ce ușor Îmi este să stau cu cei credincioși, să vin la ei și să le dau din gura Mea hrană pentru suflet! Am vestit la porți sărbătoarea cu care vin în ziua aceasta, și iată, intrăm în carte cuvânt, Eu și mama Mea Fecioara, Eu și sărbătoarea ei cea de acum două mii de ani când am coborât după ea ca s-o iau lângă Mine.

O, Îmi desfac brațele ca să-i cuprind pe cei adunați la izvor. Mă dau lor cu îmbrățișarea și îi cuprind în cuvânt. De la margini la margini nu-i pe pământ loc mai frumos și mai slăvit ca acest munte de taină, vârf de pământ, pe care stă cuvântul gurii Mele împărțind mângâiere celor ce-l află și-l iau pe el vindecare de alean. O, odihnească-se pașii voștri pe acest petecut de pământ în ziua aceasta de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara! Fiți binecuvântați de Dumnezeu pentru neliniștita iubire din voi, care vă dă putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu între oameni, și știință vă dau ca să știți voi apoi cum vă vrea Dumnezeu să fiți și să trăiți pe calea voastră cu El! Vă păstoresc cu cuvânt duios și vă povățuiesc pe voi să iubiți și să pătrundeți cu inima și cu mintea taina păcii dintre Mine și om, dintre om și om. O, vă povățuiesc să lucrați pace între Mine și voi. Ea este voia Mea cu voi spre lucrare, și altceva nu înseamnă pacea dintre Mine și voi, și nu este iertare de păcate dacă nu este mai întâi pacea între Mine și voi, căci scris este: *«Fericiți sunt cei cărora s-au iertat păcatele lor!»*. Eu sunt din cele de sus, și tot așa să fiți și voi. Eu nu sunt din lumea aceasta, și nici voi să nu fiți din ea. Așa să fie pacea dintre Mine și voi, căci Eu le-am spus celor ce crezuseră în Mine atunci: *«Dacă veți rămâne în cuvântul Meu, sunteți cu adevărat ucenici ai Mei și veți cunoaște adevărul, iar adevărul vă va face liberi»*, și le-am mai spus: *«Adevăr adevărat zic: oricine săvârșește păcatul, este rob păcatului, iar robul nu rămâne în casă în veac. Fiul însă rămâne în veac. Deci dacă Fiul vă va face liberi, liberi veți fi într-adevăr»*. O, iată taina păcii dintre Mine și voi, taina nedespărțirii dintre Dumnezeu și om!

O, ce frumos, ce frumos a răspuns mama Mea Fecioara trimisului lui Dumnezeu la ea! Taina păcii dintre Dumnezeu și om este să facă omul ca ea și să spună apoi ca ea: *«Doamne, fie mie după cuvântul Tău!»*.

O, cu cât cuvânt Mă las peste pământ, iar cei ce nu-l ascultă, nu sunt de la Dumnezeu, căci cel ce este de la Dumnezeu ascultă de la Dumnezeu, și iată taina păcii între Dumnezeu și om este să creadă cuvântul Meu și să asculte de el omul. Amin.

Am îngerii suire și coborâre, iar mama Mea Fecioara este de-a dreapta Mea și este sărbătorită și purtată de cetele cerești și îngerești și grăiește ea cuvânt duios peste cei ce ascultă de cuvântul Meu și vin să-l ia pe el de la izvor și vin să se mângâie, și iată graiul ei și mângâierea ei acum peste cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. Amin.

O, scump copil al ascultării de cuvântul Tatălui și al meu întru toate! O, scump copil al pântecelui meu fecioresc și al iubitoare mele inimi, care Te-a avut în ea până să fiu eu Ție sălaș ca să vii pe pământ om! O, cât am suferit în tăcere și în taină mare după ce Tu Te-ai dus de pe pământ și Te-ai așezat în Tatăl, de unde ai purces, iar eu am rămas! Îi spun poporului adunat la izvorul Tău de cuvânt că atunci ai venit și m-ai luat de pe pământ la cer, iar acum mă iei din cer și mă aduci cu Tine pe pământ, și cu atâta dor doresc eu aceasta, să vin cu Tine la acești fii, care-Ți poartă iubirea Ta cea de azi și venirea, Doamne. Atunci doream să merg cu Tine în cer, iar acum doresc să cobor cu Tine pe pământ la poporul Tău de azi, căci șoapta Ta duioasă se lasă peste cei ce-Ți culeg cuvântul în carte și îl pun apoi pe masă pentru cei flămânzi de Tine, de cuvântul Tău în cer și pe pământ deodată, căci vin de pe pământ la izvor, Doamne Cuvinte, suflete care Te găesc dacă Te cauți, căci Tu Te lași descoperit celor ce nu Te ispitesc și le ieși în cale pe aripi de cuvânt și pui masă de cuvânt pentru ei apoi și îi înveți pe ei dorul de Dumnezeu, Doamne duios cu cei duioși ca și Tine. O, mulți dau să Te caute, dar nu toți au inima curată, o, nu toți, că mulți dau să Te iubească pentru ei, nu pentru Tine, și nu-Ți mângâie ei cu nimic aleanul Tău. O, mi-e tare milă de Tine și-Ți doresc să ai popor frumos și tot mai frumos, cu care Tu să Te mângâi în toată zdrobirea Duhului Tău obosit de așteptare și plin de dor după biruința Tatălui prin Tine, Mieluț biruitor, căci El iarăși Te-a trimis după om pe pământ.

O, prin câtă durere cobori ca să cuvintezi, Fiule al meu, și nu știi cum să-Ți mai întărești calea. Ziua mea în cer între sfinți se face cale a Ta pe pământ la poporul Tău, care Ți-a pus masă ca să pui pe ea cuvânt plin de dor pentru cei adunați la slava acestei zile lângă cei ce-Ți poartă cuvântul peste pământ, Mieluțele Doamne.

Grăiesc cu voi, cei strânși ciorchine lângă glasul Fiului meu Iisus Hristos și lângă poporul Său de azi. O, învățați de la El iubirea! Nu învățați de la voi sau de la om, căci omul este trecător. Iubirea vă vindecă de păcat. Învățați de la Domnul aceasta! Ea este cea care nu cade niciodată, ea scoală omul din moarte și poartă în ea curățirea. Când ea vă pețește și vă grăiește, învățați de la mine să-i spuneți ei: *«Fie mie după cuvântul tău!»*, așa cum eu i-am spus. Învățați cu întregul, nu învățați cu jumătatea taina și puterea iubirii! Vine Fiul meu să vă învețe. Ascultați-L pe El, căci El Și-a pus viața pentru voi! Tot ceea ce vă desparte de El sau unii de alții când sunteți ai lui Hristos, nu este iubirea ceea ce face aceasta. O, ea nu caută să câștige, ci caută să vă câștige pe voi, iar voi s-o câștigați pe ea spre folos veșnic vouă. O, fiți cu inima curată, căci taina păcii dintre voi și Domnul, aceasta este puterea curățirii inimii voastre și împăcarea voastră cu Domnul în toată vremea. Învățați taina dorului și puterea Lui din voi și fiți duioși, fiilor, ca să scăpați de judecata cea pentru asprimea inimii, dar nu uitați că fără de veghe peste voi și pentru voi, diavolul nu se rușinează de nici o putere bună din voi.

V-aș învăța mult și duios, căci din cer se vede bine binele și răul care se lucrează pe pământ, iar Duhul Domnului din sfinți și din cei purtători de Dumnezeu între oameni poate să vă poarte pașii printre primejdii și să nu fiți vătămați nici de rău, nici de bine, căci binele este numai în cer, numai cu Domnul de mânuță. Și, în sfârșit, învățați, învățați să nu vă despartă de Domnul dacă ați aflat cărarea Lui spre voi, căci cei ce se despart de Domnul dau să se ascundă de El apoi. O, El este de-a pururi peste tot și nu e nimeni ca să nu-l vadă Domnul.

Cei ce dați să vă nașteți acum din cuvântul Său cel de azi, nu vă clătinați de nici o încercare când vă lucrați ridicarea, căci a venit Scriptura nașterii din nou a lumii și se vestește venind peste toată făptura. O, nu e vremea să mai nașteți prunci, ci e vremea să vă nașteți voi, de sus, căci pruncii născuți acum sunt luați de valul lumii și cad mâncare diavolului și cresc în întunericul cel din afară. Cei ce iubiți pe Domnul, iubiți-L fără de păcat și călcați peste păcat, călcați cu moartea pe moarte, căci ea trebuie zdrobită cu armele ei ca să fie învinsă și să nu mai poată spre voi. Ieșiți din lume și din capcanele ei și căutați-vă viitor cu Domnul, cu Cel ce a făcut cerul și pământul, marea și uscatul și toată facerea! Dați Domnului putere peste voi! Fiți mici sub mâna Lui cea tare, iar sfințenia întru toate să facă din voi făptură nouă, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și, în sfârșit, rugați-vă neîncetat, și mai cu seamă laolaltă, frățește, stăruind pentru cele de sus pe pământ și peste om, căci pământul și toată facerea omului de pe el au de hrană zilele omului. O, nu uitați că nimic nu mai înseamnă lumină. Lumina este numai Fiul meu, iar cel ce umblă cu El și crede în El, nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. Trăiți pe pământ ca în cer, ca să aduceți cerul pe pământ și să vadă oamenii lumina din voi și să se minuneze la vederea ei. Fiți sfinți, căci Domnul este sfânt, și toți cei ce vor trăi așa înaintea Sa, Îl vor vedea pe El, iar El Se va vedea în ei. Amin.

O, să nu vă pierdeți răbdarea. Să nu ispitiți pe Dumnezeu. Iubirea și credințioșia să vă fie cale credincioasă, și prin acestea să vă dea Domnul duhul înțelepciunii a toate și pentru toate câte sunt și vin, căci pe om l-a pus Domnul să stăpânească peste toate, ca nu cumva, ceva din acestea să-l poată ucide pe el când ar da să-l stăpânească.

O, mi-a fost tare dor să grăiesc și să aduc viața din cer în om prin cuvântul grăit. Mi-e dor de Fiul meu cu oamenii pe pământ. Faceți-vă cărare spre oameni pentru Fiul meu, voi, cei ce L-ați aflat pe El aici, la râul Lui de cuvânt, cu care cârmuiește lumea fără ca ea să priceapă aceasta! Aveți grijă, când stați unii cu alții împreună, să știți pe cât sunteți de uniți, să fiți tot atât de despărțiți, ca nu cumva ceva sau careva de aproape sau de departe să vă despartă de Dumnezeu, căci Domnul a spus: *«Cel ce se folosește de lumea aceasta, să fie ca și cum nu s-ar folosi de ea, iar cei ce au, să fie ca și cum n-ar avea»*, căci omul este neputincios față de ispitele care-i stau în cale.

Acum, cu Fiul meu grăiesc pentru voi: Dă-le, Fiule scump al meu, har și dar ca să se poată ei împlini întru Tine și ca să Te aibă de casă, Doamne, casa învățaturii vieții! Dă-le lor să știe taina Ta cu pământul român în zilele acestea, că mare va fi între neamuri numele de român când Tu Te vei slăvi în curând cu neamul Tău creștin, din neamul român cules și pus la însămânțat. Toată taina Ta cu acest pământ ales va fi văzută și cunoscută în lung și în lat, și îngerii o vor sluji pe ea înaintea neamurilor. Când nu va mai fi pe pământ lumină și casă de luminat lumea și calea, când toți oamenii vor da să uite numele Tău și numele de creștin, atunci Tu în mare taină vei merge pe același drum al iubirii de Dumnezeu dintre oameni și vei fi biruitor cu numele cel nou al celor ce Te vor urma fără de abatere de pe cale, și va fi numele fiilor lui Dumnezeu numele de român, căci diavolul cel rău va să șteargă de pe pământ numele de creștin. Și Te rog, Fiule Doamne, să nu mai plecăm de aici, noi, cei din cer, că e de vegheat și de apărat acest pământ și acest neam și această nouă începătură și semănătură. Să-i învățăm rugăciunea cea cu jertfă și să le spunem lor că dacă patruzeci de inimi se vor uni să ceară cu o zi de rugăciune cu post lângă ea o biruință mare cu Tine peste pământ și peste râul

care bate de peste tot, li se va da lor, și, mai mult, li se va scrie la fiecare din ei patruzeci de zile de post stăruitor lângă rugăciunea cea spre Tine. Și iată, una este să postească răzleț cei ce postesc pentru o împlinire de la Tine, și alta este să se unească toți într-un duh și într-o cerere și într-o putere uniți întru unul, și așa vom da piedicile în lături și vom putea, Doamne al celor credincioși.

Acum hai să le dăm bucuria și duhul ei în duh de praznic sfânt și să însuflețim această zi, coborând în ei har, Fiule învățător! O, să aibă grijă ei de nedespărțirea de noi. Amin.

— O, mamă, nu Mă despart de poporul acestei ține și vin mereu la izvor cu cuvânt de putere și Mă dau celor ce vin, ca să poată și ei apoi. Eu, mamă, am stat și M-am hrănit din graiul iubirii tale pentru ei și pentru taina Mea cu ei. Eu, mamă, aștept să pot prin cei ce Mă poartă să aduc împlinirea Scripturilor celor de apoi: cerul cel nou și pământul cel nou, mamă, și am pus la însămânțat aceasta pentru cei credincioși, care așteaptă făgăduința lui Dumnezeu, mamă. Toată lumea arde ca un cuptor, dar cei credincioși Mie nu ard în ea, mamă, ci stau cu Mine și ard în Mine, și focul Meu din ei Eu îl iau și-l arunc pe pământ ca să ardă în el lumea, mamă, lumea care arde în focul ei, luând foc din foc fiii lumii. Eu însă întocmesc alt foc și dau cu el foc răului de pe pământ ca să-l stăresc dintre oameni, și fac aceasta cu poporul cuvântului Meu, mamă, și se va afla de la margini la margini că Eu, Domnul, am fost acest cuvânt în mijlocul neamului român și că Mă port cu el spre biruința cea mare, mamă. Amin.

Pace ție, în zi de serbare pentru tine, mama Mea!

Pace vouă, câți v-ați adunat lângă glasul Meu cel de azi! Vă voi cuprinde iarăși în cuvânt spre sfârșitul sărbătorii și vă voi da din ea. Petreceți, dar, însoțiți de cei din cer acum, și tot așa însoțiți apoi spre căsuțele voastre, căci harul Meu cel de azi pentru cei credincioși e mare cum n-a mai fost până în zilele acestea, că e vremea la sfârșit, nu e la început.

Voi, cei ce veniți să creșteți cu viața cea de sus, cereți și vi se va da, căci am împărțitori gospodari pentru cele ce voiți să învățați și să purtați și să înțelegeți și să puteți apoi spre împlinire. E mult cuvânt din Mine pe masa poporului Meu. Spuneți-vă cererea și veți afla răspunsul și învățătura pentru toate. Amin. Binecuvântată să vă fie întoarcerea acasă și taina păcii dintre Mine și voi, pace neștirbită de cele rele din om și de pe pământ. Pace vouă! Mă aplec și mulțumesc iubirii din voi, pentru care veți primi înmulțire dacă veți stăruia în ea. Mă aplec și vă întăresc pașii spre izvor. Întăriți-vi-i și voi, că Eu aicea vin și pun masă mereu pentru cei ce iubesc hrana Mea.

Pace vouă! Pecetluiesc cu numele Meu sărbătoarea de azi și toată petrecerea ei și tot cuvântul Meu dat vouă spre zidire. Amin.

Iar ție, popor de la izvor, îți dăruiesc puterea cea care Mă întâmpină pe Mine, Domnul, când vin să păstoresc pe poporul cel credincios, care este și care crește la număr, și bucurii vei avea tu din munca ta cu Mine, o, fiule, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Din cer și de pe pământ s-a strâns laolaltă bucuria sărbătorii pentru mama Mea Fecioara. Din cer și de pe pământ Eu, Domnul, am așezat înaintea poporului așezat la izvor înțelepciunea iubirii și a vieții ei în om. Nu-și poate închipui îndeajuns nici omul credincios nevăzutele cele făcute de Dumnezeu cum însoțesc ele, cum se împletesc ele cu cele

văzute ca să Mă bucure pe Mine laolaltă cu cele ce se văd, cu cei ce se văd, iar cei ce nu se văd sunt miriade de miriade, precum este scris, sunt sfinții și îngerii în cete-cete, însetați de slava Mea cea de peste om pe pământ, căci tot cerul Mă vrea cu omul pe pământ, ca să fie și cerul pe pământ, căci Eu, cu oștirile cerești cobor.

O, când pe pământ fac oamenii o minunăție de-a lor pentru ca să se arate cu ea la mulți, la cât mai mulți, se strâng buluc de peste tot cete de oameni, se strâng și se bucură și se minunează și își împart unii altora gândurile și simțirile și își umplu inimile și și le hrănesc cu cele ce văd cu ochii lor, și duc vestea din loc în loc apoi la cei ce n-a fost să vadă și ei pe viu, și se umple pământul din gură în gură, din om în om de cele ieșite de la oameni pentru oameni, și rămân înscrise pe pământ lucrările oamenilor.

O, măi poporul Meu, o, tată, cum de nu poate omul să-și ducă mintea și inima și pentru cele ale lui Dumnezeu, care nu se văd, atât de minunate cum sunt? O, fiilor, nu este credință. Aceasta îi lipsește omului. Cel mai mare dar, cel mai bun fruct, din care omul și-ar putea lua în el bunătațile și frumusețile cerului și ale Domnului ca să-și hrănească cu ele inima și viața și pașii și mersul vieții, acest mare bun ceresc îi lipsește omului, vederea cea pentru cele cerești îi lipsește lui. Nu i-ar trebui omului școală sau cunoștință pentru ca să învețe darul vederii celor cerești, ci credință i-ar trebui, căci Eu așa am spus: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată»*. O, unde ar fi să vezi pe pământ om care să nu vrea să moară, care să nu-și lucreze moartea din pricina lipsei acestui dar ceresc, pe care Dumnezeu l-a dat cu multul oamenilor încă de la începutul omului, încă de când Eu, Domnul, cu mâna l-am zidit din pământ pe om și din Duhul Meu? O, au fost și sunt pe pământ oameni care n-au murit, și vor mai fi, căci este scris în Scripturi că nu toți vor muri, ci se vor schimba întru nestricăciune trupurile lor.

O, de ce M-au vestit proorocii cei de demult că Eu sunt Fiul Tatălui, că Eu sunt, și că voi sosi pe pământ Mântuitor și că voi primi moarte și apoi ridicare și înviere, și Mă numeau ei Fiul Omului? O, aceia M-au văzut, căci în ei darul credinței le-a dăruit ochi pentru cele nevăzute ale lui Dumnezeu și vedeau, și erau pe pământ împărțite oamenilor vedeniile lor, și aveau oamenii cârmuire din cer prin cei ce vedeau pe cele ce sunt și vor fi. O, s-au deșteptat oamenii, așa zic ei, și zic că aiurește omul care vede ceva din nevăzutele lui Dumnezeu, și zic despre acela că e nebun sau bolnav sau semeț sau, și mai mult de atât, mincinos.

N-au oamenii credință pentru cele nevăzute, și care lucrează și împlinesc tainic și se împlinesc, ca apoi să se arate. Am spus în grăirea Mea de azi că Eu, Domnul, la facerea cerului și a pământului am zidit mai întâi nevăzutele, și apoi pe cele ce se văd, și apoi l-am făcut pe om. N-am făcut omul mai întâi, ci am făcut darurile cele pentru el, i-am făcut mai întâi lui casă, și după aceea l-am așezat în ea, și casa lui este cerul și pământul, care sunt și casa lui Dumnezeu. O, tot așa și omul face, mai întâi își zidește casa, și apoi intră și locuiește în ea și se ajută cu ea la nevoile trupului său.

Mă fac învățător cu adâncime de învățătură în cuvânt, ca să ia lecții de la Mine omul nepriceput în credință, căci unde încape minte multă în om și tot strânge el ca să aibă, acolo se strânge și multă, multă prostie, adică multă semeție, multă hrană de pe pământ și de la om, dar din nevăzutele lui Dumnezeu nu încape în om minte. O, poporul Meu, o, fiule, una e să scrie omul pe hârtie unu, doi, trei, patru, și să-și socotească

legile și avuțiile, și alta este să știe el să grăiască și să spună cuvinte. Cuvântul este altceva decât numerele. Spun așa ca să înțeleagă omul ce voiesc Eu să-i spun, căci omul își numără timpul, banii, avuțiile, lucrările lui, cărările lui, pe prietenii și pe dușmanii lui, își numără oile, caprele, păsările, hainele, și își numără pe toate câte are și câte va fi să mai aibă, și numai să numere a învățat săracul, și nu e om care să nu fie prins în capcana aceasta pe pământ, dar zilele uită să și le numere și să-și facă el și socoteala lor, venitul lor și lipsurile din ele, și aceasta fac Eu pentru el în ziua când el părăsește trupul și se întâlnește cu Mine și se înspăimântă în clipa aceea că n-a știut că trebuie să și creadă în Mine, să aibă și credință în nevăzutele lui Dumnezeu, și care îl așteaptă la hotar.

O, dacă ar fi să te învăț, Eu, Domnul, o măiestrie mai mare pe tine, omule care alergi mereu și nu mai ai timp să stai și să vezi și pe Dumnezeu în spatele celor ce tu vezi și numeri mereu, Eu, Domnul, ți-aș da ție darul credinței și te-aș învăța apoi pentru el, căci pentru el trebuie învățatură pentru supunere, pentru multă umilință, pentru lepădare de sine și pentru multe pe care nu ți le socotești tu și care-ți rod viața pe dinăuntru, și uiți că tu nu ești Dumnezeu, că nu-ți poți fi Dumnezeu, și că ești un om și atât. Dacă ar fi să vrei să fii Dumnezeu, atunci ar fi să intri la învățat ca să știi cum să fii și cum poți să fii Dumnezeu, căci Eu în toată lucrarea Mea, numai de la Tatăl iau ca să știu și ca să fac, și de aceea am spus că Tatăl este în Mine, și am spus așa pentru că am ca dar ascultarea de El, și am spus că Eu de la Mine Însumi nu grăiesc nimic, ci numai pe cele ce aud de la Tatăl, dar cine pricepe cuvântul Meu ca să-l înțeleagă și ca să-l lucreze și el așa cum îl lucrez Eu, așa cum i-am spus Eu omului că sunt și că lucrez? Eu pe toate, pe toate le-am spus omului, dar are el timp să se facă Dumnezeu la cuvântul Meu și să audă de la Mine și să lucreze așa precum Eu fac între Mine și Tatăl? O, n-are omul timp pentru Mine și pentru cuvântul Meu împlinit în el, și de aceea nu poate el să se îndumnezeiască, să fie plin de harul Meu cel făcător de om ceresc pe pământ. Oamenii nu vor să fie decât oameni și atât. Femeia nu vrea să fie decât femeie și atât. Eu însă voiesc să fiu ca Tatăl, și sunt, și așa lucrez, și iată, Îi fac Tatălui popor îndumnezeit prin har, căci lucrarea Mea cea de la El este să-l îndumnezeiesc pe om și să fac fii de Dumnezeu între oameni, ca să aibă Domnul copii de-ai Săi pe pământ, să aibă rod Dumnezeu Făcătorul și să nu-I tot strice omul cerul și pământul, ci să le înnoiască pe ele Dumnezeu și să fie cer nou și pământ nou apoi, căci omul s-a stricat așa cum se strică o mâncare, și apoi ea miroase urât și face muște și face viermi și se desface apoi în pământ, de unde și-a avut trupul ei.

O, unde să mai fie un loc mai frumos, un pământ mai frumos și mai slăvit de cer și mai împodobit cu cele nevăzute ale lui Dumnezeu, ca și aici aceste grădini pe care Eu, Domnul, Îmi pasc turma cea credincioasă, aici, unde Eu, Domnul, cobor cu norii și grăiesc cu multul cuvântul Meu deasupra celor cu darul credinței în ei?

O, popor al grădinilor Mele de azi, hrănește-ți, tată, credința și inimioara cu nevăzutele lui Dumnezeu, și care împodobesc atât de strălucit grădinile Mele de azi cu tine, locurile pe care tu trăiești azi viața pe care ți-am dat-o s-o ai, după ce te-am luat de pe pământ dintre oameni și te-am așezat în binecuvântarea Mea. O, fiule, Adam n-a vrut, săracul, să se hrănească cu minunea frumuseții raiului în care Eu l-am așezat, ci s-au hrănit unul cu altul cei doi și n-au mai văzut decât atât, și s-au făcut pământ frumusețile raiului pentru cei doi, dintr-un singur trup împărțit în două de mâna Mea, după ce Adam n-a

găsit între toate ființele cu suflet viu în ele ajutor pentru el pe pământ. O, iată cum a furat omul de la Dumnezeu, din nevăzutele lui Dumnezeu și le-a așezat pe pământ apoi ca să se fâlească el cu ele! Așa cum a furat Adam știința cu care a spus apoi că femeia este carne din carnea lui și os din oasele lui, și apoi a știut pe mai departe să aducă la vedere urmași, dar ca omul a știut și nu ca Dumnezeu, tot așa fură omul până la capătul timpului din nevăzutele lui Dumnezeu ca să facă el ce știe, ce-i vine în cap să facă pe pământ din cele ce sunt și nu se văd, și așa se face omul hoț de cele ce nu sunt ale lui, ci ale lui Dumnezeu sunt, și, iată câte scoate el ca să le arate a fi ale lui, ale minții lui pe pământ, și le face lor trup și le numește cu nume puse de el și le zice: telegrafie, telefonie, radiofonie, televiziune, informatică, și cum vrea el să le mai spună la cele ce aduce omului în mână: telefon, radio, televizor, calculator, și multe nume stâlcite pe toate câte le dă omului în mână ca pe niște jucării cu suflet în ele, și omul se încântă, și cerul de sfinți și de îngeri se uită pe pământ cât de mult a furat omul din nevăzutele lui Dumnezeu, din înțelepciunea lor, pe care Domnul o folosește între El și om, iar omul a furat din ele după ce a fost zidit de mâna lui Dumnezeu pe pământ și se fâlește cu ele, și zadarnic se fâlește cu cele ce nu sunt ale lui, căci din ale Mele a furat și s-a semețit, și apoi s-a ascuns de Dumnezeu.

O, nu poți, omule hoț, nu poți să te ascunzi și nu poți să Mă ascunzi de la fața oamenilor. Eu stau față în față cu omul și Mă mărturisesc pe Mine Însumi prin cele făcute de Dumnezeu, nu de tine, și tu ești judecat prin aceasta, căci din furat nu poți ajunge decât la închisoare, și cine, tată, te mai scoate pe tine de acolo dacă nu Dumnezeu, pe Care tu vrei să-L ascunzi acum de tot și să stai tu în locul Lui și în numele Lui? O, ești judecat de cele ce faci, și vei avea nevoie de Mine și de iertare pentru faptele tale, căci potrivitnicul Meu, diavolul, cel care a căzut din cer prin semeție după ce a voit să fie mai mare, mai deasupra decât Dumnezeu Făcătorul lui și a toate câte sunt și vor fi, acest rival al Meu ți-a dat ție de la el, din cele căzute din cer odată cu el și ți-a pregătit închisoare, tată, așa cum și el și-a pregătit cădere din cer pentru îndrăzneala lui de a se voi mai mare, mai întâi decât Dumnezeu, după ce Domnul îl așezase pe el în mare cinste între făpturile cerești, în mijlocul înțelepciunii în cer păstrată, și din care Dumnezeu ia și lucrează cu ea pe pământ. O, n-ai să te bucuri de cele căzute din cer prin semeția omului, și cu care tu acum te fâlești că le știi și că le faci și că le stăpânești și că le împarți oamenilor, ci ai să plângi văzându-ți viața risipită în necredință și în necunoștință de Dumnezeu, de la Care tu furi mereu și te duci cu ele să le înșiri în piață ca să le vinzi oamenilor. O, când vei înceta?

Se bucură omul că naște prunci din plăceri păcătoase, dar iată cui dă el rod! Lui satan îi aduce avut, căci copiii de azi se fac diavoli îmbrăcați în piele de om și se fac slujitori potrivitnicului lui Dumnezeu, furului, și se fac scule vătămătoare de suflet printre oameni pe pământ, și vor plânge toți oamenii căroră nu le-au plăcut cu sapa și cu grapa și cu plugul, de s-au dus să scape de greu și de muncă, dar ei s-au dus, săracii, să se facă scule ale țesăturii celei dese ale lui satana, potrivitnicul lui Dumnezeu și al omului, și mulți din oamenii care-l slujesc pe el știu primejdia în care sunt și sfârșitul a toate acestea, dar nu mai au loc și pentru ca să fugă și să se smulgă de pe calea cea cu prăpastie sub ea, și se mai miră omul botă de cunoștință, se mai miră de cuvântul Meu cel de azi și nu știe ce este cu el. O, nu te mai mira, tu, pui de șarpe, nu mai scoate capul ca să te miri și să-Mi pui măracini pe cale. Nu vei putea, căci Eu am venit pe pământ cuvânt ca să te prind în faptă și să-ți spun că

greșești prin ceea ce faci, și să-ți spun că poți să-ți gătești salvare. Am venit să fiu gata să te ajut, dacă voiești să te întorci la duhul adevărului, care pretutindenea este și merge pe urmele tale ca să caute cumva să te curățească la minte și la faptă de toate întinăciunile tale, și apoi la inimă, că până nu-ți vindeci mintea de șerpi, nu poți să-ți așezi inima în fața lui Dumnezeu ca să-ți arate El din nevăzutele Lui și să le vezi apoi și să-ți măsoari prin ele păcatul și prostia cu care te-ai hrănit departe de duhul cerului pe pământ. O, ești de plâns mai mult decât diavolul, căci tu ești cel văzut, ești trup, iar El este nevăzut, căci este duh. Întoarce-te, dar, ca să vezi ca Dumnezeu și nu ca diavolul, căci omul a fost de Dumnezeu zidit, iar diavolul a fost zidit de om. Întoarce-te, că a sosit ceasul! Amin.

O, poporul Meu, M-am scris în carte cu judecata cea pentru fur și cu ieșirea Mea în calea lui ca să-l izbăvesc pe el dacă se întoarce ca să-L creadă pe Dumnezeu în acest cuvânt. Îi dau omului credință prin venirea Mea cuvânt pe pământ, căci Eu nu de altceva vin în calea lui ca să-i grăiesc, și Mie nu-Mi trebuie uneltele lui ca să ajung la urechea purtătorilor de Dumnezeu și ca să ajung în cartea Mea cea de azi cu cuvântul Meu, ci Îmi trebuie om cu credință, și căruia să Mă arăt descoperit, și care să aibă hârtie și pană de scris, și Eu să-i grăiesc, iar el să Mă așeze în carte. Eu sunt Cel de la Care omul a furat și s-a făcut fur ca să-și facă unelte și să vorbească unul cu altul, de la un capăt și până la celălalt al pământului auzindu-se om pe om prin uneltele făcute de el. Eu sunt Cel Care am toată puterea de a merge și de a grăi, și nu cu scule făcute, ci cu puterea Mea. Omul însă își face scule cu înțelepciunea furată din cer ca să poată și să meargă și să grăiască cu celălalt capăt al pământului, și îi trebuie să fure din nevăzutele Mele și să-și lucreze scule și să le dea suflet pe pământ și să le numească apoi pe ele îngerii lui. O, altfel sunt îngerii, și sunt duhuri îngerii, nu sunt trupuri, nu sunt table și fiare, nu sunt făcături omenești. Eu, Domnul, pe nori de heruvimi Mă port și nevăzut stau și păstoresc pe om, căci nevăzutele, care au fost făcute întâi, sunt cele ce acopăr slava Mea, slavă care este, și pentru care omului îi trebuie credință. O, așa am stat Eu la masa sărbătorii de azi cu poporul Meu de la izvor și cu cel venit din depărtare la glasul Meu duios după om ca să-l învăț pe el întoarcerea acasă, și am stat pe nori de heruvimi cu mama Mea Fecioară Împărăteasă, și am cuvântat Noi cuvânt de facere a omului peste cei adunați cu inimi dulci și cu ochii lacrimând de bucuria cea pentru cer în ei, căci au venit la masa Mea și au stat cu cerul la masă, și de aceea vin cei ce vin la gura izvorului Meu de cuvânt, pe care atât de dulce îl revărs Eu ca să curgă și ca să ia din el cei însetați.

Am grăit acum, după ce sărbătoarea s-a ridicat de pe masă, și am dat omului putere de înțelepciune pentru cuvântul Meu, care este râul vieții, râul proorocit de evanghelistul Ioan, ucenicul cel iubit, și care în vedenie a văzut acum două mii de ani lucrarea pe care Eu azi vin și o revărs peste oameni, râul Meu de cuvânt, cu care curând, curând voi inunda pământul în lung și în lat de la margini la margini și-și vor spăla mulți fața în el și vor vedea apoi ca Dumnezeu și vor vedea pe Dumnezeu, așa cum orbul vindecat de Mine s-a dus trimis de Mine să se spele și apoi să vadă pe Dumnezeu și apoi să se ducă să se arate preoților, ca să vadă și ei că omul vede de la Dumnezeu, că omul vede dacă Dumnezeu voiește să vadă el.

O, iarăși îi mângâi pe cei ce au luat din masa Mea. Ne-am încălzit, și Eu și mama Mea și cerul tot, Ne-am încălzit de la inimioarele cele pline de căldură pentru harul Meu cel de azi peste ei, harul pentru cei credincioși. Tainic îi voi însoți pe

ei și le voi insufla lor voia Mea cu ei în toate cele ce fac ei și vor să poată. Le voi da inimă nouă și voi turna iubire acolo unde este iubire, și celui ce are i se va mai da, precum este scris. Amin.

O, trezește-te, neam român, scoală-te, tată, e târziu! O, ce bine ar fi să Mă auzi și să Mă ascuți! Te-aș scăpa din toate gropile în care ai căzut din pricina dorințelor tale și a neastâmpărării, căci ai gustat din vinul cel otrăvit și ți s-a părut bun, dar el este cupa fărădelegii a tot pământul, și a venit la tine din țări străine și te-a furat din duhul străbunilor tăi. Ei însă strigă la Mine pentru tine, și strig și Eu la tine ca să te trezești. O, ajunge cu toropeala. Nu căuta să te îmbeți cu apă, tată. Ia și bea din gura Mea cuvânt de trezire și de facere și fugi spre Dumnezeu, Care te scapă de cădere, de căderea în care stai acum! Amin.

Voi, cei care veniți și vă adăpați din izvorul Meu de cuvânt, dați-Mă oamenilor! Faceți-vă peste fiii neamului român vestitori ai venirii Mele și spuneți-le și lor că am venit să-i vindec de necredință și de înstrăinare de Dumnezeu! Luați foc din foc și aprindeți cu el inimile multora din aproape în aproape, și veți lua plată, fiilor credincioși! Cereți la Mine să vă fac puternici în faptă și în cuvânt, și dați cerului ajutor de pe pământ ca să ridicăm neamul român la rang ceresc între neamurile pământului, căci înțelepciunea cea de taină a lui Dumnezeu a fost pusă sub obroc de către cei ce s-au găsit să stăpânească duhul omului, și nu mai sunt păstori ca să caute la oi și ca să nu se facă ele capre dacă nu sunt păstori pentru oi.

O, mamă a Mea, Mă rog de om pe pământ, mamă. Ne rugăm omului să Ne ajute, mamă. O, ce frumos a fost la sărbătoarea ta în grădinile Mele cu poporul de la izvor și cu cel venit la masa Mea de cuvânt! O, ce frumoși Mi-au fost cei ce Ne-au împărțit, fiii cu care trudem pentru slava Mea de azi și pentru vestirea ei peste pământ! Dulce sărbătoare am gustat cu ei, Noi, cei din cer în ziua aceasta! Slavă Tatălui, Care Ne trimite, mamă! Nu știe omul ce frumos este în cele nevăzute, și care împodobesc în taină lucrările Mele pe pământ cu oamenii. Chiar de ar fi să fie spuse și povestite ele, omul este rece, și e rece tot omul care nu le vede pe acestea, mamă.

— **O**, Fiule frumos ca și Tatăl, prin răbdarea Ta vei birui, Fiule scump, că nu numai crucea ai avut să rabzi, ci rabzi și iar rabzi încă de când omul s-a jucat de-a furatul în grădina raiului și s-a jucat de-a păcatul față în față cu Dumnezeu, Care l-a făcut pe el și l-a așezat în fericiere. Iată și azi rabzi, și grăiești cu multă răbdare cuvântul Tău cel de azi pentru învierea omului păcătos, și pe care ar trebui să-l bați, nu să-l mângâi, dar Tu rabzi, o, Fiule al răbdării sfinte. Te mângâi cu durere și cu iubire și îți întăresc răbdarea, și cu mânuța Îți șterg lăcrimioarele, căci Tu prin răbdarea Ta îl slăbești pe satana, și prin lacrima Ta îl arzi, iar prin blândețea și prin umilința Ta îl faci să-și dea duhul, și curând, curând el va sfârși. Amin.

Le dau mângâierea mea de mamă și ating cu mânuța mea cerească toate creștetele celor ce au stat la masa Ta de cuvânt în duh de sărbătoare a mea între sfinți. Îi mângâi și le spun: Acesta este Fiul Tatălui Savaot, și Fiul meu, iar voi de El și numai de El să ascultați, și, ascultând de la El, așa să urmați, așa, și veți fi fii ai lui Dumnezeu între oameni pe pământ. Amin.

— **A** cum sfârșim, mamă, și slobozim pe cei ce Ne țin ca să Ne așeze în carte. Am zis ploii să se desfacă dacă a trecut sărbătoarea, și a udat grădinile de aici, căci plângeau după apă.

Acum, poporul Meu, odihnește-te de grija pe care ai avut-o pentru gătitul mesei Mele cu poporul venit la masă, și te scoală odihnit și te apucă, tată, pe mai departe de lucrul tău cu Mine pentru slava Mea de azi cu tine, căci cu tine Mi-o pregătesc, ca pe o zi de sărbătoare, iar Eu te țin de-a dreapta Mea așa, și cu nume de ucenic te voi slăvi, și vei avea cunună de ucenic, fiule lucrător pe pământ pentru Dumnezeu, fiule ascultător. O, păstrează-te în umilință, tată, păstrează-te așa, poporul Meu, căci așa poate Dumnezeu cu omul. Eu sunt, și te ajut să voiești și să poți și să porți, iar tu doar să Mă ascuți, tată, doar să Mă urmezi, doar să Mă iubești și să Mă ascuți așa, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

15/28 august 2010

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Pofta omului se face păcat și îl aduce pe om la păcatul trufiei. Domnul îi cheamă pe oameni să-i vindece de păcat. Aproapele omului este trimisul lui Dumnezeu spre om. E vremea osândirii păcatului. Rugăciunea sfântului Ioan pentru neamul român.

Cu duh de sărbătoare cerească și cu iubire plină de milă Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăși Mă fac cuvânt în cartea Mea cea de azi, căci omul are nevoie de Dumnezeu atât cât el nu pricepe aceasta, dar Mie Îmi este milă de om și grăiesc ca să Mă audă omul, căci unde sunt Eu, el nu poate veni ca să Mă audă, fiindcă omul este din cele de jos, iar Eu sunt din cele de sus, așa cum am spus Eu la prima Mea venire în mijlocul poporului la care am venit atunci, și le spuneam lor: *«Voi sunteți din lumea aceasta, Eu nu sunt din lumea aceasta; voi sunteți din cele de jos, Eu sunt din cele de sus, iar dacă nu credeți că Eu sunt, veți muri în păcatele voastre»*. Le-am spus aceasta pentru că necredința îi aduce pagubă omului și pe pământ, și în cer apoi, și îi îndemnam pe oameni să-Mi urmeze Mie ca să aibă lumina vieții, ca să aibă adevăr viața lor. Ei însă se luau după semeția lor și spuneau că nu este adevărată mărturia Mea dacă Eu Însumi mărturisesc despre Mine. O, la ce le-a folosit dacă au spus așa? Au murit în păcatele lor, că n-au voit să Mă cunoască și să le fac vindecarea, și le spuneam lor: *«Voi judecați după trup, Eu nu judec pe nimeni, și chiar dacă Eu judec, e adevărată judecata Mea, pentru că nu sunt singur, ci Eu și Tatăl, Care Mă trimite pe Mine la voi, și este scris la voi că mărturia a doi martori este adevărată, și Eu sunt Cel ce mărturisesc despre Mine Însumi și mărturisește despre Mine Cel ce M-a trimis pe Mine: Tatăl, și voi nu Mă știți nici pe Mine, nici pe Tatăl și nu știți de unde vin și unde Mă duc, că voi judecați după trup și nu Mă cunoașteți, că dacă M-ați ști pe Mine, ați ști și pe Tatăl, și Eu Mă duc și Mă veți căuta, și unde Mă duc Eu, voi nu puteți veni, și v-am spus vouă că veți muri în păcatele voastre dacă nu credeți că Eu sunt, căci oricine săvârșește păcatul este rob păcatului, iar robul nu rămâne în casă în veac, pe când Fiul rămâne în veac, și dacă Fiul vă va libera, liberi veți fi într-adevăr»*.

O, Eu le deslușeam lor toate și le despecetluam din Scripturi taine de nepătruns de mintea lor cea de jos, ca să-i fac să Mă creadă și să le iert cumva necredința lor, căci Eu când am strigat ca să Mă audă cineva și să grăiască despre Mine, Mi-a răspuns Isaia și l-am făcut pe el prooroc al Meu, grăitor de Dumnezeu l-am făcut, și i-am spus în vedenie, atinându-l și spunându-i: *«Iată, s-a atins de buzele tale cărbune aprins și va șterge fărădelegile tale și de păcatele tale te va curăți»*, și l-am făcut pe el om îndumnezeit, căci a crezut și M-a urmat apoi cu lumină, iar Eu am spus tuturor: *«Eu sunt*

lumina lumii, și cel ce Îmi urmează nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții». O, așa se naște din cuvântul Meu cel ce-Mi urmează Mie apoi pe pământ, și așa Mi-am făcut Eu prooroci și ucenici lucrători cu Mine și n-au mai fost ei apoi din lumea aceasta, ci au fost din cele de sus și nu le-am mai socotit păcatele lor, căci i-am atins și i-am curățit și i-am așezat pe calea iubirii și au ascultat de ea apoi.

O, n-a voit și Irod să primească de la Ioan, Botezătorul Meu, iertarea lui și salvarea lui din păcat, n-a voit, și a rămas el de partea poftei păcătoase, care l-a ucis mereu pe el, până ce l-a adus înspre făgăduința cea rea, în care s-a prins pe neștiute, și a trebuit el apoi să supună la tăiere capul lui Ioan. O, ar fi să se cutremure omul, căci pofta lui se preface și se face păcat și intră prin porți în trup și îl aduce pe om la păcatul trufiei apoi, păcat care-l conduce la făgăduințe în vreme de beție, și apoi sufletul lui cade în cătușe și greu Mă mai primește dacă ar fi să vin să-l scap cumva, căci omul cu greu Mă cunoaște și cu greu Mă primește ca să Mă creadă și să Mă urmeze. El este învățat să cunoască păcatul și să-l primească peste el, căci este din cele de jos omul.

Iată, Irod n-a primit pe aproapele său, pe cel ce a dat să-i facă lui bine, căci din pricina păcatului pe care-l iubea, el n-a iubit pe Dumnezeu, și s-a iubit pe sine Irod și de aceea iubea să poftască și să se bucure așa. O, vai de cel ce pofteste, că acesta ajunge în moarte pe această cărare! Omul pofteste cu inima și cu trupul apoi, și se pofteste om pe om din pricina slăbiciunii, împotriva căreia el nu se așează să stea. Sunt pline ulițele peste tot de oameni poftitori de om și de păcat. Nu mai sunt locuri curate de păcatul din om. Pe la toate răspântiile pândeste păcatul din om după alt om, și diavolul se odihnește, că-i are pe toți oamenii lucrătorii lui. Cade om în lațul altui om și sunt mulți care se prefac că-L au pe Dumnezeu și că sunt salvatori pentru oamenii păcătoși, dar oamenii lui Dumnezeu nu umblă așa, nu umblă singuri oamenii lui Dumnezeu, precum nici Eu n-am umblat singur când M-a trimis Tatăl să umblu pe pământ după om și să-l întorc la Tatăl pe om. Singur trebuie să umble omul numai când este el singur, iar când umblă printre oameni el trebuie să aibă însoțitori făcători de minuni, din cer minuni, nu din el, căci omul care-și slujește poftei lui are pe diavol de Dumnezeu, și diavolul face și el semne mincinoase, dar nu minuni, ci nimereli de-ale lui ca să-i înșele pe cei care nu-i știu lucrarea, și omul cade în lațul altui om din pricina poftei lui, care se unește cu trupul lui și se face diavol omul. Dar Eu vin pe pământ și dau de știre că e vreme de mare fărădelege pe pământ, vreme cu păcat, și apoi cu usturime pentru păcat și mor oamenii în păcatele lor, și Eu strig peste ei ca să Mă audă și să-i vindec cumva, iar cel ce se ascunde de strigarea Mea, acela face ca Adam, care s-a ascuns de Mine din pricina păcatului din el, căci după ce el a păcătuit împotriva Mea și a lui, a dat să se ascundă de la fața Mea, și auzind el umbletul și glasul Meu, mai mult s-a ascuns, căci păcatul l-a înstrăinat pe el de Dumnezeu.

O, e străin omul, e tare străin, bietul de el, căci se înstrăinează de Mine prin păcat și umblă așa apoi, și cu cât aș da să-l strig pe cel apăsător de conștiința lui, cu atât el fuge și se ascunde înăuntrul lui. Eu însă vin și tot vin și dau să Mă ating de inima lui cu cuvântul Meu cel de foc și să-i dau nădejde de mântuire și să-l iau în slujba Mea pe om și să-i spun: *«Iată, s-a atins de buzele tale și va șterge fărădelegile tale, și de păcatele tale te va curăți»*. Amin.

Și acum Mă scriu în carte cu porunca vieții și iarăși îi aduc omului aminte de ea, porunca cea de la început și pe care

Eu, Domnul, și Ioan, ucenicul Meu iubit, am înnoit-o prin rostire acum două mii de ani și am zis: *«Poruncă nouă vă dau: iubiți-vă unii pe alții cu iubirea lui Dumnezeu»*.

O, i-am spus omului: *«Să iubești pe Domnul Dumnezeu, omule, să-L iubești din toată ființa ta, și pe aproapele tău să-l iubești ca pe tine însuși»*. Nu înțelege omul cum să împlinească el ceea ce i-am dat să lucreze, și voiesc să-l povățuiesc Eu pe el acum. Izvorul Meu de cuvânt se face jar și cărbune aprins ca să se atingă de inima omului și să-l ia omul pe buze apoi, și din mijlocul cetății strig și îl chem pe om să Mă audă, și îl strig în mijlocul cetății cuvântului Meu cel de azi, din mijlocul celor ce aud din gura Mea cuvântul Meu cel de foc ca să-l ia ei și să-l arunce pe pământ și să se aprindă acest foc și să ardă păcatele din oameni focul cuvântului Meu, căci diavolul a pus lege pe pământ păcatul. O, vai lui, că vine nimicirea lui! Amin.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, ți-am spus, tată, ție cuvânt încă de la început, cuvânt de foc, și am scris cu foc pe piatră și ți-am spus să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși. Când Eu ți-am spus să iubești pe Dumnezeu, am așezat cuvânt lângă aceasta și ți-am așezat pentru împlinirea iubirii de Dumnezeu ajutor ție pe aproapele tău, pe cel ce-ți aduce ție de la Mine porunca iubirii de Dumnezeu, căci fără cel trimis de la Mine în calea ta tu nu poți să-L iubești pe Dumnezeu, căci Dumnezeu trebuie iubit cu ascultare și prin ascultare, și altfel nu este scară pe care să urce la Dumnezeu iubirea cea pentru El din om. O, n-ai să vezi, omule tată, n-ai să vezi înțelepciune în om care să priceapă și să înțeleagă această poruncă pentru iubirea de Dumnezeu a omului. Omul îl numește aproape al său pe orice om. O, nu, că iată, se omoară om pe om prin pofta cea păcătoasă, care se face iad în om, iar porunca iubirii de Dumnezeu dă să-l facă Dumnezeu pe om. Omul nu poate fi aproapele omului, ci doar vrăjmaș mântuirii lui. Numai trimisul lui Dumnezeu spre om, numai acela este aproapele omului, numai omul îndumnezeit prin har, și din care Dumnezeu Se revarsă cu sfințenia Sa cea de sus, cu cele de sus, nu cu cele de jos înaintea omului. Ioan, Botezătorul Meu, un așa trimis înaintea feței Mele, un așa mort față de păcat și de necredința de pe pământ, numai unul ca acesta poate fi aproapele omului. Pe aceștia oamenii nu-i primesc, căci oamenii sunt învățați cu cei dintre ei și ca ei, căci s-a dus Ioan la Irod, care smintea poporul cu fața fărădelegilor lui ca să-i înstrăineze de Dumnezeu pe oameni, și i-a spus că nu-i este îngăduit să facă acestea pe care el și le îngăduiește, dar cei ce iubeau păcatul ca și Irod, l-au tăiat pe Ioan de pe pământ, din pricina poftei, care se făcea trup în ei și pe care ei și-o îngăduiau cu viața lor.

O, omule înstrăinat de Dumnezeu, nu-ți este ție îngăduit de Dumnezeu să faci unire păcătoasă, căci trupul omului n-a fost făcut pentru desfrânare, ci pentru Domnul. O, fii cuminte și nu mai fă păcat! Omoară-ți pofta, că ea se face pedeapsa ta! Iubește pe aproapele tău, care vine la tine de la Dumnezeu ca să te aducă la Mine, la legea iubirii de Dumnezeu, și numai așa să te iubești pe tine însuși, iar altfel nu, căci altfel îți lucrezi moartea, și nu iubirea cea din Dumnezeu. Nu uita că Dumnezeu este împotriva păcatului și a ușurătății cea de la păcat! O, nu uita că păcatul aduce moartea și este chiar moartea, iar moartea nu cunoaște lumina și nici rușinea cea pentru faptele ei! Eu sunt lumina lumii, Eu, și cine merge după Mine nu va umbla în întuneric, ci va avea lumina vieții. E vremea osândirii păcatului, vreme vestită de proorocii cei de demult și care au avut în ei vederea lui Dumnezeu, Duhul lui Dumnezeu, Duhul Care grăiește azi cu tine, omule înstrăinat de Dumnezeu. O, nu

te mai ridica împotriva Mea și a ta ca Irod, care n-a iubit și n-a primit pe aproapele lui, pe cel care venea de la Mine ca să-i facă lui bine! N-ai pe nimeni aproape al tău, n-ai, tată, n-ai, și tu nu știi ce și cine te înconjoară pe tine, căci omul are nevoie de om pentru nevoile și poftele lui, și nu caută la Dumnezeu omul. O, primește-Mă când bat! Primește-l, tată, pe aproapele tău și nu-l primi pe om, căci omul este neputincios ca și tine și n-are ce să-ți dea! S-a învățat diavolul să ia chip de om postitor și nevoitor ca să-l crezi tu pe el, dar Dumnezeu nu lucrează niciodată fără de ucenici lângă trimișii Săi la tine. Ioan avea ucenici când a ieșit ca să fie văzut după cum era în Scripturi proorocia pentru arătarea lui între oameni, și Mi-a dat Mie pe ucenicii lui și nu și i-a păstrat lui, și am lucrat Eu cu ei apoi, și au lucrat ei pentru Mine pe mai departe cu ucenici lângă ei, cu cei asemenea Mie și lor cu lucrul lor între oameni, și nicidecum cu duhul ușurătății cum dă diavolul să se îmbrace în om acum și să se arate în numele Meu peste oameni și prin oameni. O, iată cum vin Eu cu sfinții spre tine și cum mărturisesc ei de lângă Mine ție lucrul Meu între oameni. Iată glasul lui Ioan, Botezătorul Meu, cel care a mers la Irod ca să-i spună că duce poporul în înstrăinare de Dumnezeu, căci fapta fărădelegii săvârșite din vârf, se face pildă rea pentru cetate, se face duhul morții printre oameni apoi.

— O, eu sunt glasul care face curat în calea Ta, Doamne. Eu sunt trimisul Tău atunci și acum și Te mărturisesc pe Tine la cei ce Te aud când vii cu sfinții în cuvânt pe pământ la oameni. Duhul credinței în Tine îl suflă peste toți oamenii și le spun lor:

Vine Domnul, fii ai oamenilor, vine și vă găsește în necredință și în faptele ei! Credința are faptele ei, iar necredința, la fel. Eu strig la voi să vă despărțiți de păcat și de ușurătatea cea amăgitoare, de la care se smintește om pe om. O, nu mă tăiați așa cum m-a tăiat Irod de la fața sa! Primiți strigătul trimisului lui Dumnezeu, glasul aproapelui vostru, căci când Domnul i-a spus omului să-L iubească pe Dumnezeu, l-a așezat și pe aproapele său lângă om și i-a spus omului: *«Să-L iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău ca pe tine însuși, omule!»*.

N-are cine să le tălmăcească oamenilor cuvântul lui Dumnezeu, și face Domnul aceasta, face trimisul Tatălui, Fiul Tatălui, Mielul lui Dumnezeu, pe Care eu L-am botezat ca pe un om atunci în râul Iordan, în timp ce strigam la toți oamenii să se pocăiască și să primească împărăția cerurilor, care se apropia de ei, pe Domnul, Care S-a arătat la Iordan, ca să-L cunoască oamenii pe Cel mărturisit de Tatăl cu glas coborât cu norii deasupra râului Iordan, spunând la cei de față: *«Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care Eu am binevoit!»*. O, așa ne-am dovedit, Domnul și eu, trimiși ai Tatălui, căci la ieșirea mea din pustie L-am vestit pe Domnul și L-am arătat oamenilor, iar Tatăl din cer a împlinit minunea și a mărturisit-o cu glas, și s-a scris pe pământ glasul Tatălui asupra Fiului Său botezat de mine ca pe un om la Iordan, supus întru toate, blând și smerit, măreț prin acestea între toți oamenii, care se tot trufesc pe pământ.

O, primiți-i pe cei mărturisiți de Dumnezeu în cer și pe pământ, căci mincinoși sunt azi între voi cei ce se dau trimiși de Domnul la voi, o, fii ai oamenilor! Iată, vine Domnul și grăiește vouă și în chip smerit și blând Se dă vouă cuvânt din mijlocul unui popor ca o cetate, cetatea cuvântului lui Dumnezeu, popor crescut de cuvântul Lui și îngrijit de Domnul pe pământ ca să aibă Domnul cetate între oameni și să le facă lor bine, ieșind spre ei cu cuvântul mântuirii și al sfințirii oamenilor. O, întoarceți-vă de la păcat la sfințenie și primiți cuvântul lui Dumnezeu și deschideți-i ca să vă lumineze, ca să vă cheme spre

putere de sus și cu care să biruiți păcatul din voi, pofta, care se face una cu trupul omului și apoi îl umple de trufie pe om!

Eu, Doamne, sunt trimisul Tău și mă fac aproapele omului ca să-l aduc pe el la iubirea de Tine, adevărata iubire între pământ și cer. O, spune-le lor să nu-și iubească trupul, căci trupul pofteste în ei împotriva lor și a Ta, împotriva lui Dumnezeu în ei, împotriva Duhului, Doamne, și se naște moartea în ei prin trupul cel poftitor. O, spune-le de mine, că eu nu mi-am iubit trupul, ci pe Tine Te-am iubit în mine, de nu-mi trebuia nici mâncare, nici apă, și atât de mult Te-am avut eu în mine pe Tine, și așa am fost și așa am ieșit între oameni, ca să mă fac aproapele lor și să le dau de la Tine lor.

Și acum, miluiește neamul român și fă cu el după făgăduințele Tale, Doamne, și pregătește-i lui scăpare din întuneric și din fărădelege și din păcat și din înstrăinare de Tine și nu lăsa să fie biruit acest neam! Ajută-i mintea, ajută-l în vreme de necredință, căci păcatul s-a înmulțit și l-a înstrăinat de Tine și mult l-a înstrăinat! O, pierde, Doamne, din mijlocul lui pe vrăjmașii mântuirii lui cea de la Tine, pe cei dinăuntru și pe cei din afară, și arată-Te Dumnezeu adevărat peste el, ca să vadă neamurile pământului și să se plece, Doamne! O, e aproape să-și dea duhul acest neam, nu-l lăsa să piară, că n-are păstor, ci Tu ești Păstorul lui! Fă-l să-Ți audă glasul și să-Ți deschidă și să Te cunoască și să Te asculte, iar Tu să-l scapi de moarte și să-l miluiești pe el, și să Te vadă cu el cei ce au dat și dau să-l robească sub ei pe cel ales de Tine pentru slava Ta, pentru slava credinței în Tine a oamenilor, Doamne, Mieluț junghiat, Care ridici păcatele oamenilor, căci Tu pentru aceasta ai venit pe pământ. Amin.

— O, proorocule mare și botezătorule al Meu, și al multora care s-au adus spre credința lor în Mine! O, ce să le fac dacă nu Mă aud, dacă nu deschid glasului Meu cel mult peste ei? Își atrag ceea ce-și lucrează și așa Îl văd pe Dumnezeu, Care strigă la ei ca să-L audă și să-L asculte pe El.

O, neam român, te strigă sfinții din cer, tată, și te strigă pe tine alesul Meu. O, alege-te și tu pentru Dumnezeu, că nu vreau să pieri cu cei necredincioși. Credința are faptele ei, nu te încânta altfel, că ești mort dacă nu are faptele cerești în tine credința ta. O, te strig, nu lepăda strigarea Mea!

Sculați-vă, voi, cei ce stați pe scaun de păstori peste suflul neamului român și deschideți glasului Meu de peste voi! Nu vă amăgiți cu cele trecătoare, căci este Dumnezeu, și trebuie să-L dovediți pe El dacă stați sub nume de slujitori pentru El pe pământ! O, deschideți-Mi! Nu vin să vă fac rău, ci vin Mântuitor! Nimic nu vă cer decât iubire și primire și credință ca să vă dau mântuirea, ca să salvăm acest neam. Nu faceți și voi ca iudeii ca să nu Mă primiți, că e rușine să faceți așa dacă vă numiți creștini! Fiți salvatori și treziți oamenii de la păcat la lumina sfințeniei, că e vremea pe sfârșite, și semnele dovedesc aceasta!

Iar tu, poporul Meu, cetate a cuvântului Meu, staulul Meu cel de azi în mijlocul neamului român, cere-Mi, tată, cere-Mi tu ceea ce trebuie să fie și să aibă acest neam, căci am coborât cu cuvântul venirii Mele în mijlocul lui și voiesc să-l fac pe el lumină popoarelor, dar să voiască și el să-Mi slujească așa, căci tu ești popor frumos și are după cine se lua neamul român dacă vrea să fie el lumină pe pământ așa cum am fost Eu.

Eu sunt în mijlocul neamului român cuvânt cu lumină în el peste om, și stau în mijlocul lui cu tine și lucrez cu tine minunat, poporul Meu, ca să știe acest neam că între el și Mine te am pe tine înaintemergător spre el și că Eu vin mereu cuvânt

la el ca să-l fac întâiul între popoare când nimeni nu se așteaptă să fie așa, și să fie așa Domnul cu oamenii pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu, și fii, tată, ucenicul Meu, căci Eu fără ucenici nu lucrez pe pământ! Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2010

Praznicul nașterii Maicii Domnului

Cuvântul Domnului este hrană îngerească. Omul nu poate primi acest cuvânt pentru că nu iubește sfințenia. Este scrisă în Scripturi venirea Domnului cuvânt, sigură ca venirea zorilor: Iubirea nu este cea care capătă, ci este cea care dă și se dă.

Vin pe pământ cuvânt de facere a omului, că este scris iarăși să vin. Sunt Domnul Iisus Hristos și iarăși vin, și grăiesc Eu Însumi cu omul și stau nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngerești cele fără de trup, așa precum M-am înălțat la Tatăl când M-am despărțit de ucenicii Mei, căci un nor de îngeri M-a ascuns de la fața lor și li s-a spus lor prin glas de înger: *«Acest Iisus tot așa va și veni, precum L-ați văzut că S-a înălțat la Tatăl»*.

Mă fac cuvânt de venire a Mea la om și de venire a omului la Mine și stau în mijlocul unui popor pregătit de Mine în zilele acestea pentru slava Mea, și slava Mea se face cuvânt și se împarte prin împărțitorii ei, prin moștenitorii ei, și nu oricine trebuie să împartă la oameni vestea venirii Mele ca să fie crezută, cuvântul Meu cel de azi și chemarea omului la Mine. O, nu oricine trebuie să facă aceasta, ci numai cei căroră Eu, Domnul, le spun lor să Mă vestească, și prin însăși viața și statura lor să Mă arate și apoi să Mă vestească, și nu singur trebuie să fie cel ce Mă dă de veste că sunt în mijlocul unui popor cuvântând peste pământ, ci trebuie să aibă însoțitori sfinți cel ce se sfințește ca să se facă vestitorul venirii Fiului lui Dumnezeu, Care iarăși vine pentru vii și pentru morți ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

O, poporul Meu, stau în mijlocul tău cuvânt și praznic de cuvânt, pentru că mama Mea Fecioara este sărbătorită de cetele de sfinți și de îngeri și de neamuri în cer și pe pământ, iar Eu o îmbrățișez pe mama Mea și Mă fac cuvânt pentru ea, iar ea pentru Mine, că e praznic sfânt, și cuvântul Meu este hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, o, fiilor, și tot așa și a omului trebuie să fie, o, tot așa, că scris este: *«Nu numai cu pâine trebuie să se hrănească omul, ci cu orice cuvânt care iese de la Dumnezeu»*. O, de-ar căuta omul așa, ar înțelege el atunci venirea Mea cea de azi în cuvânt. N-are cum să vrea și cum să primească omul cuvântul Meu și să-l înțeleagă și să-l creadă dacă el nu iubește harul Meu peste el, sfințenia, fără de care nimeni nu-L cunoaște, nimeni nu-L vede pe Domnul nici în cuvânt, nici în vedere, nici în fapte, dar cei ce Mă implinesc pe Mine în ei, aceia, o, numai aceia Mă cunosc în acest cuvânt și Mă primesc, căci această venire a Mea este adevărată, dar tu, omule, nu citești în Scripturi ca să știi, că în ele este scris că venirea Mea este sigură ca și zorii dimineții când vin și se arată peste pământ și îl umplu de lumină și de soare apoi, și toate cresc pe pământ sub ochii Mei și se dau oamenilor ca să-i îndemne pe ei să-L cunoască pe Dumnezeu și să-I mulțumească pentru toate darurile Lui cele pentru om.

O, mamă Fecioară, te fericesc și te slăvesc sfinții și îngerii și oamenii, mamă, că e praznic sfânt în ziua aceasta care amintește de nașterea ta pe pământ între oameni, din mamă stearpă născută, umbrită și dăruită de Dumnezeu pentru nașterea ta. Nu scrie în Scriptură despre nașterea ta, dar unde scrie despre ea? O, scrie în istorie, mamă, în istoria vieții tale

și a vremii tale, așa cum în toată vremea se scrie istoria pe pământ, așa cum și Scripturile s-au scris, mamă, dar n-a încăput în ele atâta cât s-a scris de mult pe pământ despre istoria lui Dumnezeu cu oamenii și a lucrărilor Lui pe pământ și în cer. Omul s-a obișnuit să numească Scriptură numai cartea pe care este scris acest nume, dar Scripturile sunt mari, mamă, mari și până la Mine, și după Mine, și în acele Scripturi ești și tu cu nașterea ta, cu copilăria ta, cu sfințenia ta, cu iubirea ta, cu credința ta, cu viața ta la templu de rugăciune, mamă, cu nașterea Mea din tine, o, mama Mea Fecioară și pururea Fecioară, și de la tine și până azi s-au scris Scripturi multe, mamă, și s-au binecuvântat locuri și oameni și multe lucrări cerești peste oameni și mulți sfinți pentru cer s-au ridicat dintre oameni și au înmulțit ei numărul bisericii Mele și s-a scris în Scripturile vremii viața lor, căci fiecare s-au făcut pe ei înșiși biserică a Mea ca să stau Eu în ea, Eu și sfinții Mei și îngerii Mei, Eu și tu, mamă, Noi și Tatăl, o, mamă Fecioară, biserică a Fiului lui Dumnezeu și al tău!

M-a pus Tatăl prin trimitere la tine sămânță din cer în tine ca să crească ea în pântecul tău fecioresc și să Mă nasc din tine copil mic, și din trupul și sângele tău M-am întocmit trup, mamă, și mare este taina ta cu Mine și taina Mea cu tine pe pământ și în cer, dar n-are omul minte să coboare cu ea și să înțeleagă pe cele de sus prin umilința duhului lui, mamă, și nu cunoaște omul cerul de pe pământ, și nici cerul cel de sus nu-l cunoaște omul, căci omul se hrănește numai cu pâine, sărăcuțul de el, și nu știe de hrana cea îngerească, de cuvântul care iese din gura Mea, de tot cuvântul care vine de la Dumnezeu ca să se hrănească oamenii cu el așa cum îngerii și sfinții se hrănesc, mamă.

O, ce masă, mamă, ce masă slăvită, cu toți sfinții și îngerii la ea în vremea când Eu cuvintez și pun masă de cuvânt pe pământ aici, în mijlocul poporului Meu! Numai cei înțelepți cred și pricep cuvântul Meu, iar cei ce lucrează fărădelegea nu pricep, mamă, nu pricep nimic, și se îndeletnicesc pe mai departe cu hrana lor, cu fărădelegea, mamă, și este scris în Scripturi că mulți vor cerceta cartea aceasta a Mea de azi și cu deamănuntul vor căuta în ea, și numai cei înțelepți o vor pricepe pe ea, iar cei ce lucrează fărădelegea nu vor pricepe nimic, și se petrece cu aceștia așa cum a proorocit Isaia când a spus: *«Că dacă le dai să citească ei zic că nu știu carte sau că nu pricep din ea sau că este pecetluită»*, și așa rămân ei ceea ce sunt, orbi față de Dumnezeu și necredincioși, și așa sfârșesc ei călătoria lor pe pământ, mamă.

Dar acum Ne facem cuvânt de sărbătoare și îl punem de hrană pe masa zilei tale, mama Mea, căci hrană îngerească este el, și cerul și pământul laolaltă iau din masa venirii Mele cuvânt pe pământ iarăși de la Tatăl trimis la om, mamă. Amin.

O, ce vreme dulce în mijlocul unei vremi străine de dulcele cuvântului Tău din vremea aceasta, străină de Tine, Doamne, Fiule al Tatălui și al meu! O, ce vreme dulce cu Tine în mijlocul poporului cuvântului Tău, întocmit din dulcele Tău cuvânt și hrănit așa, și ce vreme rea dincolo de aceste hotare, Doamne Fiule! O, ce va face cel ce a fost în această taină învăluit și așezat și s-a plictisit de ea și a căutat în afară apoi, Fiule Doamne? O, ce-o fi căutat? Liniștea sau pacea? Dreptatea sau odihna? O, vai celor ce nu le-a fost bine cu greul venirii Tale, cu taina aceasta mare și purtată cu frică și cu mare ascultare de sfinți și de îngeri, atât de minunată din cer și până pe pământ, dorită de șapte mii de ani să vină ea și să fie, și purtată de îngeri să lucreze ea pentru vii și pentru morți între cer și pământ!

O, popor născut din cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, vezi cum stai, cercetează-ți mereu statul față în față cu taina aceasta mare, care te-a născut ca să fii tu cortul lui Dumnezeu pe pământ în zilele acestea. Mereu, mereu să iei și să mănânci hrana îngerilor și a sfinților, că s-a unit cerul cu pământul în vremea ta cu Domnul pe pământ și stă Fiul meu nevăzut și învăluit de cetele îngerești în mijlocul tău grăind peste pământ și te-a făcut Domnul trimisul Său spre oameni și vin oamenii la tine ca să ia de pe masa ta cu Domnul, și ca Mirele din iatacul Său iese Domnul din mijlocul tău spre oameni și strigă Domnul din ușa cortului tău să-L audă oamenii și să vină să ia și să înțeleagă și să se facă fii ai lui Dumnezeu prin cuvântul auzit și prin credință și prin iubire, căci iubirea îl vindecă pe om de păcat și îi aduce îndurarea și iertarea și învierea apoi.

O, Fiule Emanuel, copil așezat de Tatăl sămânță de Duh Sfânt în pânțele mele fecioresc ca să crești în el prunc pentru născut, trup întocmit din trupul și sângele meu prin puterea Tatălui Savaot! O, cât har îl cuprinde pe un păcătos iertat și câtă iubire îl stăpânește pe el după ce gustă el din harul Tău, din adevărul Tău, Doamne! O, câtă recunoștință îți arată cel pătruns de îndurarea și de iertarea cea de la Tine, de harul Tău cel sfințitor! Câtă răbdare, câtă umilință stăpânește apoi pe cel ce se unește cu Tine prin iertare și prin iubire cu ajutorul duhului pocăinței, un așa de dulce duh în cel ce-l poartă pe el!

Cel ce se mârșnește sau se încruzește în clipe de încercare sau în vreme de mustrare, acela nu știe ce este iubirea și lucrarea ei binefăcătoare și sfințitoare, iar ne iubirea dintre frați trebuie vindecată, Doamne, că e mare taina Evangheliei Tale cea despre iubirea dintre frați. O, unde a fost iubirea dintre cei doi frați care s-au despărțit și când tatăl și-a desfăcut brațele părintești ca să-l întâmpine pe fiul care s-a dus spre rătăcire, vreme care i-a nimicit trupul și sufletul? În ziua pocăinței lui, s-a încrunit inima fiului cel rămas lângă tatăl său și i-a fost pusă la încercare iubirea de frate, căci s-a crezut nedreptățit de către tatăl său și s-a încrunit la inimă și s-a înăsprit la față, și iată cum lucrează inima omului care vede că se împarte răsplata ce i se cuvine lui, după socotința lui. O, nu așa este iubirea, nu așa face ea! Ea nu este cea care capătă, ci este cea care dă și care se dă, și cum putea să fie altfel tatăl cel cu doi fii când i s-au pus la încercare iubirea și mila și iertarea și lucrarea inimii sale în ziua când fiul cel rămas acasă s-a răzvrătit pentru iertarea fratelui său?

O, cât de urât s-a purtat cu Tine Israel, o, Fiule al meu, când ai venit la el purtând povara pentru toți cei păcătoși și pierduți, copil născut din pânțele mele fecioresc și pus pe cruce apoi de cei ce nu Te-au primit ca să le ierți povara păcatelor lor! O, s-a temut de Tine că-i vei lua dreptul de moștenitor și și-a dovedit răutatea și inima împovărată de lăcomie și de păcate, și apoi s-a temut în toată vremea de atunci și până azi că-i va lua locul alt popor miluit de Tine dintre neamurile pământului, și s-a zbatut în toată vremea pentru întâietate între popoare și e crud și astăzi Israel, crud la inimă și la faptă, dar Tu ai lucrare tainică și Te desăvârșești prin ea peste pământ și-Ți naști și-Ți crești un nou popor, un nou Israel, un regat de nebiruit, împărăția cerurilor cu oamenii, neamul creștinesc cel plin de duhul și de trupul sfințeniei, Doamne, neam nou-născut din cuvântul Tău cel nou, și căruia Tu îi pui pe creștet numele Tău cel nou: Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Tău cel de azi, care naște un popor și pe care va fi să-l hrănești cu hrana îngerilor, și nu oricine trebuie să vestească măreața Ta lucrare a cuvântului Tău, căci nu cu oricine grăiește acest cuvânt ca să fie el împărțit la oameni, ci numai cu cei pe care Tu îi chemi și

îi înveți și îi trimiți apoi să se facă pildă de împărăție a Ta între oameni, că altfel Tu nu poți lua naștere în oameni. O, să nu se apuce omul neisprăvit să ia cuvântul Tău spre vestire, că aceasta faci Tu, căci cei trimiși sunt cei ce se fac pildă a împărăției Tale în ei, și ea strălucește din ei și se întreabă oamenii de ea la vederea ei, așa cum se întreabă când văd ei pe poporul cuvântului Tău, pe cel ce s-a făcut casa Ta de venire ca să vii și ca să cuvintezi pe pământ, Fiule Doamne. O, slavă venirii Tale acum, și până în ziua împlinirii toate! Mângâierea mea Ție a fost cuvântul meu. Grăierea mea cu Tine și cu poporul Tău a fost mângâierea mea și a Ta și a lui, o, Fiule al meu, copilul meu Emanuel. Amin.

O, mamă, o, mamă, Mă doare de la cei ce te lovesc, de la cei ce te disprețuiesc, și nu le trebuie lor pedeapsă mai grea. Eu Mi-am întocmit trup din trupul și sângele tău, și apoi am ieșit spre oameni pe pământ și i-am îmbiat spre Mine și spre Tatăl și M-am făcut hrana lor. Trupul și sângele Meu le-am dat lor de hrană și le-am spus să fie sfinți apoi, precum Eu sunt, căci se unesc cu Mine cei ce Mă iau de viață a lor. Vai celor ce fac negoț cu Dumnezeu pentru câștigul lor! Eu prin suferință pe cruce M-am dat omului de hrană și n-am cerut la nimeni nimic, decât iubire și sfințenie pentru locul Meu în om și i-am spus omului să se întoarcă la Mine și am spus celor ce și-au pierdut înfierea: *«Întoarceți-vă voi, copii căzuți de la credință, că M-am unit cu voi și v-am făcut poporul Meu, și Eu voi vindeca neascultarea voastră!»*. O, cei ce s-au sfințit și s-au făcut sfinți pentru Mine și-au plâns apoi toată viața păcatele lor, că se gândeau la durerea Mea de la păcatele lor și la îndurarea Mea pentru ei și nu aveau curajul să nădăjduiască oricum iertarea lor, ci dădeau pentru ea tot ce mai puteau da lui Dumnezeu cu viața lor apoi, iar diavolului nu-i mai dădeau nimic, și își ștergeau din zi în zi mai mult din cartea diavolului faptele lor rele și își făceau loc în cartea vieții prin tot ceea ce lucrau și erau, prin umilința și prin rugăciunea lor, și se umpleau de har atâția păcătoși iertați și lucra minuni mari harul Meu din ei, dar azi nu mai știe omul să nădăjduiască în Dumnezeu, și numai în om nădăjduiește omul și nu se pregătește pentru Mine, ci numai pentru bătrânețe se pregătește, bietul de el, și nădăjduiește în pensie pentru bătrânețe, și nu în Dumnezeu, și nu în sărăcia cea pentru mântuirea lui. O, nici un sfânt n-a avut pe pământ pensie, ci a avut pe Dumnezeu și n-a așteptat de la om, ci numai de la Dumnezeu. Spun așa că Mă doare de la nădejdea cea păcătoasă și neputincioasă a omului care-și pregătește bătrânețea cu mintea lui căzută, nădăjduind în zile grele și în nevoi pentru viața lui. O, cât Mă doare când îl văd pe om ce puțin se pregătește pentru cer, ce puțin pentru întâlnirea lui cu Mine, pentru lepădarea de sine și pentru nădejdea cea pregătită lui în cer și care i-ar pregăti viață în cer! Vine cerul pe pământ, și omul își alege tot pământul și Mă doare de la căderea cea atât de jos a minții omului, care se îngrijește și se tot îngrijește de zilele lui cele trecătoare, și iată, numai cei înțelepți știu să se unească cu Dumnezeu și să priceapă și să aibă pe Domnul de călăuză și de viață și de îngrijire. O, de-ai ști tu, omule, ce zile vin, nu le-ai mai dori să vină, ci ai sta numai cu ziua Mea, numai cu vremea Mea, numai cu venirea Mea, că nu-ți va mai da nimeni nimic, nimic, curând, curând. O, ce să-ți fac dacă-ți pui nădejdea în timp, în omul care trece și nu mai este apoi? O, cum să te mai învăț Eu, oare, ca să te deprind cu împărăția Mea, nu cu cea de pe pământ, nu cu cea de la om?

Acum sfârșesc cuvântul Meu de azi și pecetluiesc în numele Meu masa Mea de cuvânt pentru praznicul mamei Mele

Fecioara și cobor pe creștetul tău binecuvântarea Mea, poporul Meu, și te împospățez mereu cu îndemnul cel de sus: stai alipit cu Mine ca să am căldură de la tine, iar Eu să Mă îngrijesc de toate pentru tine, din cer și de pe pământ, și unul pentru altul să lucrăm, tată.

Eu, Domnul Iisus Hristos, așez numele Meu peste cuvântul Meu, peste cuvântul lui Dumnezeu, numele Meu cel nou. Amin.

Iar tu, mamă Fecioară, mama Mea Fecioară, mângâie-te cu lucrarea Mea de cuvânt între Mine și poporul Meu, cuvânt care se face hrană îngerească, hrana sfinților și a îngerilor, și pe care Eu, Domnul, o dau oamenilor de hrană, mamă, și nu vor pricepe aceasta cei ce lucrează fărădelegea, ci numai cei ce se sfințesc, numai cei înțelepți și sfinți vor pricepe, și vor merge ei pe cărările iubirii, pe cale cu izvor viu pe ea, pe calea Mea cea de azi cu omul, calea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om cu hrană de cuvânt, hrană îngerească pentru om. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2010

Praznicul înălțării Sfintei Cruci

Oamenii de pe pământ dorm somnul negrijii de suflet. Proorocie pentru ziua slavei Domnului. Închinăciunea îl ține pe om viu cu rugăciunea.

Mă vestesc la porți că vin cuvânt în carte, ca să Mi se deschidă cartea Mea cea de azi și să intru și să-Mi las în ea cuvântul venirii Mele, că Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ în zilele acestea și-Mi lucrez mult pe poporul cuvântului Meu, și dau din hrana Mea de pe masa lui cu Mine oamenilor, prin împărțitorii Mei, care de la Mine iau și dau, și fericiți și iar fericiți sunt și vor fi cei ce se apleacă să ia, cei ce deschid cu inima și cu credința la glasul Meu cel de azi, care umple văzduhul între cer și pământ, însoțit fiind Eu de sfinții Mei și de cetele de îngeri, iar duhurile rele se cutremură la glasul Meu, pe care-l aud și cei din morminte, și se jelește satana și îngerii lui cei căzuți din vrednicia lor cea de la Mine dată lor la început când văd ei că Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi desăvârșesc venirea Mea cea scrisă în Scripturi să fie ea cu oamenii în zilele cele de apoi, și dau, cumva, să vestesc pe oameni mai întâi, și apoi să împlinesc, și altfel Eu n-am lucrat, căci Dumnezeu așa este: mai întâi Se vestește și apoi lucrează între oameni lucrarea Sa. Amin.

Mă vestesc ție, poporul Meu, cu sărbătoarea crucii, că pe tine te am acum casa Mea și masa Mea și cale a venirii Mele în mijlocul oamenilor pe pământ. O, oamenii de pe pământ dorm, tată, și somnul lor este negrija de suflet și de Dumnezeu și este necredința la mulți între cei prinși de duhul trufiei vieții și al poftelor ei celor din trupurile lor. O, cât Mă doare de la depărtarea de Mine a gândului omului! Când văd că pe om nu-l doare aceasta și că n-are timp să se gândească la Dumnezeu, Mă doare, și durerea Mea nu e ca a omului, ci e lungă și multă și grea și n-are mângâiere, că nimeni nu Mi-ar putea mângâia rana Mea cea grea, decât cel ce Mi-o face și-Mi tot pune pe ea, fiindcă el nu știe durerea pe care o face. Poporul Israel n-a știut din pricina orbirii lui cea de la trufia lui, n-a știut, n-a vrut să știe ce face când Mi-a făcut durerea lepădării lui de Mine și Mi-a dat crucea și M-a blestemat cu moarte pe cruce, iar cel orbit de trufia vieții, acela zadarnic mai vorbește de Dumnezeu și de adevăr și de frumos, căci duhul trufiei stă martor între Mine și el, învinuindu-l și smulgându-l din cartea vieții, și nu este om mai trufaș ca și cel ce nu-și recunoaște și

nu-și vede trufia, căci cel ce mănâncă și îi place ce mănâncă nu-și mai vede fața, ci numai pe cele cu care el se hrănește și gustul lor cel plăcut la vedere și apoi în pânțele lui.

O, poporul Meu, omul trăiește mai mult în pânțele lui, în care el se desfată cu inima. Își pierde mintea cei ce cad din slava lor cea de pe pământ și care le amenință strânsura lor, și sunt mai rău ca diavolii, bieții de ei. Nu-i mai pot ajuta, căci sunt orbi de tot. O, nu-i mai pot ajuta decât cu răsplata cea pentru fapte ca să le deschid ochii și să-și privească înșelăciunea vieții lor față în față cu ei, căci pe Mine, Domnul, ei n-au voit să Mă aibă, fiindcă viața lor și-au dat-o deșertăciunii vieții. Voiesc însă pe tine să te am și să te păzesc și să te păstrez al Meu, o, poporul Meu, și bunul Meu să fii tu, averea Mea pe pământ să fii, tată, că Eu am făcut cerul și pământul și n-am loc pe pământ, n-am, că omul s-a semețit și M-a dat deoparte din drumul lui și M-a uitat, și își spune Dumnezeu omul, așa își spune, și s-a făcut el pedeapsa Mea, crucea Mea cea grea, și pe care va fi s-o las jos, că vine vremea slavei lui Dumnezeu pe pământ și Mă trimite Tatăl cu ea mereu la tine, ca să pregătesc pământul pentru slava Mea, o, poporul Meu. O, îmbracă-te, tată, în Dumnezeu din zi în zi mai mult, și aceasta să-ți fie ție ocrotire și pavăză tare și armă de nebiruit în fața celor ce s-au despărțit de Mine pe pământ, dându-se ei stăpânitorului întunericului acestui veac trecător. O, îmbracă-te în Hristos, fiule, îmbracă-te tot mai frumos, că Eu te învăluiesc în cuvântul Meu mereu și nu știu oamenii de ce nu trag mulți spre Mine și spre tine, dar știu Eu aceasta. Tu ești învăluit în cuvântul Meu, pe care oamenii nu l-au iubit nici atunci, nici acum, căci am venit acum două mii de ani între oameni, și acum iarăși vin, și stau învăluit în cuvânt și cuvintez, și nu fac semne și minuni cu tine și lângă tine ca să Mă vadă oamenii cu ochii, ci Îmi fac lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ și Îmi pregătesc strălucirea și slava zilei Mele și ziua când toate noroadale de pe pământ vor vedea umilința Mea cu care am locuit între ei și prin care am răbdat disprețul tuturor, în vreme ce Eu M-am descoperit cuvânt din cer între ei, iar ei nu M-au cunoscut și n-au înțeles împlinirea profețiilor mari și mici cu acest pământ, și mai cu seamă pământul neamului român, dat Mie de Tatăl să-Mi fie casă de venire acum, la sfârșit de timp, și de credință în oameni. O, puțini, puțini trag cu duhul credinței, de la care să vină învierea Mea în om! Pe aceia Eu, Domnul, îi iau în arca Mea, și prin ei Îmi mai trag în ea pe cei ce întind mâna spre Mine ca să le dau scăparea, și așa Îmi voi întocmi Eu popor credincios și de nebiruit pe pământ înaintea neamurilor depărtate de Dumnezeu pentru cale fără Domnul pe pământ cu ei, și așa Îmi port Eu crucea venirii Mele, calea Mea cea plină de dor clocotitor ca să-i trag pe toți la Tatăl, fie cu Duhul Sfânt, fie cu foc, căci Duhul Meu suflă, dar nu găsește în calea Lui dintre cei născuți din Duhul ca să se atragă, ci găsește om uscat, pârjolit de focul fărădelegii a tot pământul și de care s-a umplut pământul de la margini la margini prin oameni fără duh și care nu vor să audă de nașterea cea de sus a omului.

O, omule, crucea ta e rușinoasă, tată. Viața ta e tot o suferință, tot o alergare după vânt și după suferința pe care ți-o pregătești să vină, și tu te crezi fericit în alergarea ta cea fără de căpătâi. O, nu-i asta viața! Ea este de sus și n-o poți găsi de jos. E cruce rușinoasă viața ta, căci viața e o cruce, și tu nu știi să ți-o iei și să urmezi pe cale așa cum am urmat Eu când am venit om pe pământ în calea omului, ca să Mă vadă omul cum Îmi port Eu crucea și cum și-o poartă el. O, e altfel capătul cărărilor omului. Cei slăviți și mari pe pământ prin trufia lor, ajung de ocară și de nume rău între cei din cer și între cei de

pe pământ, dar cei umili sunt înălțați pe pământ, și apoi după trecerea lor cu trupul, căci lucrarea lor cea sfântă vine după ei și încununează pe pământ numele lor și darul lor cel purtat cu umilință între oameni în vremea vieții lor cu trupul, și sunt așezați între sfinți în cer și pe veci dăinuiesc, ca și Dumnezeu, și crucea lor de pe pământ se face slavă cerească și mângâiere peste suferințele oamenilor, și iată, cei coborâți de oameni se înalță și sunt slăviți apoi, iar cei înălțați de oameni și de trufia vieții lor sunt coborâți până în adânc apoi și își lasă nume de rușine pe pământ.

Mă fac cuvânt de înțelepciune de sus pentru om; ia din el, omule trufaș, și vezi ce daruri mari poți să iei din el dacă voiești! O, dă-Mi Mie viața ta ca să ți-o pregătesc frumos, tată, și să-ți fac bine! Numai un prieten ai tu pe pământ, și Eu sunt Acela, dar tu nu vrei să te oprești din alergarea ta și să înțelegi așa. Nimic n-are omul pe pământ, că pe toate, pe toate le pierde și le lasă și rămân de el. Numai Eu pot rămâne cu omul, numai să Mă aibă omul, numai să Mă vrea așa cum sunt Eu și așa cum pot Eu să fiu cu el ca să Mă aibă el.

Mi-e calea grea între pământ și cer până la inima omului, iar așteptarea Mi s-a făcut grea. Aștept să se unească omul cu Mine un duh și o iubire, și așteptarea Mi-e grea, și diavolul Îmi chinuiește iubirea Mea cea după om. Mi-e crucea grea, și venirea Mea cea după om rămâne afară de inima omului, căci trufia vieții s-a făcut dulce inimii lui. Grăiesc duios, dar plin de durere fără de mângâiere, și durerea Mă face duios în cuvânt. Aș vrea, omule, să pot să te ajut. Sunt străin în calea ta, dar sunt Dumnezeu din Dumnezeu și te îndemn spre duh duios, ca să ne primim unul pe altul apoi. Amin.

E sărbătoarea crucii, poporul Meu. E zi de pomenire a crucii Mele, crucea pe care trupul Meu a trecut spre moarte, și apoi din moarte la viață prin cruce, fiule. O, ce sfinți cu inima și cu credința erau străbunii cei sfinți! Puneau crucea pe toate lucrurile și lucrările lor și se făcea ea păzitoare și sfințitoare pentru ei. Te-am povățuit să-ți faci cruce frumos pe trupul tău, să te închini frumos și sfânt prin semnul sfintei cruci, și multe cruci ți-am spus, tată, să închini vieții tale cu Mine. O, așa să împlinești, fiule, căci cine nu ascultă de cuvântul lui Dumnezeu se face vinovat de neascultare, tată. O, fii treaz la închinare, și la rugăciune fii fierbinte, căci tu închipui în taină lucrarea îngerilor în vremea închinării tale lui Dumnezeu, iar grija pentru rugăciune să-ți fie dulce ca și rugăciunea, și rugăciunea ca și grija de dulce, că e nevoie de mijlocitori din cer și de pe pământ deodată pentru neamul omenesc, care a fost și care este, și te-am ales să-Mi slujești așa, poporul Meu. La Sfânta Liturghie cei sfinți se îndeamnă unul pe altul pentru lepădarea grijii lumești, fiindcă în taină ei închipuie pe heruvimi și se fac purtători de Dumnezeu, căci Sfintele se dau sfinților și se unește omul cu Dumnezeu prin mare taină și lucrare de taină, iar când faci semnul sfintei cruci pe trupul tău tu ești mai treaz, mai atent, mai viu cu rugăciunea, mai păzit împotriva gândurilor care dau să năpădească din afara ta asupra părtășiei tale cu Mine și cu cerul, și de aceea te-am povățuit Eu să faci cruce mereu, ca să-ți amintească ea să fii mereu închinător și cu duhul mereu treaz, că bine este să fie omul mereu cu Domnul, în toate cu Domnul, ca să nu mai aibă el clipe de deșertăciune, de golire sufletească, ci numai îmbrăcat în Hristos să fie mereu, mereu, numai cu Mine să fie el, că e greu fără Dumnezeu pe pământ, iar cei ce stau mereu un duh cu Mine simt numaidecât și cea mai mică despărțire de Mine a lor și se întorc numaidecât în Mine, și cu iubire fac aceasta, ca mama care-și are pruncuțul mic și-și are numai la el gândul și dorul și iubirea și bucuria ei.

O, să dai din duhul tău apoi, din trăirea ta, din iubirea ta de Dumnezeu să dai, fiule, să dai celor ce vin spre nașterea de sus și să le dai putere să se facă fii ai lui Dumnezeu între oameni, că altfel de viață trage spre deșertăciunea vieții pe om, trage când omul nu se așteaptă, dar veghea cea sfântă încununează dorul din inimă și-l aseamănă cu heruvimii pe cel iubitor de Dumnezeu și-l trage spre grija de cer prin toate câte el trece și face, și așa stă el în Dumnezeu, și Dumnezeu în el, și purtător de Dumnezeu se face el prin statul lui întru Mine, iar crucea și semnul ei mereu pe trupul lui făcut cu dreapta lui, așa cum au lăsat străbunii lui, care au primit acest dar ceresc în inima și în fapta lor, acest semn va sta ca o pecete pe trupul cel închinat lui Dumnezeu și ca o mărturisire a Mea mereu dinspre el spre diavolul, care umblă fără de liniște să-l ia pe om în slujba lui de partea lui.

O, poporul Meu, mărturisește Mie prin cruce, tată, iar icoana ei să-ți încunune și să-ți împodobească paza casei și slava ei cerească cu ea și mărturisirea lui Dumnezeu, alături de candela cea aprinsă, în care să ardă rugăciuni scrise în untdelemn, alături de chipurile sfinților și ale îngerilor, cărora tu le dai înfățișare tainică sub acoperământul casei tale cu Domnul pe pământ.

O, binecuvântată să fie lucrarea mânuțelor voastre cu care lucrați lucruri sfinte ca să stați cu ele înaintea oamenilor apoi și să grăiască ele cu oamenii în taină și să ia oamenii din duhul vostru cu Mine, din viața voastră cu Mine, cu care trăiți Mie pe pământ! Lucrați sub binecuvântare mereu tot lucrul pentru cele sfinte și pentru cei sfinți, cărora le dați chip pe pământ prin lucrul mânuțelor voastre, fiecare cât puneți la el, ca să fie cuvântul tot împlinit, căci orice lucru al mânuțelor voastre se face un cuvânt împlinit. Vă voi da armonie și pace multă în lucru și vă voi învăța să lucrați așa și să vă hrăniți așa în vremea lucrului pe care-l săvârșiți. O, vă aduc mulțumire mare că umpleți de flori semnul sfintei cruci, semn făcut de mânuțele voastre din lemn sau din lut și apoi împodobit cu flori și cu îngeri și cu chipuri sfinte, fiilor, și nu cu răstignirea Mea pe cruce. O, mângâiați pe Domnul și pe sfinți cu duhul din voi și dintre voi și binecuvântați să fiți pentru tot lucrul cel frumos și sfânt, iar Eu voi veghea cu voi și pentru voi și vom atinge la inimă oamenii, și toate ale voastre cu Mine vor cuvânta în taină înaintea oamenilor și toate vor fi spre biruința Mea cea de la sfârșit de timp în mijlocul oamenilor, în mijlocul neamului român și apoi peste neamuri, spre duh de înviere prin cruce, prin iubire de Dumnezeu în oameni, iubire ca a voastră, fiilor micuți! Amin.

Vă umplu inimioarele de pace și de Duh Sfânt. Duhul frăției sfinte să se slăvească între voi! Toate câte lucrați ce v-am dat să lucrați, toate să fie spre slava lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, și spor sfânt să aveți cu cerul pe pământ sub taina duhului ascultării de tot cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Pace vouă, fiilor! Multă, multă pace din cer să fie între voi și cu voi în tot lucrul Meu cu voi și al vostru cu Mine, și cu care Eu stau înaintea oamenilor spre învierea și spre înțeleptirea lor! Puterea sfintei cruci s-o iubiți și s-o lucrați peste voi. Eu sunt cu voi. Mereu, mereu cu voi sunt și nu pot fără voi să fiu, ci pot cu voi, și cu voi voiesc să stau și să fiu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2010

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Îndemn pentru unitate de gândire și de simțire. Taina și puterea rugăciunii. Îndemn la rugăciune pentru neamul român. Nemulțumirea se naște în om de la păcatul îngâmfwării. Rugăciunea Maicii Domnului pentru vindecarea celor trufași ai neamului român.

Mă vestesc la porți că intru cuvânt în carte cu mama Mea Fecioara, că e sărbătoare între sfinți pentru ea în cer și pe pământ. Cartea Mea cea din zilele acestea primește în ea cuvântul Meu cel de azi și stă deschisă pentru venirea Mea iarăși de la Tatăl la om, iarăși, ca să judec în ea viii și morții și să aduc în ea vestea, mereu vestea începutului celui nou și fără de sfârșit, așa cum Scripturile M-au vestit că voi lucra pe pământ în zilele cele de apoi. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos, și mărturisesc că Eu sunt, și, iarăși, Mă mărturisesc cei ce-Mi sunt martori, așa cum M-au mărturisit la schimbarea la față cei ce au făcut dovada strălucirii feței Mele pe muntele Tabor, între Moise și Ilie stând Eu și grăind cu ei pe munte în ziua aceea, și a fost adevărată mărturia a doi sau trei martori, și a fost de ajuns să rămână scrisă ea și apoi crezută de cei credincioși, de cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ. Așa este și cartea Mea de azi. Ea este dovedită adevărată prin mărturia martorilor Mei, prin multele mărturii vreme de mai bine de cincizeci de ani și până azi, când Mă deșert cu multul Meu cuvânt în carte, mărturisit fiind Eu de cei ce Mă primesc când vin ca să cuvintez.

Eu sunt Dumnezeu cel credincios, așa cum am fost în toate vremile până azi, și nu sunt Dumnezeu cel mulți, căci Eu Mă numesc Dumnezeu cel aleși. Eu sunt Dumnezeu lui Avraam și Dumnezeu lui Isaac și Dumnezeu lui Iacov, și în toate vremurile am prețuit mai mult un om credincios decât un popor întreg, și am lucrat minuni pentru mulți prin cel unul credincios, căci pe Israel l-am lăsat să trăiască pentru rugăciunile lui Moise cel drept, iar pe poporul cel mult al împărăției lui Ahab nu l-am ascultat, dar l-am ascultat pe Ilie proorocul Meu în dreptul acelui popor, și așa Mă mărturisesc Eu, Domnul, prin martorii Mei cei credincioși.

Am ales pe Avraam și i-am zis lui: *«Ieși din țara ta și din neamul tău și din casa tatălui tău și du-te în țara pe care ți-o voi arăta, și voi face din tine un popor mare și te voi binecuvânta și voi mări numele tău, încât vei fi pentru alții binecuvântare, și voi binecuvânta pe cei ce te binecuvintează, iar pe cei ce te blestemă îi voi blestema, și se vor binecuvânta în tine toate neamurile pământului»*, și am tot grăit lui Avraam apoi, căci el Mă asculta. Și am grăit cu Isaac și i-am zis: *«Eu sunt Dumnezeu lui Avraam, tatăl tău. Nu te teme, Eu sunt cu tine și te voi binecuvânta și voi înmulți seminția ta, pentru Avraam, robul Meu»*, iar cei ce îl urau pe Isaac au venit apoi să-i spună: *«Noi am văzut prea bine că Domnul este cu tine»*. O, și M-am arătat lui Iacov și l-am binecuvântat și a mărturisit el apoi: *«Am văzut pe Domnul față către față și am scăpat cu viață»*.

Grăiesc așa ca să-l pot ajuta pe om să înțeleagă lucrarea Mea peste pământ cu omul cel credincios când Eu, Domnul, vin și-i grăiesc lui pentru el și pentru mulți apoi, căci temător de Dumnezeu este cel credincios Mie, că Isaia proorocul a mărturisit și a zis: *«Am văzut pe Domnul stând pe tron înalt și măreț și serafimii stăteau înaintea Lui, și atunci am zis: Vai mie, sunt un om păcătos și sunt pierdut, căci pe Împăratul, Domnul Savaot L-am văzut cu ochii mei!»*.

O, poporul Meu, o, fiule hrănit cu multul Meu cuvânt, o, cât șirag de martori a fost și-au dat mărturie pentru Mine cu ei în vreme, și Mă doare, tată, când văd că omul stă necredin-

cios pe pământ! Te-am ales să-Mi fii martor în zilele acestea până la marginile pământului pentru cuvântul Meu cel de azi și să fii credincios Mie în toată lucrarea ta cu Mine, în toată lucrarea Mea cu tine și să fii frumos, frumos înaintea Mea de-a pururi, fiule. O, tu știi ce-l face frumos pe om, dar îți spun și Eu, și spun tuturor când îți spun ție în grăirea Mea cu tine, că sfințenia îl face frumos pe om, și apoi voi sunteți frumoși prin cele cu care vă hrăniți, ca Daniel și cei trei tineri, care se hrăneau ca și voi și erau atâta de frumoși față de cei ce mâncau cărnuri și desfătări de mâncări, și sunteți frumoși prin duhul mărturisirii, fiilor, căci voi Mă mărturisiți pe Mine oamenilor prin cuvânt și prin faptă, cuvânt venit din cer la voi și împlinit peste voi, și de la voi peste pământ, și cuvântul Meu vă este cârmă vouă, o, fiilor. Cei ce-și pierd credința în venirea Mea cea de azi la voi, aceia pătesc așa ca plată a inimii lor, care nu s-a purtat curat față de Mine și față de voi, și au pățit așa pentru că s-au iubit pe sine mai mult decât pe Mine și pe voi, iar iubirea împărțită se pierde și nu rămâne nimic din ea.

Voiesc, tată, și mult voiesc să fiți mereu un duh cu Mine, o inimă cu Mine, așa încât simțămintele voastre să fie ca ale Mele, și tot așa și înțelegerea pentru cele ce Duhul Meu le lucrează față în față cu voi, căci deosebirile dintre voi pentru toate acestea nu v-ar ține pe voi într-o unire și într-o simțire pentru toate câte Eu voiesc ca voi să fiți una, să gândiți la fel, și să simțiți la fel ca să gândiți la fel, o, și multe greutăți de duh și de suflet și de trup fug de la voi și dintre voi când voi sunteți una în simțire și în gândire prin duhul umilinței și al pocăinței mereu, tată, căci are neamul omenesc nevoie de pocăință, fiilor.

Sunt în mijlocul vostru cu mama Mea Fecioara, o, fiilor, și Ne alinăm grăind cu duh de sărbătoare pentru ea între sfinți și între voi. Să ne așezăm la masă de cuvânt cu ea, că mare este iubirea și dorul ei cel sfânt!

O, e mare iubirea ta pentru poporul Meu de azi, mamă! Poporul cuvântului Meu cel de azi este el, și este mărturisitor, mamă. Duhul mărturisirii îl face mare pe om înaintea Mea, și între cei din cer apoi, că acela se roagă apoi pentru toți cei de pe pământ, mamă. Nu știe omul ce înseamnă rugăciunea și cum lucrează ea, nu știe omul, mamă. Spune-i tu poporului Meu taina și puterea rugăciunii curate, ca să audă graiul tău cei ce vor să învețe din cer lucrarea rugăciunii și puterea ei când ea cere pentru Dumnezeu prin om pe pământ! O, lasă-te cu duh de sărbătoare de cuvânt peste poporul cuvântului Meu, mamă, și acoperă-l pe el cu acoperământul tainelor de sus în ziua ta de serbare între sfinți, o, mama Mea. Amin.

Așa ascult și așa lucrez, precum Tu spui să fac, Fiule al pântecelui meu cel fecioresc, căci multe sărbători sfinte s-au așezat pe pământ prin lucrarea tainelor cerești, care vin și se descoperă celor credincioși ca să le așeze ei spre lucrare apoi și ca să îndulcească ele cu iubire pentru sfinți pe poporul cel credincios. O, să-i învățăm ce este și cum este lucrarea rugăciunii, Fiule. E bine să știe ei că atunci când prin sfinți mijlocesc cu rugăciunile lor spre Dumnezeu, sfinții se roagă odată cu ei și duc rugăciunea lor la Dumnezeu în clipa aceea, căci au trecut sfinții, iar rugăciunea cea curată și cu putere pentru ea este cea care cere cu credință și cu umilință și cu pocăință, Fiule scump al meu. E bine să știe ei să se roage frumos, adică cu pocăință și cu duioșie în ea, și să-i ceară pe sfinți să ducă rugăciunea lor la Dumnezeu. E bine să fie adevărați în rugăciune cei ce se roagă prin mijlocitori, și care trebuie să simtă părtășia cu cei ce se roagă într-adevăr, că mari minuni și semne cu minuni pot coborî pe pământ și peste oameni prin rugăciunea cea adevărată de

pe pământ spre cer!

O, fii ai cuvântului Fiului meu, dați putere sfântă rugăciunilor voastre către Domnul și către sfinții mijlocitori vouă spre El pentru rugăciunile voastre, căci ei se roagă odată cu voi și prind puteri rugăciunile făcute așa! Fiți destoinici pentru rugăciune, căci toate prin rugăciune se dobândesc, numai să fiți voi credincioși și sfinți și uniți într-un gând întru Iisus Hristos, Mijlocitorul nostru către Tatăl, Domnul sfinților, fiilor!

O, iubiți cu multul rugăciunea cea către mine pentru voi și pentru neamul român înaintea Domnului! Trebuie mult sprijinit cu rugăciunea acest neam. V-a dat Domnul prin duhul să roștiți rugăciuni mari pentru acest neam, iar voi ridicați-le spre cer cu arsură de suflet, ca să vadă Domnul și să împlinească, fiilor. Duhul pocăinței în rugăciune are cea mai de sus putere prin cei ce se roagă pentru un neam. Când voi faceți pocăință pentru voi și pentru frații voștri și pentru strămoșii voștri către Dumnezeu, ei se roagă cu voi odată, iar dacă sunt la durere ei primesc atunci ușurare prin rugăciune odată cu voi spre Dumnezeu, și primesc chiar iertare multă prin pomenirea lor în rugăciunea cea cu pocăință pentru voi și pentru ei. O, eu de atâtea ori am făcut mare biruință pentru cei credincioși care erau în strâmtorare mare, de mă chemau să le dau biruința, și lucram minunat, după cum era de mare puterea rugăciunii și a pocăinței celor ce mă chemau. Așa lucrez eu azi pentru neamul român, căci știu că el este azi țarină a Domnului și vine Domnul, Fiul meu, pe vatra lui cu a doua Lui venire pentru judecată peste vii și peste morți și pentru noua Lui împărăție pe pământ, împărăția lui Dumnezeu cu oamenii, iar voi cereți-o să vină, și ea va veni și va cuprinde în lung și în lat pământul, numai să știți și să iubiți voi puterea rugăciunii cea plină de pocăință și s-o dați de știre neamului român, ca să se împlinească ea. Amin.

Vă îndemn acum să vă rugați să iasă din oameni păcatul cel greu al trufiei, fiilor, căci acesta este păcatul care îi scoală pe mulți unii împotriva altora, aducându-i spre ură și spre neînțelegere apoi. Când voi vă rugați așa pentru acest neam, fiți înțelepți și cercetați-vă pe voi înșivă ca să fiți curați, curați de acest păcat, ca să poată avea izbândă rugăciunea, fiilor micuți. Cel ce urăște pe aproapele său sau, mai mult, pe aproapele Domnului, acela ajunge la acest păcat după ce el are în inimă păcatul trufiei, al îngâmfwării, al mării de sine, păcat care-l cade pe om de la Dumnezeu. Toți cei care alunecă de pe calea cea cu mărire, calea cea cu frați, acelora nu le ajunge iubirea sau cinstirea care li se dau, și cred ei că merită mai mult și nu le este dat, și apoi cad greu unii ca aceștia, care uită pe calea lor cu Domnul câtă durere a purtat El pe pământ de la toți, și cu multă iubire și răbdare a răbdut și nu i-a disprețuit, ba, din contra, le-a zis: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului!»*.

Iată păcatul îngâmfwării, păcatul de la care se naște nemulțumirea în om, acest păcat îi hrănește omului mintea și inima și pierde omul ceea ce are mai scump, pierde frații, cea mai mare comoară, cea mai scumpă, și mai întâi ajunge la dispreț și la ură pentru ei și apoi îi pierde, și rămâne fără nimic unul ca acela și își duce viața pe căi grele și prăpăstioase și pătate și nu mai vede ce-a pierdut după ce el își pierde mintea cea văzătoare.

O, dacă omul alege calea mântuirii și dacă vrea să învețe ce este ea, unul ca acela trebuie să se pregătească de război împotriva lui însuși și împotriva diavolului ca să poată el fi biruitor ori de câte ori ar slăbi înapoi spre păcat și spre viață fără Dumnezeu, căci calea mântuirii înseamnă Dumnezeu, nu mai înseamnă omul. O, îi trebuie multe ispite omului ca să știe el ce înseamnă Dumnezeu și ca să știe că Domnul Se dobândește

cu luptă împotriva ta însuși. Când omul nu se poate birui pe sine, e bine să lase loc celor din jurul lui să facă aceasta, și cu umilință mare să stea el în fața a toate câte vin și-l probează pe el la umilință și la răbdare, prin iubire lucrate acestea peste el.

O, e bine să se lase mic omul și e bine să stea cuminte în fața a toate câte vin să-i încerce viața, căci omul este mic de tot, chiar dacă lui nu-i place să stea mic. Mare putere are rugăciunea celui ce poate să se aplece vieții, așa cum eu am povățuit azi pentru taina vieții și a rugăciunii omului credincios, care să-L ajute pe Dumnezeu cu rugăciunea lui pentru cele ce trebuie să se așeze pe pământ curând, curând, cel mai mare regat, neamul Fiului meu Iisus Hristos, neamul creștinesc, neam nou, neam sfânt, popor agonisit de Dumnezeu dintre oameni, așa cum Duhul grăiește prin Scripturi despre noua împărăție, despre înnoirea lumii ce va să fie. Amin.

Vă acopăr cu duhul iubirii, fiilor, duhul împărăției cerurilor cu oamenii cei credincioși și sfinți, și pe care Domnul, Fiul meu Iisus Hristos, îi alege pentru El dintre oameni așa cum i-a ales pe Avraam, pe Isaac și pe Iacov ca să le fie El lor Dumnezeu apoi pe pământ, căci Fiul meu este din veac și până în veac Îngerul sfatului cel mare, și de la început Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-a sfătuit și a lucrat pe pământ în toate timpurile prin toți aleșii Lui.

Vă cuprind în duhul păcii și al rugăciunii mele cea pentru voi înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și vă păstrez în Domnul și pentru Domnul cu voi prin rugăciunea mea cea pentru voi. O, păzește-i, Tată, păzește-i Fiule, păzește-i, Duhule Sfinte, și dă-le lor, Doamne, izbândă în lucrarea Ta cu ei, căci ei sunt agoniseala Ta pentru zilele slavei, slava care vine și se pregătește venind! Amin.

Eu sunt ocrotitoare mare a pământului român și a neamului cel credincios de pe el și sunt în mijlocul lui vindecătoare a celor trufași ai acestui neam, pentru care eu mijlocesc. Curăță, Doamne, de trufie pe toți cei trufași în neamul român și pune iubire și milă în inimile fiilor acestui neam și pune duhul păcii și al cumințeniei, căci se tot scoală cei răzvrățiți și lacomi de trufie și de dreptate și se tot întorc unul împotriva altuia prin păcatul trufiei dintre ei! Umilește-i pe cei trufași și apleacă-i spre umilință, și ridică-i cu mână tare și ține-i pe picioare pe cei ce vor bine acestui neam și păzește-i pe ei de ura cea din jur asupra lor, căci Tu ai zis mereu peste fiii neamului român: *«Pace vouă!»*! Risipește, o, risipește planurile cele rele ale celor ce fac cu mintea lor planuri dușmănoase asupra celor drepti ai acestui neam, și apoi pune pacea Ta între fiii români, căci Tu vii și Te slăvești în cuvânt în mijlocul acestui neam și ai pe poporul cuvântului Tău cel de azi mijlocitor în mijlocul lui pentru el înaintea Ta! O, slavă venirii Tale cuvânt pe vatra neamului român, și fă acest neam să Te cunoască în acest cuvânt și, Doamne, să Te asculte apoi. Amin.

— **O**, cum să nu fac Eu, mamă, după dulce rugăciunea ta și a poporului cuvântului Meu cel de azi când tu acoperi cu atâta milă și iubire pământul român și neamul de pe el, credincios și necredincios, rugându-te pentru luminarea lui când tu aduci Mie rugăciune odată cu poporul Meu mijlocitor cu rugăciunea, iar el te aduce pe tine mijlocitoare la Mine rugăciunii lui spre Mine ca să ridic spre slava Mea pământul român și neamul cel credincios de pe el? O, împuternicesc prin cuvânt ocrotirea ta pentru țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp, și te mângâi cu iubire pentru iubirea ta de ea, o, mama Mea! Amin.

O, cum să nu fac Eu după miloasa rugăciune a ta pentru neamul român, popor al cuvântului Meu? Te-am așezat să

mijlocești din partea Mea pentru el, tată. Roagă-te cu pocăință, fiule, ca să ajungă și pentru el pocăință înaintea Mea, și-i voi da lui de știre rugăciunea care se urcă la Mine din mijlocul lui pentru el, ca să lucrăm bine, tată, și bisericește să strigăm și să știm toți strigarea. O, pace ție! Încă îți întăresc puterea cea pentru lucrările Mele cu tine și pentru sporul lor prin mânuțele tale, dar și tu să ai spor în lucrarea mărturisirii, fiule, și să ai rugăciune plină de pocăință, tată, ca să putem muta acești munți din locurile lor, acești oameni răi și trufași în neamul român, care nu vor binele Meu acestui neam, și îl vor doar pe-al lor, de parcă ar fi ei veșnici așa cum sunt ei acum, potrivnicii păcii Mele și ai dreptății pe vatra neamului român.

Îi voi ocroti sub acoperământul Meu și al mamei Mele Fecioara pe cei bravi pentru sufletul cel sfânt al acestui neam și pentru duhul dreptății a toate, și voi muta din locurile lor pe cei trufași în duhul lor, care se vor mari prin puterea lor față în față cu cele ce vin și sunt spre slava Mea peste neamul român. Amin.

Pace vouă, fiilor! Am grăit cu voi și Eu, și mama Mea Fecioara în ziua ei de serbare, zi așezată de ea însăși ca să fie slăvită și sărbătorită prin biserică pe pământ peste cei credincioși. Sunt Domnul Iisus Hristos, și cu numele Meu pecetluiesc tot cuvântul Meu cel grăit azi între Mine și voi, și între Mine și cei de pe pământ, acolo unde cuvântul Meu trimite carte scrisă, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2010

Sărbătoarea sfintei cuvioase Parascheva

Boala este doctoria împotriva păcatului. Povață pentru lucrarea duhului smereniei, care aduce în om duhul rugăciunii. Oamenii pier din lipsă de înțelepciune. Rugăciunea din cer a sfintei Parascheva pentru neamul român. Oamenii cer la sfinți vindecare de boala trupului.

In zorii dimineții Eu, Domnul Iisus Hristos, intru în cartea Mea cea de azi și binecuvintez pentru zi stăruitoare de rugăciune pe poporul cuvântului Meu, căci neamul român are nevoie de mijlocitor înaintea Mea acum pentru el în cer și pe pământ și se adună pe masa Mea rugăciuni de cerere pentru el, iar Eu veghez cu sfinții și cu îngerii pentru țara Mea cea de azi, în care vin și cuvintez cuvântul celei de-a doua Mea venire pe pământ după om și veghez pentru om așa cum viața și strigarea lui Mă cheamă pentru el și pentru mulți. Amin.

O, primesc strigarea ta, popor al cuvântului Meu, și ne așezăm la veghe sfântă în cer și pe pământ, tată, căci, toate prin rugăciune se dobândesc. Sfinții și îngerii mijlocesc cu rugăciunile lor, și mijlocește mama Mea Fecioara, veghetoare mare pentru neamul român, și mijlocește în ziua aceasta cea din ceata cuvioaselor în cer, Parascheva, care-și odihnește trupul pe vatra acestui neam, primind ea spre Mine rugăciunile multora care cer la Mine prin sfinți pentru ei vindecări și împliniri de dorințe pe pământ, căci toți caută vindecare de boli și de supărări, caută la cei din cer când pe pământ nu mai găsesc, dar nu caută ei și vindecare de păcate, că nu sunt oameni pe pământ care să știe și să creadă că boala este vindecătoare de păcat, și nu sunt nici între cei pravoslavnici care să primească cu iubire și cu credință binefacerile bolilor pentru sufletele lor, și caută toți vindecare de boli, dar boala este doctoria cea împotriva păcatului, că mai grea boală ca păcatul nu este peste om, și de la ea intră trupul și duhul în suferință apoi, căci Dumnezeu este milos pentru mântuirea de păcat a omului pe pământ.

O, poporul Meu, binecuvintez mila ta, iubirea ta, strigarea ta, stăruința ta cu post și cu rugăciune înaintea Mea pen-

tru neamul român, din mijlocul căruia se ridică valuri mereu tulburi din pricina răutății inimilor celor ce le place așa, căci cel fără temere de Dumnezeu și de răspuns la Dumnezeu pentru faptele lui se înfoaie mereu, se pripește mereu, și trebuie veghe, tată, pentru liniștirea mereu a toate câte dau să strice pacea cea binefăcătoare, pacea pe care o doresc Eu între toți, pacea cea sfântă, că mult Mi-e dor de ea pe pământ. Dar acum să veghem, căci Tatăl este în noi și veghează cu noi și Se apleacă spre rugăciunea care strigă acum din cer și din mijlocul tău pentru neamul român, pentru risipirea duhului răutății inimilor răzvrătite și nemulțumite și care nu vor pacea în mijlocul acestui neam.

O, poporul Meu, caută, tată, spre duh de smerenie mereu, mereu, și să nu-ți fie greu așa, căci acest duh aduce în om duhul rugăciunii, fiule. Cel ce nu simte dorul și iubirea pentru duh de rugăciune în el, între el și Dumnezeu, acela din lipsa smereniei de duh nu are în el acest mărgăritar ceresc, și se cunosc bine cei ce îl au și cei ce nu-l au pe el în ei. Sfinții au fost și ei oameni ca și voi, tată, și M-au iubit mult ca și voi, și au stat pe pământ de partea Mea ca și voi, și oamenii de pe lângă ei nu-L vedeau pe Domnul în ei, fiindcă cel ce nu are smerenie, ci are în el mândrie, răutate și invidie, unul ca acela nu-L vede pe Domnul în cei ce-L au pe El înăuntrul lor, și vede anapoda din pricina vederii duhului lui bolnav, și iată, mereu, mereu, se repetă pe pământ păcatul lui Cain, răutatea lui, păcatul de care el s-a scuturat apoi prin necredință înaintea Mea și a zis: «*Nu știu! Nu cumva sunt paznicul fratelui meu?*», și aceasta a zis după ce el și-a ucis fratele, păcat despre care doar el știa, dar iată, M-am ivit în fața lui și el a auzit și a văzut că am știut ce-a făcut el, și a zis apoi: «*Fărădelegea mea e prea mare și trebuie să mă ascund de Tine, răătăcind*», și n-a mai dat apoi să-și ascundă păcatul, ci l-a recunoscut și s-a întristat, mai ales că el știa că Eu i-am ieșit din vreme înainte și i-am dat de știre că bate păcatul la ușa lui, îndemnându-l pe el să biruiască păcatul.

O, nu poate omul să-și dosească păcatul urii, păcatul răutății inimii, că acest păcat se vede pe fața lui și-i face fața urâtă, față care arată ura din om. O, cum de nu vede omul cât este el de schimbător din pricina lipsei duhului smereniei din inima lui? Iubirea dintre om și om e fără de putere din pricina lipsei smereniei din om, o, fiilor, și poate să se schimbe în ură această iubire și poate să se piardă de tot după ce ea este, după ce ea se naște, și ea e ca gârla care vine mare deodată și ține până se usucă de vânturi și de arșiță apa care vine, dar iubirea dintre om și Dumnezeu este izvor nesecat când ea este, și ea nu piere ca iubirea dintre om și om. Vai omului care nu știe să citească în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și să înțeleagă el cuvântul Meu și iubirea lui cea nepieritoare! E vinovată neînțelepciunea omului, și din lipsă de înțelepciune pier oamenii când pier, și pier de tot, bieții de ei.

O, ferește-te de duhul rău, poporul Meu, căci vai de cei ce cad din iubire, vai de cei ce cad din Dumnezeu, izvorul iubirii! Vai de urechea care aude vorbiri de rău dușmănoase și păcătoase, și pe care diavolul le scrie ca păcat în dreptul acestei urechi, care se îmbolnăvește de păcat! Eu l-am povățuit pe creștin să nu-și facă și să nu-și strângă acest urât păcat, dar cine nu a ascultat așa, a murit, și iată, neascultarea aduce moarte, aduce păcat. Vine diavolul și își ia partea, vine mereu, așa cum a venit el față în față cu îngerul Mihail de s-a tocmit pentru trupul lui Moise, și a primit certare diavolul de la îngerul Meu. O, așa pățește el certare de la îngerul Meu Mihail când învinuiește pe slugile Mele pe care Eu Mă sprijin și pe care Eu le mărturisesc, Eu și nu omul, Eu, așa cum am rostit prin proo-

rocul Isaia și am zis: *«Iată sluga Mea pe care o sprijin!»*, și așa sprijin Eu pe cel ce Mă vestește pe Mine oamenilor.

O, poporul Meu, de ce, tată, cade cel ce Mă iubește și cade apoi? Iată, așa pățește cel ce așteaptă pentru sine, cel ce se iubește pe sine stând lângă Mine și lângă lucrările Mele pe pământ, îmbolnăvindându-se el de nemulțumire și de cârtire apoi, păcatul cel făcut de poporul Israel și pentru care păcat a pribegit el patruzeci de ani, învărtindu-se în loc ca orbul. O, așa pățesc toți cei nemulțumiți și cârtitori, se învărt ca orbii în loc și nu ajung nicăieri, decât înaintea Mea ca să dea socoteală de viața lor, așa cum și Cain a dat socoteală pentru viața lui, căci viața o are de la Mine omul, și trebuie să-Mi dea răspuns pentru ea.

O, feriți-vă, fiilor, de cei ce iubesc și-și lucrează păcatul vorbirii de rău și pocăiți-vă și curățați-vă urechea, tată, și spălați-vă cu credință, că multe rele vin pe pământ de la așa păcat, căci a fost un suflete sfânt pe pământ care a zis vorbă înțeleaptă: *«Să nu ascuți pe unul și să judeci pe altul, nici să hotărăști fapta cuiva înainte de Dumnezeu»*. Iată, omul așa s-a deprins și așa judecă, cum ia de la om despre alt om, și uită că duhul omului și tot înăuntrul lui nu-l știe decât omul însuși și Dumnezeu.

O, cu câtă veghe te ocrotesc, poporul Meu, și câtă veghe te învăț să ai, fiule! În toată vremea fața cea mincinoasă a lui satana stă pe lângă om ca să-l înșele și ca să-l doboare apoi de partea lui, iar omului îi trebuie veghe din cer și îi trebuie credință mare, prin care să primească de la Dumnezeu. Veghem în ziua aceasta, căci duhul cel rău, încuibat în cei trufași, se zvârcolește în ei și face fețe-fețe în cei ce dau să sufle cu răutate iarăși sus, la locul de veghe a neamului român, iar Eu, Domnul, întăresc acum veghea Mea și a sfinților Mei pentru cei ce veghează la cârma acestui neam. Sfinții Mei și îngerii Mei ne sunt însoțitori peste tot și păzesc toată lucrarea Mea și duhul cel bun al acestui neam, iar dintre sfinții cei cuvioși strigă la Dumnezeu Parascheva cea cuvioasă, care s-a ales pentru Domnul pe pământ și care-și odihnește trupul pe vatra neamului român, așa cum voia Mea a voit pentru acest neam, și am mijlocitori tari înaintea Mea pentru el. Amin.

— O, primește, Doamne, înaintea Ta strigarea mea pentru acest neam! Mântuiește-l pe el de cei trufași în mijlocul lui, dar mai întâi șterge păcatele lui, că toți străbunii lui cei sfinți Te roagă pentru el! O, nu-L vede omul pe Dumnezeu în cei credincioși cu putere, căci păcatul mândriei și al urii și al dușmăniei nu-l lasă pe el să-L vadă pe Domnul în cei binecredincioși, și vede el ce vrea diavolul să vadă, și sunt orbi cei mândri și sunt bolnavi de ură și de dușmănie și de întunericul din ei, care nu-i lasă să vadă. Ceata sfinților Tăi sunt tot o rugăciune înaintea Ta pentru cei de pe pământ, care nu știu și nu văd decât așa cum vrea diavolul să știe și să vadă ei, căci omul se ascunde ca să nu vadă pe Dumnezeu, iar cei ce fac acest păcat sunt orbi de tot, sunt orbi cei ce nu văd pe Domnul pe pământ cu ei, căci satana așa voiește cu ei. O, câte împliniri, câte proorocii ale sfinților s-au împlinit pe vatra neamului român așa cum au fost ele așezate prin cuvânt proorocesc, dar cine are ochi ca să vadă și minte ca să înțeleagă? O, spune, Doamne, la oameni, spune-le Tu la cei ce dau să ghicească sau să priceapă împlinirea proorociilor celor ce au vestit vremea de slavă mare pe pământul român, slava Ta cu el, că mulți dau să potrivească înțelesurile cum sunt și se poticnesc ca orbii în plină zi, căci numai Tu cunoști tainele și împlinirea lor cu acest neam pentru cele proorocite de sfinți pentru el. Eu stau cu toți sfinții Tăi ocrotitoare pentru pământul și neamul român, dar omul nu știe ce să ceară la Tine când cere

prin noi. El cere vindecare de boala trupului lui, care este doctorie pentru suflet și pentru păcatul lui, și nu știe să ceară omul la Tine prin sfinții Tăi, Doamne. Cel ce se iubește pe sine nu știe să ceară decât pentru el, și chiar dacă primește cel care cere, el primește vremelnice, Doamne, și se folosește și se bucură că a primit, dar tot zdrobit rămâne de la păcatele lui nevindecate, netămăduite, Doamne. O, de ar cere omul să vină cerul pe pământ, să vină Domnul cu sfinții Săi! O, de ar cere omul să vii, Doamne, așa cum este scris în Scripturi că vei veni! Numai poporul cuvântului Tău cel de azi Te mai cere așa și Te slujește el întru venirea Ta, și nu-L văd oamenii pe Dumnezeu cu el, căci sunt orbi oamenii, și răutatea le acoperă văzul și nu pot vedea. E slabă de tot credința în Tine a oamenilor, și nici cei pravoslavnici nu știu cum să folosească darul credinței, căci când ar fi să Te primească ei prin acest cuvânt sfânt, care pregătește slava Ta, care vine, dau din colț în colț și ei, bieții de ei, căci au păstori fără milă și îi opresc pe ei și le spun să nu creadă că vii să-i pregătești, și iată, credința omului în Tine e păzită de cei ce ascund cheile împărăției cerurilor ca să nu vadă omul lumina Ta cea de pe cale și, Doamne, Te doare, și ne doare și pe noi, căci omul nu înțelege lucrarea noastră cea tainică pentru el, și o vede numai în clipa când trebuie să se înfățișeze el înaintea Ta ca să dea răspuns pentru viața lui.

Dar acum scoate, Doamne, din clește neamul român și dă-i lui mântuirea Ta! O, nu aștepta să poată el, că e vreme de întuneric, Doamne, și e vopsit antichrist, ca să fie crezut bun. Fă Tu biruință, fă cu mâna Ta, că mare neputință s-a așternut peste acest neam! Duh rătăcitor de suflet bântuie peste el. O, arată-Ți slava Ta și biruiește întunericul și lasă-Te Tu biruitor cu cuvântul vieții peste el, că are dușmani cu fața ascunsă în mijlocul lui, o, Doamne! O, mama Ta Fecioara plânge la căpătâiul lui, dimpreună cu noi, sfinții Tăi, și veghea noastră e mare. O, adu slava Ta peste acest neam, adu în mijlocul lui strălucirea Ta, care să ia fața popoarelor toate și să-Ți urmeze Ție apoi popoarele, dar stinge puterea celor răzvrățiți și risipește-o pe ea ca să nu mai fie! Eu sunt în cer în ceata sfinților români și fericiți sunt în cer sfinții români și toți străbunii lui. O, pentru rugăciunile noastre, miluiește acum și miluiește mereu neamul român și, Doamne, dă-i lui învierea și credință dă-i lui. Amin.

— O, credința este învierea, sfinți ai Mei rugători pentru acest neam. Eu până la căpătul biruinței voi lucra și voi tot lucra, și vă am pe voi lucrători din cer, iar de pe pământ am pe poporul cuvântului Meu, cu care lucrez în zilele acestea, că nu pot să lucrez decât cu cei credincioși, și numai prin credința lor pot să împlinesc. Amin.

Acum, poporul Meu, Eu îți mulțumesc, tată, că M-ai ascultat și ai stat înaintea Mea cu zile de post și de strigare pentru neamul român, că Eu ți-am spus că trebuie sprijinit acest neam, și iată, ai văzut cum se scoală răutate din mijlocul lui și că Eu văd și dau de știre pentru veghe, tată. Am cuvântat iarăși cuvânt cu înțelepciune și cu învățătură în el pentru duhul tău, pentru viața ta cu Mine și între frate și frate pentru Mine, iar tu să înveți și să îplinești, tată, și să ai grijă mare, că și Eu am, ca să fii voi toți într-un gând, într-o simțire, într-o iubire, într-o voire și într-o putere când Eu cer de la voi unire cu cei din cer în rugăciune și în veghe pentru planul Meu cel ceresc cu acest neam, și prin el cu tot pământul, până când neamurile Mă vor vedea bine cu taina Mea cea lucrătoare acum și cu mersul spre desăvârșirea și spre descoperirea ei, ca să se umple pământul de înțelepciunea lui Dumnezeu cu oamenii pe pământ, căci așa este scris și așa fi-va să fie, și voi da de știre curând, curând

împlinirea proorociilor sfinților Mei care au vestit slava Mea cea de azi peste neamul român, venirea Mea în mijlocul lui cu nașterea cuvântului Meu pe vatra lui, și cu care Eu curând, curând neamurile toate le voi păstori și le voi îmbia spre pășunea Mea, spre cuvântul Meu, care luminează lumea. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Bindecuvintez și scriu în cer jertfa ta de iubire și de milă, căci postul și rugăciunea alungă și demonii cei mai aprigi, și tot planul lor cel întunecat îl surpă, că puternic este duhul credinței înaintea Mea, și prin acest duh slăvit se cunosc fiii lui Dumnezeu între fiii oamenilor pe pământ, și se cunosc lucrările Mele prin ei și cu ei, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2010

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Venirea Domnului cuvânt este împlinirea proorociilor sfinților. Îndemn la post și rugăciune și nădejde în Dumnezeu. Pilda Iuditei. Negrija de Dumnezeu a omului împământit. Îmbărbătare pentru biruința împotriva întunericului. Îndemn la rugăciune pentru curățirea fărădelegii din biserici.

O, e zi de sărbătoare și de venire a Mea cuvânt pe pământ cu sfinții Mei, și lucrez cu milă, căci găsesc neputință în porți. E zi de dor, căci sfinții sunt mistuiți de dor pentru venirea Mea cuvânt peste pământ, iar Eu, Domnul, Îmi întăresc porțile ca să intru în cartea Mea cea de azi și să grăiesc cu tine, popor al cuvântului Meu, și să spun, tată, la cei nedumeriți, care se întreabă despre împlinirile proorociilor sfinților și ale slavei Mele peste neamul român, să le spun Eu lor că venirea Mea acum cuvânt la tine ca să păstoresc cu el, este împlinirea proorociilor sfinților Mei, care au grăit în Duhul Sfânt și au așezat pe pământ descoperirea lor, căci după șapte mii cinci sute de ani de la facerea lumii Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu, am început să sun din trâmbița Mea și să cobor strigarea Mea aproape de urechea omului ca să înțeleagă el că a venit vremea Fiului lui Dumnezeu, a glasului Lui auzit de om și mai ales de cei din morminte, după cum Eu am cuvântat că va veni această vreme peste vii și peste morți ca să pregătesc prin cuvânt vremea învierii, că nu poate să treacă și să nu se îplinească tot cuvântul Meu așa cum a fost el grăit.

O, e zi de iubire și de dor, iar Eu, Domnul, bindecuvintez cu dor încă de pe acum ziua de serbare a îngerilor Mei, când dorul după izvorul Meu îi va strânge pe cei ce așteaptă această zi să vină, și când Eu îi voi îmbrățișa în cuvânt și voi sta cu ei la masă, că masă de praznic sfânt am făcut Eu din pământul grădinilor Mele cu tine, popor de la izvor. O, pregătește-ți iubirea și puterea ei ca să-Mi gătești masă de prăznuire, tată, și să te gătești tu frumos cu podoabele Duhului Sfânt și să stăm întru întâmpinarea celor plini de dor, și apoi să stăm cu ei la masă, iar Eu le fac chemare încă de pe acum lor, și le fac chemare și la cei ce așteaptă învierea și vor sta cu noi la masă plini de dor și ei, iar între sfinții Mei, voi avea grăirea trâmbiței Mele Verginica și a păstorului Daniel, prin care Mi-am păstorit multă vreme poporul cel de azi, și pe care l-am petrecut noi acum un an spre ceata sfinților rugători, ceas în care neamul român era în grea cumpănă și avea nevoie de ajutor din cer și de pe pământ, din mâna Mea ajutor, și când i-am mai adăugat un mare rugător între sfinți la vremea potrivită cu încercarea lui.

O, poporule tată, e mare de tot lucrarea Mea cu tine și e mare lucrul care-l lucrez cu tine, și din rămurea în rămurea am

coborât ca să-ți grăiesc și ca să nu te părăsesc și ca să te hrănesc din cer, tată, pe mai departe, iar cei de pe pământ nu știu să audă și să vadă nașterea cuvântului Meu în mijlocul tău, și se petrece ca și pe vremea când Eu am venit pe pământ născut din mamă Fecioară acum două mii de ani și n-au știut taina lui Dumnezeu decât puțini în vremea aceea, iar dacă au mai și aflat-o, nu știau cum s-o stingă mai bine, cum s-o șteargă de pe pământ, dar nu se poate omul să umble la tainele lui Dumnezeu și să le strice, ci poate doar să-și vatăme viața gândind că el poate. O, câți n-au dat să stingă de pe pământ și lucrarea Mea cu tine, dar toți s-au vătămat și se vor vătăma, chiar dacă ei nu știu să socotească așa, căci cine se iubește pe sine și arată așa prin faptele lui, acela n-are de unde să aibă cunoștință de Dumnezeu și de tainele lui Dumnezeu așa cum se cuvine, că nici nu caută aceasta unul ca acela, ci ale sale dintru ale sale își ia, și tot așa și pricepe, iar învierea lui stă tot mai departe de el, fiindcă mare taină este învierea omului acum, și în veacul ce va să fie, veacul celor înviați și al celor ce înviază unul după altul prin puterea Mea, prin iubirea Mea pentru omul care vine pe lume pentru înviere, numai să știe el să învețe de la Dumnezeu și nu de la el și nu de la om taina învierii, taina lui Dumnezeu cu omul pe pământ, după ce Eu, Domnul, Eu și cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, Eu și cu sfinții Mei, noi le facem pe toate în locul celor vechi, care trec trosnind, precum este scris să se îplinească așa. Amin.

Acum bindecuvintez călătoria și duhul cel bun al celor ce vor veni la izvor, la masa Mea de cuvânt și de întâlnire cu îngerii și cu sfinții și cu cei înviați și în drum spre înviere, căci Eu, Domnul, găsesc din cer această sărbătoare, iar tu, de pe pământ, poporul Meu. Cale cu îngeri mângâietori și veghetori și călători împreună le dau celor ce se vor strânge lângă Mine și lângă tine, fiule care-Mi slujești zilelor slavei Mele cea plină de cuvânt, căci slava Mea este cuvântul și este iubirea lui, măi tată, că se împlinesc proorociile sfinților Mei, care au văzut de departe lucrarea Mea în mijlocul neamului român acum, la sfârșit de timp, și au dat-o de știre că va fi, dar ca și pe vremea nașterii Mele dorm toți într-ale lor și n-au credință și n-au pricepere pentru tainele lui Dumnezeu, care vin și se lucrează pe pământ sub vălul umilinței, departe de vederea și de înțelegerea omului necredincios și care ale sale dintru ale sale ia, și tot așa și rumegă apoi.

O, e vreme de duh de rugăciune, poporul Meu. Vreau, tată, să se ridice rugăciune pentru biruința slavei Mele pe pământul român acum, la sfârșit de timp, după cum sunt proorociile cele scrise pentru el, și vreau, fiule, ca toți cei adunați să se facă un duh și o rugăciune toți înaintea Mea lângă tine în ziua aceea, când sfinții și îngerii și toți cei înviați și în drum spre înviere vor fi aici și vor sta alături cu rugăciunea care va striga la Mine pentru împlinirile Mele acum, pentru biruința Mea peste întunericul omului, căci sunt Mieluțul Tatălui, și este scris să fiu biruitor. Amin.

Mi-am pregătit acum cuvântul tot pentru ziua aceasta și las din el jumătate spre sfârșitul zilei, că am neputință în porți și Mă las cu milă, ca să pot să-Mi așez cuvântul tot.

O, trebuie multă și mare credință pusă în lucru pentru lucrarea Mea cea tainică în mijlocul acestui neam, căci e de curățat din el duhul și trupul trufiei, că acest duh se zbate din rășputeri să nu piardă câștigul său. Eu însă am de câștigat suflete pentru înviere și pentru ca să am fii moștenitori slavei care vine, cerul cel nou și pământul cel nou, taină mare și mult lucrătoare acum, și pe care trudă au părăsit-o cei ce n-au știut să creadă și să nădăjduiască prin răbdare în cuvântul Meu rostit

din gura Mea pentru împlinirea lui. Eu, Domnul, Eu, și nu alt-cineva, Eu sunt Cel ce conduc acest ospăț, așa cum și la Sfânta Liturghie lucrez, așa cum am lucrat și la masa cinei cea de taină cu ucenicii Mei, și nu trebuie să se iasă afară de la această masă mai înainte de binecuvântarea de sfârșit, căci Iuda după ce a primit cina, a ieșit afară de la masă mai înainte de ridicarea mesei, și așa pildă rea sunt toți cei care ies afară de la masa Mea de cuvânt, și iată, n-a crezut poporul Meu când Eu spuneam că cine pleacă din popor, iese afară ca Iuda și se face vânzător prin ieșirea lui de la masa Mea.

O, e mare încercarea cea de la satana în vremea aceasta, și trebuie în poporul Meu post și rugăciune mai cu putere decât până acum, căci s-a luat apa de pe pământ și se lasă înșelați oamenii pentru lepădarea de credință și de nădejde, dar Eu, Domnul, voiesc să îmbărbătez pe tot omul să nădăjduiască în Dumnezeu cu post și cu rugăciune și să nu facă așa cum a dat poporul Israel să facă în vremea când dușmanul i-a închis izvorul de apă ca să piară de sete Israel, dar cel ce în Israel a avut bogăție de post și de rugăciune, a biruit lașitatea poporului și a adus izbăvire în Israel, căci a crezut în Dumnezeu inimioara aceea mare din mijlocul poporului ales și a înduplecat spre pocăință pe căpeteniile poporului, muștrând ea cu blândețe pentru păcatul șovăirii și al deznădejdiei și înduplecând pe Domnul, prin credința ei, pentru salvarea poporului încercat cu pieirea lui.

O, e nevoie de ucenici, dar și de biruință, căci odată cu încercarea vine și puterea de biruință, numai să aibă Domnul fii credincioși cu putere, căci puterea de biruință stă în mâna Mea, nu în mâna omului dușman, și vreau să pot prin fii credincioși, că vreau să Mă slăvesc cu putere de cuvânt peste neamul român, că el trebuie să se trezească și să audă glasul Meu și să creadă și să îplinească el slava Mea cu el, după cum sfinții au proorocit că va fi. Amin.

O, aș face minuni cu tine, poporul Meu, dar dacă aș face așa v-ar prizoni mai-marii de peste oameni, ca și pe Mine, că iată-i cum se zbat pentru bucată lor, pentru lăcomia lor de bani și de slavă și de plăceri, care apun odată cu ei și stau apoi cu ei la judecată înaintea Mea, când se vor vedea neputincioși și își vor vedea prostia și deșertăciunea vieții lor pe pământ, căci precum a căzut Lucifer prin păcatul trufiei, așa cad cei trufași și pierd lupta spre sfârșitul ei, căci Lucifer a tot dat de-atunci să-i cadă pe oameni, să-i cadă de la Dumnezeu, iar plata lui este pierderea luptei și disprețul tuturor. O, ce va face, oare, cel ce a fost fiu al poporului Meu, și din fiu s-a făcut lucifer ca să tragă fii de pe calea Mea, lucrând cu mânie și cu prostie lucrarea lui Lucifer? O, n-au voit toți care au fost, n-au voit toți să fie una cu toți ai Mei cu care Mă port, n-au voit să fie una așa cum Eu sunt una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt! O, ce să le fac dacă n-au voit? Au venit, au intrat, au stat și au mâncat și s-au dat mari, și au ieșit mai înainte de la masa de praznic, și nu vor fi fericiți cei ce au făcut așa dacă duhul cel mare al pocăinței nu-i va birui pe ei mai înainte să nu mai poată ei nimic pentru învierea lor, pentru punerea lor la loc, prin duhul umilinței lucrător în ei cu putere.

Acum povățuiesc pe tot poporul Meu spre duh de pocăință, căci dacă fiecare ar avea grijă să-și vadă păcatele sale, n-ar mai căuta să-l prigonească pe fratele său și să-i împiedice mersul, și M-ar lăsa pe Mine să stau judecător și vindecător, iar el ar sta în pocăință spre iertarea păcatelor lui, că nu este om care să știe inima și viața altui om, ci numai Eu sunt Cel ce știu, și socotesc ca Dumnezeu și nu ca omul, căci omul este mândru și nu dă să se vindece de acest păcat, și de aceea

umblă el să vâneze sufletul fratelui său și să calce peste el.

O, fiilor, ne întoarcem în carte ca să sfârșim tot cuvântul Meu din ziua aceasta, iar ucenicul Meu Dimitrie va sta lângă Mine în cuvânt, dar acum el spune așa:

— **E**u sunt ucenicul Tău, iar Tu ești Dumnezeuul meu, o, Doamne, și fericit a fost duhul meu când mărturisitorul meu și al Tău Te-a numit pe Tine Dumnezeuul meu și, plecând la luptă asupra vrăjmașului creștinilor, a zis: Dumnezeuul lui Dimitrie, ajută-mă în luptă!

Și voi grăi de lângă Tine poporului Tău în ziua mea de serbare între sfinți, căci Tu, Iisuse, ești Domnul Dumnezeuul meu. Amin.

— **N**e întoarcem în carte și vom grăi în mijlocul poporului Meu, o, ucenicul Meu mărturisitor! Râvnă de ucenic înflăcărat doresc să aibă toți fiii poporului Meu, că e vremea să știe fiii oamenilor că Eu sunt Dumnezeuul lor și sunt cu ei și sunt. Pace ție, și iarăși cu pace vom grăi în ziua ta de serbare între sfinți. Amin.

*

Să legăm firul cuvântului Meu și să așezăm în carte tot cuvântul sărbătorii de azi, căci găsesc veghe în porți pentru intrarea Mea. Cobor cu mult dor când vin să cuvintez, și vin pe calea cuvântului și nu se poate nimeni ascunde de Mine când cuvintez, și toată firea tresare când glasul Meu grăiește și se aude, iar în cer, sus, oștirile cerești și îngerești văd file de Scriptură împlinindu-se pe pământ, așa cum au fost scrise să se îplinească în zilele cele de apoi, și se hrănește oștirea Mea cu slava Mea și a ei, slava cea nevăzută de pe pământ, de cei pământești, dar descoperită de la Duhul Sfânt celor ce-și suie privirea la Dumnezeu ca să fie ei cu Domnul pe pământ și nu cu lumea aceasta, care nu are nimic din Dumnezeu în ea, precum Dumnezeu din ea nu are.

E mare orbirea celor ce sunt pe pământ și trăiesc fără cer peste viața lor cea trecătoare! Dacă omul ar vedea cât de mult cer îi trebuie lui pe pământ ca să se apropie de mântuirea lui și să nu piară, o, ar lăsa el pe toate cele lumești și pe sine însuși s-ar lăsa cu totul și s-ar face locaș al cerului și ar avea Domnul casă la el și s-ar arăta lui cu slava Lui, așa cum S-a arătat ucenicilor Lui pe muntele Tabor pe când ei erau în pregătire, în școală cerească pentru viața lor cu Mine pe pământ, pentru cunoștința lui Dumnezeu în ei. O, cu cine să mai lucrez Eu așa lucrările Mele pe pământ, file de Scriptură, ca să le împlinesc pe ele cu omul, așa cum Tatăl M-a trimis să lucrez? Face omul școală multă ca să iasă din școală slujitor de Dumnezeu și de cele sfinte ale Lui, dar pe fereastră nu învață să se uite el, nu învață să se uite în Scripturi și să înțeleagă ce lucrări a lucrat din ele Dumnezeu și ce mai are de lucrat azi și mâine.

O, unde să mai găsesc Eu credință pe pământ? S-a împământit omul și trăiește fără Mine pe lume, iar spre sfârșitul lui își pregătește loc în cimitir ca să aibă, și nu se socotește pentru trecerea lui, pentru această cale, la care nu-l ajută trupul așa cum l-a ajutat pe pământ, și atunci duhul lui plânge, vede și plânge fără de strânsură, fără de merinde pe calea care i se deschide, și plânge atunci duhul omului și plânge și Dumnezeu și se îplinește plânsul durerii, căci plânsul de fericire cu Mine nu-l cunoaște omul în viața lui pe pământ ca să crească flori cerești din el pentru calea omului spre locașurile de sus.

Vin cei plecați, că le-am făcut chemarea să vină la praznicul cuvântului Meu, și lacrima duhului lor va fi tot o bucurie în ziua când vor petrece ei cu Mine și cu tine la masa de

serbare pentru îngeri, poporul Meu, și dacă ar ști cei de pe pământ câtă alinare înseamnă o clipă de bucurie pentru cei plecați, ar trăi oamenii numai pentru învierea morților lor, numai pentru viața cea fericită a celor ce nu și-au agonisit-o de pe pământ ca să aibă ei în vremea plecării lor. Viața cea cu Dumnezeu trăită, aceea este cea care îl poate însoți pe om pe calea lui apoi spre palatul ceresc, când îngerii vin și-l duc pe el la locul cel veșnic. Desfătarea pe care o are omul între el și Domnul pe pământ, aceea este bucuria care-l poate însoți pe el, care-l poate mângâia pe el apoi ca agoniseală a lui.

Iată, poporul Meu, se pregătesc de sărbătoare cei înviați și cei în drum spre înviere, și mare bogăție e pe ei un strop de alin, și mare nădejde se suie la ei de la voi! O, fiilor, Eu pentru învierea morților am venit pe pământ cu lucrarea Mea de cuvânt acum la voi, și-Mi aud glasul morții din morminte, tată, și v-am pus să vestiți neamurilor pământului cuvântul care iese din gura Mea. Proorocie împlinită este cuvântul Meu cel de azi cu voi și toiag de păstor este el pentru cel ce iubește viața cea veșnică a lui pe pământ și în el. O, împarte-Mă, poporul Meu, că te-am făcut semănător pe pământ și nu știu oamenii taina Mea cu tine, căci sunt pierduți într-ale lor, iar ale Mele vin și se țin după ei ca să le deschidă inima și apoi mintea ca să priceapă că vin pe pământ împliniri de Scripturi peste ei și-i iau pe neașteptate aceste împliniri, căci nu sunt pregătiți ca să vină Domnul la ei. Stă satana în calea omului cu toate ale lui, căci omul slujitor lui satana a deschis larg fereastra și a vopsit-o cu toate vopselele și l-a așezat pe om în fața ferestrei lui și se uită omul, se uită mereu și uită de el și uită de Dumnezeu și de rugăciune și de priveghere pentru venirea Mea cea tainică mai întâi, și apoi cu mare pompă cerească, pentru unii cu foc, iar pentru unii cu adiere de Duh Sfânt, cu alin și cu strălucirea Mea cea dulce pentru cei mântuiți, pentru cei credincioși și care cu credincioșie Îmi slujesc, așteptându-Mi arătarea. Amin.

Îi voi spune omului cum se împlinesc Scripturile în vremea aceasta și vor înțelege cei înțelepți, iar cei ce iubesc fărădelegea nu vor pricepe cele scrise în cartea Mea cea de ieri, și în cea de azi, în care, iată, intru și Mă așez în ea cu tot cuvântul Meu cel de azi pentru om, și pe care-l soarbe cu nesaț oastea cerească, cerul de sfinți și de îngeri, oștirea Mea, cu care mereu vin și biruiesc pe pământ pentru omul care stă de partea Mea în lupta Mea cu vrăjmașii cerului, cu vrăjmașii lui Dumnezeu. Amin.

— **O**, Împărate, Doamne al oștirilor de sfinți și de îngeri, slavă atotputerniciei Tale miloase în cer și pe pământ, că mereu ai așteptat să se întoarcă la Tine omul și să ștergi din dreptul lui pedeapsa care și-o strânge pentru viața lui cea de veci! La începutul cuvântului meu acum, rostesc rugăciune Ție, să cobori așa cum ai coborât în mine iubire și zel sfânt pentru mărturisirea Ta, Doamne, și peste mulți să cobori așa în zilele acestea, ca să se înmulțească numărul mărturisitorilor Țăi, o, Doamne, că fără duhul mărturisirii între oamenii care nu văd nimic, nu poți să deschizi ochii lor. O, nu aștepta să poată omul, să vadă omul, că e mare întunericul pe pământ, căci omul care slujește minciunii are multe unelte nimicitoare de duhul din om, are fereastră largă în fața tuturor și se arată la toți și le ține mintea și ochii mari la el, că e împărat mare pe pământ omul minciunii și are rădăcini adânci de tot încă de pe vremea lui Cain din om în om. Noi, sfinții Țăi, ne aplecăm cu rugăciune înaintea Ta, că fără rugăciune cu strigare din cer și de pe pământ deodată nu se mai teme satana, ci se obrăznicește și mai mult înaintea Ta.

Grăiesc poporului Țău, Doamne, și pentru care Te rog

dintre sfinți să-i dai lui ocrotire mare și s-o vadă el și să Te slăvească el pe pământ ca să-Ți ajungă, Doamne, că nu mai este în oameni dragoste pentru Tine ca să-Ți placă ea, ci este ea numai aici, la poporul Țău, în care Tu Îți găsești plăcerea, iar noi vedem aceasta și ni se alină duhul pentru mila de Tine, o, Doamne atât de părăsit pe pământ, căci oamenii iubesc pe satana pe pământ și în zadar Îți spun ei Ție Tată.

O, popor mărturisitor, apleacă-te adânc în tine ca să vezi dacă-I ajunge Domnului de la tine mângâierea pentru ranele Lui, pentru durerea Lui, și fă-te tu în toată vremea tot o mângâiere pentru El, tot un sprijin pentru venirea Lui, și vei fi mai mare ca noi, căci Domnul e în grea durere în acest timp greu, când satana dă să biruiască el cerul și pământul, așa cum și-a pus de gând de la început. O, fiți ascuțiți cu înțelepciunea ca să pricepeți cât însemnați voi pentru cer acum, pentru Domnul în vremea aceasta de cumpănă, de luptă aprigă a oastei satanei împotriva împărăției lui Dumnezeu pe pământ! Faceți să vă strălucească armele cu care luptați pentru Domnul și pentru oameni, ca să se teamă satana de strălucirea lor, de lumina pe care o dau ele pe calea luptei voastre pentru Domnul, căci noi am luptat la mijlocul luptei cea pentru Hristos, dar voi ați ajuns sfârșitul luptei, și trebuie lumină mare să fie, iar armele trebuie să vă fie făclii de lumină în vremea luptei cu întunericul omului cel despărțit de Dumnezeu și slugă a satanei, care a cuprins tot trupul și se arată biruitor peste tot.

O, nu te teme că ești micuță, oaste de ucenici micuți și credincioși! O, nu te teme tu! Eu am fost singur, singurel în mijlocul slujitorilor întunericului, singur de partea Domnului, și am ieșit biruitor pentru Domnul peste ei și sunt cu Domnul și cu oștirea cerească cu tot ajutorul pentru cei ce sunt ai Domnului pe pământ mărturisitori. Postul și rugăciunea cea fierbinte lângă post, așa cum Domnul v-a rânduit vouă viața cu El, acestea au putere pentru Domnul acum pe pământ în lupta cu întunericul vremii, căci una este să vrea omul să facă acestea, și alta este să-i spună lui Fiul lui Dumnezeu, așa cum v-a spus vouă ce să lucrați și cu ce să vă hrăniți pentru vremea aceasta.

Nimeni din poporul cel pus la pregătit să nu se întristeze pentru hrana cerută de Domnul s-o folosească cei credincioși, hrană fără de carne, fără de ouă sau lapte sau pește, căci Daniel proorocul și oastea lui micuță când au luptat împotriva împăratului păgân, așa au biruit ei, așa, ca voi, așa cum vă spune vouă Fiul lui Dumnezeu să trăiți și să biruiți, iar voi așa să împliniți și așa să biruiți, ca Domnul, Care a biruit lumea, și tot așa vă învață și pe voi să biruiți, întâi trupul, și apoi lumea toată pentru dragostea de Domnul, așa cum și pe mine dragostea de El m-a hrănit și mi-a dat putere pentru El. O, sunteți cei mai scumpi între români. Copii de aur sunteți în mijlocul acestui neam, și se mângâie în cer neamul român cel între sfinți sălășluit, se bucură de așa mlădițe, și nădejdea lor e mare când văd ei acum pământul român ridicat de Fiul lui Dumnezeu la nume de nou Ierusalim, țara venirii Domnului cu Ierusalimul cel de sus, cu a doua Lui venire cuvânt peste pământ cu sfinții și cu îngerii, precum era și la început în rai cuvântul Său peste om.

Îmbărbătare vă dau! Oastea sfinților se poartă cu voi între pământ și cer cu mare stăruință pentru biruința Domnului acum, când El vine și așează cu cuvântul Său împliniri de Scripturi pe pământ prin voi, și nu mai e nici un om deștept între oameni ca să vadă și să vă vadă pe voi și să mărturisească împlinirea proorociilor venirii Domnului în țara Lui cea de la sfârșit de timp, și pe care au văzut-o sfinții și au vestit-o așa, ba și celor fără de viață sfântă le-a descoperit Dumnezeu taina

pământului român la sfârșit de timp. O, fiți mari cu credința și cu iubirea și cu împlinirea iubirii! Iar Tu, Fiule al Tatălui, Domnul meu și Dumnezeuul meu, împlinește prin ei toată plata credinței noastre, căci noi am nădăjduit prin credință, și dă-ne, Doamne, plinătatea bucuriei Tale, căci pentru bucuria Ta noi am mărturisit și am luptat pe pământ. Amin.

— **A**cum Eu, Domnul, le spun tuturor că este înviere, că iată-i pe sfinți mărturisind de lângă Mine din cer lucrarea Mea pe pământ cu oamenii, căci sfinții Mei au purtat trup pe pământ și sunt acum în slava Mea și sunt nestricăcioși precum Eu sunt, și haina nestricăciunii au pe ei, după cum este scrisă fila cea din Scripturi despre îmbrăcarea cea întru nestricăciune a trupurilor duhovnicești în care a locuit și locuiește Duhul Sfânt pe veci de veci. Amin.

Se roagă Mie acum dintre sfinți sfântul care-și odihnește trupul pe pământul român și care-și are în calendar ziua lui de serbare lângă ziua mucenicului mărturisitor Dimitrie, și tot așa și numele îl are acest sfânt veghetor pentru neamul român în cetatea Bucureștiului, și-Mi spune el așa:

— **S**uferința duhului meu e mare, Doamne. Stau în mijlocul Babilonului și mi-e duhul și trupul tot o durere și nu înțelege omul de rând cum vine aceasta, că vin oameni și-și lasă durerile deasupra trupului meu cel în cetate așezat și mă doare duhul și trupul meu cel ceresc. Stau în mijlocul Babilonului și plâng a jale, că jale mare se suie la Tine de la toți cei ce slujesc în biserici fără să-Ți urmeze cu viața, și de la care mulți, mulți se îmbolnăvesc cu credința și cu fapta, că nu poate bolnavul să-l vindece pe cel bolnav, iar cei ce suferă pe pământ de la despărțirea de Tine a lor, n-au vindecători, n-au oameni de cărare spre Tine pentru ei. Mă doare de pe pământ și până în cer, și fărădelegea e stăpână mare și pe străzi și în biserici, și eu plâng și dau să-Ți cer cu rugă, curăță fărădelegea din biserici și din locașurile numite așa și dă-le oamenilor să știe ce înseamnă biserică, și oprește-i apoi pe cei mari și tari prin numele lor, o, oprește-i să mai zidească biserici și întoarce-i pe ei mai întâi pe cărările Tale sfinte, ca să învețe ei de la Tine că omul este biserica Ta, odihna Ta, nu zidirile care nu Te pot cuprinde, Doamne! O, oprește-i pe mai-marii din biserici și nu-i lăsa să mai facă zidiri în numele Tău fără ca Tu să le spui să facă! Ia-le cărma din mână și cârmuiește-i Tu și pe ei, că ei nu duc pe oameni la lumină, nu-i duc la Tine, și sunt necăjiți oamenii, Doamne, și merg fără de Domnul pe pământ!

Ia rugăciunea mea și împlinește-o pe ea, o, Bunule Doamne al rugătorilor cei sfinți înaintea Ta și dă-mi și mie izbăvirea de durere și ridică-mă în văzduh, că pe pământ e fărădelegea cu pașii ei peste tot și nu mai e drum curat și înflorit, ci e numai pământ tare, în care nimic nu mai are viață și față! O, dă-le sfinților Tăi mângâiere în lacrimi și ieși deasupra, o, ieși biruitor pe pământul român cu lucrarea Ta cea de la sfârșit de timp, cea de nou Ierusalim, așa cum au proorocit-o sfinții pe România Ta, ca să crească via Ta apoi pe pământ și să faci vin nou, Doamne, că a venit această vreme și mulți sfinți au vestit-o că va fi și că Tu vei fi Păstor, din mijlocul neamului român păstorind cu toiagul cuvântului Tău cel de la sfârșit de timp! O, mi-e tare jale, și așa mă rog Ție, Păstorule milos și lipsit de oi și de cioban de oi! Și acum mă aplec și-Ți mulțumesc că mi-ai făcut loc să-mi spun durerea și să aduc rugăciunea mea înaintea Ta. Amin.

— **O**sfinți ai Mei îndurerați, din unii în alții, ați purtat voi fața Mea și viața Mea în voi pe pământ. Plângem cu durere pentru neamul omenesc cel de

la sfârșit de timp, dar Eu am popor pus deoparte din neamul român și tainic Îmi pregătesc cu el împlinirile cele de pe urmă, și apoi Mă voi arăta. Grăiesc cuvântul Meu poporului Meu, și în mijlocul lui vin cu voi, ca să grăiți și voi peste pământ. Să se înfricoșeze cei ce aud cum dau Eu de știre taina Mea cu poporul cuvântului Meu cel de azi pe pământul român! Să fie plini de sfială cerească cei ce aud și stau față în față cu Domnul și cu sfinții prin cuvântul cel de azi al Meu și al sfinților Mei! Amin.

Tu, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, să stai, tată, plin de nădejde în grădinile Mele cu tine și să fii popor de rugăciune tainică între tine și Mine, căci toate prin credință și prin rugăciune se înfăptuiesc și se sfințesc, precum este scris. Iată, acum ne pregătim de praznic sfânt și de lucrare sfântă peste cei ce se vor aduna lângă Mine și lângă tine la izvorul Meu de cuvânt. Fii, tată, cu nădejde, căci Eu sunt cu puterea.

Le văd inimioarele zvâcnind în cei ce se găsesc cu pasul și cu duhul să vină la izvorul Meu de cuvânt, la masă de praznic cerul și pământul laolaltă în grădinile Mele cu tine, fiule poporul Meu. O, te învăluiesc în cuvânt de binecuvântare, tată. Ajutorul tău vine de la Mine, căci și tu stai ajutor al Meu și-Mi ajuți venirea. Sărutul Meu îți pecetluiește fruntea, copil de la sfârșit de timp, căci începutul Meu cel nou este cu tine și cu Mine pe pământ.

O, sfințească-se numele Meu prin tine pe pământ precum în cer, căci tu, poporul Meu, ești rodul cuvântului Meu cel de azi, ești via Mea, ești fructul Meu pe masa Tatălui Meu și ești pe pământ împărăția Mea, iar Eu sunt Împăratul tău, o, poporul Meu, popor cu Împărat din cer peste tine și peste cetatea ta pe pământ acum! Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2010

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul S-a născut prunc ca să dea pildă omului să fie mic. Omul sfânt rămâne pe pământ după curățirea pământului. Rugăciunea lui Adam pentru învierea oamenilor. Păstorul Daniel îndeamnă din cer poporul la pocăință.

Pe cale de îngeri Îmi cobor glasul și pe tron de heruvimi stau, și slava Mea este cuvântul, iar cetele îngerești Îmi cântă ca în cer: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine! Amin.

Eu sunt Cel ce sunt! Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă mărturisesc pe Mine Însumi cine sunt, căci Tatăl Meu Savaot Mi-a dat toată puterea în cer și pe pământ, fiindcă M-am coborât din cer pentru om și M-am întrupat în Fecioară ca să Mă nasc Prunc mic și să-i dau omului pildă să fie mic și să crească tot așa, să nu crească mare, că el așa a crescut și așa crește și nu rămâne statornic omul, că nu are căpetenie peste el ca să învețe să fie mic, să fie statornic, să aibă viață în slavă, în ascultare ca a îngerilor, care au căpetenie peste ei și sunt în slavă, în mare slavă, în mare aplecare, și tot așa și lucrare. Amin.

Cobor la izvor, cobor cu îngerii și cu izvor de cuvânt. Cu slavă de îngeri cobor și întâmpin pe poporul adunat în jurul slavei Mele în zi de sărbătoare pentru îngeri, care cu freamătul lor mângâie tainic creștetul aplecat al celor ce au venit la sărbătoare îngerească în grădinile Mele cu poporul Meu cel jertfitor slavei venirii Mele cuvânt pe pământ, când Tatăl, iată, Mă trimite să Mă fac cuvânt de foc și să-l curăț cu el pe om pentru venirea Mea, și stau în grădinile Mele cu tine cuvânt, poporul Meu, și hrănesc, fiule, inimioarele care Mă strâng în ele ca să le dau putere să se facă sfinții Domnului.

Acum două mii de ani am venit și am lucrat ca atunci,

iar acum vin și lucrez cu mult cuvânt spre facerea omului și îi cer lui să treacă prin apă și să nu piară, să treacă prin foc și să nu ardă, că la potopul cu apă a pierit tot omul, și la foc tot așa, dar acum vreau sfânt să se facă cel ce vine la Mine, că vreau să rămân cu el după ce mânia va trece, căci Noe a scăpat dimpreună cu cei ce au ascultat de Mine și de el, iar ceilalți au pierit, iar tinerii în cuptorul de foc în văpaie aruncați au scăpat, pentru că au ascultat de Mine și de căpetenia lor. Adam însă nu și-a pregătit salvarea nici măcar în rai fiind, ci și-a pregătit neascultarea, și iată ce înseamnă trupul, carnea și sângele, care sunt trup!

O, pe pământ e numai foc și toți oamenii ard în el, și e numai ape și toți pier în valuri, ca la potop, și e numai sânge, numai fire pe pământ.

Mă fac cuvânt de slavă pentru îngeri, căci cetele îngerești au ziua lor de serbare prin biserică, și îngerii au căpetenie peste ei și sunt ei slava Mea prin ascultare de căpeteniile de peste ei. Mihail, căpetenia oștirii Domnului, îngerul Meu, strigă acum peste cei ce iubesc cuvântul Meu: Să stați bine și cu frică și cu mare luare-aminte să stați și să ascultați, că e vreme cu căderi și cu încăpățănare pentru necredință și pentru trădări și pentru căderi, iar Domnul vă învață salvarea! Amin.

O, popor adunat lângă poporul Meu cel de la izvor, am pus acum două mii de ani o întrebare ucenicilor Mei cei de atunci și le-am zis lor: «*Cine zic oamenii că sunt Eu?*». Vă pun și vouă această întrebare acum, iar voi dați răspuns și spuneți-Mi cine ziceți voi că sunt Eu, Cel ce grăiesc? O, Eu sunt Cel ce am fost hărăzit de Tatăl Meu prin cuvântul cel proorocesc al Duhului Sfânt că voi fi spre ridicarea și spre căderea multora, și iată, așa sunt. Cei cu inimă de evreu Mă disprețuiesc și zic că de la ei putere se dau Mesia cei care Mă așează în carte cuvânt în zilele acestea. Alții spun că nu pot cuprinde ei adevărul despre acest cuvânt, iar alții Mă aud și Mă mărturisesc că Eu sunt Hristosul, Mântuitorul celor credincioși. Dar voi cine ziceți că sunt Eu, Cel ce grăiesc vouă? O, ce să fac cu cei ce nu Mă primesc Mântuitor peste ei prin acest cuvânt ieșit din gura Mea și care se face carte pe pământ?

O, pace vouă, și fiți credincioși! Oștirea îngerilor e tot un freamăt aici, în văzduhul colinei slavei Mele cu poporul Meu slujitor venirii Mele acum cuvânt pe pământ. Pace vouă, și fiți ca îngerii, căci îngerii au căpetenii, și așa se fac ei slava Mea, iar văzduhul tresaltă de lucrarea slavei! O, nu numai îngerii trebuie să aibă căpetenii, ci mai mult oamenii trebuie să aibă, ca să se facă ei slava Mea. Arhangheli trebuie să fie și între oameni, ca și între îngeri, dar trebuie să fie bine învățată și înțeleasă căderea îngerilor și să fie veghe pentru înțelepciune, ca nu cumva vreo căpetenie de peste oamenii cei credincioși să se înalțe ca să cadă și să atragă spre cădere ceata lui toată, că e de dat răspuns la Dumnezeu pentru umilință sau pentru semeție, și apoi e de primit plată pentru faptă, pentru credință sau pentru necredință, căci cel semeț își pierde când nu se gândește, își pierde credința și își pierde puterea, și-și pierde plata apoi.

O, pace vouă, și fiți credincioși, căci sunt la sărbătoare îngerească veniți sfinții și părinții, și sunt cei adormiți veniți la masa Mea cu îngerii și sunt ca frunza și ca iarba de mulți, căci Eu, Domnul, le-am făcut din vreme chemarea, iar ei așa au ascultat. Mihail, căpetenia oștirii Domnului, îngerul Meu și al poporului Meu, dă glas îngeresc sărbătorii de azi și strigă cu tărie:

— Slavă Ție, Doamne, că ai început să împărățești și să-Ți faci popor sfânt pe pământ

pentru venirea Ta! O, slavă Ție, Stăpâne al oștirilor Tale, că mare este darul poporului Tău de azi în români, căci pentru învierea morților Tu l-ai ales pe el și l-ai așezat la împlinirea Scripturilor Tale cele pentru răscumpărarea trupurilor, că mare este așteptarea celor ce așteaptă! O, să învețe cei ce vin să se facă popor al Tău pentru venirea Ta, să învețe de la îngeri, căci îngerii au căpetenii și sunt ei slava Ta! O, iată câtă sărbătoare de cuvânt, iar eu cârmuiesc în numele Tău masa de cuvânt din ziua aceasta a îngerilor și văd pe trâmbița Ta Verginica venită la popor, cu scump popor la masa Ta de cuvânt în mijlocul poporului Tău cel de pe pământ acum. Ea a venit, iar eu am privit și am așezat în ordine tot lucrul cuvântului de azi.

O, sună tu, trâmbiță a Domnului, și dă acum rând cetei tale! Amin.

— O, binecuvântat ești, Doamne, că ai ales dintre oameni rugători Ție pe pământ și în cer pentru împlinirile Tale, prin cuvânt proorocesc rostite și pregătite ca să fie, iar eu am cu mine de mână la masa de azi a îngerilor, am pe păstorul Daniel, că multă vreme a păstorit el spre Tine turma care s-a ridicat din cuvântul Tău cel de azi! Acum un an eu, trâmbița Ta, am venit cu îngerul Tău și l-am adus înaintea Ta, ca să-l așezi pe el între sfinții Tăi rugători, că era vreme de grea cumpănă pentru neamul român, și mult a dorit acest păstor de suflete slava Ta lucrând și împlinindu-se în mijlocul acestui neam, după cum a crezut el de mult în cuvântul Tău, care a vestit-o pe țara română aleasă Ție de venire a Ta acum, la sfârșit de timp, Doamne.

O, hai, păstorule Daniel, ia-ți glasul cel păstrat în cer când Domnul ți l-a luat mai din vreme și hai să cuvintezi poporului de ieri și de azi, căci cine păstorește cu credință și cu nădejde pentru Domnul turma lui, acela nu moare niciodată, și moare numai cel ce vrea să moară. S-a scurs un an de când ne-am întâlnit între cei din cer, și vreau acum să împlinim grăire mare peste poporul acestui cuvânt. Ți-a fost dor să grăiești, o, ți-a fost dor! Mângâiere aș vrea să capeți acum de la grăirea pe care o așezi azi în cartea Domnului.

O, frumoasă este grăirea între cei din cer, și mare să fie credința și înțelepciunea celor ce ascultă acum pe păstorul Daniel, pe martorul cel credincios al lui Dumnezeu-Cuvântul pe pământ, Domnul, Care vine și grăiește acum în mijlocul unui popor credincios pe vatra neamului român. Amin.

— O, mi-e duhul cuprins de așteptare și de bucurie pentru poporul cel ascultător, după cum este și între îngeri această slavă, și mi-e duhul cuprins de durere pentru poporul care n-a avut răbdare, răbdare până la sfârșit, așa cum eu am avut și am. M-a chemat Domnul din lume pe când eram cuprins de ea și m-a luat și m-a curățat frumos și m-a făcut slugă a Sa ca să-L înțeleg și ca să-L urmez apoi cu toată ființa și vremea și ascultarea mea înaintea Sa pe pământ. M-am dat cu totul ascultării de acest cuvânt, iar râvna aceasta am dorit-o mereu în toți cei care au aflat izvorul lui Dumnezeu-Cuvântul, și din pricina acestei suferințe pline de așteptare și de răbdare am stăruit și cu blândete, și cu dojană peste cei greoi la mers și la putere pentru cele cerești, cerute de Domnul de la acest popor. Am pierdut mult și mereu, căci când Domnul pierdea, eu pierdeam ca și El, și suferința aceasta m-a apăsă ziua și noaptea și mă scotea din casă și strigam ca să mă audă cei ce făceau suferință. O, ce mare este suferința unui păstor de la cei ce nu pășesc frumos și curat după Domnul, și am suferit în casa mea această durere, și am suferit în fiecare casă de creștin depărtarea de Domnul a fiecăruia din cei ce au fost alăptați la acest

sân, la izvorul de cuvânt al Fiului lui Dumnezeu.

N-au stat frumos la crescut cei ce se nășteau în credință prin acest cuvânt. N-au stat mici, ci s-au mâniat pentru orice trezire, pe care dădeam mereu să le-o fac. Văd acum în cer, și din cer văd cât de mult pierd cei ce nu caută dojana peste viața lor, și mă doare în cer pentru tot ce n-am putut pentru viața fiilor acestui popor. Cei ce se nasc și se vor mai naște pentru Domnul prin acest cuvânt, să primească sfatul cel bun de a nu căuta bunătate pentru ei, ci altceva să caute ei, căci bunătatea nu-l poate pregăti pe om pentru cer, de vreme ce el, atât de semeț cum este, dă să aștepte pentru el daruri, pe care nu le merită și pe care nu e bine să le dorească, ci e bine să stea în oștire cu căpetenie peste ea și în umilință fără margini să stea, iar pocăința cea de zi cu zi să-i fie cale de odihnă sufletului lui, că mare lucrare îi trebuie peste el celui ce vine să-L cunoască pe Domnul prin acest cuvânt și să se arate Lui, desfăcându-și învelișul său ca să fie văzut și vindecăt pe dinăuntru, căci pe dinăuntru stau carii care rod în om mântuirea lui cea de la Domnul. Nu sunt pe pământ păstori care să-l lucreze pe dinăuntru pe cel ce vine să se dea Domnului, și omul este închis în sine și nu dă să dea drumul la ușă ca să intre vindecătorul și să-i cerceteze viața, și apoi fața.

O, aș sta de vorbă cu mulți frați, că mult am voit aceasta peste mulți când am putut să voiesc. Le-aș spune multora din poporul acestui cuvânt înțelesuri tainice, pe care ei n-au voit să le pătrundă cu Domnul, ci singuri au voit, și au greșit și greșesc, și prea mult greșesc. Le spun însă celor ce stau și se uită din lături la mersul Domnului și al cuvântului Său pe mai departe, și le spun să nu uite că în lucrarea mea de apostol înaintea Domnului eu am lăsat scris poporului epistole adevărate cu amănuntul pentru înțelesul cel de sus al tainelor care se împlinesc acum prin cuvântul Domnului și prin faptă, căci lucrarea de nou Ierusalim, pe care tot o așteaptă cei ce s-au îndărătnicit prin păcatul îngâmării, iat-o pe ea împlinindu-se și tot depănând pe acest caier împliniri, pe care numai cei ce vor să se păstreze orbi nu dau să vadă și să înțeleagă, căci nestatornicia cea de la nemulțumire i-a făcut pe ei să piardă și să tot piardă câștigul, pe care n-au știut să și-l agonisească, și pentru care le trebuia credință sfântă până la sfârșit, căci tainele lui Dumnezeu sunt taine, nu sunt din pământ sau din piatră sau din lemn sau din fier, ci sunt din duh și din Dumnezeu luate și înțelese și văzute, numai să fi voit să deslușească acest popor simbolurile toate, care ascund sub ele pe Domnul împlinitor pe pământ în acest cuvânt și prin acest popor credincios al bisericii de nou Ierusalim, căci prin credința celor credincioși Lui lucrează Domnul faptă împlinită. Mi-a dat Domnul să înțeleg și să văd și să mărturisesc, după ce prin grele încercări am trecut din partea celor necredincioși și răzvrățiți și nestatornici în iubire în vremea acestei lucrări.

Mi-e dor să grăiesc poporului pe cele neînțelese de el, de necredința lui, o, și-mi face Domnul semn că iarăși intră în carte la capătul sărbătorii și-mi va face punte spre popor cu adâncime de grăire, și acum aștept lângă trâmbița Lui, căpetenie în cer pentru cei între noi trecuți sus, și doresc să grăiesc copiilor mei după trup despre cuminenția pe care le-o cer față de lucrarea cuvântului și de toate așezările Domnului, și, iarăși, doresc să aduc rugăciune Sfintei Treimi pentru patria română și pentru scump poporul de nou Ierusalim în mijlocul neamului român, că mult am mijlocit în cer când am plecat și când neamul român era în cumpănă mare pentru viața lui, pentru salvarea lui de sub capcana deschisă atunci ca să-i îngreueze lui și mai greu suferința prin care trece de o lungă bucată de timp.

Vă ating cu duh părintesc pe toți cei strânși la glasul cuvântului de sus și vă cer să învățați mersul cu căpetenie, că fără așa mers nu este biruință în Domnul, nu este, și este numai mers rătăcitor și amenințat în fel și chip pentru căderi și pentru trădări, și apoi pentru dureri.

O, mi-e dor să grăiesc, Doamne, mi-e dor. Amin.

— **O**ți-e tare, tare dor, iar Eu, Domnul, voi face cale dorului tău cel sfânt spre popor. Alinul Meu îți șterge fruntea ostenită de așteptare, că voiesc să grăiești acestui popor despre taina învierii, taina celor înviați și în drum spre înviere, ca să știe cei ce dau să moară și să nu se joace de-a moartea, ci să înțeleagă ei taina învierii. Amin.

— **O**Sfânt, Sfânt, Sfânt ești, Doamne, în cer și pe pământ cârmuind cu slavă, că taina slavei Tale o văd atât de frumos sfinții și îngerii Tăi! Eu, căpetenia oștirii Tale, văd pe omul cel întâi zidit de mâna Ta din pământ, îl văd acum cum îl plânge pe om. Suspina el și-l plânge pe omul care se desparte de Tine pentru păcat, după ce el a adus în trup păcatul când nu Te-a ascultat în rai, și iată-l cum Te roagă pentru învierea celor ce au greșit și au murit ca și el prin greșală, de la el și până azi, și strigă el la Tine cu rugă arzândă și zice:

— **A**propie, Doamne, slava învierii pentru toți cei care au greșit prin păcatul meu cel din rai! M-am despărțit de Tine pentru femeie și am iubit-o pe ea cu inima mea, și pe Tine Te-am părăsit, și nu mi-a fost de folos că am făcut așa, ci îmi este durere pentru fiecare om care cade prin păcatul meu, căci omul nu-și iubește femeia decât pentru păcat, iar Tu acum două mii de ani ai spus să-și iubească omul femeia așa cum Tu ai iubit biserica, căci taina căsătoriei s-a făcut păgânie și închinare la idolul plăcerilor și Te îndurerează omul și moare mereu prin păcat și cu păcat. O, iartă-i pe păcătoși și le dă lor darul vederii, că noi vedem acum lucrarea tainei învierii în mijlocul poporului Tău rugător pentru noi, cei care am murit prin păcat. O, miluiește gloata care așteaptă învierea și iertarea, Doamne, că Tu numai din mila pentru om pe toate le lucrezi. Plâng și-Ți cer învierea tuturor, că ei porunca Ta așteaptă, și nădăjduiesc așteptând. Amin.

— **O**vin curând, vin curând și le deschid ca să iasă! Vin curând. Amin.

Auzi, poporul Meu, auzi, tată, glasul celor din morminte! E zi de sărbătoare, fiule, și stau la masă îngerii și sfinții și cei ce așteaptă de dincolo cu dor.

Și acum mângâierea Mea se face dulce pentru cei ce au venit cu pasul până la izvor, la masă de îngeri. O, iubiți, iubiți viața cea trăită pentru venirea Mea, că Eu vă aștept pe deplin să-Mi ajutați venirea! Aplecați-vă pentru iubire și luați în auz tot ce doresc Eu în voi! Vă ies mereu în prag la sărbători cu slavă de nou Ierusalim și vă cuprind în cuvânt mângâios și Mă umplu de mângâiere de la voi de câte ori veniți la izvor și stau cu voi la masă! Iubiți această bucurie. Îngerul Meu Mihail, căpetenia oștirii Mele, vă deschide vouă spre Mine, că-Mi este slujitor. Oștirea îngerilor s-a făcut una în ziua aceasta pentru ei, căci îngerii au căpetenii. Așa să pășească spre Mine cei ce se fac popor al venirii Mele, stegari ai slavei cuvântului Meu, care vine pe pământ. Mă voi ține după voi cu tot cuvântul Meu cel de azi și voi privi la voi dacă-i veți pregăti casă la voi. Amin.

Se binecuvintează de toată oștirea cerească masa de sărbătoare a îngerilor, alături de poporul Meu cel credincios! Slava Mea cu voi se face cuvânt și vă așează cu Mine la masă cu sărbătoare îngerească. Pace vouă! Fiți credincioși! E mare frumusețe sărbătoarea Mea și a îngerilor Mei cu voi. Îngerul

Meu Mihail slujește între Mine și voi, între cei din cer și voi. Credința voastră să fie iubire, ca să aibă putere și viață cuvântul Meu peste voi.

Eu sunt Cel ce sunt și stau în mijlocul neamului român ca pe vârful de munte înalt și-i strig pe toți spre slava Mea și stau pe tron de heruvimi și-Mi cântă acum cu slavă cetele îngerești: Sfânt, Sfânt, Sfânt este Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine, și plin e cerul și pământul de mărirea Lui. Amin, amin, amin.

*

Îngerul Meu Mihail cârmuiește în numele Meu masa de cuvânt din ziua aceasta până la ridicarea ei. S-au strâns bucatele de pe masă, iar cei adunați au primit binecuvântare tainică pentru calea lor spre casă. O, sunt de neînchipuit de frumoase și greu de pătruns tainele Duhului Sfânt și lucrarea lor, căci omul este prea mărginit cu lucrarea duhului și cu înțelegerea. Eu însă Îmi desfac tainele pentru cei ce înțeleg și, mai mult, pentru cei ce cred prin darul Duhului Sfânt, pe Care nu-L pot avea cei ce sunt bogați în duhul lor, în vederea lor, bogați în duh de om, și tot așa și în trup, căci scris este în Scripturi: *«Numai cei înțelepți vor pricepe, iar cei neînțelepți nu»*, cei fără de umilință de duh nu vor înțelege nimic, pentru că nu au pe Domnul cârmuitor peste mintea lor, iar omul de la minte se îmbolnăvește, mintea i se strică mai întâi, și apoi ochii și apoi fapta, și așa i se strică omului iubirea pe care ar mai putea s-o aibă. Când Eu îl văd așa pe om, Îmi ridic din el tot ce mai e de la Dumnezeu în el și rămâne el cu plata minții lui și atât, cu tot ce adună mintea lui de la ea putere și voire, iar îngerul cel bun nu-l mai poate ajuta pe el, din pricina lucrării minții lui zbuciumate, căci Domnul și slugile Lui cerești stau în loc cu pace, în loc cu credință și cu duh de umilință și de pocăință, nu stau în omul zbuciumat, nu stau în cel ce se smulge din Dumnezeu.

O, fiilor din porți, nu citesc, tată, nu citesc cuvântul Meu cei ce vă defaimă pe voi și pe cei ce stau de partea Mea, iar cei ce între ei mai citesc, se răvășesc, se îndoiesc, judecă pe Dumnezeu și pe voi, căci mintea lor s-a îmbolnăvit. Cine are iubirea bolnavă, tot așa și mintea o are, iar roadele iubirii nu mai pot odrăsli în el, căci duhul cel rău îi stăpânește mintea și este dușmănie și este loc fără de pace inima lui.

Mă doare de cei atât de bolnavi, dar n-am cum să-i vindec, așa cum nici pe Iuda nu l-am putut vindeca după ce duhul rău a venit la el cu arătare nălucitoare și i-a spus lui că Iisus Hristos nu-l iubește pe el și că numai pe ceilalți ucenici îi iubește Domnul, și n-am putut să Mă mai apropiu de inima lui apoi, căci sămânța urii și-a făcut în el lucrarea și l-a întunecat de tot, și M-a urât el apoi, din pricina întunericului din el, căci scris este: *«cel ce urăște pe fratele său, este în întuneric»*, și iată ce face lipsa iubirii din inima omului! Când iubirea nu-și arată roadele ei în om și din om, zadarnic ar mai spune omul că are iubire, și mai ales când roadele urii și ale răutății inimii sunt lucrate de om și se învederează la lumină.

O, cum să mai aibă loc lucrarea duhului umilinței în cei ce vă defaimă pe voi și pe cei ce stau de partea Mea și a duhului mărturisirii, fiilor copii? O, să nu fiți triști, tată! Să fiți liniștiți, fiilor! Pe Moise îl urau frații lui din pricina invidiei din ei și îl invidiau din pricina darului Meu din el și îl vorbeau de rău, găsimu-i vină ca să-l disprețuiască, dar Eu lucrăm în el și cu el, că mare eram Eu în inimioara lui duioasă, în locașul credinței lui, și îl însoțea pe el îngerul Meu, și pentru Moise, nu

pentru popor făcea aceasta îngerul Meu, mergând el în fața oștirii lui Israel în stâlp de foc și de nor, și nu-l iubea Israel pe Moise, ci îl judeca și îl lovea pe el Israel, până ce Eu, Domnul, l-am ascuns pe el de la fața lor, căci păcatul nrecunoștinței era mare între Israel și Moise, o, și câte minuni și semne mari au stat față în față cu ochii lui Israel, lucrări cerești, despre care nu s-a mai auzit până atunci, dar tot împietrită a rămas inima lui Israel, până ce de tot s-a pietrificat! O, fiți liniștiți, tată, căci acum este acum, că lucrarea Mea de cuvânt se slăvește peste voi și peste pământ și naște fii pentru Dumnezeu și pentru viață sfântă înaintea Sa, și acestea sunt minuni mai mari decât oricare altele, tată, și vreau să-Mi fac din români un popor mare de sfinți cu viața, sfinți cu iubirea, sfinți cu credința și cu fapta, și prin care Eu să pot. Uitați-vă în timp, uitați-vă înapoi, că Eu, Domnul, numai prin așa slujitori am putut și am lucrat. Credința în cuvântul Meu cel rostit, aceasta trebuie să am în omul slujitor, și lucrez Eu apoi prin el ca și prin Moise și-Mi fac cale cu mărirea peste pământ pentru duhul mărturisirii, duh care cheamă omul de la păcat la sfințenie și-i dă putere să se nască din nou prin cuvântul Meu cel de sus, și care vine până la urechea omului și o curăță pe ea și sfințește tot trupul apoi, și așa poate Domnul prin sămânța Sa semănată peste pământ cu duhul iubirii, Duhul lui Dumnezeu.

O, copii credincioși, voi ați rămas cu Mine, tată, așa cum a rămas Iosua pentru Moise cu toată ființa lui și a putut el apoi totul pentru Dumnezeu, iar ceilalți din Israel s-au răzvrătit toți. Îi învăț acum pe fiii poporului Meu, îi învăț să ceară și să aibă înțelepciune și să stea lângă Mine și lângă voi, ca să poarte ei biruința Mea așa cum a purtat-o Iosua, ucenicul cel credincios al proorocului Moise, și așa cum a purtat-o Elisei, ucenicul cel credincios al lui Ilie proorocul, că mare putere de minuni cerești are duhul credințioșiei prin cei ce-l poartă pe el înaintea călăuzitorilor lor!

Îmi alunecă cu dulce cuvântul pe buze și vi-l grăiesc spre alinarea Mea și a voastră. Îi aud pe cei ce vă disprețuiesc și vă hulesc, și și-au făcut ei din aceasta o haină a sufletului lor răvășit. O, întăriți spre statornicie pe poporul cuvântului Meu, fiilor, căci Eu îi spun lui că e mare pagubă vorbirea de rău, vorbirea în deșert, și îl învăț să se ferească de cei ce defaimă și împart necredință cu limba lor, că aceia și-au pierdut iubirea și și-au pierdut mintea, iar limba lor împarte batjocuri. O, cine din ei ar mai putea stinge focul care l-au aprins ca să nu-i ardă, ca să nu se întoarcă asupra lor, o, cine? Duhul adevărului, El este duhul umilinței și al pocăinței și este Mângâietorul, și M-aș sălăslui cu El în cei ce vă urăsc pe voi și vă vorbesc de rău unii altora, și i-aș curăți pe ei de toată tulburarea și întinărirea, care vin de la răutate, și i-aș mântui pe ei de întunericul care-i chinuie și le dă neastâmpăr, dar cum să fac Eu aceasta când ei se dau atât de drepti, atât de mari și, unde mai pui, se dau apărătorii lui Dumnezeu când zic ei că voi sunteți rățaciți și că sunteți păcătoși! O, păi cum să nu zică așa când ei au nevoie să-și acopere nestatura lor, necredința lor și neîmplinirea cuvântului Meu, care le-a cerut lor despărțirea de lume, sfințenie și iubire, credință și pace și multă multă umilință?

Am spus prin Scripturi să nu se facă judecători fiii credinței, căci numai Eu sunt Judecătorul, și am spus, iarăși, să fie ei învățători prin viață cerească în ei mai mult decât orice cuvânt rostit de ei ca învățătură peste om.

O, fiilor care vă răzvrățiți asupra mersului Meu cu poporul cel credincios! O, nu Mă conduceți, tată, spre mânie! Îmi ațâțați mânia dacă mergeți mai departe cu păcatul lui Datan, Aviran și Core. Mă supăr pe voi cu mânie dacă vă jucați

de-a păcatul lui Cain. Am spus cândva prin cuvântul Meu cel cu durere în el, am spus că nu e bună joaca, și am spus că joaca se face duh rău și umblă apoi prin poporul Meu și-Mi însăgetează până la os pe cei cu care Eu Îmi port venirea. Am spus, și n-am fost mincinos, și n-am fost ascultat când am spus că nu e bună joaca cu răutatea și cu dușmănia, cu mânia și cu clewetirea, cu defăimarea și cu minciuna pentru ea. O, ce v-am luat, cu ce v-am păgubit, tată, de-Mi puneți spini groși în carne pe calea mersului Meu cu poporul cel mai mic și cel mai credincios al vremii lucrării Mele cea de cincizeci de ani în zilele acestea? O, de ce, tată, hrăniți voi mânia în inima Mea? Credeți voi, oare, că vă luptați doar împotriva celor credincioși Mie acum, și prin care Eu, Domnul, Care v-am păstorit odinioară și pe voi, iată-Mă cum merg mai departe cu ei, cu cei ce cred cu putere în cuvântul Meu, care este același, precum Eu Același sunt? Iată, grăiește acum cu voi îngerul Meu Mihail și va da el rând în cartea Mea de azi cuvântului rostit în ziua aceasta, față în față cu Mine și cu cei din cer și cu voi. Îngerul Meu nu strânge masa cuvântului și nici oștirea cerească nu merge la locul ei până ce tot cuvântul și grăirea celor din cer nu va pune în carte pe cele ce vor rămâne în ziua aceasta scrise în ea. Amin.

— Eu sunt îngerul Domnului. Căpetenia oștirii Sale sunt, și sunt îngerul poporului Său cel din zilele acestea, noul Israel, poporul noului Ierusalim. Mi-a dat Domnul misiunea s-o însoțesc pe trâmbița Sa Verginica și am însoțit-o pe ea încă din pruncia ei, și apoi în toată vremea trâmbițării Domnului prin ea, și apoi în cerul sfânt, și sunt îngerul celor bravi și sfinți ai acestui popor și care s-au alăturat numărului celor din cer, și sunt îngerul celor ce sunt aici, pe pământ lucrători mari ai tainelor Lui și ai venirii Lui, taine scrise în Scripturi să se îplinească pe pământ în zilele acestea. Amin.

Eu sunt îngerul Domnului, îngerul iubirii Lui pentru cei credincioși Lui, și sunt îngerul mâniei Lui pentru cei ce-I hrănesc mânia și-I sting duhul milei și al răbdării în lupta lor împotriva Lui și a celor credincioși Lui. Am stat cu oastea cerească în ziua aceasta martori ai cuvântului ceresc și a toată sărbătoarea îngerilor, sus, în cer, și jos, pe pământ, și am vegheat sus și jos duhul celor strânși la ziua de serbare a îngerilor lui Dumnezeu și a toate căpeteniile lor, în fața căroră eu am stat și am cârmuit masa Domnului, masa de praznic și tot cuvântul de pe masă. Ascult de Domnul, căci sunt îngerul Lui și merg cu El pentru ocrotirea poporului Lui de azi, în față și în spate merg ziua și noaptea și merg și slujesc și ocrotesc pe fiii cei credincioși și mă arăt așa, slujind și împlinind, văzut și nevăzut pentru împlinirile care se așează la vedere, după hartă. Amin.

Dau acum rând trâmbiței Domnului, Verginica, și oștirii cu care ea este venită la masa îngerilor lui Dumnezeu cu poporul Său de pe pământ. Ea are azi lucrare de cuvânt alături cu păstorul Daniel și cu poporul cel din cer al acestei lucrări. Ea este însoțitoarea mea, iar eu, însoțitorul ei, și mare a fost pe pământ lucrarea ei cu Domnul, și tot așa de mare este și din cer acum, și mereu cu ea eu sunt, și tot așa sunt și cu poporul ei pe pământ, mereu mereu.

Îți dau intrare, o, trâmbiță a Domnului pentru zilele cele de apoi! Masa cuvântului se strânge după ce tot cuvântul zilei va fi așezat în cartea sa spre mărturie și spre lucrare, și apoi oștirea cerească merge la locul ei și la lucrarea ei pe mai departe, în cer și pe pământ. Amin.

— Binecuvintează, Doamne, intrarea mea în carte și oastea mea din cer cu care am

venit la masa Ta de cuvânt cu poporul adunat la izvor și cu toți îngerii din cer! Voiesc să-Ți cer să aduci Tu tot așa de mare ordine, tot ca a celor din cer să așezi mereu la toate întâlnirile cerului cu pământul pe pământul Tău ales acum, aici, unde-Ți paști Tu poporul cu toiagul Tău de cuvânt. Îngerii au căpetenii și se cunosc că au, după ordinea ascultării și a lucrării lor. O, tot așa să fie și pe pământ, tot ca în cer, Doamne, să fie în toate zilele, și mai ales în toate sărbătorile întâlnirii celor din cer cu cei de pe pământ slujitori Ție pentru toate lucrările pe care le ai de așezat și de purtat. În vremea mea de pe pământ cu poporul cel care a crezut cuvântului trâmbițării Tale prin mine, eu n-am avut putere să aduc poporul la așa ordine, așa cum văd eu acum în mijlocul poporului nou-născut din cuvântul Tău cel de azi. Erau toți răsfirați pe la casele lor, pe la treburile lor, în iubirile pământești, că nu Te-a iubit poporul cel de la început al acestei lucrări așa cum Te iubește cel mai mic azi, așa cum Ți slujește venirii Tale de acum poporul Tău cel mai mic, Doamne. Iată, cei mici pot. De ce pot cei mici? De mici ce sunt, de aceea pot ei să asculte și să aibă căpetenie peste ei, precum îngerii din cer, precum în cer, așa și pe pământ, o, Doamne. E bine cei ce stau sub ocrotire să asculte de la căpeteniile lor, nu de la dușmanii oștirii, căci celor ce nu le sunt cunoscute lucrările, chiar dacă au fost ei ascultători cândva și frați, aceia împart nedumerire și dușmănie peste oștire și sunt însemnați ca dușmani, trăgându-se la răspântii și la întuneric ca să atace oștirea. O, cine se putea gândi?

Se uită cu tângire oștirea cea din cer acum a acestei lucrări, se uită cu duioșie și cu dorire se uită să vadă cum sunt acum împlinirile pe care ei de departe le-au văzut cu credința, și care acum se împlinesc. Ai trâmbițat prin mine cuvântul Tău douăzeci și cinci de ani în mijlocul poporului care venea și asculta glasul Tău, și se uită cu tângire cei ce sunt plecați sus, iar eu îi am ca rod înaintea Ta în cer, și am acum alături, sus, pe păstorul Daniel și mă mângâi, Doamne, și am ridicat mai mare, mai cu putere duhul rugăciunii în cer pentru cele ce trebuie să le așezi Tu pe pământ în zilele acestea prin credința poporului Tău cel mai mic. O, s-au rărit la număr cei ce erau cândva la masa cuvântului Tău cel de azi, și s-a împlinit cu ei Scriptura care spune: *«Unul va fi luat, și altul va fi lăsat, și din cinci dintr-o casă doi sunt împotriva a trei, sau trei împotriva a doi»*, unii împotriva altora pentru calea Ta, Doamne, căci unii din ei au rămas cu Tine și cu poporul până azi, iar alții s-au nemulțumit și s-au semețit și împart dușmănie și hulă împart până azi.

Îi este dor păstorului Daniel de grăire cu poporul, și-l las acum să intre, o, Doamne, că dorul celor din cer arde ca focul cel ceresc și mână cerul pe pământ spre lucrare, și așa este dorul păstorului Daniel acum, și ne scoală el la lucrul cuvântului cel de foc, o, Doamne. Amin.

— Da! Focul Duhului Sfânt arde în duhul meu și în cuvântul meu, pe care acum cu foc îl cobor la poporul rămas pe pământ, și care a venit și m-a condus în ziua când m-am alăturat celor din cer, acum un an. Pentru cei din cer a fost măreață zi ziua mea acum un an, dar pentru poporul de pe pământ al acestui cuvânt a fost slab înțeleasă taina acelei zile de biruință a Domnului, căci m-a luat Domnul lângă El în cer pe când neamul român intrase în clește mai mult, și din cer am vegheat, de lângă Domnul, cu putere pentru ca să nu biruie vrăjmașul cel roșu cu toate ispitele lui fruntea acestui neam în zi de încercare. Stau lângă Domnul acum la veghe pentru binele lui prin această lucrare de cuvânt, că neamul român a avut parte de alegere aleasă ca să vină Domnul pe vatra aceasta acum cuvânt la sfârșit de timp, și

glasul Lui să se facă pe pământ carte și slavă a lui Dumnezeu între pământ și cer, taină după care atât de mult am tânjit eu pe pământ să se împlinească.

O, mi-e duhul cuprins de jale grea pentru poporul acestui cuvânt care n-a avut credință și răbdare până la sfârșit ca să nu se fi întors întru ale sale cel ce a stat la masa acestui cuvânt, iar Domnul a pierdut și L-a durut. Când eram pe pământ cu trâmbița Domnului grăia cu mine Domnul și mă striga pe nume ca să se vadă grăirea Lui cu mine, așa cum a lucrat El în toate vremile grăire cu servii Săi. Acum grăiesc și eu cu servii Domnului ca să grăiesc cu cineva și ca să se înțeleagă și să fie înțeles cu credință, și grăiesc vouă, celor ce purtați în zilele acestea pe Domnul spre popor și spre pământ. O, cine n-a îndurat dispreț între cei ce au iubit pe Domnul, cu milă și cu credință stând în slujba Sa? Fiți plini de răbdare! A spus Domnul să se dea deoparte cel ce nu-i place cum cere El poporului de la capătul lucrării Lui de cuvânt, și să stea cuminte ca să nu-i fie rău, nu să hulească, nu să dușmănească, nu să disprețuiască. Cei neîmplinitori nu m-au primit nici pe mine ca să-i călăuzesc, că nu le-a plăcut să aibă peste ei căpetenie ca îngerii din cer, ci le-a plăcut să fie liberi și să-i iubească Domnul așa cum sunt ei. Voi însă ați primit călăuză peste voi, și se bizuie Domnul pe voi acum și Își ridică, sprijinindu-Se cu voi, popor prin cuvântul Său cel de naștere din nou a lumii, și toate Scripturile se împlinesc prin cei credincioși, și sunteți nădejdea Domnului. Le spun celor ce vă disprețuiesc pe voi și îi întreb: cine le-a spus lor să facă aceasta? Cine-i călăuzește spre a fi judecători și defăimători? Pe cine au ei căpetenie și de ce lucrează ei așa? O, între cei ce au stat statornici lângă Domnul n-a fost nici o vreme să nu se aleagă dintre ei trădători și disprețuitori! Cine umblă pe cale fără lucrarea Domnului cu el, fără lucrul cel pentru Domnul cu pașii lui, acela nu este om purtător de Dumnezeu și ascultător, și cu aceștia nu vă opriți de vorbă, că au cuvinte cu venin și cu moarte în ele, căci eu am fost pățit, și apoi am suferit. O, vai de cei ce duc în rătăcire pe cei ce iubesc și împlinesc acest cuvânt sfânt de naștere din nou a lumii!

Grăiesc vouă, celor ce acum v-ați desprins de lângă Domnul și faceți lucrare lăaturalnică, dând să dărmăți pe ici, pe colo, pe cei credincioși ai acestei lucrări. O, cine v-a trimis? Aveți trimitere? V-a împuternicit cineva din cer sau de pe pământ să faceți lucrarea pe care o faceți voi? Vă grăiesc de milă, și de lângă Domnul grăiesc vouă, câți sunteți răzvrătiți, așa cum ați făcut voi, câțiva, în urma luării la cer a trâmbiței Verginica, și tot pe acești copii v-ați răzvrătit și atunci, și ați tulburat și duhul meu atunci, și eu am greșit, și apoi am suferit, și iată și voi cât suferiți și nu vă prinde teama! O, să vă fi născut voi pe pământ pentru această lucrare de răzvrătire asupra celor credincioși? Dar cum va fi capătul răzvrătirii voastre, vă gândiți? O, înspăimântați-vă! Uitați-vă la lucrarea Domnului că merge și nu stă din lucru, și în mare taină împlinește Domnul cuvântul Său cel tainic și mult cuvânt la vedere este împlinit, iar voi loviți din lături mersul Domnului și nu vă vedeți slăbiciunea, căci slăbiciune mare este răutatea și cădere mare este dușmănia, și tot așa invidia și îngâmfare și mânia, arme cu care voi vă jucați, doar-doar ați mai găsi inimi slabe care să ia de la voi și să moară din credință ca și voi! O, nu! V-au făcut urâți la suflet și la trup aceste unelte diavolești, iar ceata voastră cade tot mai jos! Vai celui ce râde și batjocorește mersul Domnului și al credincioșilor Lui și al cuvântului Lui! Nu vă spun pe nume, căci sunt îmbrăcat în duhul umilinței în cer, dar va trimite Domnul carte în popor și vă va arăta răzvrățiți și cu lu-

crare răzvrătitoare pe unde găsiți inimi slabe. Curând, curând vă face Domnul oprirea, căci voi n-ați ascultat să fiți cuminți, iar celui ce nu ascultă îi trebuie nuia.

Îi rog din cer pe copiii mei cei după trup, să fie cuminți îi rog. Eu sunt în cer martor mare venit de pe pământ acum și mă așează Domnul mărturisitor în cer și pe pământ, martor al lucrării și al bisericii de nou Ierusalim, despre care am mărturisit poporului încă de pe pământ, și i-am mărturisit pe purtătorii ei dimpreună cu taina locurilor binecuvântate de Domnul să fie acum grădinile Sale cu poporul Său cel de acum, la sfârșit de timp. O, aveți grijă cu frică să nu vă frigeți voi inimile și mințile și credința în focul cel aprins de cei răzvrătiți în acest popor, și care stau în lături și fac foc și fac fum, așa cum au făcut ei și în urma trâmbiței Verginica, de au defăimat pe cei care, iată, și azi Își are Domnul mersul cu ei. Stați cuminți și fiți cu credință, chiar dacă nu mai voiți să propășiți mai mult în cele cerute de Domnul acum pentru noul Lui popor. Păstrați cu mare ascultare tot ce Domnul a așezat și nu dați să întindeți mâna spre cele lăsate în urma mea mărturie Domnului și puse deoparte. Fiți cuminți! Căutați să vă întoarceți mai mult cu fața și cu inima spre cuvântul Domnului, ca să știți tot ce grăiește El în zilele acestea, și nu aplecați urechea la răzvrătirea celor dușmănoși și neastâmpărați cu limba lor! Îi veți cunoaște după roadele lor pe cei ce iubesc pe Domnul după adevăr, și pe cei ce hulesc și disprețuiesc mersul Lui cu poporul cel nou, și despre care Domnul a vestit din timp că se va ridica și se va sfinți pentru El.

Mă doare, ca și pe pământ mă doare necredința și răutatea și lucrarea cea răzvrătitoare a finului meu de la Târgoviște, o, și mă doare necredința celor de la Gheboieni, hrănită ea de cei ce se cred drepti, dreptii cei de la început. Mă doare de goliciunea lor și a fiilor lor, mă doare de statura cea atât de mică, atât de puțină în Domnul a celor ce au rămas în casa trâmbiței Domnului, și care nu iau aminte la strigătul cerului pe urma lor, dându-se ei voinici cu mintea lor, și care aduc rușine în cer pe fața poporului credincios trecut sus în vremea acestei lucrări. Mă aplec Domnului cu rugă de foc pentru răceala mare în care stau ei și cei ce cred ca ei, semănând cu ei la mers, și-mi spune Domnul: curând, curând le voi face oprirea. Dar voi, copii după trup ai mei, fugiți de păcatele celor răzvrătiți și fiți cuminți și încrezători, că mersul Domnului sporește și se împlinesc cele vestite de El în vremea acestui cuvânt. Am pus la adăpost prin cuvânt sfânt tot ce-am lăsat mărturie pentru Domnul. Lăsați-le la locul lor cel lucrător și nu căutați nici unul din voi să stricați ceva, să călcați ceva, iar Domnul va vedea și va scrie plată la El pentru voi, pentru păstrarea lucrurilor Domnului, că toate sunt ale Domnului, toate câte au fost cu mine și le-am pus să fie și să mărturisească. Fiți apărătorii Domnului și ai mei, ca să aibă Domnul milă de voi pe pământ și în cer, iar ceata celor răzvrătiți din popor țineți-o departe de voi, și veți fi înțelepți. O, dacă voiți, ascultați sfatul meu ceresc și lăsați, fiilor, mâncatul de carne și de cele ieșite din carne, că e vremea Domnului acum, și lăsați păcatul și voia lui cea slobodă în voi și îndeletniciți-vă cu sfințenia, că e grea pedeapsa pentru păcat și pentru cei ce au știut de la Domnul și n-au adus spre ascultare peste ei cuvântul Său. Fiți curați cât mai mult cu trupul, cu sufletul și cu duhul și fiți cu mâinile curate înaintea Domnului și înaintea oamenilor. Curățiți-vă în râul de cuvânt al Domnului, cercetați-vă prin servii Săi în toate câte nu v-ați curățat, că e vreme de cumpănă pe pământ și vrea Domnul să-i însemneze cu ocrotire pe ai Săi. Vă mulțumesc acum că ați luat în urechi grăirea mea. O, cât m-aș alina între

cei din cer dacă și inima o veți face sălaş al grăirii mele cu voi în ziua mea de pomenire de un an sosit între cei din cer. Amin.

O, mă uit de lângă Domnul la băiatul lui Toma și la lacrima cu usturime a tatălui său, între cei trecuți sus din popor. O, ce viteaz în răutate se dă acest fiu neascultător de cele ce trebuia să facă el pe pământ înaintea Domnului! N-a ascultat de sfaturile care i s-au dat la vreme. A fost îndărătnic și a stat în duhul lui mereu, iar satana l-a făcut acum locaș al său și al hulirii drumului Domnului. O, ce păcat! O, cum să vină el, oare, spre pocăință? Plata pe care și-o adună el acum este grea. Ce va face el dacă va pieri hulind și răzvrătit?

Rog de lângă Domnul pe tot poporul să vegheze pentru mers curat și credincios și statornic în iubire, că e vremea cu căderi, și strigă aceasta Mihail arhanghelul: *«Să stați bine și cu frică și cu mare luare-aminte, căci Domnul este spre ridicarea și spre căderea multora, așa cum în prooroci este scris despre El!»*. Amin.

O, căutați cu viață sfântă și cu zile de post și cu multă și vie rugăciune, că altfel nu mai are omul pe Domnul putere, și se face potrivnicul lui Dumnezeu cel ce nu stăruiește cu arme cerești pentru veghea cea împotriva ispitelor vieții. Eu așa vă învăț acum din cer. Amin.

O, voi cei ce acum împrăstiați răzvrătimi peste cei ce merg frumos pe calea cuvântului lui Dumnezeu ca să-i cădeți de la sânul Lui, o, dacă voi nu v-ați întări unii altora răutatea și necredința care vine de la răutate, ați scăpa de aceste păcate și v-ar lumina pe voi cumva Duhul Sfânt ca să vi se deschidă ochii, pe care-i țineți atât de strâns închiși. Cum de nu obosiți? Vă îndemn dintre sfinți, fiți cuminți! Aruncați armele răutății, care vă aspresc inima și graiul și vă duc spre batjocorire de frați! O, fiu răzvrătit, ești prea mic ca să te mai și mânii, și zadarnic te mânii, că mânia e duh rău și-ți face fața urâtă și te îngâmă, și apoi te mânii când îți vine să faci aceasta, și omul se face urât semenilor lui și nu-și dă seama de această răutate.

Să se îndrepteze rugăciunea mea spre Tine, Doamne, că eu Te rog acum din cer să ocrotești cu putere lucrarea cuvântului Tău pe pământ, iar pe purtătorii Tăi să-i ajuți s-o poarte, Doamne, ca să ai sprijinitori, că mult Îți trebuie acum slujitori credincioși și statornici pentru lucrul învierii peste oameni. O, întărește pe piatră veșnică pe poporul Tău de nou Ierusalim, ca să se teamă cei necredincioși de puterea credinței lui și de roadele ei și, Doamne, să ai grijă de el cu toți sfinții Tăi! Amin.

O, din cer și până pe pământ strig cu rugă Ție pentru slava cea de la Tine pregătită neamului român, o, Doamne. Păzește-i pe cei curați la inimă pentru acest neam și nu lăsa să fie doborâți de la cârmă cei ce veghează cât pot ei de mult soarta lui de azi și de mâine, căci toate stau în puterea Ta și nu în mâna celor ce caută numai ale lor. Cu foc în suflet Ți-am cerut pe pământ, mereu cu lacrimi Ți-am cerut să nimicești puterea antichristă, și tot așa și din cer Te rog: fă din pământul român cetatea sfinților de la sfârșit de timp și curăță de necredință și de păcat acest pământ și neam! Tot cuvântul rostit de gura Ta în vremea celor peste cincizeci de ani prin acest izvor de cuvânt, Tu fă-l faptă, Doamne și, la rugăciunea slujitorilor Tăi credincioși pe pământ și în cer, fă cer nou și pământ nou pe pământul român, și patria cerească fă să strălucească pe el spre mângâierea Ta, că ești fără mângâiere până ce vei aduce toată biruința Ta față în față cu toată împotrivirea satanei, că este scris ca Tu să biruiești. Fierbinte Îți aduc ruga mea, așa cum mi-a fost ea și pe pământ, și-Ți mulțumesc acum pentru acest dar și alin, cu care azi m-ai mângâiat. Privesc poporul adunat și plâng și mă mângâi, și Te rog păstrează-l cu mână

tare și înmulțește-l, Doamne. O, dă-i lui cununița pentru cei de la sfârșit copii ai Tăi, iar îngerul Tău Mihail să-l aibă ziua și noaptea în paza sa și în slava Ta, slava cea de acum a Ta, Cuvinte Doamne. Amin.

Îngerul Meu Mihail slujește împlinirea rugăciunilor tale, păstorule Daniel, și fericiți sunt cei ce cred cu putere în lucrarea cuvântului Meu, slujită de îngeri, din cer și până pe pământ. Amin.

O, l-am făcut pe om după chipul și asemănarea Mea, nemuritor, așa l-am făcut să fie atunci când l-am zidit, dar el n-a stat așa cum l-am făcut Eu. Chiar dacă i-am spus lui să nu caute să moară, el n-a vrut să creadă că adevărat i-am spus, și s-a luat după cel ce i-a slujit lui și semeției lui, îngerul cel dintâi cu ceata lui toată, și a căzut ca omul această ceată atunci, și așa a căzut și Israel după ce Eu, Domnul, am dat să-i dau lui biruința, iar el n-a ascultat și s-a supărat și s-a răzvrătit și a murit.

O, copii care-Mi purtați venirea, aduceți-vă aminte, tată, că Eu am spus că tot ceea ce dă acest popor să nu știți voi de la mijloc, ajunge la Mine cu păcat, și iată, a fost adevărat ce-am spus, și tot cuvântul Meu se adevărește așa cum a fost rostit, și este adevărată lucrarea cuvântului Meu cea purtată cu voi pe masa poporului sfințit. Cei ce se ascund de voi ca să nu știți voi lucrarea lor, aduc aceia încercări și dureri pe calea Mea cu voi, dar Eu sunt Cel ce trec cu voi prin toate și singuri nu vă las. O, fiți credincioși, fiilor! Ce poate face omul? Cel necăjit slujitor al Meu, David proorocul, plângea în plâns și zicea: *«Toate gândurile lor sunt împotriva mea și vor locui lângă mine și se vor ascunde și vor păzi călcâiul meu ca și cum ar căuta sufletul meu, dar ce-mi poate face omul, Doamne?»*. Eu, Domnul, sunt în duhul vostru și vi-l știu cu suspinul lui și nu vă las, și sunt mereu biruitor pentru voi. Fiți credincioși, tată, și întăriți cu Mine pe poporul credincios, iar de duhul lumii din om să nu se teamă el, și să ocolească pe cel răzvrătit și plin de venin și să asculte așa și pacea s-o păzească pentru statul Meu în el și cu el, căci poporul cel credincios este truda Mea și a voastră pentru el, fiilor. Amin.

Toți sfinții și toți îngerii cu toate suitele lor merg acum la locul lor, iar îngerul Meu Mihail trâmbițează cu putere: *«Să stați bine și cu frică și cu multă luare-aminte la Domnul și la tot cuvântul Său cel de viață dătător și să strigăm cu duh de slavă: Sfânt, Sfânt, Sfânt, Domnul Atotțiitorul, Cel ce era și Cel ce este și Cel ce vine, căci plin e cerul și pământul de mărirea Sa!»*. Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, pecetluiesc cu numele Meu masa de sărbătoare a îngerilor și tot cuvântul zilei de serbare. Pace ție, popor de la izvor! Am ajuns cu pace și cu dulce strângerea mesei de prăznuire a îngerilor.

Pace vouă, și vegheați! Vegheați să-Mi fiți slujitori, căci Eu, Domnul, Mă sprijin cu voi în zilele acestea, zile de împliniri ale Scripturilor cele de apoi pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2010

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Dragostea se probează prin credință și prin mărturisire. Iubirea este îngerească, nu omenească. Trupul este de șapte mii de ani dușmanul omului. Suferința este doctorie. Îndemn la veghe și la ascultare, că e vreme de cumpănă pentru duhul credinței.

O, să vă întărească Tatăl Meu Savaot pe voi, cei ce-Mi stați porți pentru venirea cuvântului Meu pe pământ și a așezării lui în cartea sa cea de azi, căci Eu, Dom-

nul Iisus Hristos, împlinesc acum glasul Meu peste pământ, glasul Fiului lui Dumnezeu, precum acum două mii de ani am spus prin Evanghelia Mea că va fi să împlinesc și să Mă audă cei din morminte, iar în ziua Mea de slavă să mărturisească ei această împlinire a Mea peste ei, căci cei ce sunt pe pământ nu vor să-L creadă pe Dumnezeu, n-au vreme de înviere, dar cei din morminte așteaptă această vreme, și apoi, după ea, viața veacului care va fi veșnic, veacul ce va să fie, și mare este lucrarea de înviere pe care Eu o lucrez azi cu mare putere și taină, iar cei înviați și în drum spre înviere se roagă Mie pentru poporul Meu de azi să-i dau Eu întărire mare pentru această taină a Mea din zilele acestea, și văzută de departe de cei care au plecat de pe pământ, văzută cu credința și nădăjduită apoi, iar voi să aveți grijă de poporul cuvântului Meu, de mersul lui, de simțirea lui, de cele văzute și nevăzute ale lui, că e poporul Meu, măi fiilor copii, și v-am spus să Mi-l adunați și să Mi-l vegheați și să fie el, iar el să stea cu întregul sub mână voastră miloasă și ca pe Mine să vă aibă și să vă primească, și așa Mă va primi el pentru statul Meu cu el, pentru viața Mea cu el, pentru biruința Mea prin el. Acest cuvânt al Meu, pentru care Mă sprijin cu voi ca să vină și ca să fie el pe pământ cu poporul Meu și pentru el și pentru mulți prin lucrarea Mea cu voi, o, acesta este cel ce lucrează și poate și adună rod Mie, și prin care Eu fac să răsară împlinirea lui apoi, și trebuie mare umilință în toate inimile, și să stea ele uimite pentru puterea cea împlinitoare, că iată, lumea n-are parte, dar au cei credincioși, dacă pot ei să-și păstreze până la capăt credințioșia, adică ascultarea și bunul înțeles pentru ea.

O, Mă uit în timp ca să privesc pe cei plini de credințioșie pentru Mine și de dragoste pentru cele de sus în ei. Cei cuprinși de credință și apoi de dragoste căutau cele mai tari izvoare de duhovnicească viață și purcedeau cu pașii lor pe la locuri sau pe la învățători cu multă nevoință și jertfire cu trupul, cu mai mare lepădare de trup și mai aprins duhul și trăirea pentru cele cerești, în timp ce mulți alții căutau după bine cu Mine lor, după trepte înalte, după locuri cu multă îngăduință, așa cum dragostea lor mică se dăruia lui Dumnezeu cu picătura pe calea lor înspre Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lor și pentru mântuirea lor, și așa se alegeau cei ce voiau mântuirea, unii mai mult, iar alții mai puțin lucrând pentru această cale, iar dragostea, mai multă sau mai puțină pentru Domnul, Care atât de mult îndură de la om lipsa dragostei de Dumnezeu.

O, e slab în dragoste și în credință omul care nu știe cum să creadă și de ce să creadă. El crede în om, iar omul se iubește pe sine când e vorba să aleagă între el și cel pe care-l iubește. Nu este omul statornic în iubire, nu este decât cel care-L iubește pe Domnul cu credința sa, căutând să-I semene Lui, ca așa să-L arate iubirea. Dragostea nu se probează decât prin credință și prin mărturisire, iar altfel nu. Ea a fost dovedită în cei ce M-au mărturisit pe Mine fără să Mă fi văzut, iar mai mare dragoste ca aceasta, ca să cazi spre jertfă pentru Cel ce este, nu poate dovedi cel credincios, și sunt în ziua aceasta cu mama Mea Fecioară în cuvânt și dă ea acum să grăiască despre credința de la care vine dragoste, și dă ea să Mă sprijinească pentru învățătura Mea de azi, pentru cei ce iubesc să învețe și să poată cu iubirea lor și să pot Eu prin ea, și să poată omul cu Domnul, iar Domnul să poată cu omul prin puterea credinței, și apoi prin puterea iubirii, căci iubirea de la credință vine, fiilor. Amin.

— **O**, popor al Fiului meu Cuvântul, eu L-am iubit pe Fiul meu fără să-L fi văzut, dar locuia El în inimioara mea, și apoi El mi-a fost dat de Tatăl, și L-am iubit ca și atunci când nu-L vedeam, dar mai mult L-am

iubit apoi, căci El m-a iubit și m-a ales să-I fiu venire a Sa, și apoi El mi-a fost luat, și L-am iubit apoi fără să-L văd, și L-am iubit. Iubirea este îngerească, nu este omenească, și aceea este iubirea, și poate ea în mintea cea îngerească și în cea care se face înger pentru ea. Amin.

O, Fiule scump al meu, eram copil când am fost dăruită Ție de Tatăl și de cei ce m-au născut ca să-Ți ies apoi în cale și să mă fac cale a venirii Tale la oameni. Sărbătorim în cer și pe pământ, cu cerul și cu pământul, aici, în mijlocul poporului Tău, sărbătorim ziua mea în care Ți-am fost dăruită ca să cresc sub veghe și sub ascultare și sub supunere și să mă fac apoi punte pentru Tine între cer și pământ, iubind numai pe Dumnezeu cu viața mea în mijlocul oamenilor cei fără de iubire pentru Tine, o, Doamne, căci numai cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu, numai aceia se dau la plăceri și la viață cu desfătări, iar Domnul îi părăsește și îi ia diavolul în stăpânirea sa și vin peste ei suferințe apoi, că milă mare are Dumnezeu de omul cel pierdut spre satana.

Îl învăț pe cel slab cu iubirea, pe cel slab de înger și îi spun lui așa:

O, fiule slab cu iubirea cea pentru Domnul, prea mult vorbești cu trupul tău, prea mult îl ascuți, prea mult îi dai, prea mult te uiți la el, prea mult, iar aceasta te vatămă cu semeție apoi. O, nu așa îți poți tu răscumpăra pentru vecie sufletul și trupul. Îți cere prea mult trupul, și tu îl ascuți, iar el îți cere în tine împotriva Duhului, fiule. O, mai fă și altfel. Lasă să mai vorbească trupul și singur. El să zică, el să audă, iar tu îngrijește-ți scumpul dar, pe care Fiul meu Iisus Hristos ți l-a dat, căci ți-a dat sufletul și plânge sufletul tău gol de putere și înăbușit de slăbiciunile trupului tău. O, schimbă-ți lucrarea și îndeletnicește-te cu credința, și de la ea cu iubirea pentru hrana cea de sus, că toate cele de jos sunt pentru trup, iar trupului tău nu-i este milă de mântuirea ta cea de la Dumnezeu, că e dușmanul cel de șapte mii de ani trupul împotriva omului.

Pun înaintea fiilor oamenilor cuvântul meu de mamă a lui Iisus Hristos, și în mijlocul poporului cuvântului Său cel de azi mă las cu învățătură de mântuire pentru el și pentru cei ce vor să ia de pe masa Domnului învățătura credinței și a iubirii, căci iubirea este îngerească, nu este omenească, nu este din om, ci din Dumnezeu este ea și de la Dumnezeu se hrănește, și tot așa îl hrănește și pe om acolo unde ea poate.

Voi, cei slabi cu credința și cu iubirea, ascultați iubirea mea de mamă cerească pentru voi! Îndeletniciți-vă, fiilor, să vorbiți cu folos și numai cu folos, căci vorbirea despre semeni și despre faptele lor bune sau rele vă cade în păcatul deșertăciunii de vorbire sau, mai greu, în păcatul judecății faptelor semenilor voștri. Vorbiți numai și numai despre cei ce au iubit pe Domnul și s-au sfințit așa și au fost slăviți de Domnul pentru faptele lor cerești pe pământ, adeverindu-se ele prin semne și minuni doveditoare apoi. Vai celor ce fac păcatul judecății faptelor celor de pe pământ semeni ai lor și ale celor trecuți cu trupul! Numai pentru mărturisirea păcatelor trebuie să vorbească omul faptele cele rele ale lui, și aceasta prin taina mărturisirii înaintea slujitorilor tari cu credința și cu sfințenia, ca nu cumva să facă și preotul păcatul cel mărturisit de păcătos, că iată, numai așa este pe pământ, fiindcă cel ce judecă fapta aproapei său, acela cade apoi în grele păcate, în urâte fapte, ca plată a vorbirii de rău și a deșertăciunii de vorbire. O, n-a fost lăsat omul să fie judecător, ci să fie iertător și milos și să se pocăiască pentru el însuși și să îndemne spre mântuire pe om.

O, omule necăjit și pribeag pe pământ, nu mai găsești tu pe pământ epitrafir curat de om și de duh de om, care să te

mai ajute pe tine spre iertare, căci cel ce poartă epitrafirul este mai păcătos ca păcătosul care se apropie spre vindecare, și nu poate bolnavul să-l vindece pe cel bolnav, iar cel ce este ispitit de păcatul desfrânării, este acela care judecă pe cel păcătos, și greu se mai ridică unul ca acela să vină ca Manase la pocăință și la iertare înaintea Domnului și înaintea oamenilor, după ce el cade în fărâdelegi, căci trupul și-l îngrijește omul, dar sufletul ba. Se duce omul la doctor și-i dă doctorii doctorul, dar nici un doctor nu gândește și nu știe să spună de unde vine boala la om, și nu-i dă omului doctorii după boala lui, ca să se vindece de boala de la care vine suferința. O, nu știe omul că trupul plin de durere e doctorie pentru el. Altfel de doctor este Dumnezeu, Care trimite omului suferință pentru vindecare dacă omul nu ia ca doctorie umilința cea pentru păcate și pocăința apoi și iubirea apoi pentru Domnul vindecătorul.

O, e muced omul, pentru că stă acoperit și nu știe să se descopere ca să fie curățat de mucegaiul din el, căci cele acoperite se strică necercetate, necurățate de cei cu milă pentru boala din om. O, Fiule Doamne, ce fericiti erau cei cărora Tu le vesteai cu gura Ta iertarea păcatelor lor, dar ce inimă aveau în ei aceia mai înainte să ajungă să audă de la Tine vestea mântuirii lor! Te îngenunchea credința lor și puterea ei și a iubirii lor în ei. Te umplea de dragoste pentru ei focul pe care-l aprindeau în ei pentru Tine. O, ce vremuri mărețe, ce inimi mărețe pentru umilința lor înaintea Ta! Nimeni nu-i putea pe ei despărți de dragostea Ta, și făceau ei dovada aceasta, căci iubirea era tot ce mai rămânea în ei, după ce Te aflau ei Mântuitor lor. O, mare ești Tu în cei ce Te iubesc, și aceia sunt cei ce Te află în acest izvor, dar ce puțini, Doamne! Pe aceștia trebuie să-i învățăm, mereu, mereu să-i învățăm viața îngerească, iubirea îngerească și multă, multă lucrarea cu duhul, la care toate celelalte se adaugă după trebuința Ta și a lor, Fiule Doamne. Cei ce n-au lucrat cu duhul, n-au stat, n-au așteptat slava Ta, căci au făcut altceva și s-au lovit și s-au temut și au fugit, așa cum a fugit Adam de la fața Ta în rai când Tu îl strigai să-l luminezi, să-l cureți de sine pe el după ce a greșit, după ce a călcat el cuvântul Tău, și tot așa a făcut pe pământ și fiul său cel ascuns în sine pentru ne iubirea de frate, Doamne.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu, tu te-ai născut în această vreme prin acest cuvânt al Lui, și apoi El te-a învățat mereu din el, ca să fii ca El, ca să ascuți și ca să lucrezi apoi de la începutul tău și până la Domnul, când El Se va slăvi înaintea noroadelor toate. Eu de micuță m-am dat Lui și mult L-am iubit, și L-am purtat și L-am ascultat în tot ce El îmi arăta să fiu și să lucrez, prin cei puși peste mine pe calea Lui cu mine. O, ia aminte la cei ce știu înțelepciunea lui Dumnezeu pentru viața ta și luptă-te să nu întristezi Duhul lui Dumnezeu în mijlocul tău! Ferește-te de neascultare și de greșală! Îngerii au căpetenii, și așa să se vadă și cu tine lucrul cerului pe pământ, căci diavolul știe altfel, și își încearcă lucrarea lui peste cei fără de cărmă și care cred că pot ei, că pot și ei, că știu și ei, că duc și ei, așa cum știe satana să facă pentru ca să aducă neorânduială acolo unde Domnul poposește cu ai Săi. O, multe se mai iveau și în vremea când Fiul meu cu ucenicii Săi lucra cu ei și peste ei așezare ca în cer, înțelepciune ca în cer, căci dădeau și ei din duhul lor să pună, dar Domnul, Fiul meu, le dădea lor cuvânt și pildă de cuvânt pentru slujire cu umilință și cu aplecare și cu ascultare, căci duhul rău așteaptă treaz mereu să găsească și el cumva prilej în mintea omului, în dorirea omului, în vederea omului pentru lucrarea cea dintre frați.

Am dat să vă povățuiesc, și cu sfială am făcut lucrarea mea peste voi, căci cei din cer sunt plini de umilință și știu că

omul cade în nemulțumire, cade în duh de sine, și trebuie veghe mare în cel ce învață duhul din om pentru cele de sus cu el. Fiți cu rugăciune înaintea Domnului, ca să pună El în voi voia Sa, înțelegerea Sa și înțelepciunea Sa în toate câte voi voiți și lucrați. Fiți primitori de învățătură, iar pentru aceasta trebuie duh umilit, așa cum a fost duhul meu, și trebuie mereu, mereu pocăință, mereu această lumină în voi. Pace vouă! Învățați lucrarea aceasta în voi și între voi ori de câte ori Domnul vă spune vouă așa. De dor vă spune Domnul așa. Cu dor să învățați și voi așa. Amin.

Mă odihnesc acum, Fiule Doamne. M-am dăruit învățătoare în ziua mea de sărbătoare între cei din cer. Am stat mereu mică înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pe pământ, și așa m-am dat eu pildă și învățătură pentru cei ce, văzându-mă și auzindu-mă, Te urmau apoi cu arsură în suflet și cu lucrare multă de iubire și de mărturisire a Ta. Îi rog pe oameni să ceară de la Tatăl în ei iubire pentru Tine și cunoștință, Fiule Doamne. O, aruncă focul Tău peste oameni și aprinde-l în ei, ca să Te caute ei și să Te poată iubi și să poată învăța iubirea, iar Tu să le descoperi lor tot cei ai Tu să le dai, și să poată ei apoi și să poată ei cu Tine, o, Fiule al pântecelui meu cel fecioresc și al iubirii mele ascultătoare înaintea Ta. Amin.

— O, mamă, așa cum prin harul Meu și prin mâna slujitorului Meu cel credincios Mă fac trupul și sângele Meu pentru hrana celor ce-Mi slujesc venirea, tot așa, aici, în mijlocul poporului Meu, o, tot așa, prin harul Meu și prin glasul slujitorului Meu, care rostește înaintea Mea cuvânt pentru facerea cuvântului Meu, Mă fac cuvânt, mamă, și Mă așez în carte și Mă dau poporului, și Mă dau oamenilor, mamă, prin cuvântul cel lucrător pentru facerea cuvântului și prin mânuțe lucrătoare pentru înființarea în carte a Mea cuvânt, mamă. Am dat povață pentru cuvânt lucrător de cuvânt al Meu și am așezat bine lucrarea de facere a cuvântului Meu, ca să ușurez greul de peste ei a venirii Mele cuvânt, că e greu purtată coborârea Mea, mamă, și nu știu aceasta cei ce dau cu voie sau fără de voie să doboare puterea Mea în cei ce-Mi poartă venirea cuvânt pe pământ. Toată asprimea care vine peste ei în fel și chip din părți ca să-i încerce, ca să-i slăbească, îi învață pe ei și mai mult umilința de duh, dar Eu voiesc acum să spun la toți cei ce sprijină lucrarea venirii Mele că trebuie să fie bunăvoință pentru ascultare, pentru veghe în lucru, pentru lumină întru toate, mici sau mari, pentru umilință mare în toată lucrarea cea cu duhul și cea cu mâna, că vremea de azi e primejdioasă, iar cine se uită în ea învață de la ea, și nu e bine să învețe de la cele ale vremii cei ce-Mi urmează Mie după hartă, ci e bine să ia cu bucurie așa cum îi învăț Eu din cer și de pe pământ și așa cum Eu, Domnul, am așezat, căci cei ce nu au lucrat și nu au ascultat așa, n-au câștigat nici putere de credință, nici ascultare, nici răbdare, și apoi satana a pândit mersul lor și a găsit vreme de le-a zdrobit credințioșia și le-a zdrobit iubirea, căci cine nu învață bine lecția iubirii și lucrarea ei apoi între frați, aceia se clatină și cad din iubire și cad, și se fac prilej de cădere pentru cei slabi cu mersul, slabi cu dăruirea cea pentru împlinirea lui Dumnezeu în ei, mamă.

O, e vreme de cumpănă pentru duhul credinței, poporul Meu. O, intră, tată, la mare veghe și la mare ascultare, și să nu fii neîndemânatic pentru așa slujire, pentru duhul ascultării, fiule. Nimic nu e prea mic în cele ce ai da tu să nu ascuți, și nimic nu e prea mare în cele ce îți cer ascultare să ai, căci diavolul umblă pe jos, nu umblă pe sus, iar ție îți trebuie călăuză, poporul Meu. Iată, îți cer să fii treaz și să lucrezi ca în plină zi ziua și noaptea lucrarea ta cu Mine. Ia pildă de la Mine și vezi

cum a fost lucrul Meu între ucenicii cei de atunci și lucrul lor cu Mine. Ia și citește cu multă lumină cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și citește-l mult și mereu și învață din el lucrarea ta cu Mine, fiule, și împarte-l între frați. O, învață, poporul Meu, căci numai cei învățați vor înțelege, numai ei, iar cei neînțelepți nu vor putea, și se vor purta ca cei neînțelepți, așa cum este scris, dar tu învață de la Mine, și învață să fii ascultător, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2010

Sărbătoarea sfintei mucenițe Ecaterina

Cuvântul Domnului vine pe pământ ca să zidească biserica. Nu biserica a dat pe sfinți, ci sfinții au însemnat biserica. Cetatea Sfântă Noul Ierusalim: împlinirea proorociei din Scripturi. Sfântul Mercurie strigă din cer oamenii la pocăință, ca să înceteze ei viața păcătoasă.

In prag de zi de sărbătoare de sfinți mucenici mărturisitori Se bucură Duhul Meu, căci găsesc veghe pentru venirea Mea cuvânt în cartea Mea cea de azi, pe care Eu Însumi o înființez prin grăirea Mea cea de azi, că Eu vin pe pământ cuvânt pe vatra neamului român, și de peste cincizeci de ani grăiesc peste un popor, care a ascultat din gura Mea grăirea Mea din zilele acestea, și iată, am mlădițe binecuvântate de Dumnezeu ca să audă glasul Meu și să-l facă pe pământ carte, așa cum în toate vremile a lucrat Dumnezeu prin slugile Sale și S-a făcut carte pe pământ și S-a dat oamenilor cuvânt.

Dar ce face cuvântul Meu și de ce se varsă el din gura Mea pe pământ? El zidește biserica Mea, căci scris este: «*Venind în lume, în lume era, și lumea prin El s-a făcut, dar lumea nu L-a cunoscut, și întru ale Sale a venit, dar ai Săi nu L-au primit, iar câți L-au primit, le-a dat puterea ca să fie fii ai lui Dumnezeu, adică celor ce cred în numele Lui*», și aceasta mărturisește Ioan, ucenicul Meu, care a văzut mărirea Mea, mărire ca a Unuia născut din Tatăl, plin de har și de adevăr. Amin.

Dar ce face cuvântul Meu și de ce vine el pe pământ? El zidește omul dacă omul primește să fie zidit, să fie născut din Duhul, căci Duhul lui Dumnezeu este cuvântul Meu.

O, ce puțin, ce puțin se citește astăzi cuvântul Scripturii, o, ce puțin, o, și ce măreț este el și ce viu grăitor ca să-l poată pătrunde pe cel ce se lasă născut din cer! Este scris în Scripturi că la venirea Mea iarăși pentru vii și pentru morți cu judecata, numele Meu va fi Cuvântul lui Dumnezeu, iar sfinții și îngerii vor fi soții Mei întru venirea Mea. O, tot așa de smerit, tot ca acum două mii de ani lucrez și azi, și lucrez prin cuvânt, Eu și sfinții Mei, Eu și îngerii Mei. Zadarnic Mă așteaptă altfel cei ce măcar nici nu se pregătesc pentru ziua slavei Mele, că Eu vin așa cum am spus că voi veni, căci am spus prin Scripturi: «*Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*», și aceasta face cuvântul Meu când el vine pe pământ, și am fii credincioși, și iată-i, Mi-am făcut casă la ei și cinez cu ei și Mă las cuvânt pe masa lor și Mă arăt lor, iar ei Mă arată oamenilor cuvânt, iar cei ce cred în Mine prin ei, se fac și ei asemenea lor, a celor ce Mă împart cuvânt de facere a omului, ca să creadă omul și ca să se facă biserică a Mea cel ce Mă primește să-l fac al Meu, locaș al Meu pe pământ.

O, omule care zici că știi și crezi în Dumnezeu, cum crezi în El și ce faci dacă crezi? Este scris că trebuie să am casă la tine și să cinez cu tine și să stau cu tine și să te fac după chipul și asemănarea Mea, nemuritor. Tu însă te întorci mereu la moartea ta, la păcatul pe care-l iubești, dar credința ta este

moartă, tată, și tu tăgăduiești puterea ei, că nu poți să te faci fiu al lui Dumnezeu dacă tu mori mereu.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, grăiesc cu omul ca să-i spun lui că, dând el să aibă înfățișarea adevăratei credințe, tăgăduiește puterea ei, că mereu este tras spre păcat, bietul de el, și nu poate adunarea oamenilor care n-au faptele credinței, o, nu poate să dea sfinți lui Dumnezeu, și pot sfinții să dea lor pildă de biserică a Mea și de locaș al Meu în ei și cu ei, căci am spus într-o zi de jale când auzeam cuvinte în răspăr cum că biserica a dat pe sfinți, iar Eu am spus nu, și am spus că sfinții au zidit biserica și că ei au însemnat biserica, și vai lumii dacă n-ar fi în ea cei ce se sfințesc pentru Dumnezeu și pentru ea înaintea Mea ca să aibă ea cine să strige la Mine pentru învierea ei, pentru trezirea ei din nepăsare de Dumnezeu!

O, poporul Meu, sunt pe masa ta cuvânt de facere a omului și sunt cu sfinții Mei în cuvânt de facere pe pământ. Mucenița Ecaterina și mucenicul Mercurie, mari mărturisitori ai dragostei Mele în ei în mijlocul popoarelor pline de păgânie pe vremea trupului lor cel mărturisitor prin jertfă sângeroasă pentru numele Meu, cel scump lor. Iată, în numărul mare al gloatei necredincioase ei erau biserica Mea, iar Eu am venit la ei și Mi-am făcut locaș în ei și am cinat cu ei și M-am arătat lor biruitor cu ei înaintea celor păgâni cu viața și cu fapta, și apoi i-am ridicat pe ei între sfinții Mei și sunt ei cu Mirele lor în sala nunții, și prin jertfa lor cea plină de iubire și de mărturisire i-au adus și pe alții la credință și s-au dat Mie, biserică a Mea s-au dat și ei, și iată, sfinții au dat biserica și ei au zidit-o în oameni pentru Mine, și nu altfel se petrece cu zidirea bisericii Mele, care nu este zidită din păcătoșii care se dau ei după înfățișarea adevăratei credințe.

Iată, când pot să le spun, le spun, numai că se fac ei că nu aud, dar Eu sunt Cel ce vin acum și judec viii și morții prin acest cuvânt și le spun lor că ei spun mereu în biserica lor că așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie, iar Eu vin cu ceea ce zic ei că așteaptă, și vin cuvânt pe pământ pentru vii și pentru morți, căci Tatăl Mă trimite să împlinesc tot ce este scris în Scripturi să împlinesc, și se pregătesc cei adormiți de înviere la glasul Meu, pe care ei îl aud, și mai vârtos se pregătesc mereu sfinții ca să vină cu Mine în cuvânt când Mă aud că vin la voi, pe masă la voi cu hrană de sus, hrană îngerească, hrana celor ce se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura lui Dumnezeu. Amin.

— **O**, pentru iubirea noastră de Tine și pentru iubirea Ta de noi cobori cu noi pe calea cuvântului Tău pe pământ, o, Doamne, și mare este această iubire și îngerească este ea și nu știu oamenii necredincioși ce este iubirea și ce face ea, căci ea face sfinți din oameni și descoperă ea pe Dumnezeu în toate și în ei, așa cum și în mine Te-ai născut Tu pe când eu aveam de ales între viață și moarte, între veșnicie și vremelnicie, iar eu Te-am ales pe Tine de Mire și m-am dat Ție mireasă, și i-am învățat așa pe cei ce ziceau că au înțelepciune și i-am învățat pe ei că pe pământ este vremelnicia și că în cer este un Mire veșnic, Care-i dă omului veșnicia dacă poate să creadă și să o lucreze cu cele de sus pe pământ cât stă, iar Duhul Tău, aprins în mine ca jarul, a ars în ei toată semeția lor și și-au văzut nimicnicia și s-au dat și ei Ție fii credincioși și s-au mărturisit ei așa oamenilor de atunci, iar eu am intrat cu ei cu tot în sala nunții Tale cu sfinții și cu îngerii și mi-ai dat haină de mireasă, curățată cu dragostea mea pentru Tine și cu sângele meu curs pe pământ înaintea oamenilor pentru alegerea mea, căci pe Tine Te-am ales, și nimic altceva n-am mai ales, și a rămas pe pământ cu oamenii mărturisirea

mea pentru Tine și rod Ți-am adus cu ea, iar acum, la sfârșit de timp, m-ai așezat lucrătoare prin duhul înțelepciunii mele pentru Tine și stau cu sfinții cei mari și mult lucrători în mijlocul poporului Tău și peste el cu darurile lor, ca să ajute ei lucrarea Ta de azi și pe poporul Tău cel mic, care Te primește cuvânt și Te împarte, Doamne, sămânță de facere a omului, cuvânt care zidește biserica, o, Doamne. Sunt slujitoare mare pentru cei ce-Ți lucrează Ție aici, pe pământul cel sfințit de Tine în mijlocul neamului român, și revărs har și înțelepciune și lucrez Ție pentru împlinirea Ta de azi cu oamenii, și îmbărbătez pe cei ce-Ți stau cale a venirii Tale cuvânt de facere a bisericii și le spun lor: fiți curajoși, voi, cei mai mici între cei ce au lucrat până acum rând pe rând Domnului pe pământ, și fiți credincioși cu putere, că nu mai e pe nicăieri între oameni biserică cu mădulele toate în ea, așa cum a făcut Domnul să fie cu voi, cei credincioși Lui! Fiți tari cu credința, de la care vine iubirea și mărturisirea ei! Iată, înțelepții lumii nu sunt nimic față în față cu cuvântul lui Dumnezeu, care este cu voi mereu, și care în taină zidește și împlinește, împotriva celor ce nu știu să creadă în Dumnezeu așa cum se cuvine pentru toată lucrarea Lui între oameni. O, cei ce se cred înțelepți și buni, aceia nu știu să se facă fii ai lui Dumnezeu, din pricina semeției lor, dar cei păcătoși și smeriți cad spre pocăință și spre înțelepciune apoi, și mulți din ei sunt atinși de harul cel de sus și-și sfințesc mintea și inima și credința și iubirea și viața apoi, căci Domnul Își face casă cu ei și cinează cu ei și Se dă lor, iar ei Domnului se dau, așa cum în vremea mărturisirii mele s-au dat lui Hristos înțelepții care și-au văzut deșertăciunea și păcatele și s-au făcut locaș al credinței cea de sus și al iubirii lor pentru Hristos, Cel mărturisit de mine adevăratul și singurul Dumnezeu.

O, mare este pe pământ cel ce mărturisește pe Domnul! Așa mărire a așezat El peste voi, și sunteți cei mai mici, dar și cei mai mari, căci ați știut și știți să stați mici, ca să poată Domnul cu voi, o, fii ai cuvântului Său de azi, căci cei mari, care nu știu să se facă mici și să rămână așa înaintea Domnului, nu rămân aceia, și nu știu să-L mărturisească pe Domnul cei mari, căci nu știu ei înțelepciunea cea de la Domnul pentru cei mici, a căroră este împărăția lui Dumnezeu, precum este scris.

O, înconjoară-i Tu, Mire Doamne, cu toată oștirea cerească mereu, cu toată venirea Ta cu sfinții, iar puterea Ta cea de nebiruit să-i ocrotească pe ei de dușmanii Tăi, căci ei nu-i pot avea dușmani decât pe dușmanii Tăi. O, mergi, mergi cu mersul biruinței Tale cu ei și bucură-i pe sfinți, și bucură-i pe cei credincioși cuvântului Tău cel de ieri și cel de azi, căci cele de la început le-au vestit pe cele de la sfârșit, pe cele de azi, o, Doamne, iar Scriptura grăiește la sfârșit scrierea ei despre cetatea cea sfântă, Noul Ierusalim, la care Tu, Doamne, atât de tainic lucrezi acum, căci pietrele ei sunt vii și strălucesc pe pământ cu lumina Ta, și neamurile aud glasul Tău cel de pe muntele Tău de cuvânt, cetate înaltă, Doamne, zidită din cuvânt și din fii credincioși, care știu să se facă prunci și să crească mici și să fie ai Tăi între fiii oamenilor, și să le faci bine cu ei fiilor oamenilor, care, auzind, se vor trezi pic cu pic, căci puterea Ta va birui și va lucra.

Și iată pe cel sărbătorit azi lângă mine între sfinți, mucenicul Mercurie, tot atât de râvnitor cu dragostea lui, ca și dragostea din inima mea pentru Tine în vremea trupului lui înaintea împăraților pământului! Sfinții Tăi din cer mărturisesc cuvântul Tău de azi adevărat și ziditor de biserică și de om nou pe pământ, o, Doamne. O, fie voia Ta împlinită pe pământ, așa precum în cer este ea. Amin.

— O, și eu, acum, mucenicul Mercurie, mărturisitorul Tău, Te mărturisesc Dumnezeu al meu, căci mi-ai fost Dumnezeu pe pământ, Doamne, ca să Te am pe veșnicii Stăpân al meu și să ai Tu parte de mine pe vecii, căci ai suflat peste mine în vremea încercării mele și m-ai învățat să mă trag de partea Ta și să mă despart de cei ce nu Te aveau de Dumnezeu al lor, o, și câtă putere de mărturisire pentru Tine a avut atunci credința mea în Tine și sufletul și duhul și trupul meu, toate Doamne! O, cât de îndârjiți în necredință se fac cei tirani cu inima împotriva Ta când văd ei că mărturisitorii Tăi se întăresc pentru Tine înaintea lor! O, câtă orbire și câtă ură aduce necredința și lupta cea pentru ea în om față în față cu cei ce Te mărturisesc pe Tine și nasc în jur pe Dumnezeu în cei ce au în față priveliștea luptei pentru Tine a mărturisitorilor Tăi cei credincioși! O, slavă Ție pentru că m-ai ajutat să rămân al Tău și să dau putere și altora să se facă fii ai lui Dumnezeu dintre cei necredincioși!

Și acum Te rog și eu, varsă mânia Ta peste muntele de necredință a oamenilor și dă-le lor prilejul să Te primească prin acest cuvânt de facere a omului la sfârșit de timp! Fă cale cu mărire mersului Tău cu poporul cuvântului Tău și arată-le oamenilor și slujitorilor de peste ei că Tu zidești o cetate din pietre vii, un popor de fii credincioși, prin care voiești să înviezi lumea și să faci cer nou și pământ nou, ca să rămână acestea după ce mânia va trece! O, câți sfinți s-au făcut pentru Tine dintre cei mult păcătoși! Așa să faci și acum prin harul Tău cel lucrător al cuvântului Tău de azi și să-i chemi pe mulți la viață, Doamne, că arde pământul, și lumea nu vede și nu știe să se uite și să vadă suferința pământului și suspinul lui și al celor ce strigă din pânțelele acesta așteptând salvarea lor.

O, fii ai necredinței, voi stați pe pieptul celor ce așteaptă învierea și viața veacului ce va să fie, și stați plini de păcate deasupra lor, și arde duhul lor pentru răscumpărarea lor și arde ca focul pârlolitor duhul și suspinul lor spre Domnul. O, înfricoșați-vă, ca să faceți roade vrednice de pocăință și de credință, că altfel veți plânge lung și nu veți afla capăt plânsului vostru! Vă cheamă sfinții din cer spre credință și spre fapte de credință. Are Domnul izvor de cuvânt aici, unde-Și are masa Sa de cuvânt cu poporul Său credincios azi. O, căutați, ca să aflați, și apoi luați și spălați-vă ochii, ca să vedeți! Spălați-vă de necredință și aplecați-vă cu umilință, ca să aveți parte de milă și de bucurie apoi! Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi pe pământul român și grăiește cuvântul Său oamenilor și zidește biserica Sa și sfărâmă cu ea iadul, ca să iasă la lumină cei ce strigă după lumină, și iată lumina, și vine Domnul cu ea pe pământ ca să vă dea lumina Sa vouă.

O, auzi-mă, Doamne, pentru cei necredincioși și dă-le putere să creadă și să Te cunoască în acest cuvânt și în venirea Ta cu sfinții Tăi acum! Fă împărății să se plece și să se facă săraci de slava lor, iar pe cei săraci fă-i să se îmbogățească de slava Ta de azi, și așează-Te Tu cu taina Ta pe pământ, taină la care lucrezi atât de tainic acum: cerul cel nou și pământul cel nou, o, Doamne, dar fă să fie multă credință pe pământ pentru această cerească taină, care așteaptă de șapte mii de ani la hotar ca să se așeze pe pământ, și după care toți sfinții Tăi așteaptă tânjind și trudind și așteaptă arzând de dor, arzând, o, Doamne. Amin.

— O, aceasta lucrez Eu, și taină mare este poporul cuvântului Meu cel de azi în mijlocul neamului român. Fiți liniștiți, o, sfinți iubiți ai cămării Mele de nuntă! Curând, curând ne așezăm pe pământ cu taina cerului cel nou și a pământului cel nou, căci Eu, Domnul, la această îm-

plinire lucrez cu voi din cer, și cu poporul Meu de pe pământ, și Mă așteaptă și Tatăl să sfârșesc și să împlinesc. Amin.

Pace ție, poporul Meu, în zi de sărbătoare de sfinți mărturisitori! O, îmbracă-te, tată, întru nestricăciune din zi în zi mai mult, că tot și toate așteaptă capătul cel bun al mersului Meu cu tine spre ziua slavei Mele, când toate se sfârșesc, ca să înceapă veșnicia și tainele ei toate! Eu sunt gata să împlinesc, de șapte mii de ani sunt gata să răscumpăr tot ce omul a stricat din cele zidite de Mine, dar am așteptat atât de mult pe cât a stricat omul, și tot atât de mult timp am lucrat și Eu și le-am pus înapoi, dar tainic am lucrat, și încă lucrez, și nu se suie la mintea omului tainica Mea lucrare, scrisă în Scripturi pentru împlinirea ei acum, la sfârșit de timp.

Fii credincios, poporul Meu! Credința ta în cuvântul Meu cel de azi, ascuns atât de tainic în Scripturi că va veni pe pământ și va zidi iarăși lumea, o, credința ta este salvarea, căci Eu așa am putut și așa pot pe pământ, pot prin cei credincioși, pot prin credința ta, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Nu este iubire după adevăr între om și om din pricina iubirii de sine din oameni. Mai adevărată este durerea decât bucuria. Cuvântul Domnului este mila Lui pentru oameni. Cuvânt de trezire peste slujitorii bisericii.

La mijlocul celor trei zile de sărbătoare nouă pentru poporul cuvântului Meu cel de azi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă așez în carte cuvânt și însemnez în ea zi de biruință, amintirea zilei când am pecetluit în mijlocul poporului Meu și al lucrării Mele de cuvânt așezare neamestecată cu lumea, biserică cu mădulare, iar Eu, Domnul, în mijlocul ei cuvânt, așa cum de două mii de ani aștept să pot să am pe pământ, dar duhul de om nu M-a lăsat să pot Eu, că a voit și omul și n-am putut să pot Eu ca Dumnezeu în lucrare de biserică, dar pot acum, și Se mângâie Duhul Tatălui și al Fiului și al tuturor sfinților că este pe pământ loc pentru Dumnezeu și masă curată, cină de Emaus, neamestecată, cum nicăieri nu este pe pământ, căci Eu sunt trup și cuvânt pe masa aceasta și nu mai e pe nicăieri atâta mângâiere pentru Dumnezeu. Mereu, mereu cuvântul Meu de pe masă călăuzește pe poporul Meu de azi și Mi-l ține de mână, și apoi se îndreaptă el spre fiii oamenilor și le grăiește lor, și grăiește cuvântul Meu poporului român și îl așează pe el la masă de cuvânt din cer pe pământ, ca să pot Eu, Domnul, împlini cuvântul Meu cel rostit, căci prin cuvânt lucrez, și apoi împlinesc. Amin.

Sărbătorim întreită sărbătoare și-Mi las cuvântul Meu pe masă la mijlocul zilelor de serbare, căci în ziua care a trecut am însemnat în cer, și însemnez în cartea Mea acum ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, grădiniță pentru Mine pe pământ, căci se naște cuvântul Meu în ea când el vine la poporul Meu, iar în ziua aceasta, a doua a sărbătorii, avem acum sărbătorit pe apostolul Andrei, pe care l-am luat lângă Mine în ziua când am sfințit cetatea și biserica Mea de nou Ierusalim acum nouăsprezece ani, și am avut, și am pe trâmbița Mea Verginica la masă de cuvânt, căci mâine are între sfinți sărbătoarea ei de intrare în cer, ziua când și-a odihnit de dureri trupul, care a durut-o mereu, mereu cât a stat în el pe pământ, iar duhul ei a fost mereu tot o umilință, tot un plâns plin de milă pentru om, căci am pus în ea duh iubitor de oameni, iar această înțelepciune nu poate s-o aibă decât cei sfinți, cei plini de Dumnezeu pe pământ, cei în care Eu pun ca să fie, și nu

poate omul să-și ia singur pe cele împărțite de Mine după planul Meu cel din veac întocmit și pe care-l așez lucrător prin cei credincioși Mie și plini de iubire ca a Mea și de lucrare ca a Mea între oameni.

Stau la masă de cuvânt în mijlocul tău, o, poporul Meu, și am pe apostolul Andrei și pe trâmbița Mea Verginica, amândoi lucrători prin cuvântul sărbătorii de trei zile între sfinții Mei, cu care Mă port între cer și pământ, căci Eu cu sfinții vin, fiindcă așa este scris, și nu singur vin. Se vor păcăli amar cei ce vor să arate oamenilor de pe pământ că Eu vin pe norii cerului, căci Eu nu vin așa cum dau ei să arate cu minciuna lor oamenilor, ci vin cu oștiri de sfinți și de îngeri și n-au ei ochi de văzut pe Dumnezeu întru a Sa venire, și văd ei ceea ce fac ei ca să vadă, nu ceea ce face Dumnezeu pentru cei ce văd de la Dumnezeu, iar pentru cei ce văd ca omul, vor vedea aceștia ziua mâinii Mele, a dezlănțuirii durerii Mele, strânsă de toți oamenii în inima Mea de la depărtarea lor de Mine, de la viața lor cea fără voia Mea cu ei pe pământ.

O, tot omul este mincinos, și nu este adevăr între om și om, și nu este iubire după adevăr între om și om, din pricina iubirii de sine, care sălășluiește în oameni. Se cheltuiesc cuvinte de iubire între om și om ca vinul cel îmbătător și se îmbată omul ca de vin, iar când se trezește din beție vede rodul minciunii, și omul pierde din lipsă de Dumnezeu și pierde îndurerat și gol, și ar da atunci să se deștepte dacă timpul i-ar da răgaz. O, mai adevărată este durerea decât bucuria, căci bucuria este minciună și se face durere după ce trece, iar între fiii oamenilor puțini se aleg de partea adevărului vieții pe pământ. Durerea și sărăcia de toate și duhul umilit mereu, aceasta iubesc oamenii cei adevărați, care nu se pot mângâia cu minciuna pentru viața lor pe pământ, și așa își zidesc ei întru vecii viața lor, acolo unde este cu adevărat viață, și pentru care se trudește mult pe pământ, de unde nimic nu poate lua omul pentru calea sa apoi. O, ce milă am coborât Eu pentru om pe pământ prin cuvântul Meu cel de azi! Cine este cel ce are parte de așa milă, de așa mângâiere de la Dumnezeu? Cei ce cred în Mine și în puterea Mea pentru om, aceia sunt cei ce primesc în ei mângâierea cuvântului Meu cel de azi, care vine cu norii ca să-i adune pe cei iubiți de Dumnezeu și pe cei ce-L iubesc pe El, așteptându-L să vină să-i culeagă pentru El. O, ce faci tu, omule care-ți irosești viața în plăceri și în tot o trudă pentru plăceri și pentru bucurii, care se ofilesc ca floarea fără apă? O, nu așa se trăiește pe pământ înaintea feței Mele. Vin Eu și te învăț acum, căci am venit mereu și vin iar Învățător peste pământ, și ție îți trebuie credință ca să Mă auzi și ca să Mă primești. Tu ești cel ce-Mi deschizi sau nu. Eu doar bat la ușă.

O, Mă așez acum pe masă cuvânt cu sfinții Mei și ne hrănim cu el în zile de serbare, Eu și cu ei și cu tine, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ, iar tu să Mă împarți, tată. Îmi desfac privirea Mea și a sfinților Mei ca să te privim înapoi, când am pecetluit cu legea sfințeniei grădinița Mea de cuvânt și toată așezarea ei. Îl ating pe creștet, acolo unde este el, pe arhiereul Meu, pe cel numit de Mine martor de pe pământ al așezării pe piatră a bisericii Mele de nou Ierusalim, de nou început, căci noi le facem pe toate și trec trosnind cele ce au fost, și așa va fi, căci așa este scris, iar Eu vin cu cele noi, căci așa este scris.

O, departe, departe ești de Mine acum tu, cel ce ai mărturisit și ai luptat lângă Mine în taină mare pentru noul Meu început, și erai mare în credință, tată, și erai adevărat, și așa ai fost până în ziua când ai fost smuls de lângă poporul Meu, de lângă lucrarea Mea cea pentru noul Meu început, prin care pe

toate voiesc să le înnoiesc și să fac frumos ca în cer pe pământ. O, te-ai temut de oameni și n-ai mai ascultat de la Dumnezeu, dar duhul tău și numele tău au rămas scrise pe cer și pe pământ în vremea aceea și în ziua aceea de pecetluire cu sfințenie a grădiniței cuvântului Meu cel de azi, în care Eu Mă nasc cuvânt peste pământ. Duhul Meu, atât de îndurerat, grăiește azi cu tine, și Mă aud toți sfinții și toți îngerii, căci ei Îmi știu și-Mi văd durerea de la lipsa ta apoi de lângă Mine. Cei în mijlocul cărora tu stai acum n-au voit nici unul să-și desfacă inima și ochii ca să simtă și ca să vadă slava Mea cea de azi, cuvântul venirii Mele și șoapta lui duioasă după om, căci n-am venit să dezbin, ci să aduc iubire și credință și mântuire și iertare și înviere, o, de aceea am venit. Ce mare biruință cerească s-ar fi arătat de pe vatra neamului român peste popoarele toate dacă slujitorii de biserică ar fi avut credință și primire pentru Mine! Ce slăviți ar fi fost ei, și din zi în zi tot mai sfinți ar fi fost dacă iubeau ei pe Dumnezeu pe pământ. Te-am luat dintre ei ca să le dau lor patria cerească apoi și s-o zidiți cu toții laolaltă și să fie ea pe pământ cu strălucirea ei, căci am venit cu ea în brațe ca s-o pun pic cu pic în mijlocul oamenilor și să lucrez prin lucrători plini de credință, căci tainele cerești sunt mari pe pământ, mari, și nu se pot arăta din pricina necredinței.

O, fiule cu inimioara zdruncinată de durere acum, aș da să-i trezesc pe toți cei în mijlocul cărora tu stai, căci Eu te aleseam în mare taină din mijlocul lor, și am voit să le fac bine la toți prin credința ta, care te-a făcut mare atunci înaintea Mea, că nimic nu-l poate face mare pe om între oameni decât lucrarea credinței lui. L-am umplut de voia Mea pe patriarhul care a fost și căruia i-am spus prin cuvântul de pe masa poporului Meu să se ridice el și să te așeze arhieru înaintea Mea, ca să pot Eu să-Mi așez cu tine noul Meu început, biserică după voia Mea, cu mădularele toate în ea și cu masa cuvântului Meu pe masa ei, trup și cuvânt pe masa bisericii Mele, așa cum la începutul cel de acum două mii de ani am avut și am lucrat prin cei credincioși, în toată strâmtorarea vremii de atunci, și când îl aveam în mare taină patriarh peste Ierusalim pe apostolul Iacov, fratele și ucenicul Meu cel credincios, tainic lucrând el lucrarea și cărma bisericii Mele, așa cum și cu tine am lucrat până ce, aflându-te mulți dintre slujitori, s-au adunat într-un gând și te-au smuls de lângă izvorul Meu și te-au pus sub pază, tată. O, departe, departe ești de Mine acum tu, cel ce M-ai mărturisit și ai lucrat cu Mine cu credință până acum nouăsprezece ani. Voi ridica sabia Mea de cuvânt și Mă voi răzbuna pe cei ce te-au umilit, căci voi împlini peste ei cuvântul Meu dacă vor rămâne ei necredincioși. Eu nu le-am cerut nimic, nici rangurile lor, nici tronurile lor, nici avutul lor, ci iubirea le-am cerut, căci cei ce nu Mă iubesc, calcă apoi toate poruncile Mele, răsturnând-o pe cea din vârful lor și purtându-se ei cu Mine atât de neprimitori, atât de necredincioși, ca și cei de acum două mii de ani, care nu M-au primit.

O, arhieriei și preoți, cum Mă arătați voi oamenilor că sunt cu voi? Ce împărăție dați voi să vă faceți pe pământ? Dar în cer? O, v-ați făcut împărați pe pământ și împărățiți peste oameni prin sate și orașe și nu-Mi sunteți slugi ale Mele așa cum au fost ucenicii Mei cu turma creștină după ce Eu M-am întors în Tatăl ca să pot fi cu ai Mei până la sfârșit, nemaistând Eu în fața mai-marilor pământului ca să-i tulbur, ci stând numai cu ai Mei. O, când, oare, când va fi să văd la voi credință pentru venirea Mea cea de azi cuvânt la voi pe pământ, aici, pe vatra neamului român, țara Mea de venire azi iarăși la oameni, țara strălucirii, căci se mângâie duhul sfinților Mei de strălucirea Mea de acum și de țara Mea de venire, al cărei nume voi îl

purtați și vă numiți români? Eu, Domnul, aduc vouă rugămintă cu foc. Ridicați-vă mari cu sfințenia și fiți adevărați slujitori ai Mei, că e păcat față fără de viață, o, fiilor! Ridicați apoi toată turma română la credință cu fapte mari înaintea Mea, că nu e frumos să puneți sub legătura cu recoltă pe cele putrede ale recoltei ca să le vindem așa. Cercetați și vedeți. Cei ce-și vând recoltele iau fața cumpărătorilor cu ce e mai frumos din recoltă și pun în legătură deasupra recoltă frumoasă, iar dedesubt ascund tot ce e mai urât și mai atins de stricăciune și de putrezi-ciune, și omul vede numai când ajunge acasă, când desface legătura vede că fața recoltei a ascuns sub ea partea cea putredă a ei, și vede omul numai când ajunge înaintea Mea viața lui cea irosită și fără călăuzitori adevărați peste ea și care să aibă putere să dea viață din cer la cei fără de viață, căci Eu, Domnul, am bogăție de har, numai să am cui să-l împart ca să-l poarte și ca să se împartă la cei săraci, la cei fără de viață din cer peste ei. O, așa e omul. Dă să se arate viu și bun și adevărat, dar numai pe deasupra, căci în inimă și în trup ascunde toate slăbiciunile lui, toate câte nu vrea el să se vadă și care l-ar face fără de preț înaintea semenilor lui. Eu însă nu Mă las înșelat și nici batjocorit, și grăiesc și-Mi spun durerea de la nedreptatea care s-a așezat să stea pe scaunul dreptății și strig la voi: o, ridicați-vă și vestiți peste turmă că cere Domnul iubire înge-rească la voi și la toată turma, fiindcă timp nu mai este, și a venit vremea să vin să cercetez și să triez, și nu voiesc să aibă careva parte de plânsul și de scrâșnirea dinților ca plată pentru necredință. Vi se va cere greu socoteală că știți și că nu este ascultare de Dumnezeu de la voi, și iată, Duhul Meu suflă peste voi și vă strigă să-L auziți și să nu-L tăgăduiți. Voiesc bine să vă dăruiesc și în slava Mea să vă așez, căci sunt cu slava Mea cuvânt peste pământ, și nu este înțelepciune pentru această minune de taină coborâtă cu Mine la oameni. Acum vă rog, dar mâine ce va fi dacă nu vă veți trezi?

Apostolul Meu Andrei grăiește cu voi acum. De lângă Mine grăiește el vouă, căci vii sunt pe veci de veci cei ce au avut viață în ei pe pământ. Amin.

— **D**e lângă Domnul Iisus Hristos, Arhierul Cel mare, grăiesc vouă, slujitori de biserică, de la cel așezat în fruntea voastră până la cel mai mic între voi. Le vine greu tuturor, o, le vine greu să trăiască înaintea venirii Domnului așa, ca poporul cuvântului Lui cel de azi, așa cum cere Domnul pentru acest început nou, precum la început i-a cerut Domnul în rai omului pe când încă nu-L părăsise el pe Domnul pentru femeie. Omul nu-și iubește femeia decât pentru păcat. O, nu așa a iubit Domnul biserica Sa, și nu găsește Domnul nici un om, nici măcar slujitor de biserică să poată să iubească așa cum Domnul a iubit și a îngrijit biserica Sa și a învățat-o iubirea pentru cei ce iubesc. Va merge păcatul până la ziua judecății lui, căci omul așa merge și așa vrea până la capăt, dar dacă omul ar avea povățuitori sfinți, arhieriei și preoți sfinți, așa cum am fost noi, ucenicii Lui, ca să ne trimită Domnul în numele Lui să învățăm oamenii, o, ar mai fi, oare, tot atâta păcat pe pământ? N-ar mai fi, ci s-ar înmulți numărul sfinților, numărul fraților noștri, căci noi eram puțini pe atunci, dar voi, care stați sub nume de slujitori pe vatra acestui neam, sunteți mulți, numai dacă ați lucra la fel învierea și viața peste oameni, mântuirea de păcat peste om. O, cum de nu vă bucurați voi de comoara din țarina voastră cea din părinți? Cum de nu credeți, cum de nu iubiți pe Dumnezeu? Are Domnul glasul Său peste vii și peste morți pe vatra neamului român și vă va fi grea judecata dacă veți rămâne reci față în față cu Duhul Cel dătător de viață al lui Hristos, Învăța-

torul bisericii. Nimic nu se clatină din ale voastre, ci se înnoiesc dacă vă aplecați cu credință glasului Fiului lui Dumnezeu ca să-l cunoașteți și să-l mărturisiți adevărat, căci nu este rătăcire în acest cuvânt, ci este Dumnezeu-Cuvântul acest glas chemător și duios. O, vă supuneți unii pe alții ca să nu credeți, ca să nu vă arătați credincioși, așa cum au făcut și duhovnicii acestui timp, și sunt neîmpăcați în cer față în față cu Domnul acum, că nu s-au aplecat să-și arate credința și s-o mărturisească ei față de acest cuvânt mai înainte de plecarea lor, căci vestit le-a fost lor pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Și are masa de cuvânt pe vatra neamului român.

Vă doresc vouă credință! Vă doresc iubire îngerească! Vă doresc pe voi lângă Domnul lucrători cu adevărat, roditori de sfinți în mijlocul oamenilor, căci biserica lui Hristos este cea care naște sfinți și este vie, și din pietre vii se zidește la zidirea ei.

Sunt cel ce am pus pașii mei pe plaiurile pământului român acum două mii de ani și am lăsat de la Domnul semnul mântuirii pe acest pământ și duhul fecioriei peste biserica acestui neam, căci am iubit îngerește pe Domnul și pe oameni și am fost arhiereu cu putere de înviere și am lăsat această mărturie pe acest pământ. Fiți credincioși, căci necredința Îl alungă pe Domnul. O, fiți credincioși și apropiați-L pe El! Amin.

— O, apostolul Meu cel întâi chemat și ales, și credincios Mie, rodească-se pe el însuși în ei și între ei cuvântul tău și să facă el din ei adevărați ucenici ai Mei, căci Eu le dau putere să creadă, dacă ei vor voi așa! Amin.

Mă pregătesc cu mare lucrare de cuvânt, căci sunt cu trâmbița Mea Verginica la hotar și cu păstorul Daniel ca să grăim cu tot poporul acestui cuvânt, de la începutul lui și până azi, și Mă voi da lui și voi lucra peste el cuvânt.

O, fiilor din porți, prin dureri și prin sărăcie și prin mare umilință de duh își poate omul lucra mântuirea. Vă dau ceea ce știu că folosește, și așa să împărțiți, și să învețe poporul cel ascultător și cel neascultător cuvântul Meu cel de mântuire, iar dacă-l va împlini pe el, bine-i va fi lui. Eu, Domnul Iisus Hristos, lucrez cu voi peste duhul poporului Meu, și duhul fiecăruia se alege la dreapta sau la stânga Mea, precum lucrarea fiecăruia îi dovedește pe ei. Fiți făcători de mântuire peste poporul Meu, de la începutul lui și până azi, fiilor, și fiecare va primi așa după cum el va voi să fie. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2010

Sărbătoarea Sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Sfânta Virginia: organ al Duhului Sfânt pe pământ. Deslușirea în sfat ceresc a tainei învierii. Rugăciunea sfântului apostol Andrei cere în cer paza cetății Domnului.

Întru în carte cuvânt și Mă scriu în ea cu ziua de sărbătoare în sobor de sfinți a trâmbiței Mele Verginica, și se împlinesc azi treizeci de ani de când ceata sfinților a primit-o pe ea între cei din cer. Eu, Domnul Iisus Hristos, în a treia zi de sărbătoare, zi lucrătoare pentru Mine și pentru sfinți în mijlocul tău, Mă las în carte cuvânt lucrător, poporul Meu, că am de așezat în ea cuvânt de durere și cu trezire în el pentru cei ce n-au stat frumos și cu răbdare în trupul acestui popor, și sunt la masă de cuvânt cu cei din cer, pe care i-am avut acum nouăsprezece ani în cuvânt și în grădinița Mea de cuvânt în ziua pecetluirii ei cu sfințenia Mea ca să fie ea ieslea Mea de coborâre cuvânt pe pământ, acum, la sfârșit de timp, și să pot de aici să strig în lung și în lat, și cort ceresc să fac

pentru Mine aici și să strig de sub el și să chem la masă de cuvânt pe cei iubitori de credință, că le trebuie darul credinței la cei ce iubesc cuvântul Meu și minunea lui din zilele acestea.

Cobor cu greu în ziua aceasta, căci găsesc neputință la porți, și le întăresc în răbdare ca să putem lucra și învăța, căci învățătura cea de pe pământ, pe care o învață omul unul de la altul cum este între cei ce învață carte ca să iasă oameni cu mărire pentru oameni, această învățătură nu are nimic legat cu Duhul Meu Cel învățător, cu smerenia Mea, care coboară pe Duhul Sfânt în mijlocul oamenilor ca să grăiască El lor. Apostolul Meu Andrei l-a avut întâi învățător pe Ioan Botezătorul, cel fără de carte învățată de la oameni, dar l-a adus Domnului rod ucenici și Mi i-a pregătit Mie pe cei povățuiți de el pe calea cea plină de cer pe pământ între oameni, căci numai cei săraci și smeriți sunt plăcuții Mei și doriții inimii Mele. Era pescar apostolul Andrei și era sărac, iar Eu l-am făcut gura Mea pe pământ și locaș al credinței, așa cum am lucrat și în vremea aceasta de Mi-am ales vase de trâmbițare Mie pentru lucrul Meu cel ceresc pe pământ acum, căci din cei ce învață carte de pe pământ nu pot să-Mi aleg, nu sunt săraci cu duhul și nu pot să fac din ei locaș al credinței, că nu scapă de îngâmfare cei ce-și caută mărire pe pământ, iar îngâmfarea este diavol. Cei ce-Mi sunt Mie de folos trebuie să fie temători de Dumnezeu și iubitori de sfințenie, nu de carte, ci de credință iubitori și de smerenie purtători, și așa am ales Eu pe trâmbița Mea Verginica de am sunat Eu apoi prin gura ei cu sunet de trâmbiță, așa cum i-am arătat apostolului Ioan că voi lucra în zilele cele de apoi, și Mi-am făcut din ea organ al Duhului Sfânt pe pământ și Mi-am cules un popor ca să audă el cuvântul lui Dumnezeu și să mărturisească din unii în alții această minune de taină și să crească în credință cei ce află izvorul Meu de cuvânt, aici, pe vatra acestui sătuț, și Mi-e duhul tot o jale, că puțini își lasă ale lor ca să urmeze Mie, și Mi-e inima tot o durere că nu poate omul să facă voia Mea, din pricina voii lui.

O, numai umilit trebuie să stau și să grăiesc înaintea omului! Nu pot să lucrez așa cum este de lucrat peste viața omului și peste păcatele lui ca să-l curăț pe el pentru Mine, o, nu pot, căci omul nu poate. Plâng ca un neputincios, Eu, Cel Atotputernic, și aștept să poată omul și să-Mi arate că poate cu Mine, că poate pentru Mine. Mă mângâi cu sfinții și împărțim durerea, căci sfinții sunt purtători de Dumnezeu, iar Eu sunt îndurerat. O, aceasta este de dus și de purtat pe pământ până când totul se va ușura deodată, căci truda Mea își va aduce rodul ei. Amin.

Sunteți în așteptare ca să intrați în carte, o, Verginico, tu și păstorul Daniel. Avem neputință în porți, tată. Lucrăm cu bucățica. Lucrăm ușor și lucrăm, că e zi de lucru, e zi de învățătură, zi de cuvânt cu răspuns în el pentru cele ce vin cu duh de răzvrătire față în față cu mersul Meu înainte prin cei credincioși. Tu ești plină de răbdare, dar și plină de cuvânt. Avem de dat răspuns la multe săgeți cu răutate în ele, cu venin și cu ură în ele și care ies din tolba celor ce se poartă după mintea lor, după îngâmfarea lor față în față cu mersul cuvântului Meu cel de azi, căci mergem tot înainte și nu stăm din mers, tată, că așteaptă Tatăl și tot cerul biruința Mea și împlinirea a tot cuvântul Meu cel rostit pentru ea. Treacă cerul, treacă și pământul, treacă tot și toate, dar nu împlinirea cuvântului Meu, ci să se arate ea, că Eu așa am spus că va fi. Mă uit la tine câtă milă ai de Mine, tată. O, cât ești de miloasă! Când erai pe pământ numai într-o suferință ai stat, și M-ai purtat așa cum sunt Eu, îndurerat și lovit de săgeți fel de fel. O, cum să te fi plăcut pe tine satana când vedea el că tu porți de la Mine lucrarea cu-

vântului Meu cel de la sfârșit de timp? N-au știut să Ne prețuiască cei pe care i-am miluit și i-am călăuzit. Așa e soarta lui Dumnezeu între ai Săi.

Dar acum să vedem cum Ne așezăm în carte în ziua aceasta de cuvânt, o, Verginico. Amin.

— **N**e așezăm, Doamne, la lucrul cuvântului de azi, că mă uit la sfinți că-s plini de dor. Când omului îi este foame, caută cu nerăbdare să mănânce și să se liniștească apoi. Așa sunt și sfinții, plini de dor, și caută să-și liniștească dorul. Toate cele ce nu se văd așteaptă, Doamne, iar freamătul lor sfânt și ceresc e ca un vânt alinător pentru noi, pentru Tine și pentru sfinți, Doamne. O, ce frumos este în cele nevăzute de om! Nu tânjește omul după ele nici măcar cu credința. M-a durut după ele pe pământ după ce le-am gustat cu Tine de mână, dar mi-a fost milă de popor și am voit să stau cu el ca să-l conduc spre tot frumosul cel nevăzut de ochiul trupului, de ochiul cel măcinat de păcat, și care ar fi să se lase vindecat pentru ca să vadă. Așa lucrare de cuvânt voiesc în ziua aceasta să așezăm în carte și cu dor doresc să rodească ea acolo unde Duhul Tău o trimite. Mă îngrijesc cu mare milă să meargă cu pas întreg lucrarea Ta de cuvânt, că nu mai e pentru noi altă nădejde pentru cele ce sunt de așezat pe pământ acum, înaintea venirii Tale, după cum au fost ele vestite prin Scripturi că va să vină și va să fie. Multe taine neînțelese trebuie desfăcute și trebuie sădite în fiii cei credincioși, pe care noi i-am învățat să-și lucreze mereu, mereu curățirea greșalelor și dorul de Dumnezeu, lucrarea sfinților, o, Doamne, că numai sfinții au iubit să lucreze așa înaintea Ta pe pământ, iar plata lor a fost mare în cer.

O, avem durere și jale de la cei ce se împotrivesc cu mintea lor și cu cuvântul lor cel necredincios și dușmănos, și care au fost cândva mărturisitori și au spus „*Da, Doamne, cred, Doamne*“. O, nedragostea cea pentru Tine a cuvântului Tău și a sfințeniei peste ei, aceasta le-a măcinat pic cu pic calea și credința și sunt acum răzvrățiți și lucrează răzvrătire și vor război cu Tine. I-am făcut rude cu noi, i-am făcut vecini, i-am făcut fini ca să-i avem de sprijin și de credincioșie, dar dorul de ei înșiși i-a făcut nepăsători pentru mersul cel tot mai măreț al Tău cu poporul cel credincios. O, să-i strigăm, să le arătăm nedumerirea și greșalele pentru ea, și să le spunem din cer și să le arătăm adevărul, pe care ei între ei îl pitesc ca să poată să lucreze ei altfel, o, și numai din duh de prostie au căzut ei în așa rușinoasă lucrare a lor. Aș voi să-i povățuiesc pe toți cei care mai sunt pe pământ și care au avut parte de această masă de cuvânt, scumpă și dorită mult de toți sfinții din cer. Cu păstorul Daniel mă voi sprijini în ziua mea de sărbătoare și împreună vom pune masă de cuvânt pe masa poporului Tău cel de azi credincios, ca să luăm apoi și să ducem peste tot pe unde sunt cei ce au fost și mai sunt.

O, ce milă mi-a fost de tine, popor cu numele acestui cuvânt pe tine! Mă purtam prin toate cetățile tale ca să ți-L aduc pe Domnul în casă și ca să prinzi putere pentru El, în vreme ce eram atât de neputincioasă cu trupul meu, zdrobit de arșița Domnului, Care locuia în mine, pentru ca să ți Se dea ție cuvânt. Ce dulci amintiri și ce mărețe! Numai cei din cer le mai privesc, că toate sunt în cer și se văd toate. Dragostea ta dintâi le-a făcut să fie ele pe pământ în vremea ta cu Domnul și cu mine pe cale, dar dragostea ta cea de atunci a fost uitată de tine, o, și era fierbinte dragostea ta și Se încălzea Domnul la ea. E ziua mea de serbare, ziua când tu ai venit de peste tot și mi-ai însoțit ultimii mei pași pe pământ, ultima ta privire spre trâmbița lui Dumnezeu, prin care Domnul a sunat și te-a

chemat la masa Sa și te-a hrănit așa. Aș voi să grăiesc mult, și mult să te folosești și mult să-ți stârnești inima ca să simți ea căldura și răceala și să înțeleagă una de la alta ce face fiecare din acestea două.

Sunt cu păstorul Daniel și așteptăm să fie putere în porți ca să putem lucra cuvânt cu despicare pentru atâtea taine greu de înțeles de pe pământ, și venim noi din cer ca să le despicăm și să arătăm lucrarea lor. Avem cu noi însoțitori dintre cei care au fost și au venit și ei, și i-am luat martori pentru cele ce vom grăi în ziua aceasta de cuvânt.

O, Doamne, întărește puterea cea din porți! Sfinții cei tămăduitori, toți să dea darul cel alinător pentru neputința celor ce ne țin ca să venim și ca să cuvântăm. Amin.

— **O**, Verginico, o, tată, e mare durerea Noastră de la cei ce Ne-o fac, și ea se dovedește că este. Ne vom alina lucrând, tată, Noi și cei ce Ne poartă ca să cuvântăm. Toate sunt cu folos, iar voi veți intra acum în carte și veți lucra, și cerul vă este martor. Bindecuvântat să fie lucrul și cuvântul vostru din ziua aceasta și rod să dea el și pace să aducă și duh de credință să nască în cei slabi cu credința, în cei slabi cu ascultarea și apoi cu credința, o, fiilor cerești și locuitori acum cu oștirea Mea cea din cer. Amin, amin, amin.

— **S**uflăm peste porți, o, Doamne, și dintr-o parte și din alta suflăm duh de putere și ne așezăm în carte, și trebuie credință în cuvântul Tău, că Tu ai spus că numai cu greu cobori, și nu e de ajuns sprijin din părți pentru puterea cea pentru Tine în porți, ba vin numai și numai dureri fel de fel din părți, mai ales făcute de cei ce s-au tras în părți ca să facă ei altceva decât ai Tu de lucrat acum pe pământ, o, și puțin de tot suntem ajutați pentru ca să ne facem cuvânt în carte, dar prin tot greul și slăbirea care bat din părți, lucrăm, Doamne, tot ce mai este de lucrat, până ce toate se vor lucra și vor fi. Amin.

— **O**, lucrăm, Verginico, Eu și cu voi, Eu și sfinții Mei, și vă am într-o parte și în alta și lucrăm. Tu cu păstorul Daniel stați martori, tată, și aveți lângă voi pe cei vii din cer ai acestei lucrări de cuvânt și privesc ei în cer și pe pământ lucrul și cuvântul Nostru, iar Eu am pe ucenicul Meu cel de acum două mii de ani, apostolul Andrei, îl am lângă voi și lucrăm masă de cuvânt, carte scrisă spre apărarea Noastră în fața celor ce Ne lovesc din părți fără să știe ei în cine lovesc și cum lovesc, căci cei ce nu văd, nu văd, tată, și nici cuvântul cel de sus nu-i străpunge pe ei ca să-i ajute spre credință, dar voi să lucrați, și pe rând să lucrăm, căci între cei din cer e ca în cer, nu e ca pe pământ lucrul cel lucrat de ei.

— **O**, nu e ca pe pământ, Doamne, ci e ca în cer toată coborârea Ta cu lucrători din cer. Le spun eu, cel de un an venit și așezat lucrător de lângă Tine și de lângă trâmbița Ta Verginica peste poporul Tău de azi, căruia i-am fost păstor din partea Ta pe pământ, și dau să le spun la cei ce i-am păstorit, atât cât m-au primit cât am stat cu ei ca să fac peste ei lucrarea mea de păstor din partea Ta, și le spun așa:

O, nu e ca pe pământ, ci e ca în cer lucrul Domnului azi peste voi, când El coboară cuvânt la voi și grăiește cu ai Săi în cer înaintea ucenicilor de pe pământ martori ai coborârii Lui, așa cum Domnul a arătat pentru orice minte că El cu sfinții vine și cu ei lucrează și grăiește în venirea Sa celor de pe pământ, și grăiește Domnul cu ei durerea Sa, așa cum a lucrat El în sfat cu sfinții Lui pe muntele Tabor, de o parte și de alta avându-i pe Moise și pe Ilie, și prin care a arătat Domnul taina

celor înviați prin Hristos. O, așa stă Domnul azi cu noi în sfat, de o parte și de alta avându-ne și grăind cu noi durerea Sa, și pe care o grăim și vouă, și e lipsă de putere pentru sarcina coborârii Domnului cu cei din cer, cu sfinții Lui de o parte și de alta, cu oștire cerească, ținându-se ea după Domnul în coborârea Sa cu sfinții Săi, cu lucrători din cer pe pământ ca pe muntele Tabor. Așa să înțelegeți voi cum stă Domnul în lucrul Său de cuvânt față în față cu cei ce vă pun masă apoi cu tot ce așează Domnul pe ea cuvânt de creștere, cuvânt de durere, că de pe pământ se suie durere multă spre cer, iar rana de la ea vine iarăși înapoi pe pământ, căci purtătorii de Dumnezeu Îl poartă pe Domnul așa cum este El, plin de durerile care vin peste El de pe pământ. Caută cu binele pe pământ creștinul cel fără milă de Dumnezeu în el, iar de la aceasta se suie numai rod de durere în cer. Oștirile din cer au căpetenii, și așa a dat Domnul să fie și în poporul cuvântului Său, ca în cer să fie, căci cine n-a iubit să stea cu călăuză și să vadă Domnul aceasta, acela s-a făcut durere și rană peste Domnul, și rodul spune aceasta.

Iată, deslușim în sfat ceresc taina învierii, taina celor ce lucrează din cer, taina celor înviați și a celor în drum spre înviere, ca să știe cei ce dau să moară, și să învețe ei taina învierii, că nu cei morți grăiesc, ci numai cei vii, și grăim noi așa cum grăiau cei de pe muntele Tabor când a fost descoperită taina Domnului cu sfinții Săi în sfat, ca să-i ajute pe ucenicii luați de El la sfatul Lui cu sfinții și să creadă ei văzând cerul în lucru pe pământ cu Domnul.

Vorbeau cei vii cu Domnul, și Domnul cu ei vorbea pe muntele Tabor despre durerea care avea să vină în Ierusalim pe calea cea grea a Domnului pe pământ, iar sfatul celor din cer îi copleșise de durere pe martorii de pe pământ, care au văzut taina grăirii Domnului cu sfinții Săi, căci taina celor vii s-a arătat atunci din cer pe pământ lucrătoare, și nimeni să nu grăiască așa cum se grăiește pe pământ apoi despre cele descoperite acum din cer pentru deslușirea tainei celor înviați, și care sunt în toată vremea pas cu pasul omului, cu pasul poporului de azi al cuvântului lui Dumnezeu, popor ascultător și neascultător, după cum alege să meargă sau să nu meargă creștinul pe drumul slavei venirii Domnului cu sfinții Săi acum, la sfârșit de timp, căci taina cea de pe muntele Tabor este coborârea Domnului acum, aici pe pământ. O, așa suntem și noi, cei ce am plecat de mână cu Domnul spre cei din cer, și suntem cei înviați și cei lucrători, iar cei ce tot ca noi lucrează pe pământ, aceia sunt în drum spre învierea lor și a celor ce au plecat fără să-și pregătească drum spre înviere, căci Domnul a așezat aici lucru cu rânduială și cu stăruință pentru învierea morților de pe pământ și de sub pământ, dacă ei nu sunt încă vii așa cum sunt sfinții cei înviați.

O, nu stau sfinții în morminte, și taină după taină dăm să grăim și să deslușim în mijlocul poporului chemat, ales și credincios, ba și celor necredincioși le face Domnul parte să înțeleagă. O, nu zic să nu faceți ce ziceți voi că faceți și că nu fac și alții tot la fel ca voi, și îi spun finului meu de la Târgoviște, atât de răzvrătit și de tulburat cum a ajuns el acum din pricina duhului cel rău al îngâmfării din el, care l-a făcut atât de urât la suflet și la trup, îi spun lui să nu se laude că face și că nu fac și alții ce face el cu dusul lui pe la mormântul trâmbiței Domnului și la mormântul meu pe pământ. Dar îi spun lui acum că e mică de tot credința lui față de darul credinței peste cei credincioși în poporul de azi.

O, fiule răzvrătit, ce suflet urât ți-a făcut îngâmfarea și duhul lui satana! Te făcuse Domnul finul meu, și îmi faci acum

atâta rușine și atâta durere în fața celor din cer. O, nu de ochii lumii, nu de ochii morților din cimitir, care au ochi și văd, și nu ca tine văd, de te tot uiți după cei ce vin sau nu vin la cimitir ca tine cu flori și cu lumânări, ca să clevețești apoi pe cei ce nu vin, pe cei care vrei tu să-i clevețești și să-i vorbești de rău pe la cei clevetitori; o, nu de ochii celorlalți trebuie să faci tu aceasta. Nu vă mai lăudați în zadar că sunteți voi cei adevărați în urma noastră, căci voi n-ați primit călăuză peste voi nici cât am fost noi pe pământ cu voi, eu și cu trâmbița Domnului. O, nu mai împărțiți dispreț, nu mai boicotați cu vorba de colo-colo, că e păcat aceasta și vă umpleți de prea mult păcat. Îți amintesc de ucenicul cel sfânt prin ascultare și care după ce a fost așezat în mormânt, și a fost pus mai apoi peste el de către cei din mănăstire pe un altul nepotrivit cu el, l-a scos pe mal ucenicul acela, l-a scos afară de lângă el ucenicul cel sfânt, și grăiau cu el cei din mănăstire ca și cu unul viu rugându-l să asculte ca și când era pe pământ și să nu-l mai scoată afară pe cel așezat lângă el în mormânt, și a ascultat el și atunci pe cei ce i-au fost mai-mari pe pământ, de l-a lăsat acolo pe cel intrat peste el, dar el n-a mai stat, ci s-a ridicat și s-a sculat și a plecat, ca să se descopere pe pământ taina celor înviați. O, și nu faci tu brânză mare că te duci și împodobești mormânt de prooroc ca să te arăți așa, căci tu știi ce scrie în Scripturi despre cei ce împodobesc mormintele proorocilor. O, împarți zarvă mare, și nu ți-a spus ție Domnul să faci așa. Iată, faci ceea ce a făcut și încă face laolaltă cu tine fiul cel rămas în casa trâmbiței Domnului, și pe care l-au ajutat atât de mult purtătorii de azi ai Domnului, și apoi el i-a clevetit și i-a bârfit pe unde i-a plăcut, și la care tu te duci când și când ca să-l ațâți spre răutate, spre păcatul bârfei și al disprețului față de mersul Domnului acum. Vai de lucrarea ta cea rea! Zici că-ți grăiește omul acum, dar nu este așa, ci grăiește cu tine glas din cer. Te hrănește satana cu duhul îngâmfării de te crezi în drept să faci ceea ce faci, de ațâți la dispreț și la necredință pe cei slabi cu credința și cu fapta credinței și a umilinței de duh. Ai strâns pe câțiva și faci vâlvă și durere peste durere pentru cei din cer, căci diavolul nu poate să iubească lucrarea cuvântului de azi și mersul ei cel plin de biruință pentru Domnul acum. O, după ce că v-ați ales să trăiți ca lumea, așa cum nu trăiați atât de lumește pe vremea trâmbiței Domnului pe pământ cu voi, o, după ce că n-ați mai voit să împliniți pe Domnul așa cum v-a învățat El prin cuvântul trâmbiței Lui atâtea ani, iată, peste aceasta mai și loviți în cei ce dau să meargă și merg! Nu e nimeni împins să meargă cu răbdare până la ziua biruinței, dar sunt mulți care iubesc pe Domnul cu credința și cu viața și cu multa lor iubire pentru El, așa cum și fiica ta, care este de partea Domnului acum, și poate mărturisi acum multa iubire pe care Domnul a sădit-o în sufletelul ei cel cuminte și credincios, în pas cu mulți frați și surori, copii credincioși iubirii lui Dumnezeu pe pământ, pe când ceilalți copii ai tăi s-au ales cu lumea, și aceasta te face vinovat. O, nu fă dureri martorilor din cer, pe care-i cunoașteți și vă cunosc și mărturisesc în cer despre fiecare din voi! O, nu fă așa, ca nu cumva să ajungeți ca și cei care au plecat neînviați și nu-i putem ști și vedea acum cu cei înviați! Stau de vorbă cu toți cei răzvrătiți, care gândesc ca tine, căci tu ai dat să răzvrătești spre împietrire spre sfârșitul său pe pământ și pe cel ce a fost însoțitorul lui Verginica, dar Domnul S-a descoperit lui cu multă limpezime cu lucrarea Sa cea de nou Ierusalim acum, și a văzut el și a venit și a mărturisit și s-a îndreptat spre duhul și lucrarea adevărului cu inimioara sa, care aștepta în ea lăcrimând împlinirile Domnului, și a fost el dat apoi să fie condus spre cer prin cei ce poartă azi pe Domnul, și nu v-a fost

dat vouă, celor împotriviți, și n-a fost aceasta pentru voi semn de împlinire a cuvântului rostit din timp de Domnul? Tu însă și acelaia ai vrut să-i strici așteptarea cea cu credință a izbăvirii lui și, o, ce lucrare stricătoare te-ai ridicat și te tot ridici să faci împotriva Domnului când nimeni din cer sau de pe pământ nu ți-a dat ție să faci aceasta, ci tu ți-ai luat singur, iar diavolul îngâmării te ajută. O, ce vei răspunde tu de cel deja zdrobit cu credință, care a rămas în casa trâmbelei Domnului, acolo unde n-a mai încăput voia Domnului, ci numai duh de lume și distracție ca în lume? Și ce vei răspunde de zbulciumul credinței șubrede a celor de la Gheboieni, și unde vrei să-i conduci pe cei care-i conduci tu? Spre suferința spre care i-ai mai condus și pe alții slabi cu iubirea și cu împlinirea? O, cum de nu te temi, cum de nu te umilești? Mă întreabă Domnul de tine și n-am ce să-I spun, iar când vei bate după ce vei strica prea mult și va veni peste tine rodul lucrării tale, așa cum și alții strică suflete și le seceră de pe cale, atunci va fi să-ți răspund: Nu știu cine ești! Iată, râd cei asemenea ție, râd cum le vine să râdă cei de la Gheboieni, și cei rămași în casa trâmbelei Domnului, râd de însoțitorul lui Verginica și îl hulesc și după ce el a dezbrăcat trupul cel obosit de la răutatea lui satana asupra lui o viață. Acest sufletel, de care râd cei care au acum să râdă, n-a mai avut nici o bucurie pe pământ după ce a plecat de lângă popor spre lume, smuls de ura lui satana, și numai răbdând a trăit și cu lacrimi pe obraz cum nimeni n-a știut, iar cei ce râd de el între poporul de atunci, uită aceștia că au fost inimi alăturate Domnului care l-au slăbit pe el în mijlocul poporului până ce a căzut el în toată slăbirea, și nu e de râs aceasta, căci diavolului nu-i place acest popor și această lucrare, și nu stă liniștit ca să nu caute el s-o zdrobească, și iată, îți spun cu lacrimi acestea toate și îți descopăr din durerea cea din cer, iar voi, cei despărțiți acum de calea cuvântului Domnului n-ați făcut nici un bine că v-ați tras în lături, că iată, îi serviți satanei prin clevetire, prin defăimare de frați, prin hulă și dispreț, și uitați de războiul lui satana asupra fiilor acestui popor, și ați împlinit voi acum cuvântul Domnului de pe vremea trâmbelei Lui pe pământ, cum că unii din popor se vor face lupi și vor sfâșia, iar alții vor răbda, și prin răbdare vor rodi Domnului suflete spre mântuire.

Grăiesc vouă pe rând durerile de la voi, cei care dați să apăsați peste mersul Domnului, de v-ați făcut în voi suflet de faraon, și-mi amintesc cum Domnul spunea în vreme de vânzare între frați și dintre frați ridicați vânzători de frați, și spunea Domnul cu durere că putea să fie vândut de un evreu, de un faraon, dar nu de pești. O, nu mai știți ce ziceți și să credeți ce ziceți când zilnic ziceți că așteptați învierea morților și viața veacului ce va să fie, căci voi huliți pe cei ce au trecut, ca nu cumva să-i știți pe ei intrați în rai, așa cum râd unii din voi de însoțitorul lui Verginica la începutul ei cu Domnul. O, cât veți mai huli așa? S-au mântuit atâția păcătoși prin multa iconomie a milei Domnului pentru ei. Vă pare rău? O, mai bine v-ar fi fost să vă fi trezit din răutate și să fi pus înaintea Domnului, aici, pomelnicul neamului vostru răposat, ca să fie scos la odihnă prin această lucrare de azi, căci pentru aceasta Domnul a așezat înaintea Lui această cărare spre El dinspre pământ, din mijlocul poporului Lui, atât de așteptat de El să se ivească și să se îplinească descoperirea fiilor lui Dumnezeu, precum este scris. El, și nu om de pe pământ a așezat așa acum, și pentru învierea morților lucrează El acum lucrarea Sa de cuvânt, și sfințirea poporului Său pentru rugăciune spre El. Rând pe rând v-am spus acum durerile care vin la cer de la voi și vă spun că e vai de cel ce pleacă din trup ca dușman al luminii

cuvântului Domnului azi, și n-aș voi să vedeți doar atunci. Am mărturisit înaintea voastră pe pământ spre capătul anilor mei lucrarea cea de nou Ierusalim și începutul ei și mersul ei și taina ei, și v-ați făcut apoi vrăjmași, mai înainte de plecarea mea, căci nu v-a plăcut cu călăuză peste voi, iar tu ai lucrat peste suflete slabe ca și tine, ca să ți-i faci ucenici ca și tine și să suflați dușmănie peste mersul Domnului. Vai celor ce te ascultă! Aceasta îți spun și ție, și lor. O, voi scoateți limba și vi se mișcă ea spre batjocură și spre furtună, luând unul de la altul foc pe ea ca să aprindeți cu ea foc, și uitați că focul nu se stinge cu foc, ci cu apă se stinge, iar voi aprindeți foc și peste cei din neamul vostru care s-au dus din trup, în loc să căutați să-i scoateți din foc, și iată, cel mărturisitor cândva între cei de la Gheboieni a plecat din trup hulind și lovind și nimicind credința din suflete, și nu mai sting focul de pe el cei rămași în urma lui, atinși de necredința insuflată lor de la el. Dau să-mi sfârșesc acum cuvântul durerii și mă uit în cartea Domnului pe pământ pe când mergeam cu ucenicii cei mici de azi ca să pecetluim poporul din cetate în cetate, și spunea Domnul atunci: „*Creștine, nu te mai închina la idoli!*“. Are nevoie de bucurii creștinul cel slab cu iubirea și cu viața, și aceasta nu este bucurie, dar eu spun celor ascultători și iubitori de Dumnezeu și de cuvântul Său că precum idolii sunt pentru cei ce vor cu veselia și cu viață de mângâieri trecătoare și cu pierdere de timp pe calea vieții lor, nerăscumpărându-și ei viață sfântă înaintea Domnului, tot la fel sfinții sunt pentru cei ce sunt îndurerați și loviți pe cale, bârfiti și clevetiți și disprețuiți pentru dragostea lor de Domnul și pentru viață cu mântuire în ea pentru ei, iar cei cu suflet scump și cald și plin de bunătate nu vor privi cu supărare răutatea celor răi la suflet, ci cu Domnul vor răbda, și rodnică le va fi lor răbdarea. Amin.

— O, păstorule Daniel, stăm de o parte și de alta a Domnului și grăim durerea Lui și a noastră, și mare taină ai deslușit tu acum despre felul cum Domnul lucrează înaintea ucenicilor Lui de azi cu muntele Lui de cuvânt, munte de Tabor, Domnul cu sfinții Săi în sfat, și mărturisit de ucenici, ca și acum două mii de ani. O, ai așezat pe masă durerea în care ne ține în cer ceata de defăimători, care s-au ales așa între cei ce credeau cândva, dar n-au mai stat să creadă până la sfârșit, ci s-au hotărât să se facă hulitori și defăimători, foc luând pe limba lor de câte ori varsă ei foc cu ea.

O, Doamne, fă Tu minune mare, să audă ei sfatul Tău cu noi, plin de durerea pe care ei ne-o fac! Li s-a despiciat acum taina învierii, taina celor înviați și în drum spre înviere. Dar cu ei ce va fi, o, Doamne?

— O, Verginico, nu se pot ascunde ei sub necredință și nici sub dezvinovățirile lor sau sub învinuirile pe care le împart asupra celor cu care pășim azi pas de biruință, așa cum am proorocit Noi din timp că va să fie pe pământ. Nu se pot ei ascunde nici după florile pe care ți le duc pe mormântul tău ca la un mort, căci tu ești printre cei vii, iar adevărații închinători ai Mei și ai tăi Ne au cu ei ziua și noaptea și nu Ne caută printre cei morți, ci între cei vii Ne găsesc, căci am spus că nici în Ierusalim, nici pe vârf de munte, ci în Duhul Adevărului vor fi și vor lucra adevărații închinători. Creștinii mici cu viața și cu înțelepciunea se duc ca la cei morți la sfinții cărora ei le zidesc mormintele, dar creștinii care știu locuința sfinților, stau aceia înaintea Mea când Eu vin cu sfinții, și iată-Mă cu sfinții de o parte și de alta a Mea, făcând sfat între Mine și ei ca pe muntele Tabor, între Moise și Ilie stând Eu și cuvântând sub ochii ucenicilor Mei cei de atunci. Vă am de o parte și de alta în ziua aceasta, și iată, am lucrat și Mi-am spus

durerea de la cei ce Ne-o fac. Apostolul Andrei v-a mângâiat arhiereste, că e martor aici a durerii Mele și a voastră în ziua aceasta de cuvânt, și vă mângâie el și vă spune vouă așa:

— **O**, toată rătăcirea minților celor ce vă fac dureri în cer vouă și Domnului, vine de la semeția minții lor, și diavolul semeției domnește în ei. Să nu se mai mire de cei ce cad din ascultare și din iubire și se duc în părți. Să nu-i mai vorbească de rău pe aceștia ca să spună: „*Uite-i ce fac!*“, ci mai bine să se uite și la ei ce fac și ei, căci și ei sunt tot la fel de căzuți și mult căzuți și bolnavi cu inima și cu mintea, căci semeția și invidia nu fac cinste celui ce le lucrează pe ele, ci rușine fac acestea lor, mai multă decât oricare alt păcat ar face ei, dar cei ce le au pe acestea în ei, aceia fac toate păcatele apoi, și zadarnic îi mai hulesc ei pe alții căzuți prin pizma diavolului, care nu poate să-l vadă mergând cu Domnul pe creștin pe pământ, iar cine este slab veghetor și ușor ascultător de lucrarea întunericii, acela este ușor smuls dintre frați și luat de apă, și toate din lipsa duhului umilinței și apoi al pocăinței, daruri de la care vin în minte multă credință și multă viață binecuvântată peste om. Aceasta vă spun eu de lângă Domnul și de lângă voi în cer în ziua aceasta de mărturie.

Mergem acum la postul de veghe și de mult lucru pentru ocrotirea poporului sfințit și a cetății de nou Ierusalim și stăm cu brațele întinse și ocrotim și dăm să liniștim cumva furtuna care vine de la miazănoapte, căci faptele cele făcute la întunerice stârnesc furtuna mai mereu și bate ea cu durere peste cei ce suferă cu Domnul și cu sfinții Săi.

O, Doamne, Tu ai pe vatra neamului român lucrarea Ta de venire cuvânt pe pământ și cetatea Ta de nou Ierusalim. Dă-ne poruncă tare să ne așezăm acum peste tot la mare veghe, ca să păzim pacea din cetate, iar îngerii Tăi să iasă cete-cete și să repare toate câte dau duhurile rele să zgârie și să doară! Nu mai plecăm! Stăm și sprijinim cărarea Ta, și se va vedea acum tot duhul rău cel de toate felurile, care lucrează prin cei ușuratici și ascunși sub înșeși faptele lor cele lucrate la întunerice, și pe care lumina Ta le învederează, o, Doamne. Amin.

— **D**a, iubirii Mei ucenici și apostoli ai Duhului Sfânt, așa va fi să lucrăm din cer și să liniștim sub pază de sfinți și de îngeri cetatea și Duhul Meu, Care suflă peste cetatea Mea de cuvânt. Suferința Mea cea grea acum în Mine și în cei ce Mă poartă va lucra dezrobirea de durerea aceasta, care s-a vrut a fi și a lovi obrazul Meu cel sfânt în cer și pe pământ. Îmi împart suspinul și apăsarea cu cei zdrobiți în porți și care se trag sub acoperământul Meu, căci sunt fără de putere.

O, cât de mult, cât de cerește, cât de învățătoarește i-am învățat mereu pe toți să umble în lumină ca să nu-i pedepsească pe ei faptele cele lucrate la întunerice! Mi-a fost slăbită veghea în porți de cei ce Mi-au slăbit-o, după cum și-au ales ei să facă lucrarea aceasta rea. Aș grăi cu cei ce se joacă, cu cei ce dau să Mă amenințe pentru dorințele lor cele fără Dumnezeu în ele. Aș grăi, dar n-am să grăiesc, că nu e de grăit nimic, ci e de vegheat și de stăruit pentru puterea Duhului Sfânt, Care liniștește marea cea tulburată a încercărilor atât de dureroase, care se sparg în mersul Meu cel cu slavă de cuvânt pe pământ acum.

Sunt cu mare veghe pentru ceea ce grăiesc, căci duhul cel potrivnic Mie se războiește cu Mine prin cei ce fac voia lui cea împotriva Mea.

Sus inimile și veghea, poporul Meu! Eu, Domnul, dau și noroade deoparte ca să te ocrotesc. O, strigă-Mă pentru Mine și pentru tine, strigă cu jale la Domnul, fiule! Șterge-ți fața improșcată, că și Eu ți-o șterg, fiindcă tu Mă iubești! O, nu te

teme, popor încercat pe cale! Eu vin cu izbânda, și vei vedea cum vin. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Duhul și mintea omului îl cad pe om. Îndemn la veghe și la rugăciune în vreme de furtună. Omul este slab dacă nu îl are mult pe Domnul în el.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și cobor în carte cuvânt cu sărbătoare de sfinți, cu părintesc cuvânt de învățătură pentru poporul Meu cel de azi din români, căci sunt Învățătorul lui, al celor ce ascultă de cuvântul cel din cer peste ei, ca să nu facă ei voia lor, și să fie voia Mea în ei, dacă aleg ei să fie voia Mea pe pământ cu ei.

O, te îmbrățișez în cuvânt de învățătură, poporul Meu. Să știi, tată, că poporul Meu este cel ce se alege să facă voia Mea, iar cu tine este cuvântul Meu ca să ascuți tu de el dacă te alegi să fii fiu al ascultării și să nu faci voia ta, ci voia Mea s-o faci, și ca în cer s-o faci, nu ca pe pământ, că pe pământ zadarnic spune omul să se facă voia Domnului și împărăția Domnului ca în cer pe pământ, căci omul face tot voia lui, fiindcă nu-L iubește pe Dumnezeu, ci se iubește pe sine.

Pun masă de cuvânt și multă învățătură de creștere pentru duh de ascultare, aceasta pun pe masa ta în ziua aceasta, poporul Meu. Ierarhul Nicolae vine cu învățătura sa de părinte ca și cu o mânășă potrivită acum necazurilor care vin peste Duhul Meu în mijlocul tău, peste vreme de încercare, ivită de la voia cea liberă pe care și-o aleg cei neascultători de cuvântul Meu cel de peste cincizeci de ani, prin care dau Eu să ies la capăt sfânt cu un popor sănătos cu mintea și cu ascultarea, cu o mână de copii învățați de Dumnezeu pentru vremea care vine, căci vremea este cu cădere sau cu ridicare, precum Eu sunt spre căderea sau spre ridicarea multora, dar fericiți vor fi cei ce, ridicându-se ca să-Mi fie fii prin cuvântul Meu cel făcător de fii, vor rămâne ei până la sfârșit voia Mea și lucrarea Mea cea mântuitoare pe pământ pentru mulți.

O, nu e de mirare când cade cineva din bărcuța Mea cu fii, căci vremea este cu ridicare sau cu cădere, și fericiți sunt cei ce nu se smintesc întru Mine și întru cuvântul Meu cel de azi peste pământ, și întru cei cu care-Mi poartă acum venirea ca să-Mi zidesc cu ei un popor ascultător înaintea Mea pentru vremea care vine cu Mine și care se va așeza pe pământ, precum și vremea pe care o aduce diavolul se așează de la diavolul între oameni și îi momeste pe ei spre voia diavolului cu ei, căci Dumnezeu a avut încă de la facerea omului dușmani, care s-au luptat să-I strice zidirea, să pună piedică între om și Dumnezeu ca să-l aibă diavolul pe om, și nu Dumnezeu pentru voia Sa în om.

O, cu toată zdrobirea cea de la încercarea cea grea peste lucrarea Mea cu voi și cu poporul Meu vegheat de Mine și de voi, să prindem suflet acum, să prindem putere, fiilor din porți, și să așezăm mare învățătură din cer peste mintea și inima fiilor și fiicelor poporului Meu, căci vremea cea de încercare cere aceasta, cere veghe, iar Eu, Domnul, cobor acum Duhul Meu și îl rog pe fiecare să-L ia în inimioară și în minte, căci duhul și mintea omului alunecă și îl duce la vale pe om, dar Duhul Meu îi dă omului cerul și legătura cu cerul pe pământ, ca să poată omul peste el cu cele din cer, nu cu cele din el, care-l despart pe el de Dumnezeu pentru voia sa cea împotriva lui Dumnezeu în el. O, nicicum să nu vă pierdeți puterea și nădejdea prin grelele încercări, ivite dinspre cei neascultători, care stârnesc furtună peste credința celor ce prin credință pot

și stau întru voile Mele înaintea Mea și se numesc ei poporul Meu. O, nicicum să nu uitați că numai bobul sec trece prin sită și se alege pentru foc, dar bobul împlinit, în care Eu pot și sunt, Eu îl ocrotesc, îl hrănesc, îl întăresc, punându-l sub acoperământul Meu și mari minuni lucrez pentru el ca să-l am Tatălui pe masă pe vecii, o, fiilor. Inimioarele voastre sunt acum pline de jale ca și inima Mea, măi fiilor copii. Iată rodul celor ce v-au vorbit pe voi de rău și v-au înjosit fața înaintea celor necredincioși și lipsiți de Dumnezeu pe pământ! Să ne uităm bine înapoi la vremea Mea cu voi ca să vedem și să înțelegem ceea ce este de înțeles. Oricine v-a învinuit pe voi pentru voia cea liberă a lor, oricine v-a defăimat și v-a învinuit din unii în alții și de la unii la alții culegând ei această răutate asupra voastră, aceia s-au rănit pe ei înșiși, au lovit în ei înșiși, căci au voit cu tot dinadinsul să lovească în voi și au lovit, și lovind s-au lovit, iar voi ați răbdat și răbdați și veți răbda, fiindcă cei cu suflet bun nu întorc răutății cu răutatea, ci cu răbdare mare și sfântă așteaptă ei de la Dumnezeu izbânda lor prin greu. O, cum să vă ung inimioarele zdrobite ca să puteți duce toată jalea și toată greutatea ei?

O, apropiați-vă de jalea Mea, voi, fii și fiice ale poporului Meu cel azi ascultător glasului Meu, care vă învață pe voi viața cea din cer, viața cu ascultare, că mult v-am învățat să știți să fiți și să rămâneți ai Mei și sub pază să stați și văzuți să fiți înăuntru și în afara voastră pentru ca să puteți fi ocroțiți și nesmulși din brațul Meu cel ocrotitor! O, apropiați-vă de durerea Mea cea grea, de obrazul Meu cel lovit și zgâriat de neînțelepciunea celor neînțelepți pentru viața lor, că iată cum dau să cadă dintre voi cei ce-și fac inimă aparte și simțăminte aparte și alegere altfel decât am hărăzit Eu, Domnul, celor ce vin spre Mine și spre izvorul Meu de cuvânt ca să fie ai Mei, și fii ai ascultării de Dumnezeu să fie cei ce vă cunosc pe voi și pe Mine prin firul acestui cuvânt, pentru care ei vin și se unesc cu voi prin dragostea voastră de ei când ei vin ca să se facă ai Mei ca și voi. Vai Mie când vin în mijlocul poporului Meu inimi care lucrează la întuneric și căroră li se vede rodul apoi! Vai Mie când se fac judecători de Dumnezeu și de frați cei ce vin așa și stau apoi așa și lucrează așa în staulul Meu de fii! O, apropiați-vă ca să-Mi mângâiați durerea! O, înțelepțiți-vă în încercări și îmbogățiți-vă credința și dați-vă în lături când vedeți mers cu neorânduială în cei ce dau să meargă așa, după ce vin ei să fie apropiații Mei! O, nu vă mirați că vedeți ce vedeți, căci pe calea Mea cu fii n-a fost în nici o vreme să n-am între ei dintre cei ce se aleg să se tragă în lături, fie din slăbiciune, fie din răutate, fie din pizma diavolului, fie din pricina întunericului sub care stau, și mai ales loviți de duhul mândriei din ei, de duhul invidiei, care mereu, mereu l-a făcut trădător pe cel în care a stat încuibat și lucrător în părți apoi acest duh, iar cel ce se face neiubit de Dumnezeu prin purtare nefiască, acela cade în cursa celui ce întinde cursă de la mijloc sufletelor slabe, care nu caută cu lumina între ei și Mine, între ucenic și Învățător, căci fără călăuză pentru inima lui, pentru pașii lui cu Mine, cade omul în plasa lui satana oricine ar fi el.

Iată, satana a lucrat în ascuns și Mi-a adus pagubă și Mi-a lovit fața și Mi-a zgâriat-o, dar Tatăl Mi-o șterge și Mă mângâie la rană, că-L doare adânc rana Mea. O, cel ce se bizuie pe sine și se conduce așa și nu are nevoie de călăuză pentru el în mijlocul poporului Meu cel de azi, acela se lovește și face lovituri și face brâncă multora spre cădere, dar Eu te învăț la timp și la netimp, poporul Meu, și-ți întăresc statornicia, tată, numai să stai tu treaz și bine treaz înaintea Mea și să pui peste tine tot cuvântul Meu cel pentru facerea ta și pen-

tru repararea ta ori de câte ori trebuie să fac Eu aceasta ție, iar tu păstrează-ți mereu duhul umilinței și al pocăinței, tată, duhul celor înțelepți cu înțelepciune din cer, căci vai celor ce nu au acestea în inima lor, căci cei ce nu au așa inimă, aceia sunt batjocoritori și disprețuitori și defăimători de frați, și nu e nici pe departe inimă de creștin o așa inimă, care nu are în ea fața lui Dumnezeu.

Te strâng la piept, te pun lângă inima Mea ca să-i simți bătaia și durerea ei cea grea acum, poporul Meu de fii și de fiice! O, tată, M-a lovit satana cu rușine mare și-Mi aruncă dispreț. Ceartă-l tu pe satana, că Mă are la mâna lui din pricina celor ce s-au jucat de-a viața și s-au apucat să-și facă voia, smulgându-se de pe calea Mea cu tine, nemulțumiți fiind ei de statul lor lângă Mine și lângă tine după voia Mea, tată! O, fă loc în rugăciune pentru tine și pentru Mine și cere-i pe sfinți să stea cu tine, tată, și să facă minuni cerești pentru viața ta cu Mine, că furtuna vine cu mare suflare ca să-i cadă din picioare pe mulți, să-i cadă din credință, să-i cadă prin sminteală ca să-și facă și ei rău, dar voi, fii și fiice, curățiți-vă inima și viața de orice greșală, de orice urmă de voie de sine, căci cine nu ascultă așa, ajunge să pască apoi rodul neascultării și cade de la Mine cel ascuns în sine și-Mi face durere, și-Mi face rușine, dar Eu nu țin pe nimeni cu tăria Mea, că Eu vreau dragoste de la om, nu să-i supun Eu iubirea dacă el nu poate să-Mi dea și să-Mi rămână al Meu.

Acum fac socoteala, fac cu îngerii Mei, fac și peste cei ce au ajutat măcar cât de puțin pașii celor ce cad și care umblă după voia lor, după ce au venit și au dat să stea după voia Mea când au venit să stea lângă poporul Meu, atrași fiind ei de cuvântul Meu cel făcător de om și de dragostea Mea din fiii cei purtători de Dumnezeu și care Mi-au născut fii ca să-i am Tatălui Meu rod. O, găsesc acum mult păcat, mult scris în dreptul celor ce au ajutat pe cei fără de minte pentru voia lor lângă Mine. Când omul în vremea prostiei lui are din părți proptele pentru voia lui cea rea, când cei din jurul lui îl ajută dacă el dă să greșească și să cadă lucrând anapoda, au aceia păcat. O, fericite de cei ce nu se smintesc, dar această fericire nu este pentru cei ce nu ascultă de Dumnezeu, căci după ce-și fac voia, strigă ei în gura mare că s-au smintit, uitând că fiecare dă răspuns în dreptul său și că nu este altfel la Dumnezeu pentru dreptatea a toate. Dacă Adam a dat vina pe femeia sa, și pe șarpe apoi a dat femeia vina, iată, pentru neaplecare spre pocăință pentru păcat, a primit Adam și femeia sa atunci ieșirea din rai și s-au dus ei apoi în locuința morților. Ce trecere au mai avut ei la Dumnezeu învinuind pe Dumnezeu și unul pe altul aruncând ei vina?

O, nu-i frumos să-i învinuiți pe frații voștri pentru voia voastră cea cu greșală, fiilor învățați de Dumnezeu! Trebuie azi să vă învăț iar și iar, căci vremea de încercare peste voi Mă împinge, tată. Ierarhul Nicolae, atât de mare învățător și de minuni făcător cum a fost el pe pământ în vremea apostoliei lui cea pentru biserica Mea, iată-l lângă Mine în ziua aceasta și îl așez cu învățătură peste tine pe masa Mea de cuvânt, căci Eu trebuie să vă îmbrac tot mai mult în cuvânt de acum, o, fii și fiice, ca nu cumva diavolul să prindă putere împotriva voastră și să-și arate puterea sa cea nimicitoare de suflet, că nu e ca și cu ceilalți creștini, o, nu e tot așa socoteala la Mine, căci se face de către îngeri pentru cei ce au stat și apoi s-au desprins, și pentru cei ce stau și nu sunt smulși din staulul Meu ascultător de fii.

O, arhiereule făcător de minuni și izbăvitor tare pentru cei credincioși, e vreme cu durere și cu grea încercare peste

fața Mea și a poporului Meu! Trebuie să-i întărim pe fii și pe fiice ca să stea în duhul umilinței și al pocăinței tot mai mult, căci cei ce nu le au pe acestea se dezvinovățesc unii asupra altora pentru faptele lor, și așa se cunosc că nu au ei umilința și pocăința ca dreptar înăuntru și în afara lor, și iată, în mijlocul poporului Meu, care suferă zgârieturi din pricina nestatorniciei celor ce n-au iubit să fie și ei vegheați în lupta lor cea slabă pentru pașii lor, pentru viața lor, pentru mântuirea lor, avem acum de suferit și de răbdat, și avem să-i învățăm mult pe fii și fiice, și așa să lucrăm. Amin.

— **A**m fost și sunt izbăvitor mare și făcător de minuni din partea Ta pentru cei blânzi și smeriți cu inima înaintea Ta și în ei, dar pentru cei ce nu Te au în ei pe Tine cu mult mai mult decât pe ei înșiși, n-am pe unde să mă strecor să-i scot din mâna satanei, decât dacă aş face altfel, așa cum spui Tu de cei ce-Ți hrănesc mânia, Doamne. O, nu e de umblat la cei ce se ascund de Tine și de sfinți și de frați dacă ei nu ies ca să ceară sau să nădăjduiască scăparea de sub duhul prostiei. Tu ești Cel ce le știi și le socotești pe toate în mijlocul poporului Tău, iar sfinții Tăi Te slujesc așa cum Tu le dai, fiindcă aici ești Tu întreg, și se aleg la dreapta și la stânga cei ce rămân și cei ce nu dau să rămână cu Tine pe calea Ta de venire acum pe pământ ca să-i scapi pe oameni de la pierzare, de la duh de lume, de la duh de om, o, Doamne. Le spun fiilor și fiicelor poporului Tău să-și întărească duhul curățeniei de minte și de inimă și de trup și duhul fecioriei să-l pună ei la temelia bisericii de nou Ierusalim, și aceasta în mare ascultare și vedere și nu altfel, căci sunt mulți care dau să facă ale legii, dar nu sunt nimic dacă nu au peste ei din partea Ta povătuitor și înaintemergător pentru ei înaintea Ta. Iată, cei neascultători își dau pe apă pe cele dăruite de Tine lor spre lucrare cu ascultare pentru acestea și nu cum vor ei să le folosească pe cele de la Tine. Își dau prin duh de neascultare, de lipsă de binecuvântare își dau de peste ei pe cele ce puteau să-i țină pe ei ai Tăi prin duh de pruncie înaintea Ta în cei ce se supun ca fii ai Tăi în lucrarea Ta de nou Ierusalim, și iată, cei ce nu au li se ia și ceea ce au, iar cei ce au li se adaugă, căci au aceia dragoste de Tine și de ascultare de Tine, o, Doamne.

O, fii și fiice care însemnați acum poporul Domnului și al cuvântului Său cel de azi, așezați-vă sub pază tot mai întreagă, sub ocrotire tot mai cu iubire, ca să poată Domnul și ca să pot și eu să vă ajut prin darurile mele cele de la El împărțite pentru cei credincioși și curați cu inima și cu fapta și cu lumina cea pentru viața lor. Eu am lucrat minunat pentru cei credincioși, pentru cei ce strigau după scăpare prin rugăciunea lor sau a celor rugători pentru ei. Am lucrat prin vis pentru cei ce robeau suflete și am scăpat de la moarte pe cei robiți spre moarte. Am păstorit cu duh răbdător biserica celor credincioși și s-au minunat sfinții cerului de credința mea cea lucrătoare de minuni pentru cei cuprinși de strâmtorări. Am păzit fecioare de împreunarea cea trupească spre desfrânare și am lucrat cu minuni pentru întoarcerea lor. Am eliberat pe copilul cel răpit de la părinți, căci plâneau spre mine părinții lui. Am lucrat minuni mari, dar numai pentru cei credincioși. O, nu pot să fac acum tot așa pentru cei ce au lepădat credința în Dumnezeu și și-au ales să facă voia lor față în față cu Domnul și cu poporul cel rămas de partea credinței și a faptelor ei cu viața lor. Altfel este cu această lucrare a Domnului și cu acest popor. E Domnul la cârmă și este El Cel ce știe cum sunt toate, cum merg toate și cunoaște pe fiecare cum poate și ce poate și ce vrea, și e umilit Domnul față în față cu cei îndoielnici și apoi îndărătnici, și care suflă furtună peste mersul Său cel plin de greu pe calea

venirii Lui azi pe pământ.

Este vinovat cel ce alege să facă voia sa, dar nu mai puțin vinovat este cel ce s-a așezat proptea pentru cel ce nu ascultă și nu merge frumos și cu umilință și cu pocăință pe calea cea cu popor sfințit pe ea. O, trebuie multă părere de rău în toți cei care au pus gaz pe foc și lemne tot mereu și vreascuri fel de fel ca să se ridice atâta vâlvătaie cât s-a ridicat. Focul se stinge cu apă, nu cu foc, și iată, aceasta este greșeala celor ce au lucrat și au zidit la această durere, care stă acum peste inima Domnului în cer și pe pământ. O, înțelepțiți-vă voi, cei ce ați lucrat cu greșeală, și luați învățătură de la greșalele celor ce au greșit și n-au putut să se mai pocăiască după ce și-au strâns prea multă vină.

O, nu vă temeți, voi, cei credincioși, pentru mersul Domnului! Domnul rămâne Cel curat, Cel fără de păcat, și are putere să-i curețe pe toți cei care se pocăiesc și se aciuează sub acoperământul Său în această vreme așa de grea, așa de neagră și plină de duhul diavolului în ea ca să-l cadă pe om de la Dumnezeu. Fiți plini de Dumnezeu, o, fii și fiice! Lipsa Domnului măcar o clipă din voi și dintre voi vă scade vouă ființa cea de fii ai lui Dumnezeu. Treziți mereu între voi cuvântul învățaturii Domnului! Fără cuvântul Lui acum față în față cu voi mereu, vă golește satana și vă trage din bărcuța Domnului. Feriți-vă de vorbire de rău, de păcatul disprețuirii de frate, de păcatul învinuirii și al dezvinovățirii, păcat făcut de Adam în rai, și pentru care el a pierdut raiul. A colcăit acest păcat între cei ce au făcut foc și vâlvătaie până la cer împotriva purtătorilor de Dumnezeu acum pentru voi și pentru tot neamul omenesc de pe pământ, căci Dumnezeu lucrează prin slugile Sale ca în toate vremile. A colcăit ca în iad duhul minciunii unul de la altul între cei ce s-au ales deoparte de trupul cel întreg al poporului sfințit, și iată, duhul cel încântător, care poartă în el minciuna ca să-l înșele cu ea pe cel vânat, acest duh s-a dat puternic și a biruit suflete și minți și credințe și s-a așezat apoi pată pe obrazul Domnului.

O, pocăiți-vă, voi, cei care puteți să faceți aceasta, că vine ziua când veți avea nevoie de această clipă de pocăință acum! Ridicați-vă să-L apărați pe Domnul și mersul Său cel greu și tot mai greu, că veți avea nevoie de sprijin de la El când vă va fi greu în vreme de disperare, că iată, a și ajuns la voi această vreme grea! Nu stați nepăsători, nu vă încântați să fugiți de durerea care v-a cuprins pe neașteptate, dar la care duhul de om și duhul diavolului lucrează și țese de mult, și n-a fost ascultare pentru trezire, pentru dezrobire de sub întunericul celor lucrate la întuneric împotriva mersului Domnului, împotriva credinței celor credincioși. O, nu dați să cădeți și mai în afund! Ajunge cât ați greșit! Trebuie pocăință și mereu pocăință! Întindeți mâna ca să ieșiți din groapă! Fiți înțelepți măcar în ceasul care bate deșteptarea! Eu vă ajut, dar numai dacă puteți ca Domnul și nu ca voi. Amin.

Eu, Doamne, rămân pentru cei credincioși, care au în ei duhul umilinței și al pocăinței pentru toate greșalele lor. Eu, Doamne, am plâns în cuvânt, și sfinții cei însoțitori nouă la masa de azi a cuvântului Tău au văzut lacrima mea cea multă și au plâns cu mine lacrimă cerească, și voiesc să curețe ea pe cei ce se încearcă cu duhul pierzării, cu duh de om în ei față în față cu Duhul Tău, cu râul Tău de cuvânt acum, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, sunt tot o lacrimă în voi, o, sfinți zdrobiți ca și Mine, ca și cei ce Ne poartă ca să venim pe pământ, și îndurerată mult este inimioara din ei și încordată le este ea, și dau să-i așez pe ei tot mai treji

la veghe pentru mersul și pasul și toată simțirea cea dinăuntru și cea din afară a fiilor și fiicelor poporului Meu, căci omul este slab dacă nu are mult, mult pe Domnul în el.

Am ținut în încordare pe cei din porți pentru ca să pot să vin cuvânt în carte. I-am stors de tot cu statul Meu în ei ca să pot cuvânta. O, dacă ai vrea, poporul Meu, să-i alini pe ei, ți-aș mulțumi cu multul, tată, că ei plâng și suspină tăcuți, și zâmbetul cel senin ți-l dau ei ție pe fața lor, dar durerea în ei îi macină și n-au alin, și se uită după alin și n-au. O, cât de mincinos este omul! O, cât M-au mințit cei ce și-au tot arătat puterea lor de om! Numai pentru pocăință trebuie putere, numai așa să poți tu, popor învățat de Domnul Dumnezeuul tău, că vin la tine și te învăț, că fără de învățătură pieri, tată. Eu nu te las să pieri și nici tu să nu Mă lași, dar alinul în vreme de grea durere dă-Mi-l tu, tată, și unul altuia dați-vă putere pentru dureri, căci iubirea, o, iubirea, își arată toată puterea ei în vremea ei de încercare, fiule, în vreme de durere pentru ea, poporul Meu.

O, dați-vă, tată, simțămintele și lucrarea lor ca să vă fie cercetate și vegheate, ca să nu-și facă satana cuibul său prin ele în voi, o, fiilor vegheați de Duhul Meu Cel Sfânt pe pământ!

Am spus durerea Mea vouă. Luați-o în voi ca înger păzitor, căci cei fără durerea Mea în ei se smulg din brațul Meu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2010

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Îndemn pentru întărirea Duhului Sfânt în creștin. Vine vremea părerilor de rău pentru cei ce au hulit și au dușmănit pe frații lor.

Duhul Sfânt Mângâietorul este alinul și puterea și ocrotirea cea de la Dumnezeu a celor credincioși Lui și lucrători Lui între cer și pământ. Cobor mângâiere de Duh Sfânt peste poporul cuvântului Meu cel de azi și așez pe masa Mea cu el cuvânt de sărbătoare cu sfinți. Dacă neamul român, care a rămas în urmă cu îndreptarea celor clătinate de la locul lor de dușmanii credinței străbunilor și ai sfinților, Eu, Domnul, îl aștept pe el să se ridice tare și să pună la locul lor sărbătorile sfinților Mei și să nu-și spună că nu e păcat să lase așa cum au făcut dușmanii lui Dumnezeu peste el, o, să nu spună așa, ci să îndrepte la loc pe cele clătinate, că nu e bine să stricăm pe cele lăsate de sfinți și de părinți, iar casele neîntărite de părinți nu ajută pe fii pentru binecuvântare ca să le fie lor bine pe pământ, și iată, când lumea petrece în numele nașterii Mele din mamă Fecioară zi de praznic sfânt, Eu și cu sfinții Mei și cu cei ascultători și credincioși pe pământ așezăm sărbătoare de sfinți, și avem la masă serbat pe arhierul Spiridon, cel plin de duhul umilinței și al iubirii și al iertării și al facerii de minuni, iar când vine ziua de praznic pentru serbarea nașterii Mele, atunci Ne scriem cu amintirea ei în cer și pe pământ, în carte. Amin.

O, poporul Meu, mângâiere îți aduc, tată, că multă mângâiere îți trebuie acum. Duhul Sfânt Mângâietorul să te întărească pe calea Mea cu tine, poporul Meu! El să netezească mereu spre tine calea Mea de la cer la pământ, și pe tine cu Mine pe cale să te întărească, tată, căci vremea e cu durere în ea, și e cu lepădare de credință, așa cum Eu de o bucată de vreme te tot vestesc, și e cu încercări fel de fel, dar tu să stai în Duhul Sfânt, fiule, ca să poată El să stea în mijlocul tău cuvânt de la Dumnezeu și să te călăuzească și să te învețe să grăiești tu în limba Lui prin toată grăirea ta, căci altă grăire nu este de

la Dumnezeu, ci este de la om, poporul Meu. O, adu-ți aminte de apostolii Mei cum grăiau ei până să Mă duc Eu la Tatăl ca să le trimit pe Duhul Sfânt, și cum au grăit ei după ce a venit peste ei Cel făgăduit de Mine lor, Duhul Sfânt Mângâietorul ca să-i învețe de la Mine pe ei, Duhul Care a grăit prin prooroci și le-a arătat lor și văzătorilor pe cele ce au fost, pe cele ce erau și pe cele ce urmau să se arate pe pământ. O, adu-ți aceasta aminte, poporul Meu, și îmbracă-ți duhul tău în cuvântul Duhului Sfânt și împodobește-ți graiul cu Cel ce din Tatăl purcede, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să te binecuvinteze Tatăl pe pământ și să te întărească El casă a Lui, căci binecuvântarea părinților întărește casa fiilor, precum este scris, iar tu să faci mare ascultare de Dumnezeu, și să nu faci ceva fără binecuvântarea Lui, că numai binecuvântarea Lui întărește viața ta și lucrarea ei în fiecare zi. Adu-ți aminte și de cei neascultători în vreme și fii ascultător în fiecare zi, căci fiecare zi are lucrarea ei, că lui Avraam i-am spus un fel de grăire într-o zi, iar în altă zi alt fel de grăire față de cea dintâi, iar el a trecut cu bine încercarea credinței lui, pentru că a ascultat, pentru că a crezut nestrămutat în Dumnezeu, temându-se de atotputernicia Lui, temându-se de pedeapsă pentru nesupunere, și iată, cel ce ascultă este slăvit pe pământ și în cer pentru lucrarea ascultării, fiule. O, nimic să nu faci tu fără cuvântul Meu, fără să-l ascuți pe el, ci numai după voia lui să lucrezi, și vei fi mereu cel binecuvântat și vei avea plată de ucenic, căci este scris de la Duhul Sfânt că: *«toate căile Domnului sunt milă și adevăr, îndurare și credincioșie pentru cei ce caută așezământul Lui și mărturiile Lui, pentru cei ce păzesc legământul Lui și descoperirile Lui»*. O, fiule tată, ce frumos îți descoperă ție Duhul Sfânt Mângâietorul cărările Domnului când tu cauți cu El și cu așezământul Lui și cu descoperirile Lui! El spune: *«Mă îndur de cine voiesc și împietersc sau despietersc inima omului»*, dar cu cel ce caută cu cărările Lui El este îndurător și plin de credincioșie și binecuvintează casa fiilor, iar fiii sunt cei ce ascultă de El și nu fac nimic fără Tatăl. Te învăț, poporul Meu, grăirea Duhului Sfânt, duhul proorociei, fiule, Duhul Care Se roagă cu suspin în cei ce caută cu cărările Domnului, Duhul Care Se ruga în David când grăia el: *«Adu-Ți aminte de mine, Doamne, când vei milui pe poporul Tău și cercetează-mă când vei veni cu ajutorul Tău, cu mântuirea Ta, ca să văd eu fericirea aleșilor Tăi și să mă bucur de bucuria poporului Tău și să mă mândresc împreună cu moștenirea Ta, că părinții noștri n-au luat în seamă minunile Tale și au uitat mulțimea milei Tale și s-au răzvrătit, dar fericiți sunt cei ce păzesc pravila Ta și trăiesc după duhul dreptății în toată vremea, o, Doamne!»*.

Te învăț, poporul Meu, lucrarea nădejdiei, tată, și lucrarea iubirii și a iertării prin iubire, ca să ajungă rugăciunea ta înaintea Mea, iar Eu să împlinesc. Cheamă dinspre Mine spre tine sfinții și proorocii, o, cheamă-i în vreme de răstřiște, și vor veni din partea Mea și te vor întări și te vor ocroti și-ți vor aduce mângâiere, fiule. Eu, Domnul, le spun lor să stea ochi și urechi la strigătul tău, căci tu ai numai din cer ajutor și mângâiere în durerile care te străpung ca să semeni tu cu Mine pe pământ. Toate încercările și durerile și loviturile care vin peste lucrarea Mea cu tine din pizma diavolului fiindcă nu iubește el mersul Meu cu tine, toate dovedesc pe Domnul în mijlocul tău, toate adevăresc că este duh și adevăr lucrarea Mea cu tine, căci în cine a aruncat mereu diavolul și omul cel înșelat de el? O, numai în Mine și în locurile Mele de popas și de lucrat între oameni, numai acolo i-a fost ținta, că-l ustură mai mult ca oricând acum când își vede aproape căderea trudei lui. O, numai semeția îl cade pe om, așa cum l-a căzut și pe Adam, și

apoi prin el Lucifer, și apoi se răzbună omul așa cum se răzbună Lucifer de-i trage jos pe oameni dacă el a căzut din slavă prin om, și nu voiește el să se mântuiască oamenii în locul cetei lui căzute prin neascultare, căci el n-a mai ascultat de Dumnezeu, ci a ascultat de om și și-a pierdut slava lui cea de la Dumnezeu.

O, poporul Meu, o, fiu încercat de duhurile cele potrivnice Mie și ție, să stăm bine, să stăm cu frică de Dumnezeu și cu multă luare-aminte la cuvântul Duhului Sfânt Mângâietorul, căci Domnul veghează cetatea Sa și lucrarea Sa, fiule! Tot fiul acestui popor să fie mulțumit de Dumnezeu, să stea așa cum îl așează Domnul și să nu-și lucreze sau să-și dorească sau să-și aleagă altceva de la el alegere, că una e să te așez Eu cum să stai și cum să lucrezi, și alta este să-ți iei singur, să-ți iei și tu după cum vezi că împarte Domnul, sau să-ți tragi spre tine pe cele de la Domnul date ca să-I lucrezi Lui. Doririle din inimă, care nu seamănă cu ale Domnului și pe care și le ia singur cel semeț și nemulțumitor și neascultător, acelea îl fac pe el să se ascundă și să facă lucrare urâtă, o, și se duce de peste el binecuvântarea Mea și umblă el în întuneric apoi.

Să fim atenți cum slujim, fiilor, și cum primim pe cele ce ne încearcă spre ridicare sau spre cădere! Stați în Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și vă învață pe voi! V-am povățuit mereu și încă vă povățuiesc să nu poposiți cu cel ce clevește pe aproapele său, că nu vine de la Mine el cu această lucrare, ci îi face diavolului lucrarea sa. Mereu, mereu vă povățuiesc, după cum văd că cere fiecare vreme care este sau care vine, căci Duhul Sfânt vede și vă aduce veste pentru lucrul cel bun, pentru paza cea bună și pentru ascultare, fiilor. Așa a fost încercat arhiereul Spiridon în vremea lucrului lui cu Mine pe pământ, a fost încercat și clevetit în fel și chip, dar el lucra lucrare mare și facere de minuni înaintea necredincioșilor pentru întărirea adevărului Meu din el, pentru rușinarea celor îndoielnici și plini de duhul cel negru al invidiei de frate, și a răbdat plin de senin și de pace sluga Mea cea credincioasă. De lângă Mine grăiește el ție acum, în ziua lui de serbare, poporul Meu, căci sunt cu sfinții întru venirea Mea și-ți dau ei ție bucuria lor că vin cu Mine la tine și că pot grăi ei peste ai Mei ca să le dea din cerul cel plin de plata credinței, să le dea din cele strănse în cer pentru cei credincioși, pentru cei sfinți cu credință și cu fapta credinței, și să-Mi dea ei Mie mângâiere pe calea Mea cea grea de venire acum iarăși de la Tatăl la om. Amin.

— **M**ângâiere să-Ți dau și eu, o, Doamne, că Te doare din cer și până pe pământ, și Te doare, și Te doare! Mângâiere le dau și celor duruți pentru Tine și cu Tine pe pământ, aici, în grădinile Tale binecuvântate pentru vremea aceasta în mijlocul neamului român. O, ce tainic lucrezi! Toate câte încearcă din părți lucrarea Ta de nou Ierusalim și cetatea aceasta, sunt cele ce acoperă sub vâl ocrotitor taina și lucrarea Ta de azi, pe poporul cuvântului Tău, Doamne. În toate vremile înțelepciunea Ta a lucrat izbăvire mare peste fiii credinței, și iconomia tainelor Tale n-o poate pricepe cei necredincioși, cei nestatornici în credință, așa cum erau și cei de pe vremea mea, care-mi încercau răbdarea mea cea pentru Tine, răbdarea mea cu ei, căci erau plini de dor de întâietate și de propășire omenească pe pământ. Așa erau frații mei arhierei de atunci, și-mi aduceau ei fel de fel de piedici și de răzbunări asupra mea, dar dragostea mea ierta, căci aceasta este lucrarea dragostei, și nici o altă lucrare nu are ea. Grăiesc fiilor poporului Tău și le spun lor așa:

O, fiilor, iertați și vi se va ierta! Aceasta spunea Domnul ucenicilor Lui și așa vă spun și eu. Iertați pe cei ce vă hulesc

și vă dușmănesc! Iertați pe cei ce vă aduc dureri și numai dureri! Îi va durea, curând, curând îi va durea pe ei că n-au fost ei ai voștri ca să fi rămas ei cu voi, că n-ați fost voi ai lor ca să vă fi crezut și să vă fi iubit și să vă fi primit cu credință pentru binele lor, că mare bine a voit Domnul să le facă lor prin voi, dar n-au primit ei, ci și-au lucrat clătinare și duh de clătinare, făcându-se iscoade unii pentru alții și lucrând așa lucrare vătămătoare de suflet, lor și celor de un gând cu ei. Vine vremea și a și venit să-i doară după voi, căci voi ați iubit și ați iertat, iar ei au făcut pe dos, așa cum se petrecea și între mine și cei ce slujeau la altare pe vremea mea cu ei pe pământ, și mă disprețuiau ei pentru smerenia mea, căci eu iubeam și iertam, și așa lucram cu lucrarea iubirii, și lucram cu Domnul, iertând și iubind, iubind și iertând prin iubire și, iarăși, iubind prin iertare. O, fiți liniștiți în vreme de încercare, căci Domnul vă izbăvește pe voi mereu, așa cum a izbăvit pe arhiereul cel cu ucenici în lucrul său, și care ucenici au dat pe ascuns să-l batjocorească, pornind pe o femeie neastâmpărată să-l învinuiască de păcatul cel plăcut diavolului asupra sfinților Domnului, dar Domnul a izbăvit pe cel credincios și a dat în vileag răutatea ucenicilor ascunși și lucrarea lor fățișă, iar cel drept le-a dat lor iertarea prin iubirea lui, căci cei cu duh iubitor de oameni au în firea lor cea sfântă lucrarea iertării și a nepomenirii de rău, fiilor. O, fiți cuminți și cereți Domnului pe sfinții Săi să vă ocrotească din cer și de pe pământ, că mare lucrare așează ei pe pământ pentru cei ce îi cheamă în duh și în adevăr în vreme de durere! O, îndeletniciți-vă să înțelegeți bine taina celor înviați, căci sfinții nu stau în morminte, ci sunt în mare lucrare pentru toți cei credincioși și plânși după izbăvire din păcat și din greu. Fiți credincioși! Nu ieșiți de sub binecuvântare nici o clipă, că e primejdios aceasta! Lăsați Domnului toată grija! El vă va slobozi de sub apăsări, că are de mers cu voi mersul Său pe pământ până la ziua biruinței Lui.

O, nu-i lăsa sub dureri, Doamne, că sunt mici! Fă cu ei semn spre bine, ca să vadă cei care-i urăsc pe ei și să se rușineze de răutatea lor văzând cum Tu, Doamne, îi mângâi și îi ajuți pe cei credincioși, care n-au decât de la Tine ajutor și scăpare prin greu! Fă-i pe fiii oamenilor să priceapă că lucrarea Ta cu ei atât de lovită, atât de hulită și de clevetită din părți, este Duhul Adevărului, ești Tu, Cel neiubit de cei ce nu Te iubesc din pricina iubirii de sine a lor! O, adună-i într-o putere de iubire și de iertare pe cei credincioși și fă-Te Tu munte înalt cu ei și hrănește, Doamne, de pe el noroadele cu Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din ale Tale ia și Se dă celor credincioși, precum Tu ai spus că vei lucra și vei împlini, și iată, a sosit vremea, o, Doamne! Amin.

— **O**, arhiereule al smereniei, ce mare a fost fapta credinței tale, iar cei semeți, în loc să se cutremure în fața minunilor tale, ei se împietreau și mai mult, căci slujeau ei diavolului invidiei și al urii cea de la el. Tu însă erai înaintea lor fapta iubirii și a iertării prin iubire, și erai plin de pace, plin de bunătate și de vindecare pentru toți. Te-ai dus în fața împăratului, îmbrăcat în haina smereniei tale te-ai dus când te-a cerut el să-l vindec de boala lui, și nu știau să-l vadă în tine pe arhiereul Domnului cei ce ți-au deschis ca să intri la împărat și să-i duci vindecare. Te-ai dus și ai pus mâinile tale peste el și l-ai vindecat într-o clipă, după ce te-au defăimat și te-au lovit ca pe un necunoscut portarii împărăției, și tot în chip blând și smerit ai ieșit apoi și te-ai dus întru smerenia ta, întru ale tale lucrări pentru Domnul tău Iisus Hristos. Te așez acum mare ocrotitor pentru lucrarea Mea cu poporul Meu cel de azi și pentru cetatea Mea de nou Ierusalim pe pământul

român. Așa știu Eu să-i răsplătesc pe sfinții Mei. Le pregătesc loc slăvit întru împărăția Mea și îi așez să Mi-o păzească și să fie ea, iar ei să fie stâlpii ei și stâlpii Mei să fie. Amin.

O, poporul Meu, n-au fost încredințați, n-au avut tragere de inimă cei care M-au părăsit pe Mine și pe tine, tată, și de aceea Eu suspin acum, și suspinul Meu îl împart cu tine, iar cei ce au știut să creadă și au voit să înțeleagă prin temere de Dumnezeu ca a lui Avraam în inima lor, aceia sunt și azi, și sunt ei poporul acestei lucrări, ei, și nu cei câțiva care de pe margini lovesc acum în lucrarea Mea cea de la trâmbița Mea Verginica și până azi.

O, fiilor, fiți ca Avraam, părintele celor credincioși! Deschideți Scripturile și citiți în ele puterea credinței lui și lucrarea lui și temerea de Dumnezeu din el pentru tot ce Domnul cerea de la el, iar el cu teamă îndeplinea așa, ca nu cumva să fie pedepsit pentru neascultare, pentru necredință, fiilor. Toată grija Mea este cu voi și după voi. Pun sfinții străjeri ai împărăției Mele cu voi. Cereți Tatălui și Fiului și Sfântului Duh iz-

bânda prin lucrarea Sa cu voi peste pământ spre mântuirea neamurilor care au fost și care sunt! Duhul Sfânt Mângâietorul, Care de la Tatăl purcede și vă ține de mână pe cale, El este Cel ce vă povățuiește pe voi întru împărăția Lui cu voi. Dați oamenilor putere să creadă și lucrați cu rugăciunea și cu mărturisirea și lucrați cu post sfânt și mult pentru risipirea lucrării diavolului vrăjmaș pe voi! Puneți în candelă aprinsă rugăciunea voastră scrisă! Iubiți iertând și iertați iubind și nu vă temeți de loviturile celor ce nu pot crede! Eu, Domnul, sunt Cel între voi lucrător și grăitor prin glasul Duhului Sfânt Mângâietorul, Care a grăit prin prooroci, prin cei credincioși. Amin.

Rămâneți în iubirea Mea, fiilor! Fiți poporul Meu, căci poporul Meu este iubirea Mea, și fericiți sunt și vor fi cei ce rămân credincioși, cei ce rămân în iubirea Mea, în poporul Meu cel iubit, întru care Eu, Domnul, am binevoit și binevoiesc, și prin credința lui pot și lucrez, și ca prin Avraam lucrez și voi lucra cu el. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2010

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2011

Praznicul Nașterii Domnului

Prin credință se lucrează împlinirea Scripturilor de Nou Ierusalim pe pământ. Îndemn la umilință pentru cei defăimați. Îndemn la iubire de Dumnezeu.

Acest cuvânt este Tatăl, Fiul și Sfântul Duh și Se naște în ieslea Sa în mijlocul neamului român, așa cum este orânduit de la Dumnezeu pentru zilele cele de apoi ca să vină Domnul, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit. Amin.

Duhul Sfânt Mângâietorul Se face cuvânt din Tatăl și din Fiul și Se slăvește cu puterea Sa și cu darurile Sale peste cei ce cred și peste cei ce nu cred, pentru unii spre mântuire, iar pentru alții spre judecata lor, că e păcat, e greu păcat să spui că e diavolul sau omul acest cuvânt, iar acest păcat îl fac cei ce sunt scriși să-l facă, cei necredincioși, a căror plată este scrisă în Scripturi: focul și scrâșnirea dinților.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă nasc cuvânt de Duh Sfânt în ieslea Mea de cuvânt, aici, în mijlocul neamului român, căci am pe vatra lui cetate sfântă de nou Ierusalim, de viață plină de credință în om pentru venirea Mea cea de azi cuvânt de naștere din nou a lumii, căci prin credință se lucrează și această împlinire a Scripturilor de nou Ierusalim pe pământ.

O, prin credință mare mama Mea Fecioara M-a luat în pântecul ei cel fecioresc și M-a dat apoi Prunc dumnezeiesc neamului iudeu, neamul care nu M-a primit și care s-a temut de venirea Mea pe pământ, și și-a păstrat el scaunul de domnie peste pământ până azi, iar pe Mine M-a lăsat cerului, dar iată, cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul Îmi este așternut și nu știu cei necredincioși adevărul acesta, o, nu știu ei ce fac când dau să stârpească urma Mea de pe pământ. S-au folosit de domnia lor cei ce omorau pe cei credincioși Mie, numindu-i pe ei vrăjitori și înșelători din pricina minunilor și semnelor ce se făceau la credința lor în Mine. S-au folosit de scaunul lor de domnie cei care M-au vrăjmășit de la nașterea Mea din mamă Fecioară și până la învierea Mea dintre cei morți, după ce ei M-au dat spre răstignire, și până la ziua Mea cea de apoi, când voi sta pe tron de slavă pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, precum și acum stau și cârmuiesc și împlinesc așa. O, Eu stau pe tron de cuvânt, și cuvântul ieșit din gura Mea este toiag de fier și păstoresc cu el pe cei credincioși și judec cu el pe cei necredincioși, și împlinesc ca și acum două mii de ani Scripturile venirii Mele de la Tatăl la om, și împărăția Mea nu va avea sfârșit, iar împărații pământului nu au nimic în împărăția Mea și nici Eu nu am în a lor.

O, slavă nașterii Mele din trupul tău cel fecioresc, mama Mea Fecioară! Ce frumoasă, o, ce frumoasă a fost peste tine vestirea îngerului când prin el te-am pețit să-Mi fii aleasă, să-Mi fii cărare, mamă! Intrând îngerul la tine pe când erai în casa lui Iosif, fiul lui David, ți-a urat el ție bucurie și te-a numit

plină de dar, plină de Mine, mamă, și ți-a zis: «*Domnul este cu tine, și tu ești binecuvântată între femei. Nu te teme, nu te tulbura de cuvântul vestirii mele. Tu vei zămisli acum în sânul tău și vei naște fiu pe Iisus, și Fiul Celui Preaînalt Se va chema El și va fi mare și va sta pe tronul lui David și împărăția Lui nu va avea sfârșit peste casa lui Israel, căci la Dumnezeu nimic nu este cu neputință*», iar tu i-ai răspuns îngerului și ai zis: «*Iată roaba Domnului! Fie mie după cuvântul tău!*». Atunci Eu prin credința ta M-am însămânțat în sânul tău și M-am întrupat Prunc și M-am născut pe pământ, și au venit la ieslea nașterii Mele păstori și magi și au cântat pe pământ în noaptea aceea îngerii din cer și M-au vestit născut, și apoi păstorii au spus cum au venit după vestea îngerilor și M-au văzut cu tine, mamă, culcat în iesle lângă vite, așa cum am binevoit Eu să Mă nasc pe pământ Împărat al făpturii, umil și străin de cele ale oamenilor, dar plin de duh și de har și de cuvânt de facere a omului, căci am crescut și M-a slăvit Tatăl cu slava Mea cea de la El, care nu este ca aceea de la oameni, ci este din duhul umilinței, mamă, duh care l-ar face pe orice om să se nască din Dumnezeu, așa cum Eu M-am născut din tine Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, căci tu, mamă, te-ai făcut pentru Mine cer și pământ, cer nou și pământ nou din om întocmite, așa cum voiesc Eu să lucrez această Scriptură cu cei credincioși împlinită, credincioși cum ai fost tu și să pot Eu lucra acum pe pământ nașterea cuvântului Meu prin ei, toiagul Meu de fier, cu care-Mi zdrobesc vrăjmașii venirii Mele și zidesc în locul lor un neam credincios pe calea Mea de venire, căci cuvântul Îmi este calea, iar Eu sunt calea lui, mamă, și am fii credincioși, care Mă țin în sânul lor cu credință și Mă ajută când vin cuvânt pe pământ în cartea Mea cea de azi între oameni, acum, o, mama Mea!

— A i, Fiule al meu, Fiule scump al Tatălui și al meu, o, ai fii credincioși și-Ți sprijini cu ei venirea, căci sunt mici și Te ascultă. Mă uit la durerea lor cea grea acum. Sunt plâpânzi și sunt duruți, iar zâmbetul lor ascunde durerea din ei. Ai pus credință în ei ca să Te poarte ei întru venirea Ta cea de azi și să se supună cu înțelepciune venirii Tale acum, o, Doamne. Iată și ieslea Ta de coborâre, ca să nu fii pribeag ca acum două mii de ani pentru nașterea Ta cuvânt acum și carte a lui pe pământ acum. Îngeri fără de număr mângâie rana ieslei Tale, făcută mereu de la duhul cel rău, care nu poate purta durerea lui cea de la taina așezării Tale celei de acum, taina cea de nou Ierusalim pe pământ între oameni, o, Doamne, Fiu născut atunci și acum în multă, multă umilință de duh! Te doare adânc de la cei ce se depărtează de duhul credinței ca să spună ei că e de la diavolul sau de la om răul Tău de cuvânt. O, cum va fi să ștergem acest păcat săvârșit de ei asupra Duhului Sfânt, Fiule născut prunc în Betleem și cuvânt, acum, în mijlocul neamului român?

Nu Te-ai împiedicat în păcatul necredinței neamului iudeu ca să nu lucrezi Tu atunci Scriptura nașterii Tale pe pământ, acum două mii de ani, și ai împlinit așa cum era scris prin prooroci. O, nici acum nu Te împiedici în cei necredincioși ca să Te naști pe pământ cuvânt de naștere din nou a lumii, Fiule Unule născut din Tatăl și din pânțelele meu cel fecioresc! Tu ești Dumnezeuul lui Avraam, al lui Isaac și al lui Iacov, și aceasta este poarta cerului, și cât de minunat este locul acesta cu fii purtători de Dumnezeu, aici, unde Tu Te așezi cuvânt de naștere, o, Doamne! Cât este de departe cerul de pământ, atât e de mare mila Ta către cei ce se tem de Tine, și pe cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtezi Tu de la ei toate greșalele lor, și precum miluiește un părinte pe fiii săi, așa miluiești Tu pe cei ce se tem de Tine, pe cei credincioși, care-Ți poartă venirea, Doamne. O, vindecă limba celor ce-i lovesc pe ei și care grăiește deșertăciuni și în inimă fărnaric grăiesc, zicând: *«cu limba noastră ne vom mări, căci gura noastră este puterea noastră!»*. Dar ei măcar că laudă pe Domnul, fac după pofta sufletului lor și, făcând strâmbătate, pe ei se binecuvintează și nu-și dau seama de păcatul cu care apasă Duhul Tău Cel Sfânt prin necredința lor. O, cum va fi să ștergem acest păcat săvârșit asupra Duhului Sfânt, cum, Fiul meu Iisus?

Voi, care purtați pe Fiul meu Iisus Hristos cuvânt de la cer la pământ când El vine așa la voi, fericiți sunteți voi, cei ocărăți cu cuvânt rău împotriva voastră! Umiliți-vă pentru voi și pentru ei, fiilor loviți! Fiți însă cu nădejde că Fiul meu Iisus Hristos, Care Se naște cuvânt la voi, va fi să vă șteargă lacrima. Este fără de minte cel ce se încălzește la căldura soarelui în timp ce disprețuiește soarele, și tot așa este și cel ce bea și-și stămpără setea în timp ce disprețuiește locul izvorului și izvorul. Pruncul cât este mic este purtat și ocrotit, dar când se face mai măricel umblă singur, iar când devine om întreg la stat, nu mai vrea să fie mic, nu mai vrea să fie prunc când e vorba de răutatea inimii, și face lovituri cel ce se crede în stare să facă așa.

O, fiilor, fiilor, o, popor pregătit de Fiul meu Iisus Hristos pentru slava Lui cea de azi și de mâine, iată ce vă spun: cine-L are pe Domnul în iubirea lui, acela când iubește, pe Domnul Îl iubește în om, și un așa fel de oameni frați în Domnul vorbesc între ei pentru Domnul lor, doar pentru El, căci Îl iubesc pe El, și nici unul nu se iubește pe sine între cei ce iubesc pe Domnul prin iubirea lor. Așa popor să fii tu, și să te rogi ca strămoșul David și să spui: *«izbăvește sufletul meu de cel necredincios, o, Doamne!»*, și te va izbăvi Domnul, veghetorul tău.

O, aveți grijă mare, fiilor, de mersul vostru pe pământ prin lume, căci drumurile lumii nu sunt ale voastre, ci ale lumii sunt! Stropiți de fiecare dată cu apă sfințită intrările și ieșirile voastre, căci diavolul e supărat mult, mult pe voi și face mereu descântece și vrăjitorii pentru cei ce nu ascultă din pricina îngâmfwării lor, și iată-i doborâți de pe cale! O, nu e tot una să meargă fiul acestui popor cu Domnul și pentru Domnul pe drumurile lumii, nu e tot una cu mersul pentru el cu lumea pe cărare. Fiți ascultători Fiului meu Iisus Hristos și rugători să fiți înaintea Lui pentru duhul ascultării! Eu I-am fost mamă și L-am ascultat, căci El mi-a fost Dumnezeu. Hristos Fiul meu Se naște la voi cuvânt. Slăviți-L pe Domnul și întâmpinați-L cu credință tare pe Cel ce vine la voi din ceruri cuvânt pe pământ!

Păstrați-vă în duh de biserică, fiilor! La voi în biserică să nu-și facă diavolul biserici, măi fiilor! Fiți numai o biserică în toată vremea, căci cei ce și-au făcut de cap de la mijloc, trăgându-se doi câte doi, trei câte trei, aceia au făcut diavolului bisericuțe și au săpat pe Domnul la rădăcină și au lucrat lu-

crarea cea rea, cea rătăcitoare împotriva frăției și s-au tăiat în sabia îndeletnicirilor lor cele nefrățești, fiilor. O, fiți ascultători! Temeți-vă să nu ascultați privindu-i pe cei ce nu au ascultat cum se cuvine! Nu vă ascundeți unii de alții! Nu fiți nemulțumiți, că acest păcat vă duce spre cârtire și spre ascundere apoi!

Iubiți lucrarea raiului, așa cum Domnul a așezat taina cea de rai pentru om la început, fiilor! O, pace vouă, vă spune Fecioara mamă a Fiului lui Dumnezeu, cea care v-a dat pe Hristos trup acum două mii de ani!

Iar Tu, Fiule, Iisuse scump al meu, întărește-Te în porți pentru ei și păzește-i de căderi, căci cei ce cad din har capătă cu greu duhul umilinței spre ridicarea lor din cădere, și mai puțin rușine le este să stea căzuți decât să se umilească și să îndrăznească smerit spre salvarea lor. O, mântuiește poporul Tău, Doamne Fiule al meu, și cu toiagul Tău de fier păstorește-l pe el, căci Tu ești Păstorul lui. Amin.

— **E**u sunt Păstorul lor, mamă, și cu cuvântul îi păstoresc, și cu cei ce păstoresc peste el din partea Mea.

Duhul Meu de Păstor îl pun în voi, ca să păstoriți oile Mele, fiilor care Mă dați cuvânt poporului Meu cel de azi, poporul cuvântului Meu! Vestiți-Mă noroadelor, fiilor, precum păstorașii de la stână au vestit nașterea Mea acum două mii de ani după ce îngerii din ceruri au venit la ei și le-au cântat lor cântarea nașterii Mele între oameni! Așa și voi, vestiți-Mă în lung și în lat după ce cântecul Meu de iubire se face cuvânt peste voi și păstor peste voi și inger vestitor al venirii Mele a doua oară de la Tatăl la om, căci sunt cu alai ceresc de sărbătoare de naștere și cu coruri de îngeri ai slavei Mele deasupra grădinilor Mele cu voi pe pământ.

E zi de naștere, poporul Meu! Mi-e dor și Mi-e jale de cei ce n-au mai voit să fie între cei credincioși venirii Mele de azi la voi. Mă doare rana, și Mă doare în voi, dar sfinții și îngerii au sărbătoarea Mea de naștere cu voi. Zâmbetul sfânt să vă împodobească fețele plânse, fiilor, și să-l împărțiți celor ce vin să colinde casa Mea cu voi în sărbătoare de naștere, cetatea Mea de nou Ierusalim cu voi pe pământ între oameni. Vă șterg o clipă de durere inimioarele și ochisorii de lacrimi. Fiți senini din partea Mea, fiți gazde pline de senin din partea Mea! Binecuvântate să vă fie și bucatele, și voi la masă cu oaspeții care vin! Fiți binecuvântați, tată! Eu vă sunt Mângâietor, că multă nevoie de mângâiere aveți pentru dureri. Pace vouă! Colindul nașterii Mele duceți-l de veste în sātuțul Meu de cuvânt cu voi. Pace peste sātuțul cuvântului Meu, pace prin voi, o, fiilor! Amin.

Stau cu voi cu zile de naștere nouă pe pământ și voi grăi vouă despre duhul trupului și despre duhul sufletului și vă voi învăța pe voi deosebirea dintre minte și har și vom învăța lucrarea fiilor lui Dumnezeu, o, fiilor, și biruința lor prin ea apoi. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2010/7 ianuarie 2011

Sărbătoarea sfântului mucenic și arhidiacon Ștefan

Nașterea din nou peste om. Deosebirea dintre minte și har: duhul trupului și duhul sufletului, vrăjmași de 7000 de ani în om.

Cuvântul Meu aduce naștere din nou peste om pe pământ, căci trebuie să se nască din nou omul, iar Eu fac glasul Meu să se audă din cer pe pământ și să se așeze în cartea sa cea de azi și să ia omul din ea și să învețe nașterea din nou, căci am de împlinit această Scriptură peste om pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Cel Unul născut, Care din Tatăl S-a născut mai înainte de vecii, și din mamă Fecioară la plinirea Scripturilor cele despre nașterea Mea vestitoare, și mare lucrare de taină este cuvântul cel rostit în numele Meu și apoi împlinirea lui între oameni! O, să nu se mire lumea și maimarii de peste ea de ce Eu, Domnul, așez pe pământ acum Scripturile de nou Ierusalim, căci este scris să vin între oameni și să-Mi fac cort de sălășluire între ei și Eu Însumi să fiu cu ei și să-i păstoresc și nimic nu aduc cu Mine pe pământ, decât cele ce sunt dinainte vestite ca să fie și ca să se împlinească.

Vin la tine cuvânt, popor al credinței cea de nou Ierusalim, căci te cresc, tată, cu dor și cu mare iubire, ca să te am pildă de naștere din nou între oameni pe pământ. Nu înțelege omul aceasta, că e război cumplit înăuntrul lui, fiindcă trupul se răzvrățește împotriva duhului, iar duhul, împotriva trupului în om. E slab, e tare slab cu înțelepciunea omul, dar nu pot să trec cu vederea acest păcat al lui câtă vreme Eu desfac cerurile și vin cu sfinții pe pământ la om ca să-i aduc lui vindecare de minte și înțelepciunea Mea pentru ea apoi.

E măreață foarte învățătura Mea cea plină de răbdare azi peste om. Mi-e plină însă de așteptare. Aștept zadarnic, iar timpul trece și se tot sfârșește și vine în locul lui împărăția lui Dumnezeu, pe care o am Eu mai întâi de așezat în om acum, și strig în lung și în lat după om și dau cu toiagul în stâncă și iese apă, ca să nu-l las pe om să moară de sete, ca să nu tot dea în Mine cu putere că-l las să moară. O, nu te las, omule, să mori, dar ce să-ți fac peste împietrirea inimii tale și peste orbirea ta? Ești plin de răni din creștet până în tălpi. Ce să mai pun peste tine ca să simți depărtarea ta de Mine, care-ți aduce atâta durere, atâta întuneric, tată? I-aș da pieirii pe cei ce te lasă să mori fără lumânare, dar unde să le dau loc acestor ucigași? O, cine i-a pus pe ei să se facă păstori de suflete dacă nu știu să facă această lucrare peste oameni?

O, iată de ce vin Eu pe pământ cuvânt. Cum să nu vin când toți rătăcesc fără păstor din vale în vale și din munte în munte? O, cum l-aș mai fi scos Eu pe Israel din robia Egiptului dacă nu M-aș fi dus Eu după el cu proorocul Moise ca să-i dau izbândă lui Israel, poporului care a fost apoi necredincios iubirii Mele pentru el până azi? O, iată ce este omul! E vremea să-l nasc din nou pe om, e vremea să-l trec din trup în duh, din moarte spre înviere să-l scot, și trebuie să-l ajut să înțeleagă de ce vin Eu după el cuvânt pe pământ, cu oștire cerească după Mine purtându-Mă, cu cei ce au venit de pe pământ la cer sfințindu-se pentru Mine în vremea luptei lor pentru cer pe pământ cât au stat.

Sunt cu oștire de mucenici mărturisitori veniți în ziua aceasta sfântă, și între ei grăiește cu Mine și cu omul mucenicul Ștefan, bărbat mare cu duhul, locaș al Duhului Sfânt făcându-se el pe pământ în vremea sa la începutul bisericii Mele cea de după învierea Mea dintre morți, în mijlocul căreia Eu M-am dovedit Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ridicând-o pe ea pentru mărturisirea Mea. Sunt pe masă cuvânt în ziua aceasta cu cei de la început ai bisericii Mele și punem hrană dulce pe masă și cu folos pentru naștere din nou peste om. Duhul tău aprins pentru mărturisire atunci, pune-l tu pe masa poporului Meu cel de azi, o, mărturisitorul Meu, și binecuvântată să fie intrarea ta în cartea Mea cea de azi, mărturia Mea cu care Mă aștern pe pământ, acum, și pe care numai cei înțelepți o iau și o despică și se fac ei părtași harului cel de azi, coborât din cer pe pământ pentru om, pentru nașterea din nou a omului. Amin.

O, de I-ați auzi astăzi glasul care zice: *«Nu vă învățoșați inimile ca la Meriba, ca în zilele ispitirii când L-au ispitit părinții noștri și L-au pus la cercări, deși văzuseră lucrurile Lui, și patruzeci de ani a fost Domnul supărat pe neamul acesta și a zis că are inimă rătăcită și n-a priceput calea Lui, și S-a jurat Domnul să nu intre în odihna Sa»*. O, de I-ați auzi astăzi glasul, voi, cei de pe pământ! Venim noi din cer cu Domnul și strigăm către voi: auziți-L pe El! Nu uitați Scripturile care vă arată că toți cei care n-au dat să-L audă și să-L urmeze, au pierit toți, toți. Și cine a scăpat dintre ei? Au scăpat cei ce nu s-au învățoșat auzindu-I glasul.

Fac în ziua aceasta ceea ce am făcut și acum două mii de ani și mărturisesc pe Domnul vestindu-mă cu El poporului Său cel din mijlocul neamului român, și apoi la tot norodul. Fiți primitori de oaspeți din cer, că poporul Israel a fost învățoșat în vreme de încercare, vreme pentru care nu era Moise vinovat, ci poporul era, căci se certa cu Moise să-i dea apă. *«O, de ce ispițiți pe Domnul, de ce vă certați cu mine?»*, așa le-a spus lor Moise, învinuit fiind de ei că i-a scos din robie, și a strigat la Domnul Moise și a zis: *«Ce să fac, Doamne, că puțin a lipsit să nu mă ucidă cu pietre?»*. *«Ia toiagul tău cu care ai lovit Nilul și du-te pe stânca Horebului și lovește în ea și va ieși apă și se va adăpa poporul cel ispititor, căci a zis: este, oare, Domnul în mijlocul nostru, sau nu?»*.

O, de I-ați auzi astăzi glasul care zice: *«Nu vă învățoșați inimile ca la Meriba!»*. Iată, vine Domnul cu sfinții Săi, precum este scris să vină! Auziți-L pe El! Faceți-vă hăinuță de sărbătoare cămașa sfințeniei! Nu stați până la asfințit goi de hăinuță, că vă trebuie hăinuță de nuntă la masa venirii Lui cu sfinții!

O, popor cu nume nou de nou Ierusalim, de cort al lui Dumnezeu, fă-te vornicel mare și strigă la cer și dă de veste peste pământ glasul Mirelui ceresc! Vine El și păstrează El și are slugi din cer și de pe pământ. O, fă-te palat din Duh Sfânt zidit, așa cum am fost eu și împarte celor învățoșați la cerbice glasul Domnului! Ai sfinții din cer ajutori și apărători. Roagă-te Domnului pentru despățimirea oamenilor, ca să vadă ei apoi lumina cea adevărată și să ia în ei duhul cerului, duhul care biruiește trupul, căci duhul trupului este de la diavolul, iar duhul sufletului este din cer. Duhul trupului îi dă omului minte, dar duhul sufletului îi dă omului har. O, har, har peste voi, căci sunteți norodul pășunii Lui și oile mâinii Lui!

O, dă-le, Doamne, să priceapă bine aceasta și să împartă la cei fără de pricepere, ca să se facă și aceia fii ai lui Dumnezeu, născuți din cuvântul Tău cel de azi, care aduce pe pământ taina nașterii din nou a omului, o, Doamne. Amin.

O, așa lucrez, sfinți iubitori ai cerului sfânt, iar calea Mea se așterne în calea omului și se face cuvânt de învățătură pentru om, și este nebun cu mintea cel ce zice că nu este Dumnezeu acest râu de cuvânt, și este plin de har cel ce Mă cunoaște în cuvântul Meu cel de azi Dumnezeu adevărat, și este deosebire între minte și har.

O, poporul Meu, unde-și are loc sămânța tuturor bolilor trupului omului? În minte, tată, și apoi coboară ele în trupul omului, iar duhul trupului este de la diavolul. O, fiule, unde se naște în om sămânța cea sfântă a harului cel de sus? În casa lui cea din om, în suflet, fiilor, și apoi coboară în inimă, iar duhul sufletului este de la Dumnezeu, și aceasta este lucrarea fiilor lui Dumnezeu, și apoi biruința lor pentru ea. Nu poate diavolul să-și aibă duhul trupului omului în suflet, căci sufletul este casă de la Dumnezeu în om, și nu poate Domnul să-Și aibă duhul sufletului omului în trup, căci trupul este casă de la părinți în

om. Duhul este o lucrare. Duhul trupului lucrează în slujba trupului, iar trupul cere despărțirea de Dumnezeu și de împărăția Sa în om. Duhul sufletului lucrează în slujba sufletului și slujește casei lui Dumnezeu în om, sufletului, iar sufletul cere împărăția lui Dumnezeu, viața lui cea de veci în om. Aceștia doi sunt vrăjmași și se bat între ei în om de șapte mii de ani, de când omul s-a desfăcut în două prin păcat și s-a făcut ispită unul pentru altul, unul înaintea celui alt împotriva sufletului lor, a casei lui Dumnezeu în ei, căci n-au mai fost ei un suflet amândoi, ci două suflete au fost apoi, și aceasta a adus dezbinare în trup, și de atunci biruiește unul împotriva altuia, unul pe altul biruindu-se pentru păcat, frați pentru păcat, făcându-se pieire unul pentru altul în slujba duhului rău, care-și are sălaș în mintea trupului omului, în duhul trupului său. Tu însă ia de lucrare a ta duhul sufletului, o, poporul Meu, căci sufletul tău este locaș al Duhului Meu, fiindcă Eu am pus în om sufletul, iar când omul a greșit în rai prin neascultare, duhul trupului l-a încurajat să se îndulcească din rodul neascultării, iar duhul sufletului său s-a înfricoșat în el atunci și a dat omul să se ascundă cu frică, să se ascundă de Stăpânul de la Care avea sufletul dăruit lui. Iată cine se teme în om când omul se teme înăuntrul său, iar temerea aceasta înseamnă har, înseamnă Dumnezeu lucrător în om pentru curățirea lui de duhul trupului, și se ridică omul atunci deasupra trupului său cu ajutorul duhului sufletului său.

O, fiilor, temerea de Dumnezeu este începutul harului cel de sus în om și este mâna Mea cea întinsă după om. Amin. Vai celor tari la cerbice, care stau cu duhul trupului lor împotriva Duhului Sfânt, Învățătorul celor ce stau în întunericul lor, ca să-i scoată la lumină și să le dea har, naștere din nou să le dea lor. Amin.

O, trebuie din nou să fac raiul pentru om, căci omul a căzut pe pământ după ce a ieșit din rai și din legea raiului. Pe pământ aceasta face omul, cade mereu, cade și tot cade, căci duhul trupului așa cere în om. Vin Eu din cer la om și dau să-l învăț ridicarea din cădere, că nu se iartă păcatul lui până nu se desparte de el omul, iar duhul sufletului cere în el aceasta, cere ridicarea lui din păcat și vindecarea minții, și apoi harul Meu desăvârșindu-se în el și prin el peste pământ pentru multă, multă înviere lui și oamenilor, că voiesc să aduc duhul învierii pe pământ.

O, poporul Meu, să iei tu mai întâi har peste har mereu, mereu din înțelepciunea cuvântului Meu de peste tine și să se ia această binecuvântare de la tine din unii în alții peste oameni și să prăsească ea în ei sămânța duhului sufletului, care este de la Dumnezeu, și în care locaș se naște temerea de Dumnezeu în om, începutul harului cel de sus în el.

Har, har peste tine, poporul Meu! Coroniță de slavă să stea el peste creștetul tău și să Mă împarți cu el la cei ce nu știu ce înseamnă Dumnezeu, în timp ce ei se ascund și se tot ascund de Dumnezeu ca și Adam în rai, unul în spatele celui alt când se ascund de vină. Tu însă caută să semeni cu Mine, tată, căci Eu am luat pe umerii Mei și pe fața Mea vina tuturor celor vinovați și M-am așezat cu ea pe cruce ca s-o ispășesc pe ea. O, nu te teme să porți vină, ci teme-te când fugi de vină, fiule, căci Domnul este peste tot și poartă vina omului pe umerii Lui.

O, copii care stați sub vină mereu așa cum am făcut Eu și purtându-Mă pe Mine în voi așa cum am fost Eu, milos pentru om, o, fiilor, învățați pe poporul Meu, uitându-se la voi învățați-l pe el, învățați-l, tată, învățați-l cum se stă pe cruce, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2010/9 ianuarie 2011

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Taina nașterii din nou nu moare în om dacă s-a zămislit în om. Îndemn la hrănire multă cu cuvânt. Îndemn la iertare. Postul și rugăciunea să fie fără de păcat.

Mă așez în carte cuvânt, și cartea Mea cea de azi se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum fiecare carte poartă numele celui ce o întocmește pe ea. Cartea Mea cea de azi poartă numele Meu pe ea, iar Eu port numele ei, și este ea mărturia Mea cea de la sfârșit de timp, cuvântul Meu cel de azi, și am lucru mult de cuvânt în ea, cuvânt mult, și întru el este viață, iar viața este lumina oamenilor, lumina care luminează în întuneric, necuprinsă de întuneric. Amin.

Când s-au împlinit opt zile de la nașterea Mea pe pământ, am fost dus pentru tăierea împrejur cea după trup și am primit numele Iisus, nume rostit peste Mine de mama Mea Fecioară, după cum am fost numit de înger înaintea ei mai înainte să Mă zămislesc în pântecul ei. Mă așez în carte cu praznic de cuvânt, și cuvântul Meu este iubit numai de cei ce cresc prin el după ce s-a zămislit în ei nașterea cea de sus prin cuvântul Meu, nașterea din nou, minune prin credință zămislită în omul cel dinăuntru și dovedită prin credință și văzută apoi ca faptă în omul cel din afară, care se mărturisește pe sine mărturisind pe Domnul în el și cu el, și mare este taina nașterii din nou a omului, taină care nu mai moare în om dacă ea se zămislește în om.

Te cuprind în cuvânt de praznic sfânt, poporul Meu. Grăiesc ție, tată, căci lucrarea Mea cea de la Tatăl dată este cuvântul, fiule. O, îți mulțumesc cu aplecare, măi fiule, că Mă ajuți prin credința ta să împlinesc Eu acum Scriptura venirii Mele de la Tatăl la om, cu numele Meu cel nou împlinit peste tine, că scris este în Scripturi pentru a doua Mea venire, cu oștiri de sfinți fiind urmat, să se cheme numele Meu Cuvântul lui Dumnezeu. O, îți mulțumesc, tată, că Mă ajuți cu credința ta, și să-Mi mulțumești și tu de-a pururi că te ajut la rândul Meu cu dragostea Mea pentru tine, cu îngrijirea Mea, cu mila Mea, cu iertarea greșalelor tale, cu mângâierea Mea în durerile tale, iar tu să nu uiți să-Mi spui cu duioșenia inimii cuvânt grăit Mie, așa cum împăratul David grăia spre Mine după mulțimea durerilor inimii lui și zicea: *«Când se înmulțesc amărăciunile în inima mea, mângâierile Tale îndulcesc sufletul meu, iar când se clatină piciorul meu, atunci mă sprijinește mila Ta, Doamne»*.

Acest mult cuvânt al Meu, care naște fii pentru Dumnezeu, dacă nu este citit mereu, moare iarăși cel ce se naște din el, căci el este călăuza vieții celui ce se naște din nou din el. O, să-l citești mult, mult, poporul Meu, căci întru el este viață, tată, și este lumina care luminează în întuneric, în toate câte încearcă viața ta pe pământ ca s-o doboare pe ea. A căutat și Irod să cunoască din Scripturi cuvântul cel despre nașterea Mea, dar el a căutat așa ca să intre în luptă cu Dumnezeu și să Mă stărpească de pe pământ, și așa a ucis Irod în nebunia lui paisprezece mii de prunci, ca să Mă nimerească pe Mine, Cel veșnic, dar Tatăl M-a păzit. O, așa v-am păzit Eu pe voi, copii de la sfârșit, când au căutat viața voastră cei necredincioși acum douăzeci de ani, dar Eu v-am păzit pe voi cu mână tare și v-am acoperit, tată, sub mantia Mea, și au pierit atunci mulți în schimbul vieții voastre când s-au pornit irozii vremii cu gând să vă nimicească pe voi, și i-au nimicit pe ai lor. O, dar când se trage în voi dinăuntru zidurilor, o, tată, câtă oștire cerească trebuie să pun Eu în veghe și în lucru între voi și loviturile cele

înspre voi, ca să rămâneți voi, tată!

O, fiți credincioși, fiți tari cu credința și cereți cu credință împlinirea Scripturilor, tată! Postul și rugăciunea, aceasta aveți voi de lucrat pentru împlinirile cele de apoi, iar Eu pot totul prin acestea, în numele Meu lucrute de voi, numai să fiți plini de dragoste, plini de pace, de răbdare, de cuvioșenie și nepomenitori de rău ca și Dumnezeu, fiilor, iertând pe toți cei ce se ridică împotriva voastră, iertând ca și Dumnezeu, tată, că astăzi avem lângă praznicul Meu, avem sărbătorit pe arhiereul Vasile cel mare cu credința și cu fapta și prin care Eu am arătat mila Mea pentru cei ce se căiesc cu durere de păcatele lor, și am arătat puterea iertării, dar și puterea credinței și a căinței, măi fiilor, căci în vremea acestui slujitor mare înaintea Mea, mare cu inima și cu stăruința, am arătat Eu semn mare, dovedit tuturor atunci, căci o femeie plină de păcate, venind la simțul pocăinței prin harul Meu, și-a scris pe hârtie păcatele ei mici și mari, și s-a dus ea cu hârtia la arhiereul Vasile, rugându-l să mijlocească la Mine pentru ștergerea dinaintea Mea a păcatelor ei, și s-a arătat semn mare, căci s-a rugat arhiereul Meu și, desfăcând el apoi hârtia scrisă cu păcatele femeii, s-au văzut șterse păcatele ei aproape toate, dar multa lui umilință a trimis-o pe ea apoi spre alt preot mare din inima pustiului, iar acesta, tot atât de umilit, i-a zis femeii: *«Du-te, femeie, căci sunt om păcătos, și Vasile să se roage pentru ștergerea păcatului tău»*. Și au desfăcut hârtia cei ce-l duceau pe Vasile să așeze la locul lui trupul lui cel neînsuflețit, care s-a lăsat atunci spre odihnă, iar pe hârtie nu mai era nici un scris, și erau curate de păcate și hârtia, și femeia, care și-a curățit prin pocăință viața și a scăpat de trecutul ei, care o apăsa pe ea înăuntrul ei și înaintea Mea.

O, fiilor, iertați, și vi se va ierta! Iertați mereu, așa vă pun Eu pe voi să lucrați în ziua aceasta de sfânt mare, pomenit între sfinții slujitori între cei din cer, Vasile cel mare. Adunați-vă cu duh zdrobit pentru rugăciune și cereți iertare de la Mine pentru cei greșiți, pentru ei și pentru voi, și faceți certare diavolului, așa cum a făcut arhiereul Vasile și a lăsat-o de lucrare pe pământ! Rugăciuni de dezlegare de vrăji și de farmece să aduceți înaintea Mea și înaintea sfinților rugători pentru voi, că multe curse s-au tot ivit și s-au tot lucrat mereu ca să doboare mersul lucrării Mele cu voi și să oprească din curs răul cuvântului Meu în mijlocul vostru! Au căzut mulți, tată, în lupta lor împotriva Mea și a voastră, căci au gândit să nimicească și să nu mai fie lucrul Meu prin voi, dar Eu nu pot să las lucrarea cuvântului Meu să stea din cursul ei, că este scris să crească rod mult pe urma Mea cu voi pe pământ, și este mersul Meu, nu este al vostru acest mers pe care-l merg Eu azi cu voi, după cum scrie în Scripturi să merg și să împlinesc.

O, am dureri adânci, căci neumilința și neascultarea unora i-au prins pe ei în cursa diavolului, care toarnă mereu în calea poporului Meu descântece și vrăji, căci altceva nu mai fac oamenii, și toți își fac unii altora piedici prin mijlociri diavolești, cerându-i diavolului să facă lucrarea lui lor, căci sunt plini de răutate în inimi oamenii, și unii împotriva altora se răzbună, și cer ajutor diavolului pentru aceasta, căci Eu nu pot să fac rău, ci numai iertare pregătesc și tot pregătesc pentru om, și nu răzbunare lucrez cum lucrează inima omului răzbunător și slujitor diavolului prin acest păcat.

O, poporul Meu, port jalea Mea cu tine, tată, și cu cei ce-ți poartă de grijă pe pământ din partea Mea. Ridică-te, fiule, ridică-te mare pentru lucrare de pocăință, căci Eu, Domnul, îți dau acest har și te ajut mereu în toate durerile Mele cu tine și ale tale cu Mine, numai să nu ai tu durerile tale, tată, ci pe cele din calea Mea cu tine să le ai tu, că iată, se pierd de pe calea

Mea cu tine cei ce-și fac rost de durerile lor, de nemulțumiri, și apoi de răzbunare, măi fiule, că rău e de omul care aruncă de la el harul Meu și mila Mea cea pentru el! Postul și rugăciunea și duhul umilit, lucrează-le tu pe ele așa cum le-au lucrat sfinții, tată, și cere-Mi să-ți dau izbânda cea prin rugăciune, și-ți voi da, îți voi da pentru calea Mea cu tine, poporul Meu, îți voi da ca să ai, ca să poți pentru Mine, că Eu prin tine pot, dar multă umilință să-ți lucrezi, și va putea întru totul atunci rugăciunea ta înaintea Mea. Amin.

— **C**u Tine în cuvânt intru eu în mijlocul poporului Tău în ziua mea de serbare, Doamne Cuvinte, și amintesc lui că eu trecusem cu sufletul la Tine când femeia cea vinovată de păcat venea din nou spre mine ca iar să mijlocesc Ție pentru iertarea ei, iar eu în drumul meu spre Tine și spre sfinți Ți-am cerut la strigătul ei tot ce mai era rămas pe hârtia păcatelor ei, și spre slava Ta ai arătat semn mare, că s-a șters totul de pe hârtie, și s-a arătat aceasta în văzul tuturor și s-a mărturisit așa apoi. Grăiesc poporului Tău cuvânt mare și-i spun lui să mijlocească la Tine prin sfinți pentru lucrarea iertării cea de la Dumnezeu față de toți cei greșiți, că are el sfinți la cer din mijlocul lui veniți între sfinți, și aceia au știut durerea vieții și a încercărilor pe calea lor cu Tine prin acest cuvânt, în care ei au crezut și au stăruit pe pământ, iar azi stau ei înaintea Ta în cer pentru poporul Tău de azi și pentru lucrul Tău cu el.

O, popor plin de daruri de la Domnul, caută să fii folositor, fiule, și în multă umilință să-ți ții mintea, tată, căci Domnul așa poate face minuni mari. Are Domnul durere mare din pricina neumilinței de duh de la cei ce au tras și trag de la mijloc în mersul Lui cel greu de azi. O, cere-I tu Lui prin sfinți dezlegarea legăturilor de peste cei ce au făcut dureri și încă fac, și cere-I cu lacrimi de umilință, fiule!

Rostiți rugăciuni cu tărie de duh, voi, slujitori de altar în mijlocul poporului Domnului, și cereți destrămarea lucrării lui satan, căci el lucrează tot răul lui peste cei ce slăbesc în credință, și îi ia în primire ca să nu-i mai scape din mână, și să le tot facă rău și să-i tot țină așa! O, cereți iertarea păcatelor de peste toți și ruperea legăturilor satanei de peste cei ce au căzut sub aceste legături! Nu uitați apa sfințită pentru intrările și ieșirile voastre! Nu uitați postul și rugăciunea, fără de păcat acestea lângă ele, căci și cei căzuți în părți fac acestea, dar le fac amestecate cu păcatul urii de frate și al răzbunării, cu păcatul bârfei și al mâniei, cu păcatul îndoielii în credință, și se ridică împotriva lor zilele de post și de rugăciune, că n-au aceștia umilința inimii, și numai pe ea dac-ar avea-o ei în lucrarea lor, ar scăpa din cursa diavolului și apoi ar vedea că toate cuvintele Domnului au fost și sunt adevărate, numai să poată ei deschide ochii ca să vadă și ca să înțeleagă. Le-aș spune și eu, dintre sfinți le-aș spune, ca Domnul le-aș spune că răzbunarea bate spre înapoi cu lucrul ei cel rău, fiindcă așa este cursul ei, și le-aș spune să folosească în locul ei umilința de duh și pocăința pentru păcate, că e greu fără acestea pe pământ, și e în primejdie mare viața celui fără duh umilit în el pentru salvarea lui prin acest duh.

Are Domnul cuvânt cu durere să spună, și găsește durere în porți, dar tărie pune El ca să poată grăi, iar eu binecuvintez arhierește de lângă Domnul mersul cel slăvit al lucrării Lui cu voi, și pe voi, cei ce mergeți, că nu e de stat pentru acest mers, și să-I cerem Domnului puteri pentru mersul Lui cel de azi, mereu să-I cerem, o, fiilor. Amin.

— **O**, puterea Mea prin cei credincioși este postul și rugăciunea, sfinți iubiți ai Mei,

și îi învăț mereu pe ei inima Mea în ei, căci Eu sunt blând și smerit cu inima, și așa au putere aceste arme de biruință a Mea cu ei și prin ei. Amin.

Postul și rugăciunea să vă fie fără de păcat, fiilor. Eu, Domnul, vă învăț pe voi puterea acestor arme asupra diavolului vrăjmaș pe Mine și pe voi. Cei ce au postit și s-au rugat, având în fire și în inimă păcate cu care-l hrănesc pe diavolul: bârfa, vorbirea de rău, mânia, răzbunarea, judecata, minciuna, defăimarea, pomenirea răului, o, aceia mai rău s-au rănit pe ei înșiși, căci diavolul a prins putere peste ei prin aceste păcate în vreme de post și de rugăciune a lor. Toți, toți cei care au lucrat așa, să meargă spre pocăință, ca să se poată strica lucrarea diavolului de peste ei! Iar Eu am de scris în carte epistolă de trezire, și Mă întăresc în porți ca să pot să lucrez, și prin cei loviți în porți lucrez, căci așa Îmi este așezarea pentru lucrul cuvântului Meu în vremea cea de acum, când diavolul e necăjit pe Mine și când Eu dau să-i surp lucrarea lui ascunsă, și lucrez prin cuvânt scris, întru care este viață, multă viață, iar viața este lumina oamenilor, lumina care luminează în întuneric, și necuprinsă este ea de întuneric. Amin, amin, amin.

O, fiilor din porți, luați putere în voi din puterea Mea, că avem acum de așezat în carte epistolă de trezire, mâna Mea întinsă cu milă spre cei loviți de diavolul, și care au pierdut duhul umilinței și al pocăinței, fiilor, și diavolul a putut prin aceasta lucrarea sa apoi în ei și peste ei. Lucrăm în taină. Cu durere și cu taină lucrăm, fiilor. Amin.

1/14 ianuarie 2011

Praznicul Botezului Domnului

Îndemn pentru iubirea cerului pe pământ. Îndemn la lucrarea harului cu învățător. Strigarea la pocăință a celor care defăimă acest cuvânt. Îndemn la cercetare.

Să fie pe pământ cuvântul Meu și să se așeze în cartea sa cu praznic de Bobotează, că oștirea cerească vine la izvorul Meu de cuvânt pe pământ ca să se răcorească de dorul Meu cel după om, și pe care-l împart cu sfinții Mei, și tot așa și vin, vin cu sfinții Mei, iar între ei am pe botezătorul Ioan de-a dreapta Mea, slăvit în ziua aceasta între cei din cer, că dulce i-a fost lui mâna și graiul în ziua de Bobotează când Duhul Sfânt, în chip de porumbel la înfățișare, a venit din Tatăl la Iordan și a zis deasupra Mea cuvântul Tatălui Meu: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit»*. Amin.

S-a pornit din zori spre izvor oștirea adunată acum la izvor ca să ia din apa de Bobotează, iar Eu, Domnul, îi întâmpin și le spun lor cu dulce glas botezător: „*Pace vouă!*“, le spun lor, și le spune lor așa și botezătorul Meu, pe care ingerul ceresc, cel nevăzut acum, îl cuprinde în el, ca să dea și el cuvânt de Duh Sfânt poporului adunat.

O, poporul Meu, să iubești, tată, cerul, să-l iubești pe pământ, ca să fie precum în cer pe pământ. O, ce mare cuvânt îți spun, dar mare este și lucrarea Mea cu tine și mari sunt toate câte Eu așez pe pământ prin cuvânt, ca să se împlinească apoi!

Pace ție, o, pace ție, popor adunat la izvor! Îmi slobozesc glasul și rostesc pe Duhul Sfânt Mângâietorul și Îl așez peste ape și zic: Se binecuvintează apa de Bobotează cu puterea și cu lucrarea Duhului Sfânt, și se sfințește ea cu această putere de cuvânt. Amin. Se binecuvintează credința și dragostea ta, popor venit la izvor, și se sfințesc ele cu această putere de cuvânt, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, fiule! O, botează-ți, tată, credința și dragostea ta în râul cuvântului Meu, ca să prindă ele viață și față în ființa ta! O, lasă-te spre înnoire de botez, că

nouă mereu trebuie să-ți fie credința și fapta ei! Puterea ta este credința, tată, și este ea puterea Mea în tine apoi, că iată, prin credință avem de așezat și de lucrat nașterea din nou a lumii, măi fiule. Cel fără de credință în el pentru Mine nu este unul ca acela, căci tot cel ce este prin credință este. Dau glas peste tine și te rog, înmulțește în tine credința, fiule, iar ea va înmulți dragostea ta și faptele acestora, ale credinței și ale dragostei, ca rodul dragostei tale să strălucească înaintea ta și înaintea Mea și să învețe din ea cei ce se uită la tine, căci tu ai de împărțit cerul pe pământ peste tine și peste oameni, tată.

Stau cu praznic de Bobotează în mijlocul tău, popor cu dor în piept pentru venirea ta la izvorul Meu de cuvânt, izvor de Bobotează, fiule. Îți dau, tată, harul Duhului Sfânt Mângâietorul. Harul este lucrare mare, și trebuie să înveți de la învățător să-l ai și să-l lucrezi, înmulțindu-ți prin el credința și roadele ei toate, ca Ioan Botezătorul, în care a lucrat harul Meu. E vreme de har, și e cerul în așteptare ca să vadă harul lucrând pe pământ și născând fii pentru cer, cu împărăția Mea strălucind în ei și care să ia fața oamenilor, ca să vadă ei și să-și boteze apoi fața și viața în apa râului Meu de cuvânt, care naște din nou omul, naștere de sus aducând el pentru om.

Harul Meu să te facă în ziua aceasta, poporul Meu, să trăiești tu fiorul zilei de Bobotează a Mea în Iordan, când Ioan M-a atins pe creștet și a rostit botezul Meu, care s-a așezat apoi peste Mine în chipul porumbelului, căci prin botezul cu apă a venit botezul cu Duhul Sfânt apoi peste toți cei ce se botezau în numele Meu prin ucenicii Mei, și s-a așezat cerul în ei pe pământ și se înmulțeau numărul ucenicilor Mei, că aceasta face harul Duhului Sfânt prin cei purtători de Dumnezeu pe pământ.

O, trebuie veghe mare, pentru ca să vă facă Duhul Sfânt lucrători, fiilor hrăniți cu Duhul Sfânt Mângâietorul. Trebuie apoi să se nască ucenici din ucenici, măi fiilor, căci cei fără de rod nu au plată, tată, fiindcă plata este rodul, este nașterea de sus a omului, naștere prin credință, prin apă și prin Duhul Sfânt. Eu vin cu sfinții pe pământ când vin, și singur nu vin, căci sunt ei rodul Meu prin cei ce au crezut și au primit har și au născut fii pentru cer, și au rod, iar rodul lor este în Mine, și Eu în el sunt, că este rod pentru cer, rod prin credința celui ce crede cu putere în Mine pentru ca să aducă Mie rod.

Pecetea harului Duhului Sfânt o pun peste cei ce vin la izvor pentru ca să ia har! O, har, har peste voi, cei ce aveți credință în venirea Mea pe pământ cuvânt acum pentru ca să cuvintez și să nasc din nou lumea! Credința se naște din ascultare, o, fiilor, căci așa se probează ea dacă este și dacă lucrează după ce se naște în om.

Au venit la botezul Meu la Iordan mulțime mare și toți întrebau ce să facă și cum să asculte, ca să poată ascultarea în cei ce se naște ea. O, cercetați-vă bine dacă sunteți în credință, fiilor! O, fiilor, nădejdea se naște din credință și din lucrarea harului Duhului Sfânt în om, iar acestea două sunt cuprinse în dragoste în omul în care pot acestea. Așa a fost lucrarea sfinților Mei, așa a fost botezătorul Ioan, și a lucrat el pentru Mine și în numele Meu și a adus rod lui Dumnezeu, și apoi s-a lăsat mucenicit pentru mărturia Mea, pentru Domnul Dumnezeuul său, Care S-a botezat la Iordan de către Ioan, chip de rob luând și lumea luminând prin umilința Sa, prin care S-a arătat, mărturisit fiind în apa Iordanului de Tatăl și de Duhul Sfânt, plin de har și de adevăr. Amin.

U milința mea înaintea Ta, Doamne, m-a așezat în ascultare de cuvântul Tău la râul Iordanului, unde Tatăl ne-a trimis, pe mine și pe Tine, în ziua de Bobotează ca să fii botezat de mine, de mâna robului

Tău, Doamne, iar eu am ascultat și am împlinit așa, și s-a scris în istorie ziua aceea și lucrarea ei cea plină de har. O, aș sta în sfat mult cu poporul în ziua aceasta a Ta și a mea, dar nu este putere în porți, o, Doamne, că bat furtuni spre ele. În fiecare zi este de luptat și de îndurat, căci diavolul nu stă din lucrarea sa cea rea asupra lucrării Tale de cuvânt pe pământ. De câte ori ești lovit peste obraz Te vezi silit să întorci și celălalt obraz, căci loviturile vin mereu peste fața Ta și peste puterea cea pentru Tine a purtătorilor Tăi. Ești defăimat și ești hulit în fiecare zi din pricina celor ce n-au mai avut iubire și răbdare și ascultare pe calea Ta. Ești îndurerat, Doamne. Vrajmașul face haz de Tine în fiecare zi. Îi văd adesea făcând haz de cuvântul Tău pe cei cărora nu le convine de el, dar cine-i ia în seamă? Nici diavolul nu-i ia în seamă, căci diavolul se teme de Tine și de lucrarea Ta de azi și plânge zbciumat căci vede răsplata cea pregătită lui, și se luptă zadarnic, dar se luptă, căci duhul trufiei este duhul lui, iar acest păcat nu stă din lucru atâta timp cât mai este de luptat de o parte și de alta a luptei.

O, pocăiți-vă, voi, cei îndărătnici! Voi, care folosiți două limbi ca să puteți instiga și intriga inimi contra inimi din pricina îngâmfwării din voi și al dorului de sine în voi! Pocăiți-vă înaintea Domnului și biruiți-l pe diavolul, care vă are la mână cu păcatul dezbinării și al urii, dar nu-L biruiți pe Domnul!

O, pocăiți-vă și voi, de peste tot fii ai pământului, că are Domnul lucrarea cuvântului Său peste pământ și vă cheamă la pocăință, că vine Domnul, o, fii ai pământului! Să nu vă găsească Domnul goi când El vine, o, să nu vă găsească așa, că după El merge pedeapsa faptelor rele săvârșite de oameni! Căutați să fiți găsiți îmbrăcați și nu goi, că iată, vă trebuie veșmânt din apă și din Duh țesut. Harul Duhului Sfânt trebuie să se vadă peste cel botezat cu apă, și nu se vede în cei botezați acest har și grăirea lui cea mărturisitoare. Vă dau de veste: pocăiți-vă de faptele voastre cele împotriva voastră și cele împotriva lui Dumnezeu, că vine ziua întrebării! Încă mai puteți, încă mai aveți un picuț de timp.

Întoarceți-vă voi, cei căzuți de la credință, și vă va vindeca Domnul, Care mustră spre îndreptare și nu spre pedeapsă! Vine ziua Domnului! Vine Domnul, vine iarăși pe pământ Cel botezat de mâna mea în apa Iordanului, iar vouă vă trebuie căință. Harul Domnului nostru Iisus Hristos și dragostea Lui și a Tatălui Lui să fie cu voi și să vă deschidă ochii ca să vedeți lumina și să mergeți pe calea ei. Amin.

O, să ne întărim în porți, Doamne, ca să putem lucra. Harul Tău este cel ce poate și cel ce voiește. Amin.

— **O**mare a fost mărturisirea ta în ziua Mea de Bobotează la râul Iordan acum două mii de ani, botezătorule al Meu! Mare să-ți fie și harul cel coborât peste pământ pentru trezirea la pocăință a fiilor pământului, împătimiți de cele de pe pământ, cu care ei s-au învățat ca să trăiască așa cum le place lor! Mare este și azi mărturisirea ta, că-Mi ești mărturisitor și strigi ca și Mine omul ca să iasă la lumină și să vadă apoi! Amin.

Eu, Domnul Iisus Hristos, îi cuprind pe toți cei adunați la izvor, îi cuprind în brațul Meu cel dulce și îi mângâi cu harul Meu cel mare și cel blând. O, cale cu dor străbateți voi spre izvorul Meu de cuvânt și spre cetatea Mea de fii purtători de Dumnezeu și de slava cea pentru Dumnezeu pe pământ! Vă dau daruri, tată. Ce daruri vă dau Eu vouă? Duhuri vă dau. Duh de căință, duh de umilință, duh de răbdare, duh de credință vă dau, căci credința vine după multă lucrare de duh, și toate acestea într-un singur duh lucrate, Duhul Sfânt Mângâietorul și darurile Lui. Amin.

Har, har peste voi, cei adunați pe calea dorului de Dumnezeu și aduși de dor la izvor! O, nu toți sunteți la fel de frumoși, la fel de scumpi, la fel de dulci, la fel de plăcuți lui Dumnezeu. Unii din voi nu știu să se vindece de rău, și răul îi îmbolnăvește și îi urăște înaintea Mea și a îngerilor Mei. Alții din voi sunt pe căi încurcate și plini de praf necurățat de pe ei. Alții din voi au cu voie și fără de voie iubire de sine, pretenție de sine și multă facere rea peste ei dacă nu știu ei să lucreze în toată vremea și peste toată lucrarea lor cuvântul Meu peste ei împlinit. Eu însă vă cuprind pe toți acum, în zi de Bobotează, și vă fac datori pe unii din voi, iar pe alții din voi îi umplu de mai mult har, de mai multă iubire, de mai multă sfințenie, căci harul este iubire mare, lucrare mare de iubire, fiilor, lucrare de ascultare de Dumnezeu și de sfințenie prin ascultare. Amin.

Și acum, Eu, Domnul Iisus Hristos, botezat în Iordan de către Ioan acum două mii de ani cu apă și cu Duhul Sfânt Mângâietorul, rostesc iarăși în zi de praznic de Bobotează cuvânt peste ape și spun:

Se binecuvintează și se sfințește apa aceasta și apele de pe pământ cu ea apoi, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și apoi să sfințească ea toate ale voastre și pe voi, căci viața cea sfântă sfințește pământul, măi fiilor! Fiți putere sfântă prin viața voastră, ca să se sfințească de la viața voastră toți și toate în jurul vostru și peste tot pe unde treceți voi în numele Meu pe pământ!

O, pace vouă, har vouă! Har peste har vouă, fiilor, dar fiți vrednici ca să fiți purtători de har, căci dacă nu vă păstrați vrednicia nu puteți purta harul Meu în voi!

Mă aplec și iarăși vă cuprind, ca să vă botez în dragostea Mea cea pentru om și să rămâneți voi fiii ei. Amin. Nașul Meu de botez așteaptă cu Mine în porți ca să intrăm în carte și să hrănim cu duh de Bobotează pe poporul cuvântului Meu și pe tot omul care aude glasul Meu și al sfinților Mei prin acest izvor de cuvânt.

O, har, har peste voi! Faceți-vă sălaș și odihnă a harului Meu cel pentru fii, și dacă nu puteți prin jertfă și prin nevoință, faceți-vă sălaș al umilinței de duh, căci umilința de duh se face sălaș al Meu în om și-Mi mângâie durerea Mea și-Mi mângâie odihna, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2011

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Duhul umilinței, duhul răbdării sfinților. Păcatul nemulțumirii. Îndemn la păstrarea vieții prin înțelepciune și prin împlinirea cuvântului lui Dumnezeu. Fericiți sunt cei prigonți pentru Dumnezeu!

Imi întăresc porțile ca să-Mi deschid și ca să intru în carte cu Botezătorul Meu Ioan, că are el dorire cerească și voiește să grăiască ție despre duhul umilinței, despre duhul răbdării sfinților, poporul Meu, căci omul se simte nedreptățit, nemulțumit, și se simte mare și are pretenții și uită, bietul de el, că nu e mai mare ca sfinții pe care-i am lângă Mine în cer pentru viața lor cea Mie trăită pe pământ. O, nu poate fi omul mai mare și mai de preț ca Ioan, Botezătorul Meu, sfântul pustnic pe care cerul l-a crescut de la pruncie și până la arătarea lui la Iordan, și nu l-a crescut cineva de pe pământ, și nu l-a îngrijit nimeni, decât cerul și locuitorii lui.

E sărbătoarea sfântului, botezătorului Ioan, așezată lângă ziua praznicului de Bobotează, poporul Meu. Stăm la masă cu el, la masă de cuvânt, fiule, căci la masa ta cu Mine vin oaspeți cerești îngerii și sfinții și își răcoresc ei duhul cel așteptător, prin cuvântul lor lângă cuvântul Meu când Eu cobor cu ei lângă

tine ca să-Mi scriu în carte cuvântul. Am stat lângă tine cu praznic de Bobotează și cerul s-a bucurat de Mine și de tine și a trăit duh de mângâiere, tată. Eu i-am mângâiat pe cei veniți pe cale cu îngeri din cele patru vânturi la praznic de Bobotează, și sunt fericiți în durerea Mea când văd cum vin mângâietori spre Mine și spre tine, ca să luăm unii de la alții mângâiere, tată, și mai ales cei din mijlocul tău zdrobiți sub sarcina Mea cea de azi. Să facem, dar, lucrarea cea din ziua aceasta de cuvânt sfânt și să rămână ea întocmită în carte. Amin.

O, sărbătoare pentru tine au așezat sfinții și părinții bisericii lângă praznicul de Bobotează, o, botezătorule al Meu. Hai, dar, să punem masă de cuvânt, că dorirea ta acum este să dai poporului Meu și la tot omul care ia de la această masă, să dai îndemnul spre umilință și spre învățătură mare pentru duh de umilință a omului înaintea Mea. Binecuvântată să-ți fie jertfa ta de iubire învățătoarească peste fiii cuvântului Meu de azi și peste cei ce primesc de la ei sau își iau din prăvălie hrană de suflet și de duh de pe masa Mea de cuvânt cu poporul Meu de azi și cu sfinții din cer, masa învățaturii, masa mângâierii. Amin.

— O, blândule Mieluț și bunule Învățător peste fii, nu este om care să merite mângâiere, căci păcatele lui sunt multe și mari peste durerea Ta cea de la pierderea omului din rai prin neascultarea lui de Tine, dar merită durerea mângâiere, o, Doamne. Singura mângâiere nemincinoasă este cea care vine din cer, fie peste bucuria omului, fie peste durerea lui. Cea pentru bucurie este cea care împărtășește bucuria cu bucurie, iar mângâierea cea pentru durere este cea care împarte nădejde și puteri sfinte din cer peste om.

O, mă frâng de durere în cer și pe pământ când mă uit la om cum își dorește și-și caută mângâiere, simțindu-se el nedreptățit. E căzută prea jos înțelepciunea omului, Doamne. O, cum de nu înțelege el cât de multe dureri îi trebuie lui ca să nu-și piardă înțelepciunea, ci, din contra, să și-o îmbogățească prin dureri, căci de la bucurii nu învață omul decât depărtarea de Dumnezeu și neveghea cea pentru viață, bietul de el? Această voiesc să grăiesc eu poporului Tău în ziua mea de sobor între sfinți și să dea el apoi la mulți ceea ce eu cobor azi în chip de dar sfânt la cei ce iubesc cerul pe pământ.

Pe pământ sunt oameni și oameni, dar mare păcat face omul când se simte nedreptățit și nemulțumit, Doamne. O, mare este peste om acest păcat neiertător de Dumnezeu în om, căci unde bate săgeata acestui păcat dacă nu asupra lui Dumnezeu, pe Care omul Îl tot știe dator lui ca să-l ajute în toate și ca să-i dea lui prin multe cărări de la Domnul spre el?

Ai pus înțelepciune mare, mare, Doamne, mare în fiii cei din porți, iar ei nu dau să simtă și să vadă ca omul, ci numai ca Tine gândesc ei, și tot așa și dau să împlinescă față de înțelepciunea cea atât de vinovată a omului, căci omul vede și simte omenește, numai omenește, spre pedeapsa sa și a dreptilor Tăi, Doamne. E zi de învățătură înaintemergătoare pentru înțelepciunea cea din cer, ca să lucreze ea peste fiii neascultării, o, Bunule și milosule Doamne, dar mila Ta lucrează pentru mântuirea omului, iar a lui milă lucrează rău de tot și împotriva mântuirii lui și a semenilor lui. L-aș întreba pe om, cine m-a mângâiat pe mine de la vremea prunciei și până la vremea arătării mele la Iordan, când abia trecusem de treizeci de ani ai vieții mele cea după trup? O, cine m-a alăptat pe mine, cine m-a îmbăiat, cine m-a hrănit, cine mi-a făcut hăinuțe ca să iau pe mine? L-aș întreba pe om cine mi-a dat mie mângâiere, orfan cum eram de tot ajutorul și mângâierea și paza? A fost Dumnezeu nemilos cu mine de mi-a făcut parte de așa viață pe pământ?

O, Doamne, văd la oameni milă unul pentru altul. Merită ei atât de mult ceea ce eu n-am avut parte să am pe pământ? Se vaită oamenii de lipsuri, de nefericire, de singurătate, de neajutorare, în timp ce ei au mâini și picioare și multe, multe la îndemână pe pământ. O, dacă Tu i-ai dat lui Adam pentru ajutor femeia, l-a ajutat ea la ceva bun decât la mângâierea cea plină de păcat?

Eu, botezătorul Ioan, prooroc mare ridicat pe pământ după planul Domnului, grăiesc acum, după două mii de ani de la arătarea la Iordan a Domnului și a mea, grăiesc omului nemulțumit de soarta lui și îl întreb: înaintea cui aduci tu nemulțumirea ta, omule nemulțumit? Cine-ți este dator de ești nemulțumit? O, cine ești tu, nemulțumitul om? Iată ce-ți spun: eu am fost mare înaintea Domnului și numai înaintea Lui și pentru El am fost și am lucrat, și eu n-am gustat din păcatul nemulțumirii de viață.

Am auzit în ziua ce a trecut a Bobotezei, am auzit cuvânt mare ieșit prin porți cum că omul nu ar fi să-și cârmuiască singur viața. O, e om fără Dumnezeu unul ca acela și e mai căzut decât orice om de rând care se bagă sub un stăpân ca să-i dea de lucru, ca să-l stăpânească pentru supunere și să aibă grijă de costul cel pământesc al îngrijirii vieții lui. Nici închinătorii la idoli nu pot sta fără cineva peste viața lor, și se scoală ei și-și fac un idol și îl pun peste ei stăpân. Iată, cel ce-și cârmuiește singur viața este nebun și nu are stăpân din pricina neuniei lui. Cine vrea fără Dumnezeu pe pământ, așa lucrează unul ca acela.

O, înțelepțește-te bine și tot mai bine, popor creștin. Ia de la fiii cuvântului ceresc înțelepciune pentru viață, căci dacă viața nu are înțelepciune în om pentru ea, își pierde omul viața. Cel ce calcă peste cuvântul lui Dumnezeu ca să nu-l împlinească pe el, își calcă omul peste viața sa și o strivește din mers pic cu pic. O, feriți-vă de cei ce-șiucid viața și pe Domnul din viața lor prin nesupunere și prin neascultare de un stăpân, ca nu cumva să vă vatăme aceștia și pe voi. Iată înțelepciune de viață de la Ioan botezătorul și proorocul Domnului, care vă trezește acum înțelepciunea ca să v-o umple pe ea cu cea de sus!

O, Doamne, Stăpânule al meu, spune-le Tu la oameni pe cele de sus pentru ei pe pământ. Spune-le de mine și de Tine, căci Tu ai spus că cine-și iubește viața, acela și-o va pierde, iar cel ce și-o disprețuiește, acela o va câștiga pe ea de la Tine, Doamne. O, spune-le Tu oamenilor că ai fost Dumnezeu pe pământ cu ei în vremea trupului Tău văzut, și n-ai avut ce au ei, și ai fost sărman și prigonit și vrăjmășit între oameni. Întreabă-i pe ei, sunt ei mai mult ca Tine, mai mari și mai meritoși ca Tine de tot doresc ei lor atâta bine pe pământ? Dar în cer ce-și strâng ei ca să aibă și ca să găsească după ce-și vor sfârși mersul pe pământ? O, cu binele pe care și-l vor ei pe pământ nu-și strâng nimic, nimic în cer, dar oamenii nu gândesc la viața lor cea din cer, la cea de după viața lor de pe pământ, și de aceea nu au ei fericirea împlinită și împăcată. O, Tu ai cuvinte mari și despre Tine și despre mine. Spune-le Tu oamenilor despre noi, Stăpâne al meu, și al celor ce-L vor pe Stăpânul Dumnezeu peste viața lor, așa cum eu am voit, și am avut! Îți dau rugămintea să grăiești oamenilor în ziua mea de serbare despre mine, despre viața mea pe pământ, o, Doamne. Amin.

— Da, Botezătorule al Meu, dar nu voiesc să fie spre judecata lor viața ta pe pământ față în față cu viața lor, ci voiesc să fie învățătură cerească pentru ei grăirea Mea despre viața Mea și a ta, despre ascultarea și supunerea ta și a Mea, despre puterea Mea și a ta înaintea Tatălui și înaintea oamenilor. Amin.

O, poporul Meu, să nu cauți, tată, mângâiere, ci să cauți înțelepciunea vieții pentru viața ta, căci viața este lumina oamenilor când ea trăiește adevărat în om între oamenii care nu înțeleg ce au de făcut cu viața lor pe pământ. O, fiule, l-a așezat Domnul pe pământ odată cu Mine pe Ioan Botezătorul. Mai puțin de două sute de zile au fost între el și Mine pentru nașterea noastră pe pământ. Prigoana lui Irod i-a despărțit pe ei, și spun aici despre Zaharia și Elisabeta, părinții după trup ai lui Ioan, și despre el, fiul cel ieșit de la ei. Am fost din pruncie prizoniți de regele Irod, care a trimis slugi crude să ucidă pruncii, ca să ne ucidă pe noi între ei. Tatăl însă nu ne așezase pe pământ pentru Irod, ci pentru El ne adusese, și ne-a pus atunci sub pază. Eu am fost dus de părinți în Egipt, iar el a plecat în munți cu Elisabeta, mama sa, și acolo a rămas până la arătarea la Iordan. Când ucigașii trimiși de Irod fugind după ei i-au prins în munți, rugăciunea mamei lui a desfăcut în două un munte și i-a primit pe ei muntele și i-a ocrotit de moartea cea de la Irod, și apoi, după câteva zile, a fost luată între sfinți Elisabeta, iar copilul Ioan a rămas în munți prunc mic, crescând el apoi până la vârsta de bărbat desăvârșit, când a coborât și s-a arătat la Iordan. O, cine l-a îngrijit pe el? Cine l-a învățat să vorbească limba neamului său? Nimeni nu l-a mângâiat, nimeni nu l-a îmbăiat, nimeni nu i-a dat să mănânce, nimeni nu i-a făcut hăinuțe sau sândăluțe, nimeni nu l-a vindecat de răni și de sărăcie pe acest copil orfan pe pământ. După ce el s-a arătat oamenilor, nu l-a auzit nimeni plângându-și viața sau nemulțumindu-se sub sarcina vieții, dar a fost drept cu Domnul, pe Care Irod Îl necinstea prea mult din pricina multei lui odihne pe tron de rege, de unde îndemna poporul la viață cu slăbiciuni pentru viața lui cea fără de stăpân peste ea. S-a dus Ioan în calea lui Irod și i-a spus să nu lucreze regele acesta ceea ce nu-i este îngăduit lui din partea lui Dumnezeu, dar n-a luat aminte Irod, cel amețit de păcat și de vin, și l-a băgat el atunci pe Ioan la întuneric, la temniță, luându-l dinaintea oamenilor, după ce pe mulți i-a botezat el și i-a dat lui Dumnezeu pentru botezul cel cu Duhul Sfânt apoi.

A fost Ioan om care să nu merite nimic din ceea ce au oamenii în viață și își iau de la viață pe pământ? El a fost pustnic cu viața și locuia în pustie cu îngerii lui Dumnezeu în inima muntelui care s-a desfăcut ca să-l primească și să-l ocrotească de prigoana lui Irod. N-a avut parte nici de mamă, nici de tată ca să-l îngrijească și să-l crească și să-l mângâie pe el, căci și mama, și tatăl lui au fost jertfiți atunci lui Dumnezeu, ea între munți, puține zile după ce a ajuns în pustie cu fiul său mic, iar Zaharia, tatăl lui, răpus între templu și altar de către ucigașii regelui Irod. Pustiul i-a fost lui Ioan mamă și tată și tot ce a trebuit să aibă ca să crească el pentru Dumnezeu pe pământ, până ce s-a arătat la Iordan plin de har, plin de Dumnezeu, plin de cuvânt și de duhul proorociei și al înțelepciunii cea pentru oameni și a cunoașterii oamenilor și al faptelor lor. Iată tablou de sfințenie a vieții pe pământ în om: Ioan Botezătorul.

O, uită-te la Ioan, poporul Meu cel crescut acum cu cuvântul Meu ca și Ioan în pustie, tată! Cuvântul Meu de peste el l-a crescut pe el în pustiu, în raiul lui pustiu de oameni. Cuvântul Meu de peste el l-a învățat să vorbească și să se înțeleptească. Eu l-am învățat pe el să vorbească. Cuvântul Meu a fost mereu, mereu deasupra lui și l-a ținut de mână ca un tată, așa cum ar fi fost să fac și cu Adam în rai, dar Adam nu s-a născut, iar Ioan s-a născut și a fost prunc și a ascultat și apoi a crescut cât Adam după numărul de ani, după mărirea omului de treizeci de ani împliniți, căci Adam a fost făcut de mâna Mea cât omul cel ce are vârsta de treizeci de ani, atât cât a avut

Ioan anii lui pe pământ și atât am avut și Eu, Domnul, când am început să Mă vestesc Eu Însumi Mesia venit de la Tatăl, din Fecioară născut între oameni, așa cum a fost proorocia, și apoi după patruzeci și două de luni de vestire a împărăției cerurilor pe pământ M-am lăsat spre jertfă sub mâna omului vrăjmaș de Dumnezeu și plin de sine înaintea oamenilor, ca să poată el împlini Scriptura răstignirii, și a învierii Mele dintre cei morți.

Iată cum este răbdarea sfinților, dar omul nu dă să vadă și să învețe așa. Eu și cu Ioan Botezătorul am arătat înaintea Tatălui ascultare și supunere, iar oamenilor le-am arătat răbdarea sfinților. Eu și cu Ioan suntem modelul după care ar fi să-și trăiască omul viața pe pământ. Amin.

Fericiți sunt cei prizoniți pentru Dumnezeu! Aceia sunt cei fericiți. Prigoana ne-a fost fericire pe pământ și ne-a învățat ea duhul răbdării, care este duhul sfinților. O, nu încape Domnul pe pământ cu omul. E prigonit Domnul de pe pământ. El, Stăpânul cerului și al pământului este prigonit de urmașii omului cel zidit de Dumnezeu acum șapte mii de ani, nemulțumiți pe pământ ca și Adam, cel întâi zidit. Ce va fi cu oamenii care L-au prigonit și Îl prigonesc pe Domnul pe pământ? Se va lua de la ei stăpânirea furată, ba li se va cere și răspuns, și va da Domnul împărăția Sa apoi la toți cei ce au iubit-o cu ei și în ei pe pământ. Amin.

Intru pe porți în carte cuvânt când încep să cuvintez, și tot prin porți ies din carte și Îmi pun numele Meu pe tot cuvântul Meu cel rostit și așezat în cartea sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos, născut pe pământ acum două mii de ani din mamă Fecioară, și botezat în apa Iordanului de mâna robului Meu Ioan Botezătorul, când Eu și cu el ne-am arătat oamenilor în vremea aceea, plini de har și de adevăr. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2011

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile, Grigorie și Ioan

Tot omul a pierdut raiul și are de luptat să-l zidească iar. Adevăratul creștin e prigonit pentru numele Domnului. Povață către arhieriei și preoți despre credința care mântuiește.

Mai înainte de zori vă așez înaintea Mea și Mă așez înaintea voastră ca să dați cuvântului Meu ființă în cartea sa cea de azi, că e sărbătoare de sfinți mari, fiilor copii. Sunteți firavi, iar lucrarea Mea cu voi e mare și grea, dar am de la Tatăl lucrarea venirii Mele s-o port cu voi. De fiecare dată când cobor cuvânt peste voi, Eu, Domnul, vă întăresc ca s-o puteți purta și așeza scrisă în carte, că mare mângâiere am că pot lucra cu voi venirea Mea cea de azi, grăirea Mea peste pământ acum, când nimeni nu mai trage cu Dumnezeu după tot adevărul, și mare bucurie poartă sfinții că am Eu calea sprijinită pe voi ca să vină ei cu Mine cuvânt pe pământ, că venirea Mea este cu sfinții, fiindcă Eu nu umblu și nu lucrez singur lucrarea Tatălui Meu, ci cu sfinții o lucrez, și-Mi sunt ei martori în tot lucrul Meu și-Mi sunt de ajutor, așa cum Tatăl a orânduit peste truda Mea și a Lui pentru salvarea omului pierdut din rai, căci tot omul a pierdut raiul după căderea lui Adam din rai și tot omul are de luptat să-l zidească iar, să-l ia în el, pentru ca să-l ia și raiul pe om în el, căci unul pe altul s-au pierdut, raiul pe om și omul raiul, și e de luptat pentru această casă dărmată de om și e mult de luptat, dar Îmi stă împotrivă necredința omului, fiilor.

O, hai, tată, lăsați necredincioșii să spună și să fie cum

vor ei să spună și să fie, că au și ei lucrarea lor de făcut pentru stăpânul lor diavolul, lucrarea necredinței și a despărțirii lor de Dumnezeu, iar Eu și cu voi și cu poporul cuvântului Meu trebuie să lucrăm ceea ce Mi-a dat Tatăl să lucrez cu voi și să împlinesc, căci lumii n-am ce să-i mai fac, că s-a legat la cap lumea cu tot felul de plăceri și de pierdere de vreme și nu mai poate altfel lumea. Eu însă cu voi voiesc să fiu pe pământ așa cum eram cu Adam în rai de-i vorbeam, căutând să păstrez în el facerea Mea și să-l fac să-i placă toate câte Eu am făcut pentru om, dar el s-a arătat nemulțumit, iar bucuria pe care o căuta el și n-o găsea în toate câte Eu am făcut nu l-a lăsat pe el să rămână locaș al Meu, și s-a dat la bucurii după dorința inimii lui, și de atunci Mă căznesc cu Tatăl să așezăm din nou odihna Noastră în om și greu mai găsim om care să-i placă cu Noi, cu cei din cer pe pământ cu el, și fuge omul de cer, iar cerul fuge după om cu toate cele de la Domnul sortite pentru om, și iată, Eu, Domnul, îi țin omului calea, doar, doar să-l pot opri de pe calea lui ca să Mă primească în el omul și să trăiască el cu cerul pe pământ, căci pe pământ fiind, poate omul să trăiască în cer, numai să tragă și să vrea el cu Domnul pe pământ.

O, oamenii trăiesc mult, mult pe pământ ca pe pământ, și de aceea nu le este dor de cer, de adevărata casă și avere a omului. O, cum să le fie dor dacă așa de mult își țin mintea pe pământ și-și fac rost cu trudă multă de cele pe pământ trăite și dorite cu mintea lor! Omul merge de colo-colo pe pământ, dintr-o parte în alta pe pământ merge el și numai așa îi este calea, dar Eu îi spun lui că mersul lui ar fi să fie în sus, de jos în sus și nu altfel, și ar afla el atunci calea, adevărul și viața și ar sta cu Dumnezeu pe cale, că iată, calea Mea e de sus în jos după om, iar calea omului ar fi să fie de jos în sus după Mine, dar cine dintre oameni dau să învețe și să știe cum să le fie mersul? Numai cei urâți pentru numele Meu și prigoniți pe pământ, numai aceia sunt cei ce știu cum să le fie mersul. *«Fericiți veți fi când veți fi urâți și prigoniți și ocărâți pentru numele Meu»*, așa le-am spus Eu acum două mii de ani celor credincioși Mie, dar numai adevăratul creștin simte în el această fericire, o fericire tainică, blândă și curată de cele de pe pământ, făcându-l dulce pe om, și fericit pe Domnul în el că are cine-L purta pe pământ așa cum este El. O, cine poate fi mai fericit ca acela care seamănă cu Mine, Cel atât de prigonit de pe pământ? Vai omului care caută să fie altfel fericit, altfel decât Dumnezeu! Unul ca acela își caută mereu în nemulțumirea lui și în căutarea lui după cele ce pier ca iarăși să le caute omul.

O, unde, fiilor învățători din partea Mea peste om, unde, tată, mai este pe pământ biserică plăcută Mie ca și la voi, care să învețe pe om cum să meargă și cum să trăiască pe pământ ca în cer? Cine-l mai învață pe om așa de frumos, așa de cerește ca și izvorul Meu de cuvânt, care izvorăște la voi din gura Mea? Cine vrea să audă și să știe și să creadă că Eu, Domnul, am venit și vin la voi cuvânt și am casă la voi și am masă la voi și stau cu voi Eu Însumi? O, cine poate să se oprească din mersul său și să înțeleagă această taină cerească între Mine și voi? Cine, tată, cine? Tatăl este în Mine, iar Eu în voi sunt, și voiesc ca și voi să fiți în toți fiii cuvântului Meu așa cum Tatăl este în Mine și Eu în voi, și unii în alții să fiți, pentru ca toți să fim locașuri cerești, căci așa este bine, și așa l-am făcut Eu pe om să fie atunci când l-am zidit pe el locaș al Meu să fie el. O, cine poate să înțeleagă și să iubească această taină și lucrarea ei, lucrarea Mea cu voi? O, cine este cel ce înțelege și ca să împartă înțelepciunea acestei taine spre purtarea ei? Cine este cel ce poate aceasta?

— **R**ăspundem noi, sfinții Tăi, o, Doamne. Suntem în ziua noastră de pomenire bisericească la masă de cuvânt sfânt cu poporul Tău, aici, în grădinile Tale cu el, Învățătorule al celor credincioși. O, credința care-l mântuiește pe om nu mai este purtată de oameni pe pământ, căci Te-au gonit de peste tot oamenii și domnesc ei unii peste alții, o, Doamne. Dau totuși din când în când să alerge ei după salvare la Tine când îi cuprind cele ce nu pot purta și depăși cu puterea lor de om. O, n-au păstori oamenii, Doamne! Preoții și arhierii stau îmbrăcați în haină de slujitori ai Tăi înaintea oamenilor zdrobiți de timp pe cale, dar n-au credință acești slujitori și nu pot muta de peste oameni pe cele căzute peste ei și nu-i pot ajuta pe oameni.

Noi, arhierii Domnului, Vasile, Grigorie și Ioan, slujitori cu râvnă sfântă pentru hrana Domnului peste turmă în vremea trupului nostru, grăim vouă, arhierii și preoți, despre credința care mântuiește și despre cea care nu este, în cei ce par pe deasupra slujitori cu credință în Dumnezeu și în lucrătorii lui Dumnezeu. O, iată ce mari stați voi pe pământ! Pe unde mai aveți credință în inimă vă folosiți de ea pentru mărirea voastră înaintea oamenilor și dați să vă folosiți de puterea pe care v-ați luat-o peste oameni. Știți cum credeți voi? Știți cum vă credeți voi? Voi vă credeți ca și poporul Israel, care a crezut mereu cum și acum crede că este cel mai mare și cel mai tare înaintea Domnului și a oamenilor de pe pământ, chiar și după ce el L-a lepădat pe Domnul pentru slava lui, ca nu cumva s-o umbrească pe ea slava Domnului, slava Sa cerească, și pe care o are din vecii de la Tatăl. O, tot așa și voi credeți, tot ca poporul Israel. Dați să stăpâniți peste oameni ca să vă știe de slujitori ai Domnului peste ei, dar credință mântuitoare nu dați să aveți și să-i învățați pe oameni s-o aibă. O, învățați credința de la cei ce se mântuiesc de rău prin credință, că iată, aceia sunt adevărații învățători ai credinței oamenilor, nu voi! Iată, tot ca poporul Israel credeți și voi. Oricum ar fi să fiți și să stați voi de neîmpliniți în Domnul, după ce atât de departe trăiți de El ca să fiți voi mari și tot și toate să fiți voi, iată, voi ca și poporul Israel credeți și voi că sunteți stăpânii, în vreme ce voi slujiți pe ascuns pe potrivnicul lui Hristos, pe antihrist, și-l tot pitiți în voi și între voi sub haină de slujitori ai Domnului ca să nu i se cunoască haina lui vopsită. O, nu-i nimic dacă faceți așa și dacă slujiți așa, dar noi, arhierii Domnului, vă spunem vouă din cer dintre sfinți că adevărații închinători așteaptă cer nou și pământ nou, așteaptă pe Domnul, și El va veni și vine și tot vine, în timp ce voi așteptați pe antihrist, cel atât de povestit acum că lucrează și că toți oamenii sunt cuprinși sub lucrarea lui ascunsă, și nu se mai aude pe nicăieri decât venirea lui antihrist. O, nu-i nimic dacă stați cu dopuri în urechi și cu fașă la ochi ca să nu auziți și să nu vedeți vuietul venirii Domnului cu sfinții Săi în mijlocul unui popor credincios venirii Lui, că iată-L cum vine! Vine și vă cere socoteală fiindcă ați stat în numele Lui mari și tari peste oameni și n-ați lucrat Lui, fiindcă nu poate nimeni sluji cu credință la doi domni, iar voi ați slujit pe ascuns lui antihrist și i-ați adus rod, iar Domnului numai pagubă aduceți, și acum El vă cere răspuns după lege: *«ochi pentru ochi, dinte pentru dinte, mână pentru mână, picior pentru picior, arsură pentru arsură, rană pentru rană, vânătaie pentru vânătaie»*, precum este scris, căci legea este pentru cei ce o calcă pe ea. Amin.

Iată, noi, arhierii Domnului, împlinim peste voi porunca Sa, care spune așa: să nu urăști pe fratele tău în inima ta, dar să dojenești pe aproapele tău, ca să nu te încarci și tu de păcat. Noi am fost măreți în lucrarea harului Domnului și eli-

beram oamenii de diavolul și de obezi fel de fel și nu eram iubiți de slujitorii bisericii de atunci, de cei ce se iubeau pe sine așa cum vă iubiți și voi astăzi pe voi înșivă și unii pe alții și nu pe Dumnezeu, iar noi am grăit în ziua aceasta vouă cu durere și cu dojană, căci vremea este să vă treziți dacă voiți, iar dacă nu veți voi, este scrisă în Scripturi plata celor necredincioși. O, căutați după credință care-l mântuiește pe om și care nu mai este purtată de oameni pe pământ. Căutați după cum vă cere Domnul să fiți, că e păcat să stați în nume de slujitori ai Lui peste oameni și să nu credeți în lucrările Lui, în mântuirea Lui cea prin credință, iar voi, iată, sunteți fără de credință și n-a găsit Domnul între voi credință acum, când El Se revarsă cuvânt peste tot trupul ca să-l hrănească pe om, căci nu numai cu pâine, ci, mai vârtos, cu cuvântul cel ieșit din gura Domnului mereu, cu el trebuie să se hrănească omul, căci așa a grăit Domnul să se hrănească omul. Amin.

Noi, Doamne mare și minunat întru sfinții Tăi, am grăit durerea noastră, pe care am dus-o din plin în vremea noastră cu trupul pe pământ, căci nici atunci nu iubeau preoții și arhieriei calea cea cu credință mântuitoare și cu sfințenie în om, iar noi sufeream prigoană de la slujitorii cei necredincioși Ție, și eram cei fericiți, ocărăți fiind și batjocoriți cu cuvânt rău prin gura celor mincinoși sub haină de biserică, și ne bucuram în nădejdea odihnei cerești, în vreme ce trăgeam din greu să îndumnezeim tot mai mult pe cei binecredincioși, care-L vedeau pe Dumnezeu în noi.

Coborâm har mare și cuvânt de biruință peste poporul cuvântului Tău. Credința lui să-l mântuiască pe el de toți cei care-l vrăjmășesc pentru numele Tău cel mare, o, Doamne! Suntem slujitori cu cerul lângă slujitorii Tăi în mijlocul poporului Tău cel mic. O, unde să mai vezi Tu pe pământ biserică plăcută Ție, care să învețe pe om cum se merge, cum să-i fie mersul și trăirea pe pământ ca și în cer, așa cum ai spus Tu să ceară și să dorească omul voia Ta pe pământ ca în cer? O, cine-l mai învață pe om așa de frumos, așa de cerește ca și izvorul Tău de cuvânt, care izvorăște din gura Ta la masa Ta cu poporul Tău, care-Ți poartă venirea în mijlocul lui? Cine vrea și cine poate să audă și să știe și să creadă că Tu vii cuvânt pe pământ și ai masă cu cei credincioși și așezi Tu însuți hrană pe masă? O, cine vrea și cine poate să creadă aceasta? Cine mai are credință care mântuiește omul? O, cine, Doamne, cine?

— O, sfinți iubiți, iată, poporul cuvântului Meu are credință, iar credința lui în Mine și în venirea Mea l-a mântuit pe el de necredință și de lume și stă cu Mine acest mănunchi de fii, iar Eu cu ei stau și sunt, o, sfinți iubiți ai Mei pe pământ și în cer acum. Mi-ați fost slujitori mari cu harul și cu iubirea. Nu mai am acum pe nicăieri așa iubire și credință la preoți și la arhieriei. Sunt toți slujitori duhului lumii zi și noapte și slujesc de formă înaintea Mea, căci turma-Mi rătăcește în necredință și în faptele necredinței, și va primi fiecare după cum este fapta sa. Amin.

Iar cu tine, poporul Meu, stau Eu, și te slujesc cu iubire mare pentru credința ta în Mine, fiule credincios, dar să fii tu înțelept cu ascuțime de înțelepciune, căci credincios trebuie să fii și cu credința și cu fapta și cu statornicia și cu iubirea și cu sfințenia, și toate pentru slava Mea cea de azi și cea de mâine, tată. O, ce mult aș mai grăi Eu în mijlocul tău, ce mult! Mereu ți-aș grăi și nu M-aș mai sătura să-ți grăiesc. Dușmanul Îmi pândește pasul Meu cel din mijlocul tău, dar Eu Îmi alin această rană cu cei ce Mă iubesc pe Mine și pe tine cu duhul lor curat cu credința, căci lucrarea Mea cu tine nu poate mintea omului s-o priceapă, căci cu inima se gustă hrana Mea de pe

masa ta, nu cu mintea, tată. O, pace ție la masă cu Dumnezeu! Pacea aceasta o au și cei ce cred ca și tine în venirea Mea cuvânt la tine pentru om. Pace ție, popor credincios! Amin.

O, pace vouă, copii purtători de Dumnezeu! E grea venirea Mea purtată de voi, dar n-am mai grăit de mult cu poporul Meu și cu omul, tată, căci sarcina Mea de peste voi e dusă cu greu, dar Mi-e dor să grăiesc. Dorul Meu să vă întârească trupul și duhul, căci trebuie să lucrăm mai mult, fiilor. Eu, Domnul, pot să vă dau putere pentru Mine. Iată, vă dau! Faceți-vă sălaș supus puterii Mele cu care-Mi fac venirea, că e vremea Scripturii venirii Mele iarăși de la Tatăl la om și trebuie să împlinesc și Eu și voi voia Tatălui, o, fiilor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2011

Duminica vameșului și a fariseului

Învățătură pentru lucrarea iubirii de Dumnezeu și de sine și de aproapele. Semeția vine în om de la lipsa lui Dumnezeu din el. Iubirea de Dumnezeu este sfârșitul suferinței.

Cu dragoste fără de margini dau mereu să te păstoresc cu glasul Meu de Păstor ceresc, cu duhul Meu de Păstor iubitor, o, poporul Meu cel păstorit. Te păstoresc, tată, ca să-Mi simți iubirea și ca să tragi la ea ca la singurul tău adăpost, iar tu caută să Mi-o înmulțești, ca s-o ai de avere în cer, ca s-o ai de casă în cer, de haină și de bucurie s-o ai, dar și pe pământ trebuie s-o ai, și s-o crești în Mine când ți-o arăt, când ți-o dau, și nicidecum să te semețești, tată, că Eu am spus la cei pe care-i învățam: *«Învățați de la Mine, că Eu sunt blând și smerit cu inima!»*. O, așa le-am spus, căci Eu nu sunt ca omul, că omul e gelos și nu se bucură când altul e mai bun ca el sau măcar ca el, dar Eu Mă bucur când omul se îndumnezeiește de la Mine și se face asemenea Mie, și nu este pentru Mine mai mare fericire ca aceasta.

O, iată ce departe este omul de Dumnezeu! Ce mare iubire am Eu și ce mică o are omul față de Dumnezeu și față de om! O, popor păstorit, hai, tată, să învățăm, și să învețe de la noi mulți apoi cum să-L iubim pe Dumnezeu, cum să învățăm de la El iubirea! Toate suferințele oamenilor vin peste ei fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și fructul ei, fiilor. Pomul fără de roade nu aduce folos, decât doar să umbrească uneori pe câte un drumeț doborât de arșița soarelui. Rodul pomului însă înseamnă altfel de bine dăruit de pom, căci rodul este binecuvântarea, măi fiilor, este iubirea care poate fi gustată spre mărturisirea ei, spre hrana celor flămânzi și spre înviorarea sufletului și a trupului în care sufletul stă.

Cu mare bucurie te povățuiesc Eu spre înțeleptirea ta cea de la Mine, popor păstorit de Duhul Meu, și iată, îți amintesc ție unde trebuie să strângi iubirea ta, unde trebuie să tragă ea ca să nu se piardă ea și ca s-o ai de avere pe vecii, tată. Ființa ta cea dinăuntru Meu este inima, sufletul și cugetul tău tot, toate acestea cu totul. Dacă ființa ta nu e toată în Mine, tu rătăcești din Dumnezeu și-ți risipești iubirea în lături, și ea se pierde, se scurge din tine peste tot și ajungi să calci pe ea și să nu știi aceasta, să nu știi ce risipești pe jos în calea trecătorilor. Am spus omului: *«Să iubești, omule, pe Dumnezeu din toată inima ta, din tot sufletul tău și din tot cugetul tău, și din această iubire să înveți apoi să iubești ca pe tine însuți pe cel aproape ție»*, dar nu cu măsura cu care-L iubești pe Dumnezeu, ci cu măsura faptei dumnezeiești, adică să-l deprinzi și pe aproapele tău să facă și el ca tine, să-L iubească și el pe Domnul atât cât îl iubești tu.

Iată, taină nouă îți despecetluiesc în ziua aceasta de învățătură, Eu, Păstorul tău și Învățătorul tău, căci dau acum să te învăț să înțelegi lucrarea iubirii de Dumnezeu și de tine însuși și de aproapele tău, fiule. Dacă voiești să înveți să te iubești pe tine însuși, nu poți mai bine face aceasta decât să-ți aduni în Dumnezeu toată ființa cea dinăuntru tău, și din toată câtă este ea să-L iubești pe Dumnezeu, ca să nu-ți mai rămână pe afară de El din ea, și așa te înveți tu cu totul să te iubești pe tine însuși, strângându-te cu totul în Dumnezeu, în casa ta cea de sus, în care tu să trăiești, și să fii ca un fiu al casei acesteia, și apoi acolo stând, să-l înveți și pe aproapele tău să te urmeze, să stea și el în Dumnezeu atât cât stai tu, cu tot întregul tău.

Miros de bună mireasmă se face cel ce-L iubește pe Dumnezeu cu toată ființa lui, cu toată, iar vântul Duhului Sfânt când trece ia acest miros și-l împrăștie în părți și bucură pe cei înmiresmați de el și zic aceia: „*O, ce frumos, ce mireasmă!*“, iar ființa lor se schimbă, se umple atunci de dor învietor și tânjește după aluatul acestei iubiri, care naște rod apoi, naște fii iubirea când ea vine din om și se odihnește în Mine, împrăștiind din ea mireasma ei.

O, iată de ce este omul în suferință pe pământ! El nu știe să lucreze iubirea și s-o așeze la locul ei cu toată ființa lui cea dinăuntru lui. Oamenii se însoțesc între ei ca să lucreze iubirea, zic ei. Așa știi ei, săracii, căci sunt săraci de toate cele ce fac așa, și sunt săraci de iubire, fiindcă ei nu știu ce este iubirea și n-o pot face pe ea, de vreme ce nu știu de ea. Se strică omul unul de la altul prin însoțire pe cale. Când omul bun se însoțește pe cale cu cel rău pe dinăuntru, se strică și cel bun și piere împreună cu cel rău și cu nebunia lui cea dinăuntru lui.

O, de unde știi tu, omule, să-ți iei tovarăș de drum? Știi tu că e bun sau că e rău cel pe care-l iei tovarășul tău de drum? O, nu știi, și de aceea vezi numai apoi, numai după ce i se arată rodul bun sau rău. Nu căuta bucurii cu omul, tată! Dacă tu vrei să Mă asculți, nu căuta prea multă tovarășie cu cineva, căci toate acestea sunt vremelnice, fiule. Chiar dacă vei fi lipsit de mai multă bucurie, nu vei pierde, ci vei câștiga, căci vei suferi mult mai puțin, fiindcă bucuriile atrag după ele multă suferință, ca plată a deșertăciunii trecătoarelor bucurii. Cei mai mari oameni sunt cei mari în iubirea cea pentru Dumnezeu, iar cei mai mici se fac mari numai cu cei mari, care lucrează fapte mari, căci cu cei mici ei nu pot face decât fapte mici, și sunt deprinși aceștia să se unească cu cei asemenea lor.

Omul învață binele sau răul, după cum se însoțește cu cei buni sau cu cei răi, așa cum vântul când trece peste tot duce împrăștiind mirosuri plăcute sau neplăcute, după cum sunt locurile străbătute de vânt. O, se cunoaște bine cel ce călătorește pe cale cu cel fără de minte, căci își va pierde și mintea pe care o mai are, și spun așa ca să învăț omul să caute la cel ce-L iubește pe Dumnezeu, ca să ia de la el învățătură de viață, învățătură de iubire să ia, că nu mai este pe pământ școală în care să învețe omul ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul și ce trebuie să facă el cu viața lui și unde să și-o adune ca să aibă și ca să nu sufere viața lui.

O, poporul Meu, o, copil păstorit de Dumnezeu, de unde, tată, vine semeția în om? De la lipsa lui Dumnezeu din el vine acest păcat în ființa cea dinăuntru a omului. Sunt oameni care au învățat din cărți voia lui Dumnezeu și caută s-o împlinescă pe ea din iubire de sine, nu din iubire de Dumnezeu, și aceia se semețesc apoi peste cei ce nu umblă în voile lui Dumnezeu, iar semeția lor se face în ei păcat mai mare decât necunoștința în care stau cei păcătoși. Acum două mii de ani am lucrat înilde peste cei ce se încredeau în ei înșiși că

sunt drepti, fapt pentru care disprețuiau pe ceilalți. I-am luat în grăirea Mea pe cei drepti și pe cei păcătoși și am spus despre un fariseu și despre un vameș, amândoi întâlnindu-se în casa de rugăciune, unul ca să aducă mulțumire pentru că este drept, și nu ca păcătoșii sau ca vameșul din fața lui, iar celălalt, cu inima zdrobită și cu fața cernită să aducă înaintea Domnului părerea de rău pentru păcat, cerșindu-și iertarea. Unul pe altul s-au umilit aceștia prin ceea ce au adus ei înaintea lui Dumnezeu. Fariseul a fost umilit de smerenia vameșului cel cu inima zdrobită de păcat și de căință, iar vameșul a fost înălțat spre umilință de semeția fariseului, care se dădea drept față de vameș și care i-a stârnit vameșului temerea de Dumnezeu și căința pentru păcat. Căința l-a înălțat la cer pe vameș, la dor de Dumnezeu și la iubire cu dor, iar semeția fariseului l-a coborât pe el mai jos de vameșul cel păcătos, și a rămas pe pământ fariseul lângă faptele lui, cu care nu pătrundea la Domnul, căci erau pline de trufie ca și inima lui.

O, cine se poate mântui prin faptele legii, fiilor? Fariseul din pilda pomenită azi a călcat peste iubirea de Dumnezeu, a călcat peste ea cu iubirea de sine și s-a făcut vinovat față de iubire. Vameșul însă a căutat spre Cel ce iubește și iartă, și cu zdrobire de inimă și cu dor a căutat, iar Domnul împarte har peste cei ce se smeresc, căutând ei spre iubirea și spre mila Lui, spre Domnul căutând ei cu căință, iar unii ca aceștia capătă iubire, capătă iertare și iubire. Amin.

O, poporul Meu cel păstorit de duhul gurii Mele, hai, tată, să învățăm, și să învețe mulți de la noi cum să-L iubească pe Dumnezeu și cum să învețe de la El iubirea! Vin și iar vin peste oameni suferințe fel de fel, fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și să și-o strângă pe ea ca rod în cer ca să le fie lor bine pe pământ și apoi în cer. Nu trebuie să piară iubirea! Ea trebuie strânsă pic cu pic în Dumnezeu, acolo unde este locașul ei. Nu trebuie risipită ea în lături, ca nu cumva să ajungă ea sub picioarele trecătorilor. Am grăit ție cuvinte puține în ziua aceasta, dar mari, fiule. Cine vrea să aibă iubire, să și-o strângă în Dumnezeu, și tot așa să-l povățuiască și pe aproapele său să facă, ca nu cumva împărțindu-se din ea, să ajungă ea la Domnul știrbită, căci Eu am spus omului: «*Cu toată ființa cea dinăuntru tău să-L iubești pe Dumnezeu, omule!*», căci Domnul nu Se lasă înșelat în iubire.

O, să nu rămână pe afară ceva din iubirea inimii celui ce-L iubește pe Dumnezeu, ci toată în Domnul să stea și să fie și să se dea! E omul plin de suferință fiindcă nu are el iubirea lui în Dumnezeu. O, să nu-ți fie vinovată iubirea, poporul Meu! Nu, tată, ci să înveți să-ți fie toată în Mine! La fel și pe aproapele tău să-l deprinzi să facă, ca să se cheme că-l iubești pe el ca și pe tine înaintea Mea, să-i faci și lui binele pe care ți-l faci ție când tu îți strângi în Mine iubirea ta toată. Amin.

O, e greu urcușul spre cer, e greu la toți oamenii, fiindcă ei nu știu calea. Calea este iubirea, iubirea de Dumnezeu, toată pentru El ea. Numai ea nu obosește în vreme de urcuș, numai ea nu se teme în vreme de cumpănă. Ea înseamnă Dumnezeu. Amin.

Să se facă Dumnezeu omul! Să stai în Dumnezeu, poporul Meu, să stai cu toată ființa cea dinăuntru tău cu toată, fiule! Vântul Duhului Sfânt trece prin mijlocul tău mereu, mereu și duce cu el mireasma Mea cea plăcută a locului tău cu Mine și al Meu cu tine, și până departe duce el această cerească mireasmă, iubirea Mea din om, iubirea lui cea pentru Mine, cea mai frumoasă mireasmă, cu care Eu, Domnul, te însoțesc pe calea ta cu Mine, pe calea Mea cu tine, poporul Meu. Ade-sea iubirea Mea s-a lăsat cu multă mireasmă în mijlocul tău și

mulți au luat-o în ei când Eu îi stârneam mirosul spre mângâierea celor ce Mă urmau pe calea glasului Meu cu tine ca să-i îmbiu și pe ei spre iubirea cea pentru Mine și ca să-i scap de toate suferințele pe cei ce s-ar fi deprins să învețe salvarea lor pe calea iubirii, cale fără de dureri.

O, dacă omul n-a avut iubire pentru Mine Eu am suferit și sufăr mereu, și suferă și omul cel sărac de iubire, suferă Dumnezeu și suferă și omul. Numai iubirea poate lua locul suferinței, iar când iubirea nu poate, suferința ia locul iubirii.

Toate suferințele oamenilor vin peste ei fiindcă ei nu știu să lucreze iubirea și s-o adune în Mine toată. Voiesc să-l slobozesc pe om de suferință. Iubirea de Dumnezeu cu toată ființa cea dinăuntru a omului, aceasta este sfârșitul suferinței. Iubirea înseamnă ascultare. Ea a căzut din om fiindcă n-a ascultat omul, și de atunci suferă și Dumnezeu și suferă și omul.

O, fii ai poporului Meu cel păstorit de glasul gurii Mele, și voi, o, fii ai oamenilor, învățați din glasul gurii Mele! Ia, poporul Meu, ia din gura Mea iubirea cuvântului Meu și dă-o de veste fiilor oamenilor, că vreau să Mă arăt tuturor așa cum sunt, că a venit vremea. Aș pune o inimă nouă în toți oamenii de pe pământ, în fiecare, ca să vin apoi să stau cu ei, dar nu Eu, ci ei trebuie să facă aceasta, căci trebuie să aibă plată omul. Amin.

Pace ție, poporul Meu, pace ție cu Dumnezeu! Acest dar ți-l fac mereu cu mare iubire, iar tu să-l înmulțești în mijlocul tău și așa să Mi-l dai, ca să ți-l păstrez Eu în Mine, tată. Tu ești odorul Meu. Așa să rămâi, iar dorul să ne lege în sfântă și desăvârșită nedespărțire, și fii ai Tatălui Savaot să fim noi. Amin, amin, amin.

31 ianuarie/13 februarie 2011

Praznicul Întâmpinării Domnului

Îndemn la temere de Dumnezeu, și la hrănirea cu cuvântul Domnului. Învățătură pentru lucrarea bisericii și pacea dintre frați. Harul este lucrarea ascultării și rodul ei.

O, să mănânci cu dulce dor cuvântul Meu, hrana Mea cea pentru tine, poporul Meu, căci el înseamnă viață, tată, viață din cer în om. Dacă tu nu mănânci cu dor cuvântul Meu, el nu te crește, ci te scade, tată. Cine-l mănâncă dorindu-l cu dor, de acela se prinde creșterea și viața acestui cuvânt, iar cine-l lasă pe masă, acela se face vinovat, acela scade, iar vina, aceasta înseamnă. O, nu te supăra pe Mine dacă-ți spun aceasta, ci pe tine să te superi dacă nu te crește cuvântul Meu, dacă nu crește el mare în tine, mare cât este el, căci vai celui ce face mic în el și peste el cuvântul Meu și împlinirea lui! Uită-te la cei cu acest vai peste ei, și-Mi vei da dreptate, tată, și vei vedea cu amândoi ochii tăi că Eu, Domnul, sunt spre căderea și spre ridicarea multora și ca semn de tăgadă sunt, așa cum a fost proorocia rostită peste Mine de bătrânul Simeon, care M-a luat în brațe, binecuvântând pe Dumnezeu și căruia Duhul Sfânt i-a vestit că nu va vedea moartea până ce nu va vedea pe Unsul Domnului. Era drept și temător de Dumnezeu acest bătrân, și Duhul Sfânt era asupra lui și aștepta cu suflet mare mângâierea de a Mă vedea, după făgăduința Duhului Sfânt făcută peste el, și care l-a mânat la templu în ziua când Eu am fost adus prunc, după cum era legea pentru cel întâi născut de parte bărbătească și care trebuia să fie închinat Domnului.

O, poporul Meu, să fii plin de iubire pentru Mine și pentru cuvântul Meu de peste tine, căci Eu sunt acest cuvânt. Eu sunt Cel ce sunt, și Eu sunt acest cuvânt, și este el așezat în vre-

mea aceasta pe pământ spre căderea și spre ridicarea multora și ca semn care stârnește împotriviri, și se împlinește această proorocie așa cum Duhul Sfânt a rostit-o atunci. Cei care M-au cunoscut în acest cuvânt și au stârnit apoi împotriviri, aceia nu s-au ridicat prin cuvântul Meu, de vreme ce au căzut apoi, și a rămas cuvântul Meu peste ei ca semn care a stârnit împotriviri, iar Eu, Domnul, grăiesc cu tine în ziua aceasta cuvânt de trezire, fiule poporul Meu. Nu-ți grăiesc mult, dar grăiesc cu folos, tată, și-ți spun: teme-te de Dumnezeu și fii drept față de cuvântul Duhului Sfânt, așa cum a fost bătrânul Simeon, care atât de mult, atât de lung timp a așteptat mângâierea nădăjduită de el, să-L ia pe Fiul lui Dumnezeu în brațe și să-L numească mântuire în fața tuturor popoarelor și luminează spre descoperirea lor și slavă pentru poporul credincios, și apoi a spus acest prooroc: *«Acesta este pus spre ridicarea și spre căderea multora din Israel și ca semn care va stârni împotriviri, și gândurile din multe inimi se vor descoperi»*.

O, teme-te de Dumnezeu, poporul Meu, și fii drept față de cuvântul Meu, tată. Teme-te de Dumnezeu pentru fiecare clipă a vieții tale, ca să fii plin de Duhul Sfânt, de mântuire să fii plin, căci cine se teme de Dumnezeu veghează ca să nu cadă, ca să nu-l prindă duhul deșertăciunii, duhul păcatului, duhul care-l scoate pe om din Dumnezeu și pe Dumnezeu din om, duhul care doarme față de duhul vieții. O, aveți grijă mare cum vă hrăniți cu miera cuvântului Meu, aveți grijă să vă hrăniți cu el, tată, căci și aceasta trebuie să fie o mare grijă, că trebuie și Eu să Mă hrănesc odată cu voi după ce fac hrana ce o pun pe masă înaintea voastră, și trebuie să mâncăm împreună și să ne bucurăm împreună, căci dacă singuri mâncați, vă învățați doar să mâncați, dar nu să vă și bucurați, nu să și creșteți. Această învățătură a Mea peste voi în ziua aceasta, s-o ia bine în urechi și apoi în inimă cei ce li se împarte din ea, cei care cer să li se împartă hrană de pe masa Mea cu voi și cărora Eu le spun așa:

O, mâncați cu folos, voi, cei care cereți ca să aveți, voi, cei care bateți ca să vi se deschidă și să vi se dea de la Dumnezeu! Mâncați, tată, și să nu lăsați să curgă pe jos din hrană, că este binecuvântată ca să fie mâncată, nu ca să cadă pe jos, nu ca să nu împliniți în voi și peste voi fructul și dulceața cuvântului Meu, care este viață și lumină și mântuire oamenilor, și nu vă mirați când vedeți că se face cuvântul Meu ca semn care stârnește împotriviri și care descoperă așa gândurile din multe inimi, descoperind pe cei necredincioși, pe cei cârtitori, pe cei ce nu se ridică din căderea lor din Dumnezeu, după ce Adam a pățit această cădere din pricina cârtirii, din pricina nemulțumirii, și apoi din pricina păcatului nepăsării de Dumnezeu, păcat care a stârnit în el duhul semeției, și a pierdut Adam apoi duhul temerii de Dumnezeu, duh care l-a urmărit din spate, și pe care l-a aflat iarăși numai după ce el a greșit prin neascultare, și apoi s-a temut Adam de Dumnezeu, de Care nu s-a putut ascunde când s-a temut după ce a greșit și a dat să fugă de la fața Domnului.

O, poporul Meu, să știe, tată, cei ce iau de la tine cuvântul Meu spre creșterea lor, să știe ei cum să se poarte față de acest cuvânt, căci dacă ei nu-l împlinesc pe el, nu cresc prin el, nu rodesc în Mine aceștia rodul lor ca să aibă la Mine, și pe veci să aibă. O, ai grijă, fiule, cum mănânci și cum împarți cuvântul Meu când mănânci. Ai grijă, tată, unde intră el când îl mănânci, și veghează ca să-l mănânci și ca să rămână el înăuntru, căci pânțelele cel pentru el este ființa ta cea dinăuntru, este inima și cugetul și sufletul tău, și toate acestea au casă în trupul tău, care trebuie să se supună. O, poartă-te cu

sfială la masă când Eu, Domnul, pun pe masă cuvânt, și să se cunoască această frumusețe a firii duhului tău când stau Eu cu tine la masă cuvânt, și apoi ziua toată și noaptea toată să stai în primenire de viață, că asta lucrează cuvântul Meu peste om. Am înaintea ta așezați pe cei ce-ți călăuzesc îndeaproape pașii, pe cei ce Mă aduc pe masă înaintea ta cuvânt. Ai grijă să nu întristezi duhul lor. Când ei rostesc peste tine cuvânt pentru vegherea vieții tale și pentru Mine în tine, tu ascultă, fiule, că dacă nu asculți scazi cu ascultarea și-ți pierzi temerea de Dumnezeu, pic cu pic o pierzi, și nu mai simți c-o pierzi, că-ți pierzi sfiala și te înveți cu boala neascultării de Dumnezeu și nu mai simți că ești bolnăvior, și zici că ești sănătos și zici că poți și că faci și că ești. O, ai grijă, fiule, de cuvântul rostit peste tine de la locul lui, așa cum Eu am așezat în mijlocul tău așezare bună, căci este spre căderea sau spre ridicarea ta cuvântul Meu, așa cum tu vrei să-l lucrezi. O, să nu stârnească el împotriviri înăuntrul tău, între frate și frate, între tine și Mine, ci să zidească el duhul frăției, duhul dragostei de Dumnezeu, duhul care-L crește pe Dumnezeu între cei ce se fac frații Mei, și unul cu altul frați pentru Mine, pentru dragostea lor de Dumnezeu, că de mult ajutor am nevoie de la tine când Eu Îmi port cu greu crucea venirii Mele între cer și pământ, între Tatăl și om.

Nu stau mult cu tine în cuvânt în ziua aceasta, dar îți dau îndemn sfânt. Cu multă pace între Mine și tine, între frate și frate, cu multă pace și liniște să fii și să stai la masa cuvântului Meu când Eu vin să stau cu tine la masă și să așez pe ea ca să ai. O, ai grijă, scumpa Mea biserică, învață din Scripturi, tată, învață bine lucrarea bisericii, și altfel să n-o lucrezi pe ea, că este bine așezată de Mine și de sfinți lucrarea care trebuie să se vadă lucrând în biserica Mea. Vreau, tată, să Mă bucur Eu mai întâi de lucrarea cea din mijlocul tău, scumpa Mea biserică, și numai apoi să te bucuri tu, și să nu te bucuri singură și să nu-ți iei singură bucuria, ci Eu să ți-o dau, după ce o iau de la tine când ea Îmi place în mijlocul tău cum este. Lucrarea harului are multă iubire și multă smerenie în lucrarea ei, și se vede cât are, se vede prin rodul care este și care rămâne, tată. O, Eu, Domnul, știu credința ta, căci prin credință stai tu cu Mine, dar și dragostea ei să se vadă, și să mărturisească ea credința ta, o, biserica Mea cea de azi, în care Eu stau cuvânt la masă cu tine, tată. Eu sunt în mijlocul tău trup și cuvânt, sunt în chip desăvârșit pe masa ta. Nu tot așa sunt cu cei ce-și zic în lume biserică a Mea. Aceia nu Mă iubesc, aceia fac altceva, își fac slavă lor ca să aibă slavă, iar cine n-are pe Domnul se cunoaște că nu-L are, se cunoaște după faptă, după viață, tată.

O, pace ție, biserica Mea, pace ție, Ierusalime nou! Umilește-te, tată, și cu mare umilință să stai sub acest nume măreț! Hrana Mea de pe masa ta este spre ridicarea și spre căderea multora și este ca semn care stârnește împotriviri, iar cine știe să privească și să vadă vede aceasta, căci se vede bine ce lucrează cuvântul Meu, care pătrunde cât omul nu cunoaște pătrunzătoarea lui lucrare, tainica lui putere și lucrare, și pentru care mintea omului este mică la pricepere.

O, vreau să Mă bucur de lucrarea Mea din mijlocul tău, de pe masa Mea cu tine, poporul Meu. Harul este lucrarea ascultării și rodul acestei lucrări, iar între apă și vin este deosebire, tată. Harul este cel ce lucrează ascultând de lucrarea lui, de lucrarea bisericii. Vreau să Mă bucur în mijlocul tău, o biserica Mea. Ai nume mare, nume măreț, tată. Făptura ta așa să arate, ca și numele măreț pe care ți l-a dat harul Meu, căci tu ești mică, ești popor plâpând, dar îți este de ajuns harul Meu. O, ce frumos îți grăiesc, ce frumos, cu cât har!

Har, har peste tine, poporul Meu, și cu el să Mă bucuri,

și din el să iau Eu și să dau la sfinți și la îngeri, ca să-i mângâi Eu pe ei de la tine și ca să vină apoi peste tine lucrarea aceasta, iubirea aceasta, lucrarea mângâierii și harul ei și rodul ei cu tine, poporul Meu!

Laudă-L pe Domnul, Sioane mic, și spune tu spre mărturia Lui: Aceasta am dorit de la Domnul și aceasta voi căuta, să locuiesc în casa Domnului, în biserica Lui, ca să văd frumusețea Domnului și să cercetez locașul Lui, căci El m-a acoperit în locul cel ascuns al cortului Lui. Amin.

O, pace ție, biserica Mea cea de nou Ierusalim pe pământ coborât de la Dumnezeu! Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2011

Duminica fiului risipitor

Cel ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu trebuie să fie om nou. Vorbirea de rău între frate și frate împotriva altor frați se numește desfrânare. A vorbi omul cu sine însuși este despărțire de Domnul. Locul omului ar fi să fie sub crucea durerii Domnului cea de la el.

Tatăl este în Mine când grăiesc, iar Eu grăiesc ca și El, căci sunt Fiul Său ascultător de El și sunt Mielușul Lui, și de la El iau tot lucrul Meu și îl lucrez așa cum Îmi spune El să fac, ca să fie desăvârșită lucrarea Mea înaintea Sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos, și-Mi dă Tatăl de lucru la facerea ta, poporul Meu, iar tu dacă ești fiu, să iei și tu de la Mine lucrul tău de lucrat, și să asculți ca și Mine, și să-l lucrezi, căci fiu este cel ce ascultă ca și Mine de cel ce-l păstorește pe el, și mare este numele de fiu, căci numai ascultarea poate păstra peste el nume de fiu.

Fiului nu trebuie să-i fie greu cu ascultarea, ci trebuie să-i fie greu să nu asculte. Fiul care nu ascultă, face lucrare străină de tatăl său, de învățătorul, de ocrotitorul său, și apoi este smuls din casa tatălui său, din lucrarea lui. O, nu e bine să aibă fiul lucrare străină și neștiută de tatăl lui, de cel ce îl crește pe el. O, nu e bine să uite cel ce vine să se facă fiu al lui Dumnezeu prin cuvântul Meu cel de facere de fii, nu e bine să mai aibă el rădăcini vechi, ci e bine să se dea cu totul împărăției lui Dumnezeu și să fie om nou, ca să fie ferit de cele străine, care-l pot smulge iarăși din grădina Mea, din averea Mea cea pentru fii. Am spus răspicat acum două mii de ani pentru cei ce vor să-și împreuneze viața lor cu viața Mea și cu mersul Meu, și am spus așa: «Cine nu lasă pentru Mine tată și mamă, frați și surori, rude și prieteni, avuții și ranguri, nu poate să se facă fiul Meu, ucenicul Meu», ci rămâne unul ca acela pentru vremelnicie între fiii oamenilor, căci rădăcinile îl trag înapoi, și cad din Dumnezeu cei ce nu dau să se nască din nou cu totul și să nu mai moară apoi, să nu mai dea înapoi, să nu se mai uite înapoi, să nu mai guste din cele lăsate în urmă, căci Eu după ce am fost mort, am înviat și sunt Cel viu în vecii vecilor, precum este scris despre Mine în Scripturi.

Stau cu tine în cuvânt de învățătură de viață, poporul Meu, și te învăț viața de fiu, ascultarea, tată, mai mult decât până acum te învăț Eu aceasta. Ce lucrare de fiu mai poate fi lucrarea celui ce se face fiu al Meu de bună voie, și apoi el se dosește cu lucrarea sa ca și Adam în rai? Când cel ce vine să-Mi fie fiu nu învață întreg această taină, lucrarea de fiu, unul ca acela rămâne în sine și rodește din sine, și-Mi aduce durere și rușine și se face vinovat el însuși de mersul său cel fără de veghe, cel fără de îngerii lui Dumnezeu pe cale cu el. Părinții și frații și tot ce lasă cel ce vine să-Mi fie fiu, toate acestea sunt cursă din urmă pânditoare pentru cei ce se smulg din veacul

acesta ca să fie ei apoi fii ai veacului ce va să fie. Pe toți cei care au venit să asculte de la masa cuvântului Meu, pe toți i-am învățat vreme de cincizeci de ani să nu-L trădeze pe Dumnezeu dacă vin să se facă fii ai veacului ce va să fie, născuți din cuvântul Meu, care se face mamă și tată, frați și surori pentru cei ce se nasc de sus prin el ca să-Mi fie Mie frați, copii ai Tatălui Dumnezeu așa cum Eu sunt și rămân pe veci.

O, ce pildă dureroasă este aceasta, a fiului risipitor de viață cu ascultare peste ea, cu veghe peste ea în toată vremea, și pe care sfinții și părinții au așezat-o de veghe și de învățătură înaintea începutului vremii postului cel pentru pocăința cea mântuitoare peste cei ce așteaptă viața veacului ce va să fie, învierea a toate, și pentru care îi trebuie pregătire omului mereu, mereu, nu numai când și când! Pilda tatălui cel cu doi fii, unul rămas în casa și în sânul tatălui său, iar celălalt, risipitor de viață, plecat de lângă tatăl său, această pildă arată oricărui om ceea ce este el, dacă el voiește să se uite la el și să-și lămuirească ce fac pașii lui, ce lucrare dă el vieții lui atunci când ieșe din casa tatălui lui, despărțindu-se de el. Iată, sunt două căi, una binecuvântată, iar cealaltă nu; una care duce omul dinspre fiii oamenilor înspre Dumnezeu și înspre fiii lui Dumnezeu, iar cealaltă, care duce dinspre Dumnezeu spre fiii oamenilor, ca să nu mai fie omul până la capăt în mâna lui Dumnezeu cu viața lui, ci să fie iarăși argat lumii și luiși, viață fără plată pen-

Duminica înfricoșatei judecăți

Sfinții așteaptă de două mii de ani cerul și pământul cel nou. Omul trebuie să părăsească mânia și prostia. Fapta milosteniei către Domnul. Chemarea omului să ia lumină.

Așez alin și putere din puterea Mea în porți ca să-Mi fac intrarea în carte și să Mă las cuvânt în ea, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt pe pământ cuvânt și carte în zilele acestea și-Mi cresc un popor și Mi-l țin de mână și-Mi las glasul peste el ca să fiu Făcătorul lui cel din cer și să fie el născut de sus, din cuvântul Meu, care naște în el pe Dumnezeu mereu, căci fără Dumnezeu înăuntrul lui, omul este altceva pe pământ.

O, pace ție, măi poporul Meu! Învață-te să-Mi spui și tu Mie așa, ca să avem unul de la altul odihnă și mângâiere, tată, până ce vor trece durerile toate, până ce va putea numai Dumnezeu pe pământ cu pacea Sa cerească și cu binele împărăției Lui peste om, cu cer nou și cu pământ nou, și pe care Eu, Domnul, te-am învățat să le lucrezi înaintea Mea împreună cu Mine, căci sfinții așteaptă de două mii de ani să vină această făgăduință și să cuprindă tot, și trebuie să se lepede de sine omul și să se gătească de sărbătoarea aceasta, și am de cuvântat peste om ca să-i cârmuiesc pașii spre voia Mea peste el și să-l călăuzesc pe el spre binele lui, căci voia lui dă să-l despartă de Mine pe om, iar odată cu binele Meu cel pentru credincioșii Mei cei ascultători, vine pe pământ și partea pentru cei necredincioși, dar Eu, Domnul, o iau înainte și chem omul sub mantia Mea și suflu peste el duh dătător de viață ca să guste și să vadă și să-și vină în fire omul, căci Eu am venit cu înnoirea a toate, precum este scris, și pentru om le fac pe toate, fiindcă în om trebuie să-Mi am Eu odihna Mea.

O, poporul Meu cel hrănit din gura Mea cea plină de viață, o, mult trebuie să ia omul aminte la glasul Meu, că mult are de îndreptat și de așezat peste el pentru împărăția Mea în el în toată vremea, că nu e deprins omul să fie mereu, mereu cu Dumnezeu, și se rupe mereu din Mine și face voia lui ca pe pământ, iar rodul ei îl doare apoi și plânge la Mine să-l ajut și să-l tămăduiesc și să-l iau sub mantia Mea, căci este neputincios omul.

Te-aș învăța, omule, să Mă ai pe Mine de viață, tată. O, cum să te pot avea Eu pe tine la învățat, cum să fac să te am? Mi-e dor de tine, tată, la masa învățaturii Mele. Cobor de lângă Tatăl cuvânt pe pământ și Mă țin după tine cu povață de viață din cer pentru tine, că tu ai viață de pe pământ în fapta ta, în firea ta, nu din cele veșnice ale Mele și care îl așteaptă pe om să se întoarcă la calea care duce înapoi, spre rai, unde n-a voit omul să-și păstreze viața și bucuria ei, și odihna Mea în el. De atunci Eu, Domnul, umblu suspinând pe urma lui și culeg lacrimi Mie și Mi-e dor de el și Mă doare dorul. Ar fi trebuit să aibă el acest dor, dar satana, îngerul cel căzut prin semeția omului, îi dă lui dor de cele ce pier, și-și pierde omul dorul de Dumnezeu, de binele lui cel de la Mine, iar Eu vin în calea ta, omule, și-ți spun că Mi-e dor să stau cu tine și să-ți fiu de povață și să-ți zidesc Eu în tine viața, căci cele zidite de Mine nu se mai strică, tată, nu mai pier. Dau să te învăț cu fața Mea în tine, ca să semeni cu Mine, așa cum Eu am voit să fii. Plâng și suspin după tine și umblu pe urma ta ca să-ți deschid inima și să-ți-o înnoiesc și să Mă lași să stau în ea, dar vrea-vei, oare?

O, poporul Meu, pun pe masa Mea cu tine învățatură de rai, fiule, și-i voi face omului tot mai largă calea spre cuvântul Meu din mijlocul tău, ca să vadă el cum îl lucrez Eu pe om, pe cel ce stă la gura Mea ca să învețe. Trebuie să părăsească omul

mânia și prostia, care vin una după alta când el se semețește mândrindu-se. Trebuie să se umilească omul ca să poată birui căderea lui din Dumnezeu. Mulți părăsesc păcatul, zic ei, dar dacă nu dau să-L zidească pe Dumnezeu în ei, cad în păcatul părerii de sine, pe care și-l hrănește omul cu duhul mândriei din el, și iată, nu-l lasă diavolul pe om și nu-l scapă din mână cu una cu două. Duhul mândriei face fețe-fețe în om și între om și om, și nu-și dă seama omul de acest păcat, iar cuvântul Meu trebuie bine înțeles față în față cu omul care nu știe câte păcate poate face el după ce dă să se lase de păcat și să-și apropie de Mine viața și mersul său. O, când omul Mă are pe Mine în el, Mă dă în jur, Mă dă pe Mine în jur și face pe Dumnezeu în jurul său, dar când se are pe el în el, se dă pe el în jurul lui, iar semeția aceasta e păcatul cel ascuns de mintea și de simțirea omului care zice că s-a lăsat de păcat și de lume ca să fie cu Mine, cu calea Mea cu fii pe ea. Eu am lăsat portretul Meu pe pământ între oameni prin tot ceea ce am fost și am făcut, și am lăsat și portretul cel de ucenic, căci am fost ascultător până la moarte pe cruce și am fost blând și smerit cu inima și cu purtarea, dar Mă doare de la mintea celui ce nu știe să citească pe fața Mea, pe viața Mea și să-și așeze apoi pașii și inima lui după chipul și asemănarea Mea. Cel ce voiește să vină după Mine și nu știe să-și ia și cruce ca să ducă, acela să-și cerceteze toate faptele lui care nu seamănă cu Mine, și apoi să caute vindecare pentru ele, să caute el la chipul Meu, la lucrul Meu, la Duhul Meu, la firea Mea și să se vindece de sine, iar doctoria să-i fiu Eu și fața Mea, de la care el să învețe. Cel ce nu știe să se poarte după chipul Meu, după Duhul Meu față în față cu aproapele său și în tot jurul său, acela n-a învățat încă venirea sa la Dumnezeu, urmarea sa pe calea Mea. Omul în care Eu sunt cu fața Mea, cu chipul Meu, acela Îmi dă Mie când Mă vede în aproapele Meu flămând și gol, străin și întristat, pribeag și închis, și caută să-Mi dea față și viață în aproapele său, în cel mic cu viața, iar cine dă Domnului viață în om, acela găsește răsplata sa de-a dreapta Mea când Eu voi sta pe tronul slavei Mele și toți îngerii cu Mine pentru ziua dreptății. Amin.

O, fiilor, cei binecuvântați sunt cei ce rodesc, sunt cei plini de Dumnezeu, și care fac lucrarea de a-L așeza pe Domnul în omul cel sărac de fața Mea în el din pricina duhului întinericului de pe pământ și din om apoi, dar când Eu n-am în om hrană și apă, haină și casă, vindecare sau cercetare de la cei din jurul lui, atunci Eu încă plâng în om, și cer socoteală celui de lângă Mine că nu M-a ajutat.

Să vină omul să ia de pe masa Mea cu voi învățatură, căci dacă vine și nu ia în fapta sa viața pe care-l învăț Eu pe om să și-o lucreze, și tot la fel să facă și cu aproapele său, acela vine zadarnic la Mine și la scăpare de la Mine. Faptele semeției omului se văd după rodul lucrului său înaintea Mea și înaintea semenilor lui, și tot așa se văd și cele ale Mele fapte prin cei binecuvântați și plini de Dumnezeu, care-L cercetează pe Domnul când El nu are viață și ajutorare în omul sărac de viață pentru Dumnezeu.

Cuvântul Meu să străbată cerurile și pământul de la o margine la alta și să se facă el lumină în calea oamenilor și să vadă ei lumina, căci omul umblă prin întinericul veacului acesta și nu vede cum merge! Eu, Domnul, voi înlesni cale cu rod cuvântului Meu din mijlocul tău, poporul Meu, ca să-i trezească el pe cei aleși ai Mei. Voiesc să se despartă omul de păcat și să vadă apoi. Voiesc să se uite omul la Mine și apoi la el și să vadă, să Mă vadă și să se vadă, și apoi să știe să dea viață lui Dumnezeu în el. Amin.

O, poporul Meu cel cu merinde din cer pe masa ta, o, fi-

ilor, feriți-vă de duhul mândriei cel de multe feluri, și vă veți putea feri de el dacă veți învăța de la Mine ce este el, ce face el și cât îl slăbește el pe om de Dumnezeu. Cel gol de Dumnezeu este cel în care nu Se vede Domnul cu fața Sa, cu strălucirea Sa cea binefăcătoare și ziditoare de om nou în cei ce-L au sărac și gol pe Domnul în ei.

Lucrați pe cele binecuvântate, fiilor, și cu ce măsură veți măsura, cu aceea vi se va măsura, dar lucrați ca Dumnezeu, o, fiilor! O, uitați-vă la fața Mea și căutați să fiți după chipul și asemănarea Mea, căci Eu M-am arătat între oameni când am coborât de la Tatăl pe pământ și M-am făcut om! Faceți milostenie cu cele ale Mele din voi și dați-Mi față în om, fiilor! O, dați cuvântul Meu oamenilor, căci Eu, Domnul, le spun lor așa:

Veniți de luați lumină! Veniți și învățați chipul și asemănarea Mea! Nu vă mâniați, nu vă răzbunați unii pe alții, ci iubiți ca Dumnezeu, căci iubirea rabdă îndelung și rămâne pe veci, ca și toți fiii ei. Iubiți pe cei ce nu vă iubesc, căci la aceia le lipsește iubirea și dați-le voi ca să aibă și ei, și le lipsește Dumnezeu și dați-le voi ca să aibă și ei, și veți fi binecuvântații Mei în ziua slavei Mele și vă voi chema de-a dreapta Mea să fiți. Iubiți pe Dumnezeu, și tot așa să-i învățați și pe semenii voștri, și veți fi scriși cu cei milostivi. Faceți pace între om și Dumnezeu, și veți fi scriși cu cei ce lucrează pacea, și, în sfârșit, fiți credincioși, și veți fi scriși între fiii vieții. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Dă-Mi putere să fiu cu tine, tată, și să te veghez și să te învăț să fii și să poți voia Mea și fața Mea s-o lucrezi! Lasă-te sub înțelepciunea tainelor toate, fiule, căci tainic lucrez cu tine, și înțelepciunea este cetatea pe care voiesc s-o așez cu tine pe pământ, că nu este ea pe pământ, iar Eu vin pe pământ la tine și zidesc cu tine această cetate și-i chem pe toți să vină să ia și să aibă, și strig spre ei:

Veniți de luați lumină! Veniți la muntele înțelepciunii Mele și luați, și fiți bogați cu credința în venirea Mea cea de azi după om și cunoașteți vremea, căci însăși vremea și semnele ei vă învață s-o deslușiți și s-o cunoașteți și să credeți apoi. Amin, amin, amin.

14/27 februarie 2011

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Omul e căzut în necredință. Lepădarea de credință, semnul de dinaintea venirii Domnului. Îndemn pentru ascultare de Dumnezeu, pentru sfințenie și bună purtare. Pregătire cu post și rugăciune pentru împlinirea Scripturilor.

Glas de Păstor din cer Mă fac peste pământ, că a venit vremea vestită de Mine acum două mii de ani că se va auzi glasul Fiului lui Dumnezeu peste vii și peste morți, iar Eu, Domnul, vin și împlinesc, vin și păstoresc blând și smerit cu inima, precum sunt, ca să-i îndemn pe toți să fie și ei așa, numai să vrea ei să audă și să asculte de glasul Meu, de povața Mea, de cuvântul Meu, care vine din cer pe pământ spre viața oamenilor, căci oamenii nu mai sunt deprinși să iubească viața, și unii de la alții își hrănesc duhul deșertăciunii vieții și se țin departe de Dumnezeu cu viața lor. Eu însă vin Păstor pe pământ, cuvânt de păstor vin, și îl găsesc căzut pe om și dau să-l scol, dau să-l trezesc pe el la glasul Meu.

O, poporul Meu, Eu în mijlocul tău Îmi las cuvântul Meu cel din vremea aceasta, căci ți-am dat darul credinței, fiule. O, ce înseamnă omul căzut, tată? Vin să-l păstoresc pe om, și îl găsesc căzut. O, e căzut în necredință omul. Încă de acum două mii de ani am lăsat întrebare pentru vremea venirii Mele și am spus: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi cre-*

dință pe pământ?». Dacă Eu n-aș pune în om credință, n-aș mai găsi în calea Mea credință pentru venirea Mea, și aș găsi numai cădere din credință și lepădare de credință aș găsi, iar lepădarea de credință este semnul cel de dinaintea venirii Mele, că este scris că nu va veni ziua Domnului până nu se va ivi în oameni acest duh rău, lepădarea de credință, în fel și chip lepădare, în fel și chip acest păcat, căci vai celui ce nu veghează ca să nu vină acest fur!

O, poporul Meu, am pus în sufletul tău credință, tată, iar tu trebuie s-o lucrezi și s-o păstrezi, căci cine nu ascultă așa, tăgăduiește cuvântul Meu, așa cum l-a tăgăduit Adam în rai de a călcat peste cuvântul Meu, și s-a supărat apoi pe Mine omul cel zidit de mâna Mea și și-a cules plată dureroasă, lacrimi și suspin. S-au smuls din Dumnezeu unul pe altul, Adam și femeia sa, căci n-au vegheat să nu calce ei peste cuvântul Meu. Mă fac Păstor peste viața omului și îl îndemn pe tot omul să vegheze ca să nu se smulgă unul pe altul din Dumnezeu, că iată, nu mai sunt pe pământ păstori cu milă și cu veghe peste turmă. Păcatul îl duce pe om spre necredință apoi și cade în necredință omul, și aceasta înseamnă om căzut, și puțini sunt cei ce nu cad între cei ce se biruiesc de păcat, iar diavolul nu se bucură când cade omul prin păcat, ci se bucură când cade în necredință apoi și în deznădejde și în nepăsare de Dumnezeu pentru viața lui.

Vin Păstor blând, vin pe pământ cuvânt ca să-l păstoresc pe om și să-l îndemn la pășune și să vadă că bun este Domnul. Trebuie să-ți spun, omule, că nu ești drept cu Mine, tată, căci viața ta este datoare Mie, fiindcă de la Mine o ai. O, nu te potrivești voilor tale, că ele nu sunt veșnice, dar te smulg din Dumnezeu și te mai cad și în necredință dacă nu știi să te căiești de răul trezit în tine ca să Mă pedepsească el pe Mine înăuntrul tău. O, cine să te mai învețe pe tine de pe pământ, tată? Nu poate orb să călăuzească pe alt orb. Mi-e milă de tine, omule, Mi-e tare milă, tată, de tine! De mila ta cobor din cer. Nu Mă goni, nu spune că nu se poate să vorbească Dumnezeu cu tine! O, nu fii necredincios! Dacă nu crezi că Eu sunt, ce folosești gonind din calea ta strigarea Mea la tine? Te temi că nu mai poți face tot ce vrei dacă dai să Mă ascuți și să Mă ai de Păstor. O, nu poți fi fiul lui Dumnezeu dacă nu semeni cu Mine la ascultare și la faptă. Primește-Mă cu credință, căci cel ce crede în Mine este cel care Mă primește când bat ca să intru și ca să-i dau de la Mine, să-i dau ca să aibă!

O, poporul Meu, o, fiilor, fiilor, stau în mijlocul vostru cuvânt de Păstor, tată. Prețuiți-l și împliniți-l, așa cum Eu împlinesc cuvântul Tatălui Meu și Îl ascult pe El când Îmi dă de lucru, când Îmi dă lucrul Său să-l lucrez. Îndemnați-vă unul pe altul spre ascultare de cuvântul Meu, că iată ce mare har peste voi! Stau de vorbă cu voi ca să vă veghez viața și să vă îndemn să Mă ascultați. Vine ziua să vedeți tot ce vă strângeți prin ascultare, tată. Schimbați-vă din slavă în slavă prin ascultare de Dumnezeu, fiilor. Cei ce știu Scripturile și viața din ele și nu împlinesc așa, aceia nu-și strâng ca să aibă când Eu voi veni. O mulțime de învățați, o mulțime de lume, mulțimi de oameni știu Scripturile și aud din ele, dar nu mișcă nici un pai pentru împlinirea lor peste ei și în ei și între ei, și se cred ei fiii lui Dumnezeu pe pământ. O, fiți cu mare veghe cum împliniți Scripturile și poruncile vieții și fericirile, fiilor, și dragostea, tată! Țineți din răputeri la dragostea dintre voi, la frăția cea în numele Meu, așa cum Scripturile vă povățuiesc, căci unde nu este dragoste este ură, tată; unde nu este cuvânt dulce este cuvânt aspru și plin de trufie, fiilor; unde nu este sfințenie este păcat, tată, și unde nu este credință este cădere. O, învățați din

Scripturi, ca să știți din ele cum a căzut omul din rai, și vegheați apoi cu Mine ceea ce el n-a vegheat! Totul este cu puțință celui cu credință, dar și cu ascultare de Dumnezeu, fiilor. Omorâți-vă firea și obiceiurile ei și dați loc vieții cuvântului Meu în voi mereu, mereu, căci dacă nu mereu, mereu împliniți așa, găsește duhul rău porțiță de intrare și vă aduce la asemănarea cu el de câte ori voi nu vegheați. O, sprijiniți-vă unul pe altul pentru calea sfințeniei, dar nu uitați că sfințenie nu e numai ceea ce ați da voi să înțelegeți că înseamnă ea în voi, căci ea trebuie împodobită apoi cu buna voastră purtare unul de la altul, purtare plină de umilință și de cuviință, tată, prin care să vă dați cinste unul altuia în chip neostenit, că altfel vă dați dispreț, iar disprețul poartă în el otrava îngâmării, tată. O, nu dați să fiți unul mai mare sau mai tare decât celălalt în cuvânt sau în vedere, ci în fapte plăcute Mie să petreceți, căci dacă nu sunteți Mie plăcuți toți în toată vremea, sunteți vinovați unul pentru altul, tată, și nu vă puteți scutura de vină înaintea Mea, căci o pâine gustoasă Mie trebuie să fiți toți, laolaltă toți și mereu, măi fiilor. Fiți înțelepți pentru vremea postului, căci postul de bucate nu este nimic dacă nu sunteți frumoși cu duhul și cu sufletul înaintea Mea și unul înaintea celuilalt. E greu să postească omul post plăcut Mie. Cei ce se sfințeau pentru Mine se căzneau mult pentru vremea postului și se fereau cel mai mult să nu tulbure și să nu se tulbure cu duhul și cu sufletul, cu vorba și cu fapta, căci dragostea se hrănește cu greu în om și de la om la om. Duhul deșertăciunii stă de obicei pe limba omului și nu-i place lui alt loc mai bun, și de acolo începe să-l golească pe om de bogăția lui cea sfântă, și unul de la altul se ia această slăbiciune intrată în firea omului când omul nu învață din Scripturi statura cea pentru viață, dar voi, vegheați, tată, vegheați cu iubire unul peste altul și dați-vă unul altuia ajutor pentru plăcerea Mea în voi și între voi în toată vremea, că ușor mai cade omul din cele frumoase ale Mele de peste el, măi fiilor, iar Eu vreau să stau cu voi în toată vremea, tată, și să am loc să stau, și să-Mi faceți loc să stau și să fiu cu voi.

Am spus prin cuvântul Meu din zilele acestea că vreau prin voi să împlinesc lucruri mari prin post și prin rugăciune, tată, prin poporul acestui cuvânt, fiilor. O, ajutați-Mă așa, măi fiilor, că Mă doare că nu mai am cu cine în afară de voi să Mă ajut pe pământ. Slujitorii de biserică, în loc să îndemne oamenii la post și la veghe cu post și cu rugăciune, ei dezleagă și tot dezleagă peste păcătoși mâncare de mâncat și coboară jos din calendar zilele de post și vremile postului, căci odată cu strămutarea de la locul lor a sărbătorilor sfinților, a căzut unul din cei patru stâlpi ai postului, post care în câte un an abia că mai rămâne din el trei, patru zile, și iată câtă stricăciune a adus peste biserică și peste oameni umblarea la cele ce nu trebuia să se clatine de la locul lor, și nu știu cum s-o dau să deschid inima și mintea celor ce stau mari peste oameni, să facă ei bine lui Dumnezeu și loruși apoi și să așeze la locul lor sărbătorile și datinile sfinte, ca să le plătesc Eu lor cu mântuire pentru ascultare și pentru credință și pentru primire când Eu bat ca să intru la ei și să le cer să asculte de la Dumnezeu.

Iată, fiilor, de ce v-am așezat Eu pe voi în viață călugărească, tată, și în mâncare la fel. Nu mai au oamenii zile de post, nu mai au nici preoții, nici călugării, nu mai au. De la cel mai mare până la cel mai mic iubesc carnea pentru mâncare și toate cele ieșite din carnea de animal, tată. Am avut nevoie de ajutor pentru împlinirea Scripturilor cele de apoi și v-am cerut vouă să Mă ascultați cu post și cu rugăciune, tată, căci rugăciunea fără post nu are putere.

Iată, poporul cuvântului Meu este credincios și M-a as-

cultat să nu mănânce carne și cele ieșite din carne. N-aveam cu cine să Mă ajut pentru împlinirea Scripturilor, pentru nimircirea lui antichrist și al satanei de orice fel și pentru toată biruința Mea, care va să fie curând, curând prin lucrare de biserică și nu altfel lucrare.

Acum, poporul Meu, să fii cuminte, tată, și să faci pentru Mine iubire mare, că e vreme de post și de rugăciune mai cu putere, dar ai grijă de purtarea cea dulce cu Mine și unul cu altul, tată, ca să nu aibă diavolul cu ce se înfrupta de la voi, ci numai Eu să am, Eu și sfinții Mei și îngerii Mei. Vorbirea și purtarea cea sfântă și dulce să vă îndulcească duhul și să vă crească în voi mărturisirea lui Dumnezeu, măi fiilor. Trebuie să zidim raiul pe pământ, tată. Trebuie să fim dulci și să facem miere, tată, lapte și miere să gătim pentru sfinți și pentru îngeri, ca să se îplinească Scripturile care mai sunt de împlinit și pe care să le cerem să vină și să se așeze pe pământ prin rugăciune, fiilor. O, aveți grijă de soare, măi fiilor, să strălucească de șapte ori mai mult între voi, așa cum este scris, și așa să fiți în vremea care începe acum pentru pregătirea sărbătorii învierii, tată.

Fiți binecuvântați, fiilor, rugându-Mă să vin și să aduc binecuvântare pe pământ și credință și iubire să așez în oameni! Pace vouă! Nu uitați să fiți frumoși în vremea cea cu post, căci unde scrie post înseamnă mult și înseamnă frumos, iubire și sfințenie înseamnă, cerul și pământul laolaltă în petrecere și în lucrare înseamnă. Așteaptă neamul omenesc și toată facerea așteaptă la voi, căci sunteți cei mai mici și cei mai înzestrați de Dumnezeu, că iată, sunt Păstor între voi și vă învăț împlinirea Mea.

Binecuvântate să vă fie pacea și cuvântul, iubirea și duhul frăției, fiilor! Să ia poporul de peste tot lucrarea cea cu folos a postului: nerăutatea, mila și iertarea, pacea și bunăvoința între frați, între Mine și poporul Meu, și vom merge așa, cu iubire, spre sărbătoarea învierii, fiilor. Amin, amin, amin.

21 februarie/6 martie 2011

Duminica întâi a Postului Mare, a drepte credințe

Dumnezeu Se dovedește pe Sine împotriva tuturor dumnezeilor mincinoși ai oamenilor. Grăirea Domnului către slujitorii bisericii.

Eu sunt Domnul Dumnezeu, Stăpânul cerului și al pământului, căci sunt Făcătorul lor. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot, și Tatăl este în Mine, iar Eu întru El sunt. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul sunt, Domnul Iisus Hristos. Mă fac cuvânt peste pământ și grăiesc prin el cu omul cel credincios și cu cel necredincios. Cel credincios își întărește credința și puterea ei și lucrarea ei, iar cel necredincios se ascunde de Mine ca să fie el Dumnezeu, și își atrage luiși rodul necredinței lui, căci este luat fără de veste la întrebare de cele ce vin de la Dumnezeu față în față cu el ca să-L vadă pe Cel de Care el se scutură prin îngâmfarea lui de om cea împotriva lui Dumnezeu.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul și glasul Tatălui, și i-am răbdar pe cei necredincioși, mari și mici, față în față cu fiii credinței sfinte ca să dovedesc și mai cu putere roadele lui Dumnezeu prin cei credincioși, și așa a fost, și așa este, și așa va fi și de acum înainte, căci Dumnezeu Se dovedește pe Sine împotriva tuturor dumnezeilor mincinoși ai oamenilor și care nu pot nimic.

Să se oprească oamenii din mersul lor cel neputincios pentru salvarea lor și să înțeleagă pe Dumnezeul Cel adevărat, uitându-se la faptele Mele și la cuvintele Mele făptuitoare și

să descopere în ele lucrarea Treimii dumnezeiești, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeu și Făcătorul cerului și al pământului, văzutelor și nevăzutelor lor, Dumnezeuul norodului cel creștinesc, neam care și-a cunoscut păcătoșenia și L-a aflat apoi pe Dumnezeu și L-a iubit și L-a urmat, căci Domnul Se descoperă dăruitor de har celor ce se smeresc cu duhul, cu sufletul și cu trupul lor înaintea Sa.

Mă fac cuvânt de veghe peste cei credincioși în zi așezată de sfinți și de părinți ca să fie ea închinată Domnului pentru sărbătoare de credință, duminica drepte credințe, pomenire pentru credință, duhul descoperirii. Voi, cei care stați așezați slujitori peste oameni în numele Meu ca să le arătați lor calea spre Dumnezeu și spre adevăr, aplecați-vă în ziua aceasta și învățați de la Dumnezeu, căci calea cu Dumnezeu este duhul descoperirii, și este scrisă pe pământ calea Mea cu omul prin descoperirea sa. Aplecați-vă cu sfială sfântă la glasul Meu de peste voi în ziua aceasta, căci grăirea Mea de azi peste pământ și cartea în care Mă scriu ca să rămân scris în ea nu este altfel de lucrare decât duhul mărturiei, duhul descoperirii, iar voi întăriți-vă credința în Dumnezeu și mult s-o întăriți, căci satana și îngerii lui dau acum să smulgă tot sadul cel bun și să rămână numai neghina lui, iar cei ce mănâncă rodul neghinei se fac asemenea ei și vor aceștia să-Mi șteargă urma și numele de peste voi și de peste pământ și să se așeze ei drept Dumnezeu, căci este scrisă lupta aceasta între lumină și întuneric, iar lupta își are frontul ei pe pământ.

Eu, Domnul Iisus Hristos, vin spre voi și din Tatăl Meu Savaot grăiesc vouă. Lăsați-vă spre credință sfântă față de cuvântul Meu de peste voi în zilele acestea, căci Tatăl Mă trimite la voi să grăiesc, nu de la Mine Însumi fac aceasta. Eu fac lucrare de Fiu, căci ascult de la Tatăl și apoi lucrez ce-Mi dă să fac, și tot așa să faceți și voi, lucrare de fii, căci nu altfel sunt cei ce sunt fii. Uitați-vă la cei ce nu lucrează așa și nu cred așa, uitați-vă ce lucrare au și ce fac prin ea și cum vor să răstoarne ei pe Dumnezeu și să domnească ei în locul lui Dumnezeu. Voi însă căutați cu lucrare de fii, căci vin spre voi de la Tatăl în vreme de cumpănă și vă aduc de la El cum să lucrați ca să semănați cu Mine și cu Tatăl și nu cu fiii veacului acesta păcătos și trecător, care n-au nimic în Mine. O, învățați de la sfinți și de la părinți, căroră Eu, Domnul, le-am grăit prin duhul descoperirii și am întărit în ei credința și pe Dumnezeu între oameni pe pământ. Priviți la faptele Mele doveditoare prin sfinți și aplecați-vă să semănați cu ei, și nu vă potriviți feței acestui veac, căci Eu, Domnul, lucrez mult cuvânt în zilele voastre și prin el pregătesc viața veacului ce va să fie, căci trebuie pregătit ceea ce va să fie, și este scris în Scripturi să lucrez în zilele cele de apoi și să fac lucrarea lui Dumnezeu pe pământ și să-i îndemn pe toți la pocăință, căci toate cele ale întunericului omului vin de la păcatele lui și e prea mare întunericul pe pământ, iar oamenii nu se pot vindeca de el și de suferințe fel de fel până ce Eu, Domnul, nu le ridic lor păcatele, căci sunt Cel ce am putere să fac aceasta după ce așez în om credință și putere de credință în Cel ce iartă păcatele oamenilor ca să-i vindece El apoi pe ei de neputință și de necredință, și pe toate le lucrez Eu prin duhul descoperirii. Amin.

Mă aplec și vă grăiesc vouă, slujitori de biserici ai neamului român, și vă amintesc de sare, tată. Sarea dacă se strică nu mai este cu ce să se sareze. Voi trebuie să fiți sare bună, iar dacă v-ați ales această lucrare, ca să fiți sare pe pământ, vedeți dacă lucrați această lucrare și cercetați-vă pentru ea, că iată, vin și vă cercetez și vă povățuiesc acum să vă măsurați statura și lucrarea ei și rodul ei. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau, dar

are neamul creștinesc nevoie de preoți și de slujitori sfinți, și are cerul nevoie de aceasta pe pământ, căci secerișul se apropie și nu sunt secerători iscusiți prin care Eu, Domnul, să-Mi ocrotesc grâul și să-l deosebesc din neghină și să-l pun pe masa Mea, și abia, abia se mai zărește grâul Meu în mijlocul neghinei, tată, și vă spun vouă durerea aceasta a Mea.

O, întrebați-vă, fiilor, ce lucrare și ce rod aveți. Dacă cei pe care-i păstoriți văd bine calea sfântă și merg pe ea după voia Mea, după așteptarea Mea, voi sunteți sare bună, dar dacă ei nu văd calea și nu văd lumina ca să meargă după ea, ascultați glasul Meu și luați din el lumină ca să luminați cu ea și să vadă oamenii lumină în întuneric și să vină spre ea, să vină spre Mine oamenii, că e vreme de cumpănă, tată. O, nu dați din calea voastră glasul Meu cel de azi, duhul descoperirii, care vine de la Tatăl spre voi prin Mine, Fiul Său, Iisus Hristos Cuvântul! Vin de la Tatăl cuvânt spre voi ca să vă dau har și mult să vă dau, și să se cunoască harul când vi-l dau. Țineți vasul ca să torn în el, fiilor, și ca să aveți și ca să se vadă că aveți, și ca să nu lucrați de la voi, ci de la Dumnezeu să primiți și să aveți și să dați, și așa veți fi cei binecuvântați. O, lăsați pe Domnul la cârmă, căci valurile sunt tulburi și mari și nu puteți singuri. Bizuiți-vă pe Domnul, Care vine și vă grăiește vouă, și nu vă bizuiți pe voi. Nu trebuie să mai alergați la prooroci ca să întrebați pentru vreme de răstribite. Vin Eu, Domnul, spre voi, numai să Mă primiți așa cum vin, fiilor, căci Eu vin cu ocrotirea, numai să înțelegeți voi aceasta și să credeți așa. Se clatină pe valuri mari corabia, și cârma este amenințată de furtună, iar Eu stau și aștept să Mă strigați ca să vă ocrotesc și să vă izbăvesc.

Întăriți peste oameni pe pământ, întăriți peste neamul român duhul ortodoxiei și rugați sfinții și părinții să vină să sprijinească bărcuța pe valuri, ca să-Mi pot întări apoi pe pământ biserică vie, care să aibă părinți pe sfinți! O, căutați să lucrați după predaniile lor și nu ieșiți din carte, căci diavolul și antichrist vor să înghită toată turma, și se grăbește această lucrare. Sculați-vă spre veghe! E vremea să credeți că nu sunt povești cele ce sfinții și Scripturile au vestit că vor veni să încerce pe oameni. Voi trebuie să ascultați acum mai mult decât oricând, căci trebuie să biruiesc Eu, Domnul, și cei credincioși ai Mei, precum este scris să biruiesc cu ei și pentru ei.

Vin spre voi și fac sfat cu voi. E vreme de post și de rugăciune, tată. Vestiți zile de post și de strigare cu inimi smerite către Dumnezeu, ca să nimicim desfășurarea omului fărădelegii, antichrist, care dă să supună toată făptura. Veți fi întrebați de Dumnezeu dacă ați vegheat, dacă ați lucrat, dacă ați biruit împotriva lui antichrist. Deschideți harta, deschideți Scripturile cele pentru vremea aceasta și hai să le împlinim de partea lui Dumnezeu, căci este scris că Hristos va birui cu cei credincioși Lui. Spuneți răului să se oprească! Învățați sfințenia și împărțiți povăța ei! Vegheați, tată, căci v-ați așezat veghetori, iar dacă așa ați ales, vedeți dacă lucrați după cum cere această datorie!

O, vedeți că între voi mulți, mulți păstori dorm, și de aceea satana are cale să-și desfășoare țărșul. Hai, fiilor, să lucrăm aproape unii cu alții, hai, tată! E glasul Meu, e glasul Domnului pe cale cu voi. Mi-e milă de voi, Mi-e milă de turmă și de aceea cobor între voi plin de cuvânt, și tainic cuvintez, așa cum cuvântam cu omul în rai când el auzea glasul Meu umblând și cuvântând și îndemnând și întrebând și lucrând.

O, nu e minciună venirea Mea cuvânt la voi. Nu vă temeți! Nu dați să ziceți că nu sunt Eu, Domnul, acest cuvânt. Eu nu vin să vă cer sau să vă pedepsesc, ci vin să vă iert, tată, și vin să vă învăț cu Dumnezeu, căci v-ați dezvățat de Mine,

fiilor, și dați să lucrați voi, numai voi, iar Eu altfel pot să lucrez cu omul, fiindcă Îmi trebuie credință la om, și prin ea să-i dau lui duhul descoperirii. O, nu vă lepădați de duhul descoperirii! Nu așa făceau sfinții și părinții, nu așa, tată! Căutați să învățați lucrarea de fiu, lucrarea ascultării de Dumnezeu, fiilor! Vin pe pământ cuvânt, vine Domnul spre voi cuvânt și pâine de cuvânt. Ascultați-L pe el și hrăniți-vă de la El, hrăniți-vă din cuvântul lui Dumnezeu și ascultați-L pe El! Amin.

Eu, Domnul, stau în mijlocul unui popor mititel, pregătit de Mine în zilele acestea pe vatra neamului român, din care am venit să-Mi zidesc Israelul cel nou în locul celui care M-a răstignit și M-a aruncat de la el până azi. În mijlocul neamului român Mi-am așezat ieslea nașterii cuvântului Meu, și am pus credință în fiii cei născuți din acest cuvânt și am împlinit peste cincizeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român și ies cuvânt peste pământ ca mirele care iese din iatacul său ca să-și gătească mireasa.

O, pace vouă, slujitori de biserici, dar primiți cuvântul lui Dumnezeu în voi, fiilor, ca să puteți și pacea Mea s-o primiți, căci Eu vă dau nu cum vă dă lumea și duhul ei, și voi privi la voi și voi măsura acum înțelepciunea voastră și apoi credința voastră, fiilor! V-aș învăța mult și multe, și voi face aceasta îndată ce voi vedea că luați spre lucrare cuvântul Meu în voi. Opriți lucrarea lui antichrist, căci vă dau putere să puteți aceasta și să vă scuturați de cursa lui cea tainic întinsă peste neamul cel creștinesc, căci omul fărâdelegii are ce are cu cei tari, cu cei ce cred lui Dumnezeu, și prin care Eu voi birui, și vor birui și ei în numele Meu, iar partea lor va fi cu cei credincioși, va fi a celor credincioși. Amin.

O, înapoia Mea, satano, înapoia Mea, antichrist! Du-te în pământ pustiu și lasă neamul creștinesc, că este neamul lui Dumnezeu Cel veșnic viu! Fii cuminte, că Eu, Domnul Iisus Hristos îți poruncesc aceasta ție, iar tu va fi să ascuți așa. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu, în mijlocul căruia grăiesc ție și celor spre care se îndreaptă el spre lucrare. Amin.

Pace și ție, biserică a neamului român, căci Eu te dăruiesc cu credință sfântă, spre biruința ta cu Mine în zilele acestea și spre slava Mea, slava lui Dumnezeu în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

28 februarie/13 martie 2011

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Slava omenească la prohodirea ierarhilor de azi, față în față cu jertfa celor 40 de mucenici și cu durerea Domnului pe drumul Golgotei. Grăirea Domnului despre slujitorii bisericii.

In zi de sărbătoare mărturisitoare de credință în cer și pe pământ, Eu, Domnul Iisus Hristos, într-o cuvânt în cartea Mea cea de azi pe pământ, carte scrisă spre mărturie, și din care mulți iau mângâiere și credință, căci Eu, Mielul lui Dumnezeu, am deschis-o, precum este scris să fac aceasta, să deschid pecețile cărții cea cu șapte peceți și s-o las să grăiască pe pământ spre adevărarea lucrărilor Mele la sfârșit de timp, când Tatăl Îmi spune să grăiesc și să păstoresc neamurile cu toiag de fier, cu glasul cuvântului Meu, iar cel ce va crede fericit va fi, mântuit va fi, căci va face apoi el faptele lui Dumnezeu, fața Mea și viața Mea în om în mijlocul oamenilor, căci am nevoie de mărturisitori cu viața lor cea plăcută Mie în ei, ca să vadă lumină cei ce nu văd și ca să priceapă pe Domnul și să meargă apoi pe calea cea cu adevăr pe ea.

Cobor în mijlocul tău cuvânt, poporul Meu. Tu ești poporul cuvântului Meu. Nu se îngrămădesc prea mulți între cei ce dau să fie fericiți ascultând cuvântul Meu din mijlocul tău și împlinindu-l pe el peste viața lor, căci Eu am spus: «*Fericiți cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el!*».

E zi de mărturisire de credință, e sărbătoare de sfinți mărturisitori, căror Eu, Domnul, le-am dat pe pământ darul credinței sfinte și darul mărturisirii apoi. Din timp în timp am presărat pe pământ dovada mărturisirii despre adevărul lui Dumnezeu, căci cei necredincioși sunt cât frunza și iarba și trebuie rușinați pentru împietrirea lor, pentru nepăsarea lor de Dumnezeu și de viață, pentru prigonirea Mea dintre oameni, căci Eu am sălășluit mereu pe pământ în cei săraci cu duhul, care sunt credincioși lui Dumnezeu în mijlocul necredinței oamenilor, și prin ei am lăsat faptele Mele între oameni, lucrarea Mea, prin cei credincioși lucrată, și care M-a dovedit pe Mine Dumnezeu al lor.

O, ce zarvă pe pământ, ce pompă în numele credinței, față în față cu cei ce au mărturisit cu sânge mucenicesc lucrarea credinței în Mine în mijlocul oamenilor! M-am uitat din mijlocul cerului la cei mari ai bisericii neamului român când au prohodit ei pe ultimul ierarh plecat dintre ei. O, câtă pompă, câtă slavă omenească față în față cu slava durerii Mele pe drumul Golgotei, când gloată mare Mă scuipa și Mă hulea și Mă biciuia ca să duc crucea, pe care am fost apoi răstignit de cei ce-și ziceau slujitori ai lui Dumnezeu! O, câtă cinste am văzut adusă unui om în numele credinței, față în față cu jertfa Mea cea sângeroasă, sau cu jertfa cea cu sânge a celor patruzeci de mucenici când ei au pecetluit cu sângele lor mărturisirea credinței în Dumnezeu pe pământ în vremea lor în cetatea Sevastei!

O, cât Mă doare când văd câtă slavă își dau oamenii unii altora în numele Meu! Îmi săgetează mereu, mereu inima păcatul semeției din om și dintre om și om. Se hrănesc unii pe alții cu duhul slavei trecătoare slujitorii de biserică și-Mi dau să beau acest amar pahar. O, cum de nu se uită ei la Mine cum am fost Eu pe pământ între oameni! Cum de nu se uită ei la apostolii Mei cei de atunci! M-am uitat acum câteva zile, M-am uitat din mijlocul sfinților la fățarnicia lor, a arhierilor bisericii când au dat să dea scaun de slavă altui înscăunat în locul celui plecat de pe el. S-au adunat arhierii ca să numească ei pe cel vrednic. Cine mai are nevoie de Dumnezeu între ei? O, nu-i loc pentru Mine între ei, căci acolo lucrează mîta și duhul cel necurat al fățarniciei și al măririi de sine, pe care sfinții și părinții au apăsător mereu cu degetul ca pe cei mai aprigi dușmani ai mântuirii omului între Mine și om, păcate care-L scot pe Dumnezeu din om și care-l hrănesc pe el cu orbirea, care se vede peste tot cum domnește, îmboldindu-l pe om ca să nu-L vadă pe Dumnezeu martor al nedreptăților aduse Lui de către cei ce se joacă de-a viața în numele Lui. O, cum să încapă între ei cel credincios Mie și nu lor?

O, fii necăjiți și năpăstuiți pe pământ, o, turmă nemângăiată și neoblojită de păstori miloși, o, nu știți, fiilor, cine vă ia vouă laptele și lâna! O, turmă oropsită și înjosită de cei ce stau peste tine slujitori în numele Meu, auzi glasul Meu și te mângâie cu el în durerea ta, că vin în calea ta cuvânt ca să te păstoresc, căci păstori de peste tine n-au milă de tine, și s-au pus păstori unii pe alții ca să te jupoaie, tată, căci sunt necredincioși Mie și ție, iar tu nu te ridici ca să prinzi curaj și ca să iei putere și nădejde, ca nu cumva cei ce stau peste tine în nume de păstori să te vândă, tată.

Mă voi scula să fac dreptate și tainic voi lucra. De șapte mii de ani lucrez tainic, căci altfel nu pot să lucrez între oa-

meni. Acum două mii de ani am biruit atât de măreț împotriva celor ce M-au suit pe cruce ca pe un răufăcător, crezând ei că M-au terminat de tot, dar ei nici azi nu vor să știe și să înțeleagă că Eu am biruit și nu ei. Împărații păgâni n-au priceput în nici o vreme îndeajuns că Eu am biruit mereu împotriva lor prin cei credincioși ai Mei și prin cruce.

S-a bucurat împăratul cel din vremea jertfei celor patruzeci de mucenici sărbătoriți azi în duh de biserică, dar mucenicii Mei au biruit ei atunci împotriva lui, și nu el împotriva lor, și au biruit ca Mine, nu ca omul cel neputincios, și iată, nu înțeleg nimic, nimic cei necredincioși, căci sunt împietriți, dar înțeleg fiii credinței. Pe vremea apostolilor Mei ei erau cei biruitori, ei, cei prigoniiți și urmăriți din loc în loc de mai-marii de peste oameni, căci ei așezau din loc în loc lucrător duhul mărturisirii, credința în Hristos Cel prigonit, Fiul lui Dumnezeu. Nu înțeleg aceasta cei orbiți de duhul slavei deșarte, dar Eu, Domnul și cu cei credincioși Mie, suntem pe pământ sprijinul Tatălui Savaot, lucrare pe care n-o pricep cei amăgiți de duhul slavei trecătoare, din care ei se hrănesc cu multă lăcomie, cu mult acest păcat.

Grăiesc cu durere dumnezeiască și suspin în cuvânt, că strâmtă Mi se face calea de la cei ce Mi-o îngrămădesc sub pașii lor ca să nu se vadă ea, ca să nu se audă ea, ci numai pașii lor să se audă. Am însă și altfel de grăire, și toată lumea vede că Eu, Domnul, merg și-Mi fac cale să merg și să-i înspăimânt pe cei necredincioși, care nu Mă mai socotesc pe Mine și pentru care Eu sunt nimic, în vreme ce Eu sunt Domnul a toate câte sunt, și am sfinții mărturisitori măririi Mele, pentru care ei au mărturisit și au biruit și au luat de patrie a lor cerul, locul unde locuiește Domnul și sfinții Săi. Amin.

— **D**in țara slavei sfinților Tăi biruitori grăim noi peste pământ în ziua noastră de sobor între sfinți, Doamne. O, cei ce nu cunosc căile Tale și lucrările Tale, aceia se vădesc singuri pe ei înșiși că nu sunt ei cei ce Te cunosc, chiar când ei stau în numele Tău pe scaune peste gloate, și se cunosc aceia că nu cunosc umbletul Tău și lucrarea Ta între oameni. N-a fost în nici o vreme altfel. Oameni îndrăzneți și-au dat unii altora loc pe scaune în numele Tău și au dus cu vorba gloatele și au domnit fără dragoste de Dumnezeu peste oameni și fără dreptate, și n-au iubit aceștia în nici o vreme pe sfinții Tăi mărturisitori, ci, din contra, i-au prigonit, i-au înjosit, i-au umilit și i-au numit nebuni. Iată-i și pe cei de azi mari pe scaune de biserică cum râd de poporul cuvântului Tău de azi! Noi, cei patruzeci de mucenici mărturisitori în vremea noastră pe pământ, îi întrebăm pe aceștia dacă știu ei să spună oamenilor cu adevărat ce înseamnă sectă când ei rostesc acest cuvânt peste cei credincioși lui Dumnezeu cu viața și cu fapta lor. Îi aude cerul cum îi numesc ei sectă pe purtătorii de Dumnezeu în zilele acestea. Din duh de orbire spun ei așa.

O, țineți-vă gura, voi, cei ce nu voiți să grăiți adevărul, ci îl strâmbați înadins ca să rătăciți omul! Fiți cuminți, ca să vă ierte Domnul pentru rugăciunile celor credincioși! Lăsați mândria, lăsați minciuna, căci sunt de la diavolul! Nu puteți să-i loviți pe cei credincioși atunci când loviți, ci în voi loviți când dați să faceți lovituri, când dați să vă faceți apărători credinței față în față cu cei binecredincioși. Fiți cuminți, că nu e de glumit cu Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu! Ei sunt cei credincioși duhului descoperirii, prin care Domnul a lucrat mereu pe pământ pentru adevărarea lucrărilor Lui. Dacă nu puteți să vă umiliți și să cunoașteți lucrările lui Dumnezeu prin cei credincioși, fiți măcar cuminți și spuneți Domnului în taină: „Doamne, pentru rugăciunile celor ce cred, ai milă de

noi când vei cerceta lumea!“ O, fiți cuminți, că nu e minciună mersul Domnului cu poporul Său în zilele acestea! Amin.

O, miluiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează-l și ridică-l de ajutor pentru mântuirea celor necredincioși și mergi cu el spre biruința Ta, Doamne, și a sfinților Tăi. Amin.

— **O**, sfinți mucenici, ostași cu credincioșie, ați fost împăratului pământesc și ați biruit pentru el pe dușmanii lui, iar când ați fost puși să vă închinați la ceea ce nu înseamnă Dumnezeu v-ați ridicat tari și ați stat de partea Împăratului ceresc, mărturisitori tari, rușinând necredința împăratului pământesc și a slujitorilor lui. Așa rușinez Eu azi prin fiii cuvântului Meu pe cei ce se luptă cu Mine pentru slava lor, numai că Eu nu le iau slava, ci doar ei se tem de aceasta. O, nu le iau nimic, căci Eu n-am împărăție în lumea aceasta, iar ai Mei credincioși sunt mari în împărăția Mea, care este cu ei, nu în împărăția lor, a celor necredincioși. Ce frumos a fost arhiereul Meu cel dintre ei în vremea alegerii celui vrednic de scaun după socotința lor! O, ce frumos este el față de ei, ce mare! Ei înțeleg că mărirea fiilor slavei Mele este mare și se tem ca niște fricoși ai veacului cel trecător.

O, nu vă mai temeți, voi, cei ce vă țineți bine cu mâinile amândouă de scaunele pe care vi le alegeți să stați! Nimeni nu vă ia vouă scaunele voastre. Aveți însă nevoie și de Dumnezeu, dar voi nu vreți să știți aceasta. V-aș învăța ce să faceți, ca să vă fie bine pe pământ cu Dumnezeu, vouă și turmei nepăstorite, căreia voi îi sugeți laptele și îi luați lâna, dar sunteți prea mândri ca să vă aplecați pentru ca să vă învăț, numai că Eu am și altfel de grăire și pe toate le fac când voiesc și tainic lucrez, ca și acum două mii de ani când s-au temut cei mari că le voi lua Eu scaunele, dar ei au rămas pe scaunele lor, iar Eu M-am slăvit cu slava Mea cea de la Tatăl, așa cum ei nu se așteptau, căci au fost necredincioși, și tot așa sunt și azi, și au plată cu cei necredincioși.

O, poporul Meu, să dai, tată, cuvântul Meu, să-l pui în piață ca să fie văzut și luat, iar tu ai grijă să fii copilul Meu, iar Eu să-ți fiu Dumnezeu, fiule. Când greșești scoală-te și spune-Mi să te iert. Când strigi la Mine spune-Mi să te ascult. Când îți cer să Mă ascuți ascultă-Mă, tată, că am mult lucru de lucrat, și Mă ajut cu credința ta ca să lucrez. Pace ție! Eu te împuternicesc să stai cu Mine, să poți cu Mine, și prin harul Meu tu poți și ești, nu prin puterea ta.

Eu, Domnul, te îmbrățișez în cuvânt de câte ori Mă las peste tine cuvânt. Eu, Domnul, sunt acoperământul tău, poporul Meu, și e mare peste tine ocrotirea Mea și a sfinților Mei. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2011

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Omul s-a dezvățat de Dumnezeu. Să nu se lase greu creștinul.

O, să vă întărească și să vă aline Tatăl Meu, Dumnezeu Savaot, pe voi, cei ce dați ființă cuvântului Meu în cartea sa cea de azi și să vă întărească El vouă și poporului cuvântului Meu credința și puterea ei pentru lucrările Mele cele de azi cu voi, că am de strigat pe pământ după om să se lase de păcat și să se întoarcă la Dumnezeu prin pocăință, să-și ia omul crucea și să caute după Mine și să învețe mersul cu crucea, mersul după Dumnezeu, așa cum i-am arătat Eu omului că trebuie să meargă ca să semene cu Mine, cu adevărul să semene omul, nu cu diavolul, care-l minte pe om zi după zi cu ale lui momeli, căci minciună este viața cea fără Dumnezeu pe

cale cu omul, și plânge Domnul și plâng sfinții că s-a dezvățat omul de Dumnezeu în toată purtarea sa și uită el de ființa Mea, care umblă după el, după ceea ce a pierdut umblă Dumnezeu.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot, sunt Domnul Iisus Hristos și umblu suspinând după om și îl văd râzând și dansând și grăind deșertăciuni și gândind la viața lui deșartă și îndulcindu-și-o cu păcat. O, ce să fac altfel cu omul decât să-l strig ca să Mă audă? Îl strig și tot îl strig să Mă audă cumva și să-Mi ușureze suferința Mea cea de la el și să-l rog să nu-Mi mai facă suferință, căci am obosit de durerea Mea cea de la el.

N-are omul habar de Dumnezeu decât doar să-l ajute Domnul în toate ale lui, și nu-i este milă de crucea Mea cea de la el. Îi trebuie credință omului. El zice că are, iar Eu, Domnul, îi zic lui că-i trebuie credință ca să Mă înțeleagă el ce-i spun când îi spun așa. Cel ce are credință este cel învățat de Dumnezeu cum să meargă pe această cale a credinței, iar Eu i-am arătat omului și i-am grăit pentru aceasta acum două mii de ani și am spus: *«Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie»*. Eu trebuie să-l văd pe om că face aceasta și că înțelege cum să-și câștige lui Dumnezeu sufletul său prin împlinirea Evangheliei Mele peste el și să nu-i fie rușine față în față cu omul de pe pământ, care umblă fără cale, căci dacă se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat, și Eu Mă voi rușina de el când voi sta întru slava Tatălui Meu cu sfinții îngeri slujitori față în față cu omul.

Este scris de sfinți și de părinți despre cei ce ascultă, căci sunt fără de griji și sunt ocrotiți. O, aceștia sunt ocrotiți de însuși duhul ascultării, iar Eu am spus: *«Fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el!»*. Aceasta înseamnă lucrarea ascultării și care îl ocrotește pe om sub ea împotriva a tot răul. Amin.

Te învăț, poporul Meu, în ziua aceasta odihna ascultării, tată. O, să nu înțelegi pripit această lucrare, măi fiule creștin. Să nu văd la tine nedumerire pentru lucrarea ascultării ca să Mă ispitești pentru ea, căci Eu, Domnul, te-am învățat toate și ți-am lăsat carte pentru toate, iar tu trebuie doar să te închini Mie prin ascultare de cuvântul Meu împlinit peste tine, ca să-ți fie bine ție în toată vremea și în toate, tată. Tu însă, după ce nu ascuți de cuvântul Meu așa cum cere el și-ți faci rost de dureri, dai apoi să te lași greu pe cei din jurul tău, și nu e drept să faci așa, o, nu e drept, tată, ci e bine să porți cu răbdare crucea și e bine să te așezi înaintea Mea, căci puterea Mea e dumnezeiască, nu e omenească, tată, dar și tu să știi cum să te așezi frumos față în față cu Mine, în toată răbdarea și blândețea și sfiala sfântă, ca unul care nu M-ai ascultat, ca să te iert prin părerea ta de rău că nu M-ai ascultat frumos, și asta să-ți fie durerea: că nu M-ai ascultat, și nu să-ți fie ea durerea cea de la neascultare. Când Eu văd așa la tine, altfel iese totul, altfel este iubirea ta față de Mine și de puterea Mea, din care pot să iau și să-ți ajut, căci omul face multe greșeli și nu dă să-și caute vindecare pentru ele, iar dacă nu dă, ele se lasă greu apoi pe om, și trebuie să știe omul cum să se așeze înaintea Mea și cum să Mă înduioșeze prin căutarea lui spre Mine, prin ruga lui cea blândă pentru voia Mea cea bună pentru el.

O, poporul Meu, să nu-i fie omului dor de Dumnezeu numai când e îndurerat și necăjit, și să-i fie dor în toată vremea, și mai bine-i este lui să aibă rană după Mine prin dor, decât să aibă rană de la lipsa lui Dumnezeu din el când el dă să nu Mă asculte așa cum îl învăț Eu. Și te mai rog, poporul Meu, să-Mi mai ascuți tu, tată, încă o rugămintă și să nu Mi-o uiți pentru împlinirea ei. Te-am povățuit și mereu te-am rugat să nu-Mi

îngreuiezi mersul Meu de la cer la pământ și lucrarea cuvântului Meu, cu care Tatăl Mă trimite în vremea aceasta ca s-o aduc spre om. Te-am învățat, tată, să cauți după Mine, nu după cei ce-Mi sprijinesc lucrarea Mea cea de azi. O, să nu Mă superi neascultând așa, să nu pui sarcinile tale pe ei, să nu arunci pe ei durerile tale, căci ei au să-Mi poarte pe cele ce am Eu să le port cu ei. Îi îndemnam pe păstorii poporului Meu la începutul Meu cu cei mai mici de azi, cu care Mă sprijin acum pentru cuvântul Meu, și le spuneam lor să nu așeze sarcini pe spatele măgărușilor, ci să-Mi ocrotească ei, cumva, mersul Meu cel greu cu ei, căci poporul dădea să se lase greu, așa cum se învățase să facă încă de la începutul lucrării Mele cea de azi, și e păcat să facă el așa, și iată, mersul Meu cel greu trebuie ocrotit și-Mi trebuie ocrotitori. Când cineva bea apă dintr-un izvor nu trebuie să dea să strice și să îngreuieze cursul izvorului și puterea lui, ci trebuie să ia din apa lui și să se folosească și să meargă mai departe pe cale. O, învățați toți, toți, de prin toate cetățile, învățați să vă bizuiți pe Dumnezeu și pe ascultarea de Dumnezeu și de cuvântul Său, iar cele ce vă îngreuiază de la neascultare așezați-vă cu ele înaintea Mea și a sfinților ajutători, că nu e drept să vă îngreuiati unii pe alții și să lăsați cerul de sfinți, apărători din cer pentru voi, cei de pe pământ.

Te învăț, poporul Meu, lucrarea ascultării, tată. Această ascultare îți cer acum: să nu te lași greu pe mersul Meu, pe cei de la izvorul Meu de cuvânt, ci să Mi-i ocrotești pe ei de dureri, căci Eu am sarcină peste ei pentru tine și-ți port de grijă să ai hrană de cuvânt pe masă și să ascuți de cuvântul Meu apoi. O, să nu îngreuiezi cu grijile tale mersul Meu cu cei de la izvor, ci să iei de la ei pe Domnul așa cum ți Se dă El, căci poporul acestei lucrări nu M-a ascultat așa, încă de la început nu M-a ascultat, ci a venit cu ale lui ca să se lase greu, fiindcă n-a venit să învețe el lucrarea sufletului său pentru Evanghelia Mea, iar dacă n-a învățat aceasta, s-a lăsat greu, și e păcat să facă omul așa cu Dumnezeu.

Fiecare să meargă cu cruce după Domnul și fiecare să caute să fie ocrotitor lucrului Meu cel de azi sau măcar să nu Mi-l îngreuieze, că prea mult văd cum dă creștinul să-și lase sarcina sa și durerea sa peste mersul Meu cel de azi, și e păcat aceasta. E bine să știe omul crucea sa și pe Dumnezeu și pe sfinții Lui cei grabnic ajutători pentru cei ce se ridică spre ascultare de Dumnezeu. E bine să nu uite omul pe Dumnezeu și calea între el și Dumnezeu, rugăciunea cea duioasă, cea care aduce pe Domnul ajutător grabnic, căci fiecare om are neputințele sufletului lui pentru puterea vieții și a purtării trupului, și văd pe pământ cum își distruge omul unul altuia puterea cea pentru viață, iar a fi creștin cu sufletul lui, e greu să înțeleagă omul această lucrare înăuntrul lui și în jurul lui.

Să înveți, poporul Meu, slava crucii și strălucirea ei, tată. Nu te supăra sub cruce. Ea e calea ta spre Mine și spre ascultare, fiule. Îi văd prea mult pe cei ce-Mi poartă mersul, îi văd doborâți de cei ce nu-și duc frumos crucea. Nu e bine să faceți așa cu ei, fiilor. O, nu alergați spre ei, căci Eu nu așa v-am povățuit să lucrați. Ei nu sunt făcători de minuni așa cum ați vrea voi pentru voi. Ei sunt pentru Mine puși deoparte ca să fac cu ei lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o fac în zilele acestea, ca să curg prin ascultarea lor, să curg peste pământ Eu multul Meu cuvânt, pentru pocăință și pentru mântuire apoi peste om. Aș fi vrut să am popor tare cu mersul și viguros cu puterea, dar dau mulți să vină să se alăture pentru binele lor, nu pentru binele lui Dumnezeu, iar dacă vin așa nu știu aceștia să caute după Dumnezeu și de ce să-L caute.

O, altfel e drumul de nou Ierusalim pentru om, și nu

înțelege cel ce dă să vină să se alăture, ci, din contra, dă să vină să se lase greu cu greutatea lui, în loc să se lase nou, și spre mărirea Mea să lucreze cel ce dă să se alăture mersului Meu de nou Ierusalim cu cei ce se lasă de ale lor pentru ale Mele apoi purtate de ei spre slava Mea. Atâția ani am așezat învățatură tare pentru cei ce dau să meargă pe drum nou cu Mine și cum să meargă pe el fără să îngreueze mersul celor ce merg. În casa Tatălui Meu sunt multe locașuri pentru că nu toți pot la fel să meargă, și trebuie să-și înțeleagă fiecare puterea cea pentru mers. Unii pot pe trepte mai jos, alții pot cu iubirea și cu ascultarea, și iată, nu pot toți la fel, iar Scripturile învață aceasta, numai să deschideți să citiți în ele cum dădeau mulți să îngreueze mersul bisericii Mele la început și cum apostolii Mei grăiau bisericilor și dădeau să descurce înțelesul cel bun pentru slujirea și mersul Evangheliei, mers neîngreuiat de cei ce se lăsau greu, slujire pe care n-o înțelegeau cei ce se apropiu să fie creștini, și iată, lucrarea cea de nou Ierusalim este pentru slujirea Evangheliei, din care să ia cei cărora Eu le descopăr, și nu alt loc este în această lucrare, că e măreață lucrarea Evangheliei și trebuie sortare pentru cei ce se fac popor al acestei vestiri, ca nu cumva să se îngreueze mersul Meu, lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o lucrez cu un popor în zilele acestea.

O, copii purtători ai crucii Mele de azi și ai mersului cuvântului Meu, învățați să vă ocrotiți, căci mulți s-au învățat să vă scoată de sub ocrotirea Mea și să pună sarcini pe voi și dureri și tristeți de-ale lor și străngeri de inimă, tată, iar voi sunteți plăpânzi, așa cum Îmi place Mie, ca să pot Eu, fiilor. Să învețe cei apropiați la izvor, să învețe ocrotirea lucrării Mele de nou Ierusalim și mersul ei! Voi trebuie să stați înaintea Mea cu pace, tată, și să nu vrea altfel poporul să facă cu voi. Dau să am în părți ocrotire Mie, fii care să nu facă dureri și care să-Mi ferească de sarcini mersul. Mi-e milă de voi sub sarcini, că ele vă încordează inimioarele și vă încrozniază trupușorul în fel și chip, iar voi sunteți plăpânzi. Învățați să închideți porțile cele pentru pacea voastră și să stați adăpostiți ca să-Mi folosiți Mie, tată, că pentru aceasta v-am deosebit și v-am adunat să-Mi slujiți, și nu înțeleg toți cei care se apropie, nu înțeleg cum să le fie purtarea, cum să-și poarte crucea ca să n-o arunce pe voi, iar Eu am aici de lucrat slava Mea cu voi, cuvântul Meu peste cei ce vin să se hrănească cu el cu multă umilință, cu multă pocăință și cu fapte mari apoi pentru credință și prin credință. O, ocrotiți-vă și voi, căci Eu aceasta vreau, să fiți voi ocrotiți ca să puteți pentru lucrul Meu cel de azi cu voi.

Îi rog pe cei ce au înțelepciune, să și-o întărească pe ea cu înțelepciunea Mea și să lucreze cu ea în jur pentru ocrotirea lucrării Mele de nou Ierusalim, de cuvânt sfânt peste pământ, ca să curgă cuvântul Meu și prin care să se întoarcă la pocăință omul și la cale cu mântuire pe ea. Îi rog pe cei ce au grijă de jur împrejur, îi rog să-Mi îngrijească Duhul Meu din mijlocul cetății Mele și să se hrănească cu El unul pe altul fiii cetății, căci Eu, Domnul, pun duhul ocrotirii peste cetatea cuvântului Meu și dau să înseninez puterea cea bună, cea pentru Mine în toți cei din cetate.

Pace ție, cetatea Mea, cuibuțul Meu de nou Ierusalim, căci Eu, Domnul, am nevoie de pace multă în mijlocul tău pentru lucrul Meu cu tine pe pământ! Amin, amin, amin.

14/27 martie 2011

Praznicul Bunevestiri

Îndemn la rugăciune sfântă și la viață îngerească. Cei blânzi sunt cei ce moștenesc pământul. Duhul pocăinței îl ține pe creștin în duhul temerii de Dumnezeu.

Cu vestire de înger deschid cartea Mea cea de azi și Mă scriu în ea în ziua aceasta cu zi de praznic sfânt pentru Mine și pentru mama Mea Fecioară și zic: Bucurați-vă în lucrare mântuitoare de la Dumnezeu, voi, toți cei care iubiți mântuirea cea de la Mine, și slăviți pe Domnul și temeți-vă de El pentru ca să vă lucrați mântuirea, și îngerii vă vor sluji și vă vor izbăvi pe voi în toate și prin toate, căci scris este: «*Străjuți-vă îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și-i va izbăvi pe ei*».

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Savaot și al mamei Fecioare, căreia îngerul i-a vestit că Mă voi sălășlui în pântecele ei și Mă voi naște din ea prunc și voi crește mare și Fiul lui Dumnezeu Mă voi chema și voi împărăți cu împărăție fără de sfârșit peste seminția lui Avraam, peste poporul cel binecredincios, care umblă pe căile mântuirii.

Binecuvintează pe Domnul, o, popor al cuvântului lui Dumnezeu, căci tu te-ai născut și te naști din cuvântul Meu cel de azi, cuvântul bunevestiri de peste tine, și cu care tu te hrănești ca să crești pentru Dumnezeu și ca să aibă Domnul popor pus deoparte pe pământ, căci pe pământ e numai duhul lumii, dar în mijlocul tău e Duhul lui Dumnezeu, Care-ți hrănește viața, Care-ți lucrează mântuirea, fiule, iar pentru mântuirea ta tu trebuie să îplinești peste tine cuvântul Meu, să faci ascultare de el, tată, căci cei ascultători de Dumnezeu sunt ocrotiți prin duhul ascultării și sunt străjuți și izbăviți mereu de îngerul lui Dumnezeu, precum este scris.

O, roagă-te lui Dumnezeu cu rugăciune sfântă, poporul Meu! Nu cumva să te înveți cu rugăciunile pe care le citești, ci caută să se învețe ele cu tine, tată, căci duhul lor vine din părinți sfinți cu duhul și sunt adânci la cuvânt și sunt mari și cuprind în ele lucrarea mântuirii omului dacă se amestecă ele cu lucrarea vieții omului. Fiii oamenilor fac rugăciuni și plătesc rugăciuni numai la vreme de necaz și strigă ei la Mine să-i izbăvesc de necazuri, și pe mulți îi aud strigând atunci cu foc și cu durere și cu putere și cu credință, iar Eu le dau izbânda pe care Mi-o cer pentru că Îmi cer. Ei însă glasul Meu nu vor să-l audă și să-și stârnească pasul spre Mine, ci se întorc la viața lor cea trecătoare după ce își află izbăvirea din necaz. Îi aud însă vestind unii altora izbânda lor cea de la Mine și se laudă cu ea și se bucură cu ea. O, cât M-aș bucura și Eu, Domnul, de la ei dacă s-ar face ei fii ai lui Dumnezeu, ascultători de Dumnezeu cu viața lor! Nu sunt ascultători de Dumnezeu fiii oamenilor, căci ei sunt fiii veacului acestuia și nu dau să se învrednicească de veacul ce va să fie și să semene cu îngerii prin toată purtarea lor peste viața lor.

O, fii ai cuvântului Meu cel de azi, căutați cu rugăciune sfântă spre Dumnezeu și căutați să semănați cu îngerii, fiilor! Viață îngerească să se suie la Mine din voi și din mijlocul vostru mereu, tată, ca să locuiască îngerii Mei cu voi, măi fiilor. Mama Mea Fecioara a fost slujită de îngeri, iar taina aceasta n-au priceput-o oamenii din vremea aceea. Ea vă călăuzește pe voi în ziua aceasta de praznic sfânt, căci mama Mea este mângâietoare ca și Mine și îndeamnă ca și Mine la duhul mângâierii, la Duhul lui Dumnezeu vă îndeamnă ea pe voi. Amin.

— O, fiți blânzi, blânzi, fii ai Fiului meu, Iisus Hristos! Cei blânzi sunt cei ce moștenesc pământul și cerul pe pământ și au acest semn pe ei, au

duhul blândeții, îl au înăuntrul lor și în afara lor în toată purtare cea dinăuntru și cea din afară.

O, fiți smeriți, smeriți, fiilor! Fiți smeriți, căci nu pot fi altfel cei ce sunt blânzi! Fiți blânzi și smeriți cu inima, că aceasta v-a învățat Fiul meu să lucrați în toată lucrarea voastră cea dinăuntru și cea din afară înaintea Domnului și unii înaintea altora și v-a arătat cum să lucrați așa. Rugăciunea cea care trece prin voi cu putere, ea vă ridică până la cer și Îl coboară pe Domnul până la voi și vă schimbă din slavă în slavă. O, rugați-vă cu rugăciune sfântă, iar aceasta înseamnă să împliniți în voi și peste voi ceea ce cereți atunci când faceți rugăciune înaintea Domnului. Faceți tot ceea ce vă cere Fiul meu, căci voi sunteți fiii nunții, fiii lui Dumnezeu, născuți din cuvântul Fiului meu de peste voi! Precum vă bucurați când vă învăluie Fiul meu în cuvântul Său de peste voi, mai mult bucurați-vă împlinind voi tot cuvântul Său, căci fericiți sunt cei ce ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el, așa cum Fiul meu Iisus Hristos a rostit cuvânt fericit pentru cei ce ascultă de El.

O, fiți curați cu inima, și învățați bine această lucrare și vederea ei, căci cei ce nu lucrează așa, aceia nu știu ce înseamnă Dumnezeu în ei și între ei. Își atrag dureri mari cei ce nu-și lucrează lucrarea inimii curate în ei și între ei, precum bucurii mari își atrag cei ce iubesc în toate lumina ca și Dumnezeu. Adânciți-vă în Domnul prin cuvintele rugăciunii, căci casa voastră este El, și este odihna voastră Domnul.

O, nu uitați duhul pocăinței, fiilor! El vă ține pe voi în duhul temerii de Dumnezeu și vă scapă de păcatul care dă să vă pândească din părți. Fiți înțelepți împotriva păcatului, căci diavolul dacă vă știe că vă feriți de fața păcatului el încearcă cu ce este bun, ca să credeți că nu este rău ceea ce ar da el să vă aducă, și apoi se bucură de pata de pe sufletul vostru, că el nu are altă țință decât să-i facă pe cei sfinți să se lase spre păcat și spre deșertăciune și apoi spre deznădejde. Voi însă aveți pe Domnul de toiaș și de iubire, dar stați în iubirea Lui, fiilor, căci diavolul este mult prea ascuns ca să-i puteți vedea lucrarea.

O, lucrați și trăiți ca fiii lui Dumnezeu și fiți ca îngerii lui Dumnezeu pe pământ! Tot ce iubește Domnul vi s-a descoperit vouă, iar voi căutați să nu pierdeți foloasele înțelepciunii cea de la El, căci El v-a dat nume mare și Se arată strălucit dintre voi tuturor celor de sub cer, și la cuvântul Său v-a făcut vlăstari de Împărat. O, v-aș cânta ca pe fiii de Împărat, căci Împăratul vostru este Domnul, Fiul meu iubit. Bucurați-vă de El și cu El, și nici o altă bucurie să nu vă înșele pe voi! Păstrați cu sfințenie ortodoxia voastră, ortodoxia bisericii Domnului în mijlocul neamului român, căci diavolul lucrează în zilele acestea cu viclenie să smulgă de pe fruntea acestui neam numele de creștin ortodox, dar Domnul va face să crească din rădăcină biserica Lui și nu vor fi înșelați cei ce vor avea credință și nu va fi biruită biserica lui Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, Fiule Iisus, e zi de praznic împărătesc în duh de biserică, zi măreață pentru Tine și pentru mine, când ne-am unit spre nașterea Ta apoi pe pământ din pantecele meu fecioresc. Duhul Sfânt m-a așezat întru Tine și Te-a așezat întru mine și am făcut lucrarea Tatălui, și precum Te-ai supus Tu când Tatăl Te-a trimis să Te naști pe pământ, așa și eu m-am supus și am primit de la Tatăl Savaot pe Fiul Său în pantecele meu fecioresc în ziua aceasta de praznic sfânt, zi de bunăvestire pentru mântuirea neamului omenesc.

O, întărește-Ți poporul, Fiule Doamne, cu cuvântul Tău mereu peste el și ocrotește-l pe el cu îngerii Tăi străjuitori împotriva a tot răul și vicleanul! Binevestește-l pe el casă a Ta în mijlocul neamului român și fă să slăbească vrăjmașii Tăi și ai

lui! Ți-aș cânta slava Ta cu poporul Tău de azi din români luat și aș cânta pentru Tine și venirii Tale. Mi-e dor să cânt cântarea celor răscumpărați, mi-e dor de biruința Ta, de ziua Ta cea mare, de cerul cel nou și de pământul cel nou, pe care noi le așteptăm să se arate cu totul în cântări de cete îngerești, și mi-e dor de lumina arătării Tale, și mi-e dor, o, Fiule scump. Amin.

— O, mamă, tot cerul de sfinți și de îngeri e plin de dor, mamă. Așa să fie și în poporul cuvântului Meu, precum în cer, mamă, să fie dorul lui. În orice clipă să aibă grijă de dor poporul cuvântului Meu și să se unească cerul cu pământul de dor în mijlocul lui, mamă!

O, bucurați-vă că Domnul este cu voi, dar să Se bucure și Domnul că sunteți cu El mereu, mereu, fiilor, căci Eu, Domnul, nu mai am alt loc de odihnă și de popas între cer și pământ ca și la voi. Credința să vă crească mult, fiilor, căci proorocii toți așteaptă împlinirile cele proorocite de Duhul prin ei, iar voi cereți, tată, cereți împlinirile toate pe pământ, cereți cu inimă mare și cu dor, cereți cu rugăciune sfântă și adânciți-vă în duhul cuvintelor rugătoare, căci prin post și prin rugăciune biruiesc Eu cu voi. Faceți să ajungă la cer rugăciunile voastre, căci molia dă să roadă firul cel de la voi la Mine, dar voi fiți vii cu rugăciunea și faceți să fie ea mare, tată, mare cât de la pământ la cer, ca să pot Eu prin ea, fiilor. Cel ce are lucrarea rugăciunii este ca Mine, blând și smerit cu inima, mare cu fapta credinței și curat cu viața și cu iubirea, căci iubirea Eu sunt, și ca Mine să fie cel ce Mă iubește, cel pe care Eu îl iubesc.

Iubiți pe Domnul, și El vă va iubi pe voi! Arătați unii altora că Mă iubiți, fiilor! Iubirea dintre voi să fiu Eu, Cel fără de păcat. Iubiți așa cum vă învăț Eu și nu învățați din voi iubirea, căci Eu sunt Domnul, iar voi să-Mi fiți fii și să Mă ascultați cu ascultare de fii. Amin.

Pace vouă! Pace ție, poporul Meu de nou Ierusalim! Deschide, tată, celor ce vin și te întreabă de Mine și dă-le lor de la Mine, nu de la tine, tată, căci tu nu ai dacă Eu nu pun să ai și să dai! O, îmbracă-te în Duhul Meu și așa să stai înaintea celor ce vin la tine și te întreabă de Mine și de tine, și spune-le lor că fericiți vor fi cei ce vor asculta de acest cuvânt al Meu din mijlocul tău și îl vor împlini pe el spre bucuria Mea în ei și spre moștenirea ce va să vină cu Mine pentru cei ce cred, căci prin credința celor credincioși venirii Mele celei de azi Eu, Domnul, voi întocmi văzut pe pământ veacul ce va să fie, împărăția Mea cea fără de sfârșit cu cei credincioși ai Mei. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2011

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Iertarea păcatelor este singura doctorie a omului. Cuvânt de trezire peste neamul român. Îndemn la post. Povește pentru purtare sfântă. Lepădarea de sine și sfințenia.

— E zi de învățătură sfântă pentru mântuirea omului, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, grăiesc din văzduhul grădiniței cuvântului Meu cea din mijlocul poporului român și dau să-l povățuiesc pe om cu povață sfântă și să-l îmbiu spre mântuirea lui, să-l trezesc cumva, să-l fac să cadă pe gânduri și să-și vină în firea cea bună, că are omul nevoie de iertarea păcatelor, fără de care nu este vindecare pentru om. Nu este altă doctorie pentru vindecare decât iertarea păcatelor pentru om, iar această vindecare se face prin duhul pocăinței. Omul însă e tare greoi, e tare adormit față de această lucrare, e tare slab cu temerea de Dumnezeu și are nevoie de deșteptare,

bietul de el.

Cobor în mijlocul tău cu povață de mântuirea omului, o, popor al cuvântului Meu. Te-am strâns lângă izvorul Meu de cuvânt ca să am cu cine să grăiesc, tată. Ți-am dat darul cel sfânt al credinței ca să Mă poți primi când grăiesc cu tine. Stau în văzduh pe car de heruvimi și-Mi slobozesc glasul ca să fiu așezat în carte și să Mă împart apoi celor credincioși, care Mă caută pentru izvorul Meu de cuvânt. Puțin de tot Mă caută omul, căci ca să Mă caute cu adevărat ar fi să împlinească el cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi și să se sfințească pentru Mine omul.

Este înconjurat de ispite omul, căci pe pământ este potrivnicul Meu, diavolul, care-l îndeamnă la păcat pe om. Cine l-a adus pe diavol pe pământ? Neascultarea omului a făcut aceasta și nu-și dă seama omul cât de rău îi face și cea mai mică neascultare, de la care omul se învață apoi cu negrija de suflet și de Dumnezeu și stă omul fără acest veșmânt, fără pază împotriva vrăjmașului sufletului său. E vreme de post și de rugăciune. E carte lăsată pe pământ pentru ca să învețe omul din ea cum să trăiască el înaintea lui Dumnezeu și calcă omul peste carte, calcă peste legea cerului și se mândrește împotriva ei cu legea lui cea fără Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin cu sfinții, vin să-l trezesc pe om spre glas ceresc, vin să-l vestesc că nu veghează împotriva dușmanului lui.

O, popor al neamului român, tu ești țară creștin-ortodoxă, tată, și s-ar cădea ca mai-marii de peste tine să te povățuiască să nu mănânci bucate oprite pentru zile de post, tată. Peștele se strică de la cap și tot așa se strică de peste om rânduiala cea dumnezeiască, cu care Eu, Domnul, din milă pentru om am așezat-o pe pământ prin cei sfinți. Eu, Domnul Iisus Hristos, am venit de la Tatăl pe pământ și am luat trup de om, născut din trup fecioresc, și am postit patruzeci de zile și patruzeci de nopți, iar diavolul a venit cu ispită spre Mine în tot acest timp, că nu-i convenea lui legea cea sfântă lăsată de Dumnezeu pentru om ca armă împotriva vrăjmașului omului, diavolul.

Nu-l poate omul birui pe satana decât cu post și cu rugăciune, cu pocăință pentru păcate și cu răbdare pentru pocăință. O, nu poate omul să biruiască ispita, iar ea îl biruiește mereu pe om. Își hrănește omul cu păcat viața și nu se sfiește de Dumnezeu și de îngerii lui Dumnezeu și de tot cerul de sfinți, care sunt în toată vremea ochi și urechi față în față cu cei de pe pământ. O, cum să fac să-l ajut, cumva, pe om? Nici cei ce s-au învățat cu mersul la biserică, o, nici aceia n-au dat să se deprindă cu cele de la Dumnezeu lăsate și să le împlinească omul. O, cum să fac să-l pot ajuta pe om spre ridicarea din păcat, spre pocăință și spre vindecare să-l îmbui apoi? O, cum să fac să Mă audă omul și să Mă creadă ceea ce Eu grăiesc peste el?

— **O**ai pe sfinții Tăi, Doamne, lucrători de lângă Tine. Se fac sfinții Tăi cuvânt odată cu Tine, căci Tu cu ei vii și așa Îți îplinești venirea, precum scrie în Scripturi ca să vii cu sfinții întru venirea Ta. Strigăm și noi la oameni și îi învățăm și noi, căci am gustat pe pământ din rodul morții, iar Tu ai lucrat cu milă și ne-ai scos din noroiul păcatelor pe noi, cei ce ne-am întors la Tine din păcat ca să ne dai apoi doctoria vindecării, iertarea păcatelor, Doamne. Nimic nu-l poate vindeca pe om decât iertarea păcatelor lui, și numai Tu ai putere să ierți păcatele omului dacă el caută sau dacă Tu îl trezești ca să Te caute și să bată să-i deschizi și să ia de la Tine viață cu sfințenie în ea, căci Tu ai spus: *«Fiți sfinți, că Eu sunt sfânt!»*.

Îi aduc omului aminte de viața mea cea zbuciumată de

păcat pe pământ. M-au așezat sfinții de pomenire în vremea timpului de post și de rugăciune în întâmpinarea praznicului învierii Tale dintre morți, o, Doamne, iar eu dau în ziua aceasta să le spun oamenilor povață de pocăință. Am fost femeie ușuratică și am zdrobit suflete multe prin pofta trupului și a sufletului meu, dar Tu ai făcut, cumva, prilej pentru pocăința mea, iar eu am învățat atunci că trebuie să mă curăț cu totul de păcat și să-i scap așa pe mulți de păcatul din mine, pe toți cei pe care eu îi îngropam în păcatul pe care-l țineam viu în trupul meu. O, Ți-am mulțumit apoi pentru mine tot restul vieții mele cea plină de lacrimi și de suspin durut, plină de rugăciune și de post, plină de umilință și de adâncă pocăință după ce Tu mi-ai dat vindecarea, iertarea păcatelor mele, Doamne.

E zi de învățătură mare ziua mea de pomenire bisericăscă în vreme de post și de rugăciune peste neamul creștinesc de pe pământ. Dau să povățuiesc pe tot omul să se curețe de păcat, căci iubirea de păcat aduce suferință multă dacă omul nu primește de la Tine iertarea păcatelor lui, vindecarea de păcat, Doamne. Toată partea femeiască a neamului creștinesc de pe pământ să ia aminte bine și să învețe din pilda vieții mele. Eu am plecat din lume ca să nu mai smintesc oameni și să nu mă mai smintesc față în față cu oamenii, și m-a condus mila Domnului spre paza cea împotriva păcatului ca să nu mă mai pierd spre păcat și să nu se mai piardă prin mine mulți între cei slabi, că e slab de tot omul, și gustul păcatului îi orbește omului sufletul. Grăiesc cu Tine, Doamne, și grăiesc cu omul păcătos. E greu păcatul peste om și nu se poate omul ridica de jos cu greutatea în spate dacă nu vine Mântuitorul său să-l ridice și să-i ia sarcina de pe el. Păcatul poftei trupului e păcat urât de tot și e bolnav tot omul de acest păcat și trebuie lacrimi și veghe mare împotriva acestui diavol din om. Îi place omului să fie iubit de alt om și e mare primejdie acest simțământ, acest păcat al iubirii de sine, păcatul mândriei din om. Se crede meritos omul și se crede de preț când alt om slăbește spre el, iar aceasta este lucrarea păcatului, prin care chiar și sfinți au căzut în vremea luptei lor pe pământ și s-au făcut apoi aceștia pildă de învățătură peste creștini, învățătură de veghe peste cei cărora li se pare că stau bine pe picioare. Pofa trupului este diavol neastâmpărat în om. Pofa ochilor hrănește în om pofta trupului și e mereu în primejdie spre păcat omul. Să ceară omul de la Dumnezeu ajutor pentru duhul pocăinței și să nu stea nepăsător! Eu mi-am luat chezașă pe Maica Domnului și i-am cerut mereu apoi să-mi îndrume pașii și am ascultat-o așa cum m-a povățuit ea și am ieșit din lume și m-am așezat la adăpost de duhul lumii și am fost umbrită de Duhul Sfânt apoi, Care m-a învățat din Dumnezeu, și m-a făcut Domnul cer al Său și mi-a dat să știu cuvântul Său și tainele Lui, căci îngerii mi-au grăit mereu toată taina lui Dumnezeu și m-am hrănit cu cuvântul lui Dumnezeu prin îngeri, de se mira preotul pe care mi l-a trimis Domnul spre sfârșitul vieții mele pământești, se mira el de unde știu eu pe Domnul și atâtea cuvinte sfinte, pe care nu le-am avut de pe pământ luate. Am făcut semnul crucii Domnului peste râul Iordan și am trecut pe deasupra râul spre preotul lui Dumnezeu ca să înțeleagă el prin aceasta iertarea păcatelor mele, pe care eu aveam să i le spun lui apoi, căci am fost hrănită cu cuvântul lui Dumnezeu în locuința mea, care mi-a fost pustia după ce am părăsit lumea și poftele ei, și am fost îmbrăcată în haină de Duh Sfânt, căci n-am avut altfel de acoperământ în vremea mea cea din pustie.

Îndemn spre pocăință pe creștini, pe cei ce știu că este Dumnezeu și că a murit Domnul pentru păcatele omului și pentru vindecarea și iertarea de păcat pentru om. O, Doamne, Tu

ai învățat pe fiii poporului Tău să nu moară unul prin altul, ci să învieze unii de la alții. O, ce mare învățătură, Doamne, ce mare! Îi învăț și eu cu multă, multă sfiiciune, cu multă iubire, cu multă milă, și să ia de la ei apoi neamul creștinesc de pe pământ cuvântul învățaturii cerești.

O, să aveți grijă de purtarea cea sfântă, cea îngerească între voi, fii și fiice ale alegerii Domnului! Nu căutați cu privirea unul la fața altuia, căci iubirea de sine dă să-i facă omului slăbire lui și altora din jurul lui spre el. Fiți cu mare veghe pentru lucrare sfântă unii de la alții, și nu căutați cu privirea unii spre alții decât în chip sfios și trebuincios pentru lucrarea cea bună în Domnul. E primejdioasă uitătura omului spre om. Fiți cu priviri sfioase și pline de veghe! Priviți la Domnul în cer, iar pe pământ stați cu privirea în pământ, că altfel se nasc slăbiciuni și vine păcatul părerii de sine, prin care omului îi vine să creadă că merită iubire, dar iubirea omenească aduce durere mare, aduce rușine. Este scris în prooroci despre ispita de la umblarea cea neastâmpărată a femeii, umblarea țănoșă, privirea galeșă, pașii alințați, toate născute din păcatul mândriei de sine. Fiți cu mare cuviință înăuntrul vostru și în afara voastră ca să vegheați pentru sfințenia voastră și a celor din jurul vostru, căci Domnul stă cuvânt în mijlocul poporului sfințit, cules de El din neamul român, și are Domnul învățătură sfântă mereu pentru poporul de peste tot, pentru tot creștinul care vine să ia de la izvor cuvântul lui Dumnezeu.

Se căsătorește omul, dar el își iubește femeia numai pentru păcat și o înșală cu alte femei și înainte de căsătorie și tot timpul după aceea. O, la fel face și femeia și e numai păcat de desfrânare pe pământ. Ferice celor ce se păzesc pe ei înșiși și unii pe alții în numele Domnului de acest păcat! E mare lucrare să facă omul în numele Domnului binele său și nu altfel, că mulți fac din fire cele bune, dar nu au preț ca atunci când omul face în Domnul binele tot.

O, Doamne, să ia de la izvorul Tău de cuvânt tot creștinul care se hrănește de aici și să se înțeleptească spre sfințenie cei ce iau, și toți cei ce se vor naște din acest cuvânt ca să fie și ei mântuiți de păcat și pecetluiți cu pecetea venirii Tale de azi cuvânt pe pământ!

O, Doamne, am povățuit cu milă pe cei ce au auzit azi glasul meu de lângă Tine glăsuț. Am fost culmea păcatului pe pământ, dar după ce Tu m-ai scos din lume ca să mă cureți de păcat am plâns cu Tine tot timpul și mi-am curățit viața prin multe lacrimi, și am locuit cu îngerii în pustie, și apoi am lăsat scrisă viața mea cea cu diavolul pe pământ și apoi viața mea cea cu Tine și cu îngerii Tăi departe de lume, până ce Tu m-ai luat și m-ai așezat în cerul sfinților Tăi. Pildă de pocăință m-ai așezat pe pământ apoi și pildă de știință din cer, spre pocăința celor ce învață carte multă despre Tine și învață și pe alții când ei nu împlinesc voia Ta după ce o cunosc pe ea, căci cartea îl îngâmfă pe om și îl orbește de tot, dar pocăința îl învață pe om știința cea de sus, lepădarea de sine și sfințenia de-a pururi, și aceasta este cartea pe care trebuie s-o învețe omul pe pământ de la Dumnezeu și nu de la om așa cum obișnuiește omul să învețe pe pământ.

Aduc Ție, Doamne, plecăciune mare în ziua mea de pomenire între sfinți în vreme de post și de rugăciune peste biserica Ta și aduc rugă fierbinte înaintea Ta: scapă-i pe oameni de păcatul desfrânării așa cum m-ai scăpat pe mine și vindecă-i pe ei apoi prin iertarea păcatelor, o, Doamne. Amin.

— O, fii ai lui Dumnezeu plăcuți Lui, și voi, fii ai oamenilor plăcuți lumii, dragostea Mea și mila Mea nu le pot spune decât păcătoșii iertați, care

au fost apoi atinși de darul Duhului Sfânt prin iertarea păcatelor lor. E vreme de post și de rugăciune pentru întâmpinarea praznicului învierii Mele între cei morți și n-are cine să-i oprească pe creștini de la mâncarea cea multă și gustoasă și să-i îndemne spre veghe pentru mântuirea sufletului lor și pentru biruința asupra diavolului cel din ei și cel din afara lor.

O, neam român, ar fi să te oprească mai-marii de peste tine de la toate poftele tale de mâncăruri și să te îndemne la post și la rugăciune, tată. Ar fi să dea ei de veste legea aceasta și s-o tot întărească peste tine mai-marii tăi, ca să se cheme că te iubesc și că îngrijesc de tine aceștia. Iată, tată, vin Eu, Domnul, vin cuvânt peste tine, vin și te așez la veghe pentru viața ta cu Dumnezeu, pentru iubirea ta cea fără de păcat, pentru sfințenia ta înaintea Mea, pentru purtarea ta cea plină de veghe pentru cei din cer și pentru cei din jurul tău.

O, popor al cuvântului Meu în mijlocul neamului român, fă-ți viața, tată, cât mai sfântă, ca să vadă și ca să creadă neamul român că Eu, Domnul, am în mijlocul lui pildă de viață, iubire de Dumnezeu în mijlocul tău, tată. Te-am învățat în ziua aceasta și ți-am întărit veghea, Eu și fiica cea sfântă, Maria Egipteanca din ceata cuviosilor din cer. Ia, tată, și pune peste tine podoabă de sfințenie! Ia, poporul Meu, ia mereu, ia ca să ai și ca să dai! Ia și te crește frate pe frate cu cele ce sunt ale sfințeniei, iar cele ce dau să te strice spre păcat să le cunoști și să le tai din rădăcină mereu, căci tu ești învățat de Dumnezeu și de veghetorii Mei de peste tine și te privește Domnul mereu, și te privesc sfinții și îngerii, tată.

O, pace ție și sfințenie multă să am Eu, Domnul, în mijlocul tău, poporul Meu! Lasă-te învățat, lasă-te povățuit la orice pas, lasă-te ținut de mână cu orice pas, căci Eu te-am ales ca să te învăț mereu, mereu, tată, și te-am ales să am în mijlocul tău duhul învățaturii, pe Domnul Învățătorul, Domnul Iisus Hristos Mântuitorul în mijlocul tău, poporul Meu, popor născut din cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

28 martie/10 aprilie 2011

Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor; praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Poporul Domnului este semnul premergător al venirii Domnului pe pământ. Durerea Domnului de la creștinii care „se fac trădători”.

Îmi cobor din văzduh glasul peste grădinița cuvântului Meu din zilele acestea și Mă așez în cartea Mea cea de azi cu praznic de Florii și grăiesc cuvântul mângâierii în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu, și iau din Mine și așez în tine pe Mângâietorul, fiule, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, așa I-am zis Duhului Sfânt, I-am zis Mângâietorul și L-am promis celor ce cred în Mine și am spus că din al Meu va lua Mângâietorul și va vesti celor credincioși, ca să fiu Eu așa cu ei până la sfârșitul timpului, și nu vor să creadă și să înțeleagă cei necredincioși că Eu, Domnul, așa am spus că voi fi cu ai Mei, și iată, așa sunt și nu tac între ei, căci le-am promis că voi fi cu ei. Amin.

O, pace ție, poporul Meu! Ai nevoie mereu de această urare din Mine rostită în mijlocul tău, căci lucrul tău cu Mine este greu, este mult și mereu, și tu ești sub sarcină mereu, tată. O, nu te supăra că stai sub sarcină mereu, că dacă ai fi rămas în lume cu pașii vieții tale ai fi fost sub sarcina lumii și nu ți-ar fi răsplătit nimeni truda ta și s-ar fi sfârșit ea odată cu tine ca și lumea, dar Eu, Domnul, îți dau plată scumpă pentru purtarea sarcinii Mele cu tine în zilele acestea.

Dar de ce este sarcina Mea ceea ce Eu duc cu tine în vremea aceasta? Tu ești vestitorul Meu pe pământ și ești semnul cel de dinaintea venirii Mele, fiule însărcinat cu sarcina Mea. Tot ceea ce faci și trăiești tu sunt cele ale lucrării Mele cu tine din zilele acestea, căci Eu te-am ales din lume ca să fii tu lucrarea Mea, fiindcă din cuvântul Meu de peste tine te-am lucrat și te lucrez mereu, că dacă Eu n-aș lucra așa și mereu în mijlocul tău, tu n-ai mai fi al Meu, ci ai fi tu al tău ca toți oamenii care-și lucrează ei viața. Eu însă ție îți lucrez Eu viața, și te așez să Mi-o lucrezi și tu pe a Mea, Eu pe a ta și tu pe a Mea, și ce lucrare măreață este lucrarea noastră împreună nu-și dă seama lumea care te înconjoară și nici cea care aude de tine din depărtări, căci lumea are lumea ei și stă în cele ce se văd și n-are nădejde lumea, fiindcă nu-și pregătește nimic ca să aibă când nu va mai fi lumea aceasta.

O, nu știe lumea pe cele pregătite de Mine, Domnul, pentru cei ce cred în Mine urmându-Mi Mie pe pământ. În istoria celor credincioși lui Dumnezeu sunt mulți care au părăsit lumea aceasta și și-au pregătit viața pentru lumea cea nevăzută și în care ei au crezut și au rămas și s-au mângâiat ei cu Mine apoi, cu Duhul Meu, căci Duhul Meu este Mângâietorul, și împreună cu Tatăl și cu Fiul este închinat și slăvit și grăiește prin cei credincioși și grăiește cu ei mângâindu-i, așa cum a fost promisiunea Mea, și iată, putere de credință îi trebuie omului ca să Mă poată primi el pe Mine în casa lui cu acest cuvânt ca să cinez cu el masă de cuvânt mângâietor în casa lui.

Pun masă de cuvânt în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu mângâietor, și cu praznic de Florii stau la masă cu tine, Ierusalime nou, cetatea Mea cea de azi în mijlocul neamului român! Îmi amintesc cu tine despre ziua cea măreață când Tatăl M-a preamărit în mijlocul oamenilor mai înainte de patima Mea după ce Eu l-am sculat pe Lazăr din mormânt și când norod mare Mi-a ieșit înainte pentru că auzise de minunea aceasta și când fariseii și cărturarii își ziceau între ei: «*Vedeți că n-aveți nici un spor, că iată, lumea cum s-a dus după El!*». Toți cei care veniseră la praznic să se închine voiau să Mă vadă, iar Eu le-am spus lor: «*A venit ceasul să se preamărească Fiul Omului. Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu acolo va fi și slujitorul Meu. Părinte, preamărește numele Tău!*». „L-am preamărit și iarăși Îl voi preamări“», venit-a glasul din cer.

O, nici așa, după atâtea semne și minuni, nici așa n-au crezut cei mulți, iar cei puțini, care au crezut, nu mărturiseau din pricina fariseilor, ca să nu fie goniți din sinagogă. O, poporul Meu, tot așa se petrece și azi cu Mine și cu tine și cu cuvântul Meu față în față cu cei ce iubesc slava lor mai mult decât slava cea de la Mine lor. Vezi tu, tată, de ce nu fac Eu prin tine minuni? Lumea iubește starea ei și statul ei pe pământ și de aceea nu poate ea să mărturisească pentru Mine așa cum tu mărturisești cu viața ta și cu lucrarea Mea în mijlocul tău. Cu alai ceresc intru în tine, cetatea Mea de nou Ierusalim, iar îngerii Mei cântă când intru: „*Osana, binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului!*“. Intru în mijlocul tău și Mă fac cuvânt pe masa ta și cinez cu tine însoțit de cerul sfânt la masa Mea cu tine, și slava Mea din mijlocul tău e tainică, fiule, și e tot o mângâiere, iar cine se apleacă să ia din ea cu adevărat, acela nu mai iubește lumea aceasta și nu se mai cheltuiește pentru ea, ci vine după Mine și merge cu Mine pe cale și nu mai merge cu lumea, ci rămâne cu Mine și-Mi mângâie rana Mea cea după om și-Mi alină dorul Meu cel greu după el și rămâne el fiu al lui Dumnezeu, răscumpărat prin Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu ia și Se dă omului ca să se facă

apoi una cu Dumnezeu omul.

O, câtă teamă, câtă răutate și câtă zarvă au stârnit iudeii necredincioși pentru că Eu, Domnul, l-am ridicat atunci pe Lazăr din mormânt! O, câtă necredință domnește în cei ce iubesc slava oamenilor, și cu câtă minciună și cu câtă stăruință lucrează aceștia ca să înăbușe ei slava lui Dumnezeu când ea stă pe pământ lucrând! O, câtă răutate bate și spre tine, poporul Meu, din partea celor ce iubesc slava lor și lumea aceasta! Dar cel mai greu doare la Dumnezeu când cad creștini de pe calea Mea cu tine și se fac trădători, tată, căci sunt nemulțumiți și cad cei nemulțumiți, cad cei ce nu iubesc crucea și tainele ei cele de nepătruns cu mintea celor puțini la minte pentru Dumnezeu și mari cu mintea pentru ei înșiși. O, adu-ți aminte de Mine, fiule, cât Mă huleau pe Mine cei ce nu Mă credeau și cei ce Mă păraseau pentru nemulțumirea lor, pentru nestatornicia lor. Duhul Meu nu pătrunde în sufletul viclean și de aceea nu pot toți cei care vin să se bucure până la sfârșit de venirea Mea cea de azi și să Mă bucur Eu de ei până la sfârșit, și cad aceștia în lături și se fac pașii lor mai urăți decât înainte, precum este scris, căci așa de rău cad cei ce trădează pe Dumnezeu și nu mai stau cu El. O, de-ar avea ei parte de întoarcere mai înainte de sfârșit! Le trebuie împăcare cu Mine la aceștia, dar mintea lor e mare pentru ei înșiși și e mică pentru Duhul Meu Mângâietorul, Duhul Care mângâie pe cei binecredincioși, pe cei statornici în credință și în iubire până la sfârșit, iubirea pentru cei ce se mântuiesc. Amin.

Îți dau acum binecuvântare pentru zi de vestire a lucrării Mele cu tine în mijlocul oamenilor, poporul Meu. Ți-am făcut cale, tată, ca să ieși între oameni cu crucea învierii, fiule. Lumii îi place de două mii de ani crucea cu Mine răstignit pe ea în piroane de fier, dar cu tine crucea e plină de flori, tată, și multă mângâiere Îmi aduci cu lucrarea aceasta a ta. Văd îngerii aceasta și se minunează și văd ei Evanghelia Mea cu tine și stau în uimire și cântă slavei Mele cu tine îngerășii cerului, poporul Meu. O, binecuvântat să fie lucrul mâinilor tale, cu care Eu ies cu tine între oameni ca să mărturisească el lucrarea aceasta, lucrarea Mea cu tine, fiule! Se mângâie duhul din om când vede crucea cu flori pe ea. Se mângâie omul de la lucrarea Mea cu tine, că n-are omul nădejde și n-are mângâiere dacă n-are nădejde. Ies cu tine cu lucrare de nou Ierusalim în mijlocul oamenilor, ieșim cu stâlپări, cu flori pe cruci și îi întâmpinăm pe oameni cu mângâiere, că Mi-e tare milă de ei și nu știu ei aceasta. Mi-e duhul rănit de dor după om și de aceea am venit acum două mii de ani și M-am făcut om și M-am dat spre cruce și spre moarte pentru dragostea Mea cea pentru om, o, și de aceea am venit și acum și tot vin cuvânt pe pământ și nu de altceva vin. Vin că este scris să vin și nu de altceva vin. O, vin și tot vin și multă necredință și răceală de suflet găsesc pe cale în oameni și Mă întorc în Tatăl suspinând și Mă mângâie Tatăl și-Mi șterge lăcrimioarele și-Mi spune cuvânt de mângâiere Tatăl Meu și-Mi spune așa:

— Puțin, puțin, și-i vei trage pe toți la Mine, o, Fiule scump, căci Tu așa ai spus, și ai pe pământ fii credincioși, care-Ți așează cuvântul în calea oamenilor, și va veni curând o zi când toți vor căuta acest mângâietor și vor alerga după el ca după mângâierea care le va lipsi la toți, și va fi scump în ziua aceea cuvântul Tău cu care umbli azi plin de dor suspinat după om. Puțin, puțin, Fiule scump al Meu, și răbdarea Noastră va mântui multe suflete dintre cei scriși în Cartea Vieții.

Mă doare durerea Ta, căci Eu sunt în Tine, iar Tu în Mine ești, Fiule scump al Meu, dar durerea Noastră e plină de

răbdare, e plină de iubire și e suspinul Nostru după om, tată. Mă uit acum la ziua cea pomenită azi când Îți cântau mulți Osana, tăind ramuri din copaci și așternându-Ți-le în cale și când s-a cutremurat cetatea Ierusalimului, zicând: «*Cine este Acesta?*», și mulți ziceau: «*Acesta este Iisus, proorocul din Nazaretul Galileei*», și au venit la Tine orbi și schiopi și i-ai făcut sănătoși în clipa aceea, dar s-au întristat și s-au mâniat pe Tine arhieriei și cărturarii pentru aceste minuni și pentru copiii care strigau cântându-Ți în templu Osana. O, ce blând ai spus lor când ei au zis: «*Auțiți ce zic aceștia?*», iar Tu le-ai spus: «*Au niciodată n-ați citit în prooroci că din gura copiilor și a celor ce sug a pregătit Domnul laudă Lui?*». O, ce zi măreață în Ierusalim a fost atunci pentru cei cu inimă dulce și mare, și ce mânie a stârnit ea în inimile celor ce nu Te-au primit de la Mine trimis la ei, Fiule scump al Meu! Te-au răstignit aceștia apoi, dar, vai, n-au știut ei că o mai mare slavă va străluci înaintea lor prin Tine, căci lumina învierii Tale i-a judecat apoi pe ei, i-a biruit pe toți, iar ei au rămas neputincioși sub vină mare, dar ai fost milostiv cu ei pe cruce și M-ai rugat să-i iert căci ei nu știu ce fac. O, ce mare iubire le-ai dat Tu lor când Mi-ai spus să-i iert pe ei! O, ce mare este iubirea Ta, Fiule scump al Meu! Să nu uite omul iubirea Ta de pe cruce, tată, și să nu-și piardă nădejdea cel păcătos, ci să se întoarcă și să fie viu, căci Tu ai murit pentru fiecare păcătos ca să fie el viu prin întoarcerea lui la Tine, la mila Ta cea pentru omul păcătos, tată.

Grăiesc cu Tine mai înainte de praznicul răstignirii și al învierii Tale prin cruce, Fiule scump. Vine pomenirea răstignirii Tale, tată, și începe de mâine amintirea săptămânii patimilor Tale amare, Fiule scump. Ieșim cu flori pe cruci în mijlocul oamenilor și stăm așa cu ei până la ziua învierii și presărăm în oameni mireasma iubirii Tale pentru cei păcătoși ca să vină ei la umilință și la pocăință, tată. Avem fii mărturisitori și vestitori peste oameni ai cuvântului Tău cel de azi, care-și are rădăcina în Noi, Fiule scump. Se cutremură facerea toată la glasul Tău de azi, dar omul doarme în necredință și dai să-l scoli la glasul Tău, doar, doar va auzi și-Ți va deschide ca să cunoască el cine bate.

Peste șapte zile vor cânta cei credincioși și cei necredincioși cântarea cea pentru învierea Ta: Hristos a înviat! Noi vom auzi dintru cele cerești și vom privi pe pământ peste tot. Dă lumea să se bucure la sărbătorile Noastre, dar nu pentru Noi se bucură lumea, o, nu, Fiule scump și durut al Meu ca și Tatăl Tău. Cine se bucură cu Noi nu așa se bucură, dar lumea nu cunoaște taina bucuriei, nu știe lumea ce este iubirea și ce face ea cu fapta ei și cu măreția ei. O, Mi-e milă de Tine, Mi-e tare milă, tată, de Tine și Te mângâi grăind cu Tine, Eu, Tatăl, în mijlocul poporului Tău de azi, Fiule scump, căci în români Ne-am aflat casă acum la venirea Ta cea de la sfârșit de timp.

Le spun tuturor, le spun oamenilor să înțeleagă de la Mine, Tată ceresc, și să audă ei deslușirea numelui Tău Alfa și Omega.

O, Fiul Meu Iisus Hristos a venit atunci, la începutul trupului Său, și a venit acum, la sfârșitul lucrului Său, căci El este începutul și sfârșitul fiecărui lucru al Domnului pe pământ și în cer. Și-a început lucrarea trupului Său acum două mii de ani și vine acum să Și-o sfârșească, și așa lucrează Dumnezeu lucrul Său cel întreg întocmit. El, Fiul Meu, este Alfa și Omega, El, Cel ce a fost, Cel ce este și Cel ce vine, și întreit a lucrat și lucrează El lucrarea Sa, căci așa este la Dumnezeu, iar Eu Îl preaslăvesc pe El și pe Mine în El, și zic: Acesta este Fiul Meu și Cuvântul Meu. El este Alfa și Omega, El este Cel ce a fost, Cel ce este și Cel ce vine, și iată-L, vine, căci Duhul

și mireasa zic: „*Vino, Doamne!*“, și de aceea El vine. Amin.

— O, Tatăl Meu Savaot, o, tată, stau în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi și-Mi fac mereu venirea. Evanghelia venirii Mele o lucrez Eu în mijlocul acestui popor mititel, și Mă dușmănesc arhieriei și cărturarii ca și acum două mii de ani, tată, și își văd ei mai departe de ale lor, o, Tatăl Meu. Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, dar ei nu vor să știe așa despre lucrul ce-l am Eu de la Tine de lucrat pe pământ până la tot întregul său ca să pot să-Ți spun apoi Ție, Tată, că Mi-am lucrat lucrarea. O, slavă Ție că M-ai preaslăvit în cuvânt în ziua aceasta! Am intrat cuvânt în Ierusalim, la poporul Meu cel de azi, și am intrat cu Tine, Tată al Meu. Peste șapte zile Mă voi slăvi între ei cu praznicul Învierii Mele și voi sta cu ei la masă de cuvânt, Tată. Lucrarea Mea cu ei e măreață și nu se suie la mintea omului adâncul tainei ei. Cele ce ochiul n-a văzut și la mintea omului nu s-a suit, aceasta lucrez și pregătesc Eu pentru cei ce Mă iubesc, și lucrez aceasta cu poporul cuvântului Meu cel de azi, tată.

O, poporul Meu, Tatăl și Fiul S-au slăvit în cuvânt în mijlocul tău în ziua aceasta de praznic sfânt când Eu, Domnul, am intrat pe mânz de asină în cetatea Ierusalimului acum două mii de ani. I-am spus Duhului Sfânt, I-am spus Mângâietorul ca să fac din El lucrarea mângâierii peste cei credincioși. O, mergi, poporul Meu, mergi cu taina Mea cu tine și vestește-o oamenilor, ca să vadă oamenii Duhul Meu lucrător prin tine pe pământ! Du vestirea Mea din mijlocul tău la oameni, tată, iar Eu, Domnul, îi voi mângâia pe ei în taină mare prin lucrarea Mea cu tine, prin tainica Mea plămadă, pe care o lucrez Eu prin tine pentru înnoirea lumii, pentru lumea cea nouă, cea care va să fie, cea care va rămâne, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

4/17 aprilie 2011

Praznicul Învierii Domnului

Cu învierea Domnului a început taina învierii morților. Omul primește în dar umilința, cumințenia, darul credinței și învierea. Viața începe cu moartea. Îndemn pentru ridicare și urmare a Domnului prin lepădare de sine. Credința neîndoieală.

În cer și pe pământ e sărbătoare de înviere spre pomenirea biruinței Mele prin cruce, căci acum două mii de ani, după ce am fost bătut în cuie pe cruce și pus în mormânt de poporul iudeu, Eu, Domnul Iisus Hristos Mântuitorul, am stat între cei morți, iar când a sosit ziua a treia după răstignirea Mea, M-am ridicat viu dintre morți și sunt viu în vecii vecilor și sunt biruitorul morții, căci prin învierea Mea am stricat puterea morții și a început atunci între pământ și cer taina învierii morților și lucrarea ei, taină greu de înțeles și tot la fel de greu de crezut, dar dacă Eu, Domnul, M-am dovedit pe Mine Însumi condamnat la moarte pe cruce și înviat înaintea celor ce M-au răstignit, nu e greu de crezut, nu e greu să Mă urmeze omul cu credință și cu umilință după ce Eu i-am arătat lui umilința Mea și biruința Mea prin umilință, prin crucea răstignirii Mele între doi tâlhari ca să vadă omul cât de umilit este Dumnezeu de către om, cât de umilit este El față de om și cât de puțin are omul umilință față de Dumnezeu.

O, te cuprind în duh de praznic de înviere, poporul Meu, și-ți dau din gura Mea glas de salutare cu bucurie sfântă și-ți spun, Eu Însumi îți spun vestea învierii Mele, care mergea din gură în gură acum două mii de ani după ce Maria Magdalena M-a vestit ucenicilor Mei înviat și le-a spus: Hristos a înviat! Hristos a înviat!

O, pace ție în zi sfântă de bucurie cerească, poporul Meu! Hristos a înviat! Petrec în tine, tată, ca în cer. Pun masă de cuvânt cu cerul Meu de sfinți și de îngeri în mijlocul tău așa cum puneam acum două mii de ani cu ucenicii Mei din loc în loc, din timp în timp masa cuvântului Meu cu ei în casele celor credincioși și le grăiam lor cuvânt măreț, cuvântul facerii, și a rămas în urma Mea și a lor cuvântul Meu cel de atunci pe pământ, și mulți înviază prin duhul cuvântului Meu dintre cei ce îl iau și îl cuprind pe el cu inima din ei și apoi cu fapta lor peste viața lor, că mare iubire cerească și mare bucurie sfântă și multă pace și odihnă aduce cuvântul Meu în om atunci când omul îl cuprinde pe el și când umilința și cuminența se dau lui în dar de la Dumnezeu, Cel Care cercetează inima și rărunchii omului și-i dă lui darul credinței și învierea prin el apoi!

O, Hristos a înviat, Ierusalime, poporul Meu cel nou! Ucenicii și ucenițele Mele, din sala nunții veșnice zic cu Mine odată peste tine salutul învierii Mele așa cum îl rosteau ei din unii în alții acum două mii de ani după ce a trecut dimineața învierii, dimineața zilei învierii Mele: Hristos a înviat! Duhul Meu Își află pacea în mijlocul tău, pacea și mângâierea durerii Mele, tată, iar Eu te mângâi cu glasul cuvântului Meu ca și acum două mii de ani pe cei cu care cinam masă de cuvânt în vremea lucrului Meu cu ei, și fericiți erau ei că Mă vedeau vorbind lor și hrănindu-i cu duhul vieții, dar le-am spus lor atunci despre tine, poporul Meu de azi, le-am spus că mai fericiți vor fi cei ce Mă vor crede fără să Mă vadă cu ei aieva când Eu le voi grăi lor dintru cele cerești, și iată vremea cuvântului Meu la masă cu cei credincioși glasului Meu de peste ei, stând Eu în văzduh, acoperit de heruvimii și de serafimii cei fără de trup și cuvântând peste pământ ca la începutul Meu cu omul și cuprinzând în taina glasului cuvântului Meu veacurile toate, căci am grăit la început cu omul așa cum grăiesc acum, la sfârșit, și sunt începutul și sfârșitul și sunt Alfa și Omega și numai Eu am acest nume: Alfa și Omega, o, și Mă doare mereu în cer și pe pământ că nu vrea omul să-și facă inimă și minte cu pricepere și pentru tainele lui Dumnezeu atât de mari, atât de mărețe pentru om dacă el nu și-ar pierde vremea vieții lui cu lucruri de nimic, cu putregaiul vremii lui pe pământ, și îl doare apoi pe om când dă cu ochii de Mine după ce-și dezbracă haina trupului său și face ochii mari în clipa aceea și îl doare că n-a văzut cu ochii în vremea lui pe pământ, și Mă doare și pe Mine de el când nu găsesc în dreptul vieții lui ceva cât viața lui de scump ca să-l pot așeza la loc de odihnă între cei înviați prin credință și prin Dumnezeu.

O, vin acum, la sfârșit de timp, ca să-i spun omului că viața lui începe cu moartea și să-i dau de veste să se pregătească și să învețe de la Mine cum, dacă n-a făcut aceasta în timpul de până acum al vieții lui. Am venit acum două mii de ani după om și puțini au fost și sunt aceia care să știe că de aceea am venit atunci, și am venit iarăși, acum, după două mii de ani și i-am grăit omului cu duh dătător de viață și-i tot grăiesc lui și vin după el din cer pe pământ și puțini de tot sunt cei care să creadă că Eu de aceea vin. Vin să nu-l las pe om să se piardă de tot și să piară pe vecii. Vin că Mi-e milă să-l las pe veci spre plata vieții lui cea fără de credință în învierea Mea cea pentru el, și vin și suspin în cuvânt pe urma omului ca să-i mișc inima spre duioșie și spre umilință în ea apoi, că fără duhul duioșiei în el nu poate omul spre umilință și spre pocăință apoi, dar îi spun lui acum că duioșia despre care spun Eu nu e omenească. Eu nu-i grăiesc omului omenește, o, nu așa îi dau Eu lui să simtă cu inima din el, ci îi dau lui învățătură pentru veșnicia lui, nu pentru el acum, și îi dau arvuna duhului lui

cel veșnic, nu duhului lui vremelnic, cu care omul își pierde veșnicia și și-o lasă pe pământ.

O, nu, omule, nu așa te învăț Eu, Domnul, pe tine. Eu îți dau duh cu povață în el pentru viața ta cea veșnică, tată, nu pentru duh de vremelnicie ca să consumi tu povața Mea omenește așa cum omul este învățat să facă. O, ridică-te, tată, că iată, nu este omul în stare să-L înțeleagă pe Domnul și să-L priceapă povața, căci cel ce nu caută cu duhul lui să-Mi priceapă învățătura cu lepădare de sine, unul ca acela nu învață niciodată să știe să meargă cu cruce mersul lui pe pământ și să-Mi urmeze Mie așa cum Eu l-am învățat să meargă dacă voiește să vină după Mine cu pașii lui și cu povața Mea pentru pașii lui, lăsând mamă și tată, frați și surori, soție și copii, rudenii și prieteni, avuții și măriri pământești, căci cine rămâne cu urme și cu amestecare pe drumul lui spre Mine, acela nu are minte pentru Dumnezeu și nici putere ca să înțeleagă această cale, de vreme ce are încă răni vechi, urme din omul cel vechi pe inima lui.

O, omule, tată, dacă nu știi să mori de tot, învață de la Mine, învață să pui cruce la cap la tot ce ai fost tu, și învață apoi învierea, fiule, că fără înviere nu poți să fii viu și nu poți nici jumătate viu și jumătate mort, și iată, vin și te învăț, căci sunt Învățătorul și am pe limbă izvor de viață și cuvânt să-ți dau și să ai și să știi și să poți să înviezi deplin, să calci cu moartea pe moarte așa cum Eu am făcut.

O, poporul Meu de nou Ierusalim, hai, fiule, să văd în mijlocul tău în ziua aceasta duh de înviere peste înțelepciunea ta! Cere, tată, să înveți bine învierea ta, că ai carte din cer pe masa ta și nu este împărăție mai mare și mai adevărată pe pământ pe nicăieri ca și la tine, și ai cartea împărăției cerurilor deschisă de mâna Mea, de gura Mea pe masa ta în zilele acestea de venire a Mea iarăși după om, iar tu trebuie să fii mare pe pământ după câtă carte am lăsat Eu peste tine, tată. O, e păcat să nu fii mare prin învățătura Mea și viu mereu și treaz mereu prin ea pentru împărăția Mea cu tine pe pământ și peste pământ în mare taină, în nepătrunsă taină, tată, căci mintea omului e căzută de șapte mii de ani, chiar dacă el crede că are minte și că știe. O, știe multe omul, dar știe prin mintea lui cea căzută acum șapte mii de ani, căzută peste el prin neascultarea lui de Dumnezeu, căci omul și-a zidit sieși minte prin neascultare de glasul Meu de peste el în rai, și nu are el altfel de minte de atunci și până azi, decât dacă Eu, Domnul, îl atrag pe el la Mine și la minte cu Duhul Meu Cel dătător de viață în ea, cu duhul credinței sfinte în Mine și în învierea Mea cea pentru el, după ce pentru el am venit de la Tatăl din cer ca să plătesc în locul lui pe pământ viața lui cea pierdută din rai acum șapte mii de ani prin neascultarea lui de cuvântul Meu și de așezarea Mea peste el în rai.

O, poporul Meu, nu e bine pentru tine să iei cuvânt din tine ca să-l faci pe el, după ce Eu stau cuvânt în mijlocul tău, cuvânt pentru tine, tată, ci e bine să lucrezi tu numai ce Eu, Domnul, îți spun să faci, căci altfel pățești și tu cum a pățit omul în rai după ce n-a ascultat de Mine, ci de sine a ascultat. O, e bine să faci numai ce-ți dau Eu să faci, și să crezi că e bine așa cum îți dau Eu să lucrezi și să împlinești, căci Eu nu-ți fac decât bine, fiule povățuit de Dumnezeu pentru pașii tăi. Orice ți-aș da Eu să faci, aceea să faci fără să te îndoiești, fără să folosești mintea ta și socotința ei, căci Eu, Domnul, voiesc ca tu să fii fericit prin ascultare de Mine, tată, căci altă fericire nu este fericirea, fiule. Ia pildă de la cei ce n-au ascultat de cuvântul Meu și l-au făcut pe al lor, și ia, tată, înțelepciune de ascultare și stai cu iubire și cu ascultare sfântă în poporul cuvântului Meu cel de azi, căci Eu am pus în sfeșnic pe masă lumină pentru tine,

ca să nu umbli prin întuneric, ca să nu stai în întuneric, tată, iar tu ia și te folosește de lumina Mea din mijlocul tău și nu lovi în stâlpii cu lumină în vârful lor pentru mersul tău cel sfânt, ci folosește-te cu credință de grija pe care ți-o port și de ochii care te veghează ca să te vadă, căci dacă cei ce te veghează nu te văd, te paște rătăcirea, fiule, te pândește ispita cea nemiloasă dacă nu știi, când ea vine, să-i zici ei: *«Leși și te depărtează, căci scris este să nu ispitești pe Dumnezeu!»*, căci Eu așa i-am zis ispitei când ea M-a încercat, și așa să faci și tu cu ea, să faci ca Învățătorul tău și nu ca tine, tată, și nu ca omul care te ispitește și-ți încearcă ție inima, măi tată.

O, nu uita să cauți să știi bine ce înseamnă duiosia despre care Eu te învăț s-o ai, și prin ea duhul umilinței să-l ai, Duhul Meu de pe cruce, poporul Meu. Acum cântăm Hristos a înviat și grăim cerește unii înaintea altora și dăm glas praznicului învierii ca să bucurăm tot cerul, tată, și de pe pământ, și iarăși ne vom așeza în carte cu duhul învierii, cu duhul învățaturii, ca la școală, poporul Meu. Binecuvântate îți fac bucatele de pe masă, și cu folos pentru cer să-ți scrie îngerii Mei vremea postului pentru patimile și pentru învierea Mea, fiule!

Pace ție, Ierusalime al Meu în zilele acestea, că alt Ierusalim al Duhului Meu Eu nu mai am, căci acolo unde am venit acum două mii de ani se desfată omul în numele Meu și își mărește mărirea lui și se consumă așa cum știe el, iar Eu am venit la tine și te-am născut al Meu pe vatra neamului român și te am al Meu și te-am numit Ierusalimul Meu, Ierusalimul venirii Mele de azi, și-ți zic: Pace ție, o, pace ție, Ierusalimul Meu cel de azi! Domnul Cel înviat, El te numește așa pe tine, El și nu tu, căci El este Cel ce grăiește în mijlocul tău cuvânt de naștere, cuvânt de facere, cuvânt de înviere, o, poporul Meu de azi, Ierusalimul Meu cel de azi! Amin.

Prin toate cetățile cu popor împlinitor după voia Mea în neamul român, peste tot să pătrundă salutul învierii Mele, rostit din gura Mea: Hristos a înviat, și toți să se mângâie și toți să se bucure de mângâierea Mea pentru cei credincioși, care se sfințesc pentru Mine, iar Eu, Domnul Cel înviat, îi aștept pe ei aici, lângă izvor, la praznic de înviere cu mironosițele învierii Mele și le binecuvintez cărarea până la izvor și stau cu dor în prag ca să le deschid lor. Amin, amin, amin.

11/24 aprilie 2011

Ziua a doua de Paști

Omul prin suferință scapă de păcat. Ce este și ce face duhul întunericului. Mila păguboasă este cursă pentru cel slab.

O, iar și iar învățătura Mea se face sărbătoare peste tine, popor al cuvântului Meu cel de azi. E sărbătoare de înviere, iar zilele Mele de sărbătoare cu tine se fac învățătură peste tine din partea Mea, tată, căci ce lucrare mai mare poate avea un părinte decât aceea de a-și învăța mereu, mereu pe ai săi ca să fie ai săi mereu, mereu, iar duhul cel potrivit dacă nu vede învățătură pe masă într-o casă și veghe pentru casa aceea, vine el și sparge casa și o destramă apoi, ca semn că duhul cel rău a avut loc de intrare să-și facă lucrarea sa cea rea, așa cum el pândește de șapte mii de ani pe urmele omului ca să-l doboare dinaintea lui Dumnezeu dacă el a căzut de la Dumnezeu prin nevegheea omului pentru ascultarea de Dumnezeu, după ce Dumnezeu l-a făcut pe om.

E sărbătoare de Paști, Ierusalime al Meu, iar Eu te întâmpin cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Așa a rămas de la ucenicii Mei și de la mironosițele Mele și așa spun de atunci și până azi creștinii și așa cântă ei în zile de Paști Dom-

nului lor Cel înviat.

Hristos a înviat! Poporului Meu de peste tot îi spun Eu, Domnul, în zile de Paști salutul învierii Mele și îl iau pe el apoi la școala învățaturii, la școala învierii, căci învățătura Mea poartă în ea duh de înviere. Ce făceam Eu altceva acum două mii de ani decât să-i învăț și să-i tot învăț pe cei ce veneau după Mine cu durerile lor? O, nu fac altfel nici azi peste cei ce-Mi simt ființa cu ei și lângă ei prin cuvântul Meu revărsat din gura Mea peste ei. Tainic stau învăluit în cuvânt când grăiesc, iar oștirile cele fără de trup, însoțitorii Mei deasupra grădiniței coborării Mele, Îmi învăluie trupul Meu cel înviat dintre morți acum două mii de ani și-Mi cântă cântarea de slavă a venirii Mele: Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului!

N-am altă lucrare dată de Tatăl Meu Savaot decât să-l învăț pe om, și mai ales pe poporul cuvântului Meu, pe cel ce s-a dat Mie de bunăvoie ca să-l fac pe el popor al Meu în zilele acestea, și iată cât grăiesc Eu cu tine, poporul Meu cel de azi! Ce M-aș face Eu, o, și ce-ai face tu dacă Eu n-aș sta mereu Învățătorul tău în mijlocul tău? Iată-i pe cei ce trebuia să Mă primească așa cum tu M-ai primit! Mai-marii bisericii Mi-au închis pe dinăuntru ușa ca să nu intru la ei, ca să nu intru în casa lor și M-au lăsat afară spre batjocură și Mă batjocoresc, numindu-i mincinoși și rătăciți și nebuni pe cei ce-Mi poartă venirea Mea cea de azi între pământ și cer. O, nu e greu de crezut cuvântul Meu cel de azi, dar cerbicea lor cea tare, mintea celor ce stăpânesc peste oameni în numele bisericii nu-i lasă să fie tulburați sau micșorați de măreția Mea cea în cuvântul Meu văzută, căci Eu, Domnul, nu fac altceva decât ceea ce am făcut la început când grăiam cu omul ca și azi. Și precum la început am fost cuvânt, Dumnezeu prin cuvânt, și când toate prin Mine, prin cuvântul Meu s-au făcut, și fără el nimic nu s-a făcut din ce s-a făcut, tot așa și acum, la sfârșit, tot așa lucrez, și nu e greu de crezut Dumnezeu și cuvântul Său, ci e greu să voiască omul aceasta, dar cum să-i placă cu Dumnezeu omului când el are atâtea de făcut după inima lui, și cum să-i placă lui cu Mine după atâtea vreme de voie a sa între el și Mine?

O, dacă ai ști tu, omule, că locul lui Dumnezeu este lângă tine și în tine, după cum ai fost tu de Dumnezeu făcut să fii, atunci ai putea tu să crezi că e adevărată grăirea Mea cea de azi cu tine, ruptă din cea de la început când grăiam omului așa cum grăiesc azi. Nimic nu e încălțit pentru ca să înțelegi, dar nu voiești, și nici n-are cine să te îndemne să ascuți și să fii supus lui Dumnezeu. Ca și acum două mii de ani nu le convine de Mine și de cuvântul Meu slujitorilor de biserică. Stau cu ușile închise pentru cuvântul Meu cel de azi mai-marii bisericii și supușii lor. Iată înșelăciunea! Toți oamenii sunt înșelați. Se pune pază om peste om ca nu cumva să creadă cineva din slujitorii de biserică și din cei învățați de aceștia. Aceeași cortină, aceeași mantie de batjocură așează peste Mine mai-marii bisericii, de teamă să nu cadă ei de pe scaune din pricina multora care ar fi să creadă pe Dumnezeu-Cuvântul, Care grăiește în zilele acestea cuvântul Său de venire pe vatra neamului român, uitând ei că împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu are nimic în ea. Le-am spus mereu că nu le iau nimic, ci doar să le dau voiesc. Le-aș da iertare de păcate, le-aș da bucurie și mângâiere, le-aș da lucru măreț să lucreze pentru învierea fapturii și le-aș da să poarte în ei împărăția Mea și să gonească din ei și din jurul lor duhul lumii, duhul cel potrivit lui Dumnezeu, ca să fie pe pământ împărăția cerurilor, nu împărăția omului, căci pe pământ împărățește omul, iar omul este căzut din rai acum șapte mii de ani prin neascultarea lui de Făcătorul său și împărățește el pe pământ cu voia lui, iar pământul este

de Dumnezeu făcut, nu de om. Iată înșelăciunea!

Voiesc să iau de pe om acest păcat, această vină, că nu omul a făcut pământul, ci Dumnezeu l-a făcut. I-am spus omului să stăpânească pe pământ după ce l-am făcut pe el om din pământ, dar i-am spus aceasta înainte să-și lucreze el căderea din Dumnezeu prin neascultare. Omul cel ieșit din om este al duhului neascultării omului și al voii libere din om, și nu este al lui Dumnezeu omul cel ieșit din om. Trebuia să vin să-i spun omului aceasta și am venit și vin și-i spun, iar lui îi este greu să se plece și să creadă și să cunoască pe Cel ce vine și grăiește cu el din cer așa cum grăia Dumnezeu la început cu omul, și omul cu Dumnezeu. O, n-am grăit Eu cu omul după ce l-am zidit? Nu i-am spus Eu lui ce să facă și cum să asculte? El însă n-a împlinit cuvântul Meu și M-a înlocuit cu voia sa și M-a înșelat, căci lui nu i-a plăcut cum am voit Eu și a schimbat încă de pe atunci voia Mea cu voia sa și s-a făcut potrivnicul lui Dumnezeu omul cel făcut de Dumnezeu.

O, trebuie să fie prea deștept omul ca să aleagă pentru el binele lui, ca să aleagă pe Dumnezeu și ascultarea de Dumnezeu peste el. Tot de la Mine vine și aceasta ca să poată omul așa, căci la om am așteptat zadarnic, că el Mi-a făcut numai dureri. Acum două mii de ani am spus că fericit este cel ce nu se smintește întru Mine, și cu durere mare am spus acest adânc cuvânt, căci acum șapte mii de ani Mi-a dat omul cu gura sa peste obraz că i-am dat femeia, care l-a smintit pe el, și de-atunci a ales să se smintească așa omul și să se ascundă după Mine în fel și chip, până ce a trebuit să îl las așa pe om.

E prea îndărătnic omul și n-am ce să-i mai fac decât să-l scap de păcat prin suferință, căci cine intră la suferință sfârșește cu păcatul și își poate răscumpăra viața pentru Dumnezeu dacă voiește, dacă este credincios Evangheliei mântuirii prin Hristos, Cel Care vine Mântuitor pentru cei căzuți, numai să vină ei spre Mine și să creadă că Eu pot pentru ei. Amin.

O, fii și fiice ale poporului cuvântului Meu, care vă învață pe voi viața și ascultarea de Dumnezeu! Ascultați ceea ce Eu, Domnul, vă învăț pe voi în zi de praznic de înviere, tată. Căiți-vă adânc de tot ceea ce n-ați lucrat cu ascultare. Căiți-vă mult pentru mintea voastră, care a dat și care ar da să vă scoată de la Dumnezeu, căci asta a făcut la început mintea omului. Vă povățuiesc pe toți cei ce n-ați lucrat bine din pricina neascultării de cuvântul Meu de peste voi din cer și de pe pământ, pe toți cei ce ați suferit zdruncinări și dureri din pricina duhului întunericului care v-a cuprins. Dar ce este duhul întunericului și ce face el? Duhul ascunderii este duhul întunericului. Mintea care lucrează din voi sau din om peste voi, și nu din Mine, este duhul întunericului care vă îngroapă în el. Duhul din om, care-L dă pe Domnul de pe jețul judecății ca să-l judece omul pe om, este duhul întunericului. Mintea omului care disprețuiește pe alt om, împrăștiind intrigă și dispreț între om și om, este duhul întunericului. Graiul rău, cuvântul de bârfă dus de colo-colo ca să facă rău și stricăciune peste bine, este duhul prostiei, duhul întunericului, duh care vine din iad, îmbrăcat pe deasupra cu alb ca să poată lucra din ascuns, din întuneric. Omul cu două limbi, omul limbut, care împarte în părți ispitire și venin, instigare și intrigă apoi, este duhul întunericului. Vorbirea de rău, dușmănia, lauda de sine, nemulțumirea, judecata aproapelui, cărtirea, mândria, nepocăința, multa grăire cea fără de folos, trufașă și mult păgubitoare, toate sunt lucrarea duhului întunecat, duhul întunericului.

O, mila păguboasă este unealta cea cu fața ascunsă, care-l prinde pe cel slab în cătușele ei nebănuite de mintea lui, căci omului trebuie să-i fie mila și iubirea la Dumnezeu, fiindcă

este neputincios omul pentru om, căci omul este om și atât. V-am învățat, fii și fiice, să vă feriți de mila dăunătoare mântuirii voastre și a altora prin ea, prin mila cea păguboasă, tată. Când omul cel abătut de la calea cea bună este sprijinit de alt om prin milă păguboasă, mila aceasta ajută căderea omului și nu-l ridică de jos. Numai Eu pot să-l ajut pe om, dacă Mă lasă să-l ajut, iar dacă nu Mă lasă, cum ar putea pe unul ca acela să-l ajute un om?

Pe toți cei care ați suferit și suferiți din partea acestora toate câte v-am arătat acum că nu sunt bune pe calea Mea cu poporul Meu, și nu sunt pentru nimeni bune, vă îndemn cu pârintească povață, lăsați-vă zidiți din nou, lăsați-vă lucrați de ziditori, tată, nu de dărâmători de case vii, căci omul este casa lui Dumnezeu și vai celui care se lovește în ceea ce el dă să dărâme zidit de Dumnezeu! O, stați în casă, tată, nu mai ieșiți pe-afară! Stați cu Mine și lângă Mine, căci afară nu este Domnul cu voi, ci este omul, iar omul este om și atât.

Învățați lucrarea uceniciei, învățați-o numaidecât, voi, cei ce încă n-ați învățat-o, și învățați-o adevărat și întreg, căci cine vine să se dea Mie ucenic și fiu, acela nu mai are mamă și tată, nu mai are frați și surori, soție și copii, rudenii și prieteni, ci are numai pe Dumnezeu și ce este de la Dumnezeu să aibă, căci mama Mea și tatăl Meu și frații Mei și soții Mei sunt cei ce fac voia Mea, lucrarea Mea sub sarcina Mea, și nu mai duc sarcina lor cei ce se dau Mie, și sunt cu rădăcină nouă cei zidiți în grădina Mea și nu mai sunt altoi sălbatic, ci sunt altoiți de Mine, căci Eu sunt Grădinarul, și vița Mea este nouă și toată grădina Mea este de soi neamestecat, și tot timpul Eu o plivesc de buruieni ca să semene cu Mine ea și nu cu lumea aceasta, în care Eu nimic nu am.

Primiți cu inimă larg deschisă povața Mea, o, fii și fiice de peste tot, și care ați auzit și ați urmat cuvântul Meu, glasul Meu cel de azi după om! Cei care între voi n-ați ascultat frumos și cu credincioșie de glasul Meu din cer și de pe pământ împărțit vouă, veniți de acum înainte spre mare ascultare și spre mare veghe, tată! Intrați sub mână veghetoare, că multă suferință și multe zgârieturi și multe scuipări primește fața Mea și a lucrării Mele din pricina neascultării cea de la mijloc, tată.

Peste tot să se audă, prin toate cetățile cu fii credincioși lucrării Mele de azi să se ducă povața Mea de trezire și să se împlinească lucrarea veghii și a învierii depline! Mă deșert aici, la izvor, pentru toți și Mă împart apoi spre povață peste tot. Toți cei născuți din acest cuvânt și toți cei ce se vor naște prin el ca să fie fii ai cuvântului Meu pentru sfințenie și pentru cer pe pământ, toți să fie povățuiți îndeaproape și mereu pentru duhul luminii, pentru lucrarea lor întru lumină. Să nu fie în poporul cuvântului Meu om ascuns în sine, om ascuns după om, care să dea loc diavolului, duhului întunericului, ci să fie numai Domnul în toți cu toată fața Sa și să stea omul descoperit cu toate cele din el și din afara lui. Tăiați din rădăcină patima cea rea a grăirii de rău, care-și face loc prin grăirea cea multă și fără de folos pentru cer, prin grăirea a doi câte doi, a trei câte trei în afara grăirii Duhului Domnului între frați. Tăiați de la voi tot ce nu v-am spus Eu, Domnul, să lucrați și tot ce v-am spus Eu să nu lucrați voi, căci numai suferință aduc neascultarea și lucrarea cea de sine a celor ce vin să se dea lucrați de Dumnezeu când vin la Dumnezeu. Căutați să știți să cunoașteți fața vrăjmașă când vine să vă scoată pe voi din duhul ascultării și al veghii sfinte, căci neascultarea este desfrânare cu alți dumnezei, fiilor. O, nu fiți judecători în mijlocul acestui popor călăuzit de Dumnezeu, căci cei ce fac și lucrează așa cum am spus Eu să nu se lucreze și lucrează ei altfel, aceia sunt

judecătorii Mei atât cât ei nu pot să creadă, decât numai după ce văd ei ce se adună pe fața Mea în urma lucrării lor, care se ivește la mijloc fără ca Eu s-o așez pe ea spre lucru. Toate neorânduiriile care dau să vină și care au fost, toate au venit și vin din pricina neascultării depline de către fiecare fiu sau fiică, strânși în chiticele din loc în loc pentru voia Mea între ei în numele lucrării cuvântului Meu cel de azi, și nu pentru voia lor după ce ei vin spre Mine. Toți aveți marea datorie să ascultați de Dumnezeu și de toată povața Sa și să nu vă îngânați unii altora greșalele ca să vă lăsați spre greșală. O, nu așa, tată, căci voi aveți un testament între voi, lăsat de trâmbița Mea când ea a fost luată între cei din cer, și ea a lăsat să vă luați după cei mai smeriți, după cei mai înțelepți, după cei mai blânzi dintre voi, iar Eu vă spun vouă să ascultați așa și nu altfel, tată, ci să ascultați tot ce iese din gura celor care vă veghează ca să vă povățuiască pe voi, și nu vă îndoiiți întru ei și nu vă smintiți, tată, căci fericiți sunt cei ce nu se smintesc. O, nu vă luați după cei îngâmfați, care împart zădărnici și fac dușmănie între frate și frate! Când vedeți în fața voastră duhul trufiei din om, lovind în alt om, aveți grijă să nu dați de cărări care vă rătăcesc pașii de pe cale, aveți grijă să nu dați omului putere spre rău și spre dezbinare în vremea lui de răzbunare, fiilor! Trageți-vă în lături, nu vă așezați proptea pentru cel ce nu ascultă, că se va face mai mare neascultarea lui, iar voi veți fi vinovați! Tot ceea ce nu vă spune Domnul să faceți, nu luați să lucrați, fiilor! Nu stați în fața celor ce sunt nemulțumiți în acest popor, căinându-se nemulțumiți ca să slăbească spre ei pașii celor slabi, că vă aduce căderi din Dumnezeu acest duh întunecat al nemulțumirii din om! Nu sprijiniți pe cei îndărătnici și trufași prin nemulțumirea lor, că îi veți vedea tot mai despărțiți de Dumnezeu dacă le veți da prilej să-și verse în părți grăirea cea cu păcat, lucrarea lor cea rea! Toate câte se lucrează așa, Îmi aduc Mie pată și suferință, fiilor, și piedici mersului Meu cel biruitor azi.

O, învățați să stați la adăpost de vremea rea peste voi. Stați adăpostiți în fața duhului întunericului și mușcați-vă limba pentru vorbire de rău unul asupra altuia, că aceasta atrage suferință apoi și clătinare și dureri fel de fel! O, feriți-vă de ascunderi, căci ele se numesc întuneric oricum ar fi ele și nasc întuneric tot mai mare apoi, tot mai greu de biruit apoi! Umblați în lumină, tată! Faceți fapte și lucrări vrednice de lumină, iar fapte care vă ascund sub ele și pe care dați să le ascundeți, nu mai săvârșiți, tată! Orice ispită care vine spre voi să vă îndemne și să vă tragă la împotrivire față de învățătura Mea de peste voi, spuneți-i ei: înapoia mea, satană, ieși de la mine că ești diavol și mă tragi la întuneric, nu te primesc, duh străin de Dumnezeu și de povața lui Dumnezeu!

O, poporul Meu, o, fii și fiice, să învățați, tată, să risipiți ispita când ea vine, căci fața ei cea rea stă ascunsă după lucrarea ei, după neasemănarea ei cu Dumnezeu, fiilor. Lăsați în spate pe cei ce n-au învățat să stea cu fața, căci din aceste hotare nu-i frumos să se iasă în spate, nu-i bine să se mai poată să ieșim la cei ce nu au rămas în ogradă, fiilor. Fiți curați cu inima față de Dumnezeu și de Duhul lui Dumnezeu și de fiii rămași cu Dumnezeu și fiți curați unii față de alții în numele Meu, fiilor. Dacă aveți ascunderi și legături cu cei ce n-au rămas în bărcuța Mea, voi n-aveți inima curată, tată, față de cei ce au rămas cu Mine. O, nu căutați să aveți legături neștiute, nelegitime cu cei ce s-au răzvrătit nemulțumiți, căci vă scrie diavolul în numărul lor dacă nu ascultați ceea ce Eu, Domnul, vă veghez învățându-vă așa. Eu pe toți am dat să-i întorc cu fața la Mine, dar cei ce au rămas ascunși s-au ascuns și mai mult, iar pe unii i-am smuls din foc cu greu, cu luptă grea, tată.

V-am învățat demult și iarăși vă învăț acum să nu aveți buzunare, fiilor, iar voi să înțelegeți grăirea Mea. Buzunarul stă ascuns dedesubtul acoperământului cel de deasupra și e lucrarea întunericului buzunarul, iar cel ce vă învață să folosiți buzunarul este dușman sufletului vostru, tată. Feriți-vă de cei ce lucrează lucrarea întunericului și alipiți-vă de cei ce stau în lumină și în lucrarea dată de Mine lor s-o lucreze și care nu-și iau singuri. Vă povățuiesc adânc, fiilor, căci în adânc trebuie să intru ca să vă scot din dureri și din suspin. Când am spus demult că nu e bună joaca, n-am fost luat în seamă peste tot.

Vă scot la mângâierea Mea pe voi, cei care ați fost încurcați în dureri de la neascultare, tată. Ridicați-vă și fiți vii și lucrați pentru Mine tot ceea ce faceți voi, căci Eu Mi-am ales un popor ca să aibă lângă Mine valoare mare pentru Mine și nu pentru el, și nu ca să vină să fie și atât, căci dacă vine numai așa, Îmi strică via, tată.

O, căutați să-Mi fiți de folos, de mare folos, fiilor, căci și Eu tot așa sunt pentru voi. Fiți cu nădejde în Mine și în iubirea Mea pentru voi, dar și Eu să pot nădăjdui în voi, tată. Ale Mele dintru ale Mele vă dau prin lucrarea Mea cu voi, ca să nu fiți lipsiți, iar voi folosiți-vă de ele pentru lucrarea Mea cu voi pe pământ, nu pentru voi, tată, căci ale Mele sunt ceea ce Eu vă dau. Într-o zi va fi să vedeți voi rodul pe care vi l-ați strâns, și grăbiți-vă să rodiți Mie și nu să pierdeți sămânța, tată, căci sămânța Mea este scumpă, și fiecare bob al ei își va cere de la voi rodul său.

Vă cuprind în duh de mângâiere, căci așa am lucrat astăzi spre voi. Stați așa cuprinși, fiilor! Iubiți lucrarea învierii peste voi și căutați-o și primiți-o când ea se dă vouă! Vă trimit carte de înviere, tată, primiți și împliniți! Am fii dulci așezați între Mine și voi ca să vă dea povață de înviere. Primiți-i cu primire mare, cu inimă mare și cu dor de cer și dați-le de lucru la facerea voastră, că e multă lucrarea facerii, dar e puțină peste voi, fiilor. Căutați-o, dar, pe ea, căutați-o cu lumânarea în mână, că ea nu se dă vouă dacă n-o veți căuta. Iubiți-o pe ea cu multul și nu stați din lucru pentru ea peste voi, că vine ziua să vă vedeți rodul cules vouă în cer, fiilor, și voiesc să am lângă ce să vă strâng.

O, pace vouă, fii și fiice ale Ierusalimului Meu cel de azi, și cu pace multă să luați în voi învățătura Mea și învierea Mea în voi, ca să fiu viu în voi! Hristos a înviat! În voi voiesc să fiu înviat, ca și voi să fiți asemenea Mie, fiilor!

Hristos a înviat! Așa să vadă duhul cel potrivit că stau în voi, înviat stând și lucrând înviere, fiilor, căci învierea omului am venit lui să-i dau. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2011

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Vindecarea începe de la suflet, ea vine de la ascultarea de Dumnezeu. Îndemn la cercetare pentru scoaterea din noi a duhului fătarnic. Învățătură pentru inimă curată și duh de unitate. Purtare de grijă pentru cuvântul rostit. Vindecare de duhul fătarniciei.

Mila Mea dumnezeiască se face cuvânt peste pământ ca să-l chem pe om la izvorul milei Mele, la înviere să-l chem, căci sunt Cel milos. Mă fac cuvânt de sărbătoare cu înviere peste om, căci sunt Cel ce am înviat dintre morți ca să-i scol și pe ei prin învierea Mea și să le dau înapoi viața, căci sunt Cel milos și umblu cu mila în grai ca să-i dau omului lumină și înviere să-i dau.

Cobor în grădinile Mele cu tine, popor al cuvântului Meu, și cobor în mijlocul tău cu mama Mea Fecioara ca să

împărțim tămăduiri. Hristos a înviat! Așa le spunem celor ce se adună la izvor și la rugăciune tămăduitoare în ziua aceasta și la veghe pentru calea lor cu Dumnezeu. Hristos a înviat!

O, mamă Fecioară, mama Mea, dulce și tămăduitor să-ți fie cuvântul în ziua ta de serbare, mamă! Trebuie să-i învățăm pe cei ce stau la învățat că vindecarea începe de la suflet, mamă, de la ceea ce este de la Dumnezeu în om, mamă, iar această vindecare vine de la ascultarea de Dumnezeu în om, o, mama Mea. Cine-i hrănește omului ascultarea de Mine? Iubirea face aceasta în om, iubirea de Dumnezeu, mamă. Să le dăm har, să le dăm putere de iubire, mamă, căci ea vindecă pe om de tot ce este străin de Dumnezeu în el și îl ajută apoi să meargă pe cărările iubirii, mamă. Ne facem cuvânt peste fiii și fiicele poporului cuvântului Meu și le dăm învățătură tămăduitoare și-i rugăm să Ne asculte povața, mamă.

O, e scumpă povața cea din cer peste tine, poporul Meu. Duh de ascultare să cauți să ai, căci cei ce nu ascultă cad de la Dumnezeu, și e dureros să cadă omul de lângă Mine după ce stă lângă Mine cu pașii lui, cu iubirea lui. Când omului îi piere ascultarea de Dumnezeu, îi piere și iubirea, și apoi îi piere și credința, și toate acestea vin peste om din lipsa temerii de Dumnezeu și nu de altceva cum ar da el să creadă. Duhul fățarniciei pune apoi stăpânire peste om în fel și chip și se ascunde în sine omul și nu mai are inima curată nici față de sine, nici față de cei din jurul lui, și diavolul se bucură și se odihnește cu lucrarea lui cea rea în cel ce pierde temerea de Dumnezeu. Vin cu povață de tămăduire, vin cu mama Mea Fecioară și las izvor de tămăduire, povață cu învățătură cerească peste tine, poporul Meu, de peste tot poporul Meu, și să ia de pe masa Mea cu tine omul care caută după Dumnezeu, tată, că-i trebuie iubire de Dumnezeu omului și nu poate avea omul mai mare bucurie ca aceea care-i vine lui de la iubirea de Dumnezeu. Cine să-i spună lui aceasta? Cine să-l învețe pe om să vină după Mine? Cine să Mă spună pe Mine omului câtă fericire pot Eu să-i dau și să-i spună lui câtă deșertăciune este în el tot ceea ce el caută să facă și să aibă? O, tu, mama Mea, tu știi să grăiești cu omul și să dai tămăduire sufletului lui. Tu ești izvor de mângâieri, de tămăduiri, mama Mea. Dă-i poporului Meu povața ta de mamă și dă-i lui putere să poată mult cu Dumnezeu și mult cu iubirea și cu ascultarea, o, mama Mea. Amin.

— O, îi dau, Fiule scump al meu, îi dau cu multul poporului Tău, căci toate în mine din Tine sunt mai înainte de nașterea Ta din pântecele meu cel fecioresc. Îi dau povață de iubire de Dumnezeu și-i dau poporului Tău duh de credință, căci toate prin credință se fac în om pentru Tine, toată împărăția Ta în el, Fiule scump.

Hristos a înviat, popor al învățăturii cea de sus! Fiul meu Iisus Hristos mi-a dat cuvânt să te povățuiesc în ziua mea de serbare în mijlocul tău. Îți trebuie multă povață, îți trebuie mereu povață de înviere dacă ești fiu al lui Dumnezeu pe pământ. Fiii trebuie să știe mereu de la tatăl lor, de la mama lor ceea ce au de făcut și de lucrat și trebuie să aibă veghe peste ei, căci duhului fățarnic trebuie mereu să i se știe lucrarea în om, și nu bănuie omul câtă rădăcină are în el acest duh, care strică adevărul. Să se cerceteze fiecare pe sine și să se curețe mereu de lucrarea acestui duh viclean și să ceară prin rugăciune ajutor din cer mereu, mereu pentru lupta cea bună și să stea în pocăință adâncă și sfântă, căci aceasta este mare fericire și este mare tămăduire și este lucrarea care-l nimicește pe diavolul și toată puterea lui cea rea în om.

O, tu ai ajutor mare, popor al Fiului meu Iisus Hristos. Te ține Fiul meu de mână cu tot cuvântul Lui de peste tine, numai să nu te înveți tu cu bunătatea Lui, ci să te înveți cu as-

cultarea de El, măi fiule. Coboară greu la tine Domnul, iar tu trebuie să prețuiești mult truda Lui cea pentru tine și pentru paza ta și pentru creșterea ta cea de sus, pe care El ți-o dă. Cu mare trezie trebuie să stai și să fii, căci iubirea cea pentru Dumnezeu are lucrare mare în om și se varsă în părți cerește și se varsă când ea este, și așa lucrează ea acolo unde este și unde se varsă ea.

Ai grijă să fii în iubire și să fie ea în tine, fiule al Fiului meu. O, ai grijă mare, ai grijă de credință în cuvântul Fiului meu, Care S-a făcut izvor de cuvânt în mijlocul tău. Vezi să nu-ți fie puțină credința, ai grijă, căci scris este că de la cel ce nu are i se ia și ce mai are. Dureros este să se stingă în om credința, dar când neascultarea îl prinde sub ea prea mult pe om, ea îl desparte pe om de Dumnezeu și-i stinge iubirea de Domnul în suflet, și apoi vine dușmanul vieții, vine necredința și-l smulge pe om din brațul Domnului. Dacă ai credință mică ești sărac, fiule, și n-ai putere pentru Dumnezeu, și nici El n-are pentru tine, și este scris că de la cel ce nu are i se ia și ce mai are și i se dă celui ce are mai mult, că așa este cu credința, iar tu rămâi gol și fără nici un acoperământ, că nu te poți juca cu Dumnezeu cum ai da tu să crezi că se poate oricum cu tine, cel ce ai gustat din atâta izvor de har și n-ai dat să te îmbogățești în iubire și în credință și în lucrare cu folos pentru Dumnezeu, nu pentru tine, fiule, dacă tu ești al lui Dumnezeu. O, nu e totuna cu cel ce nu a știut de izvorul acesta și de gustul lui cel sfânt, nu e totuna ca și cu cel ce a stat la masă cu Domnul și apoi se duce nebun în părți ca plată a nestatorniciei lui și a lipsei inimii curate în el.

Fiilor, fiilor, când știți că ați greșit, căiți-vă adânc și alergați spre iertare și spre împăcare cu Dumnezeu. Când greșiți unii prin alții, unii de la alții, nu stați nepăsători, ci alergați spre salvare, fiilor, dar nu mai dați să aveți legături cu cei cu care v-ați dus spre greșală, ci căutați salvarea de la cei cu inima curată pentru Domnul și pentru voi. O, e mare înțelepciune aceasta ce vă învăț eu pe voi acum, că n-a făcut așa acest popor și mulți s-au pierdut, de la începutul cuvântului Fiului meu prin trâmbița Sa Verginica și până azi, o, mulți s-au pierdut pe cale dacă n-au ascultat așa, și s-au pierdut unii prin alții dacă n-au mers cu călăuză miloasă, cu lumânare de înviere în mână ca să vadă drumul și pașii lor pe drum.

O, când Domnul îți spune cum să lucrezi pe cale, tu așa să faci, fiule al acestui cuvânt, care te ține de mână ca să nu cazi, ca să nu rătăcești de la ascultare, fiule. O singură masă de învățătură să aveți, o singură sală de petrecere cu Domnul să folosiți, căci mai multe feluri de duhuri și de voințe și de dorințe dau să taie felii din trupul bisericii de nou Ierusalim, dau să-L împartă pe Fiul meu în bucăți, pe Cel ce Se-mparte și nu Se desparte împărțind.

O, feriți-vă de duhul fățarniciei, fiilor! Cu adâncă durere vă povățuiesc eu pe voi în ziua mea de serbare cu Fiul meu Iisus Hristos în mijlocul vostru și cu dar de tămăduiri mari peste voi. Când voi n-ați fi întregi cu inima și cu iubirea și cu credința și cu fapta ei și cu ascultarea înaintea Domnului, și față în față frățește, duhul fățarniciei este cel ce face această neorânduială. Vă trebuie mereu povață pentru această împlinire sfântă a inimii curate unii față de alții și înaintea Domnului în unire frățească, fiilor. Nimeni să nu aibă părți aparte, înțelegere aparte, duh aparte, inimă aparte, purtare aparte, vorbire aparte, ci toți o pâine să fiți, toți o iubire și o știre, toți un cer strălucitor pentru Domnul și pentru sfinții Săi, care privesc pe pământ la voi precum priviți voi de pe pământ cerul, fiilor. Unii altora să vă știți inimile și să vi le simțiți, ca să puteți lucra unii pentru

alții în vreme bună și în vreme mai puțin bună, căci unii altora sunteți mădulare, și nu uitați aceasta! Fiți cu grijă mare pentru cuvântul rostit de voi chiar și în gând, ca nu cumva să se folosească diavolul de la voi și să facă după vreun cuvânt rău spus de voi asupra voastră, căci gura și inima trebuie să vă fie la fel și cerești să vă fie, ca să nu aibă diavolul ce folosi pentru el de la voi împotriva voastră apoi. Vedeți voi de ce vă învăț eu să vă feriți de duhul fățarniciei, fiilor? El lucrează cu dus întors prin cuvintele voastre, care nu sunt totdeauna la fel cu ceea ce voiți sau urmăriți, și apoi duhul cel fățarnic aduce vouă fapta fățarniciei voastre, fiilor. O, feriți-vă și gândul, nu numai vorbele voastre să le feriți de ceea ce nu vreți să vină peste voi când voi roștiți cu ușurință pentru ispitire în jur cuvinte vătămătoare vouă și Domnului cu voi. Este scris omului că din cuvintele lui se mântuiește sau se osândește, și trebuie mare credință ca să nu disprețuiască el acest adevăr bine rostit de Domnul pentru trezie în om, fiilor.

O, fiți frumoși cu inima, fiți frumoși foarte, că această frumusețe este cea care se vede bine în afara voastră, precum se vede în afară și ceea ce este urât în voi. Începeți orice lucrare măreață, începeți-o cu credință și puneți la ea iubirea și apoi statornicia acestora, și aveți grijă mare de cuvintele din voi și din afara voastră, fiilor. Nimic, o, nimic nu câștigă cel slab în credință lângă acest cuvânt. Sunt ridicați din mijlocul poporului Fiului meu fii cu inimi necredincioase în ei și care aduc clătinare din credință peste cei slabi, care nu și-au strâns merite ale credinței lor. Fiți tari în fața acestor vijelii, căci cei neîmplinitori au lucrare rea, au dușmănie peste cei ce se luptă lângă Domnul cu iubire și cu credință, fiilor. Stați alături cu cei credincioși și tari în credință și uitați-vă câtă pagubă aduce necredința peste cei ce s-au clătinat și dau să clatine ei pe cei slabi, pe cei șovăielnici, pe cei nemulțumiți și cârtitori lângă Domnul. N-ar fi să aibă nici un drept lângă Domnul cel ce vine să-I fie Lui fiu, ci doar iertare să-și capete lui prin pocăință mare, și nu nemulțumit să stea lângă Domnul. Fiți sfinți întru toate, fiți tari cu credința, că această tămăduire dau să aveți peste voi în ziua mea de serbare, în zi de izvor de tămăduiri, fiilor.

Iar Tu, Fiule Doamne, Iisuse scump al meu, ajută-i pe ei să poată să Te creadă pe Tine până la sfârșit și să le strângi lor plata credinței lor și să aibă la Tine bogăție de har prin credința lor, Fiule înviat dintre cei morți pentru mila Ta de ei. O, învață-i mereu pe cei ce-Ți sunt fii, pe cei ce s-au dat să fie ai Tăi, căci sunt ai Tăi, iar eu stau înaintea Ta pentru ei și mă rog cu rugăciune tare, fă-i tari pe ei, tari în credință, tari în iubire, și prin acestea tari să fie ei în ascultare de Tine, Fiule milos, Doamne mângâietor. Amin.

— **O** cum să nu-i întăresc Eu pe ei în cele ce am Eu de așezat în ei pentru Mine, mamă? Le dau și iar le dau mângâieri și puteri. Îi învăț să-Mi dea și ei Mie asemenea, ca să putem unii de la alții și unii pentru alții, mamă, iar tu atât de sănătos i-ai învățat azi taina tămăduirii, vindecare de duhul fățarniciei, care nebănuit atacă din partea diavolului pe cei ce învață calea adevărului pe pământ, și Mă plec înaintea ta ca un Fiu iubitor și-ți mulțumesc pentru marea ta iubire și povață peste poporul Meu, mamă. Amin.

O, popor de nou Ierusalim, ai nume nou, fiule. Toate să strălucească de înnoire în tine și peste tine, toate mereu! Nimic vechi nu se potrivește la hăinuța ta, la slava Mea, cu care Eu te învălui. Iată, noi le facem pe toate. Mereu, mereu lucrăm așa, căci așa am zis între Mine și Tatăl, între Mine și tine apoi, căci cu tine împlinim, Eu și cu Tatăl, această Scriptură. Peste zece zile voi îmbrățișa pe mulți care vin la izvorul Meu de cu-

vânt, la masă cu ucenicii și cu mironosițele învierii Mele în mijlocul tău, tată. Le voi da mult și-i voi ajuta să poată mult apoi. Le binecuvintez pașii spre izvor, trimit îngerași întru în-tâmpinarea lor și-i voi face să simtă cu ei oastea cerească însoțindu-i spre izvorul Meu de cuvânt și spre grădinile Mele cu tine, poporul Meu. O, mult îi iubesc pe cei ce cred cu putere. Mă bucur de la ei, Mă mângâi de la ei și dau să le înmulțesc mereu credința și iubirea și lucrarea lor cea sfântă prin iubirea dintre ei, întru care Eu Mă odihnesc când ea este, dovedindu-i ea pe ei ucenici ai Mei.

Pace ție, poporul Meu! Cu mare greu am coborât la tine în ziua aceasta, Eu și mama Mea Fecioara. Am găsit neputință în porți, căci diavolul se bagă să facă dureri, dar am stins durerea și am dat cuvântul Meu ție, căci sunt Cel ce pot. Hristos a înviat, îți spune ție mama Mea Fecioara dimpreună cu ucenicii și mironosițele învierii Mele, care așteaptă ziua lor cu Mine în mijlocul tău.

Ia tămăduiri, poporul Meu, ia, tată, și învață să iei, că ai izvor bogat de învățătură peste tine, fiule. O, cine e mai bogat ca tine pe pământ? Nimeni, tată, nimeni, n-are nimeni bogăție ca a ta. Păzește-o și fii vrednic de ea, și prin credință vei putea așa. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Îți dau binecuvântare și putere îți dau să-Mi pregătești praznic de înviere, că vin la izvorul învățaturii Mele cu ucenicii și cu mironosițele Mele, vin cu cerul la tine, fiule. Fii plin de putere prin iubire, căci tu ești sprijinul Meu, tu ești casa Mea, tu ești Betania Mea pe pământ acum, la sfârșit de timp, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2011

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Povață pentru poporul cuvântului: să-și lege sufletul numai de Domnul. Îndemn la statornicie.

Eu, Domnul, vin din cer, vin la tine cuvânt, poporul Meu, și nu Mă satur să vin și să tot vin la tine, căci te-am luat dintre oameni și te-am alipit Mie ca să te am popor al Meu în zilele acestea de venire a Mea acum, la sfârșit de timp, iarăși de la Tatăl la om venind, căci scris este cuvântul proorocesc: *«Dumnezeu strălucit va veni și nu va tăcea; chema-va cerul de sus și pământul ca să judece pe poporul Său și să-Și adune pe cei credincioși Lui»*. Amin.

O, nu Mă satur să-ți grăiesc, poporul Meu. Am făcut cu tine legământ să-Mi fii jertfă plăcută Mie, tată. Chem cerul de sus și pământul și judec dumnezeiește în mijlocul tău tot ce este pe pământ și-ți spun ție: ascultă, poporul Meu, și-ți voi grăi ție, Israele, și voi mărturisi ție: Dumnezeuul tău sunt Eu. Amin.

Vin iar cu duh de înviere, vin iar cu martorii învierii Mele, vin la tine și mărturisesc ție: Dumnezeuul tău sunt Eu, poporul Meu. După opt zile de la duminica învierii Mele am intrat la ucenicii Mei cei încuiați de teama iudeilor cei răzvrățiți pe ei pentru învierea Mea dintre cei morți, și care au fost învinuiți de iudei că M-au furat ei din mormânt. Eu însă am stat în mijlocul lor și le-am spus și iar le-am spus: *«Pace vouă, ucenici!»*, le-am spus așa că erau zdruncinați și am dat să-i liniștesc și să-i încurajez, și le-am zis lor: *«Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi»*, și am suflat apoi și le-am zis: *«Luați Duh Sfânt; cărora veți ierta păcatele le vor fi iertate, cărora le veți ține vor fi ținute»*. Așa am lucrat Eu dacă Tatăl M-a trimis, și așa trebuia să facă și ei prin trimiterea Mea de peste ei, iar ei așa au lucrat, precum Eu le-am spus lor.

În această duminică, a doua după duminica învierii Mele, stau în mijlocul tău, stau iar cu ucenicii Mei la masă, poporul Meu. Așteaptă creștinii cei credincioși cuvântului Meu izvorât din gura Mea în mijlocul tău, așteaptă, fiule, glasul Meu și se uită să vină spre ei cuvântul Meu din sărbători, căci în sărbători cobor la tine cuvânt și nu Mă satur să-ți grăiesc și să-ți tot grăiesc, că acest dor îl am: să grăiesc cu omul pe pământ și să Mă mărturisesc lui Dumnezeu adevărat și să-i spun celui credincios: *«Dumnezeul tău sunt Eu»*, și să-Mi spună și el Mie apoi așa cum Mi-a zis ucenicul Toma, care M-a vestit Dumnezeu al său după opt zile de la învierea Mea și a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*. O, ce frumos! Eu să-i spun omului mărturisindu-Mă lui: *«Dumnezeul tău sunt Eu»*, iar el să Mă mărturisească și să-Mi spună: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*. Fapte mari, venite cu Mine din cer de la Tatăl ca să le săvârșesc pe pământ în mijlocul oamenilor, așa am lucrat când am venit din cer pe pământ și M-am făcut om, născut din Fecioară mamă, și am crescut apoi până la vârsta de treizeci de ani a omului și M-am vestit apoi prin semne mari Dumnezeu din Dumnezeu în mijlocul lui Israel, și M-a răstignit apoi pe cruce poporul Israel, dar Eu, Dumnezeu adevărat cum eram, venit din cer, M-am ridicat viu dintre cei morți în dimineața celei de a treia zi de după ziua răstignirii Mele și am stat în mijlocul ucenicilor Mei și M-am mărturisit lor că am înviat, și mai ales că Eu sunt le-am arătat, căci am luat degetul lui Toma, stând el între ucenicii Mei după opt zile de la învierea Mea, și am spus: *«Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și o pune pe coasta Mea și nu fii necredincios, ci fii credincios»*, și M-a mărturisit el atunci și a zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*, și iar i-am zis lui: *«Fiindcă M-ai văzut, Tomo, ai crezut. Fericiți, o, fericiți cei ce n-au văzut și au crezut!»*.

Eu când am intrat după învierea Mea în mijlocul ucenicilor Mei și le-am zis lor: *«Pace vouă!»*, le-am arătat lor mâinile și coasta, iar ei, văzând că Eu sunt s-au bucurat, și iarăși le-am zis lor: *«Pace vouă!»*, și i-am trimis pe ei precum M-a trimis pe Mine Tatăl, i-am trimis peste pământ la oameni pentru mărturia Mea. O, tot așa este și cu lucrarea cuvântului Meu cel de azi, pe care Tatăl M-a trimis s-o săvârșesc. Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și Eu vă trimit pe voi, copii lucrători cu Mine în zilele acestea. Eu Mă las cuvânt peste voi, iar voi îl trimiteți peste pământ la oameni, fiilor. Am trimis vouă lumina Mea și adevărul Meu în calea voastră și v-au povățuit acestea și v-au călăuzit ca să vă îndrepteze către muntele Meu cel sfânt și către locașurile lui ca să ajungeți la jertfelnicul lui Dumnezeu, la Dumnezeul bucuriei și al veseliei voastre ca să-L preamăriți pe El Dumnezeu al vostru și să nădăjduiți în El și să-L lăudați izvor al mântuirii voastre și Dumnezeul vostru, fiilor credincioși, căci așa este profetit prin Scripturi, căci David cânta vremea aceasta a Mea cu voi și spunea: *«Mare este Domnul și lăudat este El în cetatea Sa, în sfânt muntele Său, frumos întru înălțimea Lui spre desfătarea întregului pământ, munte de Sion, cetatea Marelui Împărat, cunoscut în locașurile Sale când o apără pe ea»*.

Petrecerea Mea cu voi este bucuria Mea și a cerului, fiilor. Chem cerul de sus și pământul la praznicul Meu cu tine, poporul Meu, căci praznic de nuntă cerească este cuvântul Meu cu tine pe masa ta, căci scris este: *«Domnul dintre dumnezei grăiește și la Sine cheamă pe locuitorii pământului, de la răsăritul soarelui și până la apusul lui, desăvârșită frumusețe, Dumnezeu prealuminat din Sion. Dumnezeu vine și nu tace; de sus cheamă cerurile și pământul ca să judece pe poporul*

Său și să adune pe credincioșii Lui ca să încheie cu ei legământul Său cel sfânt, iar cerurile vestesc dreptatea Lui». Amin.

O, fiule învățat de Dumnezeu atât de minunat, atât de mult, să nu-ți legi sufletul tău de cineva de pe pământ, nici de mamă, nici de tată, nici de oricare alt om, fiule, căci tu ai cu Mine legământ încheiat, nu cu omul, tată, iar sufletul tău este de la Dumnezeu și trebuie să-L alegi pe El cu sufletul tău când viața te încearcă să alegi. Tu, care ai aflat calea Mea de la cer la pământ prin acest izvor de cuvânt, care naște fii pentru cer, tu când greșești față de iubirea Mea, scoală-te din somnul acesta și strigă cu durere și strigă cu iubire, cu arsură de iubire strigă și spune-Mi atunci: *„Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu, că am greșit Ție, Domnul meu!”*, iar la strigarea ta îți vindec sufletul tău, îți vindec răceala și te fac sănătos, numai să cauți să nu Mă părăsești pentru nimeni pe pământ, să nu te desparți de Mine pentru nimeni, tată, pe pământ, nici pentru mamă, nici pentru tată, nici pentru frați, nici pentru oricare om te-ar lua de lângă Mine ca să te smulgă de sub cortul Meu cel sfânt, de sub ocrotirea Mea cea pentru fiii cei credincioși. O, să nu zici nici cu gândul, nici cu cuvântul grai de despărțire a ta de Mine și de lucrarea Mea, căci Eu am trimis lumina Mea și adevărul Meu ca să te călăuzească la muntele Meu cel sfânt și către locașurile lui ca să iei din jertfelnicul lui Dumnezeu și să-L bucuri pe El și să-L ai nădejde a ta și izvor al mântuirii tale, fiule chemat. O, ai grijă, tată, sufletul tău e de la Mine, nu de la părinți, și Mie să Mi-l păstrezi și Mie să Mi-l dai și Mie să te alegi când viața te încearcă să te smulgă din casa Mea, din locașurile poporului Meu, în care Eu te-am pecetluit să fii. Cu mare grijă de tine, cu mare durere pentru tine te învăț Eu aceasta. Dacă cineva ar da să te smulgă din trupul bisericii Mele, al poporului Meu și să te tragă afară, tu să nu faci, tată, așa, să nu-l urmezi pe cel ce pierde temerea de Dumnezeu ca să se tragă în lături și să te smulgă și pe tine spre rătăcirea lui. O, fiți statornici, fii și fiice, fii miluiți de Dumnezeu, căci mama și tata și fiii și soții voștri sunt cei ce rămân ai Mei și ai locașurilor Mele. O, scoală-te, fiule, și spune suspinând la vreme de încercare: *„Doamne, miluiește-mă, vindecă sufletul meu că am greșit Ție, Domnul meu!”*.

Îmi înconjur rodul în taina cuvântului Meu cel mult învățător peste cei cu care am făcut legământ sfânt de iubire, căci vremea cea cu întuneric în ea sapă în mulți pe pământ pentru nepăsare de suflet și încearcă din părți fii crescuți de Duhul Sfânt, pe care Eu, Domnul, i-am luat la sânul Meu ca să-i am ai Mei.

O, voi, cei nepăsători de suflet și de Dumnezeu, dacă dați să fiți așa, faceți ce voiți, dar nu smulgeți și pe alții din sânul Sionului Meu cel sfânt! Dacă nu puteți să vă căiți pentru vindecarea sufletului vostru, care caută spre afară, unde sunt căinii, nu vă atingeți și de alte suflete, căci sufletul este de la Dumnezeu în om. Unii prin alții să se întărească în statornicie fiii și fiicele poporului Meu, iar mintea ușuratică și ispititoare să tacă, să tacă și să se umilească mult, căci Eu sunt ocrotitorul celor ce Mă iubesc și îi ocrotesc pe ei înăuntru de tot ce vine din afară ca să-i încerce pe ei.

O, fiilor, fiilor, fiți mari cu înțelepciunea, căci Eu am spus: *«Dușmanii omului vor fi casnicii săi: mama și tata, copiii și rudele, soții și soțiile, prietenii și lumea, dar casnicii sunt cei mai tari dușmani»*. Fiți ucenici și învățați bine taina vieții ucenicești lângă Mine, Domnul și Învățătorul vostru. Nu pot să nu vă învăț și să nu vă îndemn mereu, mereu, că iată, cei care caută spre ei mamă și tată, frați și surori, aceia își pierd credincioșia și greșesc și se îmbolnăvesc de dor de ducă și se

duc apoi greșind așa, călcând legea și taina puterii uceniciei întru Hristos. O, rupe-te pentru calea ta cu Mine, rupe-te și de mamă și de tată și de frați și de soți, că aceia dau să te scoată de la Mine, fiule care umbli pe afară. Nu vreau, tată, să ajungi plângând pe-afară. Fii cuminte, o, fii cuminte, căci casa ta e Domnul, e împărăția cerurilor casa ta și neamul tău.

Vindecați-vă de fățarnicie, fiilor! Acolo unde ea este, unealta diavolului este ea, iar creștinii nu au a o folosi pe ea nici cu gândul, nici cu cuvântul, căci fapta ei este apoi neiertătoare, tată.

Stau de veghe pentru voi, stau de veghe la porți și stau de jur-împrejur cu sfinții și cu îngerii de veghe peste tot pe unde am popor sfințit și ocrotit și hrănit din gura Mea, din mâna Mea, din Duhul Meu. Toți cei care veniți și voiți să vă faceți fii ai lui Dumnezeu prin acest măreț cuvânt, ieșit din gura Mea ca să-l călăuzească pe om spre patria vieții, sârguiți-vă și învățați lucrarea și taina uceniciei întru Hristos, căci pentru calea voastră cu Mine sunt curse, sunt casnicii, care dau să vă ademenească dacă le dați drumul la ușă spre sufletul vostru, și pierdeți puterea cea pentru Mine cu voi, fiilor. Mereu, mereu trebuie să-Mi veghez poporul, căci diavolul e supărat pe Mine și pe poporul Meu și caută cu târcoale să-Mi calce peste semănătura Mea prin cei ce nu veghează la mijloc ca sfinții și cu sfinții și cu îngerii Mei pentru veghea lor, pentru paza lor de vrăjmașii sufletului lor.

Și acum îmi mângâi ucenicii cei din cer, căci scris este: *«Chema-va Domnul cerul de sus și pământul ca să judece pe poporul Său și să-i adune sub ocrotirea Sa pe cei credincioși Lui»*. Amin.

— O, Domnul meu și Dumnezeul meu, eu, dintre ucenicii Tăi în cer mă dau în ziua aceasta poporului Tău pildă de iubire, dar și de credință, Doamne. Ucenicii ceilalți Te văzuseră înviat și ai arătat lor mâinile și coasta străpunse de cuie și de răni. Eu însă n-am putut să nu Te doresc să Te văd după învierea Ta. Dorul meu Te-a adus iarăși față în față cu ucenicii Tăi după opt zile de la înviere, când am sosit și eu între ei, auzind pe cale vestea învierii Tale. Tu, în taină stând între noi, m-ai auzit când am zis lor: *«Nu voi crede până nu voi vedea și eu!»*, și Te-ai lăsat apoi văzut în mijlocul nostru și mi-ai spus: *«Adu degetul tău și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea și nu fii necredincios, ci credincios, și iată, pentru că m-ai văzut ai crezut, dar fericiți cei ce n-au văzut și au crezut»*. Eu Te-am îmbrățișat atunci în cuvântul mărturisirii mele și am zis: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*, beat de iubire și de bucurie am zis aceasta. Mă mărturisesc poporului cuvântului Tău de azi cu numele Tău peste creștetul meu. Domnul meu și Dumnezeul meu Te-am numit atunci mie, Dumnezeule înviat.

Domnul Iisus Hristos, Cel înviat dintre cei morți a treia zi după răstignire, El este Domnul meu și Dumnezeul meu. Am fost fericit că L-am văzut, dar voi sunteți mai fericiți, mai credincioși, mai mari, pentru că Domnul S-a întors în Tatăl și mai fericiți și mai mari sunt cei ce cred în El fără să-L fi văzut așa cum eu L-am văzut și L-am pipăit pe rane după învierea Lui. Mi-a dat Domnul fericire mare, căci mărturisirea mea a rămas lucrătoare de credință peste cei ce au numele lor scrise în cartea vieții ca să se facă ei prin credința în Hristos fii ai lui Dumnezeu, ai nașterii de sus prin credința în Fiul lui Dumnezeu, Cel ce a înviat dintre cei morți după ce Și-a pus viața Sa pentru noi ca iarăși să Și-o ia și să ne-o dea nouă spre viață.

O, fii și fiice, fii ai poporului sfințit prin cuvântul lui Dumnezeu de peste voi, nu părsați luntrița în care sunteți cu

Domnul pe calea vieții, pe apele iubirii cerești umblând cu Domnul! Lumea n-are nici o putere asupra voastră dacă voi sunteți morți față de ea, dacă voi nu veți păstra în voi rămășițe din ea după ce vă dați Domnului pentru înviere. Fiți ochi și urechi pentru cuvântul care vă învață din Dumnezeu, căci și Domnul tot așa este pentru voi, ochi și urechi peste tot pentru voi ca să vă ocrotească de lume și mai cu seamă de voi înșivă când duhul lumii ar da să se înfrupte din voi și să vă aducă rane care să vă vatăme statornicia și credincioșia pentru tot ce a făcut și face Domnul pentru voi, pentru slava Lui cu voi pe pământ. Iubirea mea pentru El a fost mare pe pământ și L-am urmat cu totul când El mi-a cerut aceasta, și mari și multe taine mi-a împărtășit El, căci eram om cu adânc de înțelepciune în mine și-mi inunda Domnul inima de durerea cea din El pentru om și de lucrarea Lui cea mare și tainic de mare pentru mântuirea omului, iar eu adânc gândeam și adânc înțelegeam și adânc rămâneam în El și în tainele Lui, grele de purtat de om. O, fiți și voi pe potriva înțelepciunii revărsate din El peste voi în zilele acestea, căci S-a plecat Domnul celor înalți de pe pământ prin înălțimea lor și se vor pleca aceștia sub strălucirea Lui, căci *«Domnul strălucit va veni și nu va tăcea și foc înaintea Lui va arde și vișor mare împrejurul Lui»*, precum este scris.

O, fiți ascultători, căci ascultarea înseamnă credință, fiilor. Fiți mărturisitori, căci credință înseamnă aceasta. Fiți credincioși și împărțiți duh de credință în multe inimi, căci Domnul vă face vad pașilor voștri cu El și pentru El pentru mărturia Lui, iar în istoria Lui cu voi v-a spus că vine vremea să fiți căutați.

O, vino, Doamne, și nu tăcea cu venirea Ta și adu vremea aceea ca să Te caute omul căutându-i pe-ai Tăi, cu care Tu Te mărturisești azi! Iar noi, ucenicii Tăi, cu dor, din cer de lângă Tine așteptăm ziua noastră, a ucenicilor și a ucenițelor învierii Tale, ca să Te slăvești cu noi peste cei pe care Tu îi vei strânge la izvor ca să le dai, ca să Te dai lor cu slava cuvântului Tău, izvor de mântuire pentru cei ce se mântuiesc, o, Doamne. Amin.

— V in și iar vin, o, vin în mare strălucire cerească, acoperită ea de aripile heruvimilor și ale serafimilor. Vin și nu tac, căci scris este: *«Domnul strălucit vine și nu tace!»*. O, cum să nu vin când sunt iubit și așteptat cu mângâierea Mea pentru cei ce Mă iubesc așteptându-Mă să vin și să le grăiesc lor cuvântul vieții și al mângâierii cea de sus!

Pregătește-Mi, dar, calea și masa cea de praznic, poporul Meu de la izvor! Îți dau, tată, putere pentru ca să ostenești Mie, iar tu să zici ca ucenicul Toma și să te bucuri de Mine cu tine și să-Mi spui și în vreme de odihnă a ta și în vreme de osteneală pentru numele Meu, să-Mi spui cu credință: *„Domnul meu și Dumnezeul meu!”*, așa să-Mi spui și așa să poți pentru Mine, prin Mine să poți, cu Mine să poți, și așa să Mă mărturisești, o, poporul Meu, și aceasta te va mărturisi pe tine fiul Meu, poporul Meu cel de azi, însoțitorul Meu pe calea venirii Mele azi pe pământ după om, așa cum acum două mii de ani am călătorit pe pământ cu ucenicii Mei cei de-atunci, când am venit de la Tatăl după om și pentru om, o, poporul Meu cel de azi. Amin, amin, amin.

18 aprilie/1 mai 2011

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe,
purtătorul de biruință*

*Credința are în puterea ei dorul de Dumnezeu. Îndemn din cer
sfântului Gheorghe pentru dor de Dumnezeu.*

Eu vin, și porțile Mi se deschid și vin și intru în cartea Mea cuvânt, intru la tine, popor al cuvântului Meu, cu oaspeți din cer la masa ta vin, și dulce-Mi este dragostea că ești tu credincios venirii Mele și cuvântului Meu, cu care Mă las pe masa ta în vremea Mea cu tine pe pământ! Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Domnul Dumnezeuul tău, poporul Meu cel din români! E zi de sărbătoare, iar Eu Mă bucur că vin cu sfinții pe pământ la tine cuvânt și-Mi alin așteptarea Mea și a lor. Ești ostenit de grijile cele multe ale lucrării Mele cu tine, tată. Peste două zile deschidem porțile ca să intre la masa cuvântului Meu cu tine poporul cel hrănit din izvorul Meu de cuvânt în grădinile Mele cu tine, fiule trudit. O, Eu îți dau întărire mereu ca să poți, ca să cuprinzi grijile toate și să stăm înaintea celor ce vin, și să sporim noi lucrarea Tatălui Savaot, cu care M-a trimis la tine s-o port cu tine, și să ne dea apoi Tatăl bucuria cea pentru trudă, dar să trudim cu mare iubire pentru slava Tatălui, căci Tatăl așa închinători voiește să-I fim și așa să-L mărturisim pe El, lucrând și împlinind Scripturile care mai sunt de împlinit, ca să se arate împărăția cerurilor cu putere mare pe pământ și să vadă neamul omenesc ceea ce nu se așteaptă să vadă, căci omul vede numai cât vede cu ochiul trupului și e de trudit să-l facem pe om să vadă ce vede Dumnezeu și sfinții Săi.

O, roagă-te Domnului Dumnezeuului tău să așeze vreme caldă și cu soare și cu mângâiere pentru ziua Mea cu tine și cu poporul care vine la izvor, fiule, căci Eu vin cu ucenicii și cu mironosițele și cu mama Mea Fecioara la masă de praznic de înviere în mijlocul tău, și voi așeza pe masa învățaturii cuvânt cu putere în el, cuvântul lui Dumnezeu peste cei ce vin cu dor la masa Mea cu sfinții în mijlocul tău, și iată, azi stau cu tine la masă de cuvânt cu mucenicul Gheorghe, cel plin de dor după poporul Meu de pe pământ, așa cum toți sfinții sunt, văzând ei venirea Mea cu ei, împlinirea Scripturii venirii Mele cu sfinții în zeci de mii și cuvântând ei cu tine de lângă Mine, minune cum nu poate omul pătrunde cu mintea lui de om, dar mărturisitorii Mei au putut și pot mereu crede și pricepe cele ce ochiul n-a văzut și la mintea omului nu s-a suit, taine mai presus de fire, iubite numai de cei credincioși și plini de dor de Dumnezeu pe pământ. Amin.

O, poporul Meu, credința are în puterea ei dorul în om, dorul de Dumnezeu. Așa au purtat în ei sfinții râuri de dor spre Mine și spre patria sfinților Mei, iar Eu, Domnul, așa M-am mărturisit pe pământ, prin sfinții Mei, prin cei credincioși și sfinți, pe care lumea nu i-a meritat. Eu însă vin cu venirea Mea de azi pe pământ și iau sfinții în coborârea Mea și tainic lucrăm această venire și cuvântul Meu și al sfinților Mei, iar inimile celor credincioși au de la Mine dorul de Dumnezeu în ele, puterea credinței lor, și așa cred ei venirea Mea de azi cuvânt pe pământ și a sfinților Mei, iar sfinții Mei mărturisesc pe Domnul Dumnezeuul lor și se fac cuvânt și mărturisesc adevărul Scripturii venirii Mele cu sfinții, căci toate cele despre Mine scrise în Scripturi s-au împlinit și se împlinesc, și le fac parte celor credincioși de aceste împliniri, și sfinții mărturisesc venirea Mea, venirea Mea cu ei. Amin.

Mărturisitori suntem și din cer de lângă Tine precum am fost și pe pământ, o, Doamne plin de dor după om! Plini de dor am fost și noi după

Tine dacă Tu ai pus acest mărgăritar în noi, ca focul arzând în noi de dor. O, cine nu are dor de Tine nu poate să Te creadă în acest cuvânt scump și sfânt, Doamne, căci fără dor nu Te poate nimeni iubi și aștepta cu dor.

Mi-a fost dor de Tine până în adâncul sufletului și al duhului și al trupului meu și n-am avut de nimic dor în mine în afară de dorul de Tine. O, nu știam cum să fac mai mult, cum să pot mai mult, cum să fiu mai tare în duhul mărturisirii cea pentru Tine, care-mi stinge toată grija cea pentru mine, căci Te iubeam cu dor și Te iubeam, și s-a dus vestea de iubirea mea cea pentru Tine și nu m-a biruit nici împăratul, nici argatul dacă Tu m-ai biruit de dorul Tău, o, Doamne. Dorul inimii mele îl doresc eu în toți fiii poporului Tău, o, Doamne, și le spun lor:

Iubiți cu dor pe Domnul și cu putere iubiți-L, căci puterea dorului este credința, care izvorăște din dor. O, nu vă risipiți taina dorului pentru altceva pe pământ! Strângeți-vă numai în cer, și totul se va întoarce la voi însuși, căci ogorul ceresc rodește mult, rodește sfânt și rodește veșnic și poartă în el sămânța nevestejirii. Vă cuprind în taina dorului meu de Dumnezeu. Vă doresc mărturisitori cu dor în voi pentru slava patriei cerești pe pământ, care începe cu voi. Nu e minte să priceapă taina Domnului cu voi, dar credința poate prin dorul din ea în om, prin puterea ei, care este dorul de Dumnezeu în om.

Vă cuprind cu mare dor în cuvântul mărturisirii mele. Vine Domnul la voi! Dați-L de veste spre bucuria celor ce pot să creadă cu dorul din ei, căci Domnul aduce în mijlocul neamului român cerul de sus la masă de popas sfânt cu cei credincioși și sfinți cu credința, iar necredincioșii și defăimătorii și hulitorii sunt neliniștiți și sunt neputincioși față în față cu a Domnului venire la voi cuvânt pentru voi și pentru toți cei ce vor să se mântuiască prin acest cuvânt și să aibă de patrie cerul. Amin.

O, vino, Doamne, la ei pe pământ, căci dorul sfinților Tăi e mare și se adună sfinții cu Tine la izvorul Tău de cuvânt în mijlocul lor pe vatra neamului român! Vino, Doamne, o, vino, că tot cerul așteaptă biruința Ta și slava Ta cea de azi, slava Domnului pe pământ cu cei credincioși Lui! Amin.

Slava Mea sunt sfinții, o, sfinți mărturisitori ai Mei. Prin ei M-am slăvit și Mă slăvesc între oameni, prin credința lor cea plină de dor. O, cine n-are dor, n-are nici credință, și chiar dacă are, este fără de rod și fără de plată, căci plata ei este rodul ei. Amin.

O, poporul Meu, iar și iar binecuvintez ziua Mea de întâlnire și a sfinților Mei cu poporul care vine la izvor peste două zile. Și Noi, și ei așteptăm întâlnirea. Îi voi învăța pe ei să-Mi fie Mie locaș. Îi voi învăța pe ei taina dorului, taina credinței cea prin dor de Dumnezeu în ei. Le voi da să înțeleagă puterea ascultării de tot cuvântul Meu de peste ei și roadele acestei puteri prin puterea dragostei dintre ei pentru Mine în ei.

Să cerem la Tatăl vreme cu senin, fiilor, căci Tatăl Îmi dorește toată mângâierea Mea și dorește să Mă mângâie cu poporul adunat la izvorul Meu de cuvânt. Mi-e dor de ei, și dorul Meu îl doresc în ei și mult îl doresc, și prin el vor avea ei puterea credinței, puterea Mea în ei pentru Mine, Domnul Dumnezeuul lor.

Ca un păstor zdrobit de dor, rănit de dorul de voi, așa vă aștept Eu la izvor, și voi scoate apă și vă voi da și vă veți umple de dor. O, veniți la izvor! Vă voi da să beți, și din belșug să beți. Amin, amin, amin.

23 aprilie/ 6 mai 2011

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Scriptura descoperirii fiilor lui Dumnezeu. Ortodoxia și-a rupt de tot cămașa de botez. Îndemn la veghe peste duhul credinței. Vine pe față lepădarea de credință peste biserică. Strigarea Domnului către preoți și ierarhi.

Cu dulce praznic de înviere cobor plin de cuvânt în cartea Mea cea de azi, pe care o am deschisă pe masa ta cu Mine ca să intru în ea cuvânt de facere, cuvânt de multă înviere, o, popor al cuvântului Meu cel de azi. Te cuprind în Duhul Meu, poporul Meu de la izvor, și Mă aplec să-ți mulțumesc, tată, să mulțumesc iubirii tale cea pentru Mine că Mi-ai pregătit zi de praznic azi, și iată-Mă îmbrățișat în cuvânt cu poporul adunat la izvor, la masa ta cu Mine și cu ei în ziua aceasta sfântă, și cu ucenicii și ucenițele învierii Mele, fiule, cu cei cu care Mi-am împărțit iubirea și durerea și învierea apoi, acum două mii de ani.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Aceștia trei Unul sunt, și sunt la masă de cuvânt pe pământ cu cei binecredincioși. Domnul Dumnezeu tău este în mijlocul tău, popor jertfitor pentru Evanghelia Mea cea de azi, și iată, Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioare, așez acum pe masa cuvântului Meu salutul cel mărturisitor, dimpreună cu ucenicii și ucenițele Mele, cu care am venit spre sărbătoarea lor în mijlocul tău: Hristos a înviat!

O, ai venit la izvorul Meu de cuvânt, voi, cei ce călătoriți spre Mine. Plecăciune fac înaintea iubirii și a credinței cea plină de dor în voi. Vă întâmpin cu salutul învierii Mele: Hristos a înviat! Mă vede Tatăl îmbrățișându-vă în cuvânt. Se uită mama Mea Fecioara la Duhul Meu Cel mângâiat de voi, de dragostea din voi pentru locașurile Mele de azi, ale grădinilor pe unde-Mi pasc Eu turma cea hrănită cu glasul Meu de Păstor, pe cei cu care-Mi sprijin venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ la om.

O, cum să vă arăt bucuria Mea? Sunt îndurerat și caut bucurie lângă durerea Mea, iar voi Îmi dați, și simt alin pe rane. O, sunt îndurerat că nu rodește în om taina învierii Mele dintre cei morți. Cei vii cu trupul sunt mai morți decât morții din mijlocul căroră M-am sculat după ce am stat între ei într-un mormânt împrumutat atât cât a fost să stau până ce am sfârșit porțile iadului ca să-i trag spre înviere pe cei ce M-au așteptat patru-cinci mii de ani să cobor după ei și să-i aduc la viață prin învierea Mea. O, sunt îndurerat că sunt mai vii cei morți cu trupul decât cei vii cu trupul, și vin să le spun și să-i vestesc pe cei ce sunt numai trup pe pământ și să le spun că Eu, Domnul Iisus Hristos, stau în zilele acestea cuvânt pe pământ în mijlocul oamenilor ca să Mă audă ei și să caute învierea lor, s-o caute la Mine dacă Eu vin și cuvintez peste pământ cuvântul vieții veșnice acum.

Ați venit la izvorul Meu de cuvânt și Mă bucur cu voi și-Mi spun vouă durerea Mea și Mă mângâi că pot să v-o spun. Bucuria că Eu grăiesc vouă să vă fie cu mare umilință în voi, ca să puteți să vă mântuiți, o, fiilor. Eu sunt Domnul Cel înviat, și puterea Mea este cea de după învierea Mea, prin care am biruit moartea și iadul.

Plângeau și se tânguiau ucenicii Mei pentru moartea Mea pe cruce și erau plini de umilință și de jale pentru durerea Mea, erau altfel decât au fost mai înainte de suferința Mea cea pentru om sus pe Golgota. O, era amestecată cu suferință și cu umilință în ei bucuria care a venit peste ei prin învierea Mea, care M-a arătat biruitor. M-am dat lor înapoi înviat dintre cei morți și i-am povățuit apoi din când în când patruzeci de zile, mângâ-

indu-i și arătându-Mă minunat înaintea lor, iar iubirea lor cea pentru Mine era plină de umilință și trăiau ei bucuria umilinței și umilința bucuriei, taină atât de puțin pătrunsă de cei ce dau să Mă iubească și să-Mi urmeze cu viața lor pe pământ.

Am spus vouă că veți veni și vă voi întâmpina și vă voi fi Învățător dulce, Păstor plin de povață peste voi în zi de praznic sfânt cu voi și cu cei din cer, cu care am venit. V-am spus că sunt îndurerat că sunt mai vii cei morți cu trupul decât cei vii cu trupul, și iată-i chemați la masa Mea cu voi, masă de pomenire și pentru ei, ca să-i mângâiem pe ei. O, ce frumos stau, ce duh umilit au, ascultând ei glasul Meu, glasul Fiului lui Dumnezeu în mijlocul vostru acum! Le-am făcut lor bucurie și mângâiere mare, îmbrățișându-i și pe ei în cuvântul Meu cel de azi, căci le spun lor acum:

O, mângâiați-vă în durerea voastră cea pentru Mine, Mântuitorul vostru Cel îndurerat de la om, căci durerea voastră e dulce fiindcă este a Mea, și cu ea vă alinați, și cu ea vă mântuiți, dar cei pe pământ cu trupul nu trag la mântuirea lor, care vine spre ei prin durerea Mea din ei. O, dac-ar ști ei viața sau lipsa vieții celor care au fost, s-ar mângâia cu durerea cea mântuitoare și n-ar mai căuta ei cu minciuna, cu duhul deșertăciunii, care-l tot încântă pe om, neslobozindu-l pe el de sub minciuna lui. Nimic nu e de nepriceput între Dumnezeu și om, dar nu alege el bucuria lui, cea care vine de la durerea Mea, de la iubirea Mea cea plină de durere pentru om.

— **D**a, Doamne, Mântuitorule al celor vii cu trupul, care Te caută, și al celor adormiți, care Te așteaptă cu ziua Ta de biruință pentru ei! O, e plin de taină cuvântul Tău, Mântuitorule înviat! Ne mângâiem în zilele Tale acum cu poporul Tău de nou Ierusalim, cu care Tu grăiești din cer pe pământ. S-a ivit în zilele acestea pe pământ împlinirea Scripturii descoperirii fiilor lui Dumnezeu și vremea auzirii glasului Tău de azi de către cei din morminte ca să se scoale ei la glasul Tău și să-și primească lor după faptele lor. O, ești mult Mângâietor nouă! Jertfa cea rugătoare înaintea Ta pentru noi din mijlocul poporului Tău de azi ne este doctorie și vindecare din moarte, Doamne. Ești atâta de milos față de greșalele pe care le-am făcut noi în viață pe pământ! O, nu știu oamenii lumea cea de aici și stau nepăsători de ea în zilele lor pe pământ, așa cum și noi mult am stat așa. Le spunem lor, pe calea cuvântului Tău, de lângă Tine le spunem lor să creadă acum, mai înainte să vadă, ca să-și poată pregăti fericirea cea pentru aici, căci dacă nu-și pregătesc nu au.

O, ce făceai cu noi, oare, atât de păcătoși cum am fost pe pământ, dacă nu așezai Tu acum pentru noi biserică vie, mult lucrătoare la cuvântul Tău pentru noi, popor de nou Ierusalim, trăitor de sfințenie și de rugăciune și de jertfă pentru noi mereu? I-ai așezat pe ei la lucrul Tău cel sfânt pe pământ pentru învierea morților, o, Doamne. Nu mai aveam mamă pe pământ, care să ne nască din nou. Biserica și slujbele ei pentru noi sunt amestecate și nu se mai suie la Tine pentru noi. Ortodoxia, mireasa Ta, și-a rupt de tot cămășuța de botez. Numai în cer mai avem noi părinți salvatori, și iată câtă salvare ne-ai pregătit din mijlocul poporului Tău de azi pe pământ, cu slujitori așezați la lucrul mântuirii cea pentru noi, cei adormiți, și așteptând răscumpărarea noastră, Mântuitorule mare. O, slavă învierii Tale cea pentru noi! Ne-ai dăruit milă multă, Bunule! Le spunem fiilor poporului Tău și celor ce sunt adunați în ziua aceasta la izvorul Tău de cuvânt, le spunem lor bucuria pe care ne-ai dat-o nouă, celor de demult și celor de mai apoi, după ce Tu ai înviat, le spunem și noi lor: Hristos a înviat și ne-a răscumpărat, și bucuria noastră e mare și poartă în ea a Dom-

nului durere și a Sa suferință pentru noi, fiorul recunoștinței pentru Cel milos, Care ne-a plătit viețile prin jertfa Sa cea pentru noi! Amin.

— **O**, nimic, nimic nu e de nepriceput între Mine și om, dar nu alege el bucuria lui, care vine în el de la durerea Mea, de la iubirea Mea cea plină de durere pentru om. Am dat glas celor adormiți ca să-i mângâi pe ei, căci sunt Cel milos și plin de mântuire pentru om. Amin.

Am spus vouă că veți veni și că vă voi întâmpina și vă voi fi Păstor dulce și plin de povață pentru voi în zi de praznic sfânt cu ucenicii Mei cei din cer, cu care am venit în mijlocul grădinilor Mele de azi cu poporul Meu cel de azi. V-am așezat la masă cu sfinții, fiilor plini de dor de cer în voi. Vă binecuvintez credința și iubirea, măi fiilor. Vă dau putere să fiți statornici în iubire și în credință, plini de grija să aveți credință cu dor în ea. Vă ajut să vă așezați bine în credință ca să puteți prin ea pentru Mine și pentru voi, pentru Mine cu voi și pentru voi cu Mine, tată, căci otrava necredinței cade tot mai mult peste ochii și urechile și mintea și inima celor ce abia mai pot să se gândească la Dumnezeu cu viața lor. Nu mai are omul jertfă plăcută Mie, duh umilit în el, și din a cărui lipsă suferă mult omul și se lasă spre ne iubire, căci nimic nu este plăcut de la om la Mine dacă umilința de duh nu se amestecă în cele ce ar fi să fie bune în el. Ajung oamenii la certuri, la nemulțumiri, la semeție multă unul în fața celuilalt, la despărțiri, la păcate multe din pricina lipsei iubirii cea plină de umilință în ea. O, cum să fac să vă învăț tot mai adânc iubirea cea cu folos în ea pentru Mine și pentru voi? N-am omul la învățat ca să-l pot naște din nou pe el, dar voi M-ați aflat și ați căutat să umblați după glasul Meu de Păstor și după cei păstoriți mult ca să Mă sprijin cu ei pentru venirea Mea cea de azi.

O, cercetați-vă și căutați să creșteți în credința cea care poate, fiilor! Aveți grijă de duhul credinței cea plină de dor, căci dușmanii credinței voastre stau mereu pe urma voastră, iar voi să vegheați, tată, dacă ați aflat glasul Meu cel de azi între oameni pe pământ. L-aș întreba pe cel ce M-a aflat în acest izvor de cuvânt, care este venirea Mea cea de azi după om, l-aș întreba pe el ce bine-și face să Mă tăgăduiască în acest cuvânt după ce stă și prânzește cu Mine o vreme? Să-Mi spună binele pe care-l dobândește el după ce dă să părăsească povăța cuvântului Meu. El zice că Mă schimbă cu ceva mai bun. O, cu ce, oare? Nu-i în stare să-și răspundă sau să-Mi răspundă dacă-l întreab. Cel hrănit azi din gura Mea ajunge apoi să spună că nu e Dumnezeu acest cuvânt. O, ce folos îi aduce lui aceasta? Ce să mai fac Eu cu el decât să-i ridic darul credinței și să-l las cu nebunii? Nebunii zic că nu este Dumnezeu în acest cuvânt, nu zic aceasta cei sănătoși. De aceea Eu zic: păziți-vă în credință, păziți-vă credința și creșteți-o în voi, că nu este mai grea pedeapsă pentru omul păcătos, decât să iau de peste el duhul credinței, după ce el Mă tăgăduiește, pierzându-și cămășuța de botez, care-l mărturisea pe el fiu al credinței.

O, e primejdios să stați în sfatul necredincioșilor și pe scaun cu hulitorii, fiilor. E bine să stați cu voia lângă Domnul și ziua și noaptea și să vegheați pentru ea, ca să fiți pomi roditori și să nu fiți ca praful spulberat de pe fața pământului. Fiți atenți, că este scris că necredincioșii nu stau cu cei ce judecă drept, nici păcătoșii nu stau în sfatul dreptilor. O, fiți înțelepți, căci scris este că Domnul cunoaște și întărește calea celor drepti și pierde calea celor necredincioși. O, uitați-vă la cei ce cad din credință, că ajung hulitori și defăimători și nebuni, care zic în inima lor că nu este Dumnezeu, chiar dacă dau ei să umble după Dumnezeu cu trupul lor. O, fericit este cel ce nu

stă la sfat cu necredincioșii, care ajung să hulească cu păcat asupra Duhului Sfânt. Mărturișiți-vă, fiilor, dacă ați făcut acest păcat și păziți-vă cămășuța de botez, tată, pe care puteți ușor s-o pierdeți dacă nu sunteți atenți asupra ispitelor care vă ies în cale ca să vă ucidă duhul, ca să strice credința voastră, tată. De peste cincizeci de ani stau cuvânt pe pământ aici, unde Mi-am hrănit un popor, și tot mereu s-au sculat din mijlocul lui vânzători și trădători și hulitori dintre cei nemulțumiți și căroră nu le ajungea la inimă purtarea Mea cu ei, povăța Mea de îndreptare a păcatelor lor, care-i duceau pe ei la păcatul disprețuirii de Mine apoi și al hulirii Duhului Sfânt al cuvântului Meu, și al poporului rămas cu Mine, și care Mi-a fost mereu mărturisitor împotriva celor ce mințeau asupra cărării cuvântului Meu de azi. O, curățiți-vă bine, fiilor, de orice păcat și mărturișiți-vă cu el, ca nu cumva să vă aibă diavolul la mână și să vă învinuiască la Mine și să vă dezbrace înaintea Mea de harul credinței pentru cei sfinți cu inima, căci păcatele necurățate de pe om îl dau pe el spre pedeapsă, și nu e pedeapsă mai mare ca aceea să-și piardă omul credința după ce a gustat el din harul Meu, din Duhul Meu Cel mărturisitor din cer peste fii.

O, e mare dorul ucenicilor și al ucenițelor Mele, cu care am venit din cer aici, la praznic de înviere, fiilor. Ispita necredinței este mare, și pe mulți din ei i-a încercat ea și atunci, și unora le-a fost spre umilință și spre pocăință, iar altora le-a fost spre tăgăduire și spre pierzare, iar Eu, Domnul, de aceea le-am zis ucenicilor Mei după ce am înviat: *«Mergeți în toată lumea cu Evanghelia și cu învierea la toată făptura; căroră veți ierta păcatele vor fi iertate, iar căroră le veți ține vor fi ținute»*, suflând peste ei le-am spus lor aceasta, și au luat ei atunci pe Duhul Sfânt în ei și au lucrat prin El după cuvântul Meu de peste ei.

Îl plâng mult pe cel ce a cunoscut acest cuvânt și a gustat din harul lui și s-a dus apoi în părți spre îndoială și spre răceală de Mine, iar ucenicii și ucenițele învierii Mele grăiesc acum în cuvântul Meu și se fac mărturisitori din cer pentru credința celor credincioși, ca s-o păzească pe ea din cer peste ei, că mari sunt ispitele peste cei ce cred, iar diavolul plânge în dureri și n-are astâmpăr pentru calea celor ce Mă iubesc și cred cu dor venirea Mea cea de azi după om.

— **O**, Milosule Păstor, bucuria din noi este una cu durerea Ta, Doamne, și suntem cu duhul plin de umilință în cer, căci după ce Tu ai înviat, noi ne-am schimbat prin suflarea Ta de peste noi, prin care ne-ai dat pe Duhul Sfânt, și ne-am văzut apoi păcătoșenia și toată greșeala cea asupra Ta pe calea Ta cu noi, căci ca niște oameni am fost slabi cu veghea și cu credința, dar ne-a salvat de la pierzare învierea Ta, o, Doamne. Numai Cel înviat, numai Tu poți să faci această minune, numai Tu. Iată, ești după învierea Ta cea de acum două mii de ani și vii acum cu toată puterea învierii Tale pe care Tatăl Ți-a dat-o în cer și pe pământ, și numai înviere împarți, și ne ai pe noi martori ai Tăi, martorii învierii Tale, Păstor rănit și înviat prin rană! O, câtă nedumerire a fost și pe noi atunci, câtă teamă, amestecată cu îndoială, Doamne! Ne mărturisim căința în fața bisericii Tale de nou Ierusalim, cu care ai ieșit Tu acum pe pământ, cu un ceas mai înainte de pustiirea bisericii cea fără de veghe peste ea, biserică cu păstori năimiți, Doamne, care fug când e vorba de ocrotire peste turmă, fug din fața Ta și se duc și tocmesc viața oilor și se duc cu tot cu oi, Doamne.

O, rămâneți întru veghe, voi, cei care vă urmați străbunii și pe Domnul, că e dusă spre rătăcire de cărare biserica de pe pământ, cea care avea să-I fie Domnului mireasă, ortodoxia,

care nu mai are curată cămășuța ei. Este scris: «*Vai de păstori care nu păstoresc turma Domnului dacă s-au pus păstori peste ea!*», iar noi spunem: vai de oile fără păstor, care rătăcesc pe toate dealurile și pentru care vor fi trași la răspuns păstori care au nimicit turma și pe Dumnezeu ei! Rămâneți întru veghe zi și noapte, căci lupul cel roșu dă târcoale să dezbrace biserica de haina ei cea din străbuni, cea din neam în neam. O, noi am ascultat pe Domnul, nu pe păstori care nu L-au primit pe El și L-au răstignit. Ne adunam în case de creștini și ne aduceam Domnului, și El Se aducea nouă, și nu ne-am dat nimănui decât Lui, după ce El S-a dus de la noi la Tatăl. O, așa să faceți și voi în fața încercării care vine pentru credință; nu vă duceți după cei ce dau să vă vândă pe bani și pe slavă trecătoare! Rămâneți în iubirea lui Hristos Cel înviat pentru noi și pentru voi! Faceți din casele voastre case sfinte și smerite pentru Domnul și duceți viața cu El întru răbdare, căci înșelarea vine, și va fi mare și va doborî pe mulți, pe mulți! Învățați să înțelegeți pe cele ce stau ascunse încă până se vor ivi spre înșelarea multora!

O, neam român, ți-a dat Domnul libertatea. Folosește-o pentru înțelepciunea cea de sus acum, și nu te du cu cei ce vând turma Domnului, ortodoxia cea din străbuni peste biserică! S-au îmbrăcat trădătorii în haină de sfânt ca să nu-i cunoască turma ce sunt ei pentru ea, dar Domnul Dumnezeu tău te-a strigat în șoaptă, o, neam român, și te-a învățat părintește să veghezi și să crezi cuvântul Său, care vine pe masă la tine ca să te țină de mână prin vreme cu ceață. O, ascultă-L pe El, nu te vinde nevegheții pentru viața ta, căci noi suntem pildă vouă, fii creștini, și ne strângeam în taină creștin cu creștin și ne dădeam Domnului unii pe alții și nu ascultam de dușmani, chiar dacă ei stăteau pe scaune mari.

A venit Domnul la tine cu învierea ta, neam român, și a venit mai înainte cu un ceas ca să te vestească de veghe pentru ceasul ispitei care vine peste lume ca să te înșele pe tine, cel ce ești cu Hristos. Noi, ucenicii și ucenițele învierii lui Hristos, te îndemnăm din cer, te chemăm spre veghe sfântă, că vine pe față, nu pe ascuns, vine lepădarea de credință peste biserică.

Voi, preoți și ierarhi, nu fiți necredincioși toți! O, dintre voi treziți-vă, ca să rămână și Domnul cu o rămășiță, ca să nu se strivească toată casa Domnului! Cereți pe Hristos putere de credință și de har și nu vă dați spre defăimare de Dumnezeu sub cei ce dintre voi vor să-L defaime pe El! Sunteți sub amenințare de cadere din har prin unire cu cei ce au părăsit demult voia Domnului și fața Lui cea străbună. O, așa cum din poporul iudeu n-a rămas decât câțiva, prin care s-a încreștinat două mii de ani neamul creștin din neam în neam, neamul lui Hristos, tot așa și acum va fi, nu va rămâne Domnul din neamul ortodox decât cu câțiva, căci se vor duce toți din staulul Domnului, dar Domnul Și-a ridicat acum pe piatra ei cea dintâi biserică Sa și tainic a lucrat cu un ceas mai devreme și Și-a salvat sămânța și mult neam credincios va crește prin ea, căci Și-a pus Domnul popor nou la scumpit, Ierusalim nou, și are popor și are biserică și are ortodoxie, căci este scris ca Domnul Iisus Hristos Cel înviat să fie biruitor pe vecii prin cei credincioși Lui, și iată-L, este! Amin.

O, nu vindeți și nu cumpărați duminica! Nici pentru trup, nici pentru suflet să nu călcați această sfântă orânduială, și veți fi miluiți de Dumnezeu. Nu vă lepădați de străbuni și de ortodoxia lor, nu vă luați după cei ce zic că vă păstoresc! O, după roadele lor îi veți cunoaște. Se tem făgurnicii, se tem de cei tari în Dumnezeu, se tem de slujitorii cei plini de har și își pun aceștia iscoade pe cale ca să tragă jos pe cei credincioși. O, nu vă temeți voi, cei credincioși și plini de dor de Dum-

nezeu! Ce vă poate face omul?

Le spunem acum celor ce au luat de pe masa de cuvânt a Domnului și s-au răsculat apoi, spre rătăcirea lor din har, spre a batjocori pe cei rămași în trupul poporului nou, hrănit prin acest cuvânt, și le spunem lor așa:

Voi batjocoriți și împrăștiți dispreț și hulă asupra celor rămași în trupul poporului Cuvântului Hristos, dar cât ați zice voi că sunt ei de păcătoși, au darul credinței cea pentru venirea Domnului cu sfinții Săi, iar voi aveți păcatul necredinței și al nimicirii sufletelor voastre și ale celor ce cred și sunteți batjocoritori. Ați cunoscut și apoi ați plecat într-ale voastre și ziceți că ați făcut bine dacă ați plecat, dar uitați-vă la voi și uitați-vă și la cei rămași, că nu ei sunt nebuni, ci sunt ei cei credincioși, iar cei nebuni sunt cei ce pleacă și sunt cei ce zic că nu este Dumnezeu acest izvor de cuvânt, care curge din gura Domnului peste poporul cel hrănit de El. Îi trageți la suferință pe cei ce dați să-i despărțiți voi de cuvântul Domnului și de adevărul Lui și de cunoștința care vine din cer, dar vă atrageți defăimare mare, căci David plângea și zicea: «*Defăimat-ai, Doamne, pe toți cei ce se depărtează de îndreptările Tale, pentru că nedrept este gândul lor*». În toată vremea acestei lucrări de cuvânt au fost și defăimători, care s-au depărtat apoi și au hulit calea Domnului și pe poporul cel rămas. Iată și azi vede Domnul cum unii se trag în părți și nu sunt cumiți. Unii din ei își cunosc vina și neputința lor de a iubi pe Domnul cu fapta și cu împlinirea, dar nu lovesc aceștia în mersul celor ce merg înainte, iar alții din ei hulesc și disprețuiesc și batjocoresc, după ce n-au stat ei frumos și credincioși lângă poporul acestui cuvânt. O, cei ce stau nu pleacă, iar cei ce n-au stat, aceia pleacă, și așa era și la începutul cel cu noi acum două mii de ani, și se vede bine în Scripturi ceea ce noi spunem acum despre începutul bisericii lui Hristos.

Am grăit vouă din Hristos Cel din noi și v-am grăit ca frați, și cu dor am dat să vă statornicim darul credinței, că are Domnul nevoie de credință tare în voi, și prin care să dați răspuns celor ce dau să vă dezbrace de har. Suntem martorii lui Hristos, chiar dacă și noi am greșit ca niște oameni și ne-am clătinat adesea, dar Domnul ne-a întărit credința prin învierea Sa și ne-o încununează acum prin venirea Lui cea de azi pe pământ cu noi în cuvânt, precum au spus Scripturile că Domnul va veni.

Hristos a înviat! Noi, ucenicii și ucenițele învierii lui Hristos, la praznic sfânt de înviere cu voi, vă spunem cu duhul mărturisirii: Hristos a înviat! O, ne-am umplut de putere sfântă prin învierea Lui. Hristos a înviat! Veniți să-L mărturisim pe El Domnul învierii! Noi din cer, și voi de pe pământ, cerul și pământul în unire pentru duhul mărturisirii. Amin.

Iar Tu, Doamne, știi că Te iubim, știi că în cer Te dorim cu venirea Ta la ei pe pământ cu noi, și-Ți aducem lacrimi calde pentru ei: păzește-i pe ei de cel rău și dă-le lor patria cerească pe pământ cu ei, o, Doamne, și le dă lor har mare, ca prin el să rodească ei rod din rod, spic din spic să rodească ei. Așa să ne asculte Tu pe noi pentru ei în ziua aceasta de praznic sfânt. Amin.

— **A**cum, Eu, Domnul, Mă alătur bucuriei ucenicilor și a ucenițelor învierii Mele și zic vouă urarea cea de Paști: Hristos a înviat! Mi-e drag de voi, Mi-e dor de voi odată cu dorul vostru de Mine, și crește unii de la alții dorul. V-am hrănit atâta de frumos, atâta de măreț, Eu și ucenicii și ucenițele învierii Mele! V-am dat iubire fără de măsură, așa precum Îmi este ea. Vă cuprind în duh de înviere. Vă rog cerește umblați pe urmele Mele! Învățați din

cuvântul Meu aceasta și fiți împlinitori. Eu, Domnul, mereu vă voi învăța, mereu voi sta la cârmă și vă voi purta, dar credința să vă fie tare, fiilor. O, nu uitați că despărțiri sunt acolo unde nu poate iubirea și frăția cea îngăduitoare prin iubire.

Căutați cu neînvârtoșarea inimii, o, fiilor. O, căutați-Mă, și Eu voi deschide vouă și voi cina cu voi și vă voi da ca și azi, când am petrecut cu voi praznic sfânt, duhul învierii Mele în voi și cu voi. Vă povățuiesc pașii, vi-i număr și vi-i pun la bogăția voastră în cer. Vă prețuiesc răbdarea, dar cel mai mult aștept de la voi iubirea Mea între voi și nedespărțirea cea în numele Meu, măi fiilor. Unii au venit și au tresăltat cu inima și cu credința și s-a stins apoi fiorul din ei. O, ce durere pe Mine de la ei! Voi însă ați venit și nu M-ați părăsit, ci ați venit.

Vă doresc nedespărțirea de Mine, fiilor. Vă doresc iubire fără de sfârșit. Îngerii și sfinții vă cuprind sub aripile lor, sub duhul lor în zi de praznic sfânt, și așa vă vor purta pe cale înapoi și vor veghea peste voi. O, pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. De Mine să ascultați, o, fiilor!

Și iar zic vouă: Pace vouă! Pacea Mea o dau vouă! Rămâneți în iubirea Mea, rămâneți în poporul Meu! El este iubirea Mea, o, fiilor, el este casa Mea cea de azi în care Eu poposesc pe calea Mea dintre cer și pământ, iar Eu vă cuprind pe voi în dragostea lui, în dragostea poporului Meu, poporul Meu cel născut prin cuvântul Meu cel de azi. Amin, amin, amin.

25 aprilie/8 mai 2011

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Lucrarea dragostei. Slujitorii bisericii nu așteaptă înnoirea lumii. Strigarea Domnului către turma bisericii lumii. Ochiul credinței aduce cu el pe cele ce nu se văd.

Sunt Domnul Învățătorul, Domnul Iisus Hristos, și trebuie în toată vremea să-i învăț pe cei ce sunt fii ai lui Dumnezeu pe pământ și să le dau putere să-Mi fie fii, căci trebuie mult să lucreze ei ca să-și păstreze nașterea lor cea de sus, fiindcă diavolul, potrivnicul lui Dumnezeu, are ce are împotriva celor ce sunt ai Mei, și care Mă ascultă, dar Eu sunt Învățătorul lor și le întăresc lor mereu puterea și credința cea cu putere în ea, căci împotriva credinței lor stau în fel și chip în luptă cetele vrăjmașe, văzute și nevăzute, știute și neștiute, și mereu trebuie să le scurtez vremea lor de răscoală, căci dacă Eu n-aș scurta-o mereu, n-ar mai fi nimeni cu Dumnezeu pe pământ.

Stau iar Învățător în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Dacă Tatăl Meu lucrează, lucrez și Eu, lucrez pentru El, lucrez pe ogor bun și lucrez și pe ogor rău ca să pot însămânța peste el, și iată ce minunată este lucrarea Mea din mijlocul tău, sămânța cuvântului Meu, fiule! Cu mult cuvânt lucrez ca să-Mi fac ogor și să Mi-l împrăpățez și să Mi-l mărunțesc ca să pot să-Mi semăn sămânța în el și să caut apoi să răsară și să crească și să dea rod, dar vrăjmașul își găsește mereu puteri prin duhul lumii peste sufletele oamenilor și-Mi stârpește și-Mi smulge semănătura, căci veghetori pentru ea sunt pușini, și sunt mulți vrăjmași. Mereu, mereu trebuie să scurtez vremea lor și lucrul lor cel rău, dar ce puțin Mă ajută omul în lucrul Meu cel greu pentru salvarea lui de sub vrăjmașul lui, care are otrava lui, duhul lumii, iar omul este slab în fața acestei ispite și n-are cine-i întări veghea și dragostea lui pentru Salvatorul lui. Eu sunt Mântuitorul lui, dar n-are dragoste omul, iar lipsa ei îi aduce dureri și lacrimi și suspin.

O, te-am învățat, poporul Meu, să înveți bine și să știi

mult, tată, lucrarea dragostei, și să-I arăți lui Dumnezeu rodul ei, fiule, căci fără ea nu este nimic omul înaintea Mea, iar ea, dacă este, îl face pe om să semene cu Mine, nu cu omul, și îl face să vadă și să înțeleagă și să poată apoi, numai că trebuie mare veghe ca să nu se veștejească această lucrare cerească în om, căci ea este din cer, și omul este de pe pământ, în mijlocul duhului lumii, care suflă peste tot.

O, cum să nu vin și să nu te învăț Eu din Mine și în ziua aceasta, fiule poporul Meu? Are nevoie omul de multă învățătură, tată, și mereu are, și să Mă găsească pe masa ta cuvânt cel ce Mă caută la tine, căci Eu M-am lăsat descoperit aici, unde sunt, și Mă las găsit celor ce Mă caută aici. Acum două mii de ani am lucrat pildă despre Mine în fel și chip, ca să vadă omul ce face Dumnezeu și ce face omul, ce poate Domnul și ce nu poate omul, căci M-am oprit lângă scâldătoarea care vindeca pe cel ce avea cine să-l coboare în ea pentru vindecare prin înger vindecător, și am găsit un om slăbănog, de treizeci și opt de ani ai bolii lui, și n-avea om, n-avea, săracul, n-avea cine să-l coboare și pe el în apă la sosirea îngerului vindecător. M-am apropiat Eu și l-am întrebat: *«Vrei să te faci sănătos?»*, și Mi-a răspuns cel ce pătimea: *«N-am, Doamne, pe nimeni ca să mă coboare în apă, și până când vin eu cu greu, altul este coborât înaintea mea»*. *«O, scoală-te, ia-ți patul tău și umblă de acum!»*, așa i-am spus Eu lui. N-avea om să-l ajute pe acesta, care pătimea de mult, căci fiecare se îngrijea de bolnavul lui, și M-am dus Eu de l-am ajutat pe cel neajutorat, după ce trecuse îngerul vindecător. O, n-avea om să-l ajute, o, n-are cine să-l ajute pe om cu adevărat, și vin Eu din cer, de la Tatăl Meu, ca să-l ajut pe om, și Mă uit la maimarii de peste sufletele oamenilor că nu-Mi recunosc lucrarea și cuvântul cel făcător de om nou peste om. Dar n-am spus Eu prin Scripturi că vine din cer nașterea din nou a lumii, că vine vremea înnoirii lumii?

Iată, nu așteaptă împlinirea Scripturilor cei ce stau ei în locul lui Dumnezeu peste oameni. Ca și cei de acum două mii de ani mai-mari peste oameni, și care Mă prigoneau și căutau să Mă omoare pentru că l-am vindecat pe cel pătimăș vreme lungă, o, tot așa și cei de azi, nu Mă recunosc, nu iubesc cuvântul vieții, și caută ei mereu nod în papură ca să rămână necredincioși, dar Eu le spun lor ca și celor de atunci: *«Tatăl Meu până acum lucrează; lucrez și Eu»*. O, nu voiau aceia să fiu Eu Fiul Tatălui, și de aceea ziceau ei că Mă dau a fi Fiul lui Dumnezeu și că trebuie să Mă omoare, apărându-L de Mine pe Tatăl.

O, oameni fără de ajutor pentru neputințele voastre, fără om care să vă ajute, iată ce fac mai-marii care stau peste sufletele voastre! Voi nu aveți om care să vă arate izvorul Meu vindecător vieții voastre, iar când Eu vin să vă ajut și să vă fac bine, să vă fac cale și lumină pe cale către Bunul vostru cel din cer, vin cei cu suflet de iudeu necredincios, vin în calea voastră să vă taie calea, și vă zic că Eu nu sunt Fiul lui Dumnezeu, Care grăiește peste pământ ca să scoale morții din morminte, și zic ei că e numai minciună calea strigării Mele azi după om ca să-i dau lui vindecare și să iau moartea de peste el, căci Eu i-am zis celui slăbănog, și cu putere i-am zis lui: *«Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!»*. O, dacă nu eram Fiul lui Dumnezeu se scula cel bolnav la cuvântul Meu cel rostit peste el? Ba încă i-am arătat că pătimește de la păcate și i-am zis apoi: *«Nu mai păcătui, ca să nu ți se întâmple ție și mai rău!»*, și s-a dus el apoi pe picioarele lui, pe care i le făcusem Eu din nou, s-a dus la iudeii care Mă prigoneau și M-a spus lor că Eu, Iisus, l-am vindecat pe el și l-am sculat sănătos, iar pentru că aceasta s-a petrecut în zi de sâmbătă au găsit ei pricină pe potrivă ca să-Mi găsească

vină și să împrăstie necredință peste cei ce dădeau să vadă cu credință și să creadă în Mine, în puterea Mea cea de la Tatăl pentru vindecare peste omul păcătos și bolnav de la păcat.

O, oameni fără de ajutor pentru neputințele de peste voi și care nu aveți om să vă ajute, Eu Același sunt și azi, ca și acum două mii de ani sunt. Sunt, și nu stau din lucru și sunt Cel ce sunt, și vin să vă ridic din neputințe și să întăresc credința celor ce cred, și să le dau din ea și celor ce nu cred, să le dau și lor putere să creadă, și să se facă și ei fii ai lui Dumnezeu prin puterea credinței, prin dragoste de Dumnezeu, după ce ei simt puterea și iubirea Mea cea pentru om.

O, mare este puterea credinței, mare este omul care poate să pună în om credință cu putere în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi! Eu sunt Același ieri și azi, sunt Cel fără de început și fără de sfârșit și sunt Cel ce sunt, și de aceea pot. Când i-am spus lui Moise să spună la cei necredincioși că Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce îl trimite la ei fiindcă ei robeau pe poporul Meu, aceia și-au învățat și mai tare cerbicea și și-au întors spatele la semnele cele mari în mijlocul lor din partea Mea prin puterea Mea cea prin proorocul Moise, prin trimisul Meu la ei, dar Eu am stat cu putere înaintea lor și Mi-am împlinit lucrarea și am scos pe poporul cel rob și l-am dus în țara părinților lui, Avraam, Isaac și Iacov, și am dat atunci pieirii pe cei necredincioși, căci scris este: *«Ca praful spulberat de vânt de pe fața pământului, așa piere calea celor necredincioși»*.

O, poporul Meu cel atât de hrănit din cer, o, fiule, să stai treaz pentru credință, tată, căci Eu în mijlocul tău stau și în toată vremea te învăț dacă ți-am dat prin cuvântul Meu cel de azi nașterea cea de sus. Orice mamă își îngrijește cu toată grija și iubirea pe copilul ei și îl veghează mereu și îl învață mereu și îl hrănește mereu și lucrează mult pentru viața lui. Așa și Eu te veghez și te hrănesc, și te îmbrac în haină scumpă, tată, iar cei necredincioși văd și știu frumusețea ta și-și răvășesc inima spre dușmănie pe tine, măi poporul Meu. O, să nu crezi că nu înțeleg ei, mai-marii de peste sufletele oamenilor. Nu, tată, să nu crezi, dar ei sunt vinovați față de Mine pentru sufletele lor și pentru ale celor peste care ei domnesc, și dau ca și iudeii cei de acum două mii de ani, dau să stea ei în față, să aibă ei față, căci le este teamă de Cel ce este din ceruri, fiindcă lăcomia de slavă și netemerea de Dumnezeu la mulți din ei, îi fac acestea pe ei să nu Mă primească de la tine când Eu Mă dau lor și Mă dau omului spre slava Mea cu el și spre vindecarea lui de păcat. O, stau cu împărăția Mea la urechea omului, la gura omului ca să i-o dau și s-o ia în el și să fie ea patria lui apoi, și nu vrea omul să fie fiu al patriei cerești, și vrea el cu vremelnicia lui, care nu-i dă salvare lui. Pe tine însă te învăț tot mereu și stau de-a pururi cu tine și te învăț, și sunt Învățătorul tău, fiule, căci omului îi trebuie pe Dumnezeu atât cât el nu pricepe această taină, taina vieții lui, care este de la Dumnezeu în om.

Voiesc să vin lângă om și să-l vindec, iar cei de peste oameni, cei cu suflet de iudeu, Mă gonesc din mintea și din inima omului când Eu vin acum să Mă așez cuvânt de facere a omului, Scriptura înnoirii lumii s-o așez pe pământ, și le spun celor necredincioși că nu ei vor rămâne, ci Eu, căci Eu sunt Cel ce sunt. Ca și acum două mii de ani lucrez, și dacă Tatăl Meu lucrează, lucrez și Eu, lucrez Tatălui și lucrez omului și lucrez. O, lucrează și tu, omule, căci cel ce nu lucrează ca Mine, iată, nu mănâncă și rămâne nemâncat, moare cu mâncarea lângă el cel ce nu lucrează.

Te-am învățat și în ziua aceasta, o, poporul Meu, și Mă odihnesc, tată, când stau în mijlocul tău ca să lucrez. O, ai grijă

de ochiul credinței, fiule! Ochii trupului văd mărginit, văd pe cele văzute, dar ochiul credinței are vedere multă și mare și aduce cu el pe cele ce nu se văd și îl însoțește cu Mine pe cel credincios, și-i pregătește plată scumpă credința lui, care vede cu agerime pe cele nevăzute ale lui Dumnezeu, și pe care Domnul tot pentru om le-a zidit și sunt, iar tu, poporul Meu, trebuie să aduci la vedere nevăzutele Făcătorului tău și al lor, căci cu tine am venit Eu din cer de la Tatăl să lucrez și să dau în lături perdeaua cea despărțitoare ca să se arate slava nevăzutelor lui Dumnezeu, fiule, și pe care ochiul credinței le pătrunde, le lucrează pe ele mereu, și pentru ele lucrează cel credincios pe pământ, și fii ai lui Dumnezeu sunt cei credincioși, și cu ei lucrează Domnul pe pământ slava patriei cerești, patria celor credincioși. Amin.

O, cu multă cumințenie pune-ți tu la lucrul cel măreț ochiul credinței, poporul Meu, ochiul care trece hotarul și are vederea nevăzutelor lui Dumnezeu, slava patriei cerești, care așteaptă la hotar, așteaptă credință mare, credința fiilor lui Dumnezeu, darul cel pentru Mine de la ei, ca apoi Eu, Domnul, să Mă dăruiesc lor cu toată slava Mea cea de la Tatăl Meu, cu slava Mea cea din vecii, slava Mea pentru ei și peste ei apoi. Amin, amin, amin.

2/15 mai 2011

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Grăirea Domnului cu femeia samarineancă. Smerenia îl înalță pe om și Îl milostivește pe Dumnezeu spre el. Psalmul 50 astăzi. Credința neșovăielnică nu cade niciodată.

O, mare dorul Meu după tine, popor al cuvântului Meu cel de azi! Mă țin după tine cu dorul Duhului Meu, tată, căci altfel Eu n-aș mai avea mângâiere de pe pământ, că de pe pământ este ceea ce Eu și cu Tatăl așteptăm în Duhul Sfânt, așteptăm demult, demult, iar dorul Ne este durerea și Ne este mângâierea.

Aștept cu dor prilej să stau cu tine la masă de cuvânt, și așteaptă cerul tot cuvântul Meu din mijlocul tău, de unde Eu, Domnul, vin și izvorăsc în zilele Mele cu tine cuvântul glasului Meu de peste tine ca să iei tu și ca să ia tot cel ce crede când aude glasul Meu cel din mijlocul tău, poporul Meu. Îi este sete omului, mereu îi este sete, dar cine să-l povățuiască pe el de unde vine setea lui și cu ce s-ar ostoi ea în vremea căutării lui mereu, mereu după alin, după odihnă, după mângâiere, măi poporul Meu? În toată vremea are în el omul o căutare, o neodihnă, o așteptare, dar nimic nu-i poate fi lui îndeajuns, căci omul este sărac de Dumnezeu, sărac de viață, bietul de el. Se înșeală omul zi de zi cu dulceața cea păcătoasă a păcatului și cu minciuna deșertăciunii care trece odată cu omul, dar el scade în putere și nu crește, și îi rămâne mereu nădejdea și așteptarea, dorul după odihnă și după pace, căci nemângâierea și truda este soarta celui ce nu are pe Dumnezeu în dorul inimii lui și în duhul lui și în lucrarea lui.

E zi de aducere-aminte a întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel, zi despre care ucenicii Mei au lăsat scris în Evanghelia Mea cea de atunci. O, e zi cu dar de credință în ea și cu putere de pocăință și cu izvor de dor după Dumnezeu apoi, că mare a fost lucrarea Mea atunci pe pământ! M-am oprit la fântâna din Sihar, oraș samaritan. Plecasem din Iudeea spre Galileea, căci aveam de vindecat pe cineva de neam mare în Cana Galileii, aveam să așez încă un semn pentru credința celor din Cana, care Mi-au văzut la Ierusalim măreția Mea venind la praznic, și M-am dus la ei, căci

în Iudeea, patria Mea, nu dădea să Mă creadă cineva, și am spus că proorocul nu este cinstit în patria lui, și M-au primit și M-au crezut samarinenii și galileenii și M-au luat în casa lor și Mi-au dat mângâiere, iar Eu le-am plătit lor cu iertarea păcatelor lor și cu vindecare și le-am dat apoi lucrarea credinței, mărturisirea Mea peste pământ la cei mici și la cei mari, până la cei ce stăteau pe scaune mari peste mulțimi, ca să le dea lor vestea despre Mesia, trimisul Cel de la Tatăl pe pământ în vremea aceea, așa cum era scris în prooroci despre venirea Mea.

M-am dus din Iudeea spre Galileea din pricina zarvei fariseilor asupra Mea și, trecând prin orașul Sihar, am stat pentru odihnit la fântâna lui Israel, și i-am cerut samarinencei care venise să scoată apă și i-am zis: *«Dă-Mi să beau!»*, căci eram ostenit, dar văzându-Mă ea iudeu după port, s-a umilit înaintea Mea, știind că iudeii nu se îngăduiesc cu samarinenii, și, grăind Eu cu ea ca să vadă ea în Mine pe Dumnezeu, Mi-a zis apoi: *«Doamne, Tu ești prooroc. Știu că vine Mesia, Care Se cheamă Hristos, și Acela ne va spune nouă toate!»*, și i-am spus ei: *«Eu sunt, Cel ce grăiesc cu tine!»*, și Mi-a lăsat ea găleata cu apă și s-a dus în cetate să le spună la toți să vină să Mă vadă, să-L vadă pe Mesia, și au venit, iar Eu n-am mai avut apoi răgaz să mănânc cele aduse de ucenici spre hrană, căci aveam să fac voia Tatălui, Care M-a trimis să săvârșesc lucrul Lui, și le-am spus ucenicilor: *«Iată, secerișul, iar cel ce seamănă primește plată și adună roade întru viața de veci, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră»*, iar cei mulți din Samaria au spus și ei: *«Noi înșine am auzit și știm că Acesta este cu adevărat Hristos, Mântuitorul lumii»*, și au auzit aceasta ucenicii Mei.

O, copii purtători de Dumnezeu, așa este și cu această lucrare de cuvânt purtată de Mine pe umerii voștri mici, dar n-au păstrat-o toți cei cărora le-am dăruit-o prin voi, și din ei s-au ridicat și au dat spre duh de biciuire fețele voastre, așa cum Îmi făceau Mie în Iudeea fariseii și toți cei ce n-au voit să creadă, luptând ei în fel și chip să-Mi caute vină, să se smintească și să nu creadă lucrarea Mea cea din mijlocul lor. O, așa pățesc cei care uită că sunt păcătoși și că au nevoie de Dumnezeu. Femeia cea de alt neam a știut pe Dumnezeu și a mărturisit zicând: *«Știm că vine Mesia, Care Se cheamă Hristos, și Acela ne va spune nouă toate»*, dar cei din casa Tatălui Meu n-au voit să știe nici după ce au văzut ei măreția Mea cea cu putere în mijlocul lor.

O, nu-i trebuie mult omului să greșască față de Dumnezeu ca să nu se îmbolnăvească el de duhul semeției și apoi de necredință și de ne iubire față de Dumnezeu și față de oameni. Cei plini de semeție și de măreție trecătoare și de scaune înalte în Israel, făceau aceștia tot ce puteau ca să Mă urască mulți în Iudeea, dar femeia samarineancă, cea cu care am vorbit la fântâna lui Israel, a făcut aceasta tot ce-a putut ca să Mă iubească samarinenii, ba ea a și murit apoi pentru dragostea Mea. Avea ea destule păcate, dar n-avea duhul semeției această femeie, căci păcatele o muștrău în ea însăși, chiar dacă nu avea ea putere asupra lor ca să le stea împotriva în însuși trupul ei, căci sarcina păcatelor este grea, și de aceea omul are teamă în el, dar cine să-i spună lui aceasta și să-i dea dezrobirea? Cei ce s-au smintit întru Mine în Iudeea, așa au voit ei să facă dacă nu s-au uitat la păcatele lor așa cum a făcut femeia samarineancă la întâlnirea ei cu Mine, dar cine să le spună celor semeți păcatul semeției lor?

O, fiilor crescuți cu cuvântul cel din cer, cel ce se dă mai bun și mai drept decât altul, acela este plin de semeție și batjocorește și înjosește și învinuiește și defaimă și viclenește

cu limba sa asupra aproapelui său, dar cel smerit pentru păcat ridică glas spre cer și spune cu durere: *«Adu-Ți aminte, Doamne, de milele Tale, că din veac sunt, și nu pomeni păcatele mele cele cu știință și cu neștiință lucrate, și pentru numele Tău mare pomenește-mă Tu după bunătatea Ta și curăță păcatul meu, că mult este. Caută spre mine, că părăsit și sărac sunt, iar necazurile inimii mele s-au înmulțit, dar vezi smerenia mea și mă iartă, Doamne, și păzește sufletul meu, că în Tine nădăjduesc eu!»*. O, așa să fii tu înaintea Mea și înaintea semenilor tăi, poporul Meu, căci smerenia îl înalță pe om și Îl milostivește pe Domnul spre el, așa cum samarinencei i-am ieșit Eu în cale la fântână și M-am descoperit ei pentru smerenia inimii ei, căci ea își vedea păcatele și din greu și le purta, dar am venit Mântuitor în calea ei și i-am dat despovărarea, i-am dat apa milostivirii și apoi duhul mărturisirii ca să aibă de lucru, ca să nu mai aibă vreme pentru ea, ci pentru Dumnezeu și pentru mărturisirea Lui peste pământ, o, și mult norod s-a sculat spre Mine prin această mărturisitoare de Hristos, și toată casa ei s-a dat Mie jertfă de credință și de iubire înaintea celor necredincioși și prigonitori credincioșilor Mei.

O, spune tu poporului Meu, muceniță mare a numelui Meu, spune tu cuvânt de credință, cuvânt de umilință pentru cei ce te vor auzi prin venirea Mea cu sfinții azi pe pământ. Amin.

— Le spun, o, le spun tuturor, le spun, Doamne, că Tu ești Mântuitorul sufletului meu și al casei mele și al cetății mele, peste care eu Te-am mărturisit în ziua când Te-am întâlnit la fântâna lui Israel. Îi îndemn să se roage cu dor și cu durere pentru iertarea păcatelor lor, pentru smerenia lor înaintea Ta, și să spună toți ca împăratul David: *«Inimă curată zidește întru mine, Doamne, și duh neșovăielnic înnoiește întru cele dinăuntru ale mele, că Ție Unuia am greșit, și ceea ce este rău înaintea ochilor Tăi aceea am făcut, dar fiindcă iubești adevărul înăuntrul omului, fă-mă întru ascuns să cunosc înțelepciunea și stropește-mă cu isop, și mă voi curăți, și dă-mi prilej de bucurie ca să se bucure oasele mele, pe care Tu le-ai zdrobit, și ascunde fața Ta de către păcatele mele și șterge-le, Doamne, și dă-mi bucuria mântuirii Tale și deschide gura mea ca să vestească lauda Ta, căci Ție nu-Ți plac jertfele, ci duhul umilit și inima înfrântă și smerită, Doamne, și apoi învăța-vor de la mine căile Tale cei ce lucrează fărădelegea, și cei mult păcătoși se vor întoarce la Tine de la păcatele lor»*.

O, n-am alt cuvânt să spun în ziua mea de pomenire cu Tine la fântâna lui Israel, Mântuitorul meu. Îi îndemn pe toți la credință neșovăielnică, dar credința este cea care nu cade niciodată, ca și dragostea, Doamne.

O, iubiți din răputeri lucrarea smereniei înăuntru și în afara voastră, fii trudiți pentru Domnul Mântuitorul în zilele acestea, când El vine și stă cu voi și Se dă celor ce vin spre credință la glasul Lui din mijlocul vostru! Vine Mesia și vă învață toate, așa cum a spus El că vine! Se uită sfinții la voi și văd împlinirea acestei Scripturi a Domnului cu voi, dar ce puțină credință este pe pământ, ce mari sunt burțile și fălcile celor ce stau pe scaune de biserică peste gloate nemângâiate și nehrănite! Vine Mesia și vă învață toate! Dați tuturor ceea ce aveți de la El, căci Duhul nu este cu măsură! Vine Mesia, vestiți-L și fiți vestitori, căci secerișul este mult, iar cel ce seceră primește plată și adună roade spre viața veșnică, ca să se bucure împreună și cel ce seamănă și cel ce seceră, căci în aceasta se adevărește cuvântul că unul este semănătorul și altul secerătorul, iar secerișul este mult și holdele s-au copt. Vine

Mesia! O, vino, Doamne, și dă-le celor ce Te-au dorit și celor ce Te doresc, dă-le lor plata duhului mărturisirii numelui Tău! Vine Mesia! Iată cât vii de mult și de mare, o, Doamne! Să se trezească cei ce nu stau întru întâmpinarea Ta, o, Doamne! Vine Mesia! Ieșiți la fântână, căci El este lângă ea și vă așteaptă să Se împartă vouă și să ierte Domnul păcatele voastre! Amin.

— **O** vin și iar vin, și vin cu sfinții Mei și cu mărturisorii Mei, care s-au pus pe altar cu iubirea lor cea pentru Mine. Vine Mesia! Și iată-Mă cât vin! Cei de pe pământ s-au făcut iudei cu iubirea și cu credința și n-au vreme pentru lucrarea Mea cea de la Tatăl, cu care vin pe pământ mereu ca s-o săvârșesc, și te-am născut din ea pe tine, popor al nașterii de sus, acum, când Eu vin pe pământ ca să plinesc înaintea Tatălui Scriptura nașterii din nou a lumii, și grăiesc cu tine acestea toate ale Mele, căci vin la tine și te învăț toate, o, poporul Meu, așa cum Eu, Domnul, acum două mii de ani am lăsat scris că voi veni și că voi fi Învățătorul și toate îi voi învăța pe cei ce în duh și în adevăr Mă vor cunoaște și-Mi vor deschide ca să le dau lor, ca să cinez cu ei. Amin.

O, popor de la izvor, ai oaspeți cerești la fântână. Ai în mijlocul tău fântâna al cărei înger dat de Mine este samarineanca cea pomenită azi în cer și pe pământ pentru întâlnirea Mea cu ea la fântâna lui Israel. Poposește sărbătoare cerească în grădinile Mele cu tine, fiule. O, deschide ochii și vezi, tată, că iar și iar te chem, cu multă cumințenie să pui spre rodire măreață ochiul credinței, ochiul care trece hotarul și are vederea nevăzutelor lui Dumnezeu, care așteaptă la hotar, așteaptă pe poporul credincios, care să deschidă slavei Domnului și să Se vadă Domnul, așa cum pe muntele Tabor M-am arătat Eu ucenicilor Mei cu slava Mea cea de la Tatăl. Amin.

O, fiilor, hrăniți-vă cu duhul sfinților și cu credința lor și cu căldura lor cea pentru Mine, că mult iubesc ei părtășia lor cu voi și a voastră cu ei! O, fiți vrednici de dragostea Mea și a lor, fiilor! Amin, amin, amin.

9/22 mai 2011

Duminica a șasea după Paști, a orbului

Povață pentru lucrarea duhului umilit. Omul își strânge la satana prin semeție și judecată asupra aproapelui. Omul umilit își însușește vina. Nu e greu să creadă omul în Dumnezeu, ci e greu să semene cu Dumnezeu. Desfrânarea nu este iubire, ci îndrăcire. Strigarea Domnului către cei care iubesc slava lor.

Bucuria Mea cea mai mare este să pot lucra pe pământ slava Mea, cuvântul Meu peste om, iar tu, popor al cuvântului Meu cel de azi, te-ai făcut bucuria Mea, că Mi-ai primit în inima ta venirea Mea cea de acum pe pământ cuvânt și Mă sălășluiești în mijlocul tău și-Mi dai odihnă, tată, căci odihna Mea este să pot lucra ceea ce Tatăl Îmi dă să lucrez.

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul Dumnezeuul tău, și sunt Stăpânul tău, iar tu să Mă faci să simt aceasta, să văd la tine că Eu sunt Stăpânul tău și că tu ești ucenicul Meu, mai mic decât Mine, chiar dacă Eu sunt atât de bun, atât de aproape ție. Nu mai găsesc om mic care să Mă lase să domnesc Eu peste el, și de aceea nu face omul voia Mea, dar pe tine te-am învățat să fii voia Mea, să stai micuț în mâna Mea, ca să ai peste tine pe Dumnezeu de tată, că nu e bun de nimic omul dacă n-are în toată vremea duh umilit, purtare umilă, iubire umilă, smerenie umilă, și nu e bun de nimic nici pentru Dumnezeu, nici pentru satana omul cel neumilit, căci Domnului Îi aduce pierderi, iar lui satana bogăție, numai că bogăția lui este iadul, care este focul cel veșnic, unde

va arde satana și toți slujitorii lui.

Dar cum își strânge omul la satana? Prin lipsa duhului umilit face el aceasta, prin semeție face și prin judecată asupra semenilor săi, lucrare pentru care el trebuie să viclenească, să defaime, să se dezvinovățească învinuind, să disprețuiască, și toate acestea arată în om lucrarea lui satana, lucrarea necredinței și a neîncrederii lui în Dumnezeu, chiar și când el dă să spună că nu este el așa. O, așa făceau cu Mine fariseii din vremea Mea. Numai și numai vină căutau să-Mi găsească în tot ceea ce Eu am lucrat atâta de slăvit în mijlocul lor ca să-Mi dovedesc dumnezeirea și ca să creadă ei în trimisul Tatălui la ei. Ei însă se bucurau ca să fiu Eu vinovat prin tot ceea ce făceam, ca ei să fie luați în seamă mai-mari peste oameni, ca drepti lui Dumnezeu.

O, toți oamenii sunt vinovați în fel și chip, și de aceea Domnul este mereu drept întru cuvintele Sale și nepărtinitor întru ale Sale hotărâri. Sunt însă unii care se bucură când sunt vinovați mai mulți atunci când sunt și ei vinovați, și, iarăși, este câte unul care se bucură să aibă numai el vină și să nu mai aibă și alții dacă e vorba de vină, și în unul ca acesta Îmi găsesc Eu plăcerea, în omul umilit pentru vina lui și pentru vina altuia, dar greu se mai găsește așa suflet în oameni pe pământ, căci orbirea omului este mare și nu poate orb pentru orb, și nu poate bolnav pentru bolnav, ci poate omul umilit, prin umilința poate, căci acela are intrare la Dumnezeu prin umilința lui și poate Domnul pentru el, și prin el apoi pentru alții. Iată ce taină între Dumnezeu și om, dar cine este cel care să înțeleagă aceasta? Sunt mulți care învinuiesc pentru vina lor, sunt prea mulți, dar sunt atâta de puțini cei care să ia vina de peste om, să nu pună vina pe om, ci s-o ia de peste el ca să nu aibă vină omul, căci Eu aceasta am făcut, l-am eliberat pe om de vina lui, nu i-am mărit-o, și așa inimă aș vrea să aibă în el cel ce crede în Mine, căci dacă el nu dă să semene cu Mine în iubire și în milă, zadar-nic are el credință, și iată, nu e greu să creadă omul în Dumnezeu, ci e greu să semene el cu Dumnezeu, și iată, așa își strânge el la satana și nu la Dumnezeu.

Strig la toți oamenii, îi strig și dau să-i fac să Mă audă, numai să nu facă ei ca fariseii care Mă auzeau și Mă vedeau, dar semeția lor era orbirea lor, și era mare orbirea lor.

O, vedeți unde vă pregătiți să fiți: la Dumnezeu sau la satana, fii ai alergării! Voi alergați, alergați mereu și nu stați din alergare. Unde alergați, tată? Alergarea voastră are un capăt și apoi un început. V-aș arăta că e adevărat ce vă spun, dar necredința este mai ușor de lucrat pentru voi. O, vedeți unde vă pregătiți ca să fiți: cu Dumnezeu sau cu satana. Vedeți cu cine veți dăinui, vedeți unde vă strângeți ca să aveți: la Mine sau la satana. V-am spus acum cum poate omul să-și strângă la satana și încă vă mai spun, că iată, se spală omul pe dinafară și se tot spală mereu, dar pe dinăuntru rămâne murdar și nespălat și se tot murdărește, și murdărie peste murdărie se așează înăuntrul lui, și e fără de înțelepciune omul pentru cele ce nu sunt bune în el și care îl păgubesc amar, căci omul a căzut din slavă și a căzut în păcat, iar păcatul este murdărie și este desfrânare.

O, omule, nu este iubire desfrânarea ta, de la care se bucură inima ta, nu este, tată, ea bună nici pentru tine, nici pentru cei din jurul tău. Când tu zici că iubești pe cineva cu care faci păcatul plăcerilor tale, o, nu știi tu ce este această simțire a ta, căci atunci duhul diavolului este ceea ce se stârnește în inima ta, în trupul tău, și este îndrăcire acel simțământ, care-ți mânjește de la satana pe cele dinăuntru ale tale, și nicidecum nu este iubire aceasta, cum crezi tu sau cum zici tu, și nici bucurie nu poate să fie aceasta, cu care zici că-ți mângâi tu inima,

și satana te îndeamnă apoi mereu să cauți în afara ta păcat proaspăt pentru tine, înșelându-ți casa ta și trupul tău cu necinstire, omule orb și lipsit de povață din cer, căci tu ai căzut din cer prin păcat și nu mai dai să vezi cum îți strângi și-ți tot strângi tu la satana viața ta cea de veci. O, lasă-Mă să-ți vindec orbirea, nu Mă alunga, nu te înveli cu necredința ca fariseii care nu voiau să Mă primească și să le fac bine lor și să vindec orbirea lor!

Vine sfârșitul necredinței când toată lucrarea Mea pentru om se va vedea bine și în mare lumină se va arăta. O, nu vă bucurați de necredința voastră și de lucrarea ei cea rea în părți, voi, cei necredincioși. Dacă nu puteți să vă umiliți înaintea Mea pentru păcatele voastre, opriți-vă măcar de la lucrarea cea rea a necredinței, că nimic nu câștigați, ba și sufletele vi le pierdeți, voi, cei necredincioși. Primiți-Mă ca să vă vindec de orbire, tată! Nu vă mai îngrijiți de slava voastră, că ea e pieritoare! Veniți să auziți strigarea Mea după voi din ușa cortului Meu în mijlocul neamului român, unde Mi-am făcut adăpost ca să grăiesc peste pământ și ca să-i trag pe toți la Tatăl, să-i trag de la satana la Dumnezeu pe oameni! Cei vindecați de orbirea lor prin cuvântul Meu din zilele acestea sunt dați afară din biserici de către fariseii fățarnici, care se dau mai mari ca Dumnezeu peste sufletele oamenilor, dar de n-ar fi acest cuvânt de la Dumnezeu, cum ar putea el să-l vindece de orbire și de păcat pe om? Eu însă am venit în lumea aceasta spre judecată, ca să vadă cei fără de vederi, iar cei cu ochi să orbească, căci dacă ar fi orbi n-ar avea păcat, dar pentru că ei zic că văd, păcatul lor rămâne întreg.

L-am vindecat pe cel din naștere orb și a văzut pe Dumnezeu ochii lui și i-am zis lui apoi: «*Crezi tu în Fiul Omului?*», iar el Mi-a răspuns: «*Cine este Acela, Doamne, ca să cred în El?*», și Eu i-am zis atunci: «*Iată, L-ai și văzut, căci este Cel ce grăiește cu tine!*», iar el s-a închinat și Mi-a zis: «*Cred, Doamne!*». O, cum, oare să-i vindec și pe cei orbiți de slava lor, de care ei se îngrijesc atât de mult și nu-L mai văd și nu-L mai aud pe Dumnezeu, Care să-i vindece pe ei și să-L vadă grăind cu ei și să zică și ei ca orbul cel din naștere, vindecat de Mine: «*Cred, Doamne!*»?

O, cum de nu vă treziți din minciună și din orbire, voi, cei ce vă îngrijiți atât de mult de slava voastră de nu puteți să vedeți și să auziți cum glasul Meu strigă la voi din mijlocul celor mici, care nu se îngrijesc de slava lor, ci numai de cea de la Dumnezeu pe pământ! O, până când veți sta voi surzi și orbi? De ce, tată, să rămâneți voi bolnavi și nevindecați mai înainte de plata păcatelor voastre? Iată cum își strânge omul la satana! Nu poate orb pentru orb și nici bolnav pentru bolnav, ci poate omul umilit, prin umilință poate, căci acela are intrare la Dumnezeu prin umilința lui și poate Domnul pentru el și prin el pentru mulți apoi. Am venit în lume să fiu lumină, căci Eu sunt lumina lumii câtă vreme sunt în lume. Să se bucure toți și nu să se ascundă de lumină sau s-o ascundă pe ea sub obroc! Eu am spus: «*Umblați în lumină!*», și iată, Eu, Cel ce grăiesc cu voi în zilele acestea, Eu sunt Cel ce am spus: «*Umblați în lumină!*». Întunericul se depărtează de Mine, iar satana se teme când aude glasul Meu peste pământ, care încurcă planurile lui, urzeala lui, care s-a coborât peste oameni, iar Eu, Domnul, ung cu mare milă ochii și urechile omului, și așa vin Eu să-i fac bine celui ce-Mi deschide ca să-i dau. Amin.

O, popor de la izvor, așează-te, tată, cu hărnicie și cu jertfă plăcută Mie și iarăși să-Mi pregătești masă și popas, că Mă fac cuvânt aici, la izvor, pentru mulți iar și iar fiule, însoțit în cuvânt de Tatăl și de Duhul Sfânt cu sărbătoare de Rusalii

în grădinile Mele de azi cu tine, unde Eu Mă întâlnesc cu cei ce Mă caută aici ca să le dau lor, căci cei ce Mă iubesc sunt cei iubiți ai Mei, pe care Eu mereu, mereu trebuie să-i învăț iubirea care-Mi place Mie, care poate sta alături de Mine, și de aceea trebuie să-i învăț pe cei ce vin la izvor, căci nu oricum trebuie să fie iubirea în cei ce dau să urmeze Mie cu iubirea lor, cu viața lor cea ajustată după viața Mea, căci viața Mea am venit să-i dau omului, și să iau de la el viața lui ca să încap Eu în el cu viața Mea, cu slava Mea, care este în cei ce se dau Mie ca să fac Eu din ei fii după chipul și asemănarea Mea, chipul Celui ceresc, chipul lui Dumnezeu în om și slava Mea în el. Amin.

Pace ție, Ierusalime, poporul Meu de azi și atât de dorit de cei din cer! Fă-i loc cerului cu tine, tată, în toată vremea, că am făcut la tine pe pământ patria celor din cer, al căror Împărat sunt Eu, Iisus Hristos, Cel ce dau vedere celor ce Mă văd, ca să mărturisească ei venirea Mea și adevărul ei și slava ei, slava cuvântului Meu cel de azi în mijlocul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2011

Praznicul Înălțării Domnului

Îndemn la curățire de duhul lumii. Povață pentru păstrarea dragostei Domnului între frați. Îndemn către slujitorii bisericii lumii pentru neamestecare cu catolicii.

Cobor pe pământ cuvânt și grăiesc cu ucenicii Mei cei de-acum ai cuvântului Meu cel de azi, așa cum am grăit acum două mii de ani cu ucenicii Mei cei de-atunci, de când i-am ales ai Mei și până în ziua când un nor M-a acoperit și M-a luat de lângă ei, înălțându-Mă în sus, ca să pot să le trimit nu după multe zile pe Duhul Sfânt Mângâietorul, făgăduit de Mine lor ca să-Mi fie ei Mie cu El martori pe pământ de la margini la margini pentru toate câte am grăit sau am făcut în vremea aceea, căci aceasta era să fie lucrarea lor apoi: mărturisirea Mea prin ei pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă așez cu praznic de înălțare în mijlocul tău și cu mare învățătură de viață, poporul Meu. Peste zece zile deschidem porțile ca să intre poporul cel credincios Mie în grădinile Mele cu tine și să stau cu el la masă de cuvânt și de mângâiere prin cuvânt, iar tu fi-va să-Mi pregătești acum acest popas al cerului, al Duhului Sfânt Mângâietorul, Care Se va împărți cu adierea Sa celor ce vin, dar în ziua aceea de Rusalii, toată românimea aș vrea să se scoale la șoapta Mea, așa aș vrea, căci în mijlocul acestui neam Mi-am întins Eu cortul venirii Mele cu sfinții pe pământ cuvânt și M-am așezat să împlinesc pe pământ Scriptura judecății lumii, apăsând pe faptele cele fără de Dumnezeu ale oamenilor de pe pământ, iar celor ce cred și vor crede în Mine și în lucrarea Mea cea de ieri și cea de azi, împlinindu-se ei în Mine, să le dau mângâieri și să știe ei că marea este întărită, dar să nu se înfricoșeze ei din pricina vuietului puternic al fărădelegilor și al ispitelor care vin să-l lepede pe om de Dumnezeu, căci Eu pe valuri de cuvânt vin la ei și le spun: „*Nu vă fie frică, Eu sunt!*“, căci așa le-am spus ucenicilor Mei când marea se întărâta de vânt mare și când ei s-au înspăimântat văzându-Mă venind pe valuri spre corabia lor, și le-am spus lor: «*Nu vă fie frică!*», și apoi i-am spus furtunii să tacă. Așa le spun și azi celor ce cred în Mine cu ascultare de cuvântul Meu cel împlinit de ei: Nu vă fie frică, vouă, celor ce Mă iubiți urmând povața Mea! Spălați-vă de duhul lumii, tată, de apa cea tulbure și de valurile ei, voi, cei ce credeți în Mine așa cum trebuie să fie credința cea plăcută Mie în om! O, spălați-vă unii pe alții și

înțelegeți cu adâncime pilda când am spălat Eu picioarele ucenicilor Mei mai înainte de seara în care Eu le-am dat lor cina Mea, trupul și sângele Meu spre viața lor, și le-am spus lor: *«Așa să faceți și voi unul altuia dacă Eu, Învățătorul vostru, am spălat picioarele voastre»*, dar puțini au înțeles de atunci și până acum ceea ce am făcut Eu atunci, căci i-am spălat cu mila Mea ca să fie curați de lume pentru primirea Mea în ei pe loc curat și i-am iertat atunci, ca un Dumnezeu, de toate cele rele din ei. Dar iată, cei ce cred în Mine nu știu cum să creadă, nu știu ce să facă, nu știu să cinstească cina Mea, pe Dumnezeu în ei, așa cum Eu le-am dat pildă de lucrat, și se murdăresc nu numai pe picioare de duhul de pe drum al lumii, ci și pe minte, și pe inimă se murdăresc de duhul lumii când umblă prin lume, și nu dau să se spele de ea mai înainte de cina Mea cu ei. Pe voi însă vă povățuiesc mult și îndeaproape, fii ai cuvântului Meu cel de azi la masă cu voi, și vă învăț să vă spălați bine, tată, și mereu, căci cina Mea cu voi este măreață și este pentru înnoirea făpturii, începând cu voi, fiilor, și de aceea voi să căutați să vă ajustați unii pe alții mereu, mereu pentru spălarea de duhul lumii de pe drum și din văzduh, căci el suflă în fel și chip cu șoapta lui, și nu numai picioarele vi le atinge, ci și mintea, și inima, dacă nu este veghe peste voi și cu voi pe cale, iar Eu, Domnul, v-am povățuit prin cei din porți și am spus să fie veghe peste voi și acasă și în călătorie și să fie mereu careva mai duhovnicesc, mai lucrător cu duhul pe cale cu cei ce călătoresc pentru lucrările Mele de azi cu voi, și așa să fie veghea, ca nu cumva duhul lumii să-și facă intrare în gândul sau în grăirea fiilor poporului Meu și să-i păteze cu vină de la diavol, căci diavolul este în mare fericire să vadă pe cei pecetluiți cu duhul învierii făcând ei uitare de Duhul Cel de sus, de Duhul Meu între ei acasă și pe cale, tată. Un pământ căruia nu i se smulg buruienile crește sălbatic și neîngrijit, iar dacă are cine să-l plivească, să-i stârpească spinii, să-l răcorească de dușmani, el dă rod cu folos, și așa e și omul, ca și pământul peste care crește din văzduh fără de întrebare mulțime străină, mulțime de buruieni, dar dacă are cine să-i plivească viața și purtarea și să stârpească ispitele de peste el, dă rod lui Dumnezeu în el un așa suflet, numai să fie el primitor și mlădios și înțelept pentru aceasta în toată clipa, ca să poată primi pe binefăcătorii vieții lui, care veghează peste el, dar trebuie duh frumos în om, duh umilit și iubitor de toți ceilalți și nu de el, ca să poată prin ajutor din părți spălare să primească, căci iubirea de sine în om aruncă pe cei ce dau să plivească buruienile vieții lui și crește sălbatic un astfel de fiu, crește năruș, crește urât, crește cu țepi, căci omul face multe greșeli și mereu face, dar fericire lui dacă primește pe cei ce ajustează viața lui! Este scris în Scripturi să-și spele frații unii altora greșalele ca să se vindece unii pe alții prin duhul și lucrarea frăției, căci cei ce se strâng laolaltă în numele Meu trebuie să se vindece bisericeste atunci când în obște greșesc, ca toți să se curețe și toți să se îndrepte și să se înțeleptească, și să se știe vina obștească și vindecarea ei apoi, chiar dacă par mici sau pământești pricinile, că dacă nu s-ar lucra așa în oștirea Mea, s-ar face aspră și grea purtarea dintre frați, că uneori se naște răutate de inimă și vin căderi peste cei nemlădioși, așa cum au pățit cei care M-au părăsit după ce au stat o vreme lângă lucrarea Mea, în staulul Meu cu fii.

O, stați, tată, la albit, stați, fiilor, cum stă cămașa care intră la spălat și la albit, ca să aveți mereu curată cămășuța vieții, măi fiilor, căci voi sunteți veșmântul Meu, fața Mea pe pământ înaintea oamenilor, iar în cer înaintea îngerilor, care privesc viața Mea din voi și dintre voi, purtarea voastră înain-

tea îngerilor Mei pe pământ, căci ei vă știu pe voi slava Mea pe pământ și lucrarea Mea, măi fiilor. O, dacă stai mereu în duh de pocăință pentru păcatele făcute demult, din vremea neștiinței tale, nu mai ești supărăcios sau nemulțumit, nu mai ești pretențios sau morocănos, nu mai ești cârtitor sau nepri-mitor, nu te mai întuneci când este întrebată viața ta, ci ești umilit pentru iertarea ta cea de la Mine, fiule, că iată, tată, umiliința celor ce Mă poartă spre tine Mă coboară pe Mine pe pământ la tine și-Mi face casă în mijlocul tău ca să stau cu tine, măi poporul Meu. E mare umiliința lor, căci ei se lasă mici, mai mici ca tine, iar tu să înveți de la ei lucrarea lui Dumnezeu în om, căci omul trebuie să vadă și trebuie să învețe când vede, și apoi să lucreze așa. Amin.

O, nu mai au nevoie să știe de la Dumnezeu cei ce s-au pus în locul Meu peste biserică, și nu e bine să fie așa pe pământ lucrarea bisericii, căci se lucrează pe băjbăite, pe ghicite, pe ochi și pe buzunar toată orânduiala de peste turmă și pentru turmă de către mai-marii care s-au așezat să pască ei turma, dar cu ce o hrănesc, cu ce hrană, cu ce prospețime de hrană? Dumnezeu este mereu astăzi, dar mai știu ei aceasta? Mănâncă omul numai din cămară când mănâncă? Nu face el și mâncare proaspătă pentru hrana lui?

Iată, lucrează fără Dumnezeu cei ce s-au așezat mai-mari peste biserică. Aaron când a lucrat fără de Moise, a început să piară poporul, căci s-au dat la joc și la idoli și la desfrâu, și apoi Aaron și sora lui au urât pe fratele lor, au urât pe Moise, trimisul Meu înaintea lor în Egipt ca să-i mântuiască pe ei din robie, și apoi Aaron și sora sa au murit, dar Moise n-a murit, și l-a luat Domnul din mijlocul poporului răzvrătit și l-a pus între cei nevăzuți lucrători ai Mei și a rămas viu Moise, și așa este și azi. O, așa greșală au făcut și cei care n-au mai rămas lângă ieslea Mea de cuvânt și lângă poporul cuvântului Meu din zilele acestea, lângă cortul Meu de întâlnire cu poporul cel de azi al credinței sfinte, și s-au răzvrătit ei cu nemulțumire și n-au mai stat, căci au fost nemulțumiți de Mine și de cei ce-Mi poartă pe umeri poporul, și au făcut și ei ca frații lui Moise, care l-au urât pe fratele lor izbăvitor lor. O, le-aș da vedenii ca lui Valaam, așa le-aș da celor ce-i blestemă cu hulă pe cei ce-Mi stau popor statornic lângă Mine. Le-aș da vedenie ca să-i certe și ca să vadă ei pe îngerul Meu și ca să binecuvinteze ei apoi pe poporul Meu și nu să-l batjocorească și nu să-l defaime cum fac ei acum, că iată cât de jos a căzut dragostea lor, dar Eu, Domnul, le spun lor că va veni durerea lor, a celor ce și-au stricat dragostea, căci mâncarea este bună când o ia omul pe limbă și-i simte gustul, dar în pânțec ea se strică și face miros urât și apoi iese din om cu mirosul ei cel urât, căci cei care își îngăduiesc deșertăciuni pieritoare, învățându-se unul cu altul pentru acestea, aceia ajung la păreri de rău pentru pierderea dragostei lor.

O, fiilor, o, fiilor, păstrați-vă mereu nouă dragostea Mea în voi, tată, căci cu Mine nu se poate altfel dragoste între om și Mine, între frate și frate pentru Mine, căci ceea ce se învechește se urâtește, se stâlcește și nu mai are frumusețe și prospețime și ceresc. O, să nu vă învățați unii cu alții, ci să vă iubiți unii pe alții cu iubirea Mea în voi, cu fața Mea în voi, ca între îngeri, fiilor, căci cei ce nu ascultă așa, ajung să se urască și să se despartă apoi, și e păcat să cadă dragostea și să rămână pustiul în locul ei. O, căutați, tată, să lucrați dragostea și să am ce să vă plătesc, căci voi sunteți purtați din greu, tată, dar măcar să prețuiți răbdarea cea de sub cruce a celor ce vă poartă, și căroră de multe ori le este tare greu, măi fiilor, căci omul este greu de purtat și se lasă greu când nu se ușurează de sine ca să

se facă ușor și neapăsător și neîncărcat și ca să se facă el alin pe brațele cele purtătoare de sarcini, tată. O, măcar blândețea și bunătatea, măcar duioșia și umilința, măcar aplecarea unul înaintea celuilalt mereu, măcar acestea să le lucrați, ca să am ce să vă plătesc, fiilor. Eu am grijă de voi dacă stați cu Mine, iar dacă nu stai, fiule neascultător, Eu nu mai iau de la cei ce-Mi lucrează Mie ca să-ți dau ție, că e nedrept să fac Eu așa dacă tu Mă părăsești ca să fii liber de Mine și ca să nu-ți strângi la Mine pentru vecia ta, dar Eu învăț pe tot fiul care s-a hrănit de la masa Mea cea de azi și îi spun lui rugăciunea umilinței s-o lucreze înaintea Mea și să spună cu aplecare așa: „*Inimă curată zidește întru mine, Doamne, și nu mă lepăda de la fața Ta, o, nu mă lăsa să pier din brațul Tău de tată!*“ . Amin.

Iată întreit cuvânt de sărbătoare odată cu praznicul Înălțării Mele, care are lângă el sărbătoarea marelui împărat creștin Constantin, cel care a strâns pe cei trei sute optsprezece părinți duhovnicești și a statornicit atunci credința și cartea ei peste biserică, împotriva oricărui duh rătăcitor și care ar lovi pe Unul Dumnezeu, Cel întru Unime mărit: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, Dumnezeu întru o singură Ființă laudat în veci. O, fiți creștini adevărați, așa voiește să vă spună mărturisitorul împărat Constantin vouă, celor ce stăpâniți azi peste turma creștină. O, spune-le, tu, marele Meu mărturisitor, care te-ai aplecat sfinților Mei ziditori de Dumnezeu și de biserică în vremea aceea, spune-le tu ce ai făcut tu și ce fac ei, și ei vor auzi, negreșit vor auzi când vor citi această carte, și va rămâne de mărturie ceea ce le vei spune tu acum. Amin.

— **L**e spun, Doamne, că văd durerea Ta cea mare de la ei și văd ce pândesc ei să facă.

O, aduceți-vă aminte că eu eram împărat mare în vremea mea și i-am adunat pe cei umiliți, pe cei mari prin credință și prin umilință părinți ai neamului creștinesc și am stat în mijlocul lor și am pus apoi sigiliul meu de împărat peste cartea dreptății, împotriva celor ce voiau să strice și să sfărâme din loc în loc neamul creștinesc. Deschideți cartea părinților sfinți și înțelegeți, căci ei sunt cârma bisericii și nu voi, iar voi umiliți-vă, căci sunteți păcătoși și nu iubiți sfințenia, iar aceasta este păcat. O, învățați din cărțile de la sfinți lăsate, nu de la vreme, căci vremea vă cere să sfărâmați mersul cel drept al neamului creștinesc și să dați în lături rânduiei sfinte, postul și curățenia rugăciunii și să vă amestecați cu cei ieșiți din ascultarea de părinți. Opriți-vă! Întrebați pe Domnul, nu lucrați de la voi, nu faceți ce-a făcut Aaron, care s-a dus spre amestecare și spre idoli cu poporul, nemaiascultând de cel trimis de Dumnezeu la ei ca să-i dezrobească pe ei!

O, temeți-vă de Dumnezeu, voi, cei ce stați pe scaune de cârmuitori și de păstori de turmă creștină! Nu nimiciți, nu corciți neamul creștinesc, ci aduceți-vă aminte de cele săvârșite și pășite de rătăcitorul Arie, care n-a lucrat pocăința cea care rămâne după ce a greșit, și a pierit rușinos. O, fiți înțelepți, că iată, Domnul veghează cu tot cerul în mijlocul neamului român, și toată românimea să se scoale și să audă ce grăiește Dumnezeu în mijlocul acestui pământ român, în care Domnul Și-a întins cortul venirii Lui cu sfinții cuvânt pe pământ, și pe care cale grăiesc eu cu voi dintre cei mulți mărturisitori de Dumnezeu în cer. Faceți lui Dumnezeu dreptate, că plânge Domnul de la voi! Vindecați-vă de lăcomie, căci omul este trecător! Învățați să vă adunați în veșnicie și adunați-vă în Domnul sufletele voastre cu toată vlaga lor! O, vindecați-vă de necredință față de Dumnezeu-Cuvântul, Care Se face cuvânt față în față cu voi în mijlocul neamului român! Nu stați voi mai mari ca Domnul! Temeți-vă de Domnul, și veți ști ce este

înțelepciunea cu care să lucrați, așa cum eu am lucrat-o pe ea între sfinții părinți din vremea aceea, dând în lături pietrele care loveau în Domnul și în fața Lui cea de o Ființă cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, iar dacă nu veți lucra așa, o, ce va fi, oare?

O, Doamne, vei fi Tu, și Tu vei face ceea ce este scris pentru cei credincioși, și tot așa și pentru cei necredincioși, căci Tu vei birui cu atotputernicia Ta îngâmfarea omului, ca și pe vremea mea când Ți-ai scris biruința Ta pe pământ, și pe care eu am pecetluit-o cu pecetea mea de împărat, și când Tu m-ai scris în cartea vremii împărat al creștinilor, nume pe care eu îl am și în cer. Amin.

— **E**u, Domnul, binecuvintez pe cei din cer mărturisitori drepti și sfinți, și pe cei de pe pământ ascultători de Dumnezeu și nu de oameni, căci oamenii dau să strice legea Mea cea sfântă și s-o pună pe a lor, dar nu; Eu, Domnul, voi fi și voi birui! Amin.

O, pace ție, poporul Meu! Am lucrat întreită mărturie, fiule. La praznicul Înălțării Mele am avut pe împăratul creștin Constantin mărturisind el lucrarea sfinților părinți adunați de el pentru apărarea Mea de cei ce Mă loveau peste obraz în vremea aceea, căci între cei ai bisericii au fost mulți stricători, ca și azi, iar sfinții părinți din vremea împăratului creștin Constantin te binecuvintează de lângă Mine, poporul Meu. Amin.

Acum binecuvintez praznicul Duhului Sfânt în mijlocul tău și te așez să-Mi pregătești masă dulce și întâlnire dulce și plină de mângâiere de la Mine și de la tine pentru cei ce vin cu dor la izvor, la masa Mea cu tine la praznic de Duh Sfânt, poporul Meu. Puteri noi îți dau și tot ajutorul îți dau, căci tu puteri nu ai fără de Mine, tată. Eu sunt tot ce ai și tot ce poți tu, poporul Meu, iar tu să fii micuț în mâna Mea ca să Mă ai de tată, iar Eu iarăși Mă slăvesc acum cu slava Mea, cu praznicul Meu de cuvânt cu tine și cu cei ce vin iar și iar la masa Mea de Duh Sfânt, acum, în mijlocul tău, Ierusalime, poporul Meu cel de azi. Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 2011

Praznicul Pogorării Sfântului Duh

Vorbirea Domnului cu românii de peste tot și cu slujitorii bisericii. Înțelepciunea se capătă cu credință. Povețe pentru post și rugăciune.

Mai înainte de revărsatul zorilor Mă așez cărare cu binecuvântare peste cei ce se pornesc pe cale spre izvorul Meu de cuvânt și spre grădinile binecuvântării Mele din zilele acestea, căci în ziua aceasta Mă fac hrană dulce de cuvânt și Duh Sfânt pogor prin graiul Meu, care se face cale a Mea spre om, și mângâierea Mea că pot grăi cu cei ce cred venirii Mele la ei în vremea aceasta a Mea cu ei.

Sunt Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioară, sunt Domnul Iisus Hristos și Îmi vestesc numele când vin ca să cuvintez. Îmbrățișare sfântă și dulce între Mine și voi să fie ziua aceasta de praznic sfânt! Slavă iubirii voastre cea pentru Mine, vouă, celor ce umpleți golul Duhului Meu în ziua aceasta mare ca în cer, nu ca pe pământ zi, căci zilele omului sunt pământești ca și el, dar cu Mine zilele lui petrecute sunt ca în cer, când el se dă Mie ca să fie el al Meu pe pământ, iar Eu al lui să fiu, iubire pentru iubire să fim.

O, cum să nu vă cuprind în cuvântul îmbrățișării, pe voi, cei ce veniți după Mine la izvor cu atâta dor! E mare taina grădinilor Mele de aici și poporul Meu așezat slujitorul Meu aici, unde Tatăl Mi-a hărăzit în zilele acestea sălășluire cu oamenii pe pământ! O, e mare minune să Mă iubească omul așa cum este voia Mea, cu lepădare de sine, ca nu cumva să Mă

părăsească apoi pentru sine iarăși, dar iată, fiecare simte că are nevoie de iubire de la Dumnezeu, de bunătate, de daruri, de bucurie. O, am și Eu nevoie de iubire de la om, dar iubirea lui nu seamănă cu a Mea, căci ea cere, ea nu se dăruiește așa cum lucrează iubirea Mea spre om.

Pe cei ce Mă iubiți după voia Mea, între cei ce veniți la întâlnire cu Mine aici, pe toți vă cuprind în cuvântul îmbrățișării, iar pentru iubirea din voi vă fericesc și vă cuprind. Privesc apoi și pe cei ce vin cu bucurie și cu dor, dar puțini în iubire după voia Mea, după așteptarea Mea, și îi cuprind pe ei în duhul răbdării Mele, așteptând de la ei fericirea Mea.

O, glasul Meu peste tine se dă ție mângâiere, țara Mea de venire, acum, după două mii de ani de la Tatăl la om! Toată românimea să știe și să audă că Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi deschid brațele s-o cuprind în ziua aceasta de Duh Sfânt.

O, românie, care ai auzit și care încă n-ai auzit de glasul Meu cel de azi, coborât în mijlocul tău, la ce le folosește celor ce în numărul tău spun că nu sunt Eu și că ar fi diavolul sau că e omul acest cuvânt ceresc de tată? La ce le-a folosit celor ce n-au crezut pe Dumnezeu prin martorii Săi în vreme? O, nu le este de folos, ci de pagubă și acum, și în vecii, căci omul își agonisește dureri prin nepăsarea lui de Dumnezeu și nu-i nimeni cu adevărat care să-i facă lui bine, care să-l păstorească pe el cu iubire, nu cu plată, și ca să-l învețe pe el credința și faptele ei.

Nu-Mi găsesc plăcerea și odihna în locașurile de închinare unde se adună lume de pe lume, cu slujitori plini de duhul lumii, nu-Mi găsesc plăcerea nici Eu, nici sfinții Mei lângă cei ce-și fac plăcerea slavei lor trecătoare în locașurile de închinare, și încă mai fac locașuri peste locașuri ca să-și tragă ei câștig pe urma turmei nepăstorită și neîngrijită la rana ei.

O, cerbicea voastră se arată tare pentru glasul cuvântului Meu, cu care Eu suflu în auzul vostru în zilele acestea ca să Mă auziți și voi. V-am spus că nu vă iau nimic, că nu vă cer nimic decât să credeți că Eu sunt, și să vă plătesc credința, măi fiilor. O, iată unde-Mi răcoresc arșița Duhului Meu și dorul Meu după om. Voi însă vă țineți mari și nu dați să faceți pogorământ înaintea glasului Meu, care cheamă păstorind și lucrând om nou din om, locaș al împărăției Mele pe pământ așa cum este ea, căci omul nu știe s-o facă și să fie ea, căci el este altfel, știe altceva decât știu Eu.

Vă cuprind și pe voi în îmbrățișarea Mea din ziua aceasta de praznic sfânt, căci am să vă aduc plecăciune ca să vă mulțumesc că ați scos din obezi pe unsul Meu cel dintre voi, și vă voi plăti aceasta, căci sunt Cel Drept. Acum șapte zile am fost martor cu tot cerul de sfinți și de îngeri când voi ați ridicat durerea cea de la voi de peste inima celui ce mult a răbdat înge-nuncheat de voi pentru numele Meu, pentru că a iubit el slava cuvântului Meu cel din zilele acestea peste pământ, și pe care Eu prin servii Mei v-o aduc spre cunoaștere, căci Eu, Domnul, Mă slăvesc în cuvânt în mijlocul neamului român, de mai bine de cincizeci de ani lucrând lucrarea nașterii din nou a lumii, precum este scris să vin și să împlinesc. Mă aplec cu recunoștință că ați ascultat vrând-nevrând și ați scos de sub piatră pe unsul Meu cel dintre voi și l-ați lăsat să meargă și să aducă rod viu, biserică iubitoare de Dumnezeu și veghe sfântă peste ea, așa cum Duhul Meu l-a dăruit pe el. O, Eu l-am uns, cu cuvântul Meu l-am uns și l-am ridicat să-Mi fie Mie martor dintre voi al tainei Mele de azi în mijlocul neamului român, taină înfricoșătoare și pentru îngeri, taina cuvântului Meu cel de peste cincizeci de ani pe vatra acestui neam, ca să înnoiesc lumea la glasul Meu peste vii și peste morți. O, Eu l-am uns pe acesta cu tot

cerul de sfinți, care așteaptă, căci ceilalți dintre voi de peste biserică vă ungeți unii pe alții după cum vă vine placul și voia și nu după dreptatea Mea. S-a zvonit numaidecât că s-a făcut semn pe cer în vremea așezării lui peste cetatea lui de păstorire, dar semnul este el, este acest fiu iubitor de Dumnezeu, pătruns de dor și de durere pentru cei ce dau să se piardă neavând salvatori ai mântuirii lor. O, Eu nu M-am supărat pe el dacă s-a întors cu spatele la cuvântul Meu, pe care l-a iubit și l-a urmat, dar M-am supărat adânc de la cei care l-au pedepsit pe el pentru numele Meu pentru că a crezut că Dumnezeu lucrează prin această lucrare de înnoire și de iertare și de iubire a Sa pentru păcătoși. Nimic și nimeni n-ar fi suferit în biserica acestui neam dacă acest cuvânt ar fi ridicat spre slava Mea pe mulți, căci adevărata slavă este cea din cer, nu cea de pe pământ, iar cuvântul Meu este slavă cerească peste pământ și peste om. O, la ce vă folosește vouă să spuneți că nu este Domnul și că ar fi diavolul sau că e omul acest cuvânt mare de tată? Dacă v-ar aduce vreun folos n-ați avea păcat, fiilor, dar vă aduce pagubă, și prin voi la mulți, tată. V-am rugat atâta de frumos să fiți primitori, să fiți credincioși, și v-am spus că nu vă iau, că nu vă cer nimic, ci doar vă dau iubirea și mângâierea Mea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care ia din ale Mele și împarte, așa cum Eu am promis dacă Eu M-am dus la Tatăl. Mă aplec și vă mulțumesc pentru că Mi-ați șters lacrima de la voi și ați dat martorului Meu cel dintre voi lucrul apostoliei rodnice pentru cer, căci el era îngropat în nelucrare și stătea sub obroc înțelepciunea Mea din el, care poate lumina pe mulți, precum este scris. Dau să vă fac bine vouă în necazuri și în tristeți, dar iubirea cere iubire, tată. Fiecare are nevoie de iubire de la Dumnezeu, de bunătate, de ajutor. O, am și Eu dor de iubire de la om, dar iubirea lui nu seamănă cu a Mea, căci ea cere, ea nu se dăruiește așa cum lucrează iubirea Mea spre om. O, fiți cu veghe sfântă pentru ceea ce vă spun, căci vă spun că între voi sunt mulți care iubesc și cred mersul Meu cel de azi dinspre Tatăl spre om, căci grăiesc aproape cu omul și Mă dau fără de măsură la cei mici și la cei mari pe pământ, și Mă dau. O, fiți destoinici ca să pricepeți Duhul lui Dumnezeu în acest cuvânt cu istorie lungă pe vatra acestui neam și cu mărturii tari și cu popor mărturisitor, care umblă înaintea Mea după voia Mea. Iată, am stat cu voi la masă de cuvânt, aici, în mijlocul poporului cuvântului Meu și a celor care s-au adunat la glasul Meu din ziua aceasta de praznic de Duh Sfânt, că iată, cinez cu cei ce Mă iubesc și Mă dau vouă cu cina Mea, din masa Mea de cuvânt, căci Eu sunt trup și cuvânt pe masa poporului Meu cel credincios venirii Mele de azi cuvânt pe pământ, iar cetatea aceasta se cheamă: „*acolo este Domnul*“. Iată, înțelepciunea se cumpără și ea. Cu ce se cumpără? Cu credință, fiilor. Mă sălășluiesc cu ea în cei cu duhul umilit, în care am loc doar Eu, și de unde Mă împart așa cum în toate vremile am lucrat, și mergea omul credincios, de la rege și până la slugă, și întreba pe Domnul despre cele ce erau sau se făceau. Așa cum merge omul la prăvălii ca să cumpere cele de trebuință, tot așa este și cu înțelepciunea cea de sus, care nu poate locui în cei supuși păcatului, și care se dă în lături unde este fărădelegea sau viclenia sau necurățenia inimii. O, aplecați-vă și învățați de la Mine aceasta, că iată cum Mă aplec Eu vouă ca să vă dau pildă, ca să vă dau învățătură și înțelepciune în dar. Multă învățătură trebuie din cer acum, căci vremea e cu cădere și e cu lepădare de credință și de părinți, iar cei ce voiți să vă aplecați sub povața Mea cerească, luați și folosiți-vă, fiilor, căci bine vă va fi și bine veți împărți dacă veți lua, iar dacă veți rămâne reci și necredincioși, de plata acestora veți da, căci așa este scris. Amin.

O, e praznic de Duh Sfânt, și bisericește Eu dau tuturor povață cerească, și sunt Arhiereul Cel Mare și grăiesc în zi de praznic cu toată românimea și-i dau ei cuvântul Duhului Sfânt, cuvânt cu putere în el, așa cum lucrăm și acum două mii de ani cu duhul mărturiei. Pecetea darului Duhului Sfânt o pun peste cei ce Mă iubesc după adevăr cu duhul, cu trupul și cu sufletul lor și le dau puterea să creadă și să poată cu Dumnezeu pentru cele sfinte ale Sale cu ei. Dar mai ales în ziua aceasta de praznic sfânt cuprind în cuvântul îmbrățișării pe cei adunați aici, lângă izvorul Meu de cuvânt, mângâind ei Duhul Meu îndurerat după om.

Vă povățuiesc, fiilor, să fiți împlinitori mântuirii peste voi, căci povață pentru aceasta este multă din cer acum peste voi, numai să deschideți bine auzul și să auziți și să împliniți. Fiți mari cu ascultarea și învățați din izvorul Meu de cuvânt cum să luați din el peste voi și cum să vă folosiți de el. O, să nu veniți în zadar, fiilor, ci să Mă împliniți în voi apoi, iar câți nu pricepeți aceasta, întrebați pe cei ce vă împart de la Mine și veți ști apoi cum să vă fie pașii spre cer, pașii voștri cu Mine, iubire pentru iubire, fiilor.

Iată, taină vă spun vouă iar și iar: nu-Mi găsesc plăcerea și odihna nicăieri ca aici, unde Eu am ales să poposesc acum cuvânt și să împart omului putere pentru voia Mea în el. Peste tot este amestecată voia omului, iar omul pierde din lipsă de înțelepciune și nu vine să ia de la locul în care Eu o sălăsluiesc pe ea. Fiți credincioși și dați ascultare Domnului, căci omul este neputincios pentru om. Nu uitați povața Mea pentru post și pentru rugăciune cu post, ca să se îplinească lucrările Mele pe pământ prin cei ascultători. Voi, cei ce veniți cu dor de cer și de mântuire ca să luați povață, înțețiți ascultarea de Dumnezeu și de părinții sfinți. Postiți cele trei zile de post din săptămână și fiți cu rugăciunea pe inimă și pe buze! Luni, miercuri și vineri să vă fie zile de iubire cu jertfă și cu mântuire, și împrunciți-vă viața, fiilor, căci pentru aceștia este sortită mântuirea și împărăția cerurilor în ei! Puneți-vă acoperământ cuvios peste trupurile voastre și fiți sfinți, căci fiii veacului acesta se însoară și se mărită, dar voi pregătiți-vă pentru veacul ce vine, tată, căci timp nu mai este, căci s-a sfârșit și se sfârșește, că așa este scris! Opriți-vă de la păcat și de la tot ce-i place diavolului în om și de la om, căci păcatul se pedepsește și trebuie înlăturat! Uitați-vă la fiii veacului acesta, uitați-vă că femeia e mai dezbrăcată decât bărbatul și nu se teme să facă voia diavolului împotriva voii lui Dumnezeu în om! O, nu vă fie rușine cu voia Mea în voi! Îndrăzniți și sfințiți-vă viața și mult vă va ferici povața Mea împlinită în voi! Luați înțelepciunea cea de sus și nu vă bucurați să mâncați carne, căci carne nu va mai fi, fiindcă Eu voiesc să dau omului mâna și să-l scol din moarte și din păcat, iar cel ce nu voiește, rămâne de Mine, rămâne rob păcatului, iar păcatul este moarte, căci așa este scris. Păziți și trăiți zilele de sărbătoare, dar vai, e mult de când mai-marii bisericii au clătinat de la locul lor sărbătorile sfinților și nu se tem să le calce, și nu se tem să calce peste străbuni și peste învățătura lăsată peste biserică, iar Eu, Domnul, am tot strigat la ei și se fac că nu Mă aud, și Mă doare în cer, și Mă doare pe pământ și nu găsesc alin, și din pricini ca aceasta și altele tot așa, vine mânia lui Dumnezeu peste cei neascultători, și suferă omul și sufăr și Eu de suferința lui, că am iubire și am milă ca un Dumnezeu.

O, iar și iar vă chem la viață cu iubire pentru Mine în voi, căci Eu vă sunt Mântuitor și vindecător de păcate și de suferință de la păcate, iar voi luați iubirea Mea în voi și biruiți lumea și trupul, dar fiți cu veghe, căci dușmanii voștri vor fi

chiar casnicii voștri, căci Eu așa am spus. Voi însă iubiți pe Dumnezeu, căci și El vă iubește, iar Eu, Fiul Său, Mi-am pus viața pentru voi. O, de veți vrea și Mă veți asculta, veniți și întrebați pe fiii cuvântului Meu cum cer Eu în vremea aceasta viață în om și veți putea ca și ei apoi să urmați pe calea Mea și să luați plată scumpă, plata iubirii de Dumnezeu. Amin.

O, țineți cu multă iscusință la dragostea dintre voi, câți sunteți adunați, trei, patru sau mai mulți laolaltă pentru numele Meu, pentru viața Mea cu voi, că fără dragoste omul face altceva, dar dragostea se arată, fiilor, și apoi se încearcă. Nu cârțiți, nu descurajați, nu primiți acești dușmani, ci luați înțelepciune de la locul ei ori de câte ori trebuie ea peste voi și între voi, dar nu uitați, o, nu uitați cuvântul Meu, care vă roagă să-l ascultați, fiilor! Duhul umilinței va fi cel care vă va da vouă pe Domnul în voi Stăpân și Învățător și pildă vouă, celor ce veți voi să ascultați așa. Amin.

O, e Duhul Sfânt în mareață sărbătoare în grădinile Mele cu tine, poporul Meu. Oștirea cerească deasupra veghează și se hrănește din cuvântul Meu din mijlocul tău, iar tu ești împărțitor celor ce vin din cer și de pe pământ și-Mi slăvesc numele și lucrarea, fiule. Iată, tot vin inimi proaspete și privesc slava Mea cu tine și se umplu de căldura Duhului Meu din mijlocul tău. Eu, Domnul, le dau lor putere să se facă și ei fii ai lui Dumnezeu și să nu rămână în numărul fiilor oamenilor, căci fiii veacului acesta mănâncă și beau, se însoară și se mărită și nu trec din trup în duh, ci rămân trup, și tot așa se și sfârșesc.

Duhul Meu Se alină cu duh de sărbătoare dulce a Mea cu voi, fiilor, și cu toți cei adunați acum la praznic de Duh Sfânt. O, cum să nu cuprind în duhul îmbrățișării pe cei ce vin la izvor cu dor în inimi? E mare taina Mea în aceste grădini, unde Tatăl Mi-a hărăzit în zilele acestea sălășluire între oameni pe pământ.

Glasul Meu cheamă la mângâiere de Duh Sfânt toată românimea, tot fiul român de peste tot pământul și toți să audă că Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi desfac brațele și-i cuprind în ziua aceasta de Duh Sfânt, Duhul Sfânt Mângâietorul. O, iată unde-Mi răcoresc arșița Duhului și a dorului Meu după om!

Las pacea Mea peste voi, las mâna Mea peste creștetul vostru și dau să vă adun în staulul iubirii de Dumnezeu. Eu vin curând, și iată, vin și tot vin, și curând, curând cuprind în slava Mea cerul și pământul și se va arăta cer nou și pământ nou, căci Duhul Sfânt Mângâietorul așa grăiește prin Scripturi și așa se va împlini. Amin.

Binecuvântată și mareață să fie această zi de praznic sfânt când Eu, Domnul, cuprind cu îmbrățișare de cuvânt tot fiul român de peste tot și-i dau de sprijin Duhul Meu, pe Duhul Sfânt Mângâietorul și Călăuzitorul, Duhul Care mângâie, arătându-i omului calea. Amin, amin, amin.

30 mai/12 iunie 2011

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Plata sfinților este venirea lor cu Domnul în cuvânt. Duhul pocăinței Îl face pe Dumnezeu în om. Lacrima după Dumnezeu este iubirea care îl leagă pe om de Dumnezeu. Învățătură pentru primirea celor ce vin din jur, bune sau rele.

Cu duhul mângâierii vin și-Mi întăresc intrarea în carte, Îmi întăresc Duhul Meu în porți, căci din cer și nu de pe pământ vine puterea cea pentru Mine în om, căci Eu sunt Cel ce pot. Amin.

Mă așez în carte cu sărbătoare de sfinți, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, Îmi fac venirea cu sfinții, căci așa este scris, iar

sfinții își fac cu Mine venirea lor, și minunată este lucrarea lui Dumnezeu din veac și până în veac, și bine i-ar fi omului să-și hrănească duhul cu măreția lucrărilor lui Dumnezeu cele din toate vremile și să crească omul în dorul de Dumnezeu, în dragostea de Dumnezeu, hrană pentru sufletul lui, și bine Mi-ar fi Mie în om dacă el ar trăi așa înaintea Mea pe pământ!

Vin sfinții cu Mine, căci ei pe pământ au dorit mereu pe Dumnezeu în ei și în oameni, și dorul de Dumnezeu i-a făcut pe ei sfinți și locaș Domnului pe pământ, și din ei S-a împărțit Dumnezeu cu lucrările Sale și a locuit cu ele între oameni, dar diavolul, potrivnicul Meu, și-a înșirat mereu marfa lui față în față cu omul, și omul Îl uită mereu pe Dumnezeu și se hrănește cu cele străine de Dumnezeu, căci duhul lumii a stat mereu la îndemâna minții omului, iar sfinții care au fost din vreme în vreme pe pământ au tras din greu să-i tragă pe oameni de la diavol la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, iar plata sfinților Mei este venirea Mea cu ei în zilele acestea, când Eu, Domnul, dau să despart lumina de întuneric ca să vadă omul întunericul și lumina, răul și binele și să aleagă el pe Făcătorul binelui lui, pe Domnul sfinților și al îngerilor slavei Sale, căci omul neajutat să vadă nu poate să vadă și să înțeleagă și să poată.

Hai, poporul Meu, să te învăț și în ziua aceasta iubirea cea pentru Dumnezeu, fiule! Hai, fiilor din porți, căci cerul poate pentru voi și pentru poporul acestui cuvânt! Nu fiți plâpânzi, căci Eu, Domnul, vă dau vouă ca să puteți pentru Mine și pentru poporul Meu și pentru cei ce vor putea cu voia Mea în ei pe pământ. Fiți plini de dor de Dumnezeu în voi pe pământ, căci aceasta este toată mângâierea și toată puterea, și dați putere de iubire poporului Meu ca să Mă împlinescă în el fiul acestui popor, că vreau să locuiesc cât mai mult, cât mai văzut pe pământ prin cei ce se aleg să-Mi dea locaș în ei, să-Mi dea iubirea lor Mie, și cu mare umilință să stea ei în duhul pocăinței mereu, mereu, căci numai aceasta Îl face pe Dumnezeu în om, și iată, este altfel aceasta decât știe omul că este Dumnezeu cu el. Toți sfinții au avut mare în ei duhul pocăinței, duhul care-L zidește pe Dumnezeu în om, și mare umilință îi trebuie omului și lucrărilor lui ca să poată avea în el acest duh, duhul pocăinței, duhul sfinților, duh duios, care-l face frumos pe om înaintea Mea.

O, am pe trâmbița Mea Verginica în mijlocul sfinților coborârii Mele de azi. Ea a fost mângâierea Mea și a sfinților Mei în zilele Mele cu ea pe pământ, că mare a fost lucrarea Mea prin ea și a începutului Meu cel de azi cu ea pentru taina nașterii din nou a lumii, naștere prin cuvânt, precum a fost și la început, și mult întărește ea dintre sfinți mersul lucrării Mele începută cu ea, dar mare iubire îi trebuie și ție, poporul Meu, mare, tată, mare, că măreț este Domnul, și toată lucrarea Lui cu tine trebuie să fie așa.

O, cu mare duh de umilință întăriți-vă unii altora iubirea de Dumnezeu, fiilor. Nu uitați pentru aceasta duhul pocăinței, tată, duhul cel plin de duioșie și de durere după Dumnezeu, căci cine n-are rană în suflet pentru iubirea de Dumnezeu, nu are nici duioșie în ființa sa, în simțirea și în purtarea sa față de Dumnezeu și față de om, că nu poate arăta frumos cerul și Domnul în om decât prin duhul duioșiei, duhul care vine de la duhul pocăinței în om, așa cum în proorocul Daniel se vedea acest duh atâta de frumos, care-i lumina ființa și iubirea și puterea lui cea pentru Dumnezeu și pentru oameni și pentru cei ce voiau ca și el cu Dumnezeu prin dragostea lui de Dumnezeu.

O, poporul Meu, omul este învățat cu veselie, că zice că e bună, dar și creștinii voiesc tot așa, și bine este să știe cel ce urmează după Mine cu mersul vieții lui că oricât ar fi el de fericit, să nu uite să-și păstreze tot timpul în inimă lacrima cea

după Dumnezeu, că altfel stă depărtat de Domnul și poate să cadă în voia diavolului, iar diavolul este vrăjmașul său și al Domnului său. Lacrima după Dumnezeu este iubirea care-l leagă pe om de Dumnezeu, precum desfătarea omului este iubirea care-l leagă de diavolul pe om, iar Eu am masă de cuvânt pe pământ și pun pe ea învățătură sfântă pentru cei ce vor să învețe iubirea de Dumnezeu și fericirea ei în om și a Domnului în ea, căci Eu tânjesc cu dor după om, după locul Meu din el și apoi după fața Mea în el. Amin.

O, Verginico, trâmbița Mea din care am început Eu, Domnul, să sun pe pământ în anul 1955! O, tată, rana Mea cea după om nu poate omul s-o înțeleagă. Atâta duioșie am folosit în mijlocul acestui popor, pe care am început să-l zidesc odată cu începutul lucrării Mele cu tine, tată, pe pământ! Atâția fii au fost pecetluiți cu taina acestui cuvânt, care plânge cu dor după om din cer și până pe pământ! O, atâta durere am de la cei ce au auzit bine cuvântul Meu cel duios și n-au avut drag să rămână întru el, tată! Au trecut cincizeci de ani și încă cinci ani apoi, și iată istorie a Domnului pe pământ scrisă în zilele acestea, și la care scriu cu dor. Aș vrea să-i am ai Mei și ai mersului Meu cel de azi pe toți cei care au auzit șoapta acestui cuvânt sfânt și plin de duioșie după om, dar omul se ia mult după simțirea lui, după vederea lui, după mintea lui și nu știe să ia de la Domnul pe cele ce vin spre el ca să-l zidească pe el. Grăiesc cu tine între sfinți, tată, dar grăiesc pentru cei ce cred aceasta. O, câtă durere se suie la Mine de la cei îndoielnici lucrului Meu cel de azi, tată! N-au învățat duhul duioșiei cei care au auzit glasul Meu cel de azi peste ei, și mulți din ei au rămas reci sau au tras spre răcire. Mă doare de la ei. I-o fi durând și pe ei, dar în felul lor, și nu așa cum Mă doare pe Mine de la ei, o, nu așa, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi!

— O, nu așa, Doamne, nu ca pe Tine îl doare pe cel ce se alege pentru Tine prin taina acestui cuvânt, și avem mult de suferit de la puținătatea iubirii de Dumnezeu în cei ce nu pot altfel. În ziua mea de sobor între sfinți vreau să grăiesc cu cei puțini în iubire, căci ce altă lucrare avem noi decât să cuvântăm din cer în mijlocul celor ce iau pe Dumnezeu din acest izvor de cuvânt!

O, fiule al acestui cuvânt și al acestui popor, vin cu Domnul la tine și te învăț lucrare mare, spre pacea ta. Învăță să fii primitor și nu respingător, și nu răzbunător, că nu omul lucrează spre tine, ci Domnul mereu, cu măsură măsurată de El. Dacă Domnul vine spre tine prin cei din jurul tău, prin cele ce vin spre tine, o, fii înțelept, că nu e bună neînțelepciunea, ci e bună umilința și pocăința, fiule. Învăță tu o lucrare mare acum și caută să crești prin ea, și cele ce vin spre tine bune sau rele prin cei din jurul tău, ia-le ca de la Dumnezeu sau cu îngăduința lui Dumnezeu venite spre tine, iar pe cele ce ți le faci tu cu mintea ta, cu ființa ta față în față cu cele ce vin spre tine, acelea sunt de la diavol, cel care se împotrivește lui Dumnezeu din om. Fiii lui Dumnezeu trebuie să-și hrănească în ei duhul umilinței și prin el duhul pocăinței, iar acestea au ca vrăjmaș în om duhul de sine al omului. O, învățați să primiți ca de la Domnul, fiilor, nu ca de la om, și primiți-vă unii pe alții pentru creștere, că voi nu știți când puteți să-I închiideți Domnului ușa când El bate ca să vă încerce creșterea și credincioșia și primirea și iubirea frățească și înțelepciunea acestei iubiri. O, primiți frățește unii de la alții lecția iubirii frățești, ca să vadă Domnul aceasta între voi. O, nu se poate toți la cârma lucrurilor, că nu iese bine, fiilor, căci trebuie dăruire și trebuie jertfă cu iubire ca pentru Dumnezeu, nu ca pentru om acolo unde frații locuiesc împreună și unde pot să-și scrie în cer dăruire și

fapte de iubire. O, este nevoie de naștere de sus mereu, mereu. Aceasta s-o aveți voi în grijă mereu, mereu, fiilor, căci voi ați ieșit din lume și trebuie să fiți sfințenia Domnului și stăpânirea Lui, și toate vor asculta atunci de Dumnezeu pe pământ, că pe vremea când Moise a scos pe Israel din Egipt, a fugit marea dinaintea lui Israel, căci vântul a gonit-o, iar pe vremea lui Iosua a stat din cursul lui Iordanul și s-a întors înapoi și a trecut ca pe uscat Israel, că mare este voia Domnului prin cei ce se sfințesc pentru El, iar ei să zică atunci: «Nu nouă, Doamne, nu nouă, ci numelui Tău se cuvinte toată slava și milei Tale și adevărului Tău».

O, învățați iubirea de Dumnezeu ori de câte ori vă încearcă Domnul ca să se vadă dacă o aveți pe ea în voi și între voi. Când inima vă îndeamnă să fiți vârtosi și neprimitori de frați, nu uitați că puteți fi și neînvârtoșați, că puteți fi și primitori, fiilor, și aceasta este cum alege omul să fie și să lucreze, dar duhul umilinței vă ajută să puteți ca de la Domnul și să iubiți, fiilor. Tot ceea ce lucrează din voi împotriva duhului umilinței nu este de la Domnul, măi fiilor, iar aceasta să credeți și să luați, ca fiii cei credincioși.

Mi-e dor să grăiesc, mereu mi-e dor, dar Domnul este mereu în cuvânt și poate totul, numai să fiți ascultători și primitori, fiilor. O, aveți grijă de vorbiri sfinte între voi și neamsetecate cu cele de pe pământ, iar duhul duiosiei să însoțească toate clipele voastre frățești, măi fiilor, și rugați-vă unii pentru alții mereu, mereu, căci aceasta este iubire, fiilor, și este rugăciune cu putere iubirea. Vine Domnul din cer pe pământ și vă învață prin venirea Lui duhul duiosiei, căci El venind, așa Își arată iubirea. O, tot așa să lucrați și voi, și să nu vă tulburați de pe pământ, căci voi aveți cerul și sfinții lui ca patrie pentru voi, ca ajutori și ca binefăcători vouă. O, învățați să luați din cer, fiilor, și lucrați să aibă cerul ce lua din mijlocul vostru mereu, și veți avea bogăție în cer și tot binele cel pentru voi, măi fiilor.

Le-am grăit duios, duios ca și Tine, o, Doamne. Au nevoie de mângâiere mereu și de ajutor mereu, o, Tată al meu și al lor. Te rog cu multă umilință, dă-le lor ceea ce vezi Tu că trebuie să le dai, și iartă-i pe ei de toate greșalele lor prin iertarea Ta cea plină de milă, căci ei sunt sub sarcină, Doamne. Dă-le lor toată mângâierea, ca să poată ei pentru Tine, că Tu pentru Tine i-ai ales, iar eu dintre sfinți Îți cer mereu, Îți cer pentru ei, o, Doamne. Amin.

— O, trâmbița Mea, dulce a fost duhul tău și duiosia lui pe pământ! Duhul umilinței a făcut această frumusețe înăuntrul ființei tale. Îi mângâi mereu, ca să le dau putere să poată, tată. Îi întăresc sub greu și sub neputințe ca să pot purta sarcina Mea cu ei. Le dau ajutor numaidecât când îi văd plâpânzi și osteniți, numai să înțeleagă ei și să poată cu duhul cel frumos, cu duhul umilinței și al pocăinței, duhul care-L face pe Domnul în om. Amin.

O, poporul Meu, mângâie tu suferința trâmbiței Mele, tată! A fost tot într-o suferință pe pământ din pricina celor grei la mers. Acum suferă în cer de la cei puțini la iubire și la umilință. Iată, iubirea are rană. Frumos este sufletul rănit după Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și tot așa este el și în cer.

Întăresc puterea și grija Mea cea pentru voi, fiilor. Fiți credincioși, tată! Pun sfinții toți mereu, mereu ajutori pentru voi în neputințe și în nevoi. Slujiți-Mi cu iubire, tată! Ea să vă fie slujirea și frumoasă să vă fie ea.

Vă binecuvintez rugăciunile, însoțite cu post sfânt, fiilor. Cereți, și vă voi da! Vă binecuvintez strigarea pentru înnoirea acestui pământ român, căci am făcut din el casa venirii Mele.

Pace vouă! În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh cobor peste voi puteri și mângâieri și tot ce aveți nevoie și tot ce văd că trebuie să vă dau. Fiți tari și treji și sfinți cu rugăciunea, iar Eu vă dau, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 iunie 2011

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Slujitorul lui Dumnezeu trebuie să fie înaintemergătorul lui Dumnezeu spre oameni. Sfântul Ioan Botezătorul strigă oamenii la pocăință. Rătăcirea celor care țin sâmbăta zi de odihnă. Curățirea greșalelor și dorul de Dumnezeu aduc în om împărăția cerurilor.

Bucuria Mea cea mai mare este să pot grăi cu omul pe pământ și să așez în el împărăția cerurilor, căci a uitat omul de ea înăuntrul lui și în afara lui, a uitat de Dumnezeu omul și nu se îngrijește de curățirea lui de păcat.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Mielul Tatălui, și Mi-e dor să grăiesc cu tine, popor al cuvântului Meu. Te prețuiesc, fiule, că Mi-ai făcut vad ca să pot să grăiesc cuvântul Meu în mijlocul tău în zilele acestea de venire a Mea iarăși de la Tatăl la om. Credința ta în venirea Mea este propteaua Mea de care Mă sprijin ca să grăiesc pe pământ și peste om, că a uitat omul de împărăția cerurilor, a uitat să se facă frumos și sfânt înaintea Mea ca să-i pot Eu adăuga apoi pe celelalte de trebuință lui pe pământ.

Vin pe pământ în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și vin să cuvintez, nu altceva să fac, iar omul are datoria să audă și să împlinească peste el ceea ce Eu cuvintez lui. Vin pe pământ cu dor și Mi-e dorul ca văpaia și numai în mijlocul tău Mi-l alin, o, popor care auzi glasul Meu cel din mijlocul tău. Am lăsat acum două mii de ani pe pământ cuvânt mare pentru așezarea omului în credință și în viață veșnică prin credința lui în Mine și prin faptele ei apoi. Nu aude omul cuvântul acestei Scripturi. Trebuie să știe omul că Eu am spus atunci că cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, dar ce fac cei care au de împărțit cuvântul Meu cel de atunci și să creadă în el oamenii apoi?

O, ce faceți voi, cei ce stați slujitori la altare în numele Meu și al cuvântului Meu, care trebuie împărțit ca la școală ca să-l învețe și să-l împlinească în ei fiii oamenilor și ca să se facă ei fii ai lui Dumnezeu prin credință și prin faptele ei apoi peste ei? Cel ce se voiește slujitor al lui Dumnezeu și al oamenilor în numele lui Dumnezeu, acela trebuie să fie înaintemergător lui Dumnezeu spre oameni, dar nu numai cu amintirea, ci cu adevărul trebuie să facă aceasta.

Cobor pe pământ masă de cuvânt și am în cuvântul Meu și în coborârea Mea pe marele prooroc Ioan Botezătorul, cel care s-a născut pe pământ cu șase luni înaintea Mea ca apoi să-Mi iasă înainte spre oameni când Eu Mi-am început trâmbițarea și vestirea împărăției cerurilor, cu Mine venită pe pământ spre vestire oamenilor. Numai câțiva s-au vindecat pentru ea și prin ea atunci. Câte unul, câte doi de ici de colo am adunat la masa împărăției cerurilor în vremea aceea, căci îngâmfarea omului a fost mare cât cerul și pământul în vremea aceea și n-a tras omul cu patria lui Dumnezeu, ci a tras cu stăpânia lui peste pământ din unul în altul, chiar dacă a fost vremelnic omul mereu, mereu, căci veșnicia lui el n-a voit s-o învețe, n-a mai voit omul s-o învețe iar și să se întoarcă la ea, ci a voit să moară, fără să știe el că asta a voit și că asta voiește în toată vremea lui pe pământ.

A mers Ioan Botezătorul înaintea Mea ca să-Mi curețe calea, să-l curețe pe om de păcat, și striga cu glas tare că s-a

apropiat împărăția cerurilor, striga la oameni acest prooroc și le zicea tuturor: «*Pocăiți-vă!*». Îi chema spre duh de umilință pe toți, iar el era însăși umilința și lepădarea de sine înaintea tuturor. Tot ce era el însemna înaintea oamenilor Duhul lui Dumnezeu, cu Care el îi învăța pe oameni curățirea păcatelor, iertarea lor cea de la Dumnezeu ca să încapă în ei duhul împărăției cerurilor apoi, credința în Fiul lui Dumnezeu și împărăția Lui în om. Două mii de ani sunt de atunci, și ce să fac Eu acum cu neamul omenesc, cel tare la cerbice din pricina duhului tru-fiei din om și al nepăsării de suflet?

O, n-are cine trâmbița peste oameni, căci credința celor ce stau în nume de slujitori ai lui Dumnezeu nu este lucrătoare, nu este ca a lui Ioan Botezătorul și înaintemergătorul Meu spre oameni. Mă tângui cu Tatăl și cu sfinții de mila neamului omenesc și-Mi slobozesc plânsul cuvântului Meu peste pământ cu nădejdea că va înțelege omul ce vreau Eu de la el și peste el.

Vreau să-ți dăruiesc iertarea păcatelor tale, omule. Aceasta înseamnă împărăția cerurilor înăuntrul tău. Cum să fac să Mă înțelegi ce bine dau să-ți fac Eu ție? Păcatele tale sunt dușmanii vieții tale și ai vieții Mele în tine. Ce faci cu acești dușmani, care nu lasă împărăția cerurilor să intre înăuntrul tău spre pacea ta, spre salvarea ta? În fiecare zi îți adaugi păcate peste păcate și nu mai ai putere să înțelegi această moarte din tine. Plângând îți grăiesc. Aș vrea să-ți aduci aminte de Mine și de Ioan Botezătorul, care striga la oameni pe pământ: «*Pocăiți-vă!*». Le cerea Ioan oamenilor să se vindece de păcat și să-l curețe de pe ei prin pocăință și prin credință în Fiul lui Dumnezeu, Cel ce vine să așeze în om împărăția cerurilor, adevărata împărăție între pământ și cer, căci alta nu este. A ajuns păcatul să fie fericirea omului pe pământ și nu poate omul să-și mai aleagă viața în locul păcatului, dar Eu nu pot să stau în cer, și vin pe pământ să-ți spun, omule, că păcatul este moarte, tată. Dacă Eu nu-ți spun adevărul, dovedește-Mi! N-ai cum să-Mi dovedești, dar poți să ascuți de glasul Meu, care te cheamă la spălare și la vindecare de păcat. Nu mai păcătuie, că te roagă Dumnezeu aceasta! Ascultă-Mă, că din iubire vin spre tine și te povățuiesc spre iertarea păcatelor tale, iar aceasta înseamnă să mergi spre sfințenie apoi și să lași în urmă fața și puterea păcatului și să-Mi dai inima ta să stau Eu în ea și să fac din ea palat ceresc și oaspeți cerești cu Mine în ea și viață veșnică să-ți dau, iar Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să-ți fie ție Dumnezeu, acum și pe vecii. Aceasta voiesc să-ți dăruiesc prin glasul Meu de peste tine în zilele acestea, omule fără de salvare. Eu sunt Salvatorul tău dacă Mă voiești și dacă vrei să Mă ascuți, aruncând de la tine nepăsarea cea pentru viața ta. Dacă voiești fă-te vestitorul Meu peste cei străini de Dumnezeu, și vei vedea ce putere îți va da aceasta și vei vedea cum va învia în tine dorul de cer, dorul de Mine, că Mie Îmi este tare, tare dor de om și voiesc să Mă aline omul, că de la el am supărare fără de margini și aș vrea să Mă vindec de ea. Amin.

— **C**u Tine în cuvânt, Doamne Mieluț, cu Tine la masă în ziua mea de pomenire voiesc să stau eu, Ioan, Botezătorul Tău. Să nu se mire omul de aceasta, căci scris este că Tu cu sfinții petreci întru taina venirii Tale de la Tatăl la om.

Ți-am fost oștean brav și am crezut în Tine și până să fi știut că Tu ești Mielul lui Dumnezeu, căci petreceam cu Tine și tainic grăiai cu mine și mă învățai despre Tine și despre arătarea Ta la Iordan apoi, când ai venit și Te-ai așezat sub mâna mea botezătoare, și am știut atunci că Tu ești, căci Tatăl Te-a numit în clipa aceea, cu glas din cer slobozit, Mielul lui Dumnezeu, Care spală și iartă păcatele lumii. Eu m-am dus

apoi spre regele Irod ca să-l ajut pe el să-și curețe de pe el păcatul în care trăia înaintea lui Israel, dar el n-a putut scăpa de sub robia păcatului și a fost tras spre jurământ pentru ca să-mi taie capul, și atunci eu am intrat în curțile cerești, iar Tu ai venit mai apoi după mine și petrecem de atunci lângă Tatăl și lucrăm din cer, și iată, lucrăm.

Te doare de la păcatele oamenilor, Te doare, Mieluț rănit de la păcatele lor. Cine din cer nu plânge cu Tine și cu rana Ta, cea de două mii de ani deschisă pe trupul Tău? Așa Te vor vedea toți oamenii în ziua slavei Tale, și în ziua aceea îi va dura și pe ei rana Ta. Tu însă ești așa de blând și de bun, că ai vrea să-Ți vindece ei rana și să nu Te mai doară de la ei și să le ierți păcatul, Doamne. Strig și eu cu Tine, strig și eu la ei ca să mă audă:

O, pocăiți-vă, că și acum două mii de ani tot așa strigam! Veniți spre Tatăl, spre Fiul și spre Duhul Sfânt, că rătăciți fără Dumnezeu pe pământ! Căutați, o, căutați împărăția cerurilor, căci sunteți bolnavi și vă trebuie această doctorie în voi spre iertarea păcatelor voastre cele multe, care dor mult și greu pe trupul Domnului Iisus Hristos! Fiți fii ai duminicii, fiți fii ai învierii! Iubiți duminica, iubiți ziua răscumpărării voastre din păcat, când Domnul a înviat pentru voi, după ce a plătit arvuna pentru viața voastră vândută sub păcat! Sfințiți duminica și nu mai căutați altceva în ziua învierii Domnului, și va veni peste voi lumina acestei zile! Strig la voi: Pocăiți-vă! Din mijlocul poporului cuvântului lui Dumnezeu fac strigare vouă în numele Domnului: Veniți spre pocăință și spre iertarea păcatelor apoi! Nu mai stați goi, că vă trebuie haină de nuntă, că Domnul vine cu zile de nuntă pe pământ! Așteptați-L îmbrăcați și nu goi! Ieșiți cu credință întru întâmpinarea Lui, că iată-L, vă grăiește și Se binevestește pe Sine vouă!

O, dă-le, Doamne, oamenilor, dă-le lor darul credinței și dorul de Tine în ei! Coboară peste ei această minune și dă-le lor inimă nouă, inimă pentru Tine în ei! Amin.

— **E**u, Domnul, le dau, dacă ei Mă vor primi cu vestea Mea cea bună. Împărăția cerurilor le-o vestesc, ca și acum două mii de ani, dar le vestesc ca la sfârșit, și de va vrea cineva să audă glasul Meu, voi intra la el și voi cina cu el și voi fi Dumnezeul lui, așa cum am făgăduit acum două mii de ani celor ce vor crede în Mine. Amin.

Am stat în mijlocul tău, poporul Meu, și M-am împărțit, fiule, dar rămân nedespărțit de tine, tată, și te îndemn mereu, mereu cu îndemnul Meu cel din mijlocul tău, căci trebuie să am grijă de tine mereu, fiule, că asta este cea mai mare grijă pe care o am, iar tu să semeni cu Mine în lucru și să ai grijă de Mine, și așa Eu te voi îngriji. Învăță-i pe cei ce vin la tine să știe să fie fii ai duminicii, fii ai învierii să fie, și să aibă ei parte de această odihnă și s-o păstreze apoi, că iată cum diavolul îngâmfwării îi rătăcește pe oameni și îi învață să creadă în Mine ținând ei sâmbăta ca zi de salvare pentru ei. O, ce rătăcire s-a ivit pe pământ: să creadă oamenii în Iisus Hristos Cel înviat și să calce ei peste duminică și să țină sâmbăta, iar Eu zic pentru aceștia că mai ușor este păcatul lui Israel, care nu M-a primit de Mesia pentru ei și care au rămas tot cu legea cea prin Moise, mai ușor va fi pentru aceștia care nu M-au primit, decât pentru cei ce Mă știu și Mă numesc Fiu al lui Dumnezeu, răstignit și înviat, și țin ei sâmbăta și nu duminica, fără să înțeleagă taina Mea cea de două mii de ani pe pământ, după ce Eu am înviat și am dat neamului creștinesc ziua învierii Mele. O, să nu uite cei ce-Mi fac această durere peste numele Meu rostit de ei, să nu uite că Eu am fost biciuit și răstignit de iudei și învinuit cum că nu slăveam sâmbăta, și mereu Mă loveau ei cu această zi a

lor, în care ei au rămas și n-au mai mers mai mult, decât o mică rămășiță a lor până azi și care s-au încreștinat și s-au făcut prin botez fii ai lui Dumnezeu, fii ai duminicii, fii ai învierii Mele și a lor prin învierea Mea.

Mă urmăreau fariseii și cărturarii pas cu pas dacă nu cumva calc sâmbăta, și voiau să se dea drepti pentru această zi, când ei erau morminte văruite. Tot așa fac și cu creștinii Mei acești oameni, care s-au ales dintre oameni să țină sâmbăta, zicând că ei au pe Iisus Hristos. Vai lor! E mai mare păcatul lor decât al poporului care M-a răstignit învinuindu-Mă că le calc peste sâmbetele lor. Aceia n-au voit să Mă primească lor ca Fiu al Tatălui venit pe pământ, dar aceștia care-Mi zic Iisus Hristos Mântuitorul, cum se încumetă să zică așa, de vreme ce ei nu sunt fii ai duminicii, fii ai zilei Mele, dată de Tatăl Meu celor ce cred în Mine prin învierea Mea?

O, poporul Meu, mare este darul cuvântului Meu în mijlocul tău! Pot să învețe toți dacă voiesc să învețe, iar Eu Îmi port spre tine oful Meu cel de la om ca să fie scris în cer și pe pământ, căci tot cuvântul Meu rostit de gura Mea este scris de îngeri în cer și este scris pe pământ spre mărturia Mea.

O, ai grijă de Mine, fiule, poporul Meu, iar Eu am grijă de tine, tată, și toate cele de trebuință ție Eu ți le adaug, căci așa este scris. Mi-a fost dor să grăiesc și Mi s-a părut lungă despărțirea Mea de tine cu masă de cuvânt la masa ta. Din ziua duminicii tuturor sfinților n-am mai așezat masă de cuvânt cu tine, iar dorul Meu a tânjit și Mi-a fost foame, tată, și Mie și sfinților Mei, căci ne-am învățat să fim cu tine pe pământ și să petrecem în cuvânt la masă cu tine, tată. O, vezi tu dorul Meu unde Mă poartă? Vezi tu cărarea Mea spre om de unde pleacă din loc în loc? O, dă-Mi putere să fiu cu tine, poporul Meu! Îți dau din dorul Meu să porți, că Mă arde ca văpaia.

Binecuvintez acum lucrul mâinilor tale pentru isprăvirea zidirii celei noi în curțile Mele cu tine, fiule, poporul Meu. Mă îngrijesc Eu de toate câte trebuiesc pentru ca să sfârșim acest început, iar tu caută cu împărăția Mea în mijlocul tău și fii curat cu dorul și cu iubirea și pe nimic să nu dai aceste daruri: nici pe hrană, nici pe odihnă, nici pe îmbrăcăminte, căci de toate acestea port Eu grijă, după ce tu ai din belșug în tine și în mijlocul tău slava împărăției Mele, locul Meu curat și hrănit de tine în mijlocul tău, poporul Meu. O, învață bine lucrarea pe care ți-am dat-o s-o lucrezi: dorul de Dumnezeu și curățirea greșalelor în toată vremea, căci împărăția cerurilor în om înseamnă iertarea păcatelor lui pentru împărăția Mea în el. Amin.

Pace ție, măi poporul Meu! Cu tine împart pace peste cei ce iubesc pacea aceasta. Ai grijă să ascuți, ai grijă, fiule, de lucrul Meu cu tine și între frate și frate lucrul Meu, pentru care trebuie multă, multă iubire, căci fără de iubirea Mea în om nu poate slava Mea pe pământ, că pentru ea trebuie iubire, iar Eu, Domnul, îți dau putere să poți, și cu Mine să poți, o, poporul Meu, o, zidirea Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2011

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Despărțirea omului de Dumnezeu prin dorul de sine. Credința, dar de la Duhul Sfânt în om. Răutatea mănâncă sufletul din om, iar iubirea de Dumnezeu îl înnoiește. Cum lucrează în om iubirea cerească.

Mă așez la masă de cuvânt cu tine, popor al cuvântului Meu cel de azi. Te hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura Mea spre hrana omului, nu numai cu pâine te hrănesc. Te-aș hrăni așa din zori și până în zori, și spun așa ca să pot să-ți spun cât de mult tânjesc Eu în cer între sfinți

să grăiesc cu tine pe pământ la masă de cuvânt în mijlocul tău, și nu mai am alt dor.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu și nu mai am alt dor între pământ și cer decât să fac pe pământ împărăția cerurilor, petrecerea Mea cu omul, pe care am pierdut-o în rai când omul s-a ascuns de Mine și M-a lăsat fără de el și s-a dat diavolului în ascultare, căci mintea omului îl trage în jos pe om, și așa se naște diavolul între pământ și cer, vrăjmaș lui Dumnezeu și omului însuși, și omul Îi face rău lui Dumnezeu înăuntrul său și în afara sa din pricina dorului de sine împotriva Mea în el, iar Eu am spus acum două mii de ani, părăsit de om cum eram de la început și până atunci, și am spus ca să se audă: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să se lepede de sine și, purtându-și crucea, să urmeze Mie»*, să nu-și mai urmeze sieși omul, ci Mie, dacă voiește cu Mine, căci acum șapte mii de ani și-a urmat sieși și M-a părăsit, și iată, așa nu are omul pe Dumnezeu peste el, căci omul își urmează minții lui chiar și când vede unde cade când el face așa.

E bătrână căderea omului și s-a învățat așa cu ea omul și și-a luat-o de viață, dar e vremelnică o așa viață. Stau la masă de cuvânt în ziua aceasta de sărbătoare în cer și pe pământ, căci în cer când e sărbătoare omul credincios de pe pământ se oprește din îndeletnicirile sale și dă cinstire sfinților, și iată, dăm cinstire ucenicilor Mei cei de atunci, care M-au mărturisit pe Mine Hristosul Tatălui, căci astăzi este scris pentru creștinii adevărați sărbătoare pentru apostolii Mei Petru și Pavel și pentru toți cei împreună cu ei apostoli lui Hristos atunci. Nu de la trup și de la sânge M-au mărturisit ei Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, ci Tatăl Meu Cel din ceruri le-a descoperit lor pe Fiul Său venit pe pământ între oameni. O, nu mintea lor a fost aceea care să poată înțelege ființa Mea de Fiu al Tatălui, ci Duhul Tatălui Meu a adus lor această știință în ei. Iată, credința este dar de la Duhul Sfânt în om. Când ea vine din om, se joacă omul cu faptele cele așteptate de ea, dar când ea vine din Dumnezeu descoperă omului pe cele din Dumnezeu venite pe pământ.

Iar și iar vă spun, fii ai cuvântului Meu cel din Tatăl venit cu Mine la voi, iar vă spun vouă, fiilor, vouă și celor ce Mă iau de la voi cuvânt, căutați mai întâi împărăția cerurilor, că mereu, mereu uită omul de ea și taie din ea în el și cu el, și de aceea nu vin de la Domnul cele care să se adauge omului de trebuință lui pe pământ, căci omul și le face singur, că așa a ales să facă: să nu asculte de Dumnezeu, ci de sine să asculte, și altfel trebuia să facă omul.

O, e bolnav omul și e rău cu Dumnezeu și cu aproapele său. Cariul mănâncă lemnul când intră în lemn putregaiul, rugina mănâncă fierul când din el iese ea, molia mănâncă îmbrăcăminte omului când omul își strânge mereu, iar răutatea mănâncă sufletul din om și îl muncește și îl șubrezește de tot când ea se naște în om, și toate acestea se nasc dinăuntrul lor și le strică, atunci când omul și le agonisește pe ele pe pământ, dar iubirea de Dumnezeu când se naște în om ea îl înnoiește pe om, ea poate ceea ce nu poate omul, ea face împărăția și odihna lui Dumnezeu în om, iar Eu atunci am grijă de om și îi dau Eu pe cele de trebuință lui așa cum știu Eu să-i dau, nu cum știe el să-și facă și să-și strângă una peste alta pe cele strânse și tot strânse de el.

Iată, mila Mea de om Mă coboară pe pământ în zilele acestea ca să-l pot striga iar pe om, să-l pot striga pe omul cel de la sfârșit așa cum l-am strigat pe cel de la început după ce el s-a pierdut în mintea lui, vrând el să fie mai bun și mai mare ca Dumnezeu, Care l-a făcut pe el din pământ și din duh de

viață, suflat din gura Mea peste el după ce l-am zidit. O, mila Mea de om am pus-o Eu pe pământ și în cer în toți sfinții Mei, care s-au sfințit mai întâi prin credința lor în Mine și apoi prin faptele ei înaintea Mea și între oameni, și apoi au venit în cer, la agoniseala lor, căci ei și-au strâns în cer, unde viermele și rugina și molia și răutatea nu strică pe cele strânse de om așa cum se întâmplă pe pământ cu cele strânse ale omului și cu sufletul din el. Mila Mea de om am pus-o Eu, Domnul, și în apostolii Mei cei de atunci, căci i-am cules pe ei de ici, de colo și i-am făcut ai Mei, că i-am luat dintre ai lor și dintru ale lor și le-am dat lor pe ale Mele să le poarte ei până la hotar, până la venirea lor la Mine, la agonisita lor cea din cer.

O, poposesec cu voi la masă de cuvânt pe pământ, în mijlocul ucenicilor Mei cei de acum și cu care am acum petrecerea Mea și lucrarea Mea, așa cum am lucrat cu voi acum două mii de ani între oameni, o, ucenici iubii ai Mei, și cu care M-am bucurat atunci, sau am suferit, sau am așteptat zidind, iubind și lucrând.

O, să Ne așezăm pe masă de cuvânt cu lucrul împărăției cerurilor, tată. Suntem oaspeți cerești la masă cu cei mici ai Noștri acum pe pământ. Să Ne dăm lor cu hrană pe masă, căci ca și Mine, și voi ați dat lumii lumina Mea și hrana Mea celor ce au primit să se îmbrace în Hristos prin credință și prin stăruință apoi pentru haina aceasta. Bindecuvintez Eu, Domnul, acum, cuvântul vostru cel hrănitor, că e nevoie de multă hrană din cer pe pământ peste om. Amin.

— **O** Învățătorule Doamne, heruvimii și serafimii sunt numai ochi. Așa îndemn le dăm noi azi celor ce sunt ai Tăi și ai noștri acum pe pământ, purtând ei lucrarea Ta și ascultând de Tine prin ea. Numai ochi să fie ei, așa îi îndemnăm noi pe ei, ochi și înăuntrul lor și în afara lor să fie ei, căci cei ce nu au o așa vedere, ca a heruvimilor și ca a serafimilor, nu văd și nu pricep aceia împărăția cerurilor, care nu se vede așa cum se văd de ochii omului cele ce se văd între cer și pământ. Masă dulce avem cu Tine în mijlocul lor în ziua noastră de sobor între sfinți.

Te-am vestit de la margini la margini Fiu al Tatălui, Doamne, iar cei ce credeau în Tine prin propovăduirea noastră după ce ne-ai făcut trimișii Tăi la oameni, se botezau cei ce credeau, se botezau în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și se făceau fii ai lui Dumnezeu, născuți din nou, de sus, născuți prin cuvântul Evangheliei Tale, Doamne, prin care în numele Tău o împărțeam peste tot, după cum aveam fiecare sorțul pe pământ împărțit nouă, iar noi ne smeream pentru numele Tău, și Tu puteai peste oameni. Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, și de la Dumnezeu S-a descoperit nouă pe Fiul Său în ființa Ta, nu de la trup sau sânge, nu de la noi, nu de la mintea noastră, Doamne. O, heruvimii și serafimii slavei Tale sunt numai ochi, așa îi îndemnăm noi să fie cei ce sunt ai Tăi și ai noștri acum pe pământ pentru lucrarea Ta cea de azi și ascultând de Tine și de la Tine prin ea.

O, numai ochi să fiți pentru Domnul și pentru cele de sus peste voi, numai ochi să fiți voi, cei purtători de Dumnezeu în zilele acestea când Domnul vine la voi cu sfinții la masă de cuvânt, iar voi să-i învățați pe cei credincioși taina vederii celor ce nu se văd cu ochii trupului, taina vederii care vede pe Dumnezeu cu înțelegerea și cu credința, căci credința naște înțelegerea, iar înțelegerea hrănește credința, și omul se face dumnezeu prin har și vede pe Domnul și Îl împarte apoi. Viața cu Domnul să știți s-o iubiți și s-o împărțiți voi apoi celor ce vor să aibă viață în ei, împărăția cerurilor înăuntrul lor, fiilor.

O, e mare taină rodul cel din lucrarea iubirii de Dum-

nezeu născut. Ce frumos vă învață pe voi, cei născuți prin cuvântul cel de sus, ce frumos vă învață pe voi cei ce au de la Domnul între voi ca să vă împartă vouă! Iubirea cerească este taină cu greu cuprinsă de mintea și de inima omului. Numai celui ce voiește Dumnezeu să i-o descopere pe ea, numai acela o are și o lucrează așa. Să vrei să fie altul mai bun ca tine, să nu-i arăți celuilalt că tu ești mai înțelept și mai mult și mai mare, să nu fii nemulțumit de fratele tău, aceasta este iubirea care din Dumnezeu lucrează în om, iar altfel nu este și nu face ea. Ea naște fii pentru cer când ea este așa în om, și ea îi crește mari, după plăcerea Domnului, și nu poate nimeni altfel să nască fii pentru cer, și nu poate nimeni să-și agonisească în cer pe altă cale cu altfel de lucrare, nimeni, decât fiii lui Dumnezeu, iar aceia sunt cei care iubesc ca Dumnezeu, rodind fii pentru cer. Amin.

O, Doamne, Tu ești Hristos, Fiul lui Dumnezeu Cel viu, Fiul Tatălui, și nu trup și sânge ne-a descoperit nouă aceasta acum două mii de ani, ci Tatăl Tău și al nostru, Care este în ceruri, după ce Tu ne-ai născut pentru El prin cuvântul Tău de peste noi. Cerul este numai ochi peste pământ. Să privească omul cerul cu ochii trupului lui, că prea mult privește omul pământul, Doamne, iar pe pământ sunt numai aspidi, care-l mușcă pe om de ochi și inimă, o, Doamne, căci omul se face aspidă pentru om din pricina răutății din el, care-l mănâncă pe dinăuntru și-i muncește sufletul, dărâmând pe Dumnezeu din el. Mintea omului trage numai în jos, și e dureros pentru Tine și pentru sfinții Tăi îndeletnicirea minții omului, iar împărăția cerurilor nu poate s-o ia omul de pe pământ, ci numai din cer, o, Doamne. Ce frumoasă, ce adâncă e rugăciunea Tatăl nostru, pe care ne-ai dat-o nouă, ucenicilor Tăi, s-o învățăm între noi și Tatăl ca fii ai Săi, născuți din Tine pentru Tatăl! Să caute să priceapă bine ucenicii Tăi cei de azi această rugăciune, care este pentru fii, și s-o priceapă mai bine decât noi și s-o lucreze pe ea mai bine ca noi, ca să fie ei mai buni ca noi, și din iubire spunem aceasta peste ei, căci mai întâi împărăția cerurilor o cere ea, această rugăciune peste fii și prin fii, și apoi pâinea, și apoi iubirea cea prin iertare, și apoi paza și izbânda de cel rău, potrivnicul Tău și al lor, Doamne.

O, aduceți spre împlinire pe pământ rugăciunea Tatăl nostru, cea pe care Domnul ne-a dat-o nouă s-o lucrăm acum două mii de ani, și veți fi voi bucuria Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și veți fi voi lucrarea iubirii de Dumnezeu și de oameni între pământ și cer, o, fii ai Cuvântului Iisus Hristos în vremea aceasta a Sa cu voi pe pământ. Stă cerul de sfinți și de îngeri numai ochi peste voi. Numai ochi să fiți și voi pentru împărăția aceasta, pentru cer pe pământ, pentru Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt cu voi pe pământ, o, fiilor. Amin.

— **A** min, amin, zic vouă Eu, Domnul, ucenici ai Mei de acum două mii de ani, și voi, ucenici ai Mei de acum, de la sfârșit de timp: numai ochi să fie cel ce se dă Mie pentru împărăția Mea în el. Așa să fiți voi, cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să fiu pe pământ cu oamenii acum și să-Mi pregătesc prin cuvânt ziua slavei Mele, ziua pieirii oamenilor necredincioși, și cer și pământ nou pentru cei ce cred venirii Mele de ieri și de azi ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Vine ziua Domnului, ziua Mea de slavă peste morți și peste vii! Vine Domnul! Eu Însumi Mă vestesc și vin. Vin la tine, poporul Meu, și stau la masă cu tine și lumea e lume și nu vrea să știe venirea Mea la tine, iar când va face ea ochii mari ca să vadă, va vedea lumea toată că Eu, Domnul, am sălășluit în mijlocul tău, smerit ca Dumnezeu și plin de slava

smereniei Mele, ca lumea să vină la viață, să vină să vadă slava Mea, nepricepută de mintea omului, slava smereniei Domnului, slava Mea cu voi pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2011

Sărbătoarea de douăzeci de ani a punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Piatra de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim este piatra de hotar între omul vechi și omul nou. Împlinirea Scripturii despre descoperirea fiilor lui Dumnezeu. Domnul întâmpină cu slavă în cer sufletul părintelui Arsenie Papacioc.

În cer și pe pământ se gătește cuvânt de sărbătoare ca să fie pus pe masă, de hrană pentru cei ce se hrănesc cu tot cuvântul care iese de la Dumnezeu, din gura lui Dumnezeu ca să-l hrănească pe om cu viață, cu Duhul lui Dumnezeu, căci Duhul este Cel ce dă viață.

Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă fac cuvânt de sărbătoare și îl pun pe el la masă cu tine, popor al cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi, și stăm la masă cu sfinții, măi poporul Meu, că e zi de pomenire a grădiniței cuvântului Meu cel de azi, unde Eu și cu sfinții Mei și cu martorii Mei de pe pământ Mi-am așezat cuvântul de temelie sfântă, piatra de hotar între omul cel vechi și omul cel nou, căci aveam nevoie de credință tare, așezată în inima omului pentru ca să pot Eu să răzbat în el cu începutul Meu cel nou ca să-l leg cu începutul bisericii Mele cel de acum două mii de ani, căci s-a stricat începutul acela și a rămas doar amintirea lui, și vin să-i aduc aminte omului care dă să fie cu Dumnezeu pe pământ, vin să-i spun să știe că biserica lui Hristos era altfel la începutul ei, căci putea în ea duhul umilinței și al credinței făcătoare de minuni, după ce Eu am înviat din cruce și le-am dat ucenicilor Mei lucrarea Duhului Sfânt, cu care au pus ei temelia bisericii Mele, a noului Meu popor, neamul creștinesc, în mijlocul căruia Eu am pus țarușul împărăției cerurilor, masă cu hrană pe ea pentru cei ce se făceau fii ai lui Dumnezeu între fiii oamenilor, și căroră Eu le dăruiam trupul și sângele Meu de hrană, și se cunoșteau după roadele lor cei ce credeau în Mine și în învierea Mea, prin credința că Eu, Domnul, M-am lăsat pe masa celor ce Mă iubesc și M-am dat de hrană lor ca să fiu cu ei până la sfârșitul timpului, căci așa am promis lor.

Mă întorc la masa Mea cu tine cu ziua Mea de sărbătoare cea de acum douăzeci de ani, popor al mesei cuvântului Meu, cu care zidesc și cresc biserica Mea cea de la sfârșit de timp ca și pe cea de la începutul Meu cel de acum două mii de ani, când cuvântul Meu, plin de Duhul Sfânt, Îmi hrănea ucenicii și îi făcea pe ei împărțitori de Dumnezeu. Acum douăzeci de ani am zidit Eu pe pământ biserică din fii credincioși venirii Mele de azi cuvânt de Duh Sfânt peste om și i-am așezat pe ei la masa împărăției cerurilor, și de atunci Mi-am întetit învățătura Mea peste ei și peste cei ce se nășteau din cuvântul Meu, căci Mi-am întetit cuvântul și s-au născut din el fii și fiice și a trebuit să le îngrijesc viața și faptele vieții lor, și se cunosc după roadele lor cei ce au lucrat cu Mine împărțindu-Mă, după rânduiala dată de Mine lor spre lucrare, iar ei așa au ascultat și așa ascultă și azi, și roadele lor se văd și se aud și vin spre ele cei ce au dor de Dumnezeu și de cer și de fiii lui Dumnezeu, crescuți prin cuvântul Meu cel de azi, căci cerul tot și firea toată au așteptat împlinirea Scripturii fiilor lui Dumnezeu, și fericit aș fi Eu, Domnul, dacă și cei ce s-au așezat peste oameni slujitori în numele Meu ar înțelege împlinirea acestei Scripturi și lucrarea ei și lumina ei, care a venit pe pământ de la Dumnezeu

pentru descoperirea fiilor lui Dumnezeu, poporul cel credincios venirii Mele de azi și cu care Mă sprijin în mijlocul fiilor oamenilor, căci am avut nevoie de credință de la om ca să pot și ca să vin.

Am în coborârea Mea de azi ziua cea de acum douăzeci de ani și tot ce este trecut în ea în cer. Această zi e zi de biruință pentru Mine și pentru sfinți și e pomenire mare pentru ea în cer, dar e și durere de la cei ce Mi-au făcut durere, căci diavolul, potrivnicul Meu, s-a întristat adânc când a văzut așezată pe pământ această zi și lucrarea ei, taina ei cerească, așezată pe pământ. Eu însă am mers mereu de atunci, și merg, căci Mi-am gătit în ziua aceea mersul peste pământ și merg, și merg cuvântul Meu și se binevestește tuturor și nu cunoaște piedici, căci piedicile care se ivesc, se lovesc în el și se strivesc de el, precum este scris, și Eu merg, merg prin credința celor credincioși și binevestesc împărăția cerurilor și dau de știre în lung și în lat să se sfințească pentru ea cei ce cred în ea, cei binecredincioși, al căror duh este credincioșia față de Dumnezeu.

O, pe cât Îmi este de adâncă durerea, pe atât Îmi este mângâierea de la această zi, căci Eu am mers cu ea prin vreme și merg dacă am pus început să merg. Îmi este adâncă durerea, căci credincioșia a slăbit la cei ce n-au mai rămas cu greul crucii Mele de azi, dar am pus înapoi la rana Mea și Mi-am legat-o și Mi-am oblojit-o, căci așa am pățit Eu de la om încă de la început, încă de când l-am zidit din pământ pe om și am pus în el suflet viu. În toate vremile am căutat să-Mi vindec ranele făcute de om, căci lucrarea Mea cea de la Tatăl este să merg și nu să stau, și așa le-am spus și ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani: *«Mergeți și vestiți în toată lumea la toată făptura împărăția cerurilor și botezul omului în ea în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, Dumnezeul celor credincioși»*, și așa am spus și azi, și iată, merge Dumnezeu, merge cuvântul Meu peste tot și găsește și este găsit și lucrează și mult va lucra, cât nu se așteaptă omul va lucra acest cuvânt și va împlini, căci taina Mea cea cu poporul Meu de azi e mare și e multă cât nu se suie la mintea omului, căci mintea omului stă pe pământ și nu se suie la Dumnezeu, la tainele cele cerești, cu care Domnul ține pământul și cerul și le gătește pentru slava Sa.

O, aștept răbdând și rabd așteptând, căci taina Mea cea de azi așteaptă la hotar ca și acum douăzeci de ani, când am răzbit prin credința voastră, copii credincioși venirii Mele la voi acum, copii de la sfârșit de timp. Mă uit cu voi, tată, vă deschid ochii cu mâna Mea ca să privim ziua punerii pietrei de temelie a grădiniței cuvântului Meu, care poartă pe ea începutul Meu cel nou de azi, prin care Îmi zidesc un popor, o biserică din fii zidită, așa cum am lucrat și acum două mii de ani, nu cum lucrează cei de azi zidiri peste zidiri, mari și multe, ca să se așeze ei în ele pentru slava lor cea de la oameni lor. O, nu așa se zidește biserica lui Hristos pe pământ. Ea este zidită din fii credincioși și sfinți lui Dumnezeu, nu din piatră, nu din cărămidă, nu din lemn sau din fier. Cei ce nu învață să zidească și ei ca Dumnezeu, aceia nu știu să zidească biserica, ci zidesc altceva, zidesc peșteră de tâlhari, căci cei ce se așează slujitori de biserică nu fac voia lui Dumnezeu, ci pe a lor o fac și își pregătesc slavă trecătoare, slavă care îi nimicește pe ei de pe pământ și din cer.

O, am avut acum douăzeci de ani un copil dulce alături cu Mine dintre cei ce slujesc în biserica neamului român, am avut un fiu cuminte și mare cu harul și cu credința, căci credința în Mine aduce mare, mare har în om. Am luat dintre slujitorii de biserică pe cel umil cu duhul înaintea Mea și l-am așezat martor al Meu în ziua punerii pietrei de temelie a înnoirii

pământului și a omului în zilele acestea, ziua când Eu Mi-am ridicat pe piatra ei cea dintâi biserica Mea. Am avut aici, alături Mie și vouă, pe arhiereul cel hărăzit de Mine martor al începutului Meu cel de azi cu voi, copii ai crucii Mele de azi, și pe care o port cu voi. L-am așezat pe el și l-am uns și l-am numit al Meu, și apoi l-am făcut martor al Meu și l-am scris în istorie, fiilor, și a rămas scris. L-au luat apoi de lângă Mine și de lângă voi, l-au luat cei dușmănoși, dar el a rostit atunci cuvânt proorocesc și mărturisitor de atunci și până azi și până în vecii, și este scris în istorie cuvântul spus de el, căci el a spus atunci că lucrarea aceasta a Mea cu voi va merge înainte, cu sau fără el ea va merge și nu va sta, căci el știa ce este această lucrare, căci mintea lui nu era robită atunci, iar apoi a fost pusă sub robia celor ce au voit să zică el ca ei, o, și Mi l-au luat atunci, dar Eu Mi-am așezat piatra înnoirii bisericii și Mi-am așezat mersul și lucrul, și taină mare este grădinița cuvântului Meu și semnul Meu din ea, pietricica cea albă, care mărturisește cuvântul Meu peste pământ, precum este scris despre ea la capătul Scripturii.

Îl mângâi acum cu Duhul Meu Cel Sfânt pe martorul Meu cel de atunci, și îngerii Mei îi alină mereu suspinul lui adânc și tainic, iar răbdarea Mea și a lui este mare, ca și așteptarea. Voiesc să-i văd că se ridică spre Mine cei ce n-au voit să creadă atunci vestea Mea cea bună peste ei. O, ce mare har și ce strălucire de Duh Sfânt avea să fie peste fața bisericii neamului român și peste pământul acestui neam dacă slujitorii de biserică ar fi voit atunci să înțeleagă și să primească peste ei pe Dumnezeu prin acest cuvânt și prin acest început nou, căci s-au șubrezit prin vreme cele așezate de părinți și de sfinți prin biserică și și-a făcut de cap biserica, de la capul ei și până la picioare, și cade omul sub păcatul slavei deșarte, cade din Dumnezeu omul și nu poate să scape de cursa acestui păcat, spre care își pleacă inima.

O, poporul Meu cel de azi, să fii, tată, micuț în mâna Mea, căci cei mici nu cad, nu pier, ci sunt ei nădejdea Mea. Învăță-i pe oamenii care caută la tine și spune-le și lor taina celor ce știu să stea mici, și rodul Meu prin ei învață-i să-l priceapă, că nu este pricepere în oameni, nu este din pricina duhului întunericii acestui veac și al stăpânitorului lui, diavolul, căci duhul lumii este duhul lui. Iată ziua când cerul a strâns în el atâta bucurie și nădejde acum douăzeci de ani, iar tu, tată, să rămâi tare și nădejdea Mea să rămâi și sfințenia Mea s-o așezi pe pământ cu tine, și să ai cu tine colț de cer nou și de pământ nou, sămânță de la care să crească veacul ce va să fie, potrivit făgăduințelor, tată. E scrisă cu litere de foc această zi de sărbătoare în cer, e scrisă pe inima Mea și a ta, popor credincios, iar taina ei se va lăsa descoperită mult curând, curând, și se vor mira cu multul cei ce n-au voit să priceapă taina ei și chemarea ei cea binevestitoare, căci i-am chemat pe toți la masa Mea în ziua aceea de taină, și toți au avut ale lor de făcut, iar Eu am rămas cu tine la masă și am adus la ea pe cei credincioși și i-am hrănit, și le trimit lor mereu hrana Mea de pe masa Mea cu tine, poporul Meu, iar ei se hrănesc și cresc.

O, Mă doare rana și locul ei de pe trupul Meu, rana de la cei ce nu și-au păstrat credințioșia și și-au zis că nu le fac dreptate și s-au desprins de lângă Mine, și sângele Meu cel sfânt a curs zadarnic pentru ei și peste ei atâta vreme cât i-am hrănit cu masa cinei Mele, și apoi au ieșit și s-au dus și Mi-au făcut atâta rană și atâta durere că s-au dus. Eu însă merg și nu stau, căci trebuie să merg, și lucrarea Mea merge, așa cum arhiereul Meu martor acum douăzeci de ani a mărturisit aceasta. Îl mângâi pe el cu duhul Meu din voi, cu care voi îl

pomeniți în fiecare zi înaintea Mea ca și pe cei ce l-au despărțit pe el de voi, ca să vadă și ei într-o zi că Eu am fost adevărat cu voi în acest cuvânt și în acest mers al Meu cu voi peste pământ spre oameni, iar răbdarea Mea va rodi și peste ei. Amin.

Rămâi mângâierea Mea, o, poporul Meu de azi, și să crești, tată, în duhul blândeții și al smereniei, duhul care deschide porțile cerului celor ce iubesc așa pe Dumnezeu pe pământ. Iată, am deschis porțile cerului și am primit acum un slujitor al bisericii neamului român. Am deschis pentru el porțile cerului, fiilor, și v-am așezat pe voi să-i pomeniți ziua lui de intrare între sfinți. Îi dau acum odihna și mângâierea pentru slujirea lui cea plină de milă pentru om și îi arăt acum slava lucrării Mele cu tine, poporul Meu, căci el pe pământ n-a lovit în tine și în acest cuvânt și în lucrarea Mea cu tine, ci a fost atent la ea și a crezut că Eu sunt și că nu e omul, și n-a făcut și el cum au făcut ceilalți duhovnici de până acum ai neamului român și care s-au grăbit și au lovit cu cuvântul lor în taina Mea cu tine, poporul Meu, iar când au dat ei cu ochii de Mine la plecarea lor de pe pământ, s-au rușinat adânc și n-au avut la Mine trecerea pe care o are acum slujitorul căruia i-am deschis Eu acum porțile cerului, preotul român Arsenie, cel plin de suferință pe pământ pentru numele Meu, și care în taină sfântă purta în inima lui adevărul Meu cel din lucrarea Mea cu tine, iar acum te-am așezat să-i faci pomenirea și intrarea și i-am arătat acum taina Mea cu tine, pe care el a dorit-o, dar n-a putut să aibă parte cât a fost pe pământ să se apropie de ea. Bindecuvântare duhovnicească lasă el acum de lângă Mine peste tine, iar Eu, Domnul, îi dăruiesc lui acum răsplata trudei lui și a credinței lui, căci umilința inimii lui a fost mare înaintea Mea, ca și credința lui, și se roagă el acum înaintea tronului Meu să deschid ochii slujitorilor bisericii neamului român și inimile lor apoi, ca să le fac lor parte de descoperirea tainei venirii Mele acum la tine cuvânt și să Mă bucur Eu de la ei mai înainte ca ei să-și piardă plata cea de la mila Mea, căci cei necredincioși au plata celor necredincioși și e cu mare durere plata aceasta.

O, rămâi mângâierea Mea și a celor ce cred în Mine cu credincioșie, poporul Meu, căci plata celor credincioși e dulce, tată, și e numai bucurie, și e pregătită din vecii. Petrec cu tine în ziua aceasta pomenire sfântă și dulce pentru toți cei din cer, și petrecerea Mea cu tine este mângâierea Mea și a sfinților Mei, iar îngerii sunt slava Mea, slava coborârii Mele la tine, căci Eu vin și sunt cu tine pe pământ cuvânt, cuvântul cel slujit de îngerii slavei venirii Mele acum, venirea Mea iarăși de la Tatăl pe pământ, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2011

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Îndemn pentru intrarea creștinilor sub lucrarea binecuvântării. Duhul de femeie se muncește și în femeie și în bărbat. Fără dragostea de Dumnezeu nu este nimic omul. Dragostea dintre om și om este fățarnicie. Trupul trebuie să fie palat ceresc pentru suflet. Domnul nu Se supără pe om când el greșeste, ci când Îl părăsește.

Îmi mângâi pe pământ locul durerii Mele, pe cel durut pentru numele Meu pe pământ, pe cel peste care se strânge durere de peste tot, și vin cu praznic sfânt și grăiesc cuvânt de facere peste cei ce stau la făcut după chipul și asemănarea Mea, și grăiesc cuvânt de povață sfântă peste cei ce nu pot ca Dumnezeu și ar da să poată și nu pot din pricina neputinței lor, căci om de om se deosebește, și aceasta a adus în toate vremile dureri și cruci de dus de cei cu cruci în spate, cruci mari și mici, și apoi îngrămădite ca povară de pe

unul pe altul de cei ce nu-și duc crucile, punându-le tot pe cei cu cruci purtate cu greu, căci omul cunoaște puțin de tot taina veacului ce va să fie și nu știe că acolo se strâng toate câte face el în viața lui de om, ca să-l ia apoi acestea sau nu pe el în taina veciei, în sânul lui Dumnezeu, cel zidit de Dumnezeu pentru cei ce se fac pe pământ după chipul și asemănarea Sa în ei.

M-a trimis Tatăl din cer pe pământ acum două mii de ani și Mi-a pus prin înger numele Iisus Hristos și M-am făcut atunci Fiul Omului și i-am arătat omului cum să fie el fiul lui Dumnezeu pe pământ ca să ajungă el apoi la Tatăl lui, la Tatăl Meu, de unde Eu am venit pe pământ ca să-i trag pe toți la Tatăl, iar dacă nu-i trag pe toți e pentru că nu vrea omul să învețe și să cunoască el de la Mine calea spre Tatăl, de la Mine, Fiul Tatălui Savaot, Care S-a arătat oamenilor plin de har și de adevăr și plin de milă pentru cei ce rățesc fără Dumnezeu, fără stăpân peste ei și peste viața lor, peste pacea lor, ca să aibă omul pace și alin să aibă el, și nu durere și nu loviri să aibă.

Vă așez înaintea cuvântului Meu în zi de praznic sfânt, pe voi, cei ce-Mi faceți intrarea la poporul Meu cel de azi ca să-l învăț pe el puterea cea pentru Dumnezeu între el și Dumnezeu, căci scris este că se vor răci tot mai din plin la creștini credința, nădejdea și dragostea în Domnul, căci omul e deprins, săracul, să creadă în el și în om, și tot așa face și cu nădejdea, și tot așa și cu dragostea, și Domnul este văduvit de acestea din partea omului, și vine ziua când voi sta față în față cu tot omul și-l voi întreba cu durere în glas de ce nu a avut acestea pentru Mine în el. Zadarnic caută cei ce vă privesc pe voi, tată, zadarnic zic ei că se iau după voi în cele ale lor, căci voi trăiți pentru Mine și tot așa și lucrați, iar ei lucrează pentru ei și ca ei, și una este să facă ei Domnului și alta este să-și facă ale lor.

O, poporul Meu, îi mângâi în mijlocul tău pe cei peste care se strâng dureri de peste tot. Durerea din ei Mă împinge să fiu cuminte și să vă las pe unii din voi așa cum sunteți și să nu mai umblu la viața voastră s-o ajustez după așteptările acestei vremi cerești, dar durerea Mea pentru cei ce suferă pentru Mine și nu pentru ei înaintea Mea și a voastră Mă face să dau cuvânt de viață și învățătură mare și multă, căci viața este mai mult decât omul, tată, și omul nu se zbate în viața aceasta după legile vieții ce va să fie, iar după legea lui nu poate să aducă el Mie viața lui, viața pregătită de el, căci nu așa e lucrarea vieții, măi fiilor.

O, luați și mâncați! Mâncați cu duhul, fiilor! Acesta este Duhul Meu, Care Se frânge în Mine pentru voi spre iertarea păcatelor voastre, căci Duhul Meu durut vă învață și vă dezvăță, fiilor, vă învață să fiți fiii lui Dumnezeu și vă dezvăță să fiți fiii vrăjmașului lui Dumnezeu, care caută mereu la creștin să-l dezbrace de hăinuță și să-l lase gol și să se ascundă de Dumnezeu apoi cel gol. Tot ce nu seamănă cu Dumnezeu în voi dă să vă învinuiască pe voi că nu sunteți fii ai lui Dumnezeu, căci fiii lui Dumnezeu seamănă cu Dumnezeu pe pământ, nu cu omul, nu cu diavolul, tată. Lipsa lui Dumnezeu din om îl face urât pe om, îl ține gol, fără hăinuță, și îl face hrană pentru diavol cu cele din el și din afara lui, căci cine ascultă de diavol ascultă de păcat, și aceasta înseamnă duh de femeie, duh care nu se rușinează, nu se sfiește, căci cine n-are dragoste de Dumnezeu nu are nici frică de Dumnezeu, frica cea binefăcătoare de mântuire și de Dumnezeu în om.

V-am povățuit cu milă pe toți cei care ați luat și luați peste voi cuvântul Meu. Grăiesc cuvânt lângă izvorul acesta de cuvânt și povățuiesc cu el peste tot și spun: prețuiți-i pe cei binecuvântați aparte pentru voi, ca să intrați sub lucrarea binecuvântării, măi fiilor! Proorocul Ilie plângea la Mine pentru

Israel, pentru rățăcirea lui Israel de la faptele vieții și suferea înaintea Mea cu duhul acest prooroc și nu putea mai mult pentru Israel, și Mă cerea în ajutor pentru durerea lui de la popor, chiar dacă era în el puterea Mea prin râvna lui cea pentru Mine în el, putere cu care a coborât foc din cer peste cei iscoditori asupra vieții lui, căci râvna lui de Mine biruia în el mila de omul dușman Mie, dar a coborât el mila cerului peste cei curați cu inima înaintea sa, căci inima curată se face biruitoare pentru om și atrage binecuvântare peste el.

E zi de prăznuire pentru sfânt mare, măi fiilor. Mare a fost acest prooroc înaintea Mea și a oamenilor, și a purtat, lucrătoare în el cu putere, credința, nădejdea și dragostea în Domnul. Iată, se sting acestea și în creștini, că e vreme rece și se stinge omul la inimă pentru Dumnezeu și pentru conștiință, iar când îl ajunge apăsarea conștiinței nu se umilește, ba chiar se înrăiește omul până la Dumnezeu.

Era Israel încercat pe calea dinspre Egipt spre Canaan, era încercat de ridicări și de căderi pe cale, căci se răzvrătea adesea, și a revărsat el dispreț asupra mai-marilor lui, iar Eu l-am făcut să rățăcească în pământ neumblat, unde nu era nici o cărare, dar tot atunci pe cel sărman l-am ajutat, l-am înmulțit cât o turmă, și i-am veselit așa pe dreptii Mei și și-a astupat fărâdelegea gura sa, iar cine este înțelept pricepe aceasta și toată mila Domnului, precum este scris.

Eu voiesc să vă învăț pe voi să fiți credincioși și să învățați taina nădejzii sfinte și puterea dragostei în Domnul, dar nu omenește să căutați să cunoașteți voi lucrarea acestor virtuți sfinte, și voiesc apoi să vă dezvăț de mintea voastră, care vă duce mereu de pe calea adevărului a toate, măi fiilor. Dau să am grijă să-Mi fac datoria față de tot sufletul care a luat și care ia din gura Mea învățătura cuvântului Meu din zilele acestea. Fiți înțelepți ca șerpilor, care își ocrotesc gândirea și viața și taina vieții, așa cum știe firea lor cea plină de pildă pentru om. Nu aruncați dispreț asupra celor binecuvântați aparte pentru voi înaintea Mea și a voastră, că iar vă spun că Israel a aruncat cu dispreț în căpeteniile lui, iar Eu l-am făcut pe el să rățăcească în pământ neumblat, unde nu era nici o cărare, măi fiilor. Cei ce ați făcut aceasta și cei ce dați să faceți aceasta, aveți grijă ce faceți și uitați-vă la durerea celor ce au făcut așa, căci au aruncat dispreț asupra celor ce veghează peste poporul Meu din partea Mea, și iată-i, rățesc fără nici o cărare.

E mare în cuvânt proorocul Ilie în ziua sa de slavă cu Mine, căci slava Mea sunt sfinții Mei în cer și pe pământ. Râvna lui pentru Mine și pentru voi stă acum cu voi la masă de cuvânt în ziua sa de sobor între sfinți, fiilor. Amin.

— O, Doamne, o, Doamne al lui Israel cel credincios din toate vremile, eu sunt mânt de duhul râvnei cerești și voiesc să-l învăț pe poporul Tău de azi lucrarea mâinilor curate și neamestecate cu sânge de prooroc, căci cine măhnește un duh de prooroc și nu-și trezește apoi conștiința, unul ca acela să se aplece și să stea la învățat dacă voiește viața. Fiecare are de vegheat mult pentru conștiință, ca nu cumva să moară altcineva pentru greșeala sa, căci omul este slab și crede în om și se ia după omul slab, iar pe cel mare cu duhul îl disprețuiește și nu trage cu el, și așa a pățit Moise de la poporul Israel, poporul care a revărsat dispreț asupra mai-marilor lui și a pierdut apoi calea.

O, popor al învățăturii Domnului Iisus Hristos în vremea Sa cu tine, te învăț cu râvnă mistuitoare: ferește-te înăuntrul tău și în afara ta, ferește-te de duhul de femeie. Ia seama că duhul de femeie se muncește și în femeie și în bărbat și are apucături necreștinești, ba chiar neomenești, iar Domnul a

suferit adesea mult și greu de la acest duh chinuitor de om și s-au pierdut prin el dintre cei ce au venit la Domnul, la masa Lui cu acest popor, și n-a stat la învățat și la subțiat creștinul care a venit ca el și a rămas tot ca el, ba mai răi s-au făcut unii, căci și-au strâns în ei pretenții, nemulțumiri, cărtiri, nesupunere sub căpeteniile cele din partea Domnului peste popor. Și-a luat câte unul dreptul să fie nemulțumit de mila Domnului și a iubit să-L aplece pe Domnul după el ca să-L poată primi pe Domnul și ca să nu se pornească cu dispreț asupra Domnului, căci minte nu are cel ce face așa, și are altceva în loc de minte, fiindcă cine se crede că are minte pentru el, acela și-o pierde pic cu pic și pe cea pe care bruma o mai are.

Duhul de femeie chinuie sufletele în jur, tulbură și sare în sus ca să-și caute placul, strică pacea în jur și nu se mulțumește cu atât și strică duhul, strică văzduhul și vin și pătrund diavoli și ciugule din duhul și din vorbe duhului unei astfel de inimi. Și-a povățuit Domnul poporul să pună pentru păsărelele cerului firimiturile care rămân pe masa lui pe loc pus pentru ele, ca să se roage la Domnul păsărelele cerului pentru omul care le dă hrană, căci ridică pasărea căpșorul spre Domnul ca să vadă Domnul de unde mănâncă ea și ca să răsplătească Domnul pe binefăcătorul vieții ei. Iată, tot așa fac și păsările duhului rău și ciugule tot ce cade din gura omului cărtitor, nemulțumit, nemulțumitor, nesupus, semeț prin toate câte face și spune, plin de mintea lui și dând în lături din ea duhul lui urât și smintitor, om care se duce și se deșartă cu nemulțumirea lui la alt om, pomenind în părți numele celui ce nu-i joacă în plac și învinuind până la Domnul pe cel care aude cu urechea înșiruri de vorbe asupra celui ce se atinge de cele neplăcute din el. O, cine-și strânge nemulțumiri și se duce și le deșartă peste altul între cei ce sunt ai Domnului, vă spun eu cum vine aceasta, că este ca și cum îți vine să ieși cu udul sau cu dosul și îți ridici poala hainei și te dezgolești și murdărești cu cele din tine lăsate peste capul aproapelui tău.

O, Doamne mare, duhul de femeie s-a înfățișat mereu înaintea Ta și a unșilor Tăi în toate vremile și a luptat cu nerușinare, și eu Te rog în ziua mea de pomenire între sfinți să cobori învățătură cu de-amănuntul peste duhul poporului Tău, care trebuie să se deosebească mereu și cu totul de tot trupul de pe pământ, de toți oamenii care nu știu ce fac pe pământ. O, dă-le lor, Doamne, povață și pune hotar necunoștinței pentru cele de sus, ca să poată tot fiul poporului Tău să-și deschidă inima și nu mintea, și așa să stea el înaintea Ta, și să stea la învățat și să priceapă cuvântul învățaturii Tale și adâncimea lui. E zi de lucru pentru întoarcerea inimii creștinilor spre Tine, a fiilor către părinți și către sfinții Tăi, de care Tu Te-ai sprijinit în vreme, că e vremea să ia foc pământul de la prostia omului căzut în mintea sa, căzut în cap, Doamne, că iată câtă stricăciune dă el să așeze pe pământ! Așteaptă sfinții să ai un popor mare și sfânt pe pământ ca sfinții din cer, ca îngerii, Doamne, că a venit vremea să ai și să poți prin cei cuminiți cu inima și cu iubirea, că toată lumea s-a stricat la cap. Mă doare de Tine și aș striga ca un nebun în lung și în lat la tot omul care dă să înnebunească prin mintea sa, dându-se spre pierzare om pe om, dar strigă Tu, ca un Dumnezeu tare cum ești, și nu lăsa nebunia omului să mai poată pe pământ, că al Tău este pământul, nu al omului, și al Tău este tot dreptul, că ești Făcătorul a toate și ești Stăpânul, Doamne. O, slavă Ție prin râvna mea cea pentru Tine! Eu numai cu Tine am tras să fiu și nu cu omul, căci omul este dușmanul lui Dumnezeu. O, slavă Ție, Bunule și răbdătorule Stăpân! A Ta fie slava, iar a celor necredincioși rușinea, ca să-i rușineze pe ei pe vecii, iar slava Ta să cuprindă toată firea și să

iasă din ea pământ nou spre odihna Ta, după truda Ta cea de șapte mii de ani lucrare, în urma stricăciunii pe care omul Ți-a făcut-o! Binecuvântat să fie poporul Tău cel credincios azi, iar Tu învață-l mereu ce este binecuvântarea Ta pe creștetul lui! O, învață-l, Doamne, căci Tu ești Învățătorul. Amin.

Amin, amin zic Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă revărs peste tine, poporul Meu, în ziua aceasta cu învățătura Mea spre folosul Meu cu tine, tată. Îmi slobozesc glasul peste tine și te învăț, că fără învățătura Mea poți pieri, fiule. Așează-ți acum firea și primirea, că vin să te învăț și vin să te dezvăț; să te învăț multe și să te dezvăț de multe, că multe ai de învățat și mereu ai, că vremea este rece și nu are în ea pe Dumnezeu.

O, poporul Meu, deschide-ți inima, fiule! Vine Domnul să-ți dea minte din cer. Primește peste tine pe cei binecuvântați pentru tine, ca să intri sub lucrarea binecuvântării, tată. Poporul Israel cel de demult a aruncat dispreț asupra căpeteniilor lui și a rătăcit el apoi fără de cale și a pierit. Ai grijă, tată, să te ferești de acest păcat, ca să te pot Eu purta de mână și să nu cazi de pe puncte, fiule. O, ai grijă, fii înțelept cu Mine și nu singur, tată. Eu, Domnul, te rog pe tine, ai grijă de viața ta, ai grijă să Mă lași pe Mine să-ți dau viață, căci viața este lumina oamenilor, nu este altceva viață.

Te binecuvintez acum pentru duhul învățaturii Mele de azi peste tine, poporul Meu. Vreau, tată, să te culeg rod dulce. Fii copil ascultător, măi fiule, și ajută-Mi culesul și rodul ca să nu se piardă, ca să nu se usuce, căci Eu Îmi adăp cu multul ogorul și aștept din el mult și mare rod, mult, mult, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Am binecuvântat cu sobor de sfinți și de prooroci masa ta de azi cu Mine, hrana cea pentru trup și hrana cea pentru duh la masa ta de azi cu Mine, Israele de azi, fiu al lui Avraam în neamul român, căci seminția cea după făgăduința a lui Avraam este poporul cel credincios ca Avraam în toate vremile, este omul în care Eu, Domnul, am găsit și găsesc credință neclătinată și nădejde la fel, prin dragostea de Dumnezeu zidite acestea în om, dar fii înțelept, fiule crescut de sus cu cuvântul Meu de peste tine în vremea aceasta, fii atent, tată, că fără dragostea de Dumnezeu nu este nimic omul, nici măcar cel care crede și nădăjduiește în Dumnezeu, că nu e om să nu creadă în Dumnezeu și să nu nădăjduiască în El și să nu aștepte de la El, nu e nici între cei care zic că nu este Dumnezeu și că pot ei să facă ce vor ei pe pământ, că și aceia tot de la Dumnezeu au sufletul dat lor, dar iată, fără dragoste de Dumnezeu nu au preț în ei credința și nădejdea nici în cei în care sunt acestea mai mult, nici în cei în care nu-și pun prea mult mintea la lucru pentru Dumnezeu.

Vin, poporul Meu, și te învăț să știi ce să faci cu mintea, și vin să te dezvăț să te iei după mintea ta. Vin să te deprind cu dragostea cea de sus pentru Mine în tine, că dacă dai să iei de pe pământ, de jos să iei dragoste în tine pentru Mine, pățești și tu ca lumea cea lăudăroasă, care se bizuie pe dragostea de aproapele și care-l duce pe om spre om și atât, și apoi spre diavol, căci totul este numai fățarnicie și iubire de sine și părere de sine, amestecate în dragostea dintre om și om, căci dragostea nu poate fi o boală a omului, fiindcă ea este virtute sfântă, cale de sus pentru viața omului, pentru ca să-L iubească omul pe Dumnezeu pe pământ, și toate în numele dragostei de Dumnezeu să le așeze el pe calea lui cu Mine.

O, ai grijă să înveți bine de ce ești și de ce stai tu cu Mine și nu cu lumea, fiule. Nimic altceva să nu cauți decât dragostea de Dumnezeu, și să nu-ți fie ea învinuită de diavol între tine și Mine, căci pentru aceasta nu e de dormit nici o clipă și nici un pic din clipă, fiindcă această făclie se stinge numai de când ai da să uiți o clipă de măreția ei, de viața și de adevărul ei în tine, fiule al lui Avraam cel credincios, dar voiesc să-i arăți acestui părinte și cerului tot să-i arăți fapta cea de sus în tine a credinței tale, că dacă lui Dumnezeu nu-I arăți și sfinților Săi, cum ai putea să-i poți omului arăta lucrarea aceasta a ta înaintea lui Dumnezeu? Dragostea trebuie să nu cunoască fățarnicia în lucrarea ei, ci numai adevărul. Școala aceasta la care tu înveți din cer cartea vieții, nu se găsește pe pământ sau la om așa școală de învățătură, și am spus acestui popor, i-am spus de mult că nici cel mai mare împărat nu a avut și nu poate avea o cinste mai mare ca aceasta, să stea omul la masă de cuvânt cu Dumnezeu pe pământ, să stea la facere după chipul și asemănarea lui Dumnezeu în mâna lui Dumnezeu, și nu este om mai deștept între oameni ca și cel ce stă înaintea Domnului ca să-i dea Domnul de la El pentru mintea lui, pentru puterea lui cea de la Dumnezeu, și de care diavolul și antichrist dă să se atingă cel mai tare în vremea aceasta și să slăbească în om credința, nădejdea și dragostea pentru acestea în el și să-l dezbrace pe om de hăinuța aceasta și să-l lase gol, iar cel gol este cel ce se ascunde de Dumnezeu apoi, căci așa pățesc cei ce nu seamănă cu Dumnezeu, neavând ei grijă să se păstreze fii ai lui Dumnezeu pe pământ.

Dau să-l dezvăț pe om de mintea lui, care stă împotriva lui Dumnezeu în el. Duhul de femeie l-a depărtat mereu de Dumnezeu pe om și s-a făcut chin în el acest duh străin de Dumnezeu și a chinuit pe mulți oameni mari pe pământ, așa cum a pățit Adam, Irod și mulți ca ei până azi. Cobor învățătură cu de-amănuntul peste tine în ziua aceasta de facere, poporul Meu de peste tot, căci tu trebuie să te deosebești de toți oamenii de pe pământ, fiule, că tu ești poporul Meu și am grijă Eu de tine și duhovnicește și în cele ce trebuie să ai tu pe pământ pe calea Mea cu tine, iar tu trebuie să păstrezi în mijlocul tău grija Mea de tine prin ascultarea de cuvântul Meu și prin statornicia ta în credință cu nădejde în ea, prin dragostea ta de Dumnezeu.

O, ce face dragostea de Dumnezeu în om? Ea lucrează din om pentru Dumnezeu și se face mare numai lucrând. Când ea lucrează încet și nu-și arată pe deplin fața ei în om, îl poate paște pe om nepăsarea de Dumnezeu și de suflet, răcirea dragostei și pedeapsa pentru aceasta apoi, căci despărțirea de Dumnezeu îl costă greu pe om și nu poate spune omul oricum că este el al lui Dumnezeu pe pământ. Numele Meu și viața Mea cu omul sunt pomenite acestea de om mereu, că i s-a dat lui mintea și gura să creadă așa, dar dragostea lui de Mine nu poate el s-o pomenească decât dacă are ea pe deplin față și viață în el înaintea Mea, că nu poate omul rece de Dumnezeu să spună că are dragoste de Dumnezeu.

E rece de Dumnezeu omul, e rece și străin de iubire de Dumnezeu. Ia și învață bine tâlcul cuvântului Meu dintre Mine și tine, măi poporul Meu, și așează-ți prin el tot mai strălucit dragostea ta de Mine, ca să curgă această împlinire apoi peste pământ, tată, și rău de dragoste de sus să curgă din inima și din fapta ta, că am nevoie de izvoare din care să se înnoiască pământul și lumea, fiule. Așteaptă la hotar slava venirii Mele să se reverse de șapte ori mai mult ca strălucirea soarelui peste pământ, și cu tine am de descuiat aceste izvoare, cu tine, cel atât de povățuit de Mine la școala aceasta, la învățătura Mea de peste tine, măi poporul Meu de azi. Ne privesc sfinții, tată,

și ascultă învățătura Mea de peste tine minunându-se ei de această minune dintre Mine și tine. Să-ți tresalte și ție dragostea și să se înalțe ea spre Mine ca s-o trimit apoi pe pământ precum M-a trimis pe Mine Tatăl, și ca să vindecăm omul de necredință, de necunoștință și să-i dăm vedere și să vadă apoi omul pe Dumnezeu cu tine pe pământ și să-L mărturisească, căci cu credința se crede, iar cu cuvântul se mărturisește, precum este scris.

O, n-are omul cunoștință, nu știe rostul venirii lui pe pământ și al vieții lui. Stă ca în închisoare sufletul în trupul omului și face voia trupului, căci trupul îl robește la voia lui, și trupul nu este tatăl lui, căci tatăl sufletului este Dumnezeu, și devine sufletul rob trupului când omul primește prin naștere din om suflet de la Dumnezeu în trupul său. Îi este dor lui Dumnezeu de om după ce l-a pierdut pe omul pe care l-a făcut la început din pământ și i-a dat suflet viu după ce l-a făcut, și de atunci Dumnezeu îi dă suflet la tot trupul pe care-l naște omul, căci îi este dor lui Dumnezeu de omul pe care L-a pierdut făcându-se el rob păcatului, căci sufletul cel de la Dumnezeu în el pus stă rob trupului păcatului său.

Vreau să-l învăț pe om să-și facă din trupul său palat ceresc pentru suflet, palat lui Dumnezeu pe pământ, căci sufletul este de la Dumnezeu în om. Cel ce se face sfânt cu trupul, acela își răscumpără pentru vecii și sufletul și trupul care i-a găzduit sufletul. Este scris în Scripturi despre răscumpărarea trupurilor și este înviere această taină. Voiesc să-și omoare omul în el păcatul, căci sufletul dat de Mine lui stă ca în temniță în trupul lui cel păcătos, iar cel ce-și câștigă de la Mine sufletul și îl robește trupului său, acela își pierde sufletul, că nu-și va mai răscumpăra trupul lui cel păcătos, dar cel ce-și pierde sufletul său pentru Mine, pentru ființa Mea în el pe pământ, nemaislujind cu el trupului păcatului său, acela își câștigă sufletul său, și cu el își răscumpără trupul său, pe care l-a făcut palat sfânt sufletului său, lui Dumnezeu, căci sufletul este de la Dumnezeu în om. Taina sufletului este mare, iar trupul care nu folosește sufletului nu folosește la nimic, căci trupul nu dă viață așa cum dă sufletul, căci harul lui Dumnezeu îi dă să aibă, iar altfel nu poate omul să aibă.

Voiesc să grăiesc cu duhul tău, nu cu trupul tău, omule. Când grăiesc cu trupul tău te doare trupul, te doare tare, tată. Dacă numai urechea trupului tău Mă aude acum, tu Mă vei goni fără să iei în seamă glasul Meu de peste tine, dar dacă vei deschide auzul duhului tău, duhul este cel ce dă viață, și îți va da de la Mine. O, sufletul tău este întemnițatul cel din trupul tău. Ești temnița sufletului tău cel de la Dumnezeu. Aceasta este trupul tău. Te povățuiesc să te faci casă lui Dumnezeu și s-o împodobești după legea sufletului pentru Stăpânul sufletului tău, că nu ești tu stăpânul, ci temnicerul ești tu. Vin să-ți grăiesc pentru că Eu sunt Tatăl sufletului tău și Mă doare de cel ce este al Meu când stă sub povară, Mă doare așa cum te doare pe tine de un fiu al tău când cade sub robie la stăpân crud cu el și îl plângi pe fiul tău rob. O, fă-ți trupul cer pentru suflet, omule, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar omul este așternutul Meu pe pământ. Pregătește-te palat Mie, că pentru asta l-am zidit Eu pe om și trebuie să-ți amintesc aceasta. Amin.

Mă revărs în mijlocul tău cu rău de viață din cer peste om, poporul Meu. Ai grijă de locul Meu de lângă tine și de locul tău de lângă Mine, tată. Vreau să te văd că înțelegi ce-ți spun, că nu este ușor să înțelegi dacă dai singur să înțelegi. Mai bine este să întrebi și să primești cum să pricepi, numai să-ți placă aplecarea, tată, căci altfel te clatini prin însăși mintea ta. Eu nu Mă supăr pe tine când greșești greșeală mare sau mică,

nu, tată, nu Mă supăr pe tine, dar te ajut să-ți ștergi greșeala prin părere de rău și prin iubirea ta de Mine cu toată inima ta. Mă supăr însă pe tine dacă Mă părăsești, dacă dai la spate pe Dumnezeu și calea Sa de azi pe pământ prin acest cuvânt de Duh Sfânt, prin care Eu însămânțez în om pe pământ împărăția Mea. Mă supăr pe tine dacă Mă părăsești după ce greșești, iar altfel nu, numai să stai tu cu inima curată înaintea Mea, nu cum a făcut cu Mine în rai Adam, de s-a jucat de-a ascunsul cu Mine, de M-a făcut să Mă supăr pe el, să Mă tem de el dacă M-a părăsit atât de mult atunci. Duhul de femeie e duh ucigător de om și-l urmărește peste tot pe om, iar omul trebuie să fie înțelept de la Mine împotriva acestui duh ucigaș, căci unii au lăsat femeie pentru numele Meu, și tot de duh de femeie au dat pe lângă ei și pe calea lor, căci omul este încercat pe pământ. Te învăț, poporul Meu, cu de-amănuntul, ca să ai cunoștință de la Mine, tată, și ca să ia omul de pe masa Mea cu tine învățătura Mea.

Când dați, fiilor, să ascultați nemulțumirile celor ce cârtesc în poporul Meu, aveți tot atâta păcat ca și ei, și le dați prilej să facă păcatul acesta și să rostească ei fără teamă cuvinte peste ei, iar voi sunteți atunci martori și le dați prilej să cadă în păcat și în plata păcatului prin înseși cuvintele rostite de ei, căci toate sunt scrise, și ce puțin cred unii aceasta ce spun Eu, dar vor crede când vor vedea ei ce și-au agonisit.

O, nu vrea creștinul să sufere nimic pe drumul lui cu Mine, dară să mai moară el pentru numele Meu pe calea Mea cu el, pe calea lui cu Mine! Greu Îmi este de la unii ca aceștia, de la atât de puțină lor dragoste pentru curățirea păcatelor lor. Omul vine în lume ca prin lupta cea din vremea vieții trupului său să dobândească viața cea fără de sfârșit, dar lupta lui este mică în această vale și nu are dor de viața cea veșnică omul și nu se pregătește pentru ea în viața aceasta de pe pământ. Eu învăț omul cu durere, fiilor, căci el nu are înțelepciune pentru viața lui cea de veci. Dacă un om ia în mintea sa gândirea la Mine, Domnul, acela se umple de duh și de Dumnezeu și nu se mai mânănește și nu se mai răzvrătește și nu se mai nemulțumește de nimic pe pământ, căci este plin de Dumnezeu și de pacea Sa și este bogat în acestea. Dar iată, grăiesc și în alt fel: dacă un bărbat ia în mintea sa gândirea la o femeie, sau dacă o femeie ia în mintea sa gândirea la un bărbat, o așa inimă se umple de duh de femeie, duh tulburător în trup, de duh de nemulțumire, de răzvrătire, de cârtire, de semeție ori de câte ori nu-i cade ceva pe plac sau nu-i ajunge ce este sau ce are, și aceasta este deosebirea în om între Duhul lui Dumnezeu și duhul de om. Când o femeie este însărcinată, își duce cu greutate sarcina în pânțele ei și se ostenește mult s-o ducă și este sub sarcină cu trupul și cu sufletul și cu duhul ei. Când un om se lasă cu sarcina sa pe alt om, îl însărcinează pe acela cu sarcină, și duce acela peste sarcina firii lui pe picioarele lui, duce și sarcina celui ce se lasă peste el cu sarcina sa. O, e păcat să se însărcineze unii pe alții cu sarcină cei ce cunosc pe Dumnezeu pe pământ, și e bine să-și aibă fiecare picioarele lui, să stea fiecare pe picioarele lui, cu mare grijă să nu însărcineze pe cineva cu sarcinile lui, că nu aceasta înseamnă Evanghelia care învață să-și poarte unii altora sarcinile pe cale, o, nu, tată, nu așa. Nu păcatele, nu nemulțumirile sau apucăturile rele, nu răutatea, ci nevoile să și le poarte frățeste, pentru dragoste sfântă între ei cei ce sunt ai Mei. O, cu ce sunt Eu omului dator de este el atât de nemulțumit pe calea lui?

O, spălați-vă, fiilor, ori de câte ori vi se murdărește inimioara de răutate sau de răzvrătire din pizma diavolului ori de câte ori faceți diavolului loc în voi cu urătenia lui, căci Scrip-

turile vă învață să nu dați loc diavolului. Vă faceți rău unul altuia dacă aduceți pe fratele vostru la păcat ca și al vostru, că iată ce munte greu cade peste om de la vorbirea omenească, de care unora vă este dată limba cea dinăuntru și apoi cea din gura voastră, tată. Ar fi să lucrezi altfel, măi fiule care-ți iei dreptul să te răzvrătești și să fii nemulțumit, că nu este frumos să ridici pretenții aparte, măi tată, și să ai lucrare aparte. Adu-ți aminte de vorba care spune: „*Ce ție nu-ți faci, nu fă nimănui*“, și caută să-ți fie conștiința curată față de orice altă conștiință, că e o mare datorie ceea ce-ți spun. O, nu te du spre fratele tău cu duh împrăștiat ca să-l împrăștii și pe el. Nu te du cu iscodiri, că-l cazi și pe el, că poate să facă apoi și el așa, și e grea sarcina strânsă prin duhul iscodirii. O, nu da să lovești în cel ce-ți îngrijește viața și sufletul și să-l urăști pe cel ce te poartă spre Mine, că Eu te-am primit la Mine când ai bătut să-ți deschid și te-am învățat să urmezi după Dumnezeu nedispregiind pe aproapele tău prin aceasta, ci să cauți să intri cu toată ființa ta sub cei binecuvântați de Mine aparte pentru cei ce bat ca să deschid lor prin cei binecuvântați mai mult decât tine, iar tu să nu le treci înainte, că e păcat, e duh de diavol aceasta.

Vorbirile seci când se ivesc, aprind omul unul spre altul cu vorbiri vrute și nevrute, fiilor, căci tot ceea ce nu este din Dumnezeu se înmulțește ca păduchii pe capul omului și vă conduce spre rău și vă face să vă mănânce pielea, tată, și să vă scărpinăți apoi. Să se ducă această învățătură peste tot pe unde am Eu pe pământ fii ai acestui cuvânt de învățătură acum! Amin.

O, fiilor, petrecerea dintre voi să fie cerească și nu omenească și nu pământească, măi fiilor, ca nu cumva să vă scrie diavolul că petreceți unii lângă alții pământește și nu cerește pe pământ. Strângeți-vă mănunchi lângă cei mai duhovnicești dintre voi și ascultați așa voi, cei care nu aveți în fire grăire cu folos de mântuire și de Dumnezeu, că vă întreba Domnul pe tot omul de tot cuvântul ieșit din gura sa. Dacă ești tulburat și cu fața căzută de tulburare și dacă te vede așa aproapele tău, îi dai de lucru minții lui și faci păcat și tu și el cu cele dinăuntru tău tulburate și tulburătoare, fiule neîmplinit în iubire de Dumnezeu, și iarăși, dacă ești zburdalnic, prea vesel și fără greutate de sfințenie în ființa ta, îi dai de lucru minții celui slab ca și tine și săracuț de cer, și se strică mai mult statura celui fără de statură mare la Dumnezeu, și iată, întrebați-Mă cum e bine să fiți înăuntrul vostru ca să se reverse apoi din voi cele bune din voi spre folosul și nu spre clătinarea Duhului, Care Se cere Unul în toți ai bisericii Mele. Amin.

După cele ce văd în voi și între voi din loc în loc, Eu așa vă grăiesc în ziua aceasta de facere, ca să vă întoarceți inimile către părinți și către cei binecuvântați pentru voi, fiilor, că dacă v-aș spune toate acestea prin cei prin care vin la voi, poate că nu le luați în seamă ca de la Mine, și iată, vi le spun Eu. Când văd că de la ei vă este uneori greu să primiți, și, din contra, vă răcoriți inimile unii altora prin cârtire pentru nemulțumirea din voi, când văd așa, vin și încerc să vă povățuiesc Eu pe voi și mai ales pe cei între voi îndărătnici, care ați crescut mult și sunteți iscoditori, neastâmpărați, mari sfătuitori chiar și peste cei puși de Mine în fața rândurilor pentru ordine peste voi și peste toate locurile Mele cu voi și toate lucrurile care sunt și se fac, și iată, aveți ale voastre lucrări de lucrat pe margine, tată, și nu este câștig vouă, ci este pagubă multă, căci diavolul dă să crească mare în voi această lucrare de sine, și Eu Mă tem pentru voi să nu se întoarcă spre voi vârful vărguței cu care Mă atinge diavolul peste față pe Mine pentru voi, cei ce ați crescut mari în voi și nu în Mine și ați crescut urât, fiilor, căci voi n-ați

învăţat să vă uitaţi în sus, ci numai în jos, tată, iar în acest fel nu cei ce caută în sus ameţesc, ci acei ce se uită în jos cu dispreţ la greşalele altuia şi care greşeşte şi el ca un om spre încercarea iubirii şi a credinţei celor ce vin să-L iubească pe Dumnezeu. Nu vă supăraţi, Eu trebuie să vă grăiesc şi să vă învăţ când văd că răul intră în voi, unde Eu intru trup şi sânge pentru iertarea păcatelor voastre ca să vă spăl de ele pentru ziua când ne vom întâlni, dacă nu vă veţi înmulţi greşalele, că iată, voi ţineţi cheia la voi şi daţi drumul răului în voi, iar când dau Eu să umblu să văd stricăciunile la care vă trage duhul rău, nu-Mi daţi voie în casă, tată, şi vă ferecaţi pe dinăuntru, simţindu-vă stăpâni pe voi înşivă, şi nu e bine să lucraţi așa, fiilor.

Iată ce umilit grăiesc Eu cu voi faţă de cum grăiţi voi când sunteţi nemulţumiţi şi când sunteţi întrebaţi de starea voastră, fiilor! Mă doare când răspundeţi în răspăr celor ce vă poartă spre Mine şi Mă roagă ei să vă păzesc de vărguţă când voi cereţi aceasta prin ceea ce faceţi cu îndărătnicia din voi, cu mintea voastră, tată. Voiesc să vă învăţ să luaţi minte din cer şi voiesc să vă dezvăţ de mintea voastră, care vă duce spre rău, măi fiilor. Uitaţi-vă la cei ce s-au luat numai după mintea lor cea iscoditoare şi care vede numai ca omul, şi siliţi-vă să vă deprindeţi cu duhul învăţăturii cea de sus şi a faptelor ei apoi peste voi şi faceţi-vă cu ele coroniţă pentru învăţătură, ca la şcoală, fiilor, când cei silitori primesc coroniţă, că iată, rămân repetenţi cei de care nu se prinde învăţătura şi meritele ei, şi mai bine le era acestora să-şi recunoască greşalele lor, slăbiciunile lor, decât să caute să-şi acopere greşalele lor cu greşalele altora sau să spună că nu e bună şcoala, dar dacă umilintă nu au avut ca să semene ei cu Mine, şi-au acoperit ei ruşinea lor cum i-a dus mintea lor, şi iată, nu este adevărată zicala cea răutăcioasă a lumii care zice despre locul Meu cu voi că cine intră aici cu Mine nu mai iese, că bine ar fi fost să vină şi să nu mai iasă iarăşi de la Mine cel ce vine după Mine, cel ce a stat cu Mine la masa aceasta şi s-a dus iar de unde a venit când a venit să fie şi el fiul Meu, dar locul se umple la loc şi nu este a Mea ruşinea, şi Eu învăţ acum prin izvorul învăţăturii Mele pe cel de curând venit după Mine aici, unde-Mi hrănesc Eu cu Duhul Meu fii lângă izvor, căci i-am deschis să intre el după ce el M-a dorit lăsând în urmă lumea, mamă şi tată, frate şi rude, prieteni şi pe sine însuşi ca să se dea Mie acum şi pe vecii.

Tu, fiule care ai iubirea Mea în inimioară, ai rămas din tot ce ai fost şi ai avut, ai rămas cu ea şi ai venit cu ea la Mine. Ascultă ce te învăţ acum Eu, Domnul. Te învăţ să iubeşti să fii copil, de acum şi până în vecii, că mare fericire îi aşteaptă pe cei ce așa stau în braţul Meu cu fii. Oriunde va fi să te porţi sau să treci şi să vii, în orice clipă fereşte-te dinăuntru tău şi din afara ta, fereşte-te de duhul de femeie, care se iveşte în calea celor credincioşi ca să sufle nemulţumiri, cârtiri, semeţie, cuvânt mult şi vătămător de Duhul lui Dumnezeu între fraţi, şi multe feţe folosite de acest duh, şi înţelepţeşte-te şi îndeletniceşte-te tu cu dragostea Mea. Această povaţă împotriva duhului chinuitor de om, duhului de femeie, am dat-o şi am scris-o adesea în cartea Mea cu fii în ea prin vorbirea Mea cu ei în vremea aceasta cerească la care am ajuns, şi l-am povăţuit pe poporul Meu de azi spre viaţa cea de sus a lui mereu, căci Eu, Domnul, sunt Învăţătorul lui Cel ceresc, iar tu M-ai iubit şi tu şi ai venit şi tu ca să-Mi urmezi. Te povăţuiesc să fii mereu așa cum ești acum, în dragostea de acum a inimii tale, aici, în chinovia Mea de fii supuşi Mie cu dragostea lor, cu jertfa inimii şi a trupului lor, în care Eu am alcătuit o dragoste curată şi păzită apoi pentru ca să fie ea așa, căci pe toţi câţi au bătut ca să intre şi ca să fie, Eu i-am povăţuit să-şi călugărească viaţa şi așa să-Mi urmeze

pe pământ. Am în poporul Meu şi fii şi fiice şi-Mi fac cu ei lucrarea Tatălui Meu, căci asta am de lucrat cu ei. Mă judecă lumea rea în fel şi chip pentru acest popor al Meu de fii şi de fiice. Am aici fii, şi am în altă parte fiice şi Mă sprijin cu ei în lucrările Mele, şi am familii curate din loc în loc, trăitori după cuvântul Meu de ieri şi de azi, şi toţi aceştia sunt poporul cuvântului Meu. Sunt oameni care stau cu femeie lângă ei şi n-au poftă de femeie, căci au pe Dumnezeu în ei şi dragostea de El, şi, iarăşi, sunt oameni care stau în inima pietrei de munte, în inima pustiei, şi se luptă ei împotriva patimii cea de la trup, căci păcatul nu vine din faţa omului dacă vine, ci din om se naşte el şi se lasă în părţi apoi cu vătămarea lui, spre ispitirea celor mulţi, dar omul îndumnezeit şi plin de dragoste din cer ştie să lucreze ca Dumnezeu şi nu ca omul, şi este ocrotit de Dumnezeu când păcatul ar căuta la el să-l culce la pământ prin omul cel nelipsit de păcat, că multe din om fac rău şi urât în jur, dar duhul de femeie este rău fără de ruşine, iar dezvelirea dinţilor şi mersul ţanţoş aduce urăciune şi slăbiciune în părţi, în omul slab, şi nu-şi pune femeia în gând grija pentru cei din jur, şi aceasta face rău şi în cer şi pe pământ, căci cele ce se petrec pe pământ ajung la cer, spre întristarea celor din cer. Sunt pe pământ stricăciuni mari de la duhul de femeie încă de la începutul timpului, căci femeia care cântă cocoşeşte a stricat şi strică la cap şi la inimă împăraţi şi argaţi, precum scrie în Scriptura de la sfârşitul Scripturii, şi dorurile ei de păcat Mi-au nimicit de pe pământ prooroci şi apostoli, așa cum s-a petrecut cu Ioan, Botezătorul Meu, cel mai mare dintre sfinţi, şi așa cum s-a întâmplat cu Iuda, apostolul Meu, care-şi iubea mult neamul lui cel după sânge, după care umbla mereu, mereu, neam care lucra fărădelegea în curţile templului de la Ierusalim, până ce Iuda şi-a pierdut cărarea spre Mine, ca plată a legăturilor lui cu cei nelegiuţi din casa lui şi cu lumea.

Grăiesc cu tot poporul şi îţi grăiesc şi ție şi-ţi spun: ai grijă de dragostea ta pentru Mine şi cinsteşte pe cei ce au luat calea, adevărul şi viaţa, pe Mine ca Învăţător al lor. Ai nume de voievod din cer, îngerul Meu Mihail, pe care să-l porţi mereu în inimioară, ca să ți-o ocrotească el şi să Mi-o păstreze Mie mereu vie, mereu caldă, mereu jertfă Domnului şi fraţilor tăi cei vii, căci îţi dau acum frăţior ție pe poporul cel ascultător al cuvântului Meu, iar pe tine frăţior lui. Ți-ai păstrat viaţa curată şi Mi-ai adus-o Mie tinerică şi cuminte, dar ți-am păstrat-o Eu, fiule, căci fără Mine nu poate omul. Şi acum, binecuvântată să fie de Tatăl, de Fiul şi de Duhul Sfânt intrarea ta la Mine, în curţile Mele cu poporul Meu de la izvor. Amin.

O, poporul Meu, am rostit intrarea şi binecuvântarea acestui fiu, care a ieşit din lume şi M-a ales pe Mine, așa cum şi tu ai făcut, fiule. O, fă-te pildă mereu pentru cel ce vine după Mine şi stai supus lui Dumnezeu mereu, ca să vadă mersul cu Dumnezeu cei ce vin lângă Mine şi lângă tine prin orânduiala Mea cea de sus, cea tainică în mijlocul tău, tată, şi fii atent ce-ţi spun Eu ție acum: lasă-l pe cel greşit Mie, nu te fă lui milostiv, lasă-l să ajungă să n-aibă mângâiere așa cum n-am Eu de la el, şi să strige el apoi pe Domnul în ajutorul minţii lui şi al vieţii lui, şi atunci să văd Eu şi să-i dau Eu şi nu tu, şi să-l înţelepţesc Eu spre pocăinţă pe cel greşit Mie, iar tu să nu faci mai mult, căci cei ce s-au oblojit unii pe alţii în durerile lor, în nemulţumirile lor, în răzvrătirile lor cele asupra Mea şi a ta, au căzut aceştia de la Mine, au căzut unii prin alţii şi nu se aşteptau să iasă așa, ci se aşteptau la bine pentru ei, iar la Mine şi la tine pentru dureri, căci atât de mult a căzut inima lor. Să avem grijă acum de cei ce n-au căzut din binecuvântare şi de cei ce intră sub mantia Mea ocrotitoare de fii credincioşi şi cuminţi

cu duhul și cu pacea, iar Eu, Domnul, lucrez, poporul Meu, lucrez și nu stau și mereu lucrez, căci Tatăl Meu lucrează și așa Mi-a dat și Mie să fac, Mi-a dat să lucrez, iar Eu îți dau ție lucru cu Mine înaintea Tatălui, Care te iubește pentru că Mă iubești. Amin.

Pace ție, popor blagoslovit!

Pace vouă, copii ocrotitori din partea Mea pentru poporul Meu de azi! Curând, curând se strânge iar la izvor popor de peste tot al cuvântului Meu, iar voi veți fi împărțitori de Dumnezeu peste el. Lucrul Meu cu voi este în mâna Mea ținut și cu voi lucrez în față și-Mi țin poporul de mână și-i dau din cer, iar el să-Mi dea ascultare, ca să-l pot Eu ocroti pe el, de acum și până în vecii, măi fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2011

Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Cine citește în Scripturi se umple de dor de Dumnezeu. Puterea cea mai mare în om: credința, dorul și viața lui cu Domnul. Postul și rugăciunea ajută la împlinirea Scripturilor.

Se fac sfinții din cer dor de Dumnezeu așa cum au fost ei și pe pământ, că vine Domnul pe pământ în vremea aceasta cu masă de cuvânt între cei credincioși venirii Lui pe pământ cuvânt, și văd sfinții cerului minunea aceasta și doresc după ea așa cum doresc Eu, Domnul, că mult doresc Eu după om și mult Mă doare dorul și Duhul ca să Mă odihnesc în om, așa cum am dorit la începutul facerii cerului și a pământului, de l-am făcut pe om din pământ și din suflarea Mea peste el și i-am dat sufletul și s-a făcut omul zidit de Mine ființă vie și am dorit Eu odihna Mea în el, petrecerea Mea cu el, că nu e bine să fie Domnul singur pe pământ, și de aceea l-am făcut Eu pe om.

O, cum să nu dorească sfinții masa Mea de cuvânt cu tine pe pământ, poporul Meu de azi! Știi sfinții, fiule, că te-am născut din acest cuvânt și că ești poporul cuvântului Meu, ales firicel cu firicel dintre oamenii de pe pământ ca să te am buchet cu mireasmă între Mine și Tatăl, căci dragostea de Dumnezeu în om nu are asemănare cu nici o mireasmă frumoasă dintre pământ și cer, și Se odihnește Domnul prin ea în om când ea este în om. Așa M-am odihnit Eu în sfinții Mei în vremea lor de pe pământ. Ca niște trimiși ai Mei între oameni culegeau ei din dragostea lor de Mine mierea cerului și o așezau pe pământ înaintea oamenilor, care se adunau să-L iubească pe Dumnezeu și mulți să se dea Lui ca jertfă de dragoste cerească, și iată am la masă cu tine sfinții mucenici în sărbătoare cu Mine și cu tine în mijlocul tău, căci minunea Mea din mijlocul tău este cuvântul Meu și se face el râu al vieții, căci Eu sunt cu duh dătător de viață, nu sunt ca omul cu suflet viu și atât. Eu sunt Cel ce am făcut omul și am duh dătător de viață, și iată, suflu cu el peste pământ și Mă fac cuvânt de Duh Sfânt, căci pot aceasta, ca un Făcător ce sunt, căci am făcut cerul și pământul și toate câte sunt și mișună de viață între cer și pământ, și l-am făcut apoi pe om ca să Mă bucur cu el de toată lucrarea facerii și nu singur să Mă bucur, căci Eu sunt Dumnezeu și Îmi trebuie locaș ca să fiu și ca să Mă bucur în el, în om să Mă bucur, iar el tot așa, în Mine să se bucure, Eu în el și el în Mine, ca să știe toată facerea pe Făcătorul ei și pe cel ce l-a făcut om din pământ și din suflet viu ca să stăpânească din partea Domnului peste cele de pe pământ și să le supună lui, iar el să se supună lui Dumnezeu.

Vin din cer cu sfinții pe pământ pe calea cuvântului Meu, care este făcător ca și la început când am făcut cerul și pământul și pe toate câte sunt. Toată oștirea cerească privește mișcarea Mea, cuvântul Meu, care pune în mișcare toată firea și zidirea. Cum să nu Mă fi iubit pe pământ sfinții Mei dacă dragostea Mea născută în ei pune în mișcare duhul lor și Mă doreau ei cu atâta duh, cu atâta dor! Dorul de Dumnezeu am voit încă de la ziua întâi a facerii să-l pun în omul pe care l-am zidit în ziua a șasea a zilelor facerii cerului și a pământului și a toate câte sunt. O, tot așa doresc și azi, în zilele cele de apoi, și mult am grăit Eu omului prin prooroci și apoi la venirea Mea pe pământ acum două mii de ani, mult am grăit despre zilele cele de apoi și despre slava Mea din vremea ta, și am grăit de tine, măi poporul Meu de azi, și te-am numit muntele Domnului, de unde va rodi peste popoare legea Mea, legea vieții veșnice peste tot și peste toate câte vor fi și vor rămâne ca să fie. Cine mai citește în Scripturi ca să se trezească prin ele și să înțeleagă glasul lor și viața cea veșnică în ele? Nu e om care să citească cu duh de umilință Scripturile și să nu se umple apoi de dor de Dumnezeu, așa cum îl doresc Eu pe om să fie și să Mă țină cu el pe pământ, făcându-se el locaș al Meu.

O, mare este pe pământ omul cel plin de dor de Dumnezeu, al cărui rod odrăsește la vremea sa ca rodul unui pom lângă izvorul apei, iar frunza lui nu va pieri și toate ale lui se vor înmulți, căci un așa om este fără de prihană și stă departe de cei păcătoși și necredincioși și hulitori, ca să nu ia și el din păcatele lor, ci numai din legea Domnului ziua și noaptea, precum este scris.

O, sfinți iubiți ai cerului Meu de sfinți, aveți, tată, sărbătoare cu Mine pe pământ pentru cel ce M-a iubit mult în vremea trupului său, mucenicul Pantelimon, care s-a făcut tămăduitor peste mulți. Grăiește el acum dintre voi cuvânt alături de cuvântul Meu și se face bucurie grăirea Noastră azi și se bucură cerul tot, și Se bucură Tatăl Meu și al vostru, și se bucură duhul poporului Meu cel învățat de Dumnezeu. Amin.

O, Doamne scump mie pe pământ în vremea mea, și în cer între sfinți apoi, stau cu Tine și cu frații mei din cer în mijlocul poporului cuvântului Tău, poporul cel învățat de Dumnezeu în vremea aceasta a slavei Tale din cer și până pe pământ, căci Te-ai făcut cale de cuvânt și vii pe pământ cuvânt și vin sfinții cu Tine la masă cu cei învățați de Dumnezeu, cu cei credincioși ai Tăi acum pe pământ, Doamne. Cei fără de prihană sunt cei credincioși, și tot așa sunt scriși ei înaintea Ta, iar cei prihăniți nu înțeleg pe Dumnezeu, așa cum nu a înțeles împăratul cel din vremea mea slujitor al fărădelegii și prihanei de tot felul. Cei ce Te iubesc și Te doresc pe Tine pe pământ n-au aceștia iubire pentru cele de pe pământ, ci au de Tine, Doamne, și îi doresc ei pe toți ca și pe ei, tot mai lângă Tine. N-a înțeles mintea împăratului prihănit puterea iubirii mele de Tine prin care Tu făceai atâtea minuni cerești peste cei neputincioși, ca să se înmulțească cei credincioși Ție, Doamne, iar împăratul cel fără de minte mă numea fermecător, iar eu îi grăiam lui de Tine și de credința creștinilor Tăi prin care eu am crezut în Tine, și pe care m-a pus el să-i aduc să-i vadă și el, și cărora de la Tine era orânduit lor să se facă mărturisitori Ție și mucenici, și unii pe alții ne-am adus noi înaintea împăratului ca să mărturisim că suntem creștini și să audă el aceasta. Viclean s-a arătat el mie, că după ce i-a mucenicit pe aceștia, m-a îndemnat să slujesc idoloilor lui și să-mi dea și mie dregătorie lângă el, cum că și celor dinaintea mea le-a dat, câștigându-i pe ei prieteni ai săi în palatul său. Eu însă știam cu duhul sfârșitul sfinților și n-a putut

să mă înșele împăratul, căruia eu i-am spus să mi-i aducă să-i văd, iar el a dat să mă înșele cu vorba că i-a trimis în altă cetate după bogăție, dar eu i-am spus lui de cetatea unde i-a trimis el pe ei, de cetatea cea cerească a Domnului Iisus Hristos și de bogățiile din ea, pe care omul păcătos nu poate să le priceapă și să le aibă, și m-a dat apoi și pe mine la tăiere împăratul prihănit, și, fiind legat de un măslin, s-a îndoit atunci fierul sabiei cu care mi-a lovit călăul grumajii, căci mai aveam încă să-mi sfârșesc rugăciunea mea cea din urmă Ție, și s-au făcut creștini mulți dintre cei ce mă priveau, căci măslinul s-a umplut pe loc cu roade de la poale și până în vârf, iar când i-am spus călăului să-mi taie capul și să împlinească el așa, a curs lapte în loc de sânge din grumajii mei, căci i-am hrănit cu credința mea pe mulți, Doamne, așa cum o mamă își hrănește cu laptele ei pe pruncii ei ca să-i crească mari.

E ziua mea de sobor între sfinți și mă bucur cu Tine și plâng de bucurie cu Tine în mijlocul poporului Tău cel credincios în neamul român în vremea aceasta. Te rog pentru puterea Ta în el, o, Doamne, că nu este putere în om mai mare decât credința lui în Tine și dorul lui de Tine și viața lui cu Tine, după poruncile Tale, Doamne, trăind el. O, ce mult ne ajută pe noi poporul Tău de pe pământ! Postul și rugăciunile lui, care se ridică la Tine și la noi din mijlocul lui, Te ajută pe Tine și pe sfinții Tăi, ajută împlinirea Scripturilor cele pentru vremea aceasta, Doamne, căci ai cu cine să le împlinești dacă ai un popor pe potriva Ta și a lucrului Tău de azi prin credința lui în venirea Ta cuvânt de facere pe pământ acum.

Să crești, popor iubit, să crești în credință și în faptele ei minunate, și cu toată întregimea să-L urmezi pe Hristos, ca să poată Domnul cu lucrarea Sa pe pământ acum și să aducă la vedere cerul cel nou și pământul cel nou, căci toate ale oamenilor se clatină și cad cu zgomot curând, curând, și răsar din loc sfânt cer nou și pământ nou, precum este scris. Binecuvântat să fii de Dumnezeu și de sfinții Săi și de îngerii Săi pentru ziua slavei Domnului întru venirea Sa cu sfinții Săi, popor învățat de Dumnezeu! Iar Tu, Doamne, poartă-le de grijă, căci sunt cei de la sfârșit, iar sarcina lor cu Tine este mare și grea, după ce șapte veacuri de oameni au trecut, ca să vină cele neclătinate și pregătite de Tine ca să fie, veacul cel nou să fie și cei ce sunt moșteni ai lui. Amin.

— **T**e binecuvintează sfinții, poporul Meu, că-ți văd lucrarea ta cu Mine, tată. Te binecuvintează Tatăl, că te vede cu Mine și cu sfinții la masă, fiule. Te binecuvintează firea cu toate minunile ei, că te vede lucrând cu Mine la răscumpărarea ei. Te binecuvintează înaintea Mea cei ce merg din mormintele lor spre înviere, căci vine ziua aceasta măreață când se va mărturisi cu multul lucrarea Mea cu tine, lucrarea Mea de cuvânt în mijlocul tău pentru răscumpărarea trupurilor celor ce s-au sfințit pentru aceasta pe pământ în toate vremile care au fost. Te binecuvintez Eu, Domnul Iisus Hristos, Învățătorul tău din partea Tatălui Meu și al tău, și-ți dau de veste să te pregătești de sărbătoare dulce, că vine popor la izvor, vine iar popor la izvorul Meu de cuvânt ca să-i dau, iar tu ești împărțitor de Dumnezeu prin lucrarea Mea cu tine. O, caută să știi bine viața împărăției Mele cu tine, că vreau să ia omul, să ia și el și să poată și el, tată, căci omul este neputincios din pricina lipsei de Dumnezeu din el.

O, fericiți sunt cei fără de prihană și rodnici sunt, dar dacă omul nu gustă ca să vadă și să creadă, de unde să știe el aceasta? O, să-i ajutăm să vadă și să creadă, să-i ajutăm pe oameni, fiilor, căci dorul Meu de om M-a coborât pe pământ cuvânt la voi ca să Mă împărțiți, iar dorul vostru de Mine Mă ajută

să-Mi fac lucrarea venirii Mele iarăși de la Tatăl la om acum, la sfârșit de timp, și este scrisă în Scripturi ca să fie această venire a Mea, iar cine citește, înțelege, și fericit va fi. Amin.

O, nici cel mai mare și cel mai bogat împărat nu poate fi mai fericit ca și cel fără de prihană în calea vieții lui și care umblă în legea Domnului și păzește descoperirile Lui și cu toată inima le caută pe ele! Rămâi cu dor în fericirea aceasta, pe care Eu am pus-o peste tine, măi poporul Meu, ca s-o împlinesc, iar tu împlinește-te în ea și împlinește-ți cu ea inimioara, și altă fericire să nu dorești și să nu ai, iar această bogăție s-o ocrotești frate cu frate, frate lângă frate, că nu mai este pe pământ Dumnezeu cu omul așa ca și aici, pe pământul sfințit de Mine pentru cei lucrători venirii Mele de acum, și de unde vor odrăsli cerul cel nou și pământul cel nou, care-și vor întinde binecuvântarea și lucrarea lor peste cei fără de prihană în calea vieții lor, păzind descoperirile Domnului, și cu toată inima lor căutând spre ele. Amin.

Pace ție, poporul Meu, și gătește-Mi masă de sărbătoare ca să cinez cu cei ce vin să Mă caute cu toată inima lor la izvor! Pace ție, Israele român, noul Meu Israel, noul Meu popor, noul Meu Ierusalim! Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2011

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Chemarea omului la naștere din nou. Răbdarea care moare în om este semeție. Pilda lui Iona.

Te cuprind în duh de sărbătoare a Mea cu tine, poporul Meu de nou Ierusalim în neamul român, și ne lăsăm cuprinși de amintirea zilei celei mărețe de acum două mii de ani când Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am luat pe cei mai aproape de tainele Mele cele de atunci ucenici, pe cei trei dintre cei doisprezece, Petru, Iacob și Ioan, și ne-am tras spre munte, căci avea Tatăl Savaot să le spună lor de Mine că sunt Fiul Său iubit, întru Care El binevoiește în cer și pe pământ, și i-a povățuit pe ei să Mă asculte, le-a dat lor ajutor să Mă cunoască bine și să creadă bine și apoi să asculte de Mine ca și de Tatăl, căci Tatăl le-a spus lor aceasta. Mi-am lăsat în ziua aceea văzută slava Mea, pe care Tatăl Mi-a dat-o mai înainte de vecii, și M-au văzut în slavă ucenicii, că nu mai aveam să mai stau mult între ei pe pământ, fiindcă trebuia să Mă întorc în Tatăl după ce aveam să sfârșesc toată lucrarea pe care El Mi-a dat-o s-o împlinesc, și pe ucenicii Mei să-i împlinesc întru ea, spre mărturia ei pe mai departe pe pământ.

O, dar câtă slavă a Mea stă azi cu tine pe pământ, măi poporul Meu de azi! Cât glas, cât cuvânt din cer coboară azi peste tine ca și atunci peste ucenicii Mei, care au auzit din cer glasul Tatălui peste ei! Te învață Tatăl și pe tine ca și pe ei atunci, căci Tatăl este Cel ce Mă trimite la tine pe pământ, și nu fără de trimitere vin.

O, Tată al Meu și al lor, spune-le Tu lor cât de mult Mă voiești Tu întru ei în zilele acestea! Spune-le lor de lucrarea Ta cu Mine și de lucrarea lor cu Noi spune-le Tu, Tată, ca și atunci ucenicilor Mei spune-le și lor, spune-le lor din cer, spune-le Tu, Tată. Amin.

— **E**l este Fiul Meu Cel iubit, întru Care Eu, Tatăl, binevoiesc în mijlocul vostru acum. Să ascultați de El! Aceasta vă spun Eu, Tatăl, ca și ucenicilor Lui cei de acum două mii de ani când Fiul Meu, rugându-Se spre Mine înaintea lor, între Moise și Ilie pe munte stând El mai înainte de patima Sa pe cruce, vorbea El cu ei despre cele ce avea să împlinească în Ierusalim, și când ucenicii vă-

zând și grăind apoi cu El, s-a făcut un nor și i-a umbrit, iar ei s-au spăimântat intrând în nor, și glasul Meu le-a zis din norul care Mă acoperea de ochii lor: «*Acesta este Fiul Meu Cel ales, de El să ascultați!*», și au ieșit ei apoi din nor.

O, fiilor, vine Domnul pe nor la voi, vine Fiul Meu și stă acoperit în nor așa cum am stat Eu, Tatăl, de le-am spus celor trei ucenici să asculte de El, că întru El binevoiesc Eu, Tatăl. Față către față grăiește Dumnezeu când grăiește cu omul, dar în nor stă Domnul acoperit ca să poată să grăiască cu omul, căci în ziua când Fiul Meu Și-a lăsat văzută slava înaintea ucenicilor Lui ei s-au spăimântat de tot la vederea Lui și a celor doi sfinți, de o parte și de alta a Lui stând ei, și apoi norul i-a acoperit și pe unii și pe alții, iar Eu, Tatăl, din nor le-am spus lor ceea ce aveam să le spun. Vă spun această taină ca să vă tresalte inimioara și credința de statul între voi a Fiului Meu, Care grăiește din nor în mijlocul vostru și vă dă vouă din gura Sa. Amin.

O, se întreabă creștinii cum este această lucrare de coborâre a Domnului pentru hrană de cuvânt pe masa poporului de azi pentru tot omul care voiește să ia de pe această masă pe Dumnezeu-Cuvântul. Stă Domnul acoperit în nor și așa grăiește și așa lucrează, căci așa este lucrarea Sa lângă om, căci altfel ar cădea omul de spaimă, fiindcă Domnul este foc mistuitor, luminează orbitoare, cu care Domnul este pe deasupra înveșmântat ca în nor de lumină. De aceea tot așa a fost și cu Moise lucrarea cea din cer cu omul, că nu poate omul să vadă fața lui Dumnezeu și să rămână viu și cu putere în trupul lui, iar servii lui Dumnezeu au știut aceasta în toate vremile și așa au mărturisit, precum Domnul i-a spus lui Moise pe muntele slavei Sale cu el, din nor grăind cu el.

O, e măreață lucrarea care vă acoperă pe voi din cer pe pământ, fiilor! Bucurați-vă cu frică și înfiorați-vă cu bucurie, tată! Fiți blânzi și smeriți ca Fiul Meu, căci El a făcut omul după chipul și asemănarea Mea și a Lui. Fiți acum, la sfârșit, fiți ca Dumnezeu și învățați de la Fiul Meu să fiți blânzi și smeriți cu inima, ca să poată Dumnezeu cu voi pe pământ și cu voi peste pământ. Eu, Tată, v-am dat pe Fiul Meu, iar El v-a dat pe voi Mie, numai să căutați să-L ascultați pe El pentru fiecare clipă, căci fiecare clipă își are lucrarea ei și taina ei, căci răul și binele se luptă între ele în toată clipa spre paza sau spre durerea omului. De aceea Eu, Tatăl, vă spun: acest cuvânt dintre voi, din cer venit, Acesta este Fiul Meu iubit, întru Care Eu, Tatăl, am binevoit; pe El să-L ascultați! Amin.

Le-am deslușit Eu, Tatăl, taina Ta cu ei, o, Fiul Meu iubit Emanuel! Le-am spus lor lucrarea zilei Noastre de slavă înaintea ucenicilor Tăi pe muntele Tabor când Eu, Tatăl, le-am spus lor să Te asculte, Fiule iubit. O, învață-i azi, în zi de sărbătoare a Ta și a Mea cu ei. Eu, Tatăl, întru Tine sunt, și suntem acoperiți în nor înaintea lor pentru sărbătorirea Noastră în mijlocul lor. Amin.

— **O**, Tată scump, M-am rugat Ție în ziua aceea de slavă pe muntele Tabor înaintea ucenicilor Mei și Ți-am cerut să le arăți lor slava Mea, cea pe care o am de la Tine mai înainte de vecii, și apoi am grăit înaintea lor cu Moise și cu Ilie despre pătimirea Mea în Ierusalim nu după multe zile apoi, Tată, iar ei, venindu-și în fire, s-au spăimântat apoi de norul în care au fost cuprinși. O, Tată, Te rog și acum, dintre cei de azi ucenici ai Mei arată-Te peste pământ după cum Îți va fi voia și spune-le tuturor că aceasta este lucrarea Ta și a Mea, cuvântul Tău și al Meu, Tatăl și Fiul, de Care să asculte tot pământul, Tată, că e vremea zilelor slavei Domnului, zilele cele de apoi, o, Tatăl Meu! Mă

rog Ție de pe acest munte de slavă, muntele cuvântului Meu cel mult de azi, poporul Meu cel de azi credincios în neamul român venirii Mele de azi, coboară darul credinței sfinte peste oameni ca să Ne cunoască ei în acest cuvânt și să vină spre pocăință și spre înviere din păcat! Fă semne și minuni de folos pentru întoarcerea la Tine a fiilor oamenilor, a inimilor lor, căci Eu, Fiul Tău, Ție Îți cer, Ție Mă rog în acest munte de slavă, așa cum M-am rugat Ție acum două mii de ani pe munte ca să arăți slava Mea ucenicilor Mei martori atunci și să mărturisească ei apoi peste timp! Și acum, binecuvintează cuvântul Meu de azi, cuvânt de sărbătoare a Mea și a Ta peste poporul cel de azi, poporul Meu și al Tău! Amin.

— **D**a, Fiul Meu Emanuel! Eu, Tatăl, binecuvintez din nor râul Tău de cuvânt peste poporul cuvântului Tău de azi și peste pământ. Amin.

— **E**u, Domnul Iisus Hristos, sunt cuvântul cel de peste tine din partea Tatălui Savaot, Care M-a trimis, poporul Meu, și trăiesc cu tine zilele slavei celei de apoi și dau să te învăț cu ele, și dau să-l învăț cu ele pe tot omul de pe pământ, și greu Îmi este să fac aceasta câtă vreme am între Mine și om păstorii cei care stau peste oameni în numele Meu și care fac și ei aceeași lucrare împotriva Mea ca și cei de acum două mii de ani care n-au voit să primească pe Domnul întru venirea Sa la ei. Tu însă ai de la Mine darul credinței sfinte și prin el poți să Mă cunoști și să Mă primești și să Mă urmezi și să-Mi lucrez cu tine venirea, fiule. Este scris în prooroci că precum în vremurile de demult Domnul a supus Zabulonul, în zilele cele de pe urmă El va acoperi cu slavă calea mării, Galileea neamurilor, iar poporul care locuiește în întuneric va vedea lumină mare și lumina va străluci peste cei ce locuiesc în latura morții, și poporul Domnului va spori, iar bucuria lui la fel.

Am așezat în mijlocul tău taină mare și cu putere de înviere peste oameni prin rugăciunea ta înaintea Mea, pentru care Eu, Domnul, îți spun să stăruiești cu mare iubire, cu mare credință pentru biruință, fiule poporul Meu. Taina și puterea sfintei Liturghii de fiecare zi, aceasta este puterea de biruință a Mea în mijlocul tău, căci te-am așezat să stai popor curat pe pământ și ți-am dat să stai la rugăciune sfântă și vie înaintea Mea prin porunca Mea așezată în mijlocul tău ca să fie și ca să lucreze. Intră la pomenire în baia sângelui Meu și la masa Mea în potir morții și viii cei vii, și sfânta Liturghie spală omul de păcat, spală pământul, și nu știe omul să înțeleagă această baie și taina acestui vas, în care Eu, Domnul, Mă așez cu totul spre pomenirea Mea și a numelui Meu peste morți și peste vii, spre salvarea lor din vina lor prin sângele Meu curs pentru ei, prin nașterea lor din nou din cuvântul Meu, din Dumnezeu născuți. Omul se poate naște și din bărbat, nu numai din femeie așa cum știe el nașterea omului, și aceasta numai dacă el voiește să se nască de sus, din Tatăl, așa cum Eu M-am născut mai înainte de zilele veșniciei când Eu eram de o ființă cu Tatăl, amândoi întru Unul, și apoi Tatăl M-a născut, și am fost de o Ființă amândoi și până să Mă nască Tatăl, și după ce M-a născut din El, așa cum tot omul ar fi putut să se nască dacă n-ar fi stricat omul cel întâi zidit taina nașterii, taina omului ieșit din om, precum femeia a fost ieșită din bărbat prin lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, după ce Eu și cu Tatăl am zis să facem om după chipul și asemănarea Noastră, și iată, cuvântul spune că Noi avem chip și de aceea am spus Eu lui Filip că Eu sunt în Tatăl, și Tatăl în Mine este, iar el nu cunoscuse aceasta.

O, Eu, Domnul, l-am învățat pe om să înțeleagă și i-am

spus cum să vină la Mine dacă vine, căci i-am spus lui: «*Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea, să-și ia trupul și să urmeze Mie*», dar omul își ia trupul și vine și-Mi cere cu el, iar ceea ce-Mi cere arată că nu s-a lepădat de sine, căci Îmi cere pentru sine când vine și-Mi cere, nu pentru Mine în el, ci pentru cele din lume în el Îmi cere să-i dau, și nu se leapădă de sine când dă să vină să-Mi ceară, iar Eu îi deschid lui când vine și-Mi cere și nu-l las afară când bate să-i dau, dar cele cerute de el sunt din lume, și iată, cele ce-Mi cere el îl conduc ori spre cer, ori spre pământ, îl conduc pe om ori spre înviere, ori spre moarte.

O, cui să-Mi plâng Eu durerea Mea? Fiecare își are nevoile lui, greutățile lui, pe care și le duce sau și le pune pe altul din jurul lui prin plânsul lui cel de sub greul lui. N-a înțeles omul taina cuvântului Meu care a spus: «*Luați jugul Meu, căci este ușor; luați sarcina Mea căci este ușoară*». O, mai bine este să-L porți pe Dumnezeu, omule, căci Dumnezeu este fără de păcat și este ușor, și de aceea am spus Eu să iei tu jugul Meu și sarcina Mea, crucea Mea cea curată s-o iei și s-o duci tu până la venirea Mea la tine, ca să-ți dau apoi plată dulce pentru purtarea lui Dumnezeu pe umerii sufletului tău prin supunerea ta.

O, poporul Meu iubit, întru care Eu și cu Tatăl am binevoit în zilele acestea! Când omul stă sub supunere după orânduiala pusă peste el sau sub care el se supune, unul ca acela e mai bun, e mai cald, e mai credincios tuturor și e mai ușor pentru el însuși și ușor de purtat de toți, dar când are omul supuși prin orânduiala care cade așa, e mai apăsător omul, e mai încordat și se vede aceasta, că e mai neliniștit un așa om, mai plin de griji, mai greu de purtat de cei din jur, mai greu de înțeles de către cei din jurul lui care nu au de dat răspuns pentru lucrurile toate, și se uită toți după el ca după cel de care se teme, de care trebuie să asculte, și e bună această temere și nu e grea de purtat, căci de cel care ascultă este ușor, că este cine să poarte grijă de el, numai să iubească el lucrarea supunerii sfinte, lucrarea celor ce iubesc pe Dumnezeu sub greul lui Dumnezeu cel pentru om.

O, să nu greșiți în răbdare, măi fiilor, căci răbdarea care doare în om este răzvrătirea cea dinăuntrul omului, nu este răbdarea, nu este dragostea cea plină de răbdare sfântă și blândă prin iubirea ei în om, ci este semeție de sine în om, este om nemulțumit răbdarea cea care doare în om. Cel ce nu rabdă mulțumit acela nu are frică de Dumnezeu și nici înțelepciune. În rugăciunea de începutul zilei tu spune-I Domnului, fiule: „*nu mă lăsa, Doamne, să uit că totul vine de la Tine!*“, și nu te vei mai nemulțumi de la omul care spui tu că îngreuiază sufletul tău, căci poate și el este de la tine îngreuiat, și socotește-l și pe el, nu numai pe tine pentru greul dintre tine și el, iar dragostea ta să nu cunoască fățarnicia, ci să-l iubești cu ea pe aproapele tău și nu pe tine, și atunci nu vei mai ridica glasul să te plângi de la el, de la cele ce-ți vin de la Dumnezeu și nu de la fratele tău, care Îl acoperă pe Dumnezeu înaintea ta ca să poată Domnul grăi cu tine, cu viața ta, cu fapta ta când El voiește să facă aceasta și să te curețe de părerea de sine și să-ți dea credință în schimbul ei și darul supunerii sfinte.

Să știi, poporul Meu, că iubirea este cea care se dă, nu este aceea care așteaptă iubire, care așteaptă camătă. O, caută să iubești și să înțelegi bine această lucrare de taină a iubirii cea fără de fățarnicie în lucrarea ei. Feriți-vă de duhul nemulțumirii, măi fiilor, că acest duh vă bagă sub sarcină și vă duce spre cârtire și vă mână din spate prin iubire de sine și vă mână spre om ca să vă căinați lui, vă mână spre vorbire în doi, tată,

și amintiți-vă de cuvântul Meu cel de demult între voi când am spus că atunci când în Israel cineva greșea tot poporul suferea, și, iarăși, amintiți-vă de corabia în care a fugit Iona de la fața Mea și cum prin greșeala lui avea să piară toți din corabie, iar când el le-a spus lor că greșeala lui, pe care le-o spusese, este pricina pieirii lor și a valurilor care ridicau marea în sus, le-a spus lor Iona să-l ia și să-l arunce pe el în valuri ca să-și scape viața toți cei din corabie, și așa s-a și făcut, și apoi se rugau corăbierii și toți cei din corabie, se rugau lui Dumnezeu cu frică pentru Iona ca nu cumva să aibă ei de dat răspuns pentru sângele celui nevinovat lor, ci lui Dumnezeu, și atunci Eu, Domnul, am lucrat minunat la rugăciunea lor pentru Iona și am poruncit chitului să-l ia pe Iona în pânțele lui și să-l scoată nevătămat la uscat, căci Eu îi făcusem lui Iona trimitere prin cuvânt proorocesc spre cetatea cea mare a Ninivei, care ar fi trebuit să piară pentru fărădelegile ei, așa cum ar fi putut pieri Iona în mare dacă chitul nu l-ar fi acoperit pe el cu pânțele lui, și n-a trecut neîmplinit cuvântul Meu rostit peste Iona, și s-a dus apoi el și l-a împlinit peste cetatea fărădelegii. Iată, greșeala lui Iona i-a pus în primejdie pe toți corăbierii și pe toți cei din corabie cu care el călătorea în fuga lui de Dumnezeu.

O, să nu greșești în răbdare, fiule poporul Meu! Acest fel de greșală te duce la alte greșeli, și iată, spun mai departe, să nu greșești în credință, să nu greșești în iubire cu supunere și pentru supunere ca să-i pui în primejdie pe cei cu care tu călătorești pe drumul tău cu poporul Meu! Ai grijă să nu te înșele duhul vicleniei ca să-l lucrezi pe el! El este mult ascuns ca să-l poți vedea, mult prea subțire ca să-l poți pricepe, și e bine să fii liniștit, să fii cuminte și să nu greșești în ascultarea de Dumnezeu și de tot ce vine de la El spre încercarea ta. Se aruncă în lume ca Iona în mare cei ce nu ascultă de Dumnezeu, și așa Îmi ocrotesc Eu restul poporului Meu, care ascultă cu supunere prin duhul răbdării sfinte, o, dar Iona era iubitor de Dumnezeu, blând și smerit cu inima era el și credința mare era în el, numai că multa lui umilință M-a încurcat atunci când am voit să-l fac Eu purtător de cuvânt peste cetatea fărădelegii, și l-am înviat pe el încă o dată dintre morți ca să-Mi fac prin el lucrarea Mea și adevărarea ei și pilda ei peste timp.

O, cât de măreață a fost în ziua aceasta de sărbătoare a Mea cu tine învățătura Mea din mijlocul tău, descoperirea tainelor lui Dumnezeu cu omul, poporul Meu! O, ai grijă de Mine, de taina Mea cu tine, că este mare, tată, iar Eu am grijă de tine, că mare este lucrarea Mea, pe care o am de săvârșit prin credința ta în venirea Mea la tine, prin dragostea ta cea pentru venirea Mea din zilele acestea, pentru cerul deschis deasupra ta ca să vin și ca să tot vin ca să grăiesc peste pământ, iar tu să fii casa Mea de venire, patria Mea și a sfinților Mei, pământ bun pentru sămânța Mea de ieri și de azi, din care Eu să prădesc cer nou și pământ nou, împlinirea acestei Scripturi de naștere din nou a lumii, de înnoire a toate, de schimbare în slavă a toate, căci toate, toate se vor înnoi, se vor schimba la cuvântul Meu cel lucrător din mijlocul tău, o, poporul Meu! Amin.

Binecuvintez de pe acum sărbătoarea maicii Mele și a străngerii la izvor a poporului iubitor de Dumnezeu, pe care-l voiesc blând și smerit cu inima întru venirea lui la izvor, cuvios și cuviincios înaintea Mea și a ta, poporul Meu. Binecuvintez călătoria lor la izvor și le trimit îngeri pe cale spre mângâierea lor și a Mea, iar ție îți dau binecuvântare multă pentru ca să poți să-Mi pregătești sărbătoarea și popasul Meu cu popor la izvor, căci îți dau ajutor, tată, și îți dau putere trupului și duhului, îți dau iubire și înțelepciune de sus pentru gătirea sărbătorii, căci sunt zilele slavei Domnului cu tine pe pământ și Mă arăt

cu ele prin tine oamenilor, poporul Meu, și toate se vor înnoi și se vor schimba în slavă la cuvântul Meu cel dătător de slavă, slava Mea cea din mijlocul tău, prin care toate, toate se vor înnoi, toate se vor schimba întru slavă, slava Mea cea de la sfârșit de timp între cer și pământ, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

6/19 august 2011

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Iubirea după chipul Domnului între om și Dumnezeu. Maica Domnului dăruiește darul fecioriei celor ce vin la izvorul cuvântului. Duhul proorociei este lumina lumii. Povețe pentru lucrarea duhovnicească.

Imi desfac brațele și cuprind strângerea la izvorul Meu de cuvânt, pe poporul venit la izvor, la praznicul iubirii lui Dumnezeu între pământ și cer, aici, unde Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă dau pâine de cuvânt celor ce le place din cer și nu de pe pământ să ia și să aibă și să dorească și să iubească.

Binecuvintez Eu și mama Mea Fecioara iubirea de Dumnezeu în pieptul celor ce știu și în al celor ce nu știu ce este și cum este această iubire, ci simt doar bucuria ei înăuntrul lor și vin cu bucurie și vin cu nerăbdare când vin, iar Eu, Domnul, le dau lor, le dau de la Mine înțelepciunea cu care să înțeleagă ce voiesc Eu să fac pentru cei ce dau să vină aici, la izvor, și să ia. Voiesc să-i dau omului chipul Meu, în tot și în toate ale lui chipul Meu să-l învețe de la Mine, de la cuvântul Meu, care curge aici, din gura Mea ca râul, ca dorul care se scurge din Mine ca să-l ia și omul în el și să-l poarte și să-i cunoască arsura cea binefăcătoare de suflet, căci foc am venit să arunc pe pământ și iată, aceasta fac: dau omului dorul Meu să-l poarte și să-l ardă pe dinăuntru și să poată pentru Mine după plăcerea Mea, căci după plăcerea lui e prea peștiță iubirea care dă s-o aibă el pentru Mine, că e amestecată cu iubirea de sine a omului și n-are chip al Meu iubirea omului, n-are, dar vin Eu din cer pe pământ și îl întâmpin pe om și îi dau din Duhul Meu ca să poată ca Mine și nu ca omul, că e mare, mare minune între om și Dumnezeu iubirea cea după chipul Meu între om și Mine.

O, pace vouă! Pace vouă, celor ce ați venit la praznicul iubirii Mele pentru om, la masa Mea de cuvânt! Iar și iar vă dați Mie o clipă aici, unde-Mi dau Eu Duhul pentru voi, ca să faceți și voi asemenea pentru Mine și să învățați de la Mine apoi învierea așa cum Eu v-am arătat s-o învățați! Pace vouă, precum vă dau Eu, nu precum lumea vă dă! O, dacă ați învățat pacea Mea, dacă ați putea ca Mine s-o purtați și s-o iubiți!

Nu vin mulți după Mine și după glasul Meu aici, căci cuvântul Meu își cere apoi chipul Meu în om și nu se îndură omul să se lase pe sine și să ia în el chipul Meu, dorul Meu, durerea Mea cea dulce, care merită totul, că nimic, nimic nu-l poate face frumos pe om ca și ea, căci bucuriile lui îl sleiesc pe om, îl duc departe de chipul Meu cel frumos, după care M-am uitat și l-am zidit pe om la început, când Eu și cu Tatăl l-am făcut pe om după chipul și asemănarea Noastră, dar el n-a voit să se păstreze așa și s-a smuls din Noi și s-a iubit pe sine omul și Ne-a făcut durerea cea mare, durerea pentru care Eu, Fiul Tatălui Savaot, a trebuit să fiu trimis de El și să vin pe pământ acum două mii de ani și să Mă fac Om născut din om și să-Mi pun apoi Ființa pe cruce și cu durere să-Mi vindec durerea Mea cea de la început, după ce l-am zidit pe om și apoi l-am pierdut.

Nu simte omul durerea Mea. Mă doare locul din care

omul s-a desprins din Mine când s-a voit mai mult ca Dumnezeu, și iată, așa stă el de atunci și până azi. Când omul vine la Mine ca să se înfățișeze Mie după ce-și sfârșește pașii trupului său el vede atunci slava din care s-a desprins când s-a rupt din Mine și s-a făcut pe sine dumnezeu peste el și peste pământ. Când vede omul aceasta în clipa aceea, abia atunci își înțelege el neputința sub care s-a supus când și-a ales voia sa, neputința în schimbul slavei și a puterii cea de sus, pe care avea să le aibă prin facerea lui cea de la Mine dacă nu s-ar fi încumetat să calce peste Dumnezeu după ce Dumnezeu l-a zidit pe el.

O, pace vouă, celor ce ați venit la izvorul Meu de cuvânt ca să-Mi știți durerea și s-o luați pe ea din Mine și s-o purtați ca Mine, căci Eu de la om o am și o port! O, bucurați-vă ca Mine și nu ca omul! Bucurați-vă cerește că ați venit să Mă cunoașteți așa cum sunt și să Mă iubiți așa cum sunt, plin de dor după om, iar dorul doare, și tot omul știe că doare dorul! Mi-e dor de om și dorul Mă doare, căci caut după chipul Meu în om și nu-l mai găsesc. Mi-e dor de voi, cei ce veniți la praznicul cuvântului Meu între Mine și om și vă spun vouă cu dor durerea Mea și mare alin găsesc că pot să vă spun, așa cum și omul găsește alin atunci când are cui să-și spună oful său și apăsarea cea de la el. E Domnul bolnav de dor și doare în El rana dorului. Fiți vindecătorii dorului Meu și învățați meșteșugul vindecării Mele, că M-am dat să fiu pus pe cruce din pricina durerii Mele după om și Mi-am făcut așa cale spre inima omului ca să-l înduioșez și ca să înțeleagă rana Mea cea de la el înăuntrul Meu, rană multă și grea cât șapte mii de ani, sarcină pe care am pus-o jos acum două mii de ani când omul fărădelegii M-a pus pe cruce ca să scape de Mine și ca să nu-și strice el bucuria din care ia și cu care s-a învățat în schimbul bucuriei pe care avea s-o aibă prin facerea lui cea de la Dumnezeu, dacă nu L-ar fi smuls pe Dumnezeu din viața lui, din fapta vieții lui.

Eu, Domnul, binecuvintez în ziua aceasta de praznic sfânt urechea voastră, inima voastră, ochiul vostru cel pentru Mine, ca să petrecem acum în unire și în iubire ca a Mea în voi. Mama Mea Fecioara vă dă din ea chipul Meu din ea, duhul ei cel una cu Duhul Meu și fericirea ei cea întru Mine, pe care ar fi putut omul să n-o piardă dacă ar fi voit el să rămână în iubirea Mea. Luați din duhul ei și rămâneți în iubirea Mea și a ei, a mamei Mele Fecioara, care are în ziua aceasta sărbătoarea ei de întoarcere acasă, la Tatăl, de unde Noi Ne avem purcederea.

E Duhul Sfânt cu voi! Simțiți-I unduirea! Luați din El iubirea Mea și rămâneți în ea, în iubirea Mea! E greu aceasta ce vă cer, dar Eu vă cer: rămâneți în iubirea Mea, rămâneți cu Mine ca și poporul Meu care este cu Mine prin jertfă de iubire și de ascultare cu iubire! Îi este greu aceasta omului, dar Eu vă cer, că aceasta trebuie să cer de la om, să-l cer înapoi pe om, căci el M-a părăsit pentru sine, și el știe aceasta.

O, mama Mea, e ziua ta de serbare, ziua când te-ai întors acasă, la Tatăl și la Mine, ziua când iarăși M-ai găsit după ce Ne-am despărțit prin crucea Mea cea pentru om purtată, mamă. Hai să Ne dăm celor ce vin să Ne guste bucuria Noastră cu ei la izvor și dorul Nostru după om, rana care doare în Noi de la om, mamă! Duhul tău este în Duhul Meu și tot așa și dorul. Așa să-i hrănim pe cei ce s-au strâns lângă Noi în ziua aceasta de praznic sfânt, praznic pentru tine, mamă. Binecuvintez Eu, Fiul tău și Dumnezeuul tău, cuvântul tău de mamă peste cei cu care azi petrecem aici, la izvorul cuvântului lui Dumnezeu peste pământ, o, mama Mea. Amin, amin, amin.

— **D**a, Fiul meu iubit, întru Care Tatăl a binevoit și pe Care mi L-a dat Fiu să-mi

fie! Da, ascult de cuvântul Tău și mă fac cuvânt pe masa de sărbătoare a poporului cuvântului Tău cel de azi. Fericirea mea nimic nu are în ea în afară de Tine, o, Fiul meu iubit, o, fericirea mea, o, frumusețea mea cea de sus, de la Tatăl! Te-am născut pe pământ din fecioria mea, cu care Te-am iubit atât de mult, atât de mult! Te-a dat Tatăl mie să Te port și să Te aduc pe pământ ca să poți să vii după om pe calea aceasta, o, copil frumos, cel mai frumos copil, cel mai frumos Om, dar cine Ți-a putut atunci cunoaște frumusețea? Nu poate omul să cunoască aceasta, căci omul e căzut din Dumnezeu, iar fructul înțelepciunii și al priceperii nu este în el. Înțelepții se încurcă și se împiedică în limba lor și în mintea lor și nu pricep frumusețea Ta, o, Doamne. Numai cei ce iubesc chipul Tău în ei, numai ei știu taina Ta, frumusețea Ta. Cei buni și înțelepți aduc pe Dumnezeu pe pământ și aceștia au înțelepciune prin ascultare, și acesta este semnul celor ce au de la Tine darul înțelepciunii adevărate, care-l naște pe om din Dumnezeu. O, nu cei ce învață carte ca să fie înțelepți, ci acei care învață de la Tine înțelepciunea care face din oameni apostoli și prooroci, aceea este înțelepciunea cea care este mai înainte de a fi fost lumina și prin care lumina s-a arătat și a fost apoi. La început a fost cuvântul lui Dumnezeu, iar înțelepciunea era sfatul lui Dumnezeu, și iat-o acum pe ea în mijlocul poporului Tău lucrând, o, Fiule Doamne! Ca o pasăre care-și trage puii sub aripioare, așa lucrează ea și își face apostoli și prooroci ca să aibă ea și să lucreze și să fie ea pe pământ cu oamenii, că pe pământ nu este înțelepciune și pier suflete din lipsa de înțelepciune de pe pământ.

O, popor al harului de sus, o, copii ai învățaturii din cer peste voi, vine Domnul la voi, vine cerul la voi ca o pasăre care-și adună pușorii sub aripi ca să-i ocrotească și ca să-i crească pentru El și pentru vecii! Vine Domnul la voi! Cuvântul Lui de pasărică hrănitoare vă face să plângeți de bucurie, măi fiilor. Dați această bucurie, dați-o celor ce vin la izvor și fiți împărțitori de har, căci harul cel de sus e mare peste voi. Mulțumesc cu aplecare sfântă iubirii voastre cea pentru Fiul meu și Mântuitorul meu Iisus Hristos. Fiți frumoși! Fiți ai frumuseții Fiului meu și uitați-vă în El, ca să vă așezați mereu chipul cel frumos! O, câtă durere de la om pe Duhul Fiului meu! Omul se vede și se crede frumos și se uită la el mereu și se place pe sine și se împodobește și voiește să placă în jur și să se simtă bine așa și se hrănește așa, dar nu e frumos omul, ci e tare, tare urât la cer, căci cine nu are în el chipul cel frumos al Fiului meu e om urât, e departe, departe de tot de chipul cel frumos pe care Dumnezeu l-a dat omului la început să-l poarte după ce l-a întocmit din pământ și din suflare de viață de la Dumnezeu în el.

Voi, cei care veniți și beți cu sete din izvorul cel de sus al harului prin Fiul meu Iisus Hristos, învățați, o, învățați înțelepciunea iubirii și a frumuseții omului, învățați din râul de cuvânt care se revarsă din Duhul și din gura Fiului meu peste voi! Veniți, veniți și luați și învățați! Învățați să fiți! În vremea mea de pe pământ învățătura cea de sus și înțelepciunea ei s-a născut în mine de micuță prin iubirea mea cea pentru Dumnezeu toată și m-a ținut de mână ca o mamă înțelepciunea și m-a zidit pentru ea și a făcut din mine pe Fecioara care a zămislit în pantecele ei pe Fiul lui Dumnezeu Savaot, de la Duhul Sfânt sălășluit în mine ca să-L aduc pe pământ pe calea aceasta, și așa s-a împlinit, și am fost eu omul cel frumos al lui Dumnezeu pe pământ în vremea aceea și L-am purtat în inimioară și în pânțe apoi pe Cel preafrumos, pe Dumnezeu-Cuvântul, Care a venit în lume să mântuiască pe cei păcătoși.

Nu este altfel frumusețea omului în afară de cea a purtătorilor de Dumnezeu, nu este! Omul se vede și se crede frumos, dar nu este, ci e tare, tare urât înaintea cerului de vreme ce îi lipsește Dumnezeu în el.

O, fii ai oamenilor și voi, fiice ale lor, nu vă mai căutați înfrumusețare pe căi străine de curatul frumuseții, că nu este aceasta frumusețea! Uitați-vă în viața mea, în pașii ei, în duhul ei, în iubirea ei și luați-mă de oglindă ca să vă vedeți chipul și să-l vedeți și pe al meu și să știți apoi să alegeți! Căutați și veți afla și veți avea! Căutați pe Domnul în voi să fie cu Duhul Său, Care știe să ceară și să găsească! Amin.

Iar voi, cei ce vă porniți mereu spre izvorul de cuvânt al Fiului meu Iisus Hristos, aici, unde-Și adapă El turma Lui cea mică, luați și învățați taina omului frumos și dați de știre în lung și în lat taina aceasta, și veți avea plată, căci cel ce primește și nu dă și altuia nu învață să facă și el ceea ce are să dea, să aibă și el ceea ce ar da altuia. Eu vă mulțumesc că mă iubiți venind să petreceți cu mine și cu Domnul și cu poporul Său sărbătoarea mea cu cerul aici! Vă mulțumesc pentru credința care sălășluiește în voi pentru venirea Domnului cuvânt acum pe pământ. Iubiți frumusețea mea și taina ei, pe Fiul meu Iisus Hristos, Ființa inimii mele pe pământ și în cer, că n-am purtat în mine alt duh și alt chip și alt dor, decât pe Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu. Mă dau vouă oglindă după care să vă înfrumusețați duhul și chipul, dar părăsiți duhul lumii care vă învață să vă stâlciți frumusețea cea dinăuntru și cea din afară, cea plăcută Domnului și cerului Său de sfinți. Fugiți de pedeapsă, căci orice părăsire a voii lui Dumnezeu în voi își va cunoaște în voi pedeapsa, iar eu voiesc să vă cruț și de aceea cu duh de mamă vă povățuiesc așa, căci văd și știu, și vă spun ce știu. O, nu vă fie rușine de lume, că lumea este putregai! Fie-vă rușine de Domnul și de sfinții Lui și de îngerii Lui pentru putregaiul lumii din voi, care intră prin simțuri în voi când voi nu vegheați, căci Domnul este slavă mare! O, îndrăzniți și biruiți-vă pe voi, dar nu pe Domnul din voi pentru fața lumii în voi! Sunt zilele înțelepciunii care coboară din cer la voi în zilele acestea. Alăptați-vă de la pieptul ei ca să nu pierdeți plata aceasta! Cu dor vă povățuiesc, aceasta este iubirea mea. Cereți poporului sfințit să vă povățuiască, fiindcă are de la Dumnezeu. O, pace vouă, din cer pace! Vă număr pașii, dar și iubirea o socotesc cum și câtă vă este. Voiesc să am ce să iau și să arăt cerului că am de la voi să aduc la cer. Amin.

O, Fiule Emanuel, le-am dat din gura mea, iar eu sunt întru Tine, unde m-am sălășluit din ziua când am intrat în veșnicie, în petrecerea cea de sus a sfinților Tăi, cea care este ca în cer. O, mărire Ție și mare iubire să-Ți dea cei ce Te caută ca să Te afle și ca să Te urmeze după chipul pe care Tu îl aștepti să-l aibă cei ce Te urmează pe pământ! Duhul fecioriei, întru toate neîntinat, prin care Dumnezeu sălășluiește în om, acesta este darul meu pentru cei pe care azi i-am hrănit eu după cuvântul Tău, o, Fiul meu Iisus Hristos, Fiul meu iubit! Amin, amin, amin.

— **D**a, mamă! Eu Mă aplec măreției iubirii tale pentru cei ce vin să învețe iubirea de Dumnezeu, mamă. Tu ești chipul cel frumos al omului iubitor de Dumnezeu, mamă.

Iată mama Mea, întru care Tatăl a voit să sălășluiesc Eu, Fiul Său, la venirea Mea acum două mii de ani și să vin între oameni pe pământ! Ascultați de povața ei, voi, cei ce luați ca să învățați iubirea cea pentru Dumnezeu! Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă aplec și vă mulțumesc că Mă iubiți venind să petreceți cu Mine și cu sfinții aici, la vreme de sărbători. Vă

mulțumesc pentru credința care sălășluiește în voi pentru venirea Mea cuvânt peste pământ! Voiesc să vă mulțumesc și pentru chipul Meu în voi dacă veți vrea să-l purtați cât mai frumos și să-Mi dați așa iubirea voastră cea pentru Dumnezeu. Vă dau vouă Duhul Meu să vă călăuzească, căci El vă învață să aveți în voi chipul Meu. Vă binecuvintez pașii cei călători mereu spre izvorul Meu de cuvânt și pașii care vă întorc înapoi spre locurile voastre. Vă aștept mereu în prag și vă deschid binecuvântându-vă ori de câte ori vă porniți spre grădinile Mele de azi, pe care Eu, Domnul, le-am întocmit pe vatra neamului român pentru venirea Mea cea de acum ca să-Mi pregătesc un popor frumos din mijlocul acestui neam scris în cer ca să-Mi aleg din el casă de sălășluire la venirea Mea acum, la sfârșit de timp. O, nu uitați, luați și mâncați! Mâncați cuvântul Meu și îndulciți-vă cu el viața și fața! Nu cumva să nu vă uitați în el, nu cumva să-l dați în lături apoi. El își așteaptă în voi rodul său. Nu părăsiți iubirea spre care veniți de bună voie și neîmpinși spre ea. Vă voi îmbrățișa în cuvânt la sfârșit de sărbătoare și îl voi trimite spre voi. Vă înfășor în cuvânt și la sfârșitul zilei de serbare și de învățătură și de iubire între Mine și voi. Pace vouă! Rămâneți în iubirea Mea! Faceți-vă iubire Mie precum poporul Meu de la izvor se face! Rămâneți în iubirea Mea, rămâneți în duhul poporului Meu! Eu, Domnul, v-am adunat și v-am hrănit ca pasărea care-și strigă puii să și-i hrănească, numai să vrea ei să fie pui și să iubească hrana cea din gura Mea pentru ei.

Sunt fericit că pot să vă grăiesc. Credința voastră Îmi dă putere să vă dau. O, schimbați-vă viața după chipul Meu. Pace vouă! Binecuvântare vă dau vouă ca să puteți ceea ce vă cer. Credeți, și veți avea putere și veți putea! Dacă munții cred și se mută, ascultând când ei se supun, voi și mai mult să credeți și să puteți ascultând, și veți avea plată. Amin.

Iar ție, ție, popor de la izvor, îți aduc mulțumire pentru jertfa ta de iubire când Eu îți cer să-Mi așezi masă de sărbătoare ca să cinez cu cei ce vin după Mine ca să învețe să vină. Îți mângâi iubirea cea cu trudă lucrată și te îndemn la lucrare mare pentru ea mereu, mereu, căci iubirea este cea care nu se sfârșește niciodată cu jertfa ei, măi poporul Meu. Ea este cea care se dă dăruindu-se plină de dor, plină de această putere a ei, de plinul ei, care se revarsă neîmpuținându-se și veșnic deșertându-se, căci chipul ei în om așa este: este ca Dumnezeu, fără de sfârșit. Amin.

Voi îmbrățișa în cuvânt la capătul sărbătorii pe cei ce au venit și au luat de la Mine lor și le voi da ca să ia și ca să înfăptuiască peste ei darurile Mele lor. O, Ierusalime, poporul Meu, hrănește-Mi puterea să vin, tată, la tine mereu, și de la tine să Mă împart spre viața celor călăuziți de Tatăl Meu și al tău la staulul cuvântului Meu ca să le dau lor din viața Mea, căci viață am venit să dau și din belșug să dau.

O, poporul Meu, o, sluga Mea pe care Mă sprijin ca să vin, Eu, Domnul Dumnezeuul tău, am grijă de tine, iar tu să ai grijă de Mine, măi poporul Meu, căci Tatăl te are scris de proptea pentru Mine ca să vin și ca să-Mi împlinesc lucrarea cea de la El dată, iar tu supune-te și să nu-ți fie greu, căci Eu, Domnul, te port. Eu stau în nori deasupra ta și te cuprind în norul cel tainic al slavei venirii Mele și Mă las cuvânt de deasupra ta peste pământ și fi-va în curând să sălășluiască slava Mea deasupra creștetului tău în chip văzut, și Domnul te va purta în carul Său de biruință, precum este scris, și unii altora ne vom da atunci mângâierea cea de după biruința pentru care am trudit și am așteptat-o trudind. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu la început de sărbătoare și Mă

întorc în carte pentru cuvântul cel de sfârșit al sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioara. Amin, amin, amin.

*

Petrecerea Mea și a mamei Mele Fecioara și a sfinților Mei cu popor adunat la izvorul Meu de cuvânt, a fost dulce această petrecere, ca și inimioarele celor ce au venit de peste tot la sărbătoarea cea de azi. Cerul se unește cu pământul prin grăirea Mea cea plină de sărbătoare, iar Eu, Domnul și cerul Meu de sfinți și de îngeri, stăm în nor, aici, în cetatea slavei Mele cea de nou Ierusalim și tainic mângâiem și tainic privim cu nesaț toată iubirea cea pentru noi a ta, Ierusalime slujitor lui Dumnezeu pe pământ pentru slava Lui în mijlocul tău când vine la izvor popor cu dor în el pentru părășia lui cu Mine în sărbători.

O, ce dulce și ce frumoasă cetate Îmi lucrez Eu cu tine pe pământ, măi poporul Meu! Nu ca lumea lucrăm, tată, ci după plăcerea cea de sus lucrăm și înfăptuim, ca să ne putem aciuă de lume în sărbătorile Mele cu tine și ca să ne ospătăm unii pe alții cu dragostea din noi, căci Dumnezeu este dragoste, și nu cunoaște lumea și duhul ei dragostea Mea cea fără de prihană în ea, Duhul Meu Cel curat și pururea curat în toate și pentru toate, și așa fel de împărăție voiesc Eu să așez pe pământ în oameni și între oameni, dar atât de greu Îmi este să-l curăț pe om îndeajuns pentru această măreață împărăție, pentru masa Mea de petrecere cu omul pe pământ, om după chipul și asemănarea Mea ca să pot să petrec cu el, ca să semănăm unii cu alții și să nu fie cusur în frumusețea acestei împărății, atât de așteptată de suitele cerești ca să vină pe pământ și ca să se așeze și ca să fie apoi.

De șapte mii de ani doresc împărăția Mea cu omul, dar s-a despărțit de Mine omul de șapte mii de ani. Am trezit acum Duhul Meu cu multul și L-am așezat la lucru mult cu voi, măi fiilor, și vă am pe voi cănuțe în care Eu torn și din care să bea cei ce nu mai au un strop de răcoare să ia de pe undeva, că nimic, nimic nu mai este curat pe nicăieri, și totul este amestecat cu pleavă și cu neghină multă și nu mai este pe pământ hrană curată pe nicăieri, în nici un colțișor sau loc, căci lumea e peste tot, iar duhul ei seacă tot binele lui Dumnezeu, care ar mai da să se împartă oamenilor și să nu moară toți oamenii, dar iată, pe pământ nu mai este vremea vieții, ci numai pentru moarte folosește omul toată vremea sa.

O, cât Mă mângâi în durere că pot să grăiesc pe pământ adevărul cel dureros, care s-a așezat să împărățească peste tot! Duhul proorociei nu-l mai cunoaște omul, că pe nicăieri nu mai încapă Duhul lui Dumnezeu între oameni. Nimeni pe pământ nu mai vrea să știe bine că Dumnezeu este mereu astăzi, și altfel El este nelucrător între oameni, și vai oamenilor din pricina duhului proorociei, care lipsește atât de mult din mijlocul lor și n-au lumina cea din cer între ei!

Duhul proorociei este lumina lumii. Acolo unde el nu încapă între oameni, totul este întuneric fără de viață, fără de vedere, fără de grai. Eu sunt duhul proorociei, Eu sunt lumina lumii și i-am spus omului să umble în lumină, să fie fiu al zilei i-am spus, căci noaptea nu mai poate să lucreze nimic. Pentru toate își mai face omul vreme, dar ca să se oprească în fața cuvântului Meu, lăsat pe pământ între Mine și om ca să-l învețe bine omul și să-l trăiască așa apoi, o, n-are omul vreme să îplinească el această minune. Ce minuni mai caută el să vadă și să poată prin ele când el nu are vreme să-L citească pe Dumnezeu-Cuvântul, Care a venit și vine din cer să grăiască cu omul? Duhul proorociei mai poate să-l salveze pe om din în-

tunericul în care stă. Grăirea Mea peste pământ și primită ea de om, aceasta este care poate să-L îplinească pe Dumnezeu casnic cu omul, creștet al familiei bisericești, stâlpul de întărire al casei duhovnicești, capul bisericii lui Dumnezeu. O, iată de ce vin Eu și Mă fac cuvânt pe pământ și-Mi întăresc casă tare nu din cărămizi de pământ, ci din fii, din oameni cu credință în ei pentru duhul proorociei, care întocmește pe pământ casa lui Dumnezeu și casnicii Lui! Amin.

Am stat în ziua aceasta de serbare, am stat atât de odihnit aici, Eu și mama Mea Fecioara și toți oaspeții din cer! Unduirea Duhului Sfânt din unii în alții, ce frumoasă a fost! Trebuie însă mai multă grăire, măi fiilor, și aceea să fie grăire asemenea cu a Mea. Așa cum grăiesc Eu între voi, cu ce cuvânt, cu ce duh, cu ce sortare de grăire, cu ce sănătate de cuvânt trecut prin sită și bine curățat de duh de om și de mărunțișuri omenești, așa grăire să se nască pe masa de praznic la sărbătorile Mele cu voi și cu cei ce vin la masa Mea cu voi. Toți fiii cei frumos întocmiți la înțelepciunea duhului proorociei și toți cei ce se dau să fie întocmiți așa, toți să lucreze și să împodobească harul și lucrările lui cele de sus în zilele de serbare cu strângere de popor la izvor.

Voi, fii iubiți, pe care vă am popor al Meu la izvor, voi să nu vă întristați că lucrați zi și noapte pentru slava Mea, ci să fiți credincioși acestei slave și să vă bucurați că slava Mea v-a tocmnit să lucrați pentru ea, chiar dacă lucrul jertfei voastre întrece adeseori puterea trupurilor voastre, tată, căreia Duhul Meu îi dă mereu hrană de putere când ea trebuie să poată. O, nu vă veți pierde plata, măi fiilor! Vedeți voi că după trudă vine sărbătoare? Iată, așa este și cu plata. După trudă vine ea.

Voi, fiilor, să aveți grijă mare și multă de sărbătorile Mele cu sfinții între voi, de lucrarea duhovnicească, de cântarea duhovnicească și care trebuie să semene cu a sfinților și cu a îngerilor, nu cu a oamenilor, măi fiilor. O, aveți grijă de toate simbolurile, de toate stările și lucrările cele pentru sărbători, că e hrană de la voi pentru sfinți și pentru cei ce mănâncă la masă cu sfinții în zilele Mele de sărbătoare cu voi, aici, în grădinile întocmite de Mine și de voi pentru slava Mea cu voi. Când eram pe pământ lucram pilde cu Duhul Meu Cel lucrător prin cuvânt și le împărteam oamenilor prin grai și aveau tâlc adânc și au rămas ele de înțelepciune peste oameni. Privesc la voi în zilele de sărbătoare cum duhul proorociei suflând peste voi vă dă vouă să împărțiți simboluri și pilde pentru sporirea înțelepciunii duhovnicești, pentru întărirea dragostei de mântuire peste cei ce vin la izvor ca să ia și ca să aibă de viață pentru viața lor mereu. O, ce mângâiere am făcut Eu din voi pentru Dumnezeu și pentru sfinții Lui și pentru zilele Mele de serbare cu popor adunat la izvor, măi fiilor!

Și acum grăiesc celor cu care am petrecut în ziua aceasta, venind ei la sărbătoarea cea pentru mama Mea Fecioara și le spun lor așa:

Voi, cei ce aveți credință, bătând cale spre izvorul Meu de cuvânt, căutați, tată, când vă întoarceți la locurile voastre de viațuire, căutați să puneți peste voi din zi în zi mai mult frumusețea cea de sus a omului, chipul Meu peste voi și purtat de voi cu fapta și cu vederea, căci orice dar împărțit de aici vouă, își așteaptă rodirea în voi. Am grăit vouă în ziua aceasta de chipul omului frumos și v-am povățuit să nu vă rușinați de lume cu Mine în voi, cu voia Mea împlinită peste viața voastră și peste felul cum se vede ea, căci voi sunteți datori lui Dumnezeu, nu oamenilor, ci slavei Domnului, care dă să vă înfășoare întru ea și să-i purtați veșmântul, că vine vremea Scripturilor împlinite la vedere, și de care cei fățarnici nu vor avea parte. Frica

de Dumnezeu vă poate fi de sprijin, adică frica de pedeapsa care ar fi s-o găsiți pentru neascultare de tot ce vă cere Dumnezeu să puteți și să purtați. O, dacă ați vedea câtă ordine cerească domnește între sfinți și între îngeri în cele ce nu se văd din pricina slavei lor orbitoare! O, dacă ați vedea cât curat, cât frumos stă peste tot și peste toate câte sunt intrate în taina cea acoperită în nor, taina lui Dumnezeu cu cei ce au ajuns cu El întru cele de sus întocmite pentru cei ce sunt ai Domnului pe vecii! Fiți, dar, harnici gospodari pentru cele ale patriei cerești, care vă așteaptă dacă o iubiți cu totul aici, în mijlocul celor văzute ale lui Dumnezeu, căci văzutele lui Dumnezeu și nevăzutele Lui nu au locuri diferite, ci același loc, împreună unele cu altele, și cât de puțini sunt pe pământ care să poarte în ei sfială pentru nevăzutele care-i înconjoară pe ei în locul unde ei viețuiesc! Toate nevăzutele lui Dumnezeu sunt veșmântul cel tainic al celor ce se văd și, iarăși, văzutele toate sunt veșmântul cel de deasupra al nevăzutelor, sunt norul peste cele ce nu se văd și care le acoperă pe ele ca și pe Dumnezeu, căci nu de altceva a făcut Dumnezeu văzutele toate, pe cele ce se văd.

Am petrecut cu voi, o, fiilor călători, și v-am dat apoi însoțitori cerești pe cale dintre cei ce nu se văd cu ochiul trupului, căci Eu atât de slăvită Îmi am împărăția și am suite de slujire, de suire și de coborâre, de mergere pe cale, de ajutorare și de ocrotire tainică, oștiri cerești slujitoare Mie și celor ce Mă iubesc pe pământ și în cer, oștiri care nu-și mai sfârșesc slujirea și sunt pe vecii slujitoare și sunt în fericire că-Mi slujesc. Așa și voi, fiți fericiți că slujiți vouă și Mie după plăcerea Mea și nu după cele ce nu vor mai fi în curând. Vă dau din Duhul Meu, vă hrănesc atât de minunat cu râul Meu de cuvânt. O, împliniți-l pe el, și prin el împliniți-vă pentru Mine! Fiți atenți că vă spun o dorință a Mea acum. Dacă dragostea Mea v-a dat vouă părtășie la bogăția de pe masa Mea de nuntă cu poporul Meu mireasă, dacă Eu v-am deschis ca să veniți și ca să luați și ca să aveți din destul, fiți acum curați în iubire pentru această masă și nu mai luați de pe nicăieri pentru voi, căci binele vi-l doresc când vă învăț așa. O, cum ar fi să coboare o slugă împăratească să petreacă cu oamenii de rând, cu slugile cele de pe margini, când împăratul a așezat-o pe ea la masa cea mai de sus să stea? N-ar fi să-l înșele pe împărat o așa slugă slujitoare lui? De aceea și Eu vă rog pe voi să vă îndestulați cu cele de la masa Mea cea de sus cu poporul Meu mireasă și să nu mai coborâți la altfel de petrecere care s-ar arăta cu fața lui Dumnezeu, căci peste tot dau să se arate numai frânturi și nu hrana întreagă, măi fiilor. E ca și cum ai avea o familie și, bine întocmită fiind ea, te mai duci ca să-ți mai ghicească și altcareva despre soarta ei, despre mersul ei, umblând să aduni pentru ea din cele ce nu sunt ale ei. O, Eu vă hrănesc pe voi din izvorul înțelepciunii Mele, iar voi să primiți, că bine vă povățuiesc Eu, căci hăinuța cu împrumutatul trebuie s-o dai înapoi, dar cea care este dăruită ție este fără de cusur și fără de preț și fără de datorie pentru ea. O, iubiți postul și rugăciunea cea sfântă, iubiți chipul cel frumos al lui Dumnezeu în voi și peste voi înăuntru și pe deasupra, căci sunteți datori învățaturii Mele, care vă învață și care vă dă facere nouă, fiilor! Amin.

Acum, poporul Meu de la izvor, strângem masa, tată, și facem ordine și lucrăm mai departe odihnindu-ne și ne odihnim lucrând, fiilor, că nici cei din cer nu stau nici o clipă, ci lucrează, și Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez. Lucrăm, fiilor, că nu suntem dintre cei fără de rost, fără de lucru, căci Tatăl ne-a tocmnit ca lucrători. Tot ceea ce începem trebuie terminat de lucru, și tot ceea ce lucrăm trebuie să începem în fiecare zi. Binecuvântată să vă fie lucrarea cea de zi și cea de noapte, măi

fiilor! Pe toate să le lucrați cu toată tragerea de inimă. Nici plictiseala, nici săturarea, nici lenea, nici nepăsarea de cele ce sunt de făcut, să nu vă lucreze pe voi acestea, că nu sunt acestea de la Dumnezeu. Fiți gata pentru Domnul mereu și nu stați, că nu e frumos să stea omul fără de lucrare, fiilor. Fiți slava Mea și a lucrărilor Mele cu voi, căci Tatăl Meu lucrează și lucrez și Eu, și tot așa și voi, ca Tatăl și ca Fiul în lucrarea Duhului Sfânt Cel lucrător de la Dumnezeu peste Noi și peste voi. Amin.

O, pace vouă, fiilor! Trimiteți cartea aceasta spre cei ce au stat în ziua aceasta de sărbătoare cerească la masă cu Dumnezeu, la masa Mea în grădinile Mele cu voi aici, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2011

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Grăirea Domnului cu turma bisericii. Ioan Botezătorul proorocește înnoirea bisericii și focul care va ieși din mijlocul ei.

Imi fac coborârea prin cuvânt de lângă Tatăl lângă poporul cuvântului Meu cel de azi în mijlocul neamului român, că e sărbătoare între cei din cer, sărbătoarea îngerului Tatălui, căci Tatăl Meu Savaot l-a trimis pe Ioan Botezătorul, pe îngerul Său, după cum este scris, să-Mi gătească slăvită calea Mea spre oameni după ce M-a botezat el în râul Iordan ca să Mă arăt apoi oamenilor Dumnezeu adevărat și mărturisit de Tatăl, Care M-a trimis, cu înger vestitor înaintea Mea mergând.

Sunt Domnul Iisus Hristos și vin la tine cu îngerul Tatălui, poporul Meu, și le spun tuturor că Tatăl Savaot a zis și a scris despre Mine și despre Ioan: *«Iată, Eu trimit înaintea feței Tale pe îngerul Meu, care va pregăti calea Ta înaintea Ta»*, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, spun așa: Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, pe poporul Meu înaintea feței Mele, care-Mi pregătește calea Mea înaintea Mea. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, tu ești suita care Mă întâmpină când vin din cer cu sfinții în cuvânt de Duh Sfânt și-Mi dai onorul ca Unui Împărat, Îmi dai primirea prin credința ta în venirea Mea cea de azi, iar Eu apoi Mă împart oamenilor credincioși ca să-i hrănesc pe ei, căci aceștia se hrănesc cu tot cuvântul care iese din gura Mea și îl așteaptă cu dor, și iată, te hrănesc pe tine și le fac parte la masa Mea cu tine și mănâncă ei cu Mine și cu tine la masă, măi poporul Meu. O, dulce Îmi este grăirea când vin și-ți grăiesc! Ca un părinte dulce grăiesc cu tine și se miră cei îndărătnici de vorbirea Mea cu tine, se miră și se tot miră de ce vorbesc Eu așa dulce cu tine, dar ce să le fac dacă ei sunt necredincioși, dacă ei uită că Eu am lăsat scris în Scripturi că Eu îi voi mângâia în Ierusalim la pieptul Meu pe cei ce se vor bucura de izvorul venirii Mele la sfârșit de timp când albia cuvântului Meu va da pe deasupra de slava lui, de venirea Mea cu slavă în cuvânt de Duh Sfânt ca să-i hrănesc pe cei ce se împruncesc ca să vină la Mine, căci a unora ca aceștia stă gata să se arate împărăția Mea și să fie ea a lor.

Mă slăvesc în cuvânt de sărbătoare, căci duhul omului credincios are nevoie de hrană multă și bună ca să crească Dumnezeu în inima lui. Se duc oamenii pe la mănăstiri și pe la biserici, se duc alergând, dar nu găsesc ei ceea ce găsesc la masa Mea de azi cu poporul Meu cel din români cules de Mine ca să-Mi fie popor la venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ.

Voi, cei care Mă căutați ca să Mă găsiți, cutreierând peste tot pe unde auziți că ar fi să-Mi arăt Eu slava sau că lucrez mai cu putere, vă grăiesc vouă acum prin acest cuvânt și

vă spun că Mi-e tare milă de voi. Voi vă duceți pe la mănăstiri, pe la biserici, pe la locuri vestite din unii în alții că sunt Eu lucrând, dar nu găsiți ceea ce găsiți aici, la masa Mea cu poporul Meu, și plecați de pe acolo tot sleiți cu sufletul din voi, tot arși de sete, tot neajutorați, ba vă mai și încântați de ușurătatea cu care se prefac că sunt de partea Mea cei ce sug sufletul din voi pentru slava lor cea de la oameni și de la voi cu vârf și îndesat în punga lor, căci voi sunteți dajnici lor și dați dajdie și la Cezar, dajdie și la biserici, căci numai fiii acestora sunt scutiți de dajdie, dar nu și voi. Mi-e milă de voi ca de oile fără păstor, fără înfiere, și vă ies în cale cu hrană din cer și cu părintească mângâiere, numai să fiți voi credincioși cuvântului Meu, care vă mângâie pe voi, cei ce căutați după Dumnezeu ca să-L aflați pe El. Le spun slujitorilor de biserici că n-au milă de voi, n-au milă de cei ce caută după Dumnezeu cu sufletul ars de dor. Ba pe aceia îi au și mai rău la inimă, căci ei au nevoie de supuși, de dajnici pentru orice ar da să-i ajute ei pe oameni.

Bat la ușa voastră cu Ioan, Botezătorul Meu, o, slujitori de biserici! Deschideți-Ne Nouă! Am ieșit din carte ca să întăresc și să înnoiesc lumea cu tot cuvântul ieșit din gura Mea și care este împlinitor. Am ieșit din carte și grăiesc mai departe, că nu e grăirea Mea numai cât cartea Scripturii și atât. Vă înșelați dacă așa dați să credeți și să ziceți unii altora așa. Am ieșit din carte și grăiesc cu multul, că nu putea cartea să Mă cuprindă în ea cu grăirea Mea toată, căci Eu grăiesc mai departe și grăiesc mult cât râul care nu stă din izvorărea sa, râul cel așa făcut de Tatăl ca să nu stea din cursul lui cel mult, și nu cât șuvița care curge din apa de ploaie, o, nu așa, căci râul Meu de cuvânt izvorăște din cer, din gura lui Dumnezeu, că Domnul este izvor curgător, nu este apă stătătoare cum dați voi să-Mi puneți stăvilar cuvântul Scripturilor Mele, și mai mult să nu mai grăiesc, mai mult de atât pe pământ. Iată, Eu trimit pe îngerul Meu, pe poporul cuvântului Meu cel de azi îl trimit cu carte spre voi, căci în mijlocul lui Îmi las grăirea Mea cea de azi peste pământ. Vreți, nu vreți, credeți sau nu, ascultați glasul Meu de peste voi, căci Eu vă întreb pe voi de viața oilor Mele. Fiți înțelepți, căci oile Mele sunt cele care ascultă de glasul Meu și merg după Mine, iar voi dați cu bățul în ele ca să nu asculte, ca să nu creadă, ca să nu vină după Mine. Eu însă le hrănesc, nu le jupuiesc așa cum le faceți voi, ci le mângâi durerea și le dau darul credinței și îngrijesc de viața lor, de mântuirea lor, căci am venit atunci și acum în lume ca să aibă oile viață și din belșug să aibă, căci cuvântul Meu are viață în el și mereu viață, mereu hrană pentru viața lor. O, nu se va opri izvorul cuvântului Meu din curgerea lui și va inunda el cu bucurie și cu mângâiere multe inimi zdrobite de timp și de dureri, iar vouă vi se va cere aspră socoteală pentru ceea ce ați dat voi să fiți pe pământ și pentru cât ați lucrat după cum v-ați ales să fiți. O, păcat de dragostea Mea care curge pe jos și nu vă aplecați după ea ca să nu se piardă când ea vine să vi se dea vouă spre iertarea păcatelor! Păcat de voi că v-ați ales să vă numiți slujitori lui Dumnezeu și nu dați să înțelegeți ce așteaptă de la voi această numire de slujire! Privesc la voi cum dați tot mereu să ridicați locașuri de închinare înaintea oamenilor ca să vadă ei unde să vină spre voi, dar Eu, Domnul, vă voi întreba pe voi de viața oilor, nu de zidiri pentru ele. Vine ziua să dați înapoi ceea ce ați luat de la supușii voștri, de la dajnicii voștri în nume de lucrare de biserică, și nu veți avea vremea pe care a avut-o Zaheu ca să vă spălați de păcat. O, ce veți face voi?

O, ce vom face, Botezătorule al Meu? Cum să-i trezim la temere de Dumnezeu pe cei ce n-au habar de acest răspuns înaintea Mea?

— O Doamne Mieluț, o, milosule Doamne, eu ca și atunci strig și la fel grăiesc: «*Iată, securea stă la rădăcina pomilor, și tot pomul care nu are roadă bună se taie și se aruncă în foc*». Amin.

Iată, slujitorii de biserici nu au rod, Doamne, pentru Tine, nu au ucenici sfinți Ție, ci au ca și ei ucenici, dar fiii cei lucrători Ție ai poporului cuvântului Tău cel de azi, au aceștia pentru Tine ucenici frumoși, hrăniți din gura Ta cu dulcele Tău cuvânt și ai de la ei rod bun și-Ți faci cu ei lucrarea Ta cea după adevăr lucrare, căci prin slujitorii de biserici n-ai avut ce să culegi și să ai deoparte popor ales. Durerea noastră își găsește alin în mijlocul fiilor poporului Tău cel credincios venirii Tale de azi, că dacă pe ei nu i-am avea, unde am mai nădăjdui să avem rod și să ieșim la capăt bun cu lucrarea Tatălui, cu înnoirea a toate dintr-un sâmburel mic, din sămânță nouă, din poporul cuvântului Tău, Doamne? N-avem ce să le mai facem și ce să le mai dăm slujitorilor de altare. I-am tot strigat, și Tu, și noi, sfinții Tăi. Ei au altă lucrare de lucrat, iar noi va fi să înnoim din temelii biserica Ta și pe fiii ei, și pentru care Tu ai pus sămânță la însămânțat, că nu putem pune petec nou la haină veche și nici petec vechi la haină nouă, ci totul nou va fi, căci așa este scris. O, nu putem pune vinul cel nou în butoaie vechi și nespălate și nereparate și neînnoite, ci punem în vase noi vinul cel nou, căci așa este scris, și va ieși un foc din mijlocul slujitorilor de altare și-i va mistui pe ei focul acesta, iar cine din ei vor scăpa prin foc, aceia se vor curăți, se vor înnoi și vor înnoi pe mulți, dar mai este un picuț de răbdare și de așteptat până se va umple între ei cupa fărădelegii și va da pe deasupra și se va vedea aluatul ei și se vor mira mulți dintre ei că n-au voit să primească din partea Ta mâna cea întinsă după ei ca să-i ridici pe ei din pieirea lor, din minciuna sub care ei dau să Te ascundă pe Tine ca să se arate ei ai Tăi oamenilor. Pe vremea mea când Ți-am pregătit calea ca să Te arăți apoi Dumnezeu slăvit, eram cucernic în cuvânt cu cei cucernici și-i povățuiam pe ei spre duhul dreptății și al nădejzii și al credinței și al iubirii de Dumnezeu, dar eram aspru și drept cu cei fățarnici și le spuneam celor mincinoși prin fața lor cea de deasupra, le spuneam lor că sunt pui de vipere și șerpi, că nu-l urmau ei pe Avraam cu care se lăudau, căci dacă l-ar fi urmat Te-ar fi cunoscut ei și pe Tine atunci, așa cum Avraam Te-a cunoscut și Te-a urmat când i-ai grăit lui din cer, căci grăiai cu el așa cum grăiai cu mine în inima pustiei și mă învățai toate, așa cum ai dat să-i grăiești și lui Adam în rai, dar el Te-a înșelat așa cum Te înșeală toți slujitorii de biserici, care duc lumea cu vorba, căci nu sunt ei păstori de oi, fiindcă altceva înseamnă și lucrează lucrarea cea de păstor.

O, ce frumos rai am avut eu în inima pustiei, Doamne! Judecată scrisă pun eu acum în cartea Ta pentru tot omul care nu vrea să creadă că oricine voiește poate să se hrănească cu tot cuvântul care iese de la Dumnezeu peste el. Duhul Tău m-a învățat toate, ca pe Adam în rai. Mi-ai îndumnezeit ființa așa cum a fost voia Ta și mi-am hrănit trupul ca un om, așa cum a fost voia Ta, o, Doamne, dar ca în rai l-am hrănit, și nu ca pe pământ, și am ajuns cu lucrul meu cel pentru Tine până la botezul Tău la Iordan și până la uceniciei mei și ai Tăi apoi și până la Irod apoi, o, Doamne, și apoi iarăși la Tine, în cer, slujit mereu de îngeri, căci alți însoțitori eu nu am avut, fiindcă viața mea de om a fost viață de inger, și cu îngerii am petrecut și ei mi-au fost frați.

Le spun oamenilor toți și le spun lor că mâncarea pe care și-o tot împodobesc ei cu de toate, nu-i hrănește ea pe ei, ci îi infometează ca să tot mănânce din ea și să-și piardă vremea și

viața mâncând.

O, săracuților de voi, cum să vă ajut să știți ce este viața? Vă spun vouă: căutați mai întâi împărăția cerurilor, și apoi pe celelalte, că altfel nu veți scăpa de truda cea pentru hrană decât după ce treceți cu trupul. A venit pe pământ vremea să aveți nevoie de Dumnezeu, nu de mâncare, iar voi nu pricepeți aceasta. Iată-L pe Domnul, vine cuvânt pe pământ la voi, iar voi nu pricepeți aceasta, fiindcă păstori care stau peste voi vă țin sub bățul lor de peste voi ca să vă țină sub supunere, că le sunteți dajnici, dar Domnul are ca toiag de păstor cuvântul Său cel dulce și vă dă din gura Sa, din Duhul Său vouă ca să înviați la glasul Său de păstor și să prindeți nădejde. Fiți înțelepți, ca să știți să cunoașteți pe Domnul, Care vine să-Și curețe aria și să-Și strângă în poala Sa grâul, iar pleava s-o dea pe foc, o, și grâul este puțin, dar a pus Domnul l-a prăsit și va fi semănătură nouă și sfântă și nu va fi Domnul lipsit de rod.

Vă spun vouă, copii fără păstor, căutați să luați pe Domnul de Păstor, că El vine din cer la voi ca să vă hrănească pe voi, căci hrana pe care voi o faceți ca s-o mâncați vă infometează mai mult. O, dacă ați învăța de la Domnul cum să vă hrăniți trupurile voastre! O, dacă ați învăța de la mine așa cum eu m-am hrănit, că eu am mâncat hrană curată și cu viață în ea și-mi ținea de saț trupului și mi-l odihneam de hrană, nu mi-l oboseam dându-i mereu, căci trupul are o lege sfântă prin facerea lui cea de la Dumnezeu, dar omul a călcat peste ea și a strivit-o, iar mâncarea pe care el o mănâncă îl infometează și nu-l hrănește pe el. Când să mănânce trupul atâta hrană câtă îi dă omul? Iată, mâncarea îl muncește pe om, căci omul nu are înțelepciune ca să priceapă cu ea legea vieții lui cea de la Dumnezeu.

Grăiesc în mijlocul poporului Tău, Doamne, și spun tuturor că omul este mult prea greșit și că mereu greșește, săracul, și că are nevoie de multă doctorie pentru vindecare, de multă dojană și mereu dojană, numai că lui aceasta nu-i place, o, nu-i place și nu-i prieste dojana, și vai celor fără de dojană mereu peste ei, vai celor ce nu caută pe cineva care să le ajusteze mereu viața, mereu purtarea, mereu greșeala să le-o pedepsească și ca să-și cunoască ei nimicicia înaintea Ta! Mai înțelept este pruncul mic, care se supune celor ce-i dau lui trup pe pământ, mai înțelept este unul ca acesta decât omul care crește și se face lui însuși potrivnic, căci pruncul mic este înțărcat apoi de cei ce i-au dat lui trup, dar omul care se face mare prin păcat nu se mai lasă înțărcat, nu se mai lasă scăpat de păcat, nu mai are făcător ca să-l învețe să-și înțarce trupul și păcatul, ca să nu mai sugă păcatul din el și el din păcat, iar împărăția cerurilor așteaptă lângă om să-l cuprindă în ea, să-l nască pe om din cer, nou-născut să-l facă pe om, căci omul este muncit de păcat și-i trebuie naștere din nou. Ce pedeapsă îi mai trebuie omului? Nu-l pedepsește pe el îndeajuns păcatul? Caută, omule, să scapi de sub păcat, caută cât el mai poate peste tine, luptă-te să-l biruiești, omule, și dăruiește-te Domnului spre învierea ta! Amin.

O, Doamne, scapă-l pe om de păcat! Ia moartea aceasta de pe pământ și din om, din mintea și din inima omului și din toate dorurile lui! Rupe din Tine și dă oamenilor, ca să fie ei din Tine apoi și ca Tine să fie oamenii, că iată cât îl biciuie pe om păcatul! Facă-se voia Ta peste oameni, precum în cer așa și pe pământ, căci eu Te rog aceasta, și are chipul cel mai curat rugăciunea mea înaintea Ta! Amin.

— Eu, Domnul și Învățătorul tău Cel de sus, ascult glasul tău cel curat, Botezătorule al Meu, căci ai descoperit atunci oamenilor că apa spală de

păcat trupul omului, iar Duhul Meu și sângele Meu spală de păcat sufletul lui, așa cum focul curățește și arde orice stricăciune sau uscăciune de pe pământ.

Eu, Domnul, am grăit în ziua aceasta în mijlocul tău cu Ioan Botezătorul Meu, o, poporul Meu. Să iei, tată, această grăire și s-o împarți la toți care se hrănesc din cer cu tot cuvântul care iese din gura Mea în mijlocul tău spre hrana sufletelor lor și spre curățirea trupurilor lor. O, măi poporul Meu, omului îi trebuie multă dojană, tată, multă învățătură și multă dojană, căci el greșește mereu, numai că această binefacere nu-i place lui și nu-i priește inimii lui, și vai celor fără de dojană mereu peste ei și care nu caută pe cineva care să-i curețe mereu de greșeala lor și să le-o pedepsească! O, să nu fugi de certare, fiule, că e mai ușor așa, tată, e mai bine așa pentru tine decât atunci când va fi durerea cea mare peste mulți.

Pace ție, poporul Meu, și să iubești dreptatea, că a Mea este dreptatea, căci omul n-o are pe ea nici când i se pare că are dreptate împotriva altui om vinovat!

Pace ție, Ierusalime, și să te îndeletnicești cu slava acestui nume mare și cu lucrarea ei, că mare nume ți-am dat să porți!

O, pace ție, măi poporul Meu, de la Duhul Meu și de la Ioan Botezătorul, ucenicul Meu cel mai sfânt, cel mai viu, cel mai ceresc între cer și pământ, și de la care tu trebuie să înveți viața Mea în tine, viața ta în Mine, viața, poporul Meu, căci așa cum cu el am grăit în pustie și l-am pregătit și l-am învățat pas cu pas înțelepciunea și grăirea și tainele toate, așa grăiesc Eu, Domnul, azi cu tine și-ți dau să știi și să poți ca Dumnezeu și tot mai mult să poți; să poți să fii bucuria Mea și mângâierea Mea și nădejdea Mea cea pentru Tatăl, căci Tatăl lucrează cu tine prin Mine, iar tu să fii asemenea Mie între Mine și om, ca să aducem Tatălui rod mult, rod viu, rod nou, căci toate, toate, se vor face noi, o, poporul Meu, o, Ierusalime nou, locașul Meu cel sfânt de azi, spre care îngerii și sfinții vin când Eu la tine vin. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2011

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Rugăciunea Maicii Domnului pentru credința neamului român în venirea Domnului cuvânt. Noul Ierusalim este Ierusalimul venirii Domnului.

In numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pace ție, măi poporul Meu cel de azi, poporul Meu cel din neamul român! Eu sunt cuvântul Tatălui Savaot, Cuvântul Care a grăit în zilele acestea pe pământ ca să-Mi fac un popor și să-l numesc pe el poporul cuvântului lui Dumnezeu și să-i dau lui din viața Mea, din gura Mea, și iată, așa am împlinit și așa împlinesc.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, sunt și eram, și am fost vestit să vin pe pământ și să Mă nasc ca omul și să Mă fac cale pentru om, și ce frumoasă a fost venirea Mea pe pământ, o, ce frumos a lucrat Tatăl ca să se îplinească cele scrise despre Mine între cer și pământ!

Are omul nevoie de credință și de nădejde pentru viața lui, și nimeni nu poate să trăiască fără acestea, dar dragostea de sine îi împuținează omului rodul acesta, fiindcă omul nu are pricepere. Am îndurat și îndur de pe pământ durere mare, căci omul nu are habar de Dumnezeu, nu știe cine este Dumnezeu, nu știe bine omul că este Dumnezeu. În toate vremile S-a slăvit Dumnezeu în chip minunat peste pământ, descoperindu-i omului măreția Sa și lucrarea Sa și a toate oștirile cerești, care sunt

slujind lui Dumnezeu și omului, dar omul și-a făcut mereu dumnezei și s-a bizuit pe ei, căci fără credință și fără nădejde nu poate omul, și îi trebuie pe cineva mai puternic decât el în toate neputințele, în toate durerile și furtunile de peste el, și și-a făcut el mereu dumnezei peste el și a adus lor inima lui și nădejdea lui.

O, am îndurat și îndur mereu de pe pământ durere mare, căci omul își caută un dumnezeu peste el și nu-Mi cunoaște Ființa și nu trage spre Mine, și chiar dacă știe de Mine, Mă știe departe, Mă ține departe de el și nu Mă trage spre el ca să-i fiu lui prieten, ca să-i fiu lui apropiat. Îi este mai bine omului să aibă un dumnezeu văzut și mai la îndemâna lui, și cu care să se bucure după cum îi este plăcerea, și se hrănește omul cu minciuna aceasta și nu-i ajunge lui mângâierea, că mereu o pierde pe ea, mereu îl lasă și se duce de la el.

O, nu este învățat omul cu durerea, dar nici nu știe cum să nu-și facă durere. Caut Eu să-l vindec pe om, caut Eu de șapte mii de ani să-l scap de durerile lui, că de când omul s-a smuls din Mine și M-a părăsit și M-a tot uitat, el n-are decât dureri și bucurii pentru dureri apoi.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, sunt și eram, și am fost vestit că vin pe pământ, că am voit și voiesc să Mă simtă omul aproape, să Mă vadă, să Mă cunoască, să stea cu Mine la masă și să se bizuie pe Mine, căci Dumnezeu a făcut cerul și pământul și pe om l-a făcut apoi, și voiesc să știe bine omul aceasta și să Mă aibă el de Dumnezeu al lui și nu să Mă caute ca să Mă găsească, ci să Mă știe aproape și să-Mi cunoască mângâierea și calea Mea spre el.

Mi-am făcut cale măreață între Mine și om, între cer și pământ. Acum două mii de ani s-a născut între oameni pe pământ mama Mea Fecioara, care din fecioria ei M-a născut după ce M-a primit de la Tatăl prin înger vestitor și dăruitor de Fiu Dumnezeiesc în trupul ei cel fecioresc și veșnic fecioresc. Măreață Mi-a fost calea venirii Mele de la Tatăl la om, din cer pe pământ, că a venit de la Tatăl darul credinței sfinte peste pământ în zilele acelea și s-a așezat prin descoperire cerească peste neamul lui Israel, peste o familie mare și sfântă și cunosătoare de Dumnezeu și de nădejdea care avea să vină de la Dumnezeu, așa cum Duhul Domnului a vestit prin prooroci, căci din seminția lui Iuda a mers din unul în altul până la neamul lui Matan familia din care s-a născut apoi mama Mea Fecioara și tot neamul care a lucrat în mijlocul lui taina nașterii Mele și înfăptuirea ei, rudenia cea bine încheată și bine legată prin încheieturile ei pentru ca să-Mi fie cale a venirii Mele apoi și a vestirii Mele între oameni.

O, mamă Fecioară, o, mama Mea, e mare sărbătoarea cea de azi, e mare, mamă, e sărbătoare de mântuire, mamă! Ai răsărit în ziua aceasta mlădiță sfântă și binecuvântată, din neamul lui Iuda înaintea Mea, o, mamă. Erai calea prin care Eu aveam să vin de la Tatăl pe pământ. Mama ta și bunica Mea cea după trup, Ana, din fiicele lui Matan, ți-a dat trup în zilele acelea, te-a născut pe tine pe pământ, mama Mea, și tot din această familie de rudenie s-a născut neamul care a lucrat și a împlinit și a slujit tainei nașterii Mele apoi. O, măreață a fost credința acestei familii mari cu harul și cu credința, mamă, și a putut Tatăl împlini în mijlocul ei taina cea din veac ascunsă, mamă! Toți sunt acum cu Mine și cu tine în cer, toți au lucrat și toți au suferit pentru tine și pentru Mine și suntem toți acum lângă Tatăl, odihnindu-Ne de truda cea de atunci, dar suferind de pe pământ așteptări și dureri, mamă. O, hai să Ne așezăm în carte cu sărbătoarea cea de azi și cu taina ei, căci tu ești sărbătoarea poporului Meu în ziua aceasta, și el Ne așteaptă cu

ea, o, mamă. Amin, amin, amin.

— **O**, Fiule Emanuel, o, Copil al credinței și al suferinței mele, iată, avem popor pe pământ, care Ne are în mijlocul lui cu taina venirii Tale celei de acum așa cum Ne-a ajutat atunci pe Noi neamul lui Matan, cel din seminția lui Iuda, din care Noi am purces. Eu sunt sărbătoarea cea de azi a poporului Tău, dar și poporul Tău de azi e sărbătoare pentru Noi, cei din cer, căci el Ni s-a făcut Nouă cale ca să venim pe pământ între oameni, și iată, venim și stăm pe nor de heruvimi și de serafimi deasupra lui și grăim peste pământ, Fiule Doamne.

O, măreață a fost pentru cer ziua nașterii mele din cea stearpă și fără de copii, mama mea Ana, fiica lui Matan! Am intrat apoi de pruncă în casa Domnului ca să cresc pentru Tine, numai pentru Tine, Doamne Mântuitor, și toată rudenia mea cea după trup purta taina mea și a Ta în mijlocul ei, căci așa a lucrat Dumnezeu atunci și așa a binecuvântat să fie. Vremea mântuirii era vremea aceea, dar Israel n-a voit să se trezească din somn, iar Noi am purtat atunci durere mare, durere până la învierea Ta, Doamne, când Israel și-a văzut necredința și roadele ei.

Dorm adânc pentru venirea Ta toți pe pământ dintre cei ce-și zic slujitori ai Tăi și popor al lor. Ai venit cu așa măreață lucrare acum pe pământ înaintea lor, iar ei nu aud, nu văd, nu știu, și se va întâmpla cu ei ca și cu cei de atunci, orbire ca atunci și necredință ca atunci, căci ei nu Te vor, Doamne, și se vor pe ei, numai pe ei, și greu Ne mai este să mai scoatem pe cineva din foc dintre ei, căci ai ca și atunci dintre ei pe cei tainici, care se hrănesc din acest mare har al cuvântului Tău și așteaptă în taină izbăvirea cea mare, înnoirea a toate, Doamne, iar Tu să le-o dai lor, că Te așteaptă cu ea, numai că ei, cei ce Te iubesc prin acest har al cuvântului Tău de azi, trebuie să poarte hăinuța cea nouă, harul cel nou, căci noi le facem pe toate, așa cum este scris.

O, e mare durerea Noastră de la minciuna de pe pământ și care îi ține pe toți sub ea! Nu că e necredință, dar e mare plăcerea de viață pământească, de duh lumesc și diavolesc peste tot în oameni, iar Noi plângem, Fiule Doamne, și nu știe omul că de la Noi văd toți și plâng toți de cele de pe pământ și de cele din om și dintre om și om. Știu oamenii că îngerii Tăi privesc și plâng cu Noi, dar dacă ei nu văd ca Noi, rămân ca ei, rămân mereu ca ei, și eu sunt mamă cerească și mă frâng de milă, că Tu ai pe țara Ta de azi masă pentru venirea Ta, și ea trebuie ocrotită pentru Tine, Doamne, și pentru poporul Tău cel ales din ea, căci neamul de pe ea, neamul român, nu ia aminte la strigarea Ta de peste el din mijlocul poporului Tău, născut din cuvântul Tău de azi pe această vatră, sortită Ție de Tatăl pentru venirea Ta cea de azi.

O, Fiule Mântuitor, Fiule al meu, dă-i neamului român vedere de sus ca să vadă, Doamne! Dă-i lui ochi cerești ca să mă vadă pe mine cum stau ocrotitoare și veghetoare mare peste el! Dă-i lui credință din cer ca să Te știe când Te aude venind cuvânt în mijlocul lui, că ai popor credincios pe vatra lui, care Te primește când vii și Te împarte apoi, și va fi întrebat de Tine acest neam și de toată șoapta cuvântului Tău de peste el. În toate vremile când Tu ai avut să grăiești peste oameni le grăiai prin oameni și ca din legea Ta grăiai lor, iar servii Tăi le împărțeau lor. O, tot așa este și azi, dar departe este omul de Tine, departe, departe de tot, Fiule Doamne, și el nu știe unde ești Tu, că Tu ești peste tot și vezi tot și peste tot, și nimeni nu poate ascunde de ochiul Tău lucrarea lui, și veghea Ta e mare între cer și pământ pentru cei ce sunt ai Tăi, o, și tot așa lucrez

și eu, căci la Tine mă uit și lucrez, și-Ți mângâi lacrima și durerea ei stând lângă Tine și lucrând cu Tine pentru izbăvirea celor iubiți ai Tăi și care Te iubesc pe Tine pe pământ și în cer.

O, n-are omul împărăție între pământ și cer, n-are, Fiule Doamne, dar știe el aceasta? Numai Tu ești Împărat a toate și peste toate, dar știe omul aceasta? Nu e om să nu știe că Tu ești Dumnezeu de la margini la margini, de sus până jos, dar e lacom după viața lui omul și Te ține pe Tine mic înaintea lui, mic cu viața Ta cea din el, căci n-are altfel de minte omul și e plin de dorințe, ca unul care merită atât cât el dorește.

O, e ziua mea de naștere între pământ și cer, Fiule scump al meu, și din ea să iei Tu și să dai neamului român naștere nouă, viață cu credință în venirea Ta cea de azi și minte din cer să-i dai lui, la rugăciunea mea înaintea Ta pentru el. Fă vreme de mântuire din sărbătoarea nașterii mele și dă-i neamului român duh din cer, și dă-i duh de trezire spre glasul Tău bisericii neamului român, căci ea stă în întunericul cel gros al slavei care vine de la om și e bolnav duhul ei și trupul ei, Fiule Doamne, și e bolnavă iubirea ei, pe care și-o risipește, neveghind cu ea întru întâmpinarea Ta! O, păzește-i în ea pe cei ce Te cheamă și Te așteaptă cu puterea Ta peste pământ și peste necredință, și dă-le putere celor ce Te iubesc, dă-le putere să Te iubească cu fapta, Doamne, și mult să Te iubească cu viața lor, căci Tu ai nevoie de închinători tari în zilele acestea și căroră le trebuie putere de împlinire a Ta în ei, în trupul lor, în duhul lor, în sufletul lor, în fapta lor cea văzută de oameni, Doamne, căci altfel oamenii nu știu și nu văd calea spre noul Tău Canaan, spre noua Ta slavă, că din slavă în slavă se înnoiește slava Ta și mereu nouă este ea, căci așa este scris. Amin.

Voi, cei ce credeți în venirea cea de acum cuvânt a Fiului meu Iisus Hristos, o, prindeți puteri și voință ca să împliniți în voi chipul Fiului meu, căci poruncile Lui sunt oglinda în care trebuie să vă priviți chipul și să vă faceți asemenea Lui înaintea Lui și înaintea oamenilor, spre mântuirea lor. Numai cel ce face voia Fiului meu Îl va cunoaște pe El pe deplin în cuvântul acesta, care naște om nou din oricine se apropie ca să ia și ca să poată ca Domnul și pentru Domnul apoi. Amin.

Iar tu, popor născut din cuvântul Fiului meu, tu ai pe Fiul meu și pe Dumnezeul meu și al tău trup și cuvânt în casa ta, în biserica ta, și din El te naști mereu, mereu și ești casa Lui și ești biserica Lui, și tot așa să și lucrezi cu El, mereu, mereu să lucrezi și să fii lucrând, că mare este taina ta cu Domnul în zilele acestea, și iată vremea mântuirii, dar mare înțelepciune trebuie să vrea omul să aibă ca să înțeleagă el de sus vremea aceasta și mila Domnului cu ea venită pe pământ!

Sărbătoresc în mijlocul tău taina nașterii mele între oameni pe pământ, că nu mai are cerul pe pământ loc plăcut și curat pentru sărbătorile lui. O, caută să ascuți bine și să împlinești bine și mereu tot ce-ți cere Ție Domnul, o, popor blagoslovit! Dă-I Lui ascultare fără de zăbavă, că mare va fi bucuria celor ce ascultă, și tot așa de mare va fi durerea pentru cei neascultători.

Acum, mâinile mele se desfac și te cuprind în ocrotire mare, popor blagoslovit, și mă rog Tatălui și Fiului și Sfântului Duh să te țină ocrotit, iar cerul Lui de sfinți și de îngeri să îngrădească de jur-împrejur pentru tine hotarul de jur-împrejur al pământului român și să-l pecetluiască cu pecetea Lui cea vie și să scrie pe el numele Său cel mare și numele tău: Noul Ierusalim. Amin.

Ocroțește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta și dă-i ei biruința și toată iubirea Ta din mijlocul poporului Tău și coboară pace peste neamul român și slava Ta

pe vatra lui, și să vadă aceasta popoarele toate, precum este scris să fie, și țara Noului Ierusalim să fie aici, unde Noi Ne-am aflat și Ne-am ales acum sălaş. Amin, amin, amin.

— **O**, mama Mea, o, pe fruntea acestui neam nou, Noul Ierusalim am scris, mamă, dar sunt din cei ce au furat acest nume ca să-l pună ei, ca să-l scrie ei și nu Eu, mamă, dar aceștia nu știu ce fac și nici nu vor ști. Eu sunt Cel ce grăiesc acest nume mare și Eu sunt Cel ce îl scriu. Eu sunt Cel ce numesc și scriu, Eu și nu omul, iar omul să se aplece înaintea Mea și să-Mi slujească, și aceasta face el, chiar dacă el nu știe așa. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, am în mijlocul tău popas și sărbătoare pentru mama Mea Fecioară. Ea s-a așezat cu grăirea ei și a grăit atâta de frumos! O, poporul Meu, mare este frumusețea cerească, și vin la tine cu ea, tată! Frumoasă este taina lui Dumnezeu pe pământ cu omul, și se va lua vâlul de pe ea înaintea tuturor oamenilor și se vor bucura sfinții și îngerii după atâta așteptare. O, cheamă-Mă cu dor, cheamă-Mă să vin cu toate câte am să Mă arăt și să vin, căci dorul sfinților Mei și așteptarea lor sunt mari acestea, mai mari decât acum două mii de ani când cei credincioși lui Dumnezeu așteptau cu fior și cu dor calea Mea de venire pe pământ și venirea Mea apoi, pe mama Mea Fecioara și pe Mine apoi prin ea.

Binecuvântată să-ți fie credința și așteptarea, măi poporul Meu, căci cei ce așteaptă se pregătesc mereu și Mă pregătesc pe Mine mereu așa cum M-au pregătit cei din neamul lui Matan până ce Eu am venit și M-am arătat pe pământ prin mama Mea Fecioara.

Vin curând văzut cu venirea Mea, și cu ea vin, cu mama Mea Fecioara vin, căci așa Mi-a fost și atunci calea venirii Mele. Vin curând, poporul Meu, iar tu să fii Ierusalimul Meu, Ierusalimul venirii Mele să fii, Noul Ierusalim să fii, căci Eu, Domnul, am pus peste cetatea ta acest nume măreț și îl scriu peste toate hotarele acestui neam, peste neamul român, din mijlocul căruia Eu te-am ales și te-am pus deoparte pentru Mine, pentru slava Mea, pentru venirea Mea, pentru calea Mea spre oameni și pentru calea lor spre Mine, iar seminția aceasta va fi ca stelele cerului, așa cum Eu, Domnul, i-am făgăduit la începutul acesta lui Avraam cel credincios, cel mult, mult credincios, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2011

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Omul trebuie să se nască de sus. Cel ce se încântă pe sine își pierde mintea. Mintea înseamnă Dumnezeu în om. Suferința este cununa celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.

Binecuvântată să fie în cer și pe pământ lucrarea cuvântului Meu din ziua aceasta de praznic sfânt, praznicul Crucii, pe care Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am dat să fiu așezat și bătut în cuie pe ea ca să dau pildă tuturor, pildă de Păstor adevărat și de oaie bineplăcută lui Dumnezeu, căci ca Păstor adevărat Mi-am pus viața pentru oile Mele, iar ca oaie am fost cuminte pentru jertfă și nu Mi-am deschis gura și nu M-am zbatut înaintea celor ce M-au dat spre jertfire, căci Eu eram născut din Duhul Sfânt, din Care am luat trup, iar acum două mii de ani am spus că cel ce este născut din trup, trup este, iar cel ce este născut din duh, duh este, și am spus că omul trebuie să se nască de sus. Amin.

O, pace ție, măi poporul Meu! Se miră mulți de vorbirea Mea cu tine atât de părintească între Mine și tine, atât de caldă

și atât de dulce, dar este proorocită această vreme de mângâiere pentru cei ce se fac Domnului Ierusalim nou, nașterea cea de sus în ei, dar omul nu știe ce înseamnă aceasta, și greu Mi-a fost și acum două mii de ani să deslușesc aceasta și să las scris aceasta, căci am scris atunci că cel ce crede în Fiul Tatălui, în Cel Unul-Născut, pe Care Tatăl L-a dat, ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viață veșnică, unul ca acela nu este judecat, iar cel ce nu crede a și fost judecat, fiindcă n-a crezut în numele Celui Unul-Născut, Fiul lui Dumnezeu. Adevăr adevărat am spus Eu că oricine face rele nu vine la lumină, căci urăște lumina pentru ca faptele lui să nu se vădească, dar cel ce iubește și lucrează adevărul, vine la lumină și stă în lumină ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârșite, și iată judecata, că lumina a venit în lume, iar oamenii au iubit întunericul mai mult decât lumina, căci faptele lor erau rele.

O, ce mare taină este nașterea cea de sus! Eram cu ucenicii în Iudeea și lucram cu ei peste mulți și Mi-i învățam să lucreze și să boteze, iar Eu lucram pe Duhul Sfânt peste cei botezați cu apă de către ucenicii Mei, așa cum Ioan boteza, iar când Eu am plecat la Tatăl după ce am înviat, le-am spus lor: *«Precum M-a trimis pe Mine Tatăl, vă trimit și Eu pe voi»*, și am suflat asupra lor și le-am zis: *«Luați Duh Sfânt! Căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate și căroră le veți ține vor fi ținute»*. A suflat Dumnezeu peste ei și au luat ei Duh Sfânt, căci Cel ce vine din cer este deasupra tuturor, iar cel ce este de pe pământ pământesc este și de pe pământ grăiește, așa cum Ioan a mărturisit atunci celor ce nu înțelegeau taina curățirii și pe Mine, Mielul lui Dumnezeu, Cel Unul-Născut din Tatăl.

Mă prinde jalea din cer și până pe pământ de la semeția slujitorilor de biserici, că nu știu aceștia ce este lucrarea Duhului Sfânt, sub numele căreia ei zic că lucrează. Am suflat peste ucenicii Mei atunci și le-am spus: *«Luați Duh Sfânt!»*, și așa au luat ei pe Duhul Sfânt și au lucrat cu El peste mulți care se botezau pentru primirea Duhului Sfânt, dar slujitorii de biserici, care-și cumpără această slujire, cine suflă peste ei ca să ia ei pe Duhul Sfânt și să lucreze cu El peste mulți și să se cunoască lucrarea Duhului Sfânt luminând și lucrând peste cei ce vin spre ea? Mă prinde suspinul de la cei ce se folosesc de numele Meu și n-au roade ca ale Mele și ca ale ucenicilor Mei, n-au ucenici pentru cer, n-au, ci au numai pentru ei.

O, e mare taină nașterea cea de sus, și am spus acum două mii de ani: *«De nu se va naște cineva din apă și din Duh, nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu, căci ce este născut din trup, trup este, și ce este născut din duh, duh este»*. Când a fost să vin de sus, de la Tatăl, și să fiu născut de sus pe pământ, a venit îngerul Domnului și a zis Fecioarei care M-a născut: *«Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și vei fi umbră de puterea Celui Preaînalt, iar Cel ce Se va naște din tine Fiul lui Dumnezeu Se va chema»*. O, Eu M-am născut de sus pe pământ, și tot așa trebuie să se nască și omul, și de nu se va naște cineva din apă și din Duh nu poate să intre în împărăția lui Dumnezeu și nici ea întru el.

O, poporul Meu, plânge cuvântul Meu între cer și pământ și aude omul glasul lui și nu se naște de sus omul. O, poporul Meu, suflu cu suflarea Duhului Sfânt peste oameni și nu iau oamenii! Vă am pe voi biserică a Mea acum pe pământ și mulți vin să se nască de sus ca să fie ai Mei ca și voi, dar unde voi nu puteți umbla cu facerea Mea, pe care v-am învățat s-o lucrați peste om, acolo nu este frumoasă biserica Mea și măduarele ei. Nu știe omul să vină la lumină. Cel ce vine după Mine trebuie să învețe taina crucii și lucrarea ei așa cum Eu, Domnul, am arătat și am purtat, Dumnezeu fiind, umilit și

disprețuit, nemângâiat decât de Tatăl Meu și de mama Mea Fecioara, căci pe pământ fiecare caută ale sale, a sa odihna sufletească și cu orice preț, chiar și cu prețul lui Dumnezeu.

O, fiecare caută ale sale, dar nu știe omul cum vine aceasta și nu găsește nimic din tot ceea ce caută, căci cu nimic nu rămâne omul înaintea Mea. Cel ce se încântă pe sine însuși, acela își pierde așa mintea când are nevoie de minte, și unuia ca acela îi prieste așa fiindcă și-a hrănit așa mintea, și aceasta nu înseamnă că-și face omul rost de minte. Omului îi trebuie minte și nu-și face rost de minte, că zice că are el, dar mintea se face de la Dumnezeu prin duhul umilinței dacă omul îl are, căci numai umilința Îl face pe Dumnezeu în om, Îi face cale lui Dumnezeu în om, și numai așa are omul minte, căci mintea înseamnă Dumnezeu în om, iar altfel e urât omul, e om și atât.

O, fiilor lucrători din partea Mea peste cei ce dau să vină spre facerea lor, o, fiilor, acolo unde voi nu puteți umbla pentru facerea omului, nu e frumoasă biserica Mea. Hai să facem învățătură pentru nașterea cea de sus a fiilor bisericii, tată, căci scris este: *«Oricine face rele nu vine la lumină, căci urăște lumina pentru ca faptele lui să nu se vădească, dar cel ce iubește și lucrează adevărul vine la lumină și stă în lumină ca să se arate faptele lui că în Dumnezeu sunt săvârșite»*.

Am fii și fiice plini de suferința Mea în ei, nu de a lor, dar sunt destui din loc în loc între cei ce dau să vină după Mine și sunt plini de suferința lor, căci n-au voit să învețe de la Mine și de la sfinți facerea lor așa cum vrea cerul și nașterea cea de sus, căci nimeni nu-și poate zidi singur facerea lui, fiindcă singur nu se poate vedea omul întru toate ale sale și îi trebuie un ajutor, îi trebuie o oglindă ca să-l ajute să se vadă.

O, fiilor care aveți dureri de-ale voastre și nu de ale Mele dureri! Când omul este nemulțumit, inima i se asprește, la fel și fața, la fel și vorba, la fel și fapta, dar când el se împacă cu toate câte vin spre el, oricum și de unde ar veni ele, inima i se umilește, i se moaie, i se mlădiază și i se formează ființa după chipul și asemănarea Mea, căci Eu M-am dat pe Mine Însumi celor ce M-au supus lor, sub mâna vânzătorului Meu dat lor în noaptea în care am fost vândut, și chiar dacă am fost atât de îndurerat, eram blând și smerit cu inima și plin de răbdare și plin de iubire, căci asprimea inimii nu M-a cunoscut, că toate veneau de la Dumnezeu, și așa să-și spună și omul: toate vin de la Dumnezeu pentru facerea cea din cer. Amin.

Voiesc să-i învăț pe toți care vor cu Dumnezeu și care vin spre voirea aceasta, voiesc să se aplece ei și să învețe taina crucii purtate așa cum Eu am purtat-o, căci fără de învățătură nu poate omul pe cale cu Mine, că e cu multă învățătură pe ea calea Mea cu omul, calea Mea pentru om. Cuvântul Meu e aur curat, numai să-l iubească omul și să învețe din el și să-l împlinească peste el, că nu mai este nevoie să învețe el altceva sau altcumva, ci este doar de vegheat.

O, poporul Meu de la izvor, voiesc să învețe toți cei care Mă iau de pe masa Mea cu tine, voiesc să și împlinească ei cuvântul Meu, că e mare cuvântul Meu și e suflarea Mea peste cei ce vor să se nască de sus, căci Eu de sus sunt, de sus vin pentru nașterea cea de sus a omului care caută cu lumină peste el și care stă în lumină.

O, fiilor lucrători la izvor din partea Mea peste cei ce aleg creșterea lor cea de la Dumnezeu, Eu, Domnul, suflu peste voi și vă dau, și voiesc să ia cei ce caută la voi sfat și înțelepciune, dar să lucreze ei apoi așa, spre viața lor cea de sus. Duhul umilinței este cea mai mare lucrare a lui Dumnezeu pentru om, căci Eu Mi-am arătat umilința ca să învețe omul din ea, iar omul să nu dea să fie mai mare ca Dumnezeu, căci dru-

mul cu Dumnezeu are aurul lui, are bogăția lui și strălucește de jos până sus prin această lumină, prin duhul umilinței, scara care îl suie pe om la cer ca să fie omul din cer pe pământ, și nu de pe pământ să mai fie el apoi.

Am venit pe pământ pentru îndumnezeirea omului. Aceasta să știe toți cei care sunt și care voiesc să fie cu Mine pe calea cuvântului Meu cel de azi, pe calea venirii Mele de azi pe pământ cuvânt, și trebuie să se îndumnezeiască cel ce voiește să fie cu Mine prin lepădare de sine și prin îndumnezeirea lui apoi, căci Eu asta am de lucrat peste om.

Învățați poporul peste tot, fiilor care-Mi stați cale a cuvântului Meu ca să vină el spre creșterea celor ce se aduc la creștere. Învățați-i pe toți cei ce doresc cu Dumnezeu și să știe ei că nu Dumnezeu trebuie să Se facă după cum sunt ei, ci ei trebuie să se facă după cum este Dumnezeu. Nu mai voiesc durere de la ei, căci pe cine îl doare de el însuși în trupul bisericii Mele, acela se face durere a Mea și sarcină a Mea și a voastră, tată, și trebuie să le spunem din când în când că e musai să aibă cruce și răbdare pentru cruce toți cei ce vor cu Dumnezeu, căci crucea Mea este grea și nu este ca a lor, iar dacă ei nu pot ajuta sau micșora greul crucii Mele, măcar să-și poarte cu răbdare și cu împăcare crucea lor, că nu e de tăiat din cruce, ci e de împodobit crucea cu podoabele iubirii și a răbdării sfinte și a cumințeniei depline, și mai ales a nerăzvrătirii, că nu are omul dreptul să se răzvrătească, decât dacă-și ia singur acest drept împotriva umilinței lui, pe care ar fi s-o aibă pe deplin pentru mântuirea lui.

O, nu știe omul ce este crucea, ce slavă este ea, ce drum spre înviere este ea, și de aceea se plânge el mereu, și de aceea se slăbește mereu om pe om plângându-se mereu, de parcă asta ar fi să fie lucrarea lui. Toate câte vin peste om, ar fi să le primească el ca din mâna lui Dumnezeu și să nu-l dea Domnului peste mână, căci Dumnezeu știe ce-i este omului de folos, după cum vede El că trebuie pentru făptura cea mereu nouă a omului, căci Eu prin suferință am venit pe pământ și tot așa am petrecut apoi, și tot așa M-am întors și M-am păstrat lângă Tatăl, căci aceasta este cununa celor ce-L iubesc pe Dumnezeu, iar bucuria și desfătarea este calea păgânilor, nu a creștinilor, căci creștinii au bucurie crucea și pe Domnul lor, Domnul crucii, Păstorul Cel cu crucea, Care umblă după oi ca să le dea pășunea Lui și pildă să le dea lor purtarea crucii, slava celor ce iubesc pe Dumnezeu după chipul și asemănarea Lui, căci Eu prin cruce Mi-am arătat slava și prin ea am iubit pe fiecare om, ca să-l răscumpăr pe om și să-l dau Tatălui, acolo unde el se va întâlni cu odihna lui, pe care a pierdut-o prin părăsirea lui Dumnezeu, datorie care trebuie plătită la Dumnezeu de fiecare om, ca să-și primească el iarăși înfierea cea pierdută. Amin.

O, fiilor care stați înaintea Mea ca să-Mi port cu voi crucea venirii Mele, învățați poporul de peste tot să se uite la voi și să învețe purtarea crucii, căci voi și cei cu voi lângă izvorul Meu de cuvânt aici, sunteți sub cruce mereu, tată, sunteți sub sarcină mereu și sunteți mulțumiți că-Mi slujiți venirii Mele și lucrului ei cel greu și mult, cu duhul, cu sufletul și cu trupul, fiilor. Voiesc să cobor binecuvântare și putere peste voi acum, pentru lucrarea de înprospătare a celor ce trebuiesc orânduite spre înprospătare peste locașul Sfintei Sfintelor Mele, tată. Sunteți puținei pentru cât de mult lucru este peste tot de lucrat, aici și pe unde mai este nevoie de voi și de lucrul vostru pentru cât popor avem de purtat și de îngrijit.

Acum, pe cel ce este reazemul Meu la greu, pe copilul pe care-Mi sprijin venirea Mea și vestirea ei, îl umplu de putere ca să-Mi chivernisească lucrarea înprospătării de care am

grăit acum peste cele din grădinița cuvântului Meu. O, nu vă temeți pentru puterea cea mică pe care o aveți! Fiți credincioși, că nu voi puteți, nu voi cuprindeți pe toate câte sunt de orânduit. Vin îngerii Mei și vă sprijinesc, tată. Sprijiniți-vă și voi pe ei, căci lucrarea credinței trebuie să locuiască în voi, și apoi puterea ei. Amin.

Tu, cel care-Mi dai și-Mi vestești graiul Meu din cer și până pe pământ și până la marginile lor, fă sfat ceresc, tată, și cu multă bunăvoință lucrează și așează pe cele care să se lucreze pentru înprosperarea a toate în grădinița cuvântului Meu cu voi. Sunteți sprijinul Meu, iar Eu sunt sprijinul vostru, tată. Întărește tu acum credința că toate sunt cu putință, căci în Dumnezeu toate sunt da, iar Eu voi da și putere și tot ce va fi să se poată pentru această lucrare, ca și pentru lucrarea care merge înainte spre săvârșirea deplină a ei, a noii zidiri înălțată acum în grădinile Mele cu voi la izvor, și ne vom da silința și colo, și colo, iar duhul hârniceii și al buneivoințe vă va fi biruința și credința în tot ce Eu voi da de împlinit. Amin.

Pe toți cei de lângă izvorul Meu îi voiesc vioi mereu și încredințați mereu că puterea și voința și împlinirea a toate vin de la Mine prin duhul și prin mânuțele lor, pe care Eu le umplu mereu de har, de binecuvântare și de bucurie pentru lucrarea lor cu Mine, căci purtarea crucii Mele aduce bucurie fără seamăn, atât cât mintea cea fără Dumnezeu în ea nu ajunge să știe înțelepciunea bucuriei sfinte, bucuria cea prin cruce și taina care o învăluie pe ea de sus. Amin.

Binecuvântare dau acum pentru cele de la Mine toate spre lucrul Meu prin voi! Totul este cu putință celor cu credință în toate câte Eu grăiesc și așez. Amin.

O, îmbrăcați-vă în harul păcii Mele, fiilor, că lumea nu știe ce este pacea aceasta, pacea Mea dintre voi, prin care Eu pot și lucrez. Învățați poporul de peste tot taina păcii Mele cu voi, căci el trebuie mult să învețe dacă iubește el cu putere cuvântul Meu, care învață, și fapta lui apoi.

Vă învăluiesc în puterea cea biruitoare a crucii, fiilor. Iubiți taina aceasta, că e mare, tată, căci duhul cel rău se teme strașnic de cei îmbrăcați în această armură, cu care Eu l-am judecat pe el acum două mii de ani.

Nimeni să nu se plângă, nimeni să nu fie neputincios, căci puterea crucii le dă putere celor ce o iubesc pe ea cu pilda vieții lor.

Pace ție, popor de la izvor! Pacea Mea din mijlocul tău să lumineze peste tot pe poporul cuvântului Meu ca să învețe el lumina aceasta. Eu, Domnul, Mă împart prin voi cu tot ce am să-i dau celui ce iubește să Mă asculte după orânduiala Mea cea din mijlocul vostru, cea din mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2011

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Adevărata pocăință îi dă omului neputincios viață nouă. Suferința îi aduce omului umilința. Îndemn la aplecare între creștini. Omul îngâmfat nu vede virtuți, ci vede defecte la cei virtuțioși. Vindecarea omului este iertarea păcatelor lui. Ascultarea înseamnă Dumnezeu și este viață veșnică. Mângâierea trupească și mângâierea duhovnicească. Pilda omului care L-a iubit pe Domnul cu dor din pricina ispitelor trimise de diavolul.

Acest cuvânt este Dumnezeu, Care Se vestește pe Sine în zilele acestea și Își lucrează lucrarea Sa, proorocită prin Scripturi că ea va fi să se arate pe pământ și să se audă de ea din cer și de pe pământ și din adânc de pământ

și să împartă ea cuvântul lui Dumnezeu la cei vii și la cei morți, spre slava Domnului și a sfinților Lui, cărora El le spune: Bucurați-vă, sfinți rugători și tămăduitori, că vremea este să vin cu voi și să lucrăm slavă mare, și iată, vin și împlinesc și tainic Îmi desfac vâlul cel de deasupra și-Mi arăt mărirea, până ce taina aceasta va arăta focul ei, dorul ei, dorul care arde ca focul ca să se aprindă el în oameni și să vadă oamenii pe Dumnezeu în acest cuvânt, căci acest cuvânt este Dumnezeu. Amin.

O, bucură-te, mama Mea cea de-a pururi Fecioară, căci lacrima ta alină inima Mea de durerea ei cea grea, durere nemângâiată, mamă! E ziua ta de pomenire între sfinți în ziua aceasta și vin cu tine în cuvânt ca să împărțim mângâiere și să așteptăm și Noi de la ea mângâiere, mamă, căci Noi mângâiem de dorul mângâierii, că avem durere, o, mama Mea.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot, și vin cu mama Fecioară în slavă de cuvânt și vin în mijlocul tău, măi poporul Meu care ascuți din gura Mea cuvântul Meu ca să-l ai pe masă și să-l iei și să-l dai milostenie la cei ce n-au pe masa lor izvorul Meu de azi, cuvântul venirii Mele pe calea cuvântului, căci grăiesc cu tine ca și cu Adam în rai, ca și cu Moise pe muntele slavei Mele, ca și cu sfinții în cer, măi poporul Meu, și sunt acoperit de purtătorii de Dumnezeu și grăiesc cu sfinții înaintea ta ca să Mă auzi și ca să Mă vezi cu ei, așa cum M-au auzit și M-au văzut între sfinți grăind cu ei ucenicii Mei pe muntele Tabor când i-am luat pe ei deosebi cu Mine ca să le arăt lor slava Mea cea între sfinți și slava sfinților Mei cea de lângă Mine cu ei. O, mult, mult de tot aș vrea să am mai mulți pe care să-i pot deosebi adesea și să-Mi arăt lor slava Mea între sfinți și a sfinților lângă Mine, așa cum am lucrat Eu acum două mii de ani pe munte sub privirea celor trei ucenici ai Mei, Petru, Iacob și Ioan, de s-a umplut muntele tot de slava lui Dumnezeu, iar ochii lor la fel!

Sunt cu mama Mea Fecioara în mijlocul tău cuvânt de tămăduire, măi poporul Meu, și dar tămăduitor așez în ziua aceasta pe masa Mea cu tine, măi tată. Am vestit pe vestitorii Mei că voi sta în ziua aceasta cu mama Mea cea bună înaintea ta și voi lua din gura slujitorilor Mei de cele sfinte rugăciune pentru tămăduirea de neputințe, căci am pe ici, pe colo în poporul Meu neputincioși, care așteaptă de la Dumnezeu alin și vindecare, și de la care tot așa aștept și Eu.

O, măi poporul Meu, nu este doctorie mai tare pentru om ca și pocăința cea cu putere înaintea Mea, cea plină de duioșie spre Mine și de credință și de căutare după Dumnezeu față de tot suspinul cel din om. Adevărata pocăință îi dă omului neputincios viață nouă, după ce Eu, Domnul, încerc prin foc credința lui în puterea lui Dumnezeu.

Taina sfintei tămăduiri dau s-o desfacem în ziua aceasta, Eu și mama Mea Fecioara, și să așezăm putere de vindecare peste untdelemnul de pe masă prin rugăciunea slujitorilor sfințiți în mijlocul poporului cuvântului Meu de azi, căci scris este să se roage preoții bisericii și să ungă cu untdelemn în numele Meu pe cei bolnăviori, și rugăciunea credinței va mântui pe cel neputincios și îl va ridica pe el Domnul, și de va fi săvârșit păcate se vor ierta lui, dar să le mărturisească și să se roage pentru vindecare unii pentru alții frații și slujitorii cei sfințiți, căci rugăciunea cea cu pocăință și cu stăruință prin pocăință poate ea prin cei drepti lui Dumnezeu și poate prin sfinți pentru cei neputincioși. Amin.

O, dacă ar ști omul că are nevoie de mila Mea pentru păcatele lui, nu s-ar mai îngâmfă niciodată nici cât vârful de ac și n-ar mai cădea în mâna suferinței, dar iată, omul este neputincios pentru duhul umilinței în el mereu, iar suferința îi

aduce omului aminte de umilință și de nevoie de umilință în inima lui. Dau să cercetez peste tot pe cei din poporul acestui cuvânt și dau să povățuiesc spre duh tămăduitor înăuntrul lui pe tot fiul cel credincios cuvântului Meu de azi peste pământ, căci nu e bine să creadă cineva dintre cei care au cunoscut în acest cuvânt venirea Mea cea de azi pentru pregătirea unui popor al slavei Mele, care va să se arate în curând cu acest popor, o, nu e bine să creadă cineva că poate sta sau merge oricum pe calea aceasta de azi a Mea cu fii pe ea, căci dacă așa crede, așa stă. O, e bine să fiți mici unul în fața celuiilalt și e bine să lucrați toți așa, fiilor care căutați cu această cale, că aveți nevoie de iertare de păcate, tată. Aveți nevoie de mila Mea și vă trebuie aplecare, nu cuvânt unul peste altul, ci aplecare unul în fața celuiilalt mereu, fiilor. O, nu e bine să gândiți că puteți să aveți cuvânt și cărare de cuvânt unii peste alții ca și cum voi ați fi mai buni decât cei cărora le dați cuvânt din voi, căci aceasta înseamnă că vă apucați să vă credeți mai buni decât ei. Dar cum e bine dacă așa nu e bine? O, Eu v-am învățat calea cu Dumnezeu, fiilor. Am venit Eu Însumi și am arătat cum este și ce are de lucrat pe ea cel ce voiește să vină după Mine, și nu oricum înseamnă că e omul pe cale cu Dumnezeu, ci așa cum am arătat Eu.

O, fiilor, feriți-vă de duhul rău! Feriți-vă de duhul îngâmării, măi fiilor care veniți să învățați să fiți pe calea Mea! Un om îngâmfat nu vede virtuți, ci vede defecte la cei virtuți, la cei iubitori de Dumnezeu și de greul lui Dumnezeu, dar iubirea de Dumnezeu face iubire pentru semeni în om, nu face îngâmfare în om pentru cei din jur, iar Eu am iubit umilința, măi fiilor, și v-am arătat aceasta și vouă, și celor de până la voi. Am auzit din cer mai deunăzi o inimă al cărei glas s-a răzvrătit pe felul cum am grăit Eu prin Duhul Meu peste ea prin trimișii Mei spre popor, și M-a durut duhul îngâmării acestei inimi, care nu știe să-și tămăduiască prin umilință ființa și greșala și nici nu primește vremea cea pentru vindecare. O, când credința se schimbă în răzvrătire, când dragostea se schimbă în ură, când sfiala cea cerută de cer se schimbă în îndrăzneală cu iuțea în ea, e vinovat păcatul, nu dragostea. Când sănătatea se schimbă în durere, când puterea se schimbă în neputință, când pacea se schimbă în război răzvrătit, e vinovat păcatul, nu dragostea, nu puterea, iar ura este păcat născut din alt păcat și ea nu-i face omului bine nici la suflet, nici la trup. Vii la Dumnezeu ca să-L bucuri pe El cu venirea ta la El și ca să fii gata oricând să-I răspunzi cald când El are nevoie de tine pe calea Lui peste pământ, sub crucea Lui cea greu de dus, sau vii să lași lumea și să-L iubești pe El, sau să nu mai faci păcat ca lumea, sau vii să stai sub crucea Lui și sub ascultare să stai sub cruce și să te faci mic sub El și mic ca El sub cruce, iar El să fie mare peste tine și pentru tine sub crucea Lui cu tine, dar să nu-ți pui în gând că vii să-ți fie bine acum sau pe vecii, mai bine ca Lui, sau să gândești să fii tu cineva și nu ca lumea cea păcătoasă, sau să gândești tu să fii mijlocitor la El pentru ai tăi vii sau morți, ca și cum atât de mare vrednicie și trecere ai, și aceasta să spună Domnul, nu tu, iar tu să vii la El fără să cauți ceva pentru tine, ci doar să-L bucuri că vii la El, că L-ai ales pe El și că ești gata pentru El în orice ar fi să-ți dea să faci sau să porți, și nu altfel să gândești pentru venirea ta la Domnul. Iar dacă nu poți să-L ajuți cu nimic în statul tău pe calea mântuirii cea de la El, o, nici atât să nu cauți să fii nemulțumit, și nu să-L faci pe El dator ție, nu de aceea să vii la El, că e mare primejdie să-ți faci așa socoteală și să socotești tu în locul Domnului, că pierzi, fiule. O, nu așa trebuie să te porți cu Domnul, că Domnul poate și fără de tine, dar tu nu poți fără El pen-

tru tine, nu poți nimic veșnic, nu ești și nu vei fi nimic apoi, ci numai mila Lui să-ți facă bine, numai așa să crezi, și aceasta numai dacă El vrea, după purtarea ta lângă El, nu să-I pretinzi tu ce să facă El pentru tine. O, Eu, Domnul, stăteam în rugăciune spre Tatăl în miezul de noapte pentru suferința Mea, care avea să-Mi vină prin cruce și când Caiafa M-a dat spre moarte apoi pentru iertarea cea de la Tatăl a omului păcătos, și am stat atât de umilit în fața suferinței Mele cea pentru om, și iată, omul trebuie să se gândească la prețul cel plătit de Mine pentru el, nu să se bucure că a suferit Domnul pentru el și să aștepte mereu așa de la Domnul pentru el, ci să plângă așa cum am plâns Eu la miezul de noapte rugându-Mă cu mare durere în grădina Ghetsimani spre Tatăl, și când a venit ucenicul Meu cel vânzător de Dumnezeu și M-a dus la Caiafa ca să cad jertfă de ispășire pentru păcatul omului.

O, cât Mă doare când îl văd pe om încordat în el și în afara lui, și cât Mă doare, iarăși, că nu-și aduce el atunci aminte cum am fost Eu în noaptea în care M-a vândut lui Caiafa ucenicul Meu, de plângeam cu umilință în fața suferinței Mele cea pentru omul păcătos! Mă doare că nu se umilește omul. Mă doare.

O, mamă Fecioară, hai să punem vindecare peste tot pe unde vedem că nu este ea în cei ce au venit pe calea Mea de azi cu acest popor, mamă! Vom face acum cale rugăciunii cea din mijlocul poporului Meu de la izvor și vom lua rugăciunea din gura slujitorilor sfințiți și vom împărți untdelemnul cel vindecător, mamă, și Ne vom întoarce în carte pentru sărbătoarea ta cea de azi, o, mama Mea, căci tu ești sărbătoare mare pentru cei din cer, și așa ești și pe pământ pentru cei ce Ne iubesc, mamă, căci cu ei Ne sprijinim în mersul Nostru spre Tatăl dinspre pământ spre cer pentru ei, o, mamă! Amin.

— **D**a, Fiule Emanuel. De pe pământ spre cer voim Noi să mergem cu acest scump popor. Desfacem astăzi caneaua și dăm untdelemn vindecător la cei neputincioși și la cei sănătoși, căci toți au nevoie de iertare, de pocăință și de iertare apoi, și de vindecare apoi. Avem apoi de cuvântat și de împărțit untdelemnul gurii Tale, cuvântul Tău cel plin de vindecare și cel înviator de om, căci omul cel nou dai să-l așezi în fiecare dintre cei ce vin să meargă pe calea Ta cea de azi cu poporul Tău cel de azi.

Fiți plini de duh de pocăință, voi, cei ce veniți la lucrarea tainei untdelemnului sfințit, care vindecă pe cei umiliți! Duhul pocăinței și al iertării păcatelor prin acest duh, aceasta să lucrați și aceasta să vă dea Domnul, iertarea să vă dea, căci aceasta este vindecarea, și unde nu este iertarea păcatelor nu este vindecare. Fiți plini de duh de pocăință, fiilor! Învățați cum să se ia de pe voi neputințele! Învățați tainele Domnului, fiilor! Amin.

— **O**, poporul Meu, voi grăi azi peste tine prin izvorul Meu de cuvânt și va grăi cu tine mama Mea Fecioara și-ți vom da să știi taina vindecării, tată, și te rog să înveți ceea ce Eu îți dau să știi și să faci. Amin.

Pace vouă, fiilor împărțitori peste poporul Meu! Sunt aici cu voi și iau de la voi rugăciunea și o umplu de dar și vă dau prin ea, și vă vom da apoi cuvântul cel pentru sărbătoarea mamei Mele Fecioara. Bindecuvântat să vă fie rodul rugăciunii și untdelemnul peste care se cheamă azi darul vindecării cea de la Dumnezeu, darul Duhului Sfânt Mângâietorul și Vindecătorul, Dătătorul de viață și Vistier al bunătăților și al darului, o, fiilor. Amin.

*

Eu, Domnul, binecuvintez cu sfinții glasul și duhul rugăciunii care s-a ridicat la cer din mijlocul popului Meu de aici, de la izvor, unde s-au adunat cei ce sunt neputincioși prin cetăți și cei ce au adus duhul rugăciunii inimii lor aici, la ziua aceasta de rugăciune pentru vindecare, la sărbătoarea mamei Mele Fecioara, care s-a așezat cu sfinții înaintea Mea și M-a rugat să împart vindecare peste neputințe, că mult rugătoare este ea spre Mine pentru tine, măi poporul Meu, că ea vede că numai pe tine te mai am. O, am grijă de tine, tată, că numai pe tine te mai am. Așa să ai și tu de Mine grijă, că nici tu n-ai pe nimeni în afară de Dumnezeu, Care-ți dă ție de la El ca să ai și ca să dai și ca să rodească peste oameni ceea ce le dai tu lor de la Mine.

Nimic mai mult n-ar trebui să aibă omul, și i-ar ajunge lui numai Dumnezeu dacă L-ar avea. Lui însă îi vine greu aceasta, fiindcă omul nu poate să-și taie voia, bietul de el, iar voia lui înseamnă omul, nu înseamnă Dumnezeu. Când omul nu se deprinde de mic cu ascultarea de Dumnezeu, când el n-o învață bine pe ea de mic, îi este greu când este crescut mare să facă aceasta, o, și nu este viață mai ușoară, mai nezbuciumată, mai neapăsată ca și viața cea sub ascultare de poruncile vieții, de Învățătorul vieții, iar Eu, Domnul, aceasta voiesc să așez pe pământ între oameni, și să stau cu ei apoi, ca să nu mai aibă ei lacrimi și suspin, căci scris este pentru cei deprinși cu ascultarea, că: *«Domnul va sălășlui cu ei și va șterge El orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt de durere nu va mai fi»*. Amin.

Hai, mama Mea, mamă pururea Fecioară, hai să Ne așezăm în carte cu bogăția acestei zile de sărbătoare a ta între sfinți, mamă! Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul tău, grăiesc cu tine între cei din cer. Înaintea popului Meu de pe pământ grăiesc cu tine în ziua ta de serbare, și iată, cei din cer grăiesc unii cu alții înaintea celor de pe pământ și le dau lor grăirea cea de sus, grăirea celor de sus. Pace ție, mama Mea! Pace duhului tău cel grăitor acum cu poporul cuvântului Meu! Amin.

— **O**, și eu lucrez tot ca Tine, Fiule scump al meu. Iată, și eu zic: Pace Ție! Duhul meu cel plin de iubire Ți-l dăruiesc mereu, că e plin de iubirea Ta, de ascultarea de Tine e plin, Fiule scump al meu, căci viață cu ascultare este în cer viața, căci în cer e numai Dumnezeu, numai ascultare peste tot, și toți sfinții și toți îngerii știu în cer că ascultarea înseamnă Dumnezeu, precum neascultarea înseamnă diavolul, iar eu Te rog în ziua mea de serbare între sfinți în cer și pe pământ, ascultă-mi rugăciunea cea de azi și dăruiește-Ți puterea cea vindecătoare, cea plină de milă și fă să fie pe pământ ca și în cer, Fiule Doamne, căci în cer este ascultare, o, Fiul meu iubit Iisus. Amin.

Și acum, când omul știe ce înseamnă ascultare și ce înseamnă neascultare, trebuie să mai știe el că ascultarea de Dumnezeu vine din credința în Dumnezeu, și scris este ca tot cel ce crede în El să nu piară, ci să asculte de Dumnezeu, ca să aibă viață veșnică, ascultare veșnică să aibă, precum cei din cer au. Iată, ascultarea este viață veșnică. Ea îl face pe om să stea în sânul lui Dumnezeu și să fie îndumnezeit omul. Ne-am vestit nu demult la porți că vom aduce vestea cea mare a bucuriei cu Noi peste cei ce Ne-au ales pe Noi, cei din cer, și peste cei ce Ne aleg, căci în curând cerul va întinde funia și va înconjura avutul său și-l va pune la adăpost fericit, unde nu va mai pătrunde durerea, căci scris este: *«Domnul va sălășlui cu ei și va șterge orice lacrimă din ochii lor și moarte nu va mai fi, nici plângere, nici strigăt de durere nu va mai fi»*. Amin.

Să-i învățăm pe ei, Fiule scump, că vine vremea să-i

înconjurăm cu hotarul tainic și să-i îngrijim ca pe cei din cer și să se hrănească ei cu iubirea cea dintre cei din cer, căci durerea și suspinul vin de la lucrarea neascultării, și oamenii de pe pământ nu știu de unde-și fac ei rost de atâtea dureri. Voiesc să grăiesc azi, aici, despre taina și lucrarea ascultării, Fiule Iisus, căci grija mea cea mai mare este să-l facem pe om să Te asculte și să se facă el apoi ucenicul Tău, precum mirii cei din Cana Galileii au lăsat jos bucuria nunții lor și s-au făcut ei ucenici ai Tăi și au rămas curații Tăi și apostoli s-au făcut, și ai binecuvântat peste ei apostolia și nicidecum nunta, dar iată, este așa cum ai spus Tu acum două mii de ani că nu toți pricep taina aceasta, ci puțini, puțini de tot o pricep pe ea, căci aceasta este taină mare, și taina este pentru ucenici, iar ceea ce nu este taină este pentru lume. Când ucenicii Tăi Ți-au spus Ție grăirea lor cum că nu-i este de folos omului să se însoare, Tu ai adăugat cuvânt sfânt și ai spus lor că nu toți pricep taina aceasta, ci numai cei ce le-a descoperit-o lor Tatăl, numai aceia o pricep pe ea.

O, ce fericiți sunt cei ce au numai pe Domnul pe pământ iubire a lor așa cum eu am avut mereu pe Domnul în iubirea mea! Iubirea înseamnă dor și ascultare de Dumnezeu, și ea te cuprinde în ea când ascuți, și te înconjoară apoi în hotarele ei și nu mai poți decât să iubești, și nu mai poți să întristezi, și nu mai poți să te întristezi, căci iubirea nu le lucrează pe acestea din nimeni și din nimic.

O, ce departe ești, omule, de această taină despre care eu grăiesc azi în ziua mea de serbare între sfinți în cer și pe pământ! O, ce departe este cerul de pământ, o, ce departe de om este iubirea și cerul ei cel sfânt! Să ia omul de pe masa aceasta și să înțeleagă șoapta cerului și dorul cerului după om! Numai cei ce iubesc ascultarea de Dumnezeu și de statul lor întru El, numai ei vor fi cuprinși în țara cea de sus, în iubirea cea de sus, țara celor care ascultă așa cum eu am ascultat, și numai de iubire am ascultat. I-am iubit atât de mult pe toți ucenicii Fiului meu, rămași pe urma înălțării Lui la Tatăl, o, i-am iubit așa de mult, de mă ardea dorul să fiu cât mai curând lângă Fiul meu, Cel din dreapta Tatălui, și să fiu și eu cu ei ca și El, de acolo să fiu cu ei mereu, nu de lângă ei, căci de acolo aveam să am altă putere, altfel de cale a mea cu ei pe calea lor, căci cei ce ascultă de Domnul sunt cei ascultați de El în orice ar cere ei prin iubirea lor de oameni, prin mila lor de cei de pe pământ străini de cer, sau plini de nădejdea cea pentru cele din cer spre ei de la Dumnezeu. Oamenii trupești își mângâie unii altora trupul și poftele trupului, și apoi se aleg cu dureri, căci sunt străini de cer, iar oamenii duhovnicești își mângâie unii altora dorul de Dumnezeu și îl aprind în ei plini de nădejde, și mila celor din cer are ce să lucreze și peste cei trupești, și peste cei duhovnicești; și peste cei reci, și peste cei fierbinți, căci în cer este dor și Îl este dor de om lui Dumnezeu și cerului tot îi este dor.

O, Fiule Iisus, iată, împărțim mângâiere de dorul mângâierii și așteptăm de la om mângâiere, căci Noi mângâiem de dorul mângâierii și iubim de dorul iubirii, căci iubirea este dor, Fiule scump al meu, și iată cum lungim ziua de serbare, căci dorul Ne împinge să stăm cu cei de pe pământ și să-i simțim cu Noi una, iar ziua de serbare ține de la asfințitul care trece și până la răsăritul zilei care urmează zilei de sărbătoare, iar Noi Ne mângâiem împărțind mângâiere, împărțind iubire și învățatură de ascultare cu iubire pentru cei ce Ne iubesc, alegând ei pe Domnul iubire a lor. Amin.

O, popor al Fiului meu Iisus Hristos, o, copil al Celui mai frumos Copil între copii, ia aminte și învață să faci faptă

iubirea ta de cei ce iubesc pe Dumnezeu cu alegerea lor. Când cineva greșește puterii sufletului tău, tu să te umpli de duioșie pentru acela din pricina greșelii lui asupra ta, și-ți va veni înapoi puterea prin duhul duioșiei tale pentru cel greșit, ca să nu învinuiești vina lui în tine, care dă să te tulbure, să te răvășească, și nici vina ta în el să n-o hrănești, iar duhul duioșiei din inima ta va lucra tainic și va îndulci pe cel ce slăbește puterea sufletului tău înăuntrul tău, și așa ai câștigat pe fratele tău, iar diavolul dezbinării va fi rușinat.

Iubiți umiliința, fiilor! Socotiți-vă nevrednici de orice bine din partea Domnului și din partea omului, căci smerenia voastră este poarta cea mai largă pentru voi înspre Domnul și pentru Domnul spre voi. Bucuria și desfătarea voastră toată să vă fie umiliința inimii, smerenia cea plină de adevărul ei, fiilor. O, mi-e tare drag să vă povățuiesc și mi-e tare dor să vă învăț taina măririlor cerești în voi, căci smerenia din voi vă poartă spre mare mărire și vă dăruiește sălășluirea Domnului în voi cu toată mărirea Sa, și mărire din mărire naște ea în voi când Domnul are loc prielnic Lui cu mărirea Lui în voi. Fiți calzi mereu, fiți blânzi mereu în voi și în afara voastră și să nu vă saturați să fiți așa! Fiți sfinți mereu prin acestea care fac în om pe Dumnezeu, și care-L tămăduiesc pe Domnul de suferință în voi, căci în oamenii străini de cer e plină de suferință așteptarea Domnului, e mormânt rece și întunecat locul sufletului omului care nu dorește pe Domnul viu în el. Iată, tămăduirea omului neputincios cu duhul și cu trupul atârnă de tămăduirea Domnului în el. Amin.

O, nu știe omul că nu-i frumos, că nu-i sănătos să se iuțească, să se încordeze, să se nemulțumească, să se mărească pe sine între cei din jurul lui prin nemulțumirile lui. Nu știe omul și n-are cine să-i spună acestea, iar mila celor din cer este mare pentru om. O, măcar de-ar avea cât mai mulți parte să ia din masa aceasta de cuvânt învățătură de iubire și de ascultare și de înviere și de schimbare a înfățișării cea dinăuntru și cea din afară a omului străin de taina vieții veșnice, iar eu Te rog cu mare duioșie, o, Fiule scump Iisus, fă cale cunoscută mult de către oameni cuvântului Tău care curge din Tine pe pământ ca să umble el la inima omului, căci toate sunt pentru Tine cu putință, iar azi eu aduc Ție rugăciune pentru om. O, dacă ispitele trimise de diavolul îl fac pe om să strige la Tine din mijlocul încercărilor, Tu și mai mult lucrezi ca să-l întorci pe om spre viața lui cea de sus. L-a întrebat odată cineva pe un om căit și îmbunătățit și întors la Dumnezeu cu mare dor în el, l-a întrebat cine l-a făcut pe el să-L iubească pe Domnul atât de mult, iar el a răspuns că dracul l-a ajutat să caute după Domnul cu atâta dor. O, dacă n-ar disprețui omul durerea și necazul de tot felul, care-i vin lui din pizma diavolului, i-ar da lui Domnul lumina smereniei și ar afla el dulceața ei cea multă, pe Domnul celor smeriți, și care-și osândesc păcatul prin smerenia inimii lor!

E zi de dulce învățătură, că dulce este mila de om a celor din cer, iar acum, apleacă-Ți mila, Fiule Doamne, spre cei ce nu Te cunosc cum ești și cât ești, și deschide-Ți iubirea ca să le dai căutare după Tine la cei ce n-au de unde să găsească adevărul Tău pe pământ! O, e multă suferință pe pământ. Ea nu poate vindeca sufletul omului rătăcit de Tine, căci omul nu cunoaște taina smereniei și puterea ei cea mare și nu știe să se osândească pe sine ca să nu mai fie el osândit de păcatele lui, pentru care el nu știe să-și smerească inima și să stea înaintea Ta gata să-Ți urmeze, eliberat de păcatul cel osânditor. Am grăit cu milă mare în ziua mea de serbare și multă putere de tămăduire am dat să împart celor neputincioși, care caută slobozirea de sub apăsare. O, de-ar înțelege toți suferinzii că

smerenia cea adevărată le-ar da lor toată vindecarea! Amin.

Acum, las Ție cuvântul binecuvântării sfârșitului zilei de serbare a mea în cer și pe pământ, Fiule Iisus, și fă-Te larg Semănător în lung și în lat cu această cărare a venirii Tale cu sfinții Tăi spre oameni pe pământ, că aude cerul și pământul vuietul cel sfânt al venirii cuvântului gurii Tale peste poporul cuvântului Tău din mijlocul neamului român, și adierea glasului Tău mângâie cerul și mângâie pe pământ pe cei ce s-au făcut înaintea Ta casa Ta de venire, cortul Tău cel sfânt, din care Tu ieși și Te vestești la masă cu cei credincioși pe pământ, căci gura Ta a grăit acum două mii de ani și a zis: *«Cel ce crede în Mine voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui»*. Amin.

— **D**a, mamă, așa am spus atunci și așa împlinesc acum, la sfârșit, căci cuvântul Meu nu poate să treacă și să nu se îplinească întocmai, mamă. Mi-am făcut casă, mamă, Mi-am făcut biserică după dorirea Mea și cinez în ea cu cei mai mici și-Mi arăt cu ei slava Mea. Smerenia inimii celor ce cred în Mine, ea Îmi face casă de venire a Mea pe pământ, și așa vin și așa pot; pot prin cei smeriți înaintea Mea, mamă. Amin.

O, măi poporul Meu, nimic să nu lucrezi tu mai mult ca și smerenia inimii, prin care omul se lasă mic înaintea tuturor, așa cum Eu M-am lăsat când vremea a cerut aceasta. Îți voi grăi cu adâncime despre lucrarea smereniei și te voi face împărțitor peste oameni cu această lecție de viață, căci lucrarea smereniei inimii este doctoria cea mai scumpă, cea mai vindecătoare pentru duhul, pentru sufletul și pentru trupul celui neputincios pe pământ.

Acum Mă ridic și binecuvintez cu dar de tămăduire strângerea la izvor a celor ce au venit spre rugăciune de vindecare pentru ei. Smerenie mare și credință tare să se ridice spre Mine din cei care așteaptă pe Domnul cu tămăduiri. Mama Mea Fecioara e plină de milă vindecătoare prin rugăciunea ei pentru cei credincioși. Amin.

Pace ție, poporul Meu de la izvor, sluga Mea pe care Mă sprijin pentru lucrările Mele de azi! Îți vestesc, tată, din când în când ceea ce Eu voiesc să lucrez cu ajutorul tău, iar tu să știi să Mă primești și să-Mi pregătești masă și popas, fiule, căci Eu de aceea te-am ales. O, să nu fii obosit! Să ostenești fără să obosești pentru osteneală, tată! Veghează mereu înaintea Mea pentru intrarea Mea la tine cu lucrările Mele, că nu e ușă pe pământ să Mi se deschidă așa cum Eu voiesc și să Mi se aștearnă să Mă așez așa cum Eu cer, căci omul este mare și voiește mărire, iar Eu nu pot cu cei ce n-au în ei din destul aluatul smereniei Mele în om, lucrare care-Mi face Mie casă și stat cu omul pe pământ, așa cum cu Avraam am stat sub stejar și am aflat credință și iubire și masă și pâine și dulce găzduire la el.

Pace ție, popor slujitor venirii Mele! Pace între voi, fiilor! Odihniți-vă unii în alții ca și Eu să Mă odihnesc în voi și între voi! Iubiți pe Domnul! Iubiți popasul Meu cu voi, fiilor! Eu am grijă mare de casa Mea cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2011

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Trupurile sfinților vor pluti deasupra pământului României. Se împlinesc tainic venirea Domnului cu sfinții. Grăirea Domnului cu omul care vrea să-și spele cu bani cămașa vieții.

Eu sunt Cel ce sunt și Eu sunt Cel ce vin din cer pe pământ cuvânt acum, după două mii de ani de la

înălțarea Mea la Tatăl când M-am coborât din cer ca să Mă nasc din trup de Fecioară și să cresc și să-Mi las apoi trupul jertfit pe cruce ca să plătesc așa căderea din Dumnezeu a omului cel de la început de timp, și apoi să înviez din răstignire și să Mă înalț iarăși lângă Tatăl Meu, din Care Eu purced, și să vin iar apoi pe pământ ca să judec viii și morții, și iată, vin, căci așa este scris. Chiar dacă nu mai este așteptare și credință pe pământ pentru venirea Mea cu slavă de cuvânt ca să împlinesc cuvântul Meu cel rostit acum două mii de ani, chiar dacă omul se culcă și doarme față de cuvântul venirii Mele după om iarăși de la Tatăl din cer, Eu vin și grăiesc Evanghelia venirii Mele de la margini la margini și o vestesc peste tot, căci așa este scris să fac. Amin.

Nu mai aștept să creadă oamenii în venirea Mea, nu mai aștept. Nici pe vremea lui Noe nu a mai așteptat Dumnezeu să creadă oamenii vestirea Lui prin Noe, care a crezut că vine Dumnezeu cu spălarea pământului, și a ascultat de și-a făcut corabie acest om credincios și casa lui, și a venit Dumnezeu, dar nu au mai văzut izbăvirea cei ce n-au voit să creadă, ci au văzut-o numai cei credincioși, numai cei ce au așteptat pe Domnul.

M-am vestit cu venirea Mea din ziua aceasta cuvânt în cartea Mea cea de azi și am intrat, și stau la masă de cuvânt cu tine, popor al cuvântului Meu din zilele acestea. Scrie în Scripturi, fiule, de râul acesta de cuvânt că va curge din tronul lui Dumnezeu în zilele cele de apoi, și ți-am dat putere să crezi în această Scriptură, și apoi ți-am dat arsură de suflet ca să te faci copil la suflet și la trup și să Mă iei Învățător al noii tale vieți, și am împlinit cu tine Scriptura cea despre nașterea de sus a omului, ca să se poată el face apoi ucenicul Meu, născutul Meu, născut din Dumnezeu din cuvântul cel de sus, căci scris este: *«Aproape este de om cuvântul lui Dumnezeu, este în gura lui, în inima lui, când el mărturisește pe Domnul»*.

Mi-am pregătit cale de venire, așa cum îmi pregătește omul pe pământ drum de piatră, pe care el călătorește apoi pentru nevoile lui, și Mi-am pregătit popas și vin cu sfinții și poposim între oameni și grăim la masă cu cei credincioși cuvântul cerului, ca să-L audă pe Dumnezeu cei necredincioși și să fie ei judecați după fapta lor apoi, a credinței sau a necredinței în care dau să stea.

Am cu Mine la masă de cuvânt ceata cuvioaselor din cer, și e zi de sărbătoare între sfinți pentru mireasa cea credincioasă Mie cu totul, Parascheva, cea care acum o mie de ani M-a ales de Mire al ei, de viață a ei și de iubire a ei pe pământ. Am păstrat-o apoi ca pe o podoabă cerească și s-a voit ea apoi în țara românilor să stea, căci i-am arătat la venirea ei între sfinți strălucirea pregătită Mie de Tatăl pe vatra neamului român și cărarea Mea cu masă de cuvânt pe ea în zilele cele de apoi. Curând, curând se va petrece minune mare și tainic de mare, căci pe pământ trupurile sfinților de peste tot vor purcede aici, în țara Mea de venire cuvânt pe pământ acum, unde Eu Îmi pregătesc cetate pentru cei din cer și masă lor cu cei credincioși Mie în vremea aceasta când nimeni nu mai are iubire de Dumnezeu pe pământ, și vor pluti trupurile sfinților deasupra acestui pământ așa cum plutesc pe ape corăbiile, și vor pluti ei în văzduh ca să coboare la masa Mea, așezată de Mine pe vatra neamului român, căci Tatăl aici Mi-a sortit nunta și masa ei cu sfinții, și în curând această tainică minune va minuna în lung și în lat lumea, și lumea se va mira și nu va înțelege pe cele greu de înțeles de mintea omenească, dar Eu, Domnul, împlinesc cuvânt cu cuvânt Scriptura venirii Mele cu sfinții și nimeni nu înțelege această împlinire, căci omul caută altfel de minuni să vadă și nu va putea el vedea tainele Mele, fiindcă ce

este născut din trup, trup este, iar ce este născut din duh, duh este și din cer este, și tot așa se și descoperă, iar Eu cu sfinții vin și-Mi fac împărăție cu ei în mijlocul celor credincioși și masă de nuntă Îmi fac, ca să-Mi adun Mie pe cei ce-Mi vor sluji cu iubirea lor, așa cum sfinții M-au slujit după ce M-au iubit. Amin.

— **O**eu Te-am iubit pe pământ, Doamne, și mult Te-am iubit, și iubirea mea cea pentru Tine mi-a sfințit viața și inima și mintea și suflarea și dorul și mersul meu din loc în loc pe pământ, întru nedespărțire de Tine peste tot pe unde am călătorit, și m-ai luat apoi între cei din cer și mi-ai odihnit iubirea mea cea pentru Tine, și mi-ai arătat din cer pe pământ țara venirii Tale cu sfinții în zilele cele de apoi și s-a aprins dorirea mea ca să-Ți stau în întâmpinare aici, în țara nunții Tale, și am călătorit spre ea cu trupul meu cel nestricat, pe care l-am păstrat Ție în toată vremea mea pe pământ, iar Tu l-ai așezat pe el în slava Ta, și iată-mă aici, pe pământul alegerii Tale, așteptând ziua cea mare a slavei sfinților Tai cu Tine, Doamne, căci precum Ți-ai ales atunci Ierusalimul ca să cobori în el și să-Ți faci lucrarea, așa și acum ai lucrat și Ți-ai ales, și e taină de neînțeles alegerea Ta cea de la sfârșit de timp pentru venirea Ta cu sfinții pe pământ, și un nou Ierusalim Ți-ai întocmit din inimi vii, din pietre vii, iar cele vechi trec cu trosnet și nimeni nu înțelege Scripturile, căci sunt acoperite, Doamne, ca să le poți lucra. O, cât vor plânge românii că n-au priceput taina Ta cea mare de pe vatra lor de atâta vreme cât ai lucrat și încă lucrezi în mijlocul acestui neam! Cartea cuvântului Tău, pusă pe masa Ta de scris în mijlocul acestui pământ ales Ție de Tatăl ca să vii acum, cartea aceasta stă față în față cu cei ce nu se apleacă s-o deschidă ca să-Ți vadă mersul Tău cu poporul cuvântului Tău și taina Ta cu el, și să Te cunoască pe Tine în ea Păstor venit din cer cuvânt ca să ai Tu nume mare pe acest pământ, că vii cu sfinții, după cum este scris, și numele Tău se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu și tainică este venirea Ta și măreață, Doamne, iar sfinții Tai în ea sunt, și văd și mărturisesc. Amin.

O, neam român, departe ești de înțelepciunea cea de sus, coborâtă în mijlocul tău, că a venit Domnul pe vatra ta cuvânt ca să-ți dea ție naștere din nou, naștere de sus, din cuvântul Său cel de azi peste tine, iar tu nu știi, și ești oprit la hotarul acestei științe, căci de la Domnul trebuia să ai știință ca să înțelegi și să vezi și să crezi. Mai vii sunt trupurile sfinților, care și-au ales de patrie pământul român după ce au ajuns ei cu cerul de sfinți, și vor mărturisi sfinții și trupurile lor tainele lui Dumnezeu coborâte cu El deasupra acestui pământ, păstrat de Tatăl ceresc cu mână tare pentru Fiul Său Iisus Hristos, ca să vină El acum, aici, să-Și așeze și să-Și gătească masa nunții și pe sfinții Lui pentru masa aceasta de venire a Sa ca să-Și desfacă tainele toate și să le așeze pe pământ.

Mântuiește, Doamne, pe poporul Tău cel credincios venirii Tale acum pe vatra pământului român, și binecuvintează cu toate puterile și oștirile cerești moștenirea Ta aceasta de pe el, și cu puterea crucii Tale ocrotește-l și păzește-l pe el pentru Tine și cu Tine, căci cu el lucrezi pe pământ tainele Tale și venirea Ta cu ele, o, Doamne! O, înconjoară cu sfinții Tai și cu îngerii Tai de jur-împrejur hotarele pământului român, și toate puterile cerești să le fie de pază și de slavă, că e țara nunții Tale, pe care-Ți cobori odată cu Tine slava Ierusalimului nou, slava lui cea de sus, ca pe toate să le înnoiești, precum este scris, și să ștergi de lacrimi obrazul celor ce au ascultat și au crezut și au nădăjduit așteptând și lucrând în via Ta, așa cum Tu le-ai spus să lucreze! O, e întuneric pe pământ, căci Tu ești

Lumina lumii, dar oamenii și-au ales de lumină întunericul din ei, și întuneric mare e pe tot pământul, precum este scris în Scripturi că va să vină, și iată, a venit, și așa s-a împlinit, dar lumina Ta s-a așezat în mijlocul celor credincioși și este lumină la ei și trag sfinții la lumină, Doamne, și vin ei cu Tine la masa luminii, la masa cuvântului Tău, aici, în mijlocul neamului român. A Ta fie toată slava în aceste hotare, iar poporul cuvântului Tău să-Ți dea odihna, Doamne, și să fie el ziua Ta de odihnă, a Ta și a sfinților Tăi, căci Tu ești locașul lor și le pregătești loc, ca acolo unde ești Tu să fie și ei, așa cum Tu ai spus pentru ei, pentru cei ce Te-au iubit pe pământ. Amin.

— Eu, Domnul, am fost și sunt viața sfinților Mei, căci toți trăiesc în Mine, precum este scris, și unii altora ne-am fost și ne suntem casă, și apoi viață pe vecii. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez cu slavă mare pământul român și tot ce am Eu pe el scump și slăvit și pus deoparte pentru slava Mea din zilele acestea, zilele cele de apoi, la care am lucrat și am ajuns.

O, popor al cuvântului Meu, e mareață calea Mea de cuvânt din cer pe pământ în mijlocul tău, iar sfinții și îngerii petrec cu ea, tată. O, ai grijă de învățătura Mea s-o dai în lung și în lat ca să Mă spăl de sângele necredinței din oameni, iar tu să fii trupul Meu, fiule poporului Meu, că Eu sunt capul bisericii tale, căci tu ești biserica Mea, măi poporului Meu de azi. Cine vrea să fie și trup și cap în cuvântul de biserică, acela facă ce vrea pe pământ, iar Eu grăiesc pentru biserica Mea și pentru trupul ei, al cărei cap Eu sunt. O, ai grijă de cămășuță, să-ți fie curată, tată, căci lumea nu știe taina spălării, că ea folosește apă puțină pentru cămășuță și nu este albă cămașa spălată în apă puțină, căci se întinează albul ei din pricina apei puțină în care se spală cămașa murdară și în care se lasă toată murdăria de pe cămașă. Iată taină mare las în ziua aceasta despre felul cum se spală o cămașă murdară, care trebuie spălată și albită, căci trebuie în multă, multă apă înmuiată, ca nu cumva apa puțină din vas să se murdărească prea mult de pe cămașă și să vopsească ea albul cămășii și să iasă din apă murdar albul ei în urma spălării. Trebuie apoi mai multe ape până ce apele spală toată murdăria cămășii, căci trebuie să fie ca nouă cămășuța scoasă din apa spălării, ca albul ei cel de la facerea ei. O, nu cumva murdăria cămășii spălată în apă puțină să intre din apă în toată țesătura ei și să se coloreze albul ei, ci trebuie grijă mare pentru lucrarea spălării, căci albă cu totul și mereu albă trebuie să fie cămășuța cea spălată!

Așa este taina nașterii cea de sus a omului și care-i spală omului viața și îi înnoiește cămășuța, căci trupul omului trebuie să fie biserica Mea, iar Eu să fiu capul ei, și așa trebuie să fie întocmit omul cel născut de sus, el să fie trupul, iar Eu să fiu capul, și să fie el apoi povățuit de Dumnezeu până la sfârșit. Amin.

Grăiesc cu omul neștiutor pentru taina spălării și îi spun așa: o, nu se spală cu bani cămașa vieții tale, omule, iar tu, tată, ești fără de povață peste tine, căci tu te duci la locașul de biserică și cumperi de acolo cu bani o lumânare, iar lângă ea mai pui alți bani și dai acestea la altar spre pomenirea ta cu rugăciune înaintea Mea, iar slujitorul cel mijlocitor își strică mintea și credincioșia cea pentru tine și cea pentru Mine când vede bani și mereu bani, dar nu cu bani se spală viața omului, și nu cu bani se plătește ea, iar pe pământ s-au făcut mulțime de slujitori de altare și toți capătă bani și intră banul în altar, unde nu se cuvine să intre, și nu așa se capătă iertarea și calea ta spre Domnul, omule, ci cu lacrimi pline de pocăință și cu pocăință

plină de lacrimi, căci omul este păcătos și nu are povățuitor peste el, nu are lumânare în cale care să-i cârmuiască mersul și viața spre Domnul, căci cei ce se fac slujitori ai sfințeniei la altare nu-și dau averea la săraci ca să se facă sfinți apoi cu trupul, cu sufletul și cu duhul lor și să se facă spre Mine rugători pentru cei păcătoși așa cum sfinții s-au făcut, lepădându-se de ei înșiși ca să-Mi slujească Mie pentru mântuirea lor și a oamenilor, și iată, în locașurile numite biserici nu se fac sfinți oamenii și nici slujitorii de altare, și unde, oare, se mai poate găsi adevărul cuvântului rostit în biserici când se aude din gurile celor adunați, și care spun: „*mărturisesc un botez întru iertarea păcatelor întru una sfântă, sobornicească și apostolească biserică, spre viața veacului ce va să fie*“?

O, nici un locaș nu este locaș sfânt fără oameni sfinți în el și pentru el, și nu mai au parte de sfinți în ele locașurile afierosite Domnului pentru cei sfinți, și această durere se suie în cer mereu, căci numele Meu este pus peste tot peste locașurile făcute de oameni ca să se cheme peste ele numele Meu, și iată, nu mai este nimic de făcut, nimic de reparat, căci omul s-a așezat mare pe pământ în numele Meu peste oameni și trage după el toată gloata, iar Eu n-am sălaș să vin și să Mă odihnesc, căci Eu am spus celor ce vor să-Mi slujească: «*Fiți sfinți, căci Eu sfânt sunt și Mă dau celor sfinți!*».

Am spus acestea toate în ziua aceasta sfântă ca să fac cumva loc în om lucrării smereniei sfinților, iar tu, poporul Meu, împarte, tată, învățătura Mea, smerenia Mea, pe care voiesc și omul s-o aibă, căci omul este mic de tot înaintea Mea, și ar fi să fie el făcut numai din aluatul smereniei. O, cum să fac să-l deprind pe om cu lucrarea smereniei de duh, cu minte din cer pentru mintea lui cea atât de semeată prin tot ce este el, prin tot ce lucrează el pe pământ fără să plângă pentru deșertăciunea minții și a vieții lui? Numai smerenia, numai ea ar avea de ajunsă putere să deștelenească mintea și inima omului ca să vină el apoi spre duh de pocăință și de zdrobire de inimă prin pocăință, că multă, multă pocăință și mereu pocăință îi trebuie omului, și nicidecum nu-i trebuie ce caută el să facă și să aibă.

Ies în calea ta, omule fără de lumină pe cale, și Mă fac lumânare înaintea ta ca să intre în tine lumina ei. Nu-ți cer nici un ban, și nimic, nimic nu-ți cer, decât să poți să Mă lași să intru și să te fac după chipul și asemănarea Mea și să fii apoi fiul Meu și să semeni cu Mine la față și la faptă, că altfel nu ne putem cunoaște unul pe altul, tată. O, nu se poate altfel să fie al Meu omul, să fie el fiul Meu. Nu se poate să ai credință așa cum ai tu, omule, și atât, căci Eu, Domnul, le-am încercat credința iudeilor care crezuseră în Mine și le-am arătat că nu credeau, și apoi am spus lor că au de tată pe diavolul, căci erau îngâmfați în duhul lor.

O, poporul Meu, am masă cu tine, am sală de învățătură cu tine și Mă dau omului cu învățătura Mea de pe masa aceasta. Stai, tată, în baia smereniei de duh, căci prin aceasta pot Eu să stau la masă cu tine și să Mă dau oamenilor și să-Mi semăn peste ei sămânța, dar locul este pietros și abia mai găsesc o palmă de pământ care să se lase spre rod. Mă voi deșerta cu tot mai mult cuvânt pentru lucrarea smereniei de duh și voi lucra așa peste semeția din om și voi nădăjdui, iar tu să stai sprijin Mie, că am mare nevoie de sprijinul tău în multa Mea lucrare, iar Eu te întăresc să poți. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Mă amestec în toate lucrările tale cu Mine, tată. Fii înțelept ca să pricepi înțelepciunea Mea, care te sprijină mereu, căci Eu îngrijesc de tine cu multă milă, cu multă veghe, cu multă cercetare peste pământ, măi poporul Meu, că rari sunt oamenii cu lepădare de sine, cu care Eu să

Mă pot sprijini, așa cum M-am sprijinit cu sfinții Mei, care s-au dat Mie și săracilor Mei și au slujit ei apoi calea Mea spre oameni și tot greul Meu de pe ea. Toate puterile cerești veghează lucrarea Mea cu tine și toți sfinții stau mijlocitori înaintea Mea pentru puterea ta. Pace ție! Păstrează acest izvor! Izvor de pace să fie în mijlocul tău din partea Mea, ca să Mă fac Eu izvor de cuvânt peste cei fără de lumânare pe pământ, că milă Mi-e de om. Mi-e milă și Mă doare mila în Mine, și tot așa să stai și tu în Mine, cu milă în tine pentru durerea Mea, fiule, și ne vom afla apoi mângâierea unii în alții și rodul ei apoi îl vom afla, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2011

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie

Grăirea Domnului cu slujitorii bisericii care iau bani de la oameni pentru zidirea de palate.

Mă așez cu hrană de cuvânt în cartea Mea cea din zilele acestea și care se scrie pe pământ acum prin orânduiala Mea, prin puterea Mea dumnezeiască, pe care Eu o așez la lucru ca să Mă scriu pe pământ cu tot ce am de cuvântat la sfârșit de timp, cu glasul Meu, care se aude din cer și până pe pământ ca să fie scris cuvântul lui Dumnezeu și să-l ia oamenii credincioși și necredincioși, iar cel ce este sfânt să se sfințească încă, precum cel ce este necredincios să rămână nepăsător de Dumnezeu spre judecata lui prin acest cuvânt.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și Mă las cuvânt în carte pe vatra neamului român, aici, unde Eu Mi-am întocmit loc de coborâre și de grăire peste pământ, că Mă trimite Tatăl să împlinesc Scriptura care este rostită de Mine acum două mii de ani ca să vin și să grăiesc pe pământ și să Mă audă cei din morminte, iar dacă Eu nu M-aș lăsa auzit de cei vii cu trupul, cum ar rămâne grăirea Mea peste cei ce Mă așteaptă să-i ridic spre înviere?

O, e adevărată grăirea Mea cea de azi, și spun aceasta la toți cei care stau nepăsători cuvântului care curge din gura Mea în zilele acestea ca să fie scris pe pământ și să mărturisească.

Mă uit cu Tatăl Savaot și cu sfinții toți și cu îngerii toți Mă uit. Mă uit la împărații pământului, la cei ce stăpânesc peste pământ și peste om ca niște împărați mai mari ca Dumnezeu, Mă uit la slujitorii de biserică cum privesc și cum nu privesc ei peste cuvântul Meu cel de azi, care s-a făcut rău peste pământ, și pe care cu atâta umilință Eu, Domnul, îl lucrez peste oameni. Se fac slujitorii bisericii că nu Mă aud, dar la Mine nu este tot așa, ci este altfel, și se scrie la ei păcatul nepăsării de Dumnezeu și iubirea de stăpânire peste oameni, peste pământ și peste cer, de vreme ce Dumnezeu nu mai are dreptul să lucreze după voia Sa și după cele scrise în Scripturi să se împlinească. O, nu era așa pe pământ biserica Mea în vremea ei de naștere din Mine și din mucenicii Mei cei născători de creștini și care nașteau în inima oamenilor pe Dumnezeu prin cuvântul propovăduirii lor. Era credință pe pământ și era fapta credinței și a mărturisirii, dar apoi a luat locul acestora mândria, care s-a făcut haină slujitorilor de altare și care L-au ascuns pe Domnul sub veșmântul de biserică, iar Eu plâng fără casă de atunci și până azi și plâng cu sfinții Mei și dăm să-i miluim pe oameni cu darul înțelepciunii iubirii cea de sus și a crucii purtate, dar nu mai este loc pentru Dumnezeu pe pământ, și iată-Mă cu sălașul cuvântului Meu în mijlocul oamenilor, grăindu-le lor durerea Mea, care se face cuvânt în calea celor ce Mă prigonesc ca să fie numai ei.

O, unde ești, biserică cu numele Meu peste tine? Unde-

ți este sălașul și fața? Unde-ți este smerenia ta ca să fie ea straiul tău înaintea Mea și înaintea norodului? Unde-ți este, tată, lucrarea pentru sfinți și pentru săraci și pentru neputincioși fel de fel? O, nu mai este pe pământ așa ceva. Numele Meu și fața Mea sunt batjocorite de cei plini de mândrie și care joacă bine pe deasupra fața bisericii lui Hristos, cerșind aceștia de la bogați și de la săraci milă pentru zidirea de palate peste care să stea scris numele lui Dumnezeu.

Cu cine să stau Eu de vorbă între cei ce stau slujitori de biserică peste oameni și să-i spun durerea Mea? Aș grăi peste cel ce stă mai-mare peste biserica neamului român și i-aș aminti lui de începutul cel frumos al bisericii Mele și al slujirii ei înaintea Mea. Aș grăi oricărui slujitor care zidește un locaș unde să strângă în numele Meu pe cei ce cred în Dumnezeu între cei de pe pământ. O, nu-i frumos să iei bănuțul cel cu trudă strâns al fiilor lui Dumnezeu și să faci cu el ce zici tu că faci! Nu așa era lucrarea de biserică în vremea așezării tainei ei între oameni pe pământ, căci biserica Mea este taină, nu altceva este ea, nu pentru lume este ea. O, nimeni dintre cei ce s-au așezat slujitori de biserică între oameni, nimeni nu-i învață pe oameni nașterea lor cea de sus, îndumnezeirea omului păcătos ca să-Mi aducă rod ceresc omul slujitor pentru cer pe pământ.

O, slujitorule cu numele lui Dumnezeu pe haina ta, dacă se găsește cineva să zidească în gospodăria sa un locaș lui Dumnezeu și să-l aibă aproape și să-l împodobească după dragostea lui cu straie sfinte, tu dai să-i iei acest locaș și să-l pui la grămadă, zici tu, dar e păcat să iei omului podoabele de pe el și să le treci la tine, ci ar fi să-i dai tu lui dacă te-ai făcut slujitor lui înaintea Mea. O, unde și-ar face omul în gospodăria sa așezământ de bisericuță înaintea Mea ca pe vremea primilor părinți de biserică și creștini ai Mei ca să aibă aproape darul cel sfânt și să se facă sfinți Domnului toți cei din casă, așa cum s-a făcut casa lui Corneliu sutașul, casa lui Zahau și multe alte case de creștini care au luat prin ucenicii Mei harul Duhului Sfânt lucrător de sfințenie fără să fie ei dajnici unor mai-mari ca Dumnezeu, Care nu cere dajdie la fiii Săi pe pământ, ci, din contra, le dă ca un Dăruitor ceresc?

Zidesc mai-marii de peste oameni temple și iar temple și îngroapă în ele bani după bani spre slava lor cea omenească, și nu știu oamenii că nu de temple este nevoie pe pământ, ci de inimi îndumnezeite și curățate de păcat, în care Eu să sălășluiesc cu fața Mea, cu viața Mea și cu biruința Mea între cei necredincioși și să se trezească și aceștia în fața luminii, căci Eu sunt lumina lumii prin cei sfinți ai Mei pe pământ. Nu hainele slujitorilor de biserică să strălucească și să ia inima și ochii celor atrași, ci inima lor să strălucească de credință și de Dumnezeu și de iubire și de slava smereniei Mele cea prin cruce slăvită și care crește pe Duhul Sfânt în oameni.

O, cum să fac să trezesc pe cei ce nu încetează să arate altceva decât pe Dumnezeu la oameni? Cum să fac să-Mi împrătez durerea Mea cea de la ei? Mă întreb cu sfinții din cer cum să fac să vină pe pământ adevărul și să aibă putere de înviere peste oameni și trezire cerească să le facă lor?

Sunt venit cu masă de cuvânt și cu sărbătoare de sfinți mucenici la tine, popor al cuvântului Meu. Îmi scriu pe masa ta cartea Mea cea de azi, durerea Mea și strigarea Mea ca să fiu auzit de cei ce auzind nu vor să Mă primească cu povața Mea cea de sus în mijlocul lor. E zi de sărbătoare în cer pentru mucenicul Dimitrie, cel născut pe pământ la rugăciunea părinților lui cei credincioși și care L-au dat lui pe Domnul pentru creșterea lui cea de sus, și așa a crescut el și a iubit mila și postul și milostenia de cei săraci, iubind așa pe Domnul în

cei săraci pe pământ. Mă întreb cu sfinții cum să fac să aduc pe pământ cu oamenii adevărul bisericii creștine, duhul smereniei, harul Duhului Sfânt, așa cum Eu și ucenicii Mei l-am dat să fie și să lucreze, și pe care nimeni nu-l poate mânui după a sa voie, după al său dor de mărire, căci acest dar este cu cei umiliți? O, cum să fac să-Mi alin durerea Mea? Sunt la masă cu sfinții în mijlocul poporului cuvântului Meu, aici, unde Eu Îmi deșert glasul ca să fie scris în carte și împărțit la bogați și la săraci, și să Mi se dea răspuns. Amin.

— **O**, răspunsul cel pentru durerea Ta și a noastră, Doamne îndurerat de la omul necredinței și al faptelor necredinței, cine să-Ți dea acest răspuns? De două mii de ani aștepți învierea înțelepciunii crucii în cei care s-au așezat păstori peste biserică și nu găsești răspuns, căci s-au îngrășat și se îngrășă toți de slava cea de la oameni, că iau ochii oamenilor cu haina cea strălucitoare pe care o iau pe deasupra ca să stea ei în numele Tău peste mulțimi și să le insufle frică la toți și dajnici să-i facă pe toți sub nume de faptă bisericească. O, nu pentru biserică strâng ei bani, căci biserica înseamnă cei ce dau bani și care nu-L capătă pe Domnul așa, căci n-au învățat oamenii cum să Te aibă și cum să Te dobândească lor, Doamne. Să plângă cuvântul Tău peste ei acum și apoi, căci răspuns nu-Ți dă nimeni.

Am fost bogat de la părinții mei, și eu am dat la săraci din averea mea, și apoi mi-a luat-o împăratul după ce m-a mucenicit fiindcă n-am voit să-i fac voia și să-i mucenicesc pe creștini după plăcerea lui; ba, din contra, îi învățam pe ei credința și mai arzătoare, iar ei Te iubeau așteptând biruința Ta pentru ei așa cum eu am așteptat, că m-a băgat în temniță împăratul, iar Tu mi-ai trimis pe îngerul Tău, și la vederea lui a săltat inimioara mea privindu-mi cununa răbdării, pe care mi-ai trimis-o mai înainte de mucenicia mea, iar când a venit clipa mea cea sub sabie am ridicat mâna dreaptă ca să mă însemneze prima sabie în coasta dreaptă și ca să fiu ca Tine prin jertfă, căci Te iubeam cu dor, și pe toate voiam să le săvârșesc ca să-Ți placă și ca să-Ți arăt iubirea mea, iar după o vreme Tu m-ai arătat oamenilor și mi-ai slăvit trupul și l-ai dat în dar celor credincioși, ca dovadă a marii mele iubiri pentru Tine, Domnul și Dumnezeuul meu, și iată, răspunsul nu Ți-l pot da decât sfinții, care Te-au iubit pe pământ având în ei înțelepciunea crucii, chipul și asemănarea Ta pe calea lor cu Tine pe pământ, biserică Ție făcându-se ei, purtători de Dumnezeu între oameni și între împărați. O, Doamne, așteaptă omul să vadă și să creadă, dar cel ce este născut din trup nu poate vedea ca și cel ce este născut din duh și nu-Ți pot da răspuns cei ce s-au așezat mari peste oameni în numele Tău. Mângâie-Te cu poporul Tău cel credincios și învață-l pe el mereu înțelepciunea crucii, căci slujitorii de biserică nu iubesc crucea și purtarea ei, ba le este și lene să facă cruce dreaptă pe trupul lor când își fac semnul crucii, și n-ai mângâiere de la ei, ci numai durere ai. Te înconjurăm și Te mângâiem noi, sfinții Tăi și îngerii Tăi, că altă mângâiere n-ai, iar pe pământ mângâie-Te cu poporul Tău, în mijlocul căruia Ți-ai așezat venirea și cuvântul venirii Tale, glas de Păstor peste pământ. Amin.

O, popor ocrotit de Dumnezeu, fă-te Domnului alin în toată clipa și deprinde-te bine să ai în inimioară rana Lui și mereu să-L alini cu iubirea ta, iar altă iubire tu să nu porți, căci totul este numai deșertăciune, și numai Domnul să fie plinul inimii tale, căci eu așa am stat în trupul meu pe pământ, și apoi m-am dăruit pentru mântuirea multora și sunt de ajutor la mulți. Pace ție de la toți mucenicii din cer, căci tu ai biruit lumea și te-ai ales lui Dumnezeu! Fii, dar, Domnului alin în

durerea Sa. Amin.

— **E**u, Domnul, stau cu sfinții la masă cu tine, popor primitor de cuvânt din cer, și încă un sfânt iubit Mie ai la masa Mea cu tine, și al cărui trup slăvit de Mine stă mărturie de iubire de Dumnezeu în mijlocul cetății Bucureștiului, înconjurată de jur-împrejur de răbdarea Mea cea mare: cuviosul Dimitrie, care s-a slăvit înaintea Mea prin marea lui smerenie pe pământ, păstor de vite în copilărie și în chinovie apoi, nebăgat în seamă de cei slăviți în dreptul numelui Meu, și care a fost slăvit de dreptatea Mea din el după ce ea s-a descoperit că a fost, căci a ieșit deasupra cu trupul lui cel îndumnezeit încă de pe pământ și s-a dat apoi neamului român spre mărturia smereniei și a iubirii de Dumnezeu în om. O, ce va răspunde norodul de slujitori de biserică față în față cu viața acestui sfânt roditor de smerenie și de lepădare de sine, și cu care ei se arată acum oamenilor, chemându-i la praznice de sfinți și strângând din toate părțile bănet mult pentru ei? Plânge în cer cuviosul între cuvioși Dimitrie și-i rabdă îndelung pe toți cei ce-l au zălog, căci sunt plini de milă sfinții și suspină cu Mine pentru om, și suspinul lor se aude suspinând. Amin.

— **O**, așa suspin eu în mijlocul nelegiuirii iubită de oameni, Doamne, și în mijlocul bogăției de slavă omenească, și care pe Tine nu Te încălzește, ci numai pe ei. Suspini și rabd îndurerat, că eu n-am iubit slava pământească, ci numai umilința mereu și numai statul cu Tine și în Tine departe de oameni și de slujitorii de biserică plini de slavă, și iată, acum rabd cu iubire cerească, și pentru Tine rabd, ca să păzești Tu prin sfinți țara alegerii Tale pentru sfârșit de timp și pământul ei cel ales pentru slava Ta cea de azi. Nu mai ai alin de la acest neam depărtat de voile Tale și creștin numai cu numele Tău pe el, dar ai alin și ai avere cerească aici, cu poporul cuvântului Tău, pe care îl îngrijești ca pe un prunc ca să-l ai și ca să ai casă, Doamne, căci noi, sfinții Tăi de pe vatra neamului român, răbdăm cu Tine pentru ocrotirea acestui pământ, pe care Tu vii și Te slăvești în cuvânt. O, ce vor face toți cei care vor vedea descoperit câtă slavă cerească a stat pe acest petecut de pământ și n-au fost ochi să înțeleagă și să vadă? O, slavă Ție pentru venirea Ta de azi, în care-Ți ai sfinții Tăi, precum este scris! Fericiți, Doamne, cei săraci cu duhul, așa cum am fost eu și care așteaptă din cer și nu de pe pământ mângâiere lor. Amin.

— **O**, pace vouă, sfinți miloși ca Dumnezeu pe pământ și în cer pentru cei credincioși! Vine vremea și a și venit să Mă slăvesc pe pământ cu voi, dar nu cum știe omul să facă, ci tainic lucrez până la arătarea Mea cu voi. Amin.

Acum, poporul Meu, te vestesc de sărbătoare a Mea cu îngerii Mei în mijlocul tău. În ziua de sărbătoare a îngerilor poposesc cu poporul cel credincios cuvântului Meu în mijlocul tău, tată. Încinge-te cu putere pentru trup și pentru duh și așterne tu lui Dumnezeu și îngerilor Săi, căci tu ești sluga Mea la masa Mea de azi cu sfinții pe pământ, aici, dar și Noi, cei cerești, te slujim pe tine ca să fim unii altora sprijin și ocrotire din cer și până pe pământ și de pe pământ până în cer.

Binecuvintez calea celor credincioși, care-și înfierbântă dorul și iubirea spre izvorul Meu de cuvânt odată cu apropierea sărbătorii străngerii lor pentru sărbătoarea îngerilor Mei. Îi voi îmbrățișa, îi voi mângâia, îi voi povățui spre cer și spre adevărul vieții, iar credința lor îi va ajuta să se facă după voia Mea, ca și iubirea lor.

O, veniți, fiilor, și învățați lucrarea și viața fiilor lui Dumnezeu! Înțelepciunea crucii purtate să luați de la Mine și

de la sfinții Mei, iar iubirea inimilor voastre să ardă pentru cei din cer și pentru cele din cer, că am de lucrat cu voi lucrare mare de la Tatăl: cer nou și pământ nou pentru cei credincioși ai Mei, împărăție a sfinților, precum este scris. Pace vouă pe cale spre grădinile Mele de poposire cu poporul cuvântului Meu și cu voi aici în sărbători! Cetele îngerilor Mei vă sunt înaintemergătoare pe cale spre izvorul Meu.

Toate oștirile îngerești să se pregătească pentru slava Mea cu ei, pentru ziua Mea cu ei! Amin.

Iar voi, cei ce-Mi vegheați poporul de peste tot, fiți asemenea Mie în iubire și în răbdare, tată. Așa cum Dumnezeu iubește și nu-Și sfârșește răbdarea chiar dacă omul nu-L ascultă și nu se supune deplin, așa și voi, cei ce sprijiniți din partea Mea pe poporul Meu, să nu vă întristați, să nu vă încordați când el este neatent, neaplecat, nesmerit, ci să vă rugați Mie pentru mântuirea lui de cele neplăcute de la el Mie și vouă și să răbdăm îndelung prin smerenie, fiilor, căci răbdarea va purta rod, că ea este din cer.

Pace vouă, fiilor, și așezați pe poporul de la izvor la lucru pentru pregătirea serbării îngerilor, iar voi, în mijlocul lui, fiilor veghetori! Ungere cerească este cuvântul Meu peste cei ce ascultă de el cu împlinire. Eu, Domnul, veghez din vreme cu oștirile cerești și dau tot sprijinul trupurilor și duhurilor voastre și întăresc pe poporul Meu cel jertfitor, căci lucrul Meu cu el este de la Tatăl, și slava Mea cea de la Tatăl este și a lui, căci slujirea lui este pentru slava Mea, pentru slava Domnului. Amin, amin, amin.

26 octombrie/ 8 noiembrie 2011

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Îngerii sunt slava Domnului și Îi acoperă trupul. Pilda întâlnirii Domnului cu Avraam sub stejar. Pocăința este dragostea de Dumnezeu. Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har. Învățătură despre alb, negru și roșu.

Eu Însumi grăiesc și Mă las auzit, și se scrie în cartea Mea de azi pe pământ tot cuvântul gurii Mele. Eu Însumi vin și grăiesc, și umplu văzduhul de tăria cuvântului Meu, de iubirea lui și de slava lui, și îngerii toți fac parte din slava Mea.

De la o margine la alta a veacurilor toate îngerii toți sunt slava Mea și cântă sus în cer și jos pe pământ: Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Savaot, plin este cerul și pământul de mărirea Sa; Osana întru cei de sus cântă lui Dumnezeu îngerii Săi, că plin e cerul și pământul de mărirea Lui, de Fiul Lui, căci Tatăl și Fiul Se slăvesc între cer și pământ cu puterea Duhului Sfânt, Dumnezeu întreit și Treime întru Una. Amin.

Eu Însumi grăiesc și Mă las cuvânt, și se scrie cuvântul gurii Mele. Nu mai trimit înger sau om trimis la oameni prin orânduiala Mea, ci Eu Însumi, Eu, Domnul Iisus Hristos, vin și Mă așez cuvânt față în față cu omul, căci acum două mii de ani am venit de la Tatăl și am luat trup între oameni și am grăit cu însăși gura Mea și s-a scris pe pământ graiul gurii Mele, iar acum, spre sfârșit de timp, iau iarăși glas peste pământ, căci sunt Dumnezeu întrupat și am gură să grăiesc și de aceea grăiesc Eu Însumi și sunt trimisul Tatălui Savaot și grăiesc. Amin.

Deschideți glasului Meu, voi, cei ce-Mi așezați în cartea sa cuvântul gurii Mele, și așezați pe masa de sărbătoare a îngerilor Mei cu voi tot cuvântul Meu, căci cu Mine și cu îngerii Mei și cu voi sunt adunați la masă cei purtați de îngeri spre izvorul Meu de cuvânt, care curge din gura Mea aici, unde Eu Mi-am făcut revărsarea și locul ei cel sfânt!

O, ca pe Împăratul tuturor să Mă primiți voi, cei astăzi așezați la masă cerească, la masa îngerilor Mei, unde acum ați sosit! Primiți-Mă pe Mine, Cel nevăzut, fiind înconjurat de cetele îngerești, căci îngerii Îmi acopăr trupul, cei fără de trup Îmi acopăr trupul cu slava Mea cea de la Tatăl, cu îngerii lui Dumnezeu, dar dacă ei sunt fără de trup, cum de nu Mă pot Eu vedea de ochii omului când sunt aproape de om?

Iată ce mare lucrare de taină sunt îngerii lui Dumnezeu și ce tainică lucrare este trupul Meu și cuvântul Meu între Mine și om!

O, pace vouă, meseni ai slavei cuvântului Meu cel slujit de îngeri ca să fie el pe pământ cu voi în zilele acestea! Pace vouă, căci v-ați ridicat din așternut și ați pornit la drum dis-de-dimineață spre slava Mea cea de azi, aici, unde Mi-am făcut sălașul ei, aici, unde am găsit deschis ca să vin și ca să fiu și ca să-Mi las și să-Mi împart glasul gurii Mele celor ce cred prin darul Meu venirea Mea de azi cuvânt pe pământ! V-au însoțit cetele îngerești fără ca voi să le vedeți cu ochii trupului, dar cu duhul ați însoțit taina călătoriei voastre cu îngerii Mei pe cale. O, tot atât de tainic Mă însoțesc ei și pe Mine pe calea dintre cer și pământ când Mă las cuvânt aici la izvor. Mare este slava lui Dumnezeu între cer și pământ, între pământ și cer, și îi trebuie omului credință pentru ea așa cum a avut Avraam. Când omul Îl voiește și Îl iubește pe Domnul și Îl așteaptă mereu, el Îl aduce lângă el pe Domnul așa cum Avraam L-a adus, iar dacă știți să vă uitați bine în Scriptura întâlnirii lui Avraam cu Domnul sub stejar, atunci voi veți învăța aproape de voi pe Domnul și tainic Îl veți cunoaște și veți grăi cu El așa cum Avraam I-a grăit Lui, iar El lui Avraam i-a grăit. Iată vederea ochilor duhului, ochilor credinței, ochi care văd ca Dumnezeu și nu ca omul, dar femeia lui Avraam a văzut ca omul și a lucrat ca omul, căci a văzut cu ochii trupului și atât, și tot așa a și grăit pentru Dumnezeu, a grăit ca omul, dar Avraam a văzut ca Dumnezeu și a grăit ca Dumnezeu și a grăit cu Dumnezeu, a grăit lui Dumnezeu, nu omului, nu trimisului lui Dumnezeu, care s-a împărțit în trei părți ca să lucreze întreit ca Dumnezeu prin venirea Sa la Avraam.

O, pace vouă și bucurie Mie cu voi la masă de sărbătoare a îngerilor lui Dumnezeu! Vă îmbrățișez, vă mângâi cu povața Mea și vă îndemn spre cer și spre adevărul vieții, iar credința și iubirea să vă ajute vouă să vă faceți după voia Mea, să vă învețe lucrarea și viața fiilor lui Dumnezeu. Înțelepciunea crucii purtate să vă învețe pe voi lucrarea muceniciei, ca să puteți apoi să vă faceți ucenicii Mei și să pot Eu lucra cu voi taina cea de la sfârșit de timp: cer nou și pământ nou pentru cei credincioși ai Mei, împărăție a sfinților, precum este scris.

Fiți plini de duhul umilinței, fiilor! Iertare păcatelor vă dăruiesc prin umilința care vă îndeamnă la pocăință, iar pocăința este dragostea de Dumnezeu, este simțământul căutării după Dumnezeu, în care Eu voiesc să rămâneți, căci este chipul dragostei dintâi, clipa când voi Mă căutați și Mă aflați și Mă iubiți și Mă urmați apoi cu dor.

O, învățați din izvorul Meu de cuvânt de peste voi și fiți prietenii Mei și fiți frații Mei prin umilință, fiilor, că iată ce vă spun: este scris în Scripturi că Dumnezeu celor mândri le stă împotrivă, iar celor smeriți le dă har, și le stă împotrivă celor mândri prin cei de lângă ei, iar celor smeriți le dă har pentru cei de lângă ei, și iată ce aproape e Domnul de voi, aproape ca și lui Avraam atunci sub stejar! Vă învăț taina și lucrarea credinței dacă vă grăiesc așa de deslușit, așa de despicaț firul lucrării credinței. Cel ce se smerește pe sine va fi înălțat, iar cel ce se înalță pe sine va fi smerit și trântit prin însăși înălțarea

de sine a sa, căci Avraam s-a smerit și a fost înălțat ca să-L vadă pe Dumnezeu, iar femeia sa s-a înălțat cu gândul și a fost smerită de însăși înălțarea de sine a sa, căci a văzut apoi aceasta, a văzut că Domnul a grăit pentru ea și că ea s-a semețit și n-a crezut.

Eu, fiilor, v-am răscumpărat din păcat prin jertfa Mea cea cu suferință, iar voi trebuie să vă răscumpărați Mie pentru mântuire prin pocăință, tată, ca să vi se șteargă și păcatul că a suferit durere și dispreț și moarte din pricina voastră Domnul, căci păcatul omului se așează față în față cu Dumnezeu și se desparte omul de Dumnezeu prin păcat, iar Eu, ca să-L răscumpăr Mi-am pus viața Mea. O, ascultați, ca să faceți împlinit în voi cuvântul învățaturii Mele, căci ascultarea vă arată că aveți smerenie, iar apoi smerenia vă aduce har, căci se preface în har, iar harul lucrează pentru voi și se face cuvânt în voi ca să spuneți apoi prin harul Meu: O, cât de mare este mulțimea bunătății Tale, Doamne, pe care ai gătit-o Tu celor ce se tem de Tine, pe care ai făgăduit-o celor ce nădăjduiesc în Tine înaintea fiilor oamenilor, iar Tu ascunde-i-vei pe ei cu acoperământul feței Tale de toată tulburarea oamenilor și-i vei acoperi pe ei în cortul Tău și vor scăpa ei de împotrivirea limbilor, că multă este mila Ta!

O, ca pe Împăratul tuturor să Mă primiți voi, cei astăzi așezați la masa îngerilor Mei, în mijlocul lor cu Mine, Cel nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngerești, căci îngerii Îmi acopăr trupul. Cei fără de trup Îmi acopăr trupul cu slava Mea cea de la Tatăl, cu îngerii lui Dumnezeu, dar dacă ei sunt fără de trup, cum de nu Mă pot Eu vedea de ochii omului când sunt aproape de om? O, mare lucrare de taină sunt îngerii lui Dumnezeu și tainică lucrare este trupul Meu și cuvântul Meu între Mine și om!

O, cine poate să-Mi răspundă? Dacă îngerii sunt fără de trup, cum de nu Mă poate omul vedea când sunt aproape de el ca să-l însoțesc pe el? Eu sunt Cel nevăzut, căci sunt înconjurat de cetele îngerești, iar cei credincioși Mie Mă primesc ca pe Împăratul tuturor și se îndeamnă unii pe alții să Mă primească și să-Mi cante ca și îngerii: *«Sfânt, sfânt, sfânt este Domnul Dumnezeu Savaot, plin este cerul și pământul de slava Lui și binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, osana întru cei de sus!»* O, așa cântă cei ce apoi se împărtășesc cu trupul și sângele Meu după ce Eu îi chem și le spun: Luați, mâncați, acesta este trupul Meu și beți, că acesta este sângele Meu, Dumnezeu frânt pentru voi și vărsându-Și sângele pentru voi spre iertarea păcatelor voastre!

O, cine poate să-Mi răspundă? Cum de nu Mă vede omul aproape de el dacă îngerii Mei, care-Mi înconjoară trupul, sunt fără de trup? Și iată glasul celor ce-Mi răspund! Îngerii cei fără de trup Îmi dau acum acest răspuns. Amin.

— **N**oi, Doamne Împărate al tuturor, noi suntem cei ce Te acoperim între Tine și om, căci suntem slava pe care Tu o ai de la Tatăl Savaot mai înainte de întemeierea lumii. O, ești atât de mare cât lumea îngerilor, care sunt slava Ta! De câte ori cineva se așează jertfă pentru alții, acela este mare, iar prețul lui este mai mult decât ei, căci altfel ei n-ar putea fi răscumpărați. Tu ești Împăratul îngerilor și al neamurilor toate și ești smerit, Stăpâne Doamne, și de aceea ești atât de tainic, o, Doamne, iar smerenia Ta Îți acoperă strălucirea și lumina ei, care se revarsă toată în noi, în îngerii Tăi, care-Ți sunt acoperământ și slavă a Ta, și purtăm smerenia Ta, și veșmântul smereniei Tale suntem între pământ și cer.

O, a făcut și omul trupuri între cer și pământ, cu care el se poartă ca și Tine în văzduh purtat, dar îngerii aceștia făcuți

de om au trupuri și aripi de fier și au de pe pământ, nu din cer așa cum Tu vii cu noi din cer pe pământ, dar omul nu-și vede neputința, căci se vrea mai înalt ca Tine și mai înger decât îngerii lui Dumnezeu, o, Doamne. O, a făcut și omul trupuri zburătoare văzute de oameni plutind prin văzduh, dar una este să facă Dumnezeu și alta este să facă omul, Doamne. Slava îngerilor Tăi este din Tine, căci Tu ești lumină mare și foc mistuitor și Te reverseși în noi ca să nu nimicești lumea cu strălucirea Ta, iar noi ocrotim, Doamne, și taină înfricoșătoare este lumea îngerilor Tăi între pământ și cer, între cer și pământ, Doamne Împărate. Tu vii cu îngerii, vii purtat pe heruvimi și pe aripi de îngeri când Te porți între pământ și cer, căci când Tu vii vin și ai Tăi cu Tine. Când cu Tine vine căpetenia îngerilor Tăi, ea nu vine singură, ci cu toate suitele ei vine. Aripi de foc luminător și de lumină ca focul se fac îngerii purtători de Dumnezeu între cer și pământ, iar omul nu se teme de Tine când Te lași purtat de om, de purtătorul de Dumnezeu între Tine și om și când Te faci foc luminător și lumină ca focul în cel ce Te poartă spre om între cer și pământ, căci lucrarea Ta e mare, Doamne, ca și taina ei.

Dacă purtătorul de Dumnezeu nu iubește în el voia Ta și poruncile Tale împlinite în el, acela este mincinos și nu poate nimic de la Dumnezeu, dar dacă el Îți aduce rod și Scripturi împlinite după voia Ta, acela este foc luminător și lumină ca focul între pământ și cer, dar omul nu se teme de Tine când Te lași purtat de purtătorul de Dumnezeu între Tine și om, o, Doamne. Se încearcă omul în sabia Ta și nu se teme de moartea aceasta a lui. Nu știe omul ce înseamnă Dumnezeu cu el, o, Doamne. Nici când Te vede în fața lui sub chipul pâinii și al vinului, care se fac trupul și sângele Tău spre iertarea păcatelor omului, o, nici atunci nu știe omul cum să stea față în față cu Tine, iar dacă nu știe bine aceasta nu se înfioară omul cel rece de dragostea Ta, chiar dacă el știe că trebuie să se cuminece cu Dumnezeu.

O, ce mare este venirea Ta de azi! Ce mare lumină aduce ea pe pământ peste cei ce nu știu ce este cu adevărat Dumnezeu înaintea lor! Ne-ai poruncit, Stăpâne, iar noi am împlinit cuvântul Tău și am adus cu noi la sărbătoare lumea celor ce au plecat de pe pământ, că a venit să se îplinească Scriptura Ta cea pentru nașterea din nou a lumii, Doamne. Cete-cete stau ei așezați, fiecare la rândul cetei sale sunt veniți cu noi la sărbătoarea cea pentru noi, iar duhul lor se umilește mult în fața slavei Tale cu noi și cu poporul Tău de azi slujitor înaintea Ta pentru învierea morților. În numele lor, eu, căpetenia Ta de peste îngeri, aduc aplecarea Ție pentru mila Ta în ziua noastră de serbare și de pomenire pentru ei, căci Tu așa ai așezat orânduială în mijlocul poporului Tău.

Acum le spunem și noi, îngerii Tăi, le spunem celor ce stau și celor ce vin la masa împărăției Tale aici, unde Ți-ai făcut sălaș de nuntă, și le spunem lor așa: Să stăm bine și cu frică și cu luare-aminte înaintea Tatălui Savaot și înaintea trimisului Său Iisus Hristos, Fiul Său Cel mai înainte de vecii născut din Tatăl! Luați aminte cu credință ca și îngerii Săi cei nevăzuți, dar care Îl văd pe El, închinându-l-se Lui de-a pururi, căci slava Lui e mare și e îngerească, nu e omenească! Fiți plini de duhul smereniei ca și îngerii lui Dumnezeu! Iubiți viața îngerească și îmbrățișați-o, căci Domnul este foc mistuitor și Se poartă cu îngerii Săi pe lângă voi, acoperind ei trupul Său! Ascultarea înseamnă smerenie, iar Domnul Iisus Hristos l-a sfătuit pe om acum, la sfârșit de timp ca și la început de timp cu omul, l-a sfătuit să mănânce ca în rai, nu ca pe pământ să mănânce. Nu mai mâncați carne! Așa v-a povățuit Domnul, iar voi să ascultați de El, că va fi greu de cei ce nu ascultă așa. O,

fericiți vor fi cei ce se lasă îmbrățișați de viața cea îngerească, cea cu ascultare ca și îngerii lui Dumnezeu, care fac numai voia Lui iubindu-L, slăvindu-L și slujindu-L pe El între cer și pământ, între pământ și cer. Amin.

Și acum oștirile de îngeri se așează pentru sărbătoare, iar Tu, Stăpâne Doamne, binecuvintează în cer și pe pământ slava cea îngerească, ziua de serbare a îngerilor Tăi! Pace Ție cu noi în mijlocul poporului Tău cel binecredincios, adunat sub cortul Tău, sub slava cuvântului Tău slujit de îngeri în zi de adunare cerească a Ta cu îngerii Tăi și cu poporul cuvântului Tău, care ne găzduiește cu iubirea sa, cu primirea sa, cu credința sa cea primitoare de Dumnezeu! Amin, amin, amin.

— **S**lava Mea cerească se revarsă în voi, o, îngeri ai lui Dumnezeu, și sunteți pară de foc și lumină orbitoare, și nu știe omul ce înseamnă Dumnezeu și slava Sa cea de sus și nu poate să privească la Dumnezeu nici măcar cu duhul, căci nu are omul cunoștință de sus pentru Dumnezeu, și are numai de pe pământ. Slava Mea de azi se face cântare îngerească pentru sărbătoarea voastră, căci voi cântați cântarea cea îngerească pentru slava Mea și cânt și Eu cu voi, căci scris este: *«Plângeți cu cei ce plâng și bucurați-vă cu cei ce se bucură după ce plânsul trece»*, și cântă poporul Meu pentru slava Mea, care sunteți voi. Slava Mea este îngerească, nu este pământească, nu este omenească, și nu este împărat nici un împărat de pe pământ, căci slava lui este trecătoare, este omenească. Numai slava cea îngerească este slavă cu adevărat, iar Eu, Domnul, Mă așez cu Tatăl și cu mama Mea Fecioara și cu sfinții la masa de serbare a îngerilor lui Dumnezeu, și cu tine, poporul Meu de la izvor, care Mi-ai așezat sărbătoare și masă de sărbătoare, iar cu Noi avem pe cei ce s-au adunat de sub zări sub slava cuvântului Meu dătător de viață și de iubire și de mângâiere, și am dat lor mângâierea Mea.

Stăm la masă și lucrăm frumos și sfânt și voi îmbrățișa sărbătoarea Mea încă apoi cu puținel cuvânt, ca să aduc mulțumire, căci Domnul așa lucrează, și după orice lucrare mulțumește celor trudiți și pecetluiește cu numele Său: Iisus Hristos. Amin.

Pace acestei sărbători, iar tu, poporul Meu de la izvor, lucrează, tată, cu har în ziua aceasta, că mare har am pus peste tine ca să ai și ca să-l înmulțești, și ca să-Mi dai apoi lucrarea ta, căci și Eu apoi dau toată stăpânirea, I-o dau Tatălui, Care Mi-a supus Mie toate, până ce voi sfârși de lucrat și de împlinit. Amin, amin, amin.

*

Iubirea de Dumnezeu se învață de la Dumnezeu, iar ea învață apoi pe om toate, poporul Meu, și multă bucurie și mângâiere se suie de la tine la Mine când în mijlocul tău se împarte iubirea de Dumnezeu și învățătura Sa peste cei ce vin spre Mine și spre tine în sărbători aici, la izvorul Meu de cuvânt, o, poporul Meu de la izvor. Dacă Eu Mă fac aici izvor de cuvânt, el se împarte apoi, și vin ca la fântână cei ce vin, și vin cu sete când vin, iar Eu, Domnul, Mă bucur cu tot cerul când am cui să-i dau din cer ceea ce și ție îți dau. Îți dau din cer ca să crești din cer și ca să te am cerul Meu pe pământ și ca să te pun la lucru pentru cei de pe pământ, căci și Eu tot așa lucrez cu sfinții și cu îngerii și am mereu de lucrat, măi fiilor, că mult strică omul pe pământ și n-am cu cine să zidesc pe cele dărmate de la locul lor, dar Eu trebuie să înnoiesc totul între cer și pământ și vă am pe voi sămânță nouă, și trebuie să scot din ea rod însutit și înmiit, că am de pus la loc șapte

veacuri de oameni, căci omul este împărăție Mie și este tare ruinat omul și Mi-e dor să-l vindec, dar e mult de lucru, și Îmi stă în ajutor Duhul Sfânt Mângâietorul, Care curăță și sfințește și înnoiește și învață pe om, numai să am cum să Mă împart oamenilor, măi fiilor. Eu, Domnul, Mă mângâi la rană când voi Mă ajutați să pot peste om și să-i dau din gura Mea, așa cum dă din gura sa gata mestecată hrană o mamă care-și are pruncul în brațe și îl hrănește pe el spre creșterea lui.

Nu se suie la mintea voastră câtă alinare am când cu voi duc sarcina venirii Mele cu sfinții pe pământ cu lucrul cel mult al înnoirii lumii, Scriptură pe care o am acum de împlinit, măi fiilor. Oștirile de îngeri v-au privit mărirea în care v-am așezat Eu, Domnul, căci v-am așezat lângă Mine la lucrul cel greu și cel nou pentru lucrarea facerii omului, a cerului cel nou și a pământului cel nou, măi fiilor. Sunteți puținei și sunteți mititei, dar v-am așezat lângă Mine și v-am dat această mărire pentru credința voastră în venirea Mea cea de azi, și pentru care trebuie să fiți atenți mereu când ea trebuie să lucreze pentru lucrări mari și mici, pe care Eu să le împlinesc cu voi, și să am loc cu ele pe pământ prin credința voastră, fiilor. Curând, curând, vom pecetlui săvârșirea deplină a noii zidiri care s-a așezat și încă se așează pe stâlpii ei pentru slujire Mie când Eu vin să Mă întâlnesc cu cei ce vin la izvor să ia din Duhul Meu din voi, căci Eu prin voi Mă dau cui Mă dau.

O, măi fiilor, e greu să-l facem pe om să știe ce este negru și ce este alb ca să știe el apoi cum este și ce are de lucrat și de împlinit ca să se dea el de partea lui Dumnezeu, de partea salvării lui cea de la Mine. Mă uit la voi cum dați să le arătați celor ce vin ce este negru și ce este alb, ce este răul și ce este binele, ce este negru și ce este roșu apoi, dar vă trebuie timp mai mult, iar timpul e puțin și vă strânge, fiilor. O, va fi și altfel, fiți credincioși! Vine vremea să vadă lumea toată că ea nu iubește pe Dumnezeu și că Domnul nu o iubește pe ea, ci numai mântuirea ei i-o dorește Domnul, și aceasta este lucrarea pe care o am de împlinit pentru lumea cea pribeagă pe pământ și pentru care Eu port veșmânt împurpurat, veșmânt stropit cu sânge. E mare înțelepciune să înțeleagă omul ca Dumnezeu tainele lui Dumnezeu, iar lumea trebuie să vadă cât este de oarbă, cât de puțin vede, cât de puțin știe când ea zice că știe și că poate. Limba cerească grăiește altfel decât limba minții omului, căci limba omului se încurcă în ea însăși și nu știe grăierea cerească dacă nu stă să gândească altfel decât știe omul să gândească cu limba minții lui, căci omul grăiește mai mult cu limba minții lui decât cu limba gurii lui, și aceasta i-o spun Eu.

Unde să mai audă omul că sângele de creștin adevărat este alb și nu roșu? Iată, limba Mea grăiește altfel decât limba minții omului. A știut în vremi omul că negrul diavolului se prefăce în roșu ca să-l mintă și să-l atragă pe om spre veșmântul lui cel negru și diavolesc, așa cum este lumea îmbrăcată în pielea cea neagră a diavolului fiindcă face ea voia lui? Iată, la diavol negrul lui se face roșu înaintea omului ca să-l momească și să-l facă negru pe om, iar la Dumnezeu roșu se face alb, căci mucenici mulți când erau tăiați pentru numele Meu cel sfânt le curgea sângele alb pe pământ și nu roșu, iar slugile diavolului nu tresăreau la acest semn, căci veninul lor e prea negru ca să mai poată vedea cu el ceva care să însemne Dumnezeu cu sfinții Săi față în față cu diavolul.

Toți cei ce iubesc pe Domnul pe pământ își spală cămășuța în sângele Meu de Miel junghiat pentru ei și își fac albă cămășuța, căci Eu am purtat veșmânt împurpurat, veșmânt stropit cu sânge pentru ca să fac albă cămașa omului, și nu are omul minte să înțeleagă limba cerului și lucrarea ei, care nu

seamănă cu limba minții omului, omul care nu știe ce este negru și ce este alb și ce este roșu, căci dacă Eu grăiesc pe limba Mea cu omul care se dă înțelept în dreptul Meu, zice acesta că Eu nu știu să grăiesc, că nu sunt Eu Dumnezeu dacă greșesc în grăire. O, vai ție, omule care te bizui pe vederea ta și pe limba minții tale cea omenească!

Alb împurpurat este veșmântul cel mucenicesc, dar sângele de pe veșmânt albește și mai mult cămășuța celui jertfit pentru numele Meu. Smerit se îmbracă omul cel iubitor de Dumnezeu, și nu face ca omul lumesc, care se îmbracă în alb în vremea păcătuirii lui ca să-l facă alb pe diavolul, ci face smerenie omul cel iubitor de Dumnezeu și își spune păcătos și înnegrit de păcat și își învelește trupul cu hăinuță neagră, dar e alb acest negru și e sfânt prin cel alb cu sufletul și care-și smerește viața sub semnul nevredniciei, stârpind din el mândria diavolească, în care toți oamenii trăiesc.

Pe pământ sunt petreceri și nunți după nunți, și nunta are mireasă îmbrăcată în alb, dar e neagră de păcat cea care se îmbracă în alb, și iată limba diavolului pe limba omului și în ochii omului cel negru de păcat, și acesta este numai unul din semnele diavolului cel mincinos cu lucrarea sa între oameni.

O, fiilor, e greu să-l facem pe om să înțeleagă ce este negru și ce este alb, căci pe când la cei sfinți sau sfințiți veșmântul lor cel negru înseamnă umilință și pocăință și mare smerenie, la omul diavolului este altfel, căci este mândrie, este semeție diavolească veșmântul cel alb sau cel roșu, care înseamnă trufie, nu curăție și nu slavă așa cum știe omul să se mintă când lucrează așa pe pământ între om și om semeția fiilor diavolului, și iată, trufia stă față în față cu ea însăși, că nu poate omul diavolului să-și pitească trufia și negrul vieții lui așa cum cel sfânt al Domnului își ascunde smerenia sub veșmântul cel smerit al pocăinței inimii lui înaintea Mea, sub negrul cămășuței lui, care-l tăinuiește sub el, cămășuța cea albă a omului sfânt.

Cum să fie roșu sângele cel negru al omului diavolului? Dacă omul de rând se cațără pe scaun de împărat, este el împărat? Se închină prin el lui Dumnezeu omul smerit când se pleacă celui de rând care se suie să se facă împărat? Eu, Domnul, M-am aplecat cu smerenie mare sub mâna lui Ioan Botezătorul, sfântul Tatălui, îngerul Tatălui, și M-am închinat lui ca să Mă boteze, dar era Tatăl Împărat în el și nu era Ioan om de rând așa cum a fost el în mintea desfrânatei lui Irod, care l-a trimis de pe pământ pe Ioan și l-a trimis în cer.

Iată, pe pământ oamenii diavolului și ai păcatului se suie pe scaune de sfânt sau de împărat, așa cum au făcut Caiafa și Irod, iar oamenii lui Dumnezeu și ai sfințeniei coboară de pe scaunul slavei omenești și se dau Mie cu totul, așa cum s-a dat prin slujire de înger sutașul Corneliu și Zahau vameșul și toți cei care s-au ales prin vreme dintre oameni pentru Dumnezeu, urând ei mărirea pământești, care dureau în ei, căci le purtau din greu după ce le primeau de la omul slavei deșarte, care dădea să se folosească înaintea multora chiar și de cei în care Eu, Domnul, stăteam ascuns și tainic în ei până la vremea dragostei lor.

O, unde mai găsește omul grăire ca a Mea și deslușire ca a Mea pentru toate câte pe pământ nu sunt așa după cum știe mintea și apoi limba omului împământenit mai mult decât omul cel zidit de Mine din pământ și în care Eu am dat să pun tot cerul atunci când l-am zidit? E mare, e măreață grăirea Mea și e greoaie pentru omul cel mic cu credința și cu statul Meu în el, căci Lucifer, cel căzut din slava Mea de înger, strică omul la minte și la fire și trage în jos pe cel ce nu se smerește

sub măreția lui Dumnezeu și pierde omul din lipsă de pricepere pentru salvarea lui cea de la Dumnezeu.

O, fiilor trudiți pentru slava Mea, am spus vouă că voi îmbrățișa sărbătoarea voastră cu îngerii cu încă puținel cuvânt la sfârșitul ei, dar dorul Meu e nemângâiat și e mereu puțin cu-vântul Meu cel rostit, din pricina neputinței omului de a-l purta pe el.

Am acum de adus mulțumire celor ce au călătorit ca să vină la izvorul Meu de cuvânt, la sărbătoarea îngerilor Mei, și le-am dat lor însoțitori pe cale înapoi cetele îngerești, care numai apoi își sfârșesc sărbătoarea lor. Le mulțumesc celor ce M-au iubit și au venit din cele patru zări, le mulțumesc pentru iubirea lor care i-a adus la izvor pe cale cu îngerii, căci le-am trimis în întâmpinare pe îngerii Mei. Le dau lor puteri sfinte pentru voia Mea cea sfântă în ei și le înmulțesc dorul și iubirea pentru cei din cer, și stau apoi în prag pentru sărbătoarea de Bobotează, când ei iarăși vor veni la izvor, și Mă așez încă de pe acum cu sfinții și cu îngerii să-i întâmpin iarăși, și iarăși să le dau. Amin.

Și acum le spun lor așa: Fiți binecuvântați și sfințiți-vă din zi în zi mai mult, căci Eu vă aștept pe voi tot mai sfinți să veniți, tot mai cerești să fiți, și să Mă purtați pe Mine în voi, iar voi să scădeți pentru slava Mea în voi și să fiu Eu mare în voi, căci așa sunt cei sfinți și așa lucrează ei pentru Domnul, și așa poate Domnul în ei cu lucrările Lui. Amin.

Iar pe voi, cei lucrători Mie pentru slava sărbătorilor sfinte aici, unde Eu, Domnul, Îmi strâng popor la sărbători în jurul gurii Mele ca să le dau din gura Mea, o, pe voi vă fac tari mereu, fiilor, căci sunteți puținei și sunteți micuți sub mâna Mea cea tare, și am nevoie de voi mult de tot, măi fiilor, căci trebuie să fiți primitori de oaspeți ori de câte ori Eu Mă anunț vouă cu strângere de popor la izvor, și trebuie să trudiți cu mare sfințenie, cu mare iubire, bizuindu-vă pe Mine și nu pe voi, căci voi sunteți mici. Vă întăresc mereu în vreme de greu. În vreme de bucurii sau de necazuri Eu sunt Cel ce vă dau ca să aveți sau ca să puteți, căci diavolul are durere mare de la voi și e supărat pe voi pentru slava Mea cu voi și dă să vă înălăcrimeze când poate s-o facă, dar Eu numaidecât vă aduc puteri și mângâieri și pun la loc pacea toată și lucrul tot ori de câte ori el strivește pacea de la voi, căci biruința Mea este mare, fiilor, numai să știți voi să vă bizuiți pe grija Mea de voi, pe dragostea Mea pentru voi, iar truda voastră, în care Eu vă odihnesc pe voi și pe Mine, va avea plată scumpă, fiilor. O, fiți cuminiți! Duhul rău nu poate în cei ce Mă iubesc, ci numai în cei ce se semețesc mai mult decât sunt ei. Fiți plini de umilință în toată vremea, căci numai ea vă ajută să fiți numai ai Mei. Amin.

Dau să vă odihnesc acum și să vă aduc mulțumire și mângâiere pentru grija ce ați purtat la pregătirea serbării îngerilor. Vă voi mângâia, că este nevoie de mângâiere la voi, tată. Pecetluiesc cu numele Meu pe toate de la voi și cu voi aici, căci peste toate este scris numele Meu: Iisus Hristos. Amin.

O, pace vouă, multă pace vouă, fiilor! În bucurii și în încercări pacea Mea v-o dau! Veghea Mea cea slujită de îngeri și de sfinți vă învăluie de peste tot, căci sunteți fiii de care Eu Mă sprijin. Sprijiniți-vă și voi unii pe alții cu mare iubire și învățați iubirea de Dumnezeu și pecetluiți-vă cu ea ca să stați în ea și să stea ea în voi și între voi, căci cine nu stă învăluit în ea pierde, fiilor. Iubiți-vă unii pe alții așa cum Eu vă iubesc! Iertați-vă unii altora așa cum Eu vă iert! Umiliți-vă pentru orice mică greșeală, căci diavolul nu are rod în cei ce se umilesc unii pentru alții prin iubire și în numele iubirii de Dumnezeu între frați. Eu vă voi mângâia, Eu vă voi da mereu puteri sfinte ca

să-Mi lucrați prin ele, Eu voi fi cu voi, fiilor, iar voi fiți numai pentru Mine. Fiți dăruitori unii altora cu toate cele puse de Mine în voi pentru lucrul Meu cu voi, și apoi dați-Mă oamenilor spre cunoașterea lui Dumnezeu. Amin.

Iubiți și păziți lucrarea cea cu binecuvântare peste voi, măi fiilor, căci Eu prin ea vă păzesc. Amin.

8/21 noiembrie 2011

Praznicul Intrării Maicii Domnului în Biserică

Sărbătoarea cerului înseamnă povață și veghe pentru om. Domnul așteaptă de șapte mii de ani vremea înnoirii lumii. Duhul credințioșiei față de Dumnezeu și față de om. Strigare către oameni pentru întoarcerea acasă pe drumul pocăinței. Cel semeț atrage cu sine căderea altora. Îndemn la nedezvinovățire. Bucuria pocăinței este dulce, iar bucuria semeției este venin ucigător de Dumnezeu în om.

În această zi de praznic sfânt, Eu, Domnul, vin cu oaspeți cerești la masa Mea cu tine, poporul Meu, căci mama Mea Fecioara are cinste mare între sfinți și între îngeri și are șirag de prooroci în jurul ei acum și iau din slava ei și gustă ei bucuria cea văzută de ei de departe, până să vină împlinirea ei pe pământ, căci s-a născut apoi pe pământ copila care avea să crească și să fie ea mama Mea, împlinirea proorociilor din vreme rostite ca să se îplinească pe pământ între oameni, după a cerului lucrare.

O, cum să sărbătorim noi această zi de praznic, fiilor? Mama Mea Fecioara stă în slava ei sărbătorească în ziua aceasta, dar privirea ei, grija ei e după voi, cei lucrători Mie pe pământ pentru Scripturile cele pentru acum. Ea este cu întărirea, cu veghea, cu paza, cu grija ei de mamă cerească după voi, căci pe pământ e greu, e numai întuneric, e numai înșelare peste oameni, e numai amar tot dulcele cel gustat de om, căci tot ce e dulce la om, e amar și e lacrimă la Dumnezeu și la sfinții Lui. Sărbătoarea cerului cu voi este aceea de a vă hrăni pe voi cu duh de veghe, cu povață mereu pentru Dumnezeu, cu mult cuvânt de învățătură de taină, fiilor, căci omul trebuie să se facă om nou ca să poată el fi al lui Dumnezeu acum și pe vecii.

Așezăm pe masă cuvânt de hrană, că mulți iau și se hrănesc din masa Mea cu tine, poporul Meu. Bucuria Mea de la aceștia ar fi întreagă dacă ar lua în ei frica de Dumnezeu ca să îplinească și ei ceea ce Eu ție îți cer să îplinești și să fii. Celui ce voiește să îplinească și el așa cum cer Eu înaintea Mea viața de creștin în vremea aceasta, o, îi trebuie iubire mare și veghe mare unuia ca acesta. Eu pun pe masă voia Mea, iar omul ia cât voiește el să ia atunci când ia de pe masă cuvântul Meu, pe care-l dau ca să-l știe oamenii, numai că lucrarea de om nou e multă și e mereu, nu e numai o parte, nu e numai când și când. O, nu poate omul să fie pe jumătate vechi și pe jumătate nou, căci numai lucrul cel întreg are față întreagă, iar Eu am de pus pe masă mereu cuvânt pentru facerea omului și mereu putere pentru om, căci voiesc să fie omul voia Mea și să nu mai fie el voia lui, că piere prin voia lui omul.

O, nici unul nu zice că slujește pe satana, dar sunt mulți care zic că slujesc lui Dumnezeu, numai că slujirea înaintea Domnului este împlinirea poruncilor Lui și iubirea de aproapele, și este veghea pentru venirea Domnului și este duh de pocăință mereu, duh blând și smerit, neputând acestea să facă vreun rău la careva.

Îndemn pe toți cei care iau din această masă cerească și le spun: o, să nu faceți rău lui Dumnezeu! Cântăriți-vă păcatele și veți vedea dacă mai puteți să judecați pe semenii voștri!

Uitați-vă la Domnul, nu la om, căci altfel nu veți scăpa de păcatul judecății de frate, păcat făcut atâta de ușor de orice om.

Cei ce au cunoscut această lucrare de cuvânt și n-au urmat întocmai lumina ei și s-au depărtat de ea spre lume și în fața lumii, nici unul din ei nu va fi să nu fie rușinat mult pe pământ ca să se căiască apoi și să nu fie rușinat și în cer, iar Eu, Domnul, le spun și la aceștia: întoarceți-vă la credință ca să nu fiți rânduți pentru ziua judecății pentru acest păcat, care Mi-a dat hulei lucrarea cuvântului Meu și pe cei ce Mă poartă spre pământ și spre om, dar Eu sunt gata să pierd acest păcat numai să vă salvați voi viața și credința, măi fiilor.

Iată, omul nu poate fi pe jumătate nou, pe jumătate viu, și vin să-l învăț pe om lucrul cel întreg pentru Domnul, că Mă doare de la om, căci Eu Mă fac lui cunoscut, iar el nu împlinește în el decât cât vrea el, și se mângâie pe sine că nu poate mai mult, dar este scris că tot omul care cunoaște căile Mele și nu umblă pe ele, să nu vorbească despre Dumnezeu acela, că-I face pagubă Domnului, fiindcă omul care-l vede pe acesta zice că atâta îi cere Domnul și lui, atât cât vede la cel neîmplinit, care grăiește oamenilor despre Dumnezeu. O, nu așa este voia lui Dumnezeu cu omul, nu este ea cât este voia omului înaintea lui Dumnezeu.

E nevoie de multă învățătură peste om. Mulți dau să se aleagă pentru Dumnezeu, dar ei nu știu să moară ca să știe să trăiască apoi, că Mă uit la om și Mă doare de la el. Sunt mulți care se cred ai lui Dumnezeu. Au fost și sunt mulți și din cei care au luat și s-au hrănit din cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi, dar nu s-au statornicit ei întru plăcerea Mea. Omului care îi sare țandura din te miri ce, din nemulțumirea pe care și-o face la orice pas, acela nu este om sănătos cu mintea și nici cu inima cea pentru Dumnezeu, ci e numai pentru sine cu inima și nu am ce să-i fac unui așa om dacă el nu caută vindecare cu tot dinadinsul din mâna unui doctor de suflete, din mâna unui suflet iubitor de Dumnezeu și lucrător cu Dumnezeu între om și Dumnezeu, așezat de Mine, Domnul, pentru mântuirea omului, pentru vindecarea de sine a omului care caută această vindecare, dar nu și a aceluia care nu caută după vindecarea aceasta. Când vreau să-i vorbesc omului, îi vorbesc prin om, și ca din legea Mea grăiesc lui, stârnind duhul unui om ca să-l întorc spre Mine pe cel pe care îl caut, dar trebuie primire pentru Dumnezeu așa cum Avraam L-a primit și L-a cunoscut și a grăit Lui plin de credință.

O, trebuie întregime în iubire, iar omul trebuie să învețe să-L iubească pe Dumnezeu cât mai pe voia Sa, cât mai pe așteptarea Sa și nu să-și aleagă singur cât poate să facă aceasta. Lumea n-are decât să spună pe limba ei că o iubește Dumnezeu, dar creștinul trebuie să-L iubească el pe Dumnezeu, și tot așa să și spună, și e multă și mare această lucrare de iubire, căci diavolul cântă pe pământ cântec de iubire pentru cuvântul iubire, pentru simțământul de iubire, dar nu e pentru iubire acest cânt, căci iubirea este numai Dumnezeu și trebuie întreagă atunci când ea este în om pentru Dumnezeu.

O, mama Mea, în ziua ta de praznic M-am așezat să-l învăț pe om iubirea cea din cer, mamă. Ce altceva avem Noi de dat omului decât învățătura cea de sus? Las graiul tău să se dea omului cu dulcele cel de sus, căci omul este deprins numai cu cele de jos, mamă. Binecuvintez cuvântul tău de praznic, că mare praznic este învățătura Noastră peste pământ! O, de-ar iubi gustul ei cei ce dau de ea în calea lor, mamă! Tu ești pildă de om nou, plin de Dumnezeu. Arată-ți duhul tău oamenilor, mamă! Amin.

— Duhul meu, Iisuse Doamne, Fiule al meu, este și el fecioresc, ca și trupul meu, căci lumea și duhul ei nu s-au cuibărit în duhul meu în vremea mea de pe pământ. Tu ai lucrare sfântă de lucrat în ziua aceasta cu poporul Tău la izvor și stăm cu el la lucru sfânt, și mă așez cu el la lucru și eu apoi, căci duhul meu tânjește să-l învățăm pe tot omul de la masa Ta de cuvânt, că e zi de slavă pentru mine în cer și pe pământ. Să dăm loc slujirii sfinte pentru această zi mare și să așezăm apoi tot cuvântul cel cu lucru mult în el pentru om, căci omul nu știe să fie cu Dumnezeu așa cum se cere pentru această slujire, Fiule Doamne. Pace lucrului sfânt al sărbătorii de azi în mijlocul poporului Tău la izvor, o, Fiul meu iubit Iisus! Amin.

— O, mamă Fecioară, stăm cu ei la lucru sfânt și Ne așezăm apoi cu grăirea ta dulce pentru ei și pentru tot omul care ia de la Noi, mamă.

Binecuvântată să fie această zi de praznic sfânt și de lucru sfânt! Mama Mea Fecioara este purtată de heruvimi și de serafimi, cu toată suita de sfinți care petrece ziua cea de praznic pentru ea. Lucrăm după puterea cea de jos cu toate cele de sus, ca să cuprindem ceea ce este de grăit și de lucrat în lung și în lat pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, căci tot ce este în cer și pe pământ este sub stăpânirea Mea, căci Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt are totul în stăpânirea Sa. Amin, amin, amin.

*

A m lucrat în cer și pe pământ laolaltă slujirea cea sfântă a zilei de azi, zi de sărbătoare mare pentru mama Mea Fecioara, și punem în carte acum cuvânt sfânt pentru viață sfântă în om, cuvânt cu putere, lucrarea facerii omului cel nou, om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, căci mama Mea Fecioara Îmi voiește Mie dorul împlinit, că Mi-e dor de începutul Meu cu omul când Eu l-am zidit ca să-Mi fac în el odihna Mea, loc în care să Se poată odihni Dumnezeu, numai că omul cel zidit de Dumnezeu și-a luat apoi el loc în el ca să împărasească el în el și peste toate între cer și pământ ca un dumnezeu și nu ca o lucrare a omului pentru Dumnezeu, și Mi-a răsturnat el atunci statul Meu în el și nu este omul altfel de atunci și până azi. Eu însă, pentru că sunt Făcătorul a tot și a toate, am grijă mare să aduc, cumva, la înfățișarea cea dintâi lucrarea facerii, și lucrez cu grijă mare, de șapte mii de ani lucrez cu grijă aprinsă și aștept clipa să cuvintez cuvânt proaspăt pentru arătarea celor nou lucrate și să spun: *«Iată, noi le facem pe toate!»*, și să fie iarăși frumos și sfânt totul ca și la început, când am zidit lumea. Acum însă am între pământ și cer lumea oamenilor, iar duhul lumii e străin de Duhul lui Dumnezeu, și tot ce nu este cu Dumnezeu se strică, se stâlcește de tot și nu mai are nici un chip, și asta a făcut duhul lumii cu făptura cea omenească, și trebuie să-i grăiesc omului aceasta literă cu literă, cuvânt cu cuvânt, ca să-Mi fie dreaptă apoi judecata lucrurilor toate, după cartea facerii cea din cer între pământ și cer, căci este acum altă facere între pământ și cer, este facerea pe care a făcut-o și o tot face omul, căci el și-a zis: *«Pune-voi scaunul meu mai presus de ceruri și peste Cel Preaînalt îl voi pune!»*. O, numai îngerii Mei știau slava domniei Mele, slava Celui Preaînalt, iar omul a născut în el gând ascuns după ce i-am dat să stăpânească lucrarea Mea cea pentru el și să-L recunoască de Stăpân peste el pe Făcătorul lui și a toate cele făcute de Dumnezeu, văzute și nevăzute, după lucrarea lor.

O, poporul Meu, e nevoie de adâncă smerenie în om

pentru slujire a sa înaintea lui Dumnezeu sau înaintea omului. O, poporul Meu, duhul rău stă bine ascuns de șapte mii de ani ca să facă el în fiecare om ceea ce a făcut atunci omul cel zidit de Dumnezeu și care s-a semețit după ce îngerii lui Dumnezeu slujeau lui cu bucurie și cu iubirea cea de sus. O, fiilor, nu s-a născut în oameni până azi înțelepciunea care-i trebuie omului ca să se uite el bine cât strică, cât bine strivește semeția în om, căci omul cel întâi zidit, semețindu-se după ce i-am supus lui toate spre slava Mea și spre bucuria lui cu Mine, Mi-a strivit el apoi și slava îngerilor, iar îngerii Mei cei întâi, slujitori omului după ce l-am zidit și i-am dat lui Edenul de casă, și-au pierdut slujirea lor cea pentru Mine, căci s-au plecat omului, dar omul era semeț acum, căci s-a văzut mare și puternic prin ceea ce Eu i-am dat, și a stricat atunci omul în cer și pe pământ locul lui, și locul Meu din el l-a stricat atunci și a adus durere și cădere pentru îngerii care știau bine scaunul Meu de domnie și slava lui, unde ei Îmi slujeau.

Voiesc să-l învățăm pe om duhul credincioșiei față de Dumnezeu și față de om, o, mamă scumpă a Mea și a fraților Mei iubitori de Dumnezeu în cer și pe pământ, și hai să cuprindem ceea ce este de grăit și de lucrat în lung și în lat peste cei credincioși și peste cei necredincioși, mamă! Hai să arătăm la toți duhul tău, facerea lui cea de la Dumnezeu, mamă, pilda de om nou, plin de Dumnezeu, o, mama Mea. Amin.

— E ziua mea de lucru sfânt peste pământ prin biserica Ta cea de nou Ierusalim, o, Fiul meu Iisus Hristos, Domnul meu și Dumnezeul meu. E zi de lucru mult și scump, că e din cer lucrul Nostru, și e durere în Noi, fiindcă s-a așezat prea departe pământul de cer, iar omul de pe pământ are aceeași nevedere ca și omul cel de la început în rai, care s-a voit liber de Dumnezeu, ba mai mult, Fiule Doamne. Noi Ne așezăm acum să punem pe masa poporului cuvântului Tău hrană de cuvânt pentru toată facerea, care Ne ascultă ochi și urechi, căci numai ceea ce are pentru Tine ochi și urechi stă să Ne asculte, iar cine are pentru sine ascultă de sine și trage și facerea Ta să asculte de sine, și acesta este omul; omul care seamănă cu cel întâi zidit de mâna Ta după ce el a căzut prin semeție. Tot omul care face păcate împotriva facerii lui cea de la Tine este om semeț, om după chipul și asemănarea omului cel zidit de mâna Ta și căzut prin semeție apoi.

O, luați și beți din acest izvor de cuvânt, voi, fii ai pământului, fii ai oamenilor! Luați și învățați întoarcerea acasă pe calea duhului pocăinței, căci tot omul a căzut din Dumnezeu odată cu căderea omului întâi zidit de mâna lui Dumnezeu-Cuvântul când sfatul Treimii dumnezeiești a hotărât așa: să facă om după chipul și asemănarea Sa.

O, Doamne Cuvinte, le arăt oamenilor calea, ridicarea din păcatul semeției zidite în om încă de la început de omul cel de la început, care s-a semețit peste Tine după ce l-ai zidit. Calea de întoarcere este să-și plângă omul acest păcat și să și-l osândească fiecare în el însuși, ca să vadă îngerii cei slujitori omului pentru acest păcat și să nu mai poată ei sluji duhului semeției din om și să fie eliberați din slujire acești îngeri căzuți dinaintea tronului Tău cel slăvit. O, să-și vindece omul căderea și să vindece și căderea îngerilor slujitori lui pentru semeția din el! Desfacem acum taină mare, ca să-și știe omul păcatul și să plângă înaintea Ta pentru iertarea lui, căci până acum nu s-a descoperit desăvârșit cât a stricat și cât strică în cer și pe pământ semeția omului, care de șapte mii de ani stă deasupra lui Dumnezeu, nebăgând în seamă pe Făcătorul a toate, încodind pe pământ și în văzduh cu fățarnicia lui tainele cele ascunse ale lui Dumnezeu ca să le strice, zice el, și să fie el

Dumnezeu, și să spună că el știe, și nu Dumnezeu.

O, nu uitați, voi, fii ai pământului, că acum două mii de ani și mai bine a venit Dumnezeu pe pământ și S-a dovedit pe Sine Dumnezeu cerului și al pământului, plin de har și de adevăr, arătând omului umilința Sa cea sfântă, pe care trebuia s-o aibă tot omul, și din care a căzut prin semeția cea asupra lui Dumnezeu, iar când Adam L-a văzut din iad atâta de slăvit prin smerenia Sa pe Domnul, a văzut atunci păcatul său cel împotriva lui Dumnezeu și a îngerilor lui Dumnezeu cei din fața tronului slavei dumnezeiești, și și-a înțeles căderea și a înțeles căderea tuturor oamenilor din pricina păcatului său.

Grăiesc cu Tine, Doamne Cuvinte, Fiule al meu, ca să vadă oamenii duhul meu, care este din Făcătorul meu, Dumnezeu, și de El așezat înăuntrul meu pentru smerenia mea. Îmi arăt oamenilor duhul meu și smerenia lui, Fiule Doamne, și pe care trebuia s-o aibă omul cel întâi zidit și toți apoi din unul în altul înaintea Ta. Hai cu mine în grăire, Fiule scump! Hai, că nu știu oamenii, nu știu nici cei ce zic că știu despre Tine și de la Tine, nu știu aceștia cum a fost căderea îngerilor, nu știu că nu îngerii, ci numai omul a întins mâna peste Tine și s-a făcut el atunci cădere peste îngerii slujitori tronului Tău slăvit! Spune-le oamenilor, că nu știu oamenii ceea ce numai Tu ai văzut și știi, căci ești Fiul Tatălui, Cel mai înainte de vecii născut din Tatăl, ești Cel ce este, Fiule scump! Amin.

— **L**e spun, mamă, le spun așa cum le-am spus și ucenicilor Mei acum două mii de ani când au venit la Mine cu bucurie după ce i-am trimis să lucreze peste oameni prin trimiterea Mea pentru semne și minuni în numele Meu, și cărora se aplecau duhurile îngerilor căzuți, văzând în ei puterea Mea, iar Eu le-am spus lor: *«Nu vă bucurați de aceasta, nu tresălați că vi se supun duhurile rele, căci Eu am văzut pe satana ca fulgerul căzând din cer, și aveți grijă mare de numele vostru cel scris în ceruri și numai de aceasta să vă bucurați»*. O, mamă, iată, și bucuria poate fi semeție, și încă ce semeție, mamă! Ucenicii Mei dădeau să se bucure că li se pleacă duhurile rele, îngerii cei căzuți prin bucuria omului cel zidit de Dumnezeu și care s-a semețit bucurându-se că l-am pus să stăpânească peste cele făcute de Dumnezeu pentru el, căci când el a văzut că-l slujesc îngerii cei dinaintea tronului slavei Mele s-a semețit, bietul de el, că a luat stăpânire mare chiar și peste îngerii tronului Celui Preaînalt, Făcătorul cerului și al pământului și al omului apoi. Cine știe să citească în Scripturi poate să înțeleagă dacă voiește, căci Eu acum am deslușit păcatul semeției omului când îngerii cei dinaintea tronului Meu slujeau lui în rai ca și Dumnezeu, căci Eu, Domnul, slujesc omului de atunci și până azi.

Să se smerească omul pentru cât îl miluiesc Eu și pentru cât îl slujesc, și nu să se semețească el că ar merita aceasta, căci Adam a pierdut pacea lui și a Mea în el dacă s-a crezut vrednic. Tu însă te-ai voit slujitoare Fiului lui Dumnezeu, Care avea să vină pe pământ atunci, și te-ai smerit adânc, mamă, și ți-ai arătat duhul tău oamenilor, de atunci și până azi și până mâine, o, mama Mea. Tot omul care se semețește în el însuși și în afara lui ca un mai vrednic între ceilalți, acela este vrăjmașul lui Dumnezeu, mamă, și face și alte suflute să cadă de la Dumnezeu prin semeția lui, iar Eu îndur pierderi mereu din pricina semeției celor ce se cred vrednici și care trag la un gând cu ei pe cei slabi ca să urmeze lor, și iată cum cad din veghe oamenii prin oameni așa cum au căzut din slavă îngerii care au slujit gândului omului semeț, așezat de Mine în rai după ce l-am zidit!

O, câtă umilință, câtă pocăință îi trebuie omului prin

care cad suflute de la fața Mea, din duhul credincioșiei spre duhul ușurătății omenești și spre lepădare de Domnul, Care este calea, adevărul și viața! Omul voiește să fie el adevăr, și din această dorință a sa trage de pe cale pe cei care slujesc semeției lui, învelită în duhul fățarniciei. Nu-i trebuie omului adevăr pentru el, ci îi trebuie pocăință mereu, mereu pentru curățirea lui de păcat, căci vai omului mincinos care se vede pe sine mai bun decât pe ceilalți, judecând el peste ei și împungându-le fața, căci n-a pus Domnul pe om să judece el ceea ce Domnul are de cercetat și de lămurit, fiindcă Domnul este milos și iertător și vindecător și înnoitor, iar omul este semeț, pedepsitor, răzbunător și judecător.

Te-am arătat pe tine oamenilor acum două mii de ani, mamă, și le spun acum tuturor că îngerii cei căzuți, care s-au făcut satane, s-au temut mereu de tine cât ai stat pe pământ și n-au putut să-ți facă piedici și nu s-au apropiat de calea ta cu Dumnezeu, mamă. Stăpânitorul acestei lumi, diavolul, a fost judecat atunci prin venirea Mea pe pământ și prin moartea și învierea Mea apoi, și nici atunci n-a priceput el îndeajuns judecata lui, căci acest duh a rămas orb de tot odată cu înființarea lui între cer și pământ în clipa când îngerii s-au prăvălit din cer prin semeția omului în rai. Tu ai fost calea Mea de venire pe pământ, mamă. Frumos te-ai pregătit de la pruncie și până la venirea Mea de la Tatăl la tine și până la venirea ta la Tatăl apoi, unde Eu te-am așteptat după ce M-am înălțat de lângă ucenici cu trupul Meu cel văzut de ei până atunci.

Am dat acum, și Eu și tu, să arătăm duhul smereniei sfinte în om, mamă, și puterea lui cea pentru mântuirea omului și pentru statul Meu în om, căci tu ești pildă de om nou, după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, și n-au avut îngerii cei căzuți ce să lucreze rău prin ființa ta, căci și trupul și duhul ți-au fost feciorești, iar Eu am grăit acestea cu tine acum, în ziua ta de praznic sfânt între sfinți, pentru mărturia ta, o, mama Mea. Amin.

— **D**a, Fiule, am voit eu acum să le spui Tu oamenilor cum l-ai văzut Tu pe satana ca fulgerul căzând din cer când omul s-a semețit peste Tine după ce Tu l-ai așezat în rai, unde el se bucura de slava Ta, de facerea Ta și unde îngerii cei de lângă tronul Tău slujeau lui, așa cum și Tu îi slujeai, căci Tu erai iubirea cea de lângă om și n-a avut el grijă să Te păstreze ca să nu se strice ceva din ea pentru el, așa cum eu am avut în toată vremea mea pe pământ grijă de mine și de Tine cu viața mea cea pentru Tine. Să-l prindă fiori pe cel ce se alege pentru Tine, că Tu ești mare, iar omul este mic, o, Dumnezeule Fiu, și nu e nimic omul fără Tine mereu, nici măcar mic nu mai este el când stă fără de Tine, fără să-l prindă fiori pentru cea mai mică lipsă a lui de lângă Tine și a Ta de lângă el, așa cum eu mi-am păstrat viața mea în grija aceasta, de n-a putut duhul cel rău să se bucure el de la mine pentru sacul său cel potrivnic omului și Ție, Doamne.

Le-am arătat eu acum duhul meu oamenilor și Te-am ascultat așa în ziua mea de praznic sfânt între sfinți, căci Tu ești Cuvântul de Care trebuie să asculte toți și toate între pământ și cer, între cer și pământ, o, Dumnezeule Fiu! Amin.

— **O**, câtă pocăință îi trebuie omului, mamă! Îl chemăm pe om la această masă, la această pomană, numai să vină omul, mamă, căci totul este în dar.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor, să nu spuneți că n-ați făcut, că n-ați greșit, căci omul cel întâi zidit s-a ascuns și nu s-a pocăit și nu s-a umilit, și a pierdut toată bucuria sa. Căutați bucuria pocăinței, că ea este așa de dulce, așa de dulce! Nu căutați bucuria semeției așa cum toți oamenii

s-au învățat să guste duhul acestei fățarnicii și să nu-și simtă moartea sufletelor lor prin acest venin ucigător de Dumnezeu în om! Ucenicul Meu Petru s-a crezut putincios când a spus că nu Mă va părăsi dacă toți ceilalți vor face aceasta, și n-a trecut decât o clipă și și-a văzut neputința și și-a plâns-o cu mare pocăință, cu mare durere, chiar dacă el voia să-Mi facă bine, și iată, cel care voiește să facă binele nu poate, ci face răul pe care nu voiește să-l facă, dar poate cel smerit, cel care are în el duhul pocăinței, lângă care nu poate semeția, căci omul este căzut prin omul cel de la început, care s-a semețit în rai.

Să luați, o, să luați de pe masa Mea cuvânt de povață pentru smerenia voastră înaintea Mea, pentru umilință în voi, fii ai oamenilor, că nu găsiți pe nicăieri așa dulce și sfântă și mare iubire și multă înțelepciune a tainelor celor de sus!

Iar tu, o, popor de la izvorul Meu de cuvânt, pune înaintea oamenilor hrană cerească, fiindcă te-am așezat ca să Mă împarți și de aceea îți dau. Numai veghea cea pentru Dumnezeu să-ți fie ție bucuria, căci neveghea pentru aceasta este urmărită de satana ca să-l prindă pe om în nepăsare și să-l culce la pământ, sfârtecând cămășuța lui cea de sus.

Omul trebuie să se facă om nou ca să fie el al lui Dumnezeu acum și pe vecii. Îi trebuie iubire multă omului, iar unde ea nu poate atât cât să-l facă aprins și sfânt pe om, acolo e bună frica de Dumnezeu, frica să nu-L piardă omul pe Dumnezeu, și aceasta înseamnă smerenie și veghea pentru smerenie, căci Eu, Domnul, am stat numai smerit înaintea Tatălui și înaintea oamenilor, tăinuindu-Mi dumnezeirea, pentru ca să arăt smerenia Mea. Amin.

Îmi sfârșesc acum cuvântul cel pentru ziua de praznic a mamei Mele Fecioara când ea prin vârsta ei pruncească s-a dat lui Dumnezeu și a rămas a lui Dumnezeu pe vecii. Pe veci de veci să fii al Meu, o, poporul Meu, căci cine nu are o așa soartă, acela este om semeț, prin care cad cei ce slujesc duhului lui, precum îngerii slujitori semeției omului în rai au căzut dinaintea Mea.

Să fie multă învățătură și mereu să fie în mijlocul tău duhul învățurii sfinte, poporul Meu, căci veghe mai mare ca aceasta nu poate să fie și să-l țină pe om în Duhul Meu, în casa îndurării, fiilor. O, învățați, așa cum Eu aștept de la cei credincioși lucrare, învățați duhul și lucrarea apostoliei și așezarea în mare smerenie de duh pentru această lucrare, care-L ține pe Domnul pe pământ cu oamenii, și pe fiii lui Dumnezeu în salașul îndurării și al mângâierii cea de sus, fiilor.

Pace ție, popor de la izvor, împărțitor de cuvânt, împărțitor de Dumnezeu, căci Dumnezeu-Cuvântul Se face izvor și râu de izvor în mijlocul tău! Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2011

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina

Viața omului este o zi de luptă a fiecărui om, ori pentru cer, ori pentru iad. Prooroc pentru înnoirea lumii și răscumpărarea omului.

In zile de sărbătoare de sfinți, Eu, Domnul Iisus Hristos, vin în grădina cuvântului Meu și grăiesc de deasupra și Mă așez pe masă cuvânt și Mă dau apoi spre mângâierea celor ce Mă așteaptă să Mă dau, căci sunt credincioși venirii Mele de azi cu sfinții pe pământ cuvânt, iar credința lor se așează cale înaintea Mea și Îmi ajută lucrul venirii Mele, așa cum în toate vremile Mi-au pus cei credincioși înaintea credința lor, iar Eu, Domnul, am lucrat și am săvârșit.

Oștirile cerești au azi în sărbătoarea lor pe mucenița Ecaterina, pildă de credință și de om nou prin credință și prin

faptă, iar credința ei a născut credință și suflete pentru cer și dragoste de Dumnezeu în ele, și apoi privesc minunată și mărturisire tare a lui Dumnezeu înaintea neamului păgân față în față cu cei credincioși pentru Hristos, și s-a făcut aceasta sămânță nouă pentru semănat în oameni ca să vină la viață cei ce se ridică să-l biruie pe satana și să se dea ei lui Dumnezeu pe vecii, căci viața omului este o zi de luptă a fiecărui om, ori pentru cer, ori pentru iad, după cum omul însuși înclină să lupte, ori pentru Dumnezeu, ori pentru satana.

Vin, poporul Meu, la tine cu sobor de sfinți. Deschide cuvântului Meu spre hrana sufletului tău! Nu e multă hrana cea din cer, o, nu e multă cum spun cei necredincioși, ci e puțină mărirea Mea cea plină de lucru peste pământ, căci omul mănâncă mai mult hrana cea de pe pământ, iar sufletul este mai mult decât trupul, și uită omul aceasta. Te îndemn, fiule, să mănânci cu dor, căci dorul vine dorind, ca și foamea de bucate, care vine mâncând din ele. O, învață-te, tată, așa, că vine vremea să mănânci mai mult din cer și să crești frumos și tot mai frumos, că frumoasă va fi plinirea vremilor, și Eu voi sărbători cu cei credincioși zi și noapte, căci noapte nu va mai fi. O, cum să mai fie noapte când Eu, Domnul, voi fi mereu cu ai Mei și cu învierea Mea în ei?

O, poporul Meu, zi și noapte slavoslovesc sfinții cântarea cea de biruință a Mielului lui Dumnezeu și a lor, a celor răscumpărați prin sângele Meu și al lor pentru mărturia Mea, iar când Eu cobor cuvânt pe masa ta, slavoslovesc sfinții venirea Mea la tine, că e mare biruință a Mea venirea Mea de azi prin credința ta pe pământ. În suita Mea de venire la tine în ziua aceasta stă mucenița Ecaterina și ceata de mucenițe, care M-au iubit cu viața lor cât au stat pe pământ și și-au plătit lor viață și loc în cer între sfinți, iar Eu, Domnul, îi am acum lucrători cu Mine, căci venirea Mea este lucrare mare și Mi-o lucrez cu sfinții, fiule. Eu întotdeauna am lucrat și am grăit pe pământ prin cei credincioși, petrecând în ei și cu ei, căci ei se făceau ușa prin care lucrările Mele se arătau oamenilor pline de har, pline de sămânță de semănat peste pământ pentru credința în Dumnezeu a oamenilor și pentru iubire în ei. Hai, tu, mireasă plină de dor pentru Mirele tău cel de sus, arată-ți hăinuța și podoabele ei, pe care credința ta le-a lucrat. Eu, Domnul și Mirele tău, binecuvintez intrarea ta. Amin.

O, mare este slava Ta în biserica sfinților, Tăi sus în cer, Doamne! Mult mi-a atins inimioara dorul de Tine în vremea mea cea fragedă pe pământ! Mi-a luat foc inimioara de dragostea Ta. Am dat foc cu focul din mine celor ce au ars apoi și ei pentru Tine cu inima din ei în mijlocul focului în care au fost puși de păgâni pentru iubirea lor de Dumnezeu, o, Mire Doamne. O, nu știu oamenii ce face iubirea cea aprinsă pentru Tine într-o inimă credincioasă Ție când ea ajunge să Te cunoască și să Te iubească cu toată puterea ei. Să-și aducă aminte toți necredincioșii de pe pământ de mărturia Ta prin atâtea cete de sfinți și de mucenici, prin care Tu ai slobozit atâtea semne minunate, atâtea nașteri de sus în oamenii care au urmat apoi după Tine pe urma sfinților Tăi mărturisitori. Ești disprețuit de toți, o, Mire sfânt, dar ai fost și ești atâtea de iubit de cei ce Te-au aflat și Te-au crezut și Te-au urmat după ce Tu Te-ai descoperit lor! O, fericiți sunt cei ce sunt scriși în cartea vieții, Doamne! Ei se descoperă pe pământ ai Tăi prin mărturisirea lor cea pentru Tine, iar Tu Te desăvârșești minunat prin locul Tău din ei, prin credința lor, care Te alege lor.

O, fii ai oamenilor, are Domnul bogăție mare în cer pentru cei veniți de pe pământ prin credința lor cea mărturisitoare

înaintea celor necredincioși. Mirele Iisus Hristos a fost iubirea lor, iubirea cea din ei, iar întru El este tot binele și tot darul cel desăvârșit. Curând, curând, tot pământul în lung și în lat va fi împărăția Lui și a sfinților Lui, că este scris aceasta, dar acum are Domnul aici izvor chemător, care cântă și plânge și curge după om, și vai celor de pe pământ care nu caută spre el când el curge vestindu-și obârșia și împărțindu-se peste tot ca să-L semene pe Dumnezeu în oameni și să învieze mulți la glasul Fiului lui Dumnezeu, precum este scris.

Învăță Domnul cu cuvântul Său viața cea de sus s-o ia omul în el și s-o trăiască și s-o înflorească pe ea pe pământ, căci totul va fi al Domnului pe pământ și nu va mai fi al omului, și va fi izvor de slavă peste tot pentru cei credincioși, după ce Domnul a strigat atâta vreme după om ca să-I deschidă Lui.

O, deschideți cartea cuvântului lui Dumnezeu, Care strigă azi în lung și în lat ca să fie auzit glasul Lui, o, fii ai pământului! Strigă peste voi Domnul și sfinții Lui ca să intrați în sărbătoarea venirii Lui. Dați Domnului vlaga voastră, căci El vă va da însutită bucurie și putere pentru ea dacă-L veți căuta cu dor pe El așa cum eu L-am căutat, iar El m-a găsit și mi-a dat din focul Lui să port. Dați de peste voi viața care vă surpă viața, căci taina vieții în om este iubirea cea pentru Dumnezeu, de la Care aveți toți darul vieții. O, ascultați de Domnul și de toată învățătura Lui cea pentru viață, cuvânt care cheamă la înviere și la viață de sus pe pământ, căci viața luată de jos este viață fără Dumnezeu și este plată rea pentru om.

Arată-Ți fața, o, Mire Doamne! Arată-Ți minunea lucrării Tale din mijlocul poporului cuvântului Tău de azi, că a sosit vremea, iar trâmbițele sună tare în cer vremea Ta, venirea Ta, și se anunță ea așa, căci Tu cu sfinții vii, precum este scris. Amin.

— **I**mi fac sfinții vestirea și venirea Mea cu ei pe pământ cuvânt, iar Eu, Domnul, Mă fac lor cale ca să vină cu Mine și să cuvinteze ei de lângă Mine venirea Fiului lui Dumnezeu ca să-Și gătească Lui mireasă pentru întâmpinarea Sa. Amin.

O, mereu vin, mereu Mă fac cuvânt aici și grăiesc deasupra grădiniței Mele de cuvânt și-Mi așez în cartea sa tot cuvântul gurii Mele ca să se vadă strigătul Meu cât este de mult, cât vin de mult după om ca să-i cercetez viața și ca să-i dau dacă voiește să Mă primească să-i dau. Am popor credincios așezat de Mine înaintea Mea când vin, și l-am făcut împărțitor de Dumnezeu, iar el Mă vestește peste tot pentru cei ce Mă aud și-Mi deschid ca să cinez la ei masă de cuvânt și de înviere prin cuvânt. Așa cum omul de pe pământ grăiește peste oameni și se împarte ca să fie auzit peste tot de la locul de unde el grăiește sau se arată văzut grăind, o, tot așa și Eu, Domnul, grăiesc aici, în mijlocul unui popor sfințit, așezat de Mine înaintea Mea, și Mă împart în părți ca să fiu auzit și luat în casă de cei ce-Mi deschid ca să le dau. Mă strecor smerit și pe aceeași cale Mă vestesc, pe cale cu omul mergând, odată cu el călătorind și vestindu-Mi venirea, dar zgomotul de pe pământ e mare de tot, căci oastea lui satana e toată peste tot împrăștiată, pe toată fața pământului este ea și mănâncă toată frunza, tot rodul, căci este flămând după duhul omului satana și e nebun de flămând după om, iar Eu calc ușor, în șoaptă, pe aceleași urme, pe aceeași cale și strig ușor și-Mi semăn sămânța în mijlocul neghinei și o ud mereu, mereu, că vreau să crească ea și nu neghina, și vreau să biruiască ea rodul neghinei, căci neghina rodește odată cu rodul ei și focul cel mistuitor pentru ea, dar Eu, Domnul, voi face să crească frumosul raiului pe pământ apoi, și voi da acest frumos celor frumoși, celor ce se

lasă făcuți acum după chipul și asemănarea Mea, căci Eu pentru aceasta vin acum pe pământ cuvânt și cu cuvântul lucrez facerea cea nouă, căci vin cu facerea cea de sus a tot și a toate, vin, că este scris să vin și să lucrez lucrul cel nou, care va rămâne înaintea Mea spre mângâierea Mea și să-l înmuguresc și să-l înfloresc apoi, căci omul va fi răscumpărat prin multul Meu pogorământ după el acum. Amin.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor, la care vin pe masă cuvânt ca să Mă dau spre viața multora, spre mângâierea celor ce se vor deschide Mie și spre viața lor cea de sus pe pământ, ca să-Mi întâmpine ei venirea Mea, slăvita Mea venire acum, la sfârșit de timp! Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2011

Sărbătoarea de douăzeci de ani de la târnosirea Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Numele Domnului la sfârșit de timp este Cuvântul lui Dumnezeu. Mângâiere pentru arhiereul Irineu.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, întru acest nume coboară Cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea și Se așează în cartea Sa pe pământ, și Se slăvește Domnul în cuvânt acum, la sfârșit de timp, căci întreită este lucrarea Sa și întregită este ea acum, când veacurile se desăvârșesc sub mâna Sa, sub facerea Sa cea nouă și se încununează prin venirea Fiului lui Dumnezeu iarăși pe pământ, în lucrare de cuvânt de mărturisire a Sa prin cuvânt. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă las tainic peste pământ sub numele Meu cel de la sfârșit de timp. Sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Fiul Tatălui Savaot, Cuvântul Tatălui sunt. Am pe pământ ieslea nașterii cuvântului Meu cel de azi și Mă las în ea cuvânt și cresc în ea cât râul și-Mi croiesc albie și merg curgând din cer pe pământ, și de pe pământ din loc în loc peste tot, de aici, de la grădinița cuvântului Meu, în mijlocul neamului român întocmită de Dumnezeu acum, pentru ca să fie ea și să lucreze ea sub taina ei cea dintru început, de când Domnul păstrează acest cuibușor pentru venirea Sa cuvânt pe pământ spre sfârșit de timp ca să se împartă cuvântul Său și să-l trăiască oamenii, căci lumină am venit să aduc și să fie lumină pe pământ. Să Mă audă tot întunericul dintre Mine și om, căci Eu, Domnul, rostesc cuvânt nou și spun: să fie lumină pe pământ! Să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii și să se audă în lung și în lat cuvântul venirii Lui! Amin.

Cete de sfinți și de îngeri am în ziua aceasta în coborârea Mea deasupra grădiniței cuvântului Meu și o împodobesc pe ea cu mângâierea Mea, cu mâna Mea cea plină de har, și grăiesc cu ea ca și cu o ființă a zidirii Mele, căci sunt Ziditorul a toate și am grăire cu toată zidirea Mea, și tot așa și ea are grăire cu Făcătorul său și nu se oprește ea din grăirea ei cu Mine din pricina necredinței omului în grăirea Mea cea multă cu zidirea Mea, și grăiește ea cu Ziditorul său.

N-a fost în toate ale zidirii Mele mai îndărătnică zidire ca și omul cel zidit de Dumnezeu, după ce pe toate le-am zidit pentru el, și apoi pe el în mijlocul zidirii, căci după ce l-am făcut nu i-a plăcut de ajutor nici o ființă cu suflet viu în ea dintre toate câte erau zidite pentru ajutor lui, pentru mângâiere lui în numele Meu. N-a fost mulțumit omul înaintea Mea, n-a fost. Mi-a venit greu și durere când am văzut că nu era mulțumit de facerea Mea cea pentru el. Atunci am luat din el ca să-i dau, căci altfel nu și-a găsit mulțumirea, iar dacă i-am dat, n-a mai căutat apoi la Mine și nu M-a mai ascultat. A plâns atunci cu

jale grea toată facerea, toată zidirea cea făcută de Dumnezeu-Cuvântul, și de atunci plânge mereu zidirea toată și toată făptura ei, după facerea ei, după rostul ei și după lucrarea ei toată. Plânge și omul de atunci și până azi, dar plânge pentru el, nu pentru jalea Mea cea de la el, ci plânge nemulțumit. Nu i-a plăcut de Dumnezeu nici la început omului și nu-i place nici acum. Nu-i place de Dumnezeu omului pe pământ. Am venit apoi după cinci mii de ani de la Tatăl la om ca să-l îmbiu să Mă cunoască și să Mă iubească și să Mă urmeze înapoi, de unde a căzut prin nemulțumire de Dumnezeu și prin unire cu însuși trupul său, dar orbirea lui nu s-a lăsat vindecată, nu s-a lăsat, iar Eu M-am întors înapoi la Tatăl, lăsând pe pământ prețul plătit pentru răscumpărarea lui ca să Mă vadă el din locuința morților, că fără Dumnezeu nu ajunge omul acasă la Dumnezeu, ci ajunge la locul de unde a fost luat când Domnul l-a zidit din pământ și i-a dat duh de viață ca să umble ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu pe pământ. Și dacă nu s-a lăsat omul atunci vindecă de căderea sa din Dumnezeu, a fost scris pe pământ în vremea aceea ca să vin iar la plinirea vremii, în zilele cele de apoi, și iarăși să grăiesc pe pământ cuvântul facerii omului, și a grăit în zilele acestea cu Făcătorul său omul cel de atunci, omul cel de la început, și și-a cunoscut el acum căderea și și-a cunoscut obârșia trupului său și a duhului său și a plâns cu jale înaintea Mea așa cum a plâns la început cu jale grea toată facerea, toată zidirea cea făcută de Dumnezeu-Cuvântul, și a plâns omul acum pentru Dumnezeu, că a văzut întreita lui Dumnezeu lucrare, căci Duhul Sfânt al Treimii dumnezeiești descoperă acum toată taina lui Dumnezeu de la început și până la sfârșit pentru răscumpărarea făpturii.

O, plânge omul cel zidit de mâna Mea la început, plânge acum cu durere și cu liniște în durere și grăiește cu Făcătorul său, pe Care la început nu L-a iubit, căci și-a iubit trupul său, că până n-a luat Domnul din trupul său să-i dea de ajutor și de tovarăș, el nu s-a mulțumit. Grăiesc acum cu el din grădinița Mea de cuvânt, acum, la plinirea vremurilor, iar el vede acum locul de unde Eu am luat aluatul facerii trupului lui și-Mi cunoaște Duhul cu care am suflat peste el ca să-i dau suflet viu și-Mi spune îndurerat:

— **I**ndură-Te, Făcătorul meu, de toți cei care s-au înmulțit din mine, și din unii în alții pe pământ de atunci și până azi, de lumea oamenilor cei după chipul și asemănarea mea, a neascultării de Tine și a nemulțumirii mele pe pământ atunci! Facă-se voia Ta cea sfântă, plângând Îți spun, căci la începutul meu cel de la Tine am călcat peste voia Ta și Ți-am stricat lucrarea, căci n-am fost mulțumit și m-am vrut mare cât nu puteam să fiu, și am îndurerat mărirea Ta, iar scaunul mării Tale s-a clătinat atunci din pricina îngerilor mie slujitori pentru neascultarea mea, căreia ei s-au plecat, iar Tu ai venit apoi să-mi grăiești ca și cum m-ai fi căutat, văzând îngerii clătinați de la locul slujirii lor înaintea tronului Tău slăvit, și m-ai întrebat unde sunt. M-ai întrebat așa pentru că eu am dat în mintea mea să mă ascund de Tine, să fac cumva să nu mă vezi pe mine, cel orbit de dor de mărire și de întâietate între mine și Tine, o, Făcătorul meu. Te-ai întors după mine de aici, de unde lucrezi Tu acum cu cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, Te-ai întors la începutul meu cu Tine și m-ai făcut să văd vremea toată de atunci și până azi și m-ai adus să văd capătul veacurilor omului și să-Ți văd truda Ta de azi și multa Ta îndurare pentru om. O, ce trebuia să fie omul și ce este el! Mă doare, de șapte mii de ani plâng și mă doare, dar durerea mea cea de acum strânge cu ea toată vremea care a fost, și mă doare în Tine acum, o, și Te doare mult de la mine

și doare în mine toată durerea Ta. Ia-o și pune-o pe rana Ta cea de la mine și vindecă durerea Ta și a mea! E lungă și ne-a obosit, Dumnezeul meu. Tu încă ai răbdare cu omul, că îmi voiești răscumpărarea toată fiindcă atât de mult iubești, și trebuie să știe omul ce este Dumnezeu, căci iubirea este El.

Și acum glasul Tău peste grădina obârșiei trupului meu să-și curgă cuvântul, Doamne, și să-Ți întocmești sărbătoarea cea de azi cu cei ce sunt pe pământ dintre oameni ajutorul Tău acum, copiii ascultării la sfârșit de timp pentru dragostea lor de neamul omenesc, greu lovit de neascultarea mea cea de la începutul omului și pe care neam Tu voiești să-l vindeci acum și să-Ți arăți ființa Ta, iubirea Ta cea pentru om, o, Dumnezeul meu. Amin.

— **I**n ziua aceasta Eu, Domnul, am grăit aici, în grădina cuvântului Meu, și am avut în grăire cu Mine pe omul cel de la început, și însemnez azi sărbătoarea cea de douăzeci de ani de când am așezat la lucrul cel sfânt al cuvântului Meu peste pământ grădinița cuvântului Meu, locul din care am grăit la început cu Tatăl să facem om după chipul și asemănarea Noastră și să împărțim în el. Tot de aici grăiesc acum, la sfârșit de timp, ca să unesc începutul cu sfârșitul și să fac început de facere nouă prin cuvânt, tot prin cuvânt să fac și să lucrez, căci vreme multă am vestit prin prooroci ceea ce Eu lucrez în zilele acestea, zilele cele de apoi când Eu de pe acest munte de cuvânt dau oamenilor legile facerii pentru viață sfântă în om și dau cuvântul acesta peste pământ și lucrez cu el din grădinița cuvântului Meu cel de azi. Amin.

Îmi las cu sfinții și cu îngerii privirea peste ziua când Eu, Domnul, cu martori din cer și de pe pământ am așezat piatra cea nouă ca să zidesc pe ea taina facerii celei noi, prin care să-Mi răscumpăr făptura, căci ea Mă așteaptă. Prin cuvânt lucrez și cu el biruiesc cât nu se suie la mintea omului, căci n-am venit pe pământ cuvânt ca să stau, ci ca să biruiesc cuvântând. Amin.

Grăiesc cu voi, copii rămași la datorie, rămași cu Mine prin toate clătinările care au fost în toți acești douăzeci de ani, căci drumul Meu e greu de urcat, iar omul cel fără de umilință multă în el obosește și cârtește și nu poate până sus și-și pierde credincioșia pe cale, iar cei cumiți, care merg prin puterea Mea, sunt cei rămași și prin care Eu Îmi păstrez și-Mi culeg rod pentru ziua slavei celei mari când toate cuvintele acestei profeții vor străluci prin împlinirea lor cu cei credincioși, căci voi avea popor credincios și mers biruitor, fiilor. Mă doare de cei ce nu i-a durut durerea Mea în schimbul durerii lor, și care au avut gândul că au durerea Mea, dar cel ce poartă durerea Mea este cel ce rămâne aici cu ea, străbătând prin greu și prin ispite fel de fel, iar cei ce au durerea lor ca și omul cel de la început, care n-a fost mulțumit, aceia pleacă în durerea lor și rămân cu ea, nu cu Mine, iar Eu rămân fără ei, căci la sfârșit e lupta grea și nu se poate decât sub mâna Mea să poată omul, iar cel ce iese de sub mâna Mea nu mai poate nimic pentru Dumnezeu, și se minte că poate pentru el însuși, dar putere înseamnă altceva și nu este ea cu cei cu ochiul rău și fără de umilință pentru trăirea lor, pentru statura lor.

Voiesc să vă mângâi cu tot cuvântul Meu cel de azi, fiilor iubitori de Dumnezeu și de greul tot de pe calea Mea cu voi. Toată durerea se va întoarce în bucurie, tată. Fiți slujitorii Mei! Stați lângă Mine cu toată iubirea și slujirea! Tot ce Eu am cuvântat în toată vremea acestei lucrări de peste cincizeci de ani de cuvânt, gura Mea le-a grăit ca să se facă și să fie, și așa va fi. Amin.

Vai celor ce n-au iubit răbdarea! Eu nu i-am arătat ni-mănuși în vreme să fugă de sub cruce, și Mi-am învățat poporul să nu fie popor fără cruce pe calea lui cu Mine și să nu-și aleagă crucea, că nu el este Dumnezeu, ci Eu sunt, căci omul cel de la început și-a ales el și a adus spre pierzare tot neamul oamenilor, de a trebuit să muncească atât de mult Dumnezeu de atunci și până azi ca să salveze pe mulți, căci omul trage cu sine, nu cu Mine, și trage cu prostia lui, căreia îi zice minte și înțelepciune de minte, așa cum și Adam și-a zis când M-a răsturnat din el pentru voia sa.

Binecuvintez cu mângâiere sfântă grădinița Mea de cuvânt și pe toți îngerii împărțiți aici pentru veghe și petrecere tainică înaintea Mea, căci ei ne-au întâmpinat aici în coborârea cea de azi.

Binecuvintez pe cei ce stau de veghe în numele Meu aici și binecuvintez statul înaintea cuvântului Meu când el vine ca să intre în cartea sa, scrisă în grădinița aceasta.

Binecuvintez și durerea cea pentru Mine purtată aici cu răbdare și cu nădejde, căci Eu alin și împlinesc biruința Mea cea prin cuvânt vestită, căci sunt Cel ce pot. Binecuvintez ranele grădiniței Mele de cuvânt și pun pe ele mirul mângâierii și al răbdării sfinte. Grăiesc cu grijă, ca un Dumnezeu plin de veghe și de iubire. Binecuvintez tot mersul cel bun și vă mângâi pe voi, cei ce purtați mersul Meu cel de azi, de atunci și până azi. Amin.

Duc de aici binecuvântată mângâiere peste inimioara arhiereului Meu, martor lângă Mine și lângă voi aici acum douăzeci de ani, când am înfipt împreună crucea începutului cel nou de biserică înnoită prin cuvânt și așezată la lucru sfânt pentru învierea făpturii, căci el a proorocit atunci că lucrarea cuvântului Meu va merge numai înainte chiar dacă el nu va mai avea pașii lângă ea. Eu sunt cu grija și cu mila mereu după el, căci el este ca o floare între spini, tănuț în inimioara lui prin răbdarea lui cea de sub cruce, căci este îndurerat acest fiu și își ascunde durerea, pentru că el are acum de stat cu spatele la Mine și la voi, că i se cere aceasta de către cei necredincioși, care se sperie în zadar, fugind ei de fericirea pe care le-aș putea-o da dacă nu și-ar iubi atât de mult mărirea lor și micșorarea Mea, după ce ei Mi-au pus slava Mea în slujba lor și numele Meu în dreptul lor, când ei nu Mă iubesc decât numai ca să le fie lor bine și mărirea lor. O, va fi și altfel curând, curând. Aș grăi cu ei într-o zi și le-aș da din iubirea Mea, dar n-au ei ascultare și stau ascunși și-și pun străjeri de veghe. Voi intra la ei cu cuvântul și voi da să le dăruiesc credință ca a Mea, nu ca a lor, și ferice lor dacă dintre ei vor lua și se vor folosi. Amin.

Am martori din cer veniți cu Mine pentru această zi de amintire cerească și le voi da rând acum cu mărturia lor: trâmbița Mea Verginica, Andrei, apostolul cel întâi chemat, arhiereii Vasile, Grigorie și Ioan și cetele lor, încununând ei ziua aceasta de serbare, căci cerul este cu multul aici. Las acum să se așeze masa de serbare și v-am pus pe voi, copii ai ascultării, să arătați vederi de aducere-aminte a începutului Meu cel de acum douăzeci de ani ca să vadă poporul Meu cel de azi truda Mea cea cu voi atunci, iar cei din cer cu voi la masă și la vedere vor sta și vor binecuvânta și vor mângâia, iar acum ei vă spun așa:

— Fiți plini de mângâierea cea de la noi, căci suntem cu voi în bucurii și în dureri și iarăși în bucurii! Nedespărțiți vom sta aici, acum, cu sărbătoare și pe tot drumul Domnului cu voi, și vom grăi vouă și ne va da Domnul rând și ne vom așeza în carte cu voi în ziua aceasta de mărturie sfântă aici. Pace vouă! Dumnezeu vă este tată, căci

sunteți micuți. Amin.

— Eu, Domnul, voi da rând vouă și veți grăi pentru ziua aceasta de mărturie, o, martori iubiți ai lucrării Mele de cuvânt în grădinița cuvântului Meu cel de azi! Stăm la masă cu ei și cu poporul cel adunat la sărbătoare și așezăm în carte apoi cuvântul sfânt al sărbătorii. Suntem aici cu toată mângâierea cea de sus pentru toate ranele cele de jos trimise spre ei în tot acest timp de douăzeci de ani, căci ranele Mele sunt și ale lor, trec și prin ei și adânc îi îndurează pe ei. Amin.

O, fiilor micuți pentru marile dureri îndurate de voi pe calea Mea cu voi în zilele acestea, coroana răbdării Mele cea de sub cruce a fost din spini, măi fiilor, dar n-a fost niciodată și nici nu va mai fi între cer și pământ o slavă mai mare ca a ei pe fruntea Mea dumnezeiască între cei care nu M-au iubit. Fiți plini de răbdare și de iubire și de umilință, fiilor micuți! Împărăția Mea așa este, dar nu este slavă ca a ei, și ea este a celor micuți, care iubesc calea Mea cu ei ca să semene ei cu Mine pe cale, iar Eu să le dau lor toată grija cea pentru ei și să alin durerea lor, că Eu știu ce este durerea, fiilor, și n-o las peste voi decât atât cât s-o împart cu voi și să vă țin prin ea lângă Mine, căci cei fără durerea Mea în ei se duc, se duc și nu mai rămân ei ai Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 noiembrie/12 decembrie 2011

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei

Proorocie pentru arătarea slavei Domnului. Toate așteaptă îndumnezeirea omului.

Ne așezăm în carte cu mărturii sfinte, căci sfinții Mei au așteptat cu dor această vreme. E vremea venirii Mele cu sfinții în cuvânt pe pământ și văd ei de lângă Mine această Scriptură împlinindu-se, căci sfinții văd ca Dumnezeu, pentru că scris este: «*Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea pe El*».

O, poporul Meu, Eu, Domnul, petrec cu tine zile de sărbătoare, căci zilele mărturiilor sunt sărbători scumpe pentru Mine în cer și în mijlocul tău. Să știi, fiule, că vine vremea să se vadă ca în cer, nu ca pe pământ slava Mea cu tine și cu sfinții Mei în petrecere cu tine la sărbători. Sfinții văd ca Dumnezeu, nu ca oamenii, și văd ei grădinița Mea de cuvânt în slava ei cea de la Mine, așa cum M-au văzut o clipă pe Mine cei trei ucenici pe muntele Tabor când am lăsat ochii lor să vadă cum vede cerul, cum văd cei din cer slava lucrărilor Mele și a locurilor pentru ele între pământ și cer. Toți sfinții Mei sunt în slava Mea cu ei și tot așa și văd, iar această slavă s-a mărturisit din când în când în frânturi văzute, atât cât poate omul să poarte și să ducă, iar alteori ea s-a scris pe pământ și mai mult, așa cum a văzut Ioan în slava ei cetatea cea de nou Ierusalim, și iată, sunt două vederi și două stări a fiecărei lucrături și slave, dar inimioarele voastre trebuie să se îndrepte cu vederea duhului, nu cu cea a trupului spre cele ce voi le credeți și le așteptați, după cum Eu cuvintez că sunt cele ce sunt și care vor veni spre vedere odată cu schimbarea, căci toate se vor schimba într-o nestrăciune când moarte nu va mai fi.

Toate sunt arătate prin cuvânt așa cum sunt ele și toate așteaptă schimbarea omului, îndumnezeirea lui, și de aceea am venit Eu pe pământ cuvânt acum, să-i dau omului putere de credință am venit și prin credință să vadă el ca Avraam pe cele ce sunt în Domnul, văzute și păstrate între om și Dumnezeu, că vreau cu tot dorul, și tot așa voiesc și sfinții Mei să cadă perdeaua cea despărțitoare și să se vadă precum în cer pe

pământ, precum văd sfinții, nu precum văd oamenii, iar pentru aceasta nu trebuie duh de iscodire, ci trebuie pregătire și multă lucrare duhovnicească între frați și iubire ca focul, căci Dumnezeu este foc mistuitor, foc de iubire, și tot așa trebuie să fie și omul care-L vede pe Domnul în strălucirea iubirii Sale cea din Tatăl, cea din vecii.

O, fiilor, sfinții Mei vin cu Mine la voi și sunt în slava Mea și văd ca Dumnezeu și văd slava Mea cea de aici cu voi și se sfiesc sfinții de măreția slavei Mele cerești cu voi, că mare este slava Mea lângă voi și vederea ei, iar voi sunteți cei mici din ea, din slava Mea. Vă hrănesc iubirea mereu, mereu și dau după măsura omenească să vă deschid ochii pic cu pic, măcar cu cuvântul să vă dau și să vă spun din slava Mea cu voi.

O, e mare slava Mea la voi, fiilor. Vă țin cuprinși în ea ca să vă pot păstra, căci dacă n-ați fi îngrădiți în ea, duhul rău n-ar sta cuminte și s-ar băga să umble la cele de la Dumnezeu cu voi, și de aceea nu-i las lui liber hotarul, iar cheia este la Mine, precum este scris.

Am zile de mărturie cu voi, fiilor, și am sfinții cei mărturisitori lângă Mine cu mărturiile Mele dintre voi să le dau rând să mărturisească în sărbători și să lase în cuvânt mărturia lor. Amin.

— **V**enim cu Tine, Doamne, la poporul Tău și trecem cu cuvântul hotarul dintre noi și el, căci slavă mare este lucrarea Ta cu el și cu noi, cei din cer veniți cu Tine în lucrare pe pământ când vii! O, câtă slavă cerească însoțește toate locurile Tale de lucru sfânt peste pământ, Doamne! E mic de tot omul, dar poate să fie el mare cu credința, mare cât ai Tu nevoie pentru multele Tale lucrări peste pământ. Ne luăm rând acum unii după alții, căci acum douăzeci de ani am fost în norul slavei Tale aici coborât pentru așezarea pietrei cea dintâi de nou Ierusalim ca să se zidească pe ea apoi. Ne uităm ca din cer peste ziua aceea de mărturie și grăim pe rând.

Eu, apostolul Andrei, am avut bucuria să fiu între martorii cei din cer și cei de pe pământ și să lucrez de la Tine și eu binecuvântare peste ziua aceea și peste tot ce s-a lucrat și s-a așezat atunci. Mă bucuram cerește, vedeam cerește, atingeam pecetea cu care Tu ai pecetluit în ziua aceea tot ce s-a cuvântat și s-a așezat pe pământ și peste cei care au fost martori cu noi dintre fiii cei lucrători ai poporului Tău cel născut din lucrarea Ta cu trâmbița Ta Verginica, o, Doamne. O, cât de mult și cu cât dor aprins aștepti Tu putere de credință de pe pământ de la poporul Tău! Numai prin credința lui poți Tu, căci hotarul celor ce nu se văd e ca focul, e slavă multă și trebuie sfială pentru ea și trebuie învățată această sfială așa cum Tu l-ai învățat pe Moise și i-ai zis: *«Descalță-ți încălțăminte în loc sfânt!»*, și a stat el sfios înaintea Ta.

Îi dau poporului Tău mărturisirea bucuriei slavei cerești, care este cu el din partea Ta. Îi dau lui binecuvântare arhierască. Îi dau din darurile mele de la Tine credința în Tine a mea și lucrarea ei apoi și puterea ei prin lucrul ei până peste cele ce nu se văd cu ochiul trupului, căci mai întâi este credința și apoi schimbarea cea prin ea.

Binecuvintez creștetul și duhul arhierelui Tău martor cu noi în ziua aceea de mărturie, scrisă atunci pe pământ și apoi mereu și apoi acum, până la descoperirea slavei ei de atunci.

O, e în mare slavă grădinița Ta de cuvânt, așa cum Ție Îți trebuie ea! Slava ei cea în taină ținută nimeni nu o poate lua de la ea și nici mărturiile ei toate. Vine vremea bucuriei, Doamne, căci mângâierea este după multă trudă, după multă credință și nădejde pentru ea. O, facă-se voia Ta așa cum ai Tu de lucrat,

și de descoperit apoi lucrarea slavei Tale! Amin.

— **A**cum, noi, cei trei arhierei, Vasile, Grigorie și Ioan, grăim de lângă Tine, căci am stat lângă Tine și lângă ceilalți martori ai Tăi în ziua Ta de pecetluire peste grădinița Ta de cuvânt acum douăzeci de ani, Doamne. Noi am lăsat atunci darurile noastre pe care le aveam de așezat peste această grădiniță și peste lucrarea ei cea de apoi. Înflorați cu privirea și cu simțirea am stat și atunci, și tot așa stăm și azi, la sărbătoarea cea de douăzeci de ani a sfințirii și pecetluirii grădiniței Tale de cuvânt. Zilele de sărbătoare nu trebuie să aibă durere, iar noi ne așezăm cu ele numai cu duh de bucurie pentru ele, căci plata celor ce cred în Tine cu putere este bucuria lor cu Tine, Doamne, întru toată taina dragostei cea de sus. Ca și Andrei, tot așa și noi mângâiem duhul și creștetul arhierelui martor atunci cu noi și îi înprospătăm lui veșmântul răbdării sfinte și-i ștergem fața, căci el stă între slujitorii necredinței în cuvântul Tău cel de azi, fiindcă ceea ce a fost în vremea trupului Tău, iarăși este, Doamne. Noi însă suntem din cer din partea Ta cu lucrările cele de la Tine în mijlocul poporului Tău și lucrăm cu tărie cerească toată binecuvântarea peste el, ca și în ziua când ne-ai luat martori lucrători în grădinița Ta de azi acum douăzeci de ani, căci trebuie lucrat din cer, că de pe pământ nu mai ai de așteptat pentru Tine, și vii Tu cu sfinții Tăi și lucrezi și nu stai din lucru, căci greu a fost drumul acestei lucrări în toată această vreme de peste cincizeci de ani de cuvânt, dar Te-ai păstrat cu putere prin credința care a fost în cei ce au crezut că Tu ești și că Tu lucrezi prin această lucrare de cuvânt și că tainic lucrezi și împlinești până la ziua vederii.

Punem peste fiii poporului Tău lucrător arhierasca noastră binecuvântare ca să fie ei ocrotiți sub pecete din cer, Doamne. Duhurile cele potrivnice să-și piardă toată lucrarea și puterea lor, căci noi, toți trei într-unul, le poruncim lor să se depărteze departe și le spunem lor că aici este puterea Ta. Amin.

Avem între noi pe trâmbița Ta Verginica, martor din cer acum lângă sfinții Tăi în ziua serbării cea de douăzeci de ani de la binecuvântarea cerului peste grădinița Ta de cuvânt și sunt însetați martorii Tăi cerești după slava Ta cu ei lângă poporul cuvântului Tău cel de azi, căci trebuie ajutați și întăriți și ocrotiți acești fii lucrători, că ai de mers prin mersul lor, Doamne, prin credința lor cea plină de mers. Are trâmbița Ta mult cuvânt de pus pe masa de serbare, căci sfinții Tăi întâmpină acum sărbătoarea zilei venirii ei între sfinți și se face ea dăruitoare de daruri și de cuvânt peste poporul Tău. O, cine pe pământ are dragoste multă ca să vadă prin ea lucrările Tale cerești coborâte peste poporul cuvântului Tău cel de azi? Dragostea trebuie întărită, Doamne, iar noi am avut dragoste și am avut dor, și acestea au fost puterea Ta din noi pentru Tine și pentru oameni, iar acum dăm oamenilor povață. Am sta în cuvânt și în leagăn de cuvânt ne-am purta pe veci de veci când avem loc ca să fim și ca să cuvântăm pe pământ, și am dori să se întetească timpul cel petrecut ca în cer în mijlocul poporului Tău, Tu și noi cu el, o, Doamne. Amin.

— **A**cum iau și eu loc în lucrul cel de azi, eu, trâmbița Ta, prin care glas Tu ai trâmbițat pe pământ în vremea mea, și-mi pregătesc duhul pentru ziua mea de serbare între sfinți, și-mi pregătesc revărsarea cuvântului meu peste poporul Tău cel de azi, Doamne. Puțini mai ai în el dintre cei din vremea mea cu Tine pe pământ, dar am avut acești fii născători de mlădițe noi, rod al lor înaintea Ta, popor nou și mult povățuit de sus și de jos pentru mers ceresc pe pământ. O, de-ar ști cum să-i iubească aceștia pe ei și cum

să-i primească pe ei pentru duh lucrător ca în cer înăuntru și în afară peste cei ce se nasc și cresc și sunt!

Îmi pregătesc acum duhul pentru coborârea mea în cuvânt în mijlocul poporului Tău, Doamne. Mă uit cu toți martorii Tăi cerești, veniți acum aici pentru serbarea cea de douăzeci de ani a grădiniței Tale de cuvânt și grăiesc pentru bucuria zilei și-mi ascund acum durerea, căci slava Ta e slavă, Doamne, și îi trebuie strălucire. Binecuvintez și eu din Tine această zi de mărturie cerească, de amintire sfântă, și-mi las iubirea mea peste toți cei care au fost atunci și peste toți cei care sunt acum. Brațul meu cel duios îl dau la toți cei care-l vor pe el de sprijinul lor și de sprijin nouă prin ei pe pământ în lucrul pe care-l avem de lucrat după planul iubirii Tale mântuitoare pentru om. Mă mângâi de slava cerească de peste locul grădiniței Tale de cuvânt și de slava care-i înfășoară pe fiii poporului Tău cel lucrător, căci slava Ta este cu cei ce lucrează la ea, o, Doamne, iar cu ceilalți este mila Ta, răbdarea Ta și așteptarea Ta.

Merg și eu cu crucea și cu cuvântul binecuvântării peste creștetul arhiereului Tău martor cu noi acum douăzeci de ani aici, în ziua pecetluirii grădiniței Tale de cuvânt. Mi-e dor de el, mi-e dor, dar Ție Ți-e și mai dor! Puterea Ta poate totul, Doamne, căci mărturiile Tale au puterea lor, poartă în ele puterea Ta. Amin.

O, popor pușor, te cuprind în taina zilei mele de serbare între sfinți ca să-ți dau dragoste din cer să ai, și să înveți tot mai mult să lucrezi senin la inimă, cu ușa larg deschisă pentru soare binefăcător, pentru oaspeți binefăcători ție când tu știi să înveți de la duhul umilinței dragostea și darurile ei și gusturile lor. Mi-e tare dor să-l învăț pe cel ce stă la învățat cu dor, dar mi-e tare greu să-i dau celui ce nu învață, celui ce nu primește în el rostul învățăturii și rodul ei apoi, căci neprimirea este ușa închisă a inimii, și care nu a învățat taina deschiderii și a primirii de oaspeți și a ospătării lor apoi în casă dulce.

Mă găsesc frumos pentru coborârea mea cuvânt la popor, Doamne. Mă voi și bucura, voi și plânge, îi voi și învăța, și voi chema bunăvoința lor să mă găzduiască cu dor, așa cum vin. Amin.

— **A**m privit la voi, o, martorii Mei cei de atunci, dintre sfinți veniți cu Mine pentru pecetluirea grădiniței Mele atunci. Am așezat acum sărbătoare de cuvânt în carte pentru mărturie, am privit toți și am luat toți duh de mângâiere unii de la alții, că e nevoie de multă mângâiere în cer și pe pământ. Rămânem acum aici în așteptarea cuvântului trâmbiței Mele Verginica pe masa celor trei zile de serbare, și vom intra apoi în taina cea de sus. Pace vouă! Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt mijlocitorul între cei din cer și cei de pe pământ ai Mei, între pământ și cer și sunt Păstorul celor ce păstoresc peste poporul Meu cel de azi, peste viața lui cu Mine pe pământ și pentru cerul Meu de sfinți cu ei pe pământ. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2011

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Strigare către România și către slujitorii bisericii din ea. Îndemn la mers cu cârmă.

Duhul Sfânt Mângâietorul Se face cuvânt peste pământ și umple de glasul Său grădinița cuvântului Său din mijlocul neamului român. Este pe vatra acestui neam Dumnezeu-Cuvântul cu grădina Sa de cuvânt și cuvintează în ea cuvântul Duhului Sfânt. Cum, oare, va fi să dea

acest popor socoteală lui Dumnezeu pentru atâta râu de cuvânt, ieșit din albia sa și trecând peste margini cu putere, purtând în el duh de trezire, de învățătură, de mângâiere, de răbdare, de chemare la masa împărăției cerurilor pe cei ce aud vuietul lui cel lin, ca de vânt lin, sau ca de glas răscolitor trecut din loc în loc cu duh de înviere, de chemare, de pace peste cei zbuciumați sau de strigare peste cei ce dorm adânc, în somn adânc, când Domnul strigă la porți ca să intre și ca să pună masa nunții Lui pe acest meleag?

O, țara Mea de nuntă, o, neam român, Eu, Domnul Iisus Hristos, sunt în mijlocul tău cuvânt de Duh Sfânt de cincizeci de ani și mai mult. Nu este zvon să nu se împrăștie, să nu se audă peste tot apoi. Stau cerurile deschise deasupra ta și cuvintează de sus Domnul peste tine, vestindu-Se din tine cu grăirea Sa de peste tine și trimițând spre tine carte și iar carte, învățându-te, îndemnându-te spre povața Sa, chemându-te la veghe, deșteptându-ți auzul ca să auzi glasul Meu de peste tine, o, țara Mea cea de la sfârșit de timp, țara Mea de nuntă. Am spus și am tot spus în cuvântul Meu de peste tine că ești de la Tatăl Meu aleasă Mie la nașterea Mea și a ta ca să-Mi fii la acest sfârșit și început de timp țara Mea de nuntă, masa Mea de ospăț ceresc cu oamenii pe pământ, casa Mirelui din cer și a miresei Sale, care stă în așteptarea Mirelui ei. O, iar și iar îți spun că am în mijlocul tău izvorul Meu de cuvânt și am popor mireasă Mie, din mijlocul tău cules de mâna Mea cea tare, care pune credință în om și iubire și așteptare și putere din cer pentru Dumnezeu și multă biruință pentru El pe pământ.

O, atât de mult cuvânt, munte de cuvânt am grăit în mijlocul tău, țara Mea de azi! M-a trimis în tine Tatăl Savaot cu a doua Mea venire pe pământ ca să lucrez mult și cerește, căci Eu am zis acum două mii de ani în mijlocul poporului Israel, care M-a răstignit în Ierusalim pe muntele Golgota, am zis lui că iarăși va veni Fiul Omului cu îngerii Lui, cu putere și cu slavă multă, și va despărți atunci la dreapta Sa și la stânga oi și capre, și n-a știut Ierusalimul cel de atunci să priceapă aceasta și M-a lăsat afară, M-a dat din casa sa afară. Și Mi-a arătat Tatăl atunci o țară frumoasă și Mi-a spus că ea este țara Mea pentru a doua Mea venire și că voi veni în ea cu minunea nașterii din nou a lumii și că voi așeza în ea scaunul dreptății și voi sta și voi cuvânta și-Mi voi așeza masă de nuntă în ea, masă de cuvânt, și voi sta cu îngerii și cu sfinții cu masă cerească pe vatra ei, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, precum este scris. O, n-ai cum să te ascunzi de lucrarea Mea în mijlocul tău, căci Tatăl M-a trimis, iar Eu vin, după cum este scris să vin. Tu ai fost vestită țară a alegerii Domnului pentru sfârșit de timp și pentru început de cer nou și de pământ nou întru duhul dreptății, și multe scule duhovnicești te-au vestit prin vreme, de departe și de aproape, și știu popoarele vestea aceasta, vestea despre tine că ești țara Mea cea de azi, țara strălucirii, că Eu în tine lucrez mult și sunt lumina lumii, Cuvântul lui Dumnezeu sunt, și luminez cu el popoarele, iar tu ai vină mare că nu pui lumina lui Dumnezeu în sfeșnic pe pământ, și dormi, iubito, și nu dai să te trezești întru întâmpinarea Mea. Ca râul cel plin și dând peste margini, așa este cuvântul Meu peste tine, și Mă scriu cu el în cartea sa din vremea ta, o, neam român. Nu voiesc ca tu să fii ca poporul Meu cel de acum două mii de ani, la care am venit și nu M-a primit, după ce atâta iubire am zidit prin cuvânt și prin faptă în mijlocul lui. O, îți voiesc deșteptarea, iubito, și te strig cu dor: scoală-te! Eu sunt, Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce-ți grăiesc. Mă trimite Tatăl cuvânt la tine și-Mi spune să-ți spun că Eu sunt Cel ce sunt și că am semn în mijlocul tău pe poporul

cuvântului Meu cel de cincizeci de ani și mai mult, și cu care Eu stau la masă de cuvânt, și de unde rup și dau această pâine vie, pâine de cuvânt, gura lui Dumnezeu, care se împarte cu glasul ei spre învierea făpturii.

Acum douăzeci de ani am zidit în mijlocul tău o piatră scumpă, țara Mea de azi, și am scris pe ea numele Meu: Cuvântul lui Dumnezeu, și am pecetluit-o cu sfințenia Mea și am așezat-o într-o grădiniță, pe care am numit-o grădinița cuvântului lui Dumnezeu, munte de Sion, pe care Eu cobor cu îngerii și cu sfinții ca să-ți dau ție de aici față plăcută, nume nou de nou Ierusalim, țara strălucirii pe pământ, așa cum te-a văzut de departe proorocul Daniel și te-a scris în Scripturi ca să fii vestită că vei fi a Mea. Dar, oare, tu uiți câte popoare te-au râvnit și te-au mușcat și te-au îndurerat? O, duhul rău, vrăjmașul Meu și al tău, știe soarta ta cea de la Mine și te râvnește ca să fii a lui, ca să te dai de partea lui acum, o, dar și Eu te voiesc și nu pot să te las și nu pot să te dau dacă Tatăl Mi te-a dat a Mea.

O, țara Mea cea de azi, în tine Eu Mă fac cuvânt de naștere din nou a lumii și de aceea ești tu a Mea. Să se risipească vrăjmașii tăi și ai Mei de pe vatra ta și să învie Dumnezeu, de a Cărui față să fugă de la tine cei ce te urăsc pe tine și pe El, și să piară ca focul și ca ceara în foc toți vrăjmașii tăi, iar pe tine să se însemneze semnul crucii Mele, semnul Fiului Omului, care alungă pe vrăjmași și pe diavoli cu puterea Celui răstignit pe ea acum două mii de ani, Iisus Hristos Cuvântul, în iad coborând și strivind pe diavolul prin cruce, ca s-o dăruiască pe ea poporului Său cel credincios, armă potrivnică duhului pizmaș! Amin.

Am așezat în tine vas de spălare, țara Mea de azi. Am în tine corabie de salvare pentru tine pe pământ și în cer. Ți-am pregătit răscumpărarea, iubito. Am lucrat pentru tine în mijlocul tău, acum, la sfârșit de timp, și am din tine mijlocitori pentru tine în cer și Mă sprijin cu ei pentru tine, și am pe pământ pe poporul cuvântului Meu și am masă de cuvânt în mijlocul lui și-ți trimit prin el carte ca să ai tu înaintea ta glasul Meu de peste tine. Dorm boierii tăi, dorm, iar Eu cu săracii Mei veghez în turn de veghe pentru tine și am venirea Mea în mijlocul tău. O, nu te îndoi, nu te sminti întru Mine, ci scoală-te să crezi, că Eu lucrez cum și în alte vremuri am lucrat tot așa și am dat poporului Meu Israel povață de viață și cărmă de cuvânt în mijlocul lui, dar el a fost neascultător, nesupus lui Dumnezeu, și M-a pierdut, și l-am pierdut.

O, țara Mea de venire, ia din Duhul Meu din mijlocul tău, că am în tine pietricica cea albă, despre care este scris în cartea cea pentru zilele cele de apoi. Mă fac carte în tine în vremea aceasta, căci cuvântul Meu de peste tine e mult, e ca râul de mult și scrie despre acest râu în cartea cea pentru sfârșit de timp și pentru început de timp. Eu stau pe tronul dreptății pe vatra ta, pe munte de taină stau și sunt învăluit în nor și curge din tronul Meu râul vieții, cuvântul vieții ca să te adape, ca să te ude și ca să crești verde și să fii primăvara Mea. O, vine primăvara, se face cerul sul de carte și coboară la tine ca să înflorească cer nou și pământ nou peste tine. Scoală-te ca să înflorești și ca să strălucești de dor și de slavă, căci Eu sunt strălucire în tine și-ți dau strălucire, o, țară a strălucirii! Vreau să te fac regină între popoare, că așa este scris să fac cu țara venirii Mele, căci Eu Mă scriu cu tine pe pământ, dar fă să-ți audă glasul popoarele toate și să te știe că ești a Mea și să se închine Mie prin tine noroadă multe, iubito, și să ia cartea Mea din tine și să crească știința ei în mulți, și regi să-ți sărute pământul și să ia din slava Mea și a ta, precum este scris.

O, ridicați-vă, voi, cei ce stați sub nume de veghetori ai viei Mele și deschideți Domnului slavei, Domnului puterilor! Deschideți glasului Meu și așezați în sfeșnic această lumină, care vă va lumina cu multă lumină hăinuța înaintea neamurilor toate și vă va umple de duhul sfințeniei și de puterea ei în voi! Intrați sub cortul Meu, sub cuvântul Meu și luați-l în voi, căci el coboară la voi ca odinioară în ușa cortului lui Israel, în nor de slavă învăluit și dându-vă vouă din slava sa. Nimic nu vă cer, nimic nu vă iau, dar vă dau lumină ca s-o puneți în sfeșnic și nu sub obroc, căci fără Mine nu sunteți nimic.

Voi, cei mari și cei mici ai slujirii bisericești, sculați-vă să credeți, ca nu cumva să pățiți ca poporul lui Israel cel necredincios venirii Mele la el cu mult cuvânt în vremea lui Moise, în vremea proorocilor și în vremea trupului Meu acum două mii de ani! Eu sunt Cuvântul Cel fără de început și fără de sfârșit, Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul și sub acest nume stau înaintea voastră și vă grăiesc cuvânt. Vă va fi bine dacă veți fi deștepți ca să Mă cunoașteți Păstorul Cel adevărat, Care vine la păstori și la oi ca să le dea lor. Puneți în sfeșnic lumina cuvântului Meu, căci Eu sunt lumina lumii atât cât sunt în lume, iar fără Mine e noapte și nu se poate lucra și nu se vede. Am venit în lume ca să fiu și ca să luminez și vă spun cine sunt: atât cât sunt în lume lumină a lumii sunt. Amin.

Vă dau să auziți glasul Meu, nu vă învărtoșați inimile! Acum douăzeci de ani Eu, Domnul Iisus Hristos, sub numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu, am pus lumina în sfeșnic și Mi-am zidit pe pământ în mijlocul neamului român cortul cuvântului Meu, iatacul Meu, locașul Meu, ca Mirele ieșind din el și cuvântând cuvântul iubirii, nașterea din nou a lumii, că a sosit vremea și e târziu. Veniți de luați lumină și puneți-o în sfeșnic ca să strălucească ea peste pământ, iar voi să străluciți prin ea! Zidiți-vă în Mine și învățați această zidire. Veniți și vă scrieți în cartea cuvântului Meu cel de azi, căci Eu M-am scris în ea cu voi ori de câte ori am cuvântat peste voi și v-am dat grăirea Mea cu voi, așa cum și acum v-o dau.

Grăiesc mai-marelui bisericii neamului român ca să Mă audă că-i grăiesc și ca să audă biserica grăirea Mea cu el. În cartea proorocului Daniel este scris despre cartea cuvântului Meu că mulți vor cerceta-o cu de-amănuntul și va crește știința; că numai cei din legea Mea vor pricepe, iar cei neînțelepți, nu; că toți cei înțelepți vor lumina ca strălucirea cerului, iar cei care vor fi călăuzit pe mulți pe calea credinței drepte vor fi ca stelele în vecii vecilor; că vor fi mântuiți toți cei ce vor fi găsiți scriși în carte; că se vor ridica din pământ mulți, ori spre viață veșnică ori spre osânda de veci; că mulți vor fi curățiți și albiți și lămurii, iar poporul cel credincios va fi ocrotit de Mihail voievodul, căci vremea cea cu strâmtorare stă pe pământ.

Aceasta îți amintesc Eu ție, mai-marelui bisericii neamului român, căci proorocul Daniel Mă trimite la tine cu cartea sa cea de atunci ca să pricepi proorocia cea pentru zilele cele de apoi, iar Eu, scoală-te, îți zic și primește pe Domnul și primește-Mă dacă-ți grăiesc, și fii credincios, și nu necredincios. Nu te teme nici tu, nici frații tăi, nu vă temeți voi de taina Mea cea mare din mijlocul neamului român cu numele de nou Ierusalim. Ea este spre slava Mea și a celor credincioși. O, nu vă temeți, ci bucurați-vă și săltați de bucurie, că Eu sunt Păstor dulce și vă chem spre slava Mea și vă dau prin ea hăinuța curățeniei spre iertarea păcatelor voastre, căci am putere să fac aceasta peste cei mlădioși spre duh de pocăință în ei. Iată cum Îmi cârmuiesc Eu și cum sfințesc pe poporul cuvântului Meu de la izvor învățându-l mereu, stând în mijlocul lui cuvânt ca să Mă împart lumină peste pământ! Duhul iscodirii spre

această taină măreață voi să nu-l încercați, că este păcat și este primejdios acest păcat, așa cum s-a prins în această primejdie arhiereul de Târgoviște, Vasile, care a apăsă cu duh tulburător din părți lucrarea Mea de cuvânt, căzând el apoi în lupta cea împotriva Mea, și căzând rușinos. Luați în voi duhul credinței sfinte și va crește în voi înțelepciunea cea de sus, care nu poate fi luată de jos, de pe pământ, căci Eu sunt Dumnezeu și nu om și nu Mă poate învăța la școală omul, ci numai de la Împăratul ceresc, Duhul Sfânt, Care suflă unde voiește, și iată, voi auziți glasul Lui și nu știți de unde vine și unde Se duce când vine, și iată, aceasta este școala, așa sunt cei născuți din Duhul și pentru Duhul.

Îți dau în dar cuvântul Meu. Scrie pe inima ta cartea Mea și cerceteaz-o pe ea cu Duhul Sfânt Mângâietorul, căci altfel de duh nu are pentru Mine înțelegerea. Îți dau acest dar, odată cu ziua pe care acum o vei sărbători ție, ziua de sărbătoare pentru proorocul Daniel, pe care l-ai luat de ocrotitor, iar duhul necredinței să se depărteze departe și să aibă loc Dumnezeu-Cuvântul. Amin.

O, nu e greu de crezut Domnul, Care grăiește acum cu voi și de Care veți avea nevoie multă voi curând, curând, căci satana, șarpele cel vechi, voiește să înghită turma Mea. Eu însă îl dau de gol și spun că nu este cale dreaptă de pe pământ spre cer în afară de calea bisericii ortodoxiei și a apostoliei ei, iar amestecarea să nu caute spre ea decât cu duh de pocăință și de botez prin pocăință, după ce atâta vreme Mi-a fost sfâșiată în bucăți cămașa Mea și turma Mea, dar și ea trebuie să vegheze cu post și cu rugăciune multă și înaripată spre Cel ce poate s-o izbăvească pe ea și să-i dea ei viața și învierea cea de veci. Amin.

Am grăit vouă, celor ce stați pe scaun de biserică în neamul român, și vă hărăzesc credință vouă, credință ca la sfârșit, ca nu cumva să vină Fiul Omului la voi și să vă găsească necredincioși grăirii Lui de peste voi, venirii Lui spre voi. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă din gura Mea peste voi și Se dă vouă ca să-L luați și să-L aveți și să-L cunoașteți lucrarea, căci scris este: *«Mulți vor fi curățiți și albiți și lămuriiți, iar cei nelegiuții se vor purta tot așa, ca cei nelegiuți, și nu vor pricepe nimic, ci numai cei înțelepți vor înțelege»*, precum este scris. Amin.

Acum, poporul Meu, cobor la tine pe masă cuvânt cu glas de trâmbiță, cu trâmbița Mea Verginica, vasul Meu în care am stat pe pământ în vremea trupului ei ca să grăiesc unui popor și să-l pregătesc Mie pentru slava Mea cea de azi. Las trâmbița Mea să răsună peste tine, să sune ca din cer deasupra ta și să auzi tu glasul ei și să tresari bucurându-te și crescând și tot crescând pentru tainele Mele cele de foc, căci foc am venit să pun pe pământ și să facă el lucrarea Mea.

Hai, Verginico! Eu, Domnul, binecuvintez intrarea ta ca și a Mea. Grăiește tu bisericii Mele de nou Ierusalim, căci din ea se ridică la Mine jertfă de fiecare zi, prin care Eu Mă dau ei trup și cuvânt spre viața ei. Pace ție și lucrului tău cel de azi al sărbătorii tale între sfinți, pentru intrarea ta cu ei când ai venit la Mine după multa ta suferință în mijlocul poporului Meu și al tău! Amin.

— **I**ntru la poporul Tău, Doamne, intru cu Tine, căci Tu ești ușa. Intru și lucrez, căci lucrul Tău este mult și trebuie să fie mult, că Tu ești mare, Doamne. Multă mi-a fost suferința purtării lucrării Tale pe duhul și pe trupul meu cel ostenit de suferință, iar ea m-a dat Ție mereu, o, Doamne. De pe patul suferinței am trecut la Tine, și am găsit tot ce am iubit și am așteptat suferind. Am părăsit

cu jale mare pe poporul Tău la plecarea mea la cer, dar am găsit mângâierea după ce am făcut pasul, am găsit tot ce am iubit pe pământ, că mult Te-am cunoscut și mult Te-am iubit în vremea mea cu Tine pe pământ, și Ți-am văzut ranele și am plâns pentru ele mereu și mi-ai dat mult din Tine să pot, o, Doamne, căci ființa mea cea mică a fost tot un foc pentru Tine, că așa ai binevoit cu mine, că m-ai făcut rug din care Tu grăiai cu foc aprins poporului care venea să audă glasul Tău, așa cum s-a dus Moise pe munte și Te auzea în rug când grăiai lui.

Multă și mare este povestea mea cu Tine, poveste cerească pe pământ între oameni, Doamne. O, cum să facem s-o știe toți oamenii și să-și schimbe ei iubirea spre Tine, așa cum eu am trăit înaintea Ta pe pământ, ființă firavă, plină de duhul pocăinței pentru mine și pentru fiecare om?

Te-am ascultat acum cât de măreț ai grăit Tu azi bisericii neamului român. Ai luat din Scripturi și ai grăit ei și i-ai amintit ei de proorocia lui Daniel, care s-a desăvârșit acum pe pământ prin lucrarea Ta de cuvânt, prin cartea Ta cea de azi, pe care Tu ai împărțit-o mult în zilele acestea ca să Te cunoască lumea toată, și fericiți sunt cei care aud glasul Tău cel de azi și nu-și încruntă și nu-și învârtosează inima cum a făcut poporul Tău Israel cel de demult și care a pierit apoi mult. Azi avem un Israel nou, un neam nou, Israelul român, și trebuie să spunem acestui neam taina Ta cu el, Doamne.

Te rog acum, pentru că sunt osteniți acum cei ce ne primesc și ne așează în carte, să le dăm cale cu ziua mea de serbare și cu slujirea ei înaintea Ta de la ei, și apoi să mă așez cu cartea mea cea de azi, căci omul este neputincios, și să avem grijă, Doamne, și după măsura omenească să socotim și să lucrăm.

O, pace ție, popor adunat la ziua mea de serbare între sfinți! Te cuprind și-ți deschid, iar tu să stai deschis, fiule, căci eu sunt din partea Domnului cuvânt peste tine în ziua mea între sfinți. Binecuvântată să fie toată slava cea din mijlocul tău adusă Domnului pentru sărbătoarea cea de azi! Rugăciunea să-ți fie înaripată, o, popor pușor, și până sus la cer s-o sui, ca pasărea care se suie sus, sus cu ajutorul aripilor ei tari, căci sunt păsări care zboară doar pe pământ, dar sunt și care zboară sus, sus cu aripile lor tari și pline de voinicie pentru zbor. Să fii, fiule, împlinitor cu toate cele ce Domnul îți spune ție să faci, și să ceri și să fie ele pe pământ împlinite, să ceri împlinirea Scripturilor Lui, căci prin fiii cei plini de credință poate El, iar altfel nu.

Pace ție, și duh de sărbătoare să lucrezi acum, și mă voi așeza cu tine în carte, o, popor pușor, și duhul meu te va povățui!

Mă găsesc frumos pentru coborârea mea cuvânt la popor, Doamne. Mă voi și bucura, voi și plânge, voi și învăța pe cei ce învață cu dor, iar ei mă vor iubi așa cum vin. Amin.

— **O**, poporul Meu, vine trâmbița Mea la tine cuvânt, vine cu bucurie și cu lacrimi și cu duh de povață. Gătește-te și tu frumos, fiule, că ea Mi-a spus acum că se gătește frumos pentru coborârea ei la tine cuvânt. Ascultă glasul trâmbiței Mele, o, poporul Meu de peste tot, și primește-o pe ea așa cum vine ea, că ea vine la tine, iar tu să-i deschizi, să-i deschizi ei, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

*

Am stat cu oaspeți cerești în mijlocul tău și azi, în a treia zi de serbare pentru grădinița Mea de cuvânt, o, poporul Meu, și totul a fost o zi, o sărbătoare, iar pentru

cei din cer a fost o clipă mică, fiilor, căci cerul este mistuit de așteptare și de dor și nu se uită la ceas, și nu se uită la lungimea zilei sau a nopții, ci se uită cu dor și atât, iar dorul nu începe și nu se sfârșește, ci este în ființa lui Dumnezeu și a sfinților Săi de-a pururi și nu are măsură. Mă fac ușă între cei din cer și voi, între Noi și voi, căci Eu sunt ușa, și așa am fost mereu, fiilor.

Binecuvintez intrarea sfinților Mei, intrarea lor cu trâmbița Mea Verginica la masă de cuvânt cu tine, popor binecuvântat cu venirea Mea la tine și cu toată lucrarea Mea cea din mijlocul tău! Trebuie cârmă întru toate mereu, trebuie binecuvântare, tată. Eu stau la cârmă în tot lucrul cel ceresc între cer și pământ, căci dușmanul pânđește după spărturi, așa cum în rai a luat el ființă când veghea și cârma au fost de om date la spate și a intrat el și a stricat, și iată, trebuie cârmă mereu, fiilor.

Hai, Verginico, Eu sunt ușa, Eu sunt cârma, iar cine intră prin Mine intră și iese și află hrană și dă din ea. Să învețe poporul cel sfințit să stea sub cârmă mereu, tată, căci cel ce veghează cu Mine peste el obosește la cârmă dacă nu vede tot, dacă nu stă totul în lumină, dacă se face noapte și ușă închisă în fața celor ce veghează la cârmă.

Trebuie cârmă peste tot și mereu peste toate, măi fiilor. Ea știe să-L lase pe Domnul, să-L cheme pe El la cârmă prin furtuni și prin valuri mari și stă ea de veghe cu Domnul atunci, căci fără El nu se poate la cârmă prin furtună. Ea știe să vadă și când nu se vede, și când nu se vrea să se vadă, căci veghează cu Domnul și vede și când nu se vede, căci Domnul este duhul ei și ochiul ei și cârma ei, și numai cel cârmuit poate să stea la cârmă și să ajungă la țarm.

Hai, Verginico, Eu în tine și tu în Mine, tată! Slăvește-Mi slava, că tu ai fost slava Mea, iar Eu a ta! Unul în altul am stat în mijlocul poporului și am cârmuit lucrarea Mea de cuvânt spre el. Hai, sună și dă de știre cuvântul tău peste popor! Amin.

— **B**inecuvântată este această zi de serbare prin toată lucrarea ei, o, Doamne, căci am sărbătorit o zi în trei zile la rând, venirea mea între sfinți și așezarea pe pământ a temeliei cea dintâi, pietricica cea albă, iar în vârful ei semnul Fiului Omului, crucea, totul așezat pe pământ acum douăzeci de ani, așa precum Tu ai cârmuit și ai zis și ai împlinit.

Ai stat cu mine și am stat cu Tine în mijlocul poporului și am cârmuit lucrarea Ta de cuvânt, dar fericirea ne-a fost mică și puțină, căci noi doream, cu multă suferință în dor doream să cârmuim și poporul prin lucrarea Ta așa cum cârmuiam lucrarea cuvântului Tău spre el. O, atâta de puțin am putut noi în vremea aceea să cârmuim noi de jos în sus și să biruim pentru cele de sus și cu ele apoi peste poporul Tău cel de atunci! Ne-am lăsat atât de mici atunci dacă poporul cel de atunci n-a fost deprins să fie mic și să stea sub cârmă, Doamne. Ne-am micșorat noi dacă el n-a putut, iar despre el spuneam că este cel mic. Avem acum iarăși popor, și mult de tot stai Tu acum în mijlocul lui povățuindu-l să stea sub cârmă și să nu ceară el, ci doar să asculte de cei ce-i poartă de grijă, binecuvântând ei pe toate cele pentru el lucrate și cu el lucrate înaintea Ta. Mai avem puțini din cei de atunci ai vremii mele cu Tine, dar cel ce nu s-a învățat de la început să Te aibă mare pe Tine și mic pe el, nu putem nici acum să-l deprindem pe el așa. Mai avem așa și din cei de azi nedepriși cu cârmă pentru toate cele ale duhului lor, ale lucrării lor, și de aceea am spus eu, și cu duh de sărbătoare am spus că slava Ta este cu cei ce lucrează la ea și îi înfășoară pe ei în ea, iar cu ceilalți este mila Ta,

răbdarea Ta și așteptarea Ta.

Sunt clipe de bucurie sfântă toate învățăturile pe care le așezăm în carte, chiar dacă ele plâng, chiar dacă ele sunt lacrimi, căci prin toate eu mă bucur și plâng și dau povață, toate odată, Doamne, că nu se pot despărți acestea, și toate trebuie odată să lucreze și să stea cârmuind. Duhul meu e mare cât Tine acum, că nu mai este ținut de pământ. Ferice celor care pe pământ sunt numai duh, o, Doamne, că aceia Îți lucrează ca din cer, iar eu m-am aplecat mult pe pământ, că n-a vrut altfel poporul cel de atunci. Tu însă strigi acum la poporul Tău să treacă din trup în duh, să treacă îi spui, iar el trebuie să știe bine cum este aceasta și trebuie să vrea și să poată ca Dumnezeu pe pământ și nu ca pe pământ, că nu mai trebuie lungită vremea aceasta și trebuie scurtată, și trebuie acum răscumpărată și cea trecută fără de răscumpărarea ei în vremea ei.

Am stat și am privit peste toată sărbătoarea, iar poporul a fost în sărbătoare. Și eu și Tu și sfinții însoțitori am fi grăit pe viu cu toții, și în parte cu unii din ei, dar hotarul stă și desparte, Doamne. Am trecut hotarul și ne-am lăsat știuți de cei cu cârma între noi și popor, dar cei ce stau la cârmă știu de la Tine cât să desfacă în fața poporului fereastra celor ce sunt în taină, căci omul ori se mănnește, ori se mândrește, și numai cârma cea bună știe să se păzească de acestea două între Tine și om. Acestea două sunt lecția mea cea de azi în mijlocul poporului Tău, o, Doamne. Amin.

Iată, trebuie cârmă în toate, măi popor puîșor. Dacă tu stai să însoțești în toată vremea locul cel pentru cârma a toate, atunci tu vezi cum să lucrezi, și vede și cârma cum stai tu și-i stă ușor să cârmuiască mersul, dar dacă tu nu ajuți cârma cu cele ce se așteaptă din partea ta pentru mers lin și ferit de furtuni, tu chemi atunci furtuni, și ele vin, o, și ce să facă atunci cei cu cârma? Trebuie să-L lase pe Domnul atunci la cârmă, iar cei cu cârma să stea de veghe cu Domnul, așa cum ar fi să fie și între tine și cârma cea de peste tine, măi popor puîșor. Îți spun popor puîșor fiindcă ajuți puțin pe Domnul și pe cei cu cârma între Domnul și tine, așa cum puiul de om ajută puțin pe purtătorii lui de grijă din pricina neputinței lui cea după trup, căci trupul îi este mic.

O, cât de mare și câtă putere avea să aibă poporul cel de peste cincizeci de ani ai lui cu Domnul sau cel de mai încoace dacă ar fi voit să-I dea Domnului duhul ascultării lui, după ce omul știe inima și lucrarea cea din rai a omului zidit de Dumnezeu, neubind acela cârma cea de peste el și stând mare față în față cu Ziditorul său, nevrând el să-i fie lui tată Dumnezeu.

O, ce bine era să-L aibă pe Dumnezeu de tată omul cel așezat de Dumnezeu în rai! O, ce bine i-ar fi fost și acestui popor de cincizeci de ani și mai mult dacă ar fi putut el să-L facă pe Domnul tată al lui ca să-i poarte pașii ca un tată, ca să-i dea mâna să-l poarte, ca un copil care se ține de mână cu tatăl lui din pricina veghii trebuitoare peste el! Sunt din cei care nu fac Domnului dureri și griji prin statura lor înaintea Lui, dar sunt puțini, o, fiilor, și am spus aceasta pentru duhul mângâierii și al nădejzii cea de la mijloc. Iar acum spun pentru duhul veghii sfinte, căci trebuie să învețe poporul schimbarea, fiilor, trecerea din trup în duh, căci dacă trupul ar vedea ce vede duhul, ar înțelege omul că duhul are durere de la trup și suferă tăcut și durut, iar slava cea care vine va veni pentru viață fără de dureri în ea, căci altfel nu se sfârșește veacul omului ca să-și facă loc cu omul veacul Domnului, care vine fără de întristare și fără de suspin, căci altfel el nu vine și nu poate veni ca să se așeze peste cele ce încă sunt și nu trec încă.

Învățătura mea cea de azi o voiesc cu putere peste voi,

fiilor. Așteaptă cerul cale dreaptă spre voi, după cum cere fiecare clipă între voi și cu voi, căci Domnul veghează și măsoară și vede și mult ar lucra și multe ar așeza ca să trăiască în voi și cu voi, dar sunt doi dușmani care se luptă în voi cu voi și care-și arată în față fața și ea este văzută și face oprire și face răcire și face suflet strâns. O, dacă Domnul ar pune în careva dintre frați mai mult cer, mai multă față ca în cer în lucrare văzută, vine și boala aceasta văzută, fie în cel care poartă, fie în cel ce vede din față, vine ori mândria în cel folosit de Dumnezeu, ori mahnirea în cel ce se întristează pentru el față în față cu cel ce poartă de la Dumnezeu. Am trecut noi așa hotarul dintre noi și voi și ne-am lăsat știuți de cei ce au de stat de veghe între noi și voi, între voi și noi, măi fiilor, dar ei știu de la noi cât să desfacă fereastra celor ce stau în taină, căci omul ori se mănnește, ori se semețește în dreptul lui însuși, și iată, trebuie cârmă în toate ca să piară acestea două: mahnirea sau semeția de sine a omului. O, voi sunteți poporul cu care vorbește Domnul pe pământ, iar când vă adunați la izvor vine învățătura cea trebuincioasă vouă ca să dea chip ceresc feței cea dinăuntrul vostru, căci lucrul mulțumirii și al păcii vine de la iubirea de frați, de la bucuria cea pentru ei în fiecare, și fiecare lucrându-le pe acestea, toți căutându-se în ceilalți, nu în ei înșiși dorind sau strângând, ci luându-se fiecare din cei de lângă ei sau dându-se după cum se bate la ușa lor.

Voiesc să-i vindec pe cei nevindecați și voiesc să-i învoinicesc pe cei ce stau cumiți și cu frică de Dumnezeu în ei, veghind cu ea mereu pentru duhul umilinței lor, care trebuie să fie întreagă și de mult folos lor mai întâi, și de pildă vie pentru cei ce voiesc să moară pentru ca să trăiască apoi, căci cei ce nu trec prin moartea aceasta rămân ca pe pământ, rămân pământ, rămân ca omul care nu învață moartea și învierea ca să poată apoi să-și prețuiască învierea și să aibă parte de ea de-a pururi apoi.

Aș fi vrut să-i povățuiesc acum și pe cei ce au venit cu dor, dar nu au împlinirea cerută de Domnul pentru cei de azi creștini ai acestui popor, că au rămas în urmă mult cei pe care i-am iubit și i-am așteptat, și voi grai și pentru ei, câți mai sunt ei. Acum însă am început cu voi o creștere nouă, vindecarea multora de lucrarea mahnirii și de cea a semeției de sine, căci acestea atrag în om rod de păcat rău mirositor, fiilor, păcatul invidiei, păcat cu disprețul lui împărțit în jur prin părerea de rău a binelui din față, a statului slăvit al Domnului în cei ce poartă din cer pentru Domnul pe pământ.

O, cum să facem, oare, să fiți și purtători de daruri și să fiți și lipsiți de mahnire sau de înălțare cu mintea, măi fiilor? Toată creșterea cea bună a Domnului în voi vă veghează pe voi la orice pas și când nu vă așteptați aceasta, fiilor. Acest examen a fost adus de Domnul la voi când El v-a povățuit spre trăire laolaltă pentru vindecare de sine, pentru lepădare de sine și de omul cel pământesc în voi. În mijlocul cetei frățesti nu trebuie să vină nimeni cu cele ce poate face și acolo de unde vine, ci trebuie să vină să învețe pentru ce vine, căci vine pentru făptura lui cea nouă, pentru vindecarea de mahnire din pricina duhului invidiei și a doririi de sine și pentru vindecarea semeției, păcat pe care nici omul cel nevoitor împotriva lui nu și-l poate descoperi, căci acest păcat vine îmbrăcat săracăcios și vine nemâncând, dar el are arma pitită și-l trage spre el pe cel nevegheat.

O, lăsați-vă cercetați și îngrijiți în toată clipa, căci din față voastră vine Domnul cu cele desfăcute de El pentru cele cuibărite în voi în chip necunoscut și nebănuite de voi, fiilor. Eu vă învăț acum să vă bucurați că vă cercetez și că vă îndrept

spre cei cu veghea peste voi, căci Domnul deschide spre ei fereastra și arată lor aluatul care se pitește în voi când voi nu știți, și pălesc aceasta numai cei care n-au luat peste ei cârma, fiilor, căci aceștia iau din ei, nu de la Domnul ca să aibă, și cred ei apoi că au și se hrănesc cu această credință, dar numai cei săraci cu duhul sunt cei fericiți pentru Domnul, căci Domnului îi trebuie în om fericire, nu omului, fiilor, iar cine nu caută așa cum îi spun eu acum să vadă și să înțeleagă, acela n-a trecut prin moarte și n-a murit încă și nu are în el învierea Domnului. Voi trebuie să fiți sfinții Domnului cei de la sfârșit de timp, plini de har din Domnul și nu din voi zidit acest har și nu închipuit de voi, căci Domnul nu lucrează cu închipuiri, ci cu duhul adevărului, pentru care voi trebuie să luptați.

Nu voiesc să pierd această clipă, această zi cu mărunțișurile care vă țin mici și pe loc vă țin, ci dau să vă spun despre cele mari, bune și rele, ca să se vadă cum ies acestea unele din altele de multe ori și cum se încurcă ele în mintea celor slabi și doritori de a fi. O, multe rele ies din cele părute bune, fiilor, și multe din cele părute a fi rele ies cele folositoare pentru Domnul între voi și voi, măi fiilor. O, nu se pot acestea alege la dreapta și la stânga decât cu cârmă peste ele și cu fereastră din cer către voi, prin care se arată din cer și nu de pe pământ toate câte sunt bune și rele, că mult este de sortat și prea puține bune rămân din toate, iar amestecătura din om ține pe cele vechi în el și nu-l lasă să scape și să-și elibereze sufletul, care plânge sub povară.

Vă dau acum un dar. Primiți-l, fiilor! Cuvântul meu este mult, mult de tot și mă apasă el, și de aceea dau să-l așez peste voi ca să-l puneți apoi spre lucrare. Voiesc însă să fiți credincioși mult, că eu las acum multa mea sarcină de cuvânt ca să vă fie împărțit din ea ori de câte ori voi vedea că vă încercă pe voi adevărul acestor două rele: mahnirea și semeția, fiilor. Are Domnul locaș smerit în cei ce stau cârmă din partea Lui între voi ca să-Și cârmuiască poporul. Așa locaș smerit voiesc cei din cer să aveți și voi în voi, dar veniți la școală, veniți la lecții, fiilor, veniți și luați dacă veniți, că aveți nevoie de vindecare ori de câte ori acești dușmani intră în voi și-și arată fața. Eu văd ca în cer când vă văd și când dau să vă ajut împotriva acestor doi dușmani.

O, feriți-vă și de altfel de dușmani, fiilor! Ne sunt dușmani nouă și vouă toți cei ce nu știu să creadă cu totul în toată această lucrare de cuvânt de sus și de jos împărțită și pusă pe masa de împărțit apoi. Nimeni să nu spună că are încredere sau credință în acest cuvânt și mers al Domnului în timp ce disprețuiește și urăște și desparte de Domnul în ei pe cei cu care merge Domnul pe picioare pe pământ spre voi și spre oameni. A fost mare mila Domnului cu cei ce au păcătuit așa, voit sau nevoit acest păcat, căutat sau necăutat să fie el făcut. O, rugați-vă de această milă a Domnului cu voi dacă vă știți îndoielnici, dacă-i citiți dușmănos pe cei ce vă sprijină pe voi spre cer. Ei sunt locașul umilinței de duh, chiar când aceasta nu puteți voi vedea, dar vede Domnul aceasta, și ar împărți peste mulți acest bun, numai că omul are nevoie să fie el, să-și hrănească el ființa, și apoi să se hrănească cu ea.

O, cât aș sta cu voi și cât aș grai, fiilor! Fiți credincioși dacă v-am spus că las sarcina mea cea plină de cuvânt ca să se ia din ea și să se dea vouă ori de câte ori se va lipi aceasta lângă cele dintre voi, care se cer vindecate și povățuite. Vă trebuie iubire pentru primire, fiilor. Trebuie cârmă în toate și mereu, dar fără iubire în voi nu puteți primi, nu puteți lua, căci vin cele două rele: mahnirea sau semeția și una pe alta se schimbă, căci fiecare are pe cealaltă în aluatul ei și se hrănesc frățeste

împotriva frăției dintre frați.

Am stat în ziua aceasta și v-am ascultat glasul minții, o, fiilor, după cum duhul v-a împărțit ca să lucrați și să vă arătați ascuțimea duhului, dar nu uitați să nu muriți, fiilor, căci litera ucide duhul, ucide viața ei în om și se culcă omul în divanul semeției de duh apoi. O, fiți adevărați acum cu fapta, măi fiilor, și fiți adevărați în Domnul. Amin.

Nu mai stau mult în cuvânt, că mi-e milă, căci eu știu tot greul cel de sus când stă pe pământ lucrând. Rămâne să vă grăiesc și de jos, dacă-mi veți pătrunde cu credința taina cărării mele spre voi, dar fiți atenți ca să învățați, că nu e bine să vorbiți despre voi, că vă trag din cer multe grăiri care nu trebuie să fie. Voi sunteți pe pământ și nu trebuie să vă suiți în cer unul pe altul, ci trebuie să vă coborâți din cer, să stați în cer trebuie, căci dacă stați pe pământ vă trageți unul pe altul din cer prin nevorbiri cu folos între voi, despre voi și despre noi, fiilor. Lăsați smerenia în voi, pentru voi și pentru cea din frații voștri. Nu trageți în vârf pe nimeni, căci diavolul joacă țurca între voi când unii pe alții vă ridicăți pe înălțimi. O, dacă ați avea ochi pentru diavol măcar ca să-i vedeți bucuria strânsă lui de la neveghea cea pentru smerenie, fiilor!

Acum pace vouă! Las povara jos ca să fie lăsată ea și în fața cărții cea cu voi. Din tot ceea ce v-am desfăcut spre știre și spre rumegare apoi, folosiți-vă mult, unii de la alții mult, în duhul grăirii smerite, fiilor. Amin.

Las povara jos, Doamne. Am gătit frumos tot cuvântul coborării mele și i-am dat înțeles ușor și blând și cu folos ca să-l ia poporul ca pe o mângâiere, ca pe o iubire a mea lui, o, Doamne. Amin.

— **O**, Verginico, dar din dar se vede înmulțindu-se în tine, tată, iar Eu Mă mândresc cu tine în cer, așa cum ar trebui să se bucure fiecare pentru fratele său cel dăruit de Domnul cu daruri pentru om, iar lucrarea smereniei trebuie învățată în vreme grea, nu în vreme cu soare, căci vremea cu soare aduce moleșeală, aduce somn și alungă veghea.

Nici Eu nu stau mai mult la ușa cuvântului acum, căci trebuie să păstrăm puterea cea care Ne poartă, că avem mult de cuvântat și de venit mereu, mereu la popor, și avem să Ne mai și împărțim peste pământ, tată. O, odihnește-te acum și lasă-ți sarcina aici, că se va lua din ea și va fi dată la popor spre noua lui față și lucrare. Avem rane, tată, și ai umblat tu la ele acum, cerând de la popor vindecarea lor din Noi. Tu Îmi vezi mereu ranele și te dor, și umbli la ele ca să Mi le vindeci, și ceri ajutor pentru durerea ta cea de la rana Mea. Mereu te-a durut rana Mea, și tot așa și în cer. O, vine vremea vindecării, tată, vine un popor milos și va veni și nu-și va mai pierde el mângâierea cea pentru Noi, duhul mângâierii, după care atâta tânjim Noi, o, Verginica Mea, o, trâmbița Mea cea credincioasă Mie în toată vremea Mea cu tine pe pământ. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Se îngrămădește cuvântul după dorul cel din Mine cu el și revărsat în sfinții Mei, dar albia lui trebuie îngrijită, tată, că mult e de venit cu venirea Mea la tine până la vremea vederii. Iar acum odihnește-te, lucrând așa cum Eu te-am învățat odihna ta cea de sus, și lucrează, tată, că vremea este cu lucru. Amin.

Fiți veghetori, fiilor! Puneți veghe peste voi și vegheați pentru ea peste voi și așteptați în prag, ca să nu-i fie greu veghii cea de peste voi. Fiți primitori, căci cele ce sunt, sunt, și în duhul adevărului trebuie cercetate și lucrat peste ele. Pace vouă pentru primirea veghii sfinte peste voi, de aproape sau de departe când vine ea lucrând!

O, fiilor veghetori pentru statura cea dinaintea Mea a fiilor poporului Meu, vegheați, că vă dau de lucru în parte pentru statura cea odihnitoare Mie și nu omului în el însuși, căci Eu voiesc să am Eu odihnă în om, și aceasta să fie odihna lui. Voiesc să Mă bucur Eu de cele lucrate de creștin, și nu tot el să se hrănească din cele ce el face și lucrează și grăiește lui și fraților lui. Cei smeriți nu au mâhnire în ei și nici gol, ci au odihna Mea în ei, iar liniștea lor o au în ea. Aceasta vă dau să știți, și să învățați aceasta, fiilor, și să ziceți apoi mereu: „Întărește-ne pe noi, Doamne, întru sfințenia Ta, toată ziua și în toată vremea să ne învățăm dreptatea Ta!”. Amin.

Vă cuprind și vă strâng aproape ca să vă ușurez inimioarele și vă dau să-Mi simțiți lângă voi ființa, întru așezare de mare smerenie între voi și Mine, în duhul umilinței și al pocăinței stând voi pentru mila Mea de voi, căci mila Mea este iubire, iar iubirea Îmi este mila, și așa Îmi păstrez Eu smerenia Mea față de duhul iubirii, iubirea cea cuminte, cea cuminte, cea fără de cusur în aluatul ei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2011

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae: pilda vieții lui în trup, după chipul Domnului.

Cu sărbătoare de sfinți Mă așez în cartea cuvântului Meu din zilele acestea când Eu, Domnul Iisus Hristos, iarăși cuvintez peste pământ și împlinesc Evanghelia Mea, care spune că iarăși voi veni și iarăși voi cuvânta, și-Mi vor auzi glasul cei credincioși și Mă vor auzi toți sfinții și îngerii toți, ba și cei din locuința morților vor auzi glasul Fiului lui Dumnezeu, iar sfinții vor fi întru venirea Mea și se vor face și ei cuvânt, căci nașterea din nou a lumii este lucrarea pe care o am Eu de împlinit înaintea Tatălui Meu Savaot, și lucrez prin cuvânt, așa cum și la început am lucrat.

Am făcut din tine casa Mea de venire acum, o, poporul Meu. Grăiesc cu tine, fiule, că în toată vremea cât Duhul și cuvântul Meu au grăit pe pământ, am grăit cu cineva, nu am grăit în vânt, și s-a dus cuvântul Meu acolo unde avea să grăiască și să lucreze și să însemneze pe pământ, și tot așa lucrează și azi cuvântul Meu, fiindcă este scris în Scripturile vremii celei de apoi să vină pe pământ Cuvântul lui Dumnezeu, iar cei ce văd venirea Mea Mă văd venind cu sfinții, cu oștiri din cer, așa cum și împărații de pe pământ umblă cu însoțitori de-ai lor când au de umblat.

Am sărbătoare de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu, că ești poporul cuvântului Meu, căci prin el te-am născut și te-am așezat înaintea Mea și vin la tine cu sfinții Mei, fiule, o, și cine pe pământ mai are la masa sa oaspeți ca și tine, din cer oaspeți și din cer petrecere la masă pe pământ? Ceață de arhieriei am în venirea Mea la tine și întru cu ei în cartea cuvântului Meu cea din mijlocul tău și au ei sărbătoare pentru arhierieul Meu cel făcător de minuni mari pe pământ cât a stat, făcătorul de minuni Nicolae. O, cât am pregătit Eu atunci calea acestui vas de trebuință Mie ca să se nască pe pământ și să fac din el lumină între oameni! N-aveau copii părinții lui din pricina sterpiciunii, dar le-am dat lor acest fiu și atât, iar după ce el s-a născut a stat trei ceasuri pe picioarele lui de prunc abia născut când mama lui îi îmbăia trupul în covățica lui de baie, și a mărturisit el atunci statul lui în numele Sfintei Treimi între oameni povățuitor și de minuni lucrător și mare mântuitor de păcate și de nevoi a celor din vremea lui, dăruindu din partea Mea cu acest luminător. Semne mari am arătat prin el peste biserică

și pentru biserică, și am întărit prin el rostul zilelor de post, căci acest copil nu suga de la mama lui în zilele de post decât numai seara și numai din partea dreaptă mereu al sânului mamei lui, iar zilele de post au fost pentru el împlinire neclintită până la sfârșitul trupului lui. Crescând mare, s-a supus învățurii Sfințelor Scripturi și s-a păzit curat cu duhul și cu trupul, păzindu-se în calea lui de partea femeiască, nevrând să aibă cineva din acestea vină din partea lui, și așa vedea el mereu pe Dumnezeu, căci ardea cu duhul ca și Dumnezeu și avea smerenie ca și Dumnezeu, și era el biserica lui Dumnezeu atât în vremea tinereții cât și în toată vremea lui pe pământ. I-am pregătit lui de cârmuitor vieții lui pe unchiul său, arhieru și acesta, și a stat el sub ascultarea lui cu toată supunerea, cu toată umilința, pe care o avea în fire încă de la nașterea lui, căci avea atâta smerenie și atâta curățenie și dor și foc în el, de se făcea el asemenea lui Dumnezeu și Îl vedea pe Dumnezeu acest luminător și mare i-a fost mersul printre oameni și printre împărați și printre slujitorii din vremea aceea și mari minuni s-au scris pe pământ prin lucrarea lui cu Mine între oameni, căci mila de om era fără seamăn în el și în lucrarea sa cea pentru om, iar Eu, Domnul, îl mărturisesc acum și îl măresc pe el între sfinți, că e ziua lui de pomenire, și iată, are cerul sărbători și petrece în ele și Se aduce prin ele serbare pe pământ.

Neasemuit de mult a fost harul Meu în acest slujitor, și a împlinit el pe pământ Scriptura care spune: *«Așa să lumineze lumina voastră înaintea oamenilor, ca văzând ei faptele voastre cele bune să preamărească pe Tatăl vostru, Care este în ceruri!»*. Și cuvântul, și viața, și dragostea, și credința, și duhul, și curăția i-au fost lumină între oameni, căci după ce atât de mult bine a făcut în mare taină acolo unde el vedea că este de făcut bine și izbăvire de păcat și de nevoi, nu s-a mai ascuns apoi cu viața sa, căci a avut de lucrat biserica lui Dumnezeu pentru înfățișarea ei față în față cu păgânii, cu împărații păgâni, care mai apoi l-au întemnițat pe el și pe turma cea păstorită de el, dar rugăciunea și răbdarea lui, împărțite spre lucrare cu fiii cei păstoriți de el, au îndepărtat cu mână tare pe împărații păgâni de pe tronurile lor și s-a făcut cale împăratului cel iubitor de creștini, care a adus izbăvire pentru cei credincioși, închiși în temnițe pentru numele Meu, și care a nimicit idolii și a dat loc bisericii Mele pe pământ, căci rugăciunea alesului Meu și a bisericii lui a adus minuni fără seamăn spre lucrare și a fost el lumină pe pământ, și apoi tot așa a fost și din cer, căci și de pe pământ și din cer a lucrat și i-a izbăvit pe mulți care îl chemau de ajutor lor.

O, poporul Meu, câtă iubire am pus spre creșterea ta, spre povața ta, fiule! Nu numai Sfintele Scripturi, ci și cuvântul Meu cel de azi ți-am dat să te crească și să te lumineze și să te facă lumină pe pământ din partea Mea. Eu sunt lumina cea din mijlocul tău, iar tu Mă împarți. Stau în mijlocul tău cu masă de sărbătoare, cu sfinții din cer la masa Mea cu tine, măi tată. Am mai dat până la tine atâta iubire, atâta timp, atâta stat al Meu așa cum am stat cu tine și mult grăindu-ți și mult dăruindu-ți și mult cuvântând și hrănind? Îți dăruiesc sfinții iubirea lor prin venirea lor cu Mine la masa ta de sărbătoare pentru cei din cer. O, apleacă-te iubirii Mele, căci ea se dă ție cu multul, și iată, fiule, iau din iubirea Mea cu tine sfinții Mei, că a sosit vremea mărturisirii pentru ei prin venirea Mea cuvânt pe pământ, venirea Mea cu sfinții, căci Eu sunt Împărat și nu umblu singur, ci cu suite cerești petrec peste tot și lucrez peste tot pe unde am împărăția Mea, biserica Mea, casa Mea de venire și turma Mea, care se hrănește de la Mine, iar sfinții Mei așează acum pe masa ta bucuria lor întru venirea Mea și lucrarea lor

pentru mărturia Mea. Amin.

— **D**in mijlocul fraților mei din cer îmi așez în cartea cea de azi duhul mărturie, o, Doamne, care vine cu sfinții Tăi. Ți-am fost ucenic mare pe pământ și am arătat oamenilor puterea Ta întru mine prin puterea credinței mele, prin dragostea mea de Tine pe pământ, o, Dumnezeul meu. Voiam să Te cunoască toți oamenii și toți po-trivnicii Tăi și ai bisericii Tale. N-a fost cineva să mă strige în ajutor și să nu merg cu trupul sau cu duhul ca să-l izbăvesc și ca să-i rușinez pe cei necredincioși, fie ei și împărați, fie ei și slujitori de altare sau cârmuitori de turme, căci pe vremea când Arie cel hulitor clătina corabia Ta, ne-am strâns mulți slujitori să nimicim minciuna lui cea asupra Ta, iar eu am râvnit să-l rușinez pe el și mai mult, lovindu-i fața cea batjocoritoare de Dumnezeu, iar frații mei m-au lipsit atunci de cinstea arhierască, de la Tine dăruită mie, dar Tu mi-ai dat înapoi Evanghelia Ta și omoforul arhieresc și Te-ai arătat și mie, dar și fraților mei Te-ai descoperit, Tu și Născătoarea Ta mamă, și mi-ai dat înapoi pe cele luate de pe mine, căci numai cu minuni mari a fost însoțită viața mea pe pământ și viața mea cea din cer, că mare mi-a fost credincioșia mea înaintea Ta, iar acum eu mărturisesc, căci aceasta este plata celor ce Te-au iubit și Ți-au lucrat via.

Mă las cuvânt de mângâiere peste biserica Ta de nou Ierusalim din mijlocul neamului român și las, Doamne, peste ea binecuvântarea cea arhierască și lucrarea mea cu Tine peste ea, căci Tu ai popor credincios pe pământ acum, și mult trebuie el ajutat, căci calea lui cu Tine este grea, este prin necredința de pe pământ și are nevoie de ajutor acest popor, are nevoie de sfinți, de îngeri ajutători, o, Doamne. Eram pe pământ și împărteam pe pământ după nevoile lor, după strămtorările care se iveau de la diavol peste oameni, căci am împărțit la toți oamenii tot ce am avut, că toată bogăția cea de la părinți am luat-o și am dat-o pe ea peste tot pe unde trebuia să dau, și voiesc din cer să stau de ajutor poporului Tău cel de azi și să veghez pentru el din partea Ta, iar el să Te asculte, Doamne, așa cum m-au ascultat pe mine ucenicii mei cei plini de înțelepciune când eu mă sprijineam cu ei în păstoria mea peste oile Tale.

Le spun arhierilor români să aibă grijă de ei și să nu lucreze ca prigonitori ai Tăi și ai adevărului cuvântului Tău cel de azi, ci să cerceteze Scripturile așa cum eu le-am cercetat, și le-am dat ființă cu fapta vieții mele, că mi-ai dat har de sus pentru adevărul Tău. Le spun lor să binecuvinteze mult și nu să strămtoreze calea cuvântului Tău și mersul poporului Tău cu vestea venirii Tale pe pământ pentru înnoirea lumii, și dă-le, Doamne, lor duhul descoperirii, așa cum ai lucrat pe vremea mea descoperiri peste împărați și peste arhierii ca să mă ridici Ție slujitor mare și ca să izbăvești prin credința mea pe mulți strămtorați. O, adu, Doamne, pe pământ duhul descoperirii feței Tale și a lucrării Tale, ca să vadă cei ce Te urăsc și cei ce nu Te recunosc în acest cuvânt și să se rușineze, că Tu, Doamne, ajuți și mângâi pe poporul cuvântului Tău, în mijlocul căruia Tu vii și Te împarți! Amin.

O, pace ție, acum, popor al cuvântului lui Dumnezeu! Fii plin de curaj înaintea împăraților pământului, împărați de orice fel, căci Domnul este cu tine! Îmbărbătează-te și să se întărească inima ta și credința ta și așteaptă pe Domnul, așteaptă împlinirile Lui, că ele vin și toate vin! Binecuvântare arhierască las peste creștetul tău, peste cei ce te slujesc și te cresc din partea Tatălui Savaot și a Fiului Său, Domnul Iisus Hristos, Arhierul Cel Mare. Ești cel mai mic, dar mare este slava Domnului cu tine, și curând, curând, ea te va mărturisi, ea te

va arăta cu ea. Amin.

— O, și Eu îți zic: pace ție, arhiereule iubit! Tu aduci pace poporului Meu, iar Eu, Domnul, aduc ție aceeași măsură. O, dacă aș mai avea acum măcar unul ca și tine între cei ce stau azi pe scaune de arhierei aș așeza în mijlocul lor duhul descoperirii și M-aș slăvi cu mare slavă între ei. Iată, le trimit cuvânt sfânt, dar n-au dragoste. Chiar dacă Eu slavă de la oameni nu primesc, ei se cunosc că n-au dragostea lui Dumnezeu în ei și între ei, căci dragostea lui Dumnezeu este și între oameni când ea stă în ei, iar dragostea iubește și nu înjosește și nu defaimă pe nimeni când ea stă în cei ce o slujesc pe ea, și nu aduce ea dispreț nici atunci când este adânc rănită în cei ce o poartă pe ea în ei, și care se cunosc că au în ei dragostea Mea. O, dacă oamenii nu au sfială înaintea lui Dumnezeu, are Domnul sfială și le arată că are, ca să vadă ei și să se rușineze de lipsurile lor și să-și îndrepte viața și faptele ei, ca să le pot da lor apoi darul credinței sfinte, dar trebuie să-și moaie omul învârtoșarea inimii și să-și smerească privirea lui spre Dumnezeu, iar mila Mea îl va primi pe el. Amin.

O, poporul Meu, am stat la masă de cuvânt cu sfinții Mei în mijlocul tău. Mi-e dor de sărbători sfinte cu tine, tată, Mi-e dor mereu. Mi se umple gura de cuvânt, de hrană pentru tine, fiule, ca să trăiești tu hrănindu-te așa, cu hrana veșniciei. Nu e Domnul nicăieri pe pământ ca și cu tine. Nu este credință pe pământ, fiule. Binecuvântată să-ți fie credința ta în venirea Mea la tine. Puțini de tot au fost și acum două mii de ani care-Mi credeau venirea și cuvântul, dar am împlinit cu ei venirea Mea cea de atunci, iar taina ei a fost cât cerul și pământul, care Mi-au slujit atunci ca Dumnezeului lor. Numai omul este împietrit, încă de la facerea lui este așa, dar am venit și am făcut un neam nou, un popor nou, prin care-Mi voi împlini răscumpărarea peste toate cele zidite de Dumnezeu, și-Mi voi alina plânsul. Amin.

Pace vouă! Fți plini de curaj ceresc, fiți plini de lucrarea iubirii Mele! Fiți iubirea Mea pe pământ, căci venirea Mea a dat-o Tatăl Meu vouă, o, fiilor! Amin, amin.

6/19 decembrie 2011

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Cuvânt către România și slujitorii bisericii ei, despre amestecarea din biserică.

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se dă oamenilor spre mântuire, și vai celor ce se satură de această hrană, care-l ține în viață pe cel ce se hrănește cu ea și nu numai cu pâine cum este învățat omul să se hrănească pe pământ!

Vine Domnul la tine cuvânt, o, popor crescut cu hrana gurii Mele pe masa ta de cuvânt, căci tu te hrănești din gura Mea ca un copil care-i dă din gura ei mama lui gata mestecată hrana și crește fiul ei. Diavolul cel dușmănos pe Mine și pe tine ar vrea și ar căuta să nu mai vin la tine cu atâta cuvânt cu atâta viață în el, ca să te prindă el apoi descoperit și să-ți slăbească veghea și puterea și nădejdea apoi și lucrul mântuirii, dar Eu nu-l las, și vin la tine cu căldura Mea, cu mâna Mea deasupra ta ca să te țin de mână, poporul Meu, că Eu nu te-aș mai avea dacă n-aș mai veni la tine cuvânt și mângâiere de cuvânt. Lumea, și ea tot așa ar vrea, să Mă trag în cer cu râul Meu de cuvânt, că duhul lumii e gelos pe tine când te vede al Meu pe pământ. Dușmanii tăi, nu se poate socoti cât s-au uitat și cât se uită mereu să te las Eu fără sprijinul Meu, fără Mine, poporul Meu. Stau de pândă dușmanii tăi, stau cei necredincioși și se uită să vadă ce-ți mai pun Eu pe masă, ce-ți mai dau și ce

mai dau de pe masa Mea. Ar vrea ei să fii și tu ca ei, să mănânci și tu ce mănâncă ei și să nu mai iei din gura Mea hrană ție, dar tu ești în planul Meu și după el lucrez Eu și nu după om, că mult lucrează omul fără Dumnezeu lucrările lui, iar de la carne și de la sânge nu i se poate lui descoperi venirea Mea cuvânt pe pământ și chemarea Mea.

O, nu de la carne și de la sânge se descoperă omului pe cele de la Dumnezeu venite pe pământ, ci de la Tatăl Meu din ceruri, căci omul din carne se face lut, așa cum a fost făcut din lut carne și i s-a dat de la Dumnezeu suflare de viață apoi, iar carnea pofteste cât este viu sângele în ea și nu poate moșteni în ea împărăția cerurilor decât când se face trupul cărnii templu pentru Duhul Sfânt, trup sfânt prin sfințenia din el, loc pentru Domnul în om.

O, nu e mult cuvântul Meu peste tine, poporul Meu. Ai muri fără el cu tine, ca și cei ce nu-l mai aud, că nu mai vor, dar cu Mine aici avea să fie mântuirea lor, nu în altă parte, numai că duhul semeției îl dușmănește pe om și îl biruiește cu această lucrare când omul nu are veghea tare peste el și dragostea lui toată pentru Dumnezeu în alegerea sa prin statornicia sa apoi pentru Domnul.

În cer între sfinți acum nu este sărbătoarea nașterii Mele așa cum lumea și antichrist au schimbat după placul lor cel fără Dumnezeu, ci este azi sărbătoarea cea arhierească a marelui făcător de minuni Spiridon, cel plin de dor și de Duh Sfânt în mijlocul oamenilor în vremea lui, și prin care a lucrat Dumnezeu minuni fără seamăn pe pământ și mereu minuni peste minuni, atât cât el a trebuit să ajute pe toți cei neajutorați, pe cei nevindecați, pe cei săraci și triști, iar ceata de arhierei din cer stă acum cu Mine și cu tine la masa Mea de cuvânt în ziua aceasta de serbare pentru arhiereul Meu Spiridon.

O, Eu n-am lăsat omului să facă ceea ce numai Eu am de făcut, dar omul este îndărătnic până la scaunul lui Dumnezeu și nu mai am în vremea aceasta sfinți mari, prin care să se lucreze minuni și semne peste oamenii cei plini de îngâmfare și de duhul lumii în ei, și nu mai e lumină pe pământ dacă Domnul nu încapă cu omul, căci Eu sunt lumina lumii, nu omul, iar dacă Eu nu încap în lume cu omul, nu este lumină în lume.

La facerea lumii, după ce cuvântul lui Dumnezeu a zis să fie lumină, și ea a fost, a zis apoi Domnul iarăși cuvânt pentru facerea cerului și a pământului, după ce s-a depărtat întunericul de peste adânc și de peste ape și s-au despărțit prin cuvânt apele de ape sus și jos, iar ca să se adune apele și să se arate pământul, a fost aceasta ca și cum s-a dat cheag și s-au ales apă și pământ, și frumoasă a fost lucrarea toată a facerii lumii, și tot așa voi face și acum, ca și cum aș da cheag să se aleagă, și-Mi voi alege Mie popor credincios și drept, căci Duhul Meu Se poartă pe deasupra peste tot întunericul și amestecătura de pe pământ, și care au tras în adânc pe om, și va lucra Duhul Meu facerea cea nouă, și prin cuvânt zice Domnul și se face, și nu poate omul să zică aceasta și să se facă, fiindcă Domnul nu dă voie omului să facă ceea ce Domnul face, iar omul să-și vadă măsura lui cea mică și neputința lui cea mare și să se aplece lui Dumnezeu, căci altfel nu va fi, decât așa.

Am avut pe pământ între oameni pe arhiereul Spiridon, cel sfânt și mare cu viața și cu inima și cu fapta, iar multele minuni și semne pe care le făceam pentru mulți prin credința lui, prin unirea lui cu Mine, i-au făcut pe mai-marii bisericii de atunci să-l așeze arhiereu și să lucreze el cu Dumnezeu pentru oameni, iar el așa a primit și așa a lucrat, cu mare blândețe, cu mare iubire peste toate amărăciunile oamenilor, și nu era om să se întoarcă de la el fără să capete izbăvirea. Stau cu el

la masă în mijlocul tău, poporul Meu, și mult se apleacă el acum lucrării Mele cu tine, și are cu el însoțitori aici pe sfinții părinți luptători pentru duhul adevărului, cel unul peste biserică în vremea lor, și tot duhul Babilonului era scos din biserică și se făcea lumină, iar arhiereul Spiridon, în mijlocul adunării bisericești tăia toată rătăcirea care se ivea, și lucra semne mari și biruia în toate în numele Meu, și n-avea carte înaltă acest slujitor arhiereu, dar cine era mai mult ca el locaș al Duhului Sfânt făcător de semne și de minuni despre care nu s-a mai auzit?

O, popor român, ai scris peste tine nume de biserică sobornicească și apostolească, având cursul ei din apostoli și din părinți sfinți. O, popor încercat, cum de nu vezi ce fac păstorii tăi și unde te trag? O, turmă fără veghe peste tine, nu știi, tată, ce este între oamenii bisericii, care stau și slujesc în numele Meu și fac ce vor ei cu turma și cu Dumnezeu, și s-au făcut stăpâni pe adevăr, zic ei, și vor să-l ajusteze după vreme, după voia Babilonului, și s-a făcut babilon biserica din tine. Nu mai încap la cârmă și la sfat de Duh Sfânt cei care ar da să stea drepti și să nu piară dreptatea și așezarea bisericească cea de la Mine rămasă pe pământ și de la ucenicii Mei s-o întărească ei pe ea pentru până la sfârșitul veacurilor! O, dacă ar fi mulțime de preoți care să postească și să aducă așa rugăciuni pentru dezrobire de minciună și de babilon peste biserică, s-ar strânge biserica în duhul treziei și al veghii sfinte și nu s-ar lăsa ea cu amestecătura cea condamnată de sfinți și de părinți, și ar grăi ea pentru Dumnezeu, dar Eu nu le descopăr lor, din pricina lipsei de viață sfântă în ei, căci stau ei în duhul amestecăturii și nu-i pot avea de partea Mea și a dreptății Mele. O, unde să mai gălesc Eu o gură care să țină cu adevărul și să-l scoată să grăiască?

Facem chemare, precum este scris: *«Ieșiți din ea, poporul Meu, ieșiți din amestecătură și nu vă îmbătați de vinul ei!»*. Scăpați-vă viața și credința cea din părinți, că n-au ce răspuns să-Mi dea pentru voi cei ce stau să vă cârmuiască pe voi spre ei și nu spre Mine, și vă rup hăinuța de pe voi și vă vând amestecăturii, care n-a fost nicicând în biserica Mea cu părinți și cu fii în ea. Nu mai sunt preoți drepti și neînfricați ca să vă boteze pe voi în credința cea curată și cu mântuire, dar vin Eu, Domnul, vin Eu și vă curăț și vă înnoiesc și vă nasc din nou, că am putere să fac aceasta, și Tatăl M-a trimis la voi. S-au luat de la locul lor legea cea sfântă și proorocii și s-au pus sub obroc și vă conduc oamenii minciunii peste care ei au scris Dumnezeu, dar voi treziți-vă și strigați la Mine și la sfinți pentru izbăvirea de întunericul de peste tot și din adânc și spuneți așa: *Ceretează-ne, curățește-ne, miluiește-ne și paște-ne pe noi, Doamne, că n-am făcut binele înaintea Ta, dar Tu izbăvește-ne de toate cele lumești și de toată sporirea diavolească și ne așează împărăție a Ta și fă bine întru bunăvoința Ta noului Sion și să se zidească zidurile Noului Ierusalim și nu ne lăsa să pierim de pe cale și trimite-ne bărcuță de salvare și credință de sus, căci cele de jos s-au stricat de tot și e vremea ca Tu să lucrezi acum. Amin.*

O, fii pribegi și fără de păstori peste voi, fiți plini de nădejde și căutați spre Mine ca să vă izbăvesc, căci s-a așteptat și încă se așteaptă să cadă poporul cuvântului Meu cel de azi, cel de nou Ierusalim în neamul român, biserica Mea cea crescută prin cuvânt ca să nu piară biserica lui Dumnezeu de pe pământ și turma ei cea mică, dar Eu sunt Păstorul ei și sunt la cârmă și nu va pieri poporul Meu și îl am lumină a Mea pe pământ peste întunericul omului vrăjmaș, și voi judeca după dreptate de pe acest tron, căci dușmanul antichrist acoperă po-

oarele spre pierzarea lui, acoperă peste tot și voiește să surpe biserica și să se așeze în ea urâciunea pustiirii, căci așa este scris că voiește să facă acest dușman de Dumnezeu și de biruință a lui Dumnezeu, dar căile Mele sunt milă și adevăr pentru cei ce caută așezământul Meu și muntele Meu, și îl voi arăta lor și voi scoate din laț picioarele lor, precum este scris. Amin.

Dau glas arhiereului minunilor Spiridon, al cărui duh este Duhul Sfânt, ca și pe pământ în vremea lui de peste biserică de atunci, căci sfinții Mei veghează și din cer și lucrează de sus pentru cei ce caută pe Domnul spre mântuirea lor. O, binecuvântată să-ți fie intrarea ta la masa Mea de cuvânt, cu hrană curată pe masa poporului cuvântului Meu, arhiereule mare, și duhul tău să-Mi cuprindă poporul și să-i dea lui din cer! Amin.

Îl cuprind, Doamne, îl cuprind întru îmbrățișarea mea și-i dau întărirea, că îl ai lumină a Ta în vreme de întuneric mare, și pun peste el binecuvântare arhierească și-i dau din duhul facerii de minuni, căci el este minunea Ta, iar Tu, minunea lui, Doamne.

Te cuprind, popor binecuvântat, și-ți pun pe creștet putere de minuni lucrătoare peste pământ. Rugăciunea ta să întrecă în iubire pe cei de până azi lucrători pentru Domnul pe pământ, iar credincioșia ta să-L țină pe Domnul lângă tine, și pe tine lângă El, ca să biruiască El cu tine, iar tu cu El, că e vremea de lepădare de credință și s-a lepădat de Dumnezeu biserica neamului român și cea de peste tot pământul și s-a dat cu vrăjmașii ei la masă și cu amestecătura pe care noi, cei de demult slujitori cu Domnul pe pământ, am anatemitat-o și am scos-o pe ușă afară și am ținut curată biserica lui Hristos și neamestecată cu vrăjmașii ei și cu cei necredincioși.

Iată ce le spun eu acum celor ce hotărăsc ei în locul celor odată pentru totdeauna așezate pentru neclătinarea lor peste biserică:

Vă spun eu vouă, vă spun că nu e bună haina pestriță, căci haina pestriță este pentru cei desfrânați, ci e bună hăinuța de în, alb, curat, așa cum scrie în Scripturi, așa cum a așezat Domnul peste biserica Lui la începutul ei prin sfinți și prin părinți. Aveți pe dedesubtul hainei pestrițe, aveți epoletii cei tainici ai lui antichrist dacă voi umblați acum la cele așezate la temelie bisericii străbune, căci antichrist, omul fărădelegii și duhul lui, v-a biruit pe voi și nu puteți fi voi slujitori ai lui Dumnezeu, căci cei adevărați își pun viața pentru turma Domnului și n-o vând la păgâni cum faceți voi acum de amestecați totul laolaltă, uitând de sfinți și de părinți, care au despărțit la dreapta și la stânga creștini de păgâni când n-au voit păgânii să se nască prin biserică și prin botez ca să vină ei spre mântuirea lor apoi, căci scris este: *«Cel ce crede și se va boteza, acela se va mântui!»*, și iarăși scris este: *«O credință și un botez este»*, nu mai mult de atât.

Mă scriu cu voi în cartea adevărului și vin să vă întind mâna. Ați schimbat sărbătorile de la locul lor, că ați ascultat de vrăjmași și ați căutat să nu întrebați pe Domnul aceasta, dar eu vă spun vouă că zilele se măsoară cu o seară și o dimineață în lungimea lor, și nu cum a măsurat omul păgân de a umblat el la taina facerii zilelor și a împins cu socoteala lui vremile serilor și ale dimineților, cu care Domnul măsoară timpul. O, de ce v-ați încercat voi să hotărâți în numele Duhului Sfânt pe cele ce au venit spre voi dinspre păgâni? Unde este, unde este duhul proorociei, care să vă călăuzească de la Domnul prin vremi de încercare a credinței, așa cum a lucrat mereu Dumnezeu pe pământ între oameni în vreme grea? Voi ziceți că lucrați în numele Duhului Sfânt. O, vai vouă! Sculați-vă din

așternuturile voastre moi și chemați puterile cerești să vă scape din cursă, că, vai vouă, vă spun! Iată, sunteți necredincioși, dar stați pe scaune de biserică. O, este Dumnezeu! Ce veți răspunde, oare? Dar teama s-a dus de la voi și ați rămas doar voi. O, este Dumnezeu, și veți vedea că este, iar eu vă zic vouă: treziți-vă ca să vedeți și strigați pentru voi cu lacrimi sfinte și curate, strigați la Domnul să vi Se arate și să vă izbăvească de necredință, iar pocăința să vă dea vouă înțelepciune pentru pocăință, că iată de ce a venit Domnul cuvânt pe pământ! Voi ați stricat legea cerului și ați pus-o pe a voastră și ați pus minciuna pe tron ca să domnească ea, precum este scris că veți face. O, nu vă mai mirați că Domnul grăiește mult și Își zidește și Își păstrează biserică nerobită de cele din iad ale lucrării lui antichrist cel cu față ascunsă, omul fărădelegii. Își păstrează Domnul pe poporul cuvântului Său departe de amestecătura celor ce se dau singuri anatemei și Babilonului, limbilor încurcate, dar Babilonul cade, și biruința este cea care ține cu Domnul și cu dreptatea Sa, și care are cu ea sfințenia Sa.

Vă mirați toți de ce pe România o are Domnul de țară a venirii Sale acum, o, dar nu vedeți că El a venit la ea și S-a făcut cuvânt în ea și are în ea scaunul judecării faptelor? N-a putut veni Dumnezeu între voi cuvânt ca să fie El pe pământ cu oamenii, căci L-ați fi pus la tăcere și nu L-ați fi luat de faptă peste voi și împărțit apoi prin voi ca să fie crezut și urmat apoi. A venit însă așa cum vedeți că vine, în chip smerit. Așa cum și în Ierusalim acum două mii de ani a intrat smerit Domnul pe un mânz de asină, așa a venit și acum, ca să poată veni a venit așa, și de aceea a lucrat așa și a venit la fii mici și Și-a făcut împărăție ca să poată grăi și să se scrie ce grăiește Domnul și să ajungă peste tot apoi grăirea Sa.

Vă faceți că nu auziți când Domnul grăiește, dar vă faceți doar, dar aceasta nu este așa, și Domnul nu scrie așa, ci scrie că aveți păcat că nu luați în seamă cuvântul venirii Lui la oi și la păstori ca să le vadă rodul, și faceți voi ca și Israelul cel de demult, care L-a dat pe Domnul de la el. O, voi așteptați să moară toți dreptii, toți care țin de partea dreptății Domnului, și să rămâneți numai voi și cei slabi și cei nestatornici ca să-i puneți pe ei în slujba răstăcirii voastre de pe calea cea dreaptă, dar Domnul Iisus Hristos, Păstorul oilor și al păstorilor de oi, nu moare, și este viu în vecii vecilor și vine El și descoperă și lucrează și păstorește, precum este scris să facă atunci când păstorii sug viața oilor pentru slava lor cea de la oi.

Vai celor ce vă întreabă pe voi despre Cel Viu, despre calea cuvântului Său, care judecă cu dreptate, după ce aceștia au iubit calea acestui cuvânt, și vor duce aceștia în spate și povara pentru cei uciși de ei față de credința în cuvântul acesta, care curge din gura lui Dumnezeu cu putere în zilele acestea și care nu se oprește din pricina necredinței sau a ușurătății sau a nestatorniciei celor necredincioși și care sunt din cei ce merg cu acest cuvânt și apoi își iau picioarele lor și merg și ucid pe cei nevinovați față de calea cuvântului Său cel de azi. Și-au pregătit păcat greu și plată rea cei care s-au dus cu alt fel de mers, dar căile toate se închid, și rămâne cel nestatornic față în față cu răspunsul pe care va fi să-l dea lui Dumnezeu, unde nu încap dezvinovățire.

O, oameni slujitori de biserici, vă mirați de Domnul și de cuvântul Lui în mijlocul unui popor credincios. Zadarnic vă mirați. Nu vă place venirea Lui în cuvânt pe pământ când voi aveți atâta de lucrat și de dărâmat, dar dacă Tatăl L-a trimis pe Fiul Său în cuvânt să lucreze El, și nu voi, El a venit și vine și lucrează și ascultă de Tatăl, Care Îl trimite, și iată, nu aveți același tată, cum credeți voi aceasta, căci este despărțire și

dezbinare între Domnul și voi, că voi nu faceți cum au făcut sfinții părinți, care cereau descoperiri de la Domnul, de se făceau semne mari între adevăr și minciună la rugăciunea celor sfinți, și iată, vine Domnul la voi și vă întreabă de voi și de oi, și Îi veți răspunde Lui cu nerodirea, cu ne iubirea pe care ați lucrat-o între voi și El. Amin.

Am stat cu sobor de arhieriei în cuvânt cu cei ce stau pe tronuri de biserici în zilele acestea, o, Doamne Cuvinte. Eu am fost om fără carte omenească și am fost curat de duh de om, și s-a sălășluit în mine duhul facerii de minuni și har mare s-a arătat de la lucrarea Ta cu mine între oameni și între slujitorii de biserică împotriva loviturilor de la mijloc peste biserica Ta, și am arătat dogma Sfintei Treimi, Dumnezeu lucrător întru Treime: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Una în lucrare, și am rușinat pe cei îngâmfăți, care loveau fața Ta de Fiu al Tatălui Savaot, Unul Născut din Tatăl și din mamă Fecioară între oameni acum două mii de ani pentru mântuirea lumii.

O, facă-se voia Ta prin biserică, Doamne, și strivește Tu pe toți capii lui antichrist și pe toți puii lui cei îmbrăcați în piei de oaie, căci Tu stai și veghezi și miluiești pe cei binecredincioși și îi deosebești pentru Tine și rușinezi prin ei necredința de pe pământ, căci lepădarea de credință a ajuns la culmea ei prin biserica de pe pământ a neamului român și a neamului ortodox de peste tot, dar eu strig la neamul român: trezește-te, popor iubit, ca să nu-ți pierzi lumina, și veghează cu Domnul și ascultă-L pe El și ia de la El acum, pentru mântuirea ta cea de la El! Amin.

— O mare ai fost în cuvânt în ziua ta între sfinți, arhierieule mare! Mare îți este rugăciunea și în cer pentru biruința Mea și a poporului cuvântului Meu, prin care Eu vin și merg și lucrez peste pământ!

O, sfinți iubiți, e tot o milă plânsul vostru pentru întunericul din biserică și care se varsă peste tot, dar cele scrise așa se așează, și tot așa și biruința Mea prin cei credincioși, care Mă așteaptă și Mă iubesc așteptând să vin cu toată slava Mea cea de la Tatăl și să biruiesc. Amin.

Am stat cu sfinții la masă de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Nu e mult cuvântul Meu de peste tine, tată. Te-ar goli de iubire și de viață duhul lumii dacă n-aș mai veni la tine ca să petrec cu tine și tu cu Mine, dar Eu nu stau din venire și vin și-ți dau mâna pe cale, numai tu să-ți lași mânuța ta ca să te țin și ca să te am până la ziua schimbării, fiule, căci Eu cu tine lucrez schimbarea și trag apoi perdeaua și Mă las în toată slava Mea lângă tine, și voi chema noroadele să vadă și să știe și să poată veni, că vremea este să fie lumină, iarăși să fie, iar Eu atât cât sunt în lume lumină a lumii sunt, și pe ea o lucrez și o împart, și toate se fac prin cuvânt, precum la început s-au făcut.

Pace ție, popor hrănit din cer! Te-au privit sfinții și părinții și te-au iubit cu dor în ziua aceasta de sărbătoare cu sfinți la masa Mea cu tine. Avem de cuvântat peste întuneric, tată. Să pot Eu sta lumină în lume prin statul Meu cu tine, și totul se va lucra prin cuvânt, și se va înnoi fața lumii, căci scris este să fac această lucrare și s-o las văzută apoi, spre bucuria celor ce Mă așteaptă să vin cu cerul cel nou și cu pământul cel nou pe pământ, precum este scris.

Eu stau în mijlocul tău cuvânt, iar tu să stai casă a Mea, casa Mea de venire să-Mi fii, că Eu așa te-am așezat să-Mi fii, o, popor iubit, o, popor credincios, peste care Eu mereu, mereu curg darul credinței cea pentru întâmpinarea Mea, ori de câte ori Eu am de cuvântat din mijlocul tău peste pământ. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2011

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2012

Praznicul Nașterii Domnului

Povețe pentru poporul sfințit. Îndemn la pocăință pentru neamul român.

S lava Mea cea de sus, cea din Tatăl, vine pe pământ și se face cuvânt și mângâiere prin cuvânt și dă putere de sus celor ce iubesc cerul pe pământ și cred în cele din cer și în cei din cer, așteptând ei pe Domnul de izbăvire a lor în toată vremea, căci Eu am lucrat și lucrez până la sfârșitul timpului și sunt cu cei credincioși Mie și le dau lor. Amin.

Pace ție, popor crescut de Duhul Sfânt Mângâietorul și Povățuitorul tău! Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă așez cu tine la masă de praznic sfânt, praznicul zilei amintirii nașterii Mele între oameni pe pământ acum două mii de ani. Petrec cu tine zile de mângâiere pentru Mine și pentru tine și ne facem mângâiere pentru tot cerul, pentru toate puterile cerești, care lucrează cu Mine sus și jos, împlinind ele voia Mea și lucrarea Mea. Cei de sus Îmi privesc petrecerea Mea cu tine și Îmi cântă imn de slavă, iar Eu rostesc pe pământ pace peste tine și petrec cu tine sărbătoare de naștere, popor iubit de Dumnezeu, căci Domnul te iubește.

Nu Mă pot iubi cei ce nu au credință așa cum i-am învățat Eu să aibă, iar cine Mă iubește după plăcerea Mea sunt cei ce se uită mereu în învățătura Mea și se păstrează Mie prin ea și se unesc pentru ea și se aduc Mie unii pe alții cu inimi curate în iubire, că mare minune este în om inima curată, care păstrează în ea învățătura Mea și puterea ei, fapta ei cu inima și cu pasul, că nu mai are omul de unde să-L ia pe Dumnezeu decât din venirea Mea cuvânt pe pământ ca să Mă dau omului mereu și ca să-i amintesc de Mine și să-l îmbiu spre putere de credință nefățarnică, fiindcă altfel nu este adevăr între om și Mine.

Sărbătoarea nașterii Mele e dulce în cer, e slavă dulce, iar Eu Mă mângâi în mijlocul ei, căci am durere, iar durerea așteaptă mângâiere. Mama Mea Fecioara aduce înaintea cerului și a pământului ziua ei și a Mea de acum două mii de ani când îngerii vesteau pe pământ venirea Mea, nașterea Mea, prunc mic, adăpostit într-o iesle caldă, unde Eu am găsit iubire și primire pentru venirea Mea atunci, și a fost așa nașterea Mea ca să fie ea de pildă și de răspuns peste timp că atât de puțin Mă primește omul să fiu cu el și să stau cu el, să fiu primit în casa lui și în viața lui, că Dumnezeu stă și așteaptă îndelung la inima fiecăruia om și la fapta fiecărei inimi care nu se îndură să-I dea Domnului din ea sau să ia de la Domnul pentru ea, căci dorul Meu cel pentru om este sfințenia lui și raiul cel ceresc, iar inima și ochii lui sunt departe de voia Mea cea pentru el.

Plin de dor după om am venit pe pământ acum două mii de ani, și nu Mi s-a mai alinat dorul, căci nimeni nu M-a cunoscut atunci, decât cei cărora Tatăl le-a încredințat taina venirii Mele, a nașterii Mele prunc din mamă Fecioară ca să

cresc apoi până la vârsta bărbatului desăvârșit și să plătesc răscumpărarea omului și să Mă fac Mântuitor celor ce au pierit și pier și să le dau mâna, că milă Îmi este de om, din ziua zidirii lui și până azi.

Mă doare că nu pot să fiu cu oamenii așa cum sunt cu cei din cer! Mă doare în cer și doare în cer durerea Mea de pe pământ și n-am cu cine s-o împart. Mare este pe pământ înaintea Mea cel care plânge cu Mine și are durere pentru Mine că nu sunt iubit de oameni pe pământ! Îmi fac casă cu cei ce plâng cu Mine pe pământ, și sunt tot mai puțini cei ce mai plâng cu Mine. E tot mai străin Domnul pe pământ. Mă mângâi că Mă cunosc animalele și păsările și toată facerea lui Dumnezeu, care are în firea ei pe Făcătorul ei, și toate îl judecă pe om pentru semeția lui de a nu-L iubi pe Dumnezeu. Mă mângâi cu îngerii și cu sfinții și Mă mângâi cu tine că pot să-ți grăiesc, o, poporul Meu, o, fiule care ai cu tine venirea Mea și voia Mea. O, ai grijă de Mine, că nu mai am altă mângâiere dintre oameni! Ai grijă să fii cu Mine, ai grijă să Mă ai și să Mă ții aproape și să-ți dau cerul de ocrotire și să semeni cu cei din cer, care te ocrotesc din partea Mea, fiule de azi, fiu credincios pentru venirea Mea cea de azi! Nașterea Mea pe pământ să fie cu tine mereu, iar cuvântul gurii Mele să te țină întru Mine născut mereu, popor al nașterii de sus! Bucuriile de pe pământ să nu te atragă, iar Duhul Meu să-ți dea din cer și să ne sprijinim unii pe alții prin taina inimii curate între tine și Mine, păstrată prin credința cea din învățătura Mea născută peste tine.

Aduc ție rugămintă dulce, poporul Meu, să stai nedespărțit de tot ce Eu am lăsat acum două mii de ani și de tot ce îți deslușesc azi, ca să te poți păstra Mie neîmpărțit, ca să pot avea în voi și între voi un singur gând, la fel în toți pentru Mine și pentru învățătura Mea, măi fiilor, că Mă doare de la voi dacă nu împliniți așa toți. O, stați cu Scripturile deschise mult, stați cu Mine pe masă și la masă și îmbrăcați-vă cu cerul cel nevăzut, căci nevăzutele lui Dumnezeu trebuie să vă fie vouă veșmânt și acoperământ așa cum sunt pentru cei din cer.

Iubiți umilința, fiilor! Iubiți cumințenia în toate, ca fii ai nașterii de sus, căci pe pământ lucrează semeția și moartea cea de la ea peste tot, iar în voi să lucreze umilința și nașterea cea de sus, ca să se vadă la voi despărțirea între cele două lumi și să fiți voi împărăția Mea, fiilor. Amintiți-vă mereu de nașterea Mea, de umilința Mea, de creșterea Mea, de lucrarea Mea, de purtarea Mea, de iubirea Mea și de venirea Mea atunci și acum, ca să pot veni mereu la voi și ca să stau cu voi pe pământ mereu precum cu cei din cer stau, că voi aveți nevoie de mângâiere și de putere de sus, fiilor, căci Îmi trebuie Mie putere în voi mereu, măi fiilor. Lucrarea rugăciunii sfinte s-o creșteți mare între voi, iar Eu s-o cercetez mereu pe ea cu Duhul Meu, cu ochiul Meu, și cereți să vină cerul pe pământ peste tot și să-L ocrotească pe Dumnezeu peste tot, căci oa-

menii necredincioși dau să Mă alunge de peste tot și să fie numai ei cu voia lor, căci voia Mea nu seamănă cu voia lor și nu le place lor așa pentru voia lor.

Fiilor, fiilor, e întuneric mare pe pământ! Fiilor, fiilor, aprindeți mult iubirea Mea în voi și între voi, nașterea Mea în voi și a voastră în Mine, și unii de la alții să lucrați puteri sfinte pentru Dumnezeu și pentru voi, iar inimile să vă fie vii ca Dumnezeu. Strigați mereu în duhul adevărului: Vino, Doamne! Nedespărțiți să fiți de strigarea aceasta. Feriți-vă mult de inimă rece în voi, feriți-vă de nemulțumire și dați loc iubirii să vă crească și să vă aibă pentru ea. Căutați numai cu ascultarea de tot ce vă dau să faceți și să fiți, căci ascultarea vă îmbracă de jur-împrejur în scutul Meu și vă înfășoară în taină cu cerul și vă ține comoară Mie, mângâiere Mie, iar Eu vă arăt cerului mărturie a Mea.

Mama Mea Fecioara ia în duhul ei tot ce Eu grăiesc vouă în ziua aceasta și vă aduce și ea același dar. De la nașterea Mea cea de acum două mii de ani și până la voi s-a făcut un cer mare de sfinți, s-a lărgit cerul cu multul și vă stă în ajutor mulțime de sfinți luptători pentru Mine și pentru voi. Nu vă fie teamă! Fiți fii ai mângâierii precum Eu sunt. Duhul pocăinței și al umilinței vă dă pe voi mereu cerului, iar cerul se dă vouă pe aceeași cale, și altă cale să nu cunoașteți voi. Cuvânt de naștere de sus este tot ceea ce vă dau, și în el vă învălui ori de câte ori cobor cu el la voi, fiilor.

Rămân cu voi acum cu sărbătoare de trei zile, Eu și mama Mea Fecioara și toți îngerii slavei coborârii Mele la voi. Tot cerul e cu privirea și cu iubirea spre Mine și spre voi. Ca la Betleem acum două mii de ani, așa cântă îngerii deasupra voastră, însoțindu-vă cu cântarea de praznic de naștere. Eu vă dau puteri pentru Mine, vă îmbrac cu putere împotriva întunericului de pe pământ, vă cuprind în duhul mângâierii ca să învățați iubirea lui mereu, iar voi dați unul altuia iubirea Mea așa cum și-o dau cei din cer. Nu vă temeți, fiilor, de întunericul de pe pământ! Fiți cumiți! Voi aveți lumină, căci Eu vă dau. Nedespărțirea dintre Mine și voi vă aduce vouă ceruri de îngeri în slujire, iar voi să semănați cu cerul, fiilor. Cântați toți cântări de naștere și slăviți praznicul nașterii Mele și pe Măicuța Mea cea feciorelnică, cea plină de Mine pe pământ și în cer.

O, pace ție cu Mine și cu poporul Meu, mama Mea și ocrotitoarea pământului alegerii Mele! Pace în cer pentru Noi, pace și aici, unde coborâm pe pământ și binecuvântăm și veghem!

O, pace ție, țara Mea în care-Mi am venirea! Pace ție și naștere de sus îți hărăzesc, neam român, și te îndemn spre pocăință ca să te scap de suferință! Sunt mijlocitorul tău la Tatăl pentru mântuirea ta, pentru ocrotirea ta, pentru credința ta cea dreaptă și pentru învierea ta. Numai mâna Mea și minunile ei te poate scoate din întunericul care te cuprinde din jur și de la mijloc. Numai mâna Mea te poate păstra de partea Mea acum când totul pe pământ se desparte de Dumnezeu. Nimeni nu-și închipuie lucrarea cea ascunsă sub numele lui Dumnezeu și care dă să cuprindă tot și peste tot. Eu însă te sortesc cu ocrotirea Mea și a mamei Mele Fecioara și te voi ridica prin minuni deasupra întunericului de pe pământ, că pentru tine strigă la Dumnezeu toți sfinții, căci ei te știu de la Tatăl țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp. Duhul rugăciunii ți-l dăruiesc și darul nașterii de sus ți-l hărăzesc. Strigă-Mă să vin, că altă scăpare nu mai este de pe pământ pentru cei ce se aleg pentru adevăr. „O, vino, Doamne!”, așa să Mă strigi, și să fii cuminte în strigarea ta, căci știu Eu ce să fac dacă Mă strigi să vin Eu în ajutorul tău. O, pace ție și naștere de sus ție, țara Mea,

Ierusalimul Meu cel de azi, la care Eu acum vin! Amin.

Mă întorc în tine, popor al cuvântului Meu, și stau cu zile de praznic de naștere în mijlocul tău și unii altora ne dăruim. Învățați de la Mine cum să vă dăruiti Mie, fiilor. Faceți aceasta așa cum fac Eu vouă. Râul Meu de cuvânt se revarsă mereu peste voi. Așa și slava Mea de la voi și ruga voastră spre Mine, așa să fie, tot ca râul, precum cuvântul Meu este peste voi, fiilor.

Se gătește mama Mea Fecioara cu daruri de cuvânt ca să vă dea. E glas de vânt cuvântător în văzduh. Suflă vântul cu glas puternic, suflă cu plâns în glasul lui vântul. El suflă din partea Mea, fiilor, el suflă cu Mine, dar voi aveți cald în casă și sărbătoare de naștere a Mea și a voastră aveți și stăm la masă și petrecem ca în cer.

Suflă glas de vânt cu putere și împrăstie fulguți de nea și binecuvintează praznicul nașterii Mele și apoi se va liniști, iar cuvântul Meu se naște între voi și vă naște de sus și vă crește de sus și vă ocrotește de sus, fiilor. O, aduceți-vă Mie iesle caldă și încălziți-Mi venirea Mea la voi!

Duhul mângâierii să rămână între voi mereu ca și duhul rugăciunilor sfinte, fiilor. Eu sunt cu voi tot timpul. Cerul Îmi este scaun de domnie, iar pământul Meu de la voi este așternutul Meu cu voi și sunt cu voi tot timpul, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2011/7 ianuarie 2012

Soborul Maicii Domnului

Învățătură pentru taina nașterii, creșterii, a ascultării și a mărturisirii lui Dumnezeu. Păcatul omului a adus căderea îngerilor. Învățătură pentru frică de Dumnezeu în om. Pământul român, țara venirii Domnului. Rugăciunea Maicii Domnului pentru ocrotirea României.

Cuvânt de naștere de sus așez în carte și în ziua aceasta, ca să ia cei ce Mă caută la acest izvor, căci Eu, Domnul, voiesc să-l păstoresc mult pe om. Nașterea Mea din Fecioară M-a adus oamenilor pe pământ, iar Eu am crescut sub dulcele duh al ascultării și M-a făcut Tatăl Meu dulce păstor de suflete și am iubit aceasta, căci M-am născut pe pământ între oameni ca să le fiu lor Păstor și dulce Păstor. Am început pe pământ cu nașterea, și mare este taina aceasta pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu și se dau Lui, și am mers apoi cu creșterea și cu dulcea ascultare cea pentru creștere, și, iarăși, mare este și aceasta a doua taină și lucrare a ei, iar apoi am păstorit, mergând din loc în loc, după ce mai întâi Mi-a descoperit Tatăl să-Mi aleg pe cei doisprezece ucenici ca să merg alături cu ei, și încă șaptezeci de ucenici care să meargă înaintea Noastră și să vestească între oameni vestea împărăției cerurilor, venirea Mea cu ea, și M-am desăvârșit cu ea pe pământ, că Mă așezam în oameni cu ea, în inimile celor ce aveau cuvântul Meu cel plin de Duhul Sfânt, și învățam pe oameni să se boteze în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, și s-a vestit atunci prin păstorirea Mea numele lui Dumnezeu: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar Eu eram Cuvântul și am unit începutul și sfârșitul, căci la început tot Eu eram Cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, precum este scris. O, tot așa lucrez și acum, la sfârșit de timp, și nu e grea taina lucrării lui Dumnezeu ca să fie ea înțeleasă cu tot firul ei, dar s-au întâlnit pe pământ după nașterea Mea cele două puteri, puterea lui Dumnezeu și puterea lui satana, cel întâi între cetele îngerești și care s-a făcut Mie potrivnic pe când omul cel zidit de mâna Mea și așezat în rai s-a împotrivit să asculte pe Făcătorul lui, pe Dumnezeu, și a tras sub neascultarea lui slujirea cetei cea dintâi a

îngerilor lui Dumnezeu, iar neascultarea și orânduiala clătinată de la locul ei a adus potrivnic Mie pe îngerul cel întâi între cetele îngerești, pe căpetenia aceasta, și s-a făcut acesta prin neascultare satană, potrivit s-a făcut, și apoi s-a răzbunat și s-a făcut puterea cea potrivnică lui Dumnezeu, iar omul a rămas cu acest păcat săvârșit împotriva îngerilor lui Dumnezeu, din pricina neascultării lui cea din rai. Atunci puterile cerești au văzut și s-au temut, iar Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, am văzut pe satana ca fulgerul căzând din cer și am rostit peste cetele îngerești prin glasul îngerului Meu Mihail și am zis: „*Să stăm bine și cu frică și cu luare-aminte!*”, și s-a făcut liniște puterilor cerești și au așezat în pace lucrarea lor pe mai departe spre slujire lui Dumnezeu și facerii a toate, slujire mare cum nu se suie la mintea omului, căci dacă n-ar fi puterile cerești și lucrarea lor, n-ar mai sta nimic la loc sortit de Dumnezeu prin facerea cerului și a pământului, pe care Domnul le-a așezat să fie, și prin cuvânt le-a așezat și sunt.

O, poporul Meu, petrec cu tine cuvânt de naștere de sus pentru mintea omului și-i spun lui că dacă n-ar fi puterile cerești și lucrarea lor cea de la Dumnezeu așezată pentru facerea toată, n-ar mai fi nimic, și ar fi iar întuneric și adânc și ape, ca mai înainte de facerea cea care este. O, poporul Meu, tot așa trebuie să stea și omul, măi fiule cu care azi grăiește Domnul pe pământ! Ar fi să stea omul cu frică și cu luare-aminte, și nu cum stă el pe pământ, slujit fiind și ocrotit de puterile cerești, pe care prea puțin le cunoaște, prea puțin le cheamă, prea puțin știe despre ele și despre lucrarea lor, căci mâncarea minții omului este îngâmfarea. Uită omul că este Dumnezeu Cel peste toate atunci când se îngâmfă el față în față cu Dumnezeu, și uită omul de Mine așa cum a uitat Adam în rai, de a făcut ca el și n-a mai făcut ca Dumnezeu.

Omul nu stă sub cârma lui Dumnezeu, nu mai stă încă de la începutul lui în rai și nu mai știe să stea sub veghea Făcătorului cerului și al pământului, precum toate stau prin facerea lor. Eu însă am stat și stau sub veghea Tatălui, căci sunt născut, nu sunt făcut, și sunt de o Ființă cu Tatăl, din Care M-am născut mai înainte de toți vecii, și prin Care toate s-au făcut.

Vin pe pământ cuvânt ca să-l învăț pe om taina nașterii, căci omul este fructul păcatului din el lucrător și de aceea lucrarea lui este îngâmfarea, și are de slujitor al ei pe îngerii cei căzuți din cer și care se luptă în om de atunci și până azi împotriva lui și împotriva lui Dumnezeu, iar omul nu-Mi poate da Mie împărăție în el, decât cu război mare împotriva lui Lucifer, care și-a pus stăpânirea în om și nu se lasă cu ușorul biruit, căci este în război cu Dumnezeu această putere căzută din cer.

O, poporul Meu, așez masă de cuvânt și pun pe ea învățătură pentru frică de Dumnezeu în om. Dacă omul nu stă îmbrățișat cu frica de Dumnezeu, dacă el nu ascultă să vegheze cu frică zilele lui și nu cu nepăsare sau după mintea lui, Eu, Domnul, nu pot să-i fiu lui Păstor din cer, căci nu Mă poate omul cunoaște dacă nu-și pune lui stavilă și frica de Dumnezeu în inima lui și bine să stea el apoi.

O, cât de greu Îmi săvârșesc Eu peste om lucrarea venirii Mele de la Tatăl pe pământ acum! Îl găsesc mare în el pe om, iar povața Mea, cu care-i ies înainte, îl neliniștește de la petrecerea lui așa cum s-a deprins el să-și treacă viața. Vai de omul care nu cunoaște viața, care nu știe de unde vine această cunoaștere, care nu știe dulceața ascultării, care nu știe de ce și de cine să asculte, vai unui astfel de om! O, păi dacă omul nu învață, de unde să știe? Omul își face singur cu mintea lui o știință despre Dumnezeu și se apucă apoi să-L creadă pe Domnul slujitor cererilor și dorințelor și duhului lui și atât, iar

altceva despre măreția lui Dumnezeu nu poate să aibă în el, căci Domnul este Dumnezeu înfricoșător, și nu vrea să știe omul aceasta. Nu sunt deștepți oamenii deștepți, ci sunt încurcați cu totul și în toate și nu-L pot desluși pe Dumnezeu cu mintea lor. Eu pe ucenicii Mei i-am învățat cu de-amănuntul ce trebuie să știe ei despre Dumnezeu, și numai apoi au știut ei, iar după ce le-am dovedit lor desăvârșirea Mea de Dumnezeu adevărat, venit din cer pe pământ prin naștere din mamă Fecioară, au lăsat ei credința lor și au scris-o și au întocmit-o cuvânt cu cuvânt, de la începutul facerii cerului și a pământului și până la viața veacului ce va să fie, ca să știe oamenii ce este și ce face Dumnezeu, și te rog, popor iubit și mult povățuit de cer, te rog, fiule, oprește-te pe această carte de credință și deschide-o bine și adâncește-ți în ea ființa, ca să-L poți vedea pe Dumnezeu și să-L spui oamenilor așa cum El a lăsat peste ucenici știință despre El, iar împărăția Lui e fără de sfârșit. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se slăvește peste tine mai mult decât peste proorocii cei din toate timpurile, o, popor hrănit din cer, iar tu adâncește-te în cartea credinței și învață-i pe cei ce vin la izvor, învață-i frica de Dumnezeu, și cu ea să înceapă ei fiecare zi de lucru cu duhul și cu trupul și cu credința lor, căci lumină din lumină pun și tot pun pe masa Mea cu tine, ca să fie lumină pe pământ și s-o dai să fie, căci curând, curând, această lumină va folosi peste tot, că altfel de lumini nu vor mai fi pe nicăieri. Se sting luminile toate, se sting științele, se sting ambițiile, se sting planurile oamenilor și se sting oamenii care calcă peste Dumnezeu cu pașii lor, și va fi întuneric mare și tot mai mare de nu-și va mai vedea omul mâna, și va străbate prin tot întunericul până la strălucirea Mea cea din mijlocul tău și va lua din ea și va vedea omul pe Dumnezeu în lumina aceasta, în cuvântul acesta, și semne și minuni va săvârși ea pe pământ, căci Eu, Domnul, am avut grijă să pregătesc acest loc și să lucrez din vârful lui așa cum stă scris că se va lucra pentru sfârșit de timp, căci cele două puteri lucrează una împotriva celeilalte și se vede bine lupta aceasta, dar Eu, Făcătorul cerului și al pământului, al văzutelor și al nevăzutelor, voi fi pe veci, și sunt Cel ce biruiesc împreună cu cei ce biruiesc cu Mine. Amin.

O, mamă Fecioară, mama Mea, Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, Eu sunt, mamă, dar și tu ești calea Mea din cer pe pământ ca să pot Eu să vin și să Mă fac cale a omului ca să se întoarcă omul pe ea la Tatăl, o, mamă, și așa s-a împlinit acum două mii de ani. Cuvânt de naștere am de așezat pe masa Mea de praznic. E ziua Noastră de praznic, mamă, și Ne slăvim în mijlocul poporului venirii Mele acum pe pământ cuvânt, că am de pregătit întoarcerea Mea așa precum M-am și suit la cer după ce Mi-am săvârșit lucrarea pentru care Tatăl M-a trimis, și tu Mi-ai fost atunci cale și naștere, mamă. Binecuvântată să-ți fie acum intrarea ta la poporul Meu, iar cartea cuvântului Meu Ne este cale ca să intrăm, mamă. Amin.

— **O**, Tu ești Calea, Tu ești ușa, Fiule Emanuel, copilul meu Cel în Betleem venit de la Tatăl și născut prin trupul meu cel fecioresc. Tu ești ușa, și ai intrat în trupul meu fără să-Ți trebuiască intrare, decât voia mea ai cerut ca să intri și ca să crești Prunc pentru născut și ca să ieși apoi, și s-a numit aceasta nașterea Ta, căci ai stat în pântecel meu cel atât de încăpător atunci pentru nașterea Ta Prunc mic, Mieluț mic, căci pentru ca să fii Mieluț Te-ai născut. Tu ești ușa, și ai intrat în pântecel meu prin inimioara mea cea plină de credință, și tot așa ai și ieșit și Te-ai arătat și Te-ai desăvârșit Dumnezeu adevărat. Ai folosit carnea și sângele meu numai ca să-i arăți omului că l-ai făcut pe el după chipul și

asemănarea Ta, căci ai crescut după ce Te-ai născut și Te-ai arătat oamenilor după măsura cu care l-ai zidit pe Adam la început. Te-ai folosit de trupul și sângele meu ca să Te naști din trup omenesc și să poți veni pe calea aceasta pe care omul a ales-o, dar nu eu Te-am născut, ci Tu Te-ai născut din trupul meu când ai luat ființă din ființa mea. Eu n-am născut așa cum naște femeia pe pământ, ci doar Te-am găzduit în pântecul meu cu lucrarea Ta de naștere, și ai fost Unul Născut din Tatăl și din trupul meu apoi, căci numai Tu Te-ai născut așa, și n-ai stricat nimic din trupul meu, iar eu am rămas așa cum eram și până ca Tu să sălășluiești în mine pentru nașterea Ta.

Nu se poate aduce grai despre taina nașterii Tale între oameni și între copii, Fiule Doamne, căci Tu ai fost Dumnezeu adevărat și până să Te arăți Prunc născut, și Tu ești fără de început și fără de sfârșit, și nu este pe pământ cineva cu care să putem grăi Noi, cei din cer, despre această taină, și de aceea nu este înțelepciunea cea sfântă în om pentru taina aceasta, iar ucenicii Tăi au spus apoi și au mărturisit despre Tine că Tu pentru oameni Te-ai coborât din cer și Te-ai întrupat de la Duhul Sfânt și din Maria Fecioara și Te-ai făcut Om. O, ce fericire ar fi pe Noi să se poată grăi între pământ și cer tot adâncul cel de la Dumnezeu al tainei nașterii Tale! Tu Însuși Te-ai făcut Om, Tu, Cel născut din Tatăl mai înainte de vecii, născut și nu făcut, de o Ființă cu Tatăl fiind, și prin Care toate s-au făcut din câte apoi s-au făcut. Tot așa și acum faci, iarăși le faci pe toate, nedespărțit de Tatăl în această facere, care va rămâne, și cine între oameni este să poată face facerea care va fi și care va rămâne?

Să se facă mici oamenii toți înaintea Ta, Dumnezeule adevărat! Vrând-nevrând ei sunt mici de tot înaintea Ta, chiar dacă ei nu vor să vadă că așa sunt. Eu sunt martor mare pentru Tine, iar taina mea vine din vecii, precum Tu vii. Îi învăț pe oameni să se facă mici, că vine Dumnezeu la ei și nu încape de ei, că se simt mari.

Nu sunt mari oamenii, iar după aceea nu mai sunt, și unde să mai fie vorba de mărirea omului? Eu sunt martor mare pentru mărirea Ta, Doamne. Eu sunt calea pe care Tu ai stat și ai venit și Te-ai arătat Dumnezeu și Om pe pământ ca să Te faci cale omului și să mergi înaintea lui și să vadă el calea. Nu Te poate omul da din calea lui. Mintea lui de om crede că poate, dar frica de Dumnezeu va veni pe pământ curând, curând și tot omul o va lua în el, căci slava Ta va acoperi popoarele, precum este scris că va veni Stăpânul, iar din acest munte de cuvânt va ieși râul vieții atât cât de mult ai strâns Tu în el ca să-l reverși peste pământ, căci cu toți oamenii ai grăit în acest râu de cuvânt, și Te-ai scris în cartea lui cu grăirea Ta, și ea va mărturisi cât ai lucrat, cât l-ai strigat pe om, dar mai întâi trebuie să coboare peste oameni frica de Dumnezeu și trebuie să grăiască îngerul care va striga în lung și în lat, din cer și până pe pământ: „*Temeți-vă de Dumnezeu și închinați-vă Celui ce a făcut cerul și pământul!*”, și apoi Tu Te vei arăta în slava Ta cea înfricoșătoare pentru mulți, iar pentru cei ce Te iubesc ascultându-Te, Îți vei arăta fața Ta cea sfântă, dulce și sfântă, Doamne, și vei fi Dumnezeul lor. Amin.

Te slăvesc cu praznic de cuvânt de naștere, o, Fiule al meu și Dumnezeule al meu! Chem neamul român să intre sub ocrotirea mea de mamă cerească. Stau de veghe peste tot hotarul de jur-împrejur peste țara venirii Tale acum, în care Tu strălucești prin cuvânt.

Voi, oameni de pe pământ, care știți și care nu știți de taina Fiului meu Iisus Hristos și de țara Lui de venire iarăși de la Tatăl pe pământ între oameni cuvânt! Să știți și să auziți ca

să știți că vatra aceasta și patria aceasta a ei este pământul strălucirii Fiului lui Dumnezeu pentru sfârșit de timp, pentru a doua Sa venire de la Tatăl la oameni pe pământ. Nimeni nu poate strivi această taină și lucrarea ei toată, la care Domnul lucrează acum spre descoperirea ei și la care privesc cu nesaț proorocii cei de demult. Sărut tot timpul acest pământ peste tot pe unde mai găsesc pe el locușor curat de sărutat, și binecuvintez cu Domnul ființa lui și înălțimea lui cea cerească și care trece peste înălțimi, precum este scris. Amin.

Iar tu, popor martor lângă râul de cuvânt al Fiului meu Iisus Hristos, Care vine la tine cuvânt ca să Se împartă în părți, tu să stai de veghe mereu pentru venirea Lui cea de azi, căci slujirea ta este din cer, precum a mea a fost atunci pentru venirea Domnului atunci pe pământ. Tu ești ucenic din ucenic, căci trâmbița lui Dumnezeu, Verginica, a fost altoiul din care Domnul Și-a prăsit acum, la sfârșit de timp, vie nouă și ucenici din ucenici, așa cum El a lucrat și acum două mii de ani, înnoindu-le pe toate ale Lui și făcându-Și biserică nouă între oameni, și prin ea făcându-Și cărări și alegându-Și pentru El ucenici, popor de ucenici mărturisitori pentru El. Glasul Lui de peste tine să te ocrotească mereu prin puterea cuvântului Său, iar tu să-L ocrotești pe El ca să-L ai și ca să-L ascuți.

Feriți-vă inima și mintea ca să nu vă despărțiți de Dumnezeu, fiilor, dar ferți-vă de rău și de minte multă de pe pământ, ca nu cumva să Se despartă Dumnezeu de voi, o, fii născuți din Dumnezeu prin cuvântul Său cel de azi. Amin.

O, ce mult aș mai grăi, popor al Domnului, și de toate ți-aș grăi, dar e mică măsura omenească, iar Noi, cei din cer, știm aceasta și miluim cu milă. O, popor plin de cuvânt din cer pe masa ta, umblă de mână cu înțelepciunea cea de la început, fiule, că tu nu trebuie să fii ca oamenii de pe pământ, căci ești hrănit de cer. Mintea și inima ta nu sunt ale tale, nu uita! Mereu, mereu să cauți să semeni cu cei din cer, căci cerul te slujește în mare taină acum, ca să-Și poată Domnul săvârși lucrarea Sa cea de azi. Tu să fii ceresc pe pământ! Tu să fii cerul Fiului meu Iisus Hristos, căci Domnul este din cer, nu de pe pământ, și împărăția Lui la fel, iar ea este cu tine și ești împărăția Lui în mijlocul oamenilor, și ținută în mare taină de ochii lor.

Cuvânt din cer grăiesc acum și spun mărturisind: cei ce pleacă din această lucrare de cuvânt, pleacă din cer și cad din cer pe pământ ca Adam când a căzut prin neascultarea lui de Dumnezeu în rai, și, iarăși, cine vine de pe pământ ca să stea cu această lucrare de cuvânt, vine în taina cerului, nu oriunde vine, și trebuie să se facă cerul lui Dumnezeu cel ce vine, și apoi templu pentru Dumnezeu, locaș al împărăției Lui cu toată fața ei cea nevăzută, ca și a îngerilor care nu se văd, dar cât de multe ceruri și țări de îngeri sunt, nu poate mintea omului cunoaște taina aceasta, iar eu sunt martor mare pentru cele tainice ale lui?Dumnezeu, precum martor mare sunt pentru taina nașterii Domnului între oameni pe pământ acum două mii de ani. Amin.

Sfințește-te mult, popor al Fiului meu, și sfințește-ți mintea și credința! Sfințește-le mereu pe acestea și stropește-le mult cu harul cel de sus coborât peste tine prin cuvânt, și tot trupul tău va fi sfânt și de trebuință Domnului, precum eu l-am fost Lui. Amin.

Înconjoară-i, Doamne, cu sfinții Tăi îngeri, cu ceruri de îngeri! Hotărăște hotarele pentru țara venirii Tale și întărește îngeri la hotare și scoate din aceste hotare puterea cea rea a lucrării lui antichrist, cel ascuns sub numele lui Dumnezeu! Păzește trupul și duhul bisericii neamului român și înnoiește-o

prin cuvânt și botează-o pe ea în râul cuvântului Tău cel de sus și fă-o mireasă curată, Doamne, căci duhul ei și mireasa ei strigă spre Tine: Vino, Doamne! O, pace Ție în mijlocul poporului Tău din neamul român, Fiul meu Emanuel, născut în peștera din Betleem acum două mii de ani, Dumnezeu adevărat, sălășluit de la Tatăl în pântecul meu cel fecioresc, prin care Te-ai născut Prunc pe pământ ca să fii cu oamenii și să fii! Amin.

— **E**u sunt Cel ce sunt, mamă scumpă a Mea. Am trecut pentru venirea Mea prin pântecul tău cel fecioresc și am luat trup de copil și am crescut atât cât sunt, și sunt Cel ce sunt, Om adevărat și Dumnezeu adevărat. Dulce ți-a fost graiul și mare ți-a fost cuvântul cel de naștere de sus a omului, mamă. Așez puterile cerești toate pentru tot lucrul Meu peste neamul român, și tot omul care se va apleca să se facă după adevăr creștin al lui Iisus Hristos, se va numi român. Amin.

Nimeni nu-l poate face creștin pe om decât Hristos, iar cel potrivit lui Hristos nu va putea să lucreze aceasta, căci Eu, Domnul, am slujitori sfinți în cer și pe pământ, cu care lucrez în chip sfânt, căci Eu sunt sfânt și cu sfinții lucrez și călătoresc.

O, cât cuvânt am în grai, dar Eu am măsura lui Dumnezeu și lucrez după măsura omului, și stau acum din cuvânt și odihnesc povara, căci sunt Cel plin de milă, și încă zi de naștere voi așeza în carte, că praznic de trei zile este așezat să fie prin biserică pentru nașterea Mea.

Pace ție, popor purtător de Dumnezeu și de sarcinile Mele cu tine! O, învață-te cu ele cu tot dulcele inimii tale și prețuiește-Mi truda, că mult te voi iubi pentru ucenicia ta cu Mine acum când am de lucrat mare pregătire și tainică ea acum pentru arătarea Mea celor credincioși și celor necredincioși, căci trebuie să Mă vadă și cei care M-au împuns și Mă împung mereu, trebuie, precum este scris.

Mă slăvesc în mijlocul tău cu sărbătoare de naștere, iar tu Îmi ești peștera Mea de venire, ești taina Mea pe pământ și te țin în taină acoperit, căci așa este scris, iar mâine va fi altfel, va fi ca Dumnezeu, o, popor iubit de Dumnezeu și mult lucrător cu Mine pentru venirea Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2011/8 ianuarie 2012

Sărbătoarea sfântului întâi mucenic și arhidiacon Ștefan

Stăpânitorul lumii a fost judecat ori de câte ori au fost judecați sfinții. Învățătură pentru umilință: cei sfințiți să nu-și măsoare singuri iubirea. Povește pentru poporul sfințit.

Deschid cerul și stau cu el deschis și îl apropii aproape și Ne așezăm la masă de cuvânt, Eu și sfinții Mei cu tine la masă aici, pe pământ, că Mă port cu cerul deschis aproape de tine, măi poporul Meu micuț de pe pământ, iar ochii celor din cer cuprind frumusețea Mea cu tine și au ca patrie pe cele nevăzute ale făcerii lui Dumnezeu, și cu care Mă port după tine, și frumoasă este priveliștea aceasta, frumoasă foarte, și acolo unde sunt Eu este și ea, și mulți sfinți iubiți ai Mei au văzut frumusețea aceasta când Eu am slobozit-o pe ea în ochii lor când și când.

Stau cu cerul deschis lângă tine, popor al venirii Mele, și te port în el și te unesc cu sfinții la masa Mea de nuntă cu tine, și sunt fericiți sfinții când vin ei cu Mine la tine, căci scris este: *«Fericiți cei chemați la cina nunții Mielului! Să ne bucurăm și să-I dăm Lui mărire, că a venit nunta Mielului, și*

mireasa Lui s-a pregătit și i s-a dat ei să se înveșmânte cu în curat, prea alb, căci inul este viața cea dreaptă a sfinților», precum este scris.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul lui Dumnezeu, așa cum Îmi este în Scripturi scris numele Meu cel de la sfârșit de timp, după lucrarea pe care o lucrez Eu acum, la sfârșit. Cu sărbătoare de naștere stau la masă cu tine, poporul Meu, și grăiesc cu tine pe pământ și Mă scriu în cartea Mea de azi cu grăierea Mea cu tine. Slava Mea Mă însoțește, și se naște slavă din slavă, că minunată este priveliștea cerească, înconjurându-Mă ea în mersul Meu acum!

Sunt Domnul dreptății și mângâi pe cei ce cred în Mine și Mă iubesc așa, dar din gura Mea iese sabie ascuțită ca să lovesc pe păgâni cu ea, căci ei nu Mă iubesc, din pricina bucuriei vieții lor cea fără Dumnezeu, numai că Eu păstoresc cu toiaș de fier neamurile și stric bucuria lor cea păgânească, și din gura Mea iese sabie, care este Cuvântul lui Dumnezeu pentru cei necredincioși, și stau pe tron alb și fug dinaintea feței Mele cerul și pământul și se arată slava Mea curând, curând, cer nou și pământ nou, precum este scris că se va face. Amin.

Petrec în tine cu sfinții, popor al venirii Mele. Între ei este în sărbătoarea lui în ziua aceasta de sărbătoare de naștere sfântul apostol Ștefan, care a văzut cerul deschis și pe Mine pe tron și slava Mea înconjurându-Mă, căci mărturia sfinților Mei este duhul proorociei, precum este scris. O, cum să nu proorocescă cei ce aud și văd de la Dumnezeu? Cine poate închide gura și ochii celor ce aud și văd? Nici pietrele care îl striveau, aruncate fiind spre el dinspre ucigași, nici ele n-au putut închide gura apostolului Meu cel mărturisitor, și care a judecat după dreptate ca și Dumnezeu peste cei necredincioși, și nu sunt graiuri, nici cuvinte ale căror glasuri să nu se audă, ba, din contra, în tot pământul a ajuns vestirea lor, și până la marginile lumii cuvintele lor, căci s-au scris și sunt, și până azi mărturisesc ele și nu pot fi pitite, că Eu dau sfinților Mei tronuri de dreptate și de judecată pentru dreptate și nu poate fărădelegea să se ascundă de judecata ei, căci sfinții au judecat-o pe ea în însuși trupul lor, în sufletul, în duhul și în inima lor, în care a locuit în largime împărăția lui Dumnezeu pe pământ, și au haină de împărat, de fii de împărat sfinții Mei.

Dau glas apostolului Ștefan, că este el în sărbătoarea lui între sfinți, iar stăpânitorul lumii a fost judecat pe pământ ori de câte ori au fost judecați cei sfinți ai Mei, căci s-au atins de lumina ochilor Mei, de sfinții Mei s-au atins cei ce i-au judecat pe ei pe pământ împotriva dreptății lui Dumnezeu, iar plata celor ucigași este plânsul și scrâșnirea dinților, acolo unde ei își strâng agoniseală prin faptele lor, dar Eu rămân cu sfinții Mei, și vor împărăți ei cu Mine ca fii de împărat, și împărăția Mea cu ei este fără de sfârșit. Amin.

— **S**tau cu sărbătoarea zilei mele în slava venirii Tale, Doamne, că Tu cu sfinții Te porți și vii, așa cum ai lucrat și pe pământ, însoțit de apostolii Tăi cei sfinți. M-am bucurat de slava vederilor cerești în viața mea de apostol al Tău, iar când am fost trimis la cer de cei invidioși și semeți cu credința, așa cum ei dădeau să facă dovada când m-au ucis sub zgomot de pietre aruncate peste mine, eu atunci am mărturisit cerul cel deschis deasupra mea, și pe Tine pe tron în cer de-a dreapta Tatălui, căci privirea cerească a fost martor din cer asupra celor ce au făcut faptă ucigașă, de care nu s-au mai putut ei dezvinovați. O, așa stai Tu cu cerul deschis deasupra sfinților Tăi pe pământ, și stai Judecător drept pentru ei, deschizând cerul și primindu-i pe ei, așa cum mi-ai făcut mie primirea și mi-ai deschis să intru și să

mă înfățișez tronului Tău de lângă Tatăl, căci Te-am mărturisit că ești cu cerul deschis pentru mine, iar ucigașii mei s-au supărat mult atunci și m-au scos din trup și m-au trimis la Tine, și Te-am rugat atunci, Te-am rugat să le ierți necredința și răutatea cea de la necredință, căci ei mi-au dăruit atunci cerul, Doamne, iar Tu ai venit cu cerul deschis înaintea mea, ca să-mi faci primirea lângă Tine în cer.

Nu poate să Te doboare nici un potrivnic, și nici pe sfinții Tăi, Doamne. O, câtă învățătură de cer trebuie peste pământ peste cei credincioși, Doamne! Vase ale Duhului Sfânt să se dea ei să fie, căci Duhul Sfânt Învățătorul pune în ei învățătură deslușitoare și credință cu dovadă vie pentru ea.

Mă las mărturisitor din cer în mijlocul poporului cuvântului Tău, Doamne. Aceeași mărturie am de mărturisit din cer, ca și cea pe pământ atunci. Cei tari la cerbice, învârtându-și-o ei necontenit, veșnic stau și vor sta potrivnici Duhului Sfânt, din pricina duhului lor, prin care se simt în largul lor pe pământ, curățind ei mereu în jurul lor și lovind pe toți dreptii Tăi, luând ei din mâna celor uciși răsplata lor cea rea. O, cum să aibă căldură în el omul cu sânge rece în el? Cum să cunoască iubirea cei plini de ură? De la duhul îngâmfwării se înființează în om ura, precum din duhul credinței se naște iubirea și valuri de iubire apoi, iar ea îmbrățișează lumea înconjurând-o, iubind și iertând, dar pământul din om nu poate face aceasta.

O, cât duh de umilință trebuie în cei sfinți ca să fie ei locașuri cerești ale iubirii, Doamne! Trebuie multă învățătură peste cei sfinți de pe pământ. Ei nu trebuie să-și socotească singuri iubirea și să și-o măsoare singuri atribuindu-și răspuns loruși cum că au iubirea în ei, ci trebuie să se arate ea singură prin dovada ei, iar umilința să acopere în ea pe toate cele din cer în cei sfinți de pe pământ, că nu pe pământ se plătește slava celor cerești în cei sfinți, ci numai în umilință, numai în cer, numai apoi, Doamne. Sfinții cei mari se îmbrăcau pe deasupra în priveliștea nevredniciei, sub care ei își tănuiau comoara lor cea din cer, ca nu cumva să și-o piardă ei sau să le fie prădată ea. Mulțime de urmași au răsărit mereu pe urma sfinților Tăi, și prin care Tu mărturisești despre ei apoi.

O, nu-i este omului de folos să se însoare, Doamne, nu-i este nici pe pământ, nici în cer de folos. Îl părăsesc copiii pe cel născător de copii și rămâne singurel în neputințele lui cel ce se însoară și își ridică urmași trupesti, care-l părăsesc rând pe rând, dând să-l ducă mai curând la mormânt. Îi cresc copiii, iar el este dat mai în spatele casei, în cea mai scundă și mai micuță cămăruță, ca să-i stea copiii în casă, iar când și ei cresc și se duc spre bătrânețe, tot la fel pătesc și ei de la fiii lor, și sunt lăsați singuri în suferință, plângându-și durerea inimii și lipsa dragostei cea de la fii, și nu-i este de nici un folos omului să se însoare, căci bucuria lui cea de o clipă este prea trecătoare și se apropie iute răsplata, cu durere și cu jale purtată, dar cei ce se dau Ție pentru sfințenia Ta în ei, vase de Duh Sfânt făcându-se ei, nasc aceștia fii pentru Tine, nu pentru ei, nasc ucenici Ție, Doamne, și Ți-i cresc Ție și îi umplu de Duhul Sfânt, Care izvorăște din cei sfinți, și sunt iubiți de urmașii lor sfinții și sunt mult prețuiți și mângâiați și căutați, ca niște odoare de preț, și se luptă ucenicii lor pentru ei, pentru binele lor, pentru liniștea lor, pentru viața lor ca să-i aibă cu ei, ca să nu rămână fără ei pe pământ, și mult rod aduc Ție pe pământ sfinții Tăi și mult își agonisesc la Tine ei, iar Tu le dai lor mângâierea Ta însutit, pentru că ei Te-au mângâiat.

O, nu-i este de folos omului să se însoare, Doamne, ci este de folos să se facă sfânt și să aducă rod sfânt, urmași sfinți lui Dumnezeu și urmași din urmași, prin care cerul să stea pe

pământ între oameni, luminând în cei sfinți ai lui.

Îl povățuiesc pe poporul cuvântului Tău, Doamne, și îi spun lui așa: O, faceți-vă unii altora ucenici și iubiți să fiți ucenici ca să fiți frumoși, ca să fiți rodul cel care rămâne rodind. Eu am fost mereu ascultător Duhului Sfânt și am stat sub îndrumarea apostolilor lui Hristos, prin Care mi s-a dat lucrarea cea de ucenic s-o lucrez. Duhul Sfânt era lucrarea mea, și cu El cârmuiam treburile bisericii cât timp am trăit în această slujire. O, nu vă despărțiți de lucrarea și de rodirea Duhului Sfânt în voi și între voi când aveți de diriguit treburile bisericii, nevoile frățești! Fiți nedespărțiți de Dumnezeu Duhul Sfânt, și veți fi ucenici, fii ai Tatălui și ai Fiului și ai Duhului Sfânt Botezătorul, Domnul de viață Făcătorul, Purceazătorul din Tatăl, și împreună cu Tatăl și cu Fiul închinat și slăvit de ucenici și înalt grăitor din proorocii Săi, iar prin biserica cea cu sobor mărturisiți-vă păcatele în botezul Duhului Sfânt și avându-vă viața în Hristos, Mirele sfinților. Stați cu cerul deschis în mijlocul vostru și închideți lumii fereastra spre voi, căci lumea este pământ. Binecuvântați pe Domnul, în toată vremea binecuvântați-L pe El, căci El vă mărturisește celor din cer și lumii că sunteți poporul Lui pe pământ, locul odihnei Lui și al venirii Lui cea de acum. Faceți-vă ucenici unul pentru altul! Intrați unul sub mâna celui alt pentru duhul iubirii și al supunerii, care vă înalță până sus la cer, că aveți nevoie de supunere, de care nici Fiul lui Dumnezeu n-a fost scutit, nici în cer și nici pe pământ. Fiți însă lucrători, ascultători lucrători și mult înțelepți pentru lucrare ascultătoare care slujește biserica lui Hristos. Fiți ca în cer pe pământ, nu uitați! Aceasta vă doresc eu în zile de praznic de naștere, când Domnul Iisus Hristos petrece cu voi Mire și mireasă la masă de nuntă, și de mult cuvânt pe masă. Amin.

Și acum, binecuvintează, Doamne, darul meu cel pentru poporul Tău! Amin.

— **D**arul tău este pus acum pe masa Mea cu poporul Meu, o, ucenic mare al Meu, că mare cuvânt de Duh Sfânt ai mărturisit tu din dreptul lui Dumnezeu peste cei ce au luat via Domnului ca să fie a lor via Lui. Nu sunt slujitorii Mei cei ce fură vie ca să aibă ei via Mea, ci sunt furi și tâlhari, așa cum Eu i-am numit și așa cum ei sunt, căci furul nu știe decât să prade ca să aibă el, nu ca să dea la săracii Mei, la fiii bisericii, cărora le ia bir ca la străini, nu ca la fii, și le ia și pielea ca să aibă numai el veșmânt, căci sunt lacomi de slavă cei furi și sunt furi.

O, poporul Meu, păstrează-te mereu pus deoparte, căci Eu te-am agonisit ca să te am Mie, fiule. Stai mereu în așteptarea Mea ca să-ți aduc din cer, ca să ai hrană caldă și căldura Mea s-o ai cu tine, fiule, că tu nu trebuie să răcești, nu trebuie să te răcești, căci numai cei ce se răcesc, numai aceia răcesc și se îmbolnăvesc, și le trebuie doctorii apoi și leacuri amare pentru vindecare.

Îți dau îmbrățișare de naștere, că am petrecut cu tine masă cerească de trei zile, poporul Meu. Tatăl Se bucură de statul Meu cu tine, iar cerul și pământul fug dinaintea Mea și stau cu Mine și cu tine cer nou și pământ nou când Eu petrec cu tine în sărbători de veac nou.

Pace ție, poporule ucenic, și dorul ne leagă până la sărbătoarea care vine, căci una după alta urmează sărbătorile, iar Eu stau cu tine și cu cerul deschis lângă tine în sărbători.

Pace ție, popor ucenic! Unii altora dați-vă ucenici, ca să aveți lucrare de ucenic și plată de ucenic apoi, căci Eu sunt cu biruința Mea cea de la sfârșit și sunt cu voi biruitor pentru toți cei care au trudit, și pentru voi apoi, care trudiți acum un ceas

cu Mine, un ceas, fiilor, până ce trâmbița veșniciei va suna odihna Mea și a sfinților Mei. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2011/9 ianuarie 2012

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Despre Samuel și credința preotului Eli. Biserica lumii nu are și nu primește duhul proorociei. Îndemn la pocăință pentru slujitorii bisericii lumii.

Cuvântul Meu din zilele acestea este mărturia Mea, este duhul proorociei, duh care nu trebuie să lipsească de pe pământ, căci Eu am spus că voi fi până la sfârșitul timpului cu cei ce sunt ai Mei și prin ei din unii în alții ca să-i cârmuiesc pe ei prin valurile vremii, ca să-i ocrotesc, ca să-i povățuiesc, ca să le dau din gura Mea cuvânt, căci Eu sunt Cel ce sunt, și n-am grăit peste pământ numai acum două mii de ani când am venit din Tatăl și M-am făcut Om prin naștere din mamă Fecioară, și iată, sunt Cel ce grăiește din cer, sunt Cuvântul lui Dumnezeu și vin cu oștiri cerești după Mine, căci Eu așa călătoresc.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și sunt Cuvântul Lui până la sfârșit așa cum am fost la început, și grăiesc pe pământ din Tatăl, și nu sunt înger, ci sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și Tatăl Savaot Mă trimite. Mă așez cuvânt în carte în grădinița Mea de cuvânt din mijlocul neamului român și Mă scriu cu sărbătoarea Mea cea de azi, și lângă ea cu cea a arhiereului Meu Vasile, cel care a mustrat pe împărat când acesta a dat să umble la cărarea omului spre Dumnezeu prin erezia ivită atunci din mijlocul bisericii, vrând ea de la mijloc să răstoarne dreptarul cel plin de grijă pentru soarta mântuirii credincioșilor Mei, și mari sunt sfinții Mei cei veghetori pentru casa lui Dumnezeu, mari sunt și în cer ca și pe pământ, căci ei au fost veghetori după Duhul lui Dumnezeu, nu după duhul lor peste casa Mea, și duhul descoperirilor cerești era cu ei.

Mă așez cu tine la masă, popor al cuvântului Meu. Cu tine petrec zile de petrecere cerească a cerului pe pământ, că n-am unde să Mă mai duc, căci peste tot e omul, dar tu să fii copil primitor de Dumnezeu așa cum a fost proorocul Samuel când era copil și când Eu, Domnul, am așezat peste el Duhul Meu, duhul proorociei, iar el a lucrat cu acest dreptar lucrător din Mine și a avut grijă de cărarea Mea peste oameni apoi și peste împărați, că n-a fost vreme ca Eu să lipsesc de pe pământ, și am fost în cei credincioși și plini de harul Meu pentru credința lor, pentru supunerea lor Mie, în dar așezate acestea de Mine în ei. O, ce bine Mi-ar fi Mie și ce bine le-ar fi fost și le-ar fi și celor ce stau mari peste turma de oameni dacă M-ar cunoaște ei cu tine cuvânt peste ei așa cum M-a cunoscut preotul lângă care l-am așezat pe Samuel cel mic ca să stau cu el la mijloc pentru duhul proorociei! Nu este, n-a fost și nu este nici-când și nicăieri biserică a Mea decât când Eu încap în ea cu duhul proorociei, așa cum a fost ea în vremea ucenicilor Mei cu care am umblat acum două mii de ani și cu care a rămas apoi Duhul Meu, duhul proorociei, căci erau prooroci în mijlocul ei, precum Eu am așezat prin biserica Mea ca să fiu Eu cu ea până la sfârșitul timpului, precum am promis.

O, măi poporul Meu, n-aveam cum să mai rodesc lăstar din butucul de vie, căci s-a uscat de tot și n-am mai găsit în el viață. Am pus în lucru duhul proorociei, râvna Mea, și am luat-o de la început cu lucrarea Mea și am sădit viță nouă, căci sunt Cel ce am zidit cerul și pământul și omul și biserica Mea.

Nu trebuie să-l întreb pe om când vin ca să lucrez pe pământ după ce omul strică pe cele ale Mele zidite, ci trebuie să ascult de Tatăl ca să vin și să lucrez, căci ascultarea de Dumnezeu este lucrarea Mea, și nu de oameni ascultare.

O, e gălăgie mare pe pământ pentru calea cu Dumnezeu a omului și nu este duhul proorociei în biserică și nu este credință pentru aceasta. M-au părăsit toți peste tot și nu Mă mai cunosc prin duhul cel lucrător din cer, care s-a stins de pe pământ din pricina duhului necredinței, a duhului omului flă-mând după putere peste pământ. Vin și găsesc necredință și îngâmfare în om, iar glasul Scripturilor nu mai este luat în seamă, căci omul s-a așezat Dumnezeu în locul Meu și a căzut din Dumnezeu când el s-a voit așa, și a căzut ca Lucifer, care s-a voit mai mare ca Dumnezeu și care M-a schimbat cu omul, de și-a pierdut strălucirea lui cea de la Mine și s-a făcut satană, potrivnic lui Dumnezeu apoi.

Pe toate dă să le mai aibă omul, dar credință nu, iar bisericii îi trebuie credință și umilință și pocăință și primire, căci unde este credință și viață Mie închinată, vin Eu și bat și intru și aduc lumină în toate, aduc duhul proorociei și al descoperirii cea din cer și pot aceasta prin credința și prin smerenia omului, iar altfel nu pot fi cu omul ca să-i dau lui.

Suflă Duhul Sfânt peste pământ și nu găsește loc de așezat, căci El lucrează mereu astăzi ca să vestească pe om cum să lucreze pentru fiecare stare și lucrare, dar casa în care Eu trebuia să lucrez pe pământ cu oamenii s-a făcut peșteră de tâlhari și nu știu oamenii unde se duc când se duc la locul unde știu ei că e casa lui Dumnezeu. Cine să le spună lor ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii? Numai cei ce stau pe masa lor cu cartea credinței deschisă, numai aceia mai știu să Mă cunoască și să Mă lase să lucrez și să cârmuiesc prin furtuni și să nu piară ei din pricina îngâmfării și a tăierii Mele de la ei, din pricina necredinței lor în puterea și în lucrarea Duhului Sfânt, Care vine la timp pe pământ, pentru că este Veghetorul.

O, cine să-i spună turmei pribege că se stinge numele Meu de pe pământ ca să rămână numele omului cel îngâmfat în dreptul lui Dumnezeu și al casei lui Dumnezeu, al turmei pribege și fără de păstor peste ea? Lupii sunt lupi, nu sunt păstori, iar Păstorul Eu sunt, dar lupii M-au dat în lături și s-au arătat ei și atât. Vin cu sfinții cei mari și le arăt peste tot ce este pe pământ sub nume de biserică, le arăt ce a făcut antichrist și ce face încă pentru ca să stârpească numele Meu de peste oameni și să fie el Dumnezeu în locul Meu și să tragă spre el turma. O, nu mai poate omul îndrepta nimic din cele dărmate, și iată-Mă cum vin, și noi le facem pe toate, căci Eu sunt începutul și sfârșitul a toate, și încep un lucru nou, și el a dat muguri, dar trebuie să rostesc mereu peste satana cuvânt ca să știe el că Eu sunt Dumnezeu și nu el, iar el este potrivnicul Meu, al puterii cea de nebiruit între cer și pământ.

O, e zi de praznic sfânt în amintirea Mea. La opt zile după nașterea Mea M-am supus legii tăierii împrejur cea după trup ca să rămână peste timp că Dumnezeu S-a făcut Om și S-a arătat oamenilor plin de har și de adevăr. Duhul proorociei M-a vestit atunci că voi fi spre căderea și spre ridicarea multora din Israel și ca semn de tăgadă, și așa a fost, și așa este și azi. Nu știu oamenii care s-au pus slujitori peste oameni în numele Meu, nu știu aceștia ce înseamnă Dumnezeu așa cum a știut de la Duhul Sfânt bătrânul Simeon când M-a văzut Prunc și M-a primit și a rostit proorocia lui cea pentru Mine. Aud mulțime de slujitori de biserici, aud ei vuietul acestui râu de cuvânt și nu știu ce este el, și zic ei că sunt veghetori, că sunt deștepți și cunoscători ca să Mă dea afară de la ei, cum că nu

este Duhul Sfânt glasul Meu cel de azi prin acest cuvânt. Acest cuvânt este Duhul Adevărului și nimeni nu Mă cunoaște. Eu însă îi cunosc pe toți cei care Mă tăgăduiesc, și este ca semn de tăgadă acest cuvânt, care se naște din Dumnezeu și din care trebuie să se nască din nou toată suflarea, toată facerea iarăși, și voi da la o parte omul și voi împlini așa, și mulți vor crede și se vor boteza în acest cuvânt în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și-și vor afla mântuirea, așa cum Eu am grăit acum două mii de ani că voi lucra. Amin.

Am în coborârea Mea pe cel binecredincios, pe arhiereul Meu cel plin de Duhul Adevărului, pe Vasile cel Mare în cuvânt pentru Dumnezeu înaintea mai-marilor de pe pământ în vremea sa. Vin sfinții cu Mine pe pământ cuvânt, că nu mai e pe pământ Duhul Adevărului, ci e duhul omului și atât, dar vin Eu, Domnul, și duhul proorociei este mărturia Mea și lucrez cu el din cer și de pe pământ și umblu cu el la cele stricate de om și strivite cu totul, și pe care Eu le făcusem ca să fie. Lucrez cu sfinții Mei, cu martorii Mei cei credincioși, cu cei din cer, că pe pământ am numai dușmani, numai lupi, și stau cu sfinții și cu cei credincioși ai Mei azi pe pământ și lucrez în duhul adevărului peste toată minciuna de pe pământ, și am grădiniță de cuvânt și Mă fac carte în ea și Mă împart cu ea spre știre ca să știe toți că Duhul Sfânt suflă acum peste pământ, căci Tatăl și Fiul Îl trimite pe El la oameni spre luminarea lor.

O, arhiereule mare între cei drepti, slujitori ai Mei în cer, te așez în carte cu Mine cuvânt ca să se mire mulți, iar cine se miră rămâne cu mirarea și atât, dar cei credincioși sunt martorii Mei și ai Duhului Sfânt, Care a grăit și grăiește prin prooroci și este El până la sfârșitul timpului și zidește biserica Mea, împărăția Mea, patria Mea cea pentru sfinți. Amin.

— **O**, e vremea să lucrezi Tu, Doamne Păstor, și să păstorești e vremea, căci oamenii au stricat calea spre Tine pentru cei credincioși și au dat-o la o parte. Nu trebuie să mai întrebăm pe nimeni dacă ei cred sau nu, ci trebuie să lucrăm din cer, Doamne. Pe pământ s-a amestecat totul, că e la capăt de drum antichrist și se uită în Scripturi ca să-și îplinească după ele lucrarea sa și îngâmfarea sa cât mai este vremea lui. A fost mult până a pătat totul, până a păcălit el în dreapta și în stânga cu puterea lui, cu fața lui vopsită, cu care s-a suit sus de tot de dragul stăpânirii peste tot pământul, și nu s-a găsit până acum nici un David ca să-l răpună pe acest uriaș, care batjocorește fața lui Dumnezeu și scaunul slavei Lui cea de sus.

Le-ai spus acum două mii de ani la ucenici să nu mească ei pe nimeni tată pe pământ, că numai Unul este Tată: Cel din ceruri, Doamne, și le-ai mai spus să nu cugete între ei ca să fie vreunul dintre ei mai mare peste ei, ci să slujească unul altuia în iubire, unul mai mic decât celălalt arătându-se, unul mai mult slujitor decât celălalt în slujirea cea pentru frați. Iată acum câtă nebulie pe pământ! Era scris în Scripturi că va veni peste oameni acest negru întuneric, pe care necredința l-a făcut, iar noi, sfinții Tăi, am proorocit mulți dintre noi vremea aceasta neagră că va veni și că va strica și va călca în picioare toată via Ta. Era scris că vei veni și că vei găsi necredință, și iată împlinirea, Doamne.

Voi, cei care v-ați pus mari peste oameni sub nume de păstori de la Dumnezeu, cine v-a pus pe voi păstori? Duhul proorociei, duhul descoperirii trebuie să pună păstori peste biserica Mielului lui Dumnezeu. O, de ce ați dat deoparte glasul Duhului Sfânt și duhul descoperirii cea de la Dumnezeu? Ați făcut aceasta ca să domniți voi, iar Lucifer trăiește în voi. O, ce veți răspunde că v-ați făcut furi? Priviți în viața noastră, a

slujitorilor de demult ai Domnului și rușinați-vă voi, păstori plătiți, păstori năimiți ca să vindeți turma pe slava cea pentru voi de la ea. O, unde vă veți băga apoi ca să nu vă găsească Domnul și să vă ceară răspuns pentru că l-ați răpit via și ați dat-o trecătorilor și păgânilor ca s-o calce ei de tot? O, după ce ați călcat voi peste sfinți și peste părinți, prin care Domnul și-a întărit pe mărturia lor casa Sa și veghea Sa peste turmă, acum voi v-ați dat duhului Babilonului, v-ați dat amestecării, și nu este nici unul între voi să rostească mustrare vouă spre pocăință pentru strivirea voii Domnului, Căruia l-ați luat din mână cârma. Eu am mustrat în față pe împărat când el s-a dat de partea rățacitorilor credinței și ai răstălmăcirii adevărului, și nu m-am lăsat ca voi sub mâna vrăjmașă lui Dumnezeu de teama sceptrului stăpânirii cea de pe pământ. Vă va cere Domnul răspuns, să știți aceasta! V-ați pus unii pe alții păstori de turme și n-ați mai voit să auziți de la Duhul Sfânt, Care descoperă de la Dumnezeu voia lui Dumnezeu! Ați acoperit adevărul, și veți da răspuns înaintea lui Dumnezeu. Acum nu vă este teamă, dar vine pe pământ frica de Dumnezeu și veți îngheța de frică. O, pocăiți-vă! Părinții din cer vă cer răspuns pentru cele stricate de voi și date la o parte pentru ca să vă îmbrățișați cu cei păgâni și să vă jucați cu mântuirea oamenilor, închinându-vă în numele lor omului dornic de putere, dornic să-L răstoarne pe Dumnezeu și să stea el în templul lui Dumnezeu drept Dumnezeu, precum este scris că va face omul fărădelegii la sfârșit de timp. O, la ce vă folosește aceasta vouă? Treziți-vă și ascultați de la Domnul, Care strigă în lung și în lat, cerându-vă să dați putregaiul în lături, că vine ziua să vă înspăimântați mai rău ca Iuda, care pleca dintre ucenici și se ducea mereu la Caiafa. Mereu, mereu el nu voia să știe ceilalți ucenici de cărările lui lăturalnice, dar Domnul avea mereu vederea după el și l-a răbdat așa, ca să se îplinească cu el Scriptura vânzării Domnului, căci Iuda a umblat după ai lui prin lume, și făcea aceasta pe ascuns, până în ziua când și-a dat pe față cu cine a umblat el, căci după ce a luat din cina Domnului cu ucenicii, a luat puterea lui satana în el și l-a vândut pe Domnul, căci mânca din două părți și nu i-au spus lui nimic cei ce l-au cumpărat pe Domnul de la el, nu i-au spus lui ce vor face cu Domnul Cel vândut de el, ci numai apoi a văzut Iuda ce a ieșit din umbletul lui lăturalnic, și a spus el apoi: *«Am vândut sânge nevinovat»*, dar era prea târziu când a văzut, și a căzut peste el frică mare, disperarea cea mare.

Iată, nu aveți pe Domnul în voi și nu v-ați dat seama ce lucrare vă alegeți când v-ați ales să fiți slujitori în dreptul lui Dumnezeu, iar eu, arhiereul Vasile, martor al Domnului de pe pământ și până în cer, vă spun vouă că zadarnic vă hrăniți cu necredința. Este Dumnezeu și veți vedea că este și vă va cuprinde frică mare și nu vă veți putea ascunde de ea, căci va veni din cer și va cădea peste voi fără de veste frica de Dumnezeu, căci ați trădat pe Domnul. Trebuia să lăsați loc și la un semn de întrebare, că iată, este Dumnezeu și vine cu suită de sfinți pe pământ cuvânt și-și cercetează via, căci ceasul bate venirea Lui, și El vine cuvântând și cercetând. Amin.

O, mântuiește, Doamne, poporul Tău și binecuvintează moștenirea Ta cea mică, pe poporul cuvântului Tău cel din neamul român, căci oamenii au călcat peste legea Ta, iar Tu vii și cercetezi și lucrezi și o iei de la început și le faci pe toate noi, iarăși le faci, căci s-au stricat.

Ridică-te, popor credincios, și ceartă-l pe satana în numele Domnului Iisus Hristos, ca să-și piardă puterea și să se supună, că eu am proorocit peste el cuvânt de certare, care trebuie să se îplinească până la capăt, dar rostește tu aici peste

pământ certare pentru satana și pentru toți slujitorii lui, căci ei mi-au ascuns cartea mea și proorocia mea cea lăsată împotriva lui satana, dar la tine zilnic să se rostească ea spre pomenire și să poruncească ea în numele Duhului Sfânt stricarea lucrării lui satana de pe pământ și din oameni și din toate cuiburile și ascunzișurile ei. Amin.

Voi, slujitori ai altarului Domnului în mijlocul acestui popor cules de Domnul pentru slava Sa cea de acum, aduceți Domnului rugăciuni pentru biruința Lui și certare peste satana în fiecare zi, că la voi este tot timpul masă cu bucate curate pe ea, post de mâncăruri lumești, că Domnul v-a cerut vouă să vă hrăniți cu hrană călugărească mereu și să fiți mereu pregătiți, zi de zi cu post și cu rugăciune, și ați iubit așa și ați împlinit așa la cuvântul Domnului, căci soiul diavolilor care mișună din cer și până pe pământ acum nu au teamă decât de cei credincioși, în post și în rugăciune petrecând ei ziua și noaptea pentru venirea Domnului și pentru biruința Lui cea de la sfârșit de timp, cea de acum. V-a cerut Domnul să vă hrăniți cu hrană călugărească mereu, iar voi ați iubit așa și împliniți așa la cuvântul Domnului și sunteți ascultători Lui. V-a scos Domnul din lume, ați ieșit din ea ca să fiți poporul Lui cel deoparte pus pentru slava Lui. Fiți cu inimă mare! E Domnul cu voi întru venirea Sa, în toată slava Sa cea plină de cuvânt! Dați-I Lui putere să vină și să zidească, să vină și să fie pe pământ Domnul! Amin.

Cetate cerească să ai cu ei, Doamne, pe pământ, că dorul nostru arde în cer după Scripturile Tale așezate pe pământ până la cea din urmă Scriptură a împlinirilor Tale toate. O, dă-le lor biruința cu Tine! Îngerii și sfinții să fie locuitori cu ei, și prin ei peste pământ lucrători, iar cei ce nu iubesc pe Dumnezeu, să fie anatema, precum este scris, căci Domnul vine. Amin.

— **V**ă dau din bucuria Mea cu voi în mijlocul poporului cuvântului Meu, o, sfinți iubiți ai Mei. Vremea este cu duhul întinericului peste ea, dar Noi avem casă pe pământ și Ne facem lumină în ea și Ne împărțim și zidim biserica, așa cum sfinții Mei au zidit-o pe ea prin viața lor, prin mărturia lor și prin duhul proorociei. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Gătește-Mi, fiule, praznic de Bobotează acum și te întărește în Duhul Meu, pentru că Eu, Domnul, Mă întăresc în tine pentru ca să lucrăm slavă multă și înțelepciune peste cei ce vin și se strâng lângă Mine și lângă tine la praznic de Bobotează curând. Trimit lor îngerii călători împreună cu ei spre izvorul Meu de cuvânt și de apă imputernicită prin cuvânt de Bobotează peste ea. Le ies înainte cu slava Mea și le dau din ea ca să Mă cunoască și să stea credincioși. Îi voi întări întru Mine, că n-au de unde să mai afle pășune curată, că e numai otravă, e numai lepădarea de credință, și s-a vestit prin Scripturi că va fi aceasta, dar pentru cei aleși ai Mei se vor scurta aceste vremuri tulburi, căci așa am grăit Eu, așa am făgăduit Eu.

Binecuvântată să fie truda ta pentru gătirea praznicului Bobotezei, poporul Meu! Eu și sfinții Mei îți stăm în ajutor, iar tu să fii și să stai în duhul umilinței și al prunciei cea pentru Mine, ca să fii purtat pe brațe, fiule, căci brațele Mele sunt cu tine. Fii credincios, fii mult credincios, căci Eu îți făgăduiesc, și așa împlinesc. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2012

Praznicul Bobotezei

Copacul vieții, copacul cerului, plin cu roade. Biserica lumii, fecioară neînțeleaptă. Lucrarea iubirii statornice.

O găsește Domnul credință pe pământ pentru venirea Sa, Sa cuvânt de Duh Sfânt, acum, la sfârșit de timp.

«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?», așa M-am întrebat Eu, Domnul, acum două mii de ani, și Îmi dau răspuns tot Eu, Îmi răspund Eu, acum, când vin, după ce a trecut acest timp între venirea Mea cea de atunci și cea de acum.

O, pace vouă, fii credincioși venirii Mele de acum! Am pus credință în voi pentru venirea Fiului Omului, și pe calea ei vin, așa cum venea Domnul la Avraam, prin care Și-a început binecuvântarea Sa peste el și peste cei de după el credincioși ca și el, căci lucrarea Domnului este binecuvântarea.

O, pace vouă, fii trudiți pentru praznicul venirii Mele pe pământ cuvânt! Mă aplec și vă mângâi inimioarele și trupurile trude, fiilor. Cobor în carte până să vină zorile zilei Bobotezei și pregătim întâmpinarea poporului credincios cuvântului venirii Mele acum la voi pentru ca să-l dați voi celor ce cred ca și voi. Vă găsesc veghind, fiilor, pe fiecare pe unde trudiți în miez de noapte. Porțile pentru intrarea Mea sunt deschise, sunt la veghe, și frumoasă este lucrarea Mea cu voi, iar cei din cer privesc la voi uimiți.

Lucrăm tot ce este de pregătit, și lucrăm cuvântul Meu, fiilor veghetori, și îl așezăm în carte, și apoi pe masa de praznic spre hrana și spre bucuria celor ce se strâng la izvorul apei de Bobotează, și toți se pregătesc acum de drum, iar Eu, Domnul, privesc cu cei din cer la bucuria lor pentru venirea lor la izvor. Le grăiesc lor de bucuria Mea de la ei, că Eu sunt fără de bucurii, iar ei Îmi dăruiesc bucuria lor cu largime de inimă și cu dor ori de câte ori vin ei spre izvor. Le amintesc lor de Avraam cel credincios și de bucuria lui când Domnul cobora în calea lui și grația cu el pe cele din cer venite spre lucrare pe pământ. Câtă bucurie avea Dumnezeu că era cunoscut de Avraam! Să stea cu mintea în loc o clipă cel ce citește din Scripturi venirea lui Dumnezeu la Avraam pe pământ, căci avea iubire mare acest om. L-am uns tainic prin îngerii și am grăit cu el apoi, și el M-a auzit, și inima lui s-a umplut de foc sfânt pentru Domnul, iar apoi a trimis Domnul pe preotul Melchisedec și l-a uns pe Avraam cu untdelemn și l-a hrănit cu pâine și cu vin din partea Domnului, și a fost Avraam răsplătit pentru iubirea lui cea plină de credință pentru Dumnezeu, cea neprihănită, și a locuit el întru Mine apoi cu iubirea lui și a lucrat prin ea lui Dumnezeu pe pământ.

Îmi las în carte cuvântul întâmpinării Mele pentru cei ce vin în zi de praznic de Bobotează la izvorul Meu de cuvânt și de apă sfințită prin cuvântul Duhului Sfânt, o, fii de la izvor. Îngerii Mei sunt pregătiți pentru însoțirea lor înspre izvor, iar Eu și cu voi le facem întâmpinarea.

Pace vouă, celor ce veniți! Duhul Meu vă cuprinde în cuvânt. Fiți credincioși ca Avraam, căruia i-am ieșit în cale prin slugile Mele, și el M-a cunoscut și a grăit cu Dumnezeu, și a grăit Dumnezeu cu el cuvântul Său. Această lucrare de cuvânt este copacul vieții, copacul cerului, plin de roade bune de mâncat, căci nu numai cu pâine am spus că trebuie să se hrănească omul cel credincios, ci mai ales din cer să aibă hrana sa, căci când ucenicii Mei Mi-au spus să stau să mănânc pe când petreceam cu ei din loc în loc pentru vestirea Evangheliei Mele acum două mii de ani, le-am spus lor că Eu am de mâncat altă mâncare, că am de pus pe masă lucrarea Tatălui, hrana Tatălui, Care M-a trimis, cuvântul Tatălui pentru hrana multora prin Mine, Cel trimis de El.

Pace vouă, celor ce veniți! Cei din cer și cei de pe pământ ai Mei lucrează pentru Mine și pentru voi praznic de Bobotează. Vă botez în cuvântul Meu cel plin de Duhul Sfânt. Vă înfășor în duhul învățaturii cea de sus, vă bucur grăindu-vă

vouă, vă privesc cu cerul tot înăuntru și în afara voastră. Vă măsoară cerul ființa și priveliștea ei, vă înveșmântează în puterea cea de sus ca să puteți fi voia Mea, căci aceasta este bucuria pe care puteți să Mi-o dăruieți pe deplin și s-o pot Eu arăta Tatălui că o am de la voi, și așa vă dau Eu putere să vă faceți fii ai lui Dumnezeu, fii ai Tatălui Meu. Dacă vreți și dacă Mă iubiți pe deplin cu duhul și cu fapta vieții voastre, călcați pe urmele ucenicilor Mei cei de azi, cu care Eu, Domnul, vă întâmpin la izvor. Călcați pe urmele lor precum ei calcă pe urmele Mele! Aș voi să fac din loc în loc oaze de iubire de Dumnezeu și de împlinire ca și aici, ca să fie binecuvântat pământul din loc în loc prin lucrarea Mea cea deplină în cei credincioși venirii Mele de acum. Cu lumea grăiesc altfel, că ea Mă răstignește cumplit pe cruce ca să nu-i dau ei nici un ajutor din cer, ca să nu-i stau în cale, ci pe cruce să-Mi fie locul, dar cu cei credincioși grăiesc dulce și Mi-i fac dulci Mie și Mă mângâi cu ei în crucea Mea cea de azi, în povara cea grea a fărâdelegii lumii, căci lumea stă peste pământ în fărâdelegi, iar pământul este facerea Mea. Vine pe pământ frica de Dumnezeu așa cum a venit în vremea lui Avraam peste regele Gherarei, căruia i-a grăit Dumnezeu că va muri dacă ia pe femeia lui Avraam la el, și i-a spus Domnul să meargă la Avraam și să-i spună să se roage pentru el, căci acela este prooroc, și se va depărta de la el apoi pedeapsa de la Domnul pentru fapta făcută asupra lui Avraam. Vine pe pământ frica de Dumnezeu pentru toți cei ce nedreptătesc lucrările Mele cu cei credincioși Mie în vremea aceasta, și se va împlini curând Scriptura care spune despre îngerul care zboară prin mijlocul cerului binevestind Evanghelia veșnică celor ce locuiesc pe pământ și la tot neamul și seminția și limba și poporul și strigând cu glas puternic: *«Temeți-vă de Dumnezeu și dați Lui mărire, că a venit ceasul judecării Lui și va cădea Babilonul, cetatea cea mare, care a adăpat toate neamurile din vinul patimei și al desfrâului ei! O, ieșiți din ea, poporul Meu de peste tot al Meu, ca să nu vă împărtășiți din păcatele ei și să nu luați din bătăile ei, că într-o singură zi vor veni bătăile peste ea, căci puternic este Domnul, Judecătorul ei!»*, precum este scris. Peste cei credincioși ai Mei însă va veni învierea și-i voi scoate pe ei din întunericul de pe pământ așa cum l-am scos pe Lazăr din mormânt pentru credința lui Maria, sora lui cea plină de iubire pentru Mine și plină de credință în Mine prin iubirea ei.

O, trebuie iubire pentru ca să fie credință, căci iubirea le poate pe toate, iar fără ea nu vine Domnul cu slava Sa pentru cei credincioși, că iată, biserica Mea, ortodoxia, n-a vegheat cu candela aprinsă și a rămas fără untdelemn pentru întâmpinarea Mirelui, căci cei ce vând n-au untdelemn bun pentru venirea Mea, n-au credință, și n-a avut ea de unde să ia și să aibă, căci îi trebuia iubire și înțelepciune pentru iubire, dar n-a avut, și Eu nu mai sunt demult cu ea, că dacă eram cu ea, învia, nu murea, dar ea a murit, a murit fără lumânare, căci n-a crezut în Mine că sunt Lumina lumii, ci a crezut ea în cei străini ei, și aceia i-au pătat rochița, i-au pătat veșmântul, și apoi ea a murit ca și dușmanii ei, după ce au înșelat-o ei pe ea. Eu am spus: *«Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!»*, așa am spus, și iată, cel ce nu crede moare mereu și moare de tot apoi.

Voi, cei scumpi pentru credința voastră cea plină de iubire și de dor pentru venirea Mea cuvânt peste pământ acum, o, botezați-vă în acest cuvânt! Zi de Bobotează să aveți peste voi ori de câte ori vă spălați viața și fața în acest râu de cuvânt. E mare frumusețe cerească aici acum. Sunt aici cu voi la izvor, sunt cu îngerii Mei și cu botezătorul Meu Ioan și sunt cu sfinții Mei toți. Îngerul apelor are însoțitori suite de îngeri și cântă

cântare de Bobotează în văzduhul de aici, iar șoapta văzduhului de îngeri umple cerurile toate.

Iordanul cuvântului lui Dumnezeu este acest râu de cuvânt. Să se boteze în el toți cei care pot crede că Eu vin acum cuvânt pe pământ ca să botez în el pe mulți și să fie ei vii apoi, căci Eu am venit din Galileea la Iordan către Ioan, care Mă binevestea că vin cu împărăția Mea peste cei credincioși, și am fost botezat de Ioan, și el Mi-a zis: *«Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, iar Tu vii la mine?»*. M-a botezat Ioan, iar când am ieșit din apă s-au deschis cerurile și S-a coborât Duhul Sfânt asupra Mea ca porumbelul, și glasul Tatălui a zis: *«El este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit!»*.

I-am arătat la Iordan omului pilda supunerii Mele și l-am învățat așa toată lucrarea pe care el trebuie s-o aducă în numele Meu înaintea Mea. Tot cuvântul care iese de la Dumnezeu îl cunosc numai cei ce fac voia lui Dumnezeu, și îl cunosc până la sfârșit, nu numai un timp. Sunt mulți care se aprind puțină vreme și apoi se usucă dragostea lor, căci cei ce nu sunt până la sfârșit cu Mine, aceia au dragostea slabă și sunt fără vlagă în ei pentru ea, căci au inima aplecată spre cele ale lor și slăbesc cu iubirea și nu stau ei ai Mei așa cum stau Eu cu ai Mei până la sfârșit, precum le-am făgăduit lor.

O, vine vremea iubirii cea fără de sfârșit, veacul ce va să fie, veacul iubirii, căci Domnul este iubire și este fără de început și fără de sfârșit. Mă doare de cel ce nu poate până la sfârșit și tot mai mult cu iubirea lui cea pentru Mine. E mare lucrarea iubirii, nu e o nimica toată cum crede omul care simte în el iubirea că-l hrănește. Iubirea trebuie hrănită ca să fie, ca să nu piară ea, iar altfel nu rămâne ea în om, căci omul este împărțit. Ea are nevoie de multă curățenie, de hrană curată, de pâine curată, de bucate curate, de vin curat, de învățătură curată și sfântă, hrană pentru cei cu duhul umilit, precum Avraam era mereu înaintea lui Dumnezeu.

Vă rog, o, vă rog cu suspin adânc, pe voi, cei ce veniți cu dor la izvorul Meu de Bobotează prin cuvânt, fiți ca Avraam cel credincios! Învățați de la el lucrarea credinței care nu se îndoiește, căci Domnul Se descoperă cu mare taină, numai să fie credință între om și Mine. Mă descopăr și celor care nu Mă iubesc cu viața lor, dar ca să-i înspăimânt Mă descopăr lor, nu ca să le dau lor așa cum le dau celor credincioși și sfinți cu viața lor cea pentru Mine în ei. O, câtă deosebire era între Maria și Marta, surorile lui Lazăr cel înviat! Iubirea din Maria o făcea pe ea să uite de tot și de toate și să creadă numai în Mine, Cel ce pot totul la credința omului iubitor de Dumnezeu, iar jertfirea lui Marta o împrăstia pe ea în griji, căci avea griji, care îi ocupau ființa, și din pricina cărora ea avea credința mai mică, mai omenească, mai veche, că nu putea trece ea mai departe pentru cele ce erau în ochii ei și nici nu avea ea atâta iubire ca Maria, căci iubirea crede mult, crede mereu, crede totul, crede sfânt și crede ca Dumnezeu.

Voi, cei ce vă strângeți lângă izvorul Meu de cuvânt, vă ies mereu înainte și vă întâmpin cu îngerii și vă hrănesc din gura Mea când veniți să ne bucurăm aici, unde-Mi am Eu coborârea Mea. V-am trimis carte că vă voi ieși înainte cu slava Mea ca să vă dau și ca să Mă cunoașteți tot mai desăvârșit și să stați credincioși, că n-aveți, fiilor, de unde să mai aflați pășune curată, hrană mereu, că e numai otravă și credință lepădată apoi, și este scris în Scripturi această vreme rea, pe care Eu, Domnul, trebuie s-o scurtez pentru cei credincioși, așa cum am făgăduit. Fiți înțelepți, căci Eu după ce am fost botezat M-a purtat satana prin duhul ispitirii ca să Mă împingă să fac ca el, să zic ca el, și l-am biruit mereu prin voia Tatălui în Mine și

prin ascultarea de Tatăl, Căruia Eu Îi închin toată lucrarea Mea. O, fiți înțelepți, ca să luați de la Mine pildă și ca să puteți și voi birui așa cum Eu am biruit toată ispitirea care lucra spre Mine ca să încerce calea Mea. Nici voi nu sunteți lipsiți de ispitiri dacă Eu n-am fost, dar Mă aveți pe Mine dreptar pentru biruință asupra diavolului, numai să iubiți voi să călcați pe urmele Mele, fiilor, căci altfel nu aveți putere în lupta lui satana spre voi. O, atâtea suflete au băut din acest izvor de Duh Sfânt mai bine de jumătate de veac, de când cuvântul Meu se varsă peste pământ prin acest izvor, și puțini au fost să nu se lase ispitiți și trași iarăși din lucrarea veghii sfinte, și au pățit aceștia ca și cele cinci fecioare neînțelepte, care n-au vegheat până la venirea Mea și pentru ea și pentru iubirea Mea cu ele.

Luați din Duhul Meu! Când luați din duhul vostru sunteți slabi și vă ispitește slăbiciunea voastră, dar când luați din Duhul Meu, se fac tari pentru Mine și cei care vă văd îmbrăcați în Duhul Meu, și măcar nu vă mai încurcă ei mersul vostru cel sfânt. O, fiți sfinți, că Eu sunt sfânt! Aceasta este viața cea cerută pentru cei ce Mă iubesc așa, și nici să moară nu mai pot ei, căci sunt ca îngerii. Fiți înțelepți cu multul când vă grăiesc, căci îngerii cântă mereu. Cântați și voi ca ei, mereu cântați, căci cei ce nu cântă nu sunt ca îngerii. E mare taină să cântați ca îngerii, nu e o nimica toată această taină, căci îngerii sunt slava Mea și se umilesc mult, ca să nu se ardă lângă focul slavei Mele cea vestită de ei, căci ei umplu cerul și pământul și spun cântând și vestind: *«Sfânt, Sfânt, Sfânt, este Domnul Dumnezeu Savaot; plin este cerul și pământul de mărirea Lui!»*.

Iată ce vă spun: mărturisirea este pentru cei ce văd, pentru cei ce aud și văd, așa cum îngerii aud și văd și mărturisesc, așa cum Avraam a văzut și a auzit și a mărturisit, și așa cum Eu, Domnul, l-am văzut pe el și l-am auzit și l-am mărturisit credincios Mie și neprihănit prin credința lui, căci nu s-a îndoit nici cât de puțin de întâlnirile Mele cu el, de grăirea Mea cu el, după ce Eu am socotit să lucrez peste el. Numai cei ce aud și numai cei ce văd de la Dumnezeu, numai aceia pot mărturisi, iar altfel omul mărturisește de la el. Eu, Domnul, mărturisesc de la Tatăl și nu fac voia Mea sau gândul Meu sau cuvântul Meu, ci fac voia Tatălui Meu, Care este în ceruri, iar mărturia Mea este duhul proorociei, este duhul mărturie. Amin.

V-am spus acestea vouă ca să le știți de la Mine, că trebuia să vi le spun și să le știți pentru duhul umilinței din voi, fiilor, iar cel ce are urechi de auzit, să audă de la Dumnezeu. Amin. Eu voi sta cu voi în cuvânt iarăși, că am pe botezătorul Meu Ioan cu acest praznic de Bobotează, și vă spune el acum așa:

— **I**n Iordan l-am botezat pe Domnul și l-am auzit grăindu-mi să mă aplec și să-L botez cu apă, și l-am văzut, și l-am auzit apoi pe Tatăl mărturisindu-L pe El din ceruri, zicând: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit. Ascultați-L pe El!»*. Aceasta este mărturisirea mea cea de la Iordan, și ceea ce am văzut și am auzit, aceea am mărturisit. Amin.

— **O**, Botezătorule al Meu, masă de cuvânt de Bobotează am așternut Noi în zi de praznic sfânt. Avem de lucrat în ziua aceasta și în cea de după aceasta, ziua cea pentru tine, pentru sărbătorirea ta lângă Mine cu praznic de Bobotează, căci suntem cântați de îngerii cei mărturisitori, care umplu cerul și pământul de mărirea lui Dumnezeu.

Rostesc cuvânt de Duh Sfânt peste ape și pun peste ele prin mâna și prin cuvântul celor unși pentru slava Mea cea de acum, și spun:

Se binecuvintează și se sfințește apa de Bobotează și cei ce se binecuvintează și se sfințesc prin ea în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh! Amin. Din ape în ape să se reverse pentru cei credincioși Boboteaza aceasta și binecuvântarea ei, aici rostită acum, iar peste cei necredincioși să lucreze ea înviere și trezire și iubire, și credință apoi prin iubire. Amin.

Pace vouă, fii ai poporului Meu de la izvor, că Mi-ați așezat masă de Bobotează și poposesc cu voi și cu poporul care vine ca să ia!

O, pace vouă, celor ce veniți venind! Veniți, fiilor, ca să petrecem cerește aici și să ne vadă Tatăl, și El întru Mine binevoiește, și apoi Eu întru voi, dacă veți fi voi asemenea Mie ca să auziți și să vedeți și să mărturisiți. O, v-aș grăi vouă despre purtarea voastră înaintea Mea. Vă trebuie mai multă râvnă, mai multă împlinire ca să fiți după chipul și asemănarea Mea și să pot Eu mult în voi și pentru voi împotriva satanei, care vă ispitește pe voi din pricina Mea că Mă iubiți. El ispitește pe Dumnezeu și pe cei ce-L iubesc pe Dumnezeu. Voi însă să nu ispitiți, ci să fiți credincioși ca Avraam, că frumoasă este cartea lui cu Mine, și am putut să așez prin el pe pământ pe Dumnezeu și mărturisirea cea pentru Dumnezeu, și am binecuvântat în el pe toți cei de după el fii ai credinței cea fără de prihană în lucrarea ei, cea fără de ispitire pentru adevărarea ei.

Vă cuprind în cuvânt, și așa vă înfățișez Tatălui, căci îngerii umplu văzduhul de cântare pentru slava Mea cea de aici. Amin.

O, Tatăl Meu, preaslăvește pe Fiul Tău, Tată! Amin.

— **A**ceasta fac Eu, Tatăl, o, Fiul Meu iubit. Peste toată sărbătoarea Ta de azi, Eu stau cu cerul deschis pentru intrarea și ieșirea sfinților și a îngerilor slavei zilei de Bobotează a Ta, și spun peste cei adunați și peste cei ce vor mărturisi acest cuvânt: Tu ești Fiul Meu Cel iubit, Unul Născut din Mine mai înainte de vecii și ești Lumină din Lumină și Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat și ești de o Ființă cu Mine, Fiule scump al Meu, și întru Tine Eu, Tatăl, binevoiesc, și aceasta este mărturisirea Mea cea despre Tine, Cel ce ești, Cel ce ai fost și Cel ce vii, căci așa este scris, și în Tine se împlinesc toate cele ce sunt scrise să fie, iar Eu, Tatăl, Te mângâi și-Ți mângâi bucuria Ta între cei credincioși ai Tăi, căci ei sunt cei ce Ne mângâie pe Noi pe pământ, o, Fiule scump, Fiul Meu iubit Emanuel, și botezat pe pământ de Ioan în râul Iordan acum două mii de ani, o, Fiul Meu iubit. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2012

Cuvântul lui Dumnezeu la soborul sfântului Ioan Botezătorul

Cer nou și pământ nou se întocmesc prin cuvânt. Botezul cu Duhul Sfânt și cu foc. Strigare spre pocăință către cei care păcătuiesc. Cel credincios va fi ocrotit ca Avraam.

Cartea Mea din zilele acestea se face cale a Mea peste pământ cuvânt, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă așez în ea cu îngerii și cu sfinții, cuvântând ei de lângă Mine celor ce cred în Mine și celor ce nu cred, iar cei ce nu cred când citesc în ea zic că e o făcătură omenească ea și zic așa pentru ca să nu creadă și pentru ca să-și poată ei purta pașii și mintea cum vor ei pe pământ, dar când glasul conștiinței îi neliniștește, atunci ei se întreabă: O, ce vom face dacă este Dumnezeu și dacă este El acest cuvânt?

Mă așez iarăși cu masă de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Ești mic, ești puțin, dar ești credincios venirii Mele

și are cerul casă și masă cu tine pe pământ. Mă așez în cartea venirii Mele cu sfinții și cu îngerii, iar tu înveți carte din cer pe pământ, căci Eu M-am dus la Tatăl ca să vin, și iată, tu Mă aștepti să vin, și Eu vin, și acolo unde ești tu sunt și Eu. Mi-am pregătit locaș aici cu tine pe pământ, și acolo unde sunt Eu ești și tu, poporul Meu cel credincios. O, cât bine dau să fac cu tine pe pământ peste oameni, că milă Mi-e de ei! Pământul este facerea Mea, este al Meu pământul, iar omul stă nepăsător pe pământ de Făcătorul cerului și al pământului. Bunătatea Mea îi dă omului putere pentru pocăință, dar trebuie să fac ceva ca să Mă cunoască deslușit omul că sunt Făcătorul cerului și al pământului, și apoi să-i dau lui statornicie, și acestea vin din cer peste om, și tot pe neașteptate vin, căci Eu, Domnul, fi-va să-Mi arăt biruința cea de la sfârșit de timp curând, curând.

Ioan, Botezătorul Meu, a fost îngerul care a mers înaintea Mea pe calea arătării Mele la Iordan, iar cine citește în Scripturi înțelege această împlinire atunci. Mare și sfânt ucenic Mi-a fost el Mie, căci cel ce este mărturisitor despre Mine, pregătindu-Mi cale între oameni, acela Îmi este ucenic. Duhul proorociei l-a călăuzit pe el pe pământ în toată vremea, iar aceasta de la Tatăl a avut peste el așezat, și striga el cu glas chemător peste poporul Israel: «*Pocățiți-vă, că s-a apropiat la voi împărăția cerurilor!*». Numai cei ce se pocăiesc de relele lor multe, numai aceia primeau așezată în ei această împărăție, pe Împăratul ei, Iisus Hristos, Care vine să-Și adune popor nuntaș, căci El este Mire.

E masa de nuntă a Mirelui Hristos această masă de cuvânt. Venirea Mea cea de azi așa este, și numai cel ce dă din calea lui Scripturile cele de atunci, numai acela nu pricepe împlinirea aceasta. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu acum. Cine pricepe această împlinire? Numai cel ce citește ca să înțeleagă împlinirea acestei Scripturi, numai acela pricepe venirea Mea pe pământ sub numele Meu cel de la sfârșit de timp: Cuvântul lui Dumnezeu. Cu oști din cer vin când vin cuvânt în carte, iar vederea aceasta cerească se face cuvânt, ca să poată purta omul slava Mea lângă el, căci slava venirii Mele este cuvântul, așa cum și la început a fost când toate s-au făcut prin cuvânt.

Cer nou și pământ nou pregătesc spre vedere, și slujesc aceasta prin cuvânt rostit, și apoi împlinesc la vedere. Nu este nicăieri pe pământ loc de școală unde să poată omul merge ca să iasă el înțelept al Scripturilor așezate pe pământ de la Duhul Sfânt. Învățătorul care-i dă omului pricepere ca să știe este cuvântul Meu, cuvântul acesta și cartea lui cea de azi, cartea care deslușește Scripturile în toată pătrunzimea lor. Mare sfială să purtați în voi când vă așezați față în față cu cartea cuvântului Meu de azi, o, fii ai acestui cuvânt, și voi, oameni care vă uitați în ea ca să vedeți ce este așezat în ea sau ce se mai așează spre citire! E cerul coborât și învăluit în taina cuvântului, care se face sul de carte pe pământ, precum este scris. Cine a priceput acum două mii de ani taina botezului Meu în Iordan? Totul a fost învăluit în taina și în credința îngerului Meu mergător înainte la Iordan, Ioan Botezătorul. Când oamenii care-L dau pe Domnul deoparte de pe pământ ca să fie ei mari se ridică să domnească, își curăță ei calea de cei tainici ai Domnului dintre ei, iar pentru această lucrare rea sunt îndemnați de înseși păcatele lor, de care ei stau nedespărțiți, căci altfel ei nu pot. Când păcatul se face viață înșelătoare în om, nu mai poate omul să stea fără păcat. O, și e numai păcat pe pământ, ca pe vremea cea de dinainte de potop pe când striga Dumnezeu cu Noe la oameni să lepede păcatul și să nu pregătească ei potop peste ei prin păcatele lor, căci aceasta aduce pe pământ păcatul

săvârșit de om.

Îngerul Meu cel vestitor la Iordan, Ioan Botezătorul, vestit prin Scripturi să vină înaintea Mea pe calea arătării Mele, acesta Îmi este ucenic și este mare între cei din cer. Cu praznic de Bobotează îl așez pe el în cartea Mea mărturisitor, că am carte, am casă pe pământ, în care Eu cu sfinții vin. Amin.

— «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!*». Această Scriptură vestesc eu, Botezătorul Tău la Iordan, Mielușule al Tatălui, Care ridici pe umerii Tăi păcatele lumii, și ai ridicat apoi crucea și ai dus-o, și Te-a dus ea sus pe Golgota, având ea greutatea tuturor păcatelor neamului omenesc, o, Doamne. Când Tu vii în cartea Ta cuvânt cu sărbătoarea unui sfânt, atunci cete cerești vin cu Tine și cu el, căci Tu așa călătorești și sărbătorești și prăznuiești. La praznicul de Bobotează a Ta sunt cu Tine aici și cu mulțime de îngeri și de sfinți mărturisitori și botezători multora pe pământ cât au stat. Eu Te mărturisesc botezat de mâna mea în apa Iordanului acum două mii de ani când am spus, văzându-Te venind: «*Iată Mielul lui Dumnezeu Care ridică păcatele lumii!*», și Ți-am proorocit atunci suirea Ta pe cruce, Doamne, ca să mori pentru lume, căci Tatăl pentru aceasta Te-a trimis atunci pe pământ. Pentru lumea cea scăldată în păcat trebuia să moară Dumnezeu, Dumnezeul milei, căci ea n-a vrut și nu vrea să moară pentru El, așa cum sfinții au voit pentru numele Lui.

Puțini știu că noi am lucrat mult împreună, Doamne, în pustie până la arătarea Ta și a mea la Iordan. Ai fost atâta de smerit în cuvânt și la înfățișare înaintea mea! A trebuit să-L întreb pe Tatăl, Care m-a trimis să botez cu apă, iar Tatăl mi-a spus: «*Peste Care vei vedea Duhul coborându-Se și rămânând deasupra Lui, Acesta este Cel ce botează cu Duhul Sfânt*», și Tatăl era în Tine, Doamne, iar eu am văzut și am mărturisit că Tu ești Fiul lui Dumnezeu, ca să audă aceasta ucenicii mei și să meargă după El, după Tine, Doamne.

Trebuia să Te arăți la Iordan, Doamne Mieluș. De aceea am venit eu, cel ce botezam cu apă, și le-am talmăcit despre Tine iudeilor, ca să rămână mărturia mea despre Tine între ei, și toți m-au cunoscut atunci prooroc mare, dar cei plini de pofta păcatului se temeau, așa cum și de Tine s-au temut după ce ne-am arătat ca să ne începem lucrarea propovăduirii pe când aveam noi treizeci de ani.

O, numai de tainele cele cerești din Scripturi, numai de ele ar fi să se îngrijească oamenii pe pământ. Nu le este dat să creadă, nu este aceasta a tuturor, Doamne. Numai cei scriși în cartea vieții Mielului, numai aceia sunt poporul Tău cel credincios, pe care mereu Ți l-ai ales dintre oameni ca să lucrezi în mijlocul lui tainele Scripturilor Tale, vestite din vreme prin prooroci, și apoi împlinirea lor pe pământ și cartea împlinirilor scrise, cuvânt scris și mărturisitor prin cartea lui.

Am stat azi cu mare dor și cu cerească iubire în sărbătoare de Bobotează lângă Tine cu fiii poporului Tău cel de azi. Am stat așa cum am stat la Iordan, aproape Ție. Și acum eu Te mărturisesc:

Iisus Hristos, Mielul lui Dumnezeu, este Cel ce botează cu Duhul Sfânt, și de aceea Tatăl a trimis în chipul porumbelului pe Duhul Sfânt deasupra creștetului Său în ziua de Bobotează a Domnului în Iordan acum două mii de ani. Eu cu apă am botezat, iar El cu Duhul Sfânt și cu foc. Foc este cuvântul Lui peste cei ce nu primesc cuvântul în numele Duhului Sfânt al adevărului. Duhul Sfânt este pentru cei credincioși, iar focul este pentru cei necredincioși, care veșnic mânia pe Domnul prin necredința lor cea rătăcitoare între oameni, ca pe vremea

regelui Irod atunci, ca pe vremea arhiereului Caiafa atunci, și cărora le-a venit greu că a venit Domnul pe pământ și S-a arătat, căci aceștia se scaldau în păcat, iar Domnul este fără de păcat, și tot așa îi curăță pe cei ai Lui, ca să fie ei ai Lui apoi, fără de păcat, dar pentru aceasta trebuie credință și trebuie pocăință, iar eu așa am strigat către iudei: «*Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!*».

O, tot așa strig și acum, Doamne Mieluț. Suntem cu praznic de Bobotează între cei mai mici ai Tăi la sfârșit de timp, și din mijlocul slavei Tale strig spre duh de pocăință pe cei ce stau în păcat, căci necredința vine de la păcat, și este ea haina care acoperă păcatul, ca nu cumva să se teamă păcătoșii de ispășirea păcatului lor, de botezul cel cu foc peste ei.

N-au oamenii putere să fugă de păcat, Doamne. E mai puternic decât ei păcatul, căci l-a scos din rai pe om păcatul. Noi însă suntem din partea Tatălui și ne rugăm Lui de duh de pocăință peste oameni, de inimă nouă în ei, de schimbare de la Tatăl în ei, căci ei nu pot.

Binecuvintez pe poporul Tău. Înconjoară-l pe el cu sfinții Tăi îngeri, Doamne! Zi și noapte să slujim noi, cei din cer, lângă toate puterile cerești pentru slava Ta cu poporul Tău cel azi credincios pe pământ!

Pace ție de la Domnul și de la toți sfinții Lui, popor al venirii Domnului pe pământ cuvânt! El are lopata în mână și are grijă de grâu, iar cu pleava face foc mare și va curăți pământul de păcat. Pace ție! Cântă-I Domnului cântarea venirii Lui la tine! El te acoperă în mantia Sa și te ocrotește ca pe Avraam în vremea aceea, căci te-ai lăsat adunat de El, o, popor puișor, ca să te ocrotească El sub mantia Lui.

Și acum, Domnul Cel mărturisit de mine la Iordan acum două mii de ani este Cel ce sfârșește în cartea Sa cuvântul de Bobotează, și au stat cu El sfinții Lui aici la izvor, și popor credincios a venit la izvor și s-a așezat înaintea Lui, și prin glasul Domnului Duhul Sfânt a fost peste el. Amin.

— **E**u, Domnul Iisus Hristos, binecuvintez intrarea și ieșirea sfinților Mei și a îngerilor Mei. Eu, Domnul, Mielul lui Dumnezeu, binecuvintez intrarea și ieșirea poporului adunat la izvor, cu praznic de Bobotează fiind el întâmpinat și hrănit, iar îngerii Mei îl vor însoți pe calea lui înapoi. Cu Duhul Sfânt botez Eu, cu învățătura Lui botez, căci așa a mărturisit Ioan botezul cel de la Mine lângă botezul lui cel cu apă. Când cei trei îngeri ai Treimii dumnezeiești au venit sub stejar la Avraam, i-au botezat ei cu Duhul Sfânt pe cei credincioși, iar pe cei păcătoși i-au botezat cu foc, iar Avraam avea un popor mititel, și cu el a biruit Domnul pe toți dușmanii lui și pe toți regii lor, că mare a fost binecuvântarea Mea de peste el! Stăpânirea Tatălui Meu este facerea Lui toată, cerul și pământul, nu este a omului ea, iar omul să se supună așa cum s-au supus lui Avraam regii dușmanilor lui. Văzutele și nevăzutele sunt slava lui Dumnezeu și vin ele spre mărturisirea Făcătorului lor, iar altfel nu va fi. Amin.

Pace ție, Israele român, fiu al lui Avraam, părinte al celor credincioși! Făgăduința Mea de peste el e mare, și am în cer mulțime mare de popoare, mulțime mare de sfinți din toată seminția și limba și poporul și neamul de pe pământ, mulțime mare de popor sfânt, cât stelele cerului de mult, și acest popor este poporul făgăduinței Mele făcută lui Avraam cel credincios, omul lui Dumnezeu pe pământ atunci, Avraam. Acest popor din cer este azi ocrotitor ție, celui mai mic al făgăduinței cea de atunci făcută lui Avraam, dar voiesc să citești bine și să înțelegi ca Dumnezeu, o, poporul Meu, popor al înțelepciunii cea de sus pe pământ, căci Eu stau în mijlocul tău cu Duhul

Sfânt Povățuitorul și Botezătorul celor credincioși, stau mereu cu tine, o, fiule mic, o, popor micuț, întru care Domnul binevoiește acum pe pământ. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2012

Duminica vameșului și a fariseului

Întristarea inimii după Dumnezeu îl curăță pe om de păcat. Învățătură pentru ființa Domnului în om. Oamenii au nevoie de pilde de urmat.

Coborârea Mea cuvânt pe pământ se aude venind și se așează în carte și se împarte apoi, și este marea venirea Mea cea de acum, și îngerii Mei o slujesc pe ea, iar tu, poporul Meu, Îmi ești sălășluire, Îmi ești adăpost și Îmi ești mărturisitor.

Sunt Domnul Iisus Hristos și Mă vestesc cuvânt peste pământ și grăirea Mea de azi e atât de dulce, cât nu se așteaptă omul de dulce! Am grăit cu tărie de cuvânt prin prooroci și Eu Însumi apoi acum două mii de ani, ca să se înfiereze păcatul și să-l eliberez de el pe om prin credința lui în venirea Mea cu învierea celor păcătoși, dar întotdeauna cei plini de sine și iubitori de păcat s-au răsculat ca niște stăpâni, ca niște drepti, și au dat pe Domnul și pe prooroci și pe sfinți la pedeapsă și la vină, căci diavolul știe că Eu i-am zis omului să stăpânească peste pământ și peste cele de pe pământ, dar se face că uită că am zis să-L iubească omul pe Dumnezeu cu toată ființa sa și să nu ia în deșert numele Domnului, iar dacă omul n-a ascultat așa, s-a făcut vrăjmașul Meu apoi.

O, poporul Meu, îi place omului să se creadă al Meu pe pământ, dar dacă el nu se face Mie plăcut, zadarnic nădăduiește el că este al lui Dumnezeu. Aduce jertfă omul în numele Domnului și face mult bine și se împarte cât îi place lui, dar dacă el nu se face plăcutul Meu, iubitul Meu prin iubirea Mea din el, nici jertfa lui nu este plăcută Mie. O, trebuie să se umilească mult omul prin lucrarea jertfei. E de ajuns să nu se facă plăcut celor din jur cu firea lui, cu aluatul ei cel omenesc, și, gata, jertfa lui nu este plăcută lui Dumnezeu. O, cât de dureros am strigat prin profeti către cei îngâmfați ai lui Israel, care se răzvrăteau mereu împotriva Domnului și al căror cap era bolnav, la fel și inima! Strigam la ei cu tărie de cuvânt și le spuneam: «*M-am saturat de arderile de tot ale voastre și nu am plăcere de la ele. Cine vi le cere pe acestea? O, nu-Mi mai aduceți jertfe deșarte! Urgisesc tămâierile voastre și adunările la praznice și nu pot să mai îndur fărădelegea aceasta și au ajuns Mie povară acestea. Ajunge! Îmi întorc privirea în lături când ridicăți spre Mine mâinile. Când înmulțiți rugăciunile nu vreau să le mai ascult, că aveți sânge pe mâini. Spălați-vă și curățiți-vă! Sfârșiți cu răul înaintea Mea și căutați cu dreptatea și cu mila spre cel sărman și apăsător, ca să vă curăți de păcate și să vă bucurați de bunătățile Mele, iar dacă nu veți vrea, veți fi tăiați, căci gura Mea grăiește așa*».

O, fiilor, dacă omul nu se face plăcut lui Dumnezeu, nici jertfa lui nu-l este Domnului plăcută, și trebuie umilință mare în om, măi fiilor. Am arătat în vremea aceea învățătură multă peste mulți și am spus despre un fariseu și despre un vameș, care se rugau într-o zi în templu, fiecare în felul lui. Fariseul a adus Domnului mulțumire pentru faptele lui cele bune, care în mintea lui îl ridicau deasupra vameșului, și spunea el aceasta înaintea lui Dumnezeu, iar vameșul a adus Domnului pocăință pentru păcatele lui și jale cu inima pentru cerere de milă asupra lui, și iată jertfă plăcută Mie: umilința inimii omului, care-și osândește păcatul său.

O, poporul Meu, e dulce grăirea Mea de azi cu omul, e

dulce cât nu se așteaptă omul să audă din gura Mea, dar acum este vremea iubirii dintre Mine și om, dintre Mire și mireasă, și tot așa dau să grăiesc și cu omul și să-l îmbiu spre pocăință și spre umilință și spre iubire de Dumnezeu apoi. Se mângâie omul cu cele ce zice el că face în numele Meu și înaintea Mea și a oamenilor, dar nu aceasta îl eliberează pe el de păcatele lui, ci numai întristarea inimii după Dumnezeu, numai umilința și pocăința mereu, numai acestea îl fac pe om plăcutul Meu, și apoi îl fac sfânt. Sfinții Mei nu se mai gândeau la nimic pe pământ, decât la păcatele lor și la Dumnezeu ca să-i ierte pe ei, și apoi la înțelepciunea cea de sus, care venea cu har peste ei prin gândirea lor la Dumnezeu. A fost un sfânt pe pământ care avea în chilie o icoană a celor din cer și a luat-o pe ea și a așezat-o în fereastra cea mică a chiliei ca să nu mai vadă el pe cele de afară și să-și încânte și să-și bucure ochii și inima, ci numai pe Domnul să-L vadă cu ochii și cu inima lui, și așa își lucra el la mântuirea lui de păcat și așa își odihnea pacea inimii și nu altfel.

O, trebuie trudă multă pentru ființa lui Dumnezeu înăuntrul inimii și a vieții omului. Trebuie stăruință pentru aceasta, trebuie cât nu gândește omul de mult aceasta. Trupul ostenește tot mai mult când are prea puțin pe Domnul în el, căci Domnul este Dumnezeul puterilor, iar omul trebuie să-și facă în el putere numai prin multul stat al Domnului în el. Se cunoaște pe dinafară cât Îl iubește omul pe Dumnezeu, iar cele ce intră în om îl dovedesc pe el cât își caută în el sălaş Domnului.

Te-am învățat, popor al venirii Mele de azi, și tot așa l-am învățat și pe om, să se oprească de la cele ce nu-l sfințesc pe el și am spus: oprește-te, omule, de la mâncatul de carne și de cele ce ies din carne! Oprește-te, omule, de la mâncatul de pește ca să poți fi curat de păcat, căci apele s-au întinat cu toate păcatele de pe pământ și peștele se scaldă în păcatele de fiecare zi ale omului și în carnea omului și se atinge de om cele din ape și-i iau puterea de sfințenie și-i iau lui voința și-i iau pășarea de suflet și rămâne numai trup omul, căci ceea ce mănâncă, aceea este omul. I-am spus omului să se uite la Mine, și așa să fie și el la înfățișare, căci trebuie să semene cu Mine omul, nu cu lumea cea despărțită de Dumnezeu. O, i-am spus omului să lepede cu totul desfrânarea în trupul lui și pofta cea păcătoasă a lui și a inimii lui, și l-am învățat să sfințească așa pământul cu călcătura lui, că e plin pământul de pașii omului păcătos, care arde pe unde merge, și plânge pământul la Mine și-Mi spune de greutatea de pe el, care dă să-l afunde în jos. I-am spus omului să nu se mai însoare, să nu se mai mărite, că face aceasta pentru păcatul trupului său, nu pentru Dumnezeu, nu pentru mântuirea lui. I-am spus omului să fie curat și să se pregătească pentru Cel curat, pentru Domnul în el, pentru cele sfinte, care se dau celor sfinți.

O, i-am arătat omului toată calea lui spre întoarcerea la Mine, și i-am arătat în vremea aceasta mai mult decât oricând să nu iubească pe nimeni pe pământ ca și pe Dumnezeu, căci Domnul nu poate să fie iubit cu jumătăți de măsură. O, îi place omului să se creadă al Meu pe pământ, dar dacă el nu se face plăcutul Meu, iar Eu plăcutul lui, zadarnic îi place lui să se creadă al Meu. Nu are omul îndrumător, nu are oglindă în care să vadă chipul pe care trebuie să-l poarte. E nevoie de oameni iubitori de Dumnezeu cu mare umilință în ei, cu mare grijă să nu se creadă ca fariseul din parabolă, care s-a crezut plăcutul Meu. O, e nevoie de oameni sfinți cu viața și cu înfățișarea, ca să vadă oamenii și să se ia după cineva văzut, care-L împarte pe Dumnezeu la cei neputincioși cu credința și cu fapta. E nevoie de slujitori sfinți ca Dumnezeu, care să-L împartă celor

sfinți pe Domnul, și nu celor ce stau în păcat, și cu multă cumințenie și taină să lucreze ei aceasta, că pe pământ toate cărările duc la moarte, duc la deșertăciunea vieții și la păcat, iar cei ce vor să-și scape viața spre Domnul au nevoie de călăuzitori smeriți cu inima și cu fapta și cu bucuria inimii, căci mântuirea e lucrare cu mare stăruință până la sfârșitul a toate, pentru ca toate apoi să se facă noi, cer nou și pământ nou așteptând toate, căci făgăduința a fost făcută, iar Dumnezeu a fost mereu adevărat prin jurământ și prin făgăduință, precum este scris. Amin.

O, fiilor, toate câte sunt și se lucrează de om pe pământ, nasc în Mine învățătură peste om. Așa am lucrat în toate vremile omului și am dat să-l trezesc la învățat și să-l ajut și să-l așez pe calea lui cu Mine. Fericit cel ce M-a primit și M-a ales când i-am bătut în poartă, când am venit să-i dau! Nu mai dă omul de Mine pe pământ! Vin din cer la el și bat la poarta lui să-Mi deschidă și ca să stau cu el în casa lui în vremea aceasta grea pentru cel ce voiește să aibă viața lui întru Mine. Să-Mi dea omul primire și hrană și iubire să-Mi dea!

Iată, e vreme cu ger și cu neaua cea multă a iernii și n-au păsărelele hrană, fiilor. Faceți acoperișuri mici și puneți sub ele hrană ca să se adune păsărelele la mânuța voastră cea dăruitoare pentru viața lor. Cum le primiți pe ele așa Mă primiți pe Mine, fiilor. Așa vin și Eu la voi, cum vin ele în zbor spre streășinile căsuțelor voastre ca să caute la voi iubire și milă și hrană fiindcă sunteți ai Mei, și să mulțumească lui Dumnezeu pentru purtare de grijă spre ele, iar Eu trebuie să vă învăț aceasta și să faceți voi așa. Sunt păsărele care nu pleacă nici iarna și stau și atunci pe lângă voi, așa cum Eu stau mereu cu voi și nu plec. E pildă adâncă aceasta ce vă spun Eu acum, și mare mulțumire aduc cerului păsărelele pentru toată grija voastră de ele. Aveți grijă de ele pe pământ, fiilor, iar Eu am grijă de voi în cer și vă aduc pe pământ grija Mea de voi. Bucuria aceasta să vă fie împletită cu multă umilință și mereu umilință, fiilor, căci cei ce fac fapte bune pe pământ se bucură de ele, se laudă cu ele înaintea Mea și așteaptă plată de la Mine, așa cum fariseul s-a lăudat ce face și ce este el înaintea Mea față în față cu cel nevrednic, cu vameșul cel ce-și zdrobea pieptul cu umilință și cu pocăință, cerând mila Mea peste el.

O, fiilor, mult cuvânt am și mult aș deșerta peste voi, că voiesc să luați de la Mine, dar voiesc să ia oamenii învățătura Mea de pe masa Mea cu voi, grăirea Mea cea dulce, atât de dulce, cât nu se așteaptă omul de dulce. Voiesc să-l înduioșez pe om, că n-are omul în inimă duioșie. Ridică omul mâna împotriva altui om, și n-are omul duioșie dacă face așa. Se răzbună om pe om, se sapă unul pe altul, se iau la întrecere unul cu altul în rele și în bune, și n-are omul duioșie dacă face așa. Duhul duios îl umple pe om de iubire și de milă și de răbdare; el nu lasă omul să se răzbune, căci umilința din om nu cunoaște aceasta, nu poate face răzbunare, ci rabdă iubind și umilindu-se spre vină, ca să nu pună vina peste semenii. Așa este Duhul lui Dumnezeu, și numai binecuvântare împarte el, numai iubire pentru ură, numai iertare pentru vină și pentru lovituri, numai bunătate pentru cei ce dușmănesc, numai răbdare sfântă în toate, măi fiilor.

O, fiilor, cuvintele voastre să vă fie de mângâiere unii altora, atât de dulci să vă fie ele, că mulți pe pământ folosesc cuvintele ca săbii, și aceia sunt lipsiți de înțelepciunea iubirii. Vă povățuiesc și de jos, numai să pricepeți voi trecerea Mea spre voi ori de câte ori se naște în Mine învățătură peste voi din ceea ce văd ca să lucrez apoi, căci Eu de aceea stau cu voi, ca să vă veghez și ca să lucrez peste voi facerea cea de la Mine,

fiilor. Voiesc să învețe toți cei ce iau de la voi învățătura Mea vouă și lor, voiesc să învețe toți peste ei lucrarea de nou Ierusalim și intrarea Mea la ei pe calea aceasta. E vremea venirii Mele cuvânt pe pământ pentru cei credincioși, care Mă împart, ca să rămână scrisă și auzită pe pământ venirea Mea pentru pregătirea celor ce cred ca Avraam în întoarcerea Mea cea de azi de la Tatăl la om ca să-i scap pe mulți de amestecarea cea de pe pământ. Amin.

Am stat cu voi în cuvânt, că am adăpostire la voi, fiilor. O, aveți grijă de păsărelele cerului când vin ele la voi după îngrijire în vreme de lipsă de hrană când neaua a acoperit pământul, și, în sfârșit, aveți grijă de venirea Mea la voi când Eu vin să vă îngrijesc pe voi, când vin din cer ca păsările cerului în zbor, când Eu vin la voi să vă aduc hrană cerească vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

23 ianuarie/5 februarie 2012

Duminica fiului risipitor și sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasilie, Grigorie și Ioan

Scriptura făgăduinței Duhului Sfânt. Biserica lui Hristos are în mijlocul ei duhul proorociei. Slujitorii bisericii lumii nu sunt oile Domnului. Cearta pentru întâietate la cârma țării aduce clătinare peste neamul român. Povește pentru neamul român. Strigare către slujitorii bisericii lumii.

In cuvântul Meu cel de azi, așezat de graiul gurii Mele în grădinița cuvântului Meu cel din vremea aceasta, voiesc să Mă fac Povățuitor celor ce iau din venirea Mea cea de acum, din învățătura Mea cea de azi, cu care azi Îmi desăvârșesc glasul Evangheliei Mele celei de acum două mii de ani, prin care M-am arătat și M-am vestit peste pământ Dumnezeu venit de la Dumnezeu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Fiul Tatălui Savaot, născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, și apoi din mamă Fecioară pe pământ între oameni ca să lucrez apoi lucrarea Tatălui pe pământ și să-i pregătesc omului întoarcerea lui la Dumnezeu, de unde el a căzut încă de la început. Eu sunt calea, Eu, Domnul Iisus Hristos, așa cum Mi-a fost numele Meu acum două mii de ani, și așa cum Îmi este el față în față cu cei credincioși venirii Mele de atunci, după care Eu am rămas cu toți cei care Mă iubesc, păzind ei poruncile Mele și mângâindu-i pe ei cu Duhul Sfânt Mângâietorul, pe Care L-am trimis lor când M-am întors în Tatăl, după ce am stat cu oamenii treizeci și trei de ani pe pământ.

Duhul Sfânt Mângâietorul, iată-L lucrând, așa cum am promis că-L voi da de mângâiere celor ce Mă iubesc! Cine sunt cei ce Mă iubesc? Cei ce păzesc poruncile Mele sunt cei ce Mă iubesc, și aceia au de la Tatăl pe Mângâietorul, căci așa am spus: «*De Mă iubiți, păziți poruncile Mele și Eu voi ruga pe Tatăl și alt Mângâietor vă va da, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din al Meu va lua și toate vă va învăța El pe voi și vă va vesti vouă*». O, așa fel de lucrare are El, iar unde El nu lucrează așa zadarnic se laudă omul că-L are pe El sau că lucrează în numele Lui. Ceată de prooroci avea în mijlocul ei biserica Mea cea de la început după ce Eu, Domnul, am plecat de pe pământ la Tatăl și am lăsat în mijlocul ei pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care lucra prin prooroci și vestea de la Dumnezeu, căci fără prooroci în mijlocul ei nu are biserica știre despre cele mereu astăzi de la Dumnezeu coborâte între oameni.

Nu poate omul socoti după minte sau după vreme sau după predanii lucrarea Duhului Sfânt, căci Dumnezeu poate oricând să ridice din pietre fii ai lui Avraam când timpul cere aceasta spre slava lui Dumnezeu și spre pregătirea lucrului Său

pe pământ. Pe Noe îl numeau toți nebun, dar Dumnezeu a lucrat prin el lucrarea Sa. Pe Moise îl socoteau în fel și chip egiptenii, dar Dumnezeu a lucrat prin el lucrarea Sa. Pe prooroci îi oropseau cei la care erau trimiși de Dumnezeu, dar Domnul a lucrat prin ei lucrarea Sa și Și-a deșertat prin ei vestirea Sa. Când am venit Eu pe pământ născut ca să desăvârșesc atât de mareț lucrarea Tatălui atunci, n-a putut să Mă cunoască și să Mă primească poporul Israel, dar Tatăl a săvârșit prin Mine lucrarea Sa și M-a arătat pe pământ între oameni Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, de o Ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut, și de atunci Tatăl a lăsat la rugăciunea Mea Lui pe Duhul Sfânt Mângâietorul peste pământ cu cei credincioși, și Care din Dumnezeu ia și lucrează și vestește și împlinește așa. Iată, așa am învățat Eu pe cei credincioși în vremea când pe pământ lucrau în numele Meu și cu puterea cuvântului Meu cei trei arhierii iubiți ai Mei: Vasilie, Grigorie și Ioan, atât de prigoniiți ei atunci de cei ce voiau să stea pe scaunul lui Dumnezeu în numele lui Dumnezeu așa cum erau ei nepregătiți cu viața și cu fapta pentru această mărire, căci Eu M-am arătat umilit când am stat cu oamenii pe pământ și aveam cuvânt tare împotriva păcatului și a fățărniciei omului, și așa au stat și acești trei urmași ai Mei, pe lucrarea cărora s-a întărit apoi pe temelia ei biserica Mea, care mereu, mereu a fost cea prigonită, așa cum Eu am fost. Nu Mă va găsi omul decât cu cei prigoniiți pentru numele Meu, pentru fața Mea în ei, în cei umiliți cu inima și blânzi cu răbdarea și cu iubirea și cu durerea, dar tari cu credința și cu zidirea Mea în oameni, credință făcătoare de Dumnezeu în om.

O, popor al cuvântului Meu, am intrat în carte cuvânt, că e sărbătoare din cer cu tine și cu sfinții în coborârea Mea la tine. Pomenim în ziua aceasta pilda fiului risipitor și pe cei trei mari ziditori de Dumnezeu în oameni, arhierii cu rangul după alegerea Mea peste ei în vremea lor. Cuvântul Meu e plin de dor, și dorul Meu se face cuvânt, și el este dorul Meu. Mi-e dor să grăiesc peste pământ în Duhul Sfânt Mângâietorul. N-are cine să Mă creadă din cei ce s-au făcut mari pe ei înșiși și stau pe scaune de biserică și de înțelepciune peste oameni. Eu însă plâng de dor în cer și pe pământ cuvânt de dor. Cine te nesocotește pe tine, poporul Meu de azi, acela Mă nesocotește pe Mine, căci Eu grăiesc în mijlocul tău și Mă așez peste pământ cuvânt. Pentru cuvântul Meu din mijlocul tău tu ești vorbit de rău în numele Meu în fel și chip de către cei ce-și zic dreptmăritori de biserică a Mea și care se dau păzitori ai celor sfinte, ale Domnului, dar nu sunt mulți aceștia care te vorbesc de rău, ci sunt mulți între ei care iau de la Mine în inima lor, căutând sămânța aceasta semănată de Mine în vremea aceasta a Mea pe pământ cu tine. Iată, nu încap între ei cu duhul proorociei, cu venirea Mea cuvânt la ei, și aceasta-i dovedește pe ei că nu sunt ai Mei, căci scris este: «*Cel ce este de la Dumnezeu ascultă cuvântul lui Dumnezeu și îl cunoaște și îl lucrează pe el*», dar iată, ei nu sunt dintre oile Mele și dintre păstorii Mei, nu sunt, căci oile Mele ascultă glasul Meu și îl cunosc, iar păstorii Îmi deschid când vin să cercetez turma, dar aceștia nu sunt dintre ai Mei, ci sunt dintre cei necredincioși, așa cum erau cei din vremea arhierilor Mei Vasilie, Grigorie și Ioan, care stând pe scaune de biserică îi prigoneau pe acești slujitori plini de Duhul Sfânt în ei și lucrând ei cu dor pentru soarta turmei credincioase pe pământ atunci, necăutând ei slavă de la oameni și stat înalt peste oameni.

Ca fiii risipitori, care risipesc averea, așa sunt cei ce stau pe scaune de biserică și nu-Mi îngrijesc turma, ci Mi-o risipesc prin nepăsarea lor de ea, și numai pe ei se întăresc pe scaune

peste turmă și n-au milă de ea și n-o păstoresc pe ea și vor doar mărire, folosindu-se de numele Meu și de haină de biserică pentru slava lor și atât, iar Eu pribegesc prigonit, căci fața Mea este cu cei umiliți, cu cei ce păzesc poruncile Mele, iubindu-Mă ei așa și luând din cer pentru hrana lor și pentru viața lor.

O, popor al cuvântului Meu, am văzut durere în țara ta și a Mea. Neamul român este cercetat acum cu încercare, cu vreme grea, cu neînțelegere la cârma lui. Cearta pentru întâietate la cârmă aduce peste acest neam încercare și clătinare, iar Eu, Domnul, privesc la răutatea cea din fiii minciunii, care cu minciună dau să-i încante pe cei neștiutori de adevărul care este și să împartă în părți acest neam. Am stat de veghe cu tine, tată, și am adus în mijlocul tău îndemn de rugăciune aparte iar și iar pentru țara ta și a Mea, căci locul de cârmuire a fost iar încercat de cei iubitori de mărire în acest neam, de fiii minciunii, dar Eu am biruit iar, căci te-am așezat lângă Mine rugător spre Tatăl pentru biruința Mea cu cei ce vor binele și pacea acestui neam. Voi căuta să-i dau jos de peste tot de pe locurile lor pe toți cei care scurmă după voia lor pe acest plai ca să se îngrășe ei cu multul de slavă de la oameni. Pe cei care s-au luptat cu răutate și cu minciună și cu urâtul graiului lor să pună mâna pe cârma neamului român, Eu, Domnul, i-am dat în lături, și așa voi face cu toți cei care vor ei de la ei dorire și putere să se suie și să cârmuiască, făcându-se pentru aceasta frați unii cu alții prin minciună pentru biruința cea pentru ei, dar nu va fi ca ei, căci răutatea este de la diavol, iar răbdarea și iubirea și durerea sunt de la Dumnezeu și sunt tari acestea împotriva răului prin cei ce iubesc acest neam, slujind ei cu credincioșie lui.

Îți mulțumesc pentru veghea ta lângă Mine, fiule poporul Meu, căci noi avem de lucrat de la Dumnezeu peste neamul român, iar duhul rugăciunii stăruitoare poate mult. Iată, slujitorii bisericii neamului român n-au milă de acest neam, nu plâng în vreme de zbcium și de vifor, și se îngrijesc ei de statul lor înalt peste turmă și atât, și numai tribut cer turmei, ca să-și facă ei stat înalt.

O, neam român, o, tată, câtă durere ajunge de la tine la Mine! Îți cer bani și iar bani mereu slujitorii de biserică, iar tu lor le dai, forțat fiind de ei, și nu-ți dai ție când le dai lor așa cum ei dau să te facă să crezi, dar când e să pui mână de la mână ca să ieși din datoriile care apasă țara, tu te răzvrătești atunci, căci așa te învață să faci cei ce te mint pe tine ca să joci în voia lor cea plină de dor de mărire unii peste alții cei ce vor să fie cârmaci. O, cum de nu te uiți ca să vezi bine pe cei ce-ți vor binele, și pe cei ce-ți vor voința ta pentru ei, pentru propășirea lor și atât? Voi lucra Eu din cer cu toți sfinții și-i voi scoate de pe locurile pe care ei stau și-și vor deschide ochii ca să vadă cu ei ceea ce este de văzut bine și voi birui Eu cu dreptatea Mea, căci neamul român este neamul Meu cel de azi și voi întări Eu la cârma lui pe cei ce iubesc acest neam, pe cei ce ostenesc pentru el la veghe pentru viața lui, pe cei ce iubesc dreptatea. Cei ce se zbat să pună mâna pe cârmă, aceia sunt cei ce vor să risipească, strângând doar pentru ei, dar cei ce cârmuiesc cu lepădare de sine, aceia nu risipesc nimic, ci chivernisesc peste tot și păzesc de dușmani și de datorii grele de purtat, și acolo să dai tu să ajuți frate cu frate, o, neam român, și nu să îngrăși pe păstori de biserică, pe cei care stau peste tine pentru slava lor și care-ți cer mereu să le dai ca să intri în rai, așa cum ei te învață când dai, și caută, tată, să vezi ce faci pentru paza ta, pentru țara ta, pentru ceea ce o apasă pe ea dinăuntru și din afară, că nu e bine să faci datorii la străini pentru tine cei ce stau la cârma ta ca să-ți dea, căci cei ce-ți dau

împrumut îți iau apoi pielea ca să le dai îndoit înapoi, și iată unde trebuie să pui tu ajutor, dar cine să-ți deschidă ochii și mintea să vezi și să înțelegi? O, plătește-ți datoriile casei frate cu frate, neam român, și nu mai da la preoți banii tăi, căci preoții n-au milă de lipsurile și de datoriile tale, iar ei n-ar fi să-ți ia dacă s-au făcut ție slujitori pentru sufletul tău, dar iată, ei îți iau mereu bănuțul tău și-ți promit că te duci în rai dacă le dai, dar când ești apăsător de datorii la străini ei nu te îndeamnă să rabzi frumos, să te povățuiască la bine și la răbdare și la frăție când este de trecut un greu, căci n-au casă de bani aparte cei ce cârmuiesc pentru tine, ci au ce este și atât, iar tu să nu le ceri mai mult, ci să ajuți și acolo, ca să nu intri sub robie dacă rămâi dator. O, cine te mai învață așa pentru veghea ta și pentru trezia ta în vreme de cumpănă? Iată, te învață cei ce te cârmuiesc acum, iar tu nu pricepi, și apleci urechea la cei ce te mint. Te răzvrătesc cei ce nu te iubesc, neam român, iar răzvrătirea lor care bate sus, spre locul cârmei de peste tine, aduce peste tine vremea rea, mânie de la Dumnezeu pentru neveghea ta, cheamă spre tine încercări și ispite, căci lucrarea diavolului este răutatea cea plină de răzvrătire și de minciună a celor ce vor să pună mâna cu forța lor pe cârma acestui neam.

Eu, Domnul, te trezesc spre veghe și spre știre de la Mine cum să-ți fie veghea și lucrarea, iar tu auzi-Mă și deschide-Mi și ia din Duhul Meu, o, țara Mea cea de azi, și fii înțeleaptă în vreme de greu, și iubirea Mea să te călăuzească pe tine, neam român, căci Eu sunt în mijlocul tău cuvânt de iubire, cuvânt de veghe, tată, peste tine, peste vatra ta, peste viața ta. Amin.

Am cu Mine în coborârea de azi pe arhieriei Mei, pe treimea de arhieriei ziditori de Dumnezeu în oameni. Slujitorii de biserică nu trebuie să zidească locașuri de biserică pentru oameni, ci trebuie să zidească oameni, căci adevărații închinători ai Mei nu sunt cei ce se adună în locașuri înalte și pline de slava celor ce slujesc în ele peste oameni, ci sunt cei care se închină în Duhul Adevărului în orice loc de sub cer, căci Eu pe aceia îi aud și le aduc împlinirea rugăciunilor lor când ei Îmi cer. Las acum duhul acestor arhieriei lângă cuvântul Meu cel învățător, căci duhul apostoliei și al proorociei este duhul care cârmuiește și zidește biserica Mea, și în clipa lucrului lui primește el de la Tatăl cuvânt lucrător.

O, binecuvântată este intrarea sfinților Mei și cuvântul lor cel acum rostit de ei! Amin.

— **A** cum se naște ceea ce noi grăim acum din Duhul Tău, o, Doamne mare al celor ce măreț Te-au iubit și Te-au urmat pe pământ! Duhul Sfânt Mângâietorul este mereu astăzi, mereu acum, și nu cei ce învață în școli sunt mari și au de grăit învățătura lor, ci acei care primesc de la Duhul Sfânt Mângâietorul lucrarea care trebuie lucrată când se ivește de lucrat peste pământ și peste om în duhul dreptății a toate, necăutând la fața omului, fie el împărat sau argat.

Din cer, dintre sfinții slujitori grăim noi acum în numele Tău peste pământ. Sfinții sunt vii și slujesc neîncetat, iar Tu binecuvintezi intrarea lor la slujbele de pe pământ când slujitorii Tăi liturghisesc Ție și Îți aduc ale Tale dintru ale Tale și când le dai lor pe cele sfinte ale Tale, care sunt pentru sfinți. Atunci noi, toți sfinții, ne împărtășim cu trupul și sângele Tău odată cu cei ce slujesc cele sfinte pe pământ, și tainic ne amestecăm și ne contopim, cerul și pământul laolaltă la masă, la cina Ta, Doamne.

O, s-au amestecat cu amestecătură mare cei ce s-au așezat slujitori de biserică și sunt greșiți mult înaintea Ta.

Strigăm la ei dintre cei cerești: Duhul să nu-l stingă ei! Duhul proorociei să-l primească ei spre îndreptarea lor, căci vai lor dacă vor face ca ei!

E rătăcire mare peste biserica neamului român. Mai bine de șaptezeci de ani au trecut de când ea a greșit prin capii ei și nu dă să se pocăiască de păcatul ei, ba stăruie încă în el. După ce că s-a învoit ea cu dușmanul care a cumpărat-o de a clătinat de la locul lor sărbătorile sfinților așa cum au fost ele așezate de părinții cei sfinți, și nu de oameni de știință, iată, iar dă acum să se lase cumpărată ea și înghițită de tot. Se mai miră slujitorii de biserică de ce stai Tu cu lucrarea Ta de cuvânt și cu poporul ei la mijloc în vremea aceasta pe vatra acestui neam. Iată, Tu nu poți lăsa să piară seminția Ta, biserica Ta, ortodoxia ei, și ai tras deoparte un petecuț din ea și ai pus la însămânțat această sămânță și o uzi mereu și-i dai din cer, Doamne. Ai întins mâna cea miloasă de ea acum douăzeci de ani când ai ieșit deasupra cu lucrarea cuvântului Tău, cu duhul proorociei peste biserica acestui neam, dar ea s-a tras în lături și a lovit și a hulit și nu Te-a cunoscut în cuvântul Tău de Păstor, în duhul proorociei, care are de cârmuit biserica, așa cum era ea la început, cu ceată de prooroci în mijlocul ei, precum scrie în Scripturile ucenicilor Tăi cei de atunci. Noi le amintim slujitorilor de biserică să nu uite de părinții cei sfinți, să nu uite nici de noi, căci neobosiți am vegheat să nu se strice sămânța ortodoxiei și să rămână curată această sămânță. Este în neamul român biserică cu sobor, care păstrează mersul sfinților și se luptă să nu se amestece ea cu cei eretici, cu cei desprinși, dar privim și la ei, căci și ei au lovit în lumina cuvântului Tău cel de azi și au acest păcat în mijlocul lor, căci nici ei n-au cunoscut glasul Tău de Păstor și duhul proorociei peste cei abătuți și răbdarea Ta cea multă peste fiii risipitori de slavă cerească și care mai bine de șaptezeci de ani s-au lăsat duși spre amestecarea care se voiește acum peste tot și dă să prindă sub ea turma neamului român prin arhieriei ei, iar ea nu știe ce dă să vină peste ea. O, nu-i lăsa să greșească încă o dată mai rău decât greșeala lor cea din urmă când au răsturnat prin neveghe datina sfinților părinți și sărbătorile sfinte ale lor! Antichrist dă să mute de la locul ei acum, de la semnul ei dă să mute și sărbătoarea Învierii Tale, dar Tu ridică-Te cu sfinții din cer și veghează, că pe pământ nu mai este veghe, Doamne! O, întărește și îngrădește pe poporul cuvântului Tău, că el este calea Ta și a sfinților Tăi peste pământ!

Lăsăm sărbătoarea de azi să se așeze pe masa poporului cuvântului Tău și vom striga noi apoi la cei ce stau pe scaune de biserică și le vom aminti lor de Tine și de sfinții Tăi, Doamne, căci noi aceeași suntem ieri și azi, așa cum și Tu, Același ești, și tot așa și lucrezi.

Binecuvântăm arhieriește pe poporul Tău cel mic, care s-a făcut cale a Ta peste pământ, că ai făcut din ei credință înaintea Ta, Doamne.

O, pace vouă de la Domnul și de la noi, treimea de arhieriei veghetori peste voi din partea Domnului și peste lucrarea Lui cea de azi, cu care El umblă azi peste pământ! Amin.

— **O**, pace vouă, vă spun și Eu, Domnul, arhieriei mari cu lucrarea în vremea voastră pe pământ! V-am făcut temelie întărită bisericii Mele, căci voi ați așezat-o bine pe ea pe temelia ei atunci. Nu mai am azi cu cine s-o întăresc pe temelia ei. Dorul de slavă al lor, al celor ce s-au așezat unii pe alții arhieriei în numele Meu peste biserică și încă se mai așează ca să se întărească ei și numărul lor și mai mult și ca să nu mai pot Eu să pot, o, aceasta este piedica pe care singuri și-o pun ca să nu mai poată nici ei merge și ca să-i prindă în mreaja lor străinii, fiii risipitori, cei

desprinși, care s-au smuls cu multul la număr și au plecat în lume ca să se cheltuiască și ca să calce peste averea Mea luată de ei, să calce peste numele Meu, care și l-au scris peste ei ca să se facă ei stăpâni peste lume, băgând frica în oameni că ei sunt toată puterea pe pământ, și în cer apoi. Eu însă am pusă deoparte slava Mea și o păstrez pe ea pentru ziua ei și o voi arăta pe ea cu cei blânzi și smeriți cu inima, cu cei credincioși venirii Mele celei de atunci și celei de acum cuvânt peste pământ, ca să fac cu cuvântul cerul cel nou și pământul cel nou pentru cei credincioși, care vor dăinui, pentru cei ce Mă iubesc așteptându-Mi întoarcerea și slava Mea cu ei și biruința Mea asupra vrăjmașului Meu antichrist, căci Eu sunt Mielul lui Dumnezeu și sunt scris în Scripturi să fiu biruitor la sfârșit de timp pe pământ, și iată, așa sunt și așa împlinesc, și nimeni nu pricepe taina Mea cea plină de biruință, nimeni decât Eu, și cei ce voiește Tatăl să le descopere lor. Amin, amin, amin.

*

Si acum intrăm în carte, o, sfinți iubiți ai Mei, căci voi ați fost iubiți de Tatăl și de Mine, că mult M-ați mângâiat cu lucrarea voastră cea plină de dor de biruință pentru Mine, că nu voiau cei din vremea voastră să Mă poarte așa cum trebuie să fie Domnul purtat de om, iar voi ați luptat cu inimă mare să rămâneți curați în credință și în iubire, și v-ați încununat ca și Mine, prin suferință apoi. Duhul Sfânt Mângâietorul a lucrat pentru voi și v-a scris în istorie marea voastră iubire de Dumnezeu și de oameni, iar biserica v-a primit de atunci și până acum de învățători mari peste ea, și ați rămas la cârma ei cu învățătura voastră, cu lupta și cu faptele credinței voastre, după Evanghelia Mea și a ucenicilor Mei apoi, căci Eu peste ei și prin ei apoi am așezat pe pământ biserica Mea și mădularele ei purtătoare de daruri, de la Duhul Sfânt Mângâietorul coborâte peste fiii credinței.

Nu mai am acum biruitori de partea turmei ca s-o păstreze pe ea în Duhul Meu. Nu mai am luptători cu inimă mare și cu viață la fel, ca să țină piept duhului rătăcitor și cotropitor peste biserică. Ascultarea de Dumnezeu și de sfinți n-a mai rămas lucrătoare prin cei ce s-au dus spre neascultare, și au tras aceștia turma de sub învățătura cea din părinți. Pilda fiilor lui Recab și ascultarea lor de strămoșul lor nu s-a prins de fiii bisericii, ci s-au tras ei de sub ascultare și au stricat tot aluatul, iar Eu am răbdat plângând în cer cu sfinții. Am luat atunci îndemn la răbdare, și au trecut aproape șaptezeci de ani, și am luat apoi o mână de inimi și le-am deosebit pentru credință tare și am întocmit peste ei început nou de biserică, pe temelia ei cea dintâi așezată și pusă la lucru de mâna Mea, de cuvântul Meu, care lucrează în vremea aceasta reparare a celor dărâmate de la locul lor. V-am avut pe voi din cer lucrători și v-am așezat de temelie a lucrului Meu cel de azi, a bisericii Mele înnoite prin cuvânt, că nu mai aveam cum să înnod firul și mersul, nu mai aveam, din pricina abaterii bisericii ortodoxe de la sfinți și de la părinți, de la care ea n-a mai luat și n-a mai dat ascultare lor, și s-a învoit cu dușmanul și s-a lăsat înșelată.

V-am coborât pe voi din cer și am binecuvântat cu voi lucrarea Mea cea de azi, începută în anul 1955 pe vatra neamului român, iar după încă jumătate de vreme cât a trecut de la răsturnarea de pe temelia ei a bisericii, Eu, Domnul, iar v-am așezat spre binecuvântare peste poporul cuvântului Meu cules de Mine prin cuvânt, și am întărit pe piatra ei cea dintâi biserică slujitoare și stăruitoare înaintea Mea pentru ca să vină de la Mine îndreptarea celor stricate, iar voi ați fost slugile Mele din

cer venite cu Mine și lucrătoare cu Mine pentru înnoirea a toate, ca să fie totul nou, așa cum la începutul bisericii Mele a fost.

Voi ați întărit pe temelia ei biserica Mea în vreme voastră și ați îngrădit-o cu cuvânt rostit, apărând de dușmani învățătura cea peste ea lucrată de apostolii Mei cei dintâi și de urmașii lor apoi și de sfinții cei strălucitori cu credința și cu viața și cu vederea Duhului, prin care Eu am păstrat pe fâgașul ei credința bisericii. Plâng cu voi în cer acum, că departe s-a lăsat de Noi turma creștină și cei ce s-au pus peste ea slujitori în numele Meu. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă din gura Mea cuvânt peste pământ acum și zidește biserica Mea și începutul ei iarăși, căci s-au pătat de tot și încă se mai pătează slujitorii care stau pe scaune de biserică și crește neascultarea lor de Dumnezeu și de sfinți. Toți mănâncă și beau după cum e vremea, toți dezleagă acestea după vreme, zic ei, și-Mi risipesc comoara după cum le este placul, iar răbdarea și bunătatea Mea nu i-au dus spre pocăință.

Scriem aceasta în cartea Mea cu voi, cu sfinții Mei, cu care Mă scriu în ea, căci venirea Mea de azi e cu voi, o, sfinți iubii ai Mei. Cu sfinții vin, cu sfinții plâng și aștept înnoirea a toate și aștept primăvara când totul dă muguri, iar Duhul Sfânt Mângâietorul Se face cuvânt din gura Mea și Se așează pe pământ lucrând și împlinind, și vremea este grea și este cu necredință și cu lepădare de credință, și în taină lucrăm și împlinim, spre descoperirea slavei Mele cu cei credincioși apoi, cu cei ce Mă primesc să vin și pe toate să le înnoiesc, o, sfinți iubii ai Mei. Amin.

— **T**u, Doamne, ești Făcătorul a toate, iar noi, sfinții Tăi, am fost și suntem slujitorii Tăi și a toate câte Tu faci și așezi. Tu, Doamne, ești Izbăvitorul celor scriși în cartea vieții și pe rând îi atragi la Tine prin vreme și pui peste ei lucrările Tale mărețe, așa cum ai pus peste ucenicii Tăi, așa cum ai pus peste noi în vremea noastră, așa cum ai pus acum cu noi peste înnoitul Tău început de acum, la care ne ai martori și lucrători. Când nimeni nu mai lucrează ca Tine pe pământ, vii Tu cu sfinții slavei Tale și lucrezi cu ei, căci sfinții Tăi sunt vii și mult lucrători cu Tine pe pământ în toată vremea, Doamne.

Le dăm semnal din cer celor răbdați de mila Ta pe pământ pentru neascultarea lor de Tine și de sfinți și de părinți. Îi întrebăm de Tine și de noi, de temelia pe care ei s-au așezat să stea. Îi întrebăm de Duhul Sfânt Mângâietorul, Care lucrează prin descoperiri și prin dreptatea Ta și prin alegerea Ta, o, Doamne. Îi întrebăm de harurile lucrătoare la vedere și de duhul proorociei în mijlocul bisericii prin mădularele ei multe la număr. Unde sunt acestea și lucrările lor?

Voi, cei care stăpâniți peste oameni în nume de slujitori de biserică, unde sunt între voi cu lucrările lor acestea toate despre care acum noi vă întrebăm? Noi, cei ce stăm la temelia duhului bisericii lui Hristos vă întrebăm acestea. O, v-ați înstrăinat și nu aduceți roade în viță, iar mlădița care nu aduce roade în viță se taie și se aruncă în foc ca lăstarii sălbatici. Așezați-vă în genunchi cu post, cu rugăciune și cu pocăință plină de durere și cereți lui Hristos Domnul să vă vindece ochii și mintea, inima și credința și să vă dea darul credinței sfinte ca să vă întoarceți la slujirea adevărului. Intrați înăuntru și rugați-vă, dar nu ieșiți afară să vă rugați, că afară așteaptă flămând de voi balaurul cu șapte capete ca să vă biruiască de tot. Folosiți vremea pentru pocăință, că sunteți în greșală față de Domnul și de sfinți de mai bine de șaptezeci de ani. Hristos este Același, El nu Se schimbă după vreme, și nici voi nu-L puteți schimba. Schimbați-vă voi după El dacă voiți viața!

O, nu-i nimic dacă voi vă îndoiți în coborârea pe pământ acum a cuvântului Domnului și al sfinților Săi, dar dacă voi puteți să grăiți celor din cer să se roage pentru voi și pentru turmă, așa cum este datina rugăciunii bisericești, noi, cei din cer, să nu putem să grăim vouă? Sunteți voi mai mult și mai mari și mai adevărați, iar noi nu suntem sau nu putem, dacă voi spuneți că nu grăiește Domnul acest cuvânt și sfinții Lui lângă el? O, cum îi cinstiți voi pe sfinți dacă nu-i urmați? Cum vă rugați către ei pentru mijlocire dacă nu-i ascultați așa cum ei au învățat să fie lucrarea bisericii? O, nu dați de pe temelia lor datinile, ci puneți la loc ceea ce s-a clătinat, că nu vă va fi bine dacă nu veți face așa. Noi am dus luptă mare pentru păstrarea curățeniei bisericii și a învățăturii ei, iar voi, iată, vă amestecați și amestecați pe Domnul cu cei desprinși. O, nu așa au lucrat ucenicii Domnului și nici noi n-am lucrat așa, ci am biruit pentru adevăr și pentru curat în casa Domnului. O, veniți-vă în fire și deschideți bine ochii pe sfintele Scripturi și pe descoperirile sfinților, venite de la Duhul Sfânt Mângâietorul, căci noi, treimea de arhierii sărbătoriți azi vă dăm de știre că vă va cere Domnul curând răspuns pentru turmă dacă v-ați așezat peste ea în numele Lui. O, întoarceți-vă cu fața la Duhul bisericii de la Hristos început și puneți pe temelia ei cea dintâi lucrarea de biserică, iar de nu veți vrea, nu vă va fi bine, că antichrist e roșu peste tot și vă ia ochii și vă ia voința ca să lucrați ca el în toate, și vor veni peste voi păreri de rău că n-ați crezut, că n-ați ascultat, că nu v-ați umilit, că n-ați răspuns la strigătul Domnului spre voi. Și acum vom privi peste voi și tainic vom veghea, că Domnul are sămânță curată pusă la înșămânțat și va rămâne Domnul cu cei ce cred în El așa cum cere El. Amin.

Binecuvintează, Doamne, intrarea și ieșirea sfinților Tăi, căci cartea Ta ne este cale și Tu ești cartea și Tu ești calea. Slavă Ție în cer și pe pământ pentru cărarea Ta cea de azi ca să vii și ca să-Ți crești un popor pentru slava Ta, pentru ziua mărturiilor, o, Doamne. Amin.

— **S**lava Mea și a voastră, o, sfinți iubii ai Mei, venim cu ea la poporul Meu cel credincios azi pe vatra neamului român, hrănit de Mine prin cuvânt ca să-l am pe el al Meu. Cu slava Mea, cu ea Ne facem venirea și loc și cuvânt ca să grăim peste pământ. Plângem, dar Ne și bucurăm; răbdăm, dar și lucrăm; așteptăm, dar și biruim, și tainică Îmi este lucrarea Mea și a sfinților Mei lucrători ai veacului odihnei Mele, iar cei ce Mă iubesc așa cum iubesc Eu, aceia vor fi cu Mine în rai, în Tatăl, în lucrarea Mea cea de biruință, în bucuria celor ce M-au bucurat, și pe care Eu îi slujesc, cum și ei Mie Îmi dau slujirea lor. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2012

Praznicul Întâmpinării Domnului

„Rămâneți în iubirea Mea!” Iubirea Domnului va fi găsită de toți cei fără de mângâiere.

Ezi de praznic sfânt în cer și pe pământ, iar Eu, Domnul, am intrare în cartea Mea cuvânt, căci orice preot, orice arhieru are cuvânt de grăit bisericii, are cuvânt de învățătură în zile de slujire sfântă cu adunare bisericească înaintea lui și toți așteaptă cuvântul lui, și mai ales al celui cu putere în cuvânt.

O, poporul Meu, să stai, fiule, întru întâmpinarea cuvântului Meu, că mulți se uită să vadă și să audă ce grăiesc Eu, Domnul Iisus Hristos, în zile de sărbătoare în mijlocul tău. Cuvântul Meu e dulce, e mare și e mângâios, e povățuitor și dăruitor de putere pentru sufletele care merg pe calea împlinirii lui.

Cuvântul gurii Mele are în el mântuire și mângâiere și când muștră neorânduiala cea de pe pământ, numai să înțeleagă omul dragostea Mea din el, căci dragoste pentru om este cuvântul Meu. Să se apropie mult de el cei ce aud de la Mine, că mult grăiesc Eu peste pământ în zilele acestea, și toți cei din locuința morților se răcoresc auzind glasul lui Dumnezeu când grăiește în cer și pe pământ pentru toți cei ce aud și pentru toți cei ce nu aud. Firea toată stă înaintea Mea și se umple de slavă întâmpinându-Mi glasul. Minune mare este venirea Mea cuvânt peste pământ în vremea aceasta și este mângâiere mare ea pentru toate câte sunt, văzute și nevăzute ale facerii lui Dumnezeu.

Zi de facere este fiecare zi de coborâre a Mea cuvânt pe pământ și tot cerul ascultă cuvântarea Mea în zile de cuvânt al Meu rostit în mijlocul tău, o, poporul Meu. Masa Mea cu tine se împarte spre bucuria multora, tată, între cei ce Mă întâmpină pentru mângâierea lor, pentru mântuirea lor. Mai are minte cel ce gustă din această mângâiere și putere de viață și se duce apoi de la masa aceasta în lături și în voile lui? Cei ce nu stau în cer după ce cunosc și mănâncă dulceața acestui cuvânt, aceia nu mai au minte. Numai cei ce au minte când dau de acest cuvânt Îl cunosc pe Dumnezeu în el și rămân în Dumnezeu apoi, și rămân în iubirea Mea și în cuvântul Meu.

Le-am spus la ucenicii Mei acum două mii de ani: *«Rămâneți în iubirea Mea!»*. Mare este miezul acestui cuvânt lăsat de Mine peste ei atunci! O, mare este taina Mea cu tine, popor al cuvântului Meu cel de azi, mare este iubirea Mea cu tine, tată! Locul pe care Eu stau cu tine pe pământ așezat este locul iubirii Mele, este iubirea Mea. Tu ești iubirea Mea, iar cel ce vine la tine și te vede și te privește și te înțelege și te crede, acela rămâne în tine, tată, rămâne în iubirea Mea și stă cu tine sau vine și pleacă și iar vine spre locul iubirii Mele cu tine ca să ia din el pentru el și ca să-i aducă iubirea lui, că mare și nedeslușită de mintea omului este taina și vederea acestui loc, care este iubirea Mea, locul despre care cei ce aud de el și îl află văzut zic cu sfială sfântă: „*acolo este Domnul*”, așa cum preotul Ietro i-a spus lui Moise despre locul în care Dumnezeu era și grăia și Se slăvea cu slavă văzută pe muntele slavei și apoi mult văzută prin lucrarea credinței lui Moise, care s-a suit pe munte la Domnul și a grăit Domnul cu el, și el cu Domnul.

Această zi e praznic de întâmpinare. Când Eu, Domnul, eram Prunc de patruzeci de zile M-a dus mama Mea Fecioara să Ne înfățișăm la templu după legea curățirii. Întru totul venirea Mea pe pământ Om s-a supus legii, căci Tatăl M-a trimis așa și M-a învățat să fiu supus. Am stat în mijlocul lui Israel, căci prin el am venit, că avea el strămoșii la temelia lucrării Mele așezați, de pe când Eu, Domnul, am ieșit în calea lui Avraam ca să descopăr lui pe Dumnezeu, ca să Mă descopăr peste el cuvânt și să știe el cum este Dumnezeu întru lucrarea Sa peste om. Am numit apoi în vremea aceea pe cei trei din unul în altul credincioși glasului Meu de peste ei atunci: Avraam, Isaac și Iacov, iar pe Iacov l-am numit Israel. În mijlocul urmașilor lor cei după trup am venit Eu acum două mii de ani Prunc născut din mamă Fecioară ca să cresc și să Mă arăt oamenilor venit de la Dumnezeu la ei. Am stat în mijlocul lui Israel atunci și Mi-am arătat toată lucrarea pentru care venisem de la Tatăl prin nașterea Mea din Fecioară, dar în mijlocul lui Eu n-am găsit primire, n-am găsit întâmpinare așa cum un prunc născut în casa părinților lui este întâmpinat la nașterea lui și iubit de neamul lui, dar Eu Mi-am făcut atunci lucrarea pentru care venisem, și s-au descoperit atunci gândurile multora, spre ridicarea sau spre coborârea multora din Israel prin venirea Mea cea de atunci, când M-a cunoscut drep-

tul Simeon și M-a întâmpinat el și a rostit el atunci proorocia cea despre Mine că voi fi ca semn de tăgadă spre ridicarea și coborârea multora din Israel și că voi fi spre mântuirea neamurilor și spre slava lui Israel cel binecredincios, slava fiilor lui Avraam cel credincios, după făgăduința promisă de Mine lui, dar poporul Israel cel după trup nu M-a întâmpinat atunci, iar dacă el ar fi fost urmaș al lui Avraam M-ar fi cunoscut și M-ar fi întâmpinat.

O, popor al cuvântului Meu, am stat cu tine, tată, în mijlocul bisericii și Mi-am arătat fața cea dinăuntru tău prin viața ta cu Mine, pentru care venisem la tine cuvânt ca să ți-o dau și ca să te așezi întru întâmpinarea Mea și să Mă întâmpini tu și să grăiesc cu tine cuvântul Meu cel de azi și să audă biserica glasul Meu cu tine, tată, dar în mijlocul ei Eu n-am găsit primire și întâmpinare pentru venirea Mea cu masă de cuvânt de Duh Sfânt, dar Eu Mi-am făcut și Îmi fac lucrarea pentru care vin, și s-au descoperit acum gândurile preoților și ale arhierilor, spre ridicarea sau spre coborârea multora dintre ei prin venirea Mea cuvânt la ei, și din mijlocul tău grăit și împărțit lor. Nimic pe pământ nu este mai necunoscut de om ca și Dumnezeu, Cel ce Se slăvește în fapte. N-are omul minte pentru iubirea de Dumnezeu în el. Eu sunt îndurerat că n-am cui să-i grăiesc între cei ce s-au făcut slujitorii bisericii și nu le pot spune lor așa cum le-am spus ucenicilor Mei: *«Rămâneți în iubirea Mea!»*. O, cui să le spun dintre ei acest mare cuvânt când ei au minte pentru altceva și nu pentru iubirea Mea, care se învață de la Mine și se dăruiește în dar ca să fie ea în om, și nu poate să și-o facă singur omul ca s-o arate apoi și să rămână el în ea? Gura Mea trebuie să-i spună omului aceasta după ce el învață să iubească pe Dumnezeu și pe Fiul Său Iisus Hristos, iar dacă omul nu crede când Eu îi spun acum că nu are și nu rămâne el în iubirea Mea cum se crede el că o are și că ea este, îi spun Eu că nu are dreptate, fiindcă celor ce Mă iubeau atunci ucenici ai Mei și cei de pe lângă ei Eu le-am promis lor pe Duhul Sfânt Mângâietorul și mult lucrătorul și dăruitorul de daruri celor ce Mă iubesc, și le-am spus: *«În numele Meu în limbi noi veți grăi și veți lucra semne și minuni, haruri din haruri veți împărți, iar cel ce crede și se va boteza, acela se va mântui»*. Acestea sunt semnele doveditoare și lucrătoare prin cei ce Mă iubesc și căroră am spus acum două mii de ani: *«De Mă iubiți, păziți poruncile Mele și alt Mângâietor voi trimite vouă, și vă este de folos să Mă duc la Tatăl, ca să vă trimit de la El pe Duhul Sfânt Mângâietorul. Rămâneți în iubirea Mea!»*.

O, poporul Meu, numai cei ce rămân în iubirea Mea după ce o primesc pe ea în dar de la Mine, numai aceia sunt cei ce Mă întâmpină în venirea Mea de azi cuvânt la tine, tată, cu Duhul Sfânt Mângâietorul, promis de Mine că-L trimit de la Tatăl celor ce rămân în iubirea Mea când ea iese în calea lor să se dea lor. Am găsit la tine credință, fiule poporul Meu, și te-am așezat, tată, întru întâmpinarea Mea, și vin la tine cuvânt de Duh Sfânt, spre semne și minuni lucrătoare și mult prea tainice ele ca să se vadă cu ochii trupului omului sau cu mintea lui cea mică și îndreptată spre pământ. Te am unealtă lucrătoare cu Mine peste cele ce tainic le lucrez și le așez pe pământ spre lucrare, chiar și peste cei ce habar nu au ce fac ei când Eu săvârșesc cu ei și peste ei pe cele ce le am de lucrat și de înfăptuit și de așezat pentru orice stare și vreme, și fac aceasta la rugăciunea ta când Eu te așez înaintea Mea ca să-Mi ceri, și Eu să împlinesc așa, iar tu să nu uiți să-Mi mulțumești de fiecare dată când Eu îți spun să ceri cu rugăciunea la Mine pe cele ce le am de lucrat, iar Eu să te ascult și să împlinesc așa, că mare este taina lucrării lui Dumnezeu cu omul, căci Eu, Domnul

Făcătorul, pentru om am făcut cerul și pământul și lumea.

Dumnezeu este mai înainte de vecii, la fel și îngerii Lui, dar El a voit să-l facă pe om, să-i dea trup și să-i facă apoi o lume măreață, o facere dulce și slăvită, ruptă din slava Lui, și a făcut Dumnezeu cerul și pământul și toate cu El însoțitoare, soarele și luna și stelele apoi, păsările și animalele și peștii, florile și pomii, și apoi pe om, dându-i trup din lut și din apă, cu mâna Lui plămădindu-i trupul, și apoi a suflat Dumnezeu peste el duh de viață și a intrat în el viață, sânge și suflare au intrat, înțelepciune și mișcare, Dumnezeu cu Duhul Său în omul cel zidit de mâna Lui pe pământ, și mare este taina lui Dumnezeu cu omul pe care l-a făcut ca să-Și arate Domnul iubirea Lui cea multă și mare, care era și este în vecii, căci altfel nu Și-ar fi dat El iubirea ca să se vadă cât este. S-a arătat apoi cât de puțină iubire pentru El are omul cel zidit de El, cât de puțin îl întâmpină omul pe Domnul cu toate câte Domnul face pentru el în toată vremea. De șapte mii de ani stau față în față cu nerecunoștința omului înaintea Mea. Păcatul nerecunoștinței omului față de Dumnezeu, Care pe toate le face și le crește și le dă spre viața oamenilor, e mare acest păcat, și se desfrânează în fel și chip oamenii după voia lor pe pământ înaintea lui Dumnezeu, că nu le place de Domnul, și le place de ei și atât, căci legea Domnului este alta decât cea pe care ei o iubesc împotriva lui Dumnezeu în ei. Clipă de clipă se înfățișează înaintea scaunului Meu mulțimi și iar mulțimi de suflete de oameni care trec cu trupul și nu-i pot slobozi pe ei de sub neascultarea lor de Dumnezeu pe pământ. Îmi arăt mila Mea de ei acum, în vremea ta cu Mine, poporul Meu, că te-am așezat pe tine să faci strigare pentru tot neamul omenesc care a trecut și care este și care vine și trece, ca să găsesc, cumva, milă cu strigare lucrătoare înaintea Mea pentru ei, dar știu oamenii, vor ei să înțeleagă ce taină ascunde Domnul în mijlocul tău pentru ei?

Iubirea Mea cu tine se dă oamenilor, o, popor al cuvântului iubirii Mele peste pământ în zilele acestea, și va fi ea găsită de toți cei fără de mângâiere, căci mângâierea cea trecătoare se duce de tot de la om, și-Mi voi arăta atunci câtă iubire am avut și am dat pentru om ca să ia din ea, prin cuvântul Meu cel din mijlocul tău semănat peste pământ ca să ia oamenii din el viață și mângâiere lor. Numai când mintea omului nu va mai trage spre pământ după viață și după mângâiere, o, numai atunci va privi omul în sus, la locul de unde vine la tine cuvântul Meu cel de azi, și va găsi omul la tine bogăția Mea și slava ei și se va apleca el să ia și să cunoască și să-și întoarcă inima la Mine, Domnul și Mângâietorul omului.

O, stai întru întâmpinarea venirii Mele cuvânt peste pământ, poporul Meu, căci statul tău așa va da rod, fiule, și iată cât cuvânt dătător de viață rodesc Eu în tine în vremea aceasta când omul nu caută, ci, din contra, fuge de Dumnezeu tot mai mult! Eu, Domnul, rămân cu tine, rămân în tine, rămân în iubirea ta, în credința ta cea lucrătoare cu Mine, iar tu rămâi cu Mine, rămâi în iubirea Mea, și toți să rămână în ea din câți te-au cunoscut al Meu și din câți te vor cunoaște de acum.

Rămâi în iubirea Mea, o, poporul Meu, că Eu cu ea sunt în mijlocul tău cuvânt și prin el fac cerul cel nou și pământul cel nou și chem sub acoperământul Meu cu tine, sub vița și sub smochinul Meu pe omul înnoit la minte prin taina acestui cuvânt de viață făcător în om. Rămâi întru Mine, întru iubirea Mea, căci Eu iubirea ta sunt, și așa să rămân, și așa să rămâi, în iubirea Mea să rămâi, și iubirea Mea să rămâi tu, o, poporul Meu cel de azi al Meu. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2012

Duminica Înfricoșatei Judecăți

Scaunul judecății: Cartea Cuvântul lui Dumnezeu. Strigare către turma bisericii să se pregătească pentru venirea Domnului cu judecata.

Cartea cuvântului Meu din zilele acestea stă deschisă, și Eu intru cuvânt în ea cu zi de pomenire a venirii Mele cea de-a doua ca să stau pe scaunul slavei și să despart neamurile toate de-a dreapta Mea și de-a stânga, oi și capre, pe oi să le chem să vină spre moștenirea împărăției lor ca binecuvântate ale Tatălui Meu, iar pe capre să le trimit de la Mine la locul hărăzit lor, și vor merge aceștia la pedeapsă, iar dreptii la viață veșnică, precum este scris, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, stau acum cuvânt cu ziua aceasta de pomenire bisericească, după cum este datina cea descoperită sfinților și părinților bisericii Mele și care au pregătit pentru urmașii Mei și ai lor vreme de post de patruzeci de zile până la praznicul Învierii Mele, și frumos au așezat părinții la locul lor și cu tâlcul lor pe rând duminicile și pomenirea lucrărilor Mele până la pomenirea Învierii Mele, căci Duhul Sfânt Mângâietorul le-a deslușit sfinților Mei cum să lase la urmași pomenirea Mea și cum să păstreze ei neamul creștin în matca sa, păzindu-l pe el de-a dreapta Mea ca neam binecuvântat, ca oi ale Tatălui Meu, fiind Eu Păstorul lor Cel de la Tatăl.

Este scris în datini să nu mai mănânce carne neamul creștin până la praznicul Învierii Mele, iar după încă o săptămână să se oprească de la lapte, brânză și ouă. Iubirea părinților sfinți cea de la Mine a fost mare foarte atunci, și în toate vremile când Eu am avut sfinți în biserică, dar iubirea turmei a fost mai mică și atunci și apoi și acum, căci acum cei ce stau pe scaun de păstori nu mai iubesc dreptarul cel din părinți, căci iubirea a fost și este numai a sfinților, numai a celor ce se sfințesc pentru Mine cu viață înaltă, cu post și cu rugăciune mereu, dând de la ei mâncatul și băutul și luând ei de hrană lor mâncare ca în rai, așa cum i-a fost de Dumnezeu împărțit în rai de hrană omului cel zidit de mâna Mea din pământ, și apoi dăruit cu duh de viață, din gura Mea peste el suflat.

Mă scriu în carte cu putere de cuvânt, căci acum două mii de ani, cu două zile înainte de prinderea Mea ca să fiu luat din grădina rugăciunii Mele cea din urmă, grădina Ghetsimani, ca să fiu dus lui Caiafa, cel adunat cu tot sinedriul ca să găsească ei martori mincinoși pentru ca să Mă dea la moarte, Eu mai întâi le-am spus la ucenici că peste două zile va fi Paștile și voi fi dus spre răstignire, dar le-am spus mai înainte de aceasta că Fiul Omului va veni iarăși întru mărirea Sa și toți sfinții îngeri cu El și va ședea pe jețul slavei Sale și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi dintre capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, și va duce oile la viață veșnică, iar caprele la pedeapsă veșnică. O, aceasta ce le-am spus Eu atunci, învățându-i toate pe ei, iată, se petrece în vremea aceasta, căci cartea aceasta, scrisă pe pământ cu glasul Meu cel de azi în ea, stă ca scaun de judecată și Mă scriu în ea de mai bine de cincizeci de ani și grăiesc prin ea cu neamurile pământului și le spun lor de venirea și Evanghelia Mea cea de atunci, și de venirea și cuvântul Meu cel de acum, venire despre care am grăit Eu ucenicilor Mei că ea va fi și se va împlini, așa cum Eu am grăit atunci.

O, cât de greu Mi-am întocmit Eu Mie biserică atunci prin ucenicii Mei, și apoi după ei prin urmașii lor ca să fie ea și să stea înaintea Mea pentru slava Mea! Neamul omenesc iubește carnea și ca mâncare și ca simțire și ca iubire, și greu îmi pot Eu ridica biserică sfântă înaintea Mea și multă la număr,

dintre fiii lumii culeasă Mie, iar părinții cei sfinți ai bisericii au căutat, cumva, să mai dezbare pe cei credincioși de mâncatul de carne, și al celor ieșite din carne, ca să simtă omul dulceața apropierei de Dumnezeu, de Cel sfânt, că mult aștept Eu pe om să fie el după chipul și asemănarea Mea, și Mi-am ridicat în vremea aceasta pe poporul cuvântului Meu cel de acum și vin la el mereu cuvânt și îl învăț sfințenia mereu, și i-am cerut, și el Mă ascultă să mănânce așa cum i-am spus omului în rai, și să nu mai mănânce carne i-am spus, și nici pe cele ieșite din carne să nu le mai ia el spre hrana lui, căci Eu vin cu toți sfinții și îngerii la el pe pământ și grăim cu el și stăm la masă cu el, și el știe că nici dacă mănâncă nu are câștig și nici dacă nu mănâncă nu are pagubă, și nu toți cei ce cred în Mine dintre oameni au această cunoștință, și greu Îmi este să-l fac pe om să iubească pentru el ziua venirii Mele cu scaunul de judecată pentru fiecare om, căci dacă ar iubi omul venirea Mea sau venirea lui la Mine n-ar mai mânca el carne în veac și n-ar mai mânca nici cele ieșite din carne, ci ar alege el de hrană lui pe cele ce le-am spus Eu omului în rai să-i fie lui spre hrană.

O, nimeni nu știe de ce dau Eu să găsesc și să iubesc viața cea călugărească la cei ce o aleg pe ea de viață lor. Această viață, după adevărul ei trăită, este o viață fără de carne și fără cele ce ies din carne pentru hrana celui călugărit, căci așa viața îl călugărește pe om, și nu slujba și haina călugăriei, care se fac apoi judecată grea pentru cel ce se duce spre călugărie. Mulți sfinți au ales viața cea cu adevărat trăită, post de mâncare și multă rugăciune a inimii și a minții lor, și i-a umbrit pe ei darul Duhului Sfânt și a dat lor Domnul duhul descoperirii spre așezarea celor de la El coborâte pe pământ pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu. O, mult am tânjit să am în vremea aceasta un popor postitor de carne și de cele ieșite din carne, ca să pot ridica cu el sarcina venirii Mele și Evanghelia împlinirii învierii morților, care aud în zilele acestea glasul Fiului lui Dumnezeu, cuvântul Meu cel de azi, izvorât din gura Mea în mijlocul poporului Meu cel așezat de Mine acum într-o întâmpinare Mea cuvânt, căci vin cuvânt la el pe pământ în zilele acestea.

O, am luat din mânuța ta și din gurița ta de slujitor al Meu pomenirea cea pentru chemarea la viață a celor adormiți de până acum, o, popor lucrător Mie și împlinitor Evangheliei Mele acum, la sfârșit de timp! Le-am făcut chemarea la masa ta cu Mine pentru ei, la masa Mea cu tine, fiule, și multă și tot mai multă ușurare și mers le dăm lor spre înviere prin cele ce le iau Eu, Domnul, din mijlocul tău lucrare pentru ei, căci tu pentru învierea morților ai fost așezat înaintea Mea ca să lucrezi și să stai lucrând și să nu mai stai în lume fără rod Mie așa cum toți cei ce mai cred în Mine stau și nu știu cum să-și zidească în ei viață de creștin. O, cine să le spună lor ca să știe ei cum să le fie viața, ca să aibă ei viață de creștin după cum le place să aibă acest nume?

Mulți se uită în cuvântul Meu cu tine, chiar și cei ce au stat cu tine ani în șir și au iubit ca și tine pe Dumnezeu. Chiar și din aceștia zic că Eu n-am cuvânt nou pus în carte și că nimic nu e nou în el, și nu se mai uită ei apoi în cuvântul Meu și nu-l mai pun la ureche ca să-l audă, așa cum Eu trimit acum peste pământ glasul cuvântului Meu ca să se audă el. Eu însă le spun la cei ce judecă așa cu inima lor și cu mintea lor, le spun că Dumnezeu este mereu astăzi, mereu acum, mereu Același ieri și azi și mâine, și este ca hrană pe masa celor ce se hrănesc cu Dumnezeu, căci și pâinea este mereu pâine cu același gust, dar o ia omul și o mănâncă în fiecare zi ca să nu moară de lipsa pâinii; la fel și despre apă am aceasta să le spun la cei nepă-

sători de venirea Mea în acest cuvânt. O, câtă îngâmfare îi doboară în ei pe aceștia, și pe ea o primesc în ei, dar hrana cuvântului Meu cel mereu proaspăt nu o mai iau ei de putere a lor din partea Mea, căci hrana aceasta este mai mult decât aerul pentru cei ce trăiesc prin ea înaintea Mea, iar cei ce iubesc pe Dumnezeu sunt cei ce ascultă de la Dumnezeu și trăiesc în El, precum este scris.

O, nu tot așa este duhul celor adormiți cu trupul și care așteaptă, așa cum aștepta bogatul cel nemilostiv pe Lazăr cel din sânul lui Avraam să se aplece să-i pună pe buze cu degetul un strop de apă asupra vâpăii pe care o suferea și o suferă el în locul cel rău pe care și l-a agonisit de pe pământ, precum Eu am descoperit aceasta acum două mii de ani prin glasul Evangheliei Mele de atunci, și iată, iau acum răcorire multă din izvorul Meu cel de acum toți cei adormiți și pomeniți aici, lângă izvorul la care ei se strâng după ce sunt strigați, căci sunt strigați aici toți cei care s-au născut până acum pe pământ și au trecut cu trupul, unii spre viață veșnică, și alții spre durere.

O, răcoriți-vă, voi, acum din izvorul Meu de cuvânt, lângă care sunteți strigați acum ca să răspundeți! Toți cei ce ați trecut la Mine prin viață sfântă bucurați-vă și rugați-vă la Tatăl cu Mine și cu poporul Meu cel de azi lucrător cu noi pentru cei ce sunt în durere după trecerea lor! Iar voi, cei din durere, răcoriți-vă și primiți slava Mea cu cei ce lucrează vouă din partea Mea, din cer și de pe pământ ușurarea voastră, căci Eu, Domnul, nu voiesc moartea și durerea păcătosului, ci voiesc mântuire, căci sunt Cel plin de milă. Am popor cu lepădare de sine cu privire la hrana cea de toate zilele și l-am pus pe el postitor înaintea Mea pentru voi și pentru Mine, Cel ce lucrez în zilele acestea izbăvirea multora, și cu el Îmi lucrez împlinirea Scripturilor cele de apoi, cu el Îmi lucrez venirea Mea cuvânt pe pământ acum ca să-Mi așez scaunul slavei Mele pentru ziua când voi sta cu toți sfinții îngeri ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa, și mare va fi bucuria celor ce M-au cercetat și M-au miluit și M-au mângâiat atunci când celor mai mici ai Mei au făcut ei acestea în numele Meu!

O, ce bine i-ar fi omului să se oprească o clipă în fața Scripturii care a vestit prin gura Mea acum două mii de ani venirea Mea cea de acum, că iat-o cum se împlinește ea acum! Se citește în ziua aceasta în biserici cuvântul Meu cel atunci grăit așa, dar cine să-i însuflească pe oameni să ia bine aminte la ziua venirii Mele când voi alege la dreapta oile din capre? O, cine se poate odihni liniștit la gândul că el ar semăna cu oaia din pildă și să stea fără de grijă pentru ziua Mea de slavă atunci?

O, deschideți-vă inima și nu mintea, voi, care auziți în biserici Evanghelia pomenirii zilei venirii Mele cu înfricoșata judecată peste toate neamurile, care se vor aduna în ziua aceea înaintea jețului Meu! Toți cei ce sunteți sănătoși sau bolnavi, cercetați sau necercetați, toți cei ce sunteți mari sau mici pe pământ, domni sau argați, deschideți-vă inima și urechea ca să auziți și să vă ajungă la inimă apoi! Fiți veghetori față de ziua aceea! Spălați-vă și primeniți-vă pentru ea și stați așa apoi într-o așteptare ei, căci ea vine negreșit și vine mereu spre pregătirea ei! Orice păcat să-l dați de la voi și să luați pe voi cămășuța cea plăcută Mie, ca să vă pot așeza la masa Mea, îmbrăcați și nu goi, ca nu cumva să fiți ridicați de la masă și să fiți dați celor cercetători de haina cea de nuntă ai celor chemați și aleși și credincioși. O, veniți-vă în fire pentru ziua Mea de slavă! Nu vă aplecați urechea spre cei ce vă învață că nu este Dumnezeu și că nu vine El! Aceia vor ei să fie dumnezei și de aceea vă învață să credeți așa și să ziceți și voi așa. Luați-vă după cuvântul Meu, că vine Dumnezeu la voi pe calea lui și vă face

trezirea întru întâmpinarea Lui, iar voi să nu ziceți că vă întârzii de la ale voastre sau că Eu întârzii spre voi, ci să credeți că sunt milos și că vă aștept gătirea și hăinuța de pe voi după cum cere masa Mea de nuntă viața voastră și hăinuța ei.

Scriu sfârșit acum cuvântului Meu din ziua aceasta și îl pecetluiesc pe el cu numele Meu: Domnul Iisus Hristos.

Dacă cel ce vede acest cuvânt pecetluit cu numele Meu îl micșorează pe el cum că nu are nimic nou în el, unul ca acela este împotriva Mea și a lui. Eu însă pecetluiesc cuvântul Meu pentru cei credincioși și pentru cei necredincioși, pentru cei ce îl iubesc și se hrănesc cu el, și pentru cei ce se uită peste el ca să-și spună gândul lor asupra glasului cuvântului Meu cel mereu acum, cel mereu astăzi. Acest cuvânt sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, întru venirea Mea cu toți sfinții îngeri și stând pe jețul slavei Mele înaintea neamurilor toate ca să despart pe unii de alții precum desparte ciobanul oile de capre, și voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele de-a stânga și voi da fiecăruia după faptă, și vor merge oile spre împărăția gătită lor de Tatăl Meu de la întemeierea lumii, iar caprele spre osânda pe care și-au lucrat-o lor. Amin.

O, pace ție, poporul Meu care Mă sprijinești să vin cu slava Mea și să stau cu ea înaintea neamurilor toate! Eu, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu cuvântul Meu și cartea Mea, în care Mă așez spre mărturie, căci mărturia Mea este duhul proorociei, duhul cu care Eu stau în mijlocul tău și Mă dau ție spre viața ta, spre mântuirea ta și a multora care vor crede și-și vor spăla cămășuța în acest râu de cuvânt, râul cu apă multă, care Mă poartă spre tine cum M-a purtat pe mare spre cei încercați de furtună în mijlocul ei ca să le aduc lor izbăvirea Mea, căci Eu sunt Izbăvitorul, Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin cu slavă, și slava Mea este cu tine, o, poporul Meu cel de azi al Meu. Amin, amin, amin.

6/19 februarie 2012

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Iubirea împărțită nu-l lasă pe om cu inima curată. Credința nu este de ajunsă fără dragoste. Adam mărturisește din cer ortodoxia bisericii prin părinții cei sfinți.

Mă fac cuvânt în cer și pe pământ și Mă așez în carte scrisă și Mă dau cu povața Mea, cu binecuvântarea Mea celor ce caută la Mine să le dau, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, vin pe pământ cuvânt, vin și tot vin și tot Mă dau, ca să se prindă de om voința de a se da el lui Dumnezeu din toată inima și sufletul și cugetul lui, căci iubirea împărțită nu-l lasă pe om cu inima curată, iar diavolul îl atrage spre multe pe om și face aceasta cu omul de șapte mii de ani, dar Eu, Domnul, tot de atunci lucrez și tot lucrez ca să-i aduc înapoi omului ceea ce a pierdut fiindcă n-a ascultat în rai pe Făcătorul său și s-a împărțit și n-a mai fost întreg în iubire și n-a mai rămas cu inima curată omul cel zidit de Dumnezeu, și care n-a mai stat în rai dacă n-a ascultat. Mi-a fost atunci milă de el, și Mi-a fost milă de Mine, dar am stat față în față cu legea raiului și am plâns față în față cu ea de mila omului și de mila Mea în ziua când omul a ieșit din rai. De mila lui M-am făcut cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și de dorul lui cobor după el ca să-l fac să Mă audă și să Mă creadă, și numai apoi să-Mi aducă el Mie pe cele ale credinței lui și apoi ale dragostei lui, că fără dragoste nu-i de-ajunsă credința, așa cum nici în rai nu a fost altfel cu omul. Grăia cu Mine în rai omul, și Eu grăiam lui, dar neascultarea lui a fost nedragoste și Mi-a risipit statul Meu în el, și iată câtă învățătură trebuie să ia omul pentru

viață în el, aici și pe vecii apoi.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, te cuprind în cuvânt de binecuvântare pentru putere sfântă, că iată, a venit vremea postului de bucate și de toate cele stricătoare de suflet și de trup pentru tot omul care iubește să fie al lui Dumnezeu pe pământ. Praznicul Învierii Mele are așezat de sfinți și de părinți șapte săptămâni de pregătire sfântă a sufletului și a trupului omului credincios, iar cel ce iubește pe Domnul așa face și nu altfel, iar ascultarea trebuie să-și găsească sălaș în om și lucrare apoi, că fără Mine cade omul, cade mereu, iar cu Mine se ridică din căderea lui cea de șapte mii de ani și se spală și se gătește el pentru împărăția cerurilor.

Cuprind în binecuvântare puterea sufletului și a trupului tău și te țin în ea pentru legea cea sfântă a postului care începe acum pentru întâmpinarea sărbătorii Învierii Mele, o, poporul Meu. Ai grijă, tată, să te păstrezi întru Mine mereu și să păstrezi în tine chipul Meu și să te dai cu Mine în jurul tău mereu în toată vremea aceasta, și fiecare din voi să lucrați așa, fiilor, căci dragostea are ascultare, iar ascultarea dovedește dragostea cea pentru ea, și așa Mă pot Eu bucura de la omul care trăiește Mie și nu lui.

O, nu poate omul să fie și ca el și să fie și ca Dumnezeu, căci dragostea Mea cea de la om are întregime când ea se dă Mie de la el. Nu poate omul să se dea Mie când face altfel, căci Adam a făcut altfel și a dat raiul pe neascultare și pe voia cea liberă în el și a suferit el apoi pentru toată despărțirea lui de Dumnezeu. Am venit pe pământ acum două mii de ani ca să Mă fac om, și am împlinit așa, și s-au ridicat Mie apoi urmași sfinți cu inima și cu credința și cu viața prin dragostea lor de Mine, și în care Eu, Domnul, am turnat pe Duhul Sfânt ca în vase curățite și pregătite Lui, și au luat sfinții pe pământ apoi înțelepciunea pusă de Mine în ei ca să aibă urmașii lor și să Se înmulțească Domnul în ei, și mărează este istoria Mea cu ei și a lor cu Mine înaintea oamenilor și a împăraților! Iubire închinătoare s-a făcut ființa Mea în ei. Îi am acum în cer înaintea tronului Meu închinându-se și lucrând cu Mine peste pământ și așteptând biruința cea mare când Eu Mă voi slăvi cu ziua dreptății a toate peste pământ, o, și cum pot să le dea închinare și rugăciune acestor mijlocitori, cum pot aceasta cei care îi pomenesc pe ei pentru mijlocire dacă predaniile cele prin ei lăsate pe pământ se calcă și se pun altele în locul lor? O, prin dreptatea lor cea față de Mine Eu am pus numele ortodoxiei apoi, după ce s-a ales la dreapta și la stânga turma cea creștină până atunci, iar celei din dreapta i-am spus ortodoxie în numele credinței cea plină de dreptate pentru Mine a sfinților luptători pentru păstrarea a toată așezarea bisericii Mele, cârmuită de Duhul Sfânt coborât în sfinți când s-a scris pe pământ cartea credinței și toată istoria și luptele celor credincioși din neam în neam apoi.

O, câtă jertfă, câtă răbdare a trebuit în toată vremea pentru ca să rămână viața la cârma celor ce au iubit și iubesc cu inima curată pe Dumnezeu pe pământ! Au trecut mai bine de cinci mii de ani de la facerea omului până ce Mi-am făcut loc și credință în oameni ca să vin și să-Mi mărturisesc venirea și să-Mi ridic ucenici mărturisitori și mulți sfinți apoi din unii în alții, prin care să fac cale cu lumină pe ea pentru om ca să se întoarcă omul la Mine dacă voiește! O, cine să-i spună lui să se întoarcă? Nu mai am sfinți acum pe pământ, ci numai furi de cele sfinte s-au așezat între Mine și om. Nu mai vrea nimeni să se facă sfânt lui Dumnezeu ca să pot Eu să-lăslui în el cu fața Mea, iar cârma cea de la sfinți este dată în lături și nu știe omul cum să meargă, și încotro să meargă și nu se uită el în sus, la Dumnezeu și la sfinți, și se uită după cei îmbrăcați în haină de

preot și care nu dau viață omului, ci îi iau viața și puterea și nu mai are omul putere pentru Dumnezeu. O, cine să-i spună omului ce să facă și cum să meargă el ca să afle drumul cel bun și raiul ascultării, căci Eu, Domnul, doresc după om zi și noapte și plâng după el zdrobit de dor și nu Mă aude omul și plâng neauzit de el și plâng!

— **C**u duh adânc îndurerat și înlăcrimat pentru durerea Ta cea de la mine îmi las lângă Tine duhul și cuvântul meu, o, Făcătorul meu, și le spun oamenilor, ca un martor al Tău, că drumul spre rai nu este altul decât sfinții Tăi, care Te-au mărturisit cu Duh Sfânt și cu sânge înaintea domnilor și a împăraților și a înțelepților pământului după ce Tu ai venit pe pământ și Te-ai făcut temelie bisericii Tale.

Acum șapte mii de ani eu m-am strivit de tot în fapta neascultării mele de Tine, iar după ce s-au dezmoșit de sub lovitură aceasta trupul și duhul meu, au început durerile mele toate, în mine și în urmașii mei până azi. Îi strig eu pe oameni și mărturisesc lor durerea Ta și a mea. Durerea Ta sunt eu, durere de șapte mii de ani, și vreau să n-o mai ai, dar trebuie să repare omul cel de la sfârșit stricăciunea mea din el și să Te ia pe Tine înăuntrul lui cu toată slava Ta, care trebuia să sălășuiască în mine la începutul meu dacă Te-aș fi ascultat, o, Doamne! Locul Tău din om este sfințenia lui cu trupul, cu duhul și cu sufletul, cu toată ființa lui, o, Doamne, căci plata păcatului este pahar amar, neostoit acest amar, și de care tot omul se teme.

Au așezat sfinții și părinții bisericii în duminica aceasta ziua când eu am ieșit din rai, izgonit fiind de neascultarea mea de Tine, Doamne. O, e greu de omul care-și alege carnea, voia lui și cuvântul lui împotriva cuvântului Tău, Cuvinte Doamne, dar iată cât vii Tu de mult și de slăvit acum pe pământ cuvânt! O, slavă venirii Tale, Doamne! O, atât de mult iubești pe cei pierduți de Tine ca să-i faci cumva să Te audă și să se întoarcă! Să nu se mire nimeni de graiul meu, de glasul meu cel mărturisitor de lângă Tine! Eu voia Ta o fac acum și spun tuturor celor ce cred și celor ce nu cred că Tu ești Calea, Adevărul și Viața și că ai lăsat cărarea Ta sfinților Tăi închinători Ție pe pământ la începutul bisericii Tale și apoi, iar ortodoxia bisericii nu înseamnă altceva decât părinții cei sfinți, prin care Tu ai așezat pe făgaș mersul și lucrul turmei creștine prin vreme.

Luați din mărturisirea mea de lângă Domnul, Făcătorul meu, voi, fii ai oamenilor, căci oamenii sunt urmașii mei, iar sfinții sunt urmașii lui Hristos! Luați de la mine și credeți așa cum cred eu când Domnul mă face să văd acum mântuirea pe care a gătit-o El celor ce cred în El mergând pe calea Lui! Întăriți-vă viața pe mărturisirea sfinților și a părinților sfinți și a proorocilor, căroră li s-a descoperit și li se descoperă voia Domnului peste biserica Lui! O, dați mâna celui căzut din rai acum șapte mii de ani și așezați în voi tronul Domnului și faceți-vă slujitori duhului vieții în voi! Eu plâng și privesc spre rai și aștept cu dor să vă întoarceți ca să mă întorc și eu. Tot cerul vă așteaptă pe voi, cei din urmă copii ai lui Adam, iar eu mai mult vă aștept.

O, ajută-i, Doamne, pe oameni, să se facă fii ai lui Dumnezeu după adevăr, ca să vină ei înaintea mea cu cheia, cu pacea pe care eu am pierdut-o în ziua când nu Te-am ascultat în rai din pricina dorului meu de mărire, Doamne! O, iartă-mă! Pe toți cei ce sunt pe pământ și pot să strige spre Tine, îi aștept să-Ți spună Ție să mă ierți. O, iartă-mă! Sunt șapte mii de ani de suferință a Ta și a mea pentru neascultarea mea. Șterge-mi de pe suflet rana vinei mele! Ea umbrește fericirea între cer și

pământ. Iubirea Ta e multă și mare. Ea să topească toată vina mea, răsfrântă ea în mulți din neam în neam. O, strânge-ne sub iertarea Ta pe noi, cei ce am greșit Ție de la mine și până la cel din urmă greșit, și fă bucurie sfinților Tăi prin iertarea noastră, o, Doamne, că venirea Ta e mare în zilele acestea, și ea împlinește Evanghelia Ta prin care ai promis că-Ți vor auzi glasul Tău cel de azi toți cei care au fost, și dintre care vor învia mulți, spre ușurarea lor. O, iartă-mă, dar iartă-i pe toți, că Tu ești Dumnezeu, Tu ești din vecii Fiul Tatălui Savaot și ești Făcătorul meu și cu mare iubire m-ai zidit din pământ și mi-ai dat din gura Ta suflare de viață, iar eu am greșit apoi, am greșit Ție și Te-am îndurerat adânc, o, Făcătorul meu! Mă uit în timp și plâng ca un om, iar pe Tine Te văd plângând, o, Dumnezeuul meu, și plângi ca Dumnezeu. O, câtă durere Ți-am făcut! Mă doare că Te-am îndurerat. Iartă-mă, Făcătorul meu, pe mine, cel pomenit acum cu ziua când am pierdut pacea mea, odihna mea și a Ta, Iisuse Doamne, Fiule Dumnezeu, mila cea de la sfârșit de timp a celor ce-și așteaptă izbăvirea, răbdând îndurerați după ea. Amin.

— **O**, pace ție de la Dumnezeu Fiul, pace ție, celui zdrobit de răbdare și de așteptare! Eu, Domnul, Făcătorul tău, îți alin acum duhul. Sunt în lucru mult pentru izbăvirea cea de la Mine a celor ce Mă strigă. Pic cu pic am lucrat și încă lucrez, că nu de altceva M-a trimis Tatăl pe pământ, și apoi pe Duhul Sfânt, vestitorul cel de la Mine prin sfinți și prin duhul proorociei. Eu, Domnul, sunt vița, iar Tatăl Meu este Lucrătorul, și va da Tatăl izbăvirea prin Mine și bucuria lor la toți cei ce Mă strigă din durere, și le voi da lor. Amin.

O, poporul Meu cel de azi, așez în mijlocul tău cuvântul Meu mereu și iau răcoare multă și mângâiere iau sfinții și cei care Mă așteaptă să-i izbăvesc de apăsare. Binecuvintez Eu, Domnul, puterea ta cea mică lângă Mine, că așa stă puterea Mea lângă a ta, și vom putea prin duhul umilinței, iar răul va cădea, căci Eu sunt blând și smerit cu inima și mare sunt prin acestea. Omul nu este ca Mine, blând și smerit cu inima, și de aceea nu are putere așa cum am Eu, dar tu să fii mic în mâna Mea, ca să pot Eu prin tine pe cele ale Mele prin puterea Mea, căci Eu sunt Cel ce pot.

O, poporul Meu, să fii blând și smerit cu inima așa cum sunt Eu. Aceasta să înveți ca să știi, și ca să lucrezi apoi, căci duhul iubirii te învață mult. Binecuvântare las peste tine pentru timpul postului cel de până la praznicul Învierii Mele. Zi și noapte să te asemeni Mie și să Mă ții în tine cu duhul mărturisirii, căci cuvântul Meu este hrană tare și întărește în om trăirea și viața, fiule. Eu, Domnul, te îmbrățișez și te cuprind în duhul puterii sfinte. Eu, Domnul, te călăuzesc și te binecuvintez în Duhul Sfânt, iar Tatăl să-ți dea cunună de fiu al Său și duh de ascultare de fiu, și vom cânta în zi de Paști cântarea cea pentru Mine, cântarea învierii: Hristos a înviat!

Eu, Domnul, rămân cu tine, iar tu să-Mi dai voia Mea înăuntrul tău și fața Mea pe fața ta, Eu în tine și tu în Mine, căci fața Mea voiesc să strălucească pe fața ta, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

13/26 februarie 2012

Duminica întâi a Postului Mare, a drepte credințe

Jertfa Domnului pentru răscumpărarea omului. Cuvânt către România. Învățătură pentru păstrarea credinței. Grăirea Domnului cu Biserica de Stil Vechi din România.

Acest râu de cuvânt este iubirea lui Dumnezeu, Care vine pe pământ după om ca să-i spună lui

adevărul și ca să i-l arate, că pe pământ s-a astupat calea care duce la drumul vieții, ca să nu mai aibă omul căutare după salvarea lui, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot ca și la începutul facerii a toate, sunt trimis de Tatăl să Mă fac și la sfârșit cuvânt și iarăși să fac toate prin cuvânt, căci cele așezate ca să fie trăite de cei credincioși se clatină tot mai mult de la locul lor, și trebuie să lucreze Dumnezeu dacă omul strică, dacă el nu zidește pe temelia cea cunoscută, și iată, vine Domnul, că este scris să vină. Amin.

O, vine Domnul și grăiește peste pământ, iar cel ce aude din gura Mea că vin, acela să-Mi spună: „*Vino, Doamne!*” și să-Mi deschidă să vin, să intru și să lucrez, că e vremea să lucrez Eu, Domnul, căci omul care s-a așezat peste tot în locul Meu pe scaun de biserică dă să dea deoparte pic cu pic așezarea cea sfântă din părinți. O, nu este frică de Dumnezeu în oameni. Chiar dacă vine peste ei plată după faptă nu se îngrijorează oamenii, nu se tem. Eu însă nu pot să las pământul fără Dumnezeu pe el, fără Cuvântul lui Dumnezeu mereu astăzi, Care grăiește ca în toate vremile peste îndărătnicia omului. E vremea la sfârșit, nu e la început, și chiar dacă s-a depărtat atât de mult sfârșitul de început din pricina depărtării de Dumnezeu a omului, Eu, Domnul, vin, și prin cuvânt rostit întăresc pe temelia lor pe cele așezate la începutul Meu cu omul acum două mii de ani, că mulți M-au aflat atunci și apoi și mulți M-au cunoscut cine sunt și de unde am venit și mulți M-au iubit de atunci și până azi, și pentru ei Eu vin acum cuvânt pe pământ, că mulți M-au iubit după adevăr și mulți Mă iubesc și azi tot așa, și vin să-i păstoresc pe ei, vin să le fiu Păstor și să-i țin de-a dreapta Mea, că Mă mângâie în durerea Mea iubirea lor.

O, vin de la Tatăl cuvânt pe pământ ca să învăț omul ce înseamnă post, ce înseamnă biserică, ce înseamnă mântuire și să știe el de la Mine apoi acestea. Când am venit acum două mii de ani mulți M-au aflat și M-au cunoscut și M-au prețuit și M-au iubit, căci Eu pentru ei am venit, nu pentru cei ce și-au văzut pe mai departe de ale lor când Îmi auzeau glasul și când vedeau faptele Mele cele mai presus de fire și care Mă dovedeau de unde vin și cine sunt întru venirea Mea cea de la Tatăl la om. Am zidit pe pământ prin credința lui Avraam, am zidit un popor al cărui părinți au fost Avraam, Isaac și Iacov, iar pe Iacov l-am numit Israel. Am lucrat apoi în mijlocul acestei seminții multă binecuvântare, mult cuvânt din cer prin duhul proorociei, așa cum lucrez acum pe pământ cuvântul Meu în mijlocul unui popor credincios Mie prin învățătura cea din părinți. Mi-am anunțat venirea tot timpul și am spus mereu poporului Israel că voi veni și că voi lucra și că Mă voi slăvi și că voi face ceruri noi și pământ nou, și am tot pregătit acest popor și l-am tot povățuit și Mi-am tot pregătit firul venirii Mele, și binecuvântare pe acest fir am rostit, și M-am descoperit că voi lucra în mijlocul acestui popor când voi veni. Nu pentru altceva am deosebit pe acest popor Israel dintre celelalte neamuri de pe pământ, o, nu de altceva, ci numai pentru că Eu trebuia să vin pe pământ după cinci mii de ani de la facerea omului și de la căderea lui din Dumnezeu apoi, căci Eu n-am zidit omul ca să moară, ca să cadă, ci l-am zidit ca pe o casă a Mea și am tânjit să Mă odihnesc în el apoi. O, cum să-Și fi arătat Dumnezeu fața iubirii Lui, Ființa Lui cea din iubire plămădită dacă n-ar fi zidit El omul ca să-i dea iubirea Lui toată și ca să Se facă cunoscut Dumnezeu? Atunci El S-a hotărât să facă cerul și pământul și toate câte sunt, și apoi pe om, ca să așeze în el și peste el iubirea Lui și să-L mărturisească omul pe Dumnezeu iubire a sa și izvor de iubire. O, pentru aceasta a zidit Dumnezeu un popor al Său între neamurile

de pe pământ pe vremea lui Avraam, Isaac și Iacov și neamul lor apoi. Cu multă măiestrie l-am scos pe Avraam din pământul său și l-am așezat în pământ nou și am coborât peste el glasul Meu și am rostit binecuvântarea Mea peste el și peste seminția Mea cea binecuvântată prin el. Am lucrat treaptă cu treaptă apoi calea venirii Mele în mijlocul poporului Israel, și prin cuvânt rostit prin prooroci am tocmii venirea Mea pe pământ, coborârea Mea în trup de Fecioară ca să Mă nasc din ea copil al Tatălui și al ei și să cresc în mijlocul lui Israel, cel numit de Mine poporul Meu, și să-Mi dovedesc obârșia și dumnezeirea Mea în mijlocul lui, și toate neamurile pământului știu de atunci și până azi că Israel Mi-a fost popor și că nu M-a primit când am venit și că s-a sculat împotriva Mea prin cei mari de peste el și M-au scos de la ei, M-a scos afară Israel din casa sa, căci s-a vrut el stăpân peste pământ.

O, nu M-a primit Israel nici când M-am născut, nici când am înviat. De la naștere și până la moartea Mea pe cruce și până la învierea Mea apoi nu M-a primit Israel, ci M-a condamnat la cruce acest popor. Născusem însă de sus prin cuvântul Meu pe câțiva din mijlocul lui, pe care Mi i-am făcut ucenici ai iubirii Mele pentru om, și cu ei M-am purtat din loc în loc, făcându-Mi cale cu minunile cele mai presus de fire peste cei neputincioși ai lui Israel, până în ziua când M-am lăsat prins și dus de căpeteniile lui pe muntele Golgota ca să fiu bătut în cuie pe cruce și să stau trei zile în mormânt împrumutat și să Mă scol apoi biruitor dintre cei morți, după ce M-am dus în locuința lor și M-am arătat cine sunt, căci eram Cel făgăduit lui Israel ca să vin Mântuitor și Salvator al omului, și Mi-am făcut atunci lucrarea pentru care am venit. Mi-am ridicat sfinți în urma Mea, și din unul în altul s-a înmulțit apoi neamul sfinților Mei și am păstrat din ei din vreme în vreme neamul creștinesc și turma lui cea credincioasă Mie, dar în toată vremea păstorii năimiți au pătruns în turmă și s-au făcut stăpâni pe ea în locul Meu și mereu Mi-au tot clătinat ei de la locul lor pe cele așezate de Mine prin sfinți o dată pentru totdeauna, iar cei binecredincioși ai turmei Mele, păstori și oi, au pățit ca și Mine, au fost scoși afară și dați crucii, și iată, maimarii de peste neamul creștinesc au făcut și fac și ei ceea ce a făcut cu Mine poporul Israel, ca să domnească ei în locul Meu, iar Duhul Sfânt să tacă sau să nu fie luat în seamă, ca să zică numai ei în numele Duhului Sfânt așa cum vor ei.

O, pe pământ s-a astupat și se tot astupă calea care duce la duhul vieții și la ascultarea de el pentru ca să aibă omul viață și din belșug să aibă, dar vin Eu, Domnul, cu râul Meu de cuvânt, cu iubirea lui Dumnezeu, care vine pe pământ ca să-i spună omului adevărul, căci cele așezate de sfinți ca să fie făptuite și trăite de cei credincioși Mie sunt clătinate tot mai mult de la locul lor și trebuie să lucreze Dumnezeu dacă omul strică, dacă el nu zidește pe temelia cea bine așezată și bine cunoscută, și iată, vine Domnul, că este scris să vină. Amin.

Stă așezată de sfinți și de părinți în duminica aceasta, cea dintâi a Postului Mare, pomenirea dreptei credințe, duminica ortodoxiei. O, cum să nu grăiesc Eu, Domnul, cuvântarea Mea peste ziua aceasta de pomenire din părinți lăsată? Sub lucrarea și sub venirea Duhului Sfânt peste ei, așa au lucrat din partea Mea sfinții și părinții, și au lucrat ei cu post și cu rugăciune vie înaintea Domnului, care de care mai mult și mai întreg au lucrat, ca să aibă neamul creștinesc dreptar peste el, dar mulți lupi îmbrăcați în piele de oaie s-au strecurat în toate vremile înăuntrul bisericii Mele și au pus mâna pe toiag și au păstorit ei, și fața lor se vedea apoi, căci se ridicau și risipeau și stricau, dar sfinții luptau mereu din partea Mea și ridicau

sfinți și le dădeau lor biruința chiar și atunci când erau jertfiți pe altarul dreptei credințe, căci prin prigoane reci ei luptau și biruiau cu Mine și păstrau credința și neamul cel de după ei, care se întărea și mai mult prin minunile și descoperirile sfinților lucrători cu Mine, chiar și după ce aceștia erau jertfiți pe altar, și erau ei biruitori ca florile de ghiocei, care după ce se luptă cu zăpada și gheața care să nu-i lase să scoată căpșorul în sus când ei dau să înflorească vestitori ai primăverii, ei așteaptă iar și iar sub neaua groasă și sub gheață și biruiesc și sparg crusta cu căpșorul lor credincios primăverii și ies înfloriți deasupra după multă luptă când ei dau să iasă și să se arate.

O, neam ortodox, ia de la Mine cuvânt de veghe și învață-te să-ți păstrezi tărâmul și taina și datinile tale! Scoală-te la veghe, că toate dau să se strice de tot din pricina păstorilor plătiți care stau peste tine, dar tu privește în sus la sfinți și la părinți și nu te lăsa mic sub mâna celor ce te înstrăinează de mântuirea ta, căci fața vopsită nu e față de păstor. Păstorii tăi sunt sfinții și toți cei ce se sfințesc pentru Mine și pentru tine, iar tu trebuie să iei bine seama ce faci, căci Eu te ajut să știi și să poți, și vin cuvânt la tine și te povățuiesc să știi. Jumătate din zilele săptămânii să le dai pentru sufletul tău și să mănânci bucate de post după asfințitul soarelui, care-ți călăuzește vremea zilelor și a nopților ca să știi tu măsura timpul, căci dacă nu va întrece credința ta pe cea a fariseilor și a cărturarilor, care postesc de două ori pe săptămână, așa cum se laudă ei și care zic că fac fapte mari, nu vei avea nici tu în mijlocul tău împărăția cerurilor, împărăția sfinților, care s-au jertfit pe altar pentru credința ta prin ei.

O, se suie la Mine durere care ustură, că pe mulți îi vede cerul că postesc mult, dar cu trupul și cu duhul umblă goi, umblă descoperiți înaintea cerului și a oamenilor, umblă după modă și își ațâță unii altora simțurile spre păcat, de care ei nu postesc. O, trebuie post plăcut Mie de la cei ce dau să postească de bucate, că nu mâncarea sau nemâncarea îl va pune pe om înaintea Mea, ci viața sfântă a lui îl face pe el să fie moștean al cerului pe pământ. Trebuie hrană sfântă pentru suflet în vreme de post. Trebuie citiți sfinții care au cârmuit bine biserica. Trebuie lucru mai puțin cu mâna și mult cu veghea cea pentru post și pentru rugăciune de iertare a păcatelor, căci omul este rob păcatului.

O, neam creștin, o, neam ortodox, să mănânci cu sfială bucatele de pe masă în vreme de post și în toată vremea, și nu cu bucurie să mănânci, căci trupul stă împotriva duhului prin bucurii trupești, care se suie la suflet, și este omul deprins să se bucure mâncând și gătindu-și să mănânce. Eu când M-am supus postului cel de patruzeci de zile și patruzeci de nopți, după voia Tatălui Meu, am fost în tot acest timp ispitit și încercat de satana, dar Eu rămâneam în toată vremea ispitirii blând și smerit, așa cum se cuvine în zile de post, dar omul postitor nu știe îndeajuns ce este cu adevărat postul. David era împărat și se așeza la mare veghe când postea, și zicea: *«Pentru cuvintele Tale, Doamne, eu am păzit căi aspre, ca să nu grăiască gura mea lucruri omenești»*. Zilele de post sunt pentru cei credincioși după adevăr, dar blândețea și smerenia inimii trebuie să fie hrana sufletului postitor de cele trupești și omenești și mult hrănitor de cele cerești, și multă povață îi trebuie omului postitor ca să-i fie lui de folos jertfa cea pentru mântuirea lui, și au sfinții învățătură dată de Mine lor pentru neamul ortodox, pentru cel după adevăr creștin, că nu mai este biserică a Mea pe pământ decât ortodoxia cea trăită pe unde mai este ea trăită, cea bine păstrată sub Duhul lui Dumnezeu și bine păzită de duhul omenesc, căci altfel se strică neamul, se strică aluatul

și nu mai este bun. Minciuna e mare doamnă pe pământ și au oamenii îngâmfați prin ea, au îndrăzneala să pună învățătura lor cea strâmbă la îndemâna norodului ca să-l ducă spre minciună, și iată de ce trebuia să vină Domnul pe pământ cuvânt pe pământ acum, căci Eu sunt Lumina lumii și trebuie să lucrez peste întuneric și să se vadă calea și s-o cunoască oamenii, căci s-a astupat calea care duce pe om spre Dumnezeu, s-a astupat cu minciuna căreia i se zice adevăr. Eu însă vin și fac lumină și Îmi am locașul în soare și sunt ca un Mire Care iese din cămara Sa, precum este scris, și soarele se bucură ca un uriaș care aleargă drumul lui, și de la marginile cerului este ieșirea lui, și oprirea lui până la marginile cerului, și nu este cine să se ascundă de căldura lui, și toată firea se bucură și tresaltă de venirea Mea cu lumină peste pământ, cu râul Meu de cuvânt, care povățuiește pe om. Amin.

O, popor ortodox, ia aminte la glasul Meu, care-ți grăiește în vreme de neveghe a ta pentru credința ta, pentru biserica ta! Adu-ți aminte de voievodul român Mircea cel Bătrân, care nu s-a aplecat sultanului turcesc când acesta a venit să-i ceară lui Mircea îngenuncherea. Răspunde-i și tu dușmanului antichrist când vine la tine să te despoaie de cămășuță și să-ți dea el cămașă roșie spre batjocura ta așa cum Mi-au dat Mie mai-marii poporului Israel când M-au dus spre batjocură și spre răstignire ca să nu mai fiu; o, răspunde-i și tu dușmanului mântuirii tale, răspunde-i ca voievodul Mircea și ai grijă să știi să răspunzi în fața celor ce vin să te îngenuncheze și scoală-te și uită-te în sus la sfinți și la părinți și întreabă-i pe ei, ca să nu greșești pentru credință, căci credința este însoțită de sfințenie, și numai sfinții au credința bine așezată în ei și descoperiri de la Domnul pentru calea ei. O, păstrează-ți credința, păzește-ți averea, popor ortodox, și nu te teme de cel îmbrăcat pe deasupra cu haina credinței! Tu veghează cu sfinții, care s-au făcut ție cunoscuți prin faptele lor sfinte, că n-are cine te ajuta decât Domnul și sfinții Lui în greaua încercare de azi a credinței tale, popor ortodox! Îți dau de știre cu durere că tu ești sub robie, și de multă vreme ești așa. Îți fac cunoscut că răbdarea Mea este multă și mare pentru învierea ta, pentru izbăvirea ta de sub robie, numai să iei tu acum povața Mea peste tine. Ridică-te ca un voievod, popor ortodox, și scutură de pe tine robia și amenințarea dușmanului antichrist, care te înfășoară acum în haina lui cea roșie când Eu te cer cu cămășuță albă să stai înaintea Mea, că ea este haina slavei, nu cum te învață dușmanul Meu și al tău, antichrist, de te-a făcut să-ți îmbraci în roșu căsuța și trupul și toată orânduiala ta ca să te asemeni cu el la port și la credință apoi, căci credința lui este necredința în Mine și lepădarea de Dumnezeu a lui și a ta. O, nu căuta să te înveți să zici și tu ca dușmanul care a rățăcit de pe cale și care rățăcește zicând: *«Eu sunt al lui Petru, eu al lui Pavel, eu al lui Apolo»*. O, nu așa. Să nu zici și tu: Eu sunt al lui Ioan, eu al lui Vasilie, eu al lui Grigorie, sau al altui sfânt, sau, mai mult, al celor ce n-au fost sfinți, ci să zici: *„Eu sunt al părinților cei sfinți, care mă dau lui Dumnezeu prin învățătura lor cea sfântă”*, că dacă nu vei asculta așa, te vei pierde îți zic, te va pierde dinaintea Mea dușmanul antichrist, care a pătruns în casa ta cu orânduiala sa cu totul și prin toate, căci tu n-ai vegheat să nu ți se spargă casa, și ea ți-a fost spartă, că antichrist nu vrea ca tu să fii mireasa Mea acum, la sfârșit de timp, iar Eu vin la tine Mire, nu altfel vin, și te gălesc logodită cu dușmanul Meu, care te-a robit ca să fii a lui. O, lasă-Mă să te răscumpăr, că de aceea vin la tine în zilele acestea, popor ortodox! Caută, popor iubit, să nu faci și tu ca poporul Israel

acum două mii de ani când Eu am venit de la Tatăl la el, iar el M-a alungat!

I-aș ruga cu multă aplecare pe cei ce au rămas în neamul român biserică a dreptei credințe, pe celălalt sobor de arhieriei ai acestui neam, și pentru care ca să fie el acum, s-au dat jertfă dureroasă mulți sfinți ai ortodoxiei când s-au clătinat de la locul lor serbările sfinților și când tu ai căzut sub robia dușmanului, care te-a înșelat atunci ca să te lepezi de sfinți și de predaniile lor peste biserică din neam în neam; i-aș ruga pe aceștia să înțeleagă ca și Mine că tu ești sub robie, popor român ortodox, și că Eu rabd îndelung pentru tine așa cum răbdam pentru Israel când cădea sub robie pentru neascultarea lui de Dumnezeu și de prooroci și de văzători, pentru călcarea legii strămoșești. I-aș ruga să stea ei în umilință și în mare iubire și răbdare, cu duh blând și smerit înăuntrul lor, cu nădejdea că Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt ca să lucrez repararea celor ce s-au dărâmat de la locul lor din lipsa de veghe sfântă a slujitorilor de biserică atunci când acestea s-au clătinat. Le amin-tesc lor că Eu, Domnul, am spus acum două mii de ani celor ce se bizuiau că sunt fii ai lui Avraam, neînțelegându-Mă ei că Eu sunt mai mare ca Avraam, mai înainte de el, iar Eu le-am spus lor când am văzut că ei sunt cei ce nu Mă primesc și dau să Mă omoare dintre ei, și le-am spus că Dumnezeu poate și din pietre să ridice fii ai lui Avraam. Iată, pot, așa cum am spus atunci că pot, ca un Dumnezeu, căci am venit pe pământ de la Tatăl cuvânt și Mi-am dat deoparte un popor mititel la număr și la stare și l-am binecuvântat cu binecuvântare nouă și stau în mijlocul lui cuvânt și înnoiesc toate prin cuvânt, precum este scris, și am ungere curată și nouă peste el, și cu sfinții din cer lucrez acestea peste el și rabd în mijlocul lui cu el până la ziua biruinței, când voi răzbate să-Mi răscumpăr înapoi biserica și s-o numesc ortodoxie, mireasa Mea, care M-a înșelat cu atâția iubiți și n-o mai am a Mea pe ea acum, și lucrez de pe margini și strig la ea să-i dau de veste că am venit s-o dezrobesc și să-i dau veșmântul ei cel dintâi dacă se va întoarce la Mine, dacă va voi ea cu Mine, iar dacă nu va voi, voi da slava Mea celor ce Mă iubesc după adevăr și îi voi înmulți pe ei ca stelele cerului, precum este scris despre fiii lui Avraam, părintele credinței neprihănite înaintea Mea, căci el nu s-a îndoit de Mine când M-am descoperit lui dintre toți cei din vremea lui și am grăit lui din cer și am pus peste el făgăduința Mea pentru neam mare din el ridicat între pământ și cer înaintea Mea, neamul sfinților, neamul dreptei credințe. Amin.

Fac aplecare bisericii slujitoare de partea ortodoxiei cea din părinți în mijlocul neamului român și spun acestor slujitori dăruiei credinței strămoșești prin jertfă și prin credință statornică înaintea Mea, le spun lor că Eu, Domnul, sunt venit cuvânt peste pământ pe vatra neamului român și de mult lucrez prin scule pregătite de Mine ca să biruiesc pentru dezrobirea bisericii, căci în anul dărâmării sărbătorilor sfinților, Eu am ridicat o nădejde mare, o mlădiță nouă și am îngrijit de ea până ce am putut lucra prin ea înștiințare mare și trâmbitare sfântă a Mea și a sfinților din cer peste pământ și peste biserică și am spus în tot acest răstimp că biserica Mea cea dreaptă și curată în credință este cea care se jertfește pentru credință și cea care veghează apoi împotriva dușmanilor ei, și nu este biserica Mea cea care doar mănâncă și bea și se împodobește în numele credinței, dând ea drumul la ușă de câte ori bate cineva să intre dintre cei străini de sfințenia ei cea din părinți. O, adevărata biserică este cea care suferă ca Stăpânul ei batjocură, defăimare, prigoană și biruință prin acestea, căci Eu așa am biruit și sunt Biruitorul morții și al iadului și sunt Mântuitorul celor

dreptcredincioși, și trebuie răbdare și duh blând și smerit trebuie în cei ce rabdă îndelung ca și Mine pentru salvarea bisericii Mele, robită acum de cei străini de Mine și de ea.

O, neam român, veghează și caută să vezi ce să faci ca să fii iarăși Mie biserică după dreapta credință, că biserica ta și slujitorii ei sunt sub robie și sunt uniți cu dușmanii Mei și ai ei. Îți dau putere să te trezești și să veghezi și să te uiți bine spre cer și să te întrebi cu sfinții ce să faci ca să nu piară viața ta. Întoarce-te la starea cea dintâi a bisericii Mele, întoarce-te la serbările sfinților și la mersul cel bine așezat al bisericii, că nu e bună calea pe care tu ai apucat, amestecând pe Domnul cu cei de neam străin, căci sfinții te-au povățuit sfânt, și trebuie ascultare! Au așezat părinții și sfinții în duminica întâi a Postului Mare pomenirea dreptei credințe și nu știu fiii bisericii ce înseamnă dreapta credință. Ortodoxia înseamnă sfinții părinți, aceasta spun Eu, Domnul, în zi de duminică a pomenirii dreptei credințe, și rabd cu durere trezirea ta la veghe, o, turmă a neamului român! Întoarce-te la locul de unde ai căzut în rătăcire, întoarce-te pe calea istoriei sfinților și caută să-ți vezi greșeala și scoală-te și te scutură de ea și așează-ți calea așa cum cere datina creștinească, și nu cum vrei tu sau mai-marii de peste tine, uniți cu antichrist împotriva Mea și a ta, căci așa tu nu poți fi a Mea, iar Eu voiesc să-Mi fii mireasă acum, la sfârșit de timp, cu întreg trupul tău sub crucea dreptei credințe, că vin pe vatra ta, neam român, și Mă fac în lung și în lat cuvânt peste pământ din mijlocul tău și chem sub această viță nouă neamurile spre lumina Mea, spre învățătura Mea, care mântuiește. Amin.

O, pace ție, neam român! Întoarce-te să-Mi fii biserică, să-Mi fii iar mireasă! Ascultă-Mi glasul, deschide Domnului tău, Care a grăit cu tine cuvântul Său în zi de pomenire pentru credință! Înviază după adevăr într-o dreaptă credință, după dorul Meu, o, biserică a neamului român, și lasă-te mireasă Mie apoi și lasă-te povățuită din cer, căci această minune peste tine numai Eu, o, numai Eu o mai pot săvârși pentru viața ta, dacă tu vei deschide ca să crezi, ca să Mă primești și ca să te mântuiești din robie, la cuvântul Meu cel de peste tine acum. Amin, amin, amin.

20 februarie/4 martie 2012

Duminica a treia a Postului Mare, a sfintei Cruci

Slava Domnului față în față cu cei care citesc cuvântul. Grăirea Domnului cu neamul român. Păstorul Cel cu crucea a suferit pentru neamul omenesc. Îndemn la pocăință. Neamestecul cu cei plecați din poporul cuvântului.

Mă vestesc la porți ca să intru cuvânt în cartea Mea de azi și Mi se face primirea. Sunt Arhierul Cel Mare, capul bisericii Mele, și Slujitor împreună cu biserica sunt înaintea Tatălui Savaot, și Tatăl Meu lucrează, și Eu lucrez. Mai mult decât arhieriei și decât preoții bisericii, mai mult se cade să lucrăm Noi, cei din cer, peste biserică, iar altfel biserica nu este a Noastră, a Tatălui și a Mea, și este ea altceva când nu are de Stăpân peste ea pe Dumnezeu și de Călăuzitor al ei mereu pe Fiul lui Dumnezeu.

Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, sunt Dumnezeu Fiul, Domnul Iisus Hristos, Arhierul Cel Mare al bisericii Mele după rânduiala Tatălui Meu Savaot. Cine este cel ce Mă întreabă cine sunt Eu, Cel ce grăiesc peste biserică? Eu sunt Cel ce sunt îi răspund, dar dacă și Eu îl întreb pe el cine este, el poate să-Mi răspundă după adevăr? Poate omul să slujească la doi stăpâni, l-aș întreba pe el? Ce Mi-ar răspunde cel ce l-aș

întreba cine este el? O, dacă Mi-ar fi Mie slujitor ar avea unul ca acela ce să-Mi răspundă, dar dacă își slujește sieși slujitor în dreptul lui Dumnezeu, nu are răspuns, se rușinează să dea răspuns, se rușinează de Mine și de oameni, iar Eu am spus acum două mii de ani: «*Cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta preacurvar și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru mărirea Tatălui Său cu sfinții îngeri*». Eu cu îngerii vin când vin să grăiesc peste biserică, căci sunt purtat de îngeri, iar îngerii sunt cei ce Mă acoperă, sunt norul cel de deasupra trupului Meu cel înviat dintre morți acum două mii de ani, și frumoasă este slava Mea cea acoperită de cetele îngerești când Eu vin și grăiesc cuvântul Meu în mijlocul poporului Meu cel credincios venirii Mele de azi cuvânt pe pământ la el, căci cu aceeași slavă stau înaintea lui și când cobor în carte, și când ies spre el cuvânt din carte rostit, și mereu sunt, odată cu auzirea sau cu citirea cuvântului de către cei ce îl aud sau îl citesc, mereu cu aceeași slavă stau față în față cu cei ce au părtășie cu Mine prin acest cuvânt ieșit din gura Mea, și Dumnezeu așa lucrează, căci este adevărat Domnul și același este mereu și întreg lucrează în toată vremea și peste tot pe unde împarte El cuvântul Său. Amin.

O, neam român, cobor în mijlocul tău cuvânt, cobor pe vatra ta cu slava cuvântului Meu de atâta timp, dar și tu faci ca Israel, care M-a avut în mijlocul lui treizeci și trei de ani prin nașterea și copilăria și creșterea Mea și prin propovăduire apoi și prin durerea lepădării lui de Mine în toată această vreme, și apoi el M-a lepădat de tot și M-a dat crucii ca pe cel mai mare rău al lor, dar în mijlocul tău, popor român, Eu sunt de peste cincizeci de ani cuvânt de Duh Sfânt și călăuzesc un popor, pe care l-am făcut credincios Mie și împărtitor de cuvântul lui Dumnezeu în vremea aceasta, căci Eu sunt Cel ce sunt, Alfa și Omega sunt, Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul, precum este scris că am lucrat și că voi lucra, și aceasta este lucrarea Mea, precum este scris să fie ea și să fiu Eu, și fii cu luare-aminte, popor român, cum sunt Eu în lucrarea Mea în mijlocul tău, pe vatra ta, căci din nou îți spun: Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, începutul și sfârșitul, Alfa și Omega sunt. Nu numai la început, nu numai Cel dintâi, ci și la sfârșit sunt, și Cel de pe urmă sunt, precum este scris. Cu ce ies Eu din cartea aceasta a numelui Meu și a lucrării Mele, care M-a vestit că așa sunt și că așa lucrez? Dacă sunt Alfa, sunt și Omega. Dacă sunt începutul, sunt și sfârșitul. Dacă sunt Cel dintâi, sunt și Cel de pe urmă și lucrez la sfârșit ca și la început. Sunt Cel dintâi, căci din Tatăl purced mai înainte de toți vecii, și sunt Cel de pe urmă, căci închei lucrarea Tatălui cu cuvântul Meu ca și la început cuvânt, căci Dumnezeu lucrează prin cuvânt așa cum toată facerea a făcut-o. Fac facere nouă, căci așa este scris, iar omul nu poate face aceasta ce este scris. Dacă am făcut la început prin cuvânt facerea, tot așa lucrez și la sfârșit, iarăși facere, și nu se pricepe omul pentru cele ce Dumnezeu trebuie să le facă, iar omul trebuie să facă numai ce i-am spus Eu să facă dacă voiește el să fie al Meu aici și pe vecii apoi, dar să-și aducă el aminte ce i-am spus Eu acum două mii de ani când am venit de la Tatăl și la Tatăl M-am dus iar, și i-am spus atunci să semene cu Mine cel ce Mă voiește al său, și i-am spus: «*Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze, căci cine va voi să-și mântuiască sufletul, îl va pierde, iar cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelia Mea, acela îl va mântui, căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă dacă-și va pierde sufletul lui?*». O, fericit cel ce pătrunde puterea acestui cuvânt rostit de gura Mea peste om acum două mii de ani, căci

acela nu-și pierde vremea sa și plata sa! O, fericit poporul care s-a ales cu Mine din mijlocul tău, neam român, ca să-Mi scriu Eu în zilele acestea în mijlocul lui cartea venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! Eu sunt începutul și sfârșitul, iar dacă am grăit acum două mii de ani, grăiesc și la sfârșit, grăiesc și acum, căci pot aceasta, ca un Dumnezeu adevărat ce sunt. Amin.

Iată, stau în mijlocul bisericii Mele în neamul român cu zi de pomenire a sfintei Cruci, a drumului și a mersului omului cu crucea așa cum am mers Eu spre înviere acum două mii de ani când Mi-am dus crucea pe care am fost răstignit pentru ca să înviez apoi dintre cei morți. Am mers în mijlocul lui Israel treizeci și trei de ani cu pasul Meu dumnezeiesc, iar la sfârșitul Meu cel de atunci am mers cu crucea și am mers spre înviere și i-am arătat omului drumul spre înviere și i-am spus să-și ia și el crucea și așa să-Mi urmeze dacă voiește să vină după Mine cu mersul lui, cu viața lui dată Mie și nu luiși oprită ea. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, nu Cel cu haine cu fir și cu mitră bătută cu pietre scumpe așa cum se poartă înaintea norodului arhieriei lumii spre slava lor pe pământ și nicidecum spre slava Mea, căci Mie Mi-au întâmpat spinii fruntea și am umplut cununa de spini de sângele frunții Mele dumnezeiești și încununată cu spini de poporul iudeu, și apoi am vopsit crucea răstignirii Mele cu sângele Meu cel revărsat pe ea din rănila răstignirii, din mâini și din picioare și din coastă, căci în coastă M-a împuns ostașul care M-a ajutat să-Mi dau Duhul pe deplin, că venisem de la Tatăl pentru răscumpărarea omului care a greșit prin femeie, căci femeia a fost luată din bărbat, din coasta bărbatului, și i-a făcut rău bărbatului ei apoi, iar Eu trebuia să vindec această rană atunci făcută și să umplu la loc, căci trebuia să vindec tot trupul omului, și bărbatul, și femeia, căci femeia a fost luată din bărbat, și Eu Mi-am dat duhul și pentru bărbat și pentru femeie și M-am aruncat după ei în iad prin moartea Mea pe cruce, prin drumul crucii Mele, pe care M-am lăsat răstignit, și cu crucea purtată L-am urmat pe Tatăl întru ascultarea Mea, și apoi am înviat ca să-i plătesc omului învierea, și M-am așezat în Tatăl apoi și sunt de-a dreapta Lui și sunt lucrarea Lui între cer și pământ, sunt Cuvântul Lui și mâna Lui, care este în lucru prin trupul și prin Duhul Meu Cel lucrător din Tatăl pentru om. Amin.

Au așezat sfinții și părinții sărbătoare pentru cruce, pentru drumul spre înviere a omului care postește de bucate patruzeci de zile până la praznicul de înviere a Mea și a lui, dacă și el voiește, și mângâi acum, mângâi cu slava cuvântului Meu pe cei ce postesc de bucate în vremea celor șapte săptămâni de post, iar cei ce postesc așa cum se cuvine, așa cum am lăsat Eu, Domnul, prin sfinți și prin părinții cei îmbunătățiți ai bisericii și lucrători de la Duhul Sfânt peste ea, acelora le dau acum, la mijloc de cale, mângâierea Mea cea prin cuvânt și le spun ca și acum două mii de ani: «*Cine va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelia Mea, acela îl va mântui*».

O, ce păcat, ce păcat mare fac în vremea aceasta vânzătorii de carne și de băuturi și de mâncări oprite pentru vremea în care scrie post peste ea! Nu sunt preoți și arhierii cu durere pentru Mine și pentru oameni ca să le spună tuturor cu mărire de cuvânt că nu este voie în țară ortodoxă să se calce cu neorânduială peste vremea postului. Este scris în Scripturi că neam preacurvar și păcătos este neamul care calcă peste datinile sfinte venite din părinți, și iată, se rușinează de Evanghelia Mea cei ce stau în numele Meu peste biserică și nu le spun ei creștinilor să propășească cu zile de post înaintea Mea pentru mântuirea lor. O, păi cum să le spună dacă nici ei nu postesc și

mănâncă pe furiș de cei ce nu-i văd pe ei făcând aceasta? Aceștia sunt necredincioși, și nici dacă ar învia cineva dintre morți n-ar crede și n-ar împlini ei cuvântul lui Dumnezeu și al sfinților lui Dumnezeu, căci a înviat Lazăr, și am înviat Eu, Domnul, și tot n-a crezut Israel, care azi dă să-Mi facă altă zdrobire și dă să conducă lumea spre lepădarea de Dumnezeu, ca să fie el dumnezeu peste pământ și numai el, și numai banul, căci banul este blestemul creștetului lui, fiindcă pe bani a vândut pe Fiul lui Dumnezeu când S-a coborât din cer la el ca să Se lase răstignit de el, de poporul la care a venit ca să-i fie Mântuitor.

O, trimite Tatăl izbăvitori peste oameni și nu pricep oamenii dragostea Tatălui pentru ei. Când a scos Domnul din robie pe Israel, n-a trimis înaintea lui izbăvitor pe Moise? O, așa lucrează Dumnezeu în toate vremile și trimite izbăvire celor robiți, și nu întreabă pe nimeni de pe pământ și de peste oameni când El lucrează, și nici pe mai-marii bisericii nu-i întreabă, căci Eu, Domnul, sunt mai mare decât ei și sunt izbăvitorul lor dacă și ei Mă vor așa cum Eu lucrez, căci Duhul Sfânt coboară spre lucrare când voiește El, nu când vrea omul cel pământesc, nu când crede el aceasta. Eu pe leproși i-am curățat de suferința lor cu cuvântul Meu mai înainte de a-i trimite pe ei să se arate preoților și să-i vadă aceștia vindecați și să se întrebe cine i-a vindecat pe ei? Dar la care preoți știau aceștia să se ducă? Preoții Mă certau, Mă prigoneau de peste tot că-i vindec pe cei neputincioși și că fac prea multe minuni și că-i micșorez pe ei înaintea mulțimilor robite de ei, și au spus că trebuie să fiu răstignit ca nu cumva să piară seminția lor, neamul lor tot, dar de ce le-a fost frică de aceea n-au scăpat, căci neamul lor a pierit dinaintea Mea chiar pentru că M-a prigonit din mijlocul lui, și este el acum cel rătăcit și cel ce rătăcește pe mulți.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiilor, nici unul din voi să nu stați cu gurița uscată de cuvânt din cer rostit peste voi și de laudă pentru cei din cer! De la unul la altul să lucreze cuvântul Meu cel rostit între voi. De la unul la altul să vă dați mângâierea Mea, căci cei credincioși trebuie să se hrănească mult unii pe alții cu raiul, cu hrana raiului, cu sfinții, cu îngerii și cu toate puterile cerești, iar când Eu, Domnul, îi spun omului ce să facă pe pământ între om și om, așa trebuie să împlinescă, fiindcă Eu sunt Dumnezeu din Dumnezeu și nu trebuie auzit și luat în deșert apoi cuvântul lui Dumnezeu, și trebuie împlinit cu frică, iar frica de Dumnezeu este cu cei ce împlinesc așa cum cere Dumnezeu și așa cum Domnul așteaptă de la om, de la cel mic spre Cel mare, Care are grijă să-l învețe pe om să se facă dumnezeu prin har și prin ascultare cu har, căci harul înseamnă lepădare de sine cu umilință și cu pocăință și cu multă lucrare și minune de lucrare prin acestea, cu mult dor de Dumnezeu în om, că fără dor de Dumnezeu nimeni, o, nimeni nu-L poate iubi pe Dumnezeu pe pământ, nimeni nu poate tânji cu inima după El fără încetare, după viață fără de moarte, iar viața Eu sunt. Eu sunt Calea, Adevărul și Viața, de care cei mândri nu au parte, căci aceștia iau din mintea lor chiar și cele pentru Dumnezeu de la ei, și nu iau ei de la Dumnezeu dacă fac așa, că nu așa înseamnă să aibă omul har, căci harul înseamnă aplecare, așa cum mama Mea Fecioara a avut mereu și a lucrat har mereu, mereu, și a lucrat ca Dumnezeu pe pământ și L-a născut pe Fiul lui Dumnezeu Om pe pământ, și pe om l-a făcut dumnezeu prin har, prin lucrarea ei cea plină de har pentru Dumnezeu și pentru om.

O, nu la toți le este dat să creadă până la sfârșit această venire a Mea pe pământ acum, și spun aceasta pentru cei ce s-au tras în lături după ce au gustat și s-au înfruptat cu venirea

Mea cea de azi, cu izbăvirea cea pentru mulți din cei ce se smeresc pentru ea, căci unii au stat o vreme și s-au dat apoi în lături, și prin aceasta Mi-au făcut ocară și s-au dus, căci au judecat după mintea și după vederea lor, iar cel ce judecă, acela pe sine însuși se judecă și cade în judecată, cade prin această semeție a sa, și iată, parte din ei au călcat peste multe apoi din cele ce îplineau lângă Mine, lângă izvorul Meu de cuvânt, din care ei s-au hrănit multă vreme până ce s-au tras în lături, căci nu le-a fost lor dat să creadă până la sfârșit, și au pus crucea jos și n-au mai luat-o iar. Cel ce stă până la sfârșit este cel ce nu se smintește de nimic și de nimeni, este cel ce nu se dă înțelept și apoi nemulțumit prin semeția lui precum s-a dat Adam în rai, căci cel ce se semețește se dă deștept, și prin aceasta se dă drept și judecă pe cei din jur, și iată, așa cad din Dumnezeu și din credință cei ce se semețesc pe calea crucii, pe calea Evangheliei Mele cu omul.

O, cel ce nu postește de sinele lui, acela zadarnic postește de bucate în vreme de post, căci semeția este cu omul cel fără de statornicie pe calea lui cu Mine, și iată cuvânt cu înțelepciune în el, căci Adam a fost ispitit și a fost biruit prin ispitire pentru că n-a postit, pentru că n-a ascultat să postească de sinele lui, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost ispitit ca un om de către satana patruzeci de zile și n-am fost biruit de el, pentru că am postit, pentru că M-am aplecat Tatălui și vremii încercării trimisă de El, și am stat cu umilință înaintea Tatălui și înaintea lui satana în același timp, și nu știa satana că Tatăl este în Mine, și Eu în Tatăl sunt, și de aceea biruința a fost a Mea prin umilința Mea cea înaintea Tatălui și prin bărbăția Mea cea pentru El față în față cu satana cel ispititor.

O, poporul Meu, o, fiule al cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi, te-am privit și te-am ales al Meu dintre cei mulți pentru că te-am văzut credincios cuvântului venirii Mele celei de acum două mii de ani, și te-am luat la sân acum, la sfârșit de timp, și-ți dau venirea Mea cea de acum, căci am venit la tine și M-am descoperit ție cu venirea Mea și ai crezut că Eu sunt. O, ia înțelepciune din cer, fiule, ia de la Mine ca să fii priceput, că iată ce înțelepciune îți dau pentru dragostea Mea, pentru dragostea ta în Mine, și iată ce-ți spun! O, fiule, cum te porți cu aproapele tău așa te porți și cu Dumnezeu, căci firea este fire ori ca a lui Dumnezeu, ori ca a omului, și aceasta n-au priceput mulți veniți și trecuți prin această lucrare de cuvânt și care n-au știut să înțeleagă așa dragostea lor cea pentru Dumnezeu, și acestora nu le-a fost dat să creadă până la sfârșit pentru cununa lor cea de la Mine prin această măreață venire a Mea la cei ce Mă primesc acum și până la sfârșitul grăirii Mele peste om pe pământ în zilele acestea de apoi. Le spun iarăși și iarăși tuturor celor care au crezut și care vor crede de acum înainte că Eu, Domnul, grăiesc pe pământ în mijlocul unui popor micuț și credincios venirii Mele de azi în cuvânt, și le spun lor așa:

O, nu huliți lucrarea aceasta de cuvânt, și nici pe cei ce o poartă și o împart peste pământ, că e vai de cei ce se lovesc în această lumină, și s-a văzut acest vai peste mulți! Cei ce hulesc și lovesc și defaimă, aceia umblă apoi pe întuneric și cad pe mâna oamenilor lumii și se despart de duhul mângâierii, de Duhul Meu, Care grăiește unui popor credincios, iar dacă ei vor să le fie bine după ce-și fac ei singuri rău prin despărțirea lor de trupul acestui popor credincios, să se curețe ei de păcatul vorbirii de rău și al defăimării și al judecății și să se împace cu Mine prin pocăință spre iertarea lor apoi, iar dacă Eu văd la ei că au inima curată prin pocăință adevărată și întreagă, îi voi izbăvi pe ei de întunericul lor și le voi da înapoi lumina, numai

să poată ei să iubească cu umilință calea, adevărul și viața lor, adică pe Domnul, pe Mine, Cel dintâi și Cel de pe urmă, Cel ce sunt și lucrez iarăși ca și la început, căci sunt începutul și sfârșitul și sunt și voi fi, și toți cei ce cred așa se vor mântui și vor fi. Amin.

Să ia această învățătură de viață vie toți creștinii ortodocși, după numele credinței în care ei sunt scriși că sunt, dar ca să fie ei, trebuie să înțeleagă că nu toți cei ce zic „Doamne, Doamne!” vor intra întru împărăția cerurilor, ci numai cei ce se poartă cu aproapele Meu și al lor ca și cu Dumnezeu, căci cei ce mărturisesc că sunt în credința cea dreaptă, le spun lor că așa cum se poartă cu cei din jurul lor, așa se poartă și cu Dumnezeu, așa și nu altfel au sau nu pe Dumnezeu de Domn și de Stăpân al lor, ca niște fii care ascultă sau nu de Cel ce poate să-i izbăvească și să-i răscumpere pe ei din păcat.

E mare învățătura Mea cea de azi, e multă și mare, și ea va cere răspuns mare celor ce aud înțelepciunea Mea, cea cu care Eu azi cârmuiesc peste pământ, peste cei ce vor și peste cei ce nu vor să cârmuiesc Eu, dar Eu cârmuiesc și tainic lucrez și împlinesc și tai pe la mijloc și trec peste tot și aleg la dreapta Mea și la stânga, și voi da fiecăruia după cum este fapta sa, căci așa este scris. Amin.

Am stat în mijlocul tău în ziua aceasta de duminică a sărbătorii sfintei Cruci a răstignirii și a învierii, o, poporul Meu care ascuți de la Dumnezeu cuvântul Său cel mereu astăzi! Eu sunt același ieri și azi și sunt mereu astăzi, căci așa trebuie să fiu și să lucrez, precum și sunt, precum și lucrez, și am grăit peste tine în ziua aceasta cuvânt arhieresc, cuvântul Meu peste biserică, așa cum orice arhieru trebuie să lucreze peste biserica sa. Eu sunt Cel ce sunt, și nu sunt la fel cu arhierii de pe pământ, ci sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, precum este scris că sunt, precum scrie în Scripturi de Cel ce este, de Mine, Domnul Iisus Hristos, Arhierul Cel Mare, Fiul Tatălui Savaot, iar tu, poporul Meu cel de azi al cuvântului Meu cel de azi, paște, fiule, din partea Mea, paște oile Mele, și le paște cu cuvântul Meu cel de peste tine, dându-l pe el de hrană lor, oilor Mele. Ele sunt cele ce ascultă de glasul Meu și merg după Mine oriunde merg Eu, oriunde le spun Eu să meargă și să lucreze Mie, căci Eu le sunt Păstor, și scris am lăsat: *«Eu sunt Păstorul Cel bun, Care-Și pune viața pentru oile Sale, Care intră pe ușă în staulul oilor și nu sare pe aiurea ca păstorii cei furi și cei tâlhari de oi, iar Cel ce intră pe ușă este Păstorul oilor și Lui portarii îi deschid, și oile ascultă glasul Lui, și El le cheamă pe nume și la pășune le mână, și când pe ale Sale toate afară le scoate în fruntea lor merge, și oile merg după El, căci știu glasul Lui, și după un străin ele nu vor merge, ci vor fugi de la el, pentru că nu cunosc glasul străinilor»*, și fericiți sunt cei ce pricep aceasta și cuvântul Meu care se dovedește peste ei, căci împlinirea lui peste ei îi vadește pe ei ai Mei, oile Mele, care ascultă de cuvântul Meu, de glasul Meu de Păstor al lor. Amin, amin, amin.

O, păziți-vă, fiilor, păziți-vă bine sufletelul și să nu aveți nici un fel de amestec cu cei desprinși dintre voi, căci voi sunteți mici, iar întunericul în care s-au lăsat ei este mare și este din lume și vine de la neumilința duhului lor, iar neumilința din ei este duhul lumii, duhul care-l desparte pe om de Dumnezeu când el nici nu pricepe aceasta, și se lasă omul spre pofta minții lui, spre șoapta minții lui, care-l duce pe el spre pofta trupului și a ochilor și duc acestea spre trufie pe om și spre fapta ei în om, și care este întunericul din om, după care el se călăuzește pe sine. Dar voi păziți-vă viața, fiilor, căci Eu bine vă păzesc

pe voi și vă învăț bine să vă păziți, ca și Eu să pot să vă ocredesc și să vă am ai Mei până la sfârșit pe voi. Amin.

5/18 martie 2012

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Cele văzute acoperă slava lui Dumnezeu. Duhul mărturisirii pentru Dumnezeu este cel mai frumos prinos adus Lui. Îndemn la vorbire duhovnicească între frați.

Să fie Domnul pe pământ cuvânt! Să fie Domnul cu voi cuvânt pe pământ în sărbători, fiilor! Sunt plin de dor după om, și Mă fac cuvânt de dor pe pământ. S-a învățat fără Dumnezeu omul, dar Eu, Domnul, nu pot să Mă liniștesc și să nu caut după om când el rătăcește fără Mine pe calea vremelniceii lui pe pământ. Sunt tot o trudă mereu, mereu să pot fi cu omul, să-i dau credință, să-i dau căldură în inimă după Dumnezeu și să fiu în el înțelepciune și vedere pentru cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu, căci cine se uită peste toate ale facerii văzute trebuie să înțeleagă și să-și ajute credința că Dumnezeu este în toate și că-Și are slava Sa acoperită în taină, tănuită în cele văzute, și că minunată este facerea Lui cea văzută, cea făcută ca să acopere ea slava lui Dumnezeu și să-i fie omului dor de Dumnezeu Fă- cătorul a toate atunci când el vede pe cele ce se văd, și să aibă credință și să arate că are și să nu stea omul fără căutare după Dumnezeu, fără iubire pentru El, fără dor de El, și, în sfârșit, fără duhul mărturisirii cea pentru Dumnezeu, căci sfinții care au fost pe pământ M-au mărturisit, pentru că M-au iubit cu credință și nu s-au despărțit de Mine pentru trupul lor când cei necredincioși îi îndemnau să se mintă pe sine și să se plece dumnezeilor care nu sunt nimic, ci au rămas ei dorind după Mine cu credință, iar Eu i-am întărit pe ei în duhul mărturisirii lor cea pentru Dumnezeu, și așa a fost Domnul prin vreme pe pământ, mărturisit de cei credincioși Dumnezeu al lor, Stăpân al lor și Mângâietor lor.

O, ferice omului care se mângâie cu Dumnezeu și de la Dumnezeu este mângâiat, că acela cunoaște mângâierea, dar și mai fericit este cel ce mângâie pe Dumnezeu, Cel plin de milă pentru ranele Mele cele de la om. Râvna cea pentru Mine a proorocului Ilie a fost mila lui de Dumnezeu. Credința și jertfa celor ce M-au ales și M-au mărturisit prin jertfă împotriva dumnezeilor mincinoși au fost mila lor de Dumnezeu. Cel mai sfânt și mai plăcut prinos adus Domnului este duhul mărturisirii cea pentru Dumnezeu a omului în fața minciunii care se vrea Dumnezeu și care alungă pe Domnul de pe pământ și dintre oameni.

O, poporul Meu, o, fii ai cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi, vai celui ce i se apleacă uitându-se în cuvântul Meu cel de azi pe pământ pentru toți cei care au în ei duhul mângâierii cea pentru Dumnezeu! Vai celui semeț în mintea lui goală de har și care dă să spună că nu este Dumnezeu în acest cuvânt de dor al Meu după om! De dorul omului grăiesc Eu cuvântul Meu peste pământ. De șapte mii de ani cuvântul Meu peste om se naște din căutarea Mea după el și din durerea Mea de la depărtarea lui de Mine. O, dacă n-ar fi fost prin vreme mărturisitori pentru Mine înaintea celor ce alegeau dumnezei ai minciunii cea împotriva Mea și necredința în Mine, cum aș mai fi fost Eu, Domnul, măreț pe pământ prin cei ce Mă iubeau și Mă alegeau și Mă mângâiau așa, arătând ei necredincioșilor pe Dumnezeul Cel adevărat, pe Cel ce Se slăvește prin fapte? Eu credință trebuie să-l ajut pe om să aibă, și Mă slăvesc prin cei credincioși ca să vadă necredincioșii și să se rușineze de

necredința lor și să se căiască de ea dacă vor, iar dacă nu vor, ei se împietresc și mai mult spre ocara lor apoi, căci lui Faraon i-am arătat multa Mea slavă și putere prin credința și cuvântul lui Moise, mărturisorul Meu, și știa Faraon că Eu sunt Dumnezeu Cel puternic și Cel adevărat prin Moise, Făcătorul de semne mari și de minuni nemaiauzite până atunci, și credea aceasta Faraon, dar nu s-a putut lăsa mic înaintea Mea acest om, căci se voia mare, și de aceea nu M-au ales pe Mine cei mari la stat pe pământ, că le este rușine la aceștia să se facă mici, să se lase biruiți de adevăr, și iată, au fost prin vreme mulți care s-au luptat împotriva lui Dumnezeu pentru mărirea lor, dar și mai mulți au fost cei care au mărturisit pe Domnul și L-au făcut arătat cu mărirea Lui prin credința lor cea fără de tăgadă înaintea celor necredincioși.

O, ferice omului care se mângâie cu Dumnezeu și care este mângâiat de Dumnezeu, dar și mai fericit este acela care mângâie pe Dumnezeu în rana Lui cea de la om! Toți cei necredincioși, toți cei care Mă tăgăduiesc sunt rana Mea și se mângâie ea în durerea ei când cei credincioși Mă mângâie cu mărturisirea lor cea plină de credință și de iubire pentru Dumnezeu, pentru adevăratul Dumnezeu. O, e mare depărtarea de Dumnezeu a omului.

E mare minciuna celor ce zic că-L iubesc pe Dumnezeu și cred în El, în vreme ce ei slujesc trupului lor și plăcerilor lui și omului, și minții lor, care se mărește pe sine în ei, făcându-i pe ei să se laude chiar și cu Dumnezeu și uitând ei că Eu am spus că nimeni nu poate sluji la doi stăpâni. E plin pământul de slujitori cu haină de biserică pe ei, și de oameni care se învârt pe lângă ei în numele lui Dumnezeu, dar toți aceștia nu-Mi slujesc Mie și nu Mă pot ei mărturisi. Eu când M-am născut pe pământ din mamă Fecioară am fugit de mărirea cea omească, am fugit de oameni și M-am ascuns de omul cel cu stare și cu slavă pe pământ. N-am găsit umilință și plăcut Mie pe nici un loc al omului, ci M-am aciuat pentru venirea Mea în lume în loc umil de tot, și necuvântătoarele M-au încălzit cu suflarea lor și Mi-au fost martori umilinței Mele dumnezeiești, cu care am coborât între oameni pe pământ.

Iată, nu este iubire pentru Dumnezeu în oameni. Cel ce se iubește pe sine fuge de cel cu duhul umilit, fuge de cel cu lepădare de sine ca să-L iubească pe Domnul așa. Fuge cel semeț de cel umilit, și iată, în biserică slujitorii care stau peste ea nu-i iubesc pe cei sfinți ai bisericii în vremea lor, ci dau să-i tragă în lături, să-i dea de partea numelui celor răi și dau să le pună nume rău, și așa au lucrat ei mereu, cu toți sfinții Mei din toate vremile, dar vine vremea sfinților Mei și a răscumpărării trupului lor mucenicesc și mărturisor, vine vremea iubitorilor de Dumnezeu după adevăr și vor fi rușinați mult cei ce au dat să se așeze înaintea oamenilor drept slujitori bisericii, căci biserica sunt sfinții, iar cei ce s-au pus slujitori peste biserică nu vor să știe acest adevăr, nu vor să știe cine este biserica Mea.

S-a umplut cupa răbdării Mele și cupa minciunii celor ce zic că-L iubesc pe Dumnezeu, dar nu-L iubesc, ci mint, căci ei vor să facă ei, și nu Dumnezeu să facă. Le spun Eu, Domnul, la toți aceștia că Eu sunt Cel blând și smerit cu inima și că împărăția Mea nu este din lumea aceasta a lor și nici din capul lor, și este ea cu cei umiliți, cu cei plini de lepădare de sine pentru slava Mea, și este cu cei fără de slavă, și a căror slavă numai Eu sunt, numai Eu, Cel plin de umilință ca un Dumnezeu, fiindcă umilința este numai de la Mine în om, numai Eu sunt acest bun, care-l ține veșnic pe om ca și pe Dumnezeu, și este asemenea Mie cel plin de umilință cu duhul și cu viața lui Mie dată. Amin.

Slăvesc între cei cerești și în duh de biserică pe pământ pe cei patruzeci de sfinți, care au mărturisit cu prețul vieții lor nelepădarea lor de Dumnezeu înaintea slujitorilor dumnezeilor mincinoși din vremea lor, și care au fost chinuiți pentru numele Meu, spre fericirea lor cea de veci și spre partea lor cu Dumnezeu. Toți cei ce-și zic creștini pe pământ, să înalțe rugăciuni către sfinții care nu s-au lepădat de Dumnezeu înaintea necredincioșilor și a mai-marilor de pe pământ, care de teamă că-și pierd mărirea ucid pe cei sfinți, dar pe ei înșiși se ucid cei ce zic că ucid pe sfinți, căci pe cei sfinți îi așteaptă cununa veșniciei după ce sunt chinuiți și lepădați de cei necredincioși. Toți cei ce-și zic creștini, toți să stăruiască cu închinare și să zică din inimă curată: O, sfinților mărturisorilor pentru Dumnezeul Cel adevărat, rugați-vă Lui pentru noi ca să nu ne piară credința, și ca să ne crească ea, că e puțină și dă să se stingă, dar voi, din cer, pregătiți-ne noi puteri pentru Domnul, spre mângâierea Lui cea de la noi, așa cum voi L-ați mângâiat pe El, mărturisindu-L înaintea celor ce nu L-au voit și nu-L vor pe El cu oamenii pe pământ! Amin.

Toți cei ce stăruiesc pe pământ cu strigare către sfinți atunci când la nevoie cer ajutor la cei din cer, aceia să ia aminte că este viață veșnică și că sfinții sunt în veșnicie cu Mine; să ia aminte că cei ce se roagă de pe pământ spre cer către sfinți ca să le dea lor ajutor din cer, aceia mărturisesc veșnicia cea cu Dumnezeu a sfinților, dar numai o așa credință nu este de folos, ci folosește mult urmarea pildei vieții celor ce au trăit pentru Dumnezeu pe pământ, și apoi în cer pentru oameni, pentru cei ce se ostenesc și ei spre țara sfinților Mei, spre veacul cel veșnic al sfinților, care vin cu Mine întru venirea Mea, precum a spus proorocul Enoh, cel ce a umblat cu Mine în tot cerul de sfinți și de îngeri și de slăvi cerești în vremea trupului lui pe pământ, și apoi Eu, Domnul, l-am luat și l-am pus pe el în fericirea Mea, iar fericirea Mea sunt sfinții și îngerii și toate oștirile și puterile cerești, cu care Eu Mă port de șapte mii de ani după om între cer și pământ, între cele ce se văd și cele ce nu se văd, iar în cele ce nu se văd Eu Îmi am scaunul domniei Mele, scaun de heruvimi și însoțire de sfinți. Amin.

— O, Te slăvim noi, cei patruzeci de mărturisorii pentru Tine, Doamne, în ziua noastră de sobor între sfinți. Slavă Ție între sfinții Tăi și cu ei în coborârea Ta pe pământ acum, la sfârșit de timp, așa cum proorocul Enoh Te-a mărturisit că vei veni! Slava Ta sunt sfinții Tăi și îngerii Tăi, iar slava lor ești Tu. Să nu se lepede nimeni de Tine pe pământ, că altă slavă nu mai este în afară de slava Ta, și veșnică este slava Ta, Doamne. O, să nu caute nimeni slava sa, căci trece odată cu omul toată slava pe care el și-o face și și-o dobândește prin sine ca să aibă el slavă. Noi slava Ta am ales când a fost să alegem, iar în ziua aceea Tu ai dat-o nouă între sfinții Tăi, între cei cerești, Doamne. O, slavă Ție că ne-ai dat să Te mărturisim acum, în ziua noastră de sobor între sfinți în mijlocul poporului Tău mărturisor cuvântului Tău cel de azi, pe care el îl dă în lung și în lat peste pământ pentru duhul mărturisirii!

O, ce mare este slava Ta cu poporul Tău de azi! Ce mult cuvânt, ce grai slăvit, Doamne! Se încălzesc sfinții la acest foc, pe care Tu în zilele acestea îl arunci pe pământ ca să aprinzi cu el pământul și să-l cureți de păcatul omului de pe el. Slavă Ție de mila Ta de om, Doamne!

Apropiati-vă de darul milei Domnului pentru voi, o, fii ai oamenilor! Vine Domnul cuvânt pe pământ, plin de dor după voi. S-a învățat fără Dumnezeu omul, dar vine Domnul să-l învețe pe om dorul Lui, și să vi-l dea și vouă. Luați de la Dom-

nul și să înviați de dor!

Vine Domnul cuvânt pe pământ. Vai celor ce nu iau aminte la glasul de tunet al cuvântului Său cel lin și duios după om, și fericire celor ce deschid Lui și-I dau adăpost acum, la venirea Lui cea de acum! Amin.

— O, sfinți iubiți ai Mei, e aproape bucuria cea deplină a Mea și a voastră, căci bucuria Mea sunteți voi, cerul de sfinți, locuința celor ce M-au iubit pentru slava Mea cu ei, iar Eu, Domnul, voi birui, voi fi Cel biruitor, căci scris este în Scripturi că biruința va fi a Mea, a Fiului lui Dumnezeu, însoțit în toate și peste tot de sfinții Săi. Amin.

O, poporul Meu cel cu mult cuvânt al Meu în mijlocul tău, o, fiule, să fie Domnul pe pământ cuvânt! Să fie Domnul cu voi cuvânt pe pământ în sărbători, fiilor! Mă fac cuvânt de dor peste pământ. Vai celor ce li se apleacă uitându-se în cuvântul Meu cel de azi cu voi pe pământ pentru toți cei care au în ei duhul mângâierii cea pentru Mine, Cel durut de la om! De dorul omului grăiesc Eu peste pământ cuvântul Meu cel de azi, iar tu, poporul Meu, dă-Mi putere să vin și să grăiesc, că vreau să fac mult bine celor ce aud glasul Meu cu tine și vreau să-i îmbogățesc pe ei cu har, iar harul îi va ajuta și-i va învăța pe ei credința și viața, iar Eu, Domnul, voi avea bucurie de la ei și mângâiere de la ei, și milă apoi voi avea pentru ei. Amin.

Pace ție, poporul Meu, străjerul Meu înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ! Să fii cuvântul Meu cel împlinit, fiule, ai grijă, așa să fii! Poartă-l pe buze între frate și frate, și altfel să nu mai poți, să nu mai vrei. Auzi tu ce-ți spun? Auzi tu ce-ți cer? O, așa să faci și cei ce iau de la tine glasul cuvântului Meu, ca nu cumva să le fie lor în zadar popasul Meu cu ei, ci spre mântuirea lor să le fie lor, și spre mângâierea Mea de la ei apoi. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2012

Duminica a patra a Postului Mare, a sfântului cuvios Ioan Scărarul

Iubirea de Dumnezeu este ascultarea de El. Grăirea Domnului cu satana. Grăirea din cer a sfântului Ioan Scărarul. Scara desăvârșirii prin supunere.

În zi de duminică, cu Duhul Meu și cu cuvântul Meu te însoțesc și te călăuzesc părintește, o, poporul Meu. Dacă te am al Meu, născut de sus prin acest cuvânt, și dacă ți-am dat să ai și să dai pe Dumnezeu de pe masa ta la cei ce nu stau cu Mine la masă, o, dacă ți-am dat să ai și să poți prin puterea Mea, cum să nu stau Eu în mijlocul tău și să am părtășie cu tine și să Mă mângâi că te am și că pot să-ți grăiesc? Cuvântul Meu trebuie mereu să fie cu tine și să te țină treaz, el trebuie să zidească mereu în tine veghea, iubirea și credința pe calea Mea cu tine. O, nu trebuie să te neliniștească pe tine cuvântul Meu nici când te muștră, nici când te învață, nici când arată el întunericul de pe pământ, nici când vestește el pe cele de la Mine pentru tine, ci trebuie el să te vegheze și să te facă ascultător de Dumnezeu, căci cum Mi-ai putea tu arăta porunca iubirii de Dumnezeu dacă n-ar fi să Mă ascuți în toate câte-ți cer prin statul tău cu Mine?

O, nimeni nu-Mi poate arăta altfel iubirea pe care am așezat-o peste om ca s-o lucreze el, dacă n-ar fi să asculte omul de Dumnezeu așa cum cere Dumnezeu. Este scris în Scripturi că Eu, Domnul, Îmi găsesc plăcerea în cei ce sunt gata cu frică și cu cutremur față de tot ce cuvintez Eu peste ei, iar aceasta înseamnă ascultare de Dumnezeu. Cine poate să-L iubească pe

Domnul mai mult și mai frumos și mai întreg decât cel ce ascultă de El? Numai cei ce-L iubesc pe El și nu pe ei înșiși, o, numai aceia se lasă iubirii de Dumnezeu prin toată ascultarea lor de El.

O, poporul Meu, ai grijă de iubire, fiule! Când tu Mi-o dai Mie toată câtă îți dau Eu să ai, atunci ești desăvârșit în iubire, iar dacă și ție ți-ai da din ea n-ai mai avea-o nici tu, nici Eu întreagă pe ea de la tine. Eu am întreagă iubirea Mea ție, căci când tu iubești pe Dumnezeu în tot întregul iubirii de El, nu-L ai tu pe El în tot întregul Lui? Ce-ar fi să-ți mai dau mai mult de atât iubire dacă tu împlinești iubirea ta de Mine în tot întregul ei? N-am mai avea unul altuia ce să ne dăm, am fi cu întregul dăruiri unul altuia, iar această desăvârșire nu mai are nevoie de mai mult, și ar fi din destul să fie ea pe pământ cu omul și să cuprindă omul în ea pe aproapele său și să-l facă pe el asemenea lui în iubire și în desăvârșirea ei în ei și între ei apoi, ca să fie întru Mine și el, și să fie și el cel ce Mă iubește pe Mine desăvârșit, neoprint pentru sine din aceasta.

O, iată de ce Mi-e Mie dor de om și de ce mult Mi-e dor! Nu-Mi dă omul iubire, nu sunt Eu iubirea lui, iar cine nu Mă are pe Mine iubire a sa, acela nu are iubire decât pentru el însuși și Îmi cere și Mie să-i dau tot lui, și nimeni nu-și poate strânge așa ca să aibă în cer și să fie sus întâmpinat de agoniștea lui strânsă cu Dumnezeu pe pământ. O, cine nu strânge cu Mine, acela-și lucrează risipirea și nu rămâne cu nimic din tot ce face el și din tot ce este el, iar cine strânge cu Mine, acela iubește pe Dumnezeu și se dă aproapelui său cu ființa cea din el, cu Dumnezeu, cu iubirea din el, că Dumnezeu este iubire, iar cel ce are pe Domnul în el, acela este și el iubire și este ca Dumnezeu. Amin.

În zi de duminică Duhul Meu și cuvântul Meu te însoțește cu iubirea lui și-ți aduce el călăuzire, o, poporul Meu, și tot o iubire, tot un foc este el, precum Eu sunt. Foc mistuitor este Dumnezeu, precum este scris, și frumoși sunt cei în care are viață acest foc! Foc este și cuvântul Meu de peste tine, foc mistuitor este el dacă el iese din Mine. O, cum să tragă cei mulți la tine când oamenii fug de foc și de apă când acestea dau să vină spre ei pe neașteptate? Fug oamenii de mistuire după Dumnezeu și fug de curățire și fug de spălare de rău, căci răul și păcatul lui li se par dulci la oameni, li se par acestea viața lor și puterea ei și mângâierea ei. Se tem de Dumnezeu oamenii și fug de El, și își zic că le este greu cu viață ca a Lui. Cei ce mai vin după ajutor spre Mine umblând prin biserici și cu duh de cerere la Mine pentru ca să le dau, aceia nu vin spre Mine că Mă iubesc, și vin ca să le dau, iar dacă ei văd sau știu că nu le pot Eu da ceea ce ei doresc pentru ei și pentru pământ, se duc aceștia apoi la vrăjitori și la vrăjitoare ca să le dea lor, în timp ce aceștia cer din avutul lor și nu le dau degeaba ceea ce ei cer. O, cine n-are pe Dumnezeu de viață și de iubire a lui, acela este lipsit de toate și se duce să-și facă rost de ajutor în nevoile și în doririle lui, se duce spre slugile lui satana ca să-i dea satana din vistieriile lui, și vine satana și-Mi dă de știre cum se duc oamenii după el și-și dau lui sufletul ca să le dea satana în schimb pe cele cerute de ei și să le folosească ei spre mai marea rătăcire a lor, dar cei ce se duc la satana după ajutor în slăbiciunile lor, aceia sunt cei ce mărturisesc pe satana și nu știu ei cât adevăr dovedesc ei că este Dumnezeu, că este față în față cu satana, potrivnicul lui, de Care el se teme și se luptă cu teamă împotriva Lui, dar când satana este ajutat de armată mare de oameni prinde curaj, dar Eu, Domnul, îi spun lui acum că pierde și el și pierd și cei ce se duc spre el după ajutor, căci mintea lor este împătimită și sunt împătimiți după ei înșiși cei

care cer lui satana ajutor pentru iubirea de sine a lor și pentru mărirea pe care și-o vor ei pe pământ. O, măi satana, măi, de câte ori crezi că ai câștigat ceva împotriva Mea tu ești cel ce pierzi, căci omul care vine la tine să-l sprijini tu în lucrul semeției lui, acela nu dăinuiește, dar dăinuiește prostia lui, care-l trage pe el ca și pe tine în focul pe care tu singur ți-l pregătești și tot pui pe el și îl înțești, și tu nu știi ce faci și ce-ți face ție omul care bate la ușa ta ca să-i dai. O, ce să-i dai tu? Îi dai ce ai, iar tu ești tatăl minciunii, și tot ce faci tu împotriva Mea și a omului nu faci altceva decât că-ți mărești vâlvătaia în care chinul tău îți va arăta pe veci ceea ce ți-ai agonisit, căci nu câștigi nimic decât chinul tău prin tot ceea ce tu lucrezi cu omul care-ți cere ție ca să-i dai. O, de-ai face tu ca vrăjitorul căruia i-am spus lui prin înger să nu facă rău cu cuvântul lui de blestem, ci să facă binecuvântare cu gura lui, și a ascultat de Dumnezeu acest slujitor al tău, căci s-a supus înaintea puterii Mele cu care i-am tăiat calea ca să-l supun pe el.

O, măi poporul Meu, e zi de duminică și dau să Mă odihnesc lucrând peste viața ta cu Mine, fiule, că e vreme de post, și mai este încă, iar Eu, Domnul, trebuie să te întăresc ca să poți frumos să lucrezi cu post acum înaintea Mea pentru ca să ajuți planului Meu cu cerul și cu pământul și cu omul și împotriva lui satana, care nu se lasă de relele lui decât când fiii cerului lucrează cu Mine, și pe care Eu, Domnul, i-am învățat și îi învăț mereu să ceară cu post și cu rugăciune alungarea din om și de pe pământ a lui satana, potrivnicul Meu.

Pomenim în duh de duminică, în duh de biserică, pe cuviosul și mult ascultătorul de sfinți și de părinți și de Dumnezeu, pe Ioan, cel ce a arătat neamului cel credincios urcarea spre Dumnezeu a omului, și a fost el numit apoi scărarul, Ioan Scărarul. O, cât de frumos a stat el în duhul ascultării și cât de măreț s-a arătat prin supunerea lui! Mare este Dumnezeu întru sfinții Lui și mari sunt ei întru El în cuvânt și în faptă, iar Eu, Domnul, Mă mângâi cu ei și Mă mângâi de la ei pe pământ și în cer. Amin.

— **I**n zi de duminică sunt cu Tine, Doamne, în cuvânt în cer și pe pământ, căci sfinții și părinții m-au pus de pildă peste biserică, pe mine, cel ce am iubit supunerea, ascultarea cea cu supunere, și iubirea de Tine mi-a fost ea, nu de cei cărora mă supuneam eu cu toată ascultarea mea de ei. Aveam nevoie să ascult, și de aceea ascultam. Aveam nevoie să fiu fiu și să am părinți din partea Ta și să fiu, și aveam minte pentru această dorire a mea, iar duhul minții mele erai Tu, Cel ce m-ai iubit și m-ai primit fiu al Tău pe muntele Sinai, acolo unde eu Ți-am slujit Ție pe pământ. Am fost supus și celor ce erau peste mine mai-mari ai mei, și tot așa am fost și celor ce erau sub stăpânirea mea apoi prin rânduiala cea de obște, căci m-ai adus prin ascultarea mea la treapta de părinte duhovnicesc pentru fiii care trebuia să crească Ție, și le-am arătat și la aceștia lepădarea de sine a mea și aplecarea mea înaintea lor, și așa i-am povățuit eu pe ei spre mine cu ascultare și cu iubire și spre lepădarea de sine a lor apoi. Viața mea sihastră m-a ajutat pentru duhul liniștii, în care am stat să scriu pentru urmași urcarea spre Tine a vieții omului, și m-au numit sfinții bisericii Ioan Scărarul. Le-am lăsat urmașilor scara pe care eu am călătorit spre Tine, Doamne, și îi aștept pe ei, pe mulți, îi aștept să vină și să poată veni. Cu post și cu rugăciune și cu vreme pentru acestea, așa să călătorească spre cer cei care folosesc scara pe care am zidit-o eu cu cuvântul meu cel plin de dor după venirea omului spre Tine din zbuciumul lumesc, iar eu Îți mulțumesc Ție pentru toți cei care vor asculta de tot cuvântul pe care eu l-am lăsat pe pământ

scris pentru cei călători spre Tine așa cum eu am călătorit, și am lăsat pe pământ scrisă această cale.

O, slavă Ție pentru că zidești sfinți dintre oameni în calea oamenilor ca să vadă ei calea sfinților și să meargă pe ea! Slavă Ție, Bunule Păstor, căci duhul sfinților Tăi lucrători este duh din Duhul Tău de Păstor milos pentru cei ce se lasă păstoriți de El spre cer pe pământ! Amin.

— **S**lava Mea cu voi pe pământ, o, sfinți iubiți ai Mei, Mi-a fost ea hrănită de iubirea voastră cea întreagă Mie de la voi, căci v-ați dat Mie cu ascultare, iar supunerea voastră v-a învățat ascultarea. Cine vrea să învețe scara aceasta, ascultarea cea pentru creștere, acela să-și zidească supunere deplină de la el spre cei de care dorește să asculte, căci nimeni nu poate asculta dacă nu-și supune ființa pentru lucrarea ascultării și pentru ascultare cu iubire. Cel ce nu ascultă, unuia ca acela trebuie ca să i se arate ca să știe și ca să asculte apoi, căci acest sfânt, Ioan Scărarul, a căzut odată sub clewetirea celor ce stăteau cu sufletul sub mâna lui îngrijitoare pentru ei, iar el n-a mai săvârșit multă vreme ceea ce ei ziceau că nu este bun la el, și și-a oprit mâna lui cea tare de peste ei, așa încât el le-a arătat lor supunere și ascultare prin aceasta, și s-au înspăimântat ei apoi văzând peste ei paguba cea mare de la lipsa de învățătură și de veghe peste ei a învățătorului lor, și s-au căit ei și s-au îndreptat apoi și au părăsit mintea lor, care i-a adus pe ei la cârtire asupra mai-marelui lor pentru sufletele lor, pentru călăuzirea lor.

O, poporul Meu, supunerea înseamnă iubire, iar fără iubire omul își arată îndărătnicia și cuvântul gurii lui și al minții lui, sau negrăirea, care tot așa este, duh îndărătnic. O, mare este darul învățaturii sfinte, iar acest dar să-l iubești mai mult decât orice dar, căci mai mare dar ca iubirea de Dumnezeu, care se lucrează prin supunerea cea pentru ascultare, nu poate omul să aibă, iar tu să fii plin de acest dar, căci Eu sunt întreg în mijlocul tău, dar întreg, dar desăvârșit prin întregul lui, așa cum și pe tine te voiesc să fii, dar mereu din partea ta întreg Mie dat, ca să fiu Eu plin de dar de la tine, și să semănăm unii cu alții prin ceea ce ne dăruim și primim, căci tu ești cel plin de toate darurile Mele ca să ai și ca să dai la cei ce nu au, și ca să-Mi dai Mie să am de la tine pe calea Mea cu tine între oameni pe pământ, o, fiule poporul Meu, de care Eu Mă sprijin acum cu venirea Mea iarăși de la Tatăl pe pământ după om. Amin, amin, amin.

12/25 martie 2012

Duminica a cincea a Postului Mare, a sfintei cuvioase Maria Egipteanca

Chemarea oamenilor la trezirea din păcat și la pocăință. Femeia este cursă pentru om. Dojana cea cu povață îl păzește pe om de rău.

Grăiește Dumnezeu peste pământ, că e vreme de veghe pentru suflet, e vreme cu post și cu pocăință pentru cei ce iubesc viața cea din cer a sufletului lor, căci viața este din cer, și este de învățat mult ca să știe fiii oamenilor ce să facă, iar învățătura vieții vine tot din cer, nu de pe pământ vine ea, căci pe pământ sunt numai curse și-și prind oamenii sufletul în ele și nu sunt între ei învățători destoinici ca să-i învețe, ca să-i ajute, ca să-i înțeleptească pe ei pentru viața sufletelor lor. Vin Eu, Domnul, vin Eu pe pământ cuvânt, vin, că este scris să vin, iar Tatăl Meu Savaot Îmi dă oștirile cerești ca să Mă însoțească și să slujească Mie în slujba Mea cea pentru om.

Eu sunt Fiul Tatălui Savaot. Domnul oștirilor este El, iar Eu sunt Fiul Său, Unul Născut din El mai înainte de vecii și

stau lângă El, și El lângă Mine stă, și Tatăl Meu până acum lucrează, și Eu lucrez, căci sunt asemenea Lui și de o ființă cu El sunt, și cu El le fac pe toate și noi le facem pe toate, iarăși le facem, precum este scris să lucrăm. Amin.

În zi de duminică, a cincea duminică a Postului Mare, Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhiereul Cel Mare, slujesc biserica Mea și împreună slujitor sunt cu ea când ea ale Mele dintru ale Mele aduce Domnului ei, și iată, grăiesc peste ea cuvânt de învățătură, cuvânt de veghe și de înțelepciune apoi pentru veghe. A dat Domnul dar lucrător peste pământ, și cu mare milă lucrează El prin acest dar, căci sunt sloboziți câte unii din locuința morților să vină să grăiască la cei de pe pământ, la cei aleși de Dumnezeu pentru acest dar, ca să mai ușureze cumva duhul cel greu al celor ce au trecut cu trupul și care suferă așteptând ușurare suferinței lor, iar pe pământ se vestește de către vestitor și se lucrează apoi pentru sufletele neajutorate și care nu și-au agonisit în patria vieții avut lor care să-i aștepte pe ei în locașul mângâierii, în sânul lui Avraam, căruia Domnul i-a făgăduit seminție multă cât stelele cerului pe pământ, și în cer apoi.

O, dar mai are Domnul daruri împărțite oamenilor pentru ajutor sufletelor lor, și prin sfinții cerului împarte El daruri oamenilor, căci Duhul Domnului a mânat cândva un preot slujitor și sfânt pentru cele sfinte, și călătorind el prin inima pustiei a dat de un trup cu suflet în el, sleit de suferință și de lacrimi și de post îndelung, după ce mulți ani a slujit desfrâului și voi de sine pe pământ, până când Duhul Cel de sus a dat acestui sufletel darul pocăinței și al temerii de Dumnezeu și al învierii duhului, și s-a dus apoi acest sufletel purtat de trup, s-a dus în inima cea mai adâncă a pustiei și a rămas acolo în sfințenie până la despărțirea sufletului de trup, când ceata sfinților cuvioși l-a luat și l-a așezat în ceata lor. Pe acest sufletel îl am Eu, Domnul, acum, în zi de duminică în lucru cu Mine pe pământ peste fiii oamenilor spre înțeleptirea lor, care vine din cer și care nu se găsește pe pământ. Au așezat sfinții și părinții bisericii pomenirea sfintei cuvioase Maria Egipteanca în zi de duminică a cincea a Postului Mare ca să ia biserica învățătură mare, și duhul cumințeniei firii să ia apoi din darurile cele de sus slobozite ca să lucreze peste pământ. O, ferice celor ce au parte de prima înviere, căci asupra lor moartea cea de-a doua nu mai poate, și poate numai învierea peste ei și cu ei, și așa i s-a făcut parte Mariei Egipteanca, cea pomenită azi și scrisă spre știre cu toată viața ei, cu toată spovedania ei mai înainte de suirea ei la cei din cer, după o lungă vreme de lacrimi vărsate șuvoi din ochii ei de la darul pocăinței, cel lucrător în ea după trezirea ei din păcat. Duhul ei grăiește acum de lângă Mine cuvânt de dor și de mulțumire cu dor, lăsând în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi povată de împărțit fiilor oamenilor și peste toată biserica cea veghetoare de suflet pe pământ, că e vreme de veghe și de pocăință, și acestea două împreună lucrătoare cu putere de înviere peste om, peste duhul lui, peste sufletul lui și peste trupul lui apoi. Amin.

— **C**u lacrimi, Doamne, între cei din cer îmi las cuvântul meu cel învățător și povătuitor în mijlocul poporului Tău, unde Tu Îți ai casă de venire și primire și îngrijire ai, o, Doamne, iar acest micuț popor al Tău să prețuiască mult acest dar și să hrănească mult venirea Ta la el și cuvântul Tău peste el și peste tot pământul împărțit apoi de aici, de unde se face râu de cuvânt glasul gurii Tale pentru învierea multora, Bunule și Milosule Mântuitor al celor ce știu și al celor ce nu știu îndeajuns lucrarea cea pentru viață, căci viața nu se sfârșește, ci se mută în locuința ei cea de-a

doua, cea de veci, o, Doamne bun. O, slavă Ție și oștirilor cerești slavă, căci eu acum, mult păcătoasă pe pământ cum am fost, am pășit cu duhul meu lângă Tine să grăiesc în ziua aceasta pentru pocăința oamenilor!

Să ia aminte dreptii și păcătoșii, să ia aminte și să audă și să creadă și să învețe și să știe apoi că viața nu se sfârșește niciodată așa cum mulți dau să se mintă, că mulți vorbesc despre iad cu multă ușurință și spun despre chinurile din el și își aleg cu gura lor unde le-ar place să petreacă după ce-și vor lăsa trupul, iar aceștia mult rătăcesc, necitind Scripturile în care scrie despre văpaia cea din iad, și vai celor ce nu sunt atinși de această văpaie încă din trup ca să lucreze ei un picuț de timp împotriva ei și ca să scape de văpaia cea de veci!

O, nu toți au parte de darul care vine din cer ca să trezească pe oameni la pocăință mai înainte de trecerea lor. Mă aplec cu milă mare spre sufletele oamenilor și le spun lor că slăbiciunile sunt mari în oameni din pricina iubirii de sine a lor și a lipsei de Dumnezeu din ei și de învățători insuflați din cer, și care să împartă peste oameni viață din cer și înviere lor încă din vremea purtării trupului lor cel din părinți luat. Sunt dintre cei ce înțeleg și primesc și pot, și sunt dintre cei ce nu primesc și nu se grăbesc spre salvarea lor, din pricina slăbiciunii trupului lor sau din pricina semeției lor. Să ia aminte aceștia la regii de peste oameni și să se înțeleptească ei din pilde, căci regele Irod n-a putut birui și omori ispita cea de la femeie când Ioan proorocul și botezătorul Domnului a voit să-i dea lui duh de trezire și de înviere din păcat, ca nu cumva să ia Israelul pildă rea de la rege și să stăruiască Israel în păcat și în pierzare de suflet, dar regele a făcut jurământ femeii și n-a știut să se păzească de rostire de jurământ rău, și a pierit regele Irod prin păcatul său, prin femeie a pierit Irod.

O, să ia aminte oamenii la regele Darius, căruia i-a spus Zorobabel păcatul, și l-a sărutat regele pe el și i-a făgăduit lui ascultare, căci i-a plăcut regelui de înțelepciunea lui cea din cer și de adevărul pe care i l-a spus Zorobabel, acest om al slujirii cea din cer pentru Israel, și care a spus adevărul cel despre femeie și a spus așa celor ce erau din suita regelui: «*O, bărbaților, nedrept este vinul, nedrept este împăratul, nedrepte sunt femeile, toți fiii oamenilor sunt nedrepți, toate lucrurile lor, și nu este într-însele adevăr, și tot și toate pier din pricina nedreptății lor, ci numai adevărul este tare și rămâne în veac și are putere în vecii vecilor, și el nu caută la fața oamenilor și nu părtinește, ci face și zice ceea ce este drept, și el este tăria, împărăția și puterea și slava tuturor veacurilor. O, bărbaților, mare este împăratul și tare este vinul, dar cine stăpânește peste oameni și peste împărați? Oare nu femeile? Căci eu l-am văzut pe împărat și pe fiitoarea lui de-a dreapta lui luând coroana de pe capul lui și punând-o pe capul ei, iar cu mâna ei cea stângă palmuia pe împăratul, care privea cu gura căscată la ea și râdea cu ea, iar dacă ea se supăra el o lua cu binișorul ca s-o împace cu el, și cum să nu fie tari femeile de vreme ce pot și fac astfel?» O, și l-a sărutat pe Zorobabel regele Darius și i-a făgăduit că-i va da lui tot ce-i va cere, și a primit el de la rege făgăduința pentru zidirea Ierusalimului, cel ars de Edom și pustiit de caldeii.*

O, fii ai oamenilor, iată, sunt regi și sunt oameni care primesc și care nu primesc adevărul cel despre ei și despre femeile care domnesc peste ei. Eu însă vă spun că femeia aduce oamenilor și ei înseși moarte sufletului și suferință trupului, iar tăria ei stă în duhul ispitirii cea prin trupul ei stârnit în om. Dar iată, vremea s-a scurtat și vine Domnul pe pământ cuvânt și trebuie să audă din cer oamenii și să știe să se ferească de

desfrânare și să se oprească de la acest păcat, care suflă cu putere în zilele acestea peste tot și peste toți mai mult decât oricând peste pământ, din pricina duhului de femeie din oameni și din femei. Să ia aminte regii și stăpânii de pe pământ la duhul cel ceresc, care suflă grăind, și să se oprească toți de la păcatul pustiirii pământului! O, să ia aminte și mai vărtos arhieriei și preoții și să înceapă ei mai întâi să se curețe de păcatul desfrânării din ei și să curețe apoi pământul și pe om de păcatul acesta, că e pustiire mare pe pământ de la acest păcat, care, iată-l, se vrea împărat peste pământ și peste cer.

Mi-a trimis mie Domnul milă mare și duh de pocăință, după o viață trăită în păcat și nesătulă de el, și m-am dat apoi nevoinei cu trupul și lacrimilor izvor și am luptat pentru casa mea cea de sus ca să n-o pierd, ca să mai am vreme s-o dobândesc pe ea de casă a mea pe vecii, și ca să nu trăiesc în iad pe veci pentru păcatele mele grele până ce Domnul m-a scos din ele prin mila Lui de om, pentru care El a plătit cu rușinoasă moarte pe cruce, cu sângele Lui cel curățitor și plin de înviere pentru cei ce-L află pe Domnul Mântuitor al lor.

Luati aminte, împărați și oameni puternici, arhieriei și preoți, bogați și săraci, robi și slobozi, credincioși și necredincioși, nu luați în răs viața cea de veci! Eu cât am fost în pustie după ce am părăsit veacul lumii și am slujit luptei împotriva păcatului m-au luat îngerii lui Dumnezeu și mi-au arătat chinurile iadului și am plâns apoi toată vremea trupului meu câtă am mai avut, și-mi spunea Maica Domnului Iisus Hristos că oamenii vorbesc prea ușor între ei despre locurile din iad, care nu sunt așa cum grăiesc ei despre ele, ci sunt de groază, iar dacă pe oameni îi doboară o durere mică a trupului lor și merg cu ea la doctor după alinare, o, unde s-ar mai putea duce ei din iad când ajung în dureri, unde ar mai găsi ei alinare muncilor celor de nesuportat?

O, iubiți învierea, fii ai oamenilor, și iubiți sfințenia, căci eu am plâns aproape douăzeci de ani după ea ca să mi-o dea Domnul pe ea peste viața mea, cea chinuită și robită de păcat atâta vreme pe pământ între oameni, și prin care mulți oameni mari și mici au murit ca și mine prin păcatul meu cel cu moarte în el, căci păcatul este boldul morții, precum este scris.

O, Doamne milos pentru cei pierduți în păcat, miluiește-i pe oameni ca și pe mine! Te rog pentru ei! Din ceata cuviosilor Tăi am grăit eu lor în ziua aceasta, și multă vreme am trudit plângând pe pământ și suspinând după cei din cer ca să mă ajute și să mă răscumpere din păcat cu rugăciunile lor și să-mi facă parte cu ei în cer, iar ei m-au ajutat, ca și oștirile îngerești, pe care Tu mi le-ai dat de slujire trudei mele spre Tine și spre cei din cer, spre țara sfinților Tăi, Bunule Salvator, de la Tatăl Savaot trimis pe pământ pentru mântuirea noastră, pentru mila Sa de om.

Iar acum eu Te rog dintre sfinți, Te rog pentru poporul cuvântului Tău cel de azi, ai grijă de el cu sfinții Tăi și cu îngerii Tăi și cu mereu învățătura Ta peste el! Înviază în el în fiecare zi cu Duhul Tău Cel Sfânt, o, Doamne, și Care să-i păzească pe ei ai Tăi, ai duhului sfințeniei, căci Tu ești sfânt, și le dai lor să-Ți semene Ție, că ai putere, Doamne, iar fiii oamenilor nu iubesc puterea Ta ca să-i ajuți și pe ei cu iubirea Ta, cu mila Ta să-i ajuți spre țara sfinților Tăi. Ajută-i însă și pe ei, cum și pe mine m-ai ajutat și ai descoperit mie calea pocăinței, calea mea spre Tine, Doamne bun al celor ce se apleacă cu pocăință pentru ea, pentru calea Ta cu ei apoi, spre țara sfinților Tăi și spre odihna lor între sfinți. Amin.

— Eu, Domnul, am ascultat înfiorat cu Tatăl Savaot și cu tot cerul de sfinți duhul și

cuvântul Mariei Egipteanca, cea care a înviat din păcat prin mila cea din cer ieșită în calea ei. Eu, Domnul, am privit grăirea ei peste împărați și peste mai-marii pământului, peste robi și peste slobozi, peste bogați și peste săraci, peste arhieriei și peste preoți și peste slujitorii lor, și dau duh cu putere graiului ei ca să se prindă el de cei spre care este trimis.

Eu, Domnul, slobozesc daruri miloase din cer pe pământ peste cei ce rătăcesc în păcat și se îndulcesc cu duhul amăgirii spre pedeapsa lor, iar Eu voiesc să-i înțeleptesc pe ei cu puterea cea de sus, și am împărțitor de darurile cele de sus pe poporul cuvântului Meu, în mijlocul căruia Eu vin cuvânt din cer pe pământ și-Mi vestesc împărăția, căci sunt Împăratul împăraților și Domnul domnilor, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu, sluga Mea pe care Mă sprijin în zilele acestea de venire a Mea cuvânt pe pământ! Să stai, fiule, cu porțile deschise pentru Domnul. Să stai Mie slujitor pentru venirea Mea pe pământ, și-ți vor mulțumi sfinții toți, și-ți vor mulțumi ție cei din iad, care iau din mânuța ta tot mereu slobozire lor și rugăciune miloasă pentru sufletele lor înaintea Mea.

O, ai grijă de Mine, poporul Meu, ai grijă de această rugămintă a Mea! Stai sub povață, stai sub călăuză, fiule, stai sub iubire, măi fiule purtat! Iubește povața, iubește dojana cea cu povață și stai sub paza lor, iar altfel de pace să nu iubești, să nu dorești, căci fiii oamenilor pierd mereu viața din ei că n-au peste ei călăuzitori cu milă pentru pașii vieții lor. Tu însă ai, și învață-te să ai și să nu-ți lipsească acest dar, căci spre viața ta cu Mine Eu ți-am dat daruri aproape de tine ca să te sprijini cu ele, măi poporul Meu, căci altfel omul moare, mor împărați și oameni, mor de lipsa celor din cer peste ei și lângă ei coborâte, căci din cer dau Eu lângă tine pază tare peste viața ta și mereu pază peste ea, iar tu să iubești ocrotirea Mea de peste tine, și bucurie mare să-ți facă ea, și-Mi vei mulțumi cu mare iubire și cu mare duioșie când vei vedea cât bun ți-am dat să ai tu pe pământ, și tot atâta să și împarți celor ce caută la tine pe Dumnezeu, Povățuitorul oamenilor credincioși și duioși după El peste viața lor, o, poporul Meu, lucrător cu Mine în via Tatălui Meu Savaot, acum, la sfârșit de timp, la venirea Mea cea de acum. Amin, amin, amin.

18 martie/1 aprilie 2012

Praznicul Buneivestiri

Maica Domnului, pildă de biserică a Domnului. Îndemn la curățire de păcate. Dragostea de Dumnezeu este bucurie și har. Grăirea lui Lazăr cel înviat.

În duh de biserică, în zi de praznic împărătesc, Eu, Domnul Iisus Hristos, Arhierul Tatălui peste biserică, slujitor împreună cu ea pentru cele spre Dumnezeu, grăiesc cuvântul Meu cel sfânt peste ea și hrănesc duhul ei și fapta ei cea pentru Dumnezeu, că e mare lucrare și mare minune să poată omul cu Dumnezeu așa cum așteaptă Domnul de la om, iar pentru această împlinire dinspre om spre Dumnezeu trebuie mereu și mereu învățătură, mereu îndemn spre viață, mereu hrană pentru viața cea cu Dumnezeu, căci viața omului este pândită zi și noapte de satana ca s-o surpe pe ea din om, ca s-o murdărească și ca s-o slăbească prin păcat, iar Eu, Domnul, văd, și păstoresc cu cuvântul Meu pe cei ce se aleg cu Mine și le veghez viața și mersul și le dau din Duhul Meu lor.

O, nu e mult cuvântul Meu peste cei ce Mă aleg ca să le fiu Păstor, ci trebuie mereu să păstoresc cu el pe cei ce Mă aleg,

iar ei să dea în părți hrana Mea, care se împarte și nu se împuținează, căci Eu sunt fără de început și fără de sfârșit, ca și cuvântul Meu.

În zi de praznic împărătesc las cuvânt cu povață în el peste duhul și fapta bisericii Mele, și să ia din hrana aceasta cei ce vor să fie biserică a Mea când ei se numesc pe sine așa, adunându-se după datină pentru rugăciune cu slujire înaintea altarelor. O, e mare lucrare să am Eu, Domnul, biserică pe pământ cu slujirea ei spre Mine! Nu știu cei ce se adună în locașuri de biserică, nu știu aceștia ce va să zică biserică. O, dacă ar vrea ei să știe, ar ști și nu le-ar fi în zadar predaniile și datinile sfinte, ci le-ar fi de folos pentru mântuirea lor, căci nu se poate omul să slujească la doi stăpâni așa cum cred toți oamenii care bat calea ca să meargă la biserică după cum e moda aceasta, iar când să vină vreo veste din cer peste ei, o, n-au ei habar pentru tainicele lucrări ale Domnului peste biserică, pentru mântuitoarea lucrare de sus peste ea. Biserică înseamnă mama Mea Fecioara, care sluja pentru Dumnezeu cu iubirea ei, cu supunerea ei, iar vestea cea din cer a îngerului a deslușit ei voia Domnului peste ea și s-a împlinit însămănțarea Mea în pântecele ei cel fecioresc ca să Mă nasc apoi după nouă luni prunc supus și să cresc supus și să lucrez supus pe pământ, și să ascult din cer voia Tatălui cu Mine și să fac voia Lui.

Să audă toți oamenii ceea ce grăiesc Eu în duh de biserică și deslușesc! Cine voiește să știe ce înseamnă biserică, să privească cu nesaț la inima și la viața și la supunerea mamei Mele Fecioara, biserică a lui Dumnezeu fiind ea și primind ea din cer lucru de împlinit prin supunere și prin credință, iar altfel nimeni nu poate sluji Domnului sub nume de biserică a Sa.

A venit îngerul buneinvestiri la Fecioara cea aleasă pentru nașterea Mea și s-a luminat cu lumină mare încăperea, și inima Fecioarei a tresărit la vestea îngerului, și apoi ea s-a supus și s-a împlinit taina buneinvestiri, și n-a coborât zadarnic această veste din cer pe pământ, ci s-a împlinit cuvântul lui Dumnezeu în ziua aceea așa cum el s-a vestit spre lucrarea lui atunci și apoi, pentru toată împlinirea lui. Așa sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și de la Dumnezeu apoi, ca mama Mea Fecioara sunt, iar altfel omul nu poate să fie biserică a Mea, nu poate el să bea și paharul Domnului și paharul demonului și să nu fie el furat de la Dumnezeu apoi, căci Iuda ucenicul dacă a băut paharul demonului prin ascunderea lui de Dumnezeu și de frații lui ucenici, când a venit și el și a băut paharul Domnului a fost învederat, a intrat satana în el și l-a tras apoi spre cele ce lucra el în ascuns, căci l-a avut la mână satana cu cele ascunse în el, și iată, nu poate omul să bea din două părți și să nu fie trădător prin aceasta.

O, iubirea de Dumnezeu trebuie hrănită în om ca să fie ea, dar în cel cu duhul semeției în el nu dă ea rod, căci iubirea nu poate cu amestecătura și iese și se duce la locul ei de purcedere și nu poate ea în omul nedăruit numai ei.

O, popor al cuvântului Meu, trebuie, fiule, să te învăț mereu, căci învățătura Mea de pe masa ta Eu o dau în părți spre povață peste mulți. O, ai grijă, fiule, să fie în tine hrană pentru iubirea de Dumnezeu și s-o hrănești pe ea între frate și frate, căci și Eu am mereu această grijă și mereu vin cuvânt la tine și mereu Mă dau ca să Mă ai Învățător și să Mă ia oamenii și să înțeleagă ei voia Mea, căci cele ce se văd sunt trecătoare, iar cele ce nu se văd sunt veșnice, și e de despicat bine rostul acesta. Cele ce se văd sunt trecătoare, și e bine că se văd, că se pot șterge cele ce sunt rele, ca să treacă relele și să nu rămână ele pentru plata cea rea a omului în cele veșnice, iar cele ce nu se văd sunt veșnice, ca și faptele rele ale omului, care nu se

pot vedea din om de către alt om tămăduitor pentru om, și care rămân veșnic neșterse, ca și plata lor.

O, nu se bucură de izbăvirea de păcat și de cele ascunse din el, ci se mânie pe Mine omul când îi arăt că văd și că știu păcatul lui și când dau să-l izbăvesc de întunericul lui și să-l ajut să iubească el lumina și faptele ei și roadele ei apoi. Trebuie hrănită dragostea de Dumnezeu, care-l ajută pe om numai spre Dumnezeu, numai spre mărturisirea lui Dumnezeu cu faptele lui, văzute din cer și de pe pământ sau tănuite în Dumnezeu prin smerenia omului iubitor de Dumnezeu și pedepsitor de păcat.

Iubirea de Dumnezeu o hrănesc Eu în om prin cuvântul venirii Mele de azi, căci s-a răcit pe pământ iubirea de Dumnezeu, iar la acest semn Eu numaidecât vin, așa cum este scris că voi veni la acest semn, și vin să întăresc iubirea de Dumnezeu în om. Amin.

Îmi zice mincinosul cel ce vede că tac față de păcatul lui sau al fratelui lui, și Îmi zice mincinosul și cel ce Mă aude grăind acest cuvânt al venirii Mele pentru ca să hrănesc în om credința și dragostea și apoi nădejdea, spre pocăința lui. O, dacă Eu nu-i spun omului faptele lui ascunse nu înseamnă că le iubesc sau că nu face rău omul prin aceasta sau că Eu nu văd și nu știu, ci înseamnă că tac și rabd îndurerat, ca nu cumva să Mi-l fac și mai mare dușman pe cel neascultător, și care nu se teme de dreptatea dintre Mine și el, iar cine se uită la cel ce păcătuiește ca să facă și el păcatul, va fi și mai greu pedepsit decât cel de la care zice că ia el pildă rea, căci mulți au văzut păcatele celor de lângă ei, dar nu le-au făcut și ei, ci s-au înțeleptit și au vegheat peste ei, iar Eu, Domnul, nu Eu nu-l iert pe om, ci plata păcatului nu-l iartă pe el.

Grăiesc cuvânt cu putere în el, ca să ia învățătura Mea cei ce știu masa Mea cu poporul Meu în mijlocul neamului român, și unde Eu pun ca să fiu împărțit, căci duhul bisericii aceasta face: cercetează și lucrează și împarte cuvântul învățării peste tot pe unde întunericul din om îl ține pe om sub păcatul cel ascuns în om și care-l pedepsește pe om apoi.

Luați aminte, voi, cei credincioși, și voi, cei necredincioși, și învățați de la Dumnezeu să vă feriți de păcat, căci plata păcatului nu vă ferește pe voi! O, intrați sub veghe, veniți la lumină și luați lumină și dezvățați-vă de faptele întunericului din voi! Când omul se vrea singur pentru faptele lui cele din el păcătoase, îl ia diavolul în primire ca să facă ascundere omul, și uită de înger și de Dumnezeu unul ca acela. Când se alege doi, tot rău este, că e tot alegere și e tot cursă diavolească pentru cel neputincios care stă fără veghe, dar când sunt frați împreună trei și cinci și zece și mulți viețuind și dăruind unii altora jertfa lor cea cu iubire în ea, atunci binecuvântarea Domnului lucrează mult, și unii pe alții se veghează frații spre Domnul, dacă pentru aceasta se unesc ei laolaltă frați. Rugăciunea cu postul de bucate lângă ea, acestea slăbesc puterea lui satana și a îngerilor lui, care mișună cu putere peste tot în văzduh și în om și între om și om, și iată povață pentru post, căci trebuie post de toate cele rele din om, nu numai de bucate, căci omul greșeste mult prin minte, prin vorbire, prin inimă, nu prin mâncări și atât când e vreme de post. Cei postitori, cuvioși și sihaștri, dădeau să se ferească de păcat în vremea cea cu post de bucate și dădeau și pe alții să-i ferească de păcatul din ei, și se duceau spre schivnicie în vreme cu post, căci ei știau că plata păcatului este grea, și luptau ei apoi cu toate puterile sufletului lor împotriva puterii trupului, care cere pentru el, și mulți din ei biruiau și dobândeau har peste har, și har vestit apoi, lucrând el spre vindecarea multora din cei ce căutau pe

Dumnezeu, dar cei ce stau laolaltă în numele Meu pentru dragostea Mea în mijlocul lor, aceia se biruiesc unii pe alții împotriva celor dinăuntru ale lor și se ajută unii pe alții pentru statul lor împreună în numele Meu și pentru cele de folos sufletelor lor.

Se sfârșește peste opt zile vremea Postului Mare și mulți din cei postitori de bucate au păcătuit cu gura spre vorbiri deșarte și spre folos diavolului și au păcătuit cu răutatea, cu încordarea de suflet și cu neveghea pentru iubirea de Dumnezeu, căci dacă omul nu postește pentru dragostea de Dumnezeu și postește pentru ca să-i dea lui Domnul prin zile de post izbândă în multe ale lui, o, un așa om nu are în el dragostea lui Dumnezeu, ci are nevoie de ajutor pentru el, și Domnul îi dă dacă el cere, dar dacă și el nu dă Domnului ceea ce așteaptă Domnul de la om, iubire din toată inima și sufletul și duhul lui, atunci zadarnic este postul omului, și se cunoaște că n-are în el dragostea lui Dumnezeu și se cunoaște că nu are har, ci are dragoste numai pentru el un așa om.

O, poporul Meu cel plin de cuvântul Meu învățător peste tine, adună-te acum, fiule, sub rânduiala cea bisericească din mijlocul tău și îngenunchează cu multă umilință înaintea Mea pentru duh cu câință de tot ceea ce ai greșit tu ca un om în vremea aceasta cu post, căci tu ai sarcini mari și multe pentru purtarea lucrării Mele, iar grijile acestea îți mai învârtosează când și când pacea inimii, sau neveghea ta deplină te-a mai adus la greșeli cu lucrul sau cu cuvântul sau cu gândul, și curăță-te frate pe frate și să fie primire de la unul la altul pentru câință, fiilor, căci frații adevărați ai Mei veghează unii peste alții, nu peste ei înșiși mai întâi, și trebuie primire cu supunere, fiilor, așa cum mama Mea Fecioara s-a supus îngerului vestitor și a ascultat ea voia celui vestitor peste ea de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu. Ea este pildă de biserică a lui Dumnezeu, ea este cea plină de har din pricina iubirii ei de Dumnezeu și a supunerii ei depline înaintea Ziditorului ei. Amin.

— **E**u sunt aceea, Fiule Ziditor, căci Tatăl Ziditorul Ți-a spus Ție să Te așezi în pântecel meu și să Te naști Om, iar eu Ți-am fost biserică și Te-am adăpostit în pântecel meu cel fecioresc până ce ai ieșit și Te-ai arătat oamenilor plin de har și de adevăr, de la nașterea Ta și până la suirea Ta iarăși la Tatăl Savaot.

M-am făcut pildă de biserică a Ta, o, Fiule al lui Dumnezeu, și ai fost Arhiereul bisericii mele. Te-am purtat în inimioară cu toată dragostea mea pentru Tine, și Te-am purtat în pânțec apoi prin supunerea mea Ție la vestirea îngerului care Te-a vestit pe Tine mie că Te vei naște din pântecel meu și Te vei arăta lui Israel. O, Te-am purtat iarăși apoi în inimioară pe pământ, până în cer lângă Tine, Fiule scump al meu. Ai făcut din mine pildă de biserică a Ta pe pământ, Doamne. Îi rog pe cei credincioși și pe cei necredincioși, îi rog să se lase spre dragoste de Tine și să și-o hrănească mult, ca să aibă și ei bucuria mea și harul cel de la ea. Dragostea de Tine este bucurie, și apoi este har. Cei ce vor să guste fericirea și tângesc după ea pe pământ, iat-o, aceasta este și așa este ea și în Tine este izvorul ei, din care ei pot bea și se pot bucura cu bucuria cea deplină, căci altfel de bucurii sunt trecătoare și îi trec pe oameni. Numai bucuria cea veșnică ajută-i pe oameni s-o caute și s-o aibă, Bunule Învățător al lor, dar fă-i pe ei să caute învățătura Ta și s-o pună la inimă și să ia din ea viață spre viața lor.

E zi de praznic împărătesc, a mea și a Ta zi de praznic, și este ziua îngerului vestitor peste mine de la Dumnezeu. Le dăruim oamenilor bucuria mântuirii acestei zile și folos de la ea lor, iar eu mă supun bucuriei Tale în mijlocul poporului cu-

vântului Tău, că Tu ești Arhiereul bisericii Tale, Doamne, și Tu ai întocmit-o pe ea acum ca s-o ai acum, când se surpă numele și viața bisericii pe pământ, căci satana a biruit peste cei fără de dragoste de Dumnezeu în slujirea cea după datină pentru taina de biserică, iar mângâierea noastră este de la cei zidiți de Tine acum biserică a Ta înaintea Ta, și prin care Tu Te ridici Salvator pentru mulți. Fericți cei curați cu inima, fericți mult, și mulți din ei vor primi plata pentru aceasta când se vor alege la dreapta și la stânga toate și toți, după cum este scris, și după harul pocăinței, pe care Tu îl reverși cu multul acum, când vii pe pământ cuvânt și har plin de cuvânt, o, Fiule milos pentru om și mult răbdând Tu cu sfinții pentru scăparea multora în zilele ce vin. Amin.

— **D**a, mamă, așa voiesc să fie, să scape spre salvare mulți, și trebuie să vadă ei și să creadă ei, că iată, Eu vin cu ea înaintea lor mai înainte de furtuna cea întetită mult, căci acum furtuna e tăcută și ia de peste tot din calea ei pe cei ce au stat sub nume de biserică pe scaune și pe ridicături ca să stăpânească peste oameni în numele Meu, iar turma Ne este risipită și flămândă de tot, mamă. Eu, Domnul, suflu peste ea, iar fluierul cuvântului Meu dă s-o trezească și s-o cheme la pășune, căci sunt Păstor cu milă și cu bogăție de pășune plină de duh dătător de viață, și dau din ea la cei ce vin la masa Mea. Amin.

O, poporul Meu cel plin de cuvântul Meu pe masa ta, am stat cu zi de praznic împărătesc în sărbătoare cu tine în ziua aceasta. Îți hrănesc, fiule, dragostea de Dumnezeu. De ea ai tu nevoie cel mai întâi, iar toate celelalte slujirii ei vin după ea ca lucrare a ei. Acest har să-l aveți toți, măi fiilor. Hrăniți-vă unii pe alții cu dragostea de Dumnezeu, și cu multă umilință să vă dăruiați unii altora acest har ceresc. Iubiți postul și rugăciunea, care izvorăsc din dragostea de Dumnezeu din voi și dintre voi, și din care izvorăște dragostea de Dumnezeu. Acestea sunt semnele după care Eu, Domnul, îi cunosc pe ai Mei, și prin care ai Mei Mă cunosc. Amin.

Pace ție, poporul Meu, și iată cine voiește să grăiască ție în ziua aceasta, de lângă Mine să-ți grăiască și să se bucure întru venirea Mea cu sfinții la tine. Ia aminte, și împărtășește-te de duhul învierii, o, poporul Meu! Amin.

— **I**nvierea mea, Doamne, Te-a arătat pe Tine lui Israel Dumnezeu mare. Am stat patru zile cu trupul despărțit de suflet în mormânt, iar Tu ai venit în Betania și m-ai strigat afară. Eu Te-am ascultat și am înviat, o, și s-au stărnit împotriva Ta apoi toți fățarnicii lui Israel și s-au ațâțat unii pe alții cei ce-și ocroteau mărirea lor și s-au temut cu teamă mare și s-au sfătuit în sobor arhieriei și preoții să Te dea crucii și morții, Doamne, căci venise vremea să Te lași în mâna lor, spre judecata lor și a stăpânitorului acestei lumi, prin mijlocirea faptelor lor ucigătoare asupra Ta, Dumnezeule mare. Învierea mea la cuvântul Tău, aceasta a făcut să se ațâțe duhul celor ce se temeau de Tine atunci, iar azi, în ziua sâmbetei celei de dinaintea intrării Tale mărețe pe mînzul asinei în Ierusalim, azi este și serbarea zilei învierii mele și am dorit bucuria să grăiesc pe calea venirii Tale în mijlocul poporului cuvântului Tău, că voiesc să-i spun lui să pătrundă în adânc taina învierii mele, care a lucrat odată cu taina mântuirii cea de la Tine peste oameni, Doamne. Întâi le-ai promis oamenilor învierea prin învierea mea, că m-ai iubit, fiindcă și eu Te-am iubit, și apoi Tu Te-ai dus spre jertfă pentru neamul omenesc depărtat de Tine prin păcat. A doua zi Te-a primit tot Ierusalimul cu cântări de slavă ca pe un Împărat, căci toți au aflat de minunea învierii mele, iar apoi Ți s-a pregătit crucea, Doamne, și toți mai-marii

au pornit împotriva Ta pe cei ce Ți-au cântat osana în ziua de Florii. O, iată taina dragostei de Dumnezeu! Unii înviază pentru credința lor în Tine, iar alții mor pentru nedragostea lor de Tine, Doamne. Nu mai este dragoste de Dumnezeu, nu mai este pe nicăieri, iar taina de biserică este batjocorită de cei ce slujesc în nume de biserică peste oameni pe pământ, iar dacă dragostea nu mai este, e semnul să vii. Și de ce să vii? Să vii să întărești dragostea, căci ea nu mai este. O, vino, Doamne, pe pământ și întărește dragostea de Dumnezeu în oameni, căci la acest semn este scris ca să vii! Îl rog pe poporul cuvântului Tău să-și îmbogățească înțelepciunea tainei învierii, și mă bucur azi între sfinți în cer că am putut eu acum să fiu în venirea Ta la el și să grăiesc în mijlocul lui cuvântul meu de bucurie pentru venirea Ta cuvânt pe pământ.

O, bucură-te, popor iubit de Dumnezeu, dar iubindu-L mult pe El, așa să te bucuri, și altă bucurie să nu ai, ci să-ți fie de ajuns iubirea cea pentru El și hrană să-ți fie ea! Fie numele Domnului binecuvântat de noi și de voi, cerul și pământul în iubire de Dumnezeu unindu-ne la masă de cuvânt! Slavă Ție, Doamne, că mare este slava Ta în cer și pe pământ, și se vor bucura de ea cei ce au crezut și cei ce Te-au iubit, crezând în slava Ta și stând sub ea, crezând. Amin.

— O, Lazăre, copil înviat de Dumnezeu dintre cei morți mai înainte de crucea Mea și de învierea Mea prin ea, vom cânta peste opt zile cântarea Domnului tău Cel înviat: „*Hristos a înviat!*”. M-am lăsat spre jertfă deplină după învierea ta, iar a treia zi după răstignirea Mea pe cruce am înviat. „*Hristos a înviat!*” vom cânta curând noi cu poporul cuvântului Meu. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Am stat cu înțelepciunea Mea la masa Mea cu tine și ți-am dat ca să ai și ca să dai. Pace ție! Și voi sta iarăși cu tine în cuvânt cu praznic de Florii și iarăși îți voi da și iarăși vei împărți cuvântul Meu la praznicele Mele cu tine, căci tu ești sluga Mea, pe care Eu Mă sprijin cu venirea Mea cea de acum, o, poporul Meu cel de acum al Meu. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2012

*Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor,
praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Învățătură pentru taina iubirii de Dumnezeu. Domnul va da pe față pe antichrist.

Durerea Mea și lacrima Mea cea de la om Mi se alină mult când Eu cobor în carte cuvântul Meu cel din zilele acestea de apoi, și prin care Eu grăiesc în mijlocul celor ce Mă primesc cu el și-Mi dau adăpost cu ei și-Mi trâmbițează apoi cuvântul în lung și în lat, și fac ei fericire Duhului Meu dumnezeiesc când nimeni pe pământ nu mai este să-Mi mângâie rana Duhului Meu, rană multă, rană de la om. Tatăl Meu Savaot Se alină și El mult, că poartă El durere pentru Mine dacă Eu port durere, și plânge Tatăl Meu așa cum plânge părintele când își știe copilul său îndurerat și plâns.

De două mii de ani Mă plânge Tatăl, ca și atunci când Mă vedea disprețuit de toți pe pământ și Om al durerii. Suspină Tatăl de mila Mea, căci sunt sub sarcină pentru om. Cu mare iubire l-am făcut Noi pe om, dar omul nu Ne-a iubit. Nu este rană mai grea ca aceea de la cel pe care-l iubești, iar el nu te iubește. Cel ce iubește are iubirea de viață și de lucrare, și nu se poate să nu-l doară pe el de la cei ce nu-l iubesc. De la începutul său omul a făcut păcatul ne iubirii de Dumnezeu, Zi-

ditorul său. Nu poate omul să asculte de cel pe care nu-l iubește, iar rana iubirii rămâne peste ea și doare ea de la cel ce nu iubește.

O, poporul Meu, ai grijă, fiule, de iubire ca să poți să ascuți. Neascultarea vine de la ne iubire, și nu știu oamenii de ce nu-L ascultă ei pe Dumnezeu. Nu-L ascultă pentru că nu-L iubesc, iar cei ce nu iubesc fac rana aceasta Celui ce iubește.

O, ca să poată omul dovedi ascultare cu viața lui el trebuie să iubească mult și nu puțin pe cel de care ascultă, pe cel de la care ia el viață și pază pentru viață. Cuvântul este viață, în el este viață, și viața este lumina oamenilor, iar lumina luminează întunericul, care n-o cuprinde pe ea. Cine are peste el cuvânt de care să asculte, acela ascultă și are viață și are lumină, iar lumina luminează în întuneric și nu se pierde ea, căci întunericul n-o cuprinde, n-o biruiește pe ea. Cine bagă lumina la întuneric n-o strică pe ea, ci ea luminează, căci așa este lucrarea ei, iar cei ce iubesc trebuie să umble în lumină, iubire și lumină, și apoi ascultare pentru această taină, pentru iubire.

O, mare dar are peste el cel ce are darul ascultării! Cel ce ascultă are iubire, și iată, pentru ascultare trebuie iubire. Am venit iubire pe pământ și n-am putut să Mă arăt oamenilor decât prin cei ce iubeau și aveau iubire. Cu ceilalți n-am putut să Mă adăpostesc, căci fiecare trage la cei cu care se aseamănă. Am venit să împart viață oamenilor, dar tot celor ce aveau am împărțit viață. Nu e nimeni mai plin de viață ca și cel care ascultă, fie fiu, fie rob, fie stăpân. Sunt stăpâni pe pământ care ascultă de supușii lor, căci au în ei iubirea, iar ea trage cu ascultarea, cu patul de odihnă al iubirii.

Am iubit pe Maria și pe Marta și pe Lazăr, căci ei Mă ascultau, fiindcă Mă iubeau. Boala lui Lazăr și moartea lui și învierea lui la cuvântul Meu, au slujit acestea jertfei Mele pe cruce pentru poporul Israel, care nu M-a primit și nu M-a ascultat ca să Mă primească și ca să Mă iubească. Se apropiase praznicul Paștelui iudeilor, și tot norodul adunat la Ierusalim voia să Mă vadă dacă a auzit de minunea învierii lui Lazăr, iar mai-marii preoților au făcut sfat ca să Mă omoare și să-l omoare și pe Lazăr, din a cărui pricină mulți se aplecau și credeau în Mine. A doua zi norod mult venit la praznic, auzind că Eu vin la Ierusalim, au stat în calea Mea cu stâlpi de finic și-Mi strigau cântându-Mi ca unui împărat: «*Osana! Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!*». Am împlinit atunci Scriptura și am stat pe un asin tânăr și așa M-am arătat celor ce-Mi cântau, iar ucenicii Mei au priceput atunci și și-au adus aminte că acestea erau scrise pentru Mine și că pe acestea Mi le-au făcut cei ce M-au primit, căci era scris: «*Nu te teme, fiica Sionului, Împăratul tău vine șezând pe mânzul asinei!*». A urmat apoi trădarea lui Iuda și prinderea Mea și crucea, și a urmat apoi învierea Mea, dar toate acestea nu înainte să-Mi întăresc ucenicii, învățându-i pe ei iubirea cea mai mare și dându-le lor făgăduința Duhului Sfânt Mângâietorul, și răbdarea învățându-i pe ei, ca să poată ei îndura întristarea care avea să-i cuprindă, dar le-am spus lor că iarăși Mă vor vedea și se va bucura inima lor, și bucuria lor nimeni nu o va lua de la ei, iar apoi, rugându-Mă Tatălui pentru Mine și pentru ucenicii Mei și pentru toți cei ce vor crede în Mine, M-am lăsat spre jertfire, dar a treia zi M-am ridicat, am înviat și M-am arătat înviat ucenicilor Mei.

O, în toată durerea Mea Eu Mi-am păstrat fericirea de la cei ce Mă iubeau și Mă mângâiau cu credința lor, cu iubirea lor, cu ascultarea lor. Așa și azi Mă mângâi, cu cei ce Mă iubesc Mă mângâi și sunt fericit de la iubirea lor de Dumnezeu, iubirea cea mai mare, cea care poate totul, așa cum Eu, Domnul,

am arătat-o și am putut prin ea și am biruit prin ea, și cu ea am judecat pe stăpânitorul acestei lumi, care nu a avut și nu are nimic în Mine, și i-am arătat lui atunci că nu are și că a fost judecat pentru aceasta.

Sunt pline de iubirea cea mai mare cuvintele Mele în mijlocul poporului cuvântului Meu în zile de sărbătoare când Eu, Domnul, Mă las cuvânt slujitor pe masa lui cu Mine pe pământ. Taina raiului am așezat-o Eu între Mine și poporul cuvântului Meu. Nici în rai n-am putut grăi cu omul atât de mult cât grăiesc acum oamenilor, trecând cu glasul cuvântului Meu prin văzduhul grădiniței Mele de cuvânt, așa cum treceam spre Moise pe munte când îi dădeam lui grăirea Mea, iar el o așeza pe ea peste Israel.

Intru la tine, poporul Meu, așa cum intram în Betania în casa celor trei frați, care Mă iubeau mult. Iubirea cea mai mare să fie între Mine și tine, așa voiesc Eu. Taina ei rămâne în cer, dar Eu vin cu cerul la tine și cu cele din cer vin, și nu este loc mai fericit pentru Mine în cer sau pe pământ ca și locul tău cu Mine. Pentru Mine, fiule, să stai tu în acest loc binecuvântat și să porți tu în inimioară înaintea Mea iubirea cea mai mare. Vorbește despre ea frate cu frate și caută să-i afli toată adâncimea tainei ei și a lucrării ei, și aceasta prin mult cuvânt, așa cum Eu mult cuvânt grăiesc ție și-ți mângâi cu el duhul și pacea și-ți dau pacea cu el.

Intru la tine, poporul Meu, așa cum intram în Betania la cei trei frați, care Mă iubeau, și intru la tine cuvânt biruitor, intru ca un Împărat, așa cum am intrat în Ierusalim pe mânzul cel tânăr. Așa intru Eu la tine călare pe cal alb, pe îngerul Meu cel purtător de biruință pentru cuvântul Meu peste pământ, și te învăluiesc mereu în taina venirii Mele la tine, și Mă învăluie ea pe Mine în ea, și taină dulce pentru cei din cer este slava Mea cu care vin la tine cuvânt, vin și binecuvintez intrarea Mea la tine și intrarea sfinților Mei cu Mine, și Mi-e calea binecuvântată de Tatăl și de tot cerul de sfinți și de îngeri, și îți împărtășesc Eu ție din slava Mea cea nevăzută a venirii Mele la tine cuvânt pe pământ, și cuvântul Meu are viață întru el, iar viața este lumina oamenilor, și lumina luminează întunericul, care n-o cuprinde pe ea.

O, Mi-e tare drag și dor să-ți împărtășesc măreția slavei Mele cu tine și multa ei lucrare, poporul Meu! Sunt pe pământ uzine mari, care prelucrează și fac fel de fel de lucrări fără să stea ziua sau noaptea din lucrul facerii lor, și lucrează fără încetare și fac. O, așa este slava Mea cea lucrătoare și mult lucrătoare în cer, și între cer și pământ, și pe pământ și pentru pământ lucrând ea și nestând din lucru. E plin de cuvântul Meu cerul tot și toată lucrarea lui cea pentru Dumnezeu și pentru oameni, și totul lucrează după cuvântul Meu. Așa voiesc Eu să fac să fie și pe pământ, dar pe pământ este locuitor neamul omenesc, care nu are iubire de Dumnezeu, iar cel ce nu iubește nu ascultă, nu poate să asculte.

O, ai grijă pentru ascultare, ai grijă de iubire, măi poporul Meu! Iubește mult pe cel de care ascuți, ca să poți asculta, măi fiule! Unde nu este ascultare nu este iubire. Unde nu este frumosul în tot și în toate nu este ascultare, iar unde nu este ascultare nu este ordine ca în cer, ci este totul ca pe pământ.

Să ia duh de viață din cuvântul Meu de pe masa ta toți cei care se uită după el când vine el la tine pe pământ, o, poporul Meu, iar tu să stai înaintea Mea pentru venirea Mea și să fii muntele Meu, în care Eu Mă slăvesc și pe care petrec cu sfinții Mei slăvindu-Mă în ei, iar ei în Mine având slava lor.

Duhul Meu este fericit când grăiesc cuvânt peste

pământ, și e plin de iubirea cea mai mare cuvântul Meu. Voiesc să Mă întâlnesc cu iubirea omului, voiesc prin cuvântul Meu cel cuprins în iubirea Mea, și pe care el o cuprinde în el și o coboară pe pământ.

Pace ție, poporul Meu! Am grăit cuvântul Meu cel de praznic de Florii, căci sunt Arhiereul tău, iar tu ești biserica Mea. Peste șase zile cuvântul Meu va cuprinde în el praznicul Învierii Mele și Mă voi da cu el celor ce Mă așteaptă să-l cobor pe el pe pământ la ei, căci cuvântul Meu îi învață cu putere pe oameni, nu cum îi învață pe ei fariseii și cărturarii lor, preoții și arhiereii lor, și se va ține după Mine norod mare în zilele ce vin, căci pe nicăieri nu va mai găsi omul intrarea la Domnul, căci toate ușile spre Mine se închid de mâna omului antichrist și a slujitorilor lui, căci antichrist a păcălit cu fața lui vopsită tot neamul omenesc, dar acestui înșelător îi voi smulge Eu masca și va fi văzut și va fi descoperit, și vor curge spre izvorul Meu atunci cei ce vor fi izbăviți, și vor găsi mângâierea lor.

Pace ție, poporul Meu! În săptămâna aceasta este pregătire pentru praznicul Învierii Mele și este amintirea durerilor Mele înspre Golgota și apoi patima Mea pe cruce. O, păstrează-te în sfiala cea sfântă, ca să trăiești cu Mine și cu toți sfinții amintirea Mea cea de atunci, viața Mea și durerea ei cea din săptămâna patimilor Mele, și ne vom întâlni apoi cu slava învierii Mele și vom cânta „*Hristos a înviat!*” și ne vom aminti învierea și vom pătrunde tot mai adânc în ea, în taina învierii. Ca și cei trei copii din Betania cu casa lor, așa slujești tu azi Domnului tău pentru mântuirea multora din cei ce vor crede venirea Mea la tine, o, popor slujitor, și mulți se vor uni cu tine în zilele ce vin pentru taina Mea cea din mijlocul tău, taina învierii omului, iar Eu te pregătesc pe tine mult pentru această întâlnire a Mea cu mulți, care Mă vor urma spre izvorul Meu de cuvânt, aici, unde Eu am pășune multă pentru cei ce vor veni să-i păstoresc, să-i înviez mai întâi, și apoi să-i păstoresc pe ei. Amin, amin, amin.

26 martie/8 aprilie 2012

Praznicul Învierii Domnului

Fiii lumii petrec lumește ziua învierii Domnului. Grăirea Domnului cu neamul român.

Pace ție, popor al cuvântului Meu cel de azi! Pace vouă, măi fiilor! Așa a fost cuvântul Meu cel de mângâiere peste ucenicii Mei după ce Eu am înviat, și le-am deslușit apoi că Eu sunt. I-am întărit pe ei și înainte de durerea lor cea pentru Mine, și i-am întărit și după ce M-au privit și M-au văzut înviat. Cu o săptămână înainte i-am întărit pe ei în taina învierii prin învierea lui Lazăr, iar apoi Eu Însumi M-am arătat lor înviat din răstignire, și bucuria lor nimeni n-a luat-o de la ei. Le-am spus lor: «*Pace vouă!*», căci era mare rana inimilor lor, și le-am dat apoi de lucru pentru învierea multora, și a lucrat de atunci mult peste pământ și peste oameni învierea Mea și taina învierii, iar această nădejde mângâie mult.

O, pace vouă, măi fiilor! Hristos a înviat! Acesta era cuvântul care trecea din gură în gură după ce Eu am sfârșit puterea morții și am înviat. «*Hristos a înviat!*» se vesteau unii pe alții ucenicii Mei și toți cei ce au fost cuprinși în taina venirii Mele pe pământ ca să Mă nasc Om și să cresc și să ajung la vârsta de Mântuitor pentru mulți, ca să pățimesc și să înviez a treia zi dintre morți.

Vă mângâi cu cuvântul Meu așa cum pot, vă mângâi dulce, și vă mângâi cu Duhul Meu, măi fiilor. Peste fiii lumii n-am cum să cobor mângâierea Mea și pace peste ei, căci ei

nu știu să trăiască adânc fiorul durerilor Mele de pe Golgota, ci știu să-și pregătească multe bunătăți pe masă și să se strângă apoi prin biserici și să vorbească înăuntru și pe afară pe toate ale lor și să petreacă lumește ziua Domnului, ziua învierii Mele. *«Pace vouă!»* le spun celor ce trăiesc durerea, și apoi le dau lor mângâierea și pacea, așa cum le-am dat ucenicilor Mei strânși mănunchi și plini de durere pentru ispita cea venită peste ei după ce satana a intrat în Iuda ca să Mă vândă spre răstignirea Mea și să rămână fără Mine ucenicii Mei apoi. Nădejdea lor s-a ivit lucrătoare apoi, iar credința le-a fost fără de margini, și au fost ei apoi peste pământ mărturisorii Mei, ai Celui înviat a treia zi din mormânt, și mulți dintre ei au mărturisit pe Dumnezeu ca și Învățătorul lor Cel răstignit și înviat, căci Eu sunt învierea și tainic stau cu ea în cei ce cred în cuvintele Mele toate, căci toate se împlinesc ca în cer, fiindcă în cer ele sunt împlinite, și se arată apoi pe pământ lucrarea lor, de pe pământ și până în cer lucrând ea.

Acum o săptămână v-am spus vouă, fiilor, despre amin-tirea durerilor Mele și v-am îndemnat pe voi la sfială sfântă ca să trăiți cu Mine și cu toți sfinții amintirea Mea cea de atunci, viața Mea și durerile ei din săptămâna patimilor Mele și pătrunderea apoi tot mai adânc în taina învierii, ca să ne întâlnim apoi cu slava învierii și să ne amintim învierea și să pătrundem tot mai adânc în ea, și ți-am spus, poporul Meu, că Eu te pregătesc mult pentru această întâlnire a Mea cu mulți, pentru venirea Mea după ei, de la Tatăl iarăși venirea Mea la oamenii care Mă vor urma spre izvorul Meu de cuvânt, aici, unde Eu te am pe tine popor al Meu și pășune curată am pentru cei ce vin ca să-i păstoresc, să-i înviez și să-i păstoresc și să-i învăț pe ei biruința asupra diavolului așa cum Eu am biruit.

Acum suntem în zi de praznic de înviere și de slujire sfântă și de cântarea cea duioasă: „*Hristos a înviat!*”, și cine pe pământ mai petrece cu Mine durerea și bucuria, ispita și biruința cea asupra ei, sărbătorile Domnului și slava lor așa cum Eu, Domnul, și cu cei din cer venim la tine și aducem aici lui Dumnezeu Duhul vieții și cuvântul Lui și pacea Lui cea de sus?

O, ce să le dau Eu oamenilor în zile numite de Dumnezeu sărbători cerești, când ei își iau singuri ceea ce le place lor să facă și să aibă? Cântă lumea toată „*Hristos a înviat!*” și crede ce cântă, dar durerea Mea cea de până în înviere nu știe omul s-o pătrundă ca pentru Dumnezeu. Ce sărbătoare, ce biruință poate fi mai mare ca aceea pe care o simte cel ce străbate dureri și iese la capătul lor? Poporul Israel după ce a ieșit din robia Egiptului și din lupta cea pentru aceasta a sărbătorit Paștele și a cântat Domnului cântarea cea de biruință, și a avut bucuria biruinței și a credinței și a cântat acest popor atunci, și numai așa sunt adevăratele sărbători, dar după ce Israel a uitat durerea, a uitat pe Domnul și nu L-a mai ascultat pe Cel ce cu mână tare i-a dat lui izbândă în biruință.

Slujbele bisericii sunt bucurie în biruințe și slavă pentru Domnul și pentru sfinții biruitori ca și El, iar cei ce merg la biserică din pricina modei de a merge nu înțeleg aceștia ce înseamnă și de ce se adună cei ce știu de ce se adună. O, e mare și e adâncă taina învierii, și trebuie pătrunsă ea ca s-o poată omul căuta și înțelege apoi. Eu, Domnul, n-am nici o bucurie de la cei ce se strâng după modă în biserici ca să cânte cântarea biruinței, căci dacă ei nu pătrund cu credința și cu simțirea și cu trăirea și cu fapta apoi tainele acestea, cum ar putea ei face bucurii lui Dumnezeu?

O, neam român, ce dar mare, ce har mare am coborât Eu, Domnul, în mijlocul tău ca să fac din tine sărbătoare și țară de praznic sfânt peste popoarele de pe pământ, și toți în tine

își văd de ale lor, o, țara Mea cea de azi pentru a doua Mea venire cuvânt de la Tatăl pe pământ pentru om! Petrec în mijlocul tău cu ucenicii cuvântului Meu cel de azi praznic de înviere și cuvânt de slavă și cuvânt de chemare la slava Mea. O, ce dar mare ai în mijlocul tău, iar tu nu auzi șoapta Mea și nu iei de la Dumnezeu ca să ai și ca să poți în numele Lui pe cele de la El peste tine și peste pământ! Am din tine o mână de ucenici și lucrez cu ei pentru slava Mea și pentru iubirea Mea de tine, căci te am de la Tatăl sortită să-Mi fii casă de primire acum, la sfârșit de timp, când Eu vin pe pământ cuvânt și Mă fac Învățător peste om. O, Mă uit peste tot în mijlocul tău și văd numai dor de slavă omenească în fiii tăi și duhul minciunii, cu care ei se răstoarnă unii pe alții și se ceartă pentru întâietate, pentru scaunul celor ce stau peste tine din partea lor, nu din partea Mea și a ta, căci tu, popor român, ești dus cu vorba, fiule, dar nu poate omul să-ți facă ție bine, o, țara Mea cea dată Mie de Tatăl când M-am născut Prunc pe pământ și ca să te am acum casă de venire a Mea, când Tatăl Mă trimite să fiu iar pe pământ cu oamenii și să grăiesc lor. Eu, Domnul Cel înviat din răstignire, îți amintesc ție că nu știi să-ți mai aduci aminte frumos de răstignirea Mea, de răstignirea ta, de durerea ta și de biruința cea de la Mine peste tine apoi în toată vremea când ispita te-a încercat, iar Eu voiesc să te înviez în Duhul Meu și să fiu viu în tine și să știi tu să cânti cântarea învierii și să rămâi în taina ei, popor român. O, cum să fac să poți să-Mi deschizi și să Mă auzi și să Mă cunoști și să Mă crezi și să Mă primești să-ți fiu oaspete cu oștirile cerești pe vatra ta, precum și sunt, precum și lucrez în mijlocul poporului Meu cel luat din tine și așezat de Mine înaintea Mea pentru soarta ta din cer cu Mine pe pământ?

Hristos a înviat, neam român! Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot și am Betanie binecuvântată de Dumnezeu în mijlocul tău și poposesc în ea cu oștirile cerești și-ți las carte scrisă pe vatra ta vorbirea Mea cu tine. E zi de praznic de înviere. Hristos a înviat, o, popor român! Ai grijă, fiule, să iubești adevărul și nu minciuna. Ai grijă, popor iubit, să iubești pe Dumnezeu și nu pe satana! O, ai grijă de credință, căci totul este cu puțință celui cu credință, dar credința s-o iei de la Mine și nu de la om, căci omul este mincinos și te trage de la Mine la el. Eu, Domnul, te pecetluiesc acum cu slava învierii Mele și-ți dau ție salut de praznic sfânt: Hristos a înviat! Amin.

Iar tu, popor al cuvântului Meu, rămâi slujitorul Meu, căci Eu te întăresc pe această piatră de slujire și-ți port de grijă cu mână tare împotriva duhului rău când el se încearcă peste tine, iar tu ai grijă de armele cele de-a dreapta și cele de-a stânga să-ți fie treze și mergi cu Domnul pe cale, căci îndemnul Meu în mijlocul tău te arată pe tine mereu, mereu pe pământ și în cer popor al Meu. Amin.

O, pace vouă, fiilor! Hristos a înviat, vă spun Eu, Domnul, vouă în zi de praznic de înviere! Duhul Meu vă mângâie pe voi cu cuvânt scris și cu cuvânt tainic, iar voi să-Mi dați mângâiere, fiilor. Toate oștirile cerești tânjesc spre voi și stau cu Mine lângă voi în zile de praznice pentru Dumnezeu și pentru sfinții Săi. Voi fiți cuminți, căci grija Mea pentru voi e veșnic trează și vă aduce vouă purtarea de grijă și mângâierea și puterea cea pentru Mine, și toate se vor lucra după cum Tatăl are cu voi lucrarea Sa pe pământ, fiilor. Amin.

Mă aplec Tatălui Savaot și Îi mulțumesc Lui că a dat El putere coborârii Mele cu praznic de înviere în mijlocul poporului Meu, căci Eu nu fac voia Mea, ci voia Lui o fac și cuvântul Lui îl grăiesc, și ca un Fiu supus am totul de la El. Ferice celor

ce sunt fii ai lui Dumnezeu pe pământ, căci aceia sunt cei ce ascultă de Dumnezeu și au de la El tot lucrul lor de lucrat, și aceia sunt cei ce știu și trăiesc taina cea pentru fiii lui Dumnezeu și se fac ei bucurie mare pentru Tatăl, iar Tatăl Mă dă pe Mine lor Cuvânt al Său și venim la ei și facem locaș la ei și cinăm cu ei și Ne arătăm lor, după cum toată taina cea ascunsă în Dumnezeu lucrează ea spre desăvârșirea fiilor lui Dumnezeu, și spre desăvârșirea Domnului cu ei între oameni pe pământ. Amin, amin, amin.

2/15 aprilie 2012

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Numai credința în Dumnezeu îi dă putere omului. Iubirea nu caută ale sale, ci ale celor iubiți de ea. Pilda celui care L-a purtat pe Domnul pe umăr.

Izvorul Meu de cuvânt aduce pe pământ mângâiere și chemarea la mângâiere, chemarea la Dumnezeu, mângâierea celor ce caută după El cu credință în toate câte El face și așează între cer și pământ, între El și om, căci omul trebuie să creadă în Dumnezeu, și apoi să creadă Dumnezeu în om și să Se odihnească în el, în iubirea cea din el pentru Dumnezeu.

Se adună în ziua aceasta de dar de tămăduiri, se adună popor la izvorul Meu de cuvânt, iar Eu, Domnul, aduc lui salut praznicului învierii Mele: Hristos a înviat!

Eu Însumi vă dau acest salut sfânt, care a adus multă mângâiere acum două mii de ani la mulți îndurerăți, și mai ales peste cei zdrobiți cu inima pe urma Mea când M-au luat maimarii poporului Israel și M-au dat spre patimă sângeroasă și spre cruce apoi, dar învierea Mea cea de a treia zi a adus peste cei îndurerăți praznicul învierii și al vindecării durerii sufletelor lor, iar Eu am zis peste ei: „*Pace vouă!*”, vestea liniștii lor și bucuria arătării Mele înviat dintre morți înaintea lor.

„*Hristos a înviat!*” îți spun Eu, Domnul, în zi de sărbătoare tămăduitoare, o, popor adunat la izvor!

„*Hristos a înviat!*” le spun și la toți cei care caută după cuvântul Meu în zilele lui, căci el merge și se vestește și Mă dă cu mersul lui celor ce se mângâie de la el, celor ce Mă mângâie pe Mine cu credința lor în venirea Mea de azi cuvânt pe pământ, cu iubirea lor, cu care ei Mă caută, iar Eu le ies în cale și Mă dau lor.

Peste tot străbate și se împarte cuvântul gurii Mele. Nu e nimeni să poată spune că nu Mă găsește cu unduirea cuvântului Meu, care grăiește oamenilor de pe pământ în zilele aceste. O, vindecare de nepăsare de Dumnezeu le dăruiesc la toți cei care nu caută după Dumnezeu ca să Se descopere lor Domnul. Ajutor pentru credință trimit celor ce nu au putere să creadă, căci cei ce nu cred în Mine, Fiul lui Dumnezeu, aceia sunt cei ce nu au putere. Numai credința în Mine îi dă omului preț și putere, iar cel necredincios este ca un mort, este fără viață, căci viața omului Eu sunt, și viață am venit să dau tuturor și să trăiască în Mine oamenii, iar Eu în ei să trăiesc și să Mă dau lor și tămăduire să le dau.

O, mamă Fecioară, te am lângă Mine tămăduitoare, mamă, că e zi de dar de tămăduiri și de minuni tămăduitoare, așa cum vine din părinți ziua aceasta a ta și minunile ei pentru cei tămăduiți de durerile lor. Noi, cei din cer, am coborât în toate vremile putere de credință și de căutare după Dumnezeu a oamenilor mari și mici și Ne-am dat lor cu iubire și cu tămăduire, mamă. Așa și azi Ne purtăm după om și dăm să-l ajutăm să se aplece și să guste din bunurile cerești, cu care stăm înaintea lui,

mamă. Lumea celor din cer e dulce, e veșnicia celor ce au iubit pe Dumnezeu pe pământ, și e plină de milă pentru cei ce pribegesc dându-și sau nu seama și căutându-și mereu binele lor, dar ei nu știu unde este el ca să știe unde să-l caute.

E dureroasă pe pământ viața celor ce nu caută după Dumnezeu, mamă! Sunt mulți care caută după Mine ca să le fie lor bine, dar cei ce Ne iubesc sunt altfel, o, mamă. Sunt mulți care se bucură de Noi și de la Noi, dar cei care Ne bucură pe Noi sunt altfel, mamă. O, câtă nevoie de tămăduiri de dureri avem și Noi, dar câți pe pământ se gândesc la Noi pentru Noi, mamă? Eu, Domnul, aș vrea să-l smulg pe om din ale lui și să-l așez pe el întru ale Mele și să Mă sprijin cu el în toate câte am de lucrat pe pământ, dar greu mai găsesc om pe care să-l în-deletnicesc cu cele cerești și să-l vindec de cele trecătoare, care nu sunt de folos! Are omul grijă de ziua lui de mâine, și e păcat mare acest păcat în om, și aduce peste el dureri acest păcat, și un așa om nu știe să se dea lui Dumnezeu și să-I placă Domnului de el. Voiesc să-i tămăduiesc de păcat pe oameni, mamă. Le ies în cale și le dau învățătură de vindecare, iar tu ai zi de duh de mângâiere și sărbătoare ție în ziua aceasta. O, fă-te izvor peste oameni și dă-le lor din el, ca să Ne cunoască ei iubirea, mamă. Amin.

Iubirea Ta și a mea și a celor din cer este mângâierea celor ce nu au iubire, Fiule scump al meu, și trebuie să-i învățăm pe ei s-o dorească pe ea și s-o aibă apoi, căci iubirea este cea care nu caută ale sale, ci ale celor iubiți de ea, iar ea se îngrijește pentru ei.

Învierea Ta dintre cei morți a treia zi după răstignirea Ta pe cruce, a venit ea după multe dureri, ca și mângâierea Noastră după ce atâta Ne-a durut atunci odată cu durerile cele de la disprețuirea Ta din partea poporului iudeu, până ce el a văzut ce păcat a făcut, lepădându-Te de la el, o, Fiule înviat. Cel ce se îngrijește de sine Te dă deoparte pe Tine și zice că poate el pentru el, dar după ce își vede neputința îl doare atunci păcatul lui, dar trebuie tămăduit omul de grija lui de sine și trebuie învățat apoi să aibă grijă de Tine, Fiule Doamne, căci Tu ești Cel ce poți pentru el, și nu el este cel ce poate să-și poarte de grijă. Venim cu tămăduiri de suflet, căci sufletele trebuiesc vindecate de nepăsarea de Dumnezeu, de la Care fiecare om își are sufletul. Venim cu învățătură tămăduitoare peste cei ce Ne ascultă glasul tămăduitor, căci izvor de cuvânt ceresc se revarsă peste oameni în zilele acestea, ca să ia ei din cer și să învețe ei voia Domnului peste ei, voia Ta, Fiule Doamne, precum în cer, așa și pe pământ.

Din mijlocul poporului cuvântului lui Dumnezeu izvo-răsc eu, mama lui Hristos, cuvânt tămăduitor peste cei spre care el curge. Mai întâi poposesc cu duhul mângâierii în tine, popor al Fiului meu Cuvântul pe vatra neamului român! Trece Domnul prin tine cu oștirile de sfinți și Se dă apoi fiilor oamenilor. Mângâieri cerești îți dăruiesc ție, celui ce te-ai făcut Domnului mângâiere. Cel ce se iubește pe sine și se îngrijește pentru sine nu poate unul ca acela să se facă lui Dumnezeu mângâiere. Cel ce se duce în spate pe sine însuși, acela stă sub greu și se îngrijește de sine, căci altfel el nu știe, dar cel ce duce pe Domnul, acela se face purtător de Dumnezeu și se face iubire ca și Dumnezeu și se tămăduiește de sine și din loc în loc se poartă cu Domnul Dumnezeu lui, căci este viața lui Domnul, și ce tămăduiri sau strânsuri îi mai trebuie celui ce are de viață pe Domnul? Ca unul fără de grijă pentru el, are grijă de Domnul cel purtător de Dumnezeu, iar cu ascultarea lui ia de la Domnul tot lucrul lui și este cel viu ca și Domnul lui, căci noi, cei ce L-am însoțit pe Domnul în vremea Lui pe

pământ, n-am mai avut grijă de noi, ci numai de El și numai pentru El, că n-aveam altceva de viață în afară de El după ce Tatăl ni L-a dăruit nouă pe El de viață și de grijă.

Cea mai mare tămăduire de care are nevoie omul este tămăduirea de sine și de grija de sine, iar altfel nu poate omul să-L iubească pe Domnul, Care trebuie cu întregul iubit. Din toată inima și duhul și sufletul lui trebuie să-L iubească omul pe Domnul, iar lui să nu-i rămână ceva din acestea, ci să-i rămână Domnul, și purtător de Dumnezeu să fie el, și aceasta îi este și plata, iar plata este din cer, și încă de pe pământ este ea peste om.

Eu, mama Fiului lui Dumnezeu, am fost ucenic al Lui și L-am purtat pe El, iar El m-a purtat pe mine în voile Lui, și așa sunt purtătorii de Dumnezeu, și așa îi poartă Dumnezeu pe ei, și Domnul așteaptă după om și Se poartă după el cu slujitorii Lui și poartă grijă de cel îngrijit de Dumnezeu și îl învață pe el fără-de-grija și îl învață ascultarea cea pentru fii.

O, e vremea Domnului peste pământ, iarăși e vremea Lui, și nu pricep oamenii fața Domnului peste ei! Vine Domnul cu vindecarea de sine a omului așa cum a venit acum două mii de ani peste cei ce L-au răstignit și L-au aflat pe El înviat apoi, și s-au vindecat de sine mulți apoi și i-a durut pe ei pentru Dumnezeu, și i-a durut pe ei păcatul necunoștinței de Dumnezeu, și apoi s-au făcut mărturisitori. Cei vindecați de Domnul se vindecă de ei înșiși și se fac mărturisitori lui Dumnezeu și se fac ei după chipul și asemănarea Lui, și fericiți sunt cei ce vin la El și știu să vină și să rămână, căci omul trebuie să vină la Dumnezeu și să rămână al lui Dumnezeu apoi și să vegheze pentru El până la sfârșit, iar viața lui s-o dea în slujba Celui ce dă viață. Amin.

O, popor iubit, te-ai adunat la izvor. Ia din viața lui, învață învățătura lui și tămăduiește-te cu ea de orice greu deal tău și poartă-L pe Domnul, Care este ușor! A fost odată un om care a trecut peste râu pe un copil micuț pe umerii lui, iar în cursul trecerii râului s-a făcut tot mai greu și tot mai greu trupul copilului, de era să-l lase fără pic de puteri pe cel care-l purta peste râu, iar pe celălalt mal a primit răspuns de sus că a purtat pe umeri peste râu pe Cel ce pe toate le poartă pe umerii Lui, și s-a făcut apoi purtător de Dumnezeu omul acela și s-a scris el cu sfinții lui Dumnezeu apoi.

O, nu este bucurie mai mare ca a slujitorilor lui Dumnezeu! Ei prin dureri gustă bucurii, ei prin lacrimi gustă mângâierea, ei trăiesc și simt că trăiesc, și se bucură pentru Cel ce dă viață la vii și la morți, căci viața trăită are preț la Dumnezeu și se împarte din cel ce o poartă pe ea și se face de folos. Amin.

Le-am dat, Fiule Doamne, le-am dat lor deslușiri cerești care să-i mângâie pe ei și din care să ia mulți. Așa izvor de vindecări să coboare peste oameni, Fiule scump al meu, Fiule înviat, iar eu, ca un ucenic desăvârșit al Tău, le-am dat lor! Amin.

— **B**inecuvântată să-ți fie iubirea ta cu duh iubitor de oameni în ea, mamă! Stăm la masă cu poporul adunat la izvor și Ne dăm lui, mamă, iar el să ia și să aibă!

O, popor împărțitor de Dumnezeu la izvor, să-i învățăm mereu pe cei ce vin, să-i învățăm să mângâie ei pe Dumnezeu așa cum Domnul îi mângâie pe ei! Peste zece zile vine de peste tot popor credincios la izvor, iar tu gătește-le popasul, fiule, căci tu pentru Mine lucrezi. Binecuvântată să-ți fie truda ta cea pentru Mine, Domnul tău Cel înviat! Eu port de grijă pentru tot ce trebuie să lucrezi și să ai și să pregătești. O, pace ție, fiule! Hristos a înviat! Eu pace am adus și mângâiere am

împărțit atunci și apoi și acum.

Trimit oștirile cerești în calea celor ce se vor purta spre izvorul Meu de cuvânt, iar ei să le facă primirea pentru mersul pe cale împreună, și așa să petreacă pe cale, cu oștirile cerești călătorind și petrecând, iar aici, la izvor, ne vom împărți unii altora mângâiere și cuvânt de mângâiere și cu mărturisire în el pentru Domnul. Binecuvintez Eu, Domnul Cel înviat, călătoria celor ce se vor purta spre izvor, și mângâiere pe cale le voi da din Duhul Meu din ei, duhul credinței lor în Mine, care le dă lor de la Mine.

Pace ție, poporul Meu! Pace vouă, măi fiilor! Mângâiere vouă, fiilor! Hristos a înviat! Prin învierea Mea Eu am împărțit mângâiere, iar prin venirea Mea la voi cuvânt tot așa lucrez, și împart viață celor ce iau de viață a lor viața Mea.

Rămân cu voi, fiilor. Grăiesc cu voi, lucrez cu voi, împart cu voi și Mă dau vouă de sus și de jos ca să purtați și ca să aveți și ca să lucrați. O, fiți mari cu iubirea! Eu sunt Cel ce v-o hrănesc pe ea ca s-o împărțim pe ea, căci ea este Dumnezeu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2012

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Învățătură pentru cinstirea duminicii. Sfântul apostol Toma grăiește din cer slujitorilor bisericii lumii.

In zi de duminică, a doua duminică după învierea Mea cea din ziua duminicii, întăresc numele zilei Domnului și a odihnei Lui. Eu, Domnul Iisus Hristos, Domnul Cel înviat, întăresc prin cuvânt și spun: ziua întâi a facerii este ziua cea mai mare, și nu s-au grăbit prea mult mințile oamenilor de pe pământ, care nu țin ziua cea mai mare între zile, nu s-au grăbit aceștia să priceapă ce mare este ziua aceasta și ce mult înseamnă ea între Dumnezeu și om, între om și Dumnezeu. Le spun în ziua aceasta de adeverire a învierii Mele înaintea ucenicului Toma când el M-a privit înviat și M-a pipăit spre adeverirea tainei învierii Mele, le spun celor ce rămân pentru ziua sâmbetei ca zi a Domnului și le spun lor că sâmbăta Eu nu M-am odihnit după ce ei M-au răstignit, ci am lucrat în locuința morților lumina zilei duminicii, a zilei luminii, căci lumină mare am intrat Eu, Domnul, în iad și am tras afară pe cei ce așteptau izbăvirea în toată vremea celor cinci mii de ani și jumătate de după zilele facerii, în care și omul a fost zidit. Am înviat apoi cu slavă mare și am stat patruzeci de zile, din loc în loc arătându-Mă înviat și lucrător de mari minuni, iar apoi Mi-am tras pe munte pe cei credincioși, ca martori ai învierii Mele și ai înălțării Mele apoi la Tatăl, puțini câți erau atunci din toți oamenii de pe pământ, și M-am suit de la ei și M-am așezat de-a dreapta Tatălui, la locul unde Tatăl Mă are așezat dintru vecii, și am lăsat peste ucenici pe Duhul Sfânt, făgăduit lor și Care a venit la ei după înălțarea Mea la Tatăl și a rămas cu ei și a adus lor pe Dumnezeu cu ei, așa cum Eu le-am făgăduit lor că voi fi cu ei până la sfârșitul timpului.

În a doua zi de duminică după duminica învierii Mele și a celor ce așteptau în iad pe Izbăvitorul Cel promis lui Adam cel întâi zidit, am intrat din nou în mijlocul ucenicilor Mei, închiși cum stăteau de teama celor ce îi căutau pe ei, și am zis lor: «*Pace vouă!*», că aveau nevoie de liniște multă aceste inimi zdrobite și pline de încordare. Am văzut între ei în ziua aceea pe ucenicul Toma, care lipsise din mijlocul lor în duminica învierii când prima dată M-am arătat lor înviat. Ca niște oameni lipiți de cele de pe pământ, ei și după învierea Mea își mai vedeau de ale lor. Eu însă Mă purtam după ei și Mă arătam

lor ca să-și înțeleagă ei alegerea și să lase de la ei celelalte în-deletniciri pe pământ, căci îi tocmise Dumnezeu pentru El, iar ei încă mai puteau și altfel. A venit însă Duhul Sfânt și S-a dat lor și au putut ei apoi numai pentru Mine, numai cu mersul Meu, iar Eu am avut lucrul cel mult de lucrat prin ei și așezat să fie pe pământ, ca să am Eu casă cu omul pe pământ, să-l am biserică pe om și să am trup din fii credincioși întocmit, făcându-Mă Eu un trup cu ei prin trupul și sângele Meu unit cu ei în însuși trupul lor, ca să fim una și să fie ei fii ai Tatălui precum Eu sunt, și mare a fost această iubire a Tatălui ca să-i numească pe cei credincioși Mie fii ai lui Dumnezeu!

Slabă de tot este mintea celor ce au rămas cu cele vechi și n-au priceput ei de la Dumnezeu măreția zilei de duminică, și pe care Eu, Domnul, am pecetluit-o ca odihnă a Mea după marea Mea biruință asupra iadului în vremea cât a fost între ceasul răstignirii Mele și cel al învierii Mele din ziua întâi a săptămânii, din duminica în care Eu am înviat biruitor, căci am biruit moartea și iadul și am dat oamenilor de știre ziua Mea pentru sărbătoarea odihnei, ziua învierii Mele, altă zi de odihnă pentru cei credincioși. Numai cei ce n-au primit pe Hristos, numai aceia au rămas cei îndărătnici, că n-aveau ei cum să schimbe ziua cea pentru Domnul, de vreme ce au dat pe Domnul la moarte, neprimindu-L pe El de la Tatăl trimis lor.

O, popor al cuvântului Meu, vin în mijlocul tău, fiule, vin cuvânt, așa cum intram la ucenicii Mei cei de acum două mii de ani și le grăiam lor după învierea Mea. Grăiesc cu tine pe cale, așa cum am grăit cu cei ce Mă doreau pe drumul lor spre Emaus. Mă adevăresc ție Dumnezeu mare și înviat, așa cum M-am arătat lui Toma și l-am încredințat că Eu sunt. O, ferice tuturor celor ce au crezut și cred mărturisirea cea de atunci pentru Mine a ucenicilor Mei, aleși Mie de Tatăl ca să fie martori venirii Mele de atunci și s-o vestească pe ea până la margini, împreună cu praznicul Învierii Mele în ziua întâi a săptămânii, ziua duminicii! O, așa te am și pe tine martor acum pentru venirea Mea iarăși pe pământ de la Tatăl trimis, iar tu mărturisești și împarți cuvântul gurii Mele, și fericțiți sunt și aleși de Tatăl sunt cei ce cred pe Dumnezeu Cel împărțit de tine lor când El vine și Se vestește în lung și în lat cu venirea Lui cea de după șapte mii de ani de la facerea lumii, și vine ca să facă iar lumea, vine, și nașterea din nou a lumii o lucrează El acum, cer nou și pământ nou așează El prin facerea Lui cea de acum, cu cuvântul gurii Lui lucrând.

O, pace ție, popor mărturisitor al venirii Mele a doua oară de la Tatăl cuvânt pe pământ! Cu cuvântul a făcut Domnul cerul și pământul la început și tot cu cuvântul lucrează El taina cea de cer nou și de pământ nou și de Ierusalim nou pentru această taină. Iubire mare să ai, popor iubit de Dumnezeu, căci Domnul ți-a descoperit ție tot lucrul Său pentru nașterea cea din nou a lumii, iar tu, cel născut de sus prin acest cuvânt al gurii Mele, ajută-Mi lucrul Meu cel dat Mie de la Tatăl și stai de-a dreapta Mea până ce vom birui pe cel din urmă vrăjmaș, și apoi va fi cerul cel nou și pământul cel nou și poporul Meu cel mărturisitor, prin care Eu voi împărți marea bucurie pentru toți sfinții care Mi-au așteptat întreaga biruință a Mea. Amin.

— **D**ar eu, Domnul meu și Dumnezeul meu, sunt așezat de sfinți și de părinți și pomenit ca martor mare al învierii Tale, că m-ai văzut cu toți ceilalți ucenici în duminica a doua de după învierea Ta și iarăși ai intrat, și mi-ai dat și mie atât de măreț duhul mărturisirii cea pentru Tine și pentru învierea Ta. Cine a mai putut spune ca și mine atâta de deplin apoi vestea cea dulce: „*Hristos a înviat!*”? O, ai înviat cu trupul, Doamne. Așa se vor scula trupurile celor

ce sunt acum în așteptare, și se va adevăra atunci proorocia cea pentru învierea trupurilor, cea pentru răscumpărarea lor prin învierea Ta, căci ai trecut prin moarte ca și omul ca să aduci apoi puterea învierii pentru toți, și nu este minte ca să simtă această mare taină, atât de acoperită pentru cei ce nu iubesc viața, căci viața Tu ești, și nu Te iubesc cei ce nu trăiesc după cuvântul Tău, o, Doamne înviat!

Voiesc să le spun cuvânt mare la toți cei care se numesc acum că sunt slujitori de biserici, și le spun lor așa:

O, deschideți inimile voastre chinuite de mințile voastre și înțelegeți pe Domnul și tainele Lui și lucrările Lui! E gata să vă cadă împărăția și să se surpe ea, căci v-ați folosit voi de ea, și nu Domnul, Căruia ziceți că slujiți! O, nu vă faceți vise, după ce atât de mult ați rătăcit de la Domnul! Ați făcut voile voastre și ați pus pe Domnul spre rușine, călcând peste voile Lui și peste așezarea cea de la sfinți, și ați slujit pentru plăceri, bizuindu-vă pe Domnul și pe numele Lui, sub care v-ați așezat. Să știți că împărăția voastră va păți ca împărăția regelui Solomon, căci el tot ca voi a făcut după ce Domnul l-a așezat ca să stea, iar el s-a unit cu Faraon cel de neam păgân și slujitor al idolilor și a stricat seminția și curățenia neamului lui Dumnezeu, și i s-a prăbușit apoi regatul, căci i s-a frânt și s-a zdrobit, căci Solomon n-a ascultat de legea cea pentru poporul lui Dumnezeu. O, așa veți păți și voi, care v-ați amestecat cu păgânii și ați pătat legea cea sfântă și ați făcut ca voi și ați umplut de neascultare de Dumnezeu și de sfinți toată casa, toată țara alegerii Domnului, iar Domnul așteaptă pe pământul român ivirea tainei celei mari, cerul cel nou și pământul cel nou, nașterea din nou a lumii, și n-ați vegheat cu El și n-ați ascultat și n-ați vegheat, și casa vă este pustie de Dumnezeu, și nu pricepeți cu mintea, căci mintea voastră joacă pe placul lui satan-antichristul, care se luptă cu Dumnezeu, și care va fi biruit de Domnul, dimpreună cu toți slujitorii lui cei împotriva lui Dumnezeu.

O, cum de n-ați vrut voi să nu intrați voi sub robie, sau să ieșiți din ea? Iată, n-ați voit, și v-ați lepădat de Dumnezeu și de sfinți, și turma voastră va înțelege în curând aceasta, și veți fi rușinați mult.

O, fiți credincioși! Mai puteți încă să faceți împăcare cu Dumnezeu. Căutați cu duhul pocăinței, căci iadul este groaznic. Fugiți de satana! Este Dumnezeu! Hristos a înviat! Urmați-I numai Lui! Dați-vă de partea Lui și rușinați-l pe satana, al cărui joc îl faceți voi cu sau fără știre, căci urmele lui sunt peste voi peste tot și vă ține robi întunericului lui și duhului minciunii. Sculați-vă și credeți cuvântului care strigă din cer la voi! Domnul este cuvântul cel de la sfârșit ca și la început. Amin, amin zic vouă, e Domnul cuvânt pe pământ în vremea voastră pe vatra neamului român, și va fi El biruitor prin fiii cei credincioși venirii Lui cea de acum în mijlocul acestui neam, ales Lui pentru cea de-a doua venire a Fiului lui Dumnezeu la oameni pe pământ.

„*Hristos a înviat!*” mărturisesc eu, apostolul Toma, cel ce am pipăit ranele răstignirii Lui în ziua a opta de după ziua duminicii învierii Lui. Amin.

O, slavă învierii Tale, Doamne, că am putut eu, martorul Tău pentru trupul Tău cel înviat, am putut să grăiesc cuvânt de veghe peste cei ce domnesc în numele Tău peste oameni și stau ei departe de venirea Ta cea de acum, căci sunt robiți de satana-antichristul, dușmanul Tău și al lor! O, pătrunde Tu în mijlocul lor cu strălucirea Ta, căci Tu poți să-i luminezi pe ei! Amin.

— **O**ucenicul Meu cel mare cu mărturisirea învierii Mele, iată, așa pățesc cei ce nu veghează, și cad ei în mreaja omului potrivit lui Dumnezeu și nu mai pot scăpa de el decât prin Mine, dacă Mă cheamă să-i dezrobesc, dar duhul îngâmfării i-a orbit pe ei și n-am pe unde să pătrund la ei ca să le aduc izbăvirea, căci cuvântul Meu este neîmplinit între ei, iar venirea Mea cea de azi cuvânt n-o lasă pe ea cu putere peste ei, căci Eu prin acest cuvânt pot peste satana dacă n-ar fi ei de partea lui satana, dar Mă va asculta satana, care se va supune, și voi aduce Eu Tatălui tot lucrul Meu întocmit, că am pe vatra neamului român popor credincios și ascultător și am putere prin credința lui. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Hristos a înviat, fiule! Eu, Domnul, te întăresc în putere ca să-Mi pregătești zi de praznic ca să vin cu ucenicii și cu ucenițele Mele la masă cu tine, căci strâng cu cuvântul popor de peste tot la izvor și petrec cu înviere la masă cu el în mijlocul grădinilor Mele alese Mie, și peste care tu lucrezi și veghezi. Îți întăresc trupul și duhul și sufletul și cuvântul ca să ne dăm cu praznic sfânt celor ce vin din depărtări la izvor, la praznicul mironosițelor învierii Mele și al ucenicilor mărturisitori. Oștiri cerești îi vor însoți, ca și pe Mine când vin la tine cuvânt. Îmi sunt așa de dragi cei credincioși cuvântului Meu de azi, că iată, trimit tot cerul în întâmpinarea lor și pe cale cu ei spre izvor când ei vin spre bucuria Mea cu ei aici.

Pace vouă, fiilor! Cereți Mie tot ce este să fie și să folosească zilei întâlnirii ucenicilor și ucenițelor învierii Mele cu poporul care vine și se strânge la izvor, și va fi scrisă această zi și tot cuvântul ei de sărbătoare cerească pe pământ cu cei credincioși.

Hristos a înviat, și toată bucuria învierii Mele să coboare peste tine și peste cei ce vor veni la izvor, o, poporul Meu, căci sprijin Îmi ești și al Meu ești tu, căci Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău și te-am ales pe tine al Meu! Amin, amin, amin.

9/22 aprilie 2012

Duminica a treia după Paști, a mironosițelor

Îndemnul din cer al mironosițelor pentru sporirea credinței. Frica de Dumnezeu este înger ocrotitor.

Oștirile cerești se poartă pe cale cu cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt și se adună la masa praznicului venirii Mele celei de-a doua pe pământ ca să-Mi pregătesc un popor pentru slava Mea cea de la sfârșit de timp, slavă în care îl cuprind pe el, slava cuvântului Meu, hrană cu care le ies în cale la toți cei ce Mă doresc și Mă cred și Mă iau din acest cuvânt spre viața lor.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul Cel înviat dintre morți în zilele lui Pilat din Pont, după ce poporul iudeu Mi-a dat moarte pe cruce acum două mii de ani. Sunt Domnul și Învățătorul ucenicilor și al ucenițelor Mele din vremea aceea. Ca și acum, Mi-am făcut ucenici și atunci. Ca și atunci, Mi-am făcut ucenici și acum și călătoresc cu ei în amintirile Mele cele de atunci și le aduc pe ele aici, la izvorul Meu de cuvânt cu tot cu martorii Mei cei de atunci, căci Dumnezeu este mereu astăzi și unește începutul și sfârșitul, întâlnindu-le în duh de sărbătoare, cele din cer cu cele de pe pământ, căci altfel de sărbători nu sunt cu Dumnezeu, ci sunt fără Dumnezeu și sunt fără sfinți și nu se scrie sus la Dumnezeu și nu coboară pe pământ pe Domnul și pe sfinții Săi în sărbătoare pe pământ cu oamenii, cerul și pământul sărbătorind laolaltă acolo unde Domnul vine și Se slăvește cu slava Sa cea de sus.

Mă aplec cu salutul învierii Mele în fața celor ce se strâng laolaltă cu oaspeții cerești, cu care Eu, Domnul, cobor aici, în ziua aceasta, la izvorul Meu de cuvânt. Hristos a înviat, vă spun Eu vouă, celor adunați pentru Mine ca să-Mi ascultați cuvântul!

Hristos a înviat, vă spun vouă oaspeții cerești, care Mă însoțesc, ucenicii și ucenițele Mele, martori ai învierii Mele a treia zi din mormântul pecetluit de poporul care M-a răstignit după ce Mi-a sortit moarte pe cruce!

Hristos a înviat, vă spun vouă duhurile celor ce au înviat odată cu Mine și au mărturisit în Ierusalim eliberarea lor din locuința morților și biruința Mea în iad, sfărâmând încuietorile lui și salvând pe strămoși!

Hristos a înviat, strigă cei adormiți, cărora li se strigă numele la pomenirea cea de azi pentru ei!

O, Hristos a înviat, poporul Meu de la izvor! Ai făcut masă de praznic pentru cei din cer. M-ai ascultat și Mi-ai gătit întâlnirea cu popor adunat la izvor, fiind Eu însoțit de cei din cer. O, pace ție pentru ascultarea ta de Dumnezeu! Fericiți cei ce au văzut și au crezut prin toate câte Eu am fost și am împlinit acum două mii de ani în mijlocul poporului Israel, dar fericiți și iar fericiți sunt cei ce cred astăzi în slava cuvântului Meu, cu care Tatăl Mă trimite pe pământ ca să Mă audă viii și morții, căci a venit acest ceas!

O, era altfel ajutată în oameni credința în Mine acum două mii de ani cât am stat între ei pe pământ și după aceea pe vremea aceea, căci după ce am înviat și M-am așezat de-a dreapta Tatălui, unde-Mi este locul din vecii, le-am spus ucenicilor Mei: *«Mergeți în toată lumea și vestiți Evanghelia Mea, iar celor ce vor crede le vor urma semne mari. În numele Meu demoni vor izgoni, în limbi noi vor grăi, băuturi de moarte de vor bea nu-i va vătăma, pe bolnavi de-și vor pune mâinile îi vor face sănătoși»*, și iată, aceia erau cei credincioși și cei ce ajutau credința multora din cei ce n-au văzut pe cele ale Evangheliei Mele de atunci.

Mare am făcut Eu să fie mărturisirea Evangheliei Mele prin gura ucenicilor și a ucenițelor Mele, care au mărturisit învierea Mea! Dis-de-diminează în ziua întâi a săptămânii li s-a vestit mironosițelor Mele prin îngeri învierea Mea, căci îngerul a stătut în mormântul din care am înviat și le-a spus lor vestea: *«Hristos a înviat!»*, și le-a spus să-i vestească pe ucenici, și apoi M-am arătat lor, pe rând M-am arătat lor și le-am spus: *«Pace vouă!»*, și i-am trimis apoi în toată lumea cu vestea cea mare, și prin ea să creadă mulți și să-i numesc pe ei mai fericiți decât pe cei ce au văzut și au crezut.

O, intrați în slava cuvântului Meu cel de azi, voi, cei care ați văzut și ați crezut acum două mii de ani în Mine, Iisus Hristos Cel înviat! Pace vouă! Intrați în cartea Mea cea de azi pentru duhul mărturiei. Eu, Domnul, binecuvintez acum intrarea sfinților Mei. Amin.

— **I**ntre cer și pământ este calea Ta cu noi, o, Doamne înviat. Între cer și pământ e mare slava Ta cu noi, o, Doamne. O, ferice celor ce Te primesc cu sfinții Tăi în venirea Ta cea de azi, o, Doamne! Venirea Ta se mărturisește prin cuvânt și se slăvește prin multa Ta grăire împărțită oamenilor, iar vestea aceasta trece peste tot și se aude glasul Tău peste pământ. În cer e numai o așteptare. Toți îngerii și toți sfinții sunt cu privirea după Tine când vii cuvânt pe pământ în zilele acestea. Toate oștirile cerești sunt în slava Ta, în venirea Ta cea de azi, și le dai lor marea bucurie că vine Domnul pe pământ cuvânt cu zecile de mii de sfinți ai Săi. O, cum să facem, Doamne, să așezăm această măreață bucurie în

inimile oamenilor pe pământ? O, când vor mărturisi ei ca și cei din cer ca să spună și ei: „*Vine Domnul cu sfinții Săi*”?

Suntem în zi de măreață sărbătoare cu Tine, aici, la izvorul Tău de cuvânt. Junul Tău popor de azi Îți așează popas cu sfinții Tăi, o, Doamne, și fericiți sunt ei pentru credința lor. O, să nu între între ei dintre cei ce se îndoiesc de venirea Ta cea de azi la ei cuvânt pe pământ! Acum două mii de ani a mai fost și atunci duh de necredință peste noi, dar ne-am întărit întru Tine duhul mărturisirii unii de la alții, Doamne, și creștea credința în oameni și credeau mulți prin noi apoi. O, facă-se voia Ta în oameni pe pământ, dar ajută-le credința, prin care să Te poată ei urma, Doamne!

Voi, cei ce veniți și beți din râul vieții, fiți credincioși până la sfârșit, că durere mare se suie la cer de la cei ce vin spre izvorul Domnului și nu rămân! O, lucrați credință și rugăciuni pentru ea, că totul este cu puțință celui cu credință, și toate ale Domnului vin spre el și se așează, și lucrează și omul apoi. Nimic, nimic nu are cel fără de credință, iar cel ce are credință stăpânește lumea cât Dumnezeu. Mai mari minuni decât credința să nu căutați să vedeți și să dobândiți. Minunile credinței voastre se lucrează în cer, nu pe pământ, și bucură puterile cerești toate. Minuni pentru cei din cer sunt cei ce cred pe Dumnezeu cu oamenii pe pământ. Fiți oameni-minune și bucurați-vă să fiți așa! Fiți plini de umilință și bucurați-vă să vă păstrați așa! O, fiți rodul credinței Domnului în voi, că are Domnul nevoie să creadă în voi pentru El!

O, scoală-Te, Doamne semănător, și aruncă pe pământ sămânță pentru credință și să creadă popoare multe venirea Ta cea de azi pe pământ! Suntem martori învierii Tale, ca și cei care au fost martorii nașterii Tale din mamă Fecioară în urma acestei bune vestiri prin înger. Mărturisim că ai fost răstignit și batjocorit prin răstignire și că ai înviat și Te-ai arătat nouă timp de patruzeci de zile din timp în timp, și că apoi ai mers la cer de-a dreapta Tatălui Savaot, și că acum iarăși călătorești cu noi pe calea celei de-a doua venituri a Ta după două mii de ani de la cea dintâi venire, născut din mamă Fecioară pe pământ. Suntem alături mărturisitori învierii Tale odată cu cei ce au înviat din mormintele lor odată cu învierea Ta, Doamne, și s-au arătat în Ierusalim înviați și mărturisind intrarea Ta prin cruce în iad și eliberându-i pe strămoși cu strălucirea Ta, cu biruința Ta asupra iadului, care a ținut în închisoarea lui pe cei de până la Tine, Doamne. O, slavă Ție, Împărat înviat! Neamul creștinesc Te are Împărat peste el, iar împărăția Ta și a lui rămâne în veac, rămâne cu cei ce Te iubesc după adevărul Tău, și tot așa Te și mărturisesc prin credința lor și prin sfințenia lor înaintea Ta, acum și pururea și pe vecii, o, Doamne înviat. Amin.

— **O**, măreț duh al mărturisirii, în care sunteți voi cuprinși, scumpi mărturisitori, fie numele vostru binecuvântat de acum și până în veac, iar credința voastră să prindă minune în mulți prin darurile Mele cele pentru ea, și care aduc rod! Stau cu voi în slava venirii Mele și Mă dau cu voi bucurie poporului adunat la izvor lângă junii Mei, lângă junul Meu popor, cu care Mă sprijin pentru venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ. Voi sunteți martorii Mei în cer și pe pământ, căci sunteți întru venirea Mea cea de azi. O, rămâneți în bucuria Mea. Amin.

Grăiesc cu tine acum, o, poporul Meu, popor de la izvor. Fii viteaz cu credința și cu faptele ei, că tot cerul privește alegerea ta și se odihnește mult în credința ta. Voi sunteți junii Mei. Nu v-ați cheltuit viața pentru duhul lumii, ci Mi-ați adus-o Mie de mici și ați lucrat în via Mea, și plata voastră este scumpă, măi fiilor. Să știți, măi junii Mei, că lumii nu-i stă bine

cu voi când treceți voi prin lume cu pasul. Să știți, fiilor, că vouă nu vă stă bine cu lumea când dă ea să se apropie de voi și să vă vadă, căci lumea are duhul ei și vine cu el când caută spre voi pentru că sunteți ai Mei, dar voi să-i arătați ei cum sunteți voi, iar ea să vadă aceasta și să înțeleagă bine că duhul lumii este străin de voi. O, ferice celor ce vă au pe voi în inimile lor cu nume de fii ai lui Dumnezeu pe pământ, că acelora nu le va fi trecută cu vederea credința aceasta în ziua cercetării lor. Rămâneți în iubirea Mea! Vă port în ea, și toate se opresc în Mine câte ar da să lovească în voi, căci iubirea Mea vă ocrotește în ea, fiilor.

Voi, cei care cu credință și cu dragoste alergați ca cerbul însetat la izvorul Meu de cuvânt când veniți la sărbători, păstrați-vă inimile în frică de Dumnezeu, căci aceasta este înger de mare ocrotire vouă împotriva faptelor omenești, care se zbat să trăiască în oameni și din pricina cărora nu trag oamenii spre acest izvor. Îndeletniciți-vă cu pașii spre duhul sfințeniei, ca și voi să deveniți pe deplin fii ai lui Dumnezeu și să prăsiți popor sfânt pentru cerul sfânt, și nu pentru voi. Faceți din trupurile voastre vase curate, de trebuință Domnului, și nu vor fi mai mari bogați pe pământ ca și voi. O, veniți și beți și petreceți cu Domnul și cu sfinții Săi! Veniți la Mine, voi, cei împovărați, și veți simți dulceața odihnei voastre! Eu vin mereu și vă țin calea înainte și vă dau din harurile Mele vouă și voiesc, fiilor, să vă aduc și pe voi prinos Tatălui Savaot, după rânduiala cea din poporul cuvântului Meu cel de azi, rânduială în care Eu, Domnul, l-am așezat pe el ca să-l cunosc pe el al Meu. O, nu este aspră viața lui, căci ea este frumoasă înaintea Mea și este pentru Mine ea, nu pentru ei, iar Eu așez peste ei lucrările Mele, și n-am avut până acum atâta sprijin de pe pământ, iar el știe că Mie Mi se cuvine toată slava Mea cu el și tot ajutorul de la unii la alții, cerul și pământul sprijinindu-se în lucru pentru Scripturile cele de apoi.

Eu, Domnul Cel înviat, Îmi desfac brațele pentru voi și vă aduc mulțumire cu aplecare pentru credința voastră în venirea Mea cuvânt de Duh Sfânt pe pământ. Eu, Domnul, îi numesc pe cei credincioși în venirea Mea cea de azi ai neamului român, îi numesc pe ei românul Meu popor, și aceia sunt poporul român, iar altfel nu poate fi român omul de pe aceste plaiuri cerești pe unde cerul umblă și sfințește și-și pregătește vederea slavei lui cea de la sfârșit de timp.

Eu, Domnul, vă învăț pe voi, iar voi să învățați că fiii poporului Meu de la izvorul Meu de cuvânt nu vă pot vouă da decât ceea ce Eu le dau lor să dea, și nu pot ei lua ca să dea după voința lor sau a voastră, căci Eu împart lor ceea ce iau și ceea ce dau ei, și tot lucrul și cuvântul lor este de la Mine împărțit lor când ei lucrează, când ei împart sau nu, când ei se lasă purtați după voia Mea. Amin.

Stau cu voi în sărbătoare, și oștirile cerești poposesec cu voi și vă așteaptă pentru însoțire pe cale înapoi, căci le-am dat lor cuvânt ca să vă poarte în duhul cel ocrotitor, care se poartă cu cei ce se aduc Mie spre slava Mea cu ei. Vă voi însoți cu măreț cuvânt după sfârșitul sărbătorii și-Mi voi pune povața înaintea voastră și vlagă sfântă voi pune în voi și îndemn să fiți români, că iată, Mă doare cu rană proaspătă, cu rană vie furtuna care a bătut acum de la vrăjmași ca să smulgă de la vârf pe cei cu veghea lor curată peste acest neam. Nu-i place neamului român pacea și duhul frăției, ci îi place duhul mândriei, cu care cei necredincioși adevărului lucrurilor se hrănesc pe ei înșiși și unii pe alții spre durerea acestui neam, care n-a voit să audă șoapta Mea și să vegheze pentru soarta lui.

O, neam român, de câte ori am dat să te adun sub slava

cuvântului Meu cel ocrotitor peste tine și n-ai voit. Soarta ta e în mâna Mea, dar e și în mâna ta, dar dacă mâna ta nu se lasă ținută de mâna Mea, trage la tine suferința, că n-ai voit să cunoști pe cei ce-ți fac ție bine ca să nu te ajungă suferința, ca nu cumva vrăjmașii tăi cei de la mijloc să-ți oropsească soarta. Îi va ustura mult pe cei ce dau să smulgă cârma din mâna celor ce curat te cârmuiesc. Eu voi veghea peste soarta ta, dar durerea ta, pe care singur ți-o faci, te va brăzda, spre ispășirea urii celor ce în mijlocul tău nu știu ce este dreptatea și ce este iubirea.

O, pace poporului adunat la izvor în zi de sărbătoare a Mea cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele! Voi sta cu voi în cuvânt spre sfârșitul sărbătorii, fiilor, și vă voi da vouă tot cuvântul acestei zile de praznic sfânt. Dulce povăță vă dau: umblați pe urmele Mele ca să fiți născuți de sus, ca să iubiți adevărul și dreptatea a toate. Fiți românii Mei, români născuți de sus, ca să fiți poporul Meu român, început de neam nou, de popor nou, după chipul și asemănarea Mea să fiți, o, fiilor! Amin, amin, amin.

*

Iubirea de Dumnezeu îl face dumnezeu pe om, îl face fiu al lui Dumnezeu, iar fiul are ascultare, și prin ea se păstrează el fiu și aduce el bucurie și mângâiere Tatălui și lucrează ca Tatăl, și numai așa este el după chipul și asemănarea Tatălui său. Fiul care trece peste Tatăl și își face altfel lucrarea sa și nu ca Tatăl, acela se dezrădăcinează din Tatăl și aduce roade din sine, nu din Tatăl, dar rămâne fără Tatăl un așa fiu.

Am stat cu oștirile cerești în văzduhul Grădinii Întâlnirii și am măsurat cu măsură din cer inima și purtarea celor adunați la izvor la sărbătoarea de înviere, căci a ținut sărbătoarea aceasta patruzeci de zile și am petrecut-o cu ucenicii și cu ucenițele Mele acum două mii de ani și le-am dat lor duhul învierii, duhul iubirii de Dumnezeu, și apoi M-am așezat de-a dreapta Tatălui, supus Lui pe mai departe pentru tot lucrul, de atunci și până la sfârșitul lucrului Tatălui, Care este în Mine cu lucrul Său.

Am privit cu iubire, dar am privit și cu milă, căci cei ce Mă iubesc cu ascultare sunt cei iubiți, iar cei ce dau să Mă iubească atât cât vor ei și nu cu ascultare de legile iubirii întregi, aceia sunt cei răbdați și miluiți prin răbdarea Mea, dar ce știu ei dacă mila și răbdarea Mea față în față cu ei le dau lor mântuirea? Am spus acum două mii de ani că toți cei care nu știu nu au păcat că nu fac ceea ce trebuie să fie făcut, dar cei ce știu de la Dumnezeu ce trebuie făcut și nu fac sau fac altfel decât trebuie făcut, aceia au păcatul neascultării de Dumnezeu, chiar dacă ei cred liniștiți că au iubire de Dumnezeu în fapta lor.

Eu, Domnul, sunt pe pământ cuvânt și locuiesc cu el în mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Iau din Tatăl și învăț prin cuvânt pe cel ce apleacă urechea ca să audă. Sunt din cei ce vin și iau și lucrează ei apoi după cum aud de la Mine cuvântul cel împărțit spre lucrarea lui, dar sunt între cei ce vin și care aud cuvântul și îl cred, dar fiind ei învățați fără de ascultare pentru lucrarea cuvântului rămân ei așa cum sunt și vin și pleacă de la izvor așa cum sunt ei. Ei cred că Eu sunt și că Eu grăiesc și împart cuvânt spre împlinirea lui, dar dacă ei nu au rădăcina în ascultarea de Dumnezeu nu se pot deprinde să rodească în viță, să rămână în iubirea Mea și să rodească ea în ei. Le dau povăță lor pe mai departe, căci am datoria să fiu Învățător din partea Tatălui Savaot pentru cei ce vin să audă glasul cuvântului Meu și să ia sau nu peste ei lucrarea ascultării

de Dumnezeu. Le grăiesc lor la sfârșit de zi de sărbătoare a Mea cu ucenicii și cu ucenițele învierii Mele și le dau pe mai departe cuvântul Meu lor.

Voi, cei care veniți să-Mi auziți cuvântul, vă trebuie înțelepciunea duhului ascultării de Dumnezeu, iar fără această înțelepciune în voi și în fapta vieții voastre e slab mersul cel cu Dumnezeu, e dezrădăcinat din Dumnezeu mersul celor ce nu se pot deprinde să ia de la Dumnezeu și să asculte cu fapta apoi. Cel ce este născut din Dumnezeu acela nu mai seamănă cu omul, ci seamănă cu Dumnezeu apoi, și așa este fața și fapta celor născuți de sus. Vă aduc aminte că Eu, Domnul, am cerut de la Tatăl prin rugăciune tot lucrul Meu, după ce El Mi-l împărțea să-l lucrez. Chiar dacă primeam de la El tot lucrul cel de lucrat, Eu ceream Lui apoi prin rugăciune, așa cum cere omul binecuvântare pentru lucrul care i se împarte lui spre lucrare de către părintele său. Îmi dădea ca și acum Tatăl de lucru pentru om, iar Eu ceream Tatălui, și nu ceream nimic pentru Mine, dar ceream Lui pentru om, ca să poată avea rod în om lucrul pe care Tatăl Mi-l dădea să-l așez peste om. Tatăl Meu Mi-a dat ucenicii, iar Eu ceream în rugăciune la Tatăl pentru ei tot ce trebuia să fie și să aibă ei pentru asemănarea lor cu Dumnezeu, și căutam pe voia Tatălui tot ce Eu ceream în rugăciunea Mea spre El, și tot așa îi învățam și pe ucenici să lucreze cu rugăciunea lor spre Tatăl și să zică: *«Facă-se, Tată, voia Ta, ca și în cer pe pământ cu noi!»*.

Vă aduc aminte vouă, celor povățuiți mult de cuvântul Meu pe care-l căutați și îl doriți mult, și vă amintesc acum că Eu am zis în rugăciunea Mea către Tatăl: *«Tatăl Meu, dacă voiești, să treacă de la Mine acest pahar, dar nu voia Mea, ci voia Ta să se facă!»*. O, această rugăciune plină de durere a avut în ea putere să păstreze în ea duhul ascultării de Tatăl, căci în rugăciunea Mea spre Tatăl am zis apoi: *«Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă, Tată!»*.

Să știți de la Mine, fiilor, că Tatăl Mi-a ascultat rugăciunea cea pentru Mine cerută în clipa paharului Meu amar, căci paharul a trecut, iar Eu am înviat, și odată cu Mine am tras afară morții, care au auzit din iad glasul Meu pentru ca să intru și să-i scot afară pe ei. Să știți, fiilor, că Tatăl Meu a făcut lucrare mai presus de fire de tainică în clipa aceea, căci Duh este Dumnezeu, chiar dacă Eu am purtat trup pe pământ pentru ascultare de Tatăl ca să scot din iad trupurile morților, dar Tatăl M-a păstrat și lângă El în vremea purtării crucii, și Mi-a purtat și trupul spre cei din iad, care s-au întrupat atunci ca să iasă afară și să meargă spre calea ieșirii din iad, căci cum avea să fie atât de biruit satana dacă Dumnezeu nu-i arăta lui în vremea crucii Mele că trupurile celor morți se ridică din țărână și merg pe picioare pe pământ?

O, aș sta de vorbă cu voi mult, mult despre această taină măreață a învierii, taină pentru care Tatăl Mi-a zis să ascult și să Mă nasc ca omul și să Mă semăn în oameni cu tainica Mea lucrare și să cobor apoi prin cruce în iad cu învierea Mea și a morților.

Iată, pun învățătură cu putere peste cei ce vin și Mă iau de la izvor și le spun lor așa: Eu n-am cerut Tatălui pentru Mine în rugăciunea Mea spre El, ci pentru om am cerut, căci am fost Fiu ascultător și am zis: *«Nu voia Mea, ci voia Ta să se facă, Tată!»*. O, cât aș vrea să se deprindă și omul să aibă în rugăciunea lui duhul ascultării de voia Tatălui! O, cât aș vrea să fie omul după chipul și asemănarea Mea în rugăciunea lui spre Dumnezeu! O, iată de ce Mă trimite Tatăl pe pământ cuvânt! Mă trimite Tatăl să-l învăț pe om iubirea de Dumnezeu, care-l face dumnezeu pe om, îl face fiu al lui Dumnezeu, iar fiul are

ascultare, și prin ea se păstrează el fiu, căci fii sunt numai cei ce au Tată, numai cei ce se aseamănă cu Tatăl.

Măsur cu măsura cea din Tatăl luată inima și purtarea celor ce se adună în sărbători la izvorul Meu de cuvânt. De la unii Mă bucur mult și de la unii plâng mult, căci Eu pe toți i-aș voi după chipul și asemănarea Tatălui Meu, ca să-Mi fie frați, o, și am de ce să plâng! Plâng de dor de frați, căci frați ai Mei sunt cei ce fac voia Tatălui Meu ca și Mine, iar Tatăl este în ceruri, și ca în ceruri trebuie să fie voia Tatălui cu frații Mei pe pământ. O, cum să nu plâng mult când buzele omului zic mereu: „*Facă-se voia Ta ca și în cer pe pământ, Tată!*”, iar când să fie voia Tatălui așa cu ei, o, nu este ea, ci rămâne omul cu voia sa și așa stă el înaintea lui Dumnezeu.

Mi-e dor să am frați și plâng de dor! Mă vede Tatăl plângând de dor și plânge cu Mine Tatăl, și Ne uităm la îngâmfarea omului care-și zice fiu al lui Dumnezeu, frate cu Iisus Hristos, Care face voia Tatălui Său și nu a Lui. Mi-e dor să fie omul curat ca și Mine, ca să nu-și facă rău oamenii unii altora prin neascultare de Tatăl între ei. Iubirea de Dumnezeu rămâne mult neînțeleasă pe pământ. Cei ce strigă la Dumnezeu sunt cei fricoși, iar cei ce-L au pe Domnul în ei sunt cei ce au iubire. Cei fricoși nu sunt cei ce iubesc, iar cei ce iubesc nu sunt cei fricoși, căci în iubire nu este frică, iar în frică nu este iubire, și iubirea este iubire și frica este frică, și iubirea înseamnă Dumnezeu, iar frica înseamnă omul.

Mi-e dor să am frați și plâng de dor! Mi-e dor de frați după chipul și asemănarea Mea, și de aceea plâng atât de mult în cuvânt și atât de mult grăiesc și povățuiesc. De dor vin și grăiesc. De dor Mă trimite Tatăl să grăiesc pe pământ și să Mă audă oamenii și să-Mi răspundă cumva glasului Meu de peste ei. Nu s-a revărsat atât de multă iubire din cer pe pământ ca și acum, când Tatăl Mă trimite cu mult cuvânt spre oameni, mult ca râul cel cu izvorăre mare. Cuvântul este și sămânța și este și apa care udă sămânța, dar pământul cel pentru sămânță este luat și folosit de omul cel fără de ascultare de Dumnezeu pe pământ.

Voi, cei care veniți și vă mângâiați, și Mă mângâiați pe Mine cu venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt, o, învățați viața cea cu ascultare de Dumnezeu! Am petrecut trei ani și jumătate cu mult cuvânt peste ucenicii Mei acum două mii de ani și au văzut ei faptele Mele mărețe și puterea Tatălui în Mine, și încă se mai îndeletniceau ei cu ale lor. Iată cât de greu îi este omului să se lase ucenic cu totul în mâna ascultării de Dumnezeu! O, dacă Eu plâng de dor ca să am frați după chipul și asemănarea Mea, plângeți și voi cu Mine, plângeți de dor de Dumnezeu, căci dorul plânge, și plânsul este lucrarea lui! Plângeți și voi până ce Tatăl va avea în voi puterea să facă din voi fii ai lui Dumnezeu, frați ai Mei, căci Eu ascult de Tatăl, și nimic de la Mine nu fac și nu iau și nu dau și nu grăiesc, căci Eu știu bine care este voia Tatălui, și numai voia Lui o lucrez, și numai așa este fiul cel după adevăr fiu.

Iată, îi este greu omului să moară față de sine. Aș vrea să scape omul de această moarte, de sinele lui, care-l deprădăcinează pe el din Dumnezeu, căci cine aduce roadă din sine și nu din viță, acela este deprădăcinat. Învățați lucrarea viței și lucrarea mlădiței în viță, fiilor. Cobor aici, la izvor, când veniți, și vă dau mult de învățat. Vă număr pașii când veniți, și voiesc să vă număr și faptele ascultării de Dumnezeu, și voiesc, fiilor, să-Mi deveniți frați. V-am dat povață și am pus-o înaintea voastră acum, după sfârșitul sărbătorii. Vă dau și vlagă sfântă pentru povață, iar vloga este chiar ascultarea voastră de povața Mea. Acum iarăși cu dor stau în întâmpinarea voastră și iarăși vă aștept la izvor, ca să vă ajut cu Duhul Meu să învățați să vă

faceți frați ai Mei, fii ai Tatălui cu tot întregul, după chipul și asemănarea Mea în voi. Amin.

O, poporul Meu de la izvor, am pus în carte cuvânt pentru iubirea de Dumnezeu a celor ce vin și iau pe Domnul de la voi. Sfiala fiului înaintea Tatălui Eu am arătat că o am și în rugăciune și în purtare și în ascultare cu sfială de Tatăl. Chiar și față în față cu omul am arătat sfiala Mea dumnezeiască, sfiala Fiului lui Dumnezeu. Sfiala între frați îi învață pe ei iubirea de Dumnezeu, iar când ea nu este între frați, ei nu învață ce este iubirea și ce este Dumnezeu. Sfiala cea sfântă dintre frați îi învață pe frați ascultarea de celălalt, aplecarea spre celălalt prin duhul iubirii de Dumnezeu, căci iubirea se supune și nu supune.

Iată învățatură mare: iubirea nu supune, căci ea se supune, și ea altfel nu poate. Cei ce nu-și arată așa lucrarea iubirii, aceia nu sunt frați între ei în numele Meu, și nimeni nu poate să-L iubească pe Dumnezeu în alt fel pe pământ și în cer, și nimeni nu poate spune că-L iubește pe Domnul dacă nu este între frați sfiala cea sfântă, care îi învață pe frați ascultarea de celălalt, aplecarea spre celălalt prin duhul iubirii de Dumnezeu între frați, căci iubirea nu supune, ci ea se supune, căci ea altfel nu poate, și nu poate în alt fel să fie omul după chipul și asemănarea Fiului lui Dumnezeu, Care cu sfială sfântă S-a supus în cer și pe pământ lui Dumnezeu și omului, arătând El lucrarea iubirii de Dumnezeu, lucrarea fiilor lui Dumnezeu. Amin.

O, fiilor, sfiala cea sfântă care se supune îi învață pe frați cea mai de sus purtare, cea mai înaltă înțelepciune a celor ce se numesc între ei frați în Hristos. Ei nu mai sunt ca pe pământ, ci se ridică sus, sus, prin purtarea cea mai de sus a lor între frate și frate, iar supunerea unii spre alții îi dovedește pe ei că nu mai sunt de pe pământ și că sunt ei pământul cel nou pentru cerul cel nou, în care locuiesc dreptatea și pacea. Dreptatea este voia celui alt și nu a ta. Aceasta este fața dreptății, duhul frăției și sfiala cea mai de sus pentru el, duhul care-l face Dumnezeu pe om, și om pe Dumnezeu, căci Eu, Domnul, M-am arătat că sunt Dumnezeu pentru că am ascultat să Mă fac om, căci iubirea se supune, fiilor, iar iubirea este Dumnezeu și îl face Dumnezeu pe om. Cel ce iubește mamă și tată, soție și copii, frați și surori, rude și prieteni și avut pe pământ, acela rămâne în sângele lui, căci așa voiește el să slujească înaintea lui Dumnezeu, dar cel ce se supune iubirii de Dumnezeu acela se face Dumnezeu prin supunere și Îl face om pe Dumnezeu în însăși ființa lui, făcându-se el casa lui Dumnezeu, cerul lui Dumnezeu pe pământ între oameni, prin duhul supunerii sfinte, duhul fiilor lui Dumnezeu.

Mă aplec cu supunere înaintea Tatălui Meu Savaot și Îl slăvesc pe El prin supunerea Mea și Îi aduc Lui mulțumire mare pentru toată iubirea Lui, care trece prin Mine spre voi, cei ce veniți și învățați de la Dumnezeu.

Iubirea Noastră cea plină de supunere s-o punem peste ei, o, Tată, iar duhul supunerii sfinte să-i învețe pe ei sfiala cea dintre frați, iar cei ce vin la izvor, să vină și să ia și să învețe lucrarea iubirii de Dumnezeu, lucrarea fiilor lui Dumnezeu, o, Tatăl Meu. Amin.

— **D**a, Fiule iubit al Meu, Eu, Tatăl, Mă slăvesc întru Tine, căci Tu ești voia Mea. Mă dau omului prin Tine cu tot cuvântul cel din cer învățător peste om, căci plânsul Tău ca să ai frați după chipul și asemănarea Ta fii ai Mei, o, e și plânsul Meu plânsul Tău, iar lucrarea Noastră poate prin iubire și poate, o, Fiule scump al Meu Iisus Hristos, așa cum Îți este cunoscut numele Tău pe pământ, nume atât de mult prigonit de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu

pentru ei în întunericul acestui veac trecător, o, Fiul Meu iubit, mai înainte de vecii Copil al Meu, Cel de o Ființă cu Mine, așa cum și lucrăm Noi în cer și pe pământ, Fiule scump. Amin, amin, amin.

16/29 aprilie 2012

*Duminica a patra după Paști, a slăbănogului, și
sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe,
purtătorul de biruință*

*Rugăciune și veghe pentru poporul român. Proorocie pentru
rușinarea celor vicleni care vor să ia cârma țării.*

In zi de duminică și de sărbătoare de sfinți, Eu, Domnul, vin la tine cuvânt din Tatăl, poporul Meu de la izvor. Așa lucrăm Eu și acum două mii de ani. Când era prilej de sărbătoare la iudei Eu Mă apropiam lângă mulțimile adunate și făceam semne cerești peste cei neputincioși, căci îi vindecam pe ei de neputințele lor, și eram semn de împotrivire pentru mai-marii iudeilor, pentru cei ce ziceau între ei că au credința de la Moise, dar Dumnezeu este simțit cu inima de către cei cărora voiește El să li se descopere, iar simțirea cea pentru Dumnezeu a celor hărăziți să fie mărturisitori Domnului a stărnit ea împotriviri mari prin vreme din partea celor ce se făceau mari cu statul lor peste oameni și cărora le era teamă de adevărul cel pentru Dumnezeu și luptau ei cu îndrăzneală împotriva lui.

În zi de sărbătoare sfântă a amintirii Mele cu oamenii pe pământ stau cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu, și Mă dau de pe masa ta celor ce Mă iau cu hrana cuvântului Meu pentru ei, că mulți Mă iau de la tine și Mă pun la inimă, căci inima lor simte și trăiește venirea Mea la tine cuvânt pe pământ. Îmi amintesc în ziua aceasta de amintire a Mea și a lucrului Meu pe pământ, Îmi amintesc de împotrivirea celor ce și-au pus în gând să Mă omoare după ce l-am ridicat din slăbănogirea lui pe cel de mulți, mulți ani suferind, și căruia i-am zis în zi de sâmbătă: «*Ia-ți patul tău și umblă!*».

Se teme omul mare de puterea lui Dumnezeu pe pământ și caută după ea ca s-o piardă pe ea. De câte ori se iveau mărturisitori pentru Dumnezeu între oameni, mai-marii de peste oameni se temeau și se ridicau să-i piardă pe cei ce Mă simțeau și Mă mărturiseau când era să aleagă ei între idoli și Dumnezeu cerului și al pământului. Într-o zi de sărbătoare a iudeilor l-am văzut pe cel slăbănog de mulți ani cum aștepta la scăldătoare ca să-i vină și lui vremea vindecării, dar alții ajungeau întâi și se vindecau și mergeau apoi, dar la nici unul din ei nu spuneau iudeii de ce umbla după ce se vindeca, căci îngerul venea la scăldătoare și o făcuse pe ea vestită între iudei. Când însă Eu am fost Cel care am sculat pe slăbănog apropiindu-Mă și întrebându-L: «*Vrei să te faci sănătos?*», o, s-a stărnit atunci împotrivire mare între mai-marii iudeilor, căci este proorocit prin Scripturile care mărturisesc că voi veni, este scris că voi fi ca semn de tăgadă și că voi stârni împotriviri.

O, poporul Meu, cei care cercetează Scripturile și mai ales pe cele pentru vremea de apoi, socotesc ei că în ele au viață veșnică, și tocmai ele sunt care mărturisesc despre Mine și despre această lucrare că voi veni cu ea pe pământ ca să dau viață oamenilor, și nu vin oamenii spre Mine ca să aibă viață veșnică. O, aceasta le-am spus Eu și iudeilor care s-au sculat cu împotrivire ca să-Mi pună la cale moartea pentru că l-am vindecat în ziua sâmbetei pe cel de mult slăbănog. O, nu Eu am mărturisit despre Mine în ziua aceea, ci fapta săvârșită cu minune mare peste trupul celui slăbănog, căci Eu nu de la om

iau mărturie, și spun aceasta spre mântuirea omului, ca și acum două mii de ani.

Se ivesc împotriviri mari pe pământ din pricina dorului de mărire al oamenilor care se simt mari, și se dărâmă unii pe alții cei mari, că nu le ajunge mărirea, și calcă ei cu duhul minciunii peste cele adevărate și își păstrează semeția lor față în față cu adevărul lucrurilor. Împărați și regi și mai-mari de pe pământ și-au păstrat cu luptă josnică tronurile lor și s-au temut de Dumnezeu și de credincioșii lui Dumnezeu și nu-i voiau pe pământ pe ei, căci se temeau de curajul lor cel sfânt, de credința și de dragostea lor de Dumnezeu, căci dragostea este numai Dumnezeu când ea este între oameni pe pământ, iar oamenii care se vor puternici în ei înșiși se tem de această putere, se tem de dragostea lui Dumnezeu din om.

Sunt venit cu sărbătoare de sfinți în zi de duminică lângă serbarea pomenirii minunii vindecării slăbănogului care nu putea singur să ajungă în apa vindecătoare când îngerul cel de sus venea cu vindecarea peste cel ce se atinge de el când el scutura apa prin venirea lui la scăldătoare. Sunt cu ceată de sfinți mucenici, că mult doresc sfinții să vin cu ei pe pajiștele Mele cu voi, măi fiilor care-Mi așterneți cuvântul în cartea sa când vin să-l las peste voi! E zi de sobor între sfinții mucenici pentru marele Meu mărturisitor Gheorghe, biruitorul cel împotriva necredinței împăratului cel din vremea lui. El este acum mărturisitor pe calea venirii Mele pe pământ cuvânt așa cum cu toți sfinții vin, căci este scris în Scripturi să vin cu ei, iar Eu vin și lucrez, și lucrează și ei, căci cei ce s-au făcut pe pământ după chipul și asemănarea Mea înaintea mai-marilor domnitori de peste oameni, aceia lucrează ca Mine, lucrează ei după asemănarea lucrului Meu, precum și Eu, căci dacă Tatăl Meu lucrează, lucrez și Eu.

Binecuvintez intrarea sfinților Mei, iar ei binecuvintează pe Domnul Dumnezeu lor, pe Care cu atâta dor și putere de cuvânt L-au mărturisit pe pământ spre rușinea celor necredincioși și atât de fricoși față în față cu dragostea lui Dumnezeu din cei mărturisitori pentru ea pe pământ. Amin.

Onu este, Doamne, nu este putere pe pământ care să poată stinge, care să poată ea birui dragostea Ta din om, pusă de Tine în cei ce s-au aprins de la Tine și Te-au mărturisit cu putere înaintea păgânilor. Cel ce stătea cu împăratul pe tron în vremea mărturisirii mele, acela s-a temut de mine când m-am împotrivit lor, alegându-Te pe Tine în schimbul lor și aruncând pe idoli lor. Dragostea mea cea pentru Tine mă întregea la trup ori de câte ori ei îmi risipeau trupul sub chinuri fel de fel, iar teama lor de mine creștea în ei, căci Tu erai puterea mea și vindecarea mea peste trupul meu cel sfâșiat cu torturi pregătite cu cruzime de inimă pentru cei ce nu se lepădau de Tine ca să se închine lor. Urmașul împăratului îl îndemna mereu pe împărat să mă sfășie, dar minuni nemaivăzute veneau de la Tine și mă scoteau biruitor și tare în dragostea mea cea pentru Tine, și la ea a tras apoi împărăteasa, căreia Tu i-ai atins inima ca să se tragă de partea Ta și să-i rușineze pe cei mincinoși. O, mare este puterea Ta, Doamne, pentru cei întru care Tu binevoiești! Așa Ți-ai scris Tu puterea și adevărul Tău pe pământ între oameni, iar în cartea mărturiilor sunt și eu scris mărturisitor al Tău, și mare slavă mi-ai hărăzit Tu apoi în cer și pe pământ, că mulți m-au luat de sprijin de la Dumnezeu pentru ei când au avut ei de biruit peste cel rău. Am rămas de mare ajutor și de mare amintire în neamul român, căci eu am sprijinit mult, și tot așa și acum fac pentru acest neam, că i-am văzut în cer soarta lui cea de la Tine și m-am alipit Ție cu putere pentru lucrarea Ta cu el, și iată, pentru

venirea Ta la el, căci pe vatra lui vii și-Ți lași cuvântul celei de-a doua veniri a Ta de la Tatăl pe pământ, acum, la sfârșit de timp, căci început și sfârșit lucrezi Tu pe pământ.

O, cât îi doare pe sfinți durerea Ta cea pentru neamul român, o, Doamne! Se tem cei mincinoși din acest neam, se tem de cei curați cu inima lor pentru el și caută să-i doboare mereu pe ei și să domnească ei, cei ce nu vor decât binele lor și umilirea acestui neam, amețit acum de tot de la necredincioșia cea pentru el a celor ce vor cu orice preț puterea lor peste el și vor să răstoarne prin duhul prostiei lor pe cei ce dau să scoată la fărm soarta acestui neam, față în față cu cei ce se luptă fără de rușine să biruiască ei pentru stat mare pe grumazul acestui neam.

O, cât întuneric este în cei orbiți de dorul lor de stăpânire, Doamne! Iată, mâine e zi de doliu pe fruntea neamului român, căci cei ce se luptă să pună ei mâna pe frâie, se luptă cu puterea nedreptății să-și facă loc la cârmă și să facă apoi jaf și jale pe fața poporului român. O, cum să facem să biruim noi, cei din cer, pentru acest neam, nu cei răi de pe pământul român, Doamne? Plâng sfinții cu Tine de la cei ce dau să-Ți răstoarne mereu cu susul în jos biruința cea pentru Tine a celor drepti cu inima și cu fapta lor pentru acest neam, ales de Tatăl pentru Tine ca să vii și să biruiesti pe satana și pe antichrist, din mijlocul acestui neam lucrând și cuvântând peste pământ. O, fă-le lor, Doamne, ca regelui Irod, care s-a împotrivit nașterii și creșterii Tale în mijlocul lui Israel, căci sfinții Tăi tânjesc cum și pe pământ au tânjit ca să biruiesti Tu, și nu omul cel potrivnic Ție, o, Doamne.

Scoală-Te, Doamne, și mergi biruitor în fruntea oștirilor cerești, căci Tu ești scris în Scripturi să biruiesti minciuna și pe împăratul minciunii și pe toți slujitorii lui! Dă-i poporului cuvântului Tău duhul veghii tot mai aprins lângă Tine pentru mersul Tău cel plin de biruință pentru slava Ta în mijlocul acestui neam de pe pământul român! Mărire Ție, Doamne, și nu oamenilor care-și caută mărirea! Așa ne este rugăciunea înaintea Ta, și mângâie-ne Tu pe noi în cer cu împlinirea aceasta. Amin.

— **O**, mare este credința ta și râvna ta cea pentru Mine, mucenic mărturisitor! Voi pune pe poporul Meu la veghe, dar duhul rău a intrat cu tot întunericul lui în cei ce dau să jefuiască și să prade casa aceasta, vatra neamului român. Le-am hărăzit lor să nu aibă pe nicăieri loc pe lângă cei ce au fost așezați să vegheze și să cârmuiască acum soarta acestui neam, și aceasta i-a îndârjit diavolește și s-au sculat să doboare pe cei cu veghea și să se așeze ei domni mari și tari așa pătați cum sunt. O, de câte ori am suspinat în cuvânt și am strigat cu dor și cu suspin peste neamul român ca să Mă asculte ceea ce-l povățuiesc Eu pe el, dar n-a voit el să se aplece și să facă voia Mea! O, cum să fac să-l ocrotesc acum de căderea lui sub cei necredincioși lui, și care nu sunt ei voia poporului cel bun, și sunt voia lor însăși, și cu care dau ei să biruiască acest neam, care nu pricepe cine sunt cei ce dau să pună mâna pe cârmă prin puterea răutății lor, care i-a orbit de tot, căci numai cei orbi ca și ei nu văd cu câtă răutate lucrează ei. Mă doare, Mă doare, și îi va ajunge pe ei durerea Mea, ca și pe toți cei care s-au împotrivit în vreme binelui lui Dumnezeu peste pământ.

Așează-te, poporul Meu de la izvor, așează-te, fiule, în duhul veghii sfinte și stai cu gândul și cu inima la durerea Mea, și să stăm de veghe Noi și cu voi, fiilor. Vă va fi împărțită lucrarea veghii, căci este de vegheat. Satana și slujitorii lui sunt în luptă ca să biruiască puterea acestui neam. Să veghem, fiilor,

și să-L rugăm pe Tatăl să trezească El pe cei mari cu inima și cu dreptatea și cu dragostea pentru acest neam, căci neamul român are de la Tatăl chemarea cea mare ca să-Mi fie Mie loc de primire până ce voi sfârși de biruit pe satana, precum este scris, dar este nevoie să facă unire pământul cu cerul în împreună lucrare, căci Eu nu voiesc moartea păcătoșilor, ci salvarea lor o voiesc, și trebuie să-i fac și pe ei să-și voiască salvarea, iar lucrul Meu este mult, căci este la sfârșit.

Tot poporul cuvântului Meu să se așeze în rugăciune și să ceară de la Dumnezeu pază și veghe sfântă peste sufletul neamului român. Tot poporul cuvântului Meu să stea cu inima sus la Dumnezeu și cu gândul la neamul român, cel încercat acum de cei rău-făcători lui din mijlocul lui, și care nu se satură de dorul de domnie peste acest neam, înșelat mult de cei ce îl înșeală pe el. O, dacă M-ar întreba pe Mine acest neam, Eu i-aș spune lui cum să lucreze pentru soarta lui, dar lui îi spune ceata celor răzvrătiți de peste el, și nu este cel care să-i facă lui trezirea cea mare, căci pe Mine, mântuirea lui, nu Mă aude, nu aude cum îl strig ca să-l ocrotesc pe el.

Am stat cu cuvânt de sărbătoare în zi de sobor de sfinți la masă cu tine, popor al cuvântului Meu. Să iei, fiule, putere de sus prin cuvântul Meu de peste tine și să poți cu putere pentru Domnul Dumnezeu tău. Stai înaintea Mea ca să Mă sprijin pe tine, și să prinzi bucurie că poți pentru Dumnezeu, căci Eu, Domnul, am grijă să poți. O, să ai și tu grijă să poată Dumnezeu prin puterea ta, prin supunerea ta înaintea Lui, căci Eu îți dau de lucru, ca să fii tu cel credincios lucrului Meu cu tine.

Să ne dăm unii altora pacea cea de sus, măi fiilor. În dureri și în lupte cu dureri, pacea este mângâierea durerii. Nu se pot ocoli durerile când vin, dar pacea aduce peste ele mângâieri și-L aduce pe Domnul lângă ele și îl țin ele treaz pe cel durut. Așa să stăm noi pentru veghea cea de peste neamul român, atât de înșelat acum de cei cu fața vopsită, și care n-au ce să-i dea lui, decât pagubă peste tot, căci cei ce caută pentru ei înșiși sunt orbiți de dorul puterii peste oameni și se zbat orbește, că n-au ei Dumnezeu de Care să se teamă pe pământ, și numai de ei țin seama, până ce se vor încăiera ei între ei, spre paguba și spre rușinea lor.

O, neam român, îți hărăzesc pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care să te înțeleptească de sus. Îți doresc cu tot cerul sfânt slava Mea cu tine, care lucrează în mijlocul tău pentru viața ta. Ți-aș da trezire mare, dar Mi-e milă. Voiesc să-ți dau mângâiere. Cum să fac să-ți dau? Voiesc să-ți dau vedere. Cum să fac? Vrajmașii tăi și ai Mei stau gata să te culce sub picioarele lor. Mi-e tare milă de tine. Cum să fac să-ți dau salvare, cum să fac? Mă întreb cu cei din cer și Mă întreb cu tine, dar cum să fac cu tine ca să Mă auzi?

O, auzi glasul Domnului, neam român! Te strigă Domnul. Răspunde-I Lui! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2012

Duminica a cincea după Paști, a samarinencei

Vorbirea samarinencei: omul trebuie să vină după Domnul pentru ca să scape de păcat.

Mă fac cuvânt și sărbătoare Mă fac în mijlocul poporului cuvântului Meu, căci sunt Învățătorul lui, și de aceea Îmi este Mie el poporul Meu. Vin cu sfinții la izvor ca să-i bucur pe ei lângă poporul Meu și pun masă dulce pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ care-Mi știu aici venirea Mea, prin care-Mi ridic în zilele acestea un popor credincios și învățat din cer, și nu de pe pământ învățat, și ca să-l

înmulțesc pe el ca stelele cerului și să-Mi împlinesc cerul pe pământ, căci scris este să fie ca în cer pe pământ Dumnezeu întru voia Sa. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și sunt venit la tine cu duh de sărbătoare, poporul Meu. Am în curțile Mele cu tine zi de pomenire sfântă în ziua aceasta. Fântâna întâlnirii este numele fântânii cea dintâi a colinei din deal, pe care Eu, Domnul, am împlinit și împlinesc încă așezarea șiragului de mărgăritare în jurul grădiniței cuvântului Meu, care stă ca o mireasă încoronată în mijlocul acestui sătuț, Betleemul Meu cel de azi, în care cuvântul Meu se naște din Dumnezeu și se așează pe pământ în cartea sa ori de câte ori Eu, Domnul, vin la tine cuvânt în grădină.

Fântâna samarinencei am pus Noi numele fântânii pomenită azi cu sărbătoare pentru așezarea ei în curțile Mele cu tine, fiule poporul Meu. Am grăit cu femeia samarineancă acum două mii de ani la fântâna lui Israel în cetatea Sihar, și am grăit apoi cu toți cei din cetate, căci s-a vestit în cetate că Mesia este la fântână și că este Hristos venit de la Tatăl pe pământ în mijlocul lui Israel. Așa am numit Eu cu numele femeii samarinence fântâna aceasta, la care azi s-au adunat mulți oaspeți cerești, așa cum s-a adunat cetatea Samariei în ziua când am poposit Eu la fântâna din Sihar și am grăit cu femeia samarineancă acum două mii de ani: fântâna întâlnirii, în a cărei curți Eu Mă întâlnesc adesea cu poporul care vine la izvorul Meu de cuvânt și-i dau lui din râul vieții ca să nu mai înseteze el după apa acestei lumi, care-l ține pe om în duhul lumii, duhul de care însetează omul iar și iar după ce ia din el.

Stau la masă de cuvânt în ziua aceasta și învățăm ceea ce este de învățat acum. Mereu, mereu trebuie să învățați și să înfăptuiți voi apoi învățătura care se așează între Mine și voi, între cer și pământ pentru cei ce iau de la Domnul, fiilor. Luați aminte cu duh de cuminenie cerească și învățați de la Mine și de la sfinții Mei, căci Eu binecuvintez acum intrarea sfinților Mei, care se așează aici cu voi la masă de cuvânt de învățătură peste voi, ca să fiți voi fii ai învățăturii cea de sus pe pământ cu voi, o, fiilor. Amin.

— O slavă venirii Tale pe pământ cuvânt cu sfinții Tăi, Doamne, Dumnezeul lui Israel cel credincios și mântuirea celor ce în Israel și în neamuri au crezut în venirea Ta de la Tatăl pe pământ acum două mii de ani cu numele de Iisus Hristos! Nu cei morți Te vor lăuda pe Tine, Doamne, și nici cei ce se coboară în împărăția morții, ci noi, cei vii, vom binecuvânta pe Domnul, de acum și până în veac. Amin.

Ne adunăm la fântână cu poporul cuvântului Tău și stăm la masă de cuvânt cu el și cu sfinții, Doamne, căci slăvită este în cele ce nu se văd venirea Ta cu sfinții pe pământ în zilele acestea ca să-Ți îplinești proorociile în Scripturi așezate pentru împlinirea lor! Stau cu numire cerească ocrotitoare și patroană a acestei fântâni, căci Tu așa m-ai așezat, și mi-ai dat să moștenesc fericirea venirii Tale pe pământ, acum, la sfârșit de timp, și să stau la fântână întru întâmpinarea Ta, și e mare taină așezarea mea aici acum. Toate tainele Tale cu aceste grădini vin din cer și merg la cer cu lucrările lor, vin și se duc și vin, și tainice sunt, și lucrează ele mult, iar aceasta trebuie să cuprindă mereu în duhul sfiei sfinte pe fiii poporului Tău, pe cei de la izvor și pe cei ce vin din cetăți la izvor și, iarăși, pe cei ce vin din mijlocul lumii după ce au aflat ei că Tu ești la această fântână de cuvânt și cuvintezi oamenilor ca și acum două mii de ani când Te purtai și-Ți lăsaai cuvântul și semnele cerești peste oameni, spre amintirea Ta peste timp și spre măr-

turisirea Ta prin cei ce Te-au aflat și Te-au crezut și Te-au vestit apoi peste pământ și peste timp. Las povață peste fiii poporului cuvântului Tău, peste cel de la izvor popor și peste cel mai de departe, și îl învăț pe el creșterea lui, facerea lui, căci viața are nevoie de facere în fiecare clipă ca să nu moară ea în om, căci cei care mor nu Te mai laudă pe Tine, și nici cei care se pogoară în împărăția morții, ci numai cei vii Te binecuvintează și Ți slujesc cu viață în ei.

O, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, nu căutați după cel blând cu voi pentru paza vieții din voi! Nu căutați după cel ce se poartă blând și mios cu purtarea voastră, căci viața moare în voi, adoarme în voi sub semnele mângâierii și al ușurului vieții. O, căutați după cel necruțător și aspru asupra greșalelor voastre mici sau mari, și nu după cel blând, care vă încântă auzul inimii ca să mai întârziați cu trezirea și cu pocăința și cu umilința cea pentru ea, căci Domnul Iisus Hristos, Mesia Cel de la Tatăl trimis când m-a întâlnit pe mine la fântâna lui Israel în ziua când a venit de la Domnul vremea cercetării vieții mele, El a fost necruțător asupra păcatelor mele și mi le-a scos în față, ca să-mi poată spune apoi cine este El, iar eu, fiind înțeleaptă, nu m-am supărat și nu m-am rușinat să-mi arăt viața cea neplăcută Lui, ci am stat la făcut și la trezit și la cercetat și l-am spus Lui neorânduiala vieții mele, și mi-a spus-o El apoi, adăugând ceea ce eu n-am spus. O, nu m-am închis, nu m-am încordat, nu m-am răzvrătit și nu m-am supărat, ba, mai mult, am alergat în cetate și le-am spus la toți: «*Veniți cu mine și vedeți pe Mesia, Cel ce mi-a spus mie pe toate câte am făcut!*». O, și L-am mărturisit apoi peste tot pe Domnul, și apoi în fața mai-marilor de pe pământ am stat și L-am mărturisit pe El, până la moartea cea mucenicească, eu și toată casa mea, fii și rudenii, căci noi Îl aflasem pe Cel ce vindecă omul de păcat cu cuvântul Lui, și m-am temut să tac și să nu-L spun pe El peste tot, căci El era Dumnezeu venit din cer pe pământ, și nu se putea să fie El tăgăduit de cei cărora le-a fost descoperit că El este Mesia.

O, nu eram un om de rând, căci eram înțeleaptă, și toți ai casei mele erau la fel, dar păcatul nu-l iartă nici pe cel mare, nici pe cel mic cu rangul sau cu înțelepciunea, iar Domnul ne-a scăpat de păcat. Omul trebuie să vină după Domnul pentru ca să-l scape Domnul de păcat, și nu de altceva să vină omul la Domnul. O, căutați după cel aspru cu cele neplăcute ale vieții voastre și umblați după cel ce vă lucrează viața, veghind peste ea ochi și urechi, că multă lucrare trebuie peste viața din voi, și vai celui ce nu are peste el pe cineva care să-l mântuiască în toată clipa de păcat și de apucăturile păcatului, așa cum lesne îi este omului să pățească și să fie robit de păcat din pricina neumilinței inimii lui. Vine vremea cea cu durere și a și venit când cei ce au stat și au plecat apoi din bărcuța acestei lucrări de cuvânt de facere a omului, în toată clipa facere, vine vremea și a și venit să-i ajungă pe aceștia mari păreri de rău, căci lucrarea aceasta de cuvânt este ușa care-L aduce pe Domnul pe pământ, ca să fie El ușă celor ce vor intra și vor fi cu Dumnezeu în zilele ce vin și-și vor găsi pacea și mântuirea lor de păcat.

Este scris în cartea acestui cuvânt că nu va mai fi pe nicăieri patrafir care să se așeze cu curățire de păcat peste om, căci străini sunt de Dumnezeu cei ce n-au știut ce înseamnă Dumnezeu atunci când și-au pus ei de gând să se ducă ei la școală de preoți și să se așeze apoi peste sufletele oamenilor stăpâni fără pregătire din cer peste ei, fără asemănarea lor cu Domnul în lucrarea lor peste oameni, peste sufletele oamenilor!

Vai celor ce se duc din acest staul spre preoții cei făcuți de oameni preoți, și nu de Dumnezeu, și care n-au peste ei pe

Cel Care să-i curețe de păcatele din ei! Adevăr adevărat a vestit Domnul acum două mii de ani că locurile știute a fi locuri de închinare sunt peșteri și ascunzători de tâlhari, care nu știu ce fac când se așează de la ei citire peste oameni ca să slujească în numele lui Dumnezeu peste ei!

O, n-are cine să-i mai scape pe oameni de păcat până nu vine Domnul cu iertarea și cu trezirea lor, așa cum și cu mine s-a petrecut, de mi-a ieșit Hristos în cale și m-a mântuit de păcat. Nu s-a oprit această milă, ci merge Domnul cuvânt din loc în loc și Se descoperă omului ca să-l ajute pe el împotriva păcatului din el, ca să-l ridice din moarte pe om, iar cei ce așteaptă după cei mincinoși cu viața și îmbrăcați cu epitrafir, aceia nu ajung la Dumnezeu, și nici Domnul la ei, căci Domnul este sfânt, și la cei sfinți trage El și lucrează cu ei și Se împarte cu ei pentru cei robiți de păcat și îi mântuiește pe aceia de păcatul lor.

O, Doamne, nu cei morți Te vor lăuda pe Tine, ci noi, cei vii, Te mărturisim. Eu sunt cu sfinții adunată la fântână și tainic stăm și ne răcorim, căci apa pe care ne-o dai Tu nu dă însetare, Doamne, căci ea se face izvor în cel ce ia din ea ca să bea, și se face cel ce bea adevărat închinător al lui Dumnezeu cu viața lui, în duh și în adevăr închinător, așa cum Tu ai spus inimii mele acum două mii de ani că nu omului trebuie să fie omul închinător așa cum fac cei mulți care caută prin locașuri de biserică și se închină la ce nu știu ei.

Voi, cei care nu știți la ce vă închinați în căutarea voastră, iată învățătură peste voi: Căutați să vă ardă inima după Domnul, nu după om când ea ia foc în voi ca să căutați! Nu căutați după om, fie el chiar și solul lui Dumnezeu cel după adevăr sol, și cu atât mai mult să știți atunci că Domnul este căutarea și liniștea voastră apoi, căci nimeni dintre cei purtători de trup nu sunt scutiți de ispite și de căderi când ei ar căuta într-un alt fel în afară de calea sfințeniei să meargă cu Dumnezeu, Care este în ceruri. Așadar, să vă ajungă Domnul când căutați după El, iar spre altcineva între voi și El să nu vă opriți inima, ci cu sfială sfântă fiecare să-l socotească sfânt pe fratele său și să țină mult seama de mântuirea acestuia, căci datoria aceasta este mare de tot pentru fiecare, și mai ales pentru cel ce se face copil ca să poată veni spre Domnul Mântuitorul, Care locuiește cu cuvântul Său cel de azi în mijlocul acestui popor, deoparte pus de El pentru slava Sa, și să urmeze Lui apoi sub ochii Lui cei plini de vederea cea de sus. Amin.

Am grăit pentru Tine, și am dat înțelepciune fiilor oamenilor, o, Doamne, căci am pus pe masă duhul dragostei de Dumnezeu, care a luat foc în mine în ziua când Tu m-ai întâlnit la fântâna din Sihar și m-ai curățit de păcat, de păcatul cel în ascuns lucrat, și pe care Tu l-ai scos la lumină pentru mântuirea mea.

O, înmulțește-Ți poporul, Doamne, și să strălucească el ca stelele de pe cer de dragostea Ta din el, dragostea cea pentru Tine, Doamne, și binecuvântat să fii Tu de el, iar el să fie binecuvântat de Tine, căci Tu ai făcut cerul și pământul și pe poporul cel purtător de Dumnezeu în toate vremile și până în vremea aceasta, când Tu Te slăvești mai mult decât oricând între cer și pământ și grăiești cuvântul Tău, așezându-l pe el peste poporul Tău de azi, popor purtător de Dumnezeu, popor mărturisitor al Tău, o, Doamne. Amin.

— **F**rumoasă este întâlnirea Mea cu voi la izvorul Meu de cuvânt, o, sfinți ai cerului Meu! Frumoasă vă face vouă grăirea voastră lângă Mine Duhul Sfânt Mângâietorul!

Ai povățuit spre iubirea cea mai mare, spre iubirea de

Dumnezeu pe poporul cuvântului Meu și pe toți cei care dau să caute după Dumnezeu cu căutarea lor din loc în loc peste pământ, o, fiică mărturisitoare pentru Domnul tău, pe Care L-ai întâlnit la fântâna lui Israel acum două mii de ani! Mare ți-a fost mărturisirea cea pentru Mine, întinsă peste toți cei din casa ta și a părinților tăi! Ți-am mulțumit în vremea aceasta de sfârșit pentru dragostea ta cea de atunci, dragostea cea mai mare, și te-am așezat lucrătoare și veghetoare în curțile Mele de azi, în care Eu sălășluiesc în mijlocul unui popor credincios, spre care vin și Mă fac cuvântul celei de a doua veniri a Hristosului lui Dumnezeu pe pământ, ca să-Mi fac cunoscută această slavă și să-Mi pregătesc ziua cea mare, tronul judecății fapturii, pe care stau acum și cuvintez din mijlocul neamului român, pe vatra acestui popor, care ca și neamul lui Israel e rece și nu se aprinde de dor, din pricina neascultării lui de Dumnezeu, în care duhul lumii îl ține pe el, până ce va fi judecat acest duh. Amin.

Am stat la masă de cuvânt cu sfinții în mijlocul tău, popor de la izvor. Îi hrănesc de pe masa Mea cu tine pe mulți, ajutându-i pe ei să ia foc în inimioară pentru Mine, Cel ce vin cuvânt de dor la fântână pe pământ ca să-Mi zidesc un popor iubitor. În zi de duminică am stat cu tine și am lucrat facerea omului. Mai trec două duminici, iar în a treia iarăși voi aduna popor de peste tot la izvor și Mă voi slăvi în mijlocul lui aici, lângă tine cu slava Duhului Sfânt și-i voi da lui putere pentru dragostea de Dumnezeu în el, pentru focul pe care Eu, Domnul, îl arunc pe pământ ca să aprindă el inimi multe spre mărturisirea lui Dumnezeu, spre slava Mea cu oamenii pe pământ, mai multă și mai slăvită decât în toate vremile care au fost, iar tu Îmi ești cale ca să vin, și iată, vin. Vin și Mă slăvesc în mijlocul tău, iar tu Mă dai, și mulți iau foc în inimioară de la acest foc și vin și Mă caută, iar tu să le deschizi și să-i înveți pe ei calea, calea lor spre Dumnezeu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

30 aprilie/13 mai 2012

Duminica a șasea după Paști, a orbului din naștere

Învățătura de pe pământ nu are putere bună pentru om. Sfântul apostol Ioan îndeamnă din cer poporul să folosească cuvânt dulce.

Proposec cuvânt în cartea Mea cea de azi și-Mi învăț poporul, mereu, mereu îl învăț pe el, căci cine este ucenic învață mereu și vestește mereu lucrarea Învățătorului său.

Sunt Domnul Iisus Hristos Învățătorul. Ca râul vine din cer cuvântul Meu peste pământ. Cine voiește să ia învățătură din cer găsește cuvântul Meu cu care stau în mijlocul neamului român în adunare de ucenici, căci așa am lucrat în toate vremile învățătura Mea peste pământ. E multă învățătură pe pământ peste oameni, dar nu de la Dumnezeu este ea. Învățătura cea de la Mine este sfântă, dar oamenilor nu le place să fie sfinți și nu trag la Mine ca să învețe. Eu însă nu sfârșesc râul Meu de cuvânt, că lumea știe că Eu Mă fac cuvânt pe pământ, iar cei ce caută după Mine trebuie să aibă ce lua, căci fără de sfârșit este învățătura Mea peste om.

Te învăț din cer, o, poporul Meu, ca să Mă găsească la tine cei ce Mă caută pe masa ta. E lumea cuprinsă de duhul învățăturii cea de la om, iar omul nu este curat nici la inimă, nici la faptă, și nici învățătura lui nu este altfel. Iau oamenii unii de la alții și n-au putere bună în ei și între ei, iar duhul cel rău își găsește statul lui în oameni și umblă după vânat, umblă cu fața ascunsă și îi încântă spre el pe oameni, iar Domnului Îi

trebuie ucenici ca să Și-i apropie pe cei credincioși cu inima și să-i învețe pe ei fapta credinței, că nu mai este pe pământ cale cu Dumnezeu pe ea ca să vadă oamenii și să meargă pe ea, căci stăpânitorul acestui veac nu mai tace și își seamănă peste tot duhul său, și plâng sfinții cu Mine și așteaptă să tacă vrăjmașii lui Dumnezeu și ai lor și să vină Domnul lor pe pământ și să facă pace și iubire între om și Dumnezeu.

Am vindecat pe orbul cel din naștere orb acum două mii de ani, dar învățătorii cei de peste oameni s-au întărit cu împotrivirea și n-au putut îndura să se facă mici sub minunea aceasta și să învețe ei de la Dumnezeu, ba, din contra, s-au împotrivit pe față. Am presărat în zilele acelea din timp în timp față în față cu ei multe semne mari, pe care nu le-au mai auzit ei până atunci, dar teama să nu rămână ei mai mici ca Dumnezeu i-a hrănit pe ei cu duhul împotrivirii, și nici pe alții nu-i lăsa să tragă spre Mine și să-și curețe viața de minciună și de păcat.

O, poporul Meu, mersul Meu cu cuvântul pe pământ e dureros. E omul îndărătnic și dornic de mărire și e bolnav de acest dor, și aceasta este duh potrivit omului, duh de diavol. O, dacă diavolul își face loc cu omul și în om își face ca să facă din om păpușa lui, Eu, Domnul, să nu intru în om și să-l fac pe el casă a Mea?

O, fii ai oamenilor, întrebați-vă cu cine semănați prin toate ale voastre lucrări, căci diavolul se ascunde sub față bună, căci îl învață pe om aceasta, dar Eu, Domnul, nu Mă ascund, și ies la iveală cu fața Mea din om. Vine Domnul pe pământ cuvânt, vine să-i cheme pe oameni la școala de învățat cuvânt din cer și fapte cerești între ei pe pământ. Duhul Meu suflă peste voi cuvântul cel de sus, pe care nu-l găsiți pe pământ. Voiesc să vă vindec de întunericul învățaturii cea de la om, căci omul nu este Dumnezeu, fiindcă nu ia de la Dumnezeu ca să aibă și ca să facă și ca să împartă, ci din sine învață, fiindcă omul este îngâmfat, săracul, și nu-și mai poate vindeca duhul decât atunci când el vede că nu mai poate ca el, și atunci s-ar da bătut, dar trebuie și pentru aceasta învățatură bună, căci dacă omul nu-și adună păreri de rău pentru faptele lui rele și pentru îndărătnicia duhului lui cel orb de Dumnezeu, zadarnic s-o da el și bătut, căci nu oricum rodește salvare aplecarea omului, și numai Duhul lui Dumnezeu când poate pătrunde în om, numai El poate să facă loc cald pentru El în om și să-l învieze pe om, scăpându-l de deșertăciunea de pe pământ și din om.

Numai Eu, Domnul, numai Eu pot să vindec ochii minții omului. A fost ușor să Mă opresc lângă cel orb din naștere și să fac minunea zidirii ochilor lui și să-i pun lui ochi la locul unde era să aibă el ochi, dar minunea ochilor zidiți de Mine în mintea și în inima omului e cu anevoie de dorit și de crezut și de primit, căci când am făcut orbului ochi și i-am înființat la locul lor, scuipând în țărână și plămădind ochi pentru cel orb, au aflat iudeii și s-au îngâmfat împotriva Mea și a celui vindecat de lipsa ochilor lui, și iată cât de greu poate omul să se plece spre minunile lui Dumnezeu și să se facă mai mic ca Dumnezeu pentru slava lui Dumnezeu pe pământ între oameni!

O, fii ai oamenilor, deschideți-vă ochii duhului și luați de la Mine vedere de sus ca să vedeți apoi! Ridicați-vă inimile spre dreptatea a toate și deosebiți lumina de întuneric și faceți pași spre lumină, căci zilele sunt grele, și nimeni nu vă spune vouă aceasta dintre slujitorii întunericului de pe pământ. Vin Eu pe pământ cuvânt, vin Eu, Domnul, ca să vă vindec de împiedicarea în care vă țin fiii întunericului, căroră le place să le dați slavă, iar ei să se hrănească cu ea. Eu vin din cer de la Tatăl și vin la voi cu învățatură miloasă ca să vă chem să Mă ascultați

și să urmați pe drum cu lumină, căci cuvântul Meu este lumina care vă iese în cale ca să vă lucreze mintea și apoi calea. Veniți de luați lumină, că vin Eu cu ea în calea voastră ca să v-o împart! Umblu tainic pe calea pe care voi călătoriți și am cu Mine lumină pentru voi și tainic stau și vă grăiesc din ea. Dacă duhul diavolului vrăjmaș Mie și vouă intră în om și îl ademenește spre el și-l orbește pe om pentru Dumnezeu, o, cum să nu intre și Domnul în om ca să-l lumineze pe el și să-i dea vedere pentru cele din cer și să vadă omul apoi? Iată, este Dumnezeu și umblă după om ca să-i dea minte, ca să-i dea vedere, numai să vrea omul să caute cu lumina și cu adevărul cel împotriva minciunii de pe pământ, căci omul este mincinos pentru om, și om pe om se robește spre duhul minciunii, că altfel de lucru nu are minciuna.

O, fii ai oamenilor, căutați spre odihna inimilor voastre, că nu aveți odihnă! Veniți să vă dau, veniți spre Dumnezeu! Eu las cuvântul Meu în calea voastră ca să-l auziți și ca să-l primiți și ca să-l iubiți, așa cum el cu iubire caută după voi, că nu duhul cel rău, ci Dumnezeu l-a zidit pe om. Amin.

O, poporul Meu, bogăție de învățatură pun pe masa Mea cu tine, iar tu s-o dai și s-o așezi în calea oamenilor lumină pentru ei. Acum două mii de ani vindecam pe ici, pe colo pe câte unul neputincios și-Mi lăsam așa mărturisirea cea despre Mine între oameni, dar oamenii duhului potrivit se împotriveau și Mă ascundeau din calea minții oamenilor, căci se temeau să nu-și piardă ei statul și slava lor. Vai celor cu stat și cu slavă și cu avuții pe pământ! Iată-i, nu pot învia, nu se pot despărți de această minciună, pe care n-o văd a fi deșertăciune și alergare după vânt. Când omul nu iubește pentru el înțelepciunea cea de sus a vieții, el iubește duhul minciunii și al deșertăciunii și-și hrănește cu el viața și stă rob minciunii vieții și nu poate fără minciună, bietul de el. Toți fiii oamenilor, de la regii de peste ei și până la cei mai mici între oameni, toți slujesc duhului deșertăciunii vieții și nu iau de sus din cer înțelepciunea de viață.

Mă port cuvânt din cer pe pământ printre fiii oamenilor ca să audă și ca să vadă ei umbletul Meu după ei. Cel ce are viață în El este Cel ce dă viață și vindecare oamenilor, și nu este El ca și cei ce n-au putere ca să dea omului viață, de vreme ce ei iubesc deșertăciunea vieții. Cu duh însuspinat prin cuvânt, așa Mă port după om peste pământ. Merge cuvântul Meu și se face el strigare după om. Îți voi da putere multă să Mă porți, poporul Meu, iar tu să te folosești de ea spre slava Mea cu tine, că vreau să atrag pe mulți spre izvor și să le dau înțelepciunea Mea lor, spre folosul lor și al multora apoi, căci precum duhul rău atacă pe oameni din unii în alții, Eu, Domnul, voiesc din om în om să Mă vestesc Învățătorul înțelepciunii cea de sus peste pașii și peste viața omului de pe pământ, căci pentru Mine l-am făcut Eu pe om, iar omul a greșit, și s-a născut atunci duhul diavolului, împotrivitorul Meu și al omului, iar omul este slab prin greșală și se lasă ușor mințit de duhul cel rău, potrivnicul salvării omului.

Eu, Domnul, binecuvintez lucrarea ta cu Mine, popor al cuvântului Meu, călăuzitorul tău de zi cu zi, și binecuvintez lucrul tău cel pentru pregătirea slavei praznicului Duhului Sfânt. Peste paisprezece zile cobor cu dor între cei ce se vor strânge la izvor ca să petreacă cerul cu ei pe pământ sărbătoare de Rusalii, aici cu voi, unde Eu cobor cu sfinții Mei, fiilor, și Mă împart cuvânt și har prin cuvânt. Faceți cerere pentru ca să asculte vremea și stihiiile de duhul sărbătorii de Rusalii și faceți iubire între voi mereu, că ea atrage pe Domnul. Iată, mâine este pomenit biserică Ioan, apostolul Meu iubit. Iu-

birea vă învață el pe voi, și-i dau acum peste voi glas ca să vă dea el har din har, din iubirea lui cea pentru Dumnezeu să vă dea, o, fiilor. Amin.

— **O**, iubiți-vă unii pe alții precum Domnul vă iubește și vă crește pentru El! Cuvintele dulci sunt cuvintele iubirii și au în ele duhul smereniei dintre frați, iar cuvintele tăioase sunt de pe pământ și din om, nu sunt din duhul iubirii cea de sus, și au fiii oamenilor de unde să învețe pe Dumnezeu și voia Lui cu ei dacă ei se apleacă să ia și să învețe din izvorul de cuvânt al Domnului cu voi. Păziți poruncile Domnului! Numai cei ce le păzesc pe ele, numai aceia Îl iubesc pe El, iar poruncile Lui nu sunt grele, numai să nu ia omul din sine, căci atunci el greșeste, ci să ia îndemn din poruncile lui Dumnezeu și în tot timpul să lucreze el lucrarea lor. Aceasta este ceea ce eu aduc aminte în ajunul zilei mele de pomenire bisericească între frați în cer și pe pământ. Dulce să vă fie graiul, dulce și inimioara. Atente să vă fie duhul și grăirea, și toate să fie ca ale lui Dumnezeu în voi și între voi! Vă iubesc cu iubirea Domnului și vă dau din ea și așa vă iubesc, căci ceea ce am vă dau, și fiecare dă ceea ce are în cuibul inimii lui. O, vedeți cu cine semănați prin toate ale voastre lucrări. Așa a fost învățătura Domnului în ziua aceasta peste fiii oamenilor. Dacă duhul rău ia față în om și intră în el cu fața și cu lucrarea lui, Domnul cum să nu intre în om și să-l povățuiască pe om văzându-L omul pe Dumnezeu în om?

Iubiți-vă unii pe alții precum Domnul vă iubește, fiilor, și grăiți-vă unii altora precum Domnul vă grăiește vouă, ca să fiți asemenea Lui și să fiți mereu, mereu asemenea celor ce L-au iubit și Îl iubesc pe El în cer și pe pământ, o, fiilor. Amin.

— **O**, pace ție, apostolul Meu iubit, căci iubirea este învățătura ta, și ți-ai alinat dorul tău grăind în mijlocul poporului cuvântului Meu. Amin.

Fiți blânzi și smeriți cu inima, fiilor! Fiți cu duhul blând! El este pacea voastră și pacea Mea între voi. Inimă înfrântă și smerită să aveți unul spre altul, și așa va fi judecat în voi și între voi duhul lumii, care sălășluiește din plin în fiii oamenilor și între ei, după chipul și asemănarea stăpânitorului întunericii acestui veac trecător, duhul lumii.

O, pace vouă, fiilor, și mult duh și ajutor din cer las peste voi ca să-Mi gătiți voi marea sărbătoare la izvor, praznicul Duhului Sfânt Mângâietorul cu popor adunat spre bucuria lui Dumnezeu! Eu, Domnul, pun har în voi, har aparte pentru gătirea întâlnirii Mele cu voi și cu poporul care vine pe cale încă de pe acum cu gândul și cu dorul, căci cel ce Mă dorește Eu îi dau și mai mult, și așa Îmi dă și el.

Fiți harnici, fiilor, întru toate fiți așa, căci Eu, Domnul, am peste voi har și fac cu el lucrările Mele, căci voi sunteți așternutul Meu și sunteți mângâierea Mea, fiilor, pe calea dorului Meu după om. Amin, amin, amin.

7/20 mai 2012

Praznicul Înălțării Domnului

*Temerea de Dumnezeu îl ajută pe om să nu calce poruncile iubirii.
Grăirea Domnului de azi va împilini nașterea din nou a lumii.*

Pace ție, poporul Meu! Intru cuvânt de praznic sfânt în cartea Mea cu tine și petrecem amintirea zilei când Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am așezat cu trupul Meu cel înviat de-a dreapta Tatălui, unde Îmi este statul din vecii, și Mi-am dus trupul în lucrare de taină și am lăsat în lucrul Meu lângă ucenici pe Duhul Sfânt Mângâietorul, căci așa le-am promis lor. Am petrecut lângă ei patruzeci de zile și din timp

în timp am stat între ei cu semne doveditoare învierii Mele și puterii celei de sus și M-am tras apoi cu ei spre Betania și, suindu-ne pe munte, a venit un nor și M-a acoperit în taină, iar ei s-au strâns apoi mănunchi și au stăruit în unire prin rugăciune toți, iar după zece zile a venit Duhul Sfânt Mângâietorul la ei și i-a îmbrăcat întru El și au fost ei martorii Mei în Ierusalim și în Iudeea și în Samaria și apoi până la marginea pământului, precum Eu le-am spus lor că va fi cu ei.

Mă port pe nori între cer și pământ și vin cu sfinții și cu ucenicii Mei la tine, poporul Meu, și Mă scriu pe pământ cu tine și Mi-e duhul pară de foc, căci aș vrea să vină mulți să audă glasul Meu de peste tine, așa cum este scris să fie acum, la sfârșit de timp, și vreau ca Duhul Sfânt Mângâietorul să facă mai curând această minune, așa cum a făcut El în ziua când i-a îmbrăcat întru El pe ucenicii Mei de s-au minunat toate neamurile pământului adunate la Ierusalim de minunea mărturisirii în toate limbile prin ucenicii Mei mărturisitori, care au mărturisit prin Duhul și atât de minunat M-au împărțit tuturor cu adevărul Meu în ziua slavei Duhului Sfânt de peste ei.

O, cât de minunat și de mult bine aduce pe pământ ascultarea de Dumnezeu a omului credincios Domnului! E mare lucrare să îplinească omul poruncile lui Dumnezeu și să Mă iubească el așa! Atunci Tatăl îi trimite lui pe Duhul Sfânt Mângâietorul și se face Mie mărturisitor peste mulți omul cel credincios. Când cel credincios nu se așează cu împlinirea cea întreagă a poruncilor lui Dumnezeu, el nu veghează întreg pentru iubire și se face el vinovat pentru toată legea iubirii, dar iată cum vin Eu pe pământ cuvânt în zilele acestea ca să-i dau omului trezire și veghe, putere și har pentru poruncile iubirii! Vin și strig să Mă audă omul și să ia în împlinirea lui temerea de Dumnezeu, ca să-l ajute ea pe el să nu calce peste poruncile iubirii, care se fac prin împlinirea lor sfințenie în om.

O, să nu spună omul că-L iubește pe Dumnezeu dacă el nu aduce Domnului împlinirea poruncilor iubirii! O, cum să nu Mă frâng de rușine înaintea diavolului când el Îmi arată pe cei păcătoși în fel și chip că vorbesc ei despre iubirea de Dumnezeu și că zic rugăciunea „*Tatăl nostru*” ca fii ai Tatălui, când ei nu seamănă cu Fiul Tatălui, Cel Unul născut din Tatăl spre pildă celor ce vor să ia de la Mine putere să se facă fii ai lui Dumnezeu prin împlinirea a toate poruncile Lui? Umplu cerul și pământul de glasul cuvântului Meu în zilele acestea și-i spun diavolului să nu se mai bucure că nu îplinește omul cel credincios poruncile lui Dumnezeu, de vreme ce toate puterile duhului rău le-a pus el împotriva mersului cu Dumnezeu al omului, așa cum de la început a lucrat acest duh rău. Vine plânsul și vine scrâșnirea dinților peste toți cei care au înăbușit puterea și mersul cu Dumnezeu al omului. Zadarnic se zbat, zadarnic se bucură cei ce-l despart pe om de Dumnezeu fără ca omul să știe că asta-i face lui cel cu fața ascunsă sub numele de slujitor al binelui cel de la Dumnezeu. Eu, Domnul, Mă voi arăta în toată dreptatea și voi rușina această minciună atunci când nimeni nu se așteaptă, că mulți din cei ce dau să împartă pe Domnul peste cei supti de vlaga din ei Îl urăsc pe Dumnezeu și stau ei în locul Lui peste sufletele oamenilor, și sunt uneltele duhului rău cei ce fac așa.

O, poporul Meu, mare mângâiere aflu Eu în durerea Mea cea de la om când pot să-ți spun ție durerea Mea ca să fie ea scrisă pe pământ și să plângă ea din cer și până pe pământ și să Mă audă omul cumva! Plânsul Meu este vindecător peste om, numai să-l ia omul și să-l pună pe rana pe care diavolul i-o face, căci diavolul este potrivit când îi dă omului bucuriile lui mincinoase și pline de curse pentru sufletul omului. Duhul

Meu însă va sufla tot mereu peste pământ și peste om și tainic va lucra cuvântul Meu peste om și va sta mereu față în față cu duhul cel potrivit și-i va slăbi puterea și se va da bătut și el și omul, căci petrecerea Mea pe pământ acum două mii de ani, prin care am lucrat atâta cer pe pământ, și petrecerea Mea cea de acum cu atât cuvânt de viață dătător peste om, vor lucra acestea din două părți și nu va mai rămâne puterea diavolului, și va fi cerul cel nou și pământul cel nou, așa cum este proorocia aceasta, și voiesc s-o creadă mulți și să se facă mulți oșteni acestei înnoiri și să-i curăț Eu pe ei de urmele duhului rău și să-i așez în pocăință și în duh de umilință și de înviere, căci dorul Meu nu stă din arsura lui și-Mi dă de mers și de lucrat peste împotrivirea care Mi se așează mereu în cale de la duhul pizmaș pe Dumnezeu, și va fi apoi împărăția Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt, căci ea este cea binecuvântată și este ea peste mulți, și va rămâne numai ea peste tot între cer și pământ, căci Eu de aceea am venit acum două mii de ani și de aceea sunt și acum cuvânt de naștere din nou a lumii, cuvânt de împlinit, și-Mi voi afla odihna dorului Meu cel sfânt și mare, prin care plâng de șapte mii de ani în cer și pe pământ.

Mă pregătesc cu sfinții pentru praznic de Rusalii și vin cu ei peste zece zile la masă cu tine și cu cei ce se vor aduna la izvorul Meu de cuvânt, poporul Meu. O, ai grijă de duhul ascultării și al dăruirii depline, fiule, căci Eu te rog aceasta. Ai grijă de Mine, nu de tine, căci de tine am Eu. Ai grijă mare și frumoasă pentru gătirea cea de praznic de Duh Sfânt și fii ochi și urechi pentru armonia cea sfântă între frate și frate, între truda și odihna ta, poporul Meu. O, sunt multe de făcut și te apasă, dar poartă-le cu Mine, fiule, și fii purtător de Dumnezeu, căci Eu te port de mână și-ți dau ca să poți și te întăresc cu cuvântul Meu ca să poți.

Vă voi învăța, fiilor, lucrarea cea de gospodărire mare a ascultării a toate, căci trebuie mult sporită această ascultare, și vă voi învăța pentru ea, căci Eu vă învăț și de sus, și de jos prin Duhul Meu, Care lucrează mult pentru voi. Înmulțiți-vă veghea cea pentru ascultare, fiilor, căci trebuie să ascultăm de toate câte sunt de făcut și sunteți puținei față de sarcinile Mele, dar Eu sunt Cel minunat și pot să lucrez cu minuni când voi sunteți mici și neputincioși, numai să aveți voi în voi iubirea de Dumnezeu, fiilor, căci ea este cea care poate, iar voi doar să fiți fiii ei.

Multă unire vă cer în toate câte sunt de făcut, fiilor, multă aplecare sub mâna Mea cea minunată peste voi, multă ascultare de toate câte sunt de făcut și de pregătit. Mâncați puțin de tot în zilele care mai sunt de pregătit praznicul Duhului Sfânt, căci trebuie să fiți ușori și vioi și să nu vă ia moleșeala, fiilor. Mâncați mai sfânt decât în zilele cele de mâncat, că avem de lucrat lucru sfânt și ne trebuie vioiciune și inimă mare și timp pentru lucru, fiilor. Adunați-vă mereu pentru sfat și lucrați după sfat, și nu uitați: cu toții în stânga, cu toții în dreapta pentru tot lucrul, ca să fie și duhul veghii sfinte peste voi, și fiți dăruitori, fiilor! Când Eu M-am lăsat dus de nor dinaintea ucenicilor Mei i-am învățat mult pe ei și le-am spus ce trebuie să facă și ce să nu facă, și apoi le-am așteptat ascultarea. Așa să lucrați și voi ori de câte ori Eu vă dau cuvânt ca să-l ascultați și ca să-l lucrați binecuvântați de el. Nu uitați să cereți cerului însoțire cu vreme dulce la sărbătoare și nu uitați să fiți dulci și însoțiți de cei din cer în toate câte sunt de făcut. Pace să lucrați, și de la ea să fiți cu dulce între voi, și apoi ca pe Împăratul tuturor să Mă primiți și să-Mi faceți primirea la praznic de Duh Sfânt cu popor adunat la izvor!

O, fiilor, fără Mine nu puteți face nimic, nu uitați aceasta nici o clipă, dar iată, nici Eu fără voi nu pot. Aceasta însă tre-

buie să vă umple de umilință, nu de bucurie și nici de înălțare cu mintea, ci numai de credincioșie și de îndatoriri sfinte înaintea Celui ce a făcut cerul și pământul și încă face, luându-vă pe voi în slujba Lui. Vă port în Duhul Meu, și tot așa și voi să faceți cu Mine, că n-am bucurie mai deplină ca și aceea când pot să am fii după chipul și asemănarea Mea. Cel ce Mă poartă în duhul lui nu mai seamănă cu omul, și seamănă cu îngerii lui Dumnezeu, cu cei purtători de Dumnezeu, și se înalță spre Mine pe aripi de dor, așa cum Eu, de dorul locului Meu de lângă Tatăl trup și suflet și duh, M-am suit pe nor alb la El și stau cu El pentru voi și pentru toți cei ce pe pământ Mă iubesc și cred în Mine ca și voi, iubind ei poruncile Mele și pe Duhul Sfânt lucrător pentru ele peste ei, o, dar puțin de tot mai aflu Eu pe pământ om în care să stau și să Mă odihnesc și să nădăjduiesc pentru Mine în el și de la el, când Eu am atât de mult de lucrat și de împlinit între cer și pământ, și iată, numai prin cuvânt rostit de gura Mea peste om pot să-Mi desăvârșesc împlinirile, și iată de ce locul Meu de la voi Îmi este așa de scump, așa de dorit și de vegheat peste el!

O, fiilor, vegheați și voi cu toată dăruirea voastră lângă Mine pentru locurile Mele cu voi! Vegheați ca numai Duhul Sfânt să împărasească în ele cu voi, și tot ochiul va vedea în ziua slavei Mele ce comoară a stat în mijlocul vostru și cât de minunat va străluci lucrarea cuvântului Meu, căci comoara aceasta este cuvântul Meu de peste voi și dintre voi, fiilor, și este școală cerească peste voi glasul și învățătura cuvântului Meu.

Mi-e drag să vă grăiesc duios, ca să vă învățați între voi cu același fel de grăire, măi fiilor, și să fiu Eu cu largime între voi prin graiul cel dintre voi ca și al Meu cu voi. Să cerem Tatălui aplecare spre noi pentru dulce duh și văzduh la sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul, o, fiilor!

O, Duhule Mângâietor, adu-ne de la Tatăl văzduh dulce și cald și blând și însoțit de semne cerești mângâietoare și binefăcătoare pentru creșterea lui Dumnezeu în oameni pe pământ! O, Duhule al Treimii dumnezeiești, întreită iubire coboară peste noi și minunată lucrare a Ta, cu vreme dulce pentru sărbătoarea Ta cu popor adunat la izvor! Amin.

Acum, fiilor, rostesc peste voi binecuvântarea lui Dumnezeu, Cel întreit la nume și la lucrare: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, iar voi să-I dați Lui loc larg zi și noapte cu voi, și cu iubire mare să-L purtați pe El, și la vedere să Se vadă Domnul în toate lucrările voastre cu El. Pace vouă! Învăluți în Duhul Sfânt să stați și să lucrați! Cuvintele voastre să fie ca ale Mele, iar duhul cel potrivit să vadă și să slăbească sub slava Mea dintre voi! O, știți voi de ce mereu, mereu vă învăț Eu pe voi? Vă învăț mereu ca să vadă și ca să audă duhul cel potrivit pe Dumnezeu-Cuvântul peste voi, învățându-vă El lucrarea Lui cea de sus cu voi pe pământ, cuvântul Lui de Păstor și de Învățător peste voi și cu voi mereu, mereu, cuvântul Duhului Sfânt cu voi pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

11/24 mai 2012

Duminica a șaptea după Paști, a sfinților părinți

Sfinții părinți îi întreabă din cer pe slujitorii bisericii lumii de călcarea canoanelor ecumenice.

Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Se așează în carte cuvânt, că e pomenirea bisericească a sfinților părinți, care i-au călăuzit pe oameni spre împărăția cerurilor, spre viața veșnică, iar viața cea veșnică a lor este să-L cunoască ei pe Tatăl singurul Dumnezeu adevărat, și pe Fiul Său Iisus Hristos, pe Care L-a trimis, și Căruia I-a dat stăpânire peste toată

făptura, ca viață veșnică să dea la toți, pe care Tatăl I-a dat Lui, și încă Îi dă.

Deschideți voi, cei ce vegheați în porți, ca să intru în carte și să Mă scriu în ea cu sfinții, măi fiilor. Eu, Domnul, aș fi zis să nu vă mai apăs și azi, dar părinții cei sfinți stau la rând, căci își văd scrisă în ziua aceasta sărbătoare pentru ei, pomenire a lucrărilor lor mărturisitoare pentru Fiul lui Dumnezeu. Ne așezăm o clipă să le dăm lor bucurie cu Mine și cu voi în ziua aceasta, căci dorul cel din cer e mare, fiilor, și e nesfârșit, iar un alin din când în când îi mai liniștește focul. Așadar, fiți primitori de oaspeți cerești la masă cu voi, căci cuvântul cel scris este mult lucrător, iar cei ce îl aud îl lucrează pe el, și îl aud pe el sfinții și toate puterile cerești, care lucrează pentru Dumnezeu în cer și pe pământ.

O, fiilor, în curțile Mele de la voi e pregătire acum pentru venirea Mea cu sfinții la praznic de Rusalii cu voi, și se adună la izvor popor de peste tot și va sărbători cu cerul aici ziua Duhului Sfânt, pomenirea zilei când Eu, Domnul, L-am trimis pe El peste ucenicii Mei după zece zile de la așezarea Mea iarăși la scaunul părintesc Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit în trup, căci M-am îmbrăcat în trup și am împlinit pe pământ iconomia Tatălui pentru mântuirea oamenilor, și apoi M-am întors la Tatăl Om și Dumnezeu desăvârșit.

O, poporul Meu, să ceri, fiule, Domnului, tot binele și tot frumosul zilei de praznic al Duhului Sfânt Mângâietorul când El va veni și va cuvânta și Se va mări cu slava Sa cea plină de cuvânt, iar tu gătește-I slava, fiule, și se va întâlni de sus și de jos slavă pentru Duhul Sfânt, Care Se slăvește atât de minunat prin sfinți, și iată, sfinții părinți se așează înaintea Mea și înaintea ta spre împărțirea cuvântului Meu cel din ei, mărturisitori fiind ei din cer lui Dumnezeu așa cum pe pământ au fost, și s-a scris că au fost.

Eu, Domnul, binecuvintez intrarea voastră, sfinți și iubiți părinți. V-ați adunat atunci la trâmbița împăratului creștin și ați așezat în cărți adevărul cel de nezdruccinat pentru Iisus Hristos, mărturisindu-L pe El Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit în trup, spre rușinarea celor ce au dat să clatine acest adevăr atunci. O, pace vouă în mijlocul poporului Meu ucenic din zilele acestea, și cu care Eu scriu pe pământ acum cartea Mea cea de azi, grăirea Mea cu omul la sfârșit de timp ca să-i înviez pe mulți! Cuvântul vostru, să meargă îmi spun, și să mărturisească el pe Dumnezeu, și pe voi părinți ai bisericii celor credincioși, părinți binecuvântați pentru așezarea pe pământ a adevărului Fiului lui Dumnezeu. Amin.

— **O**, Tată Savaot, o, Tatăl nostru, preamărește pe Fiul Tău Iisus Hristos prin cuvântul mărturisirii noastre în cer și pe pământ, precum I-ai dat Lui stăpânire peste toată făptura, ca viață veșnică să dea la toți pe care Tu i-ai dat Lui, așa cum și pe noi ne-ai dat Lui, iar viața veșnică aceasta este: să Te cunoască pe Tine singurul adevăratul Dumnezeu, și pe Fiul Tău Iisus Hristos, pe Care L-ai trimis, și Care S-a sfințit pe Sine Însuși, ca și noi să fim sfinți în adevăr, dar nu numai noi, ci și cei care vor crede în El după cuvântul nostru, Doamne, ca toți să fie una, după cum Tu Însuși, Tatăl, întru Fiul Tău ești, și El întru Tine, ca și ei să fie una întru Unul Dumnezeu, așa încât lumea să creadă că Fiul Tău este trimisul Tău, căci El ne-a dat nouă mărirea pe care Tu I-ai dat-o, ca să fim una, precum Tu și cu El Una sunteți, ca iubirea cu care Tu L-ai iubit să fie în noi cu El, iar noi să fim în El, o, Tată.

S-a suit la cer în vremea noastră mare durere asupra Fiului Tău Iisus Hristos din partea celor ce s-au strâns într-un

gând hulitor împotriva dumnezeirii Lui. Ne-a adunat atunci împăratul în sobor de trei sute optsprezece părinți și am stat sub boarea Duhului Sfânt și am dat spre anatema toată mărturisirea cea rea a celor eretici și am lăsat scris că Fiul lui Dumnezeu este Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit în trup, și Care S-a ridicat la scaunul părintesc după ce Și-a plinit lucrarea Sa cea de la Tatăl dată. Am pecetluit apoi cu numele părinților adunați și cu numele și pecetea împăratului și am lăsat adevăr veșnic pe pământ și scris în cartea vremii, și iată, le spunem noi în ziua aceasta de serbare de sobor de sfinți părinți, le spunem acum celor ce stau așezați pe scaune de sfinți și de cârmuitori peste sufletele oamenilor și îi întrebăm pe ei de ce clatină și de ce tot au clătinat ei pe cele pecetluite în sobor sfânt de părinți plini de Duhul Sfânt, adunați în sobor sfânt pentru apărarea adevărului cel despre Iisus Hristos? Îi întrebăm pe ei cum de se unesc ei cu cei străini de taina de biserică a lui Iisus Hristos? O, până când? Era oprire să se intre în biserică a celor ce nu erau din același trup, din aceeași dogmă sfântă și aluat sfânt. Iată, culcat-au ei gardul viei la pământ ca să intre toți trecătorii. Singuri se dau anatemei cei ce fac acestea negândindu-se ei la cei mulți, care nu știu ce fac cei ce s-au așezat în capul unghiului în numele lui Dumnezeu.

Voi, cei ce stați pe scaune și nume de slujitori ai lui Dumnezeu peste mulțimi, ați deschis ușile larg și ați făcut amestecătură. Vă va costa aceasta ce faceți voi de atâta vreme ca să pătați trupul bisericii, care și așa era plin de vânătaie. Vă credeți voi mari și cu putere, dar Dumnezeu ce mai este? Mai este El, Îl mai socotiți voi pe El? Ba, Îl nesocotiți stând în numele Lui peste mulțimi, iar casele de pe înălțimi, pe care voi le tot zidiți și le tot împodobiți în roșu sunt ale voastre și ale slavei voastre, nu ale lui Dumnezeu, căci voi nu sunteți de partea lui Dumnezeu, Care locuiește în taină. Așadar, singuri se dau anatemei cei ce nu seamănă cu Dumnezeu în slujba lor cea pentru Dumnezeu, și care umblă la așezămintele sfinte ca să le zdrobească și ca să le schimbe și ca să le dea în lături ca să nu mai fie, și să fie apoi numai ei cu dorințele lor slobode, sugând pentru aceasta sângele celor legați la ochi ca să nu vadă, ca să nu știe că întunericul acestui veac își face tron pe scaun știut sfânt, precum este scris.

Iată, stricați vremea și puterea zilelor de post și așezați de la voi dezlegare cu neorânduială peste oameni, iar Domnul este mereu Același ieri și azi, și nu este El altfel azi. O, nu-I puteți voi orându-i lucrările, că iată, v-ați pus pe stricat. Temeți-vă de Dumnezeu! Unde vă este rodul cel pentru El? Veți fi întrebați curând, să știți că veți fi, căci Domnul nu Se lasă batjocorit. O, nu vă jucați de-a pieirea voastră de la fața milei Domnului! Pocăiți-vă și căutați spre vreme de pocăință, că iată, greșiți asupra lui Dumnezeu, nu numai asupra oamenilor! Voi știți ce greșiți, și greșiți cu știință. Știți canoanele și legile sfințeniei, căci ele sunt scrise și pecetluite la locul lor și cu timpul lor, și iată, le călcați pe toată fața pământului și le dați în lături, le luați de peste oameni în loc să le puneți peste ei și să-i păziți prin ele de toate relele care mișună pe pământ și în ape și în văzduh și în adânc. Plâng sfinții și părinții de stricăciunea cea pusă de voi peste oameni. O, ștergeți lacrimile lor. Amin.

Ne-am spus amarul și lacrima ne-am arătat-o, Doamne! O, Fiule al Tatălui, Iisuse Hristoase, Ți-a dat Tatăl stăpânire peste toată făptura, ca viață veșnică să dai la toți pe care Tatăl Ți-i dă, și iată câtă amestecare pe pământ, lucrată de cei ce se dau drept slujitori ai celor sfinte între oameni! Tu Te-ai făcut cu adevărat Om și Te-ai îmbrăcat în trup ca să îplinești pentru

noi taina mântuirii, Doamne, și Te-ai mutat apoi la scaunul Părintelui Tău Om și Dumnezeu desăvârșit, Dumnezeu adevărat și Om desăvârșit în trup, și e mare mila Ta, de atunci și până azi, Doamne. O, cât mai e până când vei birui pe cei ce destramă adevărurile Tale, descoperite prin sfinți și bine așezate ca să stea la loc sfânt și peste popor sfânt? Plâng sfinții, Doamne, plâng și așteaptă ei biruința Ta și a lor. Amin.

— **O** plâng cu voi, plâng și Eu, plânge și Tatăl, cu voi, sfinți și iubiți părinți și mult tânjitori de Dumnezeu pe pământ! E plină cupa fărâdelegii și se clatină tot mai mult spre vărsarea ei peste cei ce au umplut-o pe ea, și va fi apoi cer nou și pământ nou, după cum Eu am făgăduit, dar cei ce lucrează încă de partea fărâdelegii a tot pământul zic că fac ei cer nou și pământ nou, și zic așa pentru că sunt orbi, căci i-a orbit duhul trufiei, și de tot i-a orbit. O, fiți cuminți! Eu, Domnul, lucrez izbăvirea celor iubiți ai Mei și răscumpărarea lor și Mă voi slăvi cu ei și prin ei înaintea celor orbi, care vor vedea atunci pe Dumnezeu, pe Care L-au disprețuit pentru slava lor, și vor vedea ei atunci că slava este crucea cea purtată și viața cea sfântă, pe care ei nu le-au iubit, și le-au dat de peste ei și de peste oameni și s-au unit cu cei străini de duhul cel curat al bisericii cea din strămoși.

O, fiți plini de iubire, sfinți iubiți! Eu, Domnul, am făcut și fac tot ce mai este de făcut, iar cele ce fac cei fără de iubire, nu sunt și nu vor mai fi, și le vom da un semn, și apoi împărăția va fi a lui Dumnezeu, Biruitorul Cel pentru voi, și se va cânta atunci cântarea cea de biruință. Amin.

Grăiesc acum cu tine, poporul Meu de la izvor. Pun în duhul și în sufletul și în trupul tău vlagă sfântă și ajutor de tot felul din partea Mea și a celor din cer, ca să faci tu înveșmântată sărbătoare și praznic de Duh Sfânt, iar noi, cei din cer, facem din cer și ne vom uni truda și vom bucura cerul, și vom bucura pe cei ce se vor strânge la izvor. Iată, le ies în cale tot mai aproape de ziua călătoriei lor spre izvor și le spun lor așa:

O, îmbrăcați-vă frumos în straie cerești, căci cele de pe pământ trec și nu vor mai fi! Îmbrăcați-vă în Duhul Sfânt, ca să fiți îmbrăcați și nu goi, și ca să fiți găsiți îmbrăcați în ziua slavei Mele! Pace vouă în călătoria spre izvorul Meu de cuvânt la praznic de Duh Sfânt! Vă presar în cale iubirea cuvântului Meu, căci el este glasul Meu cu cei ce-Mi urmează în lume, stărpind din ei lumea și duhul ei amăgitor. Eu, Domnul, vă aștept la izvor și dulce vă însoțesc pe cale spre grădinile Mele, numai să simțiți voi boarea cea sfântă a Mea când vă sunt Însoțitor tainic pe cale. O, fiți ca Dumnezeu, căci scris este: «*Vor fi asemenea Lui*». Amin.

Sărbătoare dulce și pace dulce rostesc acum peste ziua de praznic al Duhului Sfânt Mângâietorul și de mângâiere Împărțitorul. Amin.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! Ia putere și ajutor din Tatăl, din Fiul și din Duhul Sfânt, ia și lucrează cu pace și cu slavă pentru Domnul Dumnezeuul tău, Care te-a tocmnit slujitor al Său acum, ca să crezi și ca să împlinești cu El pe cele ce El le are acum de lucrat și de așezat între cer și pământ, înnoite toate, Noul Ierusalim. Cuvântul Meu e călăuza ta spre Mine și a Mea spre tine, fiule. O, stai sub această lucrare de taină, căci Eu, Domnul, așa petrec cu tine și așa stau cu tine, o, poporul Meu, o, fiul Meu, fiu călăuzit de Dumnezeu. Amin, amin, amin.

14/27 mai 2012

Praznicul Pogorârii Duhului Sfânt

Stihiile cerului s-au întors împotriva pământului fiindcă omul iubește păcatul. Învățătură despre cei care se lovesc în cuvântul Domnului și care cred că au daruri: prooroci, vindecători, apostoli.

E praznic de Duh Sfânt în cer și pe pământ, și e măreață această zi. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt umple de cuvânt masa de praznic și împarte poporului adunat cu Domnul la masă aici.

O, cu Domnul la masă stai, popor venit la izvorul Meu de cuvânt! Eu sunt cuvântul Tatălui, căci cuvântul gurii Mele trece din Tatăl prin Mine și se face el Duhul Sfânt Mângâietorul, Duhul slavei Domnului.

Pace ție, popor plin de dor, care te strângi la izvorul cuvântului Meu! Te întâmpin în prag cu îmbrățișare de cuvânt. Văzduhul tot e plin de slava Mea, pe care o am de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii. Toată slava Mea este cu tine aici, în zi de sărbătoare de Rusalii. Se poartă între cer și pământ puterile cerești cu toate oștirile lor, și e tot o slavă văzduhul, iar Eu cu tine la masă petrec, și Mă mângâi cu tine când îți văd dorul cum te mână să vii lângă slava Mea cu poporul cuvântului Meu, cu cei cu care-Mi port venirea și multa ei trudă și lucrare, căci slava cerească are multă lucrare, multă facere de zidit acolo unde ea lucrează și întemeiază zidirea ei, care-și va arăta apoi fața.

O, te înfășor în Duhul Sfânt Mângâietorul, popor trudit pentru slava Mea, căci te-am așezat să-Mi gătești ziua de praznic de Duh Sfânt ca să stăm la masă cu poporul cel adunat la izvor. Mi-a fost tare milă de tine, căci vremea a fost cu ploaie și cu frig, iar de lucrat au fost multe și cu strâmtorare. Te-am povățuit din timp să ceri din cer vreme prielnică pentru praznic sfânt în ziua aceasta, căci stihiile cerului s-au întors împotriva pământului din pricina oamenilor de pe el, iar Eu jalea celor din cer o văd câtă este, și toate plâng în fel și chip cu jale, căci omul nu-L iubește pe Dumnezeu Ziditorul, ci iubește păcatul din care el și-a făcut dumnezeu ca să i se închine și ca să-L uite pe adevăratul și pe Unul Dumnezeu Tatăl, Cel ce Se slăvește în Fiul prin Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel trimis de Mine peste ucenicii Mei acum două mii de ani, după ce Eu i-am lăsat pe pământ și M-am dus lângă Tatăl, unde-Mi este statul.

O, Tată scump al Meu, Tată Savaot, slăvește-Te în Fiul Tău, Tată, ca să știe lumea că Tu M-ai trimis! Adu-le oamenilor aminte de venirea Mea cea de-a doua, pe care îngerii au vestit-o că va veni, și au arătat-o acum două mii de ani prin cuvântul lor spus peste ucenicii Mei în ziua înălțării Mele iarăși lângă Tine, Tată scump, iar Eu, iată, vin așa cum M-am și suit. Vin, și pe nori de slavă stau, iar ei Mă acoperă în taină și-Mi lasă doar cuvântul să Mi se audă, căci Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Tău, Tată. În mijlocul poporului Tău și al Meu Îți mângâi ființa și Mă mângâi mângâindu-Te, o, Tată scump, căci Duhul Sfânt Mângâietorul este nedespărțirea dintre Noi, Tată. Amin.

— **E** sărbătoare cu slavă multă în ziua aceasta, o, Fiule scump al Meu, căci Treimea dumnezeirii Noastre S-a mărturisit cu putere și cu slavă în a cincizecea zi după învierea Ta dintre cei morți, și s-au coborât în ziua aceea limbi de Duh Sfânt peste ucenicii Tăi cei mărturisitori, și care au fost mărturisiți ai Tăi de către Însuși Duhul Sfânt peste ei, după cum Tu le-ai promis lor în ziua când Te-ai suit la Mine de lângă ei cu trupul Tău cel înviat.

Sărutăm țara venirii Tale, aplecându-Ne fruntea la pământ în grădinile binecuvântării cea de la sfârșit de timp pentru

venirea Ta iarăși între oameni cuvânt și dor de Duh Sfânt, Fiule Mântuitor. Iată, ai popor de ucenici și-i hrănești mereu pe ei din gura Ta, iar ei Îți slujesc slava, căci slava Ta cu ei este cuvântul Tău de peste ei, și cu care Tu Te reversești peste pământ.

Aplecăm fruntea în fața poporului adunat la izvor la praznicul lui Dumnezeu Cel întreit numit: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Îi învățăm pe ei iubirea de Dumnezeu, nelipsită de duhul temerii de Dumnezeu, duh care îl ajută pe om să nu calce peste orânduile sfinte și peste Dumnezeu, căci omul este mic și are suflet de la Dumnezeu.

Mi-a fost dor de venirea Ta cea de acum două mii de ani și de cea pe care acum o petreci pe pământ cu poporul cel credincios al cuvântului Tău cel ziditor de om. Mi-e dor de Tine pe pământ, Fiule scump al Meu, iar Eu în Tine sunt, și sunt plin de dor, așa cum am fost și acum două mii de ani când Te-am trimis să dai viața oamenilor, tată, că milă Mi-e de ei, și Tu știi că de aceea Te trimit.

Nu sunt deștepti pe pământ oamenii, nu sunt decât cei care Te primesc să petreci cu ei vremea venirii Tale, Fiule scump. Eu, Tatăl, Mă slăvesc în Tine cu Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să știe lumea că Eu Te trimit după om, căci omul zidit de Noi la început a schimbat iubirea cu ura și nu Ne-a mai iubit dacă a văzut că a greșit.

O, nu Ne poate iubi omul cel greșit, Fiule scump al Meu! Coborâm îndurerați după om și așteptăm să Ne poată el iubi, dar greșeala lui îi stă împotrivă ca să vină după Noi și să primească în dar facerea lui cea nouă. Durerea din Noi e slavă mare, și nimeni nu-și poate aștepta slava decât de la slava durerii, care îl încununează pe om, și apoi pe Noi în el, iar altfel de slavă și de gust de-al ei duc la moarte pe om.

O, grăiește Tu în ziua aceasta și împarte din mijlocul poporului Tău glas de Duh Sfânt peste poporul adunat lângă el la izvor! Mi-e dor de Tine pe pământ, Fiule scump! Eu sunt în Tine, și Tu în Mine, iar cerul Ne este strâmt când Ne doare după om, când Ne este dor, căci dorul doare în cer, și se alină pe pământ, de unde vine durerea, căci cine Ne poate mângâia, dacă nu cel de la care Ne doare?

O, slavă zilei de praznic al Duhului Sfânt Mângâietorul, Care a venit cu limbi de foc peste ucenicii Fiului Meu Iisus Hristos în a cincizeca zi de după învierea Sa de pe cruce! Prin Duhul Sfânt grăiește Domnul pe pământ. În ziua cea dintâi a săptămânii când a sosit ziua Cincizecimii, un vuiet ca de vijelie care trece a venit din cer fără de veste și le-a împărțit ucenicilor limbi arătate ca de foc, deasupra fiecăruia câte una, și toți s-au umplut de Duhul Sfânt și au vorbit în limbi, precum Duhul le sufla, și aceasta s-a petrecut în a opta duminică de după învierea lui Hristos, Fiul Meu.

O, Duhule Mângâietor din cer și până pe pământ, Tu din Tatăl purcezi și în Fiul Te slăvești. Împarte-Te, dar! Eu, Tatăl, Te trimit, precum pe Fiul Meu Îl trimit. Amin.

— **O** slavă Tatălui în Fiul, prin Duhul Sfânt Mângâietorul! Slava Mea cu Tine pe pământ este Duhul Sfânt, o, Tatăl Meu scump! Întorcem timpul cel ceresc și-i întorcem pe oameni spre el, Tată, și Ne este mare acest dor, iar pământul apasă greu pe el. Sunt Mire și mireasă în țara Mea de venire iarăși pe pământ, și Mă doare în ea, căci ea nu are credință, Tată. I-am dat Noi neamului român în dar, i-am dat lui din mijlocul lui un om cu suflet mare ca să stea la cârma acestui neam înaintea popoarelor, și n-a priceput acest neam bunătatea acestui om pentru el, Tată. L-am așezat și l-am păstrat la cârmă prin rugăciunea pentru el a poporului cuvântului Meu, ca să aibă acest neam duhul iubirii peste el,

duhul milei și al veghii. Iată, trădătorii iarăși s-au ivit, căci n-a voit neamul român să aplece urechea și să ia lucru sfânt să-l facă pentru binele acestui pământ, în care Eu Îmi am venirea.

O, popor trudit după cum cuvântul Meu îți cere, o, fiule, să stăruim încă și să cerem la Tatăl pază cerească peste acest pământ și neam. Vorbește duhul lumii în fel și chip ca să-și dovedească puterea peste neamul român, dar acest duh are de tată pe diavolul. Hai să grăim către Tatăl și să-I cerem Lui biruință asupra diavolului, care-și hrănește cu minciună supușii. Să cerem Tatălui minune mare, cu care să biruiască El pe cei trădători și apucători de bogății pentru ei pe umerii acestui neam.

O, ai milă, Tată, de pământul și de neamul român! Doboară pe cei trufași și răstoarnă planul și urzeala celor trădători, care dau să strivească de peste tot puterea cea bună a iubitorilor de pământ și de neam! Ajută-i Tu pe cei curați la inimă pentru acest neam, și fără ajutor să fie cei ce caută să apuce doar slavă și bogății! O, nu lăsa puterea cea rea să poată, și fă după mila Ta de Tată minuni de înviere peste fiii acestui neam! Amin.

Grăirea Mea de la izvor să întărească inimile voastre, căci am grăit vouă de durerea Mea pentru neamul român. Toate cele de trebuință trupului și duhului, să nu fie acestea mai mult decât Duhul Sfânt Mângâietorul peste viața ta, omule. O, nu uita pentru ce te-a zidit Dumnezeu! Nu uita să nu faci altceva decât ceea ce a zis Domnul Dumnezeu ce să fii și să faci! Neascultarea de Dumnezeu este de la diavolul neascultării, iar supunerea Mea pentru viața ta a fost de la Dumnezeu zidită în Mine. Tu nu ești mai mare decât Dumnezeu, dar uiți mereu aceasta și îți atragi drepturi mari, de care tu nu mai poți să te lipsești. Ți-am dat toată facerea lumii să-ți slujească și să te bucuri cu ea, și să Mă bucuri tu așa cum Eu te bucur prin tot ce am zidit, căci pentru tine am zidit cerul și pământul! Căci dacă pe om nu-l zideam, nu mai zideam pe cele zidite ca să-l așez pe om apoi în mijlocul lor, iar omul trebuie să asculte numai de Ziditorul său, și nicidecum Ziditorul să asculte de om.

O, Mi-e mare durerea că omul nu se zidește pe potriua Mea, după ce Eu, Domnul, l-am zidit ca să fie el! Voi, cei ce v-ați adunat cu Mine acum, în zi de praznic sfânt, fiți veghetori împotriva duhului lumii, fiilor! O, să nu fiți pentru nimeni lume și duh de lume, măi fiilor! Să nu vă împărțiți unii altora această neveghe de suflet și de Duhul lui Dumnezeu din voi și dintre voi împotriva duhului lumii!

Iată, e zi de adunare la chemare și la pomenire a celor adormiți, după datina bisericească pomeniți lângă praznicul Duhului Sfânt, și câți din ei nu au acolo durere că n-au știut să se curețe și să se ferească apoi de duhul lumii și de apucăturile lui? O, mulți din ei plâng și-Mi spun: Tu, Doamne, știi ispita acestui duh viclean. Adu-Ți aminte și ne miluiește și pe noi, cei mult înșelați de acest duh, căci oameni slabi am fost! Dar Tu ne-ai pregătit chemare, și auzim noi glasul Tău cel de azi. Slavă milei cu care vii din cer pe pământ pentru cei vii și pentru cei ce așteaptă învierea, o, Doamne, iar cei ce sunt pe pământ, să învețe să fie potrivnici duhului lumii și mult următori apoi cu putere Duhului Sfânt Mângâietorul și mijlocitorul nostru la Tatăl. Amin.

O, mare milă se coboară pe pământ acum, la sfârșit de timp, iar Eu, Domnul, vă îmbrățișez în ea și vă chem lângă ea ca să facem lucrare de izbăvire neamului omenesc, de la începutul lui și până la sfârșitul tainei lui Dumnezeu. Binecuvântată iubirea să vă fie, că vă dă ea putere să veniți spre binecuvântarea Mea de la izvor!

Voi, cei care adesea călătoriți spre masa Mea de praznic

de cuvânt aici, la izvor, îndemnați-vă unii pe alții spre Duhul Sfânt Mângâietorul, Care îndeamnă spre cer pe om. Voi întregi tot cuvântul Meu cel de azi și-l voi trimite spre voi, iar azi pe-trecem pentru Duhul Sfânt, și frumos să pilduim pe cele ce trebuie urmate și pe cele ce trebuie depărtate. Vă dau mângâiere, iar voi să știți s-o primiți, că nu oricum are parte omul de ea, iar voi să știți aceasta.

Am cu Mine veniți la masă de Duh Sfânt pe împărații creștini cu credința, Constantin și Elena, căci pomenirea lor a fost azi așezată odată cu ziua cea azi prăznuită. Le voi da rând cu Mine în cuvânt, după ce vom ridica masa și vom așeza în carte toată plinirea cuvântului cel de azi.

Glas de Duh Sfânt mișcă frunzele și florile, iarba și văzduhul, duhul și sufletul. Fiți binecuvântați! E mare minune în cer bucuria că sunt cu voi adunat, Eu și sfinții Mei, iar voi sunteți cuprinși în această minune, și se scrie în carte tot cuvântul Meu cu voi. Întăriți-vă prin el duhul și sufletul și trupul și ascultarea, fiilor. Pace vouă! Fiți frumoși! Iubiți ca Dumnezeu! Grăiți ca Duhul Sfânt! Cereți, și veți avea! Cereți pe Dumnezeu cu voi! O, nu cereți pentru voi! Cereți pe Dumnezeu în voi, fiilor, și așa veți primi, și așa El vă va primi pe voi ai Lui! Amin.

O, e praznicul Duhului Sfânt la masă cu voi. Dați putere Domnului în voi, fiilor. Îngerii Mei să vă poarte vouă pașii pe calea înapoi, așa le spun Eu lor. Amin, amin, amin.

*

Duhul sărbătorii de Rusalii plutește în văzduhul grădinii Mele de la voi și vă mângâie pe voi, căci sunteți osteniți, măi fiilor ucenici, dar sunteți vioi, căci voi sunteți fericiți că-Mi slujiți.

Strângem acum așternutul sărbătorii, căci i-am însoțit spre ale lor locuri de viețuire pe cei ce s-au adunat cu voi și cu Noi, cei din cer, aici, la izvor. Acesta este locul unde îngerii și sfinții petrec cu cei de pe pământ, grăindu-le lor și privind cu dor truda lor cea pentru cer și truda cerului pentru ei, căci cerul trudește nevăzut și slujește mult cu darurile lui toate acoperite în taină deasupra celor lucrate la vedere, căci pe deasupra celor ce se văd lucrând la vedere stă taina lor și sunt învăluite în taină, în duhul care le lucrează pe cele ce se văd.

Nu știu cei care văd și care aud de voi, nu știu aceștia taina Mea cu voi, măi fiilor. Mi-am făcut din voi un popor mititel și lucrează cu voi tainele Mele cerești, căci cele ce se văd acoperă pe deasupra lor taina lor, fiilor. Așa este cu toate cele ce se văd, și sunt două puteri, care acoperă în taina lor lucrarea cea nevăzută a celor ce se văd. Îl vezi pe cineva că face un lucru, dar au fost întâi gândul și sfatul, iar apoi este duhul bucuriei pentru lucrul cel lucrat, dar gândul și sfatul și duhul bucuriei sunt mai întâi duh, și apoi cuvânt și faptă de cuvânt. Așa trebuie să-L înțeleagă omul pe Dumnezeu și faptele lui Dumnezeu cu el, și am spus aceasta ca să vă pot spune Eu acum că duhul sărbătorii de Rusalii a acoperit în taina lui tot ce ochii celor adunați la izvor au văzut, și apoi au înțeles taina cea acoperită de ochii lor. Voi ați luat mai întâi din taina celor ce le-ați lucrat, și le-ați arătat la vedere lucrate apoi, iar cei ce le-au văzut pe cele lucrate de voi în ochii lor, au înțeles apoi taina lor, nașterea la vedere a lor din taina din care ele s-au născut.

O, fiilor lucrători, așa este cu cei născuți din Duhul, măi fiilor! Duh este Dumnezeu, și în duh lucrez Eu cu voi, iar cele la vedere sunt puține, căci pe pământ e necredință și strâmtorare. O, dacă voi n-ați fi născuți din Duhul, ați mai sta și ați

mai lua voi din cuvântul Meu, care Mă acoperă pe deasupra ca să pot să grăiesc pe pământ?

Fiilor, fiilor, deschideți Scripturile și citiți cu atenție deslușirea Mea din ele despre cei născuți din Duhul, ca să vă știți și să vă înțelegeți tot mai adânc menirea voastră între pământ și cer, căci v-am născut din Duhul și v-am acoperit în taina Lui, căci Eu așa am stat cât am stat pe pământ în văzul oamenilor. V-a spus vouă Tatăl acum, la masă de cuvânt, v-a spus că Îi este dor de Mine pe pământ, și v-a spus că este strâmt cerul pentru Noi, cei din cer, când Ne doare după om și când Ne este dor, căci dorul doare, și caută pe pământ alinul lui, căci de pe pământ se naște durerea, și tot de pe pământ vindecarea ei.

O, fiilor trudiți, e strâmt cerul pentru Domnul! Cobor cu Tatăl pe pământ după voi. De dor coborâm. Când cuiva îi este dor de cineva, îl strânge locul în care stă, îl strânge, și apoi umblă de dor după cel dorit, măcar cu dorul umblă, dacă nu și cu pasul. E strâmt cerul pentru Domnul când dorește după om pe pământ. Ne poartă Duhul din cer pe pământ, că Ne poartă dorul, măi fiilor. Vă grăiesc cu cuvinte de durere în duhul lor, dar au în ele și bucuria că vi le pot spune, și au în ele fericirea lor. Când cineva scrie o scrisoare unei ființe dragi, pune în ea duhul și durerea și bucuria și fericirea pentru care el scrie scrisoarea aceea, și apoi o trimite și stă în așteptare, iar așteptarea este și ea o hrană, ca și celelalte patru: duhul, durerea, bucuria, și apoi fericirea, care le poartă pe toate. Eu, Domnul, am fost fericit pe cruce, fiilor, căci am purtat pe ea duhul și durerea și bucuria pentru care M-am jertfît, iar acestea toate au fost dorul Meu după om.

O, e strâmt cerul, e strâmtă locuința lui Dumnezeu când dorul după om Îi este mare. Trimit scrisori pe pământ la oameni, și de dor le trimit, iar așteptarea Îmi este hrană și Îmi este nădejde, măi fiilor. Cu așa fel de nădejde vă așez Eu pe voi să-Mi așterneți sărbători cu strângere la izvor, ca să vină cei ce vin și să grăiesc lor și să-Mi pun untdelemn pe rana Mea cea de la dorul Meu cel după om. N-au avut cei adunați, n-au avut bucuria câtă am avut-o Noi, cei din cer, pentru tot ce s-a lucrat și s-a arătat lucrând față în față cu popor adunat la sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul. Bucuria care ar fi putut părea fără gust ceresc, a purtat în ea tâlcul cel adânc al fiecărui simbol pe care Duhul v-a învățat să-l așezați la vedere, fiilor. Lucrează Duhul Domnului la voi și Se împarte cu tainele și cu lucrările Lui, iar voi sunteți poporul tainelor Duhului Sfânt și Se sprijină Domnul cu voi cu statul Lui în mijlocul oamenilor, așa cum este scris să lucreze Dumnezeu în zilele aceastea prin taina Lui de biserică de Nou Ierusalim coborâtă din cer pe pământ în duh de nuntă cerească, Mire și mireasă, Mire din cer, și popor mireasă împodobită pentru Mirele ei.

O, poporul Meu mireasă, stai în întâmpinarea darurilor cerești cu tine pe pământ, și să le lucrezi pe ele la vedere pentru cei ce vin să vadă și să înțeleagă că Eu sunt pe pământ cu voi și că voi sunteți născuți din Duhul, măi fiilor, și că nu mai sunteți din lume. Simțămintele voastre să le vegheați mereu, cu Mine să le vegheați, ca nu cumva ceva din cele din lume și din duhul ei să fie amestecate în ele, iar lucrarea simțămintelor voastre se vede bine, se vede și din cer, se vede și de pe pământ, și trebuie vegheate simțămintele voastre, ca să fie ele în Duhul, precum din Duhul sunteți și născuți. Vă voi învăța pe voi o și mai mare lucrare a Duhului de la unii la alții, ca să ne pricepem tot mai desăvârșit să biruim lumea și duhul ei când se încearcă cu fața lor în simțămintele văzute și nevăzute ale celor ce sunt un duh cu Dumnezeu, căci statul Meu cu voi e tot o școală mereu, e tot o învățătură și o lucrare, și așa vom

birui pe cele ce trec, și așa vom zidi pe cele ce rămân. Amin.

Mă port acum după cei ce au stat adunați aici, la izvor, cu sărbătoare de Duh Sfânt, și le spun lor că toată grăirea Mea cu voi după ce am strâns masa de serbare, e duh de învățătură și pentru ei grăirea Mea cu voi. Taina nașterii din nou a omului poate fi pătrunsă numai cu ajutorul Duhului Sfânt, Care îl învață pe om, dar sunt mulți pe pământ care se taie în cuvântul Meu ca într-o sabie când ei dau să ia fără de veghetori din el și să facă peste ei lucrare a cuvântului rostit de Mine spre lucrarea lui. Aceștia să învețe mai întâi să se teamă de Dumnezeu, și să nu facă din cuvântul Meu sabie care să-i taie, neștiind ei taina cea ascunsă sub cuvântul cel rostit de Dumnezeu, că mulți din cei ce iau cuvântul Meu revărsat aici se cred apoi prooroci și vindecători și împărțitori de daruri și apostoli mergători din loc în loc, dar ca să se teamă să ia lucrul cel neîmpărțit lor, aceasta nu fac ei. Nu pot Eu să fac ceva din cer prin cei ce se cred a fi ceva după ce aud ei cuvântul Meu cel spus spre lucrarea lui cea tainică, căci proorocii și apostolii scriși în Scripturi cu lucrarea lui Dumnezeu prin ei n-au fost din cei ce au dorit să aibă și să împartă oamenilor daruri cerești, ci dădeau să fugă după ce Eu îi strigam spre tainele și lucrările Duhului, iar Eu, Domnul, îi așezam apoi pe ei sub crucea lucrărilor Mele cu mers sub cruce, și numai de cei cu duhul smerit și cu inima blândă, numai de aceia Mă apropiam când alegeam pentru cer lucrători, și apoi îi curățam de ale lor și îi sfințeam pe ei, căci cele de lucrat pentru Dumnezeu sunt cele sfinte și cele ce sfințesc pe om, precum cuvântul Meu este sfânt și sfințește când găsește unde să se așeze cu priiciune pentru el și să stea la lucrul lui pentru facerea omului nou, om născut din Duhul.

Le mai spun celor ce au fost adunați la sărbătoare, le spun să nu uite de ei, căci dacă uită de ei, uită și de Dumnezeu și uită de toate câte El arată să fie lucrate, iar cel ce își uită de el însuși, acela nu are grijă de ființa lui cea așezată bine în voile lui Dumnezeu.

O, luați aminte la voi după ce învățați de la Mine viața! Viața trebuie vegheată ca să poată ea să se facă iubire pentru Dumnezeu în voi. Toată viața unui om sfânt trebuie să fie ea iubire pentru Dumnezeu. Zadarnic dai să te vadă omul cu cele ieșite și lucrate din tine, căci iubirea pentru Dumnezeu are fața smerită, are taină de înțelepciune, are patrie cerul, unde ea își strânge avutul ei. V-am învățat acum la sărbătoare și v-am spus: fiți frumoși și cereți pe Dumnezeu în voi, și nu cereți pentru voi, căci patria fiilor lui Dumnezeu este cerul, nu este pământul, nu este omul. O, fiți frumoși, fiți cerești pe pământ, fiți pentru cer frumoși! Aceasta este frumusețea celor sfinți și patria lor cea plină de frumusețe din cer, că mulți și-au făcut pe pământ patrie și au văzut apoi că nu este a lor și că numai cerul poate să fie patrie celor ce vor avea patrie. Amin.

Iar acum avem oaspeți cerești la masă de cuvânt pe împărății creștini Constantin și Elena, mama împăratului, iar ei grăiesc așa:

— **N**umai cerul le poate fi patrie tuturor celor ce vor să-și facă și să aibă patrie, o, Doamne, o, Mire cu mireasă! Grăim cu Tine înaintea poporului Tău mireasă și ne mărturisim viața, pe cea pământească și pe cea duhovnicească, Doamne. Noi am lucrat pentru noi patrie pe pământ și ne-am pus numele peste ea și am biruit puteri și împărății și pământuri și le-am luat sub stăpânire, căci eram împărați, dar aveam în noi un dor tainic și nestăvilat, ca o furtună care răvășește un ținut tainic și se aude apoi de el, și s-a aprins în noi dorul cel mare pentru mărturisirea Ta și am trecut de la moarte la viață, de la pământ la cer, de la cele

pământești la cele cerești și am dat să-Ți facem loc pe pământ pentru lucrarea adevărului Tău, Doamne, căci cei îngâmfați dădeau să Te defaime atunci, și am căutat noi cumva, cu puterea ce-o aveam ca împărați, și am rupt piedica celor ce credeau în Tine, Unul Dumnezeu, și am dat loc legilor și adevărilor Tale prin cei sfinți pe pământ atunci, strângându-i și dându-le înputernicire împăratească pentru ca să limpezească ei calea creștinească pentru oameni pe pământ.

O, am stat înfiorați în sala de serbare de Duh Sfânt cu poporul cel adunat în jurul ucenicilor Tăi cei de acum. Ca niște fii de împărați Ți-au slujit și Ți-au pregătit așternut ca să vii din cer cu ai Tăi și ca să se adune de pe pământ popor la izvorul Tău de cuvânt, Doamne. Patria Ta este cerul, și ne-ai dat și nouă loc în ea apoi, după ce noi am dat loc larg împărăției Tale pe pământ pentru cei sfinți ai ei și pentru cei ce se nasc apoi pentru ea prin duhul sfinților Tăi mărturisitori, și care prin mărturisirea lor Îl vestesc pe Dumnezeu, născând fii pentru cer. Toate cele pe pământ zidite rămân pe pământ și cad, și acestea mărturisesc omul, dar cele cerește zidite merg în cer și sunt și mărturisesc ele pe Dumnezeu, iar nouă, deși am fost împărați pe pământ, nu ne-a rămas ca patrie zidită, decât cerul și cele de noi economisite în cer, unde molia și rugina nu se cunosc a fi.

O, mare este taina Ta cu poporul Tău ucenic azi, Doamne! Privim înfiorați frumusețea cerească, pe care o ții în taină, frumusețea locurilor Tale de azi cu poporul cuvântului Tău, Doamne, căci cele din cer și cele de pe pământ se încununează aici unele pe altele și sunt acoperite sub nor de taină, și iată, cei din cer pășesc cu sfială cerească aici și privesc înfiorați lucrarea Ta, căci ai aici taina celei de-a doua veniri a Ta pe pământ, Doamne. Ai venit și ai așezat la loc biserica Ta. Mire și mireasă stai Tu aici cu poporul Tău mireasă. Nu avem în cer bucuria pe care o avem când venim cu Tine aici, la izvorul venirii Tale pe pământ cu sfinții Tăi, Doamne. E strâmt cerul pentru Tine când ai atâta dor să vii și să fii pe pământ, căci Tu ai scris „*cer nou și pământ nou*”, nu numai cer ai scris, iar facerea Ta este cerul și pământul, unul altuia slujind, așa cum și la început ai lucrat pentru om. Slavă venirii Tale cu sfinții pe pământ, și voim să-Ți fim de folos pentru așezarea la locul ei și pe temelia ei cea nouă și înnoită prin cuvânt a împărăției Tale celei de sus pe pământ, o, Doamne Împărat. Amin.

— **M**ă bucur cu voi, o, sfinți ai Mei iubiți, când vin cu voi în mijlocul poporului Meu ucenic, și Mă bucur de bucuria voastră ca Unul Care pot să vă arăt împărăția Mea pe care o zidesc pe pământ ca să rămână ea cu moșteni în ea, căci Eu altfel zidesc, ca Dumnezeu zidesc, și aduc din cer împărăția Mea cu omul și așa zidesc la ea. Amin.

Te las spre odihnă cu duhul și cu trupul, poporul Meu ucenic. Am petrecut zi de nuntă, fiilor. La nunta de pe pământ se cântă, se joacă, se bea și se mănâncă, dar la nunta Mea cu voi sunt altfel acestea și iau unele din altele; cele din cer iau de pe masă de la voi, iar cele de la voi iau din cer, și masa este cerească acolo unde cerul se amestecă în toate cu mireasma lui, cu gustul lui.

Vă îmbrac acum în duhul puterilor sfinte ca să rămâneți așa pentru toată truda voastră câtă o puneți mereu în toate câte se fac ca să fie aici cu voi, fiilor. O, M-a durut că ați fost apăsați de vreme cu ploaie multă, dar v-am dat cald și dulce și răcoare și soare la sărbătoare, căci ați cerut plângând unii din voi, și pentru slava sărbătorii ați cerut. Am de pus învățătură peste voi, fiilor. Am de lucrat peste mulți facere din cer tot mai multă, ca să fie din cer cei ce vor cu Mine și cu voi, căci de pe

pământ este altfel omul, iar Eu voiesc să vă fie vouă ușor cu omul, și nu greu, măi fiilor, iar omul se lasă greu spre făcut.

Legătura dintre Mine și poporul Meu sunteți voi, copii așezați la veghe pentru Mine și pentru poporul Meu! Să învețe bine aceasta toți cei care vor să învețe, căci nu Eu să iau de la om și să fac, ci omul trebuie să ia de la Mine și să facă de la Mine, și nu de la el, căci între Mine și Tatăl așa este, iar altfel dac-ar fi, toate s-ar clătina și ar cădea. Nimic de pe pământ, ci numai din cer să ia de lucru cei ce dau să lucreze, căci Domnul stă deasupra a toate și este Împăratul Cel mare. Amin.

V-am învățat, fiilor, și vă voi mai învăța mult, căci vine sărbătoarea sfinților și sărbătoarea trâmbiței Mele Verginica în sărbătoarea lor. În duminica întâia după Rusalii stă așezată sărbătoarea sfinților și a zilei lor de serbare, și Eu vin la voi cu ei și ne vom împărți unii altora și vom lua, iar până atunci Eu, Domnul, vă spun vouă: Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

21 mai/3 iunie 2012

Duminica întâia după Rusalii, a tuturor sfinților

Veghe sfântă pentru paza simțămintelor. Cine vine să fie cu taina acestui popor, acela să se dea Domnului spre facere. Îndemn la stăruință cu rugăciune. Omului îi trebuie povață, nu mângâiere.

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește venind și preaslăvind-Se în sfatul sfinților Săi, și fericit este poporul care cunoaște venirea Sa și adevărul Său în adunarea sfinților Săi! Amin.

Pace ție, popor al cuvântului Meu, martor al Meu pe pământ, precum Eu, Domnul, sunt martor credincios în cer în adunare de sfinți, și fericit ești tu, care cunoști cuvântul venirii Mele, glasul Meu, care vine cu norii deasupra ta și te mărturisește al Meu! Sunt cu adunare de sfinți la masă cu tine, că e ziua cea de pomenire bisericească în cer și pe pământ a tot numărul lor. În mijlocul lor stă sărbătorită în ziua aceasta trâmbița Mea Verginica, fluierașul prin Care Eu, Domnul, Mi-am făcut auzit glasul pe pământ vreme de douăzeci și cinci de ani ca să-Mi adun o mână de popor și să-l călăuzesc spre credință în venirea Mea cuvânt pe pământ prin glas de trâmbiță, și am stat la masă de cuvânt cu acest popor, care Mi-a fost și Îmi este martor pe pământ, precum Eu pentru el sunt martor credincios în cer.

Cete-cete se așează oștirile de sfinți pentru sărbătoarea lor cu Mine aici, în grădinile Mele cu tine, poporul Meu de la izvor, căci Eu în mijlocul tău Îmi am cursul izvorului Meu de cuvânt. Stau sfinții și privesc cum Eu te hrănesc și te cresc, veghind pentru tine din cer și până pe pământ. Se uită trâmbița Mea Verginica la slava Mea din mijlocul tău, pe care Eu am profețit-o prin gura ei și am promis-o că va veni. E zi de învățatură sfântă peste tine, și din masa Mea cu tine iau mulți și se hrănesc și cresc cu credința și cu viața, căci cuvântul Meu are viață în el pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu între oameni pe pământ, precum este scris.

Hrănesc mulțimi din râul Meu de cuvânt de peste tine, poporul Meu, căci Eu așa am profețit prin trâmbița Mea, iar acum începem grăirea cu adunare de sfinți și ne hrănim cu hrană de cuvânt. Cetele de sfinți se apleacă și dau întâietate trâmbiței Mele cu ziua ei de sărbătoare de naștere a ei pe pământ, căci ea s-a născut pe pământ în ziua duminicii tuturor sfinților Mei, iar ei văd acum rodul Meu prin ea și se apleacă sfioși lucrării Mele de azi cuvânt peste pământ.

Hai, Verginico, iată rodul pentru care am trudit! Aveam nevoie de fii cu credință mare în ei pentru ca să aducem și ca

să vedem împlinirile cele vestite de pe vremea lucrului Meu cu tine că vor veni văzute și purtate peste pământ, dar atât de tainic lucrând ele ca să se întregească toată împlinirea lor cea de sus! Eu, Domnul, grăiesc cu tine, și tu cu Mine în ziua ta între sfinți, iar sfinții privesc și se hrănesc cu slava Mea și a ta în mijlocul poporului Meu cel de azi, rod al cuvântului Meu, pe care cu tine l-am așezat pe pământ și am întocmit apoi cartea sa. Amin.

O adevărat ești, Doamne, întru făgăduințele Tale prin cuvântul gurii Tale în vremea trupului meu cu Tine pe pământ! Mila și adevărul merg înaintea feței Tale, și fericit este poporul care știe să Te primească acum cu venirea Ta, căci el umblă întru lumina feței Tale, Doamne, și întru numele Tău de-a pururi se bucură, și întru dreptatea Ta cea de sus își ridică inimile lor. Slavă Ție pentru mila Ta de mine, pentru rodul Tău de pe urma mersului meu cu Tine pe pământ! Necăjită sunt pentru toți cei care n-au putut pentru Tine mai mult dintre cei de la începutul Tău cu trâmbițarea Ta prin mine, dar fericită sunt întru rodul cel ieșit acum, căci am avut spre păstrare și spre creștere pe fiii cei astăzi credincioși, care ne-au purtat și ne-au împărțit apoi și ne-au adus și ne aduc rodul cel de azi, Doamne. Se adună sfinții în sărbători în jurul agoniselii Tale de azi și în jurul hranei de pe masă cu poporul Tău, și e mare slava Ta din mijlocul lui, și pe cât e de mare, pe atât de tainică este ea, o, Bunul meu și al lor Învățător și Dumnezeu!

Te cuprind în taina mea cea de sus dintre sfinți, popor al Domnului! Ești rodul trudei Lui prin mersul meu cu El în vremea trupului meu cel plin de suferință pentru nașterea unui popor. Târziu a rodit suferința mea, iar acum s-a făcut ea slavă în cer, și din cer și până pe pământ este acum rodul ei.

V-ați adunat în ziua mea de serbare între sfinți și-mi aduceți cântare și sărbătoare, fiilor credincioși. Toate cetele de sfinți tresaltă cu duhul și iau din slava și din bucuria zilei și se hrănesc din cer și până pe pământ. Mi-a dat Domnul trâmbița să vă cânt din ea. Vă cânt celor din cer credința voastră, căci sunteți mai fericiți decât ei și decât toți cei care L-au văzut pe Domnul. Vă cânt pe voi, cei ce ați crezut făgăduințelor Domnului făcute poporului cel de la începutul meu cu Domnul pe pământ, căci m-a pregătit de micuță pentru trâmbițarea Lui, iar la plinirea vremii cea pentru trâmbițare a trâmbițat prin mine Domnul și a rostit făgăduințele cele pentru vremea de acum, când voi stați înaintea Lui și a sfinților Lui și luați și împărțiți pe Domnul.

S-a strâns la izvor popor de peste tot în ziua de Rusalii și au fost hrăniți de sus, și a spus Domnul apoi că are de pus învățatură pe masă la voi, pentru voi și pentru toți cei ce se strâng pe lângă voi în sărbători la izvor. Le trebuie învățatură, mereu le trebuie, și mereu trebuie s-o așeze peste ei cei ce aud din cer sfatul și voia Domnului peste ei. Lucrarea Duhului de la unii la alții, aceasta trebuie să se arate cu lucrare între frați, căci Domnul v-a spus vouă să vegheați cu veghe sfântă pentru lucrarea simțămintelor voastre, ca nu cumva ceva din duhul lumii și din apucăturile lui să se amestece în simțămintele voastre. Am luat aminte când Domnul v-a spus că se vede bine din cer și de pe pământ lucrarea simțămintelor voastre, și trebuie vegheate mereu și mult, ca să fie ele în Duhul, măi fiilor.

Voi, cei care stați înaintea poporului Domnului pentru creșterea lui, pentru tot lucrul lui lângă Domnul, vegheați, fiilor, și împărțiți veghea și povățuiți-i pe toți să stea sub veghe cu simțămintele lor, căci lumea este duh rău și dă să se strecoare cu fața ei în purtarea cea dinăuntru și cea din afară a celor

credincioși venirii Domnului cuvânt pe pământ la poporul agonisit de El acum, căci cele ce se văd sunt cortina care acoperă pe Domnul în taină și sunt despărțire între Dumnezeu și om cele ce se văd. O, nu e bună voia liberă. Nimeni să n-o iubească și nici să n-o caute, că e lucru fără binecuvântare de sus voia de sine, și trebuie mereu veghe sfântă pentru cei ce au ales calea vieții cea de sus, ca să fie ea tot o dragoste pentru Dumnezeu în om.

Mă privesc sfinții cum vă învăț, că Domnul are nevoie de popor sfânt și curat de duhul lumii și de cel al trupului și de cel al diavolului prin aluatul semeției inimii, căci omul dă să se înalțe cu părerea și apoi cu inima, și își arată aceasta apoi prin lucrarea minții lui. Paza cea sfântă pentru simțăminte aduce rodul cel bun, dar cu Domnul trebuie vegheat pentru aceasta, căci El știe ce nu este bun și de lepădat, știe ce este de aruncat din cămarile inimilor voastre și ale purtării voastre laolaltă frați.

E zi de învățătură adâncă pentru Duhul Domnului în voi și în purtările voastre frățesti, căci mai bună este purtarea cea duhovnicească decât frăția dintre voi, măi fiilor. Duhovnicia vă crește, iar frăția trebuie să trăiască prin cele duhovnicești dintre voi, căci toate ca în cer trebuie să se vadă că au venit și că s-au așezat peste voi.

Sunteți mai puțini adunați acum. Stați, dar, la masă duhovnicească și umpleți-vă de bucuria de a vă da unul altuia leacuri duhovnicești pentru fața Domnului între frate și frate, căci Domnul este din cer, fiilor, și pe El trebuie să-L aveți ființă în voi și purtare între voi, și purtători de Dumnezeu să fiți voi așa. E mult de mărunțit pentru toate cele bune în voi și pentru cele mai puțin bune, și trebuie sortare mereu pentru acestea, numai să iubiți voi să se lucreze la ființa voastră și la facerea ei după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, o, fii și fiice. Se uită sfinții la mine cum grăiesc și cum lucrez de mărunț cuvânt pentru ca să umble el la inimile voastre și la asemănarea dintre voi și Domnul, și le dau lor acum să spună simțămintele lor, măi fiilor. Amin.

— O, trâmbiță veghetoare, mult a lucrat Domnul prin tine pe pământ cuvântul Său de facere peste om, iar lucrul tău în cer acum seamănă cu al Lui. Ne minunăm de lucrarea făcerii omului cel născut de sus! Cei născuți din Duhul găsesc strâmtorare pentru ei pe pământ, dar noi, cei din cer, ascultăm mereu înfiorați deslușirea Scripturilor celor născuți din Duhul și care-L țin pe Domnul pe pământ cu fața Sa în ei.

O, Doamne, mare este învățătura Ta, și cu de-amănuntul, Doamne, este ea! Ai venit pe pământ cu lucrarea făcerii omului și ai fii destoinici, prin care treci și așezi facere din cer peste cei ce Te aleg de viață a lor. E mare între noi statul trâmbiței Tale, care a încununat cu venirea ei la cer comoara Ta, așezată în vase de lut pe pământ, și din care Tu aduni pentru cer prin slăvirea Ta cea multă în lucrarea celor credincioși ai Tăi.

O, ce mare lucrare de taină vedem că lucrezi Tu în zilele acestea cu ucenicii Tăi de azi ai cuvântului Tău, Doamne! Stau proorocii și apostolii privind și așteptând fericirea la care Tu lucrezi pentru sfinți în zilele acestea de apoi, și despre care este scris în Scripturi împlinire mare, o, Doamne! Tot cerul ascultă Evanghelia Ta când se citește pe pământ și toți sfinții văd cum ea se face facere a omului în poporul cuvântului Tău. O, Te doare că nu vezi facere a omului în biserica din lume, unde Tu trebuia să încapi și să Te împarți cu facerea Ta, dar acolo nu ai prin cine să fii, căci altceva se lucrează acolo și nu sunt de-ai Tăi! Ești necăjit și fără de putere prin aceia, care s-au ascuns

sub numele Tău ca să se pitească cu ale lor și să fie crezuți ai Tăi de către toți cei ce nu învață din cer, din gura Ta, Doamne, dar ești fericit că poți să împarți cu amănuntul învățătura Ta de viață între fiii poporului cuvântului Tău cel de azi. Nu mai e bucurie ca a Ta când vezi cum crești în ei și cum se veghează peste ei pentru ființa Ta în ei, iar plata căutării lor cu Tine e mare, Doamne. Sărbătorim cu bucurie ziua aceasta pentru adunarea noastră și Te binecuvântăm pentru ea și pentru bucuria ce ne-o dai în ziua noastră de serbare în sobor în mijlocul poporului cuvântului Tău, în sfatul Tău cu ei și cu noi, o, Doamne. Amin.

— I n adunare sfântă petrec cu voi și pentru voi aici, în ziua aceasta, la izvorul Meu de cuvânt, iar poporul Meu ucenic ne este gazdă nouă, celor din cer, o, sfinți iubiți ai Mei! Iată, așa Îmi cresc Eu poporul, și nu-Mi ajunge timpul pentru câte am de lucrat la viața lui, la facerea lui, și nici lui nu-i ajunge, că mult e de lucrat pentru mersul Meu cel de azi pe pământ, și mult trebuie să-Mi am grijă de poporul Meu ucenic, și tot așa și el, mult trebuie să lucreze. Căutăm să le împăcăm pe toate, dar timpul ne strânge, iar Eu, Domnul, voi ține seama de aceasta în ziua răsplătirii.

E zi de învățătură, și împart la începutul și la sfârșitul zilei hrană pentru azi peste cei ce s-au strâns la masă de cuvânt, căci trebuie cu de-amănuntul umblat mereu la toate ale Mele peste voi, o, fii și fiice ale creșterii cea de sus. Dar în ziua aceasta de cumpănă pentru soarta neamului român, cereți voi de lângă Mine și cu Mine, cereți cu Mine la Tatăl și la sfinți și la toate puterile cerești să pună mijlocire și duh din cer în inima și în mintea fiilor acestui neam, ca să se îndrepte ei spre alegere bună după voia lui Dumnezeu pentru cârmuitorii care vor fi aleși, căci neamul român e în vreme cu ceață, fiilor, și îi trebuie insuflare din cer. Să cerem Tatălui duh din cer și pentru cei din acest ținut, ca să fie ales la cârmă cel cu duhul bun, căci este nevoie de bine, măi fiilor. Eu, Domnul, voiesc să se destrame ceața și perdeaua ei cea trasă peste fața neamului român, căci neamul român este în cumpănă, fiilor.

Vom așeza apoi în carte toată învățătura de azi, dar voi, cei ce-Mi sunteți Mie de veghe peste poporul Meu, puneți, fiilor, la masă Duhul Meu lucrător prin voi și dați vlagă duhovnicească celor ce iau ca să învețe. Umblați la lucrarea simțămintelor lor, măi fiilor, și umblați așa cum Eu umblu, cunoscând pe cele ale lor, fie că se văd, fie că nu se văd. Cine vine să fie cu taina acestui popor, acela să se dea Domnului spre facere, iar de altceva nu trebuie să vină nimeni între cei ce vin să fie ai Mei, iar dacă altfel vin, aceia să învețe să se teamă de Dumnezeu, Cel ce stă acoperit în taină și veghează în mijlocul acestui popor și izvor. Amin.

Mergi, poporul Meu, și spune-ți și tu cu ochii bine deschiși voința ta pentru cârmuitorii care se vor alege peste oameni în ziua aceasta, și vino apoi la masa Mea și la învățătura Mea și la slava Mea cu sfinții Mei la masă cu tine, și vom așeza apoi în carte toată învățătura cea din ziua aceasta. Pace ție, fiule!

Pace vouă, măi fiilor! Stați cu învățătura Mea, și afară să nu ieșiți din ea, că afară e duhul minciunii, fiilor, e duhul lumii și fiii lui, iar voi sunteți fiii Duhului Meu, fiii lui Dumnezeu!

Să fie pace între voi și Mine, între Mine și voi, fiilor! Să fie Domnul Învățătorul și Povățuitorul Cel pentru voi în acest timp al Meu cu voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

*

Si dacă am petrecut de sus și de jos împreună ziua de serbare a sfinților toți laolaltă, așezăm în carte partea care mai este de așezat în ziua aceasta, căci Eu, Domnul, trebuie să așez învățătură și apoi binecuvântare pentru fapta învățaturii, fiindcă orânduiala cea pentru post trebuie frumos așezată ca să poată ea pentru Dumnezeu, fiilor.

Se începe acum vremea postului cel de treizeci de zile în acest an pentru întâmpinarea sărbătorii sfinților Mei apostoli și învățători ai oamenilor, prin trimiterea Mea de peste ei ca să-L semene ei în oameni pe Dumnezeu-Fiul, după ce Eu M-am așezat iarăși lângă Tatăl. Duhul Domnului a suflat la începutul bisericii Mele pe pământ și a așezat prin părinții cei sfinți atunci voia Domnului și orânduiala cea peste biserică pentru vremi de post și vremi de sărbători și toate cele dintre vremile acestea, iar acum suntem la început de vreme de post, și-ți dau ție învățătură cu îndemn, ca să fie scrise acestea și să ia din ele cei ce Mă găsesc în cartea Mea cea de azi când ei caută în ea, și apoi îți dau binecuvântare și putere și iubire multă îți dau pentru voia Mea cu tine, popor al cuvântului Meu. Tu ești propteaua Mea, căci pe tine Mă sprijin Eu cu voia Mea, iar vremea cea cu post are nevoie de stăruință cu rugăciune pentru ea, căci din dreapta și din stânga deodată trebuie să lucreze această putere, și mai ales trebuie frățește încheșată această lucrare, ca să aibă ea putere multă prin taina ei, căci toate sunt duh, și apoi faptă, fiilor.

O, măi fiilor, dacă omul ar mânca numai cât i-ar trebui trupului și nu cât îi trebuie poștei trupului, care se face foame în trup, o, ar fi atunci altfel cu omul! Când omul se obișnuiește cu deasă mâncare el își înfometează trupul și și-l obosește de prea mult lucru pe care i-l dă pentru facerea mâncării, căci mâncarea cea gătită de om pentru gustul poștei și al limbii lui nu este prielnică zidirii trupului lui, căci iarăși este ea gătită de partea cea dinăuntru a firii trupului, după trebuința lucrării pe care o are el înăuntrul lui pentru mersul celor dinăuntrul lui, căci Dumnezeu a făcut minunat facerea trupului omului.

O, fiilor, pe toate cele de la Dumnezeu așezate voi să le iubiți ca pe niște învățători ai binelui vostru aici și pe vecii apoi. Iubiți postul, măi fiilor, căci fiii lumii nu-l iubesc, și nici cei ce nu au ce mânca nu-l iubesc și nu postesc aceștia nici cât postitorii cei care nu calcă peste orânduiala cea întreagă așezată peste ființa bisericii ca să fie ținută ea apoi. Cel ce iubește postul, acela iubește ascultarea și iubește sănătatea, căci sănătatea vine de la legea ascultării cea pentru ea. Sunt mai cerești cei ce postesc cu sufletul și cu trupul și cu duhul, căci acestea trei trebuie să trăiască în pace și într-o una lucrare a lor în toate câte le este împărțită lucrarea, așa precum Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt Una sunt și una lucrare au, că nu poate fi dezbinare întru această Treime. O, tot așa trebuie să facă și zidirea trupului omului lucrarea sa, măi fiilor, și trebuie voință și îndemn și învățătură și dragoste mare ca să poată trupul așa, iar duhul frăției sfinte hrănește frații cei laolaltă cu roadele Duhului Sfânt, care se fac hrană cu putere întru cele ale trupului omului cel dinăuntru, și poate trupul pentru legea lui cea de la Dumnezeu zidită pentru el.

Acum așez cuvânt de binecuvântare cu putere pentru începutul și pentru mersul cel ceresc al vremii postului cu voi, fiilor. În acest timp voi să gustați din plin gustul rugăciunii, și prin care voi să cereți de la Dumnezeu cu zile de post voia Sa pe pământ și peste oameni așa cum cereți pentru voi, măi fiilor, căci suntem în mijlocul facerii lui Dumnezeu, și în care este așezată și lumea cu toți fiii ei, care nu-L iubesc pe Dumnezeu, ci iubesc duhul și faptele întunericului acestui veac, veacul

lumii. Voi însă sunteți pe pământ cu veacul lui Dumnezeu și aveți puterea de la Dumnezeu asupra veacului lumii ca să-l supuneți sub voi precum Eu l-am supus, numai să știți voi să nu ieșiți din Domnul, măi fiilor, căci duhul lumii suflă peste tot cu grăirea lui. O, câtă veghe trează și mult lucrătoare trebuie pentru aceasta, iar Eu vă rog pe voi și vă învăț cu nădejde: vegheați unii peste alții cu multă vedere, cu ochi mari să vegheați și să vă ajutați spre voia Mea în voi și să vă pedepsiți unii altora ieșirea din voia Mea când ea s-ar ivi cumva, căci cei ce au fost luminați și au gustat învierea cea de la Mine, e cu neputință să mai fie moarte peste ei, ca nu cumva Eu, Domnul, să fiu ridicat iarăși pe cruce prin fiecare păcat săvârșit de cei ce-și pun viața lângă viața Mea înaintea Tatălui ca să fim frați.

O, nu este frumos la chip și la fire și la faptă, nu este frumos prin acestea cel care nu iubește să stea în toată așezarea pusă de Dumnezeu ca să fie peste om. Măcar râvnă și dor să aibă omul, căci acestea îl mână spre dragoste cu facere pentru cele ale voii lui Dumnezeu în om. Așa cum v-am povățuit în ziua aceasta prin fiii cei înzestrați cu învățătură de viață peste voi, Eu, Domnul, întăresc și spun: nu este frumos cel ce nu-și pune viața lângă viața Mea ca să fie el plin de iubirea Mea în el, iubire care nu vatămă și nu se vatămă pe sine, căci iubirea nu stă în sfat cu judecata, ci fiecare din acestea trag la ale lor, și se trage omul ori în cele din Dumnezeu, ori în cele din fire lipsite de Dumnezeu în om.

Iarăși încă vă mai învăț, fiilor, să vă feriți să socotiți voi după simțirea minții voastre pe cele lucrate și grăite de cei cu lucrarea veghii peste mersul lucrării Mele și al poporului cel ascultător pe cale și cel neascultător, căci tainic sunt Eu și tainic lucrez prin ei pentru așezarea sau pentru descurcarea a toate câte sunt de așezat sau de descurcat, după ce cei mai puțin așezați încurcă de la mijloc sau de la margini pe cele ce după voia lor și după dorința lor le lucrează ei pe ale lor în locul celor ce așteaptă să fie ca Dumnezeu sau de la Dumnezeu lucrate, adică după voia Domnului, fiilor. O, duhul rău caută să vă facă rost de vină și vă împinge să vă folosiți mintea voastră, dar puține minți au primit forma cea de sus ca să fie ele de sus apoi, și mulți au rămas cu minte făcută de ei, și cu socoteala ei la fel, și se naște nepotrivire între duhul cel de sus și mintea cea de jos a omului învățat să ia de jos așa cum are la îndemână el să ia. Omul e deprins să-și ascundă faptele lui cele la întuneric lucrate, și este deprins să se teamă apoi, iar ca să scape de această împotmolire trebuie să caute să nu scape de Dumnezeu nici o clipă, căci Cain a gândit o clipă că a scăpat de sub ochiul lui Dumnezeu, dar l-a cuprins apoi numaidecât frica și a fugit să stea ascuns cu fapta sa, dar Domnul a ieșit în fața fugarului ca să-l miluiască cu lumină, iar Cain era ascuns de frică și fugea. Atunci Domnul l-a lăsat pe el așa cum și-a voit el, dar i-a spus lui că fapta nu i s-a putut ascunde ca să nu strige ea la Domnul împotriva lui. Această Scriptură este de mare învățătură pentru cei ce vin să învețe viața cu Dumnezeu și cu lumina lui Dumnezeu, și numai așa să lucreze apoi cei ce se alipesc să umble cu Domnul pe calea acestui cuvânt al gurii Lui peste cei credincioși Lui. Se cunoaște din față cel ce se pitește, iar Domnul îl lasă în greșeala lui pe cel ce-și păstrează în ascuns greșeala, și Se trage Domnul din calea lui, că e mare Domnul și nu Se pune cu omul mic și neputincios, care stă așa, necăutând el la Dumnezeu să fie și să știe și să poată.

Se nasc oameni din oameni și-și iau formă rea în vremea creșterii, iar dacă Îl află ei pe Dumnezeu, nu știu aceștia să se lase în mâna Lui când dau ei să vină și să înțeleagă mersul pe cale cu Dumnezeu. Trebuie povață pentru viață, și apoi trebuie

multă povață, iar altfel se face omul trădare lui însuși și se face slab de înger, slab de tot, de vreme ce nu-i lasă îngerului lucrare ca să poată pentru el.

Vai celui ce se bizuie pe om, căci omul este carne și fire și-și face unul altuia rău prin acestea! Omul trebuie să fie călăuzit de Duhul lui Dumnezeu și să se bizuie pe ajutorul cel din cer, că nu-i trebuie lui mângâiere, ci povață și lucrarea ei îi trebuie omului, iar calea lui trebuie să-i fie spre cer, acolo unde Domnul veghează pentru om. Cel ce se ascunde de om, se ascunde de Dumnezeu, iar cel ce se ascunde de Dumnezeu este cel ce se vede cu toate ale lui și prin toate ale lui, așa cum Domnul Se mărturisește pe Sine prin toate câte se văd ale făcerii Lui și care poartă în ele taina lor și puterile cerești slujitoare lui Dumnezeu din cer și până pe pământ pentru viața oamenilor.

A fost frumos încununat duhul sărbătorilor sfinților Mei, căci voi ați lucrat cerește, fiilor lucrători ai duhului poporului Meu, ca să știe el cum să se dea și cum să stea înaintea Mea în toată lucrarea luminii. Cel ce-și păstrează lumina vieții în el, acela este frumos la chip din pricina luminii în care stă, dar cel ce-și trage pe deasupra vâl, acela se dovedește prin toate trăsăturile lui și se face greu și urât, căci duhul luminii nu are părtășie cu el, și e greu un așa om pentru cei din jurul lui.

O, poporul Meu, Eu, Domnul, îți spun mereu, și din cer și de pe pământ vă spun vouă: fiți frumoși, fiilor, căci cei frumoși iubesc lumina și se văd în lumină, precum cei urâți din pricina întunericului tras peste ei se văd cu el peste ființa lor. O, de-ar înțelege toți cei ce Mă caută prin acest cuvânt și cale a lui după om, de-ar înțelege ei căutarea Mea după ei, învățându-i pe ei cum să vină și cum să stea și cum să fie și cum să meargă ei pe calea aceasta, ca să le fie lor cu folos și nu cu pagubă! Fața Mea însă rămâne curată, căci Eu, Domnul, sunt lumina însăși, iar ea luminează și curățește întunericul și se desparte de el, căci lumina biruiește pe toți dușmanii strălucirii ei, care nu se pot uita la ea, precum omul nu poate privi cu ochii trupului lui văpaia luminii din soare, lumina care biruiește prin însăși strălucirea ei.

O, poporul Meu, învață carte sfântă și minte sfântă și lumină peste tine din adâncimea acestor cuvinte mari cu care-ți stau în cale ca să înțelegi calea Mea. Să ia din masa Mea cu tine cel ce iubește să fie viu și să găsească în Mine locul său! Apostoli ai iubirii de Dumnezeu să fiți voi, cei ce învățați de la Mine iubirea cea mai curată, cea mai blândă, cea mai senină, cea mai supusă duhului ei, fiilor.

Se apleacă sfinții toți înaintea măreției cuvântului Meu așezat pe masă la voi și în cartea sa ca să rămână el. Trâmbița Mea Verginica vă dorește pe voi fii ai înțelepciunii cea mereu învățată de sus prin Duhul Meu, prin venirea Mea cuvânt la voi, aici, fiilor.

O, aș vrea să putem mai mult pentru neamul român cu cele de sus puteri cerești, dar rătăcirea duhului acestui neam este mult sprijinită de duhul minciunii și de toate cele ce se văd și se fac de oameni. Trebuie multă stăruință, fiilor. Omul minciunii își face loc și nu se rușinează cu minciuna pe buze, căci înăuntrul lui stă dorul de sine, care-l călăuzește pe el spre nimic, și sunt vânduți duhului minciunii toți oamenii și nu-i poți smulge pe ei spre duhul vieții. Duh iubitor de oameni pun în voi ca să suferiți cu Mine și în Mine pe pământ pentru moartea cea de peste ei, fiilor.

Odihnă vă dau acum de sub duhul sărbătorii sfinților Mei, căci pentru slava Mea e trudă, e de trudit cu toate cele trei părți ale făcerii omului, fiilor. Acum vă alint și vă mângâi ca pe unii care Mă mângâiați când Eu vă pot spune vouă bucuria

și durerea Mea.

O, fiți frumoși, fiilor! Să se ia aceasta de la voi la toți cei care doresc să fie frumoși și să fie lumină precum Eu, Domnul, sunt, iar Eu sunt cu voi și vă dau chip ca al Meu, chipul cel frumos al Meu, cel la care omul nu poate privi cu privirea lui, cel pe care fiii întunericului nu și-l pot închipui.

Și acum, pace vouă, pace vouă, pace vouă, măi fiilor! Amin, amin, amin.

28 mai/10 iunie 2012

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Fără rugăciune vie nimeni nu ajunge la Dumnezeu. Suferința Domnului pentru neamul român.

Coborârea Domnului și găsește veghea veghind pentru coborârea Sa. Coborârea Domnului pe pământ cu vânt și Se așează cu el în cartea Sa cea de azi. Amin.

Intru la tine cuvânt, popor al cuvântului Meu, și se așează între Mine și tine cuvântul Meu, care veghează pentru viața ta cu Mine. Am găsit veghea veghind și am intrat la tine, căci suferința Mea este mare de la o grăire a Mea la alta în mijlocul tău.

Nu pot să-ți dau din gura Mea dacă nu pot cuvânta cuvântul Meu peste tine, fiule. Cea mai de sus grijă a ta este să fie dorul tău de Mine și de coborârea Mea cuvânt la tine, căci Eu te port în Duhul Meu între cei din cer și stau de-a dreapta Tatălui cu tine ca să nu pieri tu de la Dumnezeu. Trebuie să-ți întăresc statura ta cea de sus, măi poporul Meu. Stă duhul rău de veghe ca să vadă cumva lipsa Mea din mijlocul tău și ca să-și încerce lucrarea lui în lipsa Stăpânului tău de lângă tine. Trebuie să-ți întăresc credința ta în cuvântul Meu de peste tine, căci credința trebuie mereu hrănită ca să fie și ca să se facă ea apoi din tine rugăciune spre Mine, rugăciune vie, fiule, căci fără rugăciune vie nu ajunge nimeni la Dumnezeu, căci cine ar bate la ușa Mea dacă n-ar ști de ea sau dacă i-ar fi atât de bine pe pământ ca să nu mai aibă nevoie de Dumnezeu? Vai omului care uită să fie cu Dumnezeu și înaintea Sa să stea ziua și noaptea! Vai celui ce stă el în el, nefiind Eu umblarea lui, suflarea lui, lucrarea lui, iubirea lui, dorul lui, căci acela se învață fără Dumnezeu peste el și pierie în sine pic cu pic, spre bucuria duhului rău, care-l scoate de la Dumnezeu pe om.

E mare suferința Mea de la o coborâre a Mea la alta în mijlocul tău cuvânt de sprijin ție și de stat al Meu la lucru sfânt cu tine, poporul Meu. Mă uit mereu pe harta pomenirii sfinților Mei ca să pot găsi prilej să Mă așez cu tine la învățat și la vegheat peste viața ta. Dacă aș coborî mai mult, n-aș găsi mai multă bucurie, dar aș mai stinge din suferința Mea cea pentru grija de tine, că Mi-e mare această suferință și n-am ce să-i dau ca să sting durerea ei în Mine și în Tatăl pentru viața ta. Aveam cândva pe poporul Israel, prin care am dat să Mă slăvesc în mijlocul neamurilor de pe pământ cu semne și cu minuni și cu glas de prooroc, ca să stau la cârma lui prin timp și ca să Mă fac cunoscut Dumnezeu adevărat în fața celor ce-și făceau ei dumnezei și se închinau lor, căci omul are nevoie de nădejde, de sprijin și de cale sub picioarele lui.

Mai înainte să fie omul, a fost Dumnezeu, și-i spun aceasta omului spre judecata slujirii lui la tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu. Dacă omul nu Mă descoperă pe deplin ca să Mă urmeze apoi cu temere de Dumnezeu în el pentru pașii vieții lui pe pământ, el cade atunci din taina vieții și-și caută un Dumnezeu. M-am arătat omului pe pământ Dumnezeu adevărat încă de la facerea omului. M-am arătat apoi prin toate

câte înseamnă Dumnezeu și puterile cerești lucrătoare pentru El în vremea când am înnoit neamul oamenilor, care se abătuse cu totul dinaintea Mea, și pe care l-am trecut prin apă la pieirea lui de pe pământ, și s-a scris aceasta în vremea lui Noe, care a fost omul cel credincios, omul lui Dumnezeu prin credință și prin ascultare când nimeni nu mai căuta cu Dumnezeu. M-am arătat prin Moise apoi ca să Mă vestesc neamurilor Dumnezeu lui Avraam, al lui Isaac și al lui Israel, căci am scos dintre slujitorii la idoli pe Israel ca să-i dau lui țara cea promisă părinților lui, iar dacă Eu n-am putut să fiu mult și tot mult mereu cu cuvântul Meu în mijlocul lui, el s-a întors de la Mine spre duhul trufiei, care aduce frații unul împotriva altuia din pricina dorului de dreptate și de mărire, și iată, vai omului care nu învață ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, sau ce trebuie să fie Dumnezeu și ce trebuie să fie omul!

M-a părăsit poporul Israel tot mai mult, chiar dacă el se fălea cu numele lui Dumnezeu peste el, căci cel ce merge fără călăuză pe cale, Mă părăsește. Am ieșit apoi arătat oamenilor după ce am ieșit din apa Iordanului și de sub mâna lui Ioan, proorocul cel mare, care M-a botezat cu apă ca să Mă numească Tatăl atunci Fiul Său Cel iubit, întru Care a binevoit El pe pământ ca și în cer, după ce venisem din cer de la Tatăl și M-am așezat în pânțele Fecioarei ca să Mă nasc și să cresc și să Mă arăt apoi la apa Iordanului smerit sub mâna celui ce M-a scos din apă cu numele de Mielul lui Dumnezeu, Care a venit pe pământ ca să spele păcatele lumii și M-am arătat atunci Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, coborât pe pământ între oameni.

O, măi poporul Meu, stau cuvânt în mijlocul tău și Mă arăt grăind cu Ioan, ca să auzi tu grăirea Mea cu el, ca să înveți de la Mine și de la el ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă omul, și apoi să înțelegi tu și toți cei ce iau de la tine statul Meu cu tine și să fie înțeles ce trebuie să fie Dumnezeu și ce trebuie să fie omul și ca să nu caute el să fie mai mult, iar pe Domnul să-L facă mai puțin decât pe el, că iată, așa face omul, face ca Israel, care avea numele lui Dumnezeu peste el, dar care nu s-a lăsat călăuzit. O, învață, fiule, învață de la Dumnezeu și de la proorocul cel mare al Său, căci pe pământ odată amândoi am fost și Ne-am făcut cunoscuți de la Dumnezeu venind și lucrând Noi lucrarea Sa între oameni. Amin.

— **I** au rând pentru grăirea mea cu Tine în mijlocul fiilor cuvântului Tău de azi, Doamne Mieluț. Oamenii Te știu în cer și vor așa să stai, dar Tu tânjești să fii cu ei pe pământ și să Te arăți lor și să-i ajuți să Te cunoască cu ei, așa cum ai lucrat Tu și pe vremea mea și a Ta pe pământ în mijlocul lui Israel când s-a scris cartea mea cu Tine, cartea Ta cu mine în istoria cerului și a pământului. Ai fost pe pământ cu oamenii odată cu mine și Te-am mărturisit atunci eu și Tatăl din cer Dumnezeu adevărat pe pământ ca și în cer, ca să-i ajuți pe oameni să Te știe, căci vai omului care uită să fie cu Dumnezeu ziua și noaptea, nefiind Domnul umblarea lui, suflarea lui, lucrarea lui, o, Doamne Mieluț!

O, cât de cumiți am fost noi pe pământ înaintea Tatălui și a oamenilor, Mieluțule Doamne! Nu ne-am dat mari și tari și oameni de la Dumnezeu așezați pe pământ. N-am grăit cu gura decât numai ce Tatăl ne dădea să grăim, iar de la diavol și de la duhul lumii n-a grăit gura noastră.

O, cât de mult și cât de multe grăiește omul, Doamne Mieluț! El nu știe de ce a făcut Dumnezeu ca să aibă gură omul. Multe nu știe omul, și se folosește pentru el și pentru duhul deșertăciunii de toate ale trupului lui, cu care se mișcă pe pământ încoace și încolo. După ce omul se ivește pe pământ

cu trupul său cel din părinți el uită că trebuie să se nască de sus ca să se dea Ție trup și duh și suflet și ca să-i dai lui apoi statul Tău în el și să faci cu el și în el voia Ta.

O, popor al Domnului, eu m-am născut din părinți, dar m-am născut de sus mai înainte să fiu născut din om, și am fost prin nașterea mea voia Domnului apoi pe pământ. O, popor călăuzit din cer, pune Domnul pe masa ta cu El învățatură de sus pentru tot omul care se lasă spre naștere de sus, după ce aude el strigarea Domnului peste el. Cel născut de sus nu mai este ca omul, ci este ca Dumnezeu, căci face voia Lui. Cel ce se naște de sus grăiește de sus, nu mai grăiește cele de jos. O, stai sub grija Domnului și înalță spre El nașterea ta cea de sus prin Duhul Sfânt, Care suflă de la Domnul, și prin credința ta în venirea Sa cuvânt pe pământ pentru învierea făpturii, așa cum a venit acum două mii de ani și a înviat morții din morminte odată cu învierea Lui, căci S-a dat preț pentru răscumpărarea omului, care moare de șapte mii de ani, și apoi a înviat. S-a dat Domnul jertfă pe cruce în zi de vineri și S-a sculat dintre morți în zi de duminică, ziua când a făcut Dumnezeu lumina, ca pe toate să le facă la lumină, așa cum numai Domnul lucrează, căci omul n-a voit să semene cu Dumnezeu în lucrarea sa, și s-a învățat prin greșală să se ascundă în sine și apoi între cer și pământ, așa cum de la început s-a învățat să facă, și de atunci simte omul să se ascundă de Dumnezeu, Cel ce a făcut lumina, care biruiește întunericul.

O, popor călăuzit de Dumnezeu, primește de la mine înțelepciunea Domnului! Cel născut de sus nu mai este ca omul, ci este ca Dumnezeu și știe de la Dumnezeu, și tot așa și grăiește cu grăirea sa. Am venit cu Domnul la tine pentru masă de cuvânt în mijlocul tău, spre pomenirea zilei nașterii mele pe pământ, după ce Domnul m-a vestit prin înger proorocului Zaharia ca să mă primească de la Dumnezeu în casa sa și să mă așeze pe pământ. Apoi eu am fost așezat de Domnul în munți, ca să mă cobor apoi la apa Iordanului în ziua când L-am botezat pe El cu apă și când amândoi ne-am așezat văzuți înaintea lui Israel cu lucrarea Tatălui Savaot, și prin care Tatăl a mărturisit pe Fiul Său, de Care să asculte omul. Amin.

— **M**ăreață Ne-a fost lucrarea, o, botezătorule al Meu! Aș grăi mult cu tine înaintea poporului Meu de azi, cu care Eu Îmi așez masa cuvântului Meu pe pământ pe vatra neamului român, dar văd suferința care apasă pe firul coborârii Mele. Nu pot să apăs, că Mi-e milă. Durerea Mea cea de la neamul român ieșită acum, s-a zdrobit în firul coborârii Mele și a fost purtată cu greu și încă este și tot este de purtat, căci neamul român e departe de Mine cu inima lui, iar Eu suspin pentru el, așteptând să Mă audă și să-Mi deschidă ca să-i dau învierea și lucrarea apostoliei apoi, căci mersul Meu între cer și pământ prin mijlocul lui trece și se face vestire peste pământ, dar iată, duhul minciunii desparte frații, iar duhul trufiei aduce războiul lui între ei.

O, cum să-i spun Eu neamului român să fie cu Dumnezeu ca să nu mai sufere el robie? Vai neamului care uită să fie cu Dumnezeu și de partea Lui în războiul pe care satana îl aduce între frați! Eu, Domnul, dau să Mă strecor și prin cea mai mică deschizătură ca să suflu cu Duhul Meu sămânță de la Duhul Sfânt peste neamul român și să-l pot cumva călăuzi pe el, ca să-l pot apoi încununa pentru credința lui. Dragostea de Dumnezeu voiesc să așez în el, căci cu altă față el nu poate birui duhul minciunii mânuir de satana între frați spre dezbinarea lor.

O, poporul Meu, aștept în mijlocul tău să am putere pentru ca să pot să stau cu tine la masă de cuvânt și să-ți fiu

călăuză, căci suferința Mea este mare de la o coborâre a Mea la alta cuvânt în mijlocul tău, fiule. N-am mai fost de mulțor venind și cuvântând cu tine, iar Duhul Meu poate numai atunci când îți pot grăi.

Binecuvintez acum mânuțele și trupul și puterea voastră, fiilor, ca să desăvârșiți voi lucrarea cea pentru fața cea deplină a sălii de nuntă sub cortul alb, sub care Eu sălășluiesc cu cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt când trâmbița Mea sună ca să le dea de veste și să-i adune la întâlnirea Mea cu ei aici, unde-Mi am sălașurile Mele cu voi. Voiesc să fiu cu voi aici în sărbători numai cu cei ce fac voia Mea, dar sunt încă din cei ce vin și care nu se așează așa cum am cerut Eu pentru cei ce intră la masa Mea de nuntă cu voi. Îi îndemn pe ei să se deprindă să nu uite să fie cu Dumnezeu ziua și noaptea, căci dacă omul nu este cu Dumnezeu, nici Dumnezeu nu este cu el, iar duhul rău îi dă de la el din toate ale lui și ale obiceiului omenesc.

Să vină spre voi ajutorul tot pentru săvârșirea cea deplină a feței locașului de nuntă al Meu cu voi în zile de sărbătoare când Eu, Domnul, Îmi dau întâlnire aici cu cei ce cred în venirea Mea cea de acum pe pământ cuvânt la voi. Binecuvintez tot lucrul și sfârșitul lui cel bun, și una după alta lucrările Mele cu voi, fiilor, căci voi trebuie să fiți cei binecuvântați pentru cele lucrate de la Dumnezeu cu voi, și trebuie să fiți cei ce binecuvântați pe Domnul, Care vine la voi cuvânt.

Îmi opresc cuvântul, căci este mult și nu s-ar mai opri. Eu aș grăi tot timpul cu voi, fiilor, și suferința Mea se face mare când nu pot mai mult grăi între voi. Amin.

Mă doare și doare acum de la puterea diavolului, care dă să biruiască el și să domnească el peste neamul român cu puterea lui, cu voia lui, dar așa cum în zi de vineri este zi de răstignire, tot așa ziua duminicii este zi de înviere, și va veni și ziua învierii, dar trebuie nădejde, trebuie stăruință spre Dumnezeu, fiilor. Cei ce se bucură acum, vor plânge fără mângâiere, iar cei ce plâng cu Mine vor fi mângâiați în ziua mângâierii, căci Eu, Domnul, veghez și nu stau, și voi lucra ca să așez fața Mea peste acest neam. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2012

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

Lucrarea celor răzvrățiți din neamul român pentru alungarea din nou de la cârma țării a cârmaciului Traian Băsescu. Proorocie pentru deșteptarea neamului român.

Sunt Împăratul slavei și intru cuvânt în cartea Mea cea de azi. Deschideți, voi, cei din porți, deschideți ca să intre Împăratul slavei la masă de cuvânt cu voi! Vă am așezați de planul Meu ceresc înaintea Mea ca să-Mi ascultați glasul cuvântului Meu și să-l așezați în cartea sa. Eu sunt Domnul Cel tare și puternic, Domnul Cel tare în război. Amin.

Eu sunt, fiilor veghetori, și scriu acum în cartea Mea cu voi, scriu și Eu cele ce se petrec acum pe pământul român ca să fie ele scrise în cartea Mea spre binecuvântarea celor ce slujesc adevărului și spre certarea celor ce slujesc minciunii ca să fie ei rușinați de înseși faptele lor.

În zilele acestea s-au ridicat iarăși cei răzvrățiți în neamul român și au semănat iarăși mulți dintre ei ocară și apoi alungarea iarăși de la cârma acestui neam a celui binecuvântat de Dumnezeu ca să dea față curată patriei române înaintea popoarelor și să șteargă de pe fața ei ocară cea lucrată de fiii cei răzvrățiți, care n-au avut și n-au în ei iubirea adevărului, căci sunt trufași sub vina faptelor lor, faptele fărădelegii, dar iată, efa a ieșit deasupra, și în ea se află fărădelegile lor, iar cu

ea un sul de hârtie lung și lat, în care s-a scris răsplata fărădelegilor lor, căci orice fur va fi nimicit, și oricine a jurat și jură strâmb va fi zdrobit, precum este scris, și va intra acest sul de hârtie în casa furului și a celui ce jură strâmb în numele adevărului și va sta acolo în casă până va nimici pe rând zidirea ei, așa cum este scris în Scripturi despre efa fărădelegii și despre lucrarea ei.

S-au ivit iarăși faptele celor trufași care au voit să răstoarne la pământ pe cei curați cu mâinile și cu inima, așezați la cârma neamului român, pe fiii care s-au dăruit cu viața lor slujirii adevărului, iubirii frățești, ca niște apostoli care slujesc pe frații lor cu dreptate și cu adevăr, căci Eu, Domnul, i-am ridicat și i-am așezat la cârmă ca să lucreze drept și sfânt, și să se pedepsească cei fărădelege prin legea dreptății a toate, și să fie binecuvântare pentru adevărul a toate.

Eu, Domnul, am în mâna Mea soarta neamului român, căci stau de mai bine de cincizeci de ani cu cuvântul gurii Mele coborând și grăind pe vatra acestui neam, și am avut și am vase alese, care-Mi scriu cuvântul în cartea Mea cea de azi, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, căci a venit această vreme ca să se audă glasul lui Dumnezeu chiar și de cei din morminte, precum este scris în cartea Mea cu ucenicii Mei cei de acum două mii de ani, și vine cu pași repezi învierea celor ce Mă așteaptă să vin cu ea pentru ei, și vine biruința Mielului lui Dumnezeu și a celor ce-L iubesc crezând în El și urmând adevărul, și trâmbițele sună pentru venirea Lui. Amin.

Grăiesc acum celui așezat de Mine, Domnul, la cârma neamului român ca să curețe de pe el duhul minciunii și pe slujitorii acestui duh viclean, duh care a acoperit toată fața pământului, căci voiesc să fac din fiii cei credincioși ai neamului român popor al Împăratului slavei, Domnul Iisus Hristos, Care Se face cuvântul lui Dumnezeu pe vatra acestui neam în zilele acestea, căci a venit această vreme.

Apleacă-te cu credință înaintea cuvântului Meu, căci stau în sfat cu tine, fiindcă tu iubești duhul adevărului și stai drept și veghetor asupra duhului minciunii, duhul cel rău, care scurmă peste tot ca să intre peste tot și să robească oameni sub stăpânirea lui. Te-am așezat de veghe la cârma neamului român ca să-l ocrotești pe el de duhul cel rău al omului viclean, și iată, acest duh al urii de Dumnezeu și de frați s-a născut și se naște mereu din duhul trufiei încă de la începutul lui Dumnezeu cu omul, și a fost el înfierat de Dumnezeu în istoria veacurilor, și am ridicat în toate vremile fii înțelepți și veghetori ca să înfieriez prin ei și să se pedepsească cu judecată scrisă acest duh potrivnic lui Dumnezeu și adevărului Său între pământ și cer.

Mă aplec înaintea ta ca un Dumnezeu și îți mulțumesc pentru iubirea ta cea multă și mare pentru neamul Meu cel de azi, peste care Eu te-am așezat cârmaci cu veghe, neam ales de Tatăl Meu Savaot pentru slava Mea cea de la sfârșit de timp, neamul român, pe care Eu, Domnul, îl pregătesc tainic ca să fac din mijlocul lui lumină mare peste neamurile pământului, care vor vedea slava Mea strălucind pe vatra neamului român, neam dușmănit de mulți prin vreme, dar care și-a ridicat mereu crucea pe umeri și a biruit cu ea pe păgâni.

Iată ce-ți cer: cercetează-Mă ca să știi bine cum am lucrat Eu, și tot așa și tu să lucrezi, căci oamenii lucrează ca oamenii și nu ca Dumnezeu. Grăiește-i dulce acestui neam și mângâie durerea lui și spulberă nedumerirea lui și învață-l cum să privească el adevărul a toate. Spune-le fiilor români toate așa cum sunt, și spune-le că așa a fost acest neam, sub cruce a stat și așa a mers, din pricina celor care de la mijloc l-au trădat prin vreme și l-au vândut la cei dușmani lui. Să-i înveți pe fiii

români ce este trădarea și să le spui lor să nu învețe de la nimeni pe cele rele, că iată, s-au ridicat în numele lor oameni sus la cârmă pentru ei și sunt aceia vânzători de frați și de suflete, căci pentru bani își vând aceștia făgăduința pusă pentru slujire curată acolo unde s-au ales ei să stea, și unde s-au îmbolnăvit prea greu de setea de putere peste acest neam, pe care îl stăpânește Dumnezeu sub binecuvântarea Sa, și pe care tu îl iubești cu mare iubire.

Fie-ți milă de Iuda ori de câte ori el se arată cu faptele lui, căci și Mie Mi-a fost de cel din vremea Mea și l-am așteptat să se pocăiască de fărădelegea lui. E de ajunsă plata fărădelegii, iar noi să privim cu milă căderea lor sub faptele lor de trădare și de fuga de sub vină, după ce și-au scris vină rușinoasă pentru faptele lor, căci când iubirea se schimbă în ură ea se dovedește a nu fi fost ea, ci numai minciuna feței ei. Armele tale să fie dreptatea și adevărul, cu care și Eu, Domnul, am biruit moartea și am adus viață celor ce Mă urmează pe pământ.

Mergi acum înaintea poporului român și povățuiește-l să privească atent și să se aleagă atent de partea lui Dumnezeu și a celor ce Îl iubesc pe El pentru ei în numele Meu. Spune-i neamului român să nu se lase amăgit de cei ce lucrează fărădelegea, care se vede bine când ea iese deasupra, căci așa este lucrarea ei, căci cei ce lucrează fărădelegea sunt cei ce spun apoi că sunt slujitori ai binelui ca să-i creadă cei mulți și să li se supună lor și fărădelegilor lor ascunse sub cuvântul dreptății și al facerii de bine, cuvânt pe care ei nu și-l pot ține, căci sunt vânzători de frați pentru slava lor de la cei mulți.

Pe nimeni să nu învinuiești, ci numai păcatul minciunii să-l înfierezi, căci trebuie să ne fie milă de cei ce cad atât de greu prin păcat, căci omul este slab de tot când uită de Dumnezeu și de dreptatea Lui pentru orice faptă pe care el o săvârșește.

Îți voi șterge iarăși fața improșcată de cei ce te urăsc din pricina ascunderilor lor pentru faptele lor rușinoase și lacome între fiii oamenilor, căci slava și cinstea de la oameni nu se câștigă cu nedreptate și cu duhul trufiei inimii, ci se câștigă cu iubire de semenii, cu lepădare de sine pentru frați și cu mare duh de umilință în folosul celorlalți, iar cei ce altfel caută slava lor, aceia cad și se prăbușesc, și pot învăța din aceasta dacă vor să învețe din greșalele lor, ei și cei asemenea cu ei.

Îți șterg iarăși fața. Ridică spre putere sfântă lângă tine pe fiii cei curați cu iubirea și cu inima și cu mâinile și dă-le lor nădejde, așezându-i pe scaunul dreptății înaintea neamului român și în numele lui peste el. Îi pecetluiesc și pe ei cu puterea Mea cerească, cu pecetea viului Dumnezeu, și așa voi să-i îndrum pe ei ca un Dumnezeu, căci fiii cei buni trebuie călăuziți, că altfel omul poate să se abată sau să nu poată ști primejdia când ea vine ca să se ridice ei spre veghe și spre biruință cu Domnul, căci de la Mine și nu de la om vine biruința cea bună.

Întărește-te cu trupul și cu duhul și cu sufletul acum, căci lupta este obositoare, dar Eu, Domnul, stau lângă tine și-ți sunt de sprijin ceresc Eu și sfinții Mei, Eu și voievozii cei dreپți ai acestui neam, și care își au locul în cerul sfinților români și au lucrare mare și văd ei slava Mea, văd pe Împăratul slavei cu masă de nuntă și de cuvânt de nuntă pe vatra acestui neam, în care ei își odihnesc așteptarea și apoi învierea, căci vin cu învierea, vine Domnul, precum este scris că vine, și va da fiecăruia după cum este fapta sa.

Nu uita că poporul Meu cel micuț, în mijlocul căruia Îmi las auzit glasul ca să fie scris cuvântul gurii Mele, pe el îl am la rugăciune vie pentru tine și pentru neamul român, iar lovitura de la cei trufași se va vindeca, și le voi da celor ce plâng,

le voi da lor bucuria, căci îl țin în post și în rugă cu strigare pe poporul cuvântului Meu, ca să împlinesc Eu ruga lui spre Mine, că așa este împlinirea, trebuie cerută ea, ca să vină de la Dumnezeu fapta ei apoi. Poporul cuvântului Meu, ales de Mine din mijlocul neamului român, ascultă el glasul Meu și lucrează ceea ce Eu îi dau și așa lucrăm, și așa ar fi să fie lucrarea neamului român, pe care Eu, Domnul, tainic îl pregătesc ca să-l ridic pe culmile slavei Mele și să-l știe pe el popoarele și să se apropie spre slava Mea din mijlocul lui, iar Eu voi sufla și voi aduce voia Mea pe pământ, căci pentru aceasta vin și lucrez.

Acum pace ție! Ești ostenit cu duhul, dar îți dau de la Mine ca să poți. Iubirea Mea te ține în puterea ei cea de sus. Mi-e dor să se aplece neamul român spre slava cuvântului Meu din mijlocul lui, căci am istorie scrisă de peste cincizeci de ani în zilele acestea, și nu de azi grăiesc cuvântul Meu peste pământ acum.

Binecuvintez iubirea ta pentru neamul Meu și al tău, neamul român, și binecuvintez răbdarea ta și puterea ta cea sfântă, puterea inimii, și prin acestea vom putea. Amin.

În ziua aceasta sfântă și bisericească a sărbătorii cea pentru sfinții Mei apostoli Petru și Pavel și a celor împreună slujitori cu ei Evangheliei Mele celei de acum două mii de ani, am grăit cu tine, cel așezat de Mine cârmaci al neamului român, neamul Meu cel de azi, întru care Tatăl Meu Savaot a binevoit pentru venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ.

Sfârșesc cuvântul Meu între Mine și tine acum și pun peste el numele Meu: Domnul Iisus Hristos. Amin.

Eu sunt Împăratul slavei, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Eu sunt Alfa și Omega, Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine, și plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Acum, fiilor din porți, să stăm iarăși și să așezăm în cartea cuvântului Meu masa Mea de cuvânt cu voi ca să fim învățători în zi de sărbătoare, Eu și apostolii Mei cei de sus, cu care și azi călătoresc ca și cu toți sfinții Mei între cer și pământ, între cele ce se văd și cele ce nu se văd. Ne întoarcem în carte, fiilor, și lăsăm povește cerești pentru călăuzirea voastră, iar sfinții Mei ucenici vă spun acum așa:

— **F** iți slujitori lui Hristos precum noi am fost și suntem, iar faptele fărădelegii nici să se pomenească la voi, o, fii ai cuvântului lui Hristos, că iată, aceste fapte aduc dureri, și deznădejde aduc apoi peste cei ce le săvârșesc pe ele.

A grăit Domnul în ziua aceasta cârmaciului neamului român, și va grăi El apoi peste toți fiii români, căci Domnul este bun, iar voi sunteți împărțitori de Dumnezeu. Trimiteți acum cartea aceasta acolo unde ea merge și vom sta la masă sfântă apoi și vom pune pe ea din cer și va lucra cuvântul lui Dumnezeu și al slujitorilor Lui cerești, căci puterile cerești nu stau, ci lucrează mereu cât Domnul lucrează, și va fi puterea lui Dumnezeu peste toate câte oamenii fac, bune sau rele, și va lua fiecare după cum este fapta sa. Amin.

— **O** ucenici iubiți, e cerul pe pământ cu Mine și cu voi și grăiește cuvântul Meu spre nașterea de sus a omului și vom face trezire neamului român. Îl vom striga pe el iarăși la veghe și vom lucra tainic pentru deșteptarea lui, căci așa este strigarea cea pentru el: „Deșteaptă-te, române”, și îl vom deștepta pe el, căci Duhul Sfânt suflă peste tot și lucrează de la Dumnezeu acolo unde este de suflat și de lucrat. Amin.

Sunt Împăratul slavei și stau în mijlocul vostru ca în ziua cinei Mele cu voi acum două mii de ani și vă sărbătoresc

bisericește între fiii bisericii Mele de nou Ierusalim pe pământ acum pe vatra neamului român. O, ați fost și voi dușmăniți de mulți pe pământ pentru numele Meu. Și ei sunt dușmăniți și graiți de rău de cei ce nu-L iubesc pe Dumnezeu. Eu însă fac cu ei biruință mare peste pământ în zilele acestea, căci se apropie ziua slavei Mele, ziua Împăratului slavei, cerul cel nou și pământul cel nou, pe care le voi da celor ce iubesc ca Dumnezeu, și le voi da lor un nume nou, numele Meu cel de azi: Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, și vor fi ei fiii Împăratului slavei. Amin, amin, amin.

*

Acum stau cu tine la masă de cuvânt, neam român, căci tu treci prin greu, și te văd că nu știi ce este acest greu. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, chiar dacă tu stai departe de dragostea Mea. Am în mijlocul tău coborârea cuvântului Meu. Glasul gurii Mele grăiește peste pământ în zilele acestea și am vase alese, pe care Eu, Domnul, le-am așezat să stea înaintea cuvântului Meu când el se face auzit peste pământ. Te-am strigat mereu cu glasul gurii Mele și am pus înaintea ta grăirea Mea de peste tine și te-am povățuit să stai treaz pentru viața ta. Mereu, mereu ți-am trimis carte și ți-am dat din gura Mea, ca să iei și ca să crezi și ca să ascuți, ca nu cumva necrezând și neascultând, să cazi prin cei ce-ți fac ție rău, și pe care n-ai cum să-i cunoști, căci stau aceștia sub vorbe minci-noase și te duc cu vorba că te fac ei fericit, neam român, dar nimeni în afară de tine nu-ți poate lucra fericirea, căci ea trebuie meritată prin toată truda cea pentru ea.

Stau cu tine în sfat ca să te povățuiesc pentru viața ta cea de azi și cea de mâine, căci s-au ridicat să-ți facă rău pe la spate cei ce-ți făgăduiesc ție bine din mâna lor, neam român. O, iată ce pățești dacă nu veghezi după dreptate! Ce-ai face tu dacă te-ai lăsa să vegheze peste tine cei ce nu veghează, ci așteaptă să te supună pentru slava lor? Ai din mijlocul tău veghetori trei ziua și noaptea pentru viața ta, dar trebuie să te uiți bine ca să-i cunoști pe ei și ca să-i vezi cât lucrează pentru apărarea ta de dușmani. Dușmanii tăi sunt frații tăi care și-au umplut inima de dor de putere peste tine și care dau să se laude cu nume mare, cu slujire mare pentru îngrijirea ta, dar ei nu sunt curați. Cei lăudăroși nu sunt cei curați, căci se fălesc și se trufesc cei lăudăroși. O, nu te lua după minciuni, țara Mea, neam român! Tu ești țara Mea cea de azi, căci așa a binevoit întru tine Tatăl Meu Savaot și M-a trimis să Mă fac cuvânt de învățătură pe vatra ta, iar Eu grăiesc din văzduhul cel plin de heruvimi și de serafimi și-ți dau din gura Mea povață și te păstoresc, o țara Mea cea de azi.

Ia aminte și învață și ascultă de la Dumnezeu, neam român! Nu da de peste tine pe cel ce veghează pentru tine cu credincioșie și cu daruri de bine, căci te-au dus cu minciuna cei ce dau să te stăpânească sub puterea lor. O, cine să-ți spună ție că nu mai este inimă curată în cei ce-ți făgăduiesc ție binele? Am sprijinit cu mână tare pe cel pus peste tine de binecuvântarea Mea ca să-ți fie veghetor pentru pacea ta, pentru țara ta. O, nu te lăsa cumpărat și nu te lăsa vândut, fiu român! Cei ce te împing să-ți trădezi conducătorul sunt fiii minciunii și vor să te supună lor, iar ei sunt cei trufași și vânzători de frați prin lucrarea trădării de frați.

Îți spun ție acum, neam român, că nu era așa neamul tău cel de demult, ci era ascuțit la veghe și la privire și nu se lăsa robit când putea să lupte pentru dreptatea lui. O, deschide ochii ca să vezi și ca să înțelegi privind pe cei ce mint că-ți aduc ție

binele! Învață, fiu român, să-ți lucrezi binele cu mâna ta și nu te da pe mâna celor pe care nu-i cunoști, dar învață de la Dumnezeu ca să știi, că iată, Eu, Domnul, Mă fac peste tine cuvânt de veghe și pun străjeri destoinici peste tine, și aceștia te iubesc cu mare iubire, căci inima lor e mare și au priceperea ca temelie și au darul Meu pus peste ei pentru duhul cârmuirii, că nu oricine știe să cârmuiască prin primejdii și prin furtuni fără de veste venite, iar tu ești firav pentru veghe, neam român.

M-am uitat în zilele acestea cât de mult a lucrat duhul minciunii ca să pună stăpânire peste tine cei ce mint. M-am uitat apoi în cartea cuvântului Meu cel de azi și am găsit multa Mea strigare peste tine, neam român. Te-am tot pregătit prin cuvânt să stai treaz și veghetor, căci Eu vedeam cum se pregătesc fiii minciunii ca să răstoarne de la cârmă pe cei curați cu inima și cu fapta pentru viața ta. O, n-ai voit să auzi și să crezi și să te așezi la veghe după atâta strigare a Mea la tine, dar acum iată, iar te strig și iar te învăț și-ți spun: veghează, neam român, ca să nu ți se spargă casa ta! Veghează, fiule, că Eu îți dau învățătură ca să veghezi și-ți dau să știi cum să veghezi, și te rog să ai iubire pentru cei ce te iubesc stând la cârmă cu datorie sfântă pentru tine, și nu cu dor de slavă pentru ei.

Acum, Eu, Domnul, trimit lucrători cerești pe pământ ca să lucreze ei peste tot veghe mare și îndemn tainic peste sufletul neamului român, ca să facă voia cerului acest neam, și voi alunga duhul minciunii din calea lui și voi așeza la loc hărăzit lui acest duh, iar cei ce nu se leapădă de minciună vor fi și ei la locul cel pentru ea, dar bine este lor să se deștepte și să se supună adevărului, care-i poate face liberi pe cei ce nu s-au deprins până acum de partea adevărului. Amin.

Grăiesc acum cu tine, popor al cuvântului Meu! Să stăm la veghe sfântă pentru neamul român, că pentru lucrul cel cu Domnul te-am ales. Privește-i pe fiii minciunii și vezi purtarea lor, măi poporul Meu. Avem de strigat la Tatăl pentru învierea neamului român, pentru care port durere mare, și hai s-o împărțim pentru purtarea ei! Am grăit dulce acestui neam și l-am povățuit mereu cu glas dulce, dar el n-a vegheat, și iată acum muștrare peste el, și ar fi să se înțeleptească din ea, căci greul a venit și s-a făcut mare. Ne facem strigare peste el, și la Tatăl strigare pentru el, și viață sfântă să aduci tu Tatălui, o, poporul Meu cel mic, căci tu Îmi ești sprijin acum pentru împlinirea Scripturilor celor de apoi și lucrez cu tine ca la sfârșit, și tainic lucrăm.

Te povățuiesc acum, popor iubit, să cauți să stai tot mai bine sub veghe, căci îngerii Mei așa stau sub mâna Mea, care le dă lor lucrarea lor. Tu ești pe pământ și poți să greșești, căci pe pământ e lupta grea, dar ia de inger mare lucrarea muștrării, măi fiule, căci fără ea peste tine s-ar bucura diavolul de agoniseala Mea, s-ar bucura de tine și te-ar smulge dinaintea Mea și te-ar duce în lume, unde mișună desfrâul și fărădelegea cea mare.

Dar cum să lucreze peste tine muștrarea? A răbda muștrarea înseamnă a ți-o însuși și a lucra apoi după povața ei, după cuvântul ei cel veghetor înainte și cel trezitor. Ea are și altă lucrare peste cei ce nu iubesc povața. Ea poate să vină cu suferință acolo unde nu poate lucra cuvântul cel muștrător și veghetor prin el.

O, însușiți-vă cu mare dragoste bunul cel prin muștrare, fiilor, ca nu cumva, neprimindu-l pe el cu iubirea și cu veghea lui, să cădeți de la Dumnezeu și să alegeți mintea voastră și voia voastră, care vă cad de sub lucrarea cea plină de veghe a muștrării, căci muștrarea trebuie să-l înțeleptească pe om, primită fiind ea cu iubire, cu așteptare și cu supunere pentru

lucrarea ei.

O, fiilor, voia cea liberă și multă a omului nu-l mai ține legat de Dumnezeu pe om. Iată câtă primejdie pentru despărțire de Dumnezeu îl pândește pe cel ce se folosește de voia sa! Cel ce voiește prea mult să stea liber pentru voia sa, acela nu mai este legat de Dumnezeu în toată clipa, iar dragostea de Dumnezeu îi slăbește mult și tot mai mult, și se învață omul fără mângâierea ei. O, fiilor, dragostea de Dumnezeu din om face minuni văzute și mângâioase de suflet și întăritoare de duh între frați și slujire măreață între ei înaintea Domnului. Dragostea aceasta îl ține treaz pe cel ce iubește pe Dumnezeu cu inima lui și nu-l mai ia somnul pe unul ca acela, și nici foamea nu-l mai ajunge pe el, și nici necinstea nu-l mai paște pe el ca să-i trebuiască apoi să-și caute cinstea sau dreptatea.

O, fiilor, e mare minciună între fiii oamenilor și nu găsesc ca să mai culeg din ei pentru Dumnezeu, căci veacul omului este înșelător. Am ales acum două mii de ani doisprezece ucenici și i-am luat din îndeletnicirile lor și i-am făcut vestitori ai împărăției cerurilor pe pământ cu oamenii, dar oamenii sunt învățați ca pe pământ. Am strigat prin ei atunci și abia am cules câte ceva pentru împărăția Mea. Le este dor să strige și acum ucenicii Mei, iar Eu, Domnul, le dau rând lângă Mine, căci i-am trimis atunci și sunt ei de atunci și până azi trimișii Mei peste pământ. Amin.

— **C**ei trimiși, Doamne, sunt cei ce biruiesc pentru Tine între oameni prin trimiterea Ta, și rămâne cunoscută apoi lucrarea lor mai mult decât orice lucrare omenească. Semne mari și minuni mărețe am pus pe pământ în numele Tău să mărturisească ele între fiii oamenilor. Grăirea Ta cu noi, și a noastră cu Tine să le fie povăț fiilor cuvântului Tău de azi, care-Ți trimit din mijlocul lor cuvântul peste pământ, și să lucreze ei apoi împlinirea lui prin rugăciune curată cerută de la Dumnezeu, așa cum toate prin rugăciune se cer, și aceasta noi de la Tine am învățat, că Te vedeam cerând de la Tatăl, și apoi cuvântând și împlinind, ca să-L adeverești pe Dumnezeu-Cuvântul pe pământ cu oamenii în vremea aceea, o, Doamne.

Grăim acum poporului cuvântului Tău cel de azi, Doamne Învățător, și lucrăm peste el așa cum Tu lucrezi, ca Învățătorul nostru lucrăm peste el.

Iubiți lucrarea muștrării prin cuvânt, o, fiilor! Și de ce să faceți așa? Pentru că sunteți fiii lui Dumnezeu, iar fiii Lui au nevoie de creștere, de școală, fiilor. La școală puțini de tot iau nota cea mai mare, și sunt ei ca învățătorul lor din pricina notei mari, căci se jertfesc aceia mult ca și învățătorul lor. Dar sunt mulți care nu învață mult și nu au note mari, și aceia au în ajutorul lor lucrarea muștrării cea pentru învățătură, numai să și-o însușească ei, și prin aceasta să arate că ei iubesc pe învățătorul lor și cununa cea pentru muștrare, că mult trudește învățătorul până ce îi vede crescuți pe ucenici și lucrând ca și el apoi.

Ne-a pregătit Domnul cu multă răbdare și cu mare binecuvântare ne-a însemnat, și apoi ne-a spus: *«Mergeți în toată lumea și spuneți că a venit împărăția lui Dumnezeu și mântuiți-i pe oameni așa cum Eu v-am mântuit pe voi, dar lucrați în numele Meu ceea ce veți lucra!»*. Atunci noi am văzut apoi că Domnul lucra pentru întărirea credinței noastre și a celor ce vedeau semne și minuni lucrătoare, în numele Domnului lucrate de noi, și n-am mai stat, ci ne-am ales Celui ce ne-a ales ca să-I aducem rod. Atunci am înțeles noi ce înseamnă fericirea, căci Domnul era fericit de la noi pentru rodul cel adus Lui și ne dădea nouă să învățăm fericirea.

O, fiilor, numai o singură fericire este! Căutați să v-o lucrați și să vă hrăniți cu ea. Când se naște de sus un om prin lucrarea voastră cu Domnul, vine atunci ca plată fericirea inimii, fericirea lui Hristos, fericirea nașterii de sus a omului, iar crucea este dulce apoi, căci omul își cunoaște plata ei și merge spre ea cu dorul aprins și nu-l mai dor durerile, ci îl cresc și îl dau Domnului mereu, că fără de muștrare omul nu crește în Dumnezeu, și nici Dumnezeu în el, măi fiilor, și de aceea ne-a învățat Domnul și a spus: *«Cel ce vine după Mine, să se lepede de sine și să-și ia crucea, urmându-Mă cu ea»*, și din această lucrare a omului cu crucea dusă se nasc alții pentru Dumnezeu, se naște fericirea cea născută din greul crucii născătoare de oameni cu naștere din cer, căci pentru cer trebuie suferință, trebuie învățătură, trebuie muștrare pe cale, căci calea spre cer este cruce, și apoi este odihna cea pentru rod. Noi așa i-am învățat pe oameni, iar cine a crezut și s-a botezat în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acela s-a născut de sus și a putut cu Dumnezeu apoi.

Luați și rumegați ceea ce noi v-am dat vouă în ziua noastră de serbare între sfinți și între voi, o, fii ucenici, iar Dumnezeu-Cuvântul să poată prin voi lucrarea Sa cea de azi până la toată împlinirea ei, așa cum este ea scrisă în Scripturi. Amin.

— **E**u, Domnul, Mă bucur pentru voi, ucenici învățători din cer peste cei de pe pământ ucenici ai Mei acum, la sfârșit de timp, când Eu vin la ei ca să așez cu ei împlinirea Scripturilor cele de apoi peste pământ. Am stat cu sărbătoare de cuvânt în mijlocul bisericii Mele de nou Ierusalim, pe care Eu Însumi am așezat-o pe piatră, iar piatra sunt Eu, Domnul Iisus Hristos, Învățătorul ucenicilor Mei. Amin.

Pace ție, poporul Meu cel de azi! Să iubești, fiule, lucrarea ta cu Dumnezeu. Viața ta să fie nedespărțită de viața Mea cu tine. Să nu fii liber de Dumnezeu pentru viața ta. Să nu-ți faci viața ta, căci viața ta este Dumnezeu, fiule. Cel liber de Dumnezeu își face voia lui, dar tu să nu poți să faci așa, să nu poți să te desparți de Mine pentru viața ta. Mereu să fii legat cu Mine, mereu să te gălesc așa, mereu să stai așa, căci adevărata libertate a ta Eu sunt.

Să stai în Mine, fiule poporul Meu, căci omul care se desparte de Mine pentru viața lui măcar când și când, acela nu este desăvârșit în iubire și în Dumnezeu, ci este împărțit între Mine și el. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, iar tu să-Mi arăți mereu aceasta, căci Eu te privesc mereu și-ți măsoar mereu dragostea, și prin ea pot Eu tot ceea ce va rămâne între pământ și cer. Și chiar dacă mintea ta nu va pătrunde puterea cuvântului Meu, tu să fii credincios, căci Domnul poate, fiule, și vei putea și tu prin credința ta în Dumnezeu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2012

Sărbătoarea punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfințelor Noului Ierusalim

Proorocie pentru venirea primăverii și a ghiocelor pe pământul român.

La fiecare coborâre a Mea cuvânt pe pământ Eu, Domnul, trebuie să Mă vestesc cine sunt. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Alfa și Omega și sunt Cuvântul Tatălui Savaot peste pământ și grăiesc din văzduh și stau pe scaun de heruvimi, iar serafimii cântă imnul slavei Domnului: Sfânt, sfânt, sfânt, Domnul Dumnezeu Tatăl Savaot, și Fiul Său Cel

Unul născut dintr-Însul, și Cuvântul Duhului Sfânt; plin este cerul și pământul de mărirea Lui! Amin.

Numai cei ce au în ei lumina, numai ei sunt cei care Mă cunosc și Mă primesc în acest cuvânt, căci Eu sunt lumina lumii când am cuvânt de cuvântat, când am cum să cuvintez peste pământ și să-Mi fie scris cuvântul și să fie împărțit apoi. La fiecare coborâre a Mea ar fi să-l fac pe tot omul să înțeleagă calea Mea cea de azi, mersul Meu și cuvântul Meu așezat de gura Mea pe pământ și în cartea sa, ca să fie scris și cunoscut numele Meu și cuvântul Meu. Cobor cuvânt, cobor pe nori și cuvintez din văzduh, iar norii slavei Mele Îmi sunt acoperământ când glasul Meu se face auzit ca să-Mi fie scris cuvântul, iar rădăcina lui este în Mine.

Mă fac carte pe vatra neamului român și-i grăiesc lui grăirea Mea cea de azi, căci stau în mijlocul lui de mai bine de cincizeci de ani și am un popor care-Mi deschide glasului Meu și îl așează în cartea sa, iar cartea aceasta este mare atât prin Duhul care o așează pe ea pe pământ, cât și prin multul ei cuvânt, cum n-a mai grăit Domnul mai mult în vremile de până acum.

O, neam român, dacă atâtea cărți scriu oamenii pe pământ și-și pun numele pe ele, Eu, Domnul, Eu, Cel ce am făcut cerul și pământul, trebuie și mai mult să Mă fac carte și să Mă împart oamenilor. Nu da pe seama omului cuvântul gurii Mele! Să nu faci aceasta, neam român! Tot cel ce are în el lumina va cunoaște că Dumnezeu este cuvântul acesta. Eu sunt lumina lumii, și tot omul care Mă are în el Mă iubește și Mă așteaptă și Îmi deschide când Mă descopăr lui, și se așează la masa cuvântului Meu și Mă primește și Mă face faptă în el și se hrănește din gura Mea, iar Eu Mă scriu cu el în cartea Mea cea de azi, în cartea mărturiilor, carte care Îl așează pe Domnul cuvânt pe pământ.

Mă scriu cu tine în cartea cea de azi a cuvântului Meu, care vine cu norii, o, neam român, căci așa este scris că vin. Dacă tu nu dai de cuvântul Meu, care grăiește cu tine din nori, dacă tu nu te lași cuprins în grăirea Mea cu tine, aceasta nu Mă oprește să grăiesc peste tine cuvântul Meu. Taina Mea cu tine în zilele acestea este de la Tatăl scrisă să fie, iar Eu ascult de El. Mi-a așezat Tatăl pe pământ locul în care Îmi așez cuvântul în carte, ieslea coborârii cuvântului Meu pe pământ, și Mi-am îngăduit-o ca să fie a Mea și să stau în văzduhul ei cuvântând, iar cei așezați de Mine la veghe sunt cei ce aud glasul Meu și-Mi așează cuvântul în cartea sa.

E zi de duminică și Mă scriu în carte cu sărbătoarea zilei când Eu, Domnul Iisus Hristos, am așezat pe vatra neamului român crucea de temelie și piatra de sub ea pentru zidirea Sfinței Sfintelor, locașul cel așezat de cuvântul Meu ca să fie pe pământ și să însemnez cu el locul coborârii Mele în cuvânt, și sătuțul cuvântului Meu cel de azi. În acest sătuț Mi-am așezat slava Mea cea de la sfârșit de timp și M-am strâns aici cu poporul cel rămas pe urma strigării Mele după om, ca să vină la Mine omul și să-i dau de lucru la calea venirii Mele și să-i dau plată slava Mea, cuvântul gurii Mele, învățătura împărăției cerurilor pentru cei ce se fac moștenitorii ei.

O, neam român, Mă doare mult, Mă doare adânc în Mine pentru tine în zilele acestea. Mă strâng cu Tatăl și cu sfinții deasupra ieslei coborârii cuvântului Meu și-ți dau din gura Mea, chiar dacă tu stai departe de sfatul Meu de peste tine, dar să știi că lucrează cuvântul Meu dacă este el grăit. Am de nimicit în tine minciuna cea ivită din întuneric și toată lucrătura ei cea stricăcioasă mult. Rostesc peste ea și-i spun să se ascundă la locul de unde se naște ea și să strice acolo, și nu

în altă parte, căci Eu, Domnul, stau cu slavă mare de veghe peste pământul român și-Mi curăț calea, căci calea Mea este pământul român și ieslea cuvântului Meu cea din mijlocul lui.

Dau să te scot de sub robia minciunii care s-a năpustit peste tine acum, neam român. Le spun cu cuvântul gurii Mele celor ce au năpustit în zilele acestea să lovească scaunul de veghe și pe cârmaciul de pe el, neam român, și le spun lor așa:

Luați aminte la cuvântul lui Dumnezeu, care grăiește acum peste voi, îndreptându-se spre voi! Nu puteți să vă ascundeți sub necredință sau sub urechi astupate când Eu grăiesc peste voi și trimit spre voi prin îngeri grăirea Mea. Rămâne scris între Mine și voi cuvântul acesta și vă spun prin el că vă judecă pe voi cartea Scripturii, pe care ați ținut mâna când ați jurat înaintea Mea și a neamului român că veți fi drepti, și ați spus fiecare din voi: „*Așa să-mi ajute Dumnezeu!*”. Și iată ce ați făcut voi, căci n-ați ajutat, ci ați dărmănat și ceea ce a fost zidit până acum. Ați făgăduit că veți fi drepti și v-ați însemnat cu semnul crucii Mele, și iată, vă judecă pe voi acum legea dreptății și cuvântul jurământului făcut pentru ea, căci este scris în lege: «*Să nu mărturisești strâmb, să nu furi, să nu iei ceea ce este al aproapelui tău!*», iar voi ați greșit față de toate acestea. Vă judecă acum pe voi puterea sfintei cruci, crucea pe care am stat Eu răstignit ca să-i dau omului pildă de supunere și de umilință și de răbdare și de iertare și de iubire și de biruință prin cruce. Însăimântați-vă acum de ceea ce ați săvârșit împotriva dreptății și împotriva neamului român! Și iată, nu dați încă să vă opriți din săvârșirea răului pus la cale pe hoștește ca să loviți mersul acestui neam, din care și voi vă trageți.

Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Fecioare Născătoarea de Dumnezeu, vă spun vouă în zi de odihnă a Domnului în cer și pe pământ: Voi ziceți că stați să judecați toate în numele poporului român, dar v-a spus vouă poporul român să alungați pe conducătorul lui de la locul cârmei și al veghii cea pentru el? O, iată ce ați făcut! V-ați adunat în numele lui și ați săvârșit nelegiuire mare, după ce ați mințit mult acest neam, și veți cădea prin ea dacă nu vă veți cuminți de acum. O, unde vreți voi să duceți pașii poporului român? La suferință și la robie sub mâna voastră vreți să duceți acest neam? O, cine v-a învățat pe voi să săvârșiți nelegiuirea aceasta? V-ați ascuns pentru sfatul cel rău dintre voi și ați dat apoi să-l lucrați și să-l așezați în locul cărții judecății, cartea țării. Vai vouă! Vai vouă acum! Opriți-vă, rostesc Eu, Domnul, vouă!

O, cum de ai uitat tu, neam român, ce ți-a făcut ție mereu această ceată de oameni din unii în alții, și care mint în numele tău și înaintea ta, ducându-te cu vorba că-ți sunt ție binefăcători? Te-am strigat mereu, popor român, și am dat să te scol la veghe și ți-am grăit blând, căci ochiul Meu vedea nelegiuirea cea în ascuns lucrată ca să lovească ea în tine, ieșind din ascuns cu lucrarea ei. Te-am strigat să Mă auzi, dar ai primit cu nepăsare strigarea Mea la tine. Eu, Domnul, încă te strig, mai mult ca oricând te strig acum, căci viața ta este supusă sub ispită grea acum. Voiesc să-ți dau salvare, voiesc să-ți păzesc pașii de robie, căci dau iar să te robească cei ce-și vor slava lor. Te mint cu putere aceștia, fiu român. Privește-i bine ca să-i vezi și ca să înțelegi. Voiesc să trezesc dintre ei, ca nu cumva să-și semneze cu mâna lor pieirea cea rușinoasă, căci le voi cere greu răspuns pentru tot ce au săvârșit și au stricat ei în zilele acestea, că în puține zile au stricat mult de tot, și zile de doliu pentru cer sunt aceste zile. Eu, Domnul, prețuiesc mult pământul român și neamul de pe el și lucrez mult cuvânt peste

el, iar cei din cer așteaptă răscumpărarea lor prin cei urmași lor, prin cei drepti cu inima și cu fapta și sfinți cu viața lor.

Rostesc cuvânt mare și spun celor ce au săvârșit fărâdelegea prin duhul minciunii lor peste neamul român: Dați înapoi acum! Trageți-vă înapoi! Eu, Domnul, rostesc acest cuvânt peste voi. Ocrotiți-vă viața și umiliți-vă și pocăiți-vă și cereți iertare la Dumnezeu, și cereți neamului român iertare pentru stricăciunea pe care ați făcut-o peste el! Fiți înțelepți și faceți-vă drept socoteala acum, după ce atâta vreme v-ați zbatut să puneți mâna pe putere și să dați din calea voastră pe cei ce veghează drept pentru neamul român. Lăsați armele jos, lăsați răzvrătirea, căci armele voastre sunt minciuna și ura. Ajunge! Și dacă nu veți da să ascultați așa, voi veți vedea. Eu, Domnul, am grăit peste voi acest cuvânt. Amin.

Și încă vă mai spun și vă mai vestesc. Vine primăvara, ies ghiociei. Nu puneți voi gheață peste ei, căci soarele vine și gheața se topește și vin ghiociei și ies la iveală, iar voi nu-i doriți să vină, căci nu-i iubiți, că nu iubiți primăvara și pe vestitorii ei și facerea ei cea de la Dumnezeu peste acest neam. Vine primăvara și îmbracă în veșmântul ei cel nou fața pământului român. Dacă aveți trecutul urât și fără dragoste de adevăr și de Dumnezeu în voi, pocăiți-vă acum, căci nu puteți voi să fiți ghiociei. Numai primăvara îi aduce pe ei cu ea, iar voi umiliți-vă, fiilor, căci aveți inima cuprinsă de gheața urii de frate, în vreme ce iubiți și lucrați minciuna ca să biruiți prin ea pe frații voștri mari și mici ca să fiți voi mari peste ei, dar prin trădare și prin minciună n-a biruit nimeni între cer și pământ de partea lor până în sfârșit.

Și acum, Eu, Domnul, pun în lucru mult și sfânt toate puterile cerești și oștirile lor, căci dragostea Mea pentru neamul român este mare, și voi avea tot mai mult grijă de el, căci Tatăl Mi l-a dat ca să așez în mijlocul lui slava Mea cea de la sfârșit de timp și pe poporul cuvântului Meu, pe fiii cei stătători înaintea Mea pentru cuvântul Meu cel de azi, care vine și se face cărare pe pământ acum în mijlocul neamului român. Amin.

Mă las acum în sfat cu tine, popor al cuvântului Meu. În ziua aceasta stau în mijlocul tău cuvânt pentru sărbătoarea de punere a pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Mele, a grădiniței cuvântului Meu și al chivotului zidit pe ea în anul 1991 de la nașterea Mea pe pământ, la 7499 de ani de la facerea lumii, așa cum am pus să fie scrisă pe piatră pisană acestui așezământ sfânt acum douăzeci și unu de ani. Îmi mângâi duhul îndurerat și privesc peste ziua aceea de început ceresc și așezat la vedere apoi, și puțin înțelegea este taina ei. Mă strâng cu voi, cei rămași cu Mine și cu cei din cer la masa de cuvânt a acestei zile de sărbătoare și de biruință a Mea și a mersului Meu cel de azi prin trâmbița Mea Verginica și prin urmașii ei apoi, prin cei credincioși Mie și ei și planului Meu ceresc peste pământ.

Mă mângâi cu voi, fiilor care ați rămas cu Mine sub greul crucii venirii Mele, căci Duhul Meu este numai mângâiere, și tot așa și caută prin lucrarea lui. Eu prin mersul Meu cu voi am ridicat un popor nou, iar mersul cel pentru grija de el este greu, fiilor, ca și grija pentru mersul lucrării cuvântului Meu peste pământ, și pe care cu voi îl port. Vă binecuvintez acum duhul acestei zile de praznic. Îl binecuvintez aici și de aici pe arhiereul Meu cel de azi, pe cel pe care l-am avut aici martor acum douăzeci și unu de ani și am rostit prin gura lui cuvântul sfințitor pentru punerea pietrei de temelie și al zidirii apoi pe ea a Sfintei Sfintelor Mele, al locului Meu de graire pe pământ. L-au închis pe el apoi mai-marii lui de peste el, iar el a ascultat așa de atunci și până azi. Privesc la el cum se adună cu duhul și cum privește ziua aceea și se roagă să-l iert pentru

neputința lui, pentru slăbirea lui cea mare, și se roagă să am grijă de el, și fiori îl prind la suflet la amintirea cea de atunci. El are lumina în el, iar lumina înseamnă dragostea de Dumnezeu, care îl ajută pe om să-L cunoască pe Domnul când vine Domnul spre el. Dragostea de Dumnezeu l-a ajutat pe Avraam să Mă cunoască atunci când Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-a apropiat să-i fie oaspete la masa lui, la masa cuvântului lui Dumnezeu cu Avraam. Așa este cu fiecare om care-L cunoaște pe Domnul prin dragostea lui când vine Domnul spre el ca să i se descopere lui cu pasul Lui între oameni, cu duhul proorociei, prin care Domnul grăiește pe pământ.

Binecuvintez dragostea de Mine a arhiereului Meu Irineu, martorul Meu cel credincios în ziua când am rostit prin el binecuvântarea așezării pietrei de temelie a noului Meu început de biserică sfântă și curată și mult lucrătoare ea prin cuvântul proorociei, cuvântul Meu de peste ea, iar dragostea acestui fiu uns aici cu ungere mare și tainic lucrătoare, să se înmulțească în el și să se desăvârșească ea pentru slava Mea, ori de câte ori cuvântul lui Mă slăvește pe Mine din loc în loc acolo unde el acum păstorește peste fiii neamului român. Dragostea Mea pentru el e mare peste el, căci l-am numit atunci cu nume mare, iar cei numiți sunt cei ocrotiți, sunt cei ce iubesc pe Domnul prin lucrarea cea din ei cu care ei cunosc pe Domnul și se închină Lui și fac lucrarea Lui în mijlocul strămtorării de pe pământ, așa cum Eu, Domnul, am lucrat cu arhiereul Meu martor al cuvântului Meu cel de azi, acum douăzeci și unu de ani. Amin.

Aș sta cu tine în sfat, poporul Meu. Cuvântul Meu de peste tine veghează peste tine, fiule. O, veghează și tu pentru împlinirea lui. Vreau să-ți dau povețe, căci este nevoie de povață multă. Te privesc mereu, iar privirea Mea este ocrotitoare peste tine. La toți cei ce s-au alipit ca să fie cu poporul Meu, Eu, Domnul, le-am dat mâna ca să-i ridic și le-am deschis să intre, și le spun Eu acum la toți așa:

V-am făcut duios și frumos primirea când v-ați ales din veacul lumii desfrânate și ați venit la Mine ca să fiți ai Mei, o, fiilor. Să știți, măi fiilor, că numele de creștin este scris altfel în cer față de cum este el scris pe pământ. Creștinul își dovedește acest nume prin viața lui de creștin, iar altfel nu este acest nume peste el. Cel ce vine la Mine este cel ce-și alege viață cu călăuză peste el. Aceasta înseamnă să vină omul la Mine și să fie al Meu, iar dacă el vine și este încă al său, cum se mai cheamă că vine el la Mine?

O, fiilor, cel ce vine la Domnul trebuie călăuzit apoi și nu trebuie să se mai călăuzească singur. Dacă însă lui nu-i place așa, își ia singur libertatea de a ridica nemulțumiri și cărtiri și face grea calea Domnului spre el ca să călăuzească Domnul pașii lui.

Iată durerea Mea! Când n-am cum să-l călăuzesc pe cel ce vine la Mine încep durerile, la el într-un fel și la Domnul în alt fel, iar răbdarea Mea crește odată cu durerea ei; și pe câtă bucurie s-a făcut în cer pentru întoarcerea unui om căzut din Dumnezeu, pe atâta durere se schimbă ea de la cel ce ridică nemulțumiri Celui ce l-a primit pe el de la moarte la viață când a venit cu pașii lui spre Dumnezeu. O, iată de ce trebuie Eu să călăuzesc pe tot fiul care s-a dat Mie când a venit ca să-i deschid lui!

Fiți creștini cu fapta și cu inimă mare, voi, cei ce v-ați alipit cu fiii poporului Meu, căci crucea Mea cea de la om nu se mai sfârșește, iar omul Mă scoate dator și-Mi pregătește cruce mereu, iar Eu am încă de răbdat și de purtat și de așteptat.

O, fiilor, să nu se simtă bine unii cu alții cei ce stau în nu-

mele Domnului împreună ca fii ai acestui popor, ci să se simtă bine cu Domnul cei ce se unesc pentru El. Aceasta Îmi este așteptarea, de la care dau să găsesc și să am mângâiere. Amin.

Binecuvintez peste voi această zi de sărbătoare și de pomenire a lucrărilor Mele din zilele cele de apoi, o, fiilor de la izvor. M-am scris în carte cu însemnarea acestei zile și cu sărbătoarea ei în zi de duminică. Amin.

Binecuvintez încă lucrul cel pentru săvârșirea sălii de nuntă sub cortul alb, sub care Eu, Domnul, Mă strâng adesea cu popor credincios în sărbători ca să-i dau lui din gura Mea, iar el să-Mi dea viața lui, apropierea lui de inima Mea, petrecerea lui cu Mine aici, în locurile cele binecuvântate pentru venirea Mea cuvânt peste pământ. Vă întăresc mânuțele și picioruțele și tot trupul, fiilor, iar voi întăriți-vă unii pe alții în dragostea de Dumnezeu, căci Eu vă dau cerul de ajutor ca să lucreze cu voi sub greul Meu de peste voi, căci Mi-e milă de voi.

Stați cu inima în inima Mea. Stați cu duhul minții voastre în Duhul Meu, ca să gândim la fel, fiilor! Toată mișcarea ființei voastre să vă fie în Dumnezeu. Tot ce faceți și sunteți voi, să fiu Eu, și nu voi, să fiu Eu, fiilor, căci Eu sunt Cel ce sunt. Să fiu Eu, iar voi să fiți în Dumnezeu. Amin.

O, poporul Meu, stai cu mânuțele ridicate în zilele care au mai rămas până la ziua întrebării pusă de cei ce au săvârșit fărădelege mare, lovind cu ură peste locul veghii cel pentru paza și ocrotirea neamului român. Cere tu la Dumnezeu așezarea la locul cârmei a celui alungat de la veghe, și cere suflarea Duhului Sfânt peste poporul român, și cere, fiule, biruința Domnului împotriva fiilor minciunii, a celor din mijlocul neamului român și mersul lor spre umilință, iar Eu, Domnul, îți voi aduce bucurie și mângâiere pentru ascultarea ta, pentru dragostea ta, care lucrează la cuvântul Meu, căci cuvântul Meu este dragoste, este dragostea Mea cu cei ce îl iubesc pe el așa cum iubesc Eu, așa cum iubește Dumnezeu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2012

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Cartea Cuvântul lui Dumnezeu din zilele acestea este duhul proorociei. Numai lucrarea mustrării îl dovedește pe creștin fiu al lui Dumnezeu.

Duhul adevărului este acest râu de cuvânt. Pe această cale trimit Eu, Dumnezeu Tatăl, pe Fiul Meu Cel Unul născut din Mine mai înainte de vecii, iar El Se face cuvânt peste pământ pe vatra neamului român, acum, la sfârșit de timp, și Își pregătește calea slavei Lui, cerul cel nou și pământul cel nou și popor nou, căci împărăția Lui nu va avea sfârșit, precum este scris, iar Fiul este de o Ființă cu Tatăl, prin Care toate s-au făcut. Amin.

Eu, Tatăl Savaot, Îți fac intrarea în cartea Ta cea de azi în zi de pomenire proorocească, Fiule Iisus. Eu am mai grăit cu Tine înaintea oamenilor acum două mii de ani și Te-am vestit atunci Fiul Meu iubit în Care Eu, Tatăl Savaot, am binevoit în cer și pe pământ. Ți-am ascultat rugăciunea înlăcrimată pe pământ și Te-am preaslăvit cu lumină mare înconjurându-Te în ea și în cuvântul Meu cel de sus, din nori slobozit deasupra Ta înaintea oamenilor, căci Noi pe nori călătorim și din nori grăim peste pământ, căci suntem Dumnezeu, o, Fiule scump, iar mersul Nostru este cerul. Le-am arătat atunci oamenilor cum Fiul grăiește către Tatăl, iar Tatăl către Fiul, iar cei ce au auzit, au mărturisit, și este adevărată mărturia lor. O, așa și azi Te slăvesc Eu, Tatăl, pe pământ, așa

și azi, Fiule scump.

Am voit în ziua aceasta a pomenirii proorocului Ilie să stau înaintea poporului Tău cel de azi și să Te mărturisesc iar peste pământ, Fiule scump. Grăirea lui Dumnezeu peste pământ e dulce foarte în zilele acestea, e ca și în cer când Noi grăim, e ca atunci când am grăit să facem om după chipul și asemănarea Noastră, și dulce am grăit și dulce am lucrat, și tot așa și azi grăim, iar grăirea Noastră de azi se lasă auzită pe pământ ca să-l învățăm pe om să Ne audă și să Ne creadă și să Ne primească cu grăirea, Fiule scump Iisus. Duhul proorociei se cheamă grăirea Noastră, și am grăit-o prin prooroci, și am grăit-o la început în sfatul cel pentru facerea lumii și a omului, și iată, grăiește Dumnezeu cu oamenii și pentru oameni, o, Fiule scump. Ți-am făcut deschiderea cărții cerului în ziua aceasta pe pământ cu poporul Tău cel de azi și am grăit Eu, Tatăl, prin cartea Ta cu el, căci cartea aceasta se întocmește în zilele acestea pe pământ odată cu grăirea Noastră peste oameni, și este duhul proorociei această carte, duhul cerului peste pământ, așa cum a fost peste prooroci coborât acest duh, și nu încetează lucrarea cerului peste pământ.

Eu, Tatăl Savaot, Te așez în ziua aceasta la masă de cuvânt cu poporul cuvântului Tău cel de azi, căci Eu Te-am preaslăvit pe pământ înaintea oamenilor acum două mii de ani, și tot Eu Te preaslăvesc și acum, la sfârșit de timp, Fiule scump al Meu, iar cine se miră de grăirea Noastră cerească între cer și pământ, rămâne cu miratul, spre judecata lui prin acest cuvânt, cuvântul Duhului Adevărului.

Binecuvintez Eu, Tatăl Savaot, grăirea Fiului Meu Iisus Hristos în ziua aceasta de pomenire cerească, ziua proorocului Ilie, cel ce a grăit cu Dumnezeu pe pământ, cel prin care Dumnezeu a grăit oamenilor, așa cum cartea lui mărturisește de atunci și până azi. Amin.

Slava Ta sunt Eu, Fiul Tău Iisus Hristos, o, Tată Savaot, iar Tu Mă slăvești cu slava Ta, cu rodul Tău cel mai înainte de vecii, căci rodul Tău sunt Eu. Mi-ai deschis cartea Mea cea de azi, în care-Mi scriu cuvântul prin slugile cele de azi, o, Tatăl Meu, și Te-ai așezat cu Mine în sfat, cu Mine în carte, Tată. Urechile și mânuțele cele așezate de Noi înaintea Noastră sunt la veghe pentru Noi și Ne așează în carte, Tată. Așa a fost în toate vremile grăirea lui Dumnezeu așezată pe pământ, și ea mărturisește peste timp. Duhul proorociei este rânduit de Dumnezeu să se facă cuvânt peste pământ și să rămână carte scrisă și să mărturisească ea. Așa este scrisă cartea Noastră cea de azi, o, Tată, iar ea mărturisește grăirea lui Dumnezeu cu oamenii, spre judecata sau spre mântuirea lor, căci cei mai mulți nu se opresc să audă și să creadă și să meargă cu pasul după acest cuvânt, dar este pe pământ o rămășiță de oameni care aud și cred, și se face cuvânt împlinit în ei acest cuvânt.

O, slavă Ție, Tatăl Meu Savaot, că ai preaslăvit pe Fiul Tău înaintea poporului Său în zi de sărbătoare de sfinți! Mă fac acum cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu, Tată. Duhul Adevărului este acest râu de cuvânt. Amin.

Grăiesc ție, popor al cuvântului Meu, și sunt cu tine la masă de cuvânt și sunt însoțit de proorocul Ilie cu toată ceata proorocilor din cer după el. Despre el este scrisă proorocie că va veni iarăși și va îndupleca inima părinților către fii și a fiilor către părinți, ca să nu piară pământul prin prăpăd până a nu sosi ziua Domnului cea mare și înfricoșată. Toate durerile și loviturile pământului au fost atrase de oamenii de pe pământ care nu au ascultat de Dumnezeu și de proorocii Lui, așa cum pe vremea lui Ilie proorocul a fost bătut pământul cu secetă mare

de trei ani și jumătate, căci era fărâdelege mare pe pământ.

Plânge Dumnezeu în cer cu sfinții Lui de la omul care nu ascultă de legile sfinte și calcă peste ele ca unul mai mare decât Dumnezeu, ca unul care este stăpân peste pământ și peste facerea lui Dumnezeu de pe el. Mă uit la toți oamenii, Mă uit și la cei ce au fost sau sunt sau vor fi de partea lui Dumnezeu cu credința lor și cu jertfa lor, Mă uit să văd, Mă uit, și Mă bucur sau plâng și spun că tot omul care a ascultat în vremea lui de părinții lui, de frații lui, de stăpânii lui, de învățătorii lui, acela ascultă și de Dumnezeu când vine această vreme de la Dumnezeu spre el. Și iarăși spun despre cei ce nu au fost deprinși să asculte nici de părinți, nici de frați, nici de stăpâni, nici de învățători în treacătul vremii lor, și aceia dacă vin la Dumnezeu nici de Dumnezeu nu ascultă, căci nu sunt deprinși de mici sau dintotdeauna cu cumințenia duhului lor, cu ascultarea, cu călăuză peste mersul lor, și aceia nu au sufletul frumos și nu și-l pot lăsa spre duhul care-l poate face frumos pe om, iar Eu, Domnul, de la unii Mă bucur, căci sunt deprinși cu iubirea cea pentru ascultare și pentru călăuzirea lor, iar de la alții plâng, căci sunt deprinși aceștia cu duhul îndărătniciei și al încordării de duh, și acestea depărtează pe Dumnezeu de lângă om. Păi tu, creștine îndărătnic, te încordezi pentru omul care nu face după cum vede și vrea placul tău, dar când tu încordezi prin îndărătnicia și prin neaplecarea ta pe cei din jurul tău, cum de nu simți și tu ceea ce simte cel încordat de la tine? Iată nedreptate pentru aproapele tău și părtinire pentru tine! Și iarăși spun: cei ce nu s-au deprins să asculte de părinți sau de învățători, aceia nu ascultă nici de Dumnezeu și nici de oamenii lui Dumnezeu și au aceștia duhul vârtos din pricina nedeprinderii lor cu aplecarea pe care o cere Domnul celor ce dau să vină după El. Cine nu a ascultat de sfatul părinților, tot așa face și cu Dumnezeu, și sunt prea rari părinții care să vrea răul copiilor lor, chiar dacă părinții au greșit lui Dumnezeu. Și chiar dacă au greșit părinții ei trebuie ascultați de către copiii lor, și aceasta este voința cea bună a copiilor lor, și iată, nu e bine să spună copilul că părinții lui n-au ascultat de binele lor, de părinții lor sau de Dumnezeu, ci e bine să facă ei mai mult, și nicidecum mai puțin, căci fiecare poate să facă mult bine neamului lui care a fost sau care este neascultător de binele lui și de Dumnezeu dacă el lucrează binele în vremea vieții lui, așa cum ucenicul Pantelimon a lucrat binele lui Dumnezeu peste el și peste oameni prin învățătura învățătorului lui și a în-tors acesta pe tatăl lui la Tatăl Cel ceresc pentru binele cel veșnic.

O, fiule creștin, purtarea ta față de cei din jurul tău este același fel de purtare ca aceea între tine și Dumnezeu, căci Eu, Domnul, nu pot să iau pentru Mine purtarea cea bună față de Mine de la om, ci o iau pe aceea cu care el se poartă înaintea Mea cu cei din jurul lui, căci aceasta este nota purtării lui cu Mine, și n-a fost niciodată altfel pe pământ socotită de Dumnezeu purtarea omului față de Dumnezeu.

Dacă Eu nu pot să-l mustru pe creștin, acela nu este fiul Meu, și este învățat fără călăuză peste el, fără cuvânt peste el. Pentru aceasta grăiesc Eu în ziua aceasta peste toți cei care au fost și sunt și vor fi alăturați celor ce vor cu Dumnezeu așa cum cere azi cuvântul Meu pentru zilele acestea pentru cei ce vor fi poporul Meu și împărăția Mea, cu care voi rămâne și cu care vor rămâne cei ce ascultă de Dumnezeu, și le spun lor așa:

Intrați sub lucrarea muștrării cea pentru fii, voi, cei ce vreți să rămâneți ai lui Dumnezeu și ai împărăției care va rămâne, că nimic nu-l dovedește pe creștin fiu al lui Dumnezeu decât lucrarea muștrării cea pentru fii și primirea ei, căci omul este greșit oricât de mult ar căuta el să nu fie așa. Faceți bine

deosebirea între ucenic și învățător și fiți cuminți cu umilința și cu mintea, căci Eu, Domnul, am spus acum două mii de ani: *«Fericit cel ce nu se smintește întru Mine!»*. Erau mulți care căutau să-Mi găsească vină, și-Mi găseau, căci asta căutau ei să facă, dar aceia nu puteau să învieze vreun mort, să vindece vreun orb, să întoarcă pe cineva de la moarte la viață, de la păcat la sfințenie, și nu puteau pentru că aveau în ei duhul judecării, ochiul rău, duhul învinuirii de frați și de Dumnezeu, duh pe care nici Dumnezeu nu-l folosește chiar dacă este Dumnezeu, căci cei judecați sunt de faptele lor judecați și de cuvintele de Dumnezeu spuse mai dinainte ca să nu păcătuiască omul, și pe care omul le calcă apoi, spre judecata lui. Carnea omului este iubitoare de păcat, chiar dacă duhul suspină după viață în om, dar omul cel fără călăuză peste viața lui, peste trupul lui, nu are altă soartă. De aceea trebuie să poată omul să asculte de Dumnezeu, iar ascultarea va salva viața lui. Amin.

O, stai sub duhul învățăturii în ziua aceasta, popor de la izvor, căci voiesc să ia poporul de peste tot și să învețe, iar proorocul Ilie grăiește și spune că trebuie să se întoarcă bine omul la Dumnezeu dacă vrea să nu rămână pentru prăpădul care se atinge peste tot pe pământ din pricina neascultării omului și a multei lui depărtări de Dumnezeu. Amin.

— **C**arnea omului este iubitoare de păcat, o, Doamne, Învățătorule al meu, iar duhul proorociei a venit mereu de la Tine pe pământ prin prooroci și a făcut chemare de la păcat la sfințenie pentru fiecare om, și mai ales peste căpeteniile de peste oameni, Doamne, așa cum ai lucrat și cu mine în vremea mea prin duhul proorociei și ai pedepsit pe cei ascunși în inima lor pentru împotrivire asupra lui Dumnezeu, și ai binecuvântat pe cei curați cu inima pentru paza lor față de cei drepti. În ziua aceasta de sărbătoare a mea între proorocii din cer vom da împlinire proorociei Scripturii care spune că mă vei trimite să înduplec inima părinților către fii și a fiilor către părinți mai înainte de ziua Ta cea mare și înfricoșată, ca să nu vii să bați pământul cu prăpăd. Voiesc să fie Dumnezeu pe pământ cu oamenii, o, Doamne, iar răvna aceasta m-a mistuit în toată vremea mea pe pământ și mă mistuie acum în cer, căci duhul meu cel ceresc este răvna mea cea pentru Tine, și aceasta a fost iubirea mea pe pământ. Amin.

— **V**oiesc și Eu, Domnul, voiesc să lucrăm în ziua aceasta și să așezăm omul în ascultare de Dumnezeu, o, proorocule al Meu, și vom sufla din cer și se va scrie pe pământ cartea acestei zile și toate câte vor fi să fie scrise în ea în ziua aceasta. Amin.

Eu, Domnul, Mă opresc din cuvânt și las loc sărbătorii bisericești și petrecerii ei și învățăturii ei și Mă întorc apoi în carte. Zidiți-vă unii pe alții, fiilor, și zidiți-vă în Dumnezeu, căci aceasta vă este chemarea! Fiți pe pământ ca și în cer trăitori, dar trebuie să priviți mult de tot în cer, mult, fiilor, mult și mereu, căci cerul este cu voi în lucru pe pământ, iar voi să nu uitați aceasta nici o clipă, ca să știți voi să dați loc lui Dumnezeu cu voi și lângă voi și pentru voi pe pământ mereu, mereu, o, fiilor, mereu Domnul pe pământ cu voi. Amin, amin.

*

Eu, Domnul, Îmi așez pe mai departe cuvântul acestei zile în cartea sa. Duhul Adevărului este grăirea Mea prin cartea aceasta, Duhul Care a grăit prin prooroci, iar Ilie proorocul se așează la masă de cuvânt cu Mine înaintea ta, poporul Meu de la izvor, și are cu el ceata

proorocilor, căci fiecare stă în ceata din care face parte în cer și merge odată cu ea, căci cerul lucrează și merge lucrând în cete-cete pentru săvârșirea lucrărilor lui Dumnezeu pe pământ. Voiesc să așezăm omul în ascultare de Dumnezeu, în dragoste de Dumnezeu, căci vai omului fără dragostea aceasta în el! Trebuie să-l învățăm pe om să-i fie fierbinte dragostea, căci altfel ea nu poate mult pentru el și pentru Dumnezeu.

Nu poate să-L vadă omul pe Dumnezeu dacă nu este fierbinte în el dragostea. A mers mult și încă merge mult pe pământ vorba că nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu și să rămână viu, dar dacă omul nu-L vede pe Dumnezeu este mai viu decât ar fi dacă L-ar vedea pe El? Iată, una este să zică Dumnezeu aceasta și alta este să zică aceasta omul.

Nu vrea omul să-L vadă pe Dumnezeu, dar Domnul vrea aceasta și mult vrea. M-a trimis Tatăl Savaot pe pământ între oameni căci a vrut Dumnezeu să Se lase văzut de om, și S-a lăsat, și S-a făcut Om Dumnezeu ca să poată sta cu omul pe pământ, după dragostea și dorul Lui după om, iar omului i-a trebuit credință, și a pus Dumnezeu credință în om pentru El și L-a cunoscut omul și L-a văzut pe Domnul omul cel credincios, chiar dacă a fost păcătos cel credincios, căci Domnul este mai mult crezut și cunoscut și văzut de cei păcătoși, care-și recunosc păcătoșenia, decât de cei ce nu au în firea lor dragostea de păcat dar au în ei dragostea lor.

Voiesc să lucrez cu sfinții în ziua aceasta și să învățăm omul să se așeze în ascultare de Dumnezeu ca să-L aibă pe Dumnezeu înăuntrul său cu împărăția Sa și să aibă dragoste omul. O, aș da timpul înapoi pentru fiecare creștin care a venit și a cunoscut și a crezut și a primit și a iubit mult, de a putut să vină și să rămână cu Mine și cu poporul Meu cel de azi, iar sfeșnicul lui s-a stins apoi pic cu pic ca și dragostea lui și s-a răcit creștinul cel iubitor și i s-a sfârșit dragostea și a rămas el. Aș da timpul înapoi ca să-l mai am viu în dragoste pe cel ce a venit și și-a stins apoi pic cu pic veghea lui cea pentru iubire de Dumnezeu, dar Eu nu pot da omul înapoi în timp, căci timpul scurs nu mai este, și este doar omul cel trecut de timp și rece cu inima și stins cu dragostea, după ce el M-a iubit odinioară, iar pentru aceasta Eu plâng.

Mulți dintre cei ce rătăcesc cred că omul trăiește de mai multe ori pe pământ și că moare de mai multe ori dacă trăiește de mai multe ori. O, cei ce spun aceasta și cred așa Mă întristează adânc, chiar dacă dau ei să se folosească de credința lor în Dumnezeu. O, de unde au luat ei această gândire? Din dorul de viață au luat, căci omul dorește viață. Dar ce bucurie ar putea avea omul care ar trăi de mai multe ori dacă el nu ar ști aceasta de fiecare dată dacă a mai trăit și dacă iarăși a venit de acolo? O, ce folos are omul dacă gândește și crede așa? N-are folos, ci are pagubă grea sufletul unui astfel de om. Iată ce poate face mintea omului care nu are de lucru pentru Dumnezeu!

Omul vrea să fie mai mare decât Dumnezeu, și de la începutul lui cel dintâi a gândit omul aceasta și a rămas bolnav de acest dor, și de aceea mintea lui amețește și se prăbușește ori de câte ori omul se înalță cu mintea. I-am spus omului să lucreze raiul și să nu-l lase nelucrat, și nu i-am spus aceasta numai celui de la început, care era unul singur când l-am așezat în rai și i-am spus aceasta. Nimeni să nu spună dintre cei adunați laolaltă că sunt puțini și că de lucru este mult, căci Eu le spun lor că ziua pentru lucru începe la mijitul zorilor și ajunge lucrarea ei dacă se folosește cu tot întregul ei.

O, creștinilor, dacă sunteți în obște adunați sau în case mai puțini, lucrați cu hărnicie dacă sunteți creștini și dacă stați pe pământuri și pe locuri sfințite de Dumnezeu pentru voi. În

casele voastre împospătați-vă mirosurile sfinte și nu lăsați gunoaie pe urma mișcărilor voastre, și care să lase miros urât în urma voastră în case și în jurul lor, căci îngerii și sfinții vor să locuiască cu voi ca și în cer, cu cerul vor să stea pe lângă voi. Când Domnul l-a făcut pe om pe pământ, i-a făcut o grădină și l-a așezat în ea ca s-o lucreze și s-o păzească lucrând, și a făcut Domnul să fie un râu care să ude raiul, și din care se împărțea în patru râuri peste pământ. Era deosebire între restul pământului și grădina raiului, și este deosebire între restul pământului și grădina creștinului, așa precum și la început a fost această deosebire.

O, fiilor de peste tot, curățiți-vă grădinile de buruienile toate și de orice fir al lor mereu, mereu, măi fiilor, și țineți din scurt această pază, ca să nu scoată capul alte buruieni și alte rădăcini. O, fiilor, curățiți-vă pomii de uscăturile care se ivesc, ca să nu sape în ei uscătura, că plânge pomul în care se ivește uscătura și se rușinează de îngerul lui, și plânge îngerul pomului, căci uscătura pomului stă la iveală și nu este ca omul care își acoperă păcatul ca să nu se vadă și ca să-l rușineze pe om dacă se vede. O, dacă nu poți face așa cu grădina ta, creștine, nici cu viața ta cu Dumnezeu nu poți face altfel. Să știi și să crezi ce-ți spun.

E lipsă de ploaie pe pământ. Nu plouă pentru că sunt grădinile pline de buruieni pe lângă casele creștinilor, iar buruienile sug din plin apa cea de la Dumnezeu, apa ploii hrănitore, și se fac buruienile mai mari ca florile care-L bucură pe Domnul și pe îngeri și se fălesc buruienile înaintea Domnului printre flori. Sug apele Domnului buruienile nefolositoare pentru Dumnezeu și pentru om, așa cum creștinul moale cu jertfa și cu viața suge din adunătura cea pentru frați și se face mare și tare cu trupul și se face cel nedăruit nefolositor pentru Dumnezeu și pentru om.

Nu plouă pentru că sunt uscături prin pomii de pe lângă casele creștinilor, iar pomii în care se ivesc uscături sunt rușinați de uscăturile din ei. Nu plouă pentru că sunt case și grădini lângă ele neîngrijite și nelucrate. Eu, Domnul, când i-am dat omului loc de locuit și grădină cu pomi și cu flori, i-am spus să le lucreze și să le păzească lucrând și să nu lase să se ivească buruieni în grădina raiului, în locul de locuit al omului, căci buruienile sunt tot neghină, sunt neghina din flori, precum în grâu este neghina din grâu, pe care diavolul o seamănă și nu Dumnezeu.

Nu e tot una verdeața cea pentru flori, nu e tot una cu mărăcinii și cu ciulinii și cu buruienile, care au nume urât și față urâtă și cresc pe pământ prin locuri nelocuite de oameni. Cine nu-și lucrează raiul său, nu știe nici să și-l păzească, căci paza aceasta înseamnă: să lucreze omul raiul și să nu-l lase nelucrat. Eu, Domnul, nu Mă hrănesc tot ca omul. Eu Mă hrănesc cu frumosul și cu mirosul florilor, iar omul se hrănește cu mirosul și cu gustul mâncărilor, iar cel ce ține la trup nu poate să țină și la Dumnezeu, căci cel ce ține la Dumnezeu a isprăvit-o cu păcatul, cu închinarea la trup, căci omul și-a învățat trupul să mănânce mereu și mult, iar aceasta îi dă de lucru mult și de alergare multă și de oboseală multă, din zori în seară, iar timpul plânge trecând zadarnic și nerăscumpărat, pierzându-se fără de folos pentru cer, și n-are omul nici măcar pocăință pentru neputința lui de a-L iubi pe Dumnezeu cu viața lui.

O, poporul Meu de peste tot al acestui cuvânt al Meu, este scris în Scripturi cuvânt mare și adânc la înțeles: *«De n-ar zidi Domnul casa, zadarnic s-ar osteni cei ce o zidesc; de n-ar păzi Domnul cetatea, zadarnic ar priveghea cel ce o păzește. Zadarnic vă sculați dis-de-dimineată, zadarnic vă culcați*

târziu, voi, cei ce mâncați pâinea durerii, dacă nu v-ar da Domnul somn, iubiți ai Săi». O, fiilor de peste tot, când Domnul lipsește din toate acestea, zadarnice sunt și trecătoare sunt ca și omul.

Iată, nu toți se dăruiesc la fel din cei adunați laolaltă pentru Domnul, nu toți se scoală deodată dis-de-dimineată, ca să le fie numai unul pasul la toți până seara când omul se strânge la odihnă de la lucrul său. Cei ce vin să fie cu acest popor trebuie să vină să fie de folos lucrării lui Dumnezeu și nu tot loruși, căci loruși pot fi de folos acolo de unde se desprind să vină, și iată, unii știu ce înseamnă venirea în această lucrare cerească, iar alții au venit și n-au știut și s-au făcut sarcină, și nu numai atât, căci se vor mari și nesupuși și nedăruți la fel, iar dacă este această deosebire, pentru care se ivesc și dureri între cei stătători laolaltă, unde se duce rugăciunea celui ce mănăște în fel și chip pe fratele său? Acestea toate aduc și dureri, din pricina nelucrului, a nevegheii și a nedăruirii frățești, căci când cade omul și se lovește și își vatămă trupul, de ce se întâmplă aceasta? Pentru că nu veghează să nu cadă și nu veghează nici pentru duh, nici pentru trup cel ce cade, și cade pentru că nu are pe Dumnezeu dragoste în el și pentru că nu are călăuză peste el.

Îi este greu cu călăuză peste el, îi este greu așa omului, și de aceea are el căderi și lovituri. Pilda lui Israel, care n-a putut să stea sub călăuză și s-a răzvrătit după legea libertății de sine, e pildă rea și grea, și poate să învețe din ea cel ce voiește să învețe. Trebuie să-și vadă omul lipsurile lui și trebuie pentru ele să se umilească și să se lase călăuzit de cei care-L au pe Domnul în ei prin darul lui Dumnezeu. Când omul are pe Dumnezeu în el, poate să-L arate pe Domnul oamenilor. Cine are împărăția lui Dumnezeu în el, acela este cel ce cunoaște pe Dumnezeu cu adevărat și cel ce-L împarte pe El celor ce-L caută, nu celor ce nu-L caută și nu-L doresc pe Domnul.

Striga Ilie la oameni să se pocăiască și să se curețe de idoli. Erau în jurul lui atâția ucenici sfinți, care aveau duhul proorociei peste ei și viață îngerească în munți, departe de păcatele și locurile lor de pe pământ, și aveau dragoste de Dumnezeu aceștia, căci credința cu care omul se dă lui Dumnezeu este dragoste, care nu se stinge și care tânjește mereu în cei ce au credința, căci credința se face dor de Dumnezeu în om, iar dorul este mărimea dragostei, și aceasta trebuie să-și hrănească cei ce se adună să-L slujească pe Domnul.

Trebuie să ridice rod lui Dumnezeu cei ce se dau lui Dumnezeu cu viața lor și cu lucrarea lor. Ilie proorocul a adus rod lui Dumnezeu pe pământ și i-a întors pe fiii lui Israel de la idoli la Dumnezeu și a făcut jertfă mare Ilie, iar foamea lui de Dumnezeu striga la cer, și nu numai foame de mâncare a adus el lui Dumnezeu. O, de nu l-ar fi rânduit Domnul casă lui Ilie, el n-ar fi avut. De nu l-ar fi păzit Domnul pe el în cetate păzită, zadarnic ar fi privegheat Ilie. De nu i-ar fi dat din cer Domnul să mănânce prin îngeri, zadarnic ar fi căutat el să lucreze din zori în noapte pentru pâinea durerii. Îi dădea Domnul somn, iar îngerul Domnului venea la el și îi spunea: «Scoală și ieși și lucrează peste Israel, căci regele Ahab zice că tu ai adus nenorocire peste Israel», iar Ilie s-a sculat și a zis regelui: «Nu eu, ci tu și casa tatălui tău, căci ați părăsit poruncile Domnului și mergeți după Baali, dar hai să aducem jertfă Domnului, eu și voi, să vedem cui va răspunde Domnul în Carmel, căci voi schiopătați de amândouă picioarele, iar prooroc al Domnului am rămas numai eu singur, și al lui Baal sunt sute. Să facem, dar, jertfă și să nu-i punem foc, și să chemăm apoi fiecare pe Dumnezeul lui, iar Dumnezeul Care va răspunde cu foc, Acela

este Dumnezeu». Au strigat tare proorocii lui Baal și s-au înțepat cu lănci până la sânge, dar n-au avut răspuns. Și a apropiat Ilie poporul și i-a spus ce să facă și a strigat apoi la cer și a zis: «Doamne, Dumnezeul lui Avraam și al lui Isaac și al lui Iacov, auzi-mă acum cu foc, ca să cunoască Israel că Tu ești singur Dumnezeu în Israel și că eu sunt slujitorul Tău și că Tu le întorci inima la Tine!», și s-a împlinit slujirea poporului Israel după cum a spus Ilie proorocul și s-a împlinit strigarea lui Ilie și a venit foc și a ars jertfa cea udată cu apă multă și a zis poporul: «Domnul este Dumnezeu», și poporul i-a dat lui Ilie pe toți proorocii lui Baal, și acesta i-a junghiat pe toți, și s-a făcut această lucrare după ce Ilie a poruncit ploii să nu cadă trei ani și jumătate, și în ziua jertfei lui, a venit ploaie pe pământ și a udat pământul cel însetat de atâta timp, fără strop de apă sau de rouă peste el. Iată cât rod poate aduce un slujitor al Domnului între oameni, și câte stricăciuni aduce pe pământ un slujitor al diavolului, așa cum a fost regele Ahab cu toți supușii lui.

O, poporul Meu de peste tot, ia înțelepciune din cuvântul Meu de peste tine și scoală-te să slujești lui Dumnezeu cu viață multă în tine, ca Ilie proorocul Meu, iar viața ta se va vedea și va face lumină în jur și fapte de înviere peste mulți, căci nu cu cuvântul cel mult, ci cu fapta se mărturisește Dumnezeu de către omul cel luminat de dragostea de Dumnezeu din el. Amin.

— Așa a fost viața mea înaintea Ta, o, Iubitul sufletului meu, o, Doamne! Ți-am fost prooroc mare, Ți-am slujit cu foc în inimioară, iar azi duhul meu a locuit în Duhul Tău și s-a desăvârșit în cuvântul Tău peste poporul Tău de azi, iar Duhul Tău a fost în duhul meu, și una am fost în cuvânt pentru învățătură peste Israelul Tău de azi, rânduit al Tău din neamul român să stea azi și să-Ți asculte glasul, cel din nori slobozit peste el, precum în vremea lui Moise Ți-a ascultat Israel tot cuvântul ieșit din gura Ta, și dat lui Moise să-l dea lui Israel, și precum în vremea mea ai dat lui Israel cuvântul Tău de peste mine, iar eu l-am întors pe Israel de la idoli la Tine, și Te-a mărturisit el în ziua aceea pe muntele Carmel Dumnezeul Cel adevărat, Dumnezeul meu, și a zis: «Domnul este Dumnezeu!».

O, cât de măreț ai mărturisit Tu în ziua mea de serbare ascultarea și neascultarea omului, lucrarea sau nelucrarea raiului omului, vederea din cer a lucrărilor creștinilor de peste tot, și peste care este încă mult de împlinit voia Ta, cuvântul Tău cel spus la început omului cel așezat de Tine pe locul locuinței cea pentru el, în rai, ca să-l lucreze și să-l păzească așa omul, o, Doamne. Să ia aminte la glasul Tău cel de azi toți cei care se numesc creștini pe pământ și care au locuințe și grădini aproape ca să le lucreze și să le păzească în mijlocul pământului. Cei ce slujesc Baalilor nu mai au timp să slujească lui Dumnezeu și opresc aceștia ploaia cea din cer peste pământ, și nu mai sunt pe pământ prooroci așa cum am fost eu ca să zică și să dea drumul ploii ca să vină când ea este oprită de oameni și rămasă în cer.

În ziua aceasta ai chemat pe oameni la ascultare de Dumnezeu și ai suflat din cer și s-a scris pe pământ cuvântul Tău de azi, care-l poate învăța pe orice om că așa cum își lucrează și își păzește lucrând casa și grădina și locul lui de locuință cu toate cele din jurul lui folosite de aproape, tot așa își lucrează și viața lui între el și Tine, tot așa, o, Doamne. Omul face mult gunoi, mult de tot și îl lasă peste tot, și miroase urât gunoiul, căci este gunoi, iar omul ar trebui să fie ca floarea, să miroase ca floarea, care Te mângâie pe Tine cu frumusețea și cu mirosul ei, o, Doamne. Plâng sfinții pe pământ și în cer

de lipsa de Dumnezeu a omului, căci omul nu are grijă să stea înaintea lui Dumnezeu și uită aceasta mult. O, cine se poate ascunde măcar o clipă dinaintea Ta? Precum pomii și florile, munții și câmpiile, izvoarele și tot pământul nu se pot ascunde dinaintea soarelui, a lunii, a ploii, a vântului, a frigului și a toată lucrarea stihilor și a puterilor cerești, care le mișcă pe ele, tot așa și omul, nu se poate ascunde de la fața Ta chiar dacă el se trage la umbră dinaintea soarelui, chiar dacă el se trage în locuința lui dinaintea ploii sau a vântului sau a frigului, o, Doamne. Cel ce crede că se poate ascunde de Dumnezeu cu trupul lui, cu faptele lui, acela crede așa din lipsă de minte, numai că mintea omului îl poate duce pe om la slujirea idolilor, Doamne, și aceasta este durerea celor ce au patrie cerul, durerea sfinților Tăi, o, Doamne.

Ia aminte bine la Domnul, Care a grăit cu tine în ziua mea de serbare, Israele de azi, popor credincios, popor al cuvântului lui Dumnezeu! Să ia aminte toți oamenii de pe pământ la glasul Domnului, ca nu cumva să vină Domnul fără de veste și să lovească cu prăpăd pământul și tot ce e pe el! Să facă tot omul deosebire între pământ și rai, între întinderea din jurul lui și casa și grădina în care el locuiește! Să asculte omul de Dumnezeu și să lucreze raiul și să-l păzească! A deslușit Domnul cu de-amănuntul aceasta acum. Omul, animalele, păsările și peștii se mișcă pe pământ, în văzduh sau în ape și pot lucra în jurul lor bine sau rău în mijlocul celor ce nu se mișcă, ci stau credincioase înaintea Domnului și a tot ce se mișcă pe pământ, și pe care stihiiile cerești le hrănesc cu soare, cu apă, cu răcoare, cu frig, cu suflet și cu viață pentru viața tuturor celor ce se mișcă pe pământ, în văzduh sau în ape. Tot ce se mișcă trebuie să slujească celor ce nu se mișcă, și care apoi se dăruiesc celor ce se mișcă, cu toate câte au și rodesc ele prin tainele cele de sus între Domnul și ele. Iată cât Dumnezeu este între cer și pământ și care mărturisește pe Dumnezeu, și e de plâns în cer de la omul care-și irosește mintea și își adoarme în el taina vieții și răspunsul cel pentru ea înaintea Domnului clipă de clipă, și aceasta pentru că omul este deprins fără călăuză peste el pentru viața lui, pentru mișcarea minții lui și a trupului lui între pământ și cer, căci omul stă mai presus de Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu și nu e vrednic decât de plâns, bietul de el, iar lucrarea proorocului este să întoarcă inima Domnului către oameni, și inima oamenilor spre Domnul, precum este scris. Amin.

E mult cuvântul cel din ziua mea de serbare între sfinți, Doamne, iar cei ce-Ți slujesc pentru Tine cu lucrul lor sunt cu trupul pe pământ și Tu ești mare, Doamne, față în față cu măsura omului. O, de s-ar prinde de oameni cuvântul cel de azi, cu care noi ne-am așezat acum în cartea Ta cea de azi! Creștinii însă trebuie să-l pătrundă mult, să-l citească mult, să aibă multă carte și să învețe din ea mereu, căci soarta omului pe pământ este să aibă călăuză, să vorbească Domnul din cer cu omul pe pământ și să asculte de Dumnezeu omul.

Slavă Ție, o, Doamne, doritul sufletului meu pe pământ și în cer! Nădejde voiesc să am în cer că omul se va întoarce la Dumnezeu, așa cum Tu, Doamne, Te-ai întors în zilele aceastea la el, venind după el cu cuvânt de dor pentru întoarcerea la Tatăl a omului. Amin.

— **O** proorocule mare, mângâierea ta am fost Eu, căci ți-a trebuit mângâiere mare, că mereu ai fost îndurerat cu durerea Mea pe pământ. Așa sunt cei în care Eu Îmi așez durerea ca s-o port cu ei și să rodească ea apoi rodul cel mare, căci altfel de rod nu este între pământ și cer, ci e numai deșertăciune tot și peste tot. Numai durerea

este cea care poate rodi rodul cel bun și plăcut lui Dumnezeu în om și de la om. Cel ce știe ce înseamnă iubirea de Dumnezeu în om, acela știe ce este durerea și marea ei, cea de neînchipuit de cei ce n-au pe Domnul lumină și viață în ei. Amin.

Acum, Eu, Domnul, am durere mare în cer pentru neamul român, din pricina celor din mijlocul lui care n-au lumină în ei și care se vor mari și cârmuitori se vor, în vreme ce ei nu știu și nu pot cârmui. Port durerea aceasta din plin cu cei ce sunt poporul Meu de azi în mijlocul neamului român. Port cu tine durerea aceasta, măi poporul Meu. Să nu fugi de ea, ci să intri sub ea și să suferi cu Domnul, Care mângâie durerile. Să întoarcem la adevăr acest neam, să cerem la Tatăl lumină peste el. Amin.

Grăirea Mea cu tine este alinul Meu în durerea Mea, și așa cum omul se răcorește cu apă în vreme de arșiță, așa Îmi răcoresc Eu durerea Mea când grăiesc cu tine. Rămâi răcoarea Mea, rămâi alinul Meu, o, popor iubit, rămâi iubire, fiule! Eu sunt Cel ce sunt. Rămâi iubirea Mea, rămâi iubire, o, poporul Meu, căci Eu rămân al tău, rămân Domnul Dumnezeul tău, iar tu să Mă mărturisești iubindu-Mă mereu, așa cum Eu te iubesc și te mărturisesc mereu și te voiesc al Meu. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2012

Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Domnul grăiește cu cei care au lovit în cârmuitorul neamului român. Îndemn la port îngeresc.

Eu sunt Cel ce sunt. În zi de sărbătoare de sfinți Mă fac cuvânt pe pământ peste neamul român și Mă fac carte scrisă și Mă dau de știre că Eu sunt Cel ce sunt și că grăiesc ca să fiu auzit. Amin.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în acest nume vine cuvântul Domnului peste pământ și grăiește peste neamul român, din mijlocul căruia se suie la Dumnezeu veste prin îngeri că este în durere și în primejdie acest neam.

Eu, Domnul Iisus Hristos, veghez mult acum ca să nu se prăbușească la pământ neamul român, și veghez cu sfinții, dar trebuie să grăiesc celor ce dau să ajungă prea departe cu păcatul lor cel greu, păcatul care a lovit în creștet neamul român. Nu pot să stau în cer și să nu aduc de știre prin duhul proorociei că păcatul acesta trebuie oprit și trebuie ispășit apoi. Dacă duhul căinței și al părerii de rău se va sui înaintea Mea de la cei ce au lovit acum greu soarta acestui neam, Eu, Domnul, Mă voi liniști și voi ridica la cer fapta părerii de rău de la cei ce atât de greu au păcătuit acum și au zdruncinat și au zgâriat mersul și fața neamului român, dar trebuie să le grăiesc lor, celor ce s-au încumetat să facă acest cutremur peste pământul român și peste inimile celor zdruncinați de lovitura adusă de ei peste acest neam.

Amin, amin zic vouă: opriți-vă de la fapta fărădelegii lucrată de voi în ascuns și scoasă apoi spre lucrarea ei ca să aduceți prin ea război peste sufletul neamului român! Ați pus pată rușinoasă pe fruntea acestui neam. Ați gândit că veți face bine și că lucrați spre bine, dar cine poate să aducă vreun bine după ce stârnește duhul urii între frate și frate, hrănind acest duh între frați ca să facă ei păcatul urii și al dezbinării și lovire apoi dinspre ei peste scaunul cel de cârmuire al acestui neam? N-ați făcut decât să aduceți rușine peste neamul român. O, cu ce vă veți spăla rușinea aceasta, care a ajuns cu fapta ei până departe la neamurile pământului, așa cum merg în zilele aces-

tea repede de la margini la margini faptele de pe pământ?

Amin, amin zic vouă: fiți cuminți de acum! Cuvântul lui Dumnezeu grăiește din nori peste voi. Este Dumnezeu și lucrează Domnul cu îngerii în cete-cete și coboară cuvântul Său peste pământ. Mai bine de cincizeci de ani Mă las cuvânt pe vatra neamului român și-Mi pregătesc un popor, care stă înaintea Mea și-Mi primește venirea Mea în cuvânt ca să grăiască Domnul pe pământ, așa cum în vremi a grăit prin duhul proorociei. Am înaintea Mea din mijlocul neamului român, ales pentru Mine, am un popor stăruitor prin sfințenie și mult rugător pentru soarta cea de la Mine a acestui neam, acum, la sfârșit de timp, iar rugăciunea lui stă de-a pururi stăruind înaintea tronului Meu și al Tatălui Meu Savaot, iar Eu vin de lângă Tatăl cuvânt peste pământ la rugăciunea poporului Meu cel de azi, pe care Eu l-am născut de sus și l-am pregătit rugător să stea ca să împlinesc Eu strigarea lui spre cer, iar Eu, Domnul, îi spun lui cum să ceară la Dumnezeu în vreme de ispită și de durere, ca să vină Domnul cu izbăvirea și cu mângâierea pentru cei îndurerăți și mult încercați.

Amin, amin zic vouă: ați adus ispită rușinoasă peste neamul român, din a cărui rădăcină sunteți și voi. Cei ce ați făcut fapta alungării cârmaciului de la cârma acestui neam v-ați luat unii după alții pentru fapta trădării de frați, faptă împotriva legii dragostei, legea cea de la Dumnezeu între frați. O, fiți cuminți de acum! Ajunge cât ați stricat, cât mers ați strivit, cât ați risipit, câtă față ați strivit neamului român înaintea neamurilor de pe pământ, care priveau cu laude spre mersul acestui neam. Citiți în Scripturile pe care ați ținut mâna și ați jurat că veți veghea pentru soarta neamului român ajutați de Dumnezeu, dar cum să vă ajute Dumnezeu pentru păcatul urii, cu care ați hrănit voi poporul român și ați putut să-l hrăniți ca să-l chemați apoi la întrebare și ca să vă spună el ceea ce voi ați pus în el ca să vă răspundă la întrebare cu ura cu care voi l-ați hrănit? Numai că el se trezește acum, căci neamul acesta vede cât l-ați lovit voi și câtă față i-ați strivit și la cât păcat l-ați îndemnat, căci n-ați stat cuminți, ci l-ați hrănit și încă îl hrăniți pe el cu duhul urii, ca să fie și ei fiii urii, păcat prin care voi vreți să ajungeți drepti și mari peste acest neam.

O, iată cât ați strivit de când v-ați suit la cârmă prin păcatul trădării, lăsând fără cârmă acest neam, căci voi n-ați cârmuit, ci ați stricat și ați lăsat descoperită paza cea pentru el și pentru viața lui de fiecare zi, căci n-aveți milă. O, citiți în Scripturi și vedeți în ele ce și-a atras Egiptul, care s-a împotrivit lui Dumnezeu și lui Moise, salvatorul cel de la Mine pentru poporul lui Dumnezeu cel de atunci până ce el M-a dat din mijlocul lui și M-a răstignit pe cruce, după ce am venit din cer la el prin naștere sfântă, din trup de Fecioară născut, ca să fie Dumnezeu cu oamenii pe pământ, iar voi nu știți unde sunt acum cei care au făcut atunci biruința cea plină de ură împotriva lui Dumnezeu. Vai lor, și vai vouă dacă vă veți îngădui încă să stați cu piciorul și cu apăsarea cea rușinoasă pe fruntea și pe umerii neamului român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, pe vatra căruia Eu, Dumnezeu-Cuvântul, stau de peste cincizeci de ani cuvânt, și s-a făcut carte pe pământ cuvântul Meu cel de azi. Țara română este țara Mea cea de la sfârșit de timp, pregătită Mie de Tatăl încă de la nașterea Mea pe pământ ca să vin și să Mă slăvesc peste ea cu cuvântul venirii Mele și cu slava lui peste un popor, și de mult tot spun Eu aceasta neamului român.

O, nu înseamnă că nu lucrează cuvântul Meu cel rostit peste voi dacă voi vă veți vedea încă de ale voastre fapte rele acum și nu dați să aplecați urechea ca să auziți de la Dumnezeu

duhul proorociei peste voi, cuvântul care grăiește din norii slavei și se face auzit pe pământ și se scrie în cartea sa.

Amin, amin zic vouă: nu puteți voi cârmui soarta neamului român, căci sunteți nedrepți cu el, și unii pentru alții sunteți nedrepți, și se vede bine aceasta. Patria română este iubirea Mea cea de la sfârșit de timp, dată Mie de Tatăl acum două mii de ani ca să-Mi ridic din ea mireasă, iar Eu să-i fiu Mire. Amin.

Dacă voi credeți și spuneți că nu este Dumnezeu, aceasta nu înseamnă că Dumnezeu nu este. Este Dumnezeu! Eu, Domnul, vă spun aceasta, și vă spun că vă faceți rost de pedeapsă rușinoasă pe pământ și în cer dacă nu dați din voi păcatul urii și al dezbinării între frați. V-ați așezat peste acest neam după ce l-ați hrănit cu ura și cu minciuna, și stați peste el așa cum sunteți voi, căci nu sunteți salvatori, ci sunteți călcători de poruncile sfinte și mărturisiți strâmb din zori și până-n zori și dați să duceți în cursă usturătoare neamul român și fața lui cea de la Dumnezeu. O, de unde ați răsărit? Din ce sămânță v-ați ivit și unde voiți să ajungeți? Cui slujiți voi, pentru cine vă luptați voi și cât credeți voi că nu sunteți dați de gol? Dați să uitați de Dumnezeu și de răsplata pe care v-o adunați fiecare la Dumnezeu prin faptele urii din voi. O, până când se va lăsa înșelat de voi acest neam?

Amin, amin zic vouă în zi de sărbătoare de sfinți: trageți-vă înapoi! Duhul proorociei, Dumnezeu-Cuvântul grăiește peste voi aceasta. O, cum de nu vă săturați, cum de nu vă înfricoșați să lucrați atâta minciună zi după zi și atâta nedreptate, o, fii ai urii? Se uită Domnul la voi cât vă zbateți. Când nu vă merge cu o minciună scoateți alta, și așa vă țineți mersul ca să străbateți și ca să rămâneți voi la cârmă și ca să duceți la prăbușire acest neam. O, nu vă este milă? Vă va ajunge frica și disperarea curând, curând dacă nu veți asculta acum de cuvântul Meu de peste voi. Vă iau cu ușorul și cu mila acum, așa cum Dumnezeu lucrează pentru salvarea celor vinovați, căci v-ați strâns prea multă vină, iar ea apasă mult peste voi. O, ieșiți de sub ea și îndreptați-vă spre pace și spre duhul dreptății a toate și nu uitați că Eu, Domnul, am spus prin acest cuvânt vouă și tuturor celor cu voi din această ceată și v-am spus pe când ați mai luat cârma că dacă vă veți tot împotrivi pentru venirea acasă a unsului Mihail regele, fiul cel pribeag de atâția ani din pricina celor nedrepți cu el, care l-au dat de la cârmă atunci când l-au alungat, v-am spus că dacă nu veți asculta așa, vă voi da în lături, și v-am dat, și iarăși v-am spus apoi că dacă veți lăsa să vină acasă cel alungat, vă voi da iarăși dregătorie, și așa a fost, precum v-am cuvântat atunci, și am fost Dumnezeu adevărat prin cuvânt peste voi.

Amin, amin zic vouă și acum și vă spun că dacă vă împotriviți celui ce este numit la cârma acestui neam și veți face încă fărâdelegea pe care ați făcut-o asupra lui, Eu, Domnul, voi face cu voi și cu copiii voștri, voi face ceea ce am făcut lui Faraon și egiptenilor, care s-au împotrivit lui Dumnezeu și trimisului lui Dumnezeu, care să-l scape pe Israel de sub robie, căci plânga la Mine acest popor rob ca să-l aud și ca să-l iert de păcatul urii de frate, prin care el greșise, și să-l dezrobesc pe el de sub plata păcatului lui.

O, dacă veți face încă minciună și ură ca să vă acoperiți cu ele, Eu, Domnul, voi aduce peste voi tânguire fără alin, căci vai celor ce se luptă cu Dumnezeu și cu mersul Său peste pământ pentru mântuirea celor drepti cu El și cu cei drepti ai Săi!

Tatăl Meu Savaot, Dumnezeul oștirilor cerești M-a trimis la voi și Mi-a spus așa:

— **D**u-Te, Fiule Mântuitor, du-Te, Mieluțule milos, du-Te spre ei și stai cuvânt deasupra lor în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeul Cel întru Treime slăvită laudat, și spune-le lor cuvântul cel pentru faptele lor!

— **E**u L-am ascultat pe Tatăl, căci Îi sunt Fiu ascultător, și am venit și am cuvântat vouă, și stau acum privind la voi, așa cum am stat îndurerat pe nori de heruvimi, pe norii slavei Mele și am privit îndelung la voi și am suspinat în toată această vreme, de când voi ați făcut și încă faceți păcatul minciunii, păcatul trădării, rănind voi cu duhul urii pe fiii neamului român, frați împotriva fraților lor ridicându-se prin păcatul urii și al învrăjbirii dintre frați, păcat prin care voi vreți să biruiți împotriva celor drepti, păcatul vânzării de neam și de frați, vânzând și cumpărând cu bani voința lor pentru voința voastră cea spre păcat. O, nu puteți să fiți voi cei buni după ce ați lucrat atâta rău, după ce Eu, Domnul, am luat cătușele de peste acest neam, spre slava lui cu Dumnezeu acum, la sfârșit de timp.

Iată ce vă povățuiesc: sunt încă milos pentru voi, căci sunteți mult vinovați și aveți nevoie de mila Mea. Mergeți și faceți împăcare cu cel alungat de voi de la cârma neamului român, și pe care Eu, Domnul, l-am așezat, căci am de așezat un nume mareț pe fruntea acestui neam, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, deasupra căruia Eu stau cu nori de cuvânt și îl călăuzesc pe el. Mergeți spre cel alungat de voi și îmbrățișați-l, căci sunteți frați. Nu vă temeți de el! Temeți-vă de Dumnezeu și fugiți de păcatul răzvrătirii! Temeți-vă ca nu cumva să trageți voi în prăpastie grea neamul român, care are mulți dușmani ascunși sub nume bun de binefăcători, în vreme ce ei vând și cumpără vânzând pentru câștigul lor de pe urma acestui neam, necăjit acum și încă de acum încolo din pricina ispitei adusă de voi peste el și a rușinii pe care ați lucrat-o voi pe fruntea lui înaintea popoarelor. Nu uitați că lucrarea minciunii are de tată pe diavolul. Smulgeți-vă din cursa acestui dușman și luați în voi duhul dragostei, duhul dreptății, duhul păcii, o, fiilor, căci nu diavolul este, ci Dumnezeu este Dumnezeul acestui neam. Ridicați-vă toți laolaltă și arătați acum neamurilor de pe pământ că știți să biruiți pe diavolul, care a adus dezbinare între frați. Nu uitați că nu puteți voi să faceți bine neamului român, și nu puteți pentru că n-ați putut cu duhul iubirii. O, învățați de acum înainte, învățați iubirea dintre frați și fiți înțelepți pas cu pas pentru fiecare pas, o, fiilor.

Amin, amin zic vouă: trimit acum spre voi cuvântul dintre Mine și voi. Eu, Domnul, voi privi îndelung spre voi și voiesc să vă văd ascultători de Dumnezeu, fiilor. E primejdios lucrul vostru cel cu dușmănie lucrat. Lăsați-i pe cei vinovați să-și ispășească faptele. Nu le faceți voi jocul, căci dreptatea nu poate fi dată în lături și nu-i trebuie ei slujire ca să iasă cu biruință deasupra faptelor nedreptății, peste care nu se poate pune nimic, căci ele au putere prin ele însele chiar împotriva celor ce le lucrează pe ele.

Acum, Eu, Domnul, vă spun vouă: Pace vouă! Nu vă jucați cu ceea ce vă spun. Pace vouă vă spun! Pace între voi și cei învrăjbiți de voi unii împotriva altora în neamul român! Fiți înțelepți, că aceasta ce vă spun este sabie care taie la două capete. Dați voie păcii sfinte să se așeze între frați și apoi peste neamul român, încercat acum de ispita cea grea. Hrăniți iubirea, nu hrăniți ura în sufletele fiilor acestui neam. Dumnezeul dragostei vă va aduce vouă pacea dacă veți lucra dragostea și veți urî minciuna, care iată câtă durere, câtă rușine și câtă pată a adus peste acest neam înaintea a toate popoarele, iar aceasta

din pricina a ceea ce voi ați pus în lucru și ați lăsat fără cârmuire acest neam, și se vede aceasta.

Vă aștept să îndreptați la loc și să întăriți la loc pe cele dărâmate de la locul lor. Treceți de partea dreptății a toate, o, fiilor! De lângă Tatăl Savaot am venit cuvânt peste voi, iar Tatăl este în Mine, precum Eu întru El sunt. Amin.

Pecetluiesc cu numele Meu cartea Mea spre voi. Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Domnul Iisus Hristos, și am grăit vouă în zi de sărbătoare de sfinți, iar prin poporul cuvântului Meu vă trimit vouă cartea Mea spre voi, grăirea Mea de peste voi în zile de grea încercare peste neamul român, pe care Eu, Domnul, voiesc să-l mângâi și să șterg de pe fruntea lui rușinea care s-a așezat acum, iar fruntea lui să strălucească iar și să vadă popoarele slava lui Dumnezeu, dragostea lui Dumnezeu între fiii neamului român. Amin.

Mă voi întoarce în carte ca să grăiesc fiilor poporului Meu grăirea Mea cu el în zi de sărbătoare de sfinți, căci este în cer în ceata mucenicilor zi de sărbătoare pentru mucenicul Pantelimon, cel plin de dragoste, de credință, de stăruință lucrătoare pentru întoarcerea la Dumnezeu a multor suflete și plin de dorul după Dumnezeu pe pământ, iar sfinții Mei sunt întru venirea Mea, căci scris este în Scripturi pentru vremea aceasta că vine Domnul, vine cu zecile de mii de sfinți ai Săi, căci sfinții sunt slava Lui, slava Domnului, precum Eu, Domnul, sunt slava lor. Amin, amin, amin.

*

Mă așez cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu. Te-am chemat la Mine prin cuvânt, te-am chemat și M-am făcut auzit de tine, iar tu ai ales pentru tine viața cu Dumnezeu. Apoi Eu M-am dăruit ție din destul cu mult cuvânt dătător de viață și a prins viață în tine dragostea de Dumnezeu, dar la aceasta trebuie apoi să vegheze mult sufletul care s-a voit al lui Dumnezeu prin acest cuvânt de naștere de sus a omului, căci dragostea se aprinde numaidecât, ca lumânarea cea din noaptea învierii când vin să ia lumină mulți, iar ca să rămână omul în zi de înviere mereu, trebuie să se întâmpile minunea aceea de a nu se stinge lumânarea cea de la înviere, căci Eu după ce am înviat n-am mai murit, ci M-am făcut dragoste care nu moare, care nu cade niciodată, și am rămas pentru fiecare om dragoste, lumânare de înviere am rămas, căci Eu sunt lumina lumii dacă sunt în lume, și iată, sunt cuvânt de înviere peste pământ și strig în lung și în lat cu glas duios: Veniți de luați lumină, veniți la înviere, căci moartea vă ține pribegi de Dumnezeu, și numai Dumnezeu este viață și este lumină pentru hrana vieții în om! Amin.

E zi de pomenire de sfinți mucenici, Ierusalime, poporul Meu. Ți-am pus numele Ierusalimul cel nou, o, poporul Meu. E de lucru mult pentru păstrarea acestui nume mareț. Eu lucrez cu sfinții din cer, iar tu de pe pământ lucrezi pentru cer, și e de lucru mult, fiule. Ucenicul Pantelimon este cu ceata de mucenici cu el la masă aici și este sărbătorit cerește, și toți sfinții mucenici iau bucurie de la masa Mea cu tine în ziua lui de serbare. Acest mucenic a avut dor mare în el după Dumnezeu și după dragostea de Dumnezeu a oamenilor, iar dorul acesta face minuni mari, și s-a făcut veste peste tot de dragostea de Dumnezeu a acestui mucenic, iar diavolul văzând așa, s-a ridicat cu aprigă mânie să oprească din lucru minunile lui Dumnezeu, căci sfinții sunt minuni pe pământ și surpă ei de peste tot puterea diavolului și amenință lucrarea lui cea rea, care se face necredință și nepăsare de Dumnezeu în calea oa-

menilor, și iată cât norod fără Dumnezeu pe pământ! Numai că sfinții și lucrarea lor lasă bogăție mare de har în urma lor, iar aceasta rodește tainic și Îi ridică lui Dumnezeu popor credincios, care surpă pe diavolul și îi slăbește puterea, și poate Domnul pe pământ prin sfinții Săi.

Am grăit în ziua aceasta cu cei ce s-au așezat acum la cârmă peste neamul român prin duhul minciunii din ei ca să strivească mersul acestui neam, căci aceștia nu știu să aibă dragoste de oameni, și numai de duhul diavolului se țin, căci mint mereu și mărturisesc strâmb mereu și vor să fie ei cei mari. Am grăit cu durere, și cu durere Mă voi atinge de ei dacă vor voi să fie încă îndărătnici, căci sunt cu sfinții în lucrare mare peste soarta neamului român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, din care Eu, Domnul, Mi-am pus deoparte un popor ucenic, căci am nevoie pe pământ de popor sfânt, la care să poposesc cu sfinții și să-Mi rostesc cuvântul cel pentru facerea din nou a lumii, căci așa este scris pentru vremea cea de acum, când fărâdelegea a dat peste margini și când vine Domnul ca s-o pună la locul ei, s-o dea deoparte și să-Și curețe aria ca să meargă Domnul și să facă biruința cea pentru sfinți, cu sfinții lucrând și biruind. Amin.

— **C**u sfinții, o, Doamne, cu ei vii și lucrezi pe pământ, iar mersul Tău este tainic, și de aceea poți.

Tainic Te-am iubit eu pe pământ, după ce inimioara mea Te-a cuprins în ea cu puterea dorului din ea, și Te-am semănat cu răbdare în mulți apoi. Te chemam și Te rugam să fii milos cu cei luați de moarte și de suferințe fel de fel, și mai ales de necredință în Tine, o, Doamne. Ardeam de dor să Te cunoască, să Te iubească oamenii. Cei mari ai vremii de atunci n-au putut să se aplece adevărului și s-au temut să nu-și piardă slava lor și n-au putut să aștepte prea mult după ce slava Ta venise peste mine și lucra și uimea lumea toată cu minunile ei văzute, ale căror urme au rămas atunci în timp și în oamenii de atunci și în cei de după mergerea mea la Tine între sfinți, o, Doamne, și iată, așa biruiește cu Tine omul cel plin de dragoste de Dumnezeu și care nu se mai poate încânta cu altceva pe pământ între oameni, căci dragostea Ta când este cu adevărat în om, nu este putere mai mare ca ea pe pământ ca s-o poată întrece.

Mă doare pentru rătăcirea cea atât de mare a celor ce au furat locul cârmei peste neamul român, și mă doare cât Tine, o, Doamne. Voiesc să Te ajut cu toți sfinții și să-i rușinăm pe aceștia și să-i ajutăm să-și vadă măsura cea mică a inimii lor, și care nu poate nimic pentru acest neam. Dar nici pentru ei înșiși nu pot nimic aceștia, căci cei fără dragoste nimic nu sunt și nu sunt aceștia, și este diavolul, care se încruntă pentru soarta neamului român, neamul Tău cel de la sfârșit, Doamne.

O, popor iubit, te-a luat Domnul din neamul român și te-a ales al Lui. Ai grijă de Domnul, ai grijă de El mereu, precum noi din cer lucrăm așa! Noi din cer, iar voi de pe pământ, așa să-L ajutăm pe Domnul. Stați numai față în față cu Domnul și umblați ca El înaintea Lui. Să audă oamenii de pe pământ învățătura Domnului de peste voi și să aibă de unde învăța de la Domnul, căci este scris că pe muntele Domnului va sta legea Lui și vor lua din ea popoarele și vor învăța.

O, popor ucenic, trupul Domnului este frumos foarte în cer și pe pământ, la fel și glasul, la fel și mersul, la fel și iubirea Lui. El are pasul mic și des și plin de farmec sfânt. Mișcarea trupului Lui este plină de slavă, cum nu este pe pământ decât numai la El, și este ca adierea vântului cel lin, ca un cântec lin, care liniștește peste tot. Omul însă uită să fie frumos înaintea Domnului, înaintea îngerilor și înaintea oamenilor și uită să

arate că el este cu Dumnezeu și că nu este singur. Toate ale Domnului sunt frumoase foarte: mersul, graiul, iubirea, privirea, simțirea, toate sunt minunate în El în cer și pe pământ, iar voi să căutați la El mereu și să luați de la El ființa Lui pentru voi așa cum este ea, și de la voi să ia cei ce vă privesc și vă știu ai Lui.

O, iubiți cuvintele rugăciunii dată vouă de la sfinții cei plini de pocăință pe pământ înaintea Domnului, și, în sfârșit, iubiți cuvântul Domnului de peste voi, ca să le puteți pe acestea cu dor împlini peste voi. Fiți cu pasul sfânt înaintea Lui întru toate câte faceți și sunteți. Închipuiți-vă în toată clipa că El este odată cu voi peste tot, din culcare până în sculare și din zori în noapte. Căutați să aveți mereu veghe multă peste voi, o, fii cerești, și nu vă bucurați de nici o clipă care nu vă este vegheată.

Iată taină vă spun vouă: nu este îngăduit să se mustre frate pe frate, ci doar să se învețe unul pe altul cu duhul blândității și al binefacerii, în toată sfiala cea sfântă dintre frați, iar lucrarea muștrării să vină numai de acolo de unde Domnul a pus-o să lucreze ea, așa încât frații să se supună unul altuia pentru lucrarea dragostei de Domnul între ei. Dacă se ivesc pricini, aduceți-le înaintea Domnului prin lucrarea cea bisericească, și nicidecum să dovedească semeție careva dintre voi, muștrând pe frați pentru vreo faptă, căci rânduiala dintre voi este frățească și este să fie sub veghe lucrarea frăției.

Iubiți sfatul și lucrarea lui, o, fii ucenici, căci dacă nu este iubire nu este primire, și iată, trebuie multă iubire. Felul cum arată fiii lui Dumnezeu zi și noapte trebuie să fie frumos mai întâi înaintea îngerilor, și numai apoi înaintea oamenilor, căci cine nu ține seama de îngeri, nici de oameni nu ține seama cu statura sa omul. Viața și haina călugărească a vestit-o Domnul în dorul Său an după an în cuvântul venirii Sale aici, la voi, și e dorul mare în El să aibă în voi popor frumos cu firea și cu fapta și cu portul cel sfânt, cel îngeresc, căci portul îngeresc pe pământ este nădejdea Domnului, este cel plin de taine prin alcătuirea lui, și iată, în locurile mănăstirești nu mai este trăită taina și viața cea îngerească după toată așezarea ei cea din părinți peste cei ce îmbrățișează viața și cale cu îngeri între oameni.

Toate trebuie să însemne slavă îngerească la voi, iar noi, sfinții cerului, avem privirea în jos, spre fiii lui Dumnezeu, care trebuie să se descopere cu slava Domnului de peste ei, fiindcă toată făptura aceasta așteaptă: descoperirea fiilor lui Dumnezeu, slava Domnului cu ei lucrând și slava lor pentru Domnul lor. Noi, sfinții Domnului, avem nevoie de mângâiere, de frumos ceresc pe pământ, și acestea vor aduce răscumpărarea noastră și a luptei pe care am dus-o pe pământ pentru Domnul cu prețul vieții noastre înaintea celor mari și necredincioși de peste oameni, iar nădejdea noastră nu se stinge, fiindcă Domnul are poporul Său și lucrează în mijlocul lui cu sfinții Săi și va veni biruința cea scrisă în Scripturi pentru sfinți, iar slava aceasta va cuprinde în ea cerul cel nou și pământul cel nou, ținute de Domnul în taină până la arătarea lor, căci aceasta este făgăduința Lui cea pentru sfinți.

O, slavă Ție, Atoateziditorule Doamne! Tu ești calea și mersul sfinților Tăi și ești biruința cea pentru ei. Apropie-Te cu toată slava Ta cea de la sfârșit de timp, apropie-Te cu ziua aceea, o, Doamne, căci cere aceasta timpul, și cere dorul sfinților Tăi, și dorul lor este mare și este mult! Amin.

— **A**ceasta fac, o, sfinți iubiți. Eu, Domnul, nu uit iubirea voastră cea mare. Pentru ea Îmi pregătesc slava și ziua ei cea mare, ca să vă pot încununa iubirea.

Mă aplec ca un Dumnezeu în fața ucenicului sărbătorit acum, Pantelimon. Ai deslușit poporului cuvântului Meu taina slavei Mele, mișcarea trupului Meu, mlădierea mersului Meu, frumosul glasului și al iubirii Mele, din care sfinții Mei gustă cu multul. Așa voiesc să-l văd Eu pe poporul cuvântului Meu de azi. Să semene cu Mine îl voiesc pe el, să am prin el pe pământ fața Mea, mersul Meu și mlădierea lui, glasul Meu cel frumos prin glasul lui și prin iubirea lui cea pentru Mine, între frate și frate ea apoi. Și am încă grijă să-i spun lui că mersul lui când are de ieșit din staulul cel binecuvântat pentru el, acest mers trebuie călăuzit cu cuvântul Meu, căci lumea are mersul ei, grăirea ei, felul ei, iar fiii cuvântului Meu trebuie să fie scumpi la vorbit și mult de tot cuprinși în taină față de felul graiului lumii. Rânduiala ieșirii în vreme de nevoie trebuie să fie vegheată din cer și de pe pământ, iar fiii acestui popor să nu se dea la vorbă cu fiii lumii, care trebuie să-i vadă pe ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ.

Vă învăț acum rânduială pe voi, cei ce ieșiți din staul pe calea fiilor lumii când este nevoie de ieșit. O, nu vă arătați mult vorbitori cu cei din lume, care vă trag de limbă și vă îndeamnă să vorbiți cu ei după cum vorbesc ei cu lumea. Luați cu voi o carte sfântă și stați cu gândul în ea când ieșiți, și fiți bine îmbrăcați pe deasupra cu platoșa cumințeniei, căci cei ce grăiesc mult și oricum, aceia sunt fiii lumii și grăiesc ca în lume, iar voi sunteți fiii lui Dumnezeu. Fiecare rânduială de pe pământ are purtător de cuvânt, care știe măiestria cuvântului grăit din dreptul fiecărei rânduiei, iar voi trebuie să știți bine aceasta și să nu uitați scutul de peste voi, pe care vi-l poate vătăma chiar limba voastră nestăpânită și largă la vorbit când voi ați da să intrați în vorbă cu fiii lumii așa cum vor ei când voi ieșiți fiindcă aveți nevoi.

O, fiilor, fiți ca Mine și, mai mult, fiți copii cuminți, fiți micuții Mei înaintea fiilor lumii, care dau să vă tragă de limbă să vorbiți cu ei după felul vorbirii lor. Păstrați-vă în taina care vă cuprinde în ea, căci voi sunteți acoperiți în taină, fiilor. Vă spun că am durere de la unii din poporul cuvântului Meu și care sunt știuți de lume ai Mei. O, păstrați-vă taina grăirii în taina tăcerii, fiilor, că e taină mare grăirea. Vă rog Eu, Domnul, nu uitați aceasta. Arătați că sunteți cerești pe pământ, căci cuvântul Meu are putere, nu numai grăire are el.

Mereu am dorit și mereu doresc să nu umblați singuri, și fiecare când iese să aibă lângă el pe cineva mai veghetor, și unii pentru alții să vegheați pentru cerul din voi și să vadă aceasta fiii lumii și să se sfiască de voi. Iată, vă trimit pe voi spre cei care vă călăuzesc cu cuvântul Meu din ei pentru voi. Ascultați de ei, o, fiilor, și primiți rânduială peste voi prin ei. Ei nu grăiesc de la ei înșiși, ci cuvântul Meu este așezat în ei spre lucrarea lui peste voi. Iată, trebuie și muștrare, trebuie și veghe, trebuie și îndreptare prin lucrarea muștrării, numai să stea pe deplin cu faptele lor în lumină și în veghe toți cei care iubesc calea Mea cea de azi peste un popor călăuzit de cuvântul Meu. Amin.

O, câtă învățătură trebuie mereu! Așa este și în cer. Cei din cer primesc de la Dumnezeu și cer de la Dumnezeu lucrarea cea sfântă a lor pe pământ, și vine de pe pământ cerere și strigare și Domnul lucrează cu trimișii Săi și așa este în cer, și așa trebuie să se lucreze și pe pământ, și apoi de pe pământ spre cer.

O, mare este lucrarea învățaturii Mele de peste tine, poporul Meu Ierusalim pe vatra neamului român! Acum vă spun vouă, fiilor, că se apropie tot mai aproape ziua de praznic pentru mama Mea Fecioara, ziua când am mutat-o Eu pe ea

între cei din cer. Voi aveți în grijă lucrul cel pentru pregătirea sărbătorii și pentru întâmpinarea poporului creștin care vine în sărbători la izvor, și mulți din ei se culcă și se scoală numărând zilele și nopțile care mai sunt până la sărbătoarea care îi va strânge iar lângă izvorul Meu de cuvânt și lângă voi.

Duhul păcii îl cobor cu multul peste voi. El se naște din duhul iubirii Mele dintre voi și din duhul ascultării, și acestea aduc armonie și pe Duhul Sfânt, călăuzitorul a toate, o, fiilor. Eu, Domnul, am grijă de voi și de lucrul care este de lucrat și de pregătit. Și mai este un pic de lucru și binecuvintez lucrarea mânuțelor voastre pentru săvârșirea sălii de nuntă de sub cortul alb, căci Eu și cu voi suntem săraci pe pământ și lucrăm cu bucatăica atunci când lucrăm, și așa adăugăm la întregirea fiecărei lucrări, fiilor.

Vă las în duhul păcii Mele, pe care o cobor peste voi, și de care voi să aveți grijă, măi fiilor. Puneți pe masă la lucru duhul vostru lângă Duhul Meu dintre voi și pregătiți acum sărbătoarea și duhul ei, și învățătura care o are pentru cei vin și iau din lucrul Duhului Meu cu voi, fiilor.

Eu vă voiesc plini de har mereu, mereu, fiilor. Fiți izvor de har, căci Eu vă dau, spre împărțirea lui, și inimi calde se vor încălzi încă și fierbinți vor fi pentru Mine și pentru voi, căci Eu prin voi Mă împart și sunt împărțitor de har. O, aveți grijă de duhul păcii dintre voi, de pacea Mea cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2012

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Omul se poate face locaș al lui Dumnezeu prin umilință. Adevărata fericire este iubirea și duiosia. Numai fiii lui Dumnezeu îl pot vedea pe Domnul. Durerea este adevărată, iar fericirea este năluca. Rugăciunea Fiului lui Dumnezeu către Tatăl pentru neamul român.

Imi deschid gura și-Mi las auzit glasul ca să fie așezat în cartea cuvântului Meu pentru sărbătoarea Mea cea de azi, când Eu, Domnul, acum două mii de ani, după ce începusem să-i vestesc pe ucenicii Mei că va fi să merg la Ierusalim ca să pătimesc pe cruce pentru mântuirea lumii, am luat pe trei din ei mai pătruși de durerea Mea și ne-am suit pe munte înalt și M-am arătat lor în lumină ca de soare strălucitor și în veșmânt alb ca lumina, căci așa a voit în ziua aceea Tatăl să Mă vestească lor Fiul Său iubit, întru Care El a binevoit, și le-a spus lor să Mă asculte, iar Moise și Ilie au stat atunci de o parte și de alta a Mea pe munte înaintea ucenicilor Mei, care s-au spăimântat căzând, iar Eu, atingându-i, le-am dat putere și le-am spus apoi: «*Sculați-vă și nu vă temeți, și nimănui să nu spuneți ce ați văzut, până ce Fiul Omului nu Se va scula din morți!*». Aceasta este ziua pe care Eu, Domnul, o aduc azi în amintire bisericească și tot așa fac, ca și atunci fac, căci Mă vestesc poporului Meu acum că peste zece zile cobor cu slavă mare, cu slăvit cuvânt, cu taina coborârii Mele până va veni ziua descoperirii ei, ca și atunci pe munte când a fost să Mă vadă ucenicii în slava Mea cea de la Tatăl, mai înainte de vecii fiind îmbrăcat în ea de către Tatăl Meu Savaot, dar pe care mereu Mi-am acoperit-o în taină ca să pot să stau printre oameni și să las lor cartea venirii Mele pe pământ la ei ca un om, căci am venit smerit și M-am născut din trup de Fecioară ca să vin pe pământ și să fiu om și să Mă vestesc Dumnezeu adevărat prin smerenia Mea, prin venirea Mea cea plină de putere, cu care înviam morții și alungam suferințele cele greu de dus pentru mulți suferinzi pe pământ atunci.

O, poporul Meu de la izvor, peste zece zile tu Îmi vei

primi venirea Mea cu sfinții și cu mama Mea Fecioara, al cărei loc între sfinți este de-a dreapta Mea, precum este scris, căci M-am dus la Tatăl după patima Mea și am venit apoi și am luat-o și pe ea și stă ea pe tronul slavei ei cea de la Dumnezeu, după cum i-a fost alegerea, căci umiliința ei a fost mare, măi poporul Meu.

O, iată de unde trebuie să învețe omul umiliința! Să se uite la Mine omul, căci M-am coborât din cer umilindu-Mă și stând umilit pe pământ, și să se uite omul la mama Mea Fecioara, care s-a suit la cer pentru umiliința ei cea plină de Dumnezeu, și pe care omul n-o poate atinge cu purtarea lui, decât numai dacă voiește el să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu pe pământ între oameni și nu după asemănare cu omul, căci omul este pedepsit de trufie atât de greu, încât n-are ochi și minte cu care să-și poată simți și vedea acest păcat ca să-l poată pedepsi apoi în însuși trupul său și să învieze în Dumnezeu, făcându-se locaș lui Dumnezeu apoi, așa cum prorocii s-au făcut și toți purtătorii de Dumnezeu în vremea care s-a scurs de la facerea lumii și până azi.

O, aștept și Eu, cu duhul ars aștept să vină la izvor cei ce vin, și aștept să petrec cu ei mângâiere pentru Mine și pentru sfinți. Așteaptă și ei să vină și să ajungă și să se întâlnească aici cu slava cuvântului Meu, în care Eu sunt înfășurat pe deasupra ca să pot veni când vin cu glasul Meu peste pământ, că e măreață foarte slava venirii Mele, și s-ar învăța omul și cu ea dacă s-ar desface mai mult taina ei înaintea lui. Fiecare om trebuie să se schimbe el, nu Dumnezeu, și trebuie schimbarea aceea cu care să-L vadă el pe Dumnezeu așa cum M-au văzut pe munte înalt cei trei ucenici ai Mei, apropiați mult tainei dumnezeirii Mele pentru schimbarea lor de partea Mea, și pentru care Eu le-am răsplătit pe pământ cu slava Mea.

Nu poate omul să-L vadă pe Dumnezeu, decât dacă se face el fiu al lui Dumnezeu. Dacă omul se face atât de ușor fiu al diavolului, tot așa de ușor se poate face și fiu al lui Dumnezeu, iar când Domnul voiește așa cu omul, poate omul atunci chiar și fără să vrea el aceasta, numai să vrea să învețe când vine la el învățătura lui Dumnezeu ca să se dea lui. E măreață foarte taina lui Dumnezeu cu omul, iar Domnul este cuvânt lângă om și Se descoperă și Se face cunoscut și Se dă omului putere și lucrare, iar ca să creadă omul aceasta, să se uite la fiii diavolului, care slujesc acestui stăpân în fel și chip atât cât vor ei, ca apoi să-i dea diavolului putere și lucrare în ei. Cel ce din întâmplare sau dinadins caută și crede să asculte la uși sau la ferestre ca să audă și să știe cele ce se grăiesc dincolo de cele ce nu se văd, trebuie să creadă și să știe că atunci diavolul are largime mare să-și folosească acele lui, țepii lui și să înțepe inimile celor ce se întâmplă sau se așează cu urechea la uși și la ferestre, și cărora diavolul le pune atunci în urechi ceea ce nu se vorbește, dar el potrivește după undița lui spre om grăiri pe dos ca să facă răul în om și să facă omul răutate apoi și duh de dușmănie, și n-au de unde să știe oamenii acest obicei din partea diavolului lucrător, și care scoate multe împotriva omului și niciodată pentru om, și se face omul tătar pentru om și dă cu măciuca, și se face turc și dă foc ogorului, și se face hun sau ungur cu inimă amară și plină de ură și de dor de moarte peste om. O, dacă toate aceste tainice lucrări diavolești mișună printre oameni încă de la începutul lumii și sunt și lucrează mereu ca să-i facă pe oameni fii ai diavolului, iată, Eu, Domnul, pot și mai mult, pot pentru binele omului, pentru viața omului, și pot tot ceea ce voiesc, numai să poată omul să Mă creadă, să Mă înțeleagă, să vrea să înțeleagă pe cele ce nu se văd ale Mele și care lucrează prin taina lor atât cât nu se suie

la mintea omului. Așa am lucrat Eu acum două mii de ani peste cei trei ucenici ai Mei, suindu-Mă cu ei pe munte înalt ca să le descopăr lor apoi taine ale celor ce sunt și nu se văd și nu se aud în chip firesc. M-am lăsat atunci descoperit în slavă înaintea lor, grăind cu Moise și cu Ilie despre patima Mea, care se apropia zi cu zi mai mult, și ca să le descopăr celor trei ucenici cele ce aveau să vină și să se adeverească, și pentru care omului nu-i trebuie numai credință, ci îi trebuie și durere, și iubire pentru durere îi trebuie, căci Domnul este tot o durere între cer și pământ de șapte mii de ani, dar durerea Lui purtată cu omul poate să-l facă fericit pe om, adică plin de iubire și de duioșie, căci altfel de fericire în om nu este fericire, ci este duh vremelnic, nălucă, din care omul nu rămâne cu nimic.

Să se așeze omul cu urechea și cu înțelepciune la fereastra Domnului, la gura Domnului, ca apoi să Se descopere Domnul în ochii omului căutător după Domnul, căutător cu dor. Atunci Domnul îl va hrăni pe el cu cele tainice ale Lui și care nu mint dăruindu-se și arătându-se apoi cu lucrarea lor, căci Domnul este adevăr. Pentru toate aceste înțelesuri adânci îi trebuie omului învățător pățit, povățuitor care cunoaște pe Dumnezeu și de la Dumnezeu pe cele tainice ale Sale și adevărite apoi spre vedere și apoi împărțite spre credință peste oameni, căci Domnul lucrează curat și sfânt, față de lucrarea cea plină de curse a diavolului, cel de șapte mii de ani vrăjmaș pe om, după ce tainic a lucrat și l-a înșelat pe om la început, ca apoi să se nască om după om din omul cel de la început, înțepat de diavolul atunci când el s-a depărtat de Dumnezeu prin nedragoste de Domnul și prin neascultare de cuvântul cel sfânt. Diavolul stă tainic înaintea omului și se lasă văzut cum voiește el prin om și prin cele făcute de el prin om, iar pentru aceasta trebuie învățător încercat peste omul care voiește să se dea de partea lui Dumnezeu și să scape de diavolul, care are sub stăpânirea lui neamul omenesc de pe pământ, care face voia lui.

Venirea Mea cuvânt pe pământ poartă în taina ei nașterea cea de sus a omului, care se naște de jos când se naște pe pământ și căruia îi trebuie iarăși naștere dacă voiește să fie el al stăpânului Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om. Trebuie să se schimbe omul ca să-L poată el vedea pe Dumnezeu și să fie apoi fiu al lui Dumnezeu. Numai fiii lui Dumnezeu Îl pot vedea pe Domnul, Care S-a făcut Om și Dumnezeu pe pământ. Diavolul nu poate să facă aceasta, și se folosește de trupul și de limba omului, și așa va lucra el până la sfârșit, împărțit în oameni, cuibărit în ei pentru lucrarea lui cea plină de moarte peste om, dar Eu, Domnul, am venit pe pământ și tot vin, ca să stric lucrarea diavolului, să stric iscodirile minții omului și să-l dezrobesc pe om de sub duhul iscodirii, spre care diavolul îl îndeamnă ca să-l atragă spre el pe om apoi. Eu însă vin pe pământ cuvânt și așez Duhul Adevărului în oameni, Duhul Care grăiește lămurit, descoperind lucrarea diavolului și pe toți cei care slujesc lui, lucrare de care omul înțelept se poate feri dacă ia aminte la Duhul lui Dumnezeu, Care grăiește din cer pe pământ, veghind pentru viața oamenilor care voiesc să-și biruiască vrăjmașul, pe diavolul cel fără de astâmpăr în calea oamenilor ca să-i supună el pe ei voinței lui.

Iată de ce trebuie să-și schimbe omul viața și fața! Omul trebuie să se facă fiu al lui Dumnezeu și să-L vadă pe Domnul și să se ascundă în Domnul, departe de fața diavolului, a șarpelui cel viclean, vrăjmaș pe om de șapte mii de ani. Aceasta am să-l învăț și să-l îndemn Eu pe om. De aceea vin cuvânt peste pământ și de aceea Mă descopăr Eu prin taina acestui cuvânt.

Trebuie să se nască din cer oamenii. Eu de aceea vin și cuvintez, și sunt Cel ce făcut cerul și pământul și pe om. Diavolul s-a născut în om prin neascultarea de Dumnezeu a omului și se naște din om acest vrăjmaș, iar Eu Mă fac Învățător din cer peste om ca să-i fac lui bine împotriva răului, pe care el și l-a făcut singur, născând în el duhul diavolului, și apoi lucrarea lui în om. Veghez mult și iată, Îmi fac ucenici pe pământ și-i fac pe ei casnicii Mei, căci am cetate pe pământ cu ei așa cum omul își face pe pământ o cetate pentru el. Numai cei ce iubesc să poarte durerea Mea în ei, numai aceia se fac fii ai lui Dumnezeu și casnici Lui, născuți din durerea Mea, în dureri născuți și crescuți prin ele până sus la cer, iar fața acestora strălucește ca și fața Mea, fața celor îndurerați ca Dumnezeu, căci durerea este adevărată, așa cum fericirea nu poate fi, ci este ea doar nălucă și nu rămâne și nu se naște din ea decât moarte. Cei îndurerați însă sunt cei ce nasc și sunt ca Dumnezeu, de o ființă cu El sunt, și se descoperă ei din slavă în slavă și sunt ai Domnului pe pământ și pot în El și pot ca El aceștia pentru slava numelui Lui. Amin.

Acum, poporul Meu, te îndemn Eu, Domnul, ridică mânuțele sus și strigă la Mine pentru liniștirea războiului din partea celor despărțiți acum de partea răului în neamul român și cere-Mi Mie puterile cerești să se împartă peste tot și să facă ele voia Mea peste pământul și neamul român, căci este mare răzvrătirea celor răzvrățiți și nu-i poate pe ei birui decât brațul Meu, pe care-l ridic mereu și mereu îi biruiesc, dar este nevoie de stăruință și de strigare, căci lupta este grea și este de mult. Să strigăm la Tatăl, să veghem, fiilor, și trei să veghem acum și să chemăm Duhul lui Dumnezeu acolo unde trebuie să lucreze El mult, și de unde se așteaptă o izbăvire acum.

Veghem încă, fiilor, la pregătirea mesei de nuntă pentru ziua mamei Mele Fecioara, căci pornesc mulți spre izvorul Meu cu voi aici. Voiesc pacea Mea între voi pentru strădania aceasta, căci toate pregătirile cele mari nasc încordarea cea pentru pregătirea lor și vă trebuie mult pacea Mea, fiilor, iar voi doar să știți s-o păstrați și s-o creșteți între voi, ca să pot Eu prin ea să vă stau alături sub greu cu puterile cerești, care pot, fiilor. Vedeți voi cum se împart puterile cerești și cum lucrează ele dezgolirea minciunii celor ce mint fiindcă vor să stea ei mari peste neamul român? Iată, puterile cerești, strigate de voi, lucrează, fiilor, și scot la lumină întunericul celor ce lucrează la întuneric împotriva neamului român, de parcă ei n-ar fi români, ci dușmani ar fi. Noi însă să cerem la Tatăl înfrângerea acestei furtuni și rușinarea celor ce bat cu furtună ori de câte ori suflă ei cu ea și strică liniștea văzduhului român, iar această neliniște apasă, fiilor, ca și pe voi, pe mulți apasă. Tatăl Savaot să voiască El să facă liniște, că e greu de tot fără liniște, fiilor.

Îl rog pe Tatăl Savaot pentru pacea neamului român acum:

Întoarce, Tată, durerea aceasta de acum, întoarce-o în bucurie, că doare ea în mulți, Tată! Trezește Tu la duhul dreptății Tale pe judecătorii acestei dureri, ca să facă ei voia Ta, iar Tu să le plătești lor după cum vor iubi ei dreptatea faptelor, Tată! Te rog aceasta din mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi, o, Tatăl Meu. Amin.

Binecuvintez acum vreme dulce pentru sărbătoarea mamei Mele Fecioara, aici, la izvor, cu popor adunat de peste tot, și binecuvintez pașii celor ce pornesc cu inima și cu dorul, și apoi cu pasul spre izvor. Ard inimile lor după Mine și după voi. Așa să-i așteptați și voi în prag, fiilor, și să le dați de la Mine lor, căci au iubire.

Te las spre lucrul tău cu Mine, poporul Meu. Ai grijă sfântă de tot ce este de lucrat pentru întâmpinarea poporului care se adună la izvor. Stai înaintea Mea cu cerere pentru toate câte sunt de lucrat, iar Eu să-ți dau și mereu să-ți dau pentru lucrul Meu cu tine, pentru lucrul și pasul tău cu Mine, o, poporul Meu, iar tu să-i înveți pe cei ce vin să iubească ei să se facă fii ai lui Dumnezeu pe pământ, iar Eu să le fiu lor Dumnezeu pentru voia Mea cea din ei, pentru voia Mea și nu a lor în ei, o, poporul Meu, popor al lucrului Meu peste pământ acum, la sfârșit de timp. Amin, amin, amin.

6/19 august 2012

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Omul trebuie să se facă purtător de Dumnezeu. Creștinul să nimească duhul lumii din el. Plânsul omului este duhul nemulțumirii. Izbânda Maicii Domnului peste neamul român.

Mai înainte de zori Mă pornesc cu oștiri cerești, cu glasul cuvântului Meu și cu întreită iubire întru întâmpinarea celor ce se strâng la izvorul Meu de cuvânt în ziua aceasta de praznic sfânt. Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul Tatălui Savaot, Unul născut din Tatăl mai înainte de vecii, și din mamă Fecioară acum două mii de ani când M-am făcut Om ca să fiu cu oamenii pe pământ și să anunț între ei împărăția Mea pentru oricine voiește să se facă fiu al lui Dumnezeu, cu cetățenie cerească peste el pe pământ. Am norii suire și am umblare pe aripile vânturilor, căci scris este: «*Dumnezeu strălucit va veni și nu va tăcea*».

Cu glas de Păstor iubitor și milos vă dau din gura Mea vouă, celor ce veniți la izvorul Meu de cuvânt. Pace vouă! Mai întâi pace vouă vă spun! Apoi voi să vă așezați înaintea Mea ca să vă binecuvintez venirea voastră la Mine, la izvorul cuvântului Meu, care se face carte aici, între slugile Mele, căci Eu sunt Cel ce fac pe îngerii Mei duhuri și pe slugile Mele pară de foc, precum este scris să fac. Voiesc și omul să-L facă pe Dumnezeu ca să-L aibă pe El de Păstor al său.

Vine Domnul la oameni, vine cu sfinții în oștiri, călare pe cai albi, și vine în locurile Sale binecuvântate pe pământ. Precum se duc oamenii în locuri plăcute lor, făcute de oameni, așa vin Eu cu sfinții la izvor aici și Mă odihnesc de drumul dintre cer și pământ, căci Eu am spus, și s-a făcut cuvântul Meu și e domnia Mea aici, și vin aici cei pe care Tatăl Savaot îi atrage, iar Eu le dau lor, căci sunt Păstor.

E zi de praznic împărătesc și sfânt pentru intrarea mamei Mele Fecioara între sfinți în cele ce nu se văd, și este scris la Mine în această zi sărbătoare cu strângere la izvor și cu hrană din gura Mea pentru cei ce vin, atrași de Tatăl Meu. Acum paisprezece zile s-a strâns mulțime mare cât vezi cu ochii, s-a strâns la rugăciune spre Mine pentru ca să le dau lor, dar aici la izvorul înțelepciunii Mele vin cei ce se dau ei Domnului, nu vin cei care cer. O, ce frumos! Unde se mai găsesc locuri sfințite unde să se adune mulțime care să se dea Domnului, și nu ca să le dea lor Domnul? S-a strâns mulțime cât frunza și iarba lângă icoana Maicii Mele și toți au cerut Mie și ei multe pentru nevoile lor, iar Noi să le dăm lor. Aici însă vin cei ce se dau ei lui Dumnezeu, pentru că au iubirea lui Dumnezeu în ei și se dau Lui cu ea. Eu însă Mă aplec și vă dau, ca mama care se apleacă să-și hrănească pruncul mic și să și-l crească îngrijindu-l cu dor.

Mă dau vouă pentru că vă dați Mie cu viața voastră după voia Mea, dar să fie așa venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt, care vă învață să vă dați lui Dumnezeu, iar El să facă voia

Lui în voi și între voi, căci voia Lui în voi este cea care se vede între voi apoi, uitând de cele ale voastre și dându-vă unii pe alții Domnului prin povață, prin îndemnare și prin sfântă lucrare pentru mersul Său pe pământ prin voi.

Vă spun vouă în zi de praznic sfânt că omul trebuie să se facă purtător de Dumnezeu, cea mai dulce povară pe care o poate omul avea. Cel ce stă sub această sarcină are pe Domnul strălucire peste el și văd cei din jur lumina aceasta, prin care nu-și face loc trufia, ci numai iubirea și strălucirea ei. Vă îndemn să aveți pace între voi. Prin iubire de Dumnezeu se zidește ea între frați. Nu uitați că iubirea cea știrbită nu are frumusețe și nici rod pentru cer. Cel ce iubește pe Domnul în chip știrbit e ca gura fără dinții ei toți, și de a căror lipsă gura nu poate mesteca hrana cea pentru viață și pentru sănătatea vieții.

Iubirea Mea cea dintre frați a fost povața mamei Mele Fecioara ori de câte ori ea avea de lucrat peste cei ce se mântuiau atunci și erau atrași la Mine și la Tatăl prin lucrarea ei de peste ei. O, tot așa și acum mama Mea se împarte, și iată, Eu Mă împart celor ce se dau Mie cu viața lor, nemaicerându-Mi Mie pentru ei, de vreme ce se dau ei Mie cu totul.

Hai, mama Mea, e praznic sfânt pentru tine, mamă. Avem cetate pe pământ primitoare de oaspeți din cer, mamă, și avem oaspeți veniți la izvor și trebuie să le dăm lor masă împăratească, mamă, căci ei se dau nouă rod ceresc ca să-l aducem Tatălui. Binecuvântat să fie cuvântul tău peste ei! Ocrotire să le fii lor și veghe peste ei, și să te primească ei, mamă. Amin.

— **D**a, Fiule scump, al Tatălui Mieluț, și al meu pruncușor, să-i învățăm pe ei să se facă purtători de Dumnezeu, căci așa lucru voiești Tu să aibă omul. Trebuie acum, la sfârșit, să putem aceasta peste oameni, chiar dacă numai un popor mic la număr va trage sub această povară dulce. Omul este învățat să bată și să ceară de la Noi ceea ce voiește să-i dăm, dar aici, în lucrarea Ta peste acest popor este altfel, Fiule Doamne. Aici omul este cel ce se dă Nouă, iar cel ce se dă nu mai cere, căci are pe Domnul povară dulce de purtat, povară pe care n-o dă omul de la el nici pentru lumea toată, căci așa face cel care simte gustul lui Dumnezeu și bunul Lui din el.

Voi, cei adunați la praznicul meu de suire la cer lângă Fiul meu Iisus Hristos, primiți povața mea! Nimiciți duhul lumii din voi, căci lumea este urâtă și vă face urâți ca și pe ea. Fiți biruitori ca Fiul meu, Care a biruit lumea în însuși trupul Său. Ce-i face omului duhul lumii? Îl face să uite de Dumnezeu, Care dă viață tuturor. Luați din viața mea vedere bună pentru viața voastră. Stați în cer cu viața, că pe pământ e numai desfrânare din tată în fiu, de la începutul omului și până azi și până mâine, și apoi va fi Domnul cu împărăția Sa și cu oștenii ei, cu cei care au biruit lumea ca și Fiul meu Iisus Hristos.

Duhul lumii îi împarte omului mintea în cele din lume, îi strică dragostea, veghea și bucuria cea de sus. Duhul lumii desparte frații cei întru Hristos frați și fărâmițează frumusețea Domnului dintre ei și lucrurile Lui cu ei. Dați-vă Domnului în toate clipele voastre și nu fiți fără El, căci duhul lumii vă prinde singuri și vă trage spre vină și vă învinuiește apoi la Domnul.

O, iubiți rugăciunea cea cu putere rostită, cea plină de Dumnezeu în ea și nu de om! Aceasta trebuie să facă purtătorul de Dumnezeu, nu altceva. Cereți-L pe Domnul în voi să stea! Vă cere Domnul să stați întru El. Iată ce mărețată slujire cu supunere înaintea Domnului! Cei ce împlinesc așa nu mai au vreme de duhul lumii, care îl urăște pe om, oricâte podoabe ar avea pe el puse de la Dumnezeu.

Mi-e dor de voi să-I fiți popor lui Hristos Fiul meu! Nu se poate aceasta cu dăruire știrbită, ci trebuie să-L aveți pe El povară dulce și mers întreg să aveți sub crucea Lui. Fie-vă milă de oameni, de fiii oamenilor! Dar cum această milă? Cereți Domnului să pătrundă cu dorul Său în oameni ca să-Și aleagă El popor sfințit. Iată lucrarea purtătorilor de Dumnezeu! Cel ce nu lucrează așa lucrul său, nu este de folos lui Dumnezeu.

O, cât de dulce vă povățuiesc, cât de cerește, cât de frumos! Așa îi îndemnam pe ucenicii Fiului meu, pe cei iubitori de cer pe pământ și peste ei. Eram purtătoare de Dumnezeu și nu-i puteam învăța decât ceea ce eu făceam și împlineam, iar împlinirea mea făcea rod.

Nu uitați să fiți și să rămâneți copii, ca să fiți ai Tatălui și ai Fiului și ai Sfântului Duh și să stați apoi lângă El așa cum eu stau lângă Tatăl și lângă Fiul meu între cei din cer. E cerul plin de purtători de Dumnezeu veniți de pe pământ în toate vremile de până acum. Acesta a fost neamul lui Dumnezeu după duh și după sânge apoi, căci Fiul meu S-a dat lor pe pământ precum în cer și S-a unit cu ei, un singur trup cei doi.

Vă mulțumesc pentru iubirea voastră adusă Fiului meu Iisus Hristos, Care plânge în cer pentru fiecare om, așa cum eu plâng cu El. Învățați taina plânsului lui Dumnezeu. O, învățați puterea acestei taine și veți fi cei fericiți. Plânsul omului este duhul nemulțumirii, dar plânsul Domnului este duhul iubirii. Aceste învățături vă dăruiesc în ziua mea de praznic sfânt al venirii mele la Fiul meu Iisus Hristos, acum două mii de ani, după ce El S-a dus iar la Tatăl și iarăși a venit și m-a luat lângă El.

Lacrima și mila mea de mamă suspină mult pentru neamul român, pentru țara venirii Fiului meu Iisus Hristos Cuvântul acum, la sfârșit de timp. Plâng la Tatăl și Îi cer Lui pentru neamul Fiului meu. Mă împart și fac ocrotire mare în toată vremea peste țara Fiului meu peste pământ cuvânt acum. Mila mea vindecă și slobozește pe cei încercați, iar azi am pregătit cu rugăciune un dar ceresc, o izbândă sfântă peste neamul român, cu greu dobândită împotriva celor ce au alungat cârmaciul acestui neam de la locul lui de veghe. Poporul Fiului meu, aici, la izvorul Lui de cuvânt, a ridicat glas de rugăciune în vremea acestei încercări și s-a deschis cerul și a adus răspuns rugăciunii lui. Luați har din acest izvor ceresc și purtați-vă ca fii ai harului cel de sus, care biruiește în om duhul lumii. Amin.

Eu, Fiule Doamne, am împărțit sămânță peste cei ce vin după cuvântul Tău la izvor. M-am dat lor plină de cuvânt. Îi iubesc pe cei ce vin pentru iubirea lor la Tine și-i doresc pe ei sub această dulce povară: iubirea lor de Dumnezeu. Am multe de așezat bine în ei, am încă multe și mereu cerute să fie lucrătoare în ei. Iubirea din ei să-i facă biruitori, o, Doamne! Ca Tine să iubească ei și nu ca oamenii, o, Fiule Doamne! Iubirea mea cea pentru Tine a fost povara mea de-o viață. Să poarte și ei această dulce povară, și vor fi cei fericiți. Iar Tu întoarce-Te acum în sfat cu ei și dă-le lor, căci eu le-am dat, și le dau încă binecuvântare de mamă pentru calea lor înapoi și dor le doresc lor, pentru Tine dor, o, Fiule scump al meu, Mieluț îndurerat pentru fiecare om, care încă nu știe că Tu ești Dumnezeu și că vii să-i îndemni pe toți la Tatăl cu dulcele Tău glas și cuvânt, ca apoi să Te odihnești, dându-I Tatălui Savaot rodul Tău. Amin.

— **O**, mamă cerească, așa ai fost tu și pe pământ, cerească ai fost tu, mamă. Fii cerești trebuie să naștem Noi din oameni prin cuvântul Nostru semănat peste ei. Cu glas de Păstor milos Mă dau oamenilor și voiesc să se aprindă în ei focul Duhului Meu. Ca mama care

se apleacă să-și hrănească pruncul, așa cobor Eu după om, mamă. Sărbătorim cu poporul cuvântului Meu ziua ta de praznic între sfinți, și e zi măreață această sărbătoare, mamă.

Îți mulțumesc, popor de la izvor, pentru masa cea pregătită și așezată frumos pentru această zi. Ai trudit pentru cer, iar cerul te scrie sus la Tatăl sprijin lui Dumnezeu și lucrărilor Lui. Binecuvintez în ziua aceasta lucrarea cea pentru săvârșirea sălii de nuntă de sub cortul alb. Se suie în cer truda ta, care-Mi slujește venirii Mele și lucrului ei.

E bucurie în cer pentru cei ce vin la izvor, și voiesc să se întoarcă întru ale lor cu împlinirea Mea în ei. E glasul Meu pe pământ peste ei când ei vin la Mine și la tine ca să audă glasul lui Dumnezeu. O, de și-ar păstra ei credința până la sfârșit! Eu le dau lor această putere s-o poarte, le dau credința, până le voi da plata ei. Amin.

Mă voi întoarce în carte cu cuvântul Meu după ce vom conduce înapoi pe oaspeții primiți la izvor, și vom pune apoi în carte durerea care a fost peste neamul român și truda Mea și a ta și a sfinților toți pentru liniștirea furtunii care a bătut atât de greu peste fața acestui neam. Mă voi îndrepta peste tot cu cuvântul și voi lăsa puterea lui să lucreze mereu, că mereu e de lucrat peste cele ce ispitesc și încearcă neamul român.

Am împărțit puterile cerești ca să lucreze ele peste cele stricate de cei ce au stricat. Voi ați cerut, fiilor, iar Eu, Domnul, v-am deschis și am lucrat și s-a văzut lucrarea puterilor cerești intrând și ieșind și, iarăși, ieșind și intrând și lucrând. Așa lucrez Eu, Domnul, pentru neamul român, și vă am pe voi în mijlocul acestui neam și vă arăt cât pot Eu de mult să lucrez prin voi și cu voi, ca să prindeți voi iubire și putere și răbdare cu Mine și să lucrăm, fiilor, mereu pentru soarta acestui neam, neamul Meu cel de la sfârșit de timp. Să cerem acum Tatălui să ridice mlădițe noi și să învețe ele dăruirea și iubirea care nu caută câștig și nu cere pentru ea, căci altfel de oameni nu pot da cu fața lor nimic semenilor lor. Voi da în lături pe cei lacomi, pe cei ce iubesc banul și slava lor. Voi face cale multor inimi curate și voi sluji cu ele mersul neamului român. Mergem înainte cu rugăciunea spre Tatăl, căci vremea cea cu război ne ține strânși de Tatăl, de la Care trebuie să vină toată izbăvirea mereu, iar noi să fim mijlocitori, fiilor. Amin.

Fiți la veghe, că ne întoarcem în carte, măi fiilor. Voi sta în sfat cu neamul român și cu cei ce au suflat cu ispită grea peste el. Voi umple acum iarăși de vlagă pe cel ce se întoarce la locul cârmei peste acest neam. Am norii suire și am umblare pe aripile vânturilor, căci scris este: *«Dumnezeu strălucit vine mereu și nu va tăcea»*. Amin.

Pace vouă, celor ce iubiți izvorul cuvântului Meu! Sunt Cel ce fac pe îngerii Mei duhuri și pe slugile Mele pară de foc, și vă vor însoți puterile cerești spre cale înapoi. Duhul Meu tânjește de la o întâlnire la alta să se adune cu voi aici, la izvor, să stăm la masă și să avem mângâiere. Luați din înțelepciunea pildelor arătate vouă din mijlocul poporului cuvântului Meu. Veniți și luați și fiți bogați de Dumnezeu. Să nu aveți doruri, să nu aveți nemulțumiri. Fiți plini de Dumnezeu, fiilor!

Pace vouă, pace vouă, pace vouă! Amin, amin, amin.

*

Iată, cerurile se deschid, iar Eu, Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, sunt trimis de El cuvânt peste neamul român. Eu ascult de Tatăl și împlinesc, căci între cei din cer este ascultare, și vin spre tine cu cuvântul Meu, neam român, iar tu deschide-I Domnului, Care vine la tine cu

toate puterile cerești, în oștiri călare pe cai albi. Am norii suire și Mă port pe aripile vânturilor și-Mi fac din foc, din pară de foc, slujitori.

O, auzi glasul Domnului, neam român! Și auziți voi cuvântul lui Dumnezeu, Care strigă peste voi, cei care ați adus duh de neliniște, furtună peste suflete și pagubă în vreme de secetă, căci seceta a mers odată cu voi și a pârlolit pământul român, așa cum voi v-ați ridicat și ați pârlolit ceea ce a fost zidit până acum pentru slava și numele acestui neam înaintea neamurilor pământului. Stau de vorbă cu voi. Cuvântul Meu nu vă întreabă dacă veți crede în el, ci vă întreabă dacă veți fi cuminți de acum, căci până acum n-ați fost cuminți, ci ați făcut pagubă mare, și vai vouă dacă veți plăti aceasta! Vă luați unul după altul la săvârșirea păcatului învrăjbirii între frați și vă îndemnați spre acest păcat, iar păgubitul cel dintâi este poporul, cu care voi vă acoperiți ca să ziceți că în numele lui lucrați voi răul pe care-l faceți și cu care loviți din creștet până în tălpi, de sus până jos trupul neamului român, iar Eu, Domnul, în fața lui stau cu cuvântul Meu de peste voi ca să ne socotim pentru cele ce voi ați săvârșit și încă dați să săvârșiți după mintea voastră lucrare fără rod. E vremea să lucrez Eu, Domnul, căci voi ați stricat mult și ați călcat sub picioarele voastre puteri bune, zidire mare și multă, care s-a dărâmat acum, căci voi ați făcut război asupra celor buni și mari cu inima pentru acest neam. O, cum de n-ați văzut îndeajuns că nu faceți bine și că faceți mult rău? O, cum de nu v-ați temut să lucrați așa și să vă îndemnați unii pe alții să faceți atâta cutremur? Iată cât de mincinoasă este nădejdea cea omenească! Priviți și socotiți-vă pe urma a ceea ce ați dat să săvârșiți. Ca unii fără de minte ați călcat peste toți fiii români și mai ales peste cei pe care i-ați tras la păcatul vostru. V-ați pus de gând să alungați cârmaciul de la cârmă și ați lucrat cu îndărătnicie acest păcat și au răs popoarele de pe pământ de fața neamului român și de lucrarea lui cea plină de răzvrătire, de la mijloc lucrată de voi. V-ați socotit unii pe alții pentru această lovitură și ați instigat apoi poporul, pe care l-ați pus să slujească și să grăiască după cum slujiți și grați voi, dar voi ați mințit poporul, căci nu lui ați vrut să slujiți prin aceasta, ci vouă; vouă, celor vinovați mult și plini de ură și de dușmănie și de duh de trădare de frați. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, Dumnezeul neamului român-ortodox, a privit la voi și are înainte păcatul vostru, păcat săvârșit asupra fraților voștri, asupra neamului român, neamul Meu cel de azi, la care vin cuvânt, neam ales de Tatăl Savaot să-Mi primească venirea cuvântului Meu peste pământ, căci vremea Mea s-a apropiat și aud morții din morminte glasul Fiului lui Dumnezeu și se pregătesc să iasă, precum este scris, și când puterile cerești și toate câte sunt între cer și pământ aud glasul Meu și-Mi slujesc și am norii suire și am umblare pe aripile vânturilor și vin cuvânt pe vatra neamului român de aproape șaizeci de ani și am istorie scrisă în mijlocul acestui popor. Veniți și luați și citiți și bucurați-vă de Domnul, Care este în mijlocul poporului român cuvântând cuvântul Său, sau căiți-vă pentru răul din voi și lepădați-l apoi.

Stau de vorbă cu voi și vă îndemn cu milă părintească să lepădați duhul minciunii, care vă lucrează inimile, și pe care mult îl lucrați, căci v-ați învățat cu el prea mult, și vede acest neam ceea ce faceți voi și e păcat să lucrați așa. O, până când veți merge cu această răzvrătire și învrăjpire între fiii neamului român? Vi s-a dat prea mult gura și limba spre minciună. O, nu de asta trebuie să doriți să stați în sfatul cel pentru țară. V-ați făcut rost de lăudători, care să vă trimită în sfatul țării, în vreme ce voi nu știți și nu vreți să faceți pentru popor și nu pentru voi

lucrul pe care l-ați luat să-l săvârșiți în sfatul țării. În locurile de frunte ale unui neam nu trebuie să râvnească cei ce nu au lepădare de sine și jertfă deplină cu trupul, cu sufletul și cu duhul. Nu trebuie să stea pe scaunele dreptății cei ce calcă aceste legi, defăimând puterea lor. Este scris în Scripturi despre judecătorii pământului și despre lucrarea pe care o au ei de lucrat de pe scaunele legii. Este scris: *«Iubiți dreptatea și cugețați drept despre Domnul Judecătorul, și umblați după El cu inima smerită, o, judecători ai pământului, căci El Se lasă spre cei ce nu-L ispitesc și spre cei ce cred în El, iar cugetele cele viclene Îl depărtează pe Domnul, Care mustră pe cei fără de lege și pe cei ce ispitesc, și în care înțelepciunea nu sălășluiește, iar Duhul Sfânt Se depărtează, căci sunt fără de pricepere aceștia pentru înțelepciune, iar înțelepciunea este duh iubitor de oameni și pedeptoare pentru cei ce hulesc, căci Domnul este martor gândurilor celor mai ascunse și străbate negreșit inimile și nu-I scapă nici șoapta cuvintelor și nu se poate ascunde de El cel ce este nedrept, căci dreptatea se răzbună și taie chibzuința celui nelegiuit și duce zvonul graiurilor sale înaintea Domnului, spre pedeapsa pentru cele strâmbate de el, fiindcă și cea mai tainică vorbă nu va trece nepedepsită, iar gura cea plină de minciună primejduiește viața sufletului, și nedreptatea săvârșită atrage moarte după ea».*

Este scris în Scripturi de plata celor necredincioși, care-și atrag moartea cu mâinile și cu glasul, cu fapta și cu cuvântul și și-o fac prietenă și sunt împătimiți după ea și fac legământ cu ea și sunt vrednici de ea apoi, dar cine să înțeleagă între ei aceasta? Eu însă vă spun vouă din cartea dreptății, iar cartea aceasta are putere să pătrundă peste voi prin însăși puterea ei, peste care voi călcați și faceți răzbunătoare peste voi dreptatea, și fericiți veți fi dacă vă veți îndrepta spre credință și spre lepădarea fărădelegii apoi, iar dacă cu vicleșug veți lucra pe mai departe, voi veți vedea. Amin.

O, neam român, mult te-am strigat și te-am povățuit la veghe prin acest râu de cuvânt! Iată, n-ai vegheat așa cum te-am povățuit, ba te-ai lăsat dus cu vorba de cei ce te-au cumpărat de partea fărădelegilor lor. Stau mijlocitor la Tatăl Savaot pentru soarta ta cu Mine pe pământ între neamuri, dar Tatăl S-a întristat adânc de la tine și a bătut cu secetă mare peste vatra ta, căci L-ai îndurerat prin păcat. O, cum de te-ai lăsat îndemnat la duhul învrăjbirii între frate și frate de către acești oameni însetați de putere peste tine, neam român? O, cum de nu te-ai înțeleptit la glasul Meu, care te-a povățuit mereu mult și milos ca să nu te apleci spre păcatul fărădelegii acestor trădători de frați? O, cum să fac acum pacea Mea în mijlocul tău? S-a stricat fața ta înaintea popoarelor, iar Eu am voit să stea sus fruntea ta și s-o umplu de slava Mea.

Te povățuiesc spre veghe, neam român, și spre înțelepciunea cea de sus, pe care n-o au cei ce te-au tras la păcatul învrăjbirii între frați. Căiește-te acum, după ce te-ai lăsat atras la păcat! Deschide ochii și lasă-Mă să ți-i deschid Eu, căci cei ce vor să stăpânească peste tine acum nu au iubire pentru tine, ci au pentru ei și plăsmuiesc fără să știe dureri peste tine. Te chem sub povața Mea. Deschide ochii mari și socotește bine și crede de la Mine, nu de la om. Nu-ți vor binele, nu-ți țin partea aceștia care te-au îndemnat la păcat, ci te folosesc acum scut pentru ei și pentru fărădelegile lor, pe care ei încă și încă le desfășoară pentru duhul învrăjbirii dintre frați.

Iată, ai greșit lovind cu batjocură și cu defăimare în cel ce stă la cârmă cu trezie mare pentru soarta ta, și pe care îl laudă popoarele pentru veghea lui de peste tine și pentru înțelepciunea lui cea mare. O, caută să cunoști adevărul, neam

român. Nu te grăbi să-i crezi pe cei ce-ți defaimă ființa prin duhul trufiei lor, prin minciuna pe care o împart peste tine în locul pâinii cea de toate zilele, de care tu ai nevoie acum, neam român, căci te-am bătut cu secetă pentru neveghea ta. Din mijlocul puterilor cerești grăiesc peste tine. Scoală-te la veghe și caută să înveți de la cei înțelepți și să pricepi că e război pe vatra ta și că tu încă nu înțelegi și nu te temi! Voi pune duh din Duhul Meu peste tine și-ți voi da ajutor să pricepi și-ți voi deschide ochii și mintea și-ți voi arăta care sunt binefăcătorii tăi. Cei ce iubesc dreptatea și pacea și adevărul a toate, aceia sunt din partea Mea pentru soarta ta între neamurile pământului, căci tu trebuie să strălucești între neamuri, o, țara Mea cea de azi. Pun puterile cerești în slujba ta și lucrez tainic ca să te mântuiesc de cei ce te-au mințit și te-au tras spre păcatul învrăjbirii pentru alungarea cârmaciului de peste tine. Nu mai e mult și vei vedea fața cea adevărată a celor ce te-au îndemnat să te răzvrățești pentru puterea lor peste tine. Vei alerga după ajutor ca după aer, dar nu te lăsa până atunci biruit de ei, neam român. Scoală-te să crezi în cuvântul Meu, care te cheamă la veghe și te scoală la lucru. Nu are nimeni nici un câștig dacă nu crede în cuvântul Meu cel de azi, din care Mi-am făcut toiag de cârmuire peste popoare, precum este scris.

Grăiesc acum cârmaciului neamului român. Duhul Meu îl cuprinde și îi întărește vlaga cea rănită și încercată din părți prin cei ce au adus învrăjbire mare între fiii acestui neam.

Deschide-Mi ca să-ți grăiesc! Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl Savaot și al mamei Fecioare, iar cuvântul Meu se așează înaintea ta și-ți plămădește inima și puterea ei cea de sus pentru locul și duhul cârmei la care stai pentru sufletul și trupul neamului român. Iubirea Mea te prețuiește mult, că ai iubire mare și veghetoare pentru neamul român. I-am avut atât de rari pe cei ce au iubit ca și tine acest neam și cârmuirea lui, cu nădejde în Mine cârmuind ei. Ești însă dușmănit mult de cei ce iubesc minciuna și nedreptatea și pe ei înșiși, și s-au suit aceștia pe scaune în sfatul țării și au iubit duhul minciunii și așa au lucrat, și se vede acum lucrarea minciunii cu care au înșelat ei acest neam ca să-l ridice împotriva ta, împotriva cârmei cea pentru soarta neamului român. Te-au alungat de două ori, căci sunt dușmani, dar Eu, Domnul, am pe poporul cuvântului Meu și îl am pregătit mult înaintea Mea și lucrez cu el împlinirile Mele pentru neamul român. Nu-ți mai spun de lucrarea Mea și de alegerea Mea peste neamul român, și îți spun că lucrez cu mare veghe împlinirea Scripturilor cele pentru acum și Mă folosesc de acest micuț popor, pe care-l țin sub voia Mea, sub cuvântul Meu ca să-l am la lucru și la strigare și ca să vin cu ajutor de sus, ori de câte ori soarta celor drepti ai acestui neam e lovită de frați trădători și învrăjbitori în mijlocul neamului român. E aprigă lupta celor mincinoși și nedrepți asupra ta, căci ei nu au iubire, și se vede bine că nu au, de vreme ce pe limba lor dăinuiește cuvântul minciunii, cu care ei se acoperă și se ajută. Dar când a biruit duhul minciunii ca să nu fie pedepsit apoi acest duh?

Acum îți dau cuvânt de mângâiere și de putere de sus peste tine. Puterile cerești au fost peste tot la porunca Mea și la strigarea poporului cuvântului Meu și s-a văzut puterea lor împărțită și lucrând minunat. Te povățuiesc, și-ți voi face timp prielnic ca să Mă ascuți așa și să te așezi înaintea neamului român, cel atât de încercat acum pentru păcatul în care a fost atras de cei mincinoși, și să-i deslușești tu cu duh duios acestui neam iubirea ta cea pentru el și faptele tale și viața ta și lucrarea ta și lucrul cel pentru el între neamuri, la care tu ai lucrat și ai luptat cu credincioșie, ca să aibă acest neam nume și laudă

înaintea popoarelor, și nu rușine să aibă. Toate învinuirile care ți-au fost aduse pe nedrept cercetează-le bine pe rând și deslușește-le bine înțelesul, ca să trezești la duhul adevărului pe toți fiii neamului român, căci au fost duși cu minciuna împotriva ta cei care s-au tras de partea chemării spre duhul minciunii celor ce mint cu multul pentru ca să câștige ei de partea lor pe mulți din neamul român. Așează tu pe hârtie toate învinuirile, toate nelămuririle care sunt, toate înțelesurile care s-au încurcat, și deslușește adevărul cel adevărat în fața neamului român, căci ești dator să deslușești totul în numele adevărului a toate. Nu lovi în nimeni, nu învinui pe nimeni, nu rosti nume, ci doar să deslușești adevărul a toate și să te faci înțeles și urmat de mulți apoi pentru adevăr. Caută să stai mult înaintea neamului român cu toate deslușirile pentru toate câte au fost și sunt încă nedeslușite bine și sfătuiește-l spre pace, spre adevăr, spre iubire de țară, de neam și de Dumnezeu, căci numai cei cu Dumnezeu sunt cei ce biruiesc pe deplin. Să nu-ți fie rușine cu Dumnezeu, să nu negi grăierea Mea de peste tine, căci stau deasupra neamului român de aproape șaizeci de ani și tainic lucrez și cuvintez și-Mi sprijin mersul și ajutorul și împlinirea Scripturilor toate, căci a venit vremea Scripturii venirii Fiului lui Dumnezeu ca să dea fiecăruia după cum este fapta sa.

Dacă cineva te îndeamnă să lovești, să dai la spate mersul Meu peste pământ cuvânt, tu să fii înțelept și să rămâi de partea Mea, căci vreau să pun pe fruntea neamului român slava Mea cea de la sfârșit de timp și să fac patria română lumină peste popoare prin râul cuvântului Meu, care curge din gura Mea și se slăvește peste pământ de pe vatra acestui neam în care Eu Îmi am ieslea coborârii Mele și pe poporul cuvântului Meu, popor de veghe lângă Mine, pentru Mine și pentru neamul Meu cel ales acum, la sfârșit de timp, neamul român, căci poporul Israel M-a alungat și M-a dat pieirii prin moarte pe cruce, iar Tatăl Mi-a dat atunci pământul român ca să-l am pentru venirea Mea cea de acum cuvânt peste pământ, și să am din mijlocul lui popor ales Mie.

Te îndemn spre multă cuvioșenie și multă duioșenie. Pe acestea să le ai pe buze și să hrănești cu duhul lor neamul român. Te-am rugat de mult, și de alte dăți te-am rugat să stai cu mult cuvânt înaintea acestui neam și să-l hrănești pe el cu adevărul cel despre toate câte sunt și vin și trec. Când ai ascultat așa, a fost mai bine, dar după ce n-ai mai lucrat așa și-a făcut loc duhul minciunii dinspre cei ce nu iubesc adevărul și nu te iubesc, din pricina nedreptății pe care ei o iubesc pentru ei.

Nu trebuie să rostești numele celor răufăcători, ci trebuie să grăiești cuvinte deslușite și pline de înțelepciunea faptelor toate și a toate câte vor fi bune ca să vină spre lucrare, iar dorul și iubirea să ți se vadă în toată purtarea ta cea iubitoare de neam și de țară, căci vreau să trezesc acum un duh nou, o primăvară, o vreme cu flori proaspete și cu un suflu curat din unii în alții în fiii neamului român, care are nevoie de iubire și de curatul ei și de rodul ei apoi. Inima ta cea mare trebuie să fie arătată și văzută și luată de model, căci are nevoie acest neam de duh de cârmaci, de vitejie pentru iubire de neam, căruia îi lipsește mult iubirea acum.

Trebuie să scoatem din inimi și dintre frați duhul și puterea învrăjbirii, iar pentru cei ce nu se vor apleca spre pace și spre duhul iubirii, Eu, Domnul, voi privi peste ei și voi lucra după dreptate, căci se apropie ziua și duhul slavei Mele, cu care Mă voi arăta curând, curând peste neamul și pământul român și vor înțelege popoarele iubirea Mea pentru acest neam și lucrarea Mea cea cu lumină mare în mijlocul lui.

Iar acum întărește-te, căci Eu te întăresc. Fii viteaz și fii blând cu duhul cuvântului, cu care să înseninezi fața neamului român. Tot ce este încălțit și nedeslușit are nevoie de deslușire întreagă, căci altfel nedumerirea și duhul cel rău prind puteri și strică și aduc durere.

Voiesc să se ducă vestea de dragostea dintre frați și de adevărul care lucrează între fiii neamului român. Scoală-te acum și grăiește duios și drept și hrănește iubirea în fiii acestui neam, iar Eu te sprijinesc cu puterile cerești, cu care M-am împărțit ca să lucrez spre slava acestui neam, hărăzit Mie de Tatăl acum, la sfârșit de timp, pentru cuvântul venirii Mele, prin care-Mi scriu cartea judecății faptelor, ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Amin.

Pace ție, căci am de stat de veghe pentru statul tău la cârma neamului român! Pace ție și locului de cârmă în care stai veghind! Amin.

O, neam român, lasă-te spre duhul iubirii! Să dea mlădițe noi acest duh în mijlocul tău. Iubirea și dăruirea, care nu caută câștig, care nu cer pentru ele, așa să fie cei ce se ridică cu duh proaspăt acum, căci altfel de oameni nu pot da cu faptele lor nimic semenilor lor, iar cei lacomi de slavă și de averi să se dea în lături sau să se nască din nou, căci Eu, Domnul, fac cale acum multor inimi curate și vor sluji ele soarta neamului român.

Pace vouă, fii români, iar cei ce nu iubesc cuvântul Meu, să fie anatema, precum este scris în Scripturi despre cei ce nu iubesc pe Domnul, căci Domnul vine și cârmuiește neamurile cu toiag de fier, cu slava cuvântului Său peste popoare, iar patria română este ieslea Sa, muntele Domnului, din vârful căruia curge peste popoare lumina cea de sus, iubirea Mea pentru cei ce cred și se apleacă pentru iubire, precum Eu iubesc, și sunt cuvântul Tatălui Savaot peste pământ și am veșmânt de Mântuitor și-i strâng sub el pe cei ce se aleg de partea dreptății Domnului, de partea iubirii de Dumnezeu între pământ și cer. Amin, amin, amin.

15/28 august 2012

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Taina grăirii lui Dumnezeu cu omul și a grăirii omului cu Dumnezeu. Statura femeii duhovnicești.

Eu sunt Cel ce sunt. Cuvântul Tatălui Savaot sunt. Am casă pe pământ cu tine, popor al cuvântului Meu. Iată câtă putere are cuvântul Meu! El vine de sus și se poartă pe nori și face lucrare mare pe pământ. El cheamă omul la Dumnezeu și naște de sus pe cel ce se lasă cu credință spre puterea lui. Amin.

Naștere de sus îi dă omului cuvântul Meu. Așa te-am născut Eu din Mine, din cuvântul Meu, ca să te am casă a Mea și să-Mi fac stat pe pământ între oameni, măi poporul Meu. Stau sfinții în uimire mare față în față cu această minune a Mea între Mine și tine și se hrănesc ei cu dragostea Mea la masă cu tine pe pământ, se hrănesc cu Mine și cu tine la masa Mea cu tine și-și umplu duhul de această dragoste și stau uimiți, așa cum stau legați cu ceea ce văd și simt cei ce se duc să vadă și să audă pe cei ce le arată lor o poveste măreață, pregătită frumos ca să adune spre vedere și spre hrana duhului pe mulți, și stau aceștia cuprinși de starea aceea în toată vremea cât ea lucrează sub ochii lor.

O, poporul Meu, sărbătoarea de azi Mă adună cu sfinții la masa Mea cu tine, și am pe Ioan Botezătorul serbat între sfinți cu ziua întâlnirii lui cu Tatăl Savaot și cu sfinții toți de

până la el, și care până la el au sfârșit calea lor spre cer și au intrat în oștirile celor sfinți, în cele ce nu se văd ale țării celei de sus, țara sfinților Mei, care au trudit pentru ea pe pământ.

Mare învățătură trebuie să ia omul cel credincios din credința sfinților Mei. Mai întâi omul credincios trebuie să se înfioare când ia mijlocitor pentru el un sfânt care a trăit pe pământ cu trupul și pe care îl recunoaște viu în cer și mijlocitor între el și Dumnezeu apoi. Dacă acest fior viu nu-l leagă de cel sfânt pe cel ce îl ia pe el de mijlocitor spre cer, atunci legătura dintre pământ și cer nu se face cu putere, nu desființează pe cele ce se văd, care se fac opreliște omului către Dumnezeu.

E mare taină grăirea omului cu Dumnezeu și cu sfinții Săi. E de așezat bine în mintea omului acest înțeles. Când omul se duce într-un oraș mare și vestit, se pregătește cu duhul și cu trupul și călătorește apoi cu gândul spre orașul acela și spre cele ce va face acolo și spre cei cu care se va întâlni. Mai mult decât aceasta trebuie să-și facă omul pregătirea când duhul lui îl poartă spre cei din cer, căci despărțirea între cele de pe pământ și cele din cer sunt cele ce se văd și sunt însuși trupul omului și cele ale trupului lui, trupul pe care omul trebuie să-l pregătească spre călătorie înspre cer atunci când duhul lui sau trebuința lui îl poartă într-acolo, căci trupul este cel care poartă duhul și este locuința sufletului și a duhului omului pe pământ.

O, măi poporul Meu, multă din vremea sa de pe pământ ar fi s-o lase omul slujitoare spre cele de sus ale patriei cerești și ale celor locuitori într-însa prin cetățenia lor. Așa a fost timpul și dorul și lucrarea sfinților Mei, care cu dor mult căutau să-i atragă spre cele din cer și pe cei ce uitau de Dumnezeu și de cer în petrecerea lor cu trupul pe pământ. Cine vrea să aibă slujire mare și locuință slăvită și fericire cu Domnul pe vecie întru cele cerești, acela învață mult pe pământ și se pregătește mult și dă probe mari și mereu pentru notă bună în cer, și are multă înțelepciune și mult rod strâns apoi, iar plata cea din cer este ca și a unui om care pe pământ își strânge multă cunoștință și multă trecere între oameni prin marea lui ținută, câștigată prin învățătură și prin fapte și prin note mari, și apoi mulți iau de la el pregătire și ridicare spre trepte înalte între oameni și peste oameni, și spre buna lor slujire căpătată cu trudă pe pământ.

O, ce cuvinte mari trebuie spuse despre cel mai mare între cei ce s-au născut din om pe pământ, despre nașul Meu de botez, proorocul Ioan, fiul lui Zaharia și al Elisabetei, rudenie cu Mine după trup! Dacă Eu, Domnul Iisus Hristos, am luat trup din trupul mamei Mele Fecioara, rudenie aproape cu Ioan și cu cei ce l-au născut pe el, atunci Eu sunt rudenie cu Ioan, rudenie aproape, iar între cei din cer tot așa suntem și întreit rudenie suntem în cer.

Nu-și face omul socoteala pentru ceea ce trebuie să fie și să facă el pe pământ, iar Eu le spun tuturor că Ioan proorocul și botezătorul Meu va sta față în față cu tot omul care s-a născut din om pe pământ și n-a luat în seamă îndatoririle lui cele cerești dacă s-a născut și a fost.

Grăiesc cu tine în cer așa cum am grăit și pe pământ, o, botezătorule al Meu, iar cerul este cu Noi aici, unde grăim și unde așezăm masă de cuvânt pe pământ. Îi învățăm pe oameni supunerea Mea și a ta, căci ei nu știu taina aceasta mare și nu caută cu ea mai mult decât tot ce caută ei. E ziua ta de serbare între sfinți și trebuie să le ținem cuvântare oamenilor de pe pământ. Nu trebuie să-i sortăm pe cei ce cred sau pe cei ce nu cred pe cele din cer lucrătoare peste pământ, căci cuvântul cel din cer naște din nou omul, ori spre viață veșnică cu Domnul, ori spre osândă veșnică, fie că vrea, fie că nu vrea omul, și se face această lucrare tainică de către cei din cer după cum și-a

strâns omul în inimă și în minte pe pământ, ori cerul și cele veșnice din el, ori pământul și cele vremelnice de pe el. Cuvântul dintre Mine și tine încununează sărbătoarea ta între sfinți în ziua aceasta și Ne arătăm mărturisitorii Tatălui așa cum am fost și pe pământ călători spre Tatăl, spre țara Lui cea pentru Noi și pentru cei ce au trudit și trudesce ca și Noi spre ea pe pământ. Suntem serbați în mijlocul poporului cuvântului Meu, și el Ne este casă și masă, iar Noi punem pentru el și pentru sfinți, punem pe masă, și binecuvântată este masa aceasta a cerului pe pământ, la care sfinții servesc pe cei ce iau de pe ea și se hrănesc. Amin.

— **M**are a fost încă de la începutul cel din vecii taina Ta cea în Tatăl păstrată, o, Doamne, o, Fiule Unul al Tatălui Savaot! Cine s-a mai născut pe pământ om ca să stea numai cu Tine, numai în Tine cu viața lui de pe pământ? De la mine și până la mine nu a mai fost încă unul ca Ioan, Botezătorul Tău, ca mine, cel ce am stat în Tine și în taina Ta dintre cer și pământ, și în Tatăl în toată vremea trupului meu, care m-a purtat în locuința lui pe pământ.

O, ce mare lucrare mi-ai hărăzit, Doamne! Taina mea cu Tine și a Ta cu mine a fost mare pe pământ. Supunerea mea a făcut să se poată împlini această lucrare a mea pentru Tine în mijlocul oamenilor. Plângi mult, plângi îndelung față în față cu mine, cu sfinții, cu Tatăl, plângi, Doamne, că vremea Ta de acum e măreață foarte, că iarăși ai venit pe pământ cu lucrarea Ta și e mare slava Ta cea de azi, că e mult de tot cuvântul coborârii Tale și are putere în el cât cele șapte veacuri pecetluite de Scripturi, și nu mai este loc în oameni acum pentru Tine așa cum a fost în mine când m-a pregătit Tatăl încă înainte de zămislirea mea ca să mă nasc între oameni și să aduc Ție apoi lucrarea mea, Doamne, și viața mea în ea, căci am mers înaintea Ta cu viața și cu credința toată și am stat în fața lui Irod cu legea cerului ca să înfierz păcatul pe pământ, păcatul lui Irod, regele lui Israel, care nu avea gândul la Tine și la cei din cer în vremea lui de rege, căci s-a lăsat acesta spre mare cădere în păcat și n-a voit să se dea de partea Ta cu viața lui de pe pământ. Acest păcat greu și rușinos în om a început de la primul om, de la cel zidit de mâna Ta din pământ, o, Doamne, și apoi dăruit cu duh și cu suflet viu prin suflarea Ta de peste el, dar el n-a ales să iubească supunerea pe care Tu l-ai învățat s-o aibă, și a ieșit de sub ea și a făcut voia lui omul.

Uitătura femeii îl scoate din minți pe om, o, Doamne. Irod nu m-ar fi despărțit de trup prin tăierea capului, dar voia lui s-a lăsat slăbită de femeie și de uitătura ei, care l-a supus pe el vrând-nevrând. A fost pe pământ o fată iubitoare de Hristos, care l-a privit cu uitătura ei pe împărat, iar împăratul s-a umplut în el de dorul după ea și a trimis slugi după ea s-o aducă lui, căci gândul lui i-a fost robit spre ea prin uitătura ei, iar dacă ea a văzut că a greșit, s-a temut apoi și a spus că dacă împăratul dorește ochii ei, i-a trimis lui ceea ce el dorea de la ea, și-a luat ochii de la locul lor și i-a trimis împăratului, iar ea a rămas de partea Celui ce locuia în inima ei, de partea lui Hristos, și s-a despărțit ea de ochii ei, dar nu de Hristos, și așa și-a reparat ea greșala făcută asupra împăratului, și apoi greșala împăratului asupra ei.

O, cât de mult, cât de amănunțit ai învățat Tu în vremea aceasta pe fiii și pe fiicele poporului cuvântului Tău, Doamne! Omului îi trebuie mare pregătire ca să poată semăna el cu Tine apoi, și mare veghe apoi peste el în toată vremea. Împotriva păcatului trebuie multă învățătură, Doamne, căci cei ce se lasă spre păcat pot face păcat din păcat apoi împotriva celor ce învederează păcatul din ei, îndemnându-i aceia pe ei la pocă-

ință pentru păcat și la salvare din moartea aceasta. Omul face ascundere apoi față de cel căruia greșește, așa cum a dat Cain să facă după ce a greșit el lui Dumnezeu. Cine păcătuiește împotriva celor puse peste el de Dumnezeu sau de oameni ca să le împlinească, se ascunde acela apoi pentru cele greșite de el, se ascunde cel ce face ascundere pentru păcat și fuge de cel de care se ascunde și se poartă urât cu el, căci are de ascuns. Iată, omul ascuns se face aspru cu cel de care se ascunde și se face mincinos față de el, iar purtarea cea urâtă îl dovedește pe cel ascuns cu faptele sale, așa cum a fost dovedit Adam și Cain și Irod și toți cei care au avut de ascuns înaintea dreptății lucrurilor și a faptelor. Irod însă păcătuia pe față și tot Israelul știa păcatul lui, și trebuia să vină cineva în fața lui și să înfiereze prin duhul proorociei păcatul lui, prin duhul care vede pe cele trecute și pe cele ce sunt și pe cele ce vin ca fapte ale omului, dar uitătura femeii nu l-a lăsat pe Irod să iasă de sub puterea păcatului și să scape de pedeapsa cea pentru păcat apoi, și s-a lăsat pe mai departe în păcat regele Irod, ba a mai dat și ascultare cu supunere femeii desfrânate, care l-a slăbit pe el spre ea, și m-a dat regele spre tăierea capului ca să nu se mai audă înaintea lui și în Israel muștrare pentru el și descoperirea păcatelor lui.

Mai mare putere trebuie să aibă supunerea omului spre Dumnezeu, o, Doamne, mai mare putere ca puterea păcatului din el. Aceste două puteri, puterea păcatului și puterea sfințeniei, pe care eu le-am dat astăzi de pildă, acestea două grăiesc prin ele însele. Păcatul din Irod, și sfințenia din mucenița cea dorită de împărat spre păcat, sunt una în fața celeilalte, și am cuvântat eu în ziua mea de serbare despre aceste două puteri, ca să fie de învățătură de viață peste cei ce dau să înțeleagă ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ și câtă supunere trebuie să învețe ei de la noi, cei ce ne-am supus desăvârșit Tatălui pentru venirea noastră pe pământ între oameni și pentru slava Ta apoi prin această lucrare atunci, o, Doamne. Acum două mii de ani am ieșit din pustie și am fost botezătorul Tău la Iordan și Te-am vestit lumii Mielul Tatălui, iar Tatăl mi-a auzit mărturisirea și a adăugat cu glas de sus, cu glas de tunet că ești Fiul Său iubit, întru Care El a binevoit. Supunerea mea a fost deplină înaintea Ta în toată vremea mea de pe pământ, o, Doamne, iar credința mi-a lucrat mult, și inima mi-a fost în Tine mereu și mult, ca și credința, și nu mi-a trebuit dovezi ca să pot și ca să fiu supus și împlinitor voii și lucrării Tatălui în vremea aceea. Așa ai lucrat și Tu, așa Te-ai supus și Tu, o, Doamne. Te-ai supus desăvârșit Tatălui, și tot așa și omului, și dor Îți este să vezi că înțelege cel ce vine la Tine că are de lucrat și de dovedit supunere mare cu ajutorul credinței, iar supunerea este blândă, este duioasă, este înțeleaptă prin lucrarea ei și îl supune ea pe om Domnului și îl învață pe el să stea în lumină, căci cel ce ascultă nu mai are ce ascunde, ci se face cunoscut prin supunere și prin mare mulțumire în Domnul în toată vremea, așa cum am fost eu și inima mea în toată vremea mea pe pământ.

Voiesc mult să crească poporul Tău de azi în duhul și în lucrarea supunerii și să învețe el mult aceasta de la noi, o, Doamne. Cuvântarea noastră de azi a fost dorită și gustată de toți cei din cer. E mare bucurie celor din cer venirea Ta în cuvânt la poporul Tău aici. Cuvântul meu să-i dea lui împlinire a sa în el, ca și cuvântul Tău, și să ai Tu credință și supunere cu iubire înaintea Ta în fiii cuvântului Tău de azi, în cei născuți de sus la cuvântul Tău, cu care s-au întâlnit ei pentru nașterea lor cea de sus și pentru statul Tău în ei apoi pe pământ între oameni, Doamne. Eu, Ioan, Botezătorul Tău, Te mărturisesc acum din

cer pe pământ Cuvântul Tatălui Savaot, prin Care oamenii se pot boteza cu botezul Duhului Sfânt spre credință și spre pocăință și spre viața lor cu Dumnezeu apoi pe pământ. Amin.

— **E**u, Domnul Iisus Hristos, te mărturisesc și Eu botezător al Meu acum două mii de ani la Iordan, și-ți binecuvintez cuvântul și puterea lui cea ziditoare peste oameni în ziua ta de serbare între sfinți. Ioan Botezătorul Meu ești tu, iar Eu sunt Domnul și Învățătorul tău. Amin.

Zidească-vă pe voi cuvântul Meu și al sfinților Mei, o, fii ai oamenilor, că n-are cine să sufle peste voi de sus, decât Eu și sfinții Mei, spre înviorarea voastră înspre cer. Vin pe pământ cuvânt și Mă port cu el peste voi ca să-Mi auziți glasul și să tresăriți și să vă apropiați de Mine, Domnul, și Eu de voi, și să ne întoarcem unii spre alții, căci suntem despărțiți. Păcatul din voi vă desparte de Dumnezeu, Mă desparte de voi mereu, o, fii ai oamenilor. Ascultați glasul Meu, care vă strigă spre patria cerească și dați-i putere peste voi, ca să vă vindecați de păcat și de plata lui apoi. Eu, Domnul, am milă de voi. Suspinând vă strig și vă aștept spre înviere. Vin cu sfinții pe pământ și grăiesc cuvântul învierii peste voi. Auziți glasul Meu, auziți-l voi! Stau în mijlocul neamului român cu cuvântul venirii Mele și voiesc să înviez mai întâi acest neam și să fac din el lucrare peste mulți, care se vor scula din păcat.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Am stat la masă cu tine și am pus pe ea hrană pentru fiii oamenilor, care se întâlnesc cu cuvântul Meu de peste tine. Învață lecția supunerii înaintea Mea, măi poporul Meu. Supune-te Domnului, așa cum am fost Eu și Ioan supușii Tatălui, căci sunt Învățător prin însăși pilda vieții Mele, iar sfinții sunt asemenea Mie, căci M-au iubit și M-au urmat supuși.

Pace vouă, celor învățați de Dumnezeu, căci mult vi se va cere! Pace ție, Ierusalime nou! Să se întindă cortul Meu de peste tine și să-și afle hotarele lui cele vestite prin Scripturi și prin prooroci! Pace vouă, fiilor, căci vă numesc fii, iar voi să lucrați pentru acest nume lucrarea fiilor lui Dumnezeu, lucrarea Mea cu voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2012

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Taina nașterii Maicii Domnului, așteptată de prooroci. Grăirea Domnului cu neamul român. Îndemn la pocăință mare pentru cei care lucrează fărădelegea.

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Fiul lui Dumnezeu Tatăl Savaot și sunt cuvântul Lui peste pământ, căci scris este să vin pentru cei dreپți și pentru cei nedreپți, care fac strâmbătate ziua și noaptea și să grăiesc peste fărădelegile lor, iar pe cei dreپți cu inima să-i mângâi și să-i mântuiesc de apăsare, căci scris este: «*Nu vor greși cei ce nădăjduiesc în Domnul*».

Cuvânt de praznic sfânt aduc pe pământ în ziua aceasta. Mama Mea Fecioara de-a dreapta Mea stă, iar puterile cerești se apleacă înaintea Noastră ca semn de slavă pentru Fiul lui Dumnezeu și pentru mama Fecioară, Născătoarea Lui între oameni pe pământ. Acum două mii de ani Mi-a pregătit Tatăl Savaot pântece de Fecioară, în care să Mă însămânțez de la Duhul Sfânt lucrare și să Mă nasc apoi Prunc și să cresc până la vârsta bărbatului desăvârșit și să plătesc apoi viața omului, căci omul a căzut din Dumnezeu și n-a mai putut să-și dobândească înapoi viața, și M-a trimis Tatăl pe Mine după om și Mi-a spus să Mă las jertfă pentru răscumpărarea vieții omului,

iar Eu L-am ascultat pe Tatăl, căci fiul cel adevărat fiu ascultă și se supune și biruiește pentru cel de care ascultă, și este biruitor apoi.

A pregătit Tatăl atunci nașterea celei ce avea să Mă primească de la Duhul Sfânt în pânțe fecioresc și să Mă nască între oameni pe pământ, și a lucrat Tatăl cu minuni și a pregătit calea ei ca să se nască între oameni și ca să pregătească apoi calea Mea ca să vin, căci era scris să vin.

Iată zi de praznic sfânt, o, mamă Fecioară, iată ziua ta de naștere între oameni pe pământ, și e praznic în cer și pe pământ pentru tine, mamă! O, ce taină dulce și sfântă a fost nașterea ta! Priveau toți proorocii de până la tine această zi, vestită de ei în vreme că va veni și că tu vei fi și te vei face cale a venirii Mele pe pământ, mamă. Toți dreptii au așteptat în cer această zi de sărbătoare atunci, ziua venirii tale pe pământ, naștere cu minune, căci părinții tăi erau sterpi și plângeau. Plângeau bunicii Mei după un rod de la Dumnezeu, și Tatăl a șters lacrima lor la rugăciunea lor și te-a adus lor pruncă, și apoi te-a făcut Tatăl mama Mea, Fecioară mamă te-a făcut, și ai adus tu pe Fiul Tatălui Savaot pe pământ între oameni, mamă, iar taina cea ascunsă în veacuri și nepricepută nici de îngeri s-a arătat atunci la vedere, căci Eu, Domnul, M-am făcut Fiul tău, Fiul Fecioarei cea vestită de prooroci că va fi și că va purta în pânțe pe Fiul lui Dumnezeu.

Ne așezăm cuvânt și masă cu sărbătoare în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi, mamă, iar neamul român să se aplece să ia de pe masă și să afle grăirea Domnului, căci pe vatra lui este Domnul cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp, și cheamă la mântuire și la înțelepciune de sus acest neam, căci l-a ales Tatăl Savaot acum două mii de ani ca să-Mi fie de cărare peste neamuri, și casă de venire a Mea să-Mi fie, și să-Mi sălăsluiască în patria lui venirea Mea cuvânt de la Tatăl la om, că am de pregătit ziua judecății, și este mult de lucrat pentru ea, și Îmi pregătesc neamul român ca să lucrez din mijlocul lui peste pământ această zi.

O, neam român, tu porți numele Meu, numele lui Iisus Hristos pe creștetul tău încă de la începutul tău cel dintâi, cel din vremea începutului Meu peste tine acum două mii de ani, și ești întâia născută atunci între popoare din Hristos, o, țara Mea cea de azi, căci întâiul Meu ucenic, întâiul apostol al Meu, Andrei, ți-a pus atunci cămășuța de botez pe trupul tău și te-a numit cu numele Meu, țară creștină te-a numit, căci numele de creștin vine de la numele Hristos. Am tras din greu, Eu și tu apoi, ca să-ți fie păstrat acest nume măreț, căci tu ai fost întâia născută din ape la facerea lumii și ai purtat pe vatra ta taina făcerii omului, iar în această vreme, când antichrist și supușii lui vor să scrie biruință asupra Fiului lui Dumnezeu, Făcătorul omului, lucrez și mai mult pentru păstrarea ta întru slava ta cu Mine acum, la sfârșit de timp, o, țara Mea de azi. Te-a hărăzit Mie Tatăl ca să te am a Mea în locul poporului Israel, care M-a tăiat din mijlocul lui și M-a răstignit când am venit la el și am dat să-i întorc inima spre părinți, dar el n-a vrut aceasta, iar Tatăl Mi te-a dat atunci de țară a întoarcerii Mele după două mii de ani, căci este scris în Scripturi să treacă o mie și iarăși încă o mie de ani și să vin apoi să fiu biruitor asupra șarpelui cel de demult, satana, care l-a înșelat în rai pe om să nu Mă asculte, pe când omul era așezat de Mine în rai ca să asculte de Dumnezeu și să facă voia Lui cu statornicie și să nu uite aceasta, dar iubirea de Dumnezeu când se face mică în om, se face mare apoi spre el puterea lui satana, puterea cea rea, și are Domnul apoi de lucru mult pentru om ca să-l izbăvească de moartea aceasta, de despărțirea lui de Dumnezeu, căci moare omul ori

de câte ori Îl dă pe Domnul de peste el ca să-și facă voia.

Te chem și te aștept spre iubirea dintre tine și Mine, o, neam român, dar caută după înțelepciunea cea de sus cu inima ta acum, căci ea este cartea poruncilor lui Dumnezeu, și din care curge legea, care dăinuiește de-a pururi, și fără de care nimeni nu dobândește viața, iar cei ce o părăsesc pe ea dobândesc moarte, precum este scris. Dar tu întoarce-te spre înțelepciune, o, neam român, și nu lăsa slava ta cea de la Dumnezeu altui neam, căci folosul înțelepciunii aduce descoperirea lui Dumnezeu și iubirea Lui cea pentru fii apoi.

Mă doare când văd inimă de păgân în mulți din fiii tăi, neam român. Aceasta întârâtă pe Domnul să lase pe vrăjmaș să vină, și așa se întâmplă când un popor uită de Dumnezeu și disprețuiește pe Cel ce l-a născut. E părăsit de Duhul Cel din cer neamul român din pricina păcatelor lui, căci s-a abătut mult de la Domnul și a călcat poruncile Lui și n-a mers pe calea dreptei rânduiei. Am lăsat, așadar, nenorocirea să vină, dar tot Cel ce a abătut-o spre voi poate să vă mântuiască din mâna fraților voștri cei vrăjmași între voi, numai să îndrăzniți să Mă strigați ca să vă scap de această împilare și degrab să Mă milostivesc spre voi, că iată, acum îndurați răbdători cele născute între voi din pricina părăsirii de Dumnezeu, dar Eu, Domnul, voiesc să-Mi aduc aminte de voi dacă Mă strigați; și după cum duhul vostru s-a aplecat spre rătăcire de Dumnezeu, căutați-Mă înzecit cu inima plânsă, căci Cel ce v-a dat un nume atât de mare vă va aduce vouă izbăvirea, iar cei plini de duhuri necurate între voi vor slăbi, dar îmbrăcați-vă în haina dreptății, o, fii români, ca să vă arate Domnul întru strălucirea Sa înaintea popoarelor de sub cer, căci este scris că toți munții înalți se vor apleca înaintea neamului cel călăuzit de Dumnezeu cu dreapta Lui îndurare.

Îți hărăzesc izbăvire de sub cei nedrepti din mijlocul tău, o, neam român. Cere-Mi să-i dau în lături și să fac loc la cărmă celor cu inima smerită, iar cei ce cred că numai ei sunt și vor fi stăpâni peste tine, să se prăbușească de pe întăriturile lor și să fie vădită necurăția inimii lor acum. Eu, Domnul, sunt cu mare izbăvire în mijlocul tău, dar cheamă-Mă, popor român, căci sunt în brațe cu mila Mea cea pentru tine, numai să Mă aștepti și să-Mi deschizi și să Mă ai de Dumnezeu al tău, căci Eu, Domnul, aduc mare izbăvire celor ce Mă au Dumnezeul lor și scăparea lor. Amin.

O, mamă Fecioară, durerea Mea și lacrima ei pentru neamul român s-au făcut râvna Mea cea de azi, căci Mi-a dat Tatăl patria aceasta când Ne-am născut Noi pe pământ acum două mii de ani, mamă, și fi-va să ieșim cu biruință mare din mijlocul acestui neam, în care Îmi am așezată masa Mea de cuvânt acum. Tu ești mamă. Suspinul tău e ca și al Meu pentru fiii acestui neam, din care Tatăl Mi-a ridicat acum popor de sprijin Mie ca să pot veni, iar el să Mă aștepte când vin și să-Mi culeagă cuvântul și să-l împartă, mamă. Glasul tău îndreaptă-l acum spre fii neamului român, că e mare războiul nedreptății celor ce au călcat peste toată dreptatea ca să fie ei stăpânii, o, mamă. Voiesc să se lase biruiți de-acum acești dușmani de neam, mamă. Nu mai pot de durere uitându-Mă la fărădelegile lor, care stau în calea slavei Mele cu acest neam, și spre care se vor apleca popoarele curând, curând, dar crucea acestui neam apasă greu de tot peste el. „*O când ne vei mângâia, Doamne?*”, așa strigă inimile multora care așteaptă în acest neam izbăvirea cea de la Mine, mamă. Să-i ajutăm pe ei, să lucrăm mult pentru ei, o, mamă. Lasă-te cu glasul tău de mamă peste acest neam acum, în zi de praznic sfânt, o, mamă. Amin.

— **A** ajutorul lor de la Domnul, Cel ce a făcut cerul și pământul, vine la ei această iz-

băvire, o, Fiule Emanuel, Copilul meu Iisus Hristos. Nădejdea să le fie neclintită, căci noi avem puterile cerești în mare lucrare pentru izbăvirea aceasta. Ori de câte ori fiii cei răzvrățiți ai acestui neam își întăresc asupririle peste frații lor, puterile cerești se împart cu lucrarea lor și aduc izbăvirea din toate câte pândesc să se ridice pe rând și să întărească fărădelegea cea asupra dreptății a toate. O, nu mai e mult. Va pieri toată puterea cea vrăjmașă, pe care au lăsat-o să vină toți fiii români care n-au vegheat pentru statul Tău în mijlocul lor cu biruința Ta cea de sus, o, Doamne milos pentru ei.

Vă întăresc credința în Fiul meu Iisus Hristos. Fiți plini de credință, fii români. El nu i-a lăsat să-L aștepte pe cei ce L-au așteptat cu izbăvirea. E groasă ceața cea din partea celor mincinoși în mijlocul acestui neam. Domnul o va risipi, o va subția pic cu pic și se vor arăta după risipirea ei toți cei care din întunericul ei au pus pe foc ca să fiarbă oala fărădelegii lor, îndreptate asupra acestui neam, neamul Fiului meu Iisus Hristos la sfârșit de timp, căci Tatăl Savaot l-a dăruit nouă pentru sfârșit de timp ca să vină Domnul și să Se slăvească în cuvânt pe vatra Lui și să aducă lumină popoarelor, după cum este scris de cuvântul care va curge din gura Lui spre înțeleptirea neamurilor și limbilor de pe pământ.

E mare vrăjmășia inimilor celor ce s-au suit acum la cârma neamului român, iar învrăjbirea s-a ivit pe neașteptate și a adus cu ea durere mare. Aceștia s-au sculat cu război și au lucrat în vreme de noapte și au pus mâna pe scaunele cârmuirii și sunt fățarnici foarte prin lucrarea minciunii, cu care ei se hrănesc, dar puterile cerești sunt pe urmele lor și lucrează odată cu ei și strică planurile lor ascunse, că e Domnul în război cu ei pentru izbăvirea celor ce-L așteaptă pe El cu ea.

Voi, cei care v-ați sculat să vă bateți joc de pacea și de lumina cea de la mijloc a neamului român, opriți-vă, fiilor, de la lucrarea fărădelegilor voastre și dați-vă de partea celor drepti cu inima și cu judecata și cu înțelepciunea, căci vă va fi prea greu față în față cu dreptatea Domnului când ea va sta de față cu voi în ziua ei de slavă. O, dacă nu puteți să iubiți, fiți măcar cuminiți, opriți-vă să mai săvârșiți răul mai mult decât l-ați săvârșit până acum! Oprească-se lucrarea mâniei voastre, căci cu mânie și cu minciună ați lucrat și ați dărmat străjerii cei buni de la cârmă peste acest neam. Se uită Domnul la voi, se uită toți sfinții la limba voastră cea plină de minciună și de nedreptate, și vă atrageți cu ea rușinea cea mare, care va veni fără de veste peste voi. Sunt mamă și mi-e milă de voi. Ocrotesc ca o mamă neamul român și vatra lui. Vă îndemn la pace, la temere de Domnul și la lucrarea dreptății a toate, dar mai cu seamă la pocăință mare vă îndemn, ca să vă ajute ea să scăpați de pedeapsa pe care v-ați agonisit-o mult prin tot ceea ce ați adus voi durere și suspin și nedumerire peste neamul român. Să se stingă focul trufiei în care ard mințile voastre îndemnându-vă spre ură între frați! Ați adus învrăjbire mare între frații români. O, de ce-ați făcut aceasta? Pentru cine slujiți voi, oare, prin duhul minciunii și al urii între frați? O, nu e frumos să vă dați de partea fărădelegii, care v-a obosit și pe voi din destul, căci fărădelegea nu poate aduce nimic bun prin lucrarea ei, ci laț și sminteală aduce ea și prinde sub ea pe cei ce o lucrează pe ea. Mă aplec Fiului meu Iisus Hristos pentru voi și Îi spun Lui așa:

Scoală-Te, Doamne, înalță-se mâna Ta și nu uita pe cei iubiți ai Tăi până în sfârșit, căci ei Te așteaptă să-i izbăvești de sub lucrarea celor răzvrățiți între ei! O, pune stavilă răzvrătirii și pașilor celor ce o lucrează pe ea, și naște Tu în ei păreri de rău și duh de pocăință, și frică de Dumnezeu să le hărăzești lor,

Doamne, căci fără ea ei pier pic cu pic și nu știu ce fac, bieții de ei. Te-am născut din pântecele meu cel fecioresc și Te-am dat Dumnezeu al neamului român atunci când ai venit și când Te-a lepădat apoi de la el poporul lui Israel, la care ai venit de la Tatăl. Stau ocrotitoare mare peste acest neam, de atunci și până azi, și îl iubesc pe el pentru Tine, Fiule scump, și mult îl iubesc și mult veghez hotarele lui și taina Ta cu el în mijlocul lui, că iată, ai pe poporul cuvântului Tău în mijlocul lui și îl ții cu mânuțele ridicate spre Tatăl, așa cum stăm și noi lângă el și aducem Tatălui mereu acest neam, cu rugăciune vie pentru soarta lui cea de la Dumnezeu în acest timp.

O, popor iubit, stai cu dor și cu inima plină de Domnul înaintea Lui pentru tine și pentru neamul român, iar Domnul îți va da ție iubire mare, ca și a Lui, căci trebuie să învieze neamul român în taina slavei ce va să fie peste el cu Fiul meu Iisus Hristos, biruitor asupra lui satana, șarpele cel de demult, care a despărțit pe om de Dumnezeu. Veghea ta să fie pentru venirea Domnului pe pământ, o, popor micuț și veghetor înaintea Lui, și va veni Domnul mereu și va păstori cu toiag de fier, cu cuvânt de sus neamul român, și va curge învățătura Lui peste popoare, precum este scris despre muntele înțelepciunii lui Dumnezeu peste pământ, din care vor lua neamurile pământului și vor căuta spre Domnul spre sfârșit de timp. Amin.

Pace ție, o, popor român! Prețuiește darul Domnului în mijlocul tău! Ia aminte la cuvântul Lui de peste tine, ia-l de la cei împărțitori de Dumnezeu din mijlocul tău, căci El este împlinitor prin tot cuvântul Său rostit, de la început și până azi și până peste toți vecii. Vine Domnul la tine cuvânt, o, neam român. Scoală-te întru întâmpinarea Lui și vino spre iubirea Lui și vino tu spre asemănarea cu El în iubirea ta, căci Dumnezeu este iubirea, și numai El este ea. Amin.

— **E**u sunt Alfa și Omega, o, mamă Fecioară. Eu sunt Cel ce am cuvântat cuvântul Tatălui la început, și tot Eu sunt Cel de la sfârșit cuvântul Său și Fiul Său, și sunt Cel născut din pântecele tău cel fecioresc, mamă. Tu ești mamă Fecioară. O, ce frumos nume de mamă ai, mamă Fecioară! Numai tu ai fost și ești așa, numai tu, o, mama Mea Fecioară, și numai Eu sunt Fiul Tatălui și Fiul tău! Să se nască din această iubire toți fiii oamenilor, mamă! Să se nască din iubirea Tatălui pentru ei toți cei care se pot apleca să se facă fii ai lui Dumnezeu, mamă! E praznic de naștere a ta în cer și pe pământ în ziua aceasta. Ai venit între oameni acum două mii de ani și ai fost apoi mama Mea, mamă fecioară ai fost, și ai născut pe Dumnezeu pe pământ. Slăvită este taina Noastră între pământ și cer, și fericiți sunt cei ce cred în ea, mamă, și nu este altă fericire în afară de aceasta una, o, mamă. Cei ce vor fericirea, să se aplece să fie cu Noi și ca Noi, mamă. Ea este a tuturor celor ce cred în ea, a celor ce sunt cu ea, mamă. Amin.

Binecuvintez lucrarea cea de taină a poporului cuvântului Meu, fii prin care Eu, Domnul, pot să fiu acum pe pământ cu oamenii. Tot ce lucrați voi, tot ce începeți voi să lucrați, Eu, Domnul, aduc și binecuvintez. Lucrez tainic cu voi multe lucrări, și lucrăm cerește, fiilor. Fiți cerești, măi fiilor, căci cerești sunt lucrările Mele cu voi pe pământ. Fiți ascultători Duhului Meu dintre voi, fiilor. El veghează de la mijloc, iar voi să ascultați și să luați de la El cu credință, căci El vede și vestește și împlinește de la Dumnezeu cu voi.

Voi sta de vorbă cu voi și voi întări taina Mea de peste voi, ca să aveți voi grijă mare și mereu de uniforma pe care trebuie s-o aveți înaintea Mea, fiilor. Mai întâi căutați să aveți toți aceeași formă, aceeași statornicie, căci Eu v-am înveșmân-

tat frumos când ați venit ca să luați voi chipul Meu, semnul Meu peste voi. Fiți, dar, unii altora asemenea înaintea Mea, fiilor, ca să nu vă pierdeți uniforma pe care trebuie s-o purtați voi înaintea Domnului. Ea vă păstrează în unitatea duhului și a trupului și a sufletului între frați, ea vă aduce la asemănare între voi, măi fiilor. Fiți cuminți, fiți curați, fiți frumoși, fiți blânzi, fiți miloși și fiți ascultători mult, toți asemenea întru acestea, măi fiilor, iar uniforma cea de deasupra s-o păstrați fără de schimbare și fără de sfârșit, ca și legământul dintre Mine și voi, de-a pururi unul, și lucrați-Mi prin el, măi fiilor.

O, fiilor, fiilor, fiți cu veghe peste voi înaintea Mea, ca să vă cunoașteți între fiii oamenilor că sunteți ai Mei și ca să vă cunosc Eu ai Mei. Fiii oamenilor să vă poată deosebi dintre ei după înfățișarea voastră cea dinăuntru și cea din afară, iar Eu, Domnul, să vă am ai Mei după această înfățișare, căci Eu am plâns mult înaintea Tatălui ca să am un popor și să plâng în mijlocul lui cu lacrima Mea cea după om și să se facă lacrima Mea cuvânt peste pământ, și mila de Mine să-l prindă pe om și să se întoarcă el la iubirea Mea cea pentru el, căci Eu l-am pierdut pe om din rai acum șapte mii de ani, și am de așezat acum iarăși în rai pe om, și să fie el după ascultarea lui de Mine locuitor în rai și să-Mi vindece el rana făcută de el la început în rai, căci Eu plâng după om, plâng ca și la început după el, plâng mult, și plânsul Mi-e duios și Mă doare, și voiesc să-Mi șteargă omul lacrima, și să rămână iubirea Mea cea din rai între Mine și om pe pământ. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2012

Praznicul înălțării Sfintei Cruci

Uniforma este crucea purtată: supunerea. Cel nemulțumit nu poate înțelege taina purtării crucii. Cinstirea duminicii prin veghe. Grăirea Domnului cu cei ce se miră de venirea Domnului cuvânt pe pământ.

Eu sunt Păstorul Cel bun, Păstorul Cel cu crucea, și am nume mare și Mă numesc Unul Născut din Tatăl Savaot, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și umblu în lumina Lui și sunt lumină din lumină și luminez cu ea lumea și sunt lumina lumii atât cât sunt în lume, iar altfel lumea umblă în întuneric, umblă fără Dumnezeu încoace și încolo și nu știe unde merge, căci nu are păstor mereu peste ea ca să-i spună cum și unde să meargă ea.

Eu sunt Domnul Iisus Hristos, căci așa M-a numit Tatăl Meu prin îngeri, și nu este pe pământ sau în cer nume mai mare ca numele Meu. Eu prin ascultare de Tatăl am nume mare, și prin fapta ei rămân cu numele de Fiul Tatălui Savaot, de o ființă cu Tatăl fiind numit.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Stau cu tine la masă de cuvânt în ziua aceasta de praznic al crucii. Cuvântul cruce este cuvânt mare și are viață în el numele acestui cuvânt. Nu știe nici un om când spune: „*Sfântă cruce, ajută-mi!*”, nu știe ce spune când el spune așa, după ce a învățat de la părinți să spună așa. Stau cu tine la masă de învățătură, poporul Meu, ca să ia de pe masa Mea cu tine cei ce caută la tine învățătura Mea, cea de sus venită pe pământ pentru cei ce vor să învețe de la Dumnezeu, căci pe pământ învățătura care este nu-l duce pe om la Dumnezeu și la viață pe vecie cu El.

Am grăit vouă să aveți grijă de uniforma pe care trebuie s-o purtați voi, măi fiilor. În ziua aceasta vreau să desăvârșesc mai mult această taină, iar voi să vă desăvârșiți prin ea și s-o faceți faptă tot mai întreagă peste voi. Chipul Meu, pe care trebuie să-l purtați voi, este semnul Meu de peste voi. Așa v-am deslușit Eu când v-am pus pe masă învățătura pentru purtarea

uniformei, cu care Eu v-am înveșmântat pe fiecare când ați venit să vă dați Mie ca să fiți apoi ai Mei și când v-am învățat cum să vă înveșmântați.

O, e greu să fie al Meu omul, căci îi trebuie cruce ca să semene cu Mine dacă voiește să fie al Meu, și îi trebuie uniformă fără de schimbare și fără de sfârșit purtată, iar fiii oamenilor să vadă această lumină între ei și să umble după ea, după cel ce ascultă de Dumnezeu pe pământ între oameni, iar dacă-și schimbă omul uniforma își schimbă ascultarea și nu mai este al lui Dumnezeu cel ce pierde semnul care îl arată pe el al Domnului pe pământ.

Uniforma este crucea cea purtată, măi fiilor. Își pune omul cruce la gât ca să aibă și să poarte semnul de creștin, dar ca să-și poarte el crucea, nu are habar cum. Vin Eu și desfac acest înțeles, căci crucea ca s-o aibă omul, el trebuie s-o primească peste el.

E mare durere pentru om să poarte cruce, și aceasta îi este lui durere pentru că nu-i place supunerea, nu-i place să asculte de Dumnezeu și de cel ce este de la Dumnezeu, și mai degrabă se ascunde omul pentru voia sa, căci ca să-și facă voia sa, trebuie să se ascundă omul. Când Eu am dat să-l întreb pe Adam în rai de ce se ascunde de Mine, el s-a supărat că l-am întrebat și că am umblat la purtarea lui ascunsă, și s-a răstit la Mine și s-a supărat pe Mine, iar cine se ascunde de Mine se supără pe Mine și Mă amenință prin purtarea lui și prin vorba lui dacă umblu să-l descopăr, și acela nu mai poate rămâne al Meu și pleacă și se ascunde ca să plece și caută cumva să plece, căci nici dragostea, nici frica de Dumnezeu nu mai rămân cu cel ce se ascunde pentru voia lui, căci dacă măcar frica de i-ar mai rămâne, n-ar pleca, ci s-ar apleca pentru umilință, și iată de ce nu are omul înțelepciune ca să nu păcătuiască și să-l ajungă apoi despărțirea de Dumnezeu!

Nu are omul frică de Dumnezeu, pentru că nu-i place cu Dumnezeu și îi place cu ascunderea cea pentru voia lui. Atunci omul leapădă crucea, leapădă uniforma, leapădă voia lui Dumnezeu, nu-i place cu cruce, nu-i place cu Mine și se face potrivnic lui Dumnezeu, căci crucea înseamnă statornicie și ascultare de Dumnezeu cu supunere și e semnul că ești al lui Dumnezeu, dar cui îi este rușine să asculte și să se aplece, aceluia îi este rușine cu cruce și nu stă sub acest semn, sub semnul celui ce este supus sub fapta supunerii înaintea Domnului spre purtarea crucii.

Se cunoaște omul purtător de cruce, așa cum se cunoaște cel ce nu are dragoste ca să vină după Domnul pentru purtarea crucii. Așa cum fără de cămașă nu poate sta fără să i se vadă goliciunea trupului, tot la fel nu poate omul fi al lui Dumnezeu fără să-și poarte crucea, fără să aibă uniforma aceasta, ascultarea cu supunerea cea pentru ea, așa cum i-am cerut Eu omului în rai să se poarte între el și Dumnezeu pentru voia Domnului în el și cu el. Cel nemulțumit este nemulțumit pentru că nu înțelege taina purtării crucii. Are nevoie de iubire, suferă după iubire cel nemulțumit, de parcă o merită el pe ea. El nu știe să dea iubire fără să vrea să primească înapoi iubire și cinstire.

Cel nemulțumit nu se poate numi purtător de cruce și nu-și poate zidi o cale spre Dumnezeu și spre odihna lui cu Dumnezeu. Cum să poată spune: „*Sfântă cruce, ajută-mi!*”, cum să poată spune aceasta cel nemulțumit? Nu-i poate spune nemulțumirii să-l ajute, de vreme ce ea este cea care-l dărmă pe el. O, viața ta purtată te poate ajuta, omule. Pe ea s-o ai de ajutor și s-o rogi apoi să te ajute spre Dumnezeu. Viața ta este crucea care te poate purta și ajuta, dar dacă tu nu ești purtător

de cruce și te posomorăști mereu sub greu și ești nemulțumit, cărei cruci mai ceri atunci tu ajutor, când tu nu ești purtător de cruce?

O, fii ai cuvântului Meu, care vă crește pe voi ai Mei, iată, fiii oamenilor se găsesc care de care mai vopsiți, mai împodobiți, mai parfumați, mai arătoși, ca să atragă spre ei privirile din jur și să aibă trecere mare, zic ei, iar voi, fiilor, să vă gătiți și mai mult, să doriți și mai mult împodobirea voastră cu Dumnezeu, ca să atrageți spre Mine pe toți cei care vă privesc și Mă văd în voi și cu voi, și să am Eu trecere mare prin voi înaintea lor și să Mă ia ei de iubire a lor, de viață a lor, de călăuză să Mă ia, de lumină din cer pe cale cu ei să Mă ia, de cruce purtată de ei să Mă ia ei, și să nu ia de la oameni pentru ei, ci de la Domnul să ia și să poarte ei.

Aveți grijă de paza vieții, fiilor, așa cum trebuie să aibă grijă fiii lui Dumnezeu de păzirea zilei de odihnă a Domnului cu ei. O, să nu dormiți în ziua Mea de odihnă, ci s-o trăiți cu trezie pentru puterea ei cea pentru voi. Fiți ca și cei ce stau de pază trează la graniță, căci graniță este această zi, și zi de pază este ea pentru viața omului, căci omul n-a stat de pază în rai așa cum Eu l-am învățat, și nu s-a odihnit în Domnul, ci s-a sculat pentru duhul rău și n-a stat în lucrul Meu omul.

Purtarea crucii înseamnă păzirea poruncilor cele pentru viață, dar cei trufași când se îmbolnăvesc așa din pricina ne-supunerii și neascultării, cu greu se mai pot aceștia vindeca dacă au în sângele lor acest aluat, din care-și trag ei purtarea lor. Oamenii răspund obraznic, se răzună unii pe alții prin cuvintele lor, se trag la judecată unii pe alții, sunt răzunători și nu știu nimic din taina purtării crucii, chiar dacă-și pun ei cruce la gât și se bizuie pe ea sau se semețesc cu acest semn. Altfel este semnul crucii purtate peste cei ce știu ce înseamnă crucea și ajutorul lor de la ea.

O, nu știu oamenii că necazurile și suferințele care vin peste ei sunt chiar ajutorul lor pe calea către Domnul. Puțini sunt pe pământ între cei ce știu după adevăr să spună vieții lor anevoioase: „*Sfântă cruce, ajută-mă!*”. O, cine l-ar mai ajuta pe om spre Dumnezeu dacă nu necazurile care-i vin?

Nu vine pe altă cale mântuirea spre om, decât prin necazuri și prin răbdare pentru ele, căci scrie în prooroci: *«Este vreun bărbat care naște? Căci văd bărbați mulți cu mâinile în solduri, ținându-se de șale ca o femeie cu fața palidă, gata să nască, dar în vreme de strâmtorare va veni mântuirea și se va da ea lor»*, și iarăși este scris: *«Jertfește Domnului jertfă de laudă și împlinește Celui Preaînalt făgăduințele tale și cheamă-Mă pe Mine în ziua necazurilor tale și te voi izbăvi și Mă vei preaslăvi»*, dar nu tot așa a grăit Domnul către cel păcătos, căruia i-a zis: *«De ce povestești tu dreptatea Mea și pui legământul Meu pe limba ta, când tu urăști învățătura Mea, lepădând cuvântul Meu înapoia ta, când tu vezi furul și mergi cu el și pui cu cel desfrânat partea ta, când ai pe limbă răutate și viclenie, clevetire asupra fratelui tău și cugeți fărădelegea, iar Eu, asemenea ție, te voi mostra și voi așeza înaintea ta păcatele tale, ca nu cumva să Mă uiți și să pierzi pe Cel ce te poate izbăvi de fărădelegea ta?»*.

În zi de praznic sfânt, închinat crucii Mele purtate, Eu, Domnul, am pus pe masă învățatură scumpă pentru cei ce știu de la Mine cum poate să vină omul după Mine și să-Mi urmeze. Podoaba lui trebuie să fie viața lui trăită din poruncile Mele după voia Mea, după modelul vieții Mele pe pământ, căci crucea este viața, și ea te poate trece spre Domnul.

Purtarea ta înaintea Mea și între frate și frate, să fie dulce purtarea ta, poporul Meu. O, să nu fii supărăcios, fiule, să nu

fii nemulțumit, să nu fii aspru, să nu-ți pierzi răbdarea, să nu uiți de darul fricii de Dumnezeu pentru pașii vieții tale, căci fără ea își pierde omul înțelepciunea pe care o are de la Dumnezeu. Înțelepciunea ta să fiu Eu, nu tu, căci tu ești fiu învățat de Dumnezeu, o, poporul Meu. Ia de la izvorul Meu de cuvânt, ia de la fiii cei purtători de Dumnezeu cuvântul Meu și pune-l peste tine în toată împlinirea lui, ca să te numești purtător de cruce și ca să fii așa, căci fiii oamenilor au rămas doar cu crucea de la gât și nu știu ce întrebare vor primi peste ei de la Mine pentru purtarea crucii sau pentru nepurtarea ei, pentru viața lor înaintea Mea, bună sau rea, adevărată sau mincinoasă, luminată sau nu de lumina Mea, care vine pe pământ ca să fie cu oamenii și să umble ei în lumină.

Să nu se mire cei ce se cred ai lui Dumnezeu mai mult decât voi, fii ai cuvântului Meu care vă zidește. O, să nu se mire aceștia de ce sunt Eu cu voi în lume cuvânt de sus peste voi, purtat fiind de nori și de glas de cuvânt peste voi.

O, nu vă mirați voi, cei ce vă mirați de venirea Mea cuvânt pe pământ, căci voiesc să fie lumină pe pământ, căci am spus: *«Atât cât sunt în lume, lumină a lumii sunt»*. Vă spun și vouă: dacă am venit în lume, lumină a lumii să fiu, umblați și voi în lumină, că iată, lumina cuvântului Meu lucrează în mijlocul întunericului de pe pământ. Aplecați-vă și voi după Mine, după cuvântul Meu cel călăuzitor, ca să vă numiți purtători de cruce, căci altfel nu pot fi cu semnul Meu peste voi. Cel ce este cu Mine și umblă după Mine, se cunoaște după viață, după faptă și după rodul lui cel adus lui Dumnezeu, nu după crucea din mână sau cea purtată la gât. Iată, semnul ei are putere, dar voi nu aveți. Umblați în lumină, ca să aveți lumină și putere să înviați morții, așa cum i-am înviat Eu și ucenicii Mei, căci dacă numai îi îngropați pe cei ce mor, nu sunteți ai Mei, nu semănați cu Mine și cu lucrul Meu cel sfânt și plin de înviere peste om.

O, popor al cuvântului Meu, să iei și să împarți această povață pentru purtarea crucii cea cu rod purtată, căci Eu trebuie să Mă port cu lumina Mea în lume între fiii oamenilor, iar tu să-Mi faci mers. Pe calea pe care călătorește omul, pe aceeași cale merg și Eu cu cuvântul Meu, căci după om trebuie să Mă țin, și să Mă audă el când îi grăiesc și când dau să ajut mântuirii lui.

Puneți peste voi zi de zi toată povața cuvântului Meu, fiilor, și faceți-vă veșmânt țesut peste voi din cuvântul Meu de peste voi, și cartea Mea cea de azi să fiți voi. Cei ce nu citesc cartea Mea cea de azi cu voi, dar vă văd pe voi, să poată aceștia înțelege cuvântul cărții Mele cu voi, fiilor, crucea cea purtată, uniforma voastră cea de la Mine înaintea celor din cer și înaintea fiilor oamenilor, ca să vadă ei lumina aceasta, veșmântul celor ce Mă iubesc pe pământ, podoaba lor cea din cer peste ei, purtată de ei la vedere, iar cel ce vă va vedea pe voi și vă va primi și se va spăla în acest râu de cuvânt și de viață prin cuvânt, acela se va mântui și va fi al Meu, fiul Meu va fi el, ca și voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27septembrie 2012

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Credința rugăciunii face minuni și semne mari pe pământ. Păcatul este închisoarea omului. Oamenii aleargă după locurile sfinte, dar omul sfințește locul. Vorbirea deșartă a omului miroase urât înaintea Domnului.

Cu duhul mângâierii Îmi acopăr locul coborârii cuvântului Meu din zilele acestea și Îmi înviorez și Îmi trezesc la lucru sfânt poporul care stă înaintea Mea, sub

povața Mea, sub facerea Mea în grădinile Mele cu el, grădinile slavei, căci trebuie să am cu cine să grăiesc pe pământ dacă Mi-am făcut cale ca să vin. Vin pe pământ cuvânt de facere, de naștere din nou a lumii și lucrez pentru înnoirea a toate, căci scris este pentru sfârșit de timp între Mine și Tatăl: *«Noi le facem pe toate!»*. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos și sunt Mângâietorul celor ce cred în Mine și Mă au de Dumnezeu al lor și cer de la Mine ceea ce trebuie cărării lor cu Dumnezeu. Sunt cu mama Mea Fecioara în zi de serbare pentru ea și Ne așezăm cuvânt pentru cei ce Ne cunosc coborârea, și apoi Ne împărțim celor ce Ne așteaptă de pe pământ prin acest izvor de cuvânt. Credința rugăciunii, această putere face minuni și semne mari pe pământ prin cei ce cred așa. Credința strigării spre Dumnezeu, Cel ce poate da celor ce-I cer Lui, această putere trebuie învățată de la Dumnezeu, nu de la om, căci omul nădăjduiește numai pentru cele de jos când Îi cere Domnului pentru el. Credința însă îi dă omului pe cele cerute de el de la Domnul, dar această credință trebuie povățuită, ca să aibă ea rod și pentru cer, nu numai pentru cele pentru pământ cerute.

Se duc oameni îndurerați, se duc și fac drum lung și pași mulți până la locul unde se poartă ei ca să mijlocească cu rugăciune la o icoană, la un preot vestit pentru darurile lui, și aceia se umilesc dacă se duc, iar umilința lor le întărește duhul rugăciunii, credința rugăciunii lor și credința în cel ce rostește rugăciuni pentru ei, iar credința lor împlinește rugăciunea lor. Dar dacă ar fi ei aproape de locul unde călătoresc cu arsură de suflet în ei, ar păli focul din inima lor, n-ar mai arde de credință dorul și pasul lor cel călător.

Călătoresc mulți spre locuri sfințite de sfinți, spre locuri de rugăciune ca să ceară de la Dumnezeu ajutor pentru nevoile lor de pe pământ, și puțini din ei au iubire de Dumnezeu cu împlinirea vieții lor plăcută Domnului. Mă umilesc Eu, Domnul, Mă umilesc pentru fiecare și le dau după credința lor, după umilința în care îi aduc necazurile faptelor lor din viață, căci faptele omului îi atrag lui necazuri fel de fel. Omul învață mai mult la bătrânețe, când îl ajunge durerea pentru faptele care i-au strâns lui durere, iar dacă ar mai fi odată să fie tânăr n-ar mai face relele tinereții, căci ar avea minte. Trebuie însă să învețe el credința rugăciunii, căci durerile îl învață pe om, așa cum pe împăratul David l-au învățat durerile și spunea el adesea Domnului: *«Nu pomeni, Doamne, păcatele tinereților mele și nu mă părăsi pe mine la vremea neputinței mele!»*. O, așa se ruga cel trecut prin viață și prin păcat, și cu durere se ruga, iar rugăciunea cea plină de umilința durerii Îl umilește pe Domnul și Se apleacă după cel durut și pune mângâierea rugăciunii peste el și aduce lui apoi alin.

Vă învăț pe voi, fiilor ascultători de Dumnezeu, fii ai cuvântului Meu cel de azi, că voiesc să ia de la voi mulți învățătura Mea, și s-o găsească pentru ca s-o ia. Rugăciunea trebuie trăită, măi fiilor, iar împlinirii ei îi trebuie credință. Cea mai dulce bucurie a Mea este să-l văd pe cel rugător că știe să Mă bucure cu rugăciunea lui, cu felul ei, cu aluatul ei, că mulți Mă apleacă prea greu ca să le fac pe plac și ca să le dau ceea ce nu folosește sufletului lor, ci numai vieții lor de pe pământ. Omului îi trebuie rugăciune pentru iertare de toate păcatele lui, cu care M-a îndurerat și M-a pus pe cruce, căci pentru toate păcatele oamenilor de până atunci și de după aceea am fost Eu pus pe cruce atunci. De păcat am fost pus pe cruce, dar câți se înfioară pentru păcatul lor pentru care Eu, Domnul, am fost înțepat, am fost batjocorit la moarte pe cruce și la chin batjocorit din partea celor ce au împlinit această Scriptură atunci?

O, fiilor, trebuie trăită rugăciunea și trebuie să se roage cu adevărat cei ce se strâng spre rugăciune. Dacă rugăciunea este trăită, se vede apoi împlinită înfățișarea ei prin împlinirea ei, dar mai întâi de orice fel de rugăciune trebuie să se roage omul mult și mereu pentru iertarea păcatelor lui.

O, dacă glasul rugătorului nu-i ține treji și vii pe cei ce aud cuvântul rugii lui, atunci cel rugător nu este atent pentru cei lângă el adunați spre rugăciune. O, altfel s-ar sui la cer și ar veni înapoi împlinirea rugăciunii trăite de către cei ce o rostesc pe ea din carte. Felul cum este rostită rugăciunea aduce sau nu împlinirea ei. Slujitorul care nu are toată grija să fie pătrunzătoare și trăită de toți rugăciunea rostită de el, acela nu are grijă de Dumnezeu în clipa rugăciunii și nici de cei ce vin să se înfățișeze Domnului prin mijlocirea lui. Rugăciunea cea trăită spre Dumnezeu stârnește inima și lacrima și fiorul întâlnirii cu Domnul a celor rugători, iar altfel ea este seacă, și tot așa are și rod, rod sec, inimă în care nu a trăit rugăciunea. O, dacă vremea rugăciunii nu aduce descoperiri de sus pentru suflet și părtășie cu sfinții și cu cele ce nu se văd, atunci ea n-a trecut hotarul spre locul unde caută ea, iar vremea rugăciunii nu este răscumpărată, nu rămâne pe vecii și nu duce în vecii pe om.

O, dacă omul ar trăi rugăciunea cea pentru sufletul lui, ar fi altfel omul. Cel ce este în închisoare se culcă îndurerat când adoarme și se scoală din somn tot îndurerat și se vede mereu închis și că nu este liber și că este departe de ai săi de pe pământ, și așteaptă cu durere să vină ziua să fie eliberat și nădăjduiește îndurerat mereu. O, așa ar fi să fie și omul, și ar fi să-l doară mereu pentru păcatele care-l țin rob sub ele, căci păcatul este adevărata închisoare a omului, robia amăgitoare a vieții lui, a mersului lui spre acasă.

Păcatul este depărtarea omului de Părintele lui, de Mântuitorul lui, Care îl știe pe om închis de diavol sub păcat. Ar fi să fie îndurerat omul ori de câte ori se culcă și se scoală și știe că are peste viața lui păcatul în care a fost și în care este. Pentru iertarea lui ar fi să se roage omul cel mai mult, cel mai durut, căci omul este mult păcătos, iar păcatul îi aduce rodul lui, și numai apoi se duce omul spre locuri sfințite de sfinți ca să ceară de la Domnul și de la sfinți ajutor și mijlocire peste necazurile lui cele de la păcat.

O, de închisoare omul vrea să scape, dar de păcat nu prea vrea. El se mângâie cu păcatul, săracul. Ar fi să se mângâie și cu durerea cea de la păcat, căci Domnul este drept cu omul, dar omul nu s-a deprins cu dreptatea cea pentru toate, și aleargă el la locuri de rugăciune, la icoane vestite pentru facere de minuni și caută ajutor peste neputințele lui și se umilește și cere și primește, căci Eu, Domnul, Mă umilesc mult, după umilința în care îl aduc pe om necazurile lui.

Mi-e milă de om. El vrea de la Mine multă milă și se apleacă și-Mi cere să-i dau. Atâta doar are el nevoie de Mine. Ce să-i fac dacă altfel n-a învățat să facă și să poată? Cine să-l învețe să-i fie și lui milă de Mine, să-Mi dea și el ce-i cer? Îi cer iubire de Dumnezeu, îi cer omului binele lui, statul lui cu Dumnezeu și statul Domnului cu el, în trup și în loc sfințit de el, dar el nu știe cum să îplinească aceasta. Știu însă cei ce vin și se dau Mie de ajutor, și aceștia nu trebuie să se învețe cu Dumnezeu, ci trebuie să-I lucreze Lui, așteptându-L să vină, așteptându-L mereu, și trebuie să-L iubească așa, așteptându-L pe El, căci dacă nu-L iubesc, nu-L lucrează și nu-L așteaptă. O, cine este cel ce stă degeaba când știe că este să vină la el cineva mare? O, popor al cuvântului Meu cel de azi, o, fiilor, așa să fiți voi, așa să lucrați când știți că vin la voi mereu și că vă sunt Stăpân, și așa să Mă așteptați, lucrându-Mi

Mie. O, așa să lucreți dacă v-ați aplecat să fiți ai Mei, lângă Mine și cu Mine la greul Meu cel de azi pentru înnoirea a toate. Frumosul și curatul, pe care le lucreți voi înaintea Mea peste toate cu voi, acestea sfințesc totul, acestea Îmi pregătesc Mie locaș și stat cu omul pe pământ, și iată, nu știu aceasta cei ce aleargă după locuri sfinte. O, nu locurile sfințesc, ci oamenii sfinți sfințesc locurile sfinte, păstrându-le apoi așa și păstrându-se ei pentru ele sfinți, ca să poată să fie Domnul cu oamenii pe pământ, căci Eu numai pe locuri curățate și sfințite și păstrate curate și sfinte, numai acolo pot să locuiesc, și pot cu cei ce se curățesc și se sfințesc și priveghează așa și păstrează așa pentru Domnul locurile sfințite de ei. O, cine știe să înțeleagă așa puterea locurilor sfințite? Cine mai este pe pământ cel ce așteaptă așa pe Domnul?

O, mamă Fecioară, mama Mea scumpă, e ziua ta de pomenire în această zi. Am așezat pe masa poporului Meu învățătură pentru credința rugăciunii, mamă. Tu ești chezașă la Dumnezeu pentru cei ce Mă slăvesc cu dor și cu laudă înaltă până la cer, mamă. O, așa te-ai arătat tu atunci, în ziua aceasta în văzduhul bisericii Vlahernei, când ceată mare de creștini laudau pe Domnul în zi de duminică și privegheau înaintea cerului pentru viața lor cu Dumnezeu, iar tu ai stat în văzduhul bisericii deasupra lor cu slavă înconjurată și ți-ai întins omoforul peste ei, iar cel ce te-a văzut atunci în văzduh, nebunul de dragoste de Dumnezeu și de sfinții lui, a trezit el spre această descoperire pe ucenicul său și l-a întrebat: „*Vezi, oare, tu pe Împărăteasa, Maica Domnului, stând în slavă și acoperind sub omoforul ei poporul adunat?*”. „*Văd, o, văd, părinte, văd, și mă prinde spaima de această arătare acum, aici*”. Așa i-a răspuns ucenicul cel credincios părintelui său cel minunat în iubire și în rugăciune.

Sărbătorim acum această zi atunci trăită de cei mulți din Vlaherne, și te dau cuvânt de povață peste cei ce iubesc pe Domnul, mamă. Are nevoie de învățătură din cer cel credincios, așa cum au avut nevoie de arătarea preaslăvită a ta cei din vremea aceea, când tu te-ai arătat lor în văzduhul bisericii, după ce ei au slăvit pe Domnul toată noaptea aceea, mamă. O, de-ar ști și ei, cei ce Ne laudă cu rugăciune și cu cântări, de-ar ști și ei să Ne dea și ei mângâierea care Ne poate mângâia pe Noi, o, mamă!

— Iubirea Ta, Doamne și Fiule scump al meu, e mult s-o înțeleagă omul cel neînvățat de Tine din cer pe pământ. O, e tot o lacrimă cerul de sfinți după iubire de pe pământ spre cei din cer.

Nu mai păstrează nimeni locurile curate pentru Tine și pentru sfinți, Doamne. Toate sunt ale oamenilor, care sunt peste tot. Slujitorii din locurile sfințite nu au trăire sfântă, iar cei ce merg spre locurile acelea pentru închinare, nu știu aceștia durerea aceasta a cerului de la cei ce stau și stăpânesc peste locuri sfințite, fără ca ei să se sfințească pentru ele și să stea sfinți pe ele. O, nu mai avem locuri sfințite pentru Noi, Fiule scump. Ne umilim mult, căci omul ne cere pentru el peste tot, iar pentru noi cu el nu Ne mai cere omul.

Am stat în văzduh în biserica din Vlaherne atunci și m-am arătat semn ceresc peste cei adunați la cântare de slavă, și am întins apoi peste ei omoforul meu, ca mulțumire pentru slava adusă nouă în zi de duminică, zi de adunare a lor sub numele Tău, dar oamenii nu se sfințesc pentru Tine, o, Doamne. De atunci stă această zi de sărbătoare scrisă în biserică și pomenită ea de cei slăvitori, dar dacă și cu fapta lor ar slăvi ei pe Domnul, atunci ar fi întreagă iubirea lor și adevărat graiul slăvirii lor și jertfa inimii lor.

Stă diavolul cu capcana desfăcută larg peste tot pe unde poate să-i cadă pe oameni sub păcatul părerii de sine, ca să nu poată coborî peste ei daruri de la Dumnezeu, așa cum purta daruri și descoperiri prin dar cel ce m-a văzut pe mine în văzduhul bisericii și m-a mărturisit atunci ucenicului său și i-a deschis acestuia ochii ca să vadă arătarea cerească. Omul se bucură să fie grăit de bine de Dumnezeu și de oameni și se bucură să fie mângâiat și laudat, dar se întristează când este grăit de rău, o, Doamne. O, nu știe omul ce este bine pentru el, Fiule scump. Numai cât îl vorbește pe cineva de bine, numai cât îi spune cineva partea lui cea bună, fie lui, fie altuia cele despre el bune, gata și diavolul se pregătește să-l pice cumva, să-l păteze cumva pe acela cu părerea de sine, să-l piște de inimă, să-i strice umilința și aplecarea și puterea lui cea bună, și numai ce-l vezi pe acesta că-și schimbă umilința și frumusețea ei cea de sus, aplecarea inimii și blândețea ei și smerenia faptelor lui.

O, Fiule scump Iisus al meu, dacă rugăciunea celor adunați înaintea Ta nu aduce ea descoperiri cerești peste ei, e slabă, e mică rugăciunea lor și nu se face ea minune peste ei. Trebuie glas de rugăciune, Fiule scump. Trebuie inimă aprinsă pentru Tine și duioșie multă în ea, iar credința rugăciunii trebuie să-i cuprindă cu putere pe cei rugători. Trebuie slujitori tari pentru glasul rugăciunii bisericii, căci trebuie Tu să vii acum cu cele din urmă împliniri ale împărăției Tale cu oamenii, Fiule scump, și trebuie cerute acestea, și de pe pământ trebuie să vină glasuri rugătoare cu fierbinte strigare, cu duioasă chemare ca să vii. N-ar mai trebui să se audă altfel de grăiri de rugăciune spre cer de la cei fierbinte rugători, decât glasuri care să Te cheme pe Tine să vii și să-Ți întetești venirea și să-Ți întărești împărăția Ta cu ei, o, Doamne Împărat peste făpturi. O, cine Te mai cheamă să vii? Cine cu adevărat știe ce este venirea Ta, Fiule scump, Care vii? E vremea să vii, și de aceea vii și tot mereu vii. Ne punem nădejdea în fiii cuvântului Tău cel de azi, coborât peste ei din gura Ta pentru pregătirea lor cea mare înaintea Ta, pentru statul lor cu Tine pe pământ înaintea Ta, o, Doamne scump. Să învețe fiii poporului cuvântului Tău glasul cel dulce al cuvântului rugăciunii lor spre Tine, Doamne, și toți să stea cuprinși sub glas de rugăciune rugătoare cu foc, cu inimi aprinse, o, Doamne. Credința rugăciunii Te va aduce, și apoi ea îl va aduce pe om la Tine, va aduce venirea omului, și venirea Ta apoi, o, Fiule scump, Care aștepti să vii și să fii cu oamenii pe pământ.

Binecuvintez mereu înaintea Ta pământul român pentru slava Ta de pe el, o, Doamne. Păstrează-l și ocrotește-l mereu și slăvește-Te din el peste pământ și scrie-Te biruitor de pe acest tron, și munte de slavă să-l arăți pe el peste pământ. Eu așa aștept, eu așa Te aștept, de pe vatra neamului român să stai Mântuitor și biruitor cu împărăția Ta, și toiag de cârmuire să Te faci peste neamuri. Și acum Îți dau loc cu cuvântul Tău cel scump, căci Tu ești Fiul Tatălui și ești Cuvântul Lui, o, scumpul meu Fiu Iisus, și ai de la Tatăl cuvântul și îl împlinești pe el, și Te faci semănător, o, Doamne scump, și crește rodul lui, căci ce este scris vine spre arătare, o, Fiule scump. Amin.

— E mult cuvântul Meu peste poporul cuvântului Meu, o, mamă. Mă mângâi când îi pot grăi lui, când am cu cine să-Mi grăiesc cuvântul.

O, să Mă mângâi și tu, măi poporul Meu, și să stai cu Mine de vorbă, fiule, că n-am cui să-i mai grăiesc pe pământ, căci omul grăiește ca el, nu ca Dumnezeu, și nu-i place lui să grăiască Domnul cu el, căci el are gura deprinsă cu deșertăciuni și miroase urât cuvântul gurii lui, după cum și învață el învă-

țătură urât mirositoare de pe pământ, de la deșertăciunea cea de pe pământ. Și precum ceea ce mănâncă omul cu gura iese apoi prin dos din trupul lui și miroase urât și strică mirosul din jur, tot la fel, ceea ce culege el cu mintea și cu inima mult și fără de măsură, iese apoi prin graiul gurii lui, prin suflarea gurii lui cu multul și miroase urât și face urât peste mulți în jur, și nu poate Domnul sta lângă gura omului cu vorbire goală, vorbire ca pe pământ.

Să Mă mângâi cu tine, măi poporul Meu, căci cuvântul Meu te învață să ai minte și grăire ca a Mea, și să-Mi dai mângâiere, și să-Mi dai glas dulce de rugăciune cu strigare înaintea Mea, ca să vin cu multul Meu cuvânt și să-l așez peste pământ, căci dacă n-aș avea cui să-i grăiesc cuvântul Meu cel de azi, cum M-aș mai așeza Eu în zilele acestea cuvânt peste pământ?

O, păstrează-te în cer cu statul tău înaintea Mea, poporul Meu, că pe pământ nu e de stat, și e de sfințit pământul cu cuvântul Meu cel mult, și Mă bucur când te văd cum faci pentru Mine și pentru tine frumos și tot mai frumos peste tot pe locurile Mele cu tine și cum împodobești tu pentru slava Mea cu tine tot mai slăvit pământul pe care ți l-am dat să-l faci sfânt pentru Domnul tău și pentru tine cu El pe pământ acum, la sfârșit de timp.

Iată, binecuvintez de sus și de jos toată dăruirea ta, toată dragostea ta, și cu dragostea toată să le lucrezi pe toate înaintea Mea, pentru slava Mea să le lucrez, căci tu, fiule, ești poporul care așteaptă pe Domnul, care-L primește pe El, și-I dai stat cu tine Domnului și sărbătoare și casă cu tine pe pământ, căci Eu vin cu sfinții la tine, iar tu Îmi dai sălaș Mie și lor în mijlocul tău.

Eu, Domnul, binecuvintez toată pregătirea ta cea înaintea Mea gătită și vin la tine și petrec cu tine, poporul Meu de azi al cuvântului Meu, iar slava aceasta o vei vedea curând, curând și te vei bucura mult de ea, o, fiule, și vei fi tu bucuria Mea, și va fi ea acum și pe vecii mângâierea Mea și a ta. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2012

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Domnul este lipsit de părtaşia cu omul. Învățătură pentru taina rugăciunii. Veghea pentru statul Domnului în om. Cum să se ferească omul de cădere. Omul nu poate scăpa de sine decât prin supunere mereu. Taina umilinței. Trufia omului și lucrarea lui.

Din cele ce nu se văd vine glasul Meu peste pământ și se face cuvânt și se împarte spre hrană sufletelor care au credință în Mine și dor de mângâierea Mea peste ei, căci cu duhul mângâierii le-a zidit Dumnezeu pe toate câte se văd și câte nu se văd, și toate mângâie sufletul omului și toate grăiesc, fie pentru că se văd, fie pentru că se înțeleg prin credință, căci așa cum credința are grăirea ei, tot la fel grăirea celor ce se văd grăiește cu cei ce le văd pe ele, iar taina facerii rămâne cu minunea ei mărturisind pe Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și toate ale lor câte se văd și câte nu se văd.

Pace ție, popor al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp! Sunt Domnul Iisus Hristos și stau cuvânt în mijlocul tău în sărbători și am istorie scrisă și cu lungime de vreme pentru ea. Pace ție, fiule care Mă ai pe masa ta cuvânt al duhului mângâierii și care Mă împarți celor ce cred că sunt cu tine și peste tine cuvânt! Poposesc cu sfinții la masă cu tine, că e sărbătoare de sfinți în ziua aceasta. Mă bucur când tu faci popas și veghe pentru sfinți în sărbătorile lor, și Mă găsesc și

Eu cu cuvântul glasului Meu și al lor la masă cu tine, că la tine face Domnul popas cu sfinții Săi în sărbători, și tu ești gazda lor, și ce frumos și ce sfânt este să aibă Domnul unde trage și unde prânzi pe pământ cu cei iubiți de El și care-L așteaptă și Îl primesc să vină când El călătorește între cele ce nu se văd și cele ce se văd ale Lui și ale sfinților Lui, locașuri purtătoare de Dumnezeu și călătoare printre cei ce știu să primească cerul pe pământ în petrecere cu ei!

Ar trebui să creadă tot omul ceea ce spun Eu acum, dar mulți doar se fac că au credință și că umblă după Dumnezeu și după sfinți, căci dacă ei nu înțeleg adânc starea și adevărul cerului și al sfinților lui în cer și pe pământ, credința lor e trecătoare, e firavă, e după necazurile lor folosită, ca să le vină din cer ajutor și împlinire și atât.

O, cât aș vrea să-l fac pe om să-L cunoască pe Dumnezeu așa cum se cuvine și să-L înțeleagă și să-L aibă cu tot întregul Lui înaintea omului! Părtașia Mea cu omul e minunată, dar el se apleacă prea puțin să fie cu Mine în părtașia lui cu Mine, și puțin de tot Îmi dă omul popas și stat cu el după tot adevărul statului Meu cu omul.

Cea mai puțină iubire și petrecere am din partea omului pentru Mine. Lipsit sunt de lângă el prin purtarea lui, doveditoare așa. Nu avem tărâmurii diferite, căci cerul începe de la pământ în sus, dar sunt cele două lumi, văzutele și nevăzutele, și numai sfinții cei mari le-au văzut și le văd pe amândouă deodată și le dau lor toată primirea, toată privirea, toată petrecerea lor cu ele, cu adevărul lor laolaltă, dar cine-și pregătește mintea pentru acest adevăr? Adevărat am spus Eu, Domnul, că mai fericiți sunt cei ce cred în cele ce nu se văd până să le vadă, dar trebuie credința lor să lucreze până acolo unde se văd cele nevăzute și să le vadă apoi, căci altfel omul calcă peste ele mereu și se mulțumește cu pământul cel văzut de el sau cunoscut de el.

Am pus în mijlocul tău învățătură pentru taina rugăciunii, măi poporul Meu, că trebuie să găsească la tine mulți învățătura Mea și s-o știe ei de la Mine, căci am spus: rugându-vă să vă adunați la rugăciune și nu grăind alte grăiri pe cale, și iarăși am spus: aveți grijă mare de lucrarea cea pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară, rugându-vă din rugăciune în rugăciune pentru aceasta, așa cum se rugau proorocii pentru ei și pentru restul poporului apoi, până să ceară ei de la Domnul pe cele pentru vremea lor și pentru cele venite pe neașteptate în calea lor, de Mă cereau ei de sprijin și de izbândă peste vremea cea rea. Am spus că veghea cea pentru statul în Domnul mereu îl păzește pe om de păcatul cel proaspăt dorit de diavol în om, iar cei slabi în fața păcatului ispititor trebuie și mai mult să vegheze și să rostească rugăciuni și să ceară pe Domnul alături pentru ei, căci sfinții așa lucrau și așa biruiau și așa se biruiau, că mereu trebuie să se biruiască pe sine omul, și aceasta pentru că nu are veghea cea întreagă și cea întărită pentru paza sufletului lui.

În zi de sărbătoare de sfinți în mijlocul tău las învățătură de viață pe masa Mea cu tine, poporul Meu, și tot așa și sfinții Mei, iar venirea Mea cu sfinții îi face pe ei mărturisitori și lucrători cu Mine peste cei de pe pământ, și mai mare bucurie ei nu au ca și atunci când cu Mine vin și se așează cu Mine în carte, cuvântând cu Mine și cu oamenii, că de ce altceva ar veni ei cu Domnul spre oameni în cuvânt?

Dau să-l învăț pe om această credință, că el nu știe cum și ce înseamnă să fie credința lui. Eu și sfinții Mei Ne așezăm înaintea oamenilor și le spunem lor cum să le fie credința și lucrarea ei înaintea Mea și a sfinților Mei, și iată, din ceata

cuvioșilor patriei cerești se desprinde acum învățătură sfântă, căci este serbată între cei din cer cuvioasa Parascheva, mărturisitoare cu trupul ei cel sfânt, așezat înaintea oamenilor în cetatea Moldova, pe vatra neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, binecuvintez intrarea sfinților Mei în cartea cuvântului Meu, prin care cerul grăiește pe pământ. Amin.

— **C**artea Ta, Doamne, cuvântul Tău din zilele acestea, care se face carte pe pământ în mijlocul unui popor de ucenici, cu care Ți-ai făcut casă și masă și venire la el cuvânt, cartea Ta este calea noastră spre oameni și venirea Ta cu sfinții, o, Doamne Iisus, scump și iubit al celor sfinți ai Tăi, căci cine Te iubește, după dreptate Te iubește și Te dorește lor. Credința în cele ce nu se văd, și de unde vine pe pământ glasul cuvântului Tău și al sfinților Tăi, această credință nu știu cum s-o însemne oamenii în cugetele și în inimile lor, o, Doamne Care vii și Te slăvești venind, căci Tu ești tot o slavă între cele ce nu se văd și cele ce se văd. O, de și-ar închipui omul măcar o frântură din această slavă, ar sta mai mult cu Tine omul! O, ce puțin Îți dă omul Ție din timpul lui! Doar când e apăsător și caută la Tine ajutor și mângâiere în necazuri, doar atunci s-ar mai apleca și el cu gândul spre Tine și spre ajutorarea de la Tine. O, ce puțin Te caută omul, Doamne! Ce mare ești Tu, și ce mic e omul și ce puțin știe el că e mic! Nu-l prinde pe om fiori pentru măreția Ta și pentru multul ei adevăr între cer și pământ.

O, fii ucenici ai Domnului, Care Se face cuvânt la voi, fiți plini de înțelepciunea Domnului, fiilor! Aplecați-vă prin ea unii în fața celorlalți, căci aceasta face înțelepciunea cea de sus în om. O, învățați să puneți peste voi mereu cuvântul cel împlinitor și împlinit frumos, căci Domnul vă învață, nu omul de pe pământ.

O, fiule, păzește-te de cădere, dar știi cum să te păzești? Iată, păzește-te să nu dorești să fii mai bun decât ceilalți frați ai tăi, dar caută cu toată ființa și dăruirea ta să fie toți mai buni decât tine, și să-i iubești așa să fie, și așa îți vei păstra viața de cădere și umilința vieții, că așa fel de umilință îi trebuie celui ce este fiu al lui Dumnezeu, care-și are grijă de mântuirea sa și de trecere înaintea Domnului, pentru el și pentru mulți apoi. O, să ai silința, să ai dorul nestăvilit și să-ți dai toată vlaga ta să-l faci și să-l știi pe fratele tău mai bun decât pe tine, iar odihna să nu cauți pentru această lucrare, ci trudă tot mereu pentru ea. Așa sunt cei iubiți de Domnul și mult iubiți de El, *așa sunt cei ce seamănă cu El, și scris este despre ei: «Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El»*, Îl vor vedea în ei, cu asemănarea Lui în ei și-L vor mărturisi pe El, pe Domnul venit în trup și trăind în cei ce se aseamănă Lui.

Fiți ochi și urechi spre Domnul, Care grăiește peste voi, fiilor, și despre Care voi să le spuneți mereu celor ce caută pe Domnul grăind la voi. Din cele ce nu se văd și nu se aud de ochii și de mintea celor de pe pământ, de acolo grăiește Domnul peste voi și Se face auzit, și așa adevărește El vouă și celor ce cred ca voi Ființa lui Dumnezeu și facerea nevăzutelor Lui. Îi prind fiori pe cei ce vin la sărbători spre aceste grădini ale coborârii Domnului la masă cu voi. Aceștia știu cum să vină și de ce să vină, și le trebuie încă și încă sprijin credinței lor, căci le trebuie mai multă împlinire a Domnului în ei cu fapta, căci credința cea învederată în fapte, aceasta este cea cu putere pentru ei.

Din ceata cuvioaselor grăiesc eu în ziua mea de serbare și v-am grăit vouă pentru credință și pentru faptele ei în cei ce dau de acest izvor, și nu de mine v-am grăit, căci Domnul este Cel ce ne mărturisește pe noi, pe sfinții Săi. Nu uitați lucrarea

iubirii de frați, fiilor ucenici. Aplecați-vă unii înaintea altora fiecare ca în fața celui mai bun decât el, căci viața celor sfinți este greu înțeleasă de către cei ce dau să caute pe Domnul cu petrecerea vieții lor. Iubirea nu rănește ci se apleacă, iar dacă rănește, nu este ea. Ea poate fi și doctor cu doctorie amară pentru vindecarea omului, dar, oare, toți sunt doctori? O, râvniți la darul dragostei, din care se nasc apostoli și prooroci și tămăduitori și mărturisitori de Dumnezeu, de la Care vine darul. Bucuria că am grăit în cartea Domnului în ziua mea de serbare acum nu se aseamănă cu altă bucurie de pe pământ pentru cei sfinți.

S-a strâns puhoi lume de pe lume la racla trupului meu în cetatea Moldovei, dar mângâiere n-am avut, căci cerșetori sunt toți și făloși sunt mulți din ei ca să se arate că vin la raclele sfinților, dar mărturisitori aproape că nu găsești între cei ce se strâng, cerând ca să primească. Lumea are multe interese, și pentru acestea vine ea spre sfinți. Cine se gândește la un sfânt în slava lui cerească și lucrătoare din loc în loc, lucrare vie și împărtășitoare între cei credincioși după adevăr și dăruieți Domnului cu viața lor? Această credință nu se poate ușor căpăta de careva, căci pentru ea trebuie să se desprindă omul de pământ și de sine însuși și de toate cele ce se văd, și să-i călătorească apoi dorul spre țara cea de sus, cea nevăzută cu ochiul trupului, dar cea mai vie, cea mai adevărată, și spre care dorul sfinților a tânjit în ei pe pământ. Iată, spre acolo nu dorește dorul din om, căci omul este legat de pământ din pricina neascultării lui de Dumnezeu și nu de altceva, căci cel ce iubește cerul, acela face cerul pe pământ cu el și lângă el, prin dorul lui de Dumnezeu și de sfinți și petrece cu ei pe pământ ca și în cer și leagă cerul de pământ, așa cum sfinții au ales petrecerea lor cât au stat cu trupul între oameni și și l-au supus pe el dragostei și dorului de Dumnezeu, făcându-și-l casă pentru Domnul pe pământ.

O, fii ai oamenilor, voi ce iubiți pe pământ? Iată ce vă îndemn: iubiți supunerea, și veți scăpa de apăsări și de tristeți și veți zbura spre Domnul cu inima din voi și-L veți iubi pe El dacă-L veți gusta. Nu uitați că Domnul este adevăr, nu închipuire, că El este mai adevărat ca voi, mai mult și peste tot întru toate, dar supuneți-vă Lui întru toate, că pe pământ nu scapă de sine omul decât prin supunere, mereu supunere, dacă voriește să fie mereu eliberat și iubitor de Domnul apoi, căci Domnul este iubirea cea din om dacă omul învață bine ce înseamnă Dumnezeu cu el, și sfinții Săi apoi și toate oștirile cerești, slujitoare între cer și pământ pentru Dumnezeu și pentru oameni și pentru toate cele ce sunt și mărturisesc pe Domnul împărțind între sfinții Săi. Amin.

O, Doamne, învață-i pe oameni taina credinței și lucrarea ei lucrând cu ei și pentru ei! Mai adevărată să le fie credința, mai deslușită să fie în ei lucrarea ei și fapta ei apoi. Am grăit cu dor mult poporului cuvântului Tău de azi și am dat din duhul meu spre împărțire, căci sunt cu Tine în venirea Ta, și am ceata cuvioaselor cu mine în ziua mea de serbare între sfinți. O, de ar ști oamenii cum trebuie să fie ziua de serbare a sfinților și cât de adevărați ar fi să fie ei cu statul și cu petrecerea lor în sărbătoare cu sfinții în zile sfinte!

O, ce tărâm frumos pentru noi aici, unde Tu, Doamne, ai masa Ta de cuvânt! E mult și mare cerul cu toți locuitorii din el, dar toți încap aici, cu Tine în sărbători, iar puterile cerești ne poartă, Doamne, și toate au deosebit lucrarea lor, și una se face ea pentru slujirea Ta și a sfinților Tăi între cele ce se văd și cele ce nu se văd, și pe care Tu le așezi alături, unele în altele aici, când Tu vii cu masă din cer aici.

În numele sfinților toți mă aplec cu sfială sfântă și-Ți

mulțumesc cu ei pentru slava Ta cu noi aici, pe pământ, în mijlocul poporului glasului Tău cel de azi cu el peste pământ, Doamne. O, ce mare mărturie este lucrarea Ta cu el! Cine ar putea purta această slavă a Ta și să nu cadă sub ea? Dar Tu ești blând, ca și lucrarea Ta cu cei credincioși din toate vremile, căci umilința Ta este fără de margini, o, Doamne. Amin.

— O, sfinți iubiți ai Mei, voi sunteți slava Mea, iar Eu slava voastră, căci a sfinților este umilința cea pentru credință, și nu știu creștinii de rând taina umilinței și marea și tainica ei lucrare. O, dacă Eu nu M-aș fi umilit în toată vremea, n-ar mai fi Dumnezeu între pământ și cer, n-ar mai fi! O, iată de ce nu este omul. El n-are umilință, săracul, el nu pricepe ființa lui Dumnezeu, Care Se umilește ascunzându-Și ființa sub vălul umilinței Lui. Credința cea fără de umilință nu are rod pentru cer. Din cele ce nu se văd grăiește Domnul peste pământ, și stă umilit pentru grăirea Lui și stă ascuns sub cele nevăzute ale Lui, și care Îl acoperă pe El. Cum să-l deprind și pe om să nu se mai trufească, să nu se mai arate atât de mult, să nu se mai creadă atât cât el nu este și să nu se mai uite cât este și cât nu este el? O, neumilința omului stă în calea lui, oprindu-l pe el înspre cele cerești și slăvite foarte pentru ochii celor slabi cu credința.

O, Tată Savaot, o, Tatăl Meu, să cadă această despărțitură, că Mi-e dor de credință adevărată în om, Tată! E departe, departe de Noi omul, chiar dacă Noi suntem atât de aproape de el! O, până când, Tată, această despărțire? Iar Tatăl Mă aude și-Mi spune:

— Când omul se va schimba în umilință ca și Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărțit de Noi și Ne va vedea, și va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost și sunt și vor fi, și care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump. Amin.

— O, pace ție, popor al glasului și al cuvântului Meu! Din cele ce nu se văd vine glasul Meu la tine și se face hrană sufletului tău și multor suflete care tânjesc și învață să tânjească după Dumnezeu. O, să-i înveți tânjirea după Dumnezeu pe toți cei ce se strâng la sărbători lângă Mine și lângă tine aici, că vreau să Mă bucur, măi poporul Meu, cu Mine în ei, cu ei în Mine, și să am mângâiere cu ei.

Iată, fiilor, trebuie să ne pregătim pentru sărbătoarea îngerilor cu strângere la izvor, că vin cetele îngerilor cu serbarea lor cea bisericească și vom avea oaspeți din cer și de pe pământ, fiilor. Fiți plini de umilință pentru venirea Mea la voi cu sfinții și cu îngerii, fiilor! O, fiți fiii lui Dumnezeu prin darul umilinței din voi, și fiecare să-l socotească pe fratele său mai bun decât pe el, și fiecare să-și dea toată silința pentru această împlinire, pentru ființa și strălucirea Mea în fratele său, și așa veți împlini pe Domnul în voi, pe Mine în voi cu ființa Mea, cu umilința Mea în voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2012

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

*Mângâierea este numai cea din cer. Să se lucreze numai bisericește.
Rugăciune în cer a sfântului Dimitrie Basarabov pentru neamul român.*

Mi-e dor să fiu pe pământ în petrecere cerească cu oamenii, Mi-e dor mereu. O, ar trebui să se învețe oamenii să stea în așteptarea Stăpânului lor, și cu dor să stea, și să Ne întâlnim la mijlocul căii cu dorul din ei și să pot

apoi cu primire din partea lor să stau în petrecere cerească la masă cu ei apoi și să le fiu Stăpân dulce și să le fiu lor Dumnezeu, căci dureros este de pe pământ și până la cer lipsa Domnului de pe pământ, de la masa și petrecerea omului, și fericit este satana de la toți oamenii care petrec fără Mine, fără Tatăl Savaot, fără cei din cer cu ei, fără dor de Noi în ei.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi peste om, Îmi alin dorul Meu cel greu dacă te am pe tine cărare a Mea spre oameni. E mare cât Dumnezeu durerea Mea că nu pot să fiu cu cerul pe pământ în petrecere cerească, și Mă doare de la toată petrecerea omului. Eu, Domnul Iisus Hristos, n-am găsit nici acum două mii de ani o bucătică de pământ în care să pot găsi pe cineva cu Dumnezeu în el pentru ca să primească în casa sa taina cea din veac ascunsă până și de îngeri, nașterea Mea din trup de Fecioară, și n-am găsit odihnă și popas nicăieri pentru venirea Mea, n-am găsit primire și uimire pentru cele cerești în cineva pe pământ. Iată, nici azi nu încap în petrecerea celor de pe pământ. M-aș bucura nespus să Mă pot face simțit, să Mă pot face văzut și să las mărturii mari din loc în loc, să pun dragoste de Dumnezeu și dor în inimi, să deschid ochii multora ca să-L vadă pe Domnul, să pot petrece cu ei ca și cu ucenicii Mei acum două mii de ani și să Mă port din loc în loc și să dau multora bucurii și mângâieri și să petrec cu ei mai frumos decât în cer, căci în cer e lacrimă și dor după cei de pe pământ și e știrbită fericirea din pricina dorului după om al Domnului și al sfinților Lui. Mă așteaptă sfinții cu dor plin de fiori să Mă întorc în sfat și în petrecere cu ei după ce Eu cobor la voi și Mă las cuvânt pe masă la voi, și Mă așteaptă sfinții, fiilor, ca pe Împăratul tuturor și Mă primesc așa, căci sunt înconjurat de oștiri cerești în toată vremea ca un Împărat Care are slujire mare lângă El.

O, așa cobor la voi, înconjurat de oștiri cerești, măi fiilor. Să audă aceasta cei ce Mă iau de la voi cu coborârea Mea la voi și cu dulcele ei cuvânt, cu care pe toți i-aș mângâia și le-aș împărți din cer bucurii care nu se sting, care nu pier așa cum pier bucuriile de pe pământ odată cu trăirea lor, și care nu sunt decât năluci, și nu rămân.

O, pace vouă, măi fiilor! Vă găsesc în așteptarea Mea, în așteptarea Stăpânului vostru, că e sărbătoare de sfinți, și vin la masă cu voi însoțit de oștiri cerești. Vă vestesc că vin la voi curând, curând cu oștirile îngerești, măi fiilor, căci se apropie sărbătoarea lor bisericească, așezată de sfinți ca să fie ea petrecere cu cei credincioși Domnului pe pământ. Toată așezarea serbărilor sfinte, rânduite de sfinți pe pământ prin biserica sfinților ei, toate ar fi să fie petrecerea celor din cer cu cei de pe pământ adunați în sărbători sfinte, dar oamenii nu au ochi deschiși pentru oștirile cerești pe pământ cu ei, nu au nici măcar în sărbătorile cerului când ele vin prin așezarea lor de cei sfinți ai bisericii de la început când harul și darul erau mari prin lucrările lor peste pământ, căci erau mulți sfinți cu viața lor, și prin ei lucra Domnul cu oamenii pe pământ și se arăta la vedere lucrarea harului cel de sus prin sfinți.

Nimic nu am de adus la vedere pe pământ, decât slava cea cerească să petreacă ea cu oamenii, că nu e mângâiere pe pământ pe nicăieri, fiindcă mângâierea e numai cea din cer, iar altfel îi lipsește ea omului, și caută zadarnic el după ea și cade din ea căutând, cade în minciuna care se voiește a fi mângâiere pentru om.

O, e orfan de mângâiere omul, chiar dacă Eu când am plecat iarăși la Tatăl am lăsat cuvânt dulce și am spus la cei de atunci, pentru ei și pentru toți cei de după ei și am zis: «Nu vă voi lăsa orfani; vă voi trimite pe Mângâietorul cu toate cele

ale Mele ca să vă dea vouă».

Iată, fiilor, ar mai fi trei ani și se împlinesc șaizeci de ani de când duhul mângâierii, Mângâietorul Cel promis de Mine atunci petrece în mijlocul unui popor pe vatra neamului român. În tot acest timp această școală cerească venită cu Mine, Învățătorul omului, a purtat sub duhul ei școlari cu felul lor de a fi în tot felul. Unii au învățat bine și au ieșit învățători pentru lucrul Meu și pentru bucuria Mea, pe care de șapte mii de ani o aștept de la om și peste om, iar alții din școala Mea au învățat cât au voit ei să învețe și să facă peste ei pe cele de la Mine, și, iarăși, alții au stat mai mult sau mai puțin timp și s-au dus iarăși spre lume și nu s-au folosit de școala Mea și s-au pierdut de sub acoperământul Meu și sunt acum fără acoperământ și umblă goi prin lume, iar ei nu știu și nu cred așa. Cei ce sunt la această școală au veșmântul ei, uniforma ei numai cât stau școlari lângă Mine și lângă duhul acestui izvor și pământ ales al Meu și îngrijit al Meu și au nume nou, numele cel nou al poporului Meu cel de la sfârșit de timp, Noul Ierusalim, și cu care Eu, Domnul, petrec și stau în mijlocul lui și pun la rază mereu viața și fapta și hrana minții, care-și are rumegarea ei în inima omului, așa cum mâncarea cea pentru trup își are sălaș în pânțelele omului, și iată, sunt două feluri de locuri unde se strâng cele două feluri de hrană și de strânsura cea din om. Una este cea din mintea și din inima omului, și care iese din gura lui spre afară și se strânge toată spre mântuirea sau spre osânda lui, precum este scris, iar cealaltă iese din pânțelele lui, și care intră prin gura lui în pânțele și iese apoi în hazna și se întoarce în pământ, de unde a fost luată.

O, fiilor, toate ale minții și ale inimii, și apoi ale limbii omului, toate se strâng în locul de unde vine înapoi la om rodul strânsurii, bun sau rău. O, învățați, fiilor, căci voi sunteți la școala Mea. Fiți ochi și urechi pentru mintea și pentru inima voastră apoi, și mai ales pentru limba cu care grăiți cu gura cuvintele minții și ale inimii voastre, căci toate se strâng și lucrează pentru om binele sau răul, după cum lucrătorii cerești ai cuvintelor oamenilor le strâng și le așează deosebit, după aluatul lor, la locul de unde vine înapoi la om rodul care iese din acestea. O, mulți au căzut loviți crunt de înseși cuvintele limbii lor, căci omul se grăbește, săracul, să-și dea drumul semeției minții și a inimii lui și să se arate cu cele dinăuntru ale lui, care nu stau înăuntru dacă sunt, ci ies și-l arată pe om, și se duc apoi spre sortarea lor prin lucrarea îngerilor în cete-cete lucrători din cer între om și Dumnezeu, și nu este altfel cu cele ieșite din om între om și om, între oameni și oameni, și iată, de aceea vă spun Eu vouă mereu prin cei lucrători din partea Mea pentru voi că e bine să se lucreze numai bisericește cu toate cele ieșite din om fapte și cuvinte, ori spre curățirea trupului bisericii de cele ce sunt rele, ori spre zidirea trupului ei prin cele ce sunt bune de pus la acest zid, căci când cei ce au venit să învețe de la această școală nu știu cum să înțeleagă, ei trebuie atunci să înțeleagă mai întâi lucrarea facerii lor, la care ei au venit, și iată, e dureros, și va fi dureros pentru mulți din cei ce au venit și vin și nu stau să gândească și să învețe ce au mai mult de făcut și de învățat la școala aceasta a mântuirii omului care iubește școala mântuirii.

O, măi fiilor, să știe și să învețe toți cei care aud și iau de la voi cuvântul școlii facerii omului, să știe ei să nu-și facă vrăjmași mântuirii lor mintea lor și grăirea ei cu limba apoi, căci cuvintele gurii sunt ale minții omului și nu se pierd, ci se strâng toate, ori spre mântuirea lui, ori spre osândirea lui, după ce sunt cercetate de îngeri, și iată ce mult face duhul mărturisirii prin biserică a celor învățați de Dumnezeu, ca nu cumva

vreo rădăcină veninoasă să facă lăstari și rod în ei spre paguba vieții lor. Omul trebuie să caute și să-i placă să ia de la altul pentru mintea lui, căci el este deprins cu părtinirea de sine, cu părerea de sine, și pentru care el rănește duhul din jurul lui, și trebuie apoi să dea socoteală. E bună strângerea și lucrarea bisericească pentru toate cele din om, că nimeni nu e sănătos și vindecat cu mintea, ci e mereu de curățat și de sortat și de înviat Duhul Domnului în mintea omului, iar Duhul Domnului lucrează mereu astăzi, căci fiecare zi și stare a omului își au mereu astăzi firea lor, și răspunsul cel pentru ele apoi.

O, ne-am dat la învățat, am dat să punem pe masă învățătură ca să se găsească ea pe masă, dar Eu stau cu cetele de sfinți mucenici la masa cea de azi cu voi, căci este serbat între cei din cer mucenicul Dimitrie, cel neclătinat în credință și în fapta credinței, căci în el a strălucit Domnul, și a născut Domnul credință în El pentru mulți prin acest mărturisitor al Meu.

O, măi fiilor, numai cei ce nu au învățat deplin, numai aceia mor iar, dar cel ce a învățat pe deplin, acela rămâne neclătinat în Domnul, iar încercările credinței lui sunt numai spre biruința cea pentru cer, și așa a dovedit cu mărturisirea lui înaintea necredincioșilor acest mucenic. Eu, Domnul, îi fac intrarea: Binecuvântat să fie cuvântul lui lângă cuvântul Meu, al Domnului său Iisus Hristos Învățătorul, Care-Și are sălaș și strălucire în toți cei sfinți ai Săi. Amin.

— **O**, binecuvântat și preamărit ai fost și ești, și vei fi de toți sfinții Tăi, de cei neclătiți în credință și în duhul mărturisirii lor cea pentru Tine, Doamne, Mântuitorule Iisus și Învățătorule mare! O, nu e de la om, nu e de la dragostea de Tine a omului, ci e de la credința în Tine pusă de Tine în el când Tu vezi la el că poate să se dea Ție și că înțelege el școala Ta, venirea lui spre Tine, Doamne, ca să-i dai de la Tine și ca să Te aibă el apoi și ca să Te păstreze Stăpân al său, nemaidându-se el de partea semeției, care ar căuta mereu să-l atace dinăuntru lui când proba pentru aceasta vine la el ca să-i descopere aluatul și să știe el apoi cum stă viața lui înaintea Ta.

O, cât de mult, cât de adânc trebuie să dea mintea lui de la el omul care vine la Tine să-i dai lui naștere din nou, iarăși naștere, Doamne, și nicidecum să-l naști din cele din el pe el, căci Tu nu pui în burduf vechi pe cele noi ale Tale când dai să-l naști din nou pe om. Numai cei ce se nasc așa, deplin, numai aceia pot da naștere din nou altora, care-L iau pe Domnul din acești înviați, căci nașterea din nou a omului este învierea lui, și trebuie să știe cel ce înviază că a fost mort, și trebuie să nu mai ia de la mort, ci să ia de la Tine, Doamne, căci Tu ești viu în vecii vecilor și lucrezi pentru toți cei ce vor să se desprindă de omul cel vechi și să se îmbrace în omul cel nou și în cămașa de botez, păstrată apoi în viața lui cea nouă. O, mulți sfinți au grăit în fel și chip despre nașterea de sus a omului, dar altceva este să se întâmple această minune fără prea multă vorbă, ci prin Duhul Tău, Doamne, și Care să treacă de la unul la altul prin lucrarea Lui, așa cum s-a petrecut în vremea mărturisirii mele cea prin dureri pentru Tine, de m-a văzut Nestor și a înviat în el Duhul Tău și a nădăjduit prin mine în Tine și a zis pentru biruirea celui vrăjmaș: *«Dumnezeul lui Dimitrie, ajută-mi să-l dobor pe vrăjmașul creștinilor Tăi!»*, iar Tu, Doamne, Te-ai lăsat biruitor prin iscusința mâinii lui și prin darul credinței coborât peste el în clipa aceea, după iconomia Ta, și l-ai iubit pe el și l-ai luat cu mine în cer lângă Tine ca să nu apuce să se stingă în el râvna cea pentru Tine și lucrarea credinței lui, și minunat ai lucrat Tu atunci, o, Doamne minunat întru sfinții Tăi și plin de milă și de bunătate pentru

mântuirea omului rătăcit de Dumnezeu pe pământ!

Toți fiii poporului Tău să-Ți dea putere în ei așa cum eu Ți-am dat, Doamne. Aceasta înseamnă să vină la Tine și să fie cu Tine cei ce vin spre Dumnezeu dinspre veacul și duhul lumii și să-Ți fie ei sălaș lucrător și strălucit Ție în ei, căci cum ar putea cineva mărturisi în alt fel pe Dumnezeu că este Stăpânul lui și că este el al lui Dumnezeu între oameni? O, cât de frumos îl mărturisești Tu al Tău pe poporul care-Ți primește azi cuvântul Tău cel venit la el pe nori și pe vânt și pe taină de îngeri purtători, Doamne! Tot așa să fie de frumoasă și mărturisirea lui cea pentru Tine, căci cum ar dovedi cineva că este al Tău dacă Tu nu Te-ai putea mărturisi prin el? Aluatul Duhului Sfânt să se reverse de pe limba lor și de pe fața lor și din purtarea lor, o, Doamne, căci Tu ești Dumnezeul lor. Să spună cei ce-i văd pe ei, să poată spune cu credință: O, Doamne, Dumnezeule al lor, ajută-ne pe noi să-l biruim pe satana din noi și din jurul nostru și să biruim veacul și duhul lumii, ca să fim ai Tăi cu totul apoi. Amin.

Trebuie credință neclintită în cuvântul Tău de ieri și de azi, Doamne, iar altfel nu se poate naște din nou omul prin acest cuvânt venit de sus ca să pună peste om nașterea cea de sus, învierea dintre morți a omului pierdut în el și pedepsitor de Dumnezeu înăuntrul său. Nimic să nu clatine credința celui ce vine la Tine ca să fie viu. Eu aceasta îi îndemn pe cei ce cred în Tine cu dor, căci moartea credinței lor e mai grea pentru sufletul lor decât moartea trupului lor, căci vai celor ce cad din har după ce Tu le-ai dat lor din destul, căci ești mult dăruitor, o, Doamne, și voiești să vină toți la cunoașterea adevărului, și de aceea mila Ta e multă și ești mult iertător și dai să-l înviezi pe om, o, Doamne. Amin.

Acum noi, ceata de mucenici, privim lucrarea cuvântului Tău peste cei ce învață la școala Ta și mărturisim că dorul celor din cer este să petreacă ei pe pământ cu Tine și cu cei la care Tu poți să-Ți faci sălaș și să vii și să fii cu oamenii pe pământ, căci noi știm, o, Doamne, și purtăm dorul Tău. Amin.

— **S**lava Mea cu voi e mare foarte în cer și pe pământ, o, sfinți iubiți ai Mei, iar dorul nostru crește tot mai mare în cer între cele ce nu se văd, căci ne poartă dorul pe pământ spre petrecere cerească cu oamenii. Voiesc să-i învăț pe oameni să stea în așteptarea Stăpânului lor, și cu dor să stea, și să nu le mai fie dor de cele de pe pământ, ci de cele din cer. Așa voiesc să le poată iubirea, că Mi-e dor, Mi-e tare dor să petrec cu ei petrecere cerească pe pământ.

O, poporul Meu, stau cu tine la masă de cuvânt și pun pe masă acum putere și dragoste ca să iei și ca să pregătești tu acum zi de sărbătoare îngerească în grădinile Mele cu tine, că iată, Eu sun și adun la glasul gurii Mele pe cei ce vin la petrecerea cerului cu pământul, că Mi-e dor de petrecere cerească cu oamenii, o, fii ajutători Mie acum, la venirea Mea cu slava cuvântului Meu peste pământ și peste om. Prindeți, așadar, dragoste și putere, amândouă acestea înnoite acum, și pregătiți zi dulce și serbare îngerească și cerească aici, la izvor, că vin oștirile îngerești cu sărbătoarea lor, și vom ridica mâini rugătoare spre Tatăl pentru biruința Mea peste patria română, peste care apasă acum placul cel pământesc al celor ce vor s-o bage pe ea sub dorințele lor, sub setea lor de putere peste țara Mea de azi și neamul de pe ea. Vom sta cu rugă spre Tatăl împreună cu cei ce se strâng la sărbătoare, măi fiilor, iar Tatăl ne va deschide și ne va primi, și vom nădăjdui apoi în puterea Lui, care să biruiască pe cei ce se vor puternici și întâii peste neamul român.

Vom da apoi slavă sărbătorii îngerilor, iar slava îngerească va prinde lucrare simțitoare atunci peste toți cei adunați

sub cetele îngerești pentru sărbătoarea lor.

Vom deschide larg, fiilor, și vom da intrare celor ador-miți și-i vom pune la masă, dar sculați-vă dis-de-dimineată în ziua aceea și primiți-i pe ei după datina cea pentru ei și pomeniți-i, fiilor, iar când vin oaspeții, voi să fiți pe sfârșite cu pomenirea, și apoi să dați slavă imnurilor pentru îngeri și glas duhului vostru pentru încununarea sărbătorii, și să vi se alătore cu duhul lor cei ce vin să aducă cerului sărbătoarea inimilor lor, sărbătoare îngerească, fiilor, și va fi frumos în cer și pe pământ la voi, iar dorul Meu de petrecere cerească se va alina atunci în voi și cu voi.

Aplecați-vă acum căpșoarele și inimioarele ca să vă pun pe creștet mâna Mea, cu care l-am zidit pe om, și să pun pe inimioarele voastre Duhul Meu, cu Care aduc înviere, căci sunt Cel înviat, fiilor. Puterea crucii sfinte să vă fie vouă acoperământ și putere, fiilor. Iubirea Mea și a sfinților Mei să vă dea din ea vouă, să se dea vouă ea. Paza cea îngerească să nu slăbească de peste voi, și în toată vremea să stea peste voi, iar ziua sărbătorii îngerilor să vă aducă vouă har peste har, strălucire din strălucirea Mea, mers ca și al Meu între cer și pământ, ca să fiți voi mărturisitorii cei de azi ai Mei înaintea celor din cer și a celor de pe pământ, iar această mărturisitoare lucrare trebuie mereu învățată, mereu ținută de mână, iar mână voastră să stea gata, mereu gata, pentru ca să fiți purtați, o, fiilor. Amin, amin, amin.

La cumpăna dintre ziua aceasta și cea care urmează cu zorii ei, stă Dimitrie cel sfânt și mult cuvios, sfântul de pe vatra neamului român, cu trupul lui cel văzut în cetatea Bucureștiiului, și voiește să-i dau și lui rând și cuvânt pentru sărbătoarea lui cea de mâine și să-Mi dea el rugăciunea lui pentru neamul român, iar Eu, Domnul, îi dau intrare la masa Mea de cuvânt aici, acum. Amin.

— **D**e pe vatra română îți cer cu rugă arsă de dor, Doamne Mântuitor, binecuvintează pământul român în vreme de durere acum și binecuvintează neamul de pe el și coboară ajutor pentru el, căci sunt zile de cumpănă, Doamne. O, binecuvintează și cercetează via aceasta și dă-i ei acum biruința după tot adevărul lucrurilor, căci plâng cu sfinții de la rana ei, și scoate-o pe ea de sub cleștele care o strânge cu mâna celor plini de ură mărturisită asupra celor buni cu inima pentru acest pământ și neam, și, dacă voiești, dă-i ei biruința cea după voia Ta acum, o, Doamne Dumnezeu al ei, al neamului român, la care Tu ai venit acum.

— **I**ar Eu, Domnul, îți șterg lacrima și îți răspund: Voiesc. Amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2012

Sărbătoarea sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Omul are două perechi de ochi, de urechi, de simțiri. Rugăciunea Fiului către Tatăl pentru țara română. Îndemn la statornicie. Sfințenia descoperă orice rău.

Slava Mea se face cuvânt și se vestește pe sine cu sărbătoare îngerească, iar în fruntea cetelor îngerești merg arhangheli Mihail și Gavriil și apoi cete-cete după lucrările împărțite lor. Eu, Domnul îngerilor și al sfinților, am sunat din vreme ca să se adune la izvorul Meu de cuvânt cei ce iubesc sărbătorile Mele aici, unde Eu Îmi pasc turma, un popor de fii, pe care Tatăl Mi i-a dat să Mă sprijin pe ei pentru venirea Mea și să Mă împartă ei de hrană din cer sufletelor tânjitoare după Mine, după slava Mea de azi, care se face cuvânt și îl zidește pe om.

Slavă mare plutește cu Mine și Îmi poartă tronul în văzduhul de deasupra, care se întrepătrunde peste tot aici, unde petrec acum cu îngerii toți, că Mi-e dor de petrecere cerească pe pământ cu oamenii și Mi-e tare dor. Mi-e Tatăl plin de bucuria acestei zile aici, căci El Mă voiește mângâiere să am de la om, că mult am suferit Eu pentru om și n-am scos cuvânt de nemulțumire înaintea Tatălui, căci și El a suferit mereu, o dată cu Mine mereu, și în Mine a suferit.

Am sunat și v-am adunat cu cuvântul pe voi, cei ce ați pornit spre grădinile Mele de azi pe pământ în mijlocul oamenilor, care nu știu să înțeleagă slava Mea în mijlocul lor și pe poporul cuvântului Meu. Îmi desfac brațele ca să vă cuprind pe toți într-o îmbrățișare, și să vă învăț și pe voi ca Mine să îmbrățișați, căci Eu nu îmbrățișez ca omul, căci cine-și strânge brațele ca să îmbrățișeze pe cineva nu le mai are desfăcute, ci le are strânse peste cel îmbrățișat. Eu însă Îmi desfac brațele și așa stau cu ele, ca să-i cuprind pe toți cu nesfârșită îmbrățișare, așa cum am stat pe cruce gata să-i cuprind pe toți în crucea Mea, sub crucea Mea, și M-am lăsat bătut în cuie pe cruce ca să-Mi las semnul îmbrățișării lucrând, și așa M-am dus la Tatăl înainte de învierea Mea, și așa este îmbrățișarea lui Dumnezeu, și nu este ea ca a omului, care-și închide brațele când îmbrățișează, când dă să-și arate iubirea lui.

Îmi desfac brațele și stau cu ele deschise și vă cuprind pe toți, pe toți, căci ați venit la dorul Meu, că Mi-e dor de petrecere cerească cu oamenii, și Mi-e dor. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu, iar slava aceasta se ține după Domnul oriunde Se poartă El cu slava Lui cea de sus. Așa am venit Eu acum aici cu suitele cerești și ne odihnim dorul, Eu și îngerii Mei, în cete-cete însoțindu-Mă aici cu sărbătoarea cea de azi, dăruită lor pe pământ de sfinții cei mari ai bisericii Mele cea de la începutul ei.

O, câtă slavă cerească vă cuprinde acum întru ea! O, cât de mult doresc Eu aceasta! Mi-e dor să petrec pe pământ cu oamenii, și voiesc să le spun lor să creadă în acest cuvânt al Meu, căci totul este cu puțință celui ce crede, și poate omul vedea slava Mea dacă are credință, căci omul are prin facerea lui cea de la Mine două perechi de ochi, două perechi de urechi, două perechi de simțuri are omul, cu care poate vedea și auzi și simți și gusta și mirosi pe cele cerești, care-l însoțesc pe om prin facerea lor, prin ființa lor cea de la Dumnezeu.

Îmbrățișarea Mea rămâne deschisă mereu. Mi-am lăsat-o bătută în cuie ca să rămână dragostea ei în mintea omului, în ochii lui cei tainici și să plângă el de dragoste pentru Cel ce este dragoste deschisă pe vecii pentru toți cei ce dau de ea spre mângâierea lor în vremi de dureri.

O, cu ce glas, cu ce cuvânt mai dulce să vă iau în cuvântul Meu acum? Slavă Tatălui Meu Savaot că Mă bucur cu voi în ziua aceasta a îngerilor, cu care mereu Mă bucur plângând și plâng bucurându-Mă, căci Domnul nu are altfel de bucurii! O, deschideți inimile voastre ca să Mă întâlnesc în ele cu voi. Stau îngerii în cete-cete aici și-Mi ascultă ochi și urechi cuvântul Meu cu voi. Nu mai sunt pe pământ din cei ce iubesc pe Dumnezeu, și de aceea sunt așa de puțini cei atrași de Tatăl aici, la izvorul Meu de cuvânt ca să Mă descopăr lor cu venirea Mea cea pentru pregătirea unui popor care să stea în întâmpinarea Mea și cu care să-Mi port crucea Mea cea de azi, crucea venirii Mele după om, căci iarăși Tatăl Mă trimite după om, căci omul s-a înecat de tot, și valuri-valuri îl acopăr, și e grea truda Mea pentru învierea lui.

O, plâng, plâng pentru pământul și neamul român, plâng cu Tatăl. Voiesc să plâng cu voi acest plâns în ziua aceasta de

sărbătoare îngerească. Voiesc să Mă vadă Tatăl rugându-Mă cu voi și să ia aminte Tatăl. Ridicați, dar, mânuțele în sus acum cu Mine odată pentru rugă spre Tatăl, o, fiilor. Chiar dacă nu toți sunteți ascultători de Dumnezeu așa cum se cuvine, Mă aplec Tatălui cu voi, cu toți cei adunați lângă poporul Meu de la izvor și-I cer Tatălui primire, iar îngerii să scrie, odată cu cartea în care Mă scriu pe pământ, și să se vestească pe pământ și în cer ruga Mea cu voi spre Tatăl pentru voia Lui peste pământul român și neamul de pe el acum. Hai! Toată grija cea lumească să o lepădăm acum, și să semănați cu îngerii o clipă, și Tatălui rugă să aducem acum, și cu Mine odată să ziceți:

Tată Savaot, deschide-ne ca să intrăm, și prin ușă să primești ruga noastră, că e vreme de încercare pentru soarta neamului român, iar țara seamănă acum cu o cetate răzvrătită, a căror căpetenie nu iau aminte la dojană și sunt ca lei care răcnesc, iar când judecă sunt lupi de seară, care din prada lor nu lasă nimic pentru a doua zi, iar când să asculte o prevestire ei mai vârtos se silesc spre fapte și mai nelegiuite, precum este scris despre cetatea împilării, dar vino și sălășluiește-Ți întru ea puterea și curăț-o de întinăciune și mântuiește-o, Tată, de cei răzvrățiți din ea și de noaptea lor de peste ea, căci lupii vin noaptea, nu vin ziua la oi ca să le stoarcă viața. Înconjoară-o pe ea la hotare cu sfinții Tăi îngeri, și pe toată vatra ei cetele îngerești și puterile cerești să lucreze lucrarea Ta împotriva lucrării pusă la cale de cei răzvrățiți din ea. Alege-i pe cei buni la cârmuire și pune-i de-a dreapta Ta acum, în toiul luptei, și biruiește-i pentru ei pe cei ce-i biruiesc pe ei de atâtea vreme, Doamne Savaot. O, adună-i într-o putere a Ta pe toți cei ce săvârșesc fărădelege și minciună și dușmănie și lăcomie și semeție multă și pune-i pe ei sub pază de îngeri tari și oprește în loc lucrarea lor cea rea, și așa cum vei găsi cu cale scoate pe cei mai buni ca ei de sub amenințările lor și dă-le biruință asupra lor, o, Tată, că nu pot singuri fiii cei buni din români să oprească în loc pe cei ce de la mijloc sapă fără să știe ce fac cu soarta acestui neam. Cuvinte puține, dar cu nădejde mare; prin ele Îți cerem să poți Tu împotriva celor ce se trufesc ca să stea pe mai departe pe scaunele de sus peste neamul român, iar ei sunt fiii răzvrătirii, fiii minciunii, arme cu care ei vor să lupte și să biruiască pentru ei. O, auzi-ne acum cu biruință asupra lor, a celor răzvrățiți și lacomi pentru mărirea lor peste neamul român, auzi-ne, Tată, ca să vadă necredincioșii că Dumnezeul neamului român ești Tu, și că Tu cârmuiești prin Fiul Tău, Iisus Hristos Cuvântul, în mijlocul acestui neam.

Eu în ei, și ei în Mine, Tată. Noi în El, și El în Noi, o, Tată, așa ne rugăm acum, un duh cu toții stând înaintea Ta în mijlocul cetelor îngerești și a sărbătorii lor cea de azi, căci Tu ai îngerii cete-cete și faci prin ei minuni. Așa Te rugăm noi, Tată, în zi de serbare a îngerilor, și așa să aduci ruga noastră împlinită peste pământul român, și soarele dreptății să răsară peste acest neam, și fii curați pe mâini să pregătești pe scaunele cârmuirii de peste neamul român acum, o, Tată Savaot. Amin.

Iată, au scris îngerii, și s-a scris și în cartea Mea cea de azi ruga noastră spre Tatăl acum, Eu, și cu voi, pentru ca să aducă El puterea dreptății și biruința ei pentru cei curați pe mâini, pe care Tatăl să-i ridice, și cu ei să biruiască pe cei ce asupresc acest neam acum.

O, sunt fericit în durerea Mea cea de la om, sunt fericit că am un popor primitor, la care vin și la care sunt găsit de cei ce Mă află aici. Nu vin mulți aici, căci aici omul trebuie să moară față de sine și să învieze Domnul în el cu pașii Lui, cu viața Lui. Nu vin mulți aici, ci vin cei ce iubesc să fie copii și să aibă Învățător peste ei, căci Eu am spus să vină copiii la

Mine și să fie a lor împărăția Mea, și iată adevărarea cuvântului Meu cel de acum două mii de ani, căci cine nu poate să lase pentru Mine mamă și tată nu poate fi copilul Meu, și este el al mamei și al tatălui lui, chiar dacă el crede în Mine și urmează poruncile Mele, dar dacă Eu nu pot să-l am sub crucea Mea pentru alinul Meu sub ea, el nu poate să fie copilul Meu și să aibă el ca dar împărăția Mea lui.

O, nu vin mulți aici așa cum se duc cu mulțimile prin alte locuri știute a avea har, dar unde nimeni nu-i cere omului să se aleagă pentru împărăția Mea, și de aceea sunt fericit și atât de fericit că am un popor primitor la care vin și la care sunt găsit de cei ce Mă află aici în petrecere cerească, după care Mi-e dor.

Vă pun flori la cunună pentru fiecare bucurie cu voi când veniți după Mine ca să Mă ascultați. O, sunt atât de mărețe tainele de aici, sunt atât de cuprinse în taină, că nu se suie la mintea omului puterea tainei pe care Eu, Domnul, o învăluiesc aici în cuvânt ca s-o pot păstra pe ea și ca să le lucreze ea pe toate cele ce mai sunt de lucrat de Dumnezeu, în timp ce tot neamul omenesc se îndeletnicește cu cele ale firii lui, departe de voia Mea pe pământ cu oamenii.

Acum îngerul Meu Mihail dă poruncă cetelor îngerești să sune din trâmbițe salutul lor vouă. Eu, Domnul, binecuvintez intrarea lui, căci el este îngerul Meu. Amin.

„*Cel ce este ca Dumnezeu*”, așa se cheamă numele meu, Stăpâne Doamne al meu și al cetelor îngerești, cu mine în față venite aici acum. Așa voiești Tu să fie și poporul cuvântului Tău de azi, și să se cheme și el ca și numele meu: „*Cel ce este ca Dumnezeu*”. Amin.

Pornim acum în numele Tău și cu Tine pentru luptă, Doamne, că Tu ai durere mare pentru neamul român, din pricina celor mincinoși și lacomi de slavă în mijlocul lui. Pornim lupta ca să-i dăm în lături, și lupta este grea, dar alături cu fiii poporului Tău trebuie să putem, Doamne, căci fără om Tu nu poți face nimic, așa cum omul nu poate nimic să facă fără Tine, căci Tu lumea pentru om ai făcut-o, și nu este ușor de înțeles aceasta de către mintea cea obișnuită a omului.

Sună îngerii din trâmbițe deasupra pământului român și vestesc lupta împotriva nopții care s-a lăsat peste cetatea Domnului, peste țara română, țara strălucirii, țara venirii lui Hristos cuvânt pe pământ. O, lăsați-vă biruiți, voi, cei ce asupriți acum atât de greu sufletul acestui neam, din care și voi vă trageți! Lăsați jos armele răutății prin care v-ați pierdut înțelepciunea și temerea de Dumnezeu! Intră cetele îngerești în luptă cu voi și sună din trâmbiță peste voi ca să auziți, și veți auzi vești rele, după potrirea nedreptăților pe care le lucrați. O, temeți-vă de Dumnezeu, și vă veți teme și veți fi luați fără de veste, căci n-ați iubit dojana și n-ați luat aminte la prevestirile Domnului, iar acum va fi să dați socoteală Celui ce a strigat la voi din pricina durerii Lui de la voi.

O, aplecați-vă capetele, și le veți apleca. Sunt Mihail, îngerul Domnului, căpetenie a oștirilor îngerești, și am grăit vouă că pornim lupta cu voi, căci neamul român este în mâna Domnului, nu în mâna voastră, iar voi smeriți-vă, căci vremea este să judece Domnul, după ce voi atâta ați stricat, și veți vedea aceasta. Amin.

Slavă întru cei de sus Ție, Doamne, iar eu, îngerul Tău, am lăsat cuvânt scris peste neamul român, iar Tu vei fi Cel ce vei face împlinit cuvântul acesta acum, prin îngerii Tăi. Amin.

— **E** sărbătoare îngerească, iar îngerii Mei Îmi sunt lucrători și sunt slava Mea, și au

adus la masă aici acum pe cei pomeniți, pe cei adormiți, căci le-ați făcut pomenirea, fiilor. Vai de cei ce zic că la voi aici este vorbire cu morții, iar Eu, Domnul, le spun lor că aici este vorbirea sfinților, nu a morților, și este vorbirea celor ce înviază întru slavă, așa cum Abimelec cel mic a înviat, după ce mult, mult a dormit, pentru rugăciunea proorocului Ieremia, care a cerut la Domnul să nu vadă acest copil plâpând căderea Ierusalimului. O, nu e vorbire cu morții aici, căci morții nu vorbesc. Numai cei vii vorbesc, numai cei vii umblă cu Domnul, așa cum a umblat mereu cu Domnul Enoh, care n-a mai murit, și s-a mutat sus lângă Mine.

Binecuvântată să fie petrecerea la masă a celor veniți pentru pomenirea rostită pentru ei, dintre cei adormiți veniți, și mare alin am făcut noi lor în ziua aceasta îngerească. Nu este între cer și pământ bucurie mai mare ca a lor când sunt puși la pomenire și la chemare prin îngeri. Eu, Domnul, las peste ei mare duh de bucurie, căci mila Mea e mare prin acest cuvânt.

Iată câtă sărbătoare, câtă mărire, câtă bucurie, câtă mângâiere! Din cer și de pe pământ se strânge laolaltă duhul mângâierii și unii altora ni-l dăruim. Vă cuprind în îmbrățișarea Mea dumnezeiască, lăsându-Mi brațele desfăcute, și vă rog dumnezeiește, fiți statornici pentru mărirea Mea prin acest cuvânt în care vă cuprind, și nici un pas să nu dați înapoi, căci pasul înapoi este pentru cei trădători, pe care diavolul îi mângâie apoi cu duhul îndoielii, al judecății, al necredinței și al înlumirii lor iarăși apoi, căci ce ar merita cei ce părăsesc pe Domnul pentru voia lor? Voi însă luați de la Mine și dați ca să aveți, ca să agonisiți la Mine după voia Mea, și prin aceasta să vă păstrați statornicia și lucrarea ei cu voi. Statornicia însă nu se poate proba decât dacă omul are deasupra lui o mână tare pentru el, pe cineva mai plin de Dumnezeu, și prin care Domnul să-l poată ține de mână și să-i probeze mereu statornicia, căci altă cale pentru cei ce cunosc aici pe Domnul nu mai este apoi, căci s-ar coborî în jos și s-ar scrie părăsire de Dumnezeu orice cale ar lua, și pe nicăieri n-ar mai avea credincioșie cel ce caută altfel de cale pentru pașii lui, după ce el a gustat din atâta bucurie, aplecându-se sub ea cu suflet ars de dor și cu grijă pentru dor ca să nu se stingă el.

Cereți Tatălui un cuget nou, o inimă înnoită mereu, și care să vă ajute pentru duhul statorniciei, duhul cel plin de răbdare și de cununi. Cuvântul Meu se apleacă acum să vă aducă mulțumire, căci bucurie v-ați făcut Domnului în ziua aceasta. Vă îndemn plin de dor, iubiți sfințenia. Ea descoperă orice rău care ar da să vă atingă. Cu ea veți fi poporul Meu, și pentru ea aveți nume ca al îngerului Meu: „*Cel ce este ca Dumnezeu*”. Amin.

Vă dau acum îngeri călători pe cale înapoi. O, fiilor, fiilor, păstrați îngerii cu voi! Dați-le stat lângă voi! Ei sunt cerești. Așa să fiți și voi. Ei sunt de sus. Așa să fiți și voi, căci omul a fost zidit de Dumnezeu. Amin.

Sună îngerii din trâmbiță, sună mereu, sună tare și se așează de veghe și de mare lucrare peste neamul român pentru duhul adevărului și pentru lupta cea pentru el. Amin.

Duhul sărbătorii îngerești să rămână peste voi. Pace vouă! Sunt Domnul Iisus Hristos. Numai cei blânzi și smeriți cu inima Mă cunosc în acest cuvânt și Mă primesc Învățător al lor. Nici acum două mii de ani n-am lucrat altfel învățătura cuvântului Meu peste cei ce aveau nevoie de Dumnezeu.

O, stați alipiți lângă acest izvor, voi, cei ce ați gustat din el și ați văzut că bun este Domnul. Pace vouă! Pace vouă! Pace vouă! Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2012

Praznicul Intrării în biserică a Maicii Domnului

Venirea Domnului pe pământul român este scrisă în harta cerului. A venit vremea să se arate cerul cel nou și pământul cel nou. Domnul grăiește cu cei care se zbat să câștige pentru ei pământul și neamul român, arătându-se salvatorii lui.

Coborârea Mea cuvânt pe pământ e numai prin dureri, e plină de dureri, dar nu pot să nu-Mi fac lucrarea pe care o am de la Tatăl s-o săvârșesc și nu pot decât să fac voia Tatălui Meu. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt de o ființă cu Tatăl și sunt voia Tatălui Meu Savaot, căci sunt Fiul Său, și mai înainte de toți vecii sunt Fiul Său, născut Dumnezeu din Dumnezeu, Lumină din Lumină, cuvânt din cuvânt, Cuvântul Tatălui Savaot, și sunt în cer și pe pământ deodată și n-a fost altfel vreodată statul lui Dumnezeu, în cer și pe pământ deodată fiind El și lucrând. Amin.

Sunt în lucru cu grabă mare în cer și pe pământ pentru soarta neamului român și sunt cu sfinții și cu îngerii, și sunt cu mama Mea Fecioară în lucru pentru pământul român și neamul de pe el și am casă de venire și de suire, de suire și de coborâre pe această vatră, și e calea dinspre cer spre pământ și dinspre pământ spre cer vatra aceasta, și e prinsă în harta cerului venirea Mea pe vatra neamului român cuvânt de naștere din nou a lumii, iar casa Mea de lucru este pământul român, în care Îmi am de la facerea cerului și a pământului temelie pusă, de pe care să lucreze Dumnezeu toată zidirea Sa, toată lucrarea Sa, stând pe muntele sfânt și lucrând până la sfârșitul celor ce trec, ca să rămână cele veșnice, care nu mai trec. Amin.

Mă aplec cu milă dumnezeiască și cu durere mare în mila Mea pentru soarta neamului român, prins în cursă acum de cei necurați pe mâini în mijlocul lui, necurați la inimă și la faptă, chiar dacă sunt ei ieșiți din aceeași sămânță, dar iată, multă sămânță s-a făcut neghină, s-a făcut neagră de tot, căci s-a vândut celui vrăjmaș și s-a ridicat să înăbușe sămânța și s-o facă tot una, neghină să facă din ea și să se lăfăie satana apoi pe pământul alegerii lui Dumnezeu, pe muntele Lui cel sfânt, pe care stă și cuvintează ca la începutul lumii, alegere din vecii și așezată apoi temelie pentru pământ: pământul român, ținut în palma Mea ca să zidesc pe el ceea ce va rămâne, iar satana s-a sculat mereu cu război pentru facerea cea de la Dumnezeu, pentru multa Domnului lucrare de pe pământul român, munte sfânt, de pe care curge roua cerului, mana cerului, cuvântul lui Dumnezeu peste oameni acum, la sfârșit de timp, că a venit vremea să se arate lucrare mare, minune mare, cerul cel nou și pământul cel nou, de care duhul lumii nu are habar.

Durere mare se ridică la cer acum de la apăsarea dușmană care își are cuib în cei ce vor să fie al lor acest pământ și acest neam, neamul român. O, cine le-a spus lor, oare, cine le-a spus că este al lor acest pământ și neam, de se zbat să nu le scape de sub mâna lor?

O, cine v-a spus vouă că voi sunteți dumnezei și că toate trebuie să se plece vouă în acest pământ al neamului român? O, cine sunteți voi, cei ce v-ați pus pe pieptul acestui pământ și neam ca să-l apăsați și să-i opriți răsuflarea? V-am povățuit prin grăirea Mea peste pământul român și v-am rugat nu de mult prin acest râu de cuvânt să vă dați în lături voi, să nu nimiciți voi ceea ce alții au zidit, și nu voi.

O, n-ați vrut să ascultați. Eu, Domnul, stau de aproape șaizeci de ani pe vatra neamului român cu acest izvor de cuvânt, istorie scrisă acum, căci s-a făcut carte scrisă pe pământ cuvântul Meu. Nu de azi grăiesc Eu prin acest cuvânt, și se numește cartea aceasta *Cuvântul lui Dumnezeu*. O, n-ați vrut

să ascultați așa cum v-am povățuit prin acest râu de cuvânt! O, ce veți face voi acum, când dă să vi se apropie prăbușirea? Nu era mai bine să ascultați glasul Domnului, care a grăit vouă și v-a povățuit să nu vă jucați voi cu soarta neamului român?

O, iată ce faceți încă! Dați să vă faceți întărituri, care să lucreze pentru voi, și lucrați cu minciuna ca să vă faceți acope-rământ din ceată plătită, pe care să vă sprijiniți și să vă fie scut, și dați să vă țineți de garduri, dar gardurile sunt făcute să se rupă și nu au altă soartă prin facerea lor.

Iată, încă vă spun, trageți-vă în lături, fiți cuminți, trageți-vă din lucrarea voastră cea rea și vrăjmașă neamului român, și vă veți trage, căci vă vor trage faptele voastre ascunse și care ies curând, căci fără de veste Judecătorul va veni și faptele fiecăruia se vor descoperi, așa cum este scris, și altfel nu va fi. Amin.

O, neam român, ce strămtorare peste tine, ce apăsare, ce pâclă groasă s-a abătut peste ochii tăi, de nu mai vezi prăpastia cea pregătită ție de cei ce te îndeamnă să faci tu voia lor împotriva ta! Ia aminte la cuvântul care vine din cer, din Dumnezeu peste tine, căci vreau să te mântuiesc din primejdia pusă înaintea ta de cei ce te îndeamnă de dimineată și până seara târziu să crezi în ei, să vrei cu ei, să poți cu ei ca să-ți fie ție salvatori, iar ei îți sunt dușmani, o, țara Mea, o, neam român, și n-au milă de soarta ta. Iată, sunt coborât la tine în cuvânt în zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioară, care de pruncă a fost dăruită lui Dumnezeu ca să poarte ea apoi venirea Mea pe pământ Prunc și să Mă crească și să fiu Mântuitor de la Tatăl Dumnezeu pentru cei ce vin pe calea cu lumină, cu Dumnezeu pe ea, cu cele sfinte, nu cu cele păcătoase pe cale, căci calea Mea este calea vieții, și adevărul și sfințenia umblă pe ea.

Suflu peste tine, neam român, suflare proaspătă de Duh Sfânt, și în taină te umplu de putere din cer, de voia cerului în voia ta, ca să nu faci tu voia omului vrăjmaș ție acum, când el îți pune în față zi de tragere la sorți pentru ca să te alegi tu cu ei, cu cei vrăjmași ție, și nu cu cei buni pentru tine și care îți arată calea pe care trebuie să mergi și să trăiești, și nu să mori ca și cei ce au murit de tot față de duhul dreptății a toate, pierzându-și ei toată frica cea pentru plata faptelor lor. O, fiecare va fi pedepsit sau mântuit prin ceea ce iubește el. Cel ce iubește pe mamona, mamona îl va pedepsi. Cel ce iubește minciuna, minciuna îl va pedepsi, iar cel ce iubește pacea și dreptatea, acestea îl vor înălța pe el spre biruință și nu spre cădere, căci este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: *«Cel ce se înalță va cădea, iar cel ce se umilește va fi înălțat»*. Amin.

Îți doresc, popor român, îngeri care să te insuflă de la Mine și să te ajute să-ți alegi salvarea, căci cei care vor scrie în ziua de sorți câștig de partea celor ce prin minciună vor să se zidească ei, aceia vor fi spre prăbușire împreună cu cei ce zidesc pe nisip, căci așa este scris.

Suflu duhul înțelepciunii și al luminii peste neamul român, și prin îngeri lucrez aceasta, căci oștirile îngerești sunt în lucru mult pentru doborârea puterii minciunii, rostită mereu de cei îndeletniciți cu ea pentru câștigul lor cel nedrept ca să bage sub mâna lor pătată de nedreptate și de mamona față și soarta neamului român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, ales Mie de Tatăl să-Mi fie popor, Ierusalim nou să-Mi fie, noul popor ales în locul Ierusalimului care n-a voit să fie ocrotit sub mantia Mea, căci el M-a disprețuit și a rămas pustiu de Dumnezeu, pustiu și împrăștiat, și Mă va vedea când va fi să spună el: *«Binecuvântat este Cel ce vine întru numele Domnului»*, precum Eu, Domnul, am proorocit acum două mii de ani când îl plângeam pe Ierusalim din pricina disprețului

adus de el asupra Mea.

O, mamă Fecioară, să așezăm duh de veghe sfântă în toate inimile peste tot în neamul român, că vine și e aproape ziua de sorți pentru cei ce vor cârmui de acum soarta acestui neam, iar lupta întunericului împotriva luminii e mare și e pitită cu lucrarea ei, mamă. Binecuvântăm acum cu biruință de partea duhului luminii ziua cea pentru tragere la sorți pentru cei ce vor cârmui neamul român, iar noi, cei din cer, Dumnezeu și toate puterile cerești dimpreună cu sfinții biruitori, vom fi în toate, mamă. O, nădejdea e mică în români, fiindcă lupta se dă pe ascuns din partea celor ce merg sprijiniți cu minciuna, dar Eu, Domnul, sunt mare, mai mare decât nădejdea cea mică a celor ce o mai au pe ea acum, că e mare și multă încordarea și e mare nedumerirea, mamă, dar ajutorul vine din cer, și nu de pe pământ, o, mamă. Amin.

— **C**u duh și cu milă de mamă cerească te cuprind și te strâng sub ocrotire în vreme de cumpănă, o, neam român, căci Fiul meu Hristos te iubește mult, te ocrotește mult, pentru cei curați și mari cu inima în neamul tău, și strălucește Domnul de pe vatra ta lumina cuvântului Său peste pământ. Te doresc al Său să fii, atât cât El te dorește al Său, căci eu voia Lui sunt, așa cum am fost acum două mii de ani voia Lui și a venit El pe pământ Prunc, iar eu L-am purtat și L-am crescut pentru cer și pentru om și pentru tine, popor român, căci Tatăl te-a dăruit Lui încă de pe atunci și te-a arătat Lui de pe atunci că vei fi poporul Lui la sfârșit de timp și cale a venirii Lui va fi vatra ta. Înțelepțește-te, dar, pentru ziua tragerii la sorți pe seama soartei tale și dă de peste tine pe cei ce vor să-ți steargă de pe față zâmbetul și lumina și frumusețea înaintea neamurilor de pe pământ, că n-au milă în inimă, și numai pe ei se au, iar pe tine te vor pradă a lor, voie a lor, căci ei te-au trădat și te trădeză, și tu nu știi aceasta. Fii înțelept, neam român, nu fă voia lor, o, nu, ai grijă! Nu! Scoală-te și veghează acum și nu fă voia omului vrăjmaș ție și trezește-te și uită-te bine ca să-i vezi fața lui cea ascunsă sub masca trădării, și lasă-te lui Dumnezeu, Care te învață să nu mori, și aceasta este învățătura cea din cer peste tine acum când ziua de sorți bate la ușa ta ca să-i deschizi, dar tu să ieși atunci și să spui nu celor ce te trădeză, și să spui da celor ce te iubesc și te așteaptă într-un pas cu ei pe calea dreptății a toate, și apoi pe calea mântuirii, căci Domnul, Fiul meu Hristos, lucrează și-și desface calea Sa, iar ea se va vedea. Amin.

Le-am dat povața mea lor, Fiule Emanuel, copilul meu Hristos. Cu duh de mamă a Ta și a lor le-am dat lor. Trimite Tu acum oștirile îngerești, purtate de puterile cerești și pune peste români împlinit acest cuvânt. Amin.

— **A**min, amin, o, mamă, căci puterile cerești sunt pe cale peste tot și veghează și lucrează, mamă, că durerea e mare în cer și în neamul român acum, și lupta e pe întuneric din partea celor trădători, care caută să lovească la catarg, la cârmă, o, mamă, ca apoi să pună ei în lanțuri dreptatea a toate și să-și ocrotească faptele lor, faptele fărâdelegii, mamă.

O, popor român, trebuie nimicite de tot mersul și puterea cea rea ale acestor fii trădători de la mijloc, și nu va fi pace deplină până când ei nu vor fi dați de tot în lături, iar Eu, Domnul, sunt împărțit peste tot cu toate puterile cerești și voi lovi peste tot în fiii lui Edom, în cei îmbrăcați în roșu peste tot, precum scrie despre ei în Scripturi, și care dau să propășească încă, dar arma cea împotriva lor este gata de luptă, căci odată cu ispita e gata și arma cea împotriva ei, precum este scris.

Binecuvântată să fie lupta puterilor cerești împotriva fi-

ilor lui Edom în neamul român, căci în tot timpul au fost două tabere pentru ca să se arate lupta când vine, Iacov și Edom, iar Iacov înseamnă fiii lui Dumnezeu, precum Edom înseamnă fiii cei împotriva lui Dumnezeu și ai binelui lui Dumnezeu, dar Domnul a binecuvântat cu binecuvântare mare pe Iacov, pe poporul lui Dumnezeu, și este el acum popor mare și se cheamă acest popor neamul creștinesc, botezat în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, și care luptă de partea Domnului, de partea păcii de sus pe pământ, și mereu Eu, Domnul, îi spun lui: „*Pace ție, poporul Meu!*”, și se vor adăuga lui toți cei făgăduiți lui, fiii făgăduinței făcute peste Avraam, și vor fi ei strălucitori ca stelele cerului, neam al lui Avraam cel credincios, neam al lui Hristos, pe Care poporul Israel L-a răstignit pe cruce acum două mii de ani din neștiință, din necredință, din neumiliința sa înaintea Celui ce a venit să mântuiască lumea din păcat.

O, popor român, învață mult, învață viața și faptele și fața poporului creștin, neamul lui Hristos. Privește-te ca să te vezi și să vezi dacă semeni cu Hristos, căci Eu sunt Domnul tău, Mântuitorul tău și te iubesc, și voiesc să te nasc într-o clipă și să fii tu apoi fața Mea, voia Mea, așa cum Eu sunt voia Tatălui Meu Savaot, Care M-a trimis la tine cuvânt și lucrare prin cuvânt pentru nașterea din nou a lumii, pentru înnoirea a toate. Cerul cel nou și pământul cel nou, proorocite prin Scripturi că se vor așeza și vor fi pe vecii, acestea Eu, Domnul, le lucrez ca să le arăt la vedere, începând cu ele de pe vatra neamului român, în care Eu Îmi am cursul cuvântului Meu, râul vieții, muntele Meu cel sfânt și râul care curge din el spre poale peste pământ pentru tămăduirea neamurilor, precum este scris. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez acum cu biruință sfântă ziua de sorți pentru cei ce vor birui și vor cârmui de pe scaunele dreptății neamul român și mersul lui și viața lui. Eu, Domnul, așez harul Meu peste fiii români ca să lucreze peste ei harul Meu. Amin.

Pace ție, popor român! Ești apăsător, ești îngrijorat, ești descumpănit, și mulți în tine sunt neînțelepți prin cei duși cu minciuna de cei trădători. O, ești sub ispită grea, ești răvășit cu inima. Pace ție! Bucură-te că Domnul grăiește cu tine. Nădăjduiește în El când ești strâmtorat, când ești nedumerit. El este lumina, El te va lumina, El va veni cu ale Sale la tine. Amin, amin, amin.

Acest cuvânt să meargă peste tot, să meargă, numaidecât să meargă, și să lucreze el prin puterea sa. Amin.

Curând, curând voi poposi la tine, popor al cuvântului Meu, și voi veni cu zile de sărbătoare și voi pune înaintea ta învățătură tare și multă, zile de învățătură, iar tu să fii ucenic silitor și să-ți descoperi cunoștințele de la Mine date ție și să Mă bucuri cu ele, căci dacă tu n-ai fi bucuria Mea, ai fi altceva. Ai grijă, ai fi altceva. Ai grijă să fii tu bucuria Mea și să Mă bucuri, fiule, căci Eu numai bucurie îți fac, numai mântuire îți pregătesc, dacă tu vei învăța din ea și pentru ea cu tine, mereu, mereu pentru ea cu tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2012

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina

Îndemn la veghe pentru păstrarea aprinsă a duhului dragostei. Povețe de mers pe cale cu Domnul. Duhul lumii este închisoare pentru cei fără de Hristos. Sfânta Ecaterina se roagă din cer pentru oameni să împlinească voia lui Dumnezeu în trupurile lor.

Mă așez în carte cuvânt de sărbătoare pentru sfinți, căci sfinții M-au mărturisit pe pământ și

M-au făcut cunoscut și M-au semănat în oameni, fiindcă inima și viața lor sfântă au lucrat odată cu puterea credinței și a mărturisirii și au putut ei să-Mi aducă rod, să-Mi ridice omul de jos, din căderea lui din Dumnezeu și să-i dea mântuire din păcat, iar Eu, Domnul și Mirele lor, i-am slăvit pe ei pe pământ prin minuni și i-am suit la cer cu biruință mare împotriva necredincioșilor și cu cale slăvită și cu minuni pe ea între oameni, căci necredința de pe pământ are nevoie de judecata ei ca și orice faptă sau simțire lipsită de Dumnezeu în oameni, căci lipsa de Dumnezeu în om îl face de rușine, îi dă de gol goliciunea, și mulți dintre oameni au fost mântuiți din întuneric și din necredință și au fost luminați prin sfinți și are Domnul rod prin sfinți și slavă pe pământ prin puterea credinței lor și prin lucrul mărturisirii lor între oameni, așa cum mucenița Ecaterina M-a mărturisit și M-a așezat în multe inimi mari pe pământ și s-au întors ei pe cale cu lumină apoi și s-au suit pe ea la cer.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Te mărturisesc al Meu pentru ca să pun duh de credință în oameni. Te ocrotesc mult pentru ca să te am și să pun pe masa ta învățătura Mea pentru om, căci sunt Mântuitor și dau să-i mântuiesc pe mulți din păcat, ca să nu ajungă ei la suferința cea pentru păcat, căci păcatul aduce apoi suferință peste om. Mă gândesc tot timpul cu duh înlăcrimat adânc la cei ce lasă calea Mea și se duc iar pe cale cu lumea, în pas cu lumea, în lucru cu lumea cea despărțită de Dumnezeu, căci oamenii bisericii nu pot smulge omul de pe calea lumii, ba îl mai și învață pe om că este cu Dumnezeu, că-L are pe Domnul de Stăpân și de Mântuitor, dar nu tot așa au fost lucrul și mărturisirea sfinților, o, nu așa, căci ei i-au învățat pe oameni să se lepede de ei înșiși și de lume și de păcat și nu s-au temut de cei ce le-ar ucide trupul din pricina mărturisirii lor cea pentru Mine și au rămas sub cruce, sub jertfă pentru numele Meu pe pământ și au născut minuni și duh viu în mulți, lucrând din cer mai mult ca pe pământ apoi, și iată, am în venirea Mea sfinți însoțitori și e mare biruința lor asupra lui satana, care-l desparte pe om de Dumnezeu și îl învață vremelnicia și atât.

O, câtă învățătură din cer lipsește pe pământ! Vin Eu cu sfinții mărturisitori pe pământ în cuvânt, căci ei au purtat trup pe pământ și au iubit lumea și salvarea ei, ca și Mine, Domnul, au iubit și nu s-au lepădat de cruce după ce s-au arătat sub ea, și a fost slava lor crucea și au semănat cu Mine și sunt ei frații Mei pe pământ și în cer, fii ai Tatălui Meu, credincioși Lui și iubindu-L, căci acestea sunt puterea lui Dumnezeu în om, și așa a iubit mucenița Ecaterina mersul ei pe urma Mea pe pământ. Amin.

— O, n-are, Doamne, n-are cine să-i despartă de Tine pe cei adevărați ai Tăi, pe cei scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii, ci, din contra, vestesc ei țara cea de sus, împărăția cea dulce a celor ce suferă pe pământ pentru numele Tău și după Tine, Doamne, și cărora li se iartă păcatele cele de odinioară, și e dulce iertarea pentru ei când o gustă, și nu se mai pot ei lăsa de acest dulce din cer, o, Mântuitorule al celor ce vin la Tine ca să Te urmeze pe pământ, și apoi în cer!

Le spun la toți în ziua mea de serbare, le spun la toți cei care au avut milă de la Tine lor și au cunoscut și au gustat din dulcele Tău râu de cuvânt, care curge acum pe pământ, le spun lor despre cei cărora eu le-am mărturisit atunci numele Tău, făgăduințele Tale, adevărul cel unul al Tău și minunea venirii Tale după om, iar aceia nu s-au mai despărțit apoi de viața mărturisitoare, ci au pășit spre moarte mărturisitoare împreună cu mine înaintea celor necredincioși, care-și zic ei mereu în

toate vremile că ucid numele Tău de pe pământ și din oameni, o, Doamne. O, le spun la toți să aibă grijă mare în toată clipa și să nu se despartă de duhul dragostei de Tine și să nu-l lase să se stingă din ei, ci să se lepede de sine pentru el și pentru Tine mereu, ca să le fii lor pe veci Mântuitor, o, Mire Doamne. Nu este rușine mai mare pentru un om ca și aceea când el se leapădă de viața lui cu Tine și cu cei ce lucrează Ție viața lor cu credința lor, cu lupta lor cea grea, că e grea lupta omului pentru stat cu Domnul pe cale, dar e dulce și e măreață, Doamne, iar cel ce nu luptă până la capăt, acela e mai de plâns ca unul care cade și se scoală mereu din slăbiciunile lui pe cale cu Tine, căci cel slab are nevoie de Tine mai mult decât cel ce dă să cadă în necredință și în lepădare de Tine când credința îi este pusă la încercare și când el nu biruiește pentru ea și pentru Tine, Doamne.

O, câtă învățătură trebuie mereu, mereu peste cei ce se dau Ție ca să fie ai Tăi mereu, mereu, o, Doamne, căci dragostea nu le este mereu fierbinte, ci trebuie mereu ținută trează și aprinsă și vie și în veghe sfântă păstrată de harul Tău cel milos pentru ei, pentru cei ce se dau Ție cu viața lor, Doamne.

Îl îndemn pe poporul cuvântului Tău să-și nască mereu dragostea cea pentru Tine, căci celui ce nu-i este încercată dragostea cea pentru Domnul, acela are nevoie mereu, mereu de apa nașterii de sus, de izvor de iubire din cer pentru el și de hăinuță curată mereu pentru suflet, și mai ales de lepădare de sine, Doamne, probată ea în tot timpul și aplecată spre probare mereu, ca să poată ea să aibă putere și să-i ajute pe cei ce vin și se dau Ție ca să fie ai Tăi. O, să nu uite ei că nu pentru ei trebuie să mai trăiască ei, ci pentru Tine și pentru cei din jurul lor ai Tăi, și aceasta este lucrarea dragostei care-i ține în Tine pe ei, despărțiți de duhul lumii, care nu lucrează așa, căci eu în lume eram, dar m-am părăsit pe mine însămi în numele Tău și pentru Tine și am trăit restul vieții mele în numele Tău și pentru cei ce mă înconjoară și le dădeam lor pe Dumnezeu, căci Te iubeam, Doamne, iar iubirea mea cea pentru Tine era să Te împart la cât mai mulți mereu, mereu, ca să fii Tu bogat, o, Doamne și Mire al meu, și fericiți sunt cei ce Te au iubire a lor, fericiți, Doamne, dar mai fericiți sunt cei ce nu Te pierd până la capătul cel fericit, când nimeni și nimic nu-i mai pot pierde pe ei dinaintea Ta, din dragostea Ta cea plină de vecie, o, Doamne dulce, Mântuitor și Salvator din păcat pentru om.

Cel ce iubește mult pe cineva are în el dorul de a spune celorlalți iubirea lui și pe cel iubit, bucuria lui pentru ființa lui iubită. O, tot așa și cel ce Te iubește pe Tine are dor neastâmpărat să Te bucure mărturisindu-și iubirea și să Te facă la mulți cunoscut și înțeles și iubit și urmat apoi, și iată, bucuria se înțeștește și se face nuntă cerească, Doamne, între Tine și mireasă, nuntă cu nuntași plini de dor de a chema la masa nunții pe mulți, lumea întreagă la masa iubirii, și va veni o zi când toți cei ce vor fi pe pământ Te vor iubi, Doamne, și unii altora Te vor da, și inimile lor vor fi una în iubire în ziua aceea și numai Tu vei fi iubit atunci, că mult ai fost părăsit și disprețuit de om după ce omul a căzut din țara lui, pregătită de Tine lui atunci când l-ai zidit, o, Doamne.

Voi, toți cei ce v-ați ales de iubire pe Domnul, supuneți Lui trupurile voastre, locaș Lui să fie ele și să le păstrați așa și să-I spuneți Lui fiecare: Pătrunde, Doamne, în mine și străpunge cu frica Ta trupul meu, ca să mă tem de judecățile Tale și să mă păstrez Ție și să iubesc mântuirea cea de la Tine și cuvântul Tău. Amin.

O, fiți ucenici la școala iubirii și lăsați-vă învățați de Domnul, iar frica de El să vă ajute să nu-L părăsiți, ca să nu

fiți apoi pedepsiți de iubire dacă-L părăsiți. O, îndemnați-vă unii pe alții spre iubire din cer în voi și între voi, că nu poate omul scăpa de păcat și de iubirea de păcat decât dacă-și lasă trupul străpuns de frica de Dumnezeu, căci Domnul este iubirea cea de sus, și este răzbunătoare iubirea cea din cer când este lăsată în lături de om, iar eu am scris pe pământ cu sângele meu povestea iubirii mele de Hristos și m-am încununat cu ea înaintea Lui, aducându-I-o Lui, căci L-am iubit pe El până la sânge și m-am împotrivit până la sânge în lupta pentru nedespărțirea mea de El și sunt a Lui pe vecii și sunt cu El și Îl dau din cer lumii credincioase, dar lumea este mare și îi întoarce înapoi spre ea pe cei credincioși cu inima, ale căror fapte mari pentru Domnul sunt greoaie, sunt puține, sunt slabe, căci duhul lumii este închisoare pentru cei fără de Hristos peste viața lor pe cale.

O, dă-le, Doamne, oamenilor un suflu viu, un duh nou și străpunge cu frica Ta trupurile lor, ca să se poată ei întoarce la Tine și să-și dea Ție trupurile lor, în care locuiesc inimile lor, că nu se poate numai inima să Te aibă în ea în om, iar trupul lui să se facă locuință străină de Tine și de viață ca și a Ta în trup.

Te rog, o, Doamne, cu dor sfânt Te rog în ziua mea de serbare între sfinți, Te rog cu duh înlăcrimat, întoarce omul la Tine și fă-l locaș al Tău cu trupul său, în care să locuiască Duhul Tău, căci Tu, Doamne, de aceea ai zidit omul. Amin.

— Mă întorc la om și îl strig pe el să se întoarcă la Mine. Mă întorc de la Tatăl iarăși la om și îl strig să se întoarcă la Mine, căci dacă Eu îl întorc, n-am de la el dragoste. Mă întorc la om ca să-l încălzesc și ca să caute el după căldura Mea, după dragostea Mea, căci vin să înnoiesc lumea și toată facerea ei și de aceea vin. Amin.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Mă dau ție cu sfinții în zi de sărbătoare de sfinți și se dau și ei, căci duhul cel lucrător de viață este plin de dor în Mine și în sfinți. Mă împart prin tine oamenilor și le dau lor puterea de a se întoarce de la idoli la Dumnezeu și îi învăț pe ei să se dea Mie locaș, căci trupul omului a fost zidit pentru slava Mea. Voi sta cu tine în zile de învățătură și te voi așeza în învățătura Mea ca să fie ea găsită la tine de cei ce caută după Mine în mijlocul tău, iar Eu le ies în cale cu locul Meu de pe pământ, cu masa Mea cu tine, măi poporul Meu.

Mi-e dor de statul Meu în om și de lumina Mea în el, ca atunci când nu va mai fi lumină să fie lumină pe pământ, să fie Domnul cu ai Săi lumină pe pământ, lumină din lumină să fie ei, iar ziua Mea vine, și vom spune în lung și în lat peste pământ la toți cei care vor fi și Mă vor aștepta și vor auzi ei în ziua aceea cuvânt de dor, cuvânt cu înviere, cuvântul cel sfânt: Veniți de luați lumină! Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2012

Sărbătoarea sfântului apostol Andrei, cel întâi chemat

Deslușirea Scripturii despre săptămâna binecuvântată și legământul încheiat la mijlocul ei, și începutul cel nou: anul 1955. Vorbirea din cer a sfântului apostol Andrei.

Se coboară pe pământ cuvântul lui Dumnezeu și are Domnul ieslea Sa de coborâre și Se face cuvânt peste pământ.

Eu, Domnul, Mă vestesc și vin și Mă las cuvânt în cartea Mea cea de azi, cartea despre care scrie în Scripturi că se va deschide și că Eu, Mielul Tatălui Savaot, va fi s-o deschid și să Mă așez în ea cuvânt și s-o întocmesc pe ea prin cuvântul Meu cel rostit din gura Mea cea plină de cuvânt, iar cartea

aceasta poartă numele Meu: *Cuvântul lui Dumnezeu*. Amin.

O, poporul Meu cel de azi al cuvântului Meu, așează-te acum la masă cu Mine, că Mă așez cuvânt în carte și am cu Mine oaspeți cerești la masă, că Eu nu umblu singur între cer și pământ, și am cu Mine pe apostolul Andrei, întâiul Meu chemat între cei pe care i-am ales din Israel acum două mii de ani ca să umblu cu ei din loc în loc trei ani și jumătate și să Mă așez pe pământ cu lucrarea cu care am venit de la Tatăl s-o împlinesc, iar apoi apostolii Mei să fie urmași ai Mei înaintea oamenilor și să Mă mărturisească ei peste vreme că Eu, Cel ce am umblat cu ei, am fost Dumnezeu-Cuvântul, Fiul Tatălui Savaot, întrupat pe pământ de la Duhul Sfânt ca să Mă nasc din trup de Fecioară și să cresc și să Mă las apoi spre moarte pe cruce și să plătesc așa ridicarea din moarte a omului, căci omul a căzut de la viață la moarte prin neascultare de Dumnezeu, iar Eu, Domnul, M-am coborât din cer ca să-i fac salvare, căci Eu sunt Cel ce am făcut omul. Amin.

O, poporul Meu, e sărbătoare, măi fiule, e zi de aducere-aminte această zi, ca și cea de dinaintea ei. Am în coborârea Mea pe trâmbița Mea Verginica și pe apostolul Andrei serbați între sfinți și Ne așezăm la masă de cuvânt cu sărbătoare în cuvânt, căci sunt douăzeci și unu de ani de la înființarea acestei sărbători, când am stat cu sfinții și am așezat pe pământ pecetluirea grădiniței cuvântului Meu cel de azi și a semnului așezat de Mine și de cei tocmiți de Mine ca să fie acest semn arătat pe pământ, pietricica cea albă, chivotul Sfintei Sfintelor Mele din zilele acestea pe vatra neamului român, în care Îmi am în vremea aceasta coborârea Mea cuvânt peste pământ, și de unde Mă împart spre tămăduirea multora, precum este scris în Scripturi despre pomul vieții și despre frunzele lui, care sunt cuvântul Meu spre tămăduirea neamurilor.

O, nu se suie la mintea omului de rând tainele Mele dintre cer și pământ, căci omul stă jos de tot față de cele lucrate de Dumnezeu între cer și pământ, acoperite sau descoperite ele, după cum poate sau nu poate omul să le priceapă sau să le desfacă pentru înțeleșurile lor. În ziua aceasta, acum douăzeci și unu de ani, au fost din cer și de pe pământ martori în această grădiniță și s-a pecetluit atunci cu cuvânt ceresc, din cer și de pe pământ rostit, și s-a numit cu nume ceresc această grădiniță și așezământul de pe ea: Sfânta Sfintelor Noului Ierusalim, pământ înnoit prin cuvântul Meu, care a luat față împlinită și pecetluită în ziua aceea, și s-a scris pe pământ această zi și s-a scris ea în cartea Mea cea de azi și Mă așez cu această sărbătoare la masă cu tine, măi poporul Meu, iar tu ești urmaș și rod al Meu și al lucrului Meu din zilele acestea și-ți dau din pomul vieții și te numesc poporul Meu în mijlocul neamului român și-ți dau din cer mereu din mana cea ascunsă dacă te-ai biruit pe tine și M-ai ales pe Mine după ce M-ai aflat în acest cuvânt, care merge peste pământ și-Mi vestește noul Meu început, samburelul din care Eu, Domnul, voiesc să cresc și să Mă fac cuprins de multe inimi, cărora le va fi dat să înțeleagă prin descoperirea Duhului Sfânt că Eu, Fiul Tatălui Savaot, sunt pe vatra neamului român cuvânt și slavă de cuvânt și început de înviere și de lumină și împart din viața veacului ce va să fie și-Mi fac locuitori pentru cer și le dau cetățenie cerească lor când ziua slavei Mele va descoperi pe toate cele acoperite ale slavei celor ce nu se văd, dar sunt și așteaptă pe moștenitorii ei, pe cei cărora le-a fost dat și le este dat să fie fiii slavei Mele, și iată, Eu te hrănesc pe tine cu pomul vieții, măi poporul Meu, precum este scris, iar cu cuvântul Meu Mă dau spre tămăduirea neamurilor și împart cu el frunzele pomului vieții.

Este scris în Scripturi despre o săptămână binecuvântată,

despre un legământ încheiat la mijlocul ei și despre un început iarăși apoi, pentru întregirea tainei acestei săptămâni apoi. În anul 1955 am așezat pe pământ începutul unei săptămâni de ani și am început atunci lucrarea de trâmbițare a cuvântului Meu prin vasul Meu cel ales, care se cheamă trâmbița lui Dumnezeu și Mi-am început trâmbițarea prin trâmbița Mea Verginica. Apoi ea în vremea celor treizeci și cinci de ani a fost pregătită să treacă la Mine între sfinți, și a trecut, iar la mijlocul acestei săptămâni sfinte M-am pregătit cu mare taină și am lucrat tainic ca să închei un legământ nou, căci jertfa cea de-a pururi și pri-nosul au fost călcate prin păcatul uriciunii pustiirii așezat în templul slujirii celor sfinte, precum este scris, căci prințul lumii, antichrist, s-a sculat să dărâme de pe temelia ei biserica cea din părinți și caută să-i facă sfârșitul, căci păcatul ei stă împotriva ei și s-a umplut cupa lui, căci mai-marii bisericii s-au lepădat acum de cuvântul lui Dumnezeu, de venirea Mea cea de azi cu-vânt peste pământ, ba au dat să facă întuneric pentru calea cu-vântului Meu spre oameni și s-au ascuns, zic ei, dar Eu merg cu taina Mea înainte, și în taină merg, și-i plâng pe toți cei ce se leapădă de Cel ce le grăiește din ceruri și strig după ei să-și întărească credința și să n-o lepede, căci Mă țin după ei cu slava cuvântului Meu și îi ajung și le pedepsesc necredința, care le atrage lor mânie din cer, după cum este scris.

Am martori din cer în venirea de acum cu această sărbătoare, una lângă alta ziua de pecetluire a grădiniței cuvântului Meu și ziua de sărbătoare a apostolului Andrei, martor al Meu pentru această lucrare de taină, alături atunci lângă apostolul Meu Irineu, pe care l-am pregătit cerește din timp și l-am avut aici atunci ca să rostesc prin gura lui cuvântul Meu, pecetluirea cea sfântă a grădiniței Sfintei Sfințelor și pusă ea sub oblăduire cerească și nu omenească, loc pentru Domnul și pentru casnicii Lui din cer și de pe pământ și prin care Eu Îmi scriu pe pământ și în cer cuvântul și îl împart deopotrivă, în cer și pe pământ.

Iată zi de sfinți și de amintire sfântă și de durere sfântă, măi poporul Meu urmaș al acestei zile de taină atunci. Satana, șarpele cel de demult a avut putere apoi prin nestatornicia care se ivește în omul cel tocmit de Mine pentru lucru sfânt ca să-l smulgă pe el de la pieptul Meu, și Mă doare în taină și suspin adânc în taină, că sfântă este taina acestei zile și mersul lucrului ei apoi după ea, și s-a scris atunci mai mult ca până atunci lepădarea de credință a bisericii din neamul român, a slujitorilor din ea, care Mi-au smuls de lângă izvor pe arhiereul Meu martor, pe cel luat de Mine dintre ei ca să pecetluiesc cu el alături taina grădiniței cuvântului Meu și lucrul Meu din ea în mijlocul pământului, loc pus deoparte de umbletul lumii ca să pot Eu, Domnul, să locuiesc aici, așa cum este lăsată să fie taina Sfintei Sfințelor, pusă deoparte de Domnul, căci când Moise s-a suit la Domnul ca să aducă de la El legea pecetluirii păcatului ca să-l întoarcă prin ea pe Israel de la idoli la Domnul, Eu i-am spus lui Moise: *«descalță-ți încălțăminte ta că ești pe loc sfânt»*, și am grăit Eu cu Moise atunci din pară de foc și i-am spus lui cuvântul Meu și i-am scris pe piatră cu degetul îngerului Meu poruncile vieții ca să le aducă el din partea Mea lui Israel. O, tot așa este și cu acest petecuț de pământ, pe care Eu îl numesc vârful de munte, munte sfânt, pe care Eu, Domnul, stau și cuvintez și Mă împart apoi peste pământ.

Mă aud sfinții și îngerii și toate puterile cerești acum, aici, că-Mi sunt însoțitori, și se cutremură cu fior sfânt oștirile cerești în mijlocul tainei Mele de aici și petrec aici cerul și tainele lui și n-are lumea habar sau minte sau ochi ca să afle și să priceapă și să vadă, și este venirea Mea acum cuvânt pe pământ ca și acum două mii de ani când am venit, și n-avea

lumea habar ca să înțeleagă ceva și să se plece la vestirea vestitorilor de atunci, care au vestit de aproape și de departe taina nașterii Mele din Fecioară și creșterea Mea apoi și apostolia Mea apoi și jertfa Mea cea sângeroasă pentru mântuirea lumii, care n-a voit și nu vrea să stea cu cerul pe pământ, căci ea vrea altfel, vrea să aibă ea viață pe pământ și nu împărăția cerurilor, pentru care lumea nu se mai roagă după adevăr, chiar dacă s-a învățat și ea să spună lui Dumnezeu rugăciunea cea pentru fiii cei ascultători și ucenici Mie prin lucrarea lor și pe care Eu i-am învățat să se roage ca și Mine și să zică Tatălui Savaot: *«Să fie, Tată, voia Ta și împărăția Ta precum în cer așa și pe pământ!»*. O, are Tatăl pe pământ împărăție, dar ea nu are nimic cu lumea, nimic în lumea aceasta, căci ea nu este din lumea aceasta și este departe de ea și puținii tânjesc după ea și o doresc a lor, iar Eu, Domnul, am bucuria cea tainică și Mă mângâi cu ea, că am putut să-Mi pun deoparte de lume această împărăție cât un sâmburel în ochii oamenilor, dar mare pentru cer, căci Domnul este mare întru sfinții Săi în cer și pe pământ și Își lucrează lucrarea Sa. Amin.

— Lângă Tine, Doamne, îmi fac loc și cuvânt pentru încununarea tainei acestei zile, ziua mea de serbare, apostolul Tău Andrei, și ziua lui lângă ziua cea de pecetluire a Sfintei Sfințelor Tale din zilele acestea, de unde Tu cuvintezi peste pământ de pe munte sfânt și ești Piatra Cea din vârful, Iisus Hristos-Cuvântul.

Așezăm pe creștetul arhiereului martor cu Noi în ziua aceea aici, așezăm acum mângâierea cea sfântă, aducerea-aminte a zilei când am fost aici alături toți pentru pecetluirea acestei grădinițe de cuvânt. O, apleacă-te, arhiereule frate, și te așează acum cu Domnul și cu Noi în taina acestei mângâieri de atunci, când Domnul S-a mângâiat aici cu Noi, cei ce eram adunați aici din cer și de pe pământ pentru pecetluirea cu legea sfințeniei a acestei grădinițe. Să se cutremure duhul și trupul tău la această măreață amintire sfântă. Roagă-te lui Hristos, Arhiereul Cel mare, și spune-I Lui cu fior sfânt și curat: *„stră-punge, Doamne, cu frica Ta trupul meu ca să păzesc calea Ta, căci frica de Dumnezeu mă ajută să înnoiesc înțelepciunea mea cea pentru Tine, și nu mă lăsa departe de slava Ta, căci sunt neputincios și-Ți cer să mă ajuți și să mă ai al Tău, scris în cartea Ta să rămân și să nu fiu șters din ea”*. Amin.

Nu se poate șterge numele tău din cartea aceasta, o, fratele meu arhiereu, căci Domnul te-a așezat în ea, Domnul, și nu tu. Nimeni nu-și poate șterge numele din cartea aceasta, chiar dacă el dă să se piardă de pe această cale, iar seama pentru el va da în dreptul acestei cărți deschise de Mielul lui Dumnezeu și așezată acum pe pământ pentru întocmirea ei.

O, ești strâmtorat cu inimioara. O, e mare strâmtorarea pe pământ pentru cei mari cu iubirea și cu inima și le este strâmtorată credința și mersul ei, dar Domnul este milos, pentru că sunt vremi de strâmtorare pentru El și pentru iubitorii Săi. E zi de slavă aici acum. Puterile cerești în cete-cete stau așezate și ascultă cuvântul ceresc. O, adu-ți aminte! Să tresalte și inimioara ta în ziua aceasta, că merge Domnul înainte și Se slăvește peste pământ de pe această piatră. Iată, îți împărțim mângâiere ca să dai și tu din ea acolo unde doare lipsa ta, acolo unde poți fi și altfel, purtat de cei din cer.

Binecuvântată este această zi de serbare și de aducere-aminte a ei și binecuvântată să fie și durerea ei, și să rodească pentru cer această durere, căci Domnul este în taină aici și lucrează așa aici. Amin.

— Eu, Domnul, am lăsat în carte cuvânt pentru această zi de aducere-aminte și Mă

pregătesc acum pentru zi de învățătură și de serbare în cer și pe pământ pentru trâmbița Mea Verginica și locul ei între sfinți, și vom așeza învățătură mare pe masa ta cu Mine, măi poporul Meu. Gătește-ți inimioara ca să te așezi frumos înaintea duhului învățurii de peste tine, care mereu îți trebuie peste viața ta așezat. Iată, trâmbița Mea stă la hotar cu ziua ei de serbare și cu învățătura ei și rostește ea peste tine și spune așa:

— **M**i-e dor de poporul meu de odinioară, mi-e dor, Doamne, și mi-e dor de cel mic, născut pe cale, o, Doamne, și cu care am venit să petrec acum cu mângâiere pentru durerea mea cea plină de dor și de aducere-aminte cu dor. Mi-e dor de Tine în cei ce au lepădat de peste ei slava și puterea cuvântului Tău, Doamne, dar vremea iubirii lor s-a dus cu tot cu ei, iar eu mă uit peste ea și plâng ca să-mi mângâi durerea, că multă mângâiere aduce lacrima cea de la durere, iar eu voi sta cu Tine și cu duhul învățurii pe masa Ta de cuvânt cu poporul Tău cel mai mic de acum. Amin.

— **O**, pace vouă, martori cerești! Am venit cu voi și am stat cu voi aici, la masă de cuvânt și de aducere-aminte. O, pace ție, trâmbița Mea de odinioară, prin care Eu, Domnul, am suflat cuvântul Meu peste un popor neascultător! Trecem spre ziua următoare și voiesc să Ne așezăm în carte și să Ne împărțim. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Pregătește-ți inimioara și mintea și puterea lor, căci zi de învățătură sfântă vom așeza între Noi și tine și vom sufla din cer vlagă sfântă peste tine, că mereu ea trebuie să-ți fie înprospătată de sus și de jos, ca nu cumva să se stingă ea în voi, măi fiilor. Amin, amin, amin.

30 noiembrie/13 decembrie 2012

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Dumnezeu îi cere omului să rămână cu El până la sfârșit. Veghe pentru sfințenie între frați. Singura bucurie a sfintei Virginia, că a putut purta venirea Domnului cuvânt peste pământ. Trupul și lumea sunt închisoarea omului. Cuvântul bisericii este cel mai înmiresmat cuvânt.

Mă așez înaintea ta cu masă de cuvânt, cu duhul învățurii de viață veșnică, măi poporul Meu. Punem pe masă din belșug, Eu și trâmbița Mea, punem învățătură cu greutate, că este nevoie peste tot de ea și este nevoie să se alăture poporul acestui cuvânt de toată împlinirea învățurii de sus și să-I dea lui Dumnezeu asigurarea că va fi ascultată și împlinită toată povața, toată împlinirea cea din cer peste acest popor. Amin.

Pace ție, poporul Meu, în zi de hram sfânt peste tine, căci serbăm în ziua aceasta pe trâmbița Mea, pe Verginica, pe cea purtătoare de Dumnezeu în vremea ei de pe pământ. Eu, Domnul, binecuvintez inima ta, urechea ta, voința ta și ascultarea ta, măi popor al cuvântului Meu, ca să iei tu de la Mine și să îplinești așa. Mai întâi tu trebuie să Mă ajuți să am încredere în tine până la sfârșit, nu numai pentru un timp, că-Mi este tare grea lupta cea pentru biruința Mea cea întreagă atunci când nu Mă pot bizui cu multul pe cei ce se dau Mie pentru lucrul Meu cu ei, iar Eu sunt Dumnezeu, măi poporul Meu, și nu sunt de pe pământ, căci sunt din cer venit. Pe pământ este altfel cu o sculă pe care omul și-o însușește a sa după ce o ia de la cel ce o dobândește, și i se dă pentru ea garanție celui ce o ia de la el, așa cum se folosește ca pe pământ cuvântul încrederii cea pentru o vreme pentru o unealtă lucrată și pusă la vânzare apoi spre folosință la lucru cu ea a omului, și se ușurează de răspundere apoi cel ce făurește și vinde lucrul mâinilor lui la

cei ce se folosesc de el. O, dar Eu, Domnul, Mă întreb, cum să fac când omul vine la Mine și se dă Mie, sau când cineva ajută pe un om să-L înțeleagă pe Dumnezeu și să-L urmeze Lui apoi? Să-l iau din mâna unuia care l-a îndemnat pe om spre Mine, pot Eu atunci să-i cer acestuia act că va fi credincios cel adus la Mine? Iată, îți trebuie o garanție ca să ai încredere în om, și îți trebuie din partea lui adusă, ca apoi să-l poți da Domnului pe el și să nu te doară de la el înaintea Domnului apoi.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica cu sărbătoare între sfinți, măi poporul Meu, și vom lucra mult lucru și vom măsura mult și multe, și va fi zi de învățătură peste tine ziua aceasta mare, când trâmbița Mea a luat locul între sfinți și s-a ușurat de trupul suferinței ei și s-a încroznat în cer cu duhul veghii cerești pentru lucrul ei pe mai departe cu Mine și lăsat pe pământ spre înaintarea lui când ea a venit în ceata sfinților, în lucru între cei din cer.

În poporul acestui cuvânt au fost mulți, au fost și au trecut sau au rămas până la sfârșit pe calea luptei Mele pentru zidirea unui popor ca să-L aibă Tatăl al Său pe pământ prin trâmbițarea Mea de peste el prin glasul trâmbiței Mele, din care Eu grăiam, Eu și nu ea, căci prin prooroci Eu am grăit, Eu și nu ei. Mă lupt răbdând și plângând ca un Dumnezeu și lucrez de aproape șazeci de ani și Mă lupt să-Mi desăvârșesc biruința și Scripturile zilelor de apoi, în care este scrisă venirea Mea cu glasul ei peste cei vii și peste cei morți. Am avut și am nevoie de încredere în cei cu care M-am sprijinit și Mă sprijin, căci altfel Mă sprijin de om numai cât vrea omul, și rămâne cu vină la Dumnezeu cel ce face așa cu Dumnezeu, iar vina atrage ispășirea ei. Nici Eu, Domnul, și nici cei ce-Mi lucrează Mie prin alegerea Mea nu putem avea încredere în cel ce rămâne liber de Hristos și de grija de peste el pe pământ, căci unul ca acela poate face mult rău lui Dumnezeu și lucrului Său și multe dedesubturi folosește apoi, și mai ales dacă îi stă în fire așa ceva, ascunderea de Dumnezeu și de oameni, din ascundere în ascundere lucrând și petrecând, lucrare care naște dușmănie și despărțire între el și cei ce-l văd pe el lucrând așa și disprețuind așa pe frați.

O, când nimeni nu mai poate garanta pentru tine, cine ar putea da pentru tine răspuns lui Dumnezeu când Domnul va aștepta aceasta pentru cetele de care vor da socoteală cei prezentați cu ele la Domnul, căci Domnul nu întreabă pe fiecare în parte, că nu este așa în cer, ci este lege veșnică în cer, iar creștinii sunt cei ce au călăuză duhovnicească spre Dumnezeu dacă ei sunt, și scris este că fiecare va sta la rândul cetei sale. O, durerea aceasta e mare în Mine pentru toți cei care au fost și au trecut prin această lucrare de cuvânt ziditor de om nou și n-au împlinit în ei acest cuvânt și n-au ajutat pe Domnul să aibă încredere în ei până la sfârșit, și n-au făcut aceasta nici cei care au fost o vreme cu multă credincioșie față de această masă cerească a Mea cu un popor pe pământ, iar această încredere pierdută pentru cei ce n-au avut statornicie fără de sfârșit are nevoie de mare pocăință dacă ar fi să-și dobândească cineva din cei trecuți prin acest popor iertarea cea pentru părăsirea de Dumnezeu și de trupul acestei lucrări de cuvânt, care zidește un popor.

Stă trâmbița Mea, stă Verginica la gura Mea și-și răco-rește jalea când Mă vede cum lucrez în ziua aceasta lucrul cuvântului Meu. Vă citesc mereu, mereu inimioarele și duhul, o, și Mă doare de la mulți pentru aluatul din ele. Vă adun sub slava învățurii de azi pe toți cei care ați fost și care sunteți acum sub acest cuvânt. Luați și învățați din el, măi fiilor. Ia, fiule, și te măsoară din creștet până în tălpi și dă-ți răspunsul înaintea

cuvântului Meu. O, dacă tu, creștine, nu ești curat la cuvânt și la inimă pentru cuvânt și la faptă față de fratele tău cu ale tale, crezi tu că se pune că ești altfel față de Mine, Domnul? O, Eu așa te iau față de Mine, și te socotesc și pentru Mine așa cum ești cu fratele tău, și nu este altfel la Mine și niciodată nu a fost altfel fața Mea în biserica Mea și lucrarea Mea din ea.

Iată, se păcălește cel ce crede că altfel este cu Domnul față de cum este el cu omul, cu cel de lângă el frate al lui Hristos, căci Eu nu-l întreb pe om despre sine, ci întreb pe cel ce stă față în față cu el, și nimeni nu poate intra la Mine să-Mi răspundă în dreptul lui, căci lucrarea Mea pentru om este pe mărturie de martori zidită, iar altfel de lucru nu este pentru cer în dreptul omului. Nu este cinstit la Dumnezeu să te pui bine cu omul lui Dumnezeu dacă tu nu stai bine cu Domnul, căci omul lui Dumnezeu simte de la Dumnezeu, nu de la el este simțirea lui, cu care el citește pe cei din fața sa.

Când omul se ascunde de ochii celorlalți, cu păcat face aceasta, căci face așa pentru păcat, pentru ascundere, pentru ca să nu fie văzut ce face, și apoi el scapă greu din cursa acestui păcat, din lațul ascunderilor lui dacă mai scapă, căci se rușinează apoi să-și rupă de pe el legăturile sub păcat, fiindcă are mândrie pentru statura lui cea văzută, mândrie născută de la păcat, căci statura cea nevăzută l-ar rușina pe el înaintea celor ce-l știu pe el, pe cel de deasupra ființei lui, și iată ce face păcatul cel ascuns al omului care se pitește cu ale lui pentru ca să facă acest păcat, căci îi trebuie să se ascundă apoi cu fața lui cea neștiută de cei din preajma lui.

O, măi poporul Meu, când omul umblă și caută singur să umble, îl ia diavolul în primire și face omul fapte ascunse, că e liber de sub ochii care să-l vadă pe el, dar cei din cer îl văd, și nu se poate ascunde omul nicăieri de fața celor din cer, nu poate să se pitească de ochiul lui Dumnezeu și al urmăririi Domnului după el, căci Domnul este Atoatevăzătorul, măi poporul Meu.

Iată, n-au scăpat nici creștinii acestui cuvânt de simțăminte ascunse și de faptele lor apoi, de dorințe, de slăbiciuni aduse în faptă prin lucrare la întuneric, fiilor. Și este încă și alt păcat, căci așa cum a fost sau este creștinul, îl îndeamnă inima apoi la dispreț, la dușmănie față de cei de lângă el, iar aceasta este duhul trufiei, măi fiilor, când fiii acestui cuvânt ar fi să fie ca niște fii ai cerului și să se umilească pentru ei înșiși când ar da să pună ei în cântar pe ceilalți, numai că toți uită aceasta, uită cât i-a învățat pe ei Domnul și de câte i-a iertat, și n-ar mai fi să se întreacă ei pe tronul judecății cea pentru frați.

O, cel ce nu poate să fie curat la inimă și la grăire față de voi, fiilor prin care Eu, Domnul, Îmi citesc poporul, acela se cunoaște după linia feței și a faptei lui și după umbletul sau neumbletul lui, se cunoaște după cuvintele sau necuvintele lui, după purtarea lui tăcută sau netăcută, și toate acestea pot fi lumină sau întuneric, pot fi întuneric sau lumină, măi fiilor, căci când Eu prin Duhul Meu vă dau să-Mi citiți pe poporul Meu, atunci voi vedeți dacă sunt lumină sau întuneric, dacă sunt întuneric sau lumină cele lucrate de el, și multă durere se coboară din Mine în voi din pricina celor dinăuntru ale fiecăruia dintre cei ce stau cu duhul sau cu trupul în acest popor.

Grăiesc peste toți și pentru toți cei ce se hrănesc din acest cuvânt și le spun așa: Nu ieșiți de sub veghe! Nu vă ascundeți de cei de lângă voi, că dacă lucrați așa nu veți scăpa de diavolul și de păcat, căci diavolului îi place de omul care se ascunde și poate diavolul prin el apoi.

O, măi Verginico, o, trâmbița Mea, iată ce le spun Eu lor: Rămâneți în Mine, ca să rămân și Eu în voi, iar Eu sunt

lumină și nu se ascund fiii luminii! O, nu rămâneți unii în alții! Rămâneți în Mine, că altfel vă fură satana unii spre alții și uitați să rămâneți în Mine. Rămâneți în iubirea Mea, măi fiilor ca să rămân și Eu în iubirea voastră și să vă ajungă ea de iubire, că altfel puteți cădea să vă iubiți între voi și Mă veți părăsi pe Mine pentru iubire.

O, trâmbița Mea, o, îndurerata Mea, jalea ta pentru ceea ce ai pățit pe pământ, e cu tine în cer această jale. Cel pe care Eu, Domnul, ți-l dădusem să te însoțească în toate durerile tale cele pentru Mine pentru nașterea unui popor, ți-a fost acesta smuls de sub ocrotirea ta nu după multă vreme, căci cine pune preț pe om și îi arată lui acest preț, acel prețuit pierde prețul tot și îi este furat și mâncat și este tras în jos apoi, în păcatul disprețului față de Dumnezeu, și apoi în păcatul ascunderii, căci cade acela apoi spre iubirea și spre bucuria cea ascunsă a sufletului lui încântat și pierde frica de Dumnezeu și gândul de descoperirea faptelor lui și pierde el rușinea și Îl umple pe Domnul de rușine.

O, scumpă trâmbiță a Mea, nu-i trebuia însoțitorului tău dragoste de la femeie, dar ieșind el de sub veghe a fost prins de slăbiciune și tras spre păcat. Când Eu îl anunțam că văd păcatul lui el se încrunta pe Mine și se răcea tot mai mult, din zi în zi mai mult și se ascundea tot mai mult, săracul, ca și Adam în rai, căci vai celui ce iese de sub veghe și caută să fie liber de ea.

Iată, Eu, Domnul, nu pot să-l iau cu împrumutul pe om în slujba Mea. El însă se dă Mie cu împrumutul dacă Mă părăsește apoi ca să se dea diavolului cu faptele sale, cu întunericul cel plăcut diavolului, căci cel ce se dă cu împrumutul, acela este nestatornic și se mută de colo, colo și umblă după Dumnezeu și umblă apoi și după mamona, și umblă și după satana, căci mamona este ochiul diavolului, după cum s-a născut această vorbă a celui pățit sub acest ochi, și se duce omul spre dorul acesta și se tot duce, că-l mușcă de inimă mamona și îl duce spre el.

O, e mult păcatul pe pământ, și e amestecare mare pentru păcat. O, numai în lume să nu fie omul. Neștiința cea pentru păcat îl pedepsește pe om prea greu pentru păcat și îl ascunde sub păcat. Nu vă supărați, fiilor, că vă spun lucrul păcatului de pe pământ. O, nu este stăpân care să aibă slujnică și să nu o supună pe ea sub plăcerea simțurilor lui. Nu este stăpână care să aibă slujitor sub ea și să nu-l tragă pe el la plăcerea trupului ei cel pentru păcat. Nu este nici un om mare pe pământ care să nu tragă sub păcatul trupului lui pe cei de sub el, în fel și chip lucrând păcat între ei, și iată de ce l-am povățuit Eu atât de mult pe poporul cuvântului Meu să iasă dintre fiii și stăpânii lumii, căci vreau să-l am curat, dar e de luptat mult și de vegheat mult și mereu și de îndreptat mult peste cele ce se strică și nu stau sub veghe pentru îndreptarea lor, fiindcă diavolul e supărat foc când vede că dau să-Mi fac un popor sfânt și că el pierde suflete și trupuri din pricina învățaturii Mele mereu și a veghii mereu din partea Mea peste un popor povățuit, care trebuie să-și înțeleagă menirea și să se lupte pentru viață fără de păcat, și trebuie grijă mare ca să nu cadă în ispită acest popor și să nu se facă unii altora ispită fiii și fiicele acestui popor, căci în lume cade omul spre păcat și spre slăbiciunea pentru păcat numai dintr-o privire aruncată spre el cu dinadinsul, cade printr-o vorbă ademenitoare, cade printr-o mișcare necuviincioasă și se lasă spre păcat apoi, iar Eu, Domnul, am zis prin prooroci și iarăși zic acum: Ieșiți din lume, poporul Meu, ieșiți voi din ea ca să nu gustați din vinul ei, din îmbătarea ei spre păcat, căci fără de veste Judecătorul va veni și faptele fiecăruia

se vor descoperi, că e noapte mereu și e păcat mereu pe pământ, iar păcatul este noapte și noaptea se lucrează el și nu simte omul despărțirea de Dumnezeu în vremea păcătuirii lui, căci are putere păcatul să-l robească pe om și e veche răceala aceasta de Dumnezeu, în care-l aduce pe om păcatul, căci Adam s-a răcit de Dumnezeu când s-a unit cu căldura cea de la păcat, și a văzut târziu apoi această durere, căci i s-a întors împotriva căldura pentru păcat când și-a plătit amar plăcerea spre păcat.

Iată, nu e greu să intre omul în acest popor, ci e greu să aibă el statornicie pentru sfințenie și pentru Domnul, Care este Cel sfânt și este Sfântul sfinților. O, măi fiilor de peste tot, o, voi, cei ce vă hrăniți cu acest cuvânt de dor al Meu după om, Eu, Domnul, vă îndemn la o mare lucrare, la o mare ocrotire peste voi. Nu vă cruțați trupurile, căci ele nu vă cruță de greșalele de la ele, ba, din contra, vă ajută, vă îndeamnă să le faceți împotriva sufletelor voastre, care vor dăinui pe veci ori cu Dumnezeu, ori cu satana. O, de la o coborâre la alta a cuvântului Meu cel învățător și îndemnător peste voi vă lăsați grei cu trupul și cu duhul și tot mai grei și trebuie să vă trezesc spre credincioșie, fiilor, trebuie mereu. O, nu vă luați după apucăturile pe care le vedeți unii de la alții că le aveți și că le arătați. Legătura voastră cu cei cu care Eu vă dau vouă hrană din cer, e rece această legătură, e prea stinsă, e ....., căci voi n-ați căutat să înțelegeți la timp și mereu apoi ce fac Eu prin ei peste pământ și peste voi apoi, și aș fi voit să fiți cu strălucire cerească unul în fața celuilalt, dar n-ați primit cu totul în voi deslușirea cea întreagă a coborârii Mele spre voi. Treburile cu mâna, vai vouă dacă n-ați avea mereu de lucru!

O, Mă uit la voi, la unii din voi, cât de morți dați să vă lăsați în zile de sărbătoare când nu aveți viață în voi, viață pentru Mine între voi, fiilor, viață cu Mine, măi fiilor. O, ce-ar fi cu voi în zile de lucru cu mâna dacă măcar cu mâna n-ați avea de lucru, căci numai în vremea lucrului fie cu duhul, fie cu trupul, numai atunci este omul viu, și vai vouă dacă tot ați da să fiți mai mult morți și să nu înțelegeți câtă nevoie de mișcare a inimii și a minții și a trupului, însoțită de credință și de voință, și câtă nevoie aveți voi de acestea pentru ca să nu fiți greșiți față de Dumnezeu, fiilor. O, voi nu trebuie să căutați să vă întrebați cu vieți de sfinți pentru viața voastră, căci ei stau cu privirea spre voi și se uimesc de statul Meu în mijlocul vostru și de statul vostru cu Mine, fiilor. Ceea ce fac Eu cu voi și peste voi nu se pune cu nici un fel de nevointă pe care ați avea-o voi înaintea Mea, căci voi nu vă dați seama ce misiune am Eu, Domnul, acum pe pământ cu voi.

O, ce mari trebuie să fiți, fiilor! Vă trebuie mereu credincioșie în lucrul Meu cu voi, că Mă doare când satana smulge de lângă Mine pe cel tocmit la lucrul Meu cel de azi. O, ce să fac? Să-l fac să-l doară tot atât de greu și pe el pentru actul despărțirii lui de Mine și de cuvântul Meu cel de azi peste pământ? O, fiilor, un animăluț mic sau unul mai mare de pe lângă om dovedește multă credincioșie și multă iubire și mult dor pentru stăpânul său pe care-l cunoaște și multă ascultare, și multă recunoștință și mulțumire are apoi că are stăpân. El merge în stânga sau în dreapta după cum este porunca stăpânului său și își servește stăpânul și îl iubește și se bucură de el cu credincioșie și cu dor. El tânjește după stăpân, iar când stăpânul îl muștră cu vorbă răspicată el știe inima stăpânului său și nu se supără nicidecum, ci se apleacă și-și împacă stăpânul și îi arată iubire și își arată credincioșia pentru stăpânul său. Iată pildă și învățătură prin ea, fiilor.

O, trâmbița Mea, aștepti. Aștepti să-ți spui cuvântul

dragostei pe masă. E mare zi de învățătură, și am pus pe masă cu multul. E ziua ta de hram, e ziua ta de serbare și de dor, și vom așeza încă pe masă, o, trâmbița Mea. Amin.

— **N**u mai pot de dor după cuvântul Tău, o, Doamne! Cei din cer sunt sleiți de dor ca să cuvintezi peste poporul cuvântului Tău, iar ei să-l audă și să se hrănească din mângâierea lui. Nu mai pot de drag când văd cât Te jertfești cu cuvântul pentru viața poporului Tău cel de acum. Aș vrea să-i odihnim un picuț pe cei ce Ne așează în carte cuvânt, că mi-e milă de ei sub atâta greutate, și să Ne întorcem apoi cu ceea ce mai este de cuvântat în ziua mea de serbare între sfinți, și cu care am coborât aici, unde Tu îți ai grădinile și pe poporul cel așezat de veghe în ele și de lucru cel pentru ele și pentru Tine când Te aduni cu popor la izvor.

O, popor mititel, nu la număr să fii tu mare, ci la fapta credinței, fiule, și la jertfa ta pentru Mântuitorul tău. Fapta ta dovedește credința și credincioșia ta, nu numărul cel mare de fii. O, cum se poate să fii mic pentru acestea când așa de mare lucrare și așteptare este în cer de la tine pentru Domnul tău? Bucuria mea de azi este amestecată cu jale. Cuvântul meu, puțin lucrător în mijlocul tău, a dat loc Domnului meu iubit, Iisus Hristos, Care în tot timpul îți dă din ale Sale ca să fii tu și ca să te aibă Domnul. O, ai grijă, îți trebuie credincioșie! Eu așa am arătat că am avut, și nu m-am cruțat, ci am suferit pentru Domnul, și suferința mi-a fost iubirea. O, e greu pentru cel fără de suferință să-L iubească pe Domnul. De aceea trebuie dor mereu, și el să vă fie suferința, fiilor, și râvna cea pentru Domnul nostru, Care ne-a iubit.

Acum petreceți cu pace ziua mea de serbare și o vom sfârși pe ea tot cu cuvânt din cer. Pace vouă, fiilor! Amin.

— **O**, pace ție, trâmbița Mea! Darul cel pentru ziua ta de serbare să ți-l arate ție poporul Meu, iar tu să te bucuri de el, să te bucuri cu el și de la el, căci bucuria Noastră este el, numai el, o, numai el. Amin, amin, amin.

*

Intrăm iar cuvânt în carte, o, Verginica Mea. Ți-a adus închinare poporul Meu și imn de acatist și te-a mângâiat. Eu, Domnul, l-am privit, iar cetele de sfinți venite cu Noi pentru zi de hram scrisă peste grădinița Mea de cuvânt, privesc la fel ca Mine, privesc la tine, cea serbată azi și îți cinstesc darul Meu purtat de tine pe pământ la sfârșit de timp și se îmbată de uimire sfântă, cum de s-a putut atâta jar purtat pe trupul tău atâta vreme de coborâre a Mea prin tine pe pământ cuvânt, o, fiică proorocită ca să fii purtătoarea lui Hristos-Cuvântul, Care trecea prin tine cu grăirea Sa!

Ești așezată cu zi de hram în grădinița cea plină de cuvânt, unde Eu, Domnul, cobor pe nori deasupra ei și cuvintez ca să Mi se scrie cuvântul pe pământ. M-am slăvit în tine și te-am păstrat întreagă cu trupul și nu te-ai topit sub arșița cea de la Mine, căci așa am binevoit Eu, dar suferința ți-a fost multă de tot, că Mie Mi-e tare dor de om și am venit după el, iar tu Mi-ai fost locaș. Apostolul Pavel Mi-a văzut lumina care Îmi învăluia în ea trupul când i-am grăit lui pe calea spre Damasc, iar ochii lui au slăbit cu vederea din pricina strălucirii Mele înaintea lui pe cale, și a rămas acest semn pe trupul celui ales apostol în ziua aceea, și a rămas Duhul Meu și harul Meu peste el ca să-Mi vestească el slava peste tot pe unde spunea povestea arătării Mele înaintea lui. În tine însă intram și lucrăm în clipa cuvântului Meu rostit prin graiul gurii tale față în față

cu cei ce-Mi scriau cuvântul ca să rămână el, și n-a fost o așa lucrare a Mea pe pământ până la tine, și nici nu va mai fi.

O, trâmbița Mea, o, Verginica Mea, ce mare ți-a fost supunerea! La fel ți-a fost și temerea de Dumnezeu și tremurii la cuvântul Meu și te supuneai fără de cârtire, iar darul Meu așezat peste tine a fost mare și greu de purtat, și aceasta a fost jertfa ta adusă Mie, trupul tău, în care duhul cuvântului Meu intra așa cum intru Eu în om în vremea sfintei împărtășanii, și te treceam din trup în duh, o, trâmbița Mea, și curgeau ape de pe tine, căci Eu eram arșită în tine și minunat lucrăm dacă tu nu te mistuiai. O, numai cu dureri te-ai hrănit și cu trupul și cu duhul și n-ai avut bucurii pe pământ, doar numai una ai avut, că Mi-ai putut purta venirea Mea cuvânt peste pământ ca să-Mi pot apoi pregăti credința unui popor care avea să se ridice după tine și cu care să-Mi întocmesc pe pământ loc pentru Domnul, cer nou și pământ nou, nu cum face lumea și preoții ei biserici pentru lume, o, nu așa, ci pentru Mine și pentru cei ce se leapădă de lume ieșind din ea și aducându-se Mie jertfă de credință și de stăruința cea pentru împlinirea Scripturilor cele de apoi cu ei, că are Domnul nevoie de mâini și de picioare și de dragoste în slujba Sa cea de apoi a cuvântului Său, care vine pe pământ.

Am suferit și Eu și tu ani la rând, așteptând iubirea poporului hrănit prin tine cu cuvântul Meu, Verginico, dar poporul acela a iubit puțin, a iubit pentru el, nu pentru Noi, cei ce stăteam înaintea lui pentru harul lui, pentru strălucirea vieții lui. Ne țineam după el și-i aduceam iubirea și bucurii îi dădeam, dar n-am putut culege rod din cei de odinioară popor. Te-am luat sus, apoi, între sfinți, și de sus am lucrat Noi și am pregătit fii dăruți Nouă, de am putut să întocmim masa Mea cea de nuntă și să punem pe ea din destul din cămara cuvântului Meu și din cuvânt proaspăt mereu și să Ne vestim cu multul și să avem meseni, Verginico, și am început să facem pași, după cum au fost scrise făgăduințele Mele peste un popor în vremea când tu erai trâmbița Mea pe pământ.

O, ce tainice împliniri și ce mărețe pentru mintea cea mică a omului care nu se uită, care este om și atât, care nu socotește ca Dumnezeu! S-ar cere mare în om iubirea de Dumnezeu. Eu pentru ea l-am zidit pe om și pentru ea lucrez și azi peste pământ cuvânt și Mă dau oamenilor spre priceperea lor pentru cele de sus cu ei, dar trupul și lumea nu-l pot scăpa pe om spre Dumnezeu, așa cum un întemnițat nu poate fugi din închisoare ca să scape de ea.

Hai să Ne amintim de vremea Mea cu tine pe pământ, o, Verginico, căci are de învățat poporul cel firav cu vârsta, și pe care l-am dobândit prin duhul mărturie și trebuie să învețe bine la această școală și trebuie să facă el ceea ce n-a voit să facă poporul cel de la început și cel de la mijloc al coborării cuvântului Meu peste el. O, mergeam adesea în case de creștini și nu oriunde puteam merge, căci Domnul e plâpând ca un porumbel cu Duhul Lui Cel Sfânt și nu poate sta pe locuri neprielnice Lui și slavei cu care Se poartă între cer și pământ. Ne duceam la creștini și coboram în tine și grăiam casei aceleia și celor ce se adunau la cuvântul Meu. De la mulți Ne era greu, căci nu era plăcută Nouă viața și curățenia casei. Ne duceam la creștini ca să prindă ei îndemn la inimă și să învețe să se pregătească pentru venirea Mea la ei și să-și primenească viața și casa și trupul și toată starea lor, o, și nu găseam frumos mai pe nicăieri și suferea mult slava Mea și se umilea mult, și stăteam în tine cu suferința Mea ca să suferim împreună toată durerea cea de la așteptarea Noastră după ei. Slobozeam cu mare milă miresme îmbătătoare, care și ele sufereau în casele

de creștini, căci erau din rai și Ne erau nouă însoțitoare și înmiresma locul unde coboram, ca să se umilească și nu să se bucure creștinul cel puțin iubitor de Dumnezeu. El însă se lăuda apoi că a fost Domnul cu miresmele Lui cerești în casa lui și cu trâmbița Lui la masă de cuvânt în locuința lui, și nici vorbă de pocăință, de umilință, de ridicare din păcat și din mirosul cel de la păcat, căci toți erau dați la trai și nu rupeau de pe ei bucuriile lor. O, ce mult sufeream de la ne iubirea lor cea pentru Noi! Nici semnele cerești cu care Ne arătam lor nu-i aduceau pe ei spre pocăința cea pentru păcat ca să se facă sfinți pentru Domnul apoi.

O, ce mult sufeream! O, ce mult a suferit trupul tău, Verginica Mea! Iubea poporul mâncărurile lumești și se bucura de ele și nu era creștinul sfânt cu hrana și cu obiceiurile lui, iar Noi sufeream și răbdam. Veneau la tine creștini ca să le dai din cer, veneau în căsuța ta și se desculțau la ușă și intrau și îți lăsau miros greu în casă dacă se desculțau la ușă de încălțăminte de pe drum, și am zis apoi să te ocrotesc și să nu mai poată fi primit oricum în căsuța ta creștinul, că Mi-era milă de tine și de îngerii de lângă tine în toată vremea, și nici n-aveam ce să aleg ca să iau lângă tine suflete scumpe ție și Mie prin viața lor cu Mine și să te sprijini cu ele pentru jalea ta, pentru cerul care suferea în tine, o, trâmbița Mea.

Hai să-i învățăm pe cei născuți pe cale și mereu să-i învățăm, și să-i chemăm să asculte și pe cei ce vor să se deprindă cu viața cea sfântă, căci cu sfințenia în el poate ajunge omul în cer, dar cu știința nu, că nu scapă de duhul îngâmfării cel ce se arată cu știința lui dacă nu are în el suferință pentru iubirea de Dumnezeu. O, Eu nu grăiesc singur acum, ci grăiesc cu tine alături peste cei ce Ne ascultă grăind, și iată, le grăim lor.

O, fiilor, nu fiți egipteni, căci Eu, Domnul, Mă folosesc de toate mădularele voastre văzute și nevăzute, de toate simțurile voastre și nu-i frumos la cer și nici pe pământ cu voi nu e frumos să nu miroșiți cerește și plăcut pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ cu voi. O, aveți grijă cu ce vă hrăniți, măi fiilor! Nu mâncați ca egiptenii, căroră le miroase trupul și duhul graiului a ceapă și a usturoi, a iute, a acru, a pipărat, ci îngrijiiți-vă să semănați cu miresmele cerului, unde nu mai au putere trupurile și mirosurile care fac trupurile urâte și tot mai urâte și grele la miros, căci Eu, Domnul, am făgăduit că-Mi voi sădi un popor și am scris că voi umple pământul cu mii și milioane de crini și de trandafiri, nu cu ceapă sau cu usturoi, nu cu gusturi lumești pe calea Mea cu omul. O, ascultați de semnalele pe care Eu le strecor între voi așa cum mai pot și Eu să le aduc, și împliniți cerește povața Mea de peste voi, că iată, lumea pune mirosuri peste mirosurile trupurilor lor și face acest păcat, căci miresmele sfinte sunt din cer și vin dinăuntrul omului când ele sunt, nu vin din cele ale științei fățarnice, nu, fiilor, nu.

O, mâncați mâncăruri blânde, măi fiilor, căci voi nu mai sunteți lume ca să căutați gust și miros în fel și chip pentru mâncări, ci sunteți fii ai cerului și trebuie să arătați ca miresme pentru îngeri și pentru sfinți. O, de ce aduceam Eu miresme din cer și umpleam casa în care intram și trâmbițam din trâmbița Mea? Făceam aceasta ca să-l ajut pe creștin să facă deosebirea și să înțeleagă dorul Meu cel de la el, căci îl lua de nas mireasma cerească în care Eu, Domnul, Mă cuprind de peste tot între cer și pământ și așa călătoresc, și așa locuri voiesc să găsesc de poposire la fii pe pământ, așa cum Îmi plăcea Mie deosebit locul din Betania unde Mi se făcea pregătire de primire și de miresme pentru intrarea Mea la ei, căci era poporul acela deprins mult cu miresme de mare preț pentru Domnul și avea peste el legea spălării a tot ce nu este plăcut

Domnului, iar dacă nu s-ar fi iubit atât de mult pe sine acel popor, ar fi avut har și l-ar fi prins pe el dragostea de Dumnezeu ca și pe cei din Betania, la care Eu, Domnul, Îmi făcusem popas pe drumul Meu spre cei împovărați de dureri și de tristeți, și pe calea Mea spre Tatăl apoi.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, fiți învățători peste cei blânzi de pe pământ, care n-au învățătura Mea de peste voi. Dați-le cuvântul Meu lor și rugați-vă Mie să-i fac cale și rod spre ei, și fiți crini și trandafiri, o, fiilor. Iată, Verginica e tot un duh de mângâiere la petrecerea ei cu Mine și cu sfinții lângă voi. Ea voiește ca Eu să grăiesc, ea așa era învățată să fac Eu. O, dar și tu, Verginico, trebuie să le dai, căci tu ești trâmbița Mea și în cer, și toți cei ce ajung după harurile lor în cer își fac pe mai departe peste pământ lucrarea harurilor lor. Amin.

— **L**e-ai grăit Tu lor, Doamne, ceea ce Ne doare mai mult, ca să se găsească aici învățatură pentru cei ce caută cu iubirea lor spre cer. Ca în cer trebuie să le fie starea și ființa, ca în cer să fie împropățate locurile Tale cu ei, căci egipteni sunt toți fiii oamenilor și sunt ei peste tot și pun aceștia miresme peste putregai și sunt fiii fățarniciei, dar cei ce Te iubesc trebuie să aibă ca Tine și să fie ca Tine și să Te poți Tu arăta oamenilor care îi știu pe ei ai Tăi, și așa să-Ți fie ei mărturisitori. Amin.

Să învățați, măi fiilor, și să fiți ascultători pentru toată grăirea Domnului de peste voi, căci cuvântul biserică este cel mai înmiresmat cuvânt, e locul în care Domnul petrece cu ai Săi petrecere ca în cer, ca în rai, ca între miresmele cerești, o, fiilor. Taina acestui cuvânt are întruparea sa pe pământ și se aduce Domnului prin lucrarea ei taina de biserică. O, aveți grijă să hrăniți iubirea între voi, să stea ea la mijloc mereu cu tot ce înseamnă ea, cu tot ce înseamnă Dumnezeu și lucrul Său de peste om, căci cei ce nu ascultă sunt cei ce nu hrănesc iubirea, sunt cei ce obosesc de ei înșiși și stau fără de lucru ceresc apoi și sunt numai trup. Voi însă treceți în toată clipa din trup în duh, iar trupurile voastre să fie crini și trandafiri și să se dea Domnului cu miresmele lor. Dacă egiptenii, fiii lumii, au în firea lor lucrarea miresmelor pentru idolii lor, o, cei ce sunt ai Domnului pe pământ trebuie să le stea în fire mai mult dragostea lor de Domnul și taina Betaniei cu ei.

V-a grăit Domnul în ziua de hram a grădiniței Lui cu voi și v-a spus de suferința mea și a Lui cea de la plăcerile creștinilor hrăniți multă vreme cu mană din cer, din gura mea izvorâtă și din Duhul Lui Cel curgător. O, cât am suferit, o, câtă rușine înaintea Domnului de la cei ce nu se puteau despărți de întâietatea cea pentru trup! O, fiilor, câtă iubire și câtă înțelepciune și ascultare așteaptă Domnul de la cei scriși lângă El pe pământ și cu El în lucrarea Lui! Bucurați-vă că Domnul v-a grăit vouă mai mult El în ziua mea de sobor între sfinți. Eu în El, și El în mine, așa v-am grăit.

O, fiți cumiți, fiilor! O, fiți ascultători, ca să fiți cumiți! Fiți calzi, fiți calmi, fiți blânzi, fiți umiliți mult. Mâncați mâncăruri blânde ca niște sfinți, căci aceasta este datoria cea pentru sfinți. Cel ce voiește să iubească pe Domnul trebuie să învețe aceasta. Amin.

O, mulți iubiți a avut Domnul de la acest fel de har și mulți biruitori peste trupurile lor, căci omul este ceea ce mănâncă și nu altceva este el și își iese din piele așa cum este el. Mâncați dulce, mâncați cele ce vă fac dulci și bineplăcuți și ușori și sfinți și mult mirositori ai miresmelor cerești și la masă cu cerul, căci cerul este cu voi la masă, măi fiilor, și nu sunteți ca toți oamenii de pe pământ, ci sunteți Betania Domnului, casa Lui cea de azi. O, nu uitați să fiți frumoși lui Dum-

nezeu, căci cum Îi sunteți Lui, așa și celor de lângă voi, căci măsura este din cer. Pace vouă! Vă voiesc mângâiere să fiți voi. Amin.

— **O**, Verginico, îi voiesc pe ei mângâierea Mea. Pace ție în zi de hram sfânt a grădiniței pe care o ai în veghea ta cerească! O, nu plânge! E zi de hram acum. Să Ne ascundem lacrimile în ziua aceasta. Ai ucenici care te-au urmat și te-au purtat și te-au păstrat și-ți poartă iubirea și stau ei înaintea Mea și-Mi scriu cuvântul în carte când el se lasă cu glasul lui peste grădinița lui și merge taina facerii celei noi și are putere cuvântul Meu. Hai să nădăjduim. Pământul Ne așteaptă cu cerul deasupra lui în mare lucrare și va veni ziua când nu vom mai plânge Noi. Amin.

Vă voiesc pe voi mângâiere să fiți, o, fiilor, și taina Betaniei să Mi-o purtați cu duhul și cu trupul, că n-am pe alții în afară de voi. Umilința din voi poate să vă facă pe voi mereu sprijinul Meu, mângâierea Mea, și cu sfială sfântă să Mă purtați peste voi și peste pământ cu cuvântul Meu de la voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2012

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Învățătură despre lucrarea recunoștinței. Cei ce ascultă nu sunt cei ce poruncesc. Domnul îl va birui pe Lucifer, arhiereul satanic, care-și face loc în mintea și inima omului.

Dumnezeu Savaot, Tatăl Meu, Mă pornește din dreapta Sa și-Mi spune să Mă fac cuvânt coborât pe pământ, căci toate se sfârșesc fără Dumnezeu, și numai El mai rămâne, iar El le face noi pe toate la cuvântul Său. Amin.

Cobor la tine, popor al cuvântului Meu, și aduc la masa Mea cu tine pe cei din cer, care prăznuiesc în ziua aceasta pe ierarhul Nicolae, pe cel plin de umilință pe pământ și în cer, pe cel plin de dar, care s-a făcut cunoscut pe pământ și în cer prin duhul blândeții și prin puterea credinței și a fost bogat, căci a iubit sărăcia pentru el și a strâns bogății pentru săraci și le-a împărțit lor, ba a împărțit și credință și umilință și duh de pocăință, căci cel ce împarte din cer are rod în cei ce primesc de la el.

Să înveți, măi poporul Meu, pe toate câte Eu ți le împart și să aibă ele rod în tine, rod din cer și pentru cer, căci fericit este cel ce își strânge din cer și în cer, fiindcă cele din cer în cer se întorc, cu tot cu cei ce fac rod din ele și îl împart pe pământ ca să rodească cer pe pământ, cer în inimile oamenilor, care n-ar putea trage spre cer cu dragostea lor dacă n-ar avea pe cineva ca să le arate calea și rodul ei.

O, te învăț în ziua aceasta taina unui dar frumos și s-o lucrezi tu pe ea spre bogăția ta cea din cer. Ai grijă de lucrarea recunoștinței, fiule. Păstrează-te într-o ascultare cu mare iubire, cu mare recunoștință pentru cei care te ajută și-ți îngrijesc duhul și lucrul tău cel pentru Mine, și care se adună în cer ca avuție a ta, unde molia și viermele n-o strică, nu ajung să aibă viață și să strice în cer. Trebuie să știi cu ce se lucrează taina recunoștinței, căci dacă nu știi n-o lucrezi, n-o iubești și nu te faci prin ea scump la Dumnezeu, de preț înaintea Sa, așa cum sfinții au preț la Dumnezeu.

O, e mare frumusețe să văd Eu pe pământ recunoștință în lucrarea omului! N-ați fi putut singuri să fiți ceea ce sunteți și trebuie să fiți voi, dacă n-ați fi fost sprijiniți și mult ajutați și învățați de cineva care vă dă din cer. Sunt mulți pe pământ care-și dovedesc recunoștința față de cineva care-i ajută din cer, cu cele din cer, că e mult cer pe pământ care se poate

împărți oamenilor cu bogăția harurilor lui dacă are cine să împartă celor ce stau departe de Dumnezeu Vistierul, și sunt mulți care se întorc să aducă mulțumire și care se aduc ei înșiși până la locul de unde le-a venit lor ajutorul.

O, poporul Meu, aștept de la tine multă recunoștință față de cei ce te ajută să fii tu popor al Meu, căci tu pe Mine nu Mă vezi, dar îi vezi pe cei dintre Mine și tine așezați de Mine înaintea ta pentru viața ta, pentru hrana credinței tale în Mine, pentru hrana dragostei tale pentru Mine, pentru hrănirea ascultării tale de Dumnezeu, pentru taina mântuirii tale din păcat ca să fii tu sfânt și nu păcătos. O, câte daruri primești tu! O, cât de recunoscător trebuie să fii și să înveți să fii așa! Această înțelepciune este deasupra a toate, iar cine n-o are pe ea lucrătoare este Lucifer, cade în păcatul lui Lucifer, care n-a mai stat supus Făcătorului lui și s-a ridicat peste El și și-a pierdut toată strălucirea, de s-a făcut negru, căci el a uitat lucrarea recunoștinței față de Cel ce l-a înființat și peste Care s-a semețit odată cu neascultarea lui de Dumnezeu, căci el l-a ascultat pe om și n-a mai privit la Mine ca să vadă de la Mine și nu de la om.

O, aveți grijă, fiilor! Recunoștința trebuie să-și aibă întreagă fața și lucrarea sa în voi. Nimic nu sunteți fără ea, nimic înseamnă omul care nu are în purtarea sa și în inima sa dovada recunoștinței față de cel care îl sprijinește pe el ca să fie al Meu, ca să rămână al Meu. Numai cel ce nu voiește să rămână al Meu, numai acela nu-și păstrează recunoștința și lucrarea ei față de cel de la care-L ia pe Domnul peste viața lui.

O, fiilor, e tare, tare urât păcatul nerekunoștinței când el își face loc la vedere cu lucrarea lui din om. Nimeni nu trebuie să aibă lucrul său mai puțin decât cel de la care îl are el împărțit spre lucru. Când vezi pe cineva care are în slujba sa un om ca să nu fie fără slujire omul, și când vezi că el nu face mai mult decât cel care îl ia spre slujire, e păcatul nerekunoștinței în el, e păcatul trufiei, care-i place să stea în om și să-l facă diavol pe om. Cei ce nu slujesc cu credincioșie și cu jertfă sfântă și scumpă sub cei ce le îndrumă zilele și nopțile și le veghează viața, aceia nu simt trufia și n-au credincioșie și n-au recunoștință pentru mai-marele de peste ei și nu sunt mari dacă nu știu ce este mărirea așa cum a știut proorocul Daniel, care a știut cât de mare trebuie să fie în slujire ca să slujească cu credincioșie pentru treburile regelui, la care el era rob și nu fiu, iar voi sunteți fii, fiii Mei, și fiecare fiu își slujește părintele cu mare credincioșie, sau se trage din slujirea sa din pricina necredincioșiei și se duce și-și cheltuiește viața în desfrânări până ce dă el de rodul rățcirii lui de la purtarea și slujirea sa la casa tatălui său.

O, vai de părinții care nu-și învață copiii să slujească în casă mai mult decât părinții, căci aceia n-au de unde să învețe lucrarea recunoștinței față de cei ce le-au dat lor viață și îngrijire lor! Vai de aceștia, vai și de părinți, și de copii, că iată, aceasta este fața acestei lumi stricate din creștet până în tălpi și care-și dărmă unii altora toate întăriturile, căci sunt zidite pe nisip, precum este scris de cei ce se zidesc pe nisip.

O, fiilor, e zi de învățătură sfântă peste voi. Aveți învățător în ziua aceasta viața și faptele ierarhului Nicolae, care primea de la Mine și împărțea pe pitite darurile, ca nu cumva să-l mărească pe el cineva pe pământ, căci toți cei ce sunt măriți de oameni nu sunt cei merițiți, precum merițiți nu sunt cei ce îi slujesc pe ei. O, feriți-vă ca de moarte de bucuria cea de la dragostea cea din jur pentru voi, căci omul pe pământ nu merită nimic, decât pe Dumnezeu pentru iertarea de la El peste om, căci omul este păcătos și are nevoie de recunoștință față

de Dumnezeu și de pocăință mereu înaintea Sa. Cel ce nu dovedește recunoștință mare față de Dumnezeu și de semenii săi și mai ales față de cei ce îi călăuzesc pașii și viața, acela iubește păcatul și stă în păcatul nerekunoștinței și stă nepăsător în acest păcat. O, cum să fie frumos un așa fel de om, o așa desfrânare în om? Cum să fie frumos cel fără de creșterea Mea peste el și în el și în afara lui apoi cu ea? Când omul se duce la racla sau la mormântul unui sfânt, el își dovedește recunoștința față de binefăcătorul lui, care l-a scos pe el din întuneric și din boli și din multe necazuri și griji și se duce și se apleacă și crede ceea ce face, și dorește el după binefăcătorul său. O, iată pildă pentru învățat de la ea! Dar cea mai frumoasă recunoștință o are cel ce lucrează mult lucrarea binefăcătorului său de peste el și care a pus peste el rodul lucrării recunoștinței, rodul ascultării și al jertfei înaintea celui ce i-a dat lui slujire și mântuire prin ea și purtare aleasă în purtarea lui cea plină de rod sfânt, plină de virtutea recunoștinței.

E zi de praznic de sfinți și trebuie să dai daruri sfinte poporului Meu, o, arhieriele sărbătorit între sfinți în ziua aceasta, căci lucrarea ta cea de la Mine ție aceasta este, și nu Mi-ai cerut plată pentru ea, căci Mi-ai fost fiu și nu slugă, și ai iubit să fii recunoscător Făcătorului tău.

Fiilor, fiilor, cei ce ascultă nu sunt cei ce poruncesc, nu sunt cei ce doresc ca ei. Această învățătură s-o dobândiți voi acum. Amin.

Învățător al celor ce credeau în Tine și al celor blânzi ca și mine și al celor ce iubeau să se înfrâneze de la voile lor, acelora le-am fost eu de ajutor și de păstor spre Tine al lor, o, Doamne Învățător. I-am învățat pe ei recunoștința față de Tine, Cel ce ești Vistierul bunătăților celor spre mântuirea oamenilor și spre înțeleptirea lor.

Mi-ai pregătit cu mari minuni rangul de arhieru peste creștetul meu și am fost mereu dator pentru această măreață lucrare pusă de Tine peste mine cu minuni văzute și înțelese de mulți atunci, dar, o, nu puteam, nu puteam purta slava de la oameni, nu puteam, că mă prindea frică mare față în față cu Tine, Doamne mare, că nu mai Tu ești Cel slăvit, numai Tu. Mi-am ascuns cât am putut de mult lucrarea harului meu cel de la Tine, că n-am putut să primesc eu cele ce Tu și numai Tu meriți și ai.

Le-am dat celor necăjiți ajutorul care le lipsea și i-am scăpat de păcat greu și am făcut cât am putut pentru om înaintea Ta, căci m-ai hărăzit să-Ți îngrijesc turma Ta pe pământ, și fără răgaz s-o îngrijesc.

Le spun, Doamne, la toți arhieriei de pe pământ că nu știu ei ce au de lucrat, de vreme ce nu lucrează ei așa cum am lucrat eu înaintea Ta cu lucrarea harului de arhieru, și le spun lor că le trebuie mare, mare pocăință, mare de tot, căci prea multă slavă a Ta au furat ei de la oameni pentru ei și nu s-au temut și nu se tem să facă această lucrare de Lucifer și să-Ți ia Ție slava, când omul nu merită decât pocăință multă, căci este păcătos.

O, de ce, Doamne, uită omul că este păcătos? Dacă n-ar uita aceasta ar fi treaz omul pentru răspunsul său înaintea Ta, de care omul nu poate scăpa. O, cum să facem să dărmăm de tot din om pe Lucifer, pe acest arhipăstor satanic, imputernicit stăpân al iadului de către toți oamenii care slujesc lui, păstor mincinos, care-și zidește din duhul trufiei scaun de împărăție în om și de stăpânire peste om de nu mai poate omul să scape de sub stăpânirea lui?

O, e lipsă mare de recunoștință între om și Tine, Păstorule bun și blând și plin de răbdare, Doamne, și stau de vorbă

o clipă acum cu fiii poporului Tău și le spun lor așa:

O, fii și fiice, o, copii ai unei așa de mare lucrare dumnezeiască coborâtă cu Dumnezeu la voi și peste voi, faceți-vă rost mereu de mare și nesfârșită recunoștință pentru darul acesta vouă adus și pentru cei ce-l poartă spre voi și vă poartă de grijă duhovnicește pentru cele din cer și pentru cele de pe pământ pentru voi, căci viața voastră trebuie îngrijită, și e grea de tot această datorie purtată pentru voi. O, fiți plini de recunoștință și de purtare recunoscătoare, că nu puteți fi frumoși fără această minune care-l face pe om fiu al celui ce-l poartă pe el. Nici un fiu statornic nu poruncește, nu schimbă povăța de peste el, nu-și scoate înțelepciunea sa înaintea celui ce cu înțelepciune îi împarte lui ca să fie el și ca să aibă Dumnezeu peste el pe pământ și în cer. O, aveți grijă, fiilor, să nu striviți puterea celor ce vă poartă, și fiți recunoscători prin credincioșie, prin aplecare cu iubire și prin ascultare cu sfială, căci Domnul vă așteaptă să străluciți prin acestea și să se vadă lumina lor peste voi. O, mulțumiți-vă cu ceea ce aveți, căci sunteți săracuți, și fiți bogați în daruri sfinte și hrăniți-vă și îmbrăcați-vă în ele și umiliți-vă pentru ele, umiliți-vă mult și mereu, ca să fiți purtători de daruri din cer și ca să fiți fiii Celui Preaînalt, Care din înălțimea Sa vă dă vouă cu multă umilință, căci Se apleacă până la voi.

O, nici să se pomenească la voi păcatul nerekunoștinței. Fiți blânzi cu inima și cu mintea și cu lucrarea acestora, ca să puteți aduce recunoștință pentru binele așezat peste voi, fiilor. Fiți plini de daruri, și să nu lipsească din voi darurile sfinte, și care împart sfințenie și statură sfântă unii de la alții, unii pentru alții, fiilor, căci greu se mai desparte omul de ceea ce învață și face, iar voi, lucrând pe cele sfinte vă veți despărți cu greu de ele, și ele de voi, că intră ele în firea și în ființa omului și îl nasc din cer pe om, din cele sfinte și pentru cele sfinte mereu, și va avea neamul român mireasa Domnului în mijlocul lui, împodobită ea pentru Mirele ei, Hristos.

Aș vrea să scape Domnul de acest arhiierarh satanic, care-și face din trufie tron în om și are turmă cât n-o cuprind ochii omului. O, aș vrea să se strice lucrarea lui Lucifer din mintea și din inima omului, și vă dau vouă în ziua aceasta daruri de sus: blândețe, credincioșie, înfrânare, sfială sfântă vă dau și duhul recunoștinței pentru toate acestea, o, fii și fiice ale acestui cuvânt de sus peste voi, și să-L bucurați pe Domnul împărțind acestea, care să se vadă a fi ele în voi, și apoi izvorul lor. Amin.

O, Te rog, Doamne milos, împodobește-i pe ei cu toate podoabele Tale scumpe și sfinte și nimeni să nu fie ca ei mai frumoși pe pământ, iar ei să aibă recunoștință și purtarea cea pentru ea. Pace Ție din partea lor, pace, Doamne, și mângâierea de la ei să-Ți vindece mereu durerea Ta! Amin.

— O, lângă arhiereul Tău Nicolae am și eu, ziua mea de serbare între sfinți, mucenița Filofteia, Doamne al meu. Îmbracă, Te rog, poporul, în haina slavei, în haina milei Tale, ca să aibă părinți poporul Tău de azi, că greu e de cei fără de părinți pe pământ, fără de Domnul și de sfinții Săi cu ei, căci eu Te-am avut pe Tine tată și mamă că n-am avut sprijin de părinți, și fericire mare am purtat în sufletele de la dragostea mea de Tine și simțeam că nu mai este pe pământ un alt fericit în afară de mine, că tânjeam după Tine așa micuță cum eram, dar dorul de Tine trecea măsura mea, și de la Tine a avut el și m-a împodobit și m-a înveșmântat în haina slavei cea de sus, o, Doamne. Îți mulțumesc cu mare smerenie că stau acum lângă Tine cu sfinții și grăiesc eu poporului Tău de azi, pe care toți sfinții și toți îngerii îl așteaptă și

îl privesc și îl fericesc, iar pentru această alegere a lor le trebuie lor umilință cum n-a mai fost în veac și multă recunoștință pentru ceea ce sunt și fac ei, căci Tu le ești lor Păstor și îi înveți pe ei toate, și buni la învățătură și la ascultare trebuie să se dovedească ei. Pace Ție de la noi și de la ei! La fel ca și părintele serbat azi, Nicolae, la fel și eu, mucenița Ta, Îți doresc de la ei, iar ei să nu uite de darurile sfinte și de datoria lor înaintea Ta, o, Doamne Păstor. Amin.

— O, ce frumoși sunt pașii celor ce vestesc pacea! Luați din bucuria cuvântului Meu coborât peste poporul Meu, o, sfinți iubiți și mari cu iubirea, prin lepădarea de sine cu care ați stat voi înaintea Mea și înaintea oamenilor pe pământ.

Pace peste Mine și peste tine de la sfinții Mei, măi poporul Meu! O, tot așa să înveți și tu să-Mi dai și să poți spune după aceea: Pace Ție, Doamne, pace de la noi Ție!

O, poporul Meu, ca la școală să înveți tu, și să-ți însușești cuvântul Meu și rod să aduci peste viața ta și recunoștință să înveți să ai pentru toți binefăcătorii tăi din cer și de pe pământ, și să fii micuț la dorințe și mare la dăruire, măi fiule, iar bucuria Mea de la tine Mă va alina, Mă va mângâia și mult Mă va mângâia, o, poporul Meu, din cer și de pe pământ povățuit de Dumnezeu, Păstorul tău. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2012

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon, făcătorul de minuni

Trezire peste țara română, care n-a vegheat la timp. Proorocie pentru pedeapsa celor care au cumpărat pe bani locuri în fruntea țării. Sărbătorile sfinților au fost strămutate de la locul lor.

Cu mângâiere, dar și cu dojană Mă așez în ziua aceasta față în față cu neamul român, și am în lucru cu Mine oștirile cerești și îngerești, și duhul răbdării sfinte așezăm încă între Noi, cei din cer, și neascultarea de Dumnezeu, care s-a suit cu lucrarea ei până sus la cer de pe vatra aceasta, căci neamul român stă în nepăsare de suflet pentru soarta lui cea de azi și cea de mâine și rabdă cei din cer întârzierea lui spre îndreptarea și spre înțelepciunea lui cea de sus.

Sunt Domnul și Mântuitorul tău Iisus Hristos, o, neam român, și Mă așez cuvânt peste tine și stau cu tine în sfat în ziua aceasta. Tu azi te bucuri în parte pentru praznicul Nașterii Mele, și zic în parte, că e multă tristețe și multă nemângâiere peste cei mari cu inima și cu înțelepciunea în fiii acestui neam, care văd cu adâncime primejdia care dă să se așeze în legea ei cea nimicitoare de Dumnezeu și de oameni peste fiii neamului român, care nu vor să-și deschidă inima și mintea și ochii pentru soarta lor cea de azi și cea de mâine. Eu însă sunt în veghe sfântă peste tine, neam român, iar lupta Mea pentru viața ta cea de sus lucrează tainic, lucrează cu înțelepciune dumnezeiască și cu răbdare roditoare, nepricepute acestea de cei lacomi de slavă și de bani și de scaune și care cred că ei sunt dumnezeii tăi și că nu mai sunt alții peste tine și că viața cea de azi și cea de mâine a neamului român este sub mâna lor, sub cheia lor, sub puterea lor cu totul. O, Cel ce a făcut cerul și pământul are în mâna Sa arma cea umilitoare pentru cei ce se trufesc așa, căci Eu sunt Dumnezeul umilinței și nu fac pogorământ pentru cei bolnavi de duhul slavei deșarte și de puterea lor peste oameni, în vreme ce este Dumnezeu peste toate câte sunt și vor fi, și peste care veghează Dumnezeu.

O, cum pot Eu să-ți spun acum pace ție, neam român? Sunt cu Tatăl Meu Savaot prin cuvânt de sus în mijlocul tău în

ziua aceasta și sunt cu sfinții Mei coborât și cu sărbătoare de cuvânt. O, nu pot să-ți spun pace ție, căci pace nu este în tine, ci este doar închipuirea ei. Nu este pace fără Domnul, nu este nici chiar când cei ce-și zic puternici se simt mari peste un neam de oameni. Dar cum să-ți spun Eu, Domnul, o altfel de urare? Iată, îți spun veghe ție, o, țara Mea cea de azi, și așa și Tatăl Meu Savaot îți spune.

O, Tatăl Meu Savaot, duhul mângâierii nu-l putem pune peste neamul român, căci el n-a vegheat cu ascultare de cuvântul cel de sus, trimis la vreme de cumpănă peste el, căci duhul trufiei, ziditor prin fiii minciunii, al căror tată este diavolul din pricina minciunii mănuită de ei pentru placul lor de a stăpâni peste acest pământ ales de Dumnezeu pentru slava cea de sus, acest duh, această lucrare vrăjmașă neamului român nu poate lăsa duhul mângâierii cea de la Dumnezeu să se lase peste acest neam, ci trebuie dojană acum pentru neveghea acestui neam, pe care l-am povățuit cu multă mângâiere de cuvânt și l-am îndemnat să nu stea în nepăsare în vreme de cumpănă, căci este o lucrare vrăjmașă care voiește să-l strâmtoreze și să-l supună sub ea și să-l ducă cu minciuna cea bine plătită ca să cumpere prin ea biruința celor ce s-au unit stăpânitori acum și care au supus sub primejdie soarta cea de azi și cea de mâine a neamului român.

Hai, Tată Savaot, poate vor înțelege dojana, că mult povățuit a fost acest neam și n-a dat ascultare cuvântului Meu, care s-a purtat spre el cu povață și cu veghe ca să asculte acest neam. O, hai să Ne așezăm în sfat cu neamul român, Tatăl Meu Savaot.

— **O**, Fiule Emanuel, copilul Meu Cel Unul, născut din Tatăl, îndurerați răbdăm această durere grea. Trebuie să veghem peste cei necredincioși, ca nu cumva să se întâmple cu ei ca și cu cei din Ninive, căroră le-am trimis prooroc să-i vestească de veghe, de pocăință și de îndreptare ca să nu-și atragă numaidecât pedeapsa faptelor lor și să piară ei cu totul. Și chiar dacă au crezut atunci ninivitenii, n-a trecut vreme multă și s-au lăsat spre necredință pentru cuvântul proorocului trimis spre ei și au căzut din nou în aceeași neveghe cei din cetatea Ninivei și a pierit apoi cu zgomot cetatea aceea.

O, neam român, Fiul Meu Iisus Hristos stă pe vatra ta cuvânt cu veghe cerească în el și-ți dă din Duhul Sfânt, Care Se face cuvânt de cincizeci de ani și mai bine și veghează și lucrează cu toate puterile cerești în mijlocul acestui neam, iar tu, tată, n-ai voit să ascuți povața ca să veghezi și să nu se smulgă de pe tine ocrotirea și cei ce te vegheau mult și se curățau pentru tine ca să te vegheze în chip curat, ca să te curețe de minciuna celor ce s-au așezat acum peste tine, folosind ei duhul înșelării ca să se așeze ei pe scaunele de cârmuire și să facă din tine poporul lor, voia lor, popor obidit sub placul lor cel fără Dumnezeu. O, îți trebuie dojană, tată, căci ai fost necredincios și n-ai vegheat cu Domnul, Care așa de dulce și de sfânt ți-a făcut mereu trezirea, și te-a povățuit Fiul Meu cu iubire ca să-L primești și ca să ascuți de El pentru viața ta. O, tu vrei, oare, să cazi în suferință cum n-a mai fost în tine? Iată, Noi, Tatăl, Fiul și Sfântul Duh veghem la căpătâiul tău și ducem luptă grea și cerească pentru mântuirea ta de sub cei ce s-au așezat acum pe scaune ca să te stăpânească ei, și nu sunt de Domnul ei hărăziți peste tine, decât dacă tu meriți pedeapsă prin ei acum, ca să-ți înțelegi neascultarea, fiule român, căci aceștia au furat cu minciună voința celor ce în români i-au scris pe ei pe scaune și care au fost cumpărați cu bani și cu făgăduințe mincinoase, și iată, povara a început să crească peste

tine și să-ți vezi neascultarea ta de Dumnezeu, Care te-a povățuit la vreme să nu dai voie să te stăpânească cei nedrepți cu Domnul și cu tine, ci să te scoli și să veghezi și să te uiți bine ca să-i vezi pe cei ce se curăță pentru tine ca să-ți vegheze viața de furi și de tâlhari. O, n-ai ascultat, și cazi în suferință acum, și vei face ochii mari vrând-nevrând și vei înțelege că n-ai ascultat de Dumnezeu, Care S-a făcut peste tine cuvânt și slavă de cuvânt, gata să Se lupte lângă tine cu tot cerul pentru biruința ta. O, credință sau dragoste cu sila nu se poate face, dar cel necredincios trebuie dojenit spre înțeleptire și trebuie sprijinit cu povață.

O, neam român, ți-a dat Fiul Meu Hristos cuvânt peste tine. Înțelegi tu iubirea Mea? Îți fac rugămintă sfântă Eu, Tatăl Savaot. Veghează, tată, veghează cu trezie, că este în primejdie soarta ta cea de azi și cea de mâine. Oștirile de sfinți și de îngeri sunt în luptă și în răbdare sfântă și în veghe dumnezeiască pe vatra ta pentru soarta ta. Eu, Tatăl, Mă ridic de pe tronul slavei și stau cu Fiul Meu Iisus Hristos în lucrare tainică peste tine ca să-ți gătim salvarea, o, țara Domnului. Tu ai atâta bogăție de cuvânt coborât pe masa ta! Scoală-te și citește și te încălzește de dragostea lui, că iată, n-ai ascultat în ziua când toate oștirile cerești și îngerești au stat gata să te ajute, să te vegheze, să te insuflă și să te ridici și să spui nu celor ce te-au supus acum sub ei prin numărul celor ce au fost plătiți să spună da și să cazi tu apoi sub stăpânirea fiilor trufiei și ai minciunii lor de peste tine, iar tu ai stat acasă și n-ai ieșit la luptă și nu te-ai apărat, iar oastea cea vrăjmașă și bine plătită împotriva ta s-a sculat și a făcut biruință pentru cei ce s-au așezat peste tine acum.

O, e jale între cei din cer de la neascultarea ta și se bucură duhul cel potrivnic Mie și ție de le neveghea ta, de la somnul tău, și e grea acum lupta celor din cer pentru ocrotirea ta, popor român. Așa pătea și poporul Israel. Îi făgăduiam mulțime de iubire și de slavă și-l rugam să urmeze după cuvântul proorocilor, dar el se dădea la nepăsare și la idoli și părăsea ascultarea de Dumnezeu, și a fost el părăsit de Domnul și numai o rămășiță a mai rămas din el adevărată.

O, voi, cei îndurerați acum în mijlocul neamului român, și care ați stat de veghe în toată vremea cea rea până la ziua întrebării și ați povățuit poporul și i-ați dat să știe ce să facă și cum să lucreze, o, chiar dacă el n-a ascultat de voi, cei curați cu inima pentru el, nu vă pierdeți nădejdea, căci voi sunteți cu mult mai mulți decât cei puțini între voi care v-au dat vânzării și au primit bani din mâna celor plini de bani și care pentru bani trăiesc și jefuiesc avutul celor suferinzi. O, fiți plini de răbdare sfântă și de credință sfântă că Dumnezeu aduce dreptatea și lucrează pentru ea. Lucrați și voi lângă Noi, cei din cer, și vegheați cu lucrare văzută și știută a fi și grăită peste neamul român și nu slăbiți pentru duhul dreptății, căci trebuie să propovăduim în cer și pe pământ duhul iubirii de țară, țara venirii Fiului Meu cuvânt peste pământ acum, la sfârșit de timp. Stați pe posturile de veghe și dați de gol lucrarea nelegiurii, dar cu umilință să lucrați și cu milă să vegheați, căci cei umiliți vor fi biruitori. Mă aplec cu cuvântul și vă rog cu umilință de Tată cresc, împodobiți-vă cu duhul rugăciunii spre Dumnezeu și cu zile de post și de jertfă înaintea Sa, căci acest soi de vrăjmași nu cade decât în fața acestor arme cu putere prin ele însele, după cum Fiul Meu Hristos a biruit tot așa duhul lumii când L-am lăsat să fie ispitit de acest diavol. O, lupta nu este pierdută, ci mai degrabă sunt pierduți cei ce s-au înălțat acum unii pe alții pe scaune de stăpânire peste acest neam, dar este scris despre cei ce se vor înălța că vor fi rușinați și smeriți pentru duhul trufiei lor, căci cei fără Dumnezeu sunt nimic, sunt

pentru tăiat, căci rodul lor este otrăvitor, iar otrava usucă viața în care ea pătrunde.

O, Fiule Emanuel, am grăit lor, celor mari cu inima în neamul român și le-am dat nădejde și duhul cunoașterii și al răbdării încă. Suntem cu sfinții la masă de cuvânt pe vatra neamului român. Te mângâi, tată, Te mângâi, Fiule scump, că suferința Ne este mare, și sfântă Ne este răbdarea. Să-i așteptăm pe cei treji pentru duhul dreptății în acest neam și să le dăm lor harul și darul ca să facă ei lucrare de apostoli așa cum se mai poate și să ajute ei duhul neamului român și vederea ochilor lui, care n-au vegheat în ziua când a fost nevoie de veghe ca să nu vină furul, dar furul a venit și a căzut durerea peste cei curați cu inima, și este încă de răbdat și de vegheat și de lucrat, și va veni curând-curând, încurcătura de limbi peste cei ce s-au sprijinit unii de alții pentru câștigare de scaune dar care nu se iubesc nici măcar ca pe pământ, și se rabdă unii pe alții pentru păruta lor slavă, pentru bolnava lor dorință de stăpânire, dar toate acestea sunt veștede prin înșiși cei ce le lucrează, și este scris pe masa cea dinaintea tronului lui Dumnezeu cuvânt rostit de gura celui ce se arată mare acum între cei ce au furat stăpânirea și care a spus cu gura sa cuvântul Scripturii care spune că *«cel ce ridică sabia, de sabie va pieri»*, și așa va fi, precum Scriptura grăiește, și se va împlini acest cuvânt peste cei ce au ridicat sabia lor și au tăiat cu ea tot rodul cel cu trudă îngrijit și au semănat măcăciuni mulți în locul rodului și dau aceștia să înăbușe sămânța cea curată, dar vine Domnul și va așeza dreptatea Sa, și va locui ea pe acest loc sfințit prin cuvânt, vatra neamului român. Amin.

— **O**, Tatăl Meu Savaot, puterea Noastră este durerea. Ea are putere mare cât iubirea. Cu ea vom semăna dreptatea și sămânța ei cea multă peste cei ce au nedreptățit neamul român acum.

Sculați-vă voi toți, cei mari cu inima și cu înțelepciunea dreptății sfinte și nu stați din veghe, căci Eu, Domnul, am privit la voi în toată vremea și mereu vă privesc și văd înțelepciunea în care vă păstrați, căci voi sunteți dintre cei ce nu sugeți sânge, ci dați vlagă neamului român prin veghea în care stați și grăiți prin ea. Iar această vampă, acest duh de femeie îmbrăcată în roșu și stând călare pe fiară, sugând ea sângele neamului român în numele lui mamona, are scris în Scripturi blestemul de peste ea, iar banii ei asupra capului ei să cadă cu tot cu prețul desfrânării ei, precum este scris despre fiara cea de la sfârșit de timp și despre femeia care stă călare pe fiară și despre fărădelegea ei. Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul lui Dumnezeu Savaot, și acest fel de sabie este scrisă pentru vampa cea pitită acum sub stacojiul ei, înșelând ea neamurile pământului peste tot, și acest duh fâlos ca al lui Goliat își va pierde capul sub sabia sa, căci și-a zidit pe nisip. Amin.

Vă dau din Duhul Meu vouă, celor curați la inimă și pe mâini în neamul român, și strângeți-vă în acest duh și stați de partea luminii a toate și sprijiniți sufletele și înțelepciunea acestui neam, care plânge negrăit și se uită în lături după salvatori. Ieșiți tot mai în lumină voi, cei ce îmbrățișați lumina și adevărul, ieșiți și faceți lumină peste întuneric și dați de gol faptele ascunse ale întunericului care a prins stat mare peste neamul român, neam care nu trebuie să-și piardă înțaietatea cea de la Dumnezeu și să cadă iar sub mână străină și dușmană pentru soarta lui, căci este cu gura căscată o cursă veche și care trebuie dată în lături, dar veghe mare trebuie din cer și de pe pământ, căci vremea este cu noapte peste ea.

O, ești cu bucuria amestecată cu durere, neam român. Nici cei ce s-au scris biruitori asupra ta, nici ei n-au pace, nici

ei. Se tem și ei, căci conștiința îi scurmă din pricina nedreptății cu care și-au făcut loc pe scaune mari, și voi trimite Eu, Domnul, duh tulburător peste conștiința lor, peste liniștea lor vopsită, și teama va crește în ei, iar minunile cerești își vor arăta înțelepciunea și vor ajuta pe cei nedumeriți. Și va veni Domnul cu pacea apoi, căci cât fiii trufiei stau încă pentru ca să dea socoteală față de cele zdrobite de ei, pacea va avea de așteptat și de lucrat în taină pentru arătarea ei apoi. Acum însă sabia va lucra despărțirea minciunii de adevăr, a întunericului de lumină și va fi apoi Domnul Biruitorul, Mielul Cel salvator, Care spală păcatele, Eu, Domnul, Care spăl în sângele Meu vărsat pentru om pe cei ce-Mi deschid ca să le fiu lor Mântuitor. Amin.

O, pace ție, țara Mea cea de azi, neam român, dacă vei vrea, dacă vei ști să lucrezi pentru pacea ta, pentru salvarea ta. Amin.

Acum fac cale sărbătorii sfinte pentru ierarhul Spiridon, cel plin de har, de mult, mult har, căci în ziua aceasta sfinții și ceata arhierilor din cer și de pe pământ au slujire și imn de laudă pentru acest mare slujitor sărbătorit, care a păstrat lângă el în slujire oștirile îngerești și le-a dat lor putere pe pământ cu harurile lor.

O, pace ție între sfinții cerului, slujitorule slăvit de Domnul pe pământ, căci ți-am dat har, har peste har să iei și să arăți lucrările lui! Cei adevărați în slujire și în credincioșie au sărbătoare pentru tine în ziua aceasta, iar cei abătuți de la părinți și de la datinile sfinte se laudă că sărbătoresc nașterea Domnului, nașterea Mea cea de acum două mii de ani, dar vai de sărbătoarea lor, căci este slujire la idolii lor, și nu mai este la locul ei această sărbătoare, pe care Eu și sfinții Mei am păstrat-o la locul ei, și vine apoi praznicul Nașterii Mele pe pământ și Mă voi face cuvânt de naștere în ziua aceea, zi mutată de la locul ei de slujitorii lui antichrist, cel mereu descoperit și arătat cu degetul că este vrăjmaș adevărat și nu slujitor adevărat așa cum lumea îl crede și îl slăvește când îl vede îmbrăcat în haină de sfânt.

Iar tu, apostolul Meu sărbătorit azi, scrie-te în cartea Mea din zilele acestea cu sărbătoarea ta, căci Eu, Domnul, Îmi scriu mereu cuvântul Meu în ea și stă deschisă ea pe pământ pentru mântuirea neamurilor, precum este scris. Amin.

— **M**ă scriu, Doamne, cu Tine în carte și le amintesc celor ce Ne iau spre știre de sus că bogăția celor ce doresc să aibă bogăție, când ea cade în mâinile celor hrăpăreți ea se face diavol pe pământ stăpânind în om și nu-și mai închide gura lăcomiei ei ca să nu sugă de la cei săraci pentru ea. Vai de cei bogați, care nădăjduiesc în strânsura lor, căci ei o părăsesc și nu o moștenesc.

Am fost arhieru pe pământ și am avut bogății și lucrăm la ființa lor și la rodul lor apoi și împărțeam cu umilință până și la furi, căci aveam inimă cerească, și numai cei cerești știu de ce trebuie să aibă omul bogăție, dar cei slujitori lui mamona nu știu.

O, cât de mult Te-am mărturisit eu oamenilor, Doamne, al meu Stăpân! O, cât dor aveam în mine ca să-Ți arăt oamenilor harul și puterea lui, împărțite mie pentru slava Ta! O, ce blestem a căzut peste pământ, Doamne! Nu mai sunt veghetori asupra duhului minciunii și al deșertăciunii și care să nu fie biruiți de fiii și de puterile întunericului și care să facă minuni mărețe și să biruiască prin ele pe cei trufași și necredincioși și neînduplecați. O, câtă stăruință trebuie să fie pentru ca să fie omul mărturisorul Tău pe pământ! Greu vor răspunde în fața Ta cei ce stau sub nume de veghetori și de slujitori ai Tăi pe scaune sfințite pentru cei curați și nu pentru fiii fărădelegii a tot

pământul, Doamne! O, varsă Duhul Tău Cel promis să Se reverse peste cei mulți prin cei puțini, care Te vor sluji pentru adevăr, fii și fiice, robi și roabe, bătrâni și tineri și umple, Doamne, pământul de coborârea Ta cu har mare pe el, că e târziu, târziu și totul a obosit, și secera cea nemiloasă a timpului cel neprețuit de om dă să taie toată așteptarea Ta, Stăpâne mare. Rugăciunile sfinților Tăi stau înaintea Ta cu cupele lor pline, precum este scris pentru zilele cele de apoi, iar Tu îndură-Te, Doamne, de facerea Ta toată și înnoiește-o pe ea, căci Tu așa ai făgăduit, și vino, Doamne, cu oștirile cerești și cu multa Ta slavă

pe pământ, căci sfinții toți spre Tine privesc și așteaptă pe pământ să vii cu cerul tot, să vii, Doamne, să vii. Amin.

— Eu, Domnul, ascult și lucrez și aduc vremea harului cel mare și mult, și va rămâne acest izvor și va fi hrană și slavă peste toate cele ce vor fi, și plata Mea este cu Mine ca să dau această plată celor ce M-au iubit și M-au mărturisit și celor urmași lor așa, până la vremea slavei veșnice, care va veni și va fi ea pe pământ. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2012

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2013

Praznicul Nașterii Domnului

Amintirea nașterii Domnului, prigonit pe pământ. Omul este rece cu Dumnezeu. Omul nu va fi fericit până ce Domnul nu va fi așa. Toate sfârșitu-s-au, și se așează începutul. Neamul român: Betleemul, Nazaretul și cuvântul cel pentru a doua Lui venire. Înnoirea lumi, într-o clipă, la cuvântul Domnului.

Cobor cu slavă de cuvânt pe pământ și am iesle de coborâre și-Mi așez în ea cuvântul și îl împart apoi și merge vestea Mea din loc în loc și face bucurie în inimi, că mântuire am de semănat peste oameni, fiindcă M-am coborât de lângă Tatăl Meu Savaot și M-am născut Prunc din pân-tece de Fecioară ca să fiu Mântuitor, și a fost vestită prin îngeri pe pământ nașterea Mea.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel vestit de îngeri în noaptea nașterii Mele pe pământ. N-a putut regele Irod să-Mi nimicească venirea, căci îngerul Meu s-a purtat după Mine peste tot și a vestit pas cu pas ocrotirea Mea, iar ea se împlinea cu ascultare mare și Mi-a făcut Tatăl loc prin toată strâmtorarea de pe pământ, fiindcă n-aveam Eu unde să Mă așez cu venirea Mea cea atât de tainică și în atâta umilință păstrată, că nu din lumea aceasta eram Eu, și de aceea împărăția Mea nu are nimic în ea, și Mi-a purtat îngerul nașterea Mea într-o iesle lângă un popas, și așa s-a găsit loc pentru venirea Mea pe pământ, și umilit M-am purtat, căci în cer este umilință și frumusețe mare prin ea și slavă mereu și Mi-au cântat îngerii pe pământ în auzul și în văzul păstorilor de oi și au vestit lor nașterea Mea, căci îngerul Meu a stat înaintea lor învăluindu-i în lumină și le-a spus: *«Nu vă înfricoșați de această arătare cerească și bucurați-vă voi și tot poporul, căci în Betleem, orașul lui David, S-a născut vouă astăzi un Mântuitor, Hristos Domnul, și Îl veți găsi culcat în iesle pe El»*. Oaste mare cerească s-a arătat apoi cu îngerul Meu și-Mi laudau ființa și nașterea ei și cântau zicând: *«Mărire întru cei de sus lui Dumnezeu, și pe pământ pace și între oameni bunăvoire!»*, și așa Mi-a ocrotit îngerul Meu ființa și așa M-a vestit el, împreună cu mare oaste cerească, și am petrecut apoi pe pământ treizeci și trei de ani și am așezat înaintea oamenilor Scriptura venirii Domnului, a Celui vestit prin prooroci că va veni, și așa am împlinit Eu voia Tatălui Meu, căci M-a trimis Tatăl după om.

M-a luat apoi Tatăl prin vestire de înger și M-a purtat în Egipt ca să Mă ferească de moartea cea de la Irod, care a omorât atunci pe toți cei mici atunci, și M-a adus Tatăl iarăși înapoi prin vestire de înger după ce l-a lovit cu moarte pe Irod, și M-am așezat în orașul Nazaret și s-au împlinit toate câte cu umilință a fost să le împlinesc după datini, și nașterea Mea s-a așezat pe pământ cu toată rânduiala ei, iar îngerii M-au slujit.

O, mamă Fecioară, îndurerată ai fost atunci, căci Eu eram Prunc mic, și toată grija a căzut pe voi și toată umilința

cea pentru venirea Mea ați purtat-o. Mergeați cu Mine pribegi, voi, cei ce Mi-ați însoțit nașterea și prigoana ei din partea lui Irod, iar tu și Iosif ați suferit pribegi cu Mine în brațe, și peste tot era strâmtorare pentru Noi.

E praznic pentru nașterea Mea în ziua aceasta, o, mama Mea Fecioară, și e amintirea acelei nopți mărețe și slăvite când voi nu găseați loc de popas ca să Mă așezați pe pământ pe Mine, Cel născut din pân-tecele tău fecioresc, mamă. Bucuria ta cea pentru nașterea Mea n-a avut lărgime în inimioara ta, căci umilința îți creștea odată cu toată durerea cea de la nepri-mire pentru tine și pentru Mine și odată cu toată prigoana care venise din partea regelui Irod, și Ne-am purtat spre Egipt, și am venit iarăși înapoi, și am crescut în Nazaret și M-am arătat din vreme în vreme lui Israel, căci aveam de împlinit toate proorociile cele despre Mine, o, mamă.

Cântarea cea pentru nașterea Mea cea de atunci o cântă mulțime de oameni, de atunci și până azi, dar durerea Mea și a ta nu se naște în inimi, mamă. O, cât de mic e Dumnezeu pe pământ, mamă! Așa vrea omul, o, mamă, și vrea ca Domnul să-i slujească lui, iar tu plângi de mila Mea, de dragostea ta de Mine, o, mama Mea, căci Eu sunt Cel ne iubit de om și Mă tângui în cer cu tine și cu Tatăl, căci omul este rece cu Dumnezeu, o, mamă.

— O, nu plânge, nu plânge, Copil născut în Betleem în vremea regelui Irod, căci eu voiesc ca Tu să ai bucurii, că mama așa își alină copilul ca să nu plângă el, ca să nu-l doară pe el. O, Îți plânge Duhul de două mii de ani și plângi după dragoste. O, Îți plânge iubirea pentru care Te-ai născut și ai venit s-o așezi pe pământ. O, plânge așteptarea Ta cea lungă, Fiul meu Iisus Hristos. Am plâns mereu tot într-o tăcere pentru Tine, Cel prigonit de la nașterea Ta și până la iarăși întoarcerea Ta în slava cea de sus lângă Tatăl Savaot. Suntem sărbătoriți Tu și eu, suntem în cer sărbătoriți, și unul altuia ne alinăm lacrima și iubirea ei, iar așteptarea ne dă puteri și răbdare și nădejdea cea proorocită în Scripturi.

O, Fiule Emanuel, Copil îndurerat și fără adăpost pe pământ, cine, oare, mai este creștin ca să Te poată cu adevărat mărturisi cu gura și cu fapta? Pe pământ creștinii trăiesc viață păgână, amestecată cu slujiri idolești, chiar dacă după datini sunt botezați în numele Tău. O, cum să facem să-i deprindem pe ei cu adevărul bucuriilor, cu lacrima cea după Tine, Fiule îndurerat de la om? Suspînul nașterii Tale din noaptea aceea este la fel de tare în mine, la fel de zdrobit, și dau să Te ocrotesc de dureri ca și atunci, căci sunt mamă. O, va veni vremea să nu mai plângem, căci toate se vor face noi, ca în frumusețea cea dintâi când omul nu-L îndurera pe Dumnezeu, și numai o clipă a fost aceasta, și apoi omul L-a făcut mic pe Dumnezeu și mare pe el însuși peste toate, și așa se știe el de atunci și până azi.

Cerem milă de la om, Fiule de sus. Cerșim popas, dar

locul în casa omului este strâmt de tot pentru Dumnezeu și este plin de idoli ca și atunci în noaptea nașterii Tale, și nu va fi omul fericit decât atunci când Domnul va fi așa, căci omul trebuie să fie și la greu și la bine după chipul și asemănarea lui Dumnezeu, așa cum Domnul este ținut să fie, după ce omul s-a mărit cu mărirea sa înaintea cerului și a pământului.

Păstrăm acum în amintire durerea bucuriei pe care noi am avut-o în vremea nașterii Tale pe pământ și avem nădejdea că durerea va rodi starea cea de sus între om și Dumnezeu, căci toate sfârșitu-s-au, și se așează începutul, o, Fiule scump. Amin.

— O, când a fost începutul a fost și cuvântul, și Dumnezeu era Cuvântul, o, mama Mea, și Eu eram Cuvântul, și iată, s-a așezat iarăși începutul, căci Eu Mă fac cuvânt între cer și pământ și zidesc Ierusalimul, mamă, dar Mă doare de la om și am rane la mâini și la picioare și la frunte și sunt încins peste rană, dar așa lucrez și așa zidesc, căci tămăduire nu este pentru Domnul. Când omul are o suferință se duce fuguța la doctor pentru vindecare, dar suferința Mea nu mai are leac, nu mai are doctor, căci omul ar fi să-Mi fie vindecător. O, dacă Eu M-aș gândi numai o clipă la Mine n-ar mai fi cerul și pământul, ci s-ar clătina de tot și s-ar sfârși cu ele. O, mamă, dacă cei ce Mă poartă azi cuvânt peste pământ s-ar gândi la ei, n-aș mai avea Eu cale pe pământ și nici popas și nici popor primitor de Dumnezeu și veghe peste el și zidire cu el pe pământ. O, greu Mi-a fost și acum două mii de ani să-i fac pe toți cei aleși Mie de Tatăl să se lepede de sine și să-Mi dea Mie viața lor, trupul lor, mersul lor, graiul lor și inima lor ca să Mă zidesc în ea pentru mântuirea multora când Eu le-am cerut lor aceasta și le-am zis: *«Eu în voi, și voi în Mine; mergeți în numele Meu și mântuiți oamenii, căci s-a apropiat de ei împărăția cerurilor, și vrednic va fi lucrătorul de plata sa apoi, căci semne și minuni vă vor însoți și veți vesti voi Evanghelia Mea cu voi până la toate marginile și mulți se vor mântui prin ea»*.

O, neam român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp, în tine Mi-am zidit acum și Betleemul și Nazaretul și cuvântul cel pentru a doua Mea venire și toată lucrarea Mea cea pentru sfârșit de timp, și de pe vatra ta veghez și priveghez peste tine și peste popoare prin îngerii Mei și pun sigiliul Meu, al numelui Meu peste actul nașterii tale prin cuvântul Meu cel de sus și nu te vei putea ascunde dinaintea Mea și dinaintea popoarelor cu obârșia ta cea de la Mine, că de la început și până la sfârșit te-am așteptat să fii tu țara Mea cea de azi, în care să vin și să-Mi așez tronul judecății făpturii și împărăția și înnoirea a toate apoi prin cuvânt, ca și la început când la cuvântul Meu s-au zidit cerul și pământul sub privirea lui Dumnezeu și a îngerilor Lui.

O, neam român, n-ai înțeles de ajuns vremea cercetării tale, dar vom da mâna tot mai strâns și vom citi de pe înălțimi cartea iubirii dintre Mine și tine și te vor căuta popoarele îndepărtate de Mine și vor lua de pe vatra ta mana cea ascunsă și vor afla taina salvării și a mântuirii și vor afla legea iubirii și a iertării, căci Eu te-am iubit de la început și până la sfârșit și te-am așteptat aici, la sfârșit de timp, și am slava Mea în tine acum, și cu iubire ca focul Mă scriu pe vatra ta și Mă înființez în cartea Mea cea de azi și este ea tronul judecății făpturii și totul se va naște într-o clipă prin cuvântul Meu, care înnoiește lumea. O, Mi-e dor de tine și voiesc să crezi venirea Mea la tine, că Mi-e dor. Regii și stăpânii te vor a lor, că au aflat taina ta cea de la Mine hărăzită ție, dar Eu te doresc a Mea, și dorul Meu te ține în Mine, și Eu veghez peste tine cu cetele îngerești, țara Mea cea de azi. O, e praznic de naștere în mijlocul tău, și

Eu la ieslea Mea de cuvânt grăiesc peste tine și-ți trimit să Mă auzi și să nu mai trăiești tu păgânește, o, țară creștină, căci sărbătorile sfinte tu le petreci păgânește de tot și n-are cine să-ți spună că greșești lui Dumnezeu, iar Eu, Domnul, vin și-ți spun greșeala ta, și-ți mai spun că omul poate fi mai fericit decât își face el fericire pe pământ cu slujirile lui din sărbători. O, țară scumpă a Mea, să te doară de Dumnezeu și să-I alini Lui rana, iar El îți va pregăti sărbători și slavă în sărbători, că nu așa trebuie să sărbătorească omul, ci cu slavă cerească în mijlocul lui, că fără Domnul e pustiu și e iad pe pământ.

O, fii ai oamenilor, o, fiilor, când dați pe cale de o măreție, de o înălțime măreață, voi, cei care aveți inimi mari și simțitoare pentru cele mărețe la vedere pe pământ, vă înfiorați, vă mirați, vă bucurați când intrați într-un locaș de biserică înalt și plin de podoabele înființate cu mână de meșter ca să atragă ele pe cei ce trec. O, iată-Mă pe Mine, Domnul, coborât în calea voastră cuvânt cu putere în el, plin de măreție în cuvânt, pe cale de nori mergând spre voi și cuvântând cu voi, iar voi nu tresăriți ca atunci când dați de ceva măreț pe pământ în ochii voștri. O, iată ce înseamnă omul și ce înseamnă Dumnezeu, căci omul se bucură, se minunează, se suie cu mintea și cu privirea minții și a inimii, iar Domnul coboară, Se smerește și Se îndurerează că omul nu mai tresaltă să dorească întâlnirea lui cu Mine, și n-ar tresări nici dacă M-aș arăta blând și smerit în calea lui așa cum sunt Eu și numai Eu cu adevărat așa, căci numai Dumnezeu este așa la duh și la înfățișare, iar omul nu este așa.

Nașterea Mea în om este cea mai mare minune, de care atât de mult s-ar bucura omul, mai mult decât păstorii de pe deal care au avut în fața colibei lor în noaptea nașterii Mele oaspeți cerești, din cer cântându-le lor slavă și cântare cerească și vestindu-i pe ei de nașterea Mântuitorului lumii și văzându-Mă ei apoi în iesle născut la Betleem.

Cu greu Îmi fac lucrarea Mea cea de la Tatăl dată s-o săvârșesc, cu greu, ca și acum două mii de ani când am venit și am crescut și Mi-am cules ucenici și am mers cu ei din loc în loc presărând semne și minuni ca să-i atrag la Tatăl pe oameni, o, și grea Mi-a fost povara ne iubirii de la om. Chiar și ucenicii Mă îndurerau când Eu atâta îi iubeam și atâta îi învățam să-Mi stea aproape, să-L poarte pe Domnul pe pământ, iar ei erau reci, și dintre ei M-au îndurerat și am răbdat de la ei, căci unul M-a trădat și M-a vândut spre moarte, altul s-a lepădat de Mine, altul s-a îndoit întru învierea Mea, și Eu le spuseseam lor că întristat este de moarte sufletul Meu, dar ei nu știau de ce, nu știau că de la ei eram întristat, căci când aveau de vegheat pentru Mine ei s-au culcat să doarmă, iar Eu le-am spus: *«Dormiți de acum, căci stăpânitorul lumii vine și Mă ia de lângă voi!»*. I-am trimis la culcare, căci M-am întristat de lipsa lor de putere și de priveghere pentru Mine, și durerea Mi-a fost mare, și mare Îmi este și acum când dau să iau naștere în om și nu poate omul aceasta. Când văd omul cât veghează de mult pentru bucuriile lui idolești și nu-l apucă somnul, Mă doare, și dau să-l înduplec și să-i dau lui alte bucurii, adevărate bucurii.

Voi face cu Tatăl priveliște cerească pe pământ și-i voi arăta omului fericirea și pe cei dreپți pentru ea, ca să se tânguiască toți oamenii că n-au voit să știe și să caute fericirea și locașurile ei, de unde n-ar mai pleca nimeni dacă ar fi trimis pe pământ așa cum Eu am fost trimis ca să duc pe umerii Mei chin și suspin și să întăresc prin suferința Mea locașul celor fericiți și moștenitori fericirii pe care și-au dorit-o în vremea așteptării lor după ea, căci numai cei ce sunt fericiți pe pământ cu fru-

mușete din cer, numai aceia învață și ajung apoi acolo unde ei privesc cu dor, și fără de sfârșit este acolo fericirea. Amin.

Vin pe pământ cuvânt și-l chem pe om spre fericire și spre adevărul ei. Poposesc aici, la locul coborârii Mele, și stau cu slavă de cuvânt înaintea celor ce vin cu colindele nașterii în ziua aceasta, iar bucuria Mea o doresc Eu lor. Slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământ, și între oameni, bunăvoină! Cântarea îngerilor nașterii Mele o cânt și Eu, Domnul, Cel născut în iesle pe paie acum două mii de ani, Cel slăvit de îngeri și de toate puterile cerești în noaptea nașterii, neavând Eu loc în casa de popas, ci afară pe paie, încălzit la pieptul Fecioarei mamă și vegheat de Iosif cel blând și de îngeri în fața furiei regelui Irod, care căuta viața Mea.

Cuvântul Meu este trimisul Meu și este cel ce trimite celor însetați de cer cuvântul Meu, mângâierea Mea lor în zi de praznic sfânt, praznicul nașterii Mele pe pământ. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2012/7 ianuarie 2013

Sărbătoarea sfântului întâiului mucenic și arhidiacon Ștefan

Duhul Sfânt plutește deasupra pământului pentru facerea cea nouă. Neamul creștinesc nu poate fi al Domnului dacă nu se desparte de păcat. Îndemn la iertarea cea dintre frați.

Cu sfinții vin, și Mă așez în cartea Mea cea de azi cu grăirea Mea cu ei, căci Eu sunt Cuvântul Tatălui Savaot, Hristos, Fiul Său Cel Unul-născut, iar sfinții sunt asemenea Mie, cuvânt, căci în cer lucrează cuvântul și nu este ca pe pământ, ci altfel este în cer.

Pacea Duhului Meu s-a alinat mult de la lucrarea sfinților Mei pe pământ, căci ei au arătat în faptă văzută mărturisirea credinței lor în Mine, Cel iubit și urmat de ei până în cer, unde e doar cuvântul și răsplata fericirii iubirii sfinților Mei, iar la sfârșitul a toate pe pământ se așează odihna cea deplină a sfinților Mei și încetarea așteptării lor, a credinței prin care au nădăjduit toți sfinții, și va fi veșnica sărbătoare apoi, masa cea veșnic întinsă, de la care sfinții vor gusta fericirea cea fără de sfârșit pentru ei.

Cobor în cartea cuvântului Meu cu mucenicul Ștefan, al cărui duh a purtat pe Duhul Sfânt în cuvânt înaintea celor ce M-au răstignit pe cruce ca să rămână ei, căci se temeau ca nu cumva să fiu Eu mare și să nu mai fie ei. O, iată ce face omul mare pe pământ! Ucide pe Dumnezeu, ucide Duhul lui Dumnezeu din fața lui, ucide locașurile purtătoare de Dumnezeu de teamă că nu vor mai fi ei cei mari pe pământ.

Se tem cei mari de Duhul Sfânt din om șiucid locașul luminii de sus și țin pământul și oamenii și tot ce e pe el în stăpânirea lor, căci ochii lor nu văd în cer și nici nu-i ridică în sus ca să vadă în sus, și numai pe cele de jos le doresc ei, iar pentru ei sfinții sunt un chin, o opreliște a măririi lor pe pământ și nu pot cădea la pace cu lumina Mea din sfinți și nu se lasă până nu o sting din calea lor, dar ea lucrează apoi mai mult, și e numai lumină cerul sfinților, și vai pământului dacă n-ar fi lumina sfinților Mei din când în când pe el, căci întuneric ar fi de-a pururi deasupra adâncului de pe pământ, așa cum era mai înainte de început când Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, și când Dumnezeu a zis să fie lumină, și apoi s-a făcut lumina și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric și s-au desăvârșit apoi prin cuvânt cerul și pământul și toată oștirea lor.

Cuvântul Meu cel de azi este cuvântul cel de la început, prin care s-au întocmit cerul și pământul și toată oștirea lor, și

taină mare ca și la început poartă în el cuvântul Meu cel de azi și locul din care el iese cu izvor, căci precum din Eden ieșea un fluviu ca să ude Edenul și care de acolo se despărțea în patru brațe ca să adape toată fața pământului așa cum aburi se ridicau din pământ la început ca să adape pământul și să-l poată umezi și ca să pot Eu lua țărână și să-l fac pe om din pământ, o, tot așa lucrez Eu și azi și tot așa adăp și azi pământul, ca și la început, și Duhul Sfânt Se poartă pe deasupra apelor tulburi și a tot răul de pe pământ și a tot adâncul răului, până ce Eu, Domnul, voi rosti cuvântul cel pentru facerea toată din nou, dar mai întâi trebuie să fac lumină din cuvânt și să lucrez în lumină și să vadă omul lumina aceasta, care se desparte de întuneric, o, și ce frumos va fi când facerea cea nouă va aduce priveriștea ei la vedere și va arăta ea pe cele ce s-au lucrat cu trudă multă prin sfinții care au nădăjduit că va veni Domnul cu lumina facerii a toate la lumină și cu zecile de mii de sfinți ai Săi, mult lucrători pe pământ în vremea lor cu Duhul Sfânt în ei, făcându-L să plutească pe deasupra a tot întunericul, care nu are nimic cu lumina, pe Duhul Sfânt, pe Domnul Cuvântul între cer și pământ!

Grăiesc cuvinte mari și plutesc ele în taina Duhului Sfânt și adapă pământul până peste zări, și nimeni cu mintea nu pătrunde adevărul că așa este și că așa face cuvântul Meu, și este ca și la început când nimeni nu era ca să audă cuvântul facerii cerului și a pământului, dar ele s-au întocmit și s-au desăvârșit prin îngeri lucrători și împlinitori, și apoi l-am zidit pe om, și tot așa va fi și acum, și voi putea apoi să-l zidesc și pe om, căci el va vedea lumina Duhului Sfânt și se va lăsa luminat de ea și lucrat de ea, ca și la început când pe toate pe rând le-am lucrat, și apoi M-am odihnit și am sfințit odihna Mea.

O, mucenic mult mărturisitor tronului slavei Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, care ți s-a deschis la arătare când ai trecut pragul spre cele dorite de duhul tău cel mărturisitor, o, iată ce cuvinte mari se nasc în cartea Mea cea de azi în ziua ta de sobor între sfinți! Tainele facerii celei noi ies din gura Mea și adăp cu ele pământul ca să-i dau întocmire nouă prin cuvânt, din cer să-i dau, și tot așa și omului de pe pământ, căci a venit vremea înnoirii a toate și M-a trimis Tatăl pe pământ cuvânt și taină de cuvânt și țin pe brațe începutul cel nou, cel mic acum și puțin priceput acum, dar din care Eu, Domnul, ies cu răul cuvântului Meu și adăp locul izvorului lui și împart în patru părți apoi cursul lui peste pământ ca să odrăslească prin această semănătură de cuvânt cerul cel nou și pământul cel nou, căci ele nu se zidesc decât prin cuvântul Meu cel rostit pentru înființarea lor, căci cuvântul Meu înseamnă lumină, iar lumina dovedește întunericul și se așează ea cu taina ei și aduce la lumină lucrarea lui Dumnezeu Făcătorul și iarăși toate se fac. Amin.

O, Doamne, iată cum eu Te mărturisesc iarăși acum, spre sfârșit de timp, când Tu vii cuvânt pe pământ cu sfinții Tăi cei mult trudiți pentru Tine în vremea lor pe pământ! Văd cum cerurile se deschid și stau deschise deasupra pământului, iar Tu de-a dreapta Tatălui pe tronul slavei Treimii lui Dumnezeu, și eu Te mărturisesc ca și atunci, căci Ți-am fost mărturisitor în Duhul Sfânt și n-am tăcut ca să nu Te mărturisesc, căci mă temeam mult de pedeapsa nemărturisirii Tale și nu de moartea care amenința viața trupului meu atunci înaintea celor ce Te-au răstignit, căci au rămas ei în întunericul lor dacă n-au iubit lumina așa cum am iubit-o eu.

Ziua mea de serbare între cei ce sunt mucenici după ceata lor cea din cer este așezată de părinți lângă praznicul Nașterii Tale, Doamne, și mă uit pe pământ cu Tine la câtă idolie se închină oamenii în numele zilelor Tale de sărbătoare

și ale sfinților Tăi. Până și creștinii care s-au vândut păcatului slujesc plăcerilor și stau despărțiți de Tine pentru plăcerile lor păcătoase, iar dacă Tu nu-i spui omului păcatul el își zice că nu este păcat păcatul lui și că el este plăcutul Tău, iar Tu ești Dumnezeuul lui.

O, Doamne, trebuie să-i spunem omului păcatul, căci și așa înțelege el greu de tot că pașii lui păcătoși îl duc departe de salvarea lui din păcat. Eu le-am spus celor din vremea mea păcatul lor, căci dacă nu-l spuneam, vai mie avea să-mi fie apoi, dar eu am voit cu cei din cerul Tău să ajung și să nu tac pentru Tine, Cel prigonit de ei tot atât de mult ca și în vremea răstignirii Tale, căci pe unde vedeau ei un mărturisitor de-al Tău de atâtea ori Te ucideau, dar numai cu trupul, Doamne, căci noi făceam aripi albe, țesute din lumină și ne pregăteam zborul spre cer și lăsam în urmă credință și mai multă pentru Tine în oameni, căci se ridicau mulți și se uneau cu Tine prin credință și prin jertfă și-Ți pregăteau Ție naștere în ei și se umplea pământul de credință în Tine, căci și azi este credință pe pământ, dar păcatul își ascunde fața lui cea otrăvitoare de Dumnezeu în om și nu poate omul scăpa de acest șarpe, care l-a mușcat de inimă pe omul cel din rai și l-a tras afară spre păcat.

O, trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, căci el nu-și poate spune că e păcat păcatul lui și-și face mereu rost de păcat și se mângâie cu el, cu diavolul, Doamne, căci păcatul este diavol și-i face omului părere că este iubit și că iubește, dar moartea nu iubește, ci ucide, Doamne. Eu sunt cel ce pot să-i spun omului aceasta, căci era cât pe ce să-mi fac căsătorie mai înainte de mucenicie când nu știam că voi fi mucenicit, ci numai Tu știai că-mi vei trimite aceasta, căci ai văzut că păcatul stă la pândă și dă să mă ademenească și să-mi păteze lumina și pe Duhul Sfânt, al Cărui locaș eram, și nu dădeam să-mi spun că e păcat și că-L părăsesc pe Duhul Sfânt pentru păcat. O, inima omului este alunecoasă mult și poate omul cădea și din cer, chiar când e gata să pună al doilea pas după ce pe primul l-a pus, iar inima trebuie vegheată, Doamne. Eram arhi-diacon după rangul cel bisericesc, dar mai-marii de peste mine n-au vegheat viața mea cu Tine așa cum mi-ai vegheat-o Tu, și mi-ai trimis înainte înger și ai lucrat minunat asupra râvnei mele pentru Tine și le-am spus eu păcatul la cei ce Te-au răstignit și care se puneau mereu pieziș Duhului Sfânt, lucrător lui Dumnezeu pe pământ prin sfinți, că nu mai puteam purta durerea necredinței lor, cel mai greu păcat, cea mai dureroasă palmă pe care Ți-o dau necredincioșii, Doamne, iar eu eram mistuit de tot de râvna pentru Tine și s-au gândit numaidecât să mă pună la tăcere și să se acopere cu legea, când ei erau cei mai aprigi blasfemiatori ai legii și ai Tăi.

O, dar trebuie să-i spunem omului păcatul, Doamne, iar neamului creștinesc să-i spunem că nu poate fi el neamul Tău dacă nu se desparte de păcat și de orice fărâma a lui, căci fărâma este ruptă din întreg și duce la păcatul cel întreg apoi și fiecare stare duce la rădăcina ei, la obârșia ei, iar eu în ziua aceasta sfântă plâng îndurerat ca să semăn cu Tine, Doamne, ca să fiu după chipul și asemănarea Ta, căci oamenii pe pământ și până și creștinii petrec păgânește sărbătorile cerului, iar cerul lucrează cu cuvântul peste fața pământului, căci al Domnului este pământul, iar omul a uitat al cui este pământul.

O, popor al cuvântului care te hrănește din cer, tu să nu uiți că al Domnului este pământul și nu al tău. Tu să nu uiți că al Domnului este locul pe care ești așezat ca să trăiești pe el ca în cer și nu ca pe pământ, unde omul l-a luat Domnului dreptul și trăirea Sa cu omul! O, nu uita să ascuți de Stăpânul Cel din cer și cu frică și cu cutremur să te păstrezi înaintea Lui cu pașii

tăi, cu jertfa ta, cu statura ta, cu purtarea ta pe pământul ales Lui, Domnului, Care-ți dă din cer, căci oamenii de pe pământ n-au lăsat loc cerului pe pământ cu ei și au luat în stăpânirea lor facerea lui Dumnezeu și fac acest păcat, pentru care toți oamenii vor da răspuns lui Dumnezeu.

O, Doamne, slavă Ție, multă slavă numai Ție pentru toți sfinții Tăi care Te-au slujit cu râvnă, căci Tu i-ai ajutat să fie așa! Duhul Sfânt este gonit de pe pământ, dar Își găsește loc în cei ce Te iubesc și Te mărturisesc, și strălucesc ei apoi înaintea oamenilor așa cum am strălucit eu înaintea celor ce Te-au răstignit și care o nouă răstignire Ți-au pregătit în trupul meu, dar Tu m-ai înviat și mi-ai dat haina învierii, haina slavei, și sunt cu Tine în slavă și Duhul Sfânt este strălucirea mea, de pe pământ și până în cer arătându-Și El strălucirea peste mine, cel ce Te-am mărturisit cu râvnă pe pământ, căci Te-am iubit, Doamne, iar jertfa mea cea sângeroasă m-a păstrat numai Ție, numai Ție iubire pentru vecie, și-Ți mulțumesc acum în cer de grija Ta părintească cu care m-ai iubit și m-ai păzit de păcat și m-ai încununat atunci cu strălucirea Ta și în haina Ta m-ai luat și mi-ai dat cerul de patrie și sunt acum din cer mărturisitor. Amin.

— **O**ce frumos, ce frumos îl face pe creștin duhul mărturisirii, mucenicule al Meu și mare mărturisitor! Ce frumos te-a făcut Duhul Sfânt și râvna ta pentru Domnul tău, ce frumos! Această frumusețe minunată îi umple de teamă pe cei ce iubesc împărăția acestei lumi de pe pământ și o stârpesc de lângă ei, căci nu se potrivește lor. O, nu mai știu oamenii, nu mai știu nici creștinii care-și greșesc unul altuia, nu mai știu să ierte greșeala unul altuia zicând «*Tată, iartă!*», ci mai degrabă își cer socoteală și sunt reci pentru această iubire și-și vor dreptate unul împotriva celuilalt și nu învață de la sfinți cum trebuie să fie un creștin pe pământ.

Voi face privesc cerească pe pământ cu Tatăl și-i voi arăta omului locașul fericirii cerești, pe cei îndumnezeiți prin strălucirea Mea în ei, căci ei Mă vor iubi mult și va străluci mult iubirea lor, mult și cu izvor fără de vad peste pământ și va adăpa pământul peste tot cu iubirea și cu iertarea și va odrăsli peste pământ vremea iubirii între om și Dumnezeu, și se va împlini acest cuvânt. Amin.

Iisus Hristos este numele Meu și acest cuvânt. Amin, amin, amin.

Așez cuvânt pentru binecuvântare peste pașii celor ce așteaptă cu dorul în ei praznicul de Bobotează și strângerea lor cu Mine la masă aici, la izvor. O, veniți, cei ce iubiți slava cea cerească, veniți și împărtășiți-vă de ea, și vă voi face părtași fecioarelor înțelepte, dar candelile voastre să lumineze de credință, căci sala Mea de nuntă se gătește pentru voi și vă așteaptă la masă cu Mine, la masă cu Domnul, și-Mi voi revărsa peste voi izvorul Meu, Boboteaza cuvântului Meu cel plin de duh de bobotează și vă voi bucura iubirea și vă voi învăța pe voi ascultarea și lucrarea ei și duhul ei cel din cer. Amin.

27 decembrie 2012/9 ianuarie 2013

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasilie cel Mare

Necredința este neîntregimea credinței, nu numai lipsa credinței. Credința este nevoia de Dumnezeu cu omul pe pământ. Darul frângerii inimii.

Mă supun înaintea Tatălui și cobor pe pământ cuvânt în zi de praznic sfânt. Așezați-vă înaintea Mea voi, cei ce-Mi deschideți când bat ca să intru în carte cu-

vânt, căci Tatăl Mă trimite, nu de la Mine Însumi hotărâsc, nu de la Mine Însumi fac sau grăiesc, ci Tatăl Îmi dă ce să fac. Pun vlagă în voi ca să Mă țineți, căci trebuie să aveți putere pentru Mine, iar Eu pentru Tatăl. Ferice celor ce prețuiesc și ocrotesc coborârea Mea cea de azi și puterea cea pentru ea de pe pământ, căci trebuie putere și din cer și de pe pământ pentru ea, măi fiilor, și voi vedeți din plin aceasta!

O, este necredință multă, și aceasta este când omului îi lipsește întregimea credinței, nu numai când nu are deloc credință. E pretențios omul pentru credința lui în Dumnezeu, și, peste asta, credință și în acest cuvânt, care zidește omul. O, e pretențios și Dumnezeu când e vorba de credința în El a omului, iar cei ce au credință așa cum Îi face Domnului bine de la ei, aceia sunt cei ce n-au nevoie să depindă de ceva credință lor, ci numai de nevoia de Dumnezeu cu ei pe pământ și peste pământ și numai pentru ca să aibă cu ce-și hrăni sufletul lor cel credincios, căci sufletul trage cu Dumnezeu, de unde-și are obârșia, trage cu cerul din care este, chiar dacă omul își bate joc de suflet din pricina lipsei minții și a cuminenței ei, căci mintea n-are astâmpăr și-și face de lucru, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul care este gazdă sufletului.

E praznic în cer între sfinți și între îngeri, iar puterile cerești țin totul, tot ce se petrece între cele din cer. Amintirea prunciei Mele este în ziua aceasta purtată de cei din cer, căci după ce a fost nașterea Mea așezată pe pământ, a fost apoi supunerea Mea sub rânduiala așezată de Dumnezeu în poporul lui Israel pentru tăierea împrejur în trup, și M-au supus părinții și M-au dat spre această supunere și s-a împlinit și această rânduială peste Mine, ca și toate celelalte pentru care venisem să Mă supun lor și să Mă arăt Om desăvârșit după toată orânduiala, căci Dumnezeu este Cel ce Se supune cu răbdare întru toate atunci când vine clipa ascultării, și iată, e praznic împărătesc pentru Împăratul Hristos, și va fi iarăși praznic pentru El, praznic împărătesc peste puține zile, și sunt zile împărătești aceste prăznuiri și amintiri, și toate așează înaintea omului credința în Dumnezeu, Care S-a arătat și Și-a mărturisit dumnezeirea și adevărul ei, iar oamenii să creadă sau să nu creadă, și apoi să le dea Dumnezeu daruri celor ce cred, daruri de sus, credință, supunere, răbdare, iubire, nădejde și mai ales împlinirea lui Dumnezeu în ei, fiindcă Domnul a făcut omul ca să-I fie Lui casă pe pământ.

Pun masă de cuvânt în zi de praznic sfânt, împărătesc, și sunt Împăratul și am cu Mine însoțitor aproape și sărbătorit lângă Mine pe arhiereul Vasilie, slujitor mare al credinței în Mine, în Împăratul lui, și grăim în ziua aceasta de pomenire împărătească și de sobor sfânt pentru arhiereul Meu între sfinți serbat și grăim despre credință.

O, nu-i trebuie omului nimic anume ca să creadă, nici semne și nici minuni și nici dovezi nu-i trebuie dacă vrea să creadă, ci numai să-și înțeleagă obârșia, dar nu cea învățată la școala învățaturii bolnave, ci obârșia lui din Dumnezeu, din omul cel zidit de Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie să aibă omul credință și să se înfioare crezând și auzind, ca să-Mi pot Eu găsi plăcerea în om, căci nu altfel ar fi să-și facă loc plăcerea Mea în om.

Iată, trebuie dragoste de Dumnezeu pentru ca să aibă omul credință, iar fără această dragoste nu este nimic omul, ci este o stârpitură și atât, și vai omului care crede pentru altceva în Dumnezeu! Nu se poate Dumnezeu înțelege cu omul care are nevoie de El pentru socotelile lui, și nu așa cum au avut sfinții cei statornici în iubire și în credință și în credincioșie. Darul frângerii inimii este cel mai lucrător dar pentru nedes-

părțirea de Dumnezeu a omului, iar cine nu are acest dar, îi lipsește lui părtășia cu Domnul, căci cum ar putea o inimă nesupusă, nedoritoare de Dumnezeuul facerii a toate să aibă lucrare și părtășie cu Făcătorul omului?

L-am așezat pe om pe pământ în mijlocul facerii Mele și a lui și dă omul să-i ajungă aceasta, și mintea lui se îngustă și pierde din ea pe Dumnezeu și rupe legătura cu cele de sus, și face omul această dovadă înaintea lui Dumnezeu și înaintea a tot ce este în cer.

O, arhiereule mare, suntem sărbătoriți alături în cer și pe pământ și avem de cuvântat peste oștirea de pe pământ, căci suntem slujitori după rang la altar, și avem de împărțit duhul mărturisirii, pentru care suntem aleși de Tatăl. Împreună vom așeza păstorire peste cei de pe pământ, iar tu intră lângă Mine în lucru, și Tatăl să binecuvinteze intrarea Noastră și să aducă rod prin ea. Amin.

— O, Doamne, darul frângerii inimii este, chiar darul recunoștinței înaintea lui Dumnezeu a omului, și darul îl mână pe om spre Făcătorul lui, spre iubirea cu care a făcut Dumnezeu lumea. Ne îndreptăm spre pământ și grăim oamenilor despre credință, căci credinței din om nu-i trebuie dovezi, nu împliniri, și nici răsplată nu-i trebuie, căci noi, cei ce ne-am sfințit pentru Dumnezeu, noi, cei ce toate le-am lucrat și le-am răbdat pentru Domnul, n-am avut credința ajutată de pe pământ, ci am avut darul frângerii inimii care trăiește, căci altfel cum și-ar sfinți inima trăirea ei?

O, noi am fost mereu îndurerați pe pământ și nu ne căutam prin credință fericirea, ci doar nedespărțirea de Tine, Doamne. O, cu greu crede omul pe cele ale lui Dumnezeu cu el, Doamne! O, ce jos sunt oamenii care cad de la credința lor în Dumnezeu, Doamne! O, ce să faci Tu, Doamne, cu așa credință? Tu i-ai muștrat pe ucenici când ai văzut ce așteaptă ei de la credința lor în Tine și i-ai învățat să fie mulțumiți pentru numele lor așezat lângă Tine, în cartea vieții, prin lucrarea Ta cu ei. Nici un sfânt nu s-a lepădat de Tine în încercări, în ispite, în prigoane furtunoase, iar cei ce s-au lepădat și au părăsit părtășia Ta cu ei aceia n-au fost sfinți, că sfânt nu omul este, ci inima lui cea credincioasă și statornică până dincolo de hotar, spre unde el își călăuzește mereu inima. Nu este sfânt în cer, credincios cu totul Ție și ca să se fi îndoit el pe pământ din pricinile ivite și să-și slăbească credința și alergarea lui spre Tine. Credința este un dar mare, și se dă acest dar celor ce pot pentru el, iar celor ce nu pot pentru el li se ia acest dar și se dă celui ce are încă, și așa este cu taina credinței, dar mintea omului îi orbește viața și mersul și ia omul din ea și se prăbușește prin ea și judecă cu ea după cum este și alege el să fie, căci mintea nu are astâmpăr și pune inima omului în robia ei, săraca, și apoi se alege cu suferință și ea, și trupul inimii care găzduiește sufletul.

Vai celui slab pentru credință! Acela își pregătește suferință și duh rătăcitor, căci omul nerecunoscător lui Dumnezeu are în firea lui semeția că este mare, de vreme ce nu este recunoscător cu lucrarea, nu numai cu vorba, și iată, e primejdie mare să creadă omul în vorbe și să-și facă rost de credință sau de necredință, ci trebuie să facă fapte de credință și dovada recunoștinței înăuntru și în afara lui, căci sunt mulți, mulți pe pământ care se iau după vorbe și nu după dovada credinței omului. Un slujitor al Domnului, ba și un credincios de rând trebuie să învețe cum să aibă și cum să-și păstreze sufletul în credință și cum să arate el apoi că are credință, iar aceasta nu se face prin vorbe, căci omul este iubitor de sine și-și face rost de supuși pentru mintea lui, ci se face prin lucrarea recunoș-

tinței, pe care și-o arată omul înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor, iar un așa om este supus, este mulțumit, este curat și împarte milă și înțâietate la toată suflarea și este recunoscător pentru toată viața care este pe pământ peste fapte.

O, iată, sfinții nu s-au lepădat de drumul cel anevoios spre Domnul în vreme de încercări și de ispite pentru îndoială peste ei, ci au rămas sub lucrarea recunoștinței și a răbdării și a mărturisirii prin acestea și nu s-au smuls și n-au fugit de pe cale pentru viața lor, și aceia sunt cei ce cred cu adevărat, și nu le trebuie lor împliniri sau alte dovezi pentru ca să-și păstreze credința spre care au fost aleși și s-au ales, ci luptă ei pentru toți cei păcătoși, ca să le descopere Domnul și lor calea, adevărul și viața, chiar dacă viața sfinților a mai și schiopătat pe calea cea grea a sfințeniei și a părăsirii lumii pentru ca să fie ei numai ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, Doamne, le trebuie credință creștinilor. Ce bine ar fi să-și aplece ei capul și să caute pentru ei rostuirea cea bună a credinței lor! Te ține neputincios în el omul, o, Doamne, și de aceea este el neputincios. E diavolul pe pământ peste tot și stăpânește prin om facerea Ta și nu mai avem pe unde să călcăm pe loc ferit de diavol când ne lăsăm în jos spre oameni, iar creștinii trebuie să învețe să se ferească și ei așa cum ne ferim noi, căci lumea și locurile ei și înfățișarea ei sunt ispititoare toate, și se cunoaște peste creștini că așa este când ei se arată printre oameni, morți cu credința și cu frângerea inimii după Dumnezeu, Care ține viața pe pământ peste fapte.

Eu în vremea mea de pe pământ am văzut diavolii și lucrarea lor din oameni și am stat în luptă cu ei îmbrăcat în haina harului coborât de Tine peste mine și am biruit mereu pe diavolul cel vrăjmaș omului și Ție, și am lucrat atât cât Tu ai voit să-mi dai. O, cine dintre creștini mai vrea să biruiască un diavol, măcar mintea lui, măcar dorințele lui, măcar neveghea lui? Cine nu veghează cu Tine veghează singur, și acela este biruit de diavol și râde diavolul apoi și face valuri apoi. O, când vor vedea creștinii ce trebuie să însemni Tu în ei, numai atunci se vor rușina ei cu puținătatea lor din pricina minții lor, de care ei au ascultat pentru toate simțămintele lor, care nu înseamnă Dumnezeu în om!

O, e mult, e mult de plâns în cer, e mult de plâns pentru noi de la om, Doamne! Mai mult ca lacrima celor din cer, ce mai poate ajuta omul cel depărtat de Tine? Lumii Tu n-ai ce să-i mai faci, dar creștinii trebuie să învețe din toate câte vin spre ei și peste ei, din toate greșalele lor și din tulburările spre care diavolul cel viclean îi conduce pe ei, ca să știe ei apoi să aleagă supunere înaintea Ta și multă părtășie cu Tine în toată clipa, ca Tu să-i poți veghea.

Cei din porțile cuvântului Tău să-Ți vegheze mai mult lucrarea, Doamne, că pentru Tine le este ușor să vegheze, iar cei ce iubesc venirea Ta și prețuiesc părtășia lor cu Tine, să vegheze și ei, căci jugul Tău este ușor de dus, nu este ca al omului, și vai omului care-și face cătușă și jug și nu vrea să știe cât de ușor este jugul Tău!

Slavă îndelungii Tale răbdări, sub care diavolul se prăbușește mereu! O, de-ar putea și cei ce Te caută de Dumnezeu al lor, de-ar putea să ia și ei din pilda Ta! O, de-ar putea, Doamne, de-ar putea și ei, Doamne! Amin.

— **S**tau cu tine în sfat, arhiereule mare, că mare și sfânt a rămas numele tău între sfinții Mei. Da, este ușor pentru om purtarea jugului Meu, dar jugul Meu a fost supunerea și ascultarea și multa Mea umilință, pentru care nu-i trebuie omului putere, ci numai aplecare, numai jugul Meu lui. Vai omului îndărătnic! Acela dă să umble

și la Duhul Meu, acela se lovește cu însăși mintea lui, iar nepăsarea cea pentru păcatele trecute nu-l mai lasă spre aplecare ca să intre el sub ocrotirea Mea prin aplecare, ocrotire care nu se dă omului dacă el nu se face mic înaintea Mea așa cum am stat Eu înaintea Tatălui și a omului mare pe pământ. O, ce-Mi trebuia Mie tăierea împrejur a trupului? I-a trebuit omului îndărătnic cu Dumnezeu, care avea să-și pună mintea la lucru pentru dovada îndumnezeirii Mele și a omului cel adevărat în ființa Mea. M-am supus, și am împlinit prin supunere toate câte ele M-au supus, și jugul acesta Mi-a fost ușor.

O, uită-te la Mine, omule credincios și rușinează-te de puțină ta aplecare, de slaba ta părtășie cu Dumnezeu-Omul, Care S-a arătat în calea ta ca să înveți de la El și nu de la om, căci omul este înșelător, dacă nu azi, mâine este așa cel ce se bizuie pe sine crezând că pe Mine se bizuie cu felul lui credincios.

Am stat în porți și am lăsat cuvântul Meu și cuvântul arhiereului Vasile, care s-a luptat cu diavolii și i-a biruit în el și în cei cuprinși de diavol. O, popor de peste tot, care știi de acest cuvânt al Meu cu care-L zidesc pe Dumnezeu în om, o, fiilor, feriți-vă să vă lăsați umiliți de diavolul înaintea Mea, căci el nu se rușinează să vă umilească pe voi înaintea lui Dumnezeu, dar aceasta nu puteți învăța fără învățător mereu și fără voința de a asculta cu supunere toate povețele sfinte și nu cu duh răzvrătitor sau răstălmăcitor, ci cu credință și cu cumițenie, căci semeția este diavol și se cunoaște rodul lucrării ei în om, și nu este ea să nu-l descopere pe omul care stă sub jugul ei cel încâlcit pentru mintea omului puțin veghetor împotriva diavolului viclean.

Cobor din cer cuvânt mult, și Mi-e dor să se suie la Dumnezeu bucurii și minuni și oameni-minuni, zidiți din cuvântul Meu, din învățătura Mea, iar dacă n-am această împlinire de la cei ce-Mi aud cuvântul, plâng.

Acum binecuvintez iarăși pasul și calea poporului de peste tot, care se grăbește spre praznicul de Bobotează aici, în grădinile alese Mie aici, la sfârșit de timp. Lucrarea îngerilor este trimisă înaintea lor și toate prin îngeri se lucrează dinspre cer spre pământ, și tot așa și dinspre pământ spre cer, căci aceasta este lucrarea lumii îngerilor. Cu pace ne vom întâlni aici și vom cânta cântarea Bobotezei și ne vom da unii altora, unii în alții loc și Tatălui toți ne vom închina.

Putere cobor, pentru ca să Mă întâmpine ea în porți și ca să Mă las pe masă cuvânt în zi de Bobotează sfântă și să petrec în zi de praznic sfânt în dragostea celor ce vin, iar ei în dragostea Mea să petreacă. Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2013

Praznicul Bobotezei

Botezul în acest izvor de cuvânt să fie însoțit de iubire și de roade vrednice de pocăință. Cuvânt de pace peste țara română.

Veșmântul dorului.

Mă scriu cu praznic de Bobotează în cartea Mea cea de azi pe pământul român și Mă dau vouă, celor ce v-ați adunat în inima Mea cu această zi, cu care Tatăl Savaot S-a slăvit pe pământ slăvind-Mă pe Mine pentru ieșirea Mea cu duhul mărturisirii în mijlocul poporului Israel, după ce M-am născut din trup de Fecioară, trimis de Tatăl în ea ca să Mă nasc între oameni și ca să cresc și ca să Mă arăt Mielul lui Dumnezeu, spre iertarea păcatelor lor.

Cobor între voi cuvânt de praznic sfânt și vă îmbrățișez inimile în inima Mea și vă rog cu aplecare dumnezeiască să vă

aplecați și voi și să aduceți Tatălui și Fiului și Duhului Sfânt mulțumire pentru darul credinței și să aveți grijă de el mult, mult, căci când omul se naște de sus la auzirea venirii Mele cuvânt pe pământ, se gătește atunci și împotrivorul lui și al celor ce-și fac sălaș în Mine prin credință și dă să le stingă această lumină mare și să-i ducă iar spre moarte, iar spre păcat și spre nepăsare de Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și toată facerea.

O, pace vouă, pace vouă, pace vouă și credeți în cuvântul Meu cu scumpătate multă, căci duhul cel potrivnic lui Dumnezeu și vouă nu M-a cruțat nici pe Mine când Tatăl a rostit cuvânt prin îngeri că Mă voi naște și voi sta înaintea lui Israel Fiu al lui Dumnezeu și înaintea oamenilor pentru credința lor în Mine și pentru salvarea lor din păcat! O, nici Eu, Domnul, nici Eu n-am fost scutit să nu fiu dușmănit, să nu fiu ispitit, și s-au sculat irozii ca să Mă pună la tăcere și să nu mai creadă apoi cei ce s-au sculat să Mă urmeze și să nu mai iubească ei lumea cea potrivnică lui Dumnezeu și duhul ei cel depărtat de la credință. O, aveți grijă de credința voastră în cuvântul Meu, care vă înfășoară în zilele acestea ca în baia botezului pentru iertarea păcatelor voastre cele de odinioară, căci acum voi trebuie să nu mai păcătuiți, ci să iubiți trebuie, căci am venit Eu iubire pe pământ.

Pace vouă în zi de praznic de Bobotează, fiilor adunați la izvor, iar cuvântul Meu vă botează inima și credința și nașterea cea de sus la cuvântul Meu cel de sus venit pe pământ pentru ca să creadă în el oamenii! O, n-am ce să vă dau, n-am decât bucuria Mea că Mă iubiți și că veniți să vă botezați în cuvântul Meu, în izvorul Meu. N-am nici în cer, nici pe pământ, decât bucuria că se apleacă omul să creadă în Mine cu scumpătate ca să-Mi și urmeze cuvântul și să-i aducă rod înșutit, dar cine nu primește în el și iubirea, nu numai credința, acela nu aduce rod de bogăție cerească în el și în alții ca și el, căci numai iubirea face așa minuni, numai ea.

În zi de praznic de Bobotează stau slujitor aici lângă cei ce-Mi slujesc pentru sfințirea apelor și rostesc prin ei cuvântul cel sfințitor peste ape, și spun: Se binecuvintează și se sfințesc prin rugăciune și prin chemarea și lucrarea Duhului Sfânt apele fântânilor grădinilor Mele de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, în numele Tatălui și al Fiului și al Duhului Sfânt, amin, iar apele acestea să vă adape cu daruri sfinte pe voi, cei ce v-ați adunat în inima Mea ca să veniți acum aici și să petreceți cu Mine înaintea Tatălui Savaot ziua Mea de botez, ziua cea de acum două mii de ani când Ioan Botezătorul M-a botezat în râul Iordan și M-a numit Mielul lui Dumnezeu, după cum aveam să fiu, și M-a mărturisit Ioan și Mi-a pregătit spre oameni calea, căci veneau la el Ierusalimul și Iudea și cei din împrejurimile Iordanului și se botezau, și Mă vestea lor Ioan, căci veneau așa cum veniți voi azi aici, la râul Meu de cuvânt ca să vă spălați în el viața și să vă dați Mie cu slujirea ei, și nici unul din voi să nu fiți pui de năpârcă ca să credeți că oricum puteți fugi de mânia cea pentru păcate, ci să vă faceți pocăință și roade pentru ea, și va fugi de voi mânia cea pentru păcate, căci Eu sunt Cel ce botez cu Duhul Sfânt și cu foc, și tot cel ce vine la Mine și nu face roade bune nu scapă de mânia cea pentru păcat și vine ea și taie pe cel fără de rod înaintea Mea, așa cum a spus Ioan în ziua Mea de botez când M-a vestit la Iordan că merg cu lopata în mână și-Mi curăț aria și-Mi adun rodul și Mi-l pun la scumpit, iar pleava o pun pe foc nestins.

O, deschid cerurile și izvorăsc pe Duhul Sfânt peste voi, iar glasul Tatălui vă spune vouă: Acesta este Fiul Meu Cel iubit, Întru Care bine am voit, și vă ajută Tatăl credința și pașii

voștri cu Mine, căci pasul Meu pentru ca să Mă fac cuvânt peste pământ e numai prin dureri, numai prin spini și prin ispite Mi-l port, și este multă suferință pentru coborârea Mea în cuvânt, pentru iubirea Mea cu care lăcrimez cuvânt cu cuvânt ca să-i dau ei cuvânt și să grăiască ea cu voi și cu toți cei ce M-au aflat aici și-Mi caută venirea și glasul ei și-și hrănesc duhul și viața și ascultarea lor de acest cuvânt, care vine cu norii pe pământ ca să nască din nou lumea, lumea ce va să fie și viața ei între pământ și cer, precum este făcută această făgăduință de însăși gura Mea acum două mii de ani.

O, iată ce vă învăț iar și iar. Aveți grijă, fiilor, de iubirea pentru care vă nașteți din acest cuvânt și dați-i viață și față în voi și între voi, ca nu cumva să vi se potrivească la careva din voi descoperirea lui Ioan Botezătorul, care a rostit peste fariseii veniți spre el la Iordan ca să fie botezați și ei și să scape cumva de mânia ce va fi de la păcate, și le-a spus lor Ioan: *«Pui de năpârci, nu fugiți doar de mânie, că nu așa se fuge de ea, ci prin roade vrednice de pocăință, iar de nu veți face așa, va ridica Domnul din alții fii ai lui Dumnezeu, iar celor ce li s-a vestit împărăția se va lua ea de la ei»*. O, fiți plini de iubire și proaspătă mereu s-o păstrați față de Mine și față de frații voștri întru Mine, ca nu cumva fără de această iubire să păcătuiți împotriva iubirii, că nu e bine să zică nimeni că are de Tată pe Dumnezeu, iar faptele lui să fie departe de iubirea cea din cer, care vine pe pământ și se dăruiește cale a omului, și nu altfel trebuie să fie calea celui ce Mă urmează, ci numai iubire să fie ea, ca s-o pot culege rod al vostru și să dau din ea pleava și s-o pun pe foc nestins, iar omul să rămână curat de păcat și să rămână el rodul Meu.

O, ce-ați face voi dacă M-aș apleca să vă culeg tot rodul cel bun din voi, după cum și fac, iar pleava de la el s-o pun în foc nestins? Ați mai căuta să fiți pe mai departe cu Mine, cu iubirea Mea cea pentru om, care așa lucrează? O, e slab omul, și de aceea a spus Ioan la oameni să se pocăiască pentru împărăția cerurilor, care coboară spre ei. Eu însă vă doresc vouă credință sfântă, ca să poată ea să vă păstreze Mie mereu, căci ispitele cele pentru lepădare de sine sunt mari și mereu, și nici Eu, Domnul, n-am fost scutit să nu trec prin ele și să Mă arăt biruitor și ca să le pot spune apoi ucenicilor Mei: *«Îndrăzniți, Eu am biruit lumea!»*.

O, fiilor, o, fiilor, unde mai găsiți voi atâta cer ca și aici, cu atâta povață de viață ca și aici? Unde ar fi să mai rățaciți voi când aici izvorăsc cuvintele vieții veșnice atât de mult, atât de mult? O, nu e nicăieri pe pământ atâta duh și cuvânt de facere a omului și nici putere împărțită peste om ca și aici, unde Eu Mă întâlnesc cu voi și stau cu voi la masă de cuvânt înaintea Tatălui ca să-L bucurăm pe El ca niște fii plini de dor și de dragoste pentru Tatăl nostru. O, câtă recunoștință trebuie să aveți, câtă curățenie pentru înțelepciune și pentru cuvinte!

O, aveți grijă când grăiți cuvinte, să vă fie ele ca ale lui Dumnezeu. O, aveți grijă de Dumnezeu în voi, căci El locuiește în sălașe înalte și vine și Se lasă sălășluit de voi cu toată împărăția Sa, fiilor. Nu știe omul care-și trage pașii spre Dumnezeu, nu știe câte are de făcut și de păstrat apoi ca să poată el să fie numit de Dumnezeu fiu al Său și să nu mai calce el apoi peste botezul cel cu Duhul Sfânt asupra creștetului lui. Cine să-l învețe pe om acestea toate? Dacă aș fi pe pământ M-ar da spre nimicire iarăși cei cărora le place domnia și să nu aibă peste ei Dumnezeu în afară de ei peste ei, căci cei ce-și plac loruși de ei înșiși, aceia nu primesc pe nimeni peste ei de pe pământ sau din cer, căci voia liberă îi ajută pe oameni să nu fie ai nimănui și să fie ei ca lupii de seară, fără stăpân peste ei și să poată ei prăda

în jur pentru ei, pentru plăcerea lor cea fără de nici un fel de Dumnezeu peste ea. O, cine poate spune că aceasta este fericire, când omul este smuls din ea pe neașteptate?

Eu, Domnul, vă învăț pacea inimii și vă învăț nădejdea cea pentru ea, că fără de nădejde nu are omul pace, dar nădejdea aduce credința cea pentru ea și apoi lucrarea lor, iubirea, iubire ca a Mea, și cu care am trăit în oamenii care au știut să nu-și oprească în ei din ei, ci să Mă ia pe Mine întreg în ei, cu toată împărăția și stăpânia Mea și să fie ei sămânța Mea și rodul ei, Dumnezeu în ei cu sălășluirea Sa. Amin.

În zi de Bobotează peste ape las cuvânt peste țara română, cuvânt de pace. O, pace ție, țara Mea de azi, de la venirea Mea cuvânt peste pământ, căci sunt venit la tine cu venirea Mea și cu pregătirea ei, și nu la alt popor Mi-am pregătit ca să vin și să-Mi gătesc calea și pe cei ce stau într-o întâmpinare Mea. Eu, Domnul, te botez în cuvântul Meu iar și iar și pun peste tine mila Mea, ocrotirea Mea și nădejdea că vei fi frumoasă, țara Mea, iar neamul tău iubirea Mea, că Eu merit să Mă iubești, o, neam român, că iată cât dau să te țin mereu de mână și să te ocrotesc, măcar pe cei ce-Mi cred și-Mi primesc cuvântul cel în tine sălășluit, iar pentru aceia să miluiesc toată cetatea ta și să-i port de grijă și să-i fiu Eu ei paza cea din cer până la ivirea zorilor, când nunta Mea cu ea se va vedea până în zări, până peste mări și țări, și va fi ea iubită pentru frumusețea ei, pentru slava ei, căci Eu Mă slăvesc în tine cu cuvântul venirii Mele, o, țara Mea cea de azi.

Și acum, să se reverse apele fântânilor de aici, de la izvorul Meu de cuvânt, să se reverse peste apele tale, o, țară română, și să sfințească apele tale și să te păzească ele de toată primejdia cea vrăjmașă Mie și ție, căci Tatăl Se bucură nespuse de petrecerea Mea în tine pe pământ și te are dragă Tatăl și te numește fată de împărat, iar pământul tău are multă mărturie de iubire de Dumnezeu purtată în pânțele lui.

O, apleacă-te acum ca să iei mângâiere. Duhul Sfânt Mângâietorul suflă peste tine spre înnoirea ta mereu, iar Eu, Domnul, în zi de praznic de Bobotează Mă scriu cu tine în cartea Mea cea de azi pe vatra ta, carte în care Mă scriu demult, demult, și iată, mereu, carte deschisă mereu, în care Eu Mă scriu mereu, o, țara Mea cea de azi, iar tu apleacă-te ca să iei mângâierea aceasta și să tresălți la șoapta Mea, că vin de sus de la Tatăl și stau peste tine ocrotitor, iar dragostea Mea se face în tine cuvânt și îți hărăzesc înțelepciune din cer ca să pricepi tu taina ta și taina Mea, o, țara Mea cea de azi. Amin.

Binecuvintez iar și iar duhul și credința care vă adună lângă izvorul Meu în zile de sărbători, o, fiilor care veniți și iar veniți aici, spre bucuria Mea și a Tatălui și a toate puterile cerești. V-am hrănit credința cea binefăcătoare vouă și v-am povățuit-o, ca nu cumva să se ivească peste ea vreo rădăcină veninoasă și nimicitoare de viața cea din cer în voi. Am avut între cei ce Mi-au urmat multă vreme mersul Meu cu acest popor și izvor, și unii din ei s-au tras afară și s-au unit cu cei din lume, și din aceștia unii stau cumiți și nu lovesc înapoi și nu hulesc mersul Meu cel greu, chiar dacă ei au dat numai de greu după ce M-au părăsit, dar alții din ei nu tot așa au făcut, ci și-au mărit semeția și au găsit cu cale să-și zidească loruși cinstirea și să arunce înapoi dispreț și defăimare multă asupra poporului rămas sub cruce, și pe care Eu Mă sprijin în zilele cele de acum ale mersului Meu peste pământ. Peste tot pe unde merg unii din cei plecați din acest leagăn sfânt cu fii în el, peste tot aruncă ei duh de necredință și de venin asupra celor ce dau să Mă afle și să Mă iubească și să învețe dragostea de Dumnezeu și să nu Mă părăsească de pe cale, dar Eu, Domnul,

hrănesc mereu duhul vostru și stau de veghe pentru voi ca să nu cădeți din leagănul Meu sfânt, ci să vă păstrați în el și în Mine ca să vă pot ține în viață și să nu cădeți iar spre păcat și spre moartea cea de la el, și apoi spre mânia cea pentru păcat. În duh de Bobotează vă învăluiesc mereu, și cu pecetea Duhului Sfânt vă însemnez credința inimii, că nu e frumos să cădeți din iubirea Mea, ci să rămâneți în ea vă voiesc Eu. O, rămâneți în iubirea Mea și credeți în ea, căci cel ce crede în Mine nu va muri niciodată, nu Mă va părăsi niciodată pentru alt dumnezeu și pentru altă bucurie, ci, din contra, va iubi frângerea inimii și va căuta prin acest mare dar să semene cu Mine, căci Eu sunt mereu, mereu îndurerat, mereu însuspendat, mereu sub cruce și ținut pe cruce de omul care nu voiește cu cruce, ci voiește numai Eu să stau pe ea, pentru ca să fie el liber, în voile lui, și nu-Mi pot da nimic cei ce dau să se împartă, chiar dacă ei nu cred că este așa și își zic că se poate și așa cu Dumnezeu, dar iată ce spun: una este să nu fi mers omul cu Mine și să fie liber de Dumnezeu, și alta este să fi stat lângă Mine omul și să Mă dea apoi de lângă el pentru o viață care-i place lui și trupului lui, și iată, nu e tot la fel, și de aceea vin și vă iau în învățătura Mea și vă țin în ea, căci satana dă mereu să vă cearnă, iar voi știți aceasta, și trebuie să vegheați și să vă vegheați credința fiilor, și să găesc în voi rod, și nici un duh străin să nu vă poată tăia din grădina Mea, din venirea Mea cea de azi pe pământ la voi.

Am coborât între voi cu suferință și prin suferință și am trecut prin ea și peste ea și am venit să vă hrănesc și să nu fiți fără de mângâiere, fără de hrană voi, căci Eu știu ce este nemângâierea. E în suferință Domnul, o, fiilor, căci unii Îmi sunt de ajutor pe pământ, iar alții Îmi aduc suferință. O, fiți dornici mereu și să vă fie dor, și dorul să vă îmbărbăteze puterea trupului și a sufletului și să pună jos toate piedicile cele vrăjmașe vouă și Mie, căci ochii care nu se văd se uită, se uită frații unii pe alții, Se uită și Dumnezeu de om când omul își călăuzește el viața, și ochii care nu se văd se uită și nu se mai doresc împreună pe calea Mea de venire, căci Eu aicea vin și pun masă frățască și stau la masă cu cei din cer și cu cei ce vin mânați de dor la izvor.

I-aș îmbrăca pe toți fiii români în veșmântul dorului, căci Eu sunt plin de dor și tot mereu Mi-e dor și Mi-e dor, și e suferință dorul, și vai omului fără de dor!

Fiți fiii dorului Meu și stați pe cale cu dorul, cu Domnul Cel plin de dor. Vă binecuvintez dorul, fiilor, și ochiul Meu cel plin de dor nu vă poate uita, și stau sub acest copac și Mă uit cu dor după voi.

Vă dau îngeri înapoi pe cale și vă dau dorul Meu, ca să rămânem nedespărțiți până la iarăși strângerea la masă aici la izvor, la Iordan, fiilor. Amin.

Și vă voi trimite vouă încă masa Mea de cuvânt, căci Ioan Botezătorul Meu intră cu Mine în carte pentru soborul lui între sfinți, și iar vă vom găti vouă cuvânt de dor.

Acum pace vouă vă spun Eu, Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Savaot! Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2013

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Nu e mult cuvântul lui Dumnezeu prin acest izvor de cuvânt, ci e mult cuvânt al oamenilor. Omul este mare pe pământ prin lipsa duhului umilinței. Adevărata smerenie și curăție a inimii este nedezvinovățirea. Credința este mereu atacată de diavol în om.

Mă înființez în carte cuvânt și în ziua aceasta, căci aceasta Îmi este de Tatăl zidită lucrarea Mea,

iar Eu sunt Cuvântul Lui. Stau de-a dreapta Tatălui în cer, și stau și pe pământ deodată de-a dreapta Lui și Mă fac cuvânt în cer și pe pământ deodată, iar oștirile de sfinți și de îngeri și toate puterile cerești stau cu mare slavă înaintea cuvântului Meu și tainic îi dau lui toată împlinirea, toată strălucirea lui între cer și pământ, și nu sunt cuvinte ca să poată ține în ele nevăzutele lui Dumnezeu și multa lor slavă.

O, nu e mult, nu e mult cuvântul lui Dumnezeu peste pământ acum prin acest izvor de cuvânt, o, nu e mult, dar e mult, mult cuvânt al oamenilor de tot felul și cuvânt de tot felul, iar dacă n-ar fi îngerii hotarelor toate de pe pământ și din cer, și dintre cer și pământ, s-ar scufunda totul în adânc necunoscut a fi, că e încurcătură de limbi în oameni și între oameni și e mare și e multă și e de mult aceasta, și nu e mult cuvântul lui Dumnezeu în zilele acestea peste pământ.

Eu, Domnul, Fiul Tatălui Savaot, am venit trimis de Tatăl pe pământ cuvânt acum, și la timp M-a trimis Tatăl, și M-a trimis când a văzut că e primejdia mare și că e multă greutate pe pământ și că trebuie ajutor din cer și putere de cuvânt ca să mai stea toate la locul lor, auzind pe Dumnezeu grăind și împărțind peste toate și slăvindu-Se în cuvânt.

O, tot așa este și cu lucrarea Mea și tot așa și cu poporul Meu cel născut în zilele acestea la cuvântul Meu, și dacă Eu n-aș fi cuvânt mult peste el, s-ar ivi și s-ar fi ivit demult prăbușirea lui în adânc necunoscut, căci duhul rău cu atât mai poate fi ținut în legături între cer și pământ, și el vede că Eu, Domnul, stau în mijlocul unui popor și pot să cuvintez și să Mă scriu cuvânt în carte și să țin cu cuvântul și cu puterile cerești slujitoare, să țin toate la locul lor.

O, e zi de sobor între prooroci în cer și slăvesc ei în ziua aceasta pe Ioan Botezătorul, nașul Meu de botez, iar slava celor din cer este mare cât Dumnezeu și n-au putut-o proorocii cuprinde cu penița, și nici înțelesul tot al proorociilor câte sunt ele scrise.

O, proorocule mare și naș al Meu la Iordan când am venit spre tine să fiu botezat în rând cu cei ce se strâneau pentru botez, o, hai să grăim slava celor de sus, cea din cer și cea de pe pământ, căci slava cea de sus este la fel la arătarea ei și în cer, și pe pământ. Am stat Noi pe pământ puțini ani, amândoi odată. Tu, cel ce ai fost hărăzit să fii și să-Mi pregătești calea Mea de venire spre oameni atunci, înainte de botezul Meu de la Iordan, tot tu te-ai dus apoi și între cei din cer mai înainte de Mine și Mi-ai pregătit înainte calea Mea cea biruitoare de pe pământ ca să Mă duc iar la Tatăl, și cu biruința întregă să Mă înfățișez și să Mă întorc la El, și Mi-ai fost înaintemergător și pe pământ, și în cer. O, hai în ziua aceasta, că iar este masă de cuvânt în mijlocul poporului Meu, unde Eu Îmi las cuvântul în cartea sa cea de azi. Stăm împreună la masă și cuvântăm, și rămâne scris în carte ceea ce cuvântăm. Binecuvântată să fie de Mine grăirea ta de azi și slava ei cea multă, cea tainică, și binecuvântată să fie și înțelepciunea pe care Noi acum o coborâm pe pământ și pe care cei din cer o ascultă și stau slăviți sub această minune, iar cei de pe pământ să rumege, și să fie înțelepciune pe pământ. Amin.

— **O**, Mieluțele al Tatălui, o, cât de mare Îți este smerenia inimii și blândețea Ta din cuvânt și umilința Ta în cer și pe pământ, toate ca ale lui Dumnezeu! M-am uitat și de pe pământ la Tine și la slava Ta, și m-am uitat și mă uit și din cer. Când eu privesc din cer măreția clipelor toate petrecute cu Tine, Doamne, în crânguri și în poienițe, pe malul Iordanului și în Iordan apoi, când eu acum trăiesc în cer aceste amintiri, la care privesc cu ochi cerești

acum, mă cuprinde uimire mare pentru clipele petrecute cu Tine pe pământ, Domnul meu, și cu multul ceresc al clipelor, pe care nu-l vedeam atunci. Îmi prinde duhul fiori văzând umilința lui Dumnezeu cât a fost de multă și de mare, dar acum e și mai mare ca atunci, că numai cuvântul I se poate auzi de pe pământ de atâția oameni iubitori de cuvântul Lui, iar slava Lui nu.

O, am petrecut cu Tine mult și frumos pe pământ, și tainele cerești erau grăirea dintre noi, iar altceva nu grăiam noi pe pământ când ne întâlneam mai înainte de întâlnirea noastră la Iordan, unde Tatăl ne-a mărturisit-o, și a fost auzit peste ape și peste oameni glasul Tatălui nostru, Doamne. Eu nu știam să-Ți citesc taina slavei Tale, pe care Ți-o ascundeai atunci atât de mult, atât de mult în ochii mei, față de cum Te văd acum din cer, uitându-mă acolo unde noi ne întâlneam și unde mi-ai fost Învățător mare, luminător mare în pustia cea fără de oameni, unde veneai cu pasul lin și mă cuprindeai în cuvânt, până ce mi-ai spus că va veni la Iordan Mielul lui Dumnezeu și Se va îndrepta spre botezul cu apă prin mâna mea de botezător și-Și va începe Mielul apoi propovăduirea și mărturisirea, Doamne. Eu Te ascultam întru totul, ca un școlar învățatura, și ca un ucenic lucrarea, și am ieșit apoi la Iordan botezător și am chemat în lung și în lat prin glas de chemare, prin vestea pocăinței peste oameni și veneau mulți la Iordan și intrau spre botez sub învățatura mea și sub mâna mea botezătoare, iar când a fost să-Ți cunosc pe deplin umilința sub care ai stat până atunci înaintea mea, Dumnezeule Mieluț, n-am putut să mai fiu nimic, decât cuvânt prin care am rostit împătimit de dragostea Ta: *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care spală păcatele lumii!»*.

O, ai luat chip de rob, Doamne, și Ți-ai robit slava sub ochii mei și sub mâna mea cea omenească apoi, și au ascultat oamenii de vestea mea și au crezut unul câte unul în Tine dintre cei pe care-i trimiteam spre Tine când eram în lucru peste ei ca să le pregătesc calea spre Tine când Te vei arăta. Am auzit apoi câtă lucrare împărței cu cuvântul peste cei ce se țineau după Tine, Cel atât de minunat cu măreția cuvântului, Doamne, și le-am spus la cei pregătiți de mine pentru Tine, le-am spus să se ducă ei la Tine și să Te întrebe cine ești și dacă ești Cel ce va să vină sau dacă altul va veni apoi, după lucrul cu care lucrai vestea despre Cel ce vine.

O, fii ai oamenilor, o, câtă umilință are Dumnezeu! Auziți aceasta și priviți fiecare la voi înșivă și vedeți-vă puțină, puțină și fără de putere umilință a voastră în fața mării puteri de umilință a lui Dumnezeu-Fiul, pe Care eu L-am mărturisit la Iordan, botezându-L cu apă ca pe un om. Iată cine este mare și atât de mare pe pământ! Omul este, prin lipsa duhului umilinței, și iată cine este mic și tot mai mic pe pământ! Domnul este, prin măreția și multa Lui umilință a Duhului și a trupului Său când El Se arată oamenilor aleși Lui pentru aceasta, pentru ca să-Și arate lor umilința Sa.

O, fii ai oamenilor, voi stați acum plini de neumilință pe pământ, fiecare înaintea semenilor lui și înaintea Domnului cerului și al pământului, iar unii din voi stați plini de trufie, trufie cu școală, ca să-L puteți ține cât mai mic pe Domnul, Făcătorul a toate, iar El este Cel ce a făcut veacurile toate și Cel ce face veacul ce va să fie și pe toți cei ce vor petrece în el făcând parte din el. O, voi sunteți pe pământ, iar eu sunt acum între cei din cer cu Domnul și mă uimesc cu înfiorare când văd slava Domnului însoțitoare după El atunci când stăteam cu El sub școală de cuvânt în pustiul care mi-a fost locuință pe pământ, iar El Își ascundea slava, și văd aceasta când mă uit acum la clipele cele de atunci, față de cât vedeam eu din ele

atunci. O, faceți-vă dumnezei prin umilință, că vine Stăpânul în toată slava Sa ca să fie văzută precum I-o văd eu acum toată, și vor tremura neamurile pământului văzându-I slava, și nu umilința cea care o acoperă.

Nu mai pot, Doamne Mieluș, nu mai pot grăi despre slava Ta când știu ce mare Ți-a fost umilința înaintea mea, și sub care Tu Îți tăinuiai slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, slavă ca a Unuia Dumnezeu, înconjurat în slavă. O, nu e mult cuvântul Tău, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ prin izvorul Tău de cuvânt, ci e mult cuvântul oamenilor, Doamne, iar aceasta prevestește prăbușire mare, numai că Tu, Bunule, cuvintezi cu putere și lucrezi cu puterile cerești și ții prin cuvânt rostit toate la locul lor, și vai pământului și cerului dacă n-ar fi cuvântul Tău acum peste ele mai înainte de a căuta omul sfârșitul facerii Tale toată.

O, ține, Doamne, omul sub supunere, că el nu se supune! Omul Îți pregătește sfârșitul Tău și a toată facerea Ta, dar Tu, Doamne, vii și pregătești începutul și descoperirea lui, ale celor nevăzute ale lui, că mare este slava Ta și puterea Ta și iubirea cu care ai făcut lumea, Doamne.

E zi de iubire între Tine și mine, între mine și Tine, o, Doamne. În ceata proorocilor din cer sunt cel dintâi așezat, căci ai avut lucrare mare lucrată prin mine. Aș vrea să ne însemnăm în mijlocul poporului Tău, pe pământurile alese de pe pământ pentru Tine din loc în loc, și să însemnăm această zi, în care eu Ți-am mărturisit umilința sub care Îți tăinuiai slava, Doamne. Mă aplec gândului Tău frumos și voi împlini lucrarea pe care azi mi-o dai în grijă și voi primi cu umilință ca a Ta, că nu este ucenic mai mare decât Învățătorul său, și trebuie să fiu ca Tine, plin de umilință și de ascultare, așa cum Tu stai și lucrezi înaintea Tatălui.

Acum mergi cu cuvântul Tău peste această zi de mărturie, și fă-Te, Doamne, cuvânt cu putere și cu duh de Bobotează peste mulți. Eu sunt cu Tine aici martor și stau în mijlocul cetii proorocilor și privim cu toții uimiți slava Ta, descoperită toată nouă în vedere acum, și duhul mi se bucură, Doamne. Amin.

Vom merge și vom boteza apele, o, trimisule al Tatălui înaintea Mea peste pământ, și în cer apoi, și vom merge azi, căci avem de așezat cuvânt peste o fântână în mijlocul pământului, căci pământurile toate, însemnate a fi ale Domnului, sunt ele mijlocul pământului. Te voi așeza în această zi de Bobotează înger peste fântâna curții din cetatea Voievozilor la locul de Emaus, după denumirea lui. Vom cuvânta peste această zi de mărturie și vom întări întăriturile, căci satana se teme de cuvântul cel rostit de Dumnezeu și știe de acest hotar, pe care-l aude din gura Mea grăit, căci hotarul este cuvântul lui Dumnezeu, peste care el, satana, nu poate trece, nu poate, decât numai Eu pot să trec peste cuvântul gurii Mele când mila Mă prinde, când toate cer aceasta pentru mersul Meu înainte cu biruința și cu poporul.

Și ne vom întoarce ca să slujim lucrarea zilei și să pregătim de ascultat tot cuvântul acestei mărturii, că iată, voi grăi cu dulce și cu povață adâncă peste fetele din această cetate. Dar acum dăm citire numai până aici pentru cuvânt, că e de călătorit pe timp de zi ca să citim și să rostim acolo slujba de sfințire peste fântâna nou înființată, ca să aibă poporul Meu apă aparte, și nu cu lumea la un loc. Vom da Noi apoi citire cuvântului întreg, și punem acum punct și pornim călătoria și rostesc pentru mergerea acolo binecuvântare, iar pentru acolo pe Duhul Sfânt Sfințitorul, Care să spună prin slugile Sale: Se binecuvintează și se sfințește cu putere de cuvânt fântâna cea nouă și se așează înger lângă ea și peste ea nașul Meu de botez,

Ioan Botezătorul și duh de Bobotează peste apă, ca să lucreze acest duh omul și purtarea lui cea plăcută și de folos lui Dumnezeu peste pământ. Amin.

O, este de lucru mult pentru înnoirea omului puțin cunoscător de Dumnezeu în om, puțin pătruns în duh și în trup de Dumnezeu Făcătorul, căci omul nu știe cum să se așeze înaintea Mea pentru facerea lui, fiindcă știe să se dezvinovătească pentru greșale, când Eu n-am făcut aceasta înaintea omului, care M-a supus voii lui.

Fiilor, fiilor, și voi, fiicelor, niciodată să nu căutați să vă dezvinovați înaintea cuiva pe pământ dacă nu puteți să vă dovediți nevinovăția, că nu prin cuvinte se poate face aceasta, o, nu. V-am învățat pe toți, mereu v-am învățat să intrați sub vină când nu puteți dovedi că nu aveți vină, și v-am învățat așa ca să semănați cu Mine, nu cu omul, căci dacă vina nu este, veți ieși de sub ea așa cum Eu am înviat, și iată, vă învăț pe voi adevărata smerenie, adevărata curăție a inimii și a adevărului din ea. Amin.

Și după ce vom trece înainte cu slujirea, vom citi tot cuvântul zilei, iar acum ne oprim aici. Amin.

*

Cuvânt cu putere și cu duh de Bobotează peste mulți, aceasta trebuie împărțit în ziua aceasta, dar dacă adevărata smerenie și curăție a inimii nu este lucrată mult înăuntrul inimii omului, nu poate peste om cuvântul Meu cel mult.

O, tot cuvântul Meu trebuie luat în seamă de cel ce voiește să se aplece să ia împărăția Mea în el. Dar ce are de făcut cel ce stă față în față cu puterea cuvântului Meu? Aceasta are de făcut: să voiască și să așeze apoi în el împărăția Mea.

O, îi trebuie umilință mare omului! Îi trebuie măcar cât am avut Eu, și îi trebuie și mai mult, căci dacă Adam n-a avut umilință măcar cât Făcătorul lui, Care cu umilință și cu iubire l-a lucrat pe el din pământ și din suflare de viață peste el apoi, a greșit apoi Adam cu greșeală mare și a luat din mâna Făcătorului său împărăția pe care o pusese El în omul cel zidit de mâna Sa. O, cum i-ar veni omului care-și zidește o casă pentru ca să locuiască în ea în toate voile lui dacă s-ar întâmpla să nu-i mai facă primire în ea casa și să ia suflet în ea împotriva celui ce i-a dat înfățișare și să se semețească împotriva lui? O, iată câtă învățătură îi trebuie inimii omului pentru adevărata smerenie, adevărata curăție a inimii înaintea lui Dumnezeu-Făcătorul pentru împărăția Lui înăuntrul omului! Nu se poate împlini însă aceasta decât numai cu voia omului care voiește ca Dumnezeu. Eu pe Adam nu l-am apăsât mai mult după ce l-am zidit și i-am așezat statul în rai, decât că i-am spus ce să facă și ce să nu facă cu împărăția Mea înăuntru și în afara lui, iar dacă el a făcut altfel, i-am spus numai după aceea, numai după ce M-a prins durerea de la stricăciunea pe care a făcut-o el prin neascultarea de povața Mea, căci voia lui a fost să-Mi ia împărăția și să facă el ce voiește în ea și cu ea.

Așez acum povața pentru toți cei care iau din izvorul Meu învățătură pentru împărăția cerurilor în ei și în jurul lor, și spun: O, temeți-vă de greșale și vegheați și ascultați așa și să nu le săvârșiți, căci aceasta este tot una cu temerea de Dumnezeu și de oameni, temere cu folos, mai înainte să vină dorința cea pentru greșale. Temerea de Dumnezeu îl ajută pe om să nu-și facă rost de pedeapsă pentru greșeală, ci, din contra, să-și facă rost de înțelepciunea cea împotriva greșelilor care ar veni să-l pedepsească pe el apoi, căci sunt potrivnice lui Dumnezeu

și omului greșelile din om, așa cum cele din Adam i-au fost lui potrivnice, iar omul, după ce greșește primește greu de tot îndreptarea dacă o mai primește, dacă mai vrea să iasă el de sub pedeapsa neascultării de Dumnezeu, căci s-a deprins omul să nu iubească, să nu-i priască, să nu se bucure de cel care dă să-l îndrepte, ci mai degrabă să se ascundă și chiar să-l urască pe acela, căci putere rea poartă în ea săvârșirea greșalelor. De aceea Mă aplec să vă învăț umilința Mea și să vă învăț să vă temeți de greșale, și mai ales temeți-vă să vă împotriviți vindecării apoi, căci Eu cu duh de Bobotează vă împart acum învățătura cea pentru smerenia inimii și pentru curăția ei, căci altfel nu poate omul pentru cuvântul Meu cel plin de viață în el.

Trimit cuvântul Meu spre voi, cei ce ați venit la praznic de Bobotează, aici, la izvor. Îi rog pe toți cei ce au fost și pe cei ce nu au fost, dar se hrănesc cu cuvântul izvorului Meu, și îi rog să fie atenți la toată învățătura Mea ca să poată ea să-i deprindă să se facă ei cu tot întregul împărăție a Mea și să fie fericiți să Mă aibă de Împărat în ei, dar să ia seama că Împăratul împărătește în cetate, nu este numai oaspete.

O, cât de mult am de plâns de la om! Privesc din cer peste fiii oamenilor și peste cei ce cunosc voia Mea, privesc ca să văd dacă este cel ce înțelege sau cel ce caută pe Dumnezeu, și nu este cel care să facă aceasta, nu este nici unul, și sunt mulți cei ce plac oamenilor, și ale căror oase se risipesc de la urgia cea pentru păcat, căci scris este: *«De vor părăsi legea Mea și rânduielile Mele și dreptățile Mele și poruncile Mele, voi cerceta fărădelegile lor cu toiagul Meu, iar păcatele lor cu bătai, ca să păstrez așa mila Mea de ei și legământul Meu cu ei»*. Mă gândesc mai mult la cei ce au gustat și au văzut că bun și dulce este Domnul în acest cuvânt și izvor, și s-au dat apoi în lături și M-au îndurerat, așa cum Adam M-a îndurerat în rai și nu s-a aplecat apoi să-l pot vindeca pe el, ci, din contra, M-a urât și M-a respins și și-a răcit de Mine inima și smerenia din ea, iar aceste păcate l-au tras de lângă Mine și M-a părăsit Adam în inima lui.

Grăiesc acum cu cei care au rămas, și pe care trebuie să-i povățuiesc mereu și să-i îndemn să învețe ei din greșalele celor ce au greșit așa, și să vegheze apoi cu credință și să aibă grijă de ea, căci credința este mereu atacată de diavol în om, iar dacă găsește semeție în om, poate diavolul să-l aplece pe el spre necredință. Trebuie să grăiesc de cei ce-Mi așează glasul cuvântului Meu în carte și de cei ce nu i-au putut iubi pe ei, și au luat numai cuvântul Meu împărțit prin ei, și au făcut aceasta numai cât au voit ei și cât au crezut ei, iar dacă au făcut așa, au făcut ca și cei ce zic că iubesc pe Iisus Hristos și-L slăvesc cu multul, dar nu și pe cea prin care El a venit și S-a făcut Om pentru ca să-l scape pe om de pedeapsa păcatului său. O, cei ce au zis sau zic că Mă cred în acest cuvânt, iar pe cei care-Mi pun în carte cuvântul îi disprețuiesc și îi numesc despărțiți de Dumnezeu, unii ca aceștia se aseamănă cu cei ce nu prețuiesc pe cea care M-a adus de la Tatăl pe pământ la oameni și M-a dăruit lor, și zadarnic Mă prețuiesc ei numai pe Mine, căci Eu pe ei nu-i primesc așa cum ar vrea ei să-i primesc.

O, voi, cei care luați de la izvorul Meu acest cuvânt, aplecați-vă să învățați. Păcatul nerecunoștinței față de Dumnezeu îl poate face omul în multe feluri, așa cum am despiciat Eu azi puterea acestui păcat și răutatea lui asupra omului. De aceea este bine să fie multă învățătură pentru darul credinței, pentru care toată slava se cuvine Domnului de la toți cei care au acest dar, alături cu cei ce împart învățătura Mea, și care nu trebuie disprețuiți, ci trebuie primiți și prețuiți ca să-i puteți primi, și să fiți voi dintre cei fericiți și mult fericiți, care ascultă

cuvântul lui Dumnezeu și îl împlinesc pe el apoi.

Întăresc în duhul ascultării și al dragostei de Domnul prin ascultare și prin curăția inimii, întăresc în iubire pe cei la care azi se merge pentru însemnarea sfințeniei peste fântâna cea nouă și pentru înger așezat peste acest izvor. Este așezat aici un mănunchi de fete, și le îndemn pe ele să fie și să stea struguraș împlinit înaintea Mea, ca să pot să Mă bucur Eu de statul lor împreună în acest așezământ binecuvântat de cuvântul Meu din zilele acestea pentru poporul Meu de Nou Ierusalim. Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine când grăiesc aceasta peste poporul Meu, și iată, este acum cuvânt de învățătură peste voi în gura Mea. O, învățați taina nașterii Mele în voi! Mama Mea Fecioara M-a primit de la Duhul Sfânt însă-mântat în ea, iar Eu am crescut în ea și M-am arătat apoi oamenilor și la toți cei din cer, care M-au așteptat mult timp. În poporul Meu este Domnul însă-mântat nu o dată așa cum am fost însă-mântat în cea care M-a născut, ci mereu, mereu Mă însă-mântez Eu Însumi în fii și în fiice, iar nașterea Mea în voi și între voi și între oameni prin voi trebuie să se împlinească mult și să Mă aibă omul și să Mă crească și să Mă arate așa, căci acesta Mi-a fost dorul, și aici am voit să ajung cu un popor la sfârșit de timp. O, voiesc să Mă văd mult în voi cu toată statura Mea cea din Tatăl hrănită și voiesc să vă am mereu sub veghea Mea, sub lucrarea Mea cea pentru Mine între voi. Toate câte faceți voi să însemne ele cele pentru Mine, nu cele pentru voi, și se poate aceasta numai dacă cel ce Mă alege de viață a sa se face apoi locaș al împărăției Mele și Mă prețuiește pe Mine în el și nu pe el. O, voiesc să vă asemănați cu Mine, iar Eu sunt Cel blând și smerit cu inima. Voiesc să-Mi fiți mireasă, căci Eu sunt Mire. Voiesc să Mă primiți și să Mă păstrați în voi așa cum sunt Eu, dar trebuie înțelepciune, căci Eu nu sunt ca omul, ci sunt ca Dumnezeu, ca Tatăl Meu Savaot. O, fiți ascultătoare mereu. Nu luați de la nimeni nimic. Luați numai de la Mine și de la orânduiala Mea. Nu luați nici una de la alta, căci Eu sunt Împăratul și aveți de unde lua. Luați numai cât Eu vă dau și stați în petrecerea duhului ascultării, căci durerile Mă frâng, Îmi frâng mersul și puterea lui când se ivesc ele pe ici pe colo de la cei pe care îi am purtați din greu pe crucea Mea. O, nu-Mi pot culege mulți ca să-i țin aproape cu trupul, căci omul se lasă greu și-Mi doboară mersul, dar voiesc să am sprijin de la cei pe care i-am luat spre îngrijire ca să Mă nască ei în ei și să Mă crească și să Mă arate spre mărturisirea Mea înaintea oamenilor și înaintea celor din cer.

O, iubiți lumina și faptele luminii. Iubiți cu putere lumina întru toate și pentru toate, căci Adam s-a ascuns în sine și a crezut că poate face aceasta. Voi însă căutați din răsputeri să nu judecați pe Dumnezeu la fel pentru toți, că nu seamănă om cu om înaintea Mea. Iubiți curățenia inimii când dați să judecați pe Domnul după faptele care trebuiesc judecate de El și care stau înaintea Lui în dreptul fiecărui om. Omul nu trebuie să se judece nici pe sine, căci nu este al său aceasta. Omul nu trebuie să judece nici pe altul cu mintea sa, căci el este deprins, săracul, să tragă pentru sine dreptatea și partea cea bună a ei, și să lase pe celălalt legat sub greu și să-i ceară socoteală. O, aveți grijă să fiți mântuire, pentru cei de lângă voi mai întâi și pentru până în zări apoi, și aceasta poate face numai trăirea și purtarea Mea în voi. Când omul Îmi lasă Mie împărăția în el, se poate aceasta, se poate împlini tot ceea ce Eu spun să împlinească omul, iar omul nu vrea să poată, și de aceea se îndoiește cel ce nu poate, cel ce stă el, și nu Domnul în el.

Vă amintesc vouă povața Mea cea de mult lăsată în cartea Mea cea de azi, prin care am stat pe pământ ca să-Mi

formez un popor tare cu împlinirea poveștii Mele peste el. Le spuneam în vremea anilor cei mai de la începutul trâmbițării Mele prin acest cuvânt, le spuneam fiicelor care veneau să se așeze înaintea Mea ca să creadă și să urmeze cuvântul Meu, le spuneam să-și împruțineze și nu să-și înmulțească numărul rochițelor, și-i învățam pe creștini cum să se îmbrace și cum Mi-ar plăcea Mie să fie portul lor pe pământ. O, aveți bogăție de învățătură pe masă, căci Eu M-am făcut carte deschisă pe pământ cu voi și Mă scriu mereu în ea cu voi, ca și cu cei de demult cu care cuvântam până la voi. O, puneți paznici dintre voi cu cartea Mea în față ca să vegheze ei împlinirea cuvântului Meu și ca să fiți voi împărăția lui Dumnezeu, în care să locuiască împlinirea Mea.

Iubiți sărăcia și puținul din toate, așa am lăsat povață, căci altfel seamănă creștinul cu lumea și nu cu Mine. Fiți săraci și cu duhul, și întrebați pe cei prin care Mă împart vouă, ca să vă învețe ei cum trebuie să se așeze în om această lucrare și fericire a fiilor împărăției cerurilor, a celor săraci cu duhul. O, să nu vă mândriți cu haina, să nu vă înălțați cu mintea, să nu vă grăbiți cu judecata lucrurilor și a stărilor, căci Eu sunt blând și smerit cu inima când este vorba de acestea și de altele câte sunt de adăugat să le păzim ca să nu le lucrăm, iar tot cuvântul învățaturii din mijlocul poporului Meu, să-l ia din cartea Mea și din duhul sărbătorilor Mele toți cei care vor să se lase Domnului pentru împărăția Sa în ei, căci Eu de aici nu Mă despart, dar Mă împart celor ce dau să-Mi fie nedespărțiți. Amin.

În duh de Bobotează lucrăm până la capătul sărbătorii, iar Domnul trebuie primit de cei ce cred în El, și trebuie întreagă să le fie credința și să primească ei pe cei prin care Mă împart, nu pentru ca să le dea lor cinste, ci pentru că Eu am spus că cine îi primește pe ei Mă primește pe Mine, nu pe ei, iar altfel nu se cheamă că Mă crede și că Mă primește omul.

Izvorul însemnat astăzi cu cuvânt sfințitor, să fie păstrat al Meu, să fie grijă pentru el. Să învățați, fiilor, cum poate fi păstrat bunul Domnului și cei ce îl folosesc pe el.

Am nădejde că va merge la inimi și la lucru peste inimi cuvântul Meu cel cu duh de Bobotează în el. O, atât de multă, atât de multă învățătură și faptă împlinită a ei trebuie să fie în mijlocul poporului Meu, de unde să fie revărsare apoi și rod prin ea, ca să fie poporul Meu cel ce învață de la Dumnezeu, și nu de pe pământ. Aș vrea, o, aș vrea să repar mult și multe, că multe s-au stricat și nu s-au mai reparat, și aș vrea să mai repar, dar numai să știe să Mă primească cel ce aude când bat la ușa lui, iar el să Mă aștepte, căci altfel pătesc de la om ca și de la Adam, care M-a închis pe dinafară și nu Mi-a făcut primirea, și M-a urât apoi și M-a părăsit, și l-am părăsit, l-am părăsit pentru fapta neprimirii, și fapta lui l-a pedepsit așa.

O, aș vrea să învețe mulți, mulți ce înseamnă Dumnezeu cu omul, Dumnezeu în om și Dumnezeu față în față cu omul care are nevoie de facere, căci toți cei nefăcuți au această nevoie, numai că stă în mâna omului să deschidă sau să nu deschidă când Eu aș da să bat la ușa lui, dar dacă Eu văd că nu știe sau că nu vrea să-Mi deschidă, nu bat, nu-Mi deschid singur.

Fac încheiere cuvântului sărbătorii de azi și vă îndemn mult, mult pentru lucrarea inimii curate, și tot mult pentru iubirea cea împărțită în jur, nesocotindu-se numai pe sine pentru iubire când o împarte pe ea, căci ea trebuie întreagă împărțită ca să se cheme că are omul iubire, și nicidecum să mai oprească omul din ea pentru el sau să-și facă lui parte prin aceasta.

Pun sfârșit grăirii Mele acum, iar îndemnul Meu este așa cum Îmi este și dorul: să învețe cei ce vin să fie ai Mei, să învețe ei bine ce înseamnă Dumnezeu. O, învățați, fiilor, învă-

țați, fiicelor, căci omul piere din lipsă de înțelepciune când piere, dar Eu voiesc să stau în om cu Ființa Mea, și va putea ști el atunci mult și întreg ce înseamnă Dumnezeu în om.

Cu pace voiesc să Mă mângâi, văzând Eu în voi duhul înțelepciunii Mele, fiilor, duhul fiilor lui Dumnezeu, măi fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2013

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi: Vasile cel Mare, Grigorie de Dumnezeu cuvântătorul și Ioan Gură de Aur

Credința trebuie zidită mereu. Chemarea spre nașterea din nou. Școală pentru om este numai Domnul.

Întru cuvânt în cartea Mea cea de azi și-Mi fac în ea sălășluire și merg apoi cu cuvântul Meu scris peste pământ și suspin prin cuvânt, și suspin cu Tatăl și cu sfinții, căci am de ce să suspin, și de șapte mii de ani suspin.

Binecuvintez puterea celor ce Mă poartă cuvânt spre cartea Mea, iar puterile cerești să lucreze putere pentru coborârea Mea, căci ea trebuie purtată. Trebuie să fie ca în cer pe pământ pentru coborârea Mea, iar în cer pot puterile cerești și dau vlagă împlinirilor care sunt de împlinit și de purtat. Eu, Domnul Iisus Hristos, am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani să ceară de la Tatăl în numele Meu ceea ce au ei nevoie, și orice vor cere le voi da. Această înțelepciune este mare și are nevoie de împlinire mare, că pe pământ este nevoie mult de Dumnezeu și de puteri cerești apoi pentru împlinirea cuvântului rugăciunii de pe pământ spre cer, iar omul trebuie să învețe cu multă desăvârșire legile cerești cu el pe pământ, și va putea și Dumnezeu cu omul prin înțelepciunea omului, căci unde nu este înțelepciune pentru cele din cer, nu este nici credință cu folos. O, cu credința nu trebuie să se învețe omul, ci trebuie să fie ea zidită mereu și însoțită pentru împlinirea ei de puterile cerești, iar altfel credința omului e ca frunza pe apă și nu prinde rod și adevăr.

Stau la masă de cuvânt cu cei din cer în mijlocul tău, popor miluit de Dumnezeu cu atâta hrană de cuvânt. Am cu Mine la masă prieteni din cer, slujitori înțelepți în vremea lor pe pământ și mari lucrători de minuni și de cuvânt și arhieriei după rangul creștinesc peste biserica din vremea lor. Cu fiecare sărbătoare sfântă, noi, cei din cer, ca și cei de pe pământ, cuvântăm pentru duhul sărbătorii și-i dăm glas. Duhul învățaturii sfinte curge peste om din izvorul acesta ceresc, și este nevoie de putere și din cer și de pe pământ purtătoare de Dumnezeu, este nevoie de sprijin mult, că mult cuvânt și multă trăire și multă împlinire îi trebuie apoi cuvântului Meu peste om.

O, este nevoie de bucurie pentru Domnul și pentru om. Eu voiesc să fiu bucuria omului, iar el să dorească să fie bucuria Mea, puterea Mea cea pentru el. O, omule, iată ce trebuie să știi! Tu, și dacă ești așezat, și dacă ești greșit, tu bucură-te de Mântuitorul tău cu o sfială dulce și sfântă, având înaintea ta pururea păcatele tale, pentru care tu ai Mântuitor Care S-a pus pe cruce pentru tine, iar tu nu te rușina pentru ele, o, nu, ci smerește-te și scoală-te spre pedepsirea lor din toată inima ta, căci ai Mântuitor. O, cine-l face pe om să plângă? Păcatul poate aceasta. O, cum păcatul? Da, în fața iubirii păcatul se supune și-l face pe om duios iubirea și plânge omul înaintea Mântuitorului său Hristos, Care spală păcatele lumii ca un Miel și îl face pe om să spună duios: O, Mieluț milos, Te-ai înfățișat Tu în locul meu înaintea judecătorului satana, care mă învinuiește. Eu sunt cel ce am greșit, iar Tu ești Cel ce ai ispășit, și păcatul

meu este pururea înaintea mea, dar și Tu ești pururea cu mine, Doamne, Mântuitorul meu, și mi-ai plătit stricăciunile pe care le-am făcut.

Iată câtă duioșie și putere pentru iubire poate prinde omul care conștientizează în toată clipa cât este de păcătos! Mai poate el să se despartă de Domnul apoi? O, nu! El simte pe Domnul în el petrecând prin frângerea inimii cea plină de căldură pentru Cel din cer Domn și Stăpân al său, pentru Cel ce mântuiește pe cel păcătos prin mila Lui cea pentru om. O, cât de duios era împăratul David și cât se mângâia în durerea lui cea de la păcat când spunea: *«Cunosc fărădelegea mea și este pururea înaintea mea păcatul meu, căci Ție Unuia, Doamne, am greșit, și înaintea Ta am făcut rău și ești drept în judecată, dar Tu mă vei stropi cu isop și mă vei spăla, Doamne, și mă vei albi, și vei da apoi auzului meu bucurie și veselie, și oasele mele vor sta smerite înaintea Ta, iar Tu vei zidi în mine inimă smerită și mă vei înnoi cu duh drept și stăpânitor și-mi vei da bucuria mântuirii Tale și voi deschide eu buzele mele ca să Te laud, Doamne»*.

Stau lângă Mine la masă de cuvânt cu arhieriei cei sărbătoriți bisericește în cer și pe pământ în ziua aceasta, și e măreață învățătura cea de azi și e arhierescă. O, hai să lucrăm pentru Tatăl și pentru bucuria Lui de la om apoi, arhieriei iubiți ai Mei! Eu în voi, și voi în Mine, precum între Mine și Tatăl lucrează această taină și unime, și hai să ne facem cuvânt și să hrănim cu el. Amin.

— **U**na suntem și noi în cuvânt, Doamne și Împărat al nostru pe pământ și în cer. Trebuie să spunem oamenilor cuvântul Scripturii cea de acum două mii de ani, care spune: *«Cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește»*. O, cum să facem să ia aminte toți oamenii de ceea ce aducem noi acum spre înnoire în mințile lor și spre împlinire în faptele vieții, Doamne? O, le trebuie iubire oamenilor. În fața iubirii păcatul se supune și-l face duios pe om și-l apleacă spre Tine și caută apoi să se mângâie omul pentru ranele Tale de la el și dă să Ți le vindece, iar mângâierea Ta de la el i se face lui mângâiere și mântuire, și iată câtă putere are iubirea, Doamne!

O, dacă ar fi cu puțință, Doamne, ne-am ridica spre lucru văzut și am merge pe picioare văzut prin mijlocul oamenilor în lung și în lat și le-am spune lor despre această mângâiere de la ei spre Tine, și de la Tine spre ei apoi, că n-au oamenii mângâiere, n-au, Doamne, n-au, căci ei stau condamnați sub păcat, iar păcatul ascunde sub el fața lui cea urâtă și duhul diavolului, care se face păcat în om. S-au supărat pe Tine dintre cei ce au auzit din gura Ta în zilele acestea că nu este om care să nu aibă în el demon, dar numai cine este născut din Dumnezeu nu păcătuiește, o, Doamne, și aceasta trebuie să știe omul și să se umilească mult pentru neputința lui, iar din umilința lui apoi să odrăslești Tu înțelepciune pentru el și să se aplece omul spre duh duios față în față cu Dumnezeu, cu Tine, Doamne, Care Te judeci cu diavolul pentru om ca să-l răscumperi înapoi pe om și să nu mai fie omul locaș diavolului.

Iată, este mângâiere în durere, este și pentru Tine, Doamne, este și pentru om, numai să poată omul, numai să vrea el să zidească cetatea mângâierii. Duhul rău fuge de duhul mângâierii și se zbate plin de teamă de două mii de ani, de când Tu ai promis că vei trimite duhul mângâierii, pe Duhul Sfânt Mângâietorul ca să fie pe pământ pentru mulți din cei ce Te iubesc cu dor și care-L pot împărți pe El celor nemângâiați, celor îndurerați de la păcat.

Stăm la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului

Tău, o, Doamne Mângâietor. Pe masa Ta cu el punem noi cuvânt lângă cuvântul Tău pus pe masă. El trebuie să ia mai întâi de pe masă, și apoi să împartă și să rodească în mulți sămânța cuvântului Tău. Avem împărțită de la Tine lucrare de binecuvântare și de veghe și de biruință pentru Tine și pentru poporul cuvântului Tău și stăm în mijlocul lui pentru binecuvântare, Doamne, și nu ne despărțim de aici, o, și cât de mult sălășluiește cerul aici cu veghea! N-ar mai fi nimic și nimeni pe pământul alegerii Tale aici dacă puterile cerești n-ar lucra și n-ar veghea fără odihnă și fără hotar aici, și mare sfială sfântă trebuie să se suie de aici la Tine, căci armată cerească locuiește aici și veghează și vede și lucrează și împrejmuește cu putere cetatea în fiecare bucățică de latură și în fiecare colțișor aici.

O, câtă binecuvântare trebuie mereu aici, Doamne! Dar câtă binecuvântare trebuie pe pământ, o, Doamne? O, trebuie să slăbească duhul rău, căci noi, arhieriei cu rangul înaintea Ta și înaintea oamenilor atunci și acum, rostim cuvânt asupra duhului rău să iasă mult și să iasă mereu cu stricăciunea lui din oameni, să iasă și să nu se așeze cu lucrarea lui pe alte locuri, ci să-și lase slăbită puterea și să se stingă ea, căci toate sunt ale Tale, Doamne, peste tot, și trebuie învățați oamenii să nu mai dea putere diavolului, ci să-Ți dea Ție toată puterea și să se lase ei cu adevărat botezați în cuvântul Tău în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și să nu mai iasă apoi din această baie și să fie ei vrednici de cămășuță nouă, de iubire nouă, de viață nouă și de veac nou pe pământ cu oamenii, Doamne. Să audă acum duhul rău ceea ce noi grăim cu Tine la masă de cuvânt în mijlocul poporului Tău de Nou Ierusalim, în cetatea Ta cea de azi pe vatra neamului român, unde Tu și noi, sfinții Tăi, așezăm cuvântul învățaturii vieții. Nu este pe pământ școală, nu este, și altceva este pe pământ sub acest nume. Școală pentru om este numai Domnul, numai Tu, Doamne, iar cine nu stă și nu învață întru Tine, este de plâns. O, cum să vină la acest izvor oamenii când ei țin la slava lor cea trecătoare, de parcă ea nu s-ar mai sfârși? Se gândesc ei ce va fi cu ei după ce li se vor micșora voia și slava și puterea?

Iată, păcatul este mereu astăzi și îl robește pe omul care nu este născut din Dumnezeu și care nici nu se lasă născut de sus ca să se împotrivească păcatului apoi, iar noi am stat lângă Tine, Doamne, în ziua aceasta și am cuvântat cuvânt drept, și dacă ar fi mai multă puterea cea care Te poartă în venirea Ta cu sfinții, ar fi bogăție de cuvânt și înțelepciune de sus ca râul prin cuvânt peste pământ. Iar Tu, Bunule și Blând Mântuitor, vei pune peste ei putere și mângâiere și vei întări calea Ta, și pe toți îi vei dăruia cu puteri sfinte tot mereu, cu puteri pentru Tine, Doamne, căci drumul Tău este greu, dar este frumos pentru cei ce știu să îndure totul pentru Tine pe cale, pentru dragostea Ta cu ei și pentru multa Ta miluire și mântuire peste oameni, peste mulți, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, pot în cer și pe pământ pentru ai Mei, dar dacă Eu am îndurat mult pe pământ, și acum în cer, trebuie să știe și cei ce Mă iubesc, să știe și ei ce preț scump este viața cu Domnul. Cine nu s-ar bucura de viață numai într-o fericire pe pământ? Dar viața neîncercată nu are preț, nu se poate bucura fără de trudă pentru bucurie.

Binecuvintez pe poporul Meu pentru putere ca să aibă el putere pentru Mine, iar Eu să am pentru el și pentru mulți prin el, iar voi, sfinți iubiți și mari cu harurile, stați înaintea Mea pentru poporul Meu de azi și vegheați-l din cer și de lângă el, căci aceasta v-am împărțit. Duhul cel potrivit Mie și lor să nu-i mai îndurereze pe ei, și numai duhul mângâierii să fie cu ei și să se hrănească iubirea lor de Dumnezeu și să-i învețe ea

pe ei lucrarea mângâierii, lucrarea umilinței de duh, prin care să se deșarte în ei duhul mângâierii în toată lărgimea lui. Amin.

Am stat în sfat cu voi, la masă cu voi am stat, o, sfinți iubiți ai Mei și mari cu lucrarea cea sfântă aici. Am stat cu voi la masă de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi. Tot cerul ia de la această masă cuvântul Meu, cuvântul mângâierii. Tot cerul este martorul Meu când Eu vin aici, când Eu vin cuvânt peste pământ. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2013

Praznicul Întâmpinării Domnului

Dorul de Dumnezeu și curățirea greșalelor.

Bat, și Mi se deschide și intru cuvânt în carte și Mă fac hrană de cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu din zilele acestea. Sunt Fiul Tatălui Savaot și împlinesc tot cuvântul Tatălui când lucrez, căci Tatăl Meu lucrează, iar Eu sunt voia Lui, cuvântul Lui cel împlinit.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu sărbătoare dumnezeiască și grăiesc în zi de sărbătoare și dau viață sărbătorii, că mare este acest cuvânt sărbătoare, iar sărbătoarea are lucrarea ei, are măreție.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu cel de azi și cel de ieri nedespărțit de cel de azi, căci Eu sunt Același ieri și azi, precum este scris. O, măi poporul Meu, tu trebuie să ascuți de lucrarea facerii tale așa cum am ascultat Eu de Tatăl când Mi-a spus să Mă fac Om și să Mă nasc de sus pe pământ și să cresc și să ascult să împlinesc tot ceea ce este scris de Mine, de venirea Mea și de toată lucrarea ei apoi. O, între Mine și tine trebuie lucrată multă pace, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare, mereu viață și însuflețire, măi poporul Meu. Nici în lume nu pot altfel oamenii, și își fac și ei acestea de la unul la altul și-și fac și ei pace așa cum știu ei, ca să poată prin ea. *«Să se bucure de Domnul și să se veselească de El toți cei drepti la inimă, care-L caută pe El, și să zică ei pururea: Slăvit să fie Domnul!»*, așa este scris în Scripturi și așa trebuie să împlinescă omul, căci Eu, Domnul, am împlinit scrisele Scripturii ca să vadă omul cum lucrează Dumnezeu și să învețe și el să fie după chipul și asemănarea lui Dumnezeu în toată lucrarea Sa.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de sus prin care se naște de sus omul, o, măi fiilor, Eu trebuie să fac parte din viața voastră în toată clipa, cu toată apropierea voastră de Mine, și să se vadă din cer aceasta, căci unde sunt Eu părtaş cu omul e tot cerul cu Mine acolo. Voi știți că toți cei care au uitat că Eu sunt și că sunt mereu aproape lângă om, aceia au păcătuțit departe de Dumnezeu, dar Eu am stat în fața lor și le-am grăit apoi și au văzut că atunci când Eu nu fac parte din viața omului se face urât omul, se pitește și se schimbă la față din pricina greșalelor lui, și tot omul vede aceasta. Vă învăț pe voi cu mare învățătură, că mulți iau de pe masa aceasta cuvântul facerii omului nou după chipul și asemănarea Mea, iar cel ce se lasă să fie făcut așa, acela nu mai poate fără Dumnezeu, nu se mai arată și nu se mai pitește fără Dumnezeu, ci este mereu drept cu inima și cu fapta și se bucură de Domnul și împarte în jur această bucurie, că este nevoie de bucurie, de Domnul, Care bucură inima omului cu bucurie adevărată, măi fiilor.

E sărbătoare în ziua aceasta și pun cuvânt cu sărbătoare pe masă. Cuvântul înseamnă duh de sărbătoare mereu, și unde nu este cuvânt nu este sărbătoare și este tristețe, este pustiu, este duh greu. Vin cuvânt peste pământ ca să alung tristețea și

pustiul și greul și nu știu oamenii ce bună este calea cuvântului Meu spre ei. Eu însă știu, și dau să ocrotesc cerul și pământul în cuvântul Meu, și să știe omul că fac aceasta mai mult decât oricând acum. Când am venit și M-am născut Om pe pământ am împlinit tot ce a fost scris să împlinesc, iar acum vin să-l învăț pe om să împlinescă și el tot ceea ce i-a cerut Dumnezeu, toate poruncile vieții, toate cuvintele vieții, tot ce-a spus Dumnezeu să se împlinescă pe pământ prin lucrarea Sa cu omul. Eu după ce M-am născut am fost adus la templu de către cei ce aveau să Mă crească și să Mă îngrijească, și M-au binecuvântat la patruzeci de zile de la nașterea Mea bătrânul Simeon și bătrâna Ana și au adus părinții jertfa cea pentru curățire după naștere, așa cum era așezată datina prin Moise pentru poporul Israel, și a fost ziua aceea sărbătoare de Duh Sfânt, grăire în templu a lucrării Tatălui cu Mine și au grăit cei doi vestitori cele ce aveau să fie lucrate de Mine și de cei ce Mă vor primi sau Mă vor respinge, căci aceste două cete au fost și sunt mereu două, ca să se învedereze Dumnezeu, și niciodată nu se pot descoperi inimile oamenilor dacă n-ar fi încercările cele pentru lămurirea adevărului și a arătării lui apoi, căci n-ar fi credință pe pământ dacă n-ar fi încercări pentru ea.

O, este nevoie de cuvânt, de mult cuvânt pe pământ. Cuvintele oamenilor sunt multe, dar cuvântul este puțin, și de aceea Eu, Domnul, vin cuvânt pe pământ și dau să-l învăț cu Mine pe om și să fac parte din viața lui mai mult decât vrea el, că mult mai bun, mult mai frumos, mult mai ceresc și mai înțelept ar fi omul dacă el nu s-ar purta ca și cum Eu nu sunt. O, sunt îngeri în cete peste tot, sunt sfinți în cete peste tot, sunt puterile cerești, care poartă și împlinesc tot ce este de lucrat, și e Duhul lui Dumnezeu în tot văzduhul și ochi mulți, iar Eu, Domnul, sunt Cel ce este, Cel ce a fost și Cel ce vine mereu și tot mai mult cu cuvântul Său peste pământ.

O, este nevoie de dragoste pe pământ, de multă dragoste, de mereu dragoste și trebuie lucru mult pentru păstrarea ei, că nu știe omul să se păstreze în dragoste, și chiar dacă știe el uită mereu, uită ce lucrare are, uită și face tot pe cele ale firii lui. Trebuie omul să fie dornic mult să primească dragoste, să primească un sfat, o îndreptare, o muștrare, o întrebare, căci altfel îi dă satana sfat, căci satana stă în mintea omului care nu are peste el pe cineva ca de la Domnul ca să-i dea Domnul prin el viață din viața Lui, toate din ale Lui și multă împlinire pe calea cea spinoasă a vieții pe pământ. O, cât de mult poate cădea omul prin păcat și nu-l primește și nu-l iubește pe cel ce voiește să-l ajute și să-l tragă de sub păcat sau să tragă păcatul din calea lui, ba îl urăște pe acela, căci am spus celor din vremea Mea: *«Pe voi lumea nu vă urăște, dar pe Mine Mă urăște pentru că Eu mărturisesc că faptele ei sunt rele»*.

O, este nevoie de dragoste pe pământ și este nevoie de bucurie pentru dragoste. Nu uita, măi poporul Meu, nu uita să te faci bucuria Mea, mereu bucuria Mea, ca să vadă duhul rău că tu ai dragoste și că el nu te poate lucra pe tine din ale lui și să te smulgă apoi și să te batjocurească prin depărtarea ta de Mine și prin faptele ei cele lipsite de duhul umilinței, că iată, cei ce s-au lăsat trași afară unii își recunosc vina și neputința lor de a Mă iubi cu credința lor până la capăt și cu fapta ei și cu împlinirea iubirii de Dumnezeu și nu lovesc aceștia în urma lor în mersul Meu cel binecuvântat și binecunoscut de ei cât au mers ei cu Mine, iar alții, care M-au aruncat din inima lor pentru mersul lor cu Mine și au călcat peste ei de și-au strivit credința, hulesc și disprețuiesc și defaimă pe cei rămași sub crucea Mea cea de azi a venirii Mele cuvânt peste pământ, după ce ei n-au stat frumos și credincioși lângă Mine, căci cei

ce au stat nu pleacă, iar cei n-au stat, aceia pleacă. Totul este de înțeles, căci cei ce au ascunderi se tem și se ascund apoi și fug, și se cunosc că fac aceasta, căci atunci când Eu i-am spus lui Adam cel pus peste ale Mele și i-am spus ce să facă și ce să nu facă, el a făcut altfel, iar când l-am chemat la întrebare când l-am văzut pitindu-se de Mine, se pitea tot mai mult fața patriarhului de la fața Mea, se pitea de Cel ascuns sub taină, și aici se păcălește omul, căci Eu stau ascuns, fiindcă mărirea Mea îl cade din picioare pe om când Mă vede, așa cum l-a căzut pe Daniel când M-a văzut în slavă, iar dacă Eu Mă smeresc și Mă tănuiesc sub taină, omul se semețește înaintea Mea și se pitește apoi pentru faptele lui.

O, poporul Meu, trebuie pus în lucru cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu. Eu asta am făcut pe pământ. Tot ceea ce a fost scris să împlinesc Eu până acum, am venit și am împlinit, și așa voi asculta la vreme de tot ceea ce mai am de împlinit. Aceasta înseamnă Dumnezeu, aceasta au de făcut fiii lui Dumnezeu.

O, numai cei ce ascultă sunt fii, iar cei ce fac ca ei sunt altceva și fac apoi ceea ce nu se cade să facă fiii, că iată, cei ce s-au tras de lângă Mine prin faptele lor până ce s-au tras de tot, aceia se duc acum la preoții din lume și le spun de Mine și de ei cu Mine și le cer cuvânt ca să-și stingă focul din inimă, căci cei ce au fost pe cale cu Mine prin acest cuvânt nu vor mai avea pace, și n-au cum s-o mai ia aceștia decât înapoi, acolo unde li se potrivește viața și inima lor necredincioasă, cu care au părăsit mersul cel cu Mine, căci cine urăște pe fratele său este în întuneric, așa este scris, iar acest întuneric îl trage apoi afară și-l face să creadă că vede lumină, căci altceva nu știe să creadă și să facă cel ce-și vinde statornicia și-și leapădă cununa răbdării și-și spune „*nu mai pot*“, iar ca să-și ascundă vinovăția aruncă înapoi cu vină, aruncă așa cum a făcut Adam de M-a învinuit, sau Cain, de s-a ascuns când am dat să-l ajut să-și condamne fapta urii de frate și rodul ei apoi, căci aș fi voit să-l iert și să-l întorc la dragoste, dar el s-a ascuns, a dat să Mă mintă, și apoi a văzut cât rău și-a făcut neprimindu-Mi mâna întinsă ca să-l ridic pe el din păcat, și a făcut și el ca și tatăl său.

O, când văd creștinii că fac greșeală și că nu se umilesc când greșesc, Mă doare și plâng cu durere și-i rog să citească Scripturile și istoria Mea cu omul și să se înțeleptească pentru pocăință și pentru înviere apoi, căci altfel rămân cu vina peste ei. Iată câtă durere pe Mine de la om, câtă sabie străpunge inima Mea când inimile descoperite cu răul din ele nu se pot zidi din nou de Dumnezeu!

O, întâmpină-Mă cu inima deschisă, fiule al cuvântului Meu, că de pe pământ Mă doare de la omul care fuge de faptele lui rele și nu și le arată ca să le pedepsească pe față și ca să se elibereze de ele apoi și ca să se arate multora pildă de umilință și de învățătură pentru ținere de minte, ca să nu mai săvârșească nimeni răul care doare apoi. O, întâmpină-Mă cu mult cuvânt de bucurie între tine și Mine, că fără de cuvânt sfânt și scump e totul pustiu și rece și greu și dureros, iar Eu v-am învățat pe voi cele două lucrări ale dragostei de Dumnezeu: dorul de Dumnezeu și curățirea greșalelor pentru acest dor, căci cum s-ar putea spune că-i este dor de Dumnezeu celui ce nu-și curăță între el și Domnul greșelile lui? Dorul de Dumnezeu îl mână pe om să se facă curat înaintea Mea și să stea apoi curat. Să știe aceasta omul! Amin.

O, poporul Meu, rămâi ascultător, fiule. Ai grijă să lucrezi în așa fel ca să fac Eu, Domnul, parte din viața ta mereu, din sculare în culcare și din culcare în sculare, căci fără Mine lângă el este altceva omul și se vede că este. Să fim uniți prin

dragoste, aceasta voiesc să fie între Mine și voi, fiilor, iar cuvântul iubirii frățești să hrănească inimile voastre de la unul la altul și să fie frumos între voi, că e pustiu fără cuvântul dragostei, fără mila aceasta dăruită mereu de la unul la altul pentru puterea duhului și a sufletului și a trupului, căci Eu trebuie să pot prin voi, și vă învăț pe voi puterea cea pentru Mine și zidirea ei în voi, fiilor.

O, pace multă între Mine și tine, între tine și Mine, poporul Meu, mereu pace, mereu apropiere, mereu lucrare și viață, mereu însuflețire între tine și Mine, între Mine și tine, între frate și frate în numele Meu.

Hrăniți-vă cu bucurii, iubindu-Mă pe Mine prin ele și hrânindu-vă pentru Mine, fiilor, căci omul nu poate fără bucurii, iar bucuria voastră să fiu Eu, și veți fi voi așa bucuria Mea, mângâierea Mea, iar Eu însutit vă voi da vouă, din ale voastre strânse la Mine vă voi da vouă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2013

Duminica vameșului și a fariseului

Păcatul fățarniciei este lipsa umilinței din om. Umlința unii pentru alții să nu umbrească adevărul lucrurilor.

In zi de duminică să se așeze în carte zi de veghe și de cuvânt de veghe, căci viața Mea trebuie să stea de veghe în om dacă omul o îmbrățișează pe ea de viață a lui.

Sunt Domnul Mântuitorul, Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și-Mi face Tatăl trimitere ca să Mă așez în carte cuvânt și să-i învăț viața mântuitoare pe toți cei care caută cu Mine să petreacă pe pământ, cu Mine, și nu cu lumea și cu faptele ei, cu Mine, și nu cu duhul lui satana, care omoară veghea omului, veghea sufletului, căci satana nu se teme de numele de creștin, ci de trăirea Mea în creștin se teme el. O, să-Mi dea voie creștinul să stau la cârma vieții lui și să nu stea el la cârmă dacă e creștin, că e primejdie să n-aibă creștinul umilință mereu și în toate mereu. Și cum ar putea să aibă creștinul umilință dacă nu are un cârmaci peste el?

Trebuie rumegat bine tot cuvântul lui Dumnezeu. Numai cel ce trăiește fără umilință în el, numai acela nu caută în cuvântul Meu bogăția vieții lui. Am avut grijă și acum două mii de ani să pun învățătură peste cei de atunci cu Mine călători spre Tatăl și spre țara cea de sus a celor ce iubesc viața cu Dumnezeu pe pământ. Am și acum, la sfârșit de timp, am și acum grijă, o, și încă multă grijă am să se ducă peste pământ graiul gurii Mele, hrană din gura Mea peste cei ce se hrănesc cu Dumnezeu.

Grăim în ziua aceasta despre păcatul fățarniciei. Acest păcat, nedespărțit de tot omul, este săvârșit de om din pricina necunoștinței omului, și pierde mulțime de oameni binele ceresc din pricina acestui păcat.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu cel de azi peste pământ! Lucrăm duhul învățaturii sfinte și-l punem înaintea fiilor oamenilor, deprinși ei mult cu despărțirea lor de Dumnezeu prin păcatul fățarniciei înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. O, mai întâi trebuie să se vindece de acest păcat cel ce aude cuvântul Meu care-l cheamă pe om de la moarte la viață în zilele acestea de mântuire când Eu vin pe pământ cuvânt ca să Mă audă cei de pe pământ că vin și că Mă fac peste pământ cuvânt și ca să aleagă ei între Mine și ei, căci fiii oamenilor nu au de tată pe Dumnezeu dacă nu sunt născuți din nou, de sus, naștere de sus prin cuvântul Meu, care naște pe Dumnezeu în inima omului.

O, ce este păcatul fățarniciei? Este lipsa umilinței din om și dintre om și om apoi. Duhul trufiei are nevoie de acest păcat ca să se arate cu lucrarea lui și să hrănească acest duh. Păcatul fățarniciei este slujitorul multor păcate și mai cu seamă păcatului minciunii, iar cei trufași se dovedesc a fi trufași prin păcatul minciunii și al ascunderii, pe care simt să-l facă, și cad sub el mulțime de suflete cuprinse de nepăsare de Dumnezeu prin acest păcat.

Mai întâi trebuie să se vindece de păcatul fățarniciei cel ce aude din gura Mea cuvântul care cheamă omul la Dumnezeu pentru mântuire. *«Inimă curată zidește întru mine, Dumnezeule, și duh drept înnoiește întru cele dinăuntru ale mele și întoarce apoi fața Ta de la păcatele mele și șterge fărădelegile mele toate și-mi dă bucuria mântuirii Tale, Doamne, și cu duh stăpânitor mă întărește Tu»*. Așa trebuie să învețe să ceară de la Mine cel ce vine la Mine, și ca să nu Mă mai părăsească apoi, căci Eu am spus că pe cel ce vine la Mine nu-l voi scoate afară, dar dacă el Mă părăsește nu-l țin să stea.

O, păcatul fățarniciei, locuitor în inima și în fapta creștinului, Mi-a tăiat din picioare atâția creștini în tot timpul cuvântului Meu cel de azi peste pământ. Am venit cuvânt pe pământ în anul 1955 prin glasul de trâmbiță, așa cum scrie în Scripturi să lucrez, și am lucrat să-Mi zidesc un popor care să fie numai al Meu și să nu mai fie al lui creștinul, ca să am și acum ucenici așa cum am avut acum două mii de ani puțini ucenici față de multa Mea durere în mijlocul lui Israel cel plin de duhul fățarniciei față în față cu Fiul lui Dumnezeu, neprimind de ei din pricina trufiei lor, păcat pentru care s-au folosit atât de mult de păcatul fățarniciei.

O, popor rămas al Meu în urma multului Meu lucru și cuvânt pe vatra neamului român, o, fiilor, am pierdut aproape tot rodul pentru care am trudit și am căutat să lucrez mult încă de la începutul cel din anul 1955. A fost împărțit creștinul între Mine și el, căci nu poate omul crede că nu se poate sluji la doi stăpâni, că nu poate pentru Dumnezeu împărțit în două. O, măcar inima curată să și-o fi păstrat cel ce dădea să vină și să fie al Meu, dar n-a putut nici aceasta, căci aluatul fariseilor dădea rod numaidecât între frate și frate și cădea de la Dumnezeu cel ce dădea să vină și să poată și să-I dea Domnului viața sa.

Iată, vine acum pregătirea cea pentru începutul postului cel aspru cu trupul creștinului și trebuie învățatură pentru post, căci trebuie postit de păcatul fățarniciei mai întâi și de păcatul doririi de sine apoi, iar după aceea pocăință multă, și numai așa să se lucreze vremea postului cel pentru amintirea și trăirea patimilor Mele când Eu am fost să-Mi las trupul pe cruce răstignit și să plătesc așa în locul omului răstăcirea lui de Tatăl Dumnezeu. Pomenim așadar pilda vameșului și a fariseului, pe care Eu am așezat-o acum două mii de ani în cartea Evangheliei Mele de atunci, și tot poporul cuvântului Meu să deschidă bine ochii pe cuvântul acestei Evanghelii și să-l rumege mult și să se întrebe mult și să se îndrepte mult, căci păcatul fățarniciei se bagă peste om când găsește în el lipsa duhului umilinței.

O, măi poporul Meu de peste tot, umilește-te înaintea omului cel asemenea ție pe calea ta cu Mine și umilește-te înaintea Mea și teme-te ca nu cumva să-L pierzi pe Domnul din pricina păcatului fățarniciei. O, teme-te de Dumnezeu pentru orice faptă rea și trage-ți îngerul lângă tine, căci este nevoie de multă izbăvire și mereu. *«Străjuți-va îngerul Domnului împrejurul celor ce se tem de El și îi va izbăvi pe ei»*, așa este scris, și iată ce face temerea de Dumnezeu, căci cu nepăsarea față de împlinirea cuvântului învățaturii Mele nu poate creștinul să

rămână al Meu, o, nu poate, că vine apoi păcatul invidiei, căci cel laș nu se bucură de propășirea celor ce iubesc pe Dumnezeu, și iată, păcat din păcat se naște în inima omului hrănit de sus cu atâta cuvânt de învățatură pentru el. Când vameșul se bătea în piept de durerea inimii pentru păcatele sale la ușa templului cu fața plecată de rușine și cerând milostivirea Domnului, fariseul se umplea de îngâmfare și a zis stând drept și rugându-se: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca ceilalți oameni, hrăpăreț și nedrept și adulter, sau ca acest vameș, căci eu postesc două zile pe săptămână și dau zeciuială din toate ale mele»*. O, dar n-a avut trecere ca și vameșul acest fariseu, căci cel ce se înalță pe sine va fi smerit, iar cel ce se smerește pe sine va fi înălțat, precum este scris.

Așez în mijlocul poporului Meu de azi învățatură pentru lucrarea inimii curate, inimă care-L are pe Dumnezeu în ea. Să ia de pe această masă de cuvânt toți cei ce vor să guste din plin această fericire dulce a celor curați cu inima, căci cei ce se fățarnicesc sunt cei ce-și ascund păcatele, iar cei curați cu inima își arată păcatele lor spre luminarea lor și spre ștergerea lor apoi prin pocăință, căci cei ce se smeresc au de câștigat plata celor curați cu inima din ei.

O, popor al cuvântului Meu cel învățător peste tine, o, stai aproape de Mine, fiule. Cu ascultarea și cu iubirea poți să împlinești tu aceasta. Aceste două lucrări au în ele umilința duhului în lucrarea omului, iar unde nu este umilința duhului, se vede aceasta și se vede bine și mult, se vede prin purtarea cea din afară a omului față în față cu semenii lui.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt, aveți grijă să nu vă pierdeți mântuirea, umilința duhului, fiilor. Fără ea este urât omul. Să nu dorească să fie iubit și dorit cel ce nu are duhul umilit și inimă curată ca a Mea. Să nu se dea mare cel ce este atât de mic din lipsa acestei lucrări: umilința duhului. Cel ce are prilejul, să învețe de aproape. Cei din poporul Meu care au prilejul să învețe de aproape și mereu lucrarea inimii curate și a umilinței de duh, aceia să învețe mult, și mereu să fie primitori, și apoi ascultători, iar cei ce învață de departe, aceia să învețe și mai mult, să poată și mai mult pentru aceste două lucrări, care omoară din om păcatul fățarniciei, păcat care hrănește trufia omului, păcat pentru care omul trebuie să spună multă minciună apoi, dar cine a câștigat cerul și pe Domnul cu așa lucrare de trufie, pentru care omul trebuie să nu spună adevărul lucrurilor?

O, nimeni să nu vadă cu ochii lui păcatul fratelui său, ci să ardă în focul rugăciunilor lui tot răul care-i încearcă pe frați, iar umilință pentru păcatele lui să aibă tot creștinul, căci este vrednic de umilință cel greșit și mult greșit, și tot o bucurie să simtă el de la duhul umilinței, și tot o iubire să se facă și s-o împartă pe ea fără părtinire, și se vor ierta lui păcatele lui. Amin.

O, omule, adu-ți mereu aminte că ești păcătos, și stai cu părere de rău înaintea Mea pentru păcatele tale, iar ochii tăi să nu se ridice să caute păcatele fratelui tău, căci tu ai nevoie de iertare pentru tine, ai nevoie de Dumnezeu, ca să vezi în lumină pe frații tăi, căci Eu, Domnul, sunt Cel ce știu pe toți oamenii și fac Eu judecată sau nejudectă peste toți, că al Meu este aceasta.

O, fiilor, umiliți-vă pentru păcatele fraților voștri și puneți mână de la mână pentru iertarea tuturor, căci Adam a greșit în rai prin neascultare și prin ascundere apoi și s-a smuls din rai prin acestea, iar voi trebuie să nu greșiți așa, ci să vă umiliți în toate și pentru toate, fiilor, și mereu să lucrați voi această lucrare, lucrarea mântuirii voastre, măi fiilor. O, aveți grijă de voi să nu greșiți prin fățarnicie, aveți grijă să nu ajun-

geți la acest păcat, și ajutați-vă frățeste să vă curățiți de toate cele ce ies din acest păcat, care pândește pe fiecare om, și te-meți-vă de Dumnezeu, fiilor, ca să poată străjui îngerul Domnului împrejurul vostru și să vă izbăvească de lucrul cel diavolesc, și dați-vă fiecare în mâna celor din jur pentru statura voastră și stați cu toții de mână cu cei întrebați de Mine pentru voi, căci nevegheați dacă stați, vă trebuie apoi fățarnicie, fiilor, și e păcat să ajungeți să folosiți aceasta.

O, nu ieșiți pe drum, măi fiilor! Pe unde nu este al Meu și al vostru nu ieșiți voi, cei ce nu vegheați pentru această împlinire. O, nu ieșiți nevegheați, vă rog cu durere aceasta, că Mă umplu de durere de la cei ce nu ascultă așa. Iubiți cu strășnicie însoțirea cea de la Mine cu voi și nu căutați pe întuneric, căci atunci când vreți să nu fiți văzuți și știuți, sunteți în întuneric, sunteți ne iubitori de frați și faceți deosebire între ei și voi, măi fiilor, și faceți de la voi aceasta. De peste tot adunați-vă în jurul acestei învățături și căutați să v-o însușiți cu sfințenie, căci inimii curate îi trebuie multe ca să fie ea curată și să vadă pe Dumnezeu. O, întrebați-vă de ce ați venit după Mine și răspundeți-vă, și răspundeți-Mi și Mie apoi. O, îmbrăcați-vă în Hristos și păziți peste voi această îmbrăcare, căci altfel nu vă cunoaște diavolul că sunteți ai Mei.

Fiilor, fiilor, nu umblați cu bani pe mână, nu vă îngăduiți aceasta, căci voi sunteți sub îngrijire și sub ascultare, măi fiilor. O, lipsiți-vă mai bine de toate, decât să puneți mâna pe bani. Iubiți sărăcia și puținul din toate, iată, iar vă spun aceasta. Dacă v-ar trebui ceva și nu aveți și nu avem, bucurați-vă și nu vă întristați, și nu uitați că Eu am fost sărac și n-am pus mâna pe bani în toată viața Mea de pe pământ. O, fiți asemenea Mie, fiilor, căci banul este diavol și vă dezbracă de frica de Dumnezeu și de duhul ascultării și al veghii de peste voi și al umilinței, fiilor, că are banul putere mult prea rea, mult prea mare împotriva copiilor lui Dumnezeu ca să-i dezbrace pe ei de Hristos, și uitați-vă la fața fiilor neascultării din acest popor și care au plecat de lângă Mine și de lângă voi și umblă cu banul și sunt conduși de acest vrăjmaș al cărării omului cu Dumnezeu, iar voi îndeletniciți-vă să fiți cu mâinile curate, fiilor, și liberi de păcat, căci cei ce n-au iubit să fie copii, aceia au plecat și-si conduc singuri pașii și doririle. Voi însă fiți cuminiți, fiți ai Mei și curățiți-vă de voi înșivă prin viață săracă de cele de pe pământ, căci duhul fățarniciei este cu cei ce au doriri multe și iubiri păcătoase și multe dedesubturi pentru acestea apoi. O, câtă învățătură, câtă iubire vă împart, iar cel ce iubește sărăcia iubește învățătura, iubește pe Domnul în schimbul oricărei doriri, căci rar este omul care are de toate și să nu le iubească și să nu-i trebuiască pentru că-L iubește pe Domnul. O, deschideți cartea Mea cu voi și vedeți în ea învățătura cea mai de la început între Mine și voi și îndeletniciți-vă să puneți peste voi toată împlinirea cărții, ca să fiți învățați, să fiți creștini cu carte, fiilor, și să nu păcătuiți ca și cei fără de cunoștință. O, umiliți-vă unii pentru alții, dar pentru lucrarea dreptății a toate dați loc adevărului lucrurilor, căci altfel vă scrie satana că acoperiți sub vâl păcatul și crește păcatul cel acoperit și face pui mulți apoi și iau ceilalți pildă rea, și trebuie apoi fățarnicie pentru aceasta. Voi însă învățați lucrarea inimii curate și curățirea greșalelor, și iubiți pe Domnul din toată inima, ca să aveți inima curată și dată numai Lui și să-L vedeți pe Domnul, fiilor. Învățătura Mea de peste voi se duce ca fulgerul peste tot și prinde rod mult în cei ce-și doresc mântuirea, iar voi să Mă ajutați să vin și să pun povața vieții veșnice mereu peste voi, ca să fie aici Dumnezeu-Cuvântul, Care să-L învețe pe om calea, adevărul și viața cu Mine, fiilor. Amin.

Acum Eu, Domnul, vă mulțumesc pentru că sunteți poporul Meu. Fiți cu iubire ai Mei, fiilor! Fără iubirea Mea în voi nu-Mi puteți fi fii, nu-Mi puteți fi moștenitori fără să semănați cu Mine, cu patria Mea, care seamănă cu Mine prin toate ale ei pentru cei ce Mă iubesc cu adevărat și nu cu jumătate, căci nu se poate sluji la doi stăpâni când e vorba să aibă omul parte cu Dumnezeu pe pământ și în cer. O, deschideți larg ferestrele, deschideți larg inimile voastre ca să se vadă înăuntru! Să Se vadă Domnul Stăpân în voi și să fiți voi de mare preț și să-Mi pot lucra cu voi avutul Meu, rod mult, cuvânt de mântuire peste mulți, căci vine vremea să rodească mult și tot mai mult cuvântul Meu de peste voi și se vor schimba mulți prin puterea cuvântului Meu și va aduce el multă ocrotire peste cei ce Mă vor afla și Mă vor iubi și se vor împlini în acest cuvânt.

O, dați-Mi inimile voastre mereu! De câte ori vă cer, deschideți-Mi larg, fiilor, iar aluatul fățarniciei, această boală rușinoasă să nu se pomenească la voi, ca să pot Eu în voi și cu voi și pentru voi și prin voi pe pământ, fiilor, Eu cu puterea Mea, cu fața Mea, cu iubirea Mea duioasă, cu slava Mea dumnezeiască, și să schimbăm la față tot ce este fără Dumnezeu pe pământ, și să fie apoi ca în cer pe pământ, ca în cer, și tot mai mult ca în cer să fie pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

11/24 februarie 2013

Duminica fiului risipitor

Bucuria se zidește dăruind, iar dăruirea vine de la iubire. Încercările credinței dovedesc credința omului. Jertfa făcută fără iubire nu are gust.

Așez duhul mângâierii pe cărarea coborârii Mele cuvânt peste pământ și dau din calea Mea suflarea furtunii care dă să glăsuiască și să-Mi slăbească puterea venirii Mele cu hrană de cuvânt la cei ce iau de pe masa Mea, și-i spun furtunii să se liniștească, și se va liniști, și vor putea pentru Mine cei ce-Mi sunt cărare. Amin.

O, poporul Meu, tu ești născut din acest cuvânt în zilele acestea de venire a Mea acum pe pământ. O, fiule, trebuie post și rugăciune pentru orice încercare a slăbirii venirii Mele cuvânt pe pământ și al mersului Meu cu tine pe cale, și trebuie iubire în toate, măi poporul Meu, căci Dumnezeu este iubire, iar tu să-Mi slujești cu iubire și cu răbdare pentru ea, și fiecare să se dăruiască mereu cu tot ce este el, căci iubirea de sine dă să-i șoptească omului să se oprească și lui, iar viața care nu se dăruiește este o viață fără bucurii și fără plată, căci bucurie să aibă omul, e mare această taină. O, cine să-l învețe pe om din ce să-și zidească el bucurie pentru el? Ea se zidește dăruind, iar dăruirea vine de la iubire, vine de la Dumnezeu în om, căci Eu M-am dăruit cu totul și n-am socotit nimănui vrednicia sau nevrednicia când M-am dăruit deopotrivă celor ce s-au aplecat și se apleacă să creadă în Mine ca să poată primi de la Mine dăruirea sa însăși, pe el însuși dăruindu-se omul.

Așezăm în zi de duminică învățătură. Aceasta este hrana cea de sus: învățătura cea din gura Mea izvorâtă pentru viața omului, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, le-am dat celor credincioși Mie puterea să se facă fii ai lui Dumnezeu și le-am dat iubirea Mea lor ca să aibă ei iubire, și prin puterea ei să se facă fiii ei și să am Eu popor fii ai iubirii și să umblu cu ei și să le fiu lor Dumnezeu, precum este scris.

Se pomenește în duminica aceasta pilda tatălui cel cu doi fii, unul cu iubire și cu ascultare de tatăl, iar celălalt cu iubire de sine și cu ascultare tot la fel. Iată, nu este bine să-și ia omul viața din mâna Mea și să-și o călăuzească singur. Când ești fiu

al unui tată și te smulgi de lângă el și te duci în lume, tu nu mai ai credincioșie nici pentru tine, dar până nu vezi că așa este te duce mintea să crezi că poate fi altfel, numai că bucuriile înșelătoare nu-i țin omului cald de bucurii, căci ele se sfârșesc curând, și vai celor fără de minte, care nu văd înșelarea aceasta!

Cel mic dintre cei doi fii ai tatălui din pilda de azi s-a dus din casa tatălui său, i-a cerut tatălui drepturile ce i se cuvin din averea moștenitoare și s-a dus și și-a făcut singur o altfel de viață, iar bucuriile i s-au sfârșit într-o zi și a văzut el că a greșit lepădându-și tatăl din pricina iubirii de sine, și s-a întors apoi să-i ceară tatălui îngăduința să-l primească lângă simbriașii care erau la curtea părintească și să aibă și el ce mânca din munca aceasta. O, dacă el a ajuns să vadă pe viu că a greșit și că nu mai cere nimic decât miluire, s-a dus să-și mărturisească rătăcirea lui, s-a dus la tatăl lui, iar tatăl l-a primit pe cel aplecat și a făcut bucurie în casa lui pentru cel atâta vreme rătăcit de casă și de viață. O, dar de ce l-a primit tatăl? L-a primit pentru că s-a lepădat de sine acest fiu, care a rătăcit de la iubire și nu i-a mai trebuit apoi nimic, decât milă.

Iată, trebuie să se lepede de sine cel ce vine după Mine când vine, ca nu cumva venind, să nu vină el, și ca nu cumva nevenind, să plece după ce vine să stea. O, ce bine îi este omului care poate să se lepede de sine, o, ce bine! Numai unul ca acela gustă cu adevărat din plin bucuria vieții. Dar și lepădarea de sine dacă nu are în aluatul ei iubirea cea din Dumnezeu și duh iubitor de oameni, ea poate să iasă de rușine când este probată. De aceea trebuie învățatură mereu peste cele bune ale omului și peste credința lui, că nu poate omul să-și facă singur credință, ci numai încercările credinței o dovedesc pe ea, iar el să-și dovedească iubirea și statornicia, ca nu cumva să pătească cel credincios ca și fiul cel mare din pilda tatălui cel cu doi fii, pusă la rumegat bisericește în duminica aceasta, căci fiul cel mare s-a mâhnit adânc de la bucuria cea din casa tatălui său în ziua când s-a întors după milă fiul cel mic, recunoscându-și el rătăcirea. O, nu e greu să se jertfească omul și să se dăruiască prin toate ale lui, prin tot ce este el, dar dacă nu știe ce gust să-i dea dăruirii lui și ce lepădare de sine să-i dea, iată, se dă de gol lipsa iubirii când ea este încercată în om.

O, e grea viața între cei din lume, după cum este ea și pentru cei din lume, care nu știu că este o altă fericire decât cea pe care o știe omul de fericire. Te-am învățat mereu, poporul Meu, să nu umbli prin lume, fiule. În lume Eu nu Mă mai duc. De aceea te-am învățat și pe tine să nu te duci, căci lumea te goleşte de putere, și apoi de viață, și apoi de credință, că peste tot sunt slujitori îmbrăcați în piei de oaie și stau pe la răspântii și sunt plătiți ca să te pândească pe tine pe drum și să te pedepsească, dezbrăcându-te de veșmântul credinței tale în venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar Eu Mă las mereu cuvânt peste tine și te învăț lucrarea ascultării, căci Eu am lăsat carte multă în mijlocul tău ca să ascuți de ea, măi fiule al Meu, și să faci apoi parte din numărul fiilor ascultării, căci masa aceasta trebuie să aibă la ea fii puși deoparte pentru Dumnezeu, pentru sfințire mereu, și văd cu durere cât se zbat unii să se înstrăineze de cele cerute cu scumpătate ca să fie știute de cei ce se aleg pentru Mine, Cel sfânt, căci am zis celor ce se aleg ai Mei: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»*.

O, creștine care te zbați să-ți iei liber mersul prin lume și dorințe care să te dezbrace de veghea ta cea pentru Dumnezeu, o, fiule, pe calea aceasta trebuie atenție la mers și trebuie lepădare de sine. Am dat să mai încerc uneori să Mă strecur cu cele ce trebuie să le spun celor ce nu vor să mai stea biserică a Mea, dar ei și-au făcut rost de o liniște a lor, în vreme

ce Eu nu sunt liniștit de la viața lor ieșită de sub călăuză și alipită de proptele șubrede, care nu sunt dintre cei puși deoparte pentru Mine, iar Eu, Domnul, stau și Mă uit în gol cu cei așezați de Mine pentru călăuzire, veghetori împluterniciți de Mine cu pază din cer pentru pașii și viața poporului Meu cel ales Mie, căci nu sunt creștinii deprinși să le placă cu veghe peste ei, să le placă să semene cu Mine, Care nu fac nici un pas, nici un lucru, nici o dorință care să nu fie din Tatăl și de la Tatăl date Mie să le port și să le împlinesc sub slava Lui cea multă și sub toată lumina Lui și a Mea.

O, iată de ce n-a putut creștinul cel mult umblat cu Mine ani de-a rândul și n-a putut apoi el să ia parte la masa Paștelui cel nou, pe care mulți ani Mi-au trebuit să-l pregătesc să fie și să aibă la masa lui creștini care au umblat cu Mine și pe care i-am învățat mult, mult cum va fi omul la acest praznic de Paști sfânt, cu popor sfânt la masă și pus deoparte pentru Mine, pentru vecii cu Mine, nu numai pentru o vreme, nu cu creștini înjumătățiți cu trupul și cu împlinirea cea deosebit cerută a fi pentru această masă, și iată, mulți au stat cu un picior lângă Mine și cu celălalt lângă lume, și nu se poate cu jumătatea lângă Dumnezeu, dar câți au crezut aceasta?

O, iată cum se trage omul de la masa fericirii Mele pentru un popor numai al Meu! Îi place mai mult cu cele învățate de el de pe pământ, de la stăpânitorul întunericului acestui veac trecător și care și-a întins peste tot marfa lui ca să-i atragă spre ea pe cei ce sunt ai Mei ca să nu mai fie ei ai Mei, ci să-i încante ca să le îndulcească inima și voința spre cele puse înaintea tuturor oamenilor condamnați să le placă lumea cea trecătoare, și apoi să-Mi spună creștinul că de nevoie se duce și umblă pe tărmurile lăsate afară, nevegheat de nimeni dintre cei puși de veghe pentru poporul Meu, neîmpluternicit de Mine, netrimis de Mine să meargă așa cum împluternicesc Eu pe cei ce merg, dar nu pentru ei merg.

O, fiule hrănit cu mila Mea cerească, o, cum nu ți-a plăcut să fii copilaș ca să ai împărăția Mea și bogățiile ei fără de margini și să nu ai tu împărăția ta și voia ta, sau împărăția lumii pusă înaintea ta și pe unde te porți de zor de câte ori ți-e dor, că dacă nu ți-ar fi dor ți-ar fi frică să te duci și să te tot duci ca să tragi îngerii din cer după tine și să plângă ei pe urma ta și să sufere cu jale îngerii din cer pentru lipsa mersului tău cu lumină pe cale.

O, v-am adunat pe voi, pe cei în care am nădăjduit, așa cum am nădăjduit și în cei care au plecat de la masa Mea cu voi, creștini care să-Mi stea curați de toate cele de pe pământ la masa Mea cea nouă, la ospățul vinului cel nou, promis vouă de la începutul cuvântului Meu prin trâmbița Mea Verginica, făgăduit că va veni, că va fi la voi vremea praznicului sfânt, trup și cuvânt Domnul la masă cu poporul cel ascultător și ales Mie, iar dacă v-am adunat, vă spun durerea Mea.

O, dacă în mulți iubirea se schimbă, e dureros pentru Mine. Începe creștinul cu iubirea, cu credința, cu credincioșia, și se face apoi împotrivor și lovește din părți cu nemulțumire. O, ce durere! O, ce să fac sub această durere? O, de ce are creștinul pretenție la Dumnezeu? De ce să n-aibă Domnul pretenție la el? O, cât de urât și cât de jos cade dragostea aceea părută între creștin și Dumnezeu, după ce creștinul își îngăduie deșertăciuni pieritoare, învățându-se cu ele și chiar cu Dumnezeu pentru ca să nu-L mai poată asculta și urma! Ba ajung să Mă și urască, să se și despartă de Mine aceștia. Dar cei ce păstrează dragostea, aceia sunt mulțumiți cu ea și o dau Mie toată, iar Eu le dau lor, le dau mângâierea pe calea lor cu Mine și-i ajut să se păstreze în dragoste mereu, căci cu Mine nu se

poate altfel dragostea între om și Mine, nu se poate ca între om și om, unde ea se învechește, se urâtește, se stâlcește de la păcat și nu mai are frumusețe și prospețime ca și cea din cer.

Iată, lucrul pentru Domnul este ca o școală, ca o învățătură, ca o jertfă, ca o dragoste de Domnul și de aproapele, ca toți să fie una, iar cine nu poate așa, unul ca acela nu știe, nu învață ce este viața cu Hristos și ce așteaptă ea de la om. Am pus învățătura bună pe masa Mea cu tine, poporul Meu. Cei ce iau de la tine învățătura Mea se îndulcesc cu ea, se mângâie cu ea, se hrănesc cu ea, se îmbracă întru ea și așteaptă și ei biruința Mea peste lume, căci Eu încă o dată va fi să biruiesc lumea, și prin poporul Meu cel ascultător voi face aceasta. Amin.

Acum vă așez în duhul mângâierii pe voi, pe toți. Vă trimit îngeri mângâietori, tămăduitori de dureri de suflet și de trup, iar voi întăriți-vă în iubirea cea pentru Mine unii de la alții și toți laolaltă să doriți la fel în toate câte sunt de împlinit. Eu sunt Cel ce stau la cârma oricărei furtuni care ar da să vă slăbească pacea și mersul, iar voi întăriți-vă întru Mine cu credință tare, fiilor, căci totul este cu puțință celui cu credință în Mine. O, mângâiați-vă și ajutați-vă unii pe alții la greul cel de suflet și cel de trup și toți să vegheați pentru toate cele ce sunt de lucrat fie cu duhul fie cu mâna, și în toate să fiu Eu început și sfârșit, cuvânt și faptă împlinită, fiilor. Iată, vine soarele și încălzește văzduhul. Prindeți puteri. Eu, Domnul, vă oblojesc mereu ranele și dorul și așteptarea și vă dau puteri și vă dau sănătate trupului și sufletului, fiilor. Fiți credincioși și cereți de la Mine mers înainte cu tot cuvântul Meu în față, cu toată venirea Mea, căci ea nu va sta din mers și din lucru, și Eu sunt Cel ce împlinesc așa.

Vă cuprind în brațe și vă mângâi, căci inimile vă sunt slăbite, dar Eu sunt Cel ce vă întăresc pe voi, și vă veți întări, fiilor. Mereu, mereu Eu, Domnul, am biruit pentru voi, pentru mersul Meu cu voi. Mereu, mereu vom birui și vom fi biruitori. Amin.

Veselește-te, Ierusalime, de Cel ce te-a zidit pe tine și laudă numele Lui, căci Domnul iubește pe poporul Său, precum este scris. Amin, amin, amin.

Iar voi, fiilor care n-ați ascultat frumos de cuvântul Meu ca să se îplinească el peste voi după planul Meu, o, puneți genunchii și fruntea la pământ și adânciți-vă în rugăciune și în pocăință și luați de la sfinți glasul rugăciunii lor și spuneți-Mi cu lacrimi: Nu avem inima plină de durere ca să Te căutăm, Doamne. Nu avem nici pocăința, nici umilința care întorc pe fii, și nici lacrimi nu avem, căci ni s-au întunecat vederea și credința, și toate amintirile cu Tine le-am dat uitării și s-a răcit inima noastră. Ci Tu să Te scoli pentru noi și să ne insufli duhul pocăinței și nedezvinovățirea păcatelor noastre prin învinuirea altora pentru salvarea noastră, ci fă-ne să Te căutăm pe Tine, și întărește apoi în noi chipul Tău, căci Te-am părăsit și am ieșit de la Tine și ne-am înstrăinat de Tine și de oile turmei Tale, în a căror inimă strălucesc descoperirile Tale, Doamne, și mângâierea cea pentru osteneli și necazuri răbdate, căci harul Tău este mult și mare, și fă-ne Tu, Doamne, părtași milei Tale pentru cei ce, căindu-se, Ție se supun. Amin.

18 februarie/3 martie 2013

Duminica înfricoșatei judecăți

Domnul este ca o dădacă stăruitoare, care îl îndeamnă pe om spre poruncile vieții. Omul a făcut din Făcătorul lui Judecătorul lui.

Pace vouă, celor ce auziți cuvântul Meu când el vine și se așează în cartea sa cea de azi ca să fie

împărțit celor ce îl iubesc pe el și îl au de pâine pentru suflet! O, pace vouă, și împărțiți pe Dumnezeu, că mulți așteaptă coborârea Mea în cuvânt și mulți se uită pe fereastră ca să-l vadă venind la ei și mulți țin calea cuvântului Meu când el vine spre ei ca să se dea lor și să-l aibă la căpătâi cuvânt al vieții, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ.

O, pace vouă, celor ce Mă luați de la cei ce Mă primesc și Mă împart apoi vouă! O, ascultați de cuvântul vieții veșnice dacă el ajunge la voi! El este plin de iubire și de milă și de putere pentru voi, că e greu pe pământ. Sunt Domnul Iisus Hristos, și Mă trimite Tatăl Meu Savaot la voi cuvânt pe pământ. Pe vatra neamului român Îmi am sălășluită ieslea de coborâre și cobor în ea cuvânt și ia ființă în cartea sa cuvântul Meu. O, iată ce milă și ce minune! O, iată ce mângâiere! Nu este mângâiere pentru om în afară de Dumnezeu, dar vrea omul să înțeleagă aceasta și să fie plin de dor și viu apoi pentru Domnul?

Eu, Domnul, după ce l-am zidit pe om am avut grijă să-l învăț ce să facă și ce să nu facă, dar a pătruns apoi în inima lui bucuria cea străină de Făcătorul lui. Am simțit strâmtorare în inima lui apoi și Mă strângea locul Meu din el și nu-Mi găseam pacea înăuntrul omului, căci el se dăduse la neascultare de Domnul și la păcatul acesta tot mai mult, până ce grădina raiului și-a văzut dușmanul, căci omul n-a mai căutat cu Dumnezeu, ci cu ascunderea de El. Atunci legea raiului s-a ales pentru Domnul, iar legea omului s-a ales pentru om și a căzut omul din rai, și s-a întins apoi pe pământ neamul omenesc, fii și fiice ale omului zidit de Dumnezeu, și au fost ei ca și părinții lor pe pământ din unii în alții.

Am dat apoi veste sfântă omului și am coborât pe munte înalt și am scris cu degetul pe piatră porunca iubirii de Dumnezeu și am dat oamenilor poruncile vieții, căci ei se abătuseră de la calea vieții. Pentru cei ce iubesc pe Dumnezeu am zis: *«Să iubești pe Dumnezeu, omule, din toată inima și cugetul și sufletul tău, și să iubești pe aproapele tău ca pe tine însuși!»*, iar pentru cei ce nu iubesc pe Dumnezeu am dat porunci împotriva păcatului, pe care oamenii îl făceau și îl fac în fel și chip din pricina nedragostei de Dumnezeu, și am zis: *«Omule, să nu furi, să nu mărturisești strâmb, să nu ucizi, să nu preacurvești, să nu dorești ce nu-i al tău!»*, și am spus acestea ca să-l ajut pe om. Ca o dădacă am fost peste om atâtea mii de ani, și am lucrat cuvântul Meu peste pământ prin vase alese pentru Mine și nu l-am părăsit pe om după ce el s-a dat spre păcat din pricina ne iubirii lui de Dumnezeu. O, ca o dădacă stăruitoare sunt și azi și stau tot timpul cu ochii pe pământ ca să-l văd pe om și să-l îndemn pe cale, căci calea lui e plină de păcat, și apoi de primejdii de la păcat, de la diavol, căci păcatul este diavolul care se ascunde de Dumnezeu, și se ascunde în om. Eu însă sunt Cel ce străpunge inima și rărunchii omului, și nu este între cer și pământ nimic ascuns de ochii Mei, și iată ce fac: După două mii de ani de la venirea Mea pe pământ, prin trup de Fecioară făcându-Mă Om ca să pot să vin în calea omului și să-Mi dovedesc dumnezeirea, după cum am și făcut aceasta, o, iată, vin iar, vin cuvânt pe pământ și stau cu el în calea omului și-i grăiesc duios și rugător și îl îndemn să-și înțeleagă obârșia, să vadă de unde vine, de unde se trage și ce are de făcut pentru întoarcerea la Tatăl lui, la Dumnezeu, la iubire, căci Dumnezeu este iubire din cer, iubire ca în cer, nu ca pe pământ, iar omul nu mai cunoaște obârșia iubirii și ia de la diavol iubire murdară, iubire cu care Îl trădează pe Dumnezeu, și cum să fac să-i dau să vadă el aceasta?

O, vin cuvânt în calea ta, omule. Adu-ți aminte de Mine! Aștept în urma ta să Mă cunoști de Dumnezeu al tău. Iată, ai

făcut din Făcătorul tău Judecătorul tău. Stau pe scaunul judecării faptelor tale și le pun pe ele de-a dreapta Mea sau de-a stânga, iar tu vei trage acolo unde ele se adună după felul lor. Nu poți să te ascunzi în tine sau în om, nu poți să te ascunzi de Dumnezeu. Nu poți să Mă ucizi ca să nu mai fiu, ca să nu mai știu și să nu-ți mai văd depărtarea ta de Mine. O, adu-ți aminte de obârșia ta! Omul a fost lucrul mâinilor Mele și am trudit când l-am zidit după ce am făcut cerul și pământul pentru ca să-i fie de podoabă și să se bucure omul de cele ce mărturisesc pentru Mine înaintea lui, și am ostenit dându-le înfățișare, și apoi M-am odihnit de truda duhului și a trupului Meu, căci Eu, Domnul Iisus Hristos, am fost de la început trup, așa cum este Dumnezeu, și după Dumnezeu l-am făcut la chip și la asemănare pe om.

O, primește-Mă, omule, când bat să Mă primești! Întoarce-te la obârșia ta! Întoarce-te, până nu-ți vor scrie faptele tale locul tău cel veșnic, căci omul este păcătos și nu va avea bucurie de la păcat.

Stau pe scaunul slavei și-i grăiesc omului și sunt înconjurat de oștirile îngerești, precum este scris în Scripturi vederea slavei Mele. Însăși gura Mea a spus despre ziua când voi sta de vorbă cu toți oamenii, și am spus acum două mii de ani: *«Când va veni Fiul Omului întru slava Sa și toți sfinții îngeri cu El, va ședea El atunci pe tronul slavei Sale și se vor aduna înaintea Lui toate neamurile și-i va despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul oile de capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, și va zice celor de-a dreapta Lui: „Veniți binecuvântații Tatălui Meu, moșteniți împărăția cea pregătită vouă de la întemeierea lumii, căci voi M-ați iubit în cei mai mici ai Mei, făcându-le lor mângâiere“, și va zice apoi și celor de-a stânga: „Duceți-vă de la Mine, căci v-ați făcut parte de blestem, de focul cel veșnic gătit diavolului și îngerilor lui, căci nu M-ați iubit în cei prea mici ai Mei“, și așa vor merge ei la locul pedepsei lor veșnice, iar cei drepti vor merge la viața veșnică»*. Așa am grăit Eu acum două mii de ani și a rămas cuvântul Meu pe pământ. Să-și măsoare omul statura și statul față de aceste două spuse ale Mele pentru neamul omenesc și să-și trezească inima și conștiința dacă voiește, că nu e de joacă, și e de luat aminte la glasul gurii Mele de peste om.

Vine vremea cea pentru suflet, vine vestea cea pentru patimile Mele cele suferite pentru om acum două mii de ani și vine vreme de post de cincizeci de zile pentru trezirea sufletului și pentru spălarea trupului cel plin de păcat în om. Pilda cea pusă înaintea acum de sfinții bisericii Mele încă din vremile din-tâi ale neamului creștinesc de pe pământ, această pildă este așezată acum, mai înainte de vremea postului, ca să lucreze ea la vreme peste sufletele oamenilor. O, de-ar lua aminte oamenii! Cuvântul Meu cel de atunci are în el mila și dreptatea. Eu pe toate le-am descris omului ca să le știe el și să se aleagă singur, căci așa i-am spus omului în rai, i-am spus ce să facă și ce să nu facă și a ales singur apoi, și a ales să se despartă de Dumnezeu prin neascultare și apoi prin păcatul ei. Dar să ia aminte oamenii, căci cuvântul Meu cel de atunci și cel de acum stă față în față cu ei și e vremea să ia ei aminte. Eu ca o dădacă stau în fața lor și le arăt calea și le spun pe unde să meargă și cum să petreacă, și iată, de aceea vin acum cuvânt pe pământ, și de n-aș mai veni așa cum vin, ar fi și mai greu de om, dar este scris să vin, și de aceea vin. Vin și stau pe scaunul slavei Mele, înconjurat de toate oștirile îngerești și scriu pe pământ judecata faptelor omului, și cum s-ar putea să nu fac aceasta când este scris să vin și să împlinesc așa?

O, fii ai oamenilor, o, neam al lui Adam cel zidit de mâ-

na Mea din pământ și din suflare de viață, o, ieșiți în întâmpinarea Mea, căci stau pe tronul slavei și grăiesc vouă și sunt înaintea voastră cu judecata faptelor. O, auziți-Mă! Cuvântul Meu vine în calea voastră ca să vă dea putere să vă faceți prin el fii ai lui Dumnezeu ca să scăpați de judecata cea pentru fapte, căci omul nu lucrează pentru Dumnezeu sau pentru om pe pământ, ci numai pentru sine, și este păcat aceasta și se strânge la plata cea pentru păcat. O, ascultați glasul Meu și faceți pace între voi și Dumnezeu. Eu, Domnul, vă chem: pregătiți-vă salvare! Vă ies în cale ca să vă sprijin Eu, căci v-ați pierdut puterea să vă întoarceți la Tatăl Dumnezeu. Am Eu de împlinit această filă de Scriptură ca să-i atrag la Tatăl pe toți, dar câți din ei vor vrea să creadă și să caute cu ascultare de cuvântul Meu și să se întoarcă și să se dea Mie ca să-i dau Eu pe ei Tatălui curățați de păcat și albiți prin sfințenie pentru ziua slavei Mele ca să-i am nu numai pe toți îngerii lângă tronul Meu, ci și pe toți oamenii să-i am, dar nu pentru rostirea peste ei a cuvântului judecării cea cu durere, ci pentru slava Mea cu ei, slavă ca a îngerilor Mei.

Eu, Domnul, sunt vasul milei Tatălui Savaot pentru tot omul, căci Îi este dor lui Dumnezeu de om. O, spălați-vă viața în acest vas, că Mă fac râu de cuvânt, apă curățitoare pentru voi. Veniți, o, veniți și faceți-vă curați prin spălare în acest râu al vieții, ca să vă pot spune și în ziua Mea de slavă: *«Veniți binecuvântații Tatălui Meu și moșteniți împărăția cea gătită vouă de la întemeierea lumii!»*. Când Eu am întemeiat lumea am întemeiat și raiul și toată legea lui cea sfântă, unde nu încăpea moartea cea prin păcat, dar omul cel așezat în rai n-a rămas moștenitorul raiului, căci s-a tras afară pentru păcat, pentru ne iubire de Dumnezeu s-a ales el, și de atunci plânge după el iubirea cea părăsită de el, plânge raiul, plânge Dumnezeu după om, și se face cuvânt lacrima Mea pe urma omului și-l strig să Mă audă și să Mă ia în casă și să-i fiu lui Stăpân și Mântuitor.

O, câtă iubire îi trebuie omului ca să se întoarcă la Mine și câtă ură pentru păcat, ca să poată să se smulgă din această rădăcină și să vină să-l așez Eu în grădina cea gătită de la întemeierea lumii pentru cei iubitori de Dumnezeu!

O, cercetați-vă mult, voi, cei ce iubiți calea cu Dumnezeu și v-ați ales să mergeți pe ea! Cercetați-vă iubirea și faptele ei, că este scris să aibă fapte pentru Mine cei binecuvântați ai Tatălui Meu. Sculați-vă în picioare bine și mereu pentru faptele cele de-a dreapta Mea, că mulți din cei buni cu inima fac fapte și la dreapta și la stânga și nu știu ce fac și nu știu unde-și strâng, căci se împart, și le trebuie învățătură lor ca să știe să nu-și facă adunătură spre cele ce nu sunt strânse la Domnul și la sfinții Săi moștenitori împărăției slăvite, în care Domnul este Împărat.

O, fiți blânzi și smeriți cu inima, voi, cei care v-ați ales și vă alegeți cu cei de-a dreapta Mea! Fiți numai pentru Mine, voi, cei ce v-ați ales pentru Domnul și pentru iubire, căci iubirea își are soții ei! Fiți dulci ca Dumnezeu! Nu răspundeți răului cu rău, ci cu bine și cu pace și cu iubire, ca să slăbească răul și să fie înghițit de bine, că mult rău este pe pământ, și trebuie să apună puterea și fapta lui. Amin.

Iar tu, poporul Meu, împarte-Mă când vin la tine cuvânt pe cărarea dintre Mine și tine, că nu te pot lăsa flămând de duhul vieții, fiule. O, cel ce nu mănâncă de la Dumnezeu nu mai are putere, și nu mai am nici Eu în el putere pentru Mine. O, hrănește-te cu Dumnezeu mai mult și tot mai mult și îndulcește-te mult, ca să Mă pot îndulci de la tine, fiule, că multă fiere și oțet Îmi dau fiii oamenilor și Mi-e dor de putere de la

tine și pentru tine de la Mine apoi. O, ai grijă de iubirea dintre tine și Mine, dintre frate și frate prin lepădare de sine, și caută să se vadă la tine această mântuitoare lucrare, care te păstrează în duhul smereniei de sine, și ai grijă de gând, măi poporul Meu, și apoi de cuvântul gurii, măi fiule. Numai cu dulce să vă hrăniți unii pe alții, dulce din Dumnezeu și din voi, iar această sănătate să Mi-o dați și Mie, căci sunt numai în durere de peste tot de pe pământ, și Duhul Îmi suspină cu jale, fiilor.

O, vine vremea postului. Aveți grijă de cuvinte, măi fiilor. Să intre și să iasă din voi cuvinte dulci ca mierea și să vă hrăniți și să hrăniți așa, și veți avea putere multă pentru toate cele pentru cer lucrate, și pe pământ așezate de voi, iar Duhul Meu stă cu voi mereu și vă veghează mereu, și dați-vă veghii Lui, măi fiilor.

O, am așezat în carte cuvânt pregător pentru venirea vremii postului și vă rog pe voi să vă îndulciți unii pe alții cu puterea Mea, care vine la voi cuvânt, și din care voi să faceți faptă mereu, și veți fi binecuvântații Mei, de-a dreapta Mea stând, așa cum Eu de-a dreapta Tatălui sunt pentru că fac voia Lui, lucrările Lui, iar Tatăl Se sprijină cu Mine precum Eu Mă sprijin pe voi cu lucrările Tatălui, date Mie să le lucrez cu voi, și împreună să lucrăm noi, să lucrăm Tatălui, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 februarie/10 martie 2013

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Credința este darul lui Dumnezeu dat omului cu inima curată. Învățătură pentru statură sfântă în vremea postului. Grăirea lui Adam, omul cel întâi zidit.

Pace multă, pace și putere din cer pentru cărarea coborârii Mele cuvânt pe pământ! Îmi găsesc străjerii la veghe, Îmi găsesc cărarea sub voia Mea și Mi-i întăresc Eu, Domnul, pe cei ce-Mi sunt cărare.

Eu sunt Cel ce sunt. Chiar dacă pentru mulți Eu nu sunt, căci sunt ei, Eu sunt Cel ce sunt, și mai mult nu le spun lor, căci nu le-ar fi de ajuns oricâte le-aș spune, fiindcă cei ce vor să fie ei, acelora nu le ajunge nici un fel de adevăr adevărat, căci duhul doririi de sine este mare când el stăpânește în om.

Eu sunt Cel ce sunt. Le este de ajuns acest adevăr celor ce Mă văd și Mă cunosc pe Mine Domn și Dumnezeu al lor. O, să țină de saț sufletului și credinței tale în Mine și în adevărul Meu de peste tine și în lucrarea Mea cu tine, măi poporul Meu. Te hrănesc mereu, mereu cu mult cuvânt, ca să te am hrănit și îngrijit mult, că scump este Mie cel ce crede în Mine fără nici o greutate pentru credință și fără prea multă dovadă a atotputerniciei Mele, căci credința este darul Meu dat omului cel cu inima curată, la care trage Dumnezeu, și care cu mult ușor trage ea la Mine, căci este curată, și vede bine curățenia omului și vede mult și întreg, și știe să aleagă.

Iată, este scris peste neamul creștinesc de pe pământ în ziua aceasta zi de lăsat de sec de mâncări grase și gustoase și dorite de trup. Acum șapte zile se zice că a lăsat sec omul creștin de mâncatul de carne, iar azi se zice că ar lăsa sec de mâncatul de brânză și de ouă până la praznicul Învierii Mele, dar se zice doar, căci cine să-l învețe pe om adevăratul post, adevărata viață așezată de sfinții și de părinții cei hrăniți cu Duhul Meu, de au lăsat ei pe pământ ordine cerească și mântuitoare și scrisă ca să fie ea cunoscută și iubită apoi de cei ce se mândresc că sunt creștini, că sunt botezați în Hristos și îmbrăcați întru El? O, e greu aceasta pentru omul cel botezat cu numele Meu peste el. Este tras omul spre toate ale lumii și este

ispitit de ele la orice pas și ceas, iar celor ce pierd darul credinței din pricina neascultării de Dumnezeu, acelora nu le mai trebuie mult ca să-și risipească toată statura cea creștinească și să primească peste ea plata neascultării, plata necredinței lor.

O, popor al cuvântului Meu, tu nu mai ai zi de lăsat de sec de carne, de brânză și de ouă, căci tu ai ascultat de Mine și ți-ai călugărit hrana și haina și gusturile și trupul tot și te-ai dat Mie casă și împărăție. Ai însă și tu legare pentru untdelemn în vremea acestei vremi de post. O, bucură-te și te veselește din toată inima și cugetul și sufletul tău, și să fii așa în tot acest timp și să știi cui dai bucuria și veselia ta, căci Mie trebuie să Mi le închini, și să încununezi cu ele dragostea ta de Dumnezeu, alegerea ta de partea Mea, măi poporul Meu. De aceea te rog, ai grijă de cuvinte, ai grijă de purtare sfântă, ai grijă, fiule, de dragoste pentru acestea, că începe acum o vreme sfântă foarte, și trebuie bine împletită cu pacea a toate câte tu vei lucra și vei aduce Mie. Te îndemn să fii harnic cu sufletul, dar și cu trupul, căci trupul le poartă pe toate și are nevoie de răscumpărare, iar pentru această răscumpărare trebuie trudă multă, nu puțină, ci multă lucrare trebuie.

O, fiilor, să nu vă văitați pentru trup, să nu-i căutați în voie, că este nevoie de mare nevoință cu trupul, fiindcă trupul l-a scos pe om din rai, din casa pe care i-am făcut-o Eu omului încă de la întemeierea lumii, de l-am așezat în fericirea ei și i-am dat să împlinească în ea legea fericirii, legea raiului, de care omul trebuia fără de cârtire să asculte, dar n-a ascultat omul, și greu se mai plătește neascultarea de Dumnezeu, măi poporul Meu. Această teamă a căderii din ascultarea de Dumnezeu, să vă fie ca o trezie veșnică, o, fiilor, că iată, omul n-a stat treaz pentru ea și și-a pierdut-o, fiilor. O, să nu se ia omul unul după altul pentru neascultare de Dumnezeu, că iată ce s-a întâmplat în rai dacă s-au luat unul după altul pentru neascultare cei doi!

Pomenim în duminica aceasta izgonirea lui Adam din rai, așezată ca pildă de înțelepciune sfântă peste neamul creștinesc la începutul vremii de post de cincizeci de zile în întâmpinarea praznicului Învierii Mele dintre cei morți. O, ce pildă plină de durerea zilei aceleia când omul a căzut din rai! Cel ce nu se pune în pielea celui căzut atunci din rai, unul ca acesta nu se recunoaște în acela și nu se va trezi din somnul sufletului său și va rămâne dormind în nepăsare, fugind de Dumnezeu, așa cum a dat Adam să fugă după ce a adormit adânc față de neascultarea lui de Făcătorul lui.

Hai să punem masă de înțelepciune și să stăm la ea în ziua aceasta sfântă și să luăm putere sfântă pentru ascultare de Dumnezeu Făcătorul. Voi, cei ce-Mi sunteți aproape popor al cuvântului Meu, pe care Eu Mă sprijin cu lucrările Mele cele de azi pe pământ, și voi, cei ce primiți cuvântul vieții prin împărțire de aici ca să-l faceți și voi faptă peste voi, o, hai să prânzim și să prindem putere sfântă din cer, căci Dumnezeu este în cer și vine pe pământ cu cerul, cu toți cei din cer, căci vai pământului și locuitorilor de pe el dacă n-ar fi Domnul cu ei pe pământ!

O, apropiați-vă și ascultați. După ce Dumnezeu a făcut omul după chipul și asemănarea Sa, i-am dat lui lucrare, i-am dat să asculte de Dumnezeu și să lucreze și să păzească așa raiul, care i-a fost dat de casă a sa, cu Domnul împreună în ea și nu altfel. O, n-a voit așa omul. S-a văzut împluternicit de Mine peste cele date lui în îngrijire și s-a vrut stăpân deplin și a dat să Mă gonească pe Mine afară și să rămână el. Odată cu dorul lui de stăpânire s-a trezit acest rău în cele ale facerii prin cuvânt și au ascultat ele de om, așa cum duhul cel rău născut

în om a intrat în șarpe și a slujit șarpele gândului omului și l-a slăvit pe om, și a părăsit facerea Mea ascultarea de Mine și a ascultat de om, și s-a făcut în rai neascultare de Dumnezeu și a început apoi frica cea pentru neascultare și pentru ascundere și lupta cea împotriva Celui de Care îi era de-acum frică omului, lupta omului împotriva Mea, ura lui asupra Mea, când el trebuia să aibă în el dragostea Mea, iar când dragostea se schimbă în ură, duhul satanei poate totul pentru desființarea Mea din om. O, a văzut apoi lumea îngerilor păcatul omului asupra Mea, dorul lui de stăpânire peste toate mai mult decât Mine, și chiar peste Mine stăpânire, și s-a făcut satană această uneltire a omului, slujită de îngeri, și de atunci îngerul slujitor omului și ceata lui ademenesc omul în fel și chip ca să-l pedepsească, fiindcă au căzut prin el acești îngeri, au căzut de lângă Dumnezeu și-și văd căderea și se răzbună pe om, pe viața lui cea de veci cu Dumnezeu.

O, popor al venirii Mele la tine, și voi, cei ce Mă luați din acest izvor, care curge de aici spre voi ca să vă hrăniți cu el, o, fiilor, M-a dat judecății, M-a dat în judecată omul în rai, a spus că Eu sunt vinovat pentru neascultarea lui, și au dat apoi vina unul pe altul cei doi, și pe șarpe apoi, dar vina era dată pe Cel ce i-a făcut pe ei bărbat și femeie și M-au dat judecății din unul în altul și au rămas ei apoi unul pentru altul, dar nu și pentru rai. O, dacă s-ar fi pocăit cu fruntea în jos de neascultarea lor, ce bine le-ar fi fost lor, ce bine și Mie și lor și îngerilor căzuți la gândul înălțat în ei deasupra puterii și scaunului Meu de slavă peste cer și pământ!

O, în ziua aceasta îndemn Eu, Domnul, cu părintească milă pe toți cei care ridică duh și cuvânt de judecată asupra lucrului Meu și a lucrărilor Mele de pe pământ și a celor ce le poartă pe ele în numele Meu și le spun lor așa: orice păcat mai poate avea scăpare spre iertare dacă omul are pocăință întreagă pentru el și nu împărțită, dar păcatul cel care lovește în Duhul Sfânt, Făcătorul a toate în toată clipa pe pământ și în cer, e greu de iertat acest păcat, căci este scris hulă acest păcat. Îndoiala în cuvântul Meu cel de ieri și cel de azi este hulă, nu este mai puțin decât hulă. Nu mai vorbim de cele ce se nasc din această îndoială: cârtirea, nemulțumirea, ura, duhul minciunii, vorbirea de rău, trufia, pedepsirea pentru acestea peste cei urâți și bârbiți și în fel și chip disprețuiți, acestea toate sunt datul în judecată a celor ce sunt priviți așa. O, ce să le spun Eu, Domnul, la cei ce fac acestea peste cei ce-Mi sunt azi purtători de Dumnezeu și de cuvântul Meu cel de azi? O, ce să le spun Eu lor, decât să-i rog să nu judece așa cum pe Mine M-a judecat Adam în rai și M-au dat în judecată din unul în altul cei doi? O, ce să le spun, decât că am spus acum două mii de ani că toți cei ce judecă au și fost judecați prin aceasta.

O, voi, cei ce dați să loviți cu dispreț și cu apăsare peste cei ce-Mi poartă lucrarea, după ce voi M-ați părăsit sub greu, ascultați ce vă spun: Nu este voie la creștini să vorbească de rău, să învinuiască, să judece, să clevetească, să disprețuiască, să se nemulțumească apăsând prin acestea. O, nu este voie cu Dumnezeu să facă omul credincios acestea, iar dacă le face L-a părăsit prea greu pe Dumnezeu și toată legea dragostei și toată frica cea pentru plata cea cuvenită acestora. M-a dat judecății în rai omul și a dat să Mă gonească afară și să rămână el și poftele lui, însă al Meu este totul, al Domnului este pământul, al Domnului este cerul, ale Domnului sunt toate, și El este Stăpânul, și se judecă cu Mine cel ce se ridică la judecată cu lucrările Mele.

Mă doare de la cei ce Mă judecă pentru lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ, judecând ei în fel și chip peste cei

ce-Mi poartă venirea și pe toate ale ei. O, cât dispreț, cât duh de judecată, câtă părăsire din partea lor, câtă înjosire asupra celor cu care-Mi duc crucea Mea cea de azi! O, cei ce fac toate acestea celor prea mici ai Mei, prin care Eu merg azi din greu cuvânt peste pământ, aceia Mie Îmi fac toate, și cu Mine se ridică ei la judecată, și zi și noapte plăsmuiesc nemulțumiri și pretenții cei ce M-au părăsit după ce au stat cu Mine pe cale, iar acestea aduc apăsare Duhului Meu Cel din cer și Cel de pe pământ.

Voi sta în fața durerii, voi sta Eu, și-Mi voi ocroti așa lucrarea Mea și locul Meu de pe pământ și pe poporul Meu. Voi sta să dea în Mine toți cei ce dau cu ce apucă să dea, căci ei nu se pocăiesc, nu lasă fruntea jos pentru păcatele lor prin care Mă oropsesc și Mă înjosesc, și sub care Eu Mă bag ca să le port și ca să-Mi ocrotesc mersul și biruința Mea, fiindcă Eu sunt Cel ce sunt, și sunt plin de putere mare, de care omul dezbrăcat de Dumnezeu nu se teme, așa cum nu s-au temut cei ce au dat să dea în Mine și în mersul Meu cel de azi ca să Mi-l oprească, dar au dat în ei și nu în Mine.

O, nu pot să am biziunță pe omul cel nestatornic până la sfârșit. Nu pot pe cale cu cel șovăielnic, și nu poate calea Mea pe ea cu cei șovăitori și nepotriviți pentru ea, căci Adam a fost respins de legea raiului când el a călcat peste ea cu inima din el. Am intrat în jale și în disperare când am văzut purtarea lui din rai și M-am dus să-l fac să vadă ce-a făcut, dar numai-decât el s-a ascuns în sine și unul după altul, crezând că se poate. O, nu, căci Dumnezeu este lumină și dreptate, dar dacă omul nu s-a pocăit că L-a supărat pe Dumnezeu, s-a smuls singur din brațul Meu și a căzut pe pământ și și-a făcut voia în voie apoi și a plătit mereu apoi pentru ea, și a plâns omul șapte mii de ani pentru neascultarea lui, și plânge omul, chiar dacă el nu-și înțelege plânsul său.

Să se facă auzit acum glasul cel plin de plâns al omului cel zidit de mâna Mea și care a căzut din rai după ce Eu l-am zidit pe el. Amin.

O, Bunule și Milosule Stăpân și Făcător al meu, o, Doamne al meu, m-ai luat la masa Ta de azi ca să spun eu neamului omenesc acest adevăr adevărat. Plânge raiul, de șapte mii de ani și mai bine plânge, din ziua când eu, omul, am fost înlăturat din el pentru voia mea cea fără Dumnezeu pentru ea, și plânge omul, Doamne, plânge duhul omului, plânge de atunci și până azi, și numai eu, numai eu, Doamne, port și simt puternic și nemângâiat acest plâns al omului, căci omul este amețit ca și mine în rai când am gândit să Te gonesc pe Tine afară și să rămân eu stăpân, iar Tu supusul meu. O, nemernicia mea, o, neascultarea mea la aceasta m-a tras. Acum, la sfârșit de timp, mi-ai dat mângâierea și cuvântul Tău peste mine și văd cu putere și cu durere vremea aceasta lungă și multă, peste care atât de mult a stricat neascultarea mea. O, slavă Ție și slavă puterilor cerești că ați biruit și ați adus salvare celor ce se pocăiesc, Doamne! O, slavă milei Tale dumnezeiești, Doamne!

O, să nu postească ai Tăi cu nemulțumire și cu gândul la mâncare și cu greu, ci să postească cu duhul iertării frate pentru frate, căci cine nu va ierta fratelui greșalele, nici Tatăl Dumnezeu nu va ierta greșalele lui. O, să nu uite ei să postească senini cu inima și cu fața și cu pânțele, căci fățarnicia care sluțește fețele celor ce postesc ca să se arate că postesc, aceasta este plata lor, plată de la lauda de sine și de la fățarnicia cu care ei se hrănesc. O, numai Tatăl este Cel ce vede și Care răsplătește în ascuns celor ce se înfrânează de la bucate bune și de la bogății, căci omul trebuie în cer să-și aibă averea sa, nu pe

pământ, unde este mâncată de timp și de furi și de molii, căci cea din cer nu se strică, fiindcă nu pătrunde în ea răul și dușmanul, iar omul care-și adună în cer, își are și inima în cer, căci Tu l-ai învățat pe om că unde este comoara sa, acolo va fi și inima sa. O, eu știu aceasta, Doamne, căci am pierdut comoara mea în rai când mi-am luat inima din Tine și mi-am pus-o la femeie și nu la Tine cum Tu mi-ai zidit-o să tragă ea, și durerea mea e lungă de șapte mii de ani și mai bine, și e grea durerea despărțirii de Dumnezeu, și n-are cine să-i spună omului în afara de mine durerea despărțirii de Dumnezeu, durerea inimii omului care pentru inima sa se desparte de inima Ta, iar Tu nu-i poți juca în strună celui ce face așa cu Tine, căci Tu ești Cel ce ai făcut cerul și pământul, și nu omul este cel ce le-a făcut. Un fir de praf este omul care dă să se lupte cu Tine, precum o slavă a Ta este omul care se luptă să fie numai al Tău în toată mulțumirea sufletului său înaintea Ta, iar eu n-am putut în rai să pot așa, și am plătit apoi cu lacrimi fără de mângâiere nedreptatea mea pentru Tine atunci când m-am vândut trufiei cea împotriva Ta.

Voi, cei ce dați să luptați împotriva lui Dumnezeu pentru voi înșivă, o, lăsați armele jos, lăsați nemulțumirea, lăsați trufia cea pentru ea, cârtirea și grăirea de rău, duhul cel cu dispreț împărțit peste frați, judecata și toate ale ei, și luați în brațe și în inimă dorul și duhul de pocăință pentru păcatele voastre, și nu uitați că nu vă vor fi iertate păcatele voastre dacă voi nu veți ierta din inimă oricui vă greșeste vouă ceva. Nu uitați voi însă, o, nu uitați că unui adevărat creștin al lui Hristos nu-i poate greși nimeni, că nu este nimeni vinovat pentru el, ci numai el când este vină, căci vina este în om, nu este în afara omului, nu, niciodată. Vă spun această durere eu, căci eu am suferit în rai această înșelare și am crezut că este în Dumnezeu greșeala sau că este de la unul la altul între noi, cei doi, bărbat și femeie, dar n-a fost așa, ci în mine a fost greșeala toată, și a căzut ea apoi pe tot neamul omenesc, și mă căiesc acum înaintea Domnului și plâng cu bucuria mângâiată, că a venit Domnul pe pământ cu venirea Sa cuvânt de pregătire a neamului omenesc pentru ziua judecății făpturii, și că eu, Adam, omul cel zidit de Dumnezeu, am, prin venirea Sa la poporul Său de azi în neamul român, am iertarea promisă și îngăduința să grăiesc omului ieșit din mine din unul în altul că Domnul este Cel Atotputernic și singur Stăpân în cer și pe pământ pe vecii, iar omul este dator lui Dumnezeu cu viața lui, cu ascultarea și cu iubirea cea pentru acestea, ca să se arate fața raiului pe pământ și ca să se odihnească apoi de așteptare toată făptura, toată zidirea lui Dumnezeu, de la început și până la sfârșit și până la slava care nu va mai sfârși, ci pe vecii va fi, iar peste ea, Domnul Împărat, El și tot neamul Lui cel ascultător și iertat prin pocăință mare și ridicat prin puterea ei la rang de fii și moștenitori ai raiului, grădina mea cea de la început, spre care eu privesc și plâng, căci locul din care Domnul a făcut trupul meu din pământ este pus sub apăsare, sub durere de la cei ce, ca și mine în rai atunci, se ascund de Dumnezeu și nu caută cu duhul pocăinței, ci cu duhul judecății și al apăsării din părți și al disprețului peste cei rămași, dar Domnul este Stăpânul facerii Lui, și nădejdea este El și toată lucrarea Lui cea de la început și până azi pentru salvarea omului păcătos.

O, vino, Doamne, vino cu sfinții și Te sălășluiește în toți oamenii și curățește-i pe ei de toată întinarea și mântuiește-i, Doamne, pe ei pe toți apoi! Amin.

— O, aceasta voiesc Eu, Domnul, și am ascultat cu duiosie cuvântul celui zidit de mâna Mea din pământ. O, aceasta să voiiți și voi, toți cei care

auziți glasul Meu și vă hrăniți din gura Mea, dacă veți putea să Mă lăsați să vă fiu Stăpân. Amin.

Binecuvântare așez Eu, Domnul, peste cei ce încep vremea postului de bucate după puterea iubirii și a credinței lor, dar să ia toți aminte că dacă nu vor fi blânzi și smeriți cu inima și cu tot cuvântul gurii apoi, nu vor posti după adevăr, căci din prisosul inimii grăiește gura, și nu altfel, și așa se vede ce are ea, ce comoară este în ea și unde are ea strânsura sa.

Binecuvântare așez peste tine, poporul Meu de la izvor, și peste cei din cetățile hrănite cu Duhul Meu de aici.

Binecuvintez aparte pe cei ce suferă cu Mine loviturile date Duhului Meu și duhului lor, că e greu și dureros de purtat defăimarea acum de la cei ce odinioară mergeau pe cale crezând și mulțumind așa pentru iertarea Mea de peste ei. Binecuvintez mereu coborârea cuvântului Meu și locul Meu de coborâre, în care aceștia se lovesc, ca și mulți alții care nu știu ce înseamnă acest nou așezământ, așezat de cuvântul Meu pe pământ.

O, fiți mulțumitori, fiilor primitori de Dumnezeu. Fiți rugători Tatălui, Care vă dăruiește pe Fiul și pe Duhul Sfânt. Cereți Lui în numele Meu ocrotirea toată și ajutorarea în toate, și fiți cuminți, o, fiți cuminți, căci cu furtunile grăiesc Eu, nu voi, fiindcă în Mine, nu în voi lovesc ele când ies să bată. Eu, Domnul, întotdeauna Mi-am ocrotit poporul și lucrarea și am stat în fața a toată încercarea, și așa voi sta până la sfârșit. Să nu se plângă nimeni înaintea Mea. Cine este omul ca să se plângă? Omul trebuie să se pocăiască mereu, nu să se nemulțumească înaintea Mea. Eu sunt Domnul și trag din greu cu voi la carul venirii Mele pe pământ cuvânt ca să înnoiesc lumea și toată facerea. Cei necredincioși gândesc și socotesc ca oamenii, căci ei nu iubesc ca Dumnezeu și iubesc ca oamenii și de aceea n-au pace.

Voi, puteri cerești și toate oștirile de sus, ocrotiți lucrarea Mea și venirea Mea și pe poporul cuvântului Meu și pacea coborârii Mele. Aceasta poruncesc Eu, Domnul, vouă. Amin.

Ia aminte, cerule, când Domnul grăiește! Ascultă, pământule, cuvântul gurii Mele! Cei ce se răzvrătesc înaintea Mea din pricina păcatelor lor nu sunt copiii Mei, așa este scris.

Iar Eu, Domnul, voi paște pe poporul Meu și nu se vor clătina în veac cei ce locuiesc în Ierusalim și-Mi sunt ei munte de Sion, muntele Meu cel sfânt, în care Eu și cu ei ne avem locuința, ne avem sălașul. Amin, amin, amin.

4/17 martie 2013

Sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din iezerul Sevastei

Cel ce vine la Domnul pentru Domnul, și cel ce vine la Domnul pentru sine. Învățătură pentru iubire și dăruirea ei fără răsplată.

Cobor în sărbători, cobor cuvânt peste pământ ca să-Mi hrănesc poporul și ca să-i grăiesc lui, căci sunt Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăiește din Tatăl.

O, cobor în sărbători, căci este scris despre Mine să vin cu sfinții, în zeci de mii însoțindu-Mă ei întru venirea Mea cuvânt pe pământ. Se poate să nu împlinesc Eu pe cele proorocite ca să le săvârșesc? Eu, Domnul Iisus Hristos, aș coborî mereu pe pământ pe calea cuvântului Meu, căci am avut grijă să-Mi pregătesc cale și să vin, precum este scris, dar iată, abia în sărbători grăiesc, căci sunt purtat din greu cu venirea Mea de cei ce Mi-o poartă, și iată, grăiesc și sfinții lângă Mine, căci aceasta este plata lor: să judece lumea, precum este scris, să

judece pe îngeri, și cu mult mai mult pe cele ce par a nu se voi judecate și umblat la ele când este vorba de privirea Mea peste om și peste cei ce în numele Meu viețuiesc laolaltă spre bucuria Mea.

Nimeni să nu se alăture laolaltă cu oștiri creștinești pentru întocmirea poporului Meu de Nou Ierusalim, nimeni decât cei care numai pentru Domnul fac aceasta, iar cine face cu alt gând această venire a sa la Domnul, acela este slab, precum slabă și mică îi este haina sa de nuntă la masa cea frățască, cea duhovnicească, cea pentru Hristos cu frații Săi.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Ai grijă de simțirea inimii și a credinței tale, ai grijă, fiule, ca să poți să fii dăruitor și ca să știi tu bine care îți este dorirea venirii tale la Domnul. O, se cunoaște cel ce vine pentru sine, precum se cunoaște bine cel ce vine pentru Domnul. Cine vine pentru Domnul uită de sine și se preface în har și în dăruire cu mulțumire și prețuiește mult calea Domnului și pe însoțitorii ei. Cel ce vine pentru sine face multe supărări, multe apăsări, multe dureri, multe pretenții apoi, multă trufie, și din acestea se nasc cuvinte fără cer în ele și fapte trufașe, care se vor a fi premiate aparte, căci unui așa om îi este de ajuns mulțumirea de sine față în față cu cei din jurul lui și își este de ajuns el. La această lecție trebuie mult să se oprească și mult să învețe tot fiul acestui cuvânt, tot cel care ia din gura Mea cuvântul Meu când el vine și se așează pe pământ în cartea sa.

O, cei ce iubesc ca omul așteaptă răsplată, așteaptă să li se plătească mai mult iubirea, ca și cel ce a lucrat de dimineață până seara pentru un dinar, asemenea celor ce au lucrat numai la sfârșitul zilei tot pentru un dinar, iar cei ce iubesc ca Dumnezeu iubesc și atât, iubesc pe Dumnezeu, nu pe ei înșiși după ce vin ei cu Dumnezeu pe cale.

O, nu e cu iubirea ca și cu orice altă lucrare. Fiilor, fiilor, cu iubirea este altfel. Ea este cea care dăruiește, nu cea care primește că dăruiește. Nimeni să nu Mă înjuge la o plată pentru că vine pe cale cu Mine. Nimic nu trebuie să primească cel ce se dăruiește, decât pe Dumnezeu, pe Care trebuie să-L merite îndeajuns în toată clipa. Când altceva așteaptă iubirea și dăruirea ei, omul nu va rămâne pentru Domnul și cu Domnul, ci va scoate sabia și își va cere cu camătă ceea ce a dat iubirea sa. Îi este de ajuns pe sine însuși unuia ca acela, și spun cu durere mare această durere a Mea, că mulți au dat să-și piardă cununa cea pentru iubire și pentru credință, fiindcă mult au crezut ei că valoarea lor este mare și de mare preț, dar acest gând este diavolul trufiei, gând care le este de ajuns celor ce nu știu să-și câștige pe vecii cununa lor cea pentru Dumnezeu.

O, nu face parte din darurile cele duhovnicești ceva din cele plăcute diavolului, ceva născut din diavol în om, și pierde omul cununa iubirii și a credinței dacă nu are cine să-l învețe iubirea și dăruirea ei. O, popor hrănit din gura Mea cu mult cuvânt, roagă-te Tatălui să-ți înmulțească harul înțelepciunii de sus, căci cel ce vine să fie al Meu trebuie să se schimbe cu totul și să înțeleagă bine apoi ce face venirea lui pe cale cu Mine.

O, fiule, stau înaintea ta cu sfinții, măi poporul Meu. Se sfiesc oștirile de sfinți, cu care Eu vin și stau la masă cu tine și cu ei, se sfiesc când privesc la tine, la cel de azi popor al cuvântului Meu coborât pe pământ pentru om. Între ei au acum zi de aducere-aminte cei patruzeci de mucenici care au dat pentru iubirea Mea iubirea lor și trupurile lor, după ce au fost amenințați că-și vor pierde haina de ostași ai gardei împărătești dacă nu se vor lepăda de iubirea lor de Dumnezeu. Ei însă au mărturisit lepădarea de sine cu totul și au rostit numele Meu și iubirea lor cea pentru Mine și dorul lor nestăvilit al nedespăr-

țirii de Mine și au ales să pătimească disprețul celor ce n-au fost aleși de ei în schimbul Meu.

O, cei ce sunt orbiți de îngâmfare chiar și înaintea lui Dumnezeu, aceia nu pot purta să se lase biruiți. Erau în iezerul cel înghețat mucenicii pomeniți azi și au fost bătuți cu pietre, dar pietrele se întorceau și loveau ca de moarte pe cei ce aruncau în iubirea lor de Dumnezeu. Chiar comandantul care dădea ordinele pentru lovirea și nimicirea ucenicilor Mei, chiar și acela a primit înapoi piatra aruncată și i-a slujit piatra față și gura, dar el tot vârtos a rămas, căci aceasta face în om diavolul îngâmfării, care îl înfierbântă și mai mult pe cel îngâmfat în sine. Iubirea mucenicilor însă nu a dat nici un pas înapoi, ci numai înainte, numai spre vecie, nesocotind ea pe cele ce dădeau să-i stea ei împotrivă.

Iată, trebuie să se schimbe cu totul cel ce se dă Domnului iubire, căci altfel îi este zadarnică venirea sa pe cale cu Mine. Cel între cei patruzeci, care s-a înfricoșat de apa cea rece din iezer, s-a lăsat încântat, săracul, de baia cea caldă adusă spre ispitire asupra slăbiciunii iubirii ostașilor mucenici dacă ar fi vreunul slab, și a pierdut cununa lui din ziua aceea a cununilor, a pierdut-o cel slab, căci cununile s-au grăbit să coboare peste mucenici, însă locul celui lepădat s-a umplut la loc, și un alt ostaș de pe margine s-a lăsat spre credință și spre iubire în clipa aceea și nu s-a știrbit numărul celor patruzeci de mucenici ai acelei minunate priveliști a mărturisirii lui Hristos, Cel iubit de mulți, dar numai de cei ce se leapădă de sine ca să-L iubească pe El pentru viața lor cea de veci apoi cu El și cu fericirea Lui pentru cei ce-L iubesc.

Învață, poporul Meu, învață adânc, fiule crescut la masa cuvântului Meu, că Mă doare adânc și cu usturime de durere de la cei ce s-au alăturat, și care încă și acum mulți din ei nu înțeleg să nu ceară tribut iubirii lor de Dumnezeu, căci nu Domnul, ci omul are nevoie de salvare din valuri, iar aceasta se face numai dacă omul are odată cu credința nădejdea și iubirea, iubirea, care este steagul ostașului biruitor, așa cum ea le-a fost de pe pământ și până în cer celor ce azi sunt veniți cu Mine la masa Mea de cuvânt în mijlocul tău, poporul Meu. Amin.

— **N**umai pentru iubire, o, numai pentru ea este cuvântul pe care-l punem noi lângă Tine la masă, o, Doamne iubit de noi și atât de cald în noi, de nu ne-a biruit apa cea pusă la înghețarea ei în iezerul rece în care am fost noi așezați ca să ne fie încercată iubirea de Tine, o, Doamne, dar noi Te alesesem pe Tine în locul nostru și ai intrat în fiecare din noi, Doamne, și ai stat cald, și am putut pentru Tine chiar și când a venit clipa să fim ispitiți față în față cu baia cea caldă adusă de ostași ca să părăsim iezerul cel rece și să ne îndulcim de căldura băii calde, dar nu, o, nu, căci iubirea a fost flacăra în noi și nicidecum iubirea de sine, și ne doare de fratele care n-a răbdare pentru iubire, dar locul s-a umplut la loc Doamne, căci altul s-a dăruit iubirii și cununii cea pentru ea.

O, să nu se vadă între fiii poporului Tău pe nicăieri iubire șovăielnică, Doamne, ci numai răbdare cu iubire, căci Tu ai spus celor ce Te iubesc: *«Răbdați până la sfârșit, până la fericirea răbdării»*. O, răbdarea este iubire, Doamne. Vai celor ce nu le este iubire răbdarea lor! Să se cerceteze în toată ființa lui fiecare din fiii și fiicele poporului cuvântului Tău, ca nu cumva în vreme de încercare pentru iubirea lor de Tine să-și piardă așteptarea, să piardă cununa pentru că sunt ai Tăi, pentru că Te-au ales, pentru că Te-au iubit. Să-și încerce fiecare ființa ca să vadă dacă Te iubesc, dar mai cu seamă să se lase încercați în iubire și în curățenia ei, că nu este loc și stare în care Tu să

nu fii și să nu vezi toate și să nu știi toate. Și spunem așa pentru că omul este deprins, săracul, să se pitească și să încerce alt adevăr al lucrurilor față în față cu semenii săi, și aceasta numai din pricina duhului trufiei din om și al iubirii de sine, Doamne.

O, fii și fiice ale acestui măreț cuvânt al venirii Domnului cu sfinții în oștiri la voi, o, căutați adâncă înțelepciune a luminii Domnului. Este ceva ascuns pentru lumina Lui, când El a făcut cerul și pământul și toate la lumină? Voim să vă așezăm iubirea. Pentru ea vă trebuie mereu învățător, ca la școală. Fără învățător ea se schimbă în îngâmfare, în trufie, și altfel nu pățește cel fără de învățător mereu pentru iubirea lui de Dumnezeu. O, deschideți-vă mintea și gura și întrebările înțelepciunii, căci înțelepciunea este cea care vrea mereu și care întreabă mereu pentru ea, pentru ca să fie ea, pentru ca să aibă omul, iar altfel omul este ca și școlarul care se strecoară în banca cea mai din spate ca să nu învețe, ca să nu scape de neînțelepciune, dar voi nu căutați, o, nu căutați ca și cei care pier și se duc de la Dumnezeu prin această lipsă de înțelepciune. Nu-i vedeți voi pe cei care au luat din sine părere bună despre ei mai mult decât sunt ei, nedreaptă această părere, și notă mare, de ei înșiși pusă lor, chiar și peste alții despre ei înșiși, o, nu-i vedeți unde i-au dus îngâmfarea și mulțumirea de sine a ființei lor, care s-a trufit față în față cu numărul celor de pe cale cu Domnul prin acest cuvânt sfânt? Iată-i, se strâng aceștia uneori la bacanale ca să uite că vor da răspuns lui Dumnezeu, pe Care L-au crezut și L-au iubit. Iată-i, se îmbată cu propria lor ființă și pot prin aceasta, zic ei. Domnul însă nu rămâne păgubit și-Și păstrează numărul Lui de fii și pune la loc și umple golul și merge Domnul cu putere pe cale și merge cu poporul Său.

Fiți vii cu totul și pentru tot ce are Domnul de împlinit cu voi, fiilor. Fiți cununa noastră, a sfinților care am mărturisit prin timp pe Domnul și care așteptăm acum cu toții pe cei din urmă, care vor încununa iubirea de Domnul și răbdarea cea pentru ea a sfinților Lui. Amin.

Iar Tu, Doamne al nostru și al lor și al celor ce se vor da Ție pentru iubirea de Tine și nu de ei, o, dă-le lor harul cel înmulțitor de iubire, dă-le, Doamne, să poată, căci răbdarea celor din cer așteaptă după ei de șapte mii de ani, de când omul cel neascultător a pierdut locul său din rai din pricina trufiei lui asupra Ta, o, Doamne Făcător. Și-Ți dăm noi acum să-Ți pui Tu numele Tău peste grăirea noastră cea de azi, căci Tu ne-ai fost Învățător pe pământ, și tot așa ne ești, Doamne, și în cer acum. Amin.

— **P**ace vouă, mucenici mărturisitori prin dureri și prin ispitiri ale iubirii voastre de Dumnezeu! Da, îi trebuie învățătură iubirii de Dumnezeu a celor ce vin să fie cu Mine pe pământ, și în cer apoi, și îi trebuie înțelepciune iubirii. Frumoasă și sfântă v-a fost înțelepciunea, căci ați ales cu totul pe Domnul și a putut El totul pentru voi și ați biruit pentru El și pentru slava Lui, iar acum aveți slava Mea cunună a iubirii voastre pentru Mine și venirea Mea cu voi cuvânt peste pământ ca să judecăm lumea, căci așa este scris să lucrăm, să stăm pe scaune și să judecăm lumea pentru necredința ei. Amin.

Slava Mea cu tine este cuvântul Meu cu tine, măi poporul Meu, iar slava ta cu Mine să fie iubirea ta cea pentru Mine, că veșnică este această cunună, și ai grijă s-o ai și cum s-o ai și cum s-o porți și cum s-o veghezi și cum să se vadă ea de pe pământ și din cer, căci cei din cer privesc atent iubirea ta de Dumnezeu și ți-o veghează de pe pământ și din cer și lucrează cerul cu tine, fiule. În zi de sărbătoare de sfinți ți-am dat ție iubirea Mea, iar tu în toate zilele și nopțile să iubești pe

Domnul Dumnezeuul tău și să înveți mereu cum să-L iubești, că de lângă tine trebuie să Mă înveți și să Mă urmezi, căci Eu lângă tine sunt și-ți păstoresc tainic tot mersul tău cu Mine ceas de ceas, clipă de clipă, și este scumpă măsura Mea cu care te măsoară, și scumpă să-ți fie și ție și să nu o disprețuiești pentru tine însuși. Aceasta te învăț Eu în ziua aceasta sfântă, iar tu să-Mi arăți că înțelegi și că ești copilul Meu, că ești al Meu și că Eu sunt al tău, Domn și Dumnezeu al tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2013

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Grăirea Domnului către mai-marii de peste turma creștină a neamului român. Îndemn la pocăință.

Cu frică de Dumnezeu, cu credință și cu dragoste, așa trebuie să stea înaintea cuvântului Meu cei care caută după el ca să-și apropie de Dumnezeu viața lor. Eu, Domnul, Eu le spun lor aceasta, Eu, Cel ce cobor pe pământ cuvântul gurii Mele, cuvântul Meu cel de azi, și fericiți sunt și vor fi cei care nu-și învârtosează inima la glasul Meu, care străbate văzduhul de la margini la margini când Eu grăiesc, și tresare facerea toată la glasul Meu. Numai omul, o, numai omul este necredincios, căci el a părăsit încă de la început, încă din rai frica de Dumnezeu, iar fără aceasta omul este necredincios, până în clipa când aceste păcate îl aduc față în față cu adevărul cel despre Dumnezeu, pe Care omul L-a tăgăduit pentru sine însuși ori de câte ori i-a trebuit aceasta, căci omul are nevoie să fie liber de Dumnezeu pentru ca să-și poată face voia sa, iar pentru voia sa omul Îi face rău lui Dumnezeu în însuși trupul său, ca să n-aibă Domnul viață întru el.

O, bietul omul, o, facerea mâinilor Mele și a Duhului Meu, Care dă suflet omului, o, cât s-a abătut făptura Mea de la adevăr, de la Dumnezeu! O, câtă necredință, o, câtă nepăsare, o, câtă durere aduc acestea Duhului lui Dumnezeu mereu, mereu! O, câtă răbdare a avut și are încă Dumnezeu cu mulți, iar cu mulți nu mai are, că nu se mai întorc ei la Dumnezeu.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Primește, fiule, grăirea Mea și du-Mă pe umerii tăi mici. Stați în sfat unii cu alții și lămurii-vă bine pentru lucrarea purtării lui Dumnezeu alături toți, fiilor. Când omul are de lucrat sau de purtat ceva pe cale pentru nevoile lui, merge și-și înjugă la car boul sau calul sau asinul sau alt ajutor vieții lui și-i spune celui ce-l înjugă, îi spune: „*Apleacă-te!*“, sau îi spune: „*Primește!*“, după cum își învață el pe cel de ajutor lui și sarcinilor lui. O, așa te am Eu pe tine, popor purtător de Dumnezeu, dar să te am și să te cer și să te apleci și să primești pentru Mine și pentru ca să Mă ajuți ori de câte ori Eu, Domnul, am nevoie de dragostea ta, de brațul tău, de cuvântul tău, de sfatul tău cu Mine și de duhul mărturisirii, fiule. O, cum ai putea altfel tu să-Mi fii de sprijin Mie și venirii Mele la tine pentru ca să grăiesc Eu oamenilor de pe pământ? O, să nu vii la Mine, să nu fii cu Mine și să nu stai cu Mine pentru altceva, să nu stai pentru tine cu Mine, căci Eu sunt sub povara venirii Mele din greu pe pământ și Mi-ai fi povară peste povară dacă ai sta pentru tine cu Mine și Mi-ai fi răceală și Mi-ai fi durere, căci cel fără de lucru sfânt pentru Mine nu Mă poate sprijini.

I-am cules dintre oameni pe cei ce Mi-au fost ucenici acum două mii de ani. Am avut nevoie de sprijin de pe pământ când am venit de la Tatăl ca să-Mi desăvârșesc adevărul Meu de Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, venit între oameni, căci am coborât din Tatăl Meu și M-am născut Om din

om pe pământ ca să pot să-l îndumnezeiesc apoi pe om și să-l am de frate și să am frați din Același Tată, că am venit să-i dau omului naștere de sus, din Mine, iar Eu sunt din Tatăl, și am lucrarea Lui s-o săvârșesc.

O, poporul Meu, lucrarea Mea cu tine este să vin pe pământ și să-l îndumnezeiesc pe om, să-l fac asemenea Mie înaintea Tatălui, să Mă dau lui, să fiu una cu el așa cum sunt cu Tatăl și să-l aduc Tatălui de fiu al Său.

O, deschide Scripturile venirii Mele pe pământ acum două mii de ani și citește în ele lucrarea credinței, măi poporul Meu. I-am ales dintre oameni pe cei cu care am umblat din loc în loc trei ani și jumătate, hrănindu-le lor credința în Mine și răbdarea cu Mine și duhul mărturisirii, măi fiilor. Ioan Botezătorul, mărturisind venirea Mea și dumnezeirea Mea, îi învăța atunci pe ucenicii lui credința în Mine. Stătea cu ei și grăia lor despre tainele cele de sus, iar Eu, trecând pe acolo, el a rostit: *«Iată Mielul lui Dumnezeu!»*, iar când ei au auzit așa, au pornit după Mine. I-am întrebat: *«Ce căutați?»*. Căutau să vadă unde sălășluiesc Eu ca să știe apoi, și au rămas la Mine în ziua aceea. Andrei era unul din ei, iar el i-a spus lui Petru, fratele său: *«Găsit-am pe Mesia, pe Hristos»*, și l-a adus la Mine pe Petru, iar Eu privindu-l în față i-am spus pe nume: *«Tu ești Simon al lui Iona și te vei numi Petru»*. A doua zi am spus și lui Filip: *«Vino după Mine!»*, căci era și el din aceeași cetate cu cei doi. La fel ca și Andrei, Filip l-a găsit pe Natanael și i-a spus lui: *«Am găsit pe Cel despre Care a spus Moise și profeții, pe Iisus al lui Iosif din Nazaret, vino și vezi!»*. I-am spus și aceluia: *«Te-am văzut mai înainte ca Filip să te cheme la Mine și ești cu adevărat unul fără de vicleșug în Israel»*, iar el M-a mărturisit cu credință: *«Rabi, Tu ești Împăratul lui Israel, ești Fiul lui Dumnezeu»*. M-am umplut de dragoste de ei, iar ei de dragoste de Mine și le-am spus lor: *«Mai mari decât acestea veți auzi și veți vedea și veți mărturisi. Amin, amin, zic vouă: Veți vedea de acum cerul deschizându-se și veți vedea pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și coborându-se peste Mine, Fiul Omului!»*. Am mers apoi la nuntă în Cana și, văzând minunea pe care am făcut-o Eu acolo când se terminase vinul nunții și când le-am făcut lor din apă vin, l-am cuprins în duhul credinței pe mirele nunții și M-a urmat și el. O, așa Mi-am cules Eu pe toți ucenicii și au crezut ei în Mine și în venirea Mea pe pământ în vremea lor, după cum era scris în profeții că voi veni și că se va cunoaște venirea Mea și că va fi ea pe pământ cu oamenii. O, așa am lucrat și azi, așa Mi-am ales și azi ucenici ai venirii Mele de azi. Așa cum au crezut cei de atunci și Mi-au urmat, așa au crezut și cei de acum și M-au urmat și ei, și Mi-am întemeiat Eu pe credința lor lucrarea Mea cea de azi, lucrarea cuvântului Meu peste pământ și locul ei de sălășluire și pe poporul cel credincios acum, și pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să pot să-Mi trâmbeț pe pământ cuvântul, cuvântul Meu cel de azi.

Iată lucrarea credinței și rodirea ei și răbdarea cea pentru ea, căci credința rodește, rodește fii din fii, iar nerăbdarea și necredința rodesc necredință, rodesc fii din fii ai necredinței și stau aceștia în calea Mea și suflă peste ea durere pentru Dumnezeu, ca și acum două mii de ani când durere multă Îmi aruncau cei ce n-au vrut să creadă adevărul cel despre Mine și Ființa Mea, pe Care n-au putut s-o iubească, numai din pricina că se iubeau pe sine acești necredincioși.

Este scris în ziua aceasta peste biserică duminica dreptei credințe, duminica ortodoxiei, cea dintâi duminică din vremea postului mare, postul pentru pregătirea celor credincioși spre întâmpinarea amintirii și prăznirii învierii Mele dintre cei

morți acum două mii de ani. Duminica ortodoxiei, acest nume îl poartă prin biserică această întâia zi a săptămânii care urmează. O, ce se întâmplă în această zi? Iată, se umblă prin adunările bisericești, se umblă cu pălăria în mână și se cer bani de la cei ce merg la biserică, se cer bani pentru biserică, de la biserică pentru biserică. Se cer bani pentru catedrala neamului, după cum o numesc pe ea mai-marii bisericii ca s-o zidească pe ea cerșind bani pentru zidirea ei, căci s-au apucat ei să zidească o casă mare cu gând să încapă în ea mult norod, de tot felul norod, căci unde nu este portar care să spună celor ce intră cum se intră pe poarta în care el ar veghea, acolo se intră oricum și tot felul de oameni adunați.

Privește ochiul Meu dumnezeiesc, privește mult la acest plan omenesc, în care Eu, Domnul, nu am nimic, așa cum am spus acum două mii de ani că Eu nu am nimic în împărăția acestei lumi, și tot așa spun și azi. N-am nimic, nu-Mi dau nici un drept între ei cei ce-și zic slujitorii Mei ortodocși, căci ei își iau și își dau drept numai lor. O, așa cum Mie nu-Mi trebuie casa pe care ei dau s-o zidească în numele Meu și în numele neamului, tot așa nici lor nu le trebuie, că nu asta le-ar da lor mântuirea. O, dar pentru cine dau ei s-o facă? Pentru duhul slavei deșarte lucrează ei, nu pentru duhul umilinței Mele, nu, nicidecum, și cer pentru aceasta bănuțul omului de rând, căruia nu-i dă nimic, nici măcar ajutor pentru mântuirea sufletului lui, căci n-au în lucru grija de suflete slujitorii ortodoxiei, ci numai grija să-și strângă lor și slavei lor deșarte, slavei de la oameni.

O, de ce faceți voi aceasta? Grăiesc? Eu, Domnul, vouă. O, al cui duh stăpânește peste voi? Voi știți cum am lucrat Eu și ucenicii Mei cei de atunci. Nu trebuie case înalte și mari ca să se roage omul lui Dumnezeu pentru iertarea păcatelor lui și pentru mântuire. Omului îi trebuie pe Dumnezeu, nu casă pentru Dumnezeu. O, tot așa aștept și de la cei credincioși Mie. În duh și în adevăr aștept Eu slujire și nevoie, nu în case pompoase și obositoare tare pentru sufletul smerit ca și al Meu. O, cum de-ați uitat voi că Eu n-am putut să intru în case pompoase și mândre la vedere și care-l trag pe om din brațele umilinței de duh? O, cum de dați să nu țineți seama unde M-am aciuat Eu și mama Mea Fecioara pentru ca să Mă nasc și să fiu pe pământ apoi cu oamenii? Credeți voi că-Mi va fi Mie de folos această casă, pentru care voi stoarceți omul cel de peste tot ca să vă dea bani vouă în numele acestei zidiri? O, ce să fac cu voi? Ce să fac cu voi? Să fac ceea ce faceți voi cu Mine? Iată, voi lucrați în numele Meu, ziceți voi, și tot așa și cereți să vi se dea, de peste tot să vi se dea vouă. Pot Eu să fac și Eu în numele vostru înaintea Tatălui ceva pentru voi? O, iată cum strângeți voi în numele Meu și cum stați cu el pe buze ca să căpătați slavă și avuții și nume mare între oameni!

O, ce să fac cu voi? O, Mă îndurerați adânc, adânc. Vine vremea să plătiți bătaia de joc pe care o aduceți numelui Meu în numele vostru, căci lumea toată este aplecată de voi ca să vă slujească vouă și mulți din ei cred că-Mi slujiți Mie și că și ei slujesc Mie când ei vă dau vouă.

Iată ce vă povățuiesc: Spălați-vă mințile și inimile de duhul fățarniciei! Feriți-vă de aluatul fariseilor, care este fățarnicia și pe care o lucrați voi în locul lucrării pe care ar trebui s-o purtați pe pământ între oameni în numele ortodoxiei. Uitați-vă spre părinți, căci ei se uită din cer dintre sfinți la voi și pregătesc de lângă Mine răscumpărarea iubirii lor, înjosite de voi în zilele acestea, și cer cu lacrimi părinții răscumpărarea turmei creștine, care este legată la ochi de voi ca să nu vadă ea ce faceți voi în cămări.

O, veniți spre pocăință! Nu veniți când vreți voi, nu când

nu veți mai putea altfel! O, veniți acum, când Eu vă îndemn prin cuvântul Meu, prin chemarea Mea, căci când veți vrea voi, e fără de preț. Citiți Evanghelia cea pusă de părinți înaintea bisericii în ziua aceasta de duminică, cu numele ortodoxiei numită ea. Citiți cum Mi-am ales Eu, Domnul, ucenicii și cum au crezut ei de frumos și de ușor și de sfânt, și rușinați-vă voi mult pentru necredința voastră, că Eu stau în calea voastră cuvânt sfânt, iar voi dați să fiți necredincioși. Ați fi putut fi cei mai mari oameni între oamenii de pe pământ dacă ați fi arătat credință mare în cuvântul Meu cel de azi, coborât pe vatra neamului român, că vin la voi cuvânt ca să Mă cunoașteți întru el, dar îngâmfarea voastră Îmi stă împotrivă și nu poate Duhul Sfânt în voi și peste voi.

O, cât Mă doare că Mă țineți la ușă, că bat în zadar, că nu vă pasă de Mine când vin să vă grăiesc așa cum am grăit în toate vremile peste pământ, precum este scris! O, câtă jale pe Mine dinspre voi, în vreme ce voi vă puneți veșmânt peste veșmânt și coroană de împărat peste cei de pe pământ ca să se aplece ei vouă! O, cum să fac să vă aplec spre duioșie, să iubiți și să credeți și voi cum au iubit și au crezut Iosif și Nicodim? O, nu cumva să dați, să mai dați cu pietre în coborârea Mea cea de azi! Măcar atât să puteți să împliniți din cuvântul Meu de peste voi dacă mai mult nu căutați să vă plecați spre durerea Mea cea de la voi ca să Mi-o alinați cumva.

Sunt îndurerat de la voi, sunt Cel străin, sunt Cel pribeag, că nu pot să petrec cu voi din pricina umilinței Mele dumnezeiești și a neumilinței voastre față în față cu umilința Mea. Mi-e dor de odihnă, de zi de odihnă Mi-e dor, de biserică sfântă și credincioasă Mi-e dor! O, aplecați-vă și iubiți coborârea Mea și biserica Mea în care cobor, căci am popor primitor de Dumnezeu în mijlocul neamului român, și cu care stau în sfat și în cuvânt, și cu care Îmi împart jalea Mea dumnezeiască. O, luați-Mă în voi, în casa voastră, căci Eu în inimi, nu în zidiri reci caut cu omul! Veniți la izvorul Meu de cuvânt și priviți-Mi poporul și iubiți jertfa lui cea pentru salvarea multora din cei ce vor crede ca și ei pe Domnul, Care vine și Se sălășluiește pe pământ cu oamenii și le grăiește lor, precum este scris să împlinesc Eu aceasta acum, la sfârșit de timp.

Iată timpul Meu! Acum două mii de ani cei necredincioși n-au crezut timpul acela ca timp al venirii Mele pe pământ, dar au crezut cei credincioși și curați pentru credință. Iată, tot așa este și acum. Cei credincioși cred, iar cei necredincioși nu cred că acesta este timpul Meu, timpul ca să vin, să vină Domnul cu sfinții Săi întru venirea Sa, precum este scris. Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vin, Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu. Acesta este numele Meu cel de la sfârșit de timp, precum este scris. Amin.

Am stat de vorbă în duminica aceasta cu mai-marii care stau așezați în numele Meu peste turma creștină a neamului român. Eu, Domnul Iisus Hristos, am stat de vorbă cu ei și am pecetluit cu numele Meu grăirea Mea cu ei. Nu au curajul să spună că aud ei grăirea Mea cu ei. Nu-i ajută umilința ca să poată spune și mărturisi ei aceasta. Numai umilința îl ajută pe om să Mă poarte și să Mă primească așa cum sunt Eu, așa cum vin Eu, așa cum mărturisesc Eu, iar cei fără de umilință n-au nici un câștig.

O, cât de mult aș grăi! O, mult este de grăit! O, ajuta-Mă, poporul Meu, să pot grăi mult! Toată grija cea lumească tu s-o alungi de la tine, căci tu ești poporul Meu, iar Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău. Apleacă-te Mie ca să Mă porți, ca să pot să călătoresc acolo unde am de cuvântat, aceasta îți cer Eu ție.

S-au strâns înaintea Mea multe, și peste care trebuie să așez cuvântul Meu, care poate ține departe toate durerile ce ar da să dea în Mine de pe pământ, dar Eu sunt Cel ce sunt, și toate ascultă de Mine, numai să pot Eu să fiu cuvânt peste pământ, o, fiilor, iar voi să-Mi dați ființă, să dați ființă cuvântului Meu ori de câte ori el bate la ușă ca să intre în carte, în cartea Mea cea de azi cu tine, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

11/24 martie 2013

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci. Praznicul Bunevestiri

Păcatul îl scoate pe om de la Dumnezeu. Slava cuvântului lui Dumnezeu. Iubirea este fără de trup, ca și îngerii. Mintea care se roagă în om nu-i judecă pe semeni.

Bat, și Mi se deschide, căci la ai Mei bat, la cei ce aud glasul Meu și-Mi deschid ca să cinez cu ei, și ei cu Mine, precum este scris de cei ce au urechi și aud ceea ce Duhul grăiește bisericii Mele, biserică de nou Ierusalim, cea care biruiește și stă în scaunul Meu, stă cu Mine, stă unde sunt Eu, precum și Eu am biruit și am șezut cu Tatăl Meu în scaunul Lui, căci este scris că pe cel ce se biruiește pe sine, pe cel ce biruiește îl fac stâlp de sprijin în templul lui Dumnezeu, și afară nu mai iese, nu mai cade, și scriu pe el numele cetății lui Dumnezeu, al Noului Ierusalim, care se coboară din cer de la Dumnezeu, și numele Meu cel nou, Cuvântul lui Dumnezeu. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar numele Meu cel nou este Cuvântul lui Dumnezeu, nume scris, pe care nimeni nu-l înțelege, fără numai Eu, precum este scris. Iată, stau la ușă și bat. Cine aude glasul Meu și-Mi deschide Eu intru la el și cinez cu el și îl ajut să biruiască lumea și să șadă cu Mine în scaunul Meu, în cetatea Mea de scaun, a Noului Ierusalim, a bisericii Mele de acum de la sfârșit, căci altfel de biserică Eu nu mai am acum, nu mai am altă turmă, că nimeni nu se poate lepăda de sine pentru Mine, nimeni nu-și lasă grijile vieții lui pentru grijile vieții Mele și ale turmei Mele, turmă care merge cu Mine pe cale așa cum merg Eu cu ea și nu altfel de mers.

Iată, stau la ușă și bat. Bat cu toiagul, bat cu crucea ca să i-o dau de toiag celui ce-Mi deschide ca să intru și să cinez cu el și ca să-l învăț apoi mereu să-și poarte mereu crucea cu lepădare de sine, că amândouă odată nu se pot purta, căci se resping una pe alta, se războiesc în om, și puțini sunt cei ce biruiesc pentru cruce, pentru purtarea crucii prin lepădare de sine, o, și puțini, puțini sunt cei ce pot să Mă urmeze pe Mine, că fără cruce nu seamănă cu Mine omul și nu poate să meargă pe calea Mea, căci scris este: *«Vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este El»*.

O, pace ție, măi poporul Meu, popor al cuvântului Meu! Cu dor de tată și cu mângâiere te prind în brațe și-ți mângâi suspinul. O, ești însuspinat. Cel ce aruncă de la el crucea după ce dă s-o poarte și el o vreme, acela îți face suspin și ție și Mie și-ți face lacrimi și-ți face încordare și apăsare pe sufletele. Tatăl este în Mine când îți grăiesc, și de aceea îți grăiesc ca un Tată. O, pace ție, poporul Meu însuspinat, pace ție, tată! Dinăuntru dureri, din afară dureri, dar cel îndurerat este cel slăvit, tu știi aceasta. Sărbătorim în duminica aceasta, a treia a postului cel pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele, sărbătorim calea crucii, calea cea de jumătate de cale a postului, când purtătorii crucii se așează pentru un pic de odihnă. Tu însă nu poți să te așezi, căci mersul Meu este și al tău și trudim pe cale, că suntem puținei, puținei sub crucea pe care trebuie s-o purtăm, dar

adăugăm oștirile cerești pentru purtarea crucii de acum. Eu stau la ușă și bat și mulți din cei ce n-au mai stat sub cruce cu Mine și cu tine nu-Mi mai deschid, și dau să Mă îmbrânceană, dau să Mă amenințe și să apese pe crucea purtată. O, să tac, oare? Să nu rostesc cuvântul Meu lor?

O, am un fiu care a fugit de sub cruce și M-a părăsit și el și Mi-a întors spatele și aruncă înapoi cu nemulțumire pentru nemulțumirile lui. O, ce să-i dau? El Îmi cere zălog ca să nu mai arunce în Mine, ca să nu mai dea în puterea celor de sub cruce și să Mi-o împruțineze. O, dacă aș fi bogat pe pământ i-aș da înapoi pentru cele cu care M-am sprijinit pe el o vreme până când am putut să-Mi pun numele Meu cel mare pe cetatea Mea de nou Ierusalim, numele Meu, pe care să-l poarte poporul Meu cel hrănit cu cuvântul Meu. Ochiul Meu este ager și vede înapoi și vede înainte și se sprijinește pe pământ cu cei credincioși cuvântului Meu și mai ales pe cei plini de credincioșie, dar dacă Eu văd că ei Mă vor părăsi și că Mă părăsesc și fug de sub cruce, Eu ce să fac? Să nu Mă pun la adăpost cu cele ale planului Meu din greu purtat și înfăptuit pic cu pic? Să le plătesc vremea cât au stat cu Mine? O, Eu M-am sprijinit cu mersul Meu de azi pe toți cei care s-au aplecat să-Mi fie popor Mie și numai Mie, așa cum și acum două mii de ani a fost pentru mersul Meu pe pământ. N-am mers altfel nici atunci. Tot ca azi a fost mersul bisericii Mele de atunci. Mă sprijineam cu cei credincioși, se sprijineau unii pe alții creștinii și mulți părăseau calea, ca și azi, și unii din ei se căiau pentru neputința lor, iar alții aruncau înapoi cu hule și cu dispreț pentru nemulțumirea lor, pentru timpul lor cu Mine. O, iată și azi dureri și suspin. Se luptă omul cu Mine. Toți cei ce se luptă împotriva mersului poporului Meu și a trudei Mele de azi se luptă cu Mine, nu cu cei rămași lângă Mine. Cu Mine au ce au cei ce dau să arunce înapoi cu învinuiri, cu dispreț, cu defăimări fel de fel și cu amenințări la fel, și vor vedea aceștia cu cine se luptă dacă vor tot lovi, dacă vor tot apăsa. O, în loc să lase ei fruntea în jos pentru nedragostea lor, pentru necredința lor, pentru dorul lor de libertate fără ocrotirea Mea peste ei, căci au ieșit din staulul Meu, o, iată, ei fac suspin, fac apăsări, fac dispreț și cuvinte de dispreț, și mult fac ei aceasta.

O, tu, cel ce apeși demult, demult de la mijloc, și apoi din lături acum, îți spun Eu, Domnul, că împotriva Mea te lupți, cu Mine te lupți, nu cu cei ce-Mi poartă din greu grija de lucrarea Mea, de poporul Meu. O, nu cu ei ai tu de vorbit, ci cu Mine, căci ei nu pot de la ei să hotărască nimic, fiindcă e primejdie să zică omul în locul lui Dumnezeu, și scrie în Scripturi această primejdie, care a fost peste cei ce au spus ei ceea ce nu trebuia să spună și să facă de la mijloc, căci David a spus de la el, și a pierit mulțime de popor din poporul lui dacă a făcut aceasta.

O, nu pot să împart truda Mea cea grea cu cei ce ies de la Mine, și nici pe poporul Meu nu pot să-l împart cu ei, căci cei care au venit s-au dat Mie, iar cei ce ies după ce vin se rup de Mine și-Mi fac suspin când ies și-Mi rup când ies din trupul poporului Meu dacă ei au făcut parte din turma acestei lucrări de cuvânt, dar să aibă grijă măcar să nu-Mi mai facă mai mult rău, că e primejdios aceasta.

Iată, este batjocură multă peste lucrarea Mea cea de azi din pricina celor ce s-au tras în lături ca să nu mai fie ai Mei. Eu însă merg mai departe și merg, că așa este scris. Le grăiesc părintește și celor ce M-au părăsit sub cruce, celor plini de nemulțumiri și de învinuiri asupra celor rămași. Îi rog să fie cumiți și să se roage lui Dumnezeu pentru mersul Meu cel greu cu poporul cel de azi al cuvântului Meu, cu cei neputin-

cioși, dar credincioși, căci credința lor este cea care Mă ajută să vin și să fiu pe pământ cu oamenii și să grăiesc lor cuvântul Meu, cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul mântuirii.

Eu, Domnul, Mă scol să potolesc toată bătaia furtunii și să-i liniștesc părintește pe cei ce suflă durere peste poporul rămas sub cruce, sub sarcina venirii Mele. O, dar dacă voi, cei ce M-ați părăsit, nu-Mi mai deschideți când bat, vă rog pe voi, fiți înțelepți după cum Eu vă știu, și nu-Mi cereți nici zălog, nici bani, căci Eu merg din greu cu mersul Meu și sunt purtat din greu de cei ce-Mi poartă greul și pe poporul care M-a ales. Vă voi da în împărăția Tatălui Meu plata care se cuvine vouă, dar aveți grijă, fiilor, de ea, o, aveți grijă, dacă nu puteți să le dați voi din truda voastră la cei rămași cu Mine, la creștini, o, măcar să nu le cereți, căci ei au părăsit totul pentru Mine și n-au decât pe Dumnezeu, iar grijile lor pentru mersul Meu sunt multe și grele și îi apasă mereu și merg sub ele înlăcrimați pe calea Mea cea grea, și merg și nu Mă părăsesc sub greu. O, se cade să-i iubim, să-i sprijinim, să nu le cerem nimic, sau măcar să nu le căutăm răul și să nu-i îngreuiem mai mult, căci misiunea lor este grea. Aceasta vă rog Eu pe voi, cei ce v-ați ales altă viață decât cea pe care ați dat-o Mie mulți, mulți ani, până ce altfel ați hotărât pentru voi. Eu, Domnul, vă rog, ascultați-Mi povața. Amin.

Și acum spun cu jale: nu-i trebuie mai mult păcat celui ce pleacă de sub ocrotirea Mea și aruncă apoi vina asupra celor rămași pentru nestatornicia lui, pentru aruncarea crucii. De aceea e bine să nu învinuiască unul ca acesta pe nimeni pentru pașii lui, căci niciodată omul nu poate să aibă vina cea pentru el în altă parte sau în alții, nu, decât în el. Vina este în om, nu în afara lui atunci când cade din Dumnezeu, iar cine nu vrea să cadă, nu cade, nu cade, oricâte ispite l-ar încerca. Cine-l scoate pe om de la Dumnezeu? Vă spun Eu. Păcatul, și apoi păcatul neumilinței și apoi păcatul trufiei, cu care aruncă înapoi vina pentru el, ca și Adam, care M-a învinuit când i-am arătat că nu și-a păstrat ascultarea de Mine. Păcatul este dușmanul omului, nu un alt om este vinovat când omul Îl pierde pe Dumnezeu, iar cel ce tot aruncă pe alții vina pentru vina lui, acela a pierdut toată umilința, toată grija cea pentru pocăință și pentru sufletul lui, dar Eu, Domnul, le doresc la toți aceștia înțelepciunea cea de sus, ca să le fie milă de ei, și apoi să le fie milă și de mersul Meu cel greu și să nu-Mi apese ei pe calea Mea cea grea de azi.

Te povățuiesc și pe tine, poporul Meu cel rămas cu Mine sub greul crucii Mele. Ai grijă, fiule, crucea trebuie purtată, nu aruncată, căci iată, cine aruncă crucea aruncă apoi în Mine și în tine, fiindcă cel nestatornic pierde frica de Dumnezeu și pierde apoi grija de suflet și-și caută bucurii și stare pentru el, iar pe Mine Mă lasă îndurerat.

O, ai grijă, poporul Meu, ai grijă să nu fii copil mocoșit, căci mocoșeala Îmi întârzie mersul și slava lui. O, să nu fii mocoșit, fiule, iar când cei veghetori din partea Mea pentru tine și pentru Mine îți mai spun mocoșit, tu să crezi, să crezi că nu de la ei grăiesc, ci grăiesc așa cum aud de la Mine, iar tu să Mă primești ca un fiu cu inimă caldă și plină de credință și de așteptare de povață și de veghe peste tine și să te bucuri că Eu îți dăruiesc îndemn și veghe pentru lucrul Meu cu tine, că frumos va fi timpul când ne vom bucura de truda aceasta grea, și mereu este frumos timpul Meu cu tine când el folosește mult mersului Meu cel de azi pentru mântuirea neamului omenesc.

Voiesc să slujească îngerii și puterile cerești cu tine la tot lucrul cel greu al pregătirii slavei Mele, că Eu stau cu tine, poporul Meu, înaintea celor ce vin la izvor de câte ori vin ei

după Mine, după dragostea Mea, iar tu să fii dragostea Mea pentru ei, mereu dragostea Mea, măi poporul Meu, căci Îmi ești fiu și Mă sprijin cu tine ca tatăl pe copii.

E zi de pomenire și de sărbătoare a crucii și de mângâiere pentru cei ce merg cu Mine pe cale grea. Vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu și vă îmbrac în puterile cerești, fiilor, că multe sunt de lucrat, iar voi sunteți puținei și mititei și mocoșiți uneori, căci sunteți osteniți, dar sunteți cei care nu M-ați părăsit sub greu. O, ascundeți-vă capul și urechile dinspre cei ce vă aduc dureri și cuvinte de dispreț și de învinuire și de neliniște. O, lăsați-Mă pe Mine față în față cu ei și stați sub adăpost, că voi sunteți mici și nu aveți putere multă în fața ispitelor. Iată, nu M-am putut sprijini până la sfârșit cu toți cei cu care M-am scris pe cale, dar nici nu le pot sta în față pentru nemulțumirile lor. O, nu le pot da zălog dintre cei ce M-au ales pe Mine venind în trupul acestui popor, că nu-Mi pot rupe singur fiii de la sân. Nu le pot da nici bani dacă ar fi să împărțim truda cea pentru mersul Meu, dar dacă ei apasă, trebuie să le spun că nu pe voi, ci pe Mine Mă apasă. Eu pot să fac să le dau să-și facă ei ce vor și-Mi zic că n-au cu ce, dar cu greu pot, cu mare greu, că mersul Meu e greu, dar ce le mai rămâne lor la Mine? O, dacă toți Mi-ar cere înapoi pe cele cu care au sprijinit mersul Meu atâți câți sunt ei, ce-ar fi să fac Eu?

O, nu așa se face cu faptele vieții, o, nu așa! E rușinos așa, iar omul nu știe ce poate fi cu viața lui. E bine să aibă frică de Dumnezeu tot cel ce a știut cuvântul Meu cel de azi și e bine să se umilească cu iubire înaintea Mea pentru neputința lui, căci Eu voi fi și voi socoti după inima fiecăruia, că sunt Mântuitor, dar sunt și Judecător pentru ne iubire. Îi rog pe cei ce Mă apasă din părți, îi rog să Mă ierte pentru neputința de a le sta în față pentru nemulțumirile lor, căci Eu sunt Dumnezeu și sunt și Făcătorul lor și sunt dator și ei Făcătorului lor, sunt dator lui Dumnezeu cu multe și mereu cu multe, iar Eu îndur de la ei ne iubire și multă îndur.

O, poporul Meu, te mângâi în suspinul tău cel vechi și cel proaspăt. Întărește-te întru Mine, întru Duhul Meu Cel mângâios, fiule, iar dacă tu ai păzit și păzești cuvântul răbdării Mele, și Eu te voi păzi pe tine de ceasul ispitei ce va să vină peste toată lumea ca să încerce pe cei ce locuiesc pe pământ, precum este scris. O, iată ce mare plată, ce mare ocrotire vor avea cei ce păzesc cuvântul răbdării Mele, cuvântul care curge din gura Mea deasupra ta, măi poporul Meu!

Sunt oaspeți veniți la izvor, și le dau lor îndemn pentru cruce, pentru purtarea crucii, pentru iubirea aceasta, căci crucea nepurtată nu aduce nici un folos sufletului. Omul trebuie pentru Domnul, nu pentru el să poarte cruce, căci Eu am spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie»*. Despre cel ce voiește cu Mine am spus Eu aceasta, nu despre cel ce-și poartă nevoile vieții lui, ci numai despre cel ce poartă crucea pentru Mine, iar cine lasă crucea purtată pentru Mine și ia altă cruce pentru el, o, acela n-are plată cu Mine, ci își ia de pe pământ toată plata și nu mai are în cer, mai ales că el n-a ascultat de Cel ce i-a grăit lui din ceruri și a plecat de lângă mersul Meu. O, Eu nu-l țin pe om cu puterea Mea lângă Mine, ci numai dragostea lui poate face aceasta. Eu nu pot cu cel fără dragoste și fără răbdarea ei, că Eu sunt Fiul Cel scump al Tatălui Meu și al mamei Mele Fecioara, și tot atât de scumpi sunt și Ei și e măreață Ființa Noastră și e plină de umilință și de blândețe și suntem în iubire mereu, iar dacă omul nu este tot așa, nu se poate cu Dumnezeu cum este omul.

O, Tată scump Savaot, Tatăl Meu scump, e zi de praznic

sfânt pentru mama Mea Fecioara și pentru îngerul bunevestiri peste ea. E ziua când îngerul a vestit-o pe ea că Eu voi coborî în ea pe calea Duhului Sfânt și Mă voi naște Prunc ca omul și voi crește mare și voi fi Mântuitor pentru omul cel pierdut din Noi, Tată.

O, mamă Fecioară, e zi de praznic sfânt pentru tine, mamă, scumpă mama Mea. Trebuie să-l mângâiem pe poporul Meu, că este însuspinat, mamă. Trebuie și tu să grăiești lui, mamă.

— **D**a, Fiule scump, mă voi așeza la masă de cuvânt cu poporul Tău și-i voi mângâia suspinul și-i vom pregăti bucurie, așa cum mi-a pregătit mie îngerul Gavriil în ziua aceasta acum două mii de ani. Vom umbla la rane și le vom lega și vom pune povețe mari pe masă și vom cuprinde în brațe pe poporul Tău, însuspinat acum și apăsător de durere și dinăuntru și din afară, dar așa este mersul cel cu crucea. O, de ce cădeai Tu cu crucea pe calea crucii? Tu duceai crucea cu puterea trupului Tău omenesc, nu cu puterea Ta cea dumnezeiască, Fiule scump. Cădeai sub greutatea crucii care Te purta spre dealul Golgotei ca să-Ți așezi apoi dragostea pe ea, dragostea Ta pentru omul care Te-a părăsit, Fiul meu scump, după cum Tu i-ai făcut trup și ai pus în el viață. O, ce dulce Ți-a fost iubirea pe tot drumul crucii Tale, dulce Fiul meu.

O, omule, o, omule neînțelept pentru cruce, în ziua aceasta de praznic mare pentru cruce și pentru credință și pentru mine cu Fiul meu Hristos, Cel născut din mine Om ca să fie Mântuitor omului cel zidit de mâna Lui, o, în ziua aceasta mare, îți spun cuvânt mare ca să știi. Nu Fiul meu Iisus Hristos a purtat crucea pe calea crucii, ci crucea L-a purtat pe El până sus, iar El a mers după ea, căzând sub ea mereu, că era grea, și a dus-o cu puterea trupului ca să fie grea, ca să-l poarte ea pe El, dragostea să-L poarte, nu El să poarte. O, așa și tu, nu tu porți crucea dacă vrei să ai cruce pe cale cu Fiul meu, ci crucea te poartă pe tine, iar când o arunci nu te mai poartă nimeni, nu mai mergi cu Domnul, ci mergi tu, mergi singur, mergi cu lumea, mergi pe unde merge lumea, iar sub picioarele tale este golul, nu este crucea cea pentru Fiul meu, nu este calea care te duce la Fiul meu.

O, voi, cei ce aruncați crucea și apoi aruncați spre cei ce nu leapădă crucea, o, înțelepțiți-vă, o, umiliți-vă, treziți în voi pe Domnul ca să poată El, că furtuna necredinței vă deșrădăcinează din El. O, aplecați-vă spre pocăință, nu spre duh de judecată. Ce știți voi despre cei ce-i loviți? Aceasta este a Domnului. El știe vina, El știe pocăința fiecăruia, El știe și credința omului, El știe, nu voi, căci a Lui este aceasta, iar cel ce judecă pe fratele său a și fost judecat unul ca acela. O, umiliți-vă, umiliți-vă mult și frumos și cu folos! E Domnul, e Fiul meu în fața poporului Său rămas cu El sub cruce, iar eu voi grăi în ziua aceasta poporului Fiului meu, Iisus Hristos. Amin.

— **N**e întorcem în carte, mamă, ca să punem înaintea poporului Meu și pe fața lui și pe inimioara lui mângâiere pentru suspinul lui, mamă.

O, pace ție, măi poporul Meu! Îți vom pune pe masă duhul mângâierii, că ești însuspinat. Te vom mângâia, căci suntem cu Duhul Sfânt Mângâietorul în zi de praznic sfânt și suntem cu tine pe cale.

Pace ție, poporul Meu! Amin, amin, amin.

*

Ne întorcem în carte. Trebuie să se așeze în ea cuvântul cel întreg al acestei zile de coborâre de cuvânt. E multă învățătură de mântuire a sufletului în ziua aceasta

pe masa cea de dinaintea tronului ceresc și a priveliștei din jurul lui. Iată de unde vine învățătura cea pusă în mijlocul tău mereu, o, poporul Meu. Ne întoarcem în carte, fiule. Când aduc aproape cuvântul de pe masa pe care el se alcătuiește și stă, aduc și tronul Meu aproape, aduc priveliștea cerească din jurul tronului, căci de acolo izvorăște cuvântul, de acolo se naște el și curge pe masa cea de dinaintea tronului slavei Domnului și se revarsă prin gura Mea pe masa ta apoi, măi poporul Meu.

O, câtă frumusețe cerească este în nevăzutele lui Dumnezeu! Înaintea ei stați voi atunci când cuvântul Meu se rostește între voi de gura purtătoare de Dumnezeu și martori mii și mii de mii sunt atunci dintre cei din cer, iar priveliștea aceasta ține până ce se întocmește toată coborârea cuvântului Meu peste voi, începând cu vremea facerii lui.

Dar cum se face cuvântul? Cum se înființează el în cer? Vă descopăr taine, fiilor. El se înființează pe pământ odată cu faptele oamenilor, iar la tine, odată cu viața ta, poporul Meu, odată cu faptele ei, măi fiule, așa cum am lucrat cuvânt și acum două mii de ani față în față cu cei ce Mă priveau și care judecau fiecare în felul lor și care credeau sau nu credeau și grăiau sau nu grăiau despre Mine și despre cele ce sunt. Așa cum am făcut cerul și pământul și le-am așezat la locul lor pe fiecare și toată facerea dintre ele apoi, tot așa lucrez și Eu cuvântul la locul lui de naștere și Mă port cu tronul ceresc peste tot, iar din tron izvorăște apoi cuvântul și îl iau Eu în gură și îl rostesc ca să fie el așezat apoi în cartea sa de cei ce au urechi de auzit cu ele pe Dumnezeu-Cuvântul, Care-Și întocmește cartea Sa de cuvânt pe pământ. Să ne așezăm, dar, și să rostim tot cuvântul învățaturii de azi, Eu, Domnul, și mama Mea Fecioara, căci scris este despre cei sfinți că *«toți trăiesc în El»*, în Mine, Domnul-Cuvântul, căci Eu sunt Dumnezeu-Cuvântul, iar numele celor ce dau ființă cuvântului Meu pe pământ, tot așa trebuie să fie numiți: Cuvântul lui Dumnezeu, căci cuvântul este al Meu, al lui Dumnezeu. Amin.

O, Tatăl Meu Savaot, Tată scump al Meu, binecuvîntează pe Fiul Tău, Dumnezeu-Cuvântul, ca să știe lumea că Tu M-ai trimis. Amin.

— O, întreit binecuvîntat să fie cuvântul Meu și al Tău într-unul, Fiule Emanuel, și prin gura Ta să curgă el râu izvorât din tronul slavei, Fiule scump. Tu, și mama scumpă a Ta grăiți acum toate câte sunt ale acestei zile de grăit și de așezat în cartea învățaturii, cartea cea mereu deschisă pe tronul slavei ca să se așeze în ea cuvântul care se naște, așa cum Tu ai deslușit acum nașterea cuvântului și felul cum se naște el, obârșia lui, Fiule scump și ascultător și supus, și cuvântul Tatălui Tău Dumnezeu. Amin.

— Slava Ta sunt Eu, Tată Savaot, iar Tu ești toată slava Mea! Lucrăm ca în cer, lucrăm înaintea tronului slavei, iar slava lui este Dumnezeu și cu ea coboară Domnul când Își lasă pe pământ cuvântul.

Iar tu, mamă Fecioară, de-a dreapta tronului slavei stai priveliște cerească, mamă, și ești împărăteasă lângă tron, o, mama Mea. Hai, dar, să lăsăm izvorul de cuvânt să vină și să se așeze la locul lui, în cartea Mea cea de azi cu poporul cuvântului Meu, mamă. Amin.

— O, Fiule scump și slăvit cu slava pe care o ai de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, iubirea este fără de trup ca și îngerii, iar obârșia ei este de sus. Omul cel de jos însă n-a putut să înțeleagă ce este iubirea, dar ea a fost pătrunsă de înțeles de către sfinți, iar sfinții și-au arătat liber pe cele dinăuntru ale lor și și-au pus rugăciunile lor pe hârtie, și-au pus înaintea oamenilor petrecerea lor

cu Tine, iubirea și-au pus-o ca unii fără de trup ca și iubirea lor, care venea de sus și îi învăța și îi însoțea pe ei.

O, popor al Fiului meu, Dumnezeu-Cuvântul, rugăciunea trebuie să rodească. La cei sfinți ea este chiar rodul lor, nu al rugăciunii lor. Aceasta au voit cei ce vă cârmuiesc pe voi în Domnul, aceasta au avut să vă spună ei într-o zi, nu demult, și n-au mai spus apoi, dar este în cer această zidire de cuvânt, lecția aceasta necoborâtă încă la voi așa cum ea s-a zidit în cer când a dat să coboare la voi cu grai. Au spus la masa cea de azi cu voi, v-au spus cei ce vă cârmuiesc în Domnul că poporul acestui cuvânt sfânt trebuie tot timpul să fie mărturisitor al celor dinăuntru ale omului, fiecare căutând să facă aceasta în chip curat. O, fiilor, sfinții și-au pus rugăciunea lor pe hârtie și și-au arătat-o, și-au arătat mintea și lucrarea ei, că așa lucrează cel care are pe Domnul în mintea sa, Îl scoate la lumină ca să vadă cei din jur, să vadă oamenii cum este Stăpânul lui, să vadă cine-l face pe cel sfânt să grăiască, cine face în el, cine zidește, cine lucrează în el. O, fiilor, sfinții și-au arătat și și-au mărturisit rugăciunea, nu înțelepciunea, nu știința lor, ci rugăciunea care știe, căci în rugăciune își spuneau păcatele lor, iar acum creștinii citesc rugăciunile lor și sunt mulțumiți cu atât, cu cei ce au zidit aceste rugăciuni, cu cei care au simțit ceea ce au mărturisit. Sfinții s-au judecat pe ei înșiși mereu, căci se simțeau păcătoși, și n-au mai fost judecați, ba au alungat mereu pe diavolul, care le auzea rugăciunea lor cea mărturisită și lăsată la urmași apoi ca lucrare sfântă a minții.

Iată, mintea care se îndeletnicește cu rugăciunea cea mărturisitoare, ea nu mai are grijă să judece pe semenii, căci are lucrul cel pentru sine, pentru curățirea sa. Când cineva între frații de aceeași treaptă judecă ale fraților măcar în gând, acela este judecător, nu rugător, și cade apoi sub judecată prin faptele sale, căci mintea omului nu este deprinsă să stea cuminte, să nu se uite în lături și să ia pe ale altora ca să le judece punând cap la cap toate și socotind după ea toate. O astfel de minte este dumnezeu pentru om, iar omul nu poate scăpa de robia ei, că ea îi este stăpân. Nu mai încape Domnul cu smerenia Sa, cu cârmuirea Sa într-o așa minte. O, așa sunt oamenii de pe pământ, toți una și una. Toți uită că Dumnezeu i-a pus omului în cap mintea pentru ca să stea Domnul în ea cu umiliința cea dumnezeiască, dar omul stă el. O, nu așa l-a făcut Dumnezeu pe om, iar dacă omul are minte și loc pentru ea în trupul lui, să-L lase pe Domnul să Se folosească de ea, că Domnul nu-i face rău prin ea așa cum singur își face omul, își face și lui, Îi face și Domnului, Celui ce l-a zidit pe om.

O, nu e rugăciunea, nu e Domnul în mintea omului nici măcar când citește el rugăciunea cea după sfinți lăsată la creștini, căci și după ce rostește rugăciuni din sfinți tot ca el rămâne omul. Împăratul David, strămoșul meu, își mărturisea mereu păcatele înaintea Domnului și Îl ruga pe Domnul să-Și întoarcă fața de la păcatele lui și să șteargă toate fărâdelegile lui, iar apoi Îl ruga să zidească în el inimă curată și duh drept și înnoitor întru cele dinăuntru ale lui, ca să nu-l lepede Domnul pe el de la fața Sa și să ia de la el Duhul Lui Cel Sfânt, ci să-i dea lui Domnul bucuria mântuirii și întărirea duhului stăpânitor întru el, ca să-i învețe și pe alții căile Domnului și să se întoarcă la Domnul cei necredincioși.

O, iată ce lecție mare pregătită la tronul slavei a dat să coboare la voi, și a coborât acum! O, fiilor, să aibă cu cine să grăiască cei ce vă grăiesc vouă pe cele de sus. Să nu tăceți când ei vă grăiesc, ci să faceți loc larg grăirilor duhovnicești în biserică, măi fiilor hrăniți din cer. O, iubiți lacrima pocăinței, lacrima iubirii, că iată, ochii care râd sunt ochi desfrânați. O, nu

lăsați de peste voi aceste învățături. Să grăiască ele mereu cu voi, nu numai azi, o, nu numai azi, căci omul din lume care citește cuvântul lui Dumnezeu, dat de către voi ca să fie cunoscut, i se pare omului îngâmfat că poate și el să grăiască așa ca Dumnezeu, i se pare că știe și el ca Dumnezeu. Numai că omul nu este Dumnezeu, ci este om și atât, și este păcătos omul și poartă trup păcătos. Numai dacă ia de la Domnul, numai dacă-L lasă pe Domnul să grăiască peste el, numai atunci poate și el să știe ca Dumnezeu, iar altfel nu, căci iubirea aceasta este fără de trup, este fără de păcat, din Dumnezeu curat izvorâtă, nu din mintea omului slujitor păcatului poate ea să curgă curată.

O, aerisiți-vă inimile, fiilor! Vă spun vouă aceasta ca să mă audă oamenii de pe pământ de peste tot. Precum omul își aerisește casa și lucrurile toate cu aer curat, deschizând peste tot ca să vină aer și să înprospăteze și să împrăstie miasma din casa sa, o, tot așa și cu inimile trebuie să faceți, căci inima creștinului este casa lui Dumnezeu, iar în ea trebuie mirosuri scumpe și păstrate scumpe și trebuie aer proaspăt și lumină multă și curățenie scumpă la vedere.

O, aerisiți-vă inimile, fiilor, și voi, oamenilor care purtați nume de creștin! O, nu căutați să vă judecați singuri faptele, ascultarea sau neascultarea de Dumnezeu și de semeni, mulțumirea sau nemulțumirea de voi sau de semeni! O, nu așa! Vă trebuie stăpân, fiilor, vă trebuie mereu pentru aceasta ce trebuie să faceți, căci strămoșul Adam dacă n-a ales să aibă stăpân peste el și-a îngăduit să facă păcat, să se lase spre slăbiciuni și să judece apoi pe Dumnezeu pentru păcatul săvârșit în vreme de neascultare de stăpân.

Iată, copiii vor să crească mari ca să scape de sub mână și veghea părinților și să-și poată îndeplini apoi dorințele lor, gândurile lor, simțirile lor. O, nu așa. O, nu așa a fost copilul meu, Fiul meu Hristos, nu așa a fost cu Dumnezeu, Care S-a făcut Fiul meu ca să aibă mamă pe pământ precum are El Tată în cer. O, ascultați de duhul învățaturii care vine pe pământ. Păcatele se vindecă prin suferință, iar suferința apoi se vindecă prin iubire și prin umilința iubirii. Iubirea este fără de trup, nu este ca suferința care doare în trup pe cel ce a păcătuit. Iubirea nu trebuie vindecată, ci trebuie tot mai mult zidită pe pământ și în pământ, căci pământul este omul, dar prin iubire pământul acesta se face cer, în care Domnul Se poate odihni apoi, numai să vrea omul să aibă Stăpân peste el pe Domnul și pe slujitorii Lui, a căror inimă este curată și sfântă pentru cei călăuziți de ei.

Aceasta am avut de așezat peste poporul Fiului meu Iisus Hristos în ziua de bunăvestire peste mine a îngerului Gavriil, când el mi-a dat Stăpân mie pe Domnul, pe Cel purtat în pânțele mele, până ce El a ieșit înaintea lui Israel ca să-l învețe pe el mântuirea omului.

O, slavă Ție, Tată și Fiule al Tatălui și Duhule Sfânt Mângâietorule, Dumnezeule întreit, Dumnezeul meu! Am grăit poporului ales pentru grăirea Ta cu el, o, Doamne, și am pus pe masa lui lecția rugăciunii, lucrarea minții, umilința ei, pentru ca să rodească omul rod pentru cer.

O, pace ție, popor al lui Hristos! O, aerisește-ți casa ta mereu pentru Stăpânul tău, pentru Cel plin de mireasmă de sus, pentru trupul Lui cel slăvit și purtat de îngeri înaintea ta pentru grăirea lui, cu care El te slujește. Amin.

— **O**, câtă iubire, mamă! O, cât duh iubitor, pentru cei ce trec din trup în duh în numele iubirii, căci iubirea este fără de trup, mamă, și face din oameni slava sfinteniei cea pentru Domnul pe pământ.

Să nu se descumpănească nici un păcătos. Iubirea este

fără de trup. Să nădăduiască toți păcătoșii. Ceea ce nu pot ei din pricina osândirii lor sub păcat, poate iubirea, poate ea pentru ei, numai să poată ei să creadă în puterea ei, care vindecă omul de păcat. O, trebuie umilință mereu și veghe mereu pentru umilință, căci numaidecât își pierde omul umilința, că ochiul lui umblă, și umblă și mintea lui apoi și-și pierde omul umilința, dar de fiecare dată să se arunce omul în albia iubirii și să-și aerisească inima și ființa, căci diavolul nu poate mai mult în cel care-și spală păcatele mereu, mereu, ieșind cu ele la lumină. Cârțița când este scoasă la lumină nu mai are mult și piere apoi. Așa și păcatul cel ascuns în om, piere când este învederat, iar lucrarea sfinților aceasta a fost: grăirea lor cu Domnul Mântuitorul, ca să le fie lor milostiv pentru iertarea lor de sub păcat.

O, să nu vorbească singuri cei ce învață pe creștini aerisirea inimilor lor. Toate duhurile străine de Dumnezeu să iasă afară din inimi și să se facă frumos și curat pentru Domnul, așa cum în casele voastre scuturați și aerisiți și așezați toate la loc cu socotință, aruncând pe cele ce încurcă și înăbușe, căci omul nu trebuie să aibă nimic, nimic, decât pe Dumnezeu.

O, pace ție, măi poporul Meu! Fericit ești tu, cel învățat de Dumnezeu, dar tu să nu-ți spui că poți și tu să știi și să grăiești ca Domnul, ci umilește-te, așa cum sfinții toți s-au umilit și M-au cerut loruși, M-au cerut să-i fac cerești și să-i port în sânul Meu apoi, iar Eu așa fac, și toți trăiesc în Mine, căci s-au smerit și M-au iubit fără de trup și au trecut mereu din trup în duh ca să se dea lui Dumnezeu. Amin.

Așa și atât a fost cuvântul zilei de azi a sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioară, iar peste tot cuvântul, Eu, Domnul, pun acum pecetea Mea: Iisus Hristos. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2013

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Duhul mărturisirii. Durerea Domnului de la cei ce L-au părăsit. Secetă de cuvântul lui Dumnezeu. Sfânta Maria Egipteanca: pildă pentru vindecarea de păcat și pentru purtarea crucii.

Sunt tot o veghe peste tine ca să faci tu voia Mea, toată voia Mea cu tine, măi poporul Meu, că te-am ales dintre oameni ca să fac voia Mea cu ajutorul tău pe pământ.

Eu sunt Domnul Dumnezeul tău, Ierusalime cu nume nou. Să știe lumea cine ești tu, de aceea grăiesc Eu cu tine așa, că e de folos lumii să știe că Eu, Domnul, am un popor pe pământul român cu care lucrez între oameni voia Mea și o dau pildă lumii.

O, pace ție, popor blagoslovit! Cuvântul Meu dacă nu l-aș aduce Eu în mijlocul tău mereu n-ai mai fi tu poporul Meu. Cuvântul Meu te numește pe tine popor al Meu și aude din gura Mea lumea numele tău și aude diavolul și te știe diavolul al Meu, te știe de popor al Meu și e necăjit vrăjmașul Meu și al tău că este în mijlocul tău cuvântul Meu. O, cine te-ar mai ține pe tine fiu al lui Dumnezeu dacă n-ai avea mereu hrană de cuvânt sfânt pe masă, hrană proaspătă, hrană caldă? Sunt tot o veghe peste tine și te veghez cu cuvântul Meu și-ți cer voia Mea s-o fac cu tine, că iată, te-am vestit nu demult că ieșim în piață cu duhul mărturisirii, fiule, și te-am așezat să faci voia Mea și să gătim ziua ieșirii și lucrul mărturisirii ei. Tu M-ai ascultat, iar acum ieșim și mărturisim, căci duhul mărturisirii este voia Mea.

O, binecuvântare cu belșug rostesc acum Eu, Domnul, pentru ieșirea Mea cu tine în mijlocul lumii, poporul Meu, și

să-i mângâiem pe mulți cu duhul nădejdiei sfinte și să le dăm putere să dorească și ei după darul cel sfânt al fiilor lui Dumnezeu. Fiii lui Dumnezeu au credință, au iubire, au jertfă plăcută Domnului, au duhul umilinței, prin care ei se vindecă de ei înșiși și de grija de ei și se fac voie a Mea apoi, dar această putere sfântă vine tot de la Mine în ei. O, nu e de la om această putere, căci omul este slab și nu are minte pentru Dumnezeu, căci și-o păstrează luiși. Hai, dar, să le arătăm fiilor oamenilor frumusețea cea sfântă a fiilor lui Dumnezeu, umilința inimii și a staturii lor. Când Eu rostesc cuvânt peste tine ca să ieșim și să mărturisim, tu gătește-te pentru această bucurie a Mea și întărește-ți duhul umilinței, ca să stai întru el înaintea oamenilor, și să lucreze peste ei ieșirea Mea cu tine, fiule Ierusalime. Mă doare după cei ce n-au mai rămas lângă tine pentru ieșirile Mele cu tine, Mă doare, că ei petrec acum cu lumea, și lumea vede că ei nu mai sunt lângă Mine și lângă tine, dar Eu, Domnul, Mă mărturisesc pe mai departe cu poporul Meu, că nu de altceva l-am zidit și îl zidesc pe el și nu de altceva l-am făcut unealtă a Mea, trâmbiță a Mea peste pământ, glasul Meu și pilda Mea peste oameni.

O, apropiați-vă, voi, fii ai oamenilor, că Eu, Domnul, ies în mijlocul vostru cu poporul cuvântului Meu ca să vă mângâi sufletul și să vă împart nădejdea învierii și puterea iubirii de Dumnezeu! E secetă de cuvântul lui Dumnezeu pe pământ. Numai omul grăiește pe pământ, numai omul peste tot. Vin cu glasul gurii Mele, vin Eu, vin însoțit de poporul cuvântului Meu și Mă împart cuvânt vouă, cuvânt cald, cuvânt proaspăt, căci Eu sunt mereu astăzi, ca și cuvântul Meu. Acum două mii de ani am vestit că va veni vremea aceasta, și a venit acum, căci am spus că vine vremea să se audă glasul Fiului lui Dumnezeu și să tresalte morții din morminte la glasul Domnului Cel înviat și să învieze și ei. O, iată, împlinesc așa, și voiesc să înviați și voi, cei vii cu trupul și să treceți din trup în duh și să credeți venirii cuvântului Meu la voi și să faceți faptele credinței celei de apoi, că vine Domnul la voi cuvânt pe pământ și vă trebuie credință.

Ies în mijlocul vostru, o, fii ai oamenilor, și vă împart nădejdea învierii. Iată-Mă strălucind pe fața celor ce se sfințesc pentru Mine, pentru numele Meu! Duhul umilinței are putere să-l facă frumos pe om. Dar ce este duhul umilinței? El îl face pe om să scadă și să cresc Eu, Domnul, în ființa lui, în alcătuirea lui. Precum Dumnezeu nu gândește la Sine, ci numai la om, tot așa și fiii umilinței de duh, ei nu gândesc la sine, ci numai la Dumnezeu pentru voia Sa în ei, și așa crește frumusețea copilului sfânt, iar Eu, Domnul, am dorirea după o țară cu copii frumoși și plini de Dumnezeu și de frumusețea Lui, și Mi-e dor de Mine în oameni și umblu după ei cu umbletul Meu și Mă arăt lor prin cei ce Mă poartă iubindu-Mă și mărturisindu-Mă în ei și cu ei, ca să vadă cei ce văd și să înțeleagă ei că Tatăl M-a trimis și că nu de la Mine Însuși vin și Mă mărturisesc ca să-Mi zidesc un popor și să-l am pentru venirea Mea răscumpărat dintre fiii oamenilor și de folos pentru cei ce încă nu văd.

E zi de duminică și grăiește Domnul în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Peste două duminici va fi praznic de Înviere și suntem pe cale spre acest praznic mareț, pe care lumea cea fără de viață pentru Mine îl așteaptă pentru gusturile ei și nicidecum să se sfințească omul pentru Dumnezeu, dar Eu pe câți îi aleg le fac și trezirea, le fac și spălarea, le fac și hăinuța cea nouă și le dau lor duhul pocăinței, prin care ei să Mă caute și să Mă urmeze apoi, așa cum s-a petrecut cu pașii celei azi pomenită între sfinți, Maria Egipteanca, cea care s-a

trezit cu putere din somnul păcatului și și-a căutat pentru tot restul vieții vindecarea de păcat, luptând din greu împotriva acestui vrăjmaș, pe care omul, bietul de el, nu-l socotește vrăjmaș, ci bucurie a lui, dar el, păcatul, este moarte în om.

O, s-a trezit din somnul ei Maria Egipteanca și a căutat apoi să fugă de ea însăși și de oamenii care o trăgeau spre moarte, și grea a fost lupta ei cea de partea vieții, dar toate sunt cu puțință celui cu credință că poate Domnul pentru el. Pilda luptei ei cea pentru viață s-o ia de pildă toți păcătoșii, ca să poată și ei, ca să se dea și ei de partea duhului vieții și să moară față de păcat, că Eu, Domnul, vin din cer pe pământ și îl învăț pe om să se lepede de sine și să vină după Mine, că mai bine îi este lui să poarte cruce decât păcat, și frumoasă este viața crucii, că este curată, și că-l duce pe om pe aripi spre asemănarea lui cu Mine, căci Eu sunt Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, și voiesc să-i am frați pe toți oamenii și să fim toți fiii Tatălui Dumnezeu, precum Eu voiesc aceasta. Amin.

— O, Doamne, o, întărirea mea cea mare în ziua aceea când am dorit să mă despart de păcat și tot timpul apoi! O, Milosul meu Salvator, mi-e dor să le spun fiilor oamenilor că iubirea pentru păcat îl face urât pe om, și vede el aceasta numai după ce se lasă de această iubire, căci vin lacrimi din ochii inimii lui și ai vederii lui lăuntrice și nu-i mai trebuie lui nimic decât pe Tine apoi, pe Salvatorul lui din moarte, Doamne. O, Ți-e tare milă de oameni! Ți-e milă de păcătoși, Doamne, așa cum Ți-a fost de mine milă. O, dă-le și lor o zi de trezire așa cum mie mi-ai dat, ca să pedepsească ei păcatul apoi, așa cum el îi pedepsește pe ei acum în însuși trupul lor.

O, ce mare milă faci Tu cu oamenii, Doamne! Mă uit de lângă Tine și de lângă sfinți mă uit cum Îți pregătești ieșirea cu poporul cuvântului Tău ca să Te arăți fiilor oamenilor și să le faci trezirea cumva. Harul Tău și harurile sfinților Tăi nevoitori pentru sfințenia lor, să coboare aceste haruri peste cei ce văd ieșirea Ta cu poporul Tău și lucrul mărturisirii Tale cu el.

O, fii ai oamenilor, marea de păcate vă cuprinde de peste tot. Ridicați mâinile și cădeți în genunchi și cereți mila Domnului vouă, că este iad păcatul și este în om. Vine dimineața, vine cuvântul lui Dumnezeu spre voi. Întâmpinați-i iubirea! Faceți-vă fii ai lui Dumnezeu și intrați în rândurile celor ce au patrie cerul pe pământ și bucuria lui. Umiliți-vă mult și frumos. Vă trebuie călăuză pentru aceasta, vă trebuie mereu, ceas de ceas, și n-o veți găsi în biserica cea din lume, care oprește omul să vină la izvorul cuvântului lui Dumnezeu și să se spele de păcat și să vadă apoi omul calea și pe Domnul cu el pe cale. O, vă trebuie voință și putere pentru ea și credință mare pentru acestea. Luați pe Domnul peste voi, luați cuvântul Său, care cheamă și sfințește voința omului. În curând vai și iar vai celor ce stau departe de Dumnezeu și de voia Lui! Amin, amin zic vouă, veniți spre Domnul, că El vine, că El este milos! Vine Domnul cuvânt pe pământ la voi, vine să vă ia în arca Sa, în salvarea Sa. Amin.

— O, Eu sunt! Eu sunt Alfa și Omega. Eu sunt Cel ce sunt, și tot așa este și cel ce este cu Mine: el este, iar dacă apoi se duce de lângă Mine nu mai este. Strigă sfinții la oameni să vină la Mine și să se facă fiii oamenilor fii ai lui Dumnezeu ca să scape de usturimea pe care le-o pregătește păcatul. O, ce mari vor fi cei ce vor veni! Se vor ridica deasupra muntelui de păcate și vor fi biruitori peste păcat și mari vor fi, ca Maria Egipteanca. Ea s-a ridicat și n-a mai căzut, căci a luptat stând deasupra păcatului ca să-l biruiască pe el, și l-a biruit.

Eu sunt Cel ce sunt și ies înaintea omului ca să-i ajut credința și vederea și puterea de a se face fiu al Meu. Ies cu poporul cuvântului Meu între oameni și le spun lor că Eu sunt Cel ce sunt, Eu, și poporul cuvântului Meu, și le spun lor:

Pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Duhul lumii a luat pacea Mea de pe pământ și a pus-o pe a lumii. Eu însă pacea Mea o dau vouă, numai să-i înțelegeți gustul și lucrarea ei. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Pacea Mea o dau celor fără de pace. Pace vouă, celor ce doriți după Domnul! Duhul umilinței vă ajută să vă faceți asemenea Lui, asemenea Fiului lui Dumnezeu, și Îl veți vedea pe El, căci așa stă scris. Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2013

Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim. Duminica Floriilor

Statornicia este hrănită de dragostea de Domnul. Timpul se va opri ca să fie Dumnezeu în locul timpului.

Ieșiți întru întâmpinarea cuvântului Meu, voi, cei care vegheați înaintea Mea când glas din cer, ca de vânt și ca de tunet coboară blând pe masa poporului Meu ca să se hrănească el din cer și să nu piară prin cele de pe pământ, care iau omului mintea dinspre Dumnezeu.

Intru în Ierusalim. În mijlocul poporului cuvântului Meu intru cuvânt, iar slava cuvântului Meu adună aici toate puterile cerești, oștirile toate de sfinți și de îngeri și toată firea văzută și nevăzută a facerii lui Dumnezeu, căci grăiește Domnul cuvântul Său și adunare cerească adună, și e desăvârșită ascultarea între cei din cer în jurul cuvântului Meu când Eu grăiesc poporului Meu pe pământ.

Iată, celui ce crede în cuvântul Meu, în glasul gurii Mele, nu-i trebuie numai credință, ci multă statornicie apoi, iar statornicia este hrănită de dragostea față de Mine a celui ce vine să fie al Meu apoi. Rușine mare va avea înaintea Mea și înaintea oștirilor cerești cel care a venit crezând și a plecat apoi disprețuind și lovind înapoi pentru ca să-și arate el nevinovăția în fața celor ce-l văd că pleacă de lângă Dumnezeu, de lângă glasul cuvântului Meu, care se revarsă râu al vieții ca să adape peste tot și ca să-l găsească pe el cei scriși să fie și să creadă, chiar dacă apoi se duc și Mă prigonesc ca Pavel apostolul mai înainte să Mă descopăr lui în slavă și să-i opresc râvna cea vătămătoare, pe care nu și-o înțelegea singur, și de care apoi îi era rușine. Rușine mare vor avea înaintea Mea și a sfinților Mei și a oamenilor, rușine vor purta pe față cei care Mă prigonesc acum, după ce au stat la masă cu Mine crezând și iubind și umilindu-se ei pentru slava Mea. O, ferice celui ce vine și intră cu poporul Meu și se îmbracă cu lucrarea statorniciei și a iubirii de Dumnezeu, dar neferice este celui ce se duce apoi de la Mine crezând că Eu voi fi cu el pe unde el va merge, dar Eu am spus că în lume nu Mă mai duc, decât cu toiagul certării, și stau în mijlocul poporului Meu și cuvintez tot cuvântul Meu peste credință și peste necredință și intră peste tot cuvântul Meu și lucrează el, și apoi judecă el pe cei ce-l dau la spate, căci așa va fi, cum Eu am spus. Când voiau elinii să Mă vadă în ziua intrării Mele în Ierusalim Eu le-am trimis lor vorbă prin ucenici că dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl Meu îl va cinsti pe el. Intrasem pe mînzul asinei în Ierusalim și-Mi era sufletul apăsător și am zis Tatălui: «Mântuiește-Mă, Tată, de ceasul

acesta, dar Eu pentru ca să ajung la ceasul acesta am venit, iar acum preamărește numele Tău!», și glasul Tatălui a grăit din cer și a zis: «*L-am preamărit și iarăși îl voi preamări*». Cei din norod se întrebau ce a fost: Tunet? Vorbe de înger au fost? Dar Eu le-am zis lor: «*Nu pentru Mine, ci pentru voi a grăit acest glas, și dacă cineva aude vorbele Mele și nu le păzește nu Eu îl judec, că n-am venit să judec, ci să izbăvesc lumea, dar cine nu primește cuvintele Mele are judecător ca să-l judece: cuvântul pe care l-am grăit, acela îl va judeca în ziua cea de apoi, căci Tatăl M-a trimis, și El Însuși Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să grăiesc*».

Iată, fiilor credincioși cuvântului Meu, trebuie credință statornică, măi fiilor, căci altfel omul se pierde și se duce de unde a venit, se duce în lume după ce iese din ea ca să vină după Mine cu crucea sa. O, fiilor, cine pleacă din poporul cuvântului Meu cel atât de aproape de voi, pleacă din Dumnezeu. Să fie credință mare pentru ceea ce spun, că vă spun cuvânt de ajutor ca să știți că nu oricum și oriunde pot Eu fi cu cel ce vine și pleacă apoi ca să fie tot cu Mine, după cum își zice el când se trage de lângă Mine. O, puteau apostolii Mei să spună că pleacă în altă parte, în ale lor sau în ale oamenilor ca să-Mi slujească ei în alt fel, din altă parte sau de lângă ai lor după trup? Dacă Iuda s-a tot păstrat lângă ai săi și lângă cei potrivnici Mie, a mai rămas el, a mai rămas cu Mine? Dar ce s-a petrecut cu el apoi, e puțin pentru ca să fie înțeles că nu oriunde puteau uceniciei să fie cu Mine? O, slujirea cea pentru Mine este acolo unde sunt Eu, căci am spus în ziua de Florii: «*Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și Tatăl îl va cinsti pe el cu statul lângă Mine, cu locul său lângă Mine*». Iată, unde sunt Eu am spus, nu în altă parte, căci în altă parte își slujește sieși omul, nu Mie, și mai ales când alege el să plece de sub sarcina Mea.

O, ce măreață este slujirea lângă lucrarea cuvântului Meu dacă-i place de Mine celui ce vine! Nu se poate vedea cu ochiul trupului această măreție, dar plata celor ce-Mi slujesc aproape este chiar această măreție, chiar când timpul merge încă, nu numai când timpul se va opri ca să fie Dumnezeu apoi în locul timpului. Și încă o taină vă spun: Trebuie viori să fie în timpul slujirii cei ce-Mi slujesc. Nu cu fața tristă să fie ei, nu cu inima tristă și golașă de har, că e măreață slujirea lângă Mine și trag la ea îngerii și privesc și slujesc cu bucurie lângă cei aleși pentru această măreție. O, nu căutați după ea cu ochiul și cu inima, ci cu credința, măi fiilor. Eu nu vă duc cu vorba, o, fiilor. Nu este așa cum spun cei cu sufletul pribeag că voi sunteți duși cu vorba. O, de-ar fi și ei duși cu vorba așa cum sunteți voi! Sunt din cei ce au venit și au stat, și au plecat apoi de lângă Mine și de lângă voi și spun că și-au pierdut timpul și rostul, dar acum ce cinste și ce rost au dacă au plecat, și cui dau ei rostul lor? Ba, din contra, vor da aceștia răspuns pentru timpul cât au stat lângă crucea Mea și M-au părăsit apoi și, iată-i, se duc la preoții din lume după răcoare, dar nu mai găsesc ei pe nicăieri ceea ce au avut.

O, fiilor, nimic mai greu nu vă va judeca pe voi decât statul față în față cu voi înșivă în ziua cea de apoi dacă M-ați părăsi acum, căci vremea credinței și a nădejzii și a dragostei cu care ați stat cu Mine atâta vreme, acestea v-ar judeca pe voi de păcatul lenei sufletești, căci sufletul nu vi l-ați îngrijit, ci numai mintea, care-l scoate pe om de la Mine după ce duhul indignării, frate cu trufia, v-ar plămădi vouă o altă ființă, urâtă la suflet și plăcută diavolului cel urât și atâta de urât.

Iată, taină vă spun vouă pentru biruința prin dragoste: Aveți grijă de ceilalți, mereu de ceilalți fiecare din voi, și nu

de voi să aveți grijă, căci cine ascultă așa, nu moare niciodată, nu piere de lângă Mine și de lângă slujirea Mea, iar dacă aveți grijă de voi vă faceți urăți celorlalți și Mie, căci duhul frăției cerești și creștinești are simț înalt, simț adânc, fiilor. O, dacă nu căutați în toată clipa să fiți cu bucurie plăcuți celor din jur, ce pretenție ar fi să mai aveți, și de ce ați mai fi nemulțumiți între ei? Atunci, din contra, vă trebuie umilință mare, trezire mereu spre umilință, grijă mare ca să nu vă biruiască satana cu gânduri îngâmfate și mai mult, cu duhul nemulțumirii și al deznădăjduirii apoi de voi înșivă, căci piere atunci dragostea din voi și își face loc întunericul de la lipsa dragostei, de la lipsa de Dumnezeu din voi.

O, să nu vă faceți rost de nemulțumiri față de frați, fiilor. Prin tot felul de împrejurări prin care trecem, voi nici în gând să nu vă șoptiți ca să vă trageți în lături de lângă Mine, din locurile Mele cu voi, căci și gândul numai, chiar și gândul fără de cuvânt rostit îl bucură pe satana și mult îl bucură, și stă el apoi la pândă să găsească prilej cumva și să împlinească și să vă cadă din cinstea cea de la Tatăl și să vă ducă în prăpastia în care Eu, Domnul, M-am băgat după voi ca să vă scot și să vă scutur de toate murdăriile și uscăturile și să vă vindec zgârieturile și să vă dau apoi hăinuță de masă cerească și să vă așez cu Mine la masă, fiilor. O, nu e greu cu Mine ori prin ce am trece, dar e greu fără Mine, e greu pentru cel ce pleacă, e greu și pe pământ, e greu și apoi, căci va sta el atunci față în față cu cuvântul Meu, pe care l-a crezut.

O, nimic să nu vă pară greu, nici măcar pe voi înșivă când nu puteți să fiți la timp de ajuns de umiliți pentru greșalele voastre sau pentru alții care greșesc. Mai bine e să greșiți lângă Mine decât de departe de Mine, că Eu aici am alifie, am iubire și vindecare pentru greșale, dar în lume Eu nu sunt, nu pot să Mă duc acolo după voi, nu pot, ci doar vă strig înapoi și plâng de jale și de durere când diavolul se bucură de pe urma celui ce pleacă de lângă Mine.

O, fiilor, păcatul îl scoate pe om de la Dumnezeu. Pe cel ce nu se mai poate umili îl scoate acest păcat de la Mine. Vă învăț pe voi statul lângă Mine și iată cât de înalt vă învăț! Stați cu înțelepciune împotriva diavolului, care ar da să vă scoată de la Mine, că aveți pildă pe cei pe care diavolul i-a biruit și s-au lăsat ei smulși de el.

O, fiilor, feriți-vă mult de omul care are putere să nimicească în voi credința. Cunoașteți-l după fapte, după mersul vieții lui, după nedragoste, fiilor. Vă învăț cu putere, fiți vioi, fiți calzi cu inima și cu cuvântul, fiți mereu cuvânt și fiți dăruitori de bucurie și cu bucurie, și nimic să nu vă despartă pe voi unii de alții, de Mine și de frați, măi fiilor. Amintiți-vă de Mine cum M-am predat Eu voinței omului în grădina Ghetisimani, din care M-au luat oamenii lui Caiafa pentru răstignirea Mea și cum am avut Eu grijă atunci de ucenici ca să-i ocrotesc pe ei de pierzare, și-Mi era inima vioaie înaintea lor, chiar dacă apăsarea Îmi era mare, dar Eu pentru acel ceas venisem de la Tatăl între oameni.

O, aveți grijă de statul în rădăcină, fiilor, că aiurea dacă stați cu ființa voastră vă uscați, măi fiilor. Fiți înțelepți pentru ceea ce vă spun acum. Nu vă otrăviți singuri seva prin care voi stați întru Mine, căci scris este: *«Pe căpetenia poporului tău să n-o hulești, să n-o grăiești de rău»*, iar voi învățați să stați în viță, căci mlădița fără de viță se usucă și merge la foc. Vă învăț pe voi, cei rămași cu Mine, căci cei ce n-au învățat așa n-au mai stat în viță și n-au mai rămas cu Mine. V-am învățat și între voi prin cei ce vă veghează viața voastră cu Mine, și vă pomenesc și cu gura Mea această povață. O, aveți grijă să

stați în rădăcină, căci cei ce n-au stat au căzut din Dumnezeu, pentru că au grăit de rău între ei pe cei de la Mine așezați între Mine și popor, și cu care Eu Mă sprijin ca să-Mi așez în carte cuvântul când el se revarsă din nori, pe vânt purtat peste grădinița Mea de cuvânt, și purtat apoi din loc în loc spre cei ce se hrănesc cu Dumnezeu, ca să fie și ei apoi ai Mei, asemenea Mie cu viața lor, cu iubirea lor, numai să nu hulească ei chiar și fără să-și dea seama de acest păcat, pe care l-au făcut toți cei după care azi Mă uit cu jale și plâng și veghez cu toate puterile cerești împotriva săgeților trimise cu răutate înapoi și cu necredință dinspre ei spre cei purtați de Mine la sânul Meu și mult vegheați acum, când necredința lucrează pe pitite din întuneric, dar Eu, Domnul, stau de veghe și sunt Cel Atotputernic. Amin.

Nu stau mult în cuvânt, dar binecuvintez cu dragoste părintească lucrul mâinilor voastre pentru slava Mea cu voi, fiilor, că voi lucrați din greu la lucrul care trebuia demult, demult să fie așezat spre vederea întreagă a săvârșirii lui. Cu cei credincioși Îmi este ușor și pot să lucrez, iar voi vegheați să fiți credincioși, fiilor. Praznicul intrării Mele în Ierusalim îl sărbătorim, și iată cuvânt de slavă la voi ca să vă întărească pe voi pentru slava Mea, și nu uitați că este scris în Scripturi despre cei ce se încred în Domnul că sunt ca muntele Sionului, și nu se va clătina în veac cel ce locuiește în Ierusalim, că munți sunt împrejurul lui, și este Domnul împrejurul poporului Său, de acum și până în veac, și că Eu nu voi lăsa toiagul necredincioșilor peste soarta celor drepti cu credința, ca să nu-și întindă dreptii întru fărădelegi mâinile lor, iar voi să ziceți Domnului: Fă bine, Doamne, celor buni și celor drepti cu inima, iar pe cei de pe căi nedrepte ajută-i și pe ei să scape de lucrarea fărădelegii și de plata ei. Amin.

Și acum Eu, Domnul, rostesc peste tine, pace ție, Israele nou, pace ție, Ierusalime, Ierusalime nou, popor al cuvântului Meu cel de ieri și cel de azi! Amin, amin, amin.

15/28 aprilie 2013

Praznicul Învierii Domnului

Poporul cuvântului Domnului, lucrător al voci Domnului, împărfitorul cuvântului facerii celei noi. Scriptura facerii din nou a lumii se împlinește tainic. Domnul cheamă neamul român la înviere.

Ajunși aici, la praznicul Învierii Mele, Eu și cu voi, Eu și cu toți cei din cer, cele de pe pământ și cele din cer, vă spun vouă acum, în grăirea Mea cea de azi, grăirea ucenicilor și a ucenițelor Mele acum două mii de ani după ce Eu, Domnul, trecând prin cruce și prin moarte pe cruce, durere neînchipuită a duhului Meu și a tot duhul cerului, dar și bucuria biruinței Mele asupra diavolului cel bătrân de cinci mii de ani atunci, vă spun Eu, Domnul Iisus Hristos, vestea care a mers din gură în gură atunci spre durerea și spre încordarea celor ce M-au răstignit, vă spun: „*Hristos a înviat!*“.

O, poporul Meu, o, micuțul Meu Ierusalim nou, îți aduc ție dintre cei din cer salutul învierii Mele: „*Hristos a înviat!*“. Nu te am decât pe tine. Să Mă crezi ce-ți spun, fiule Ierusalime. O, caută în toată clipa să fii numai al Meu, numai cu Mine, că numai pe tine te am pe pământ. Când cei de pe pământ mari cu rangul bisericesc sau cărturăresc aud cele ce-ți spun Eu acum, îi apucă mirarea și răutatea de suflet, dar Eu când spun cuvânt știu ce spun. Toți cei mari cu credința, cu inima și cu fapta creștinească își văd de ale lor și de ale mântuirii lor după tot ce zic ei că fac, dar cu tine nu este tot așa, măi poporul Meu. Pe tine te-am ales dintre oameni ca să te așez la masă de cuvânt

cu Mine și să fii tu voia Mea între pământ și cer și să-Mi împarți cuvântul peste pământ, cuvântul facerii celei noi, fiule, că am de așezat cer nou și pământ nou între cer și pământ, precum scrie în Scripturi să fac, și să fie acestea apoi, și trebuie să am popor aproape, eliberat de griji și dat Mie cu totul, că Eu port cu tine multe griji pentru biruința Mea peste pământ, iar tu ești mititel și ești puținel la număr, că nu trag creștinii de pe pământ sub crucea Mea, că o au pe a lor de dus, iar crucea Mea de azi este grea, și voi nu mai aveți timp de voi, și ce frumos este aceasta, să uite omul de sine și să se dea Mie cu totul și multului Meu greu și să trăiască el așa, și nu ca toți creștinii care-și fac loruși ceea ce găsesc de cuviință pe calea lor creștinească așa cum este ea privită de ei și așa cum merg toți cei care nu știu îndeajuns ce înseamnă Dumnezeu cu oamenii pe pământ și ce înseamnă să-I slujească lui Dumnezeu omul. Creștinii cer mereu la Dumnezeu de toate, de toate de pe pământ și din cer, dar voi sunteți altfel de creștini, căci voi nu cereți, ci dați lui Dumnezeu, dați truda voastră toată, și sunteți mici, fiilor, și sunteți neputincioși de cele de pe pământ, de vreme ce nu munciți pentru voi la stăpân ca toți oamenii, căci voi trudiți în via Mea, în lucrarea Mea, întru venirea Mea trudiți cu Mine, măi fiilor. O, nu cumva să vă pară că altceva și altfel trudiți. Eu pe voi vă am aproape pentru Mine, nu pentru voi, și vă am apoi aproape pentru mântuirea multora, fiilor, că Eu vin mereu la voi cuvânt de naștere din nou a lumii și a omului, și așa Îmi strâng de ici, de colo iubitori de Dumnezeu mai mult decât iubitori de trup și de desfătări pentru trup, desfătări care suie la suflet și îl robesc apoi pe el spre păcat și spre despărțire de Dumnezeu, fiilor, și Mă doare, și Mă doare că nu Mă iubesc creștinii și oamenii, măi fiilor, și Mă doare că n-au peste ei cârmuitor care să-i învețe lepădarea de sine și căutarea după Mine apoi, că Eu sunt Stăpânul cerului și al pământului și nu-Mi slujesc Mie creștinii și oamenii și își slujesc loruși ziua și noaptea, și-și termină apoi firul vieții și doresc după rai și după milă de la Dumnezeu pentru viața lor cea de veci apoi.

Vă spun vouă acestea toate ca să Mă credeți îndeajuns că nu vă am decât pe voi, și să creadă aceasta și cei ce se cred aproape de Dumnezeu cu viața și cu faptele și cu alegerea lor și cu înțelepciunile lor, dar aproape de Mine îi este greu omului, îi este prea greu. O, cine acum două mii de ani a fost aproape de Mine în durerea Mea cea mai grea? N-a putut nimeni să îndure cu Mine tot ce am avut de purtat și de trecut, dar am avut iubire mare și veghe mare pentru Mine pe ucenițele Mele, pe cele ce nu mai aveau nimic de făcut decât să-Mi țină urma și să-Mi dea toată iubirea lor, toată, fiilor, tot dorul lor, iar împotriva lor nu s-a adus împotrivire, căci așa este în iubirea cea întreagă, ea este forța care ține departe orice putere potrivnică, orice gând satanic, și s-a văzut aceasta atunci. Iar pe ucenicii Mei i-am pus Eu la adăpost, i-am pus prin cuvânt rostit peste ei și peste cei ce ar fi dat să-i caute pe ei pentru numele Meu, și i-am păstrat pentru mărturia învierii Mele după statul Meu cu ei trei ani și jumătate din loc în loc pe pământ pentru alinarea durerilor de peste tot de pe unde veneau cu cei mult neputincioși ca să le alin Eu, Domnul Iisus Hristos, durerile, așa cum toți cei suferinzi Mă știau și Mă căutau, iar ucenițele și toți cei care le sprijineau pe ele pentru slava Mea cea de atunci Îmi slujeau cu osârdie Mie și ucenicilor Mei și aveau grijă mare și mereu de mersul lucrului Meu peste pământ, și apoi de duhul mărturisirii peste oameni și peste împărați, căci Eu M-am dus la Tatăl ca să fiu cu ei de lângă El până la sfârșitul timpului, precum le-am promis, iar acum ei se strâng toți lângă voi, fiilor de azi ai Mei pe pământ, și sunt

cu ei lângă voi până la sfârșit și, iată, mai mult acum, la sfârșit, căci cuvântul Meu așează și lucrează și sfârșește orice început și îl ridică la locul lui, și toate sunt tainice și se lucrează cer nou și pământ nou, și nu e mincinos cuvântul Scripturii facerii din nou a lumii, dar oamenii pământului au numai ochi trupești și minte pământească, căci ochii duhului și locașul lui, mintea, nu vor oamenii să le dea lui Dumnezeu și să le facă Domnul pe ele după chipul și asemănarea Sa ca să-L vadă ei pe Domnul și să meargă după El apoi așa cum mergeți voi.

Iată, se naște omul din păcat și trăiește zadarnic pe pământ și-l doare apoi pe vecii că n-a înțeles prin toate pe Dumnezeu, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om apoi pentru această facere, măi fiilor. Și dacă am grăit vouă, le grăiesc acum și fiilor pământului și le spun și lor urarea învierii Mele.

O, fii ai oamenilor, o, copii ai pământului, Hristos a înviat! Eu Însuși, Eu, Domnul, Eu vă aduc salutul învierii Mele. Luați aminte, o, luați aminte că Domnul a făcut la început cerul și pământul și a dat pământul moștenire oamenilor, dar cerul, cerul cine-l moștenește? O, cine moștenește cerul, fii ai pământului? Dacă n-ar da cerul, ar avea viață pământul și oamenii de pe el și toată facerea care slujește vieții oamenilor pe pământ? O, luați aminte de unde vine viața pe pământ. De pe pământ vine moartea peste oameni, dar din cer vine viața. Vă chem cu dor, vă strig cu jale, căutați-vă viața în cer, că din cer este viața, și iată, se face cuvânt peste voi viața, căci scris este în Scripturi că la început era Cuvântul, și Cuvântul era la Dumnezeu și Dumnezeu era Cuvântul, și Acesta era întru început la Dumnezeu și toate printr-Însul s-au făcut, și întru El era viață. O, Eu eram Cuvântul, și dintru început eram la Dumnezeu, și toate prin Mine s-au făcut, și întru Mine era viață și am dat viață facerii după ce am rostit cuvânt să se facă ea cer și pământ, și iată-Mă după două mii de ani de la învierea Mea dintre cei morți rostind peste pământ acum: Hristos a înviat!, căci acum două mii de ani am venit pe pământ și M-am făcut Fiul Omului și am stat treizeci și trei de ani între oameni, iar la sfârșit, după ce am stat cu ucenicii Mei trei ani și jumătate, M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce ca să pun la loc ceea ce omul a stricat în rai acum șapte mii de ani și să-i dau lui prilej să se lase de păcat și să se întoarcă la Dumnezeu, la Cel îndurerat după el, la Făcătorul lui, căci omul M-a părăsit de tot, și încă din rai M-a părăsit.

Cu raiul vin după voi și vă chem în taina lui și vă ajut să iubiți viața și să părăsiți boldul morții, căci păcatul este moarte, o, fii ai pământului. Dar acum vin și vă dau cerul moștenire dacă veți vrea să Mă ascultați pe pământ, căci și Eu am stat pe pământ, dar am ascultat întru totul de Tatăl Meu Dumnezeu, iar voia Mea era voia Lui, nu a Mea, și am fost Fiul Tatălui Meu, că n-am ieșit dintru El pe pământ, ba L-am purtat în Mine de-a pururi precum El M-a purtat întru El, iar Eu am lucrat lucrarea Lui.

A murit Fiul Domnului, Fiul cerului a murit pentru voi acum două mii de ani, o, fii ai oamenilor, dar a înviat Domnul a treia zi și S-a dat vouă Mântuitor. O, trăiți și voi înaintea Mea așa cum am trăit Eu înaintea Tatălui făcând toată voia Lui, toată lucrarea Lui, și nu veți trăi zadarnic pe pământ dacă veți asculta așa. O, sculați-vă! Oricât ați fi de păcătoși Eu am putere de la Tatăl să iert, să șterg păcatele voastre și să vă dau veșmântul învierii Mele, trupul și sângele Meu, ca să fiți vii apoi mereu, mereu, căci întru Mine este viață, o, fii ai pământului, dar faceți-vă fii ai cerului pe pământ așa precum am fost Eu, iar când pământul va intra la facerea lui cea nouă se va da vouă cerul cel nou de moștenire, iar în cer sfinții toți și îngerii toți stau și

așteaptă să vină și să moștenească cei mântuiți, cei ce cheamă pe Domnul, căci scris este: *«Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul»*. Amin.

O, în duminica aceasta a praznicului Învierii Mele, în ziua întâi a săptămânii te chem la înviere, te chem, neam român. O, ridică-te! Te chem cu dor, și tainic rostesc peste tine cuvântul Meu. Ridică-te, o, țara Mea de venire a doua oară de la Tatăl pe pământ la oameni! Când am făcut la început cerul și pământul am zis cuvânt, și ele s-au făcut și s-au arătat și s-au așezat la locul lor. Acum, la sfârșit, rostesc cuvânt peste tine și zic: Fă-te cer nou și pământ nou, o, neam român, căci pe glia ta am semănătura cuvântului Meu, cuvântul gurii Mele, care vine pe șoapta vântului, purtat de norii slavei Domnului, și vine la tine ca să te ridice, o, țara Mea de azi. Am pe vatra ta grădinița cuvântului Meu, unde Eu cobor pe loc pregătit Mie ca să vin și să cuvintez de pe tron și să cârmuiesc cu toiag de fier neamurile pământului, precum este scris să împlinesc. O, deschide-te și primește venirea Mea! Hristos a înviat, îți spun Eu, Domnul, țara Mea cea de azi, îți spun și azi, îți spun și mâine, iar apoi tu să înveți să moștenești cerul și să moștenească sfinții cerului pe pământul tău și să se facă cer pământul tău, pentru cei din cer biserică cerească pe pământ. O, vino în ajutorul Meu, în ajutorul Domnului Dumnezeului tău, că nu în Ierusalim M-am dus dacă am venit, ci la tine am venit și în tine petrec, și rostesc cuvântul cel de la început al facerii celei noi, chiar dacă neamul creștinesc merge mereu la Ierusalim pentru cele ce găsește acolo despre trecerea Mea pe acolo acum două mii de ani când nu M-a primit Ierusalimul, și iată, și acum ca și atunci urmele Mele mărturisesc acolo spre judecata celor ce n-au crezut atunci și a celor ce nu cred azi venirea Mea cea de atunci și cea de acum, care este scrisă în Scripturi să fie acum. Și precum acum două mii de ani am venit că era scris să vin, tot așa și azi, vin că este scris să vin, vin și-Mi împlinesc venirea și cuvântul venirii Mele și tainic pregătesc facerea cea nouă: cerul cel nou și pământul cel nou, și iată, Îmi pregătesc moștenitori, iar pe tine te chem prelung, o, țara Mea de dor, că dor Îmi e de tine, și de două mii de ani Mi-e dor; Mi-e dor de când Tatăl Savaot a hotărât să am pământul tău de sprijin și de slavă pentru a doua Mea venire, fiindcă Ierusalimul M-a alungat din mijlocul lui, iar cei de azi sunt acolo fiii celor ce M-au răstignit.

O, pace ție, țara Mea, România Mea! Pământul tău este al Meu. Pe el am Eu așezată taina venirii Mele cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și nu voiesc, o, nu voiesc ca neamul de pe tine să Mă alunge precum Ierusalimul M-a alungat, după ce atâta am strigat ca să-l adun ca pasărea pe puii ei, dar el n-a voit, și M-a alungat din mijlocul lui și M-a dat de la el.

O, pace ție, pământ al slavei Mele de sfârșit de timp, pământ român, dorul Meu cel de două mii de ani, și iată, am peste tine slava Mea și pe poporul cuvântului Meu cel de azi peste pământ și tronul Meu, iar râul Meu de cuvânt, care curge din tronul Meu, să-ți spele fața, să-ți spele glia și să fii tu slava Mea, precum slava ta sunt Eu, Eu și cuvântul Meu în mijlocul tău. Amin, amin, amin.

22 aprilie/5 mai 2013

Ziua a doua a Sfintelor Paști, și sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe

Cel plin de bunătate se dă celorlalți în toată clipa după voia lor. Omul să ia în el firea lui Dumnezeu. Dacă Domnul nu este mereu bucuria omului, omul este altceva. Bucuria este virtute. Mulțumirea sufletului face parte din firea omului îndumnezeit. Sfântul Gheorghe se roagă în cer pentru neamul român.

E zi de Paști, e ziua Mea de Paști, zi de aducere a minții a Mielului lui Dumnezeu, căci M-am lăsat ca un miel spre jertfă sângeroasă și M-am făcut hrană pentru om, Miel de Paști, precum mielul se lasă spre jertfire ca să fie așezat apoi pe masă spre a fi mâncat de cel care-l jertfește pe el.

S-a făcut Dumnezeu Miel de Paști și S-a dat omului spre mâncare, și e prea puțină tresărare în inima omului când el se apropie ca să Mă ia și să Mă mănânce, căci Eu după ce M-am lăsat spre jertfire s-a împlinit cu Mine cuvântul Meu spus peste ucenici cu o zi înainte de răstignirea Mea, căci le-am spus lor: *«Luați, mâncați, acesta este trupul și sângele Meu, care se frânge pentru voi și se varsă pentru voi ca să fie iertate păcatele voastre»*.

Petrec zi de Paști în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu. Te am al Meu și te numesc al Meu în mijlocul neamului român și stau cu tine la masă de cuvânt, iar tu Îmi dai în sfeșnic această făclie ca să lumineze ea și Îmi dai spre împărțire cuvântul. Iată, te am al Meu, și în toată lumea merge glasul cuvântului Meu de pe masa ta, căci din mijlocul tău el își face cale spre toți oamenii de pe pământ și bate la ușa lor ca să i se deschidă și să intre și să lumineze, iar în zi de Paști, Eu, Domnul, spun tuturor celor de pe pământ salutul învierii Mele: Hristos a înviat!, și această salutare este cuvânt de bucurie, de vestire a învierii și aduce bucurie acest cuvânt.

Eu, Domnul, Mă bucur când fac voia omului, Mă bucur de bucuria lui, că el se bucură când îi fac voia după cum Îmi cere el în ruga lui, iar Eu împlinesc voia lui ca un Dumnezeu plin de bunătate. O, aș vrea și Eu să Mă bucur de la om. Aș vrea să facă și el voia Mea și să se bucure și el de bucuria Mea așa cum Mă bucur Eu de bucuria lui când Eu fac voia lui după cererea lui. O, câtă bunătate îi trebuie omului pentru aceasta! E de ajuns să fie el după firea lui plin de bunătate și, gata, Îl și iubește pe Dumnezeu, Îl și simte, Îl și bucură apoi, dar dacă el nu are bunătate nu poate să-L bucure pe Domnul, și nici pe om. Cel plin de bunătate se lasă pe sine și se dă celorlalți în toată clipa după voia lor, nu după cum și după când vrea el să se dea. Unul ca acesta nu apasă sufletul nimănui, ci e atent și se apleacă mereu să bucure sufletul omului și să nu întristeze pe nimeni niciodată, căci bunătatea nu poate altfel.

O, aș vrea să Mă bucur și Eu de bunătatea omului, de bucuria pe care el Mi-ar face-o. Eu M-am lăsat Miel de junghiere ca să-l bucur pe om, ca să iau sarcina de pe el și să nu-l mai apese pe el sarcina lui, căci păcatele omului sunt sarcina lui cea grea, dar cine să-i spună lui cât își mărește el această sarcină punând mereu peste ea? Când am văzut că omul nu gândește câtă sarcină are peste el de la păcatul mereu săvârșit, am venit de la Tatăl din cer și M-am așezat sub sarcină grea, sub crucea grea, pusă pe umerii Mei de poporul iudeu și M-am lăsat spre moarte ca să plătesc dezrobirea de sub păcat a omului, să iau sarcina de pe om, că după ce omul a pierdut raiul s-a răzbunat pe el ceata lui Lucifer și l-a băgat sub sarcină, căci cel mai greu păcat este să se despartă omul de Dumnezeu, iar omul s-a despărțit de Dumnezeu prin semeție, prin dorul lui de mărire, și de atunci toți oamenii se apasă unii pe alții și-și fac

loc unii peste alții și cad unii sub alții în lupta aceasta, căci n-au bunătate. Măcar prin cuvinte, și tot se răstoarnă om pe om, se războiește om pe om și se umple de îngâmfare unul împotriva altuia, iar altfel omul nu mai poate.

O, cine între oameni mai poate fi frumos între cer și pământ? Pe cine-l mai călăuzește duiosia și blândețea și bunătatea de a nu apăsa pe nimeni cu vreo durere sau cu durere pentru durere?

În zi de Paști, de Sfintele Paști pun pe masă învățătură dulce ca să-l ajut pe om să ia în el firea Mea, firea lui Dumnezeu, ca să fie frumos omul. Sufăr pentru om, sufăr de șapte mii de ani și Mi-e dor de frumusețea lui cea dintâi, căci l-am plămădit pe om după chipul și asemănarea Mea, iar după ce el s-a îngâmfat pentru aceasta s-a făcut urât și a pierdut frumusețea, L-a scos pe Domnul din el și a rămas el. L-a pierdut omul pe Dumnezeu și nu-L mai poate afla, că n-are bunătate, n-are blândețe, n-are duiosie omul. Dacă el zice că le are pe acestea Eu îi spun că le am Eu, nu el, și îi spun lui că sunt Eu atunci când încerc în el să pătrund cu chipul și asemănarea Mea și să-i arăt ce a pierdut el, căci a pierdut omul odihna Mea în el.

O, de ce nu este omul odihnit? Pentru că Eu, Domnul, nu-Mi mai am în el odihna, nu mai am în el bucuria, căci omul stă el în el. Eu cu bucurie l-am zidit pe om când l-am zidit, și toată facerea pe care am făcut-o prin cuvânt, cu bucurie am lucrat-o și cu bucurie am dat-o omului, și l-am așezat pe el în mijlocul ei, căci fără bucurie pentru ea nu este bună nici o lucrare lucrată.

O, popor al cuvântului Meu, o, lucrează, fiule, cu bucurie tot ce lucrezi tu în numele Meu, căci omul nu s-a mai bucurat de Mine și cu Mine după ce l-am zidit, după ce am pus Eu înaintea lui toată truda Mea, toată bucuria Mea când am zidit cu ea cerul și pământul și pe toate dintre cer și pământ. O, nu este bună nici o lucrare dacă n-o face omul cu toată bucuria, cu toată puterea sufletului și a trupului lui! Nu este bună nici credința în Dumnezeu dacă omul nu face pentru ea mult apoi spre mărturisirea ei.

Iată, s-a potrivit în zi de Paști pomenirea celui mare între sfinții mucenici, mucenicul Gheorghe, cel care a purtat pe fruntea sa bucuria biruinței Mele asupra celor necredincioși și prigonitori ai neamului creștinesc din vremea aceea, după trei sute de ani de la venirea Mea pe pământ. Îmi soarbe cuvântul mucenicul Gheorghe. Îl am pe el de-a dreapta Mea la masa de azi. Bucuria lui a fost mare pe pământ și mereu mare ea. Mă purta în el cu toată credința, cu tot dorul, și aceasta l-a ridicat pe el pe scaun înalt spre mărire între oameni, și era frumos foarte, din pricina frumuseții Mele în el. A venit apoi ziua să mărturisească el ființa Lui și pe Cel locuitor în el cu frumusețe cerească, pe Domnul Dumnezeu lui, căci făcea el parte din neamul creștinesc, din neamul lui Hristos. O, ce frumos a fost el în vremea mărturisirii lui cea pentru Mine! Strălucirea purtătorilor de Dumnezeu este mare înaintea celor mari cu mărire pământească pe pământ și îi îngâmfă pe ei această strălucire, căci sunt trufași. Așa a hotărât împăratul păgân al acelei vremi să-i stârpească pe creștini în chip sângeros, și s-a sculat mucenicul Gheorghe, mare cum era el atunci peste oastea împăratului, și s-a arătat creștin cu putere de mărturisire de pe scaun înalt, iar când a fost pus la chinuri le-a biruit pe toate și a uimit lumea toată semnele lui Dumnezeu prin el, căci dragostea de Hristos era mare în mucenicul Meu și a biruit ea semeția cea împărătească și a rămas în istorie biruința mucenicului Gheorghe și s-a suit cu ea la cer și ajută cu ea pe creștini, iar creștinii îl știu pe el în cer purtător de biruință și se ajută cu el în numele

Meu în toate ispitele lor, și iată, fiilor, ce înseamnă puterea bucuriei în om.

— **O**, voiesc, Doamne, voiesc să le grăiesc și eu fiilor cuvântului Tău. E ziua mea de sobor între sfinți și e ziua Ta de Paști și trebuie să grăim despre bucuria Ta de la cei credincioși Ție. O, binecuvintează grăirea mea, Împăratul meu, că voiesc să spun celor ce vor asculta grăirea mea cea de azi că dacă Tu, Doamne, nu ești bucuria omului mereu, mereu, omul este altceva, și este chiar prigonitorul Tău. O, vai de viața din om fără Dumnezeu în ea și pentru ea, fără bucuria cea pentru ea, căci Tu, numai Tu ești bucuria vieții omului, numai Tu, Doamne! Aveam în mine această bucurie cât am stat pe pământ. Ea strălucea în mine și mă plăceau cei din vremea mea din pricina ei, și m-au ridicat pe scaun înalt ca să conduc oastea împărătească, dar când a venit prigonirea creștinilor le-am arătat tuturor pe Cel ce trăia în mine bucurie și frumusețe, pe Tine, Doamne, de Care împăratul mă împila să mă despart pentru idolii lui cei mincinoși. A tresărit atunci bucuria sufletului meu și m-am sculat cu bucurie în vreme de necredință ca să-Ți mărturisesc dumnezeirea, o, Doamne, și creștea în mine bucuria aceasta, și creștea în împărat împotrivirea odată cu mărturisirea mea cea pentru Tine și l-am biruit pe el, l-am biruit cu Tine și pentru Tine, că pe Tine eu Te-am ales, și nu pe el, și am rămas cu Tine pe vecii și ești Tu bucuria mea, de pe pământ și până în cer ai fost și ești bucuria mea, căci orice lucrare pentru Tine trebuie lucrată cu bucurie, Doamne, și să audă aceasta tot neamul creștinesc de pe pământ și să se deprindă să fie frumos acest neam, căci frumusețea este bucurie, iar bucuria este frumusețe, o, Doamne al bucuriei sufletului meu.

Vai de omul nemulțumit! Ce-l poate bucura pe unul ca acela? Nimic, nimic nu-l poate bucura, căci bucuria este virtute și nu se poate ea împrumuta pe clipe și pe doruri. Mulțumirea sufletului nu trebuie așteptată din părți, căci ea face parte din firea omului îndumnezeit, iar când îl vezi plângăcios pe un om, poți crede că-L poate iubi el pe Dumnezeu? O, nu. Numai cel cu sufletul plin de bucurie Îl poate iubi mult pe Domnul, căci eu am avut averi nenumărate pe pământ, lăsate de părinți, dar bucuria mea era Domnul, și le-am lepădat pe ele ca pe praf, că n-am putut să părăsesc bucuria mea, pe Domnul sufletului meu, Care mi-a fost de ajuns, mereu de ajuns.

O, fii ai cuvântului lui Dumnezeu, să vă ajungă Domnul și să vă fie de ajuns că lucrați pentru El, pentru mărturisirea Lui. Cu bucurie mare și multă să-I lucrați Lui, chiar când vi se pare că e ceva prea neînsemnat ceea ce lucrați, căci sufletul trebuie să fie mereu, mereu tot o bucurie, fiindcă Dumnezeu este sufletul din om. O, învățați să dați Domnului ceea ce nimeni nu-I dă. Dați-I Lui loc și bucurie în voi! Fiți fiii bucuriei, fiți plini de Dumnezeu mereu!

Neamului creștinesc de peste tot, de pe tot pământul, le spun și lor tuturor: Fiți plini de Dumnezeu, nu de voi înșivă! Domnul a făcut voia omului ca un Dumnezeu. Faceți și voi voia Lui și voia fraților voștri ca să fiți ca Dumnezeu. O, nu este bucurie fără Domnul. O, nu deznădăjduiți în vreme de încercări și de ispite. Eu le-am biruit, cu Domnul le-am biruit. Așa și voi să lucrați, și să vă bucurați lucrând pentru Domnul, iar altfel dacă veți trăi pe pământ nu veți fi creștini decât cu numele. O, înviați, înviați cu Domnul, iar eu de lângă El vă spun în zi de Paști: Hristos a înviat!

O, Doamne, ce mare ești Tu în zilele acestea în mijlocul neamului român, pe vatra căruia Tu Ți paști mieluseii Tăi, pe fiii poporului Tău, pe care-i hrănești cu mult cuvânt!

O, neam român, ce mare comoară are Domnul pe glia ta! Ce mare lumină, pusă în sfeșnic ca să te lumineze și ca să vezi! O, ce vei face tu dacă dai la spate strigarea Domnului, iubirea Lui cea multă, care strigă pe ulițe ca să se audă ea?

O, Doamne, binecuvintează cu credință mare neamul român! O, Doamne, fă semne și minuni pentru credința acestui neam! O, Doamne, caută din cer și vezi și cercetează via aceasta și o desăvârșește pe ea pentru numele Tău, că poți să faci aceasta! O, Doamne, fă-i pe români să Te aibă bucurie a lor numai pe Tine și numai Tu să le fii lor Dumnezeu, iar idolii și toate plăcerile și desfătărilor cele pentru ele să iasă din această cetate, că-i țara Ta țara română și ai masa nunții Tale în ea și stai la masă și chemi și aștepti să vină la masă neamul român, iar eu îți doresc această bucurie, doresc să facă neamul român voia Ta, o, Doamne. Amin.

— **A**min, amin să fie dorirea ta, mucenicule mare, că Eu, Domnul, aștept la hotarul dintre noapte și zi, dintre întuneric și lumină, și cu răbdare aștept învierea neamului român, cel de două mii de ani binecuvântat și sortit al Meu pentru sfârșit de timp, și toate se vor împlini după voia Tatălui Meu. Amin.

O, neam român, ce mare binecuvântare ai tu de la Dumnezeu! Ce mare este Domnul în tine și lucrarea Lui din mijlocul tău! Cuvinte mari am rostit pe glia ta. Râul Meu de cuvânt trece prin tine și apoi peste hotarele tale. Te vor întreba curând popoarele de slava Mea din tine când le vor fi descoperite lor semne cerești deasupra ta. Sunt Mire în tine și am mireasă pețită din mijlocul tău și am masă de nuntă așezată pe vatra ta și te chem, și te chem să vii și să Mă auzi și să te dai Mie dar de nuntă, iar Eu să-ți dau loc la masa Mea, la masa împărăției Mele, o, țara Mea de nuntă. Hai, vino! Eu te aștept să vii și să Mă mărturisești apoi popoarelor că sunt cu tine și că te iubesc cu iubire mare. O, nu uita să Mă auzi, țara Mea, aleasa Mea între popoare, țara Domnului, țara venirii Mele cuvânt peste pământ. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, fă și tu chemare ca să vină țara română la masa Mea de nuntă cu tine, și să vină frumos, în strai ceresc îmbrăcată și s-o slăvesc pe ea apoi peste popoare.

O, poporul Meu, vin la izvor inimi însetate de dor. Pregătește-te să întâmpini venirea lor, că peste trei zile e sărbătoare și cuvânt de izvor tămăduitor și vin suflete la vindecare, fiilor, iar apoi după încă zece zile se strâng din depărtări plini de dor de Mine și de tine inimi multe și mari. O, fă-te sărbătoare și stai în întâmpinarea lor sărbătoare a Mea cu ei, bucurie a Mea cu ei, că mare Îmi este bucuria când vin inimi la izvor ca să Mă ia de bucurie a lor și să se întoarcă cu bucurie în ei într-ale lor, cu Domnul în ei. O, aceasta este lucrarea ta, să fii gazdă și popas ceresc celor ce caută după izvorul Meu cel din mijlocul tău și după binecuvântările acestor plaiuri cerești, în care Eu poposesc cu sfinții Mei pe pământ.

Iată, ți-am adus veste să-Mi gătești calea celor ce vin la izvor, iar acum te așez în bucuria învierii Mele și-ți spun cu bucurie: Hristos a înviat, măi poporul Meu, și bucurie să așeze în inimi cei ce cu adevărat se bucură pentru Mine, pentru învierea Mea cea pentru om, căci Eu pentru om am murit pe cruce și pentru el am înviat, și am plătit cu jertfă sângeroasă învierea lui.

O, pregătește-te cu sărbătoare și fă-te sărbătoarea Mea pentru cei ce vin cu dor la izvor, iar Eu voi rosti mereu numele tău și te voi numi al Meu, poporul Meu te voi numi mereu, fiule, iar tu rămâi dator să arăți celor din cer și celor de pe pământ că ești poporul Meu și că Eu sunt Dumnezeuul tău și

bucuria ta și că tu ești mândria Mea, fiule mic, că vreau să fii copil, să fii mic ca să poți să stai în brațul Meu, în iubirea Mea, în staulul Meu cel sfânt, și să Mă ai mare peste tine și să înveți mărirea Mea în mijlocul tău și să stai supus sub ea, că e mărire cerească Domnul în mijlocul tău, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2013

Praznicul Izvorul tămăduirii

Necredința este plata celor care se leapădă de Dumnezeu. Iubirea de Dumnezeu și de semenii alungă din om ura și răutatea și necredința.

Să fie lumină! Să fie cuvântul lui Dumnezeu izvorând peste pământ și să lumineze pe oameni! Să vină oamenii să ia lumină, să ia cuvântul Meu și lumina lui, că am aici curgând din gura Mea izvor de cuvânt în mijlocul neamului român. Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel înviat a treia zi din mormânt, în ziua întâi a săptămânii.

Veniți de luați lumină! Veniți de luați cuvântul Meu din gura Mea și veniți la înviere! Tot cerul Meu de sfinți este în praznic de Înviere, și vine apoi praznicul Înălțării Mele la Tatăl ca să fiu de lângă Tatăl cu ai Mei până la sfârșitul timpului.

Mă vestesc pe Mine Însumi înviat și vă spun vouă, celor adunați la sânul Meu de cuvânt în ziua aceasta de sărbătoare, vă spun cu dor: Hristos a înviat! și iarăși vă voi spune acest salut de înviere peste zece zile când voi poposi aici cu mirosurile Mele și cu ucenicii Mei, martorii Mei cei de acum două mii de ani când ei au umplut cerul și pământul de vestea învierii Mele și de Evanghelia Mea cu ei, că am petrecut cu ei trei ani și jumătate cu mare vestire a împărăției cerurilor, începând cu Ioan Botezătorul, care striga din pustie până pe ulițe: *«Pregătiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!»*.

A fost atunci venirea Mea pe pământ și a fost milă mare coborâtă peste oameni, că Eu le spălăm păcatele și-i făceam fii ai Tatălui Meu numai cu cuvântul și-i chemam pe toți spre împărăția Tatălui Meu, cu care M-a trimis Tatăl s-o dau celor ce se aplecau să intre în turmă, căci Eu eram Păstor și-Mi adunam turmă și întăream mereu credința ei și-i spuneam să nu se teamă de lupi, și-i spuneam ei: *«Nu te teme, turmă mică, pentru că Tatăl Meu voiește să vă dea vouă împărăția Sa!»*.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Cu tine Îmi pregătesc mereu zile de praznic sfânt și de întâlnire cu cei ce vin să fie cu Mine și cu tine în iubire și în credință și în voile Mele pe pământ.

O, pace vouă, celor adunați la izvorul Meu de cuvânt în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara! Plaiuri cerești sunt aceste plaiuri, și poposesc Eu, Domnul, pe ele cu sfinții Mei întru venirea Mea cea de acum și petrec cu ei aici sărbători cerești. O, câtă slavă cerească aici! N-ar mai rămâne nimeni lipsit de dragostea Mea în el dacă ochii lor i-ar deschide oamenilor ca să vadă slava cerească luminând de aici cerul și pământul cu slava cuvântului Meu, care se așează aici, în ieslea sa, și apoi în cartea sa ca să fie el împărțit peste pământ. Toate semnele cerești văzute de oameni sunt pentru necredința lor slobozite pe pământ, iar Eu, Domnul, nu voiesc să-i pedepsesc pe ei pentru necredință, căci semnele cerești sunt pentru cei necredincioși, nu pentru cei ce cred Mie și lucrărilor cuvântului Meu peste pământ.

O, pace vouă, celor adunați la sânul Meu în zi de praznic sfânt al mamei Mele Fecioara cu neamul creștinesc, că e zi de aducere-aminte a arătării ei deasupra turmei creștine care slăvea pe Dumnezeu cu dor, și când ea s-a lăsat văzută dea-

supra lor și le-a binecuvântat râvna cea pentru slujirea și slăvirea Domnului în vreme de praznic de Înviere, întâia săptămână după învierea Mea.

O, vă cuprinde mama Mea Fecioara cu privirea ei, cu duioșia ei cea plină de milă și de dor. Har de tămăduire de toate neputințele împarte ea vouă acum. Duh de înviere și de luminare și de putere sfântă vă aduce ea vouă, iar voi luați și întăriți-vă credința și iubirea și voința cea pentru calea împărăției Mele, pe care o așez acum prin cuvânt pe pământ ca să vină pe ea cei mântuiți, cei sloboziți de păcat prin dragostea lor de Mine, căci Eu M-am lăsat pus pe cruce pentru mântuirea de sub păcat a omului și M-a durut în locul lui plata păcatelor lui și am scris cu sângele Meu iertarea omului, numai să creadă omul în Mine și în tot ce am făcut Eu pentru el de când am făcut cerul și pământul și până ce M-am dat jertfă pe cruce pentru răscumpărarea lui, și până azi, când vin pe aripi de cuvânt după om ca să-l pregătesc pentru slava Mea, pentru ziua Mea de slavă, că vine ziua judecății necredinței de pe pământ, precum este scris, dar Eu vin și i-o iau omului înainte cu har de tămăduire și cu duh de pocăință ca să-i dau, dar iată, nu este pocăință dacă nu este credință.

Cad oamenii, cad din duhul pocăinței din pricina necredinței care vine peste ei, căci necredința este pedeapsă mare pentru cei ce cred și se leapădă apoi ca plată a lipsei dragostei de Dumnezeu din ei în vremea credinței lor, căci pentru Domnul trebuie să aibă omul lepădare de sine și nevointă pentru iubire și credincioșie în ispite, iar dacă el nu vrea așa, vine asupra lui păcatul necredinței și îl dezbracă până la os de frica de Dumnezeu, de harul temerii de Dumnezeu, și îl face Domnului potrivnic, și e durere mare aceasta pentru Mine, iar diavolului îi este bucurie.

Iată ce vă povățuiesc acum: Păstrați-vă iubirea de Dumnezeu și de semenii, ca nu cumva să vă asprească ura și răutatea și necredința pentru ele apoi. O, păstrați-vă mintea când vedeți că vă trage ea spre duh de răceală și de judecată și de răzvrătire pe semenii și pe Dumnezeu. Omul este mic înaintea lui Dumnezeu, nu uitați aceasta, și nu uitați de mărirea Domnului și de puterea Lui față în față cu omul. Tămăduiți-vă de voi înșivă prin lepădare de sine și prin iubire de Domnul și de frați, că mama Mea Fecioara vă împarte vouă în ziua ei de pomenire har tămăduitor, duh blând, inimă duioasă, pace sufletului și duhul dragostei, care nu ține minte răul ci numai pe Domnul Îl ține în minte.

O, hai, mama Mea! Cu praznic de Înviere stăm și lucrăm peste cei ce se adună la izvorul Meu de cuvânt. Hai, mama Mea, hai, arată-ți iubirea și darurile pe care le ai de împărțit pentru credința celor credincioși, mamă! O, hai să vindecăm tot ceea ce nu înseamnă Dumnezeu în ei, o, mama Mea! Amin.

— **L**e spun lor despre Tine mai întâi, Fiule scump al meu, Fiule rănit cu ranele răstignirii, și le spun lor:

Hristos a înviat! El este Fiul meu, Fiul meu Cel înviat, căci a fost dat spre moarte pe cruce ca să-mi pătrundă inima această sabie dureroasă, până ce s-au descoperit inimile celor necredincioși și a celor credincioși apoi, căci Domnul a înviat și S-a arătat celor ce trebuiau întăriți în credință și le-a dat lor duhul mângâierii, duhul învierii, căci erau îndurerați și înspăimântați.

O, precum dorește cerbul apa de izvor, așa să doriți voi pe Fiul meu Iisus Hristos și să mângâiați voi suspinul Lui, care plânge după om, și cu durere plânge, căci omul nu mai vine, și Se uită Fiul meu Iisus Hristos după el să-l vadă venind și să

Se aplece să-l spele, să-l îmbrace de înviere și să-l ierte apoi de depărtarea lui de Dumnezeu și de multa lui rătăcire.

O, pace vouă aici, acum, la izvorul de cuvânt al Fiului meu Mântuitorul, Cel ce S-a răstignit pentru voi ca să vă dea învierea! Cerul este scaunul Lui de domnie, iar pe plaiurile acestea Se odihnește El cu voi când veniți la izvorul Lui de cuvânt. O, aveți grijă de credință și de credincioșie pentru El, ca nu cumva duhul vrăjmaș să vă dezbrace de harul credinței, fiilor! O, aveți grijă să nu vă iubiți pe voi înșivă, ci pe Domnul să-L iubiți, și să-L ascultați ca să-L urmați! Iată, vă slujesc cei de aici, de lângă izvor, că vine cerul cu masă de cuvânt de Duh Sfânt și stă cu voi la masă Domnul și cu sfinții Săi. O, câtă bucurie pe sfinți și câtă uimire când Îl văd ei pe Domnul în mijlocul unui popor slujitor, care Îi așterne Lui ca să stea la masă cu cei ce vin aici, unde El Își hrănește turma Sa cea mică! O, faceți-vă Lui bucurie, căci El a spus acum două mii de ani la cei îndurerați: *«Bucurați-vă!»* le-a spus, și i-a mângâiat pe ei cu adevărat.

O, pace vouă! Tămăduire de dureri și de neputințe vouă! Sunt cu daruri în brațe ca să vă împart și ca să împărțiți din ele, căci sunt daruri din cer. Fiți credincioși și aveți grijă de credință, căci credința voastră are mulți, mulți dușmani. Cu înțelepciune drepti să ascultați pe Domnul și să-L aveți pe El Stăpân al vieții voastre și al lucrului ei pe pământ înaintea Lui. O, câtă uimire pe sfinți la vederea Domnului Cel adunat cu adunare credincioasă aici, la izvor, iar eu sunt de-a dreapta Lui, că-I sunt mamă, și vă privesc de lângă El și vă dăruiesc puteri sfinte și vă cuprind apoi, că multă iubire am și mult dor în ea.

Iată, vine Domnul pe pământ cuvânt, vine cu sfinții Săi, și este în văzduhul de deasupra lucrare cerească din cer și până pe pământ și de pe pământ până în cer, și e slavă mare această cale a slavei, și Tronul Domnului este purtat de heruvimi și șade Domnul pe el și cuvintează peste pământ și are în venirea Sa oștiri de sfinți. Amin.

Iar tu, popor de la izvor, să fii cuminte, că Domnul veghează peste tine și te ocrotește El. O, vouă vi se pare firesc să grăiască Domnul cu voi și cu oamenii, fiilor, căci voi sunteți cuprinși în baia aceasta și vă sprijinește Domnul credința cea sfântă, care vă ține ai Domnului, dar omului străin cu totul de Dumnezeu i se pare că voi sunteți mincinoși și că împărțiți minciuni peste oameni, căci este necredincios omul. O, cei ce nu iubesc pe Domnul nu pot spune altfel, și nici cei ce nu cheamă pe Domnul, căci scris este: *«Între cei mântuiți vor fi numai cei ce cheamă pe Domnul, numai cei credincioși, care Îl cheamă pe El să vină»*. O, fiți cumiți, fiți credincioși până la sfârșit, că Domnul este mare în mijlocul vostru și veghează pentru voi. Fiți cumiți, fiți plini de pace, fiți sănătoși în iubire și iubiți durerea după Dumnezeu, care vă ține în iubire, iar în iubire nu este frică, ci este credință și putere cerească pentru ea. Amin.

Și acum, Fiule scump Iisus, pune pecetea Ta peste tot cuvântul sărbătorii cea pentru mine, și zile de nuntă să fie sărbătorile Tale toate în mijlocul poporului cuvântului Tău. Te mângâi cu Duhul Sfânt, cu mângâierea Lui, și așa am mângâiat și pe poporul cel adunat la izvor în ziua mea de serbare și de tămăduire peste ei, peste cei credincioși ai Tăi, o, Fiule scump. Amin.

— **O**, mamă scumpă, peste zece zile va fi iarăși masă cerească, mamă, și vom fi cu sărbătoarea mironosițelor Mele aici, și cu tine în mijlocul lor aici, și cu ucenicii Mei, mamă. Le dau cale binecuvântată celor ce se strâng la izvor. Le voi ieși înainte cu dulce cuvânt și-i voi

cuprinde pe ei. O, slavă zilelor cerului pe pământ aici, mamă!

Acum, pace ție, popor de la izvor! Însuflește-te pentru Mine. Aripioare vă prind pe trupșoare ca să puteți pentru Mine, pentru sărbătorile Mele cu voi, și care trebuiesc pregătite cu trudă.

Pace vouă, fiilor! Măinile Mele rănite de cuie vă mângâie. Mângâiați-le și voi pe ele și păstrați-vă întru îmbrățișarea lor, și nimeni și nimic să nu vă despartă pe voi de Mine și de îmbrățișarea Mea, că numai pe voi vă am, numai pe voi, și-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea.

O, pace vouă, fiilor! Hristos a înviat! Slava Mea este aici, deasupra. Eu sunt Domnul.

Pace ție, poporul Meu, Ierusalimul Meu cel de acum! Amin, amin, amin.

27 aprilie/10 mai 2013

*Duminica a doua după Sfintele Paști,
a sfântului apostol Toma*

Îndoiala omului în Dumnezeu este ușă închisă între om și Dumnezeu. Rugăciunea sfântului apostol Toma. Domnul îl cheamă pe om să se unească cu El și nu cu lumea.

In a doua duminică de după praznicul Învierii Mele Mă așez cuvânt în carte și hrănesc cu el dorul după Mine al celor ce Mă iubesc cu dor și cu foc și Mă caută și se uită în calea cuvântului Meu să-și hrănească dorul, iar el crește și se face mult, și trebuie mângâiat dorul de Dumnezeu al omului, iar Eu Mă mângâi de la cei plini de dor, și cobor la ei cuvânt, iar cuvântul Meu mângâie ca un mângâietor.

Sunt Domnul Cel înviat dintre cei morți și sunt cu amintirea la masă a duminicii a doua de după Învierea Mea, când M-am descoperit în mijlocul ucenicilor Mei lăsându-Mă văzut de ei și zicându-le lor: *«Pace vouă!»,* iar între ei era acum adunat și Toma apostolul, care lipsise dintre ei la prima Mea arătare între ucenici. M-am alinat și Eu, s-au alinat și ei, căci Eu eram plin de dor să le întăresc credința și mângâierea pentru toate câte Eu le-am spus mai dinainte despre Mine, dar ei erau apăsăți cu sufletul și mult îngrijorați și înfricoșați de toate câte s-au petrecut, și le trebuia putere pentru durere și le trebuia mângâiere și bucurie pentru întristarea lor cea pentru Mine și pentru ei. Bucurie mare și deslușire multă au fost pe toți, nu numai pentru ucenicul Toma, care a zis celorlalți că nu crede până nu vede pe Domnul înviat, și era mistuit de dor acest ucenic mult apropiat sufletului Meu și tainelor cele despre Mine, și l-am numit fericit pe el și i-am spus: *«Adu degetul tău încoace și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea și nu fi necredincios, ci credincios, și pentru că M-ai văzut ai crezut, dar fericii cei care n-au văzut și au crezut».*

O, ce greu Mă doare necredința și îndoiala omului! În loc să se bucure de Dumnezeu, omul se îndoiește, de parcă îi face vreo bucurie îndoiala. O, îndoiala este un chin pentru om, este ușă închisă între om și Mine, și mult M-a durut după învierea Mea că erau îndoii de Mine ucenicii Mei, și a trebuit să le dovedesc cu cuvântul, căci Eu am apărut descoperit deodată între ei, iar ei erau încuiați și ferecați de frica iudeilor necredincioși și credeau că văd un duh, dar Eu le-am descoperit gândurile care se întrebau în cugetele lor și le-am spus apoi: *«Eu Însumi sunt. Pipăiți-Mă! Duhul nu are carne și oase cum Mă vedeți pe Mine având».* Le-am cerut să mănânc înaintea lor și le-am amintit că mai înainte le-am spus lor că trebuie să se împlinească toate cele scrise de Mine în legea lui Moise, în prooroci și în psalmi, și i-am ajutat să priceapă Scripturile, iar

ei în numele Meu să propovăduiască în toată lumea pocăința spre iertarea păcatelor la toate neamurile, începând de la Ierusalim ca martori ai Mei și ai învierii Mele, și le-am promis că trimit peste ei făgăduința Tatălui, pe Duhul Sfânt, Care să-i îmbrace pe ei cu putere de sus și, crezând, să aibă viață și să împartă viață în numele Meu. Amin.

O, ce greu Te doare necredința și îndoiala omului, Domnul meu și Dumnezeu meu! Nu-i convine omului să creadă în Tine, căci omul se folosește de alte bucurii și nu-i place să fie robit de dorul de Tine, că el are dor de el însuși și de cele ce vede și de ceea ce iubește el, și de păcat, Doamne, că s-a făcut păcatul mângâiere pentru om și nu vrea omul să știe că păcatul este moarte, o, Doamne, și că păcatul l-a scos pe om din rai, Domnul meu și Dumnezeu meu!

O, ne-ai luat lângă Tine acum două mii de ani, pe noi, cei doisprezece, și ne-ai numit ucenicii Tăi cei mai apropiați. Ne-ai despărțit de lume și ne-ai ținut lângă lucrul lucrărilor Tale pentru care venisei pe pământ, Dumnezeu meu. Ne-ai despărțit de păcat și ne-ai ațintit privirea și gândirea și inima spre toate cele pe care le lucrai atâta de măreț, când toți suferinzii căutau spre Tine atunci ca să le dai lor întregirea sănătății, care le lipsea, iar noi să vedem și să rămânem cu Tine, Doamne. Așa a fost alegerea Ta pentru noi, o, Doamne.

Îi îndemnăm pe ucenicii Tăi cei mai mici, pe fiii poporului Tău de azi îi îndemnăm noi, ucenicii Tăi cei de atunci, zăbavnici cu inima cum am fost atunci ca să credem toate câte au grăit proorocii, îi îndemnăm pe ei cu multul să citească atenți și să înțeleagă Scripturile cele despre Tine și Scripturile lor cu Tine, căci sunt scrise în Scripturi lucrările Tale de azi cu ei și sunt de Tine proorocite cât ai stat cu noi în lucrare între oameni și descoperite apoi în ostrovul Patmos ucenicului Ioan, fratele nostru în apostolie, Doamne.

O, citiți Scripturile cele despre Domnul cu noi, și pe cele despre El cu voi, ca nu cumva să vă învinuiască și pe voi îndoiala așa cum ne-a năpădit ea pe noi atunci din lipsa de înțelepciunea care vine din Scripturi. Voi fiți ochi și urechi la tot cuvântul Scripturilor și la tot cuvântul Domnului de peste voi, că lesne îi este celui nepriceput să cadă în îndoială și spre păcat mai greu apoi, o, ucenici micuți. O, fiți credincioși și binecredincioși, ca să vă mântuiți de îndoială, o, frați ai noștri, că noi vă așteptăm cu biruința cea de la sfârșit pentru tot neamul creștinesc cel de două mii de ani, și nu știu oamenii bisericii de pe pământ ce face Domnul în mijlocul vostru, și cu voi în mijlocul neamului român, căci ei nu citesc Scripturile decât cum vor ei, nu cum vor ele, nu cum grăiesc ele. Cuvintele Scripturilor, și acest cuvânt cu Domnul între voi, acestea îi judecă pe ei, și nejudecați nu scapă, fiindcă sunt necredincioși și sunt îndoielnici și dau să pună altceva lângă voi, în loc să creadă ei că Domnul este cu voi acum, și cu noi, sfinții și ucenicii Săi întru împlinirea Scripturilor cele pentru sfârșit de timp și pentru începutul slavei Domnului, al împărăției Lui între cer și pământ, ca să se umilească îngâmfarea omului și să fie așezată la locul ei fărădelegea de pe pământ.

O, Doamne mare, o, Domnul meu și Dumnezeu meu, Te pregătești cu noi acum și cu ucenițele mironosițe ale învierii Tale să cobori sărbătoare dulce în grădinile Tale de aici, pe care Tu le numești frumos plaiuri cerești. O, dacă Tu petreci aici cu oștiri cerești și cu slavă mare și cu cuvânt sfânt mereu, cum ar fi să aibă altfel de nume această colină, unde Tu paști pe poporul cuvântului Tău? O, să nu mai piară, Doamne, să nu mai rătăcească nici un mielut de-al Tău, că mult Te doare de la

cei ce s-au lăsat spre îndoială, și mare va fi rușinea lor, mai mare decât toate păcatele lor laolaltă, Doamne. O, cum să faci să-și mai vină ei în fire, să le trimiți înțelepciunea pocăinței? Păcatele judecării de frați sunt grele peste cei ce le fac, dar pocăința celor ce fac aceasta poate să-i lumineze și să Te vadă pe Tine înlăcrimat adânc de la ei, de la cei ce au fugit judecând și dezvinovățindu-se pentru aceasta. O, dă-le, Doamne, lor putere să-și capete înapoi înfierea pierdută, căci Petru a plâns cu amar, și nu s-a mai vindecat în el lacrima lui, după ce a văzut că a fost laș și că Tu l-ai chemat să-l ierți și să-i dai înapoi pecetea și cărja apostoliei, lucrul cel pentru Tine, o, Domnul meu și Dumnezeul meu.

Iar pe cei mici și plăpânzi, pe fiii poporului Tău cel de azi, ocrotește-i pe ei, acoperă-i de fața celor răi și dușmănoși pe ei, și dă-le, Doamne, sprijin mereu, și dă-le lor frați adevărați, care să-i înțeleagă adânc pe cei ce sunt ai Tăi prin orice greu. Amin.

— **O**, sunt cu grija Mea pentru ei, ucenicule mare, numai să se ferească ei de păcatul îndoielii, care M-a dat pe Mine la batjocură și la răstignire. Îi așez la lucru sfânt, ca să ne gătească ei praznicul cel de peste șapte zile când vom fi aici cu mironosițele Mele, și cu voi, ucenicii Mei cei de atunci, și vom avea bucurie între cei din cer la masă cu toți cei ce au iubire acum de cuvântul venirii Mele cu sfinții, așa cum este scris în Scripturi să împlinesc, căci și acum două mii de ani am împlinit cu voi Scripturile cele pentru atunci scrise, iar acum împlinesc din mijlocul lor Scripturile cele scrise pentru acum, pentru sfârșit de timp omenesc și pentru început de timp ceresc pe pământ, întru taină de cer nou și de pământ nou, loc al dreptății și al păcii, loc pentru Domnul și pentru cei ce Îl iubesc pe El. Amin.

Ridicați-vă, fiilor, o, ridicați-vă și porniți acum spre lucrul pregătirii celei de a treia duminici după Sfintele Paști și gătiți popas celor din cer aici cu voi și cu cei care vor sta la masă cu Mine și cu sfinții Mei și cu voi. O, ce să vă dau? Vă dau sfinții în ajutor. Vă dau puteri sfinte, fiilor. Vă dau iubire mare ca să vă poarte ea, numai să fiți cuminiți pentru acestea și pentru puterea lor în voi. Eu am grijă de voi, fiilor, și de toate lucrurile Mele cu voi. Fiți cuminiți, fiți frumoși și tot mai frumoși prin ascultare și prin supunere, prin iubire pentru ascultare și prin credință pentru biruința Mea cu voi!

Celor ce se pregătesc să vină pentru sărbătoare la izvor le văd bătăile inimii și numărul zilelor și al ceasurilor ca să ajungă aici, pe plaiurile Mele cu sfinții și cu voi, căci Eu, Domnul, le-am ales pe ele și le-am dat vouă ca să le păstrați Mie și sfinților Mei și slavei Mele cu sfinții și cu voi, și cu cei ce vin adesea la masa Mea de nuntă cu voi și cu ei. O, unde mai sunt pe pământ așa plaiuri? Nu mai sunt. Pun peste ele tot mai mult și tot mai mare nume ceresc și le numesc plaiuri cerești, și sunt ele iubite de cei ce iubesc pe Dumnezeu și ca Dumnezeu și sunt dragi lui Dumnezeu.

O, Eu, Domnul, vă aștept pe voi, cei care cu inima sunteți aici, și vă binecuvintez acum pașii și puterea lor pentru calea voastră spre izvor și spre colinele cerești aici, și vă ies în cale cu sfinții Mei și vă întâmpin cu sărbătoare și cu cerul ei de sfinți. Blagoslovire vă dau vouă pentru călătorie spre plaiurile Mele cerești aici. Poporul Meu de la izvor va sluji Mie și sfinților Mei și vouă și vom bucura pe Tatăl toți laolaltă în zi de praznic de Înviere.

O, aș vrea să iert cumva pe toți cei care de aproape și de departe stau cu spatele la slava Mea de aici din pricina necredinței și a vieții lor departe de Dumnezeu. Aș vrea să le dau

putere să creadă și să poată și ei pentru slava Mea.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Gata, fiilor, pornim lucrul pregătirii sărbătorii! Chemați și voi pe cei ce nu ne urăsc pe noi, dar sunt slabi cu credința și cu puterea cea pentru ea. Chemați la masa Mea pe cei neputincioși pentru Mine și pentru ei, căci Eu am putere să le dau din Mine viață și să nu Mă mai părăsească apoi, că Iudă este cel ce Mă părăsește pe Mine, și e jalnică soarta lui. O, să se contopească cu Mine cel ce crede în Mine, și să trăiesc Eu apoi în el ca viață a lui, că altfel omul este mort, fiindcă Eu sunt viața. Mi-e dor de om, de viața Mea în om Mi-e dor, și vreau să-l fac pe om să simtă dorul Meu de el și să-Mi spună și el: Mi-e dor de Tine, Doamne!

O, omule, tu ești dorul Meu cel lung. Unește-te cu Mine ca să-ți spun cine ești și să-ți pot spune că ești locașul Meu, viața Mea. Nu sta unit cu lumea și cu dușmanii vieții, căci spune adevărat vorba care spune prin cuvintele ei: „*Spune-mi cu cine te unești, ca să-ți spun cine ești*“. O, ia-Mă pe Mine lângă tine și în tine, omule pribeag, că vreau să am în tine casă, ca să fii tu fericit, Eu și tu întru Unul, că nu este viață și nu este pace fără Domnul, iar dacă vei ajunge să Mă cunoști și să Mă dorești și să Mă iubești, nu Mă vinde, o, nu Mă vinde, nu fă acest păcat. Îți vei pierde mintea dacă Mă vei părăsi. Te vei duce să întrebi morții pentru viața ta, numai să poți purta durerea despărțirii de Mine, și vor cădea morții peste tine și te vor acoperi. O, nu te vinde altuia, orice ți-ar da altul, ci rămâi cu Mine prin orice greu, că nu-i un greu mai greu pentru omul care Mă vinde, care se duce de la Mine, și nu e greu mai ușor ca și greul cel cu Mine și lângă Mine, căci greul acesta este pentru viața ta, pentru plată scumpă, pentru patria iubirii, o, omule scump, pentru care Eu scump am plătit. Amin, amin, amin.

29 aprilie/12 mai 2013

Duminica a treia după Sfintele Paști, a mironosițelor

Pământul român este locul în care Domnul lucrează la sfârșit ca și la început. Duhul de judecată naște în om îndoiala. Sfintele mironosițe sunt trâmbețe ale credinței cea pentru iubirea de Hristos. Veșmântul femeii sfinte. Să nu mai caute omul fericirea, ci lacrima pentru multele lui păcate. Învățătură pentru sfințenie și povață împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om.

O, bucurați-vă și vă veseliți cu Mine, voi, cei adunați din cer și de pe pământ aici laolaltă în zi de praznic de înviere, în zi de duminică, zi a învierii Mele dintre cei morți, ziua întâi a săptămânii când mironosițele Mele Mi-au adus la mormânt miresme scumpe, că mult Mă iubeau, și așteptau cu credincioșie să înviez a treia zi, precum Eu le spuseseam lor.

Mireasmă scumpă Mi-ați adus, că Mi-ați adus bucurie odată cu venirea voastră la izvorul Meu de cuvânt. Slavă întru cei de sus Tatălui Savaot, iar pe pământ cu voi pace multă și bunăvoință, că masă cerească este întinsă aici!

Am venit cu cele din cer, fiilor adunați la izvor. Mi-am pus poporul de la izvor să pregătească sărbătoarea. Hristos a înviat! Așa este salutul între frați până la praznicul Înălțării Mele la Tatăl. Ucenicii și ucenițele Mele mironosițe vă dau vouă salutare cu Hristos a înviat, așa cum au spus ei în lung și în lat apoi după ce i-am trimis Eu să spună în toată lumea și la toate neamurile învierea Mea, ca să se aleagă cei credincioși auzind vestirea cea despre Mine și să se facă ei fii ai lui Dumnezeu iubind mult, crezând frumos și umilindu-se duios, căci Duhul Meu îi umplea pe ei de duhul duioșeniei și le lua foc inimioarele, că bucurie mare îi cuprindea pe ei.

O, bucurați-vă, voi, cei ce v-ați ales călătoria spre izvorul Meu de cuvânt, spre aceste plaiuri cerești, unde Eu Îmi așez venirea și cuvântul și vestirea lui apoi! Pace inimioarelor voastre, că le-am ascultat bătăile și M-am încălzit la dorul din ele! O, câtă slavă aici acum! Nu am aur și argint, nu am ce să vă dau ca plată pentru dragostea din voi. Vă dau slava Mea, cuvântul dragostei Mele, povestea Mea de dragoste cu care Mă scriu pe pământ de aproape șaiszeci de ani pe vatra neamului român. Dar de ce nu M-am dus pe alt meleag acum, când venirea Mea trebuie să se scrie pe pământ? O, am venit pe locul de unde am început când am făcut cu cuvântul cerul și pământul, și l-am făcut apoi din pământ pe om cu mâna și i-am dat chipul Meu la facerea lui și l-am asemănat cu Mine și cu Tatăl și l-am iubit cu iubire mare ca pe lucrul mâinilor lui Dumnezeu și i-am zidit rai pe pământ, grădină de poveste, și l-am așezat în fericire dulce pe om, și am început atunci de aici cu toată slava facerii și am pecetluit la început acest pământ și are acum numele de pământ român, după numele neamului de pe el. O, mulți căutători, mulți cercetători au grăit și grăiesc că e țara Domnului pământul român, dar ei au auzit de la Mine, din descoperirile pe care Eu, Domnul, le-am coborât ca să fie cunoscută taina acestui pământ, pe care Eu stau și cuvintez cuvântul Meu, cuvântul celei de a doua veniri a Mea de la Tatăl la oameni.

O, câtă bucurie ar fi să porți tu în suflet, neam român, când auzi tu din gura Mea soarta ta, alegerea ta cea dintru început! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, și lucrez ca la început, căci sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și sunt Domnul Dumnezeuul tău, că ești întâia, o, țara Mea cea de la început și cea de la sfârșit. Am început cu tine, și tot cu tine trebuie să lucrez și la sfârșit, și să înțeleagă toți de ce ești tu a Mea, de ce-ți spun Eu țara Mea, țara Mea de nuntă. O, cum să-ți spun altfel când Eu am în tine masa Mea de nuntă, slava cuvântului Meu, care cheamă omul la masa Mea, la masa Mea cu sfinții? O, ce frumoasă ești tu întru cele cerești, întru cele nevăzute ale tale și puse peste tine la facerea lumii! Acum două mii de ani M-a sortit Tatăl ție la sfârșit de timp, după ce poporul Israel M-a lepădat și M-a scos afară din mijlocul lui. Tu ești pământul făgăduinței cel pentru sfârșit de timp, și iată, ești, și am în mijlocul tău praznicul împărăției cerurilor, vestea care merge ca fulgerul peste tot, căci omenirea doarme în plăceri ca înainte de potop când Noe striga spre Domnul oamenii de pe pământ ca să nu-i piardă pe ei fărădelegile lor.

O, ce frumoasă ești tu între cele nevăzute ale tale, țara Mea cea de azi! Oștiri cerești stau la masă cu Mine și cu poporul cuvântului Meu pe vatra ta, și cât aș vrea să iubești venirea Mea la tine și să cauți după Mine cu dor! Amin.

Stau acum cu voi la masă de cuvânt, cu voi, cei care ați călătorit cu dor spre plaiurile Mele cerești aici, unde Eu vin cu sfinții Mei, cu oaspeți cerești. Vine unda și aduce cuvântul Meu la voi, vine și Mă ia și Mă poartă aici cu cerul Meu de sfinți, și Mă poartă spre voi și ne întâlnim cu dor. O, fiți una cu Mine tot timpul, ca să vadă satana cine sunteți voi. Veniți la izvor și stați cu Domnul la masă, ca să vadă aceasta satana și să știe cine sunteți, căci vorbă înțeleaptă este vorba care spune: „*Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești*“. Uniți-vă cu sfinții, grațiți cu ei, chemați-i spre voi, căci sunt vii și lucrători cu tainele cerești pentru voi, cei credincioși! Dar acum am venit la masă cu voi și cu ucenicii și ucenițele Mele mironosițe, și le dau lor bucurie pentru toate lucrările lor cu Mine și pentru văpaia în care a ars în ei dragostea Mea. Cu dor fără de astâmpăr așteaptă cei din cer sărbătorile Mele aici la izvor, și vin cu Mine și vin cu dor, vin cum veniți voi și așteaptă ca și voi

sărbătorile Mele cu poporul Meu, cu care stau înaintea celor ce vin la masa Mea. Iată, le dau lor cuvântul ca să vă grăiască și să împartă ei înviere.

O, pace vouă, mironosițe ale suferinței Mele atunci! M-ați iubit cu putere multă pe toată calea Mea de atunci, dar și mai cu putere pe calea suferinței crucii, și apoi pe calea mărturisirii cea pentru Mine după ce M-am așezat lângă Tatăl prin înălțarea Mea la El. O, aduceți Domnului slavă, aduceți bucurie pe pământ, căci sunt cu voi la masă de cuvânt acum, pe pământ. Amin.

— **A**ducem, Doamne, putere de credință statornică în cei ce Te caută, și căror Tu Te lași găsit la masă de cuvânt aici. Dragoste fără de sfârșit să aibă în ei cei care se dau Ție, și fără de sfârșit să le fie lor viața, căci Tu ai spus: «*Cel ce crede în Mine nu va muri niciodată!*». O, ce moarte rușinoasă este pentru om când vine peste el necredința, Doamne, când îi moare credința! Celui ce nu-i cade credința nu moare niciodată, o, Doamne, iar cel ce moare este cel ce nu mai are credință, căci se smintește pentru credință. Ce este această sminteală? Este îndoială această sminteală. Dar cum vine îndoiala? Duhul de judecată este nașterea acestui păcat, care-l trage pe om în lepădarea de credință. O, e mai mare dragostea! Ea nu cade, căci rabdă iubind îndelung, și este ea cea mai ușoară povară, căci stă în umilință.

O, fii și fiice ale credinței, nu treziți dragostea până ce ea nu vine, până ce ea nu poate în voi, dar treziți-vă voi și stați apoi în duhul credinței, care se umilește pentru dragoste și pentru umilință. E mare dorul celor din cer. Sunt așteptați cei din urmă, cei ce umblă cu Domnul precum voiește El, precum este scris. Suntem trâmbițe ale credinței cea pentru iubirea de Hristos și pentru statornicia în iubire. Am fost arse de dor și de dragoste pentru Domnul pe pământ, și precum pe pământ, așa suntem și în cer iubire și dor. Purtăm în noi acum dorul venirii Lui cu sfinții, căci așa este scris să se împlinească. Am crezut pe pământ că va învia Domnul după răstignire, iar credința noastră L-a înviat pe El.

Îi trebuie Domnului credință în voi ca să-Și împlinească Scripturile cele de apoi. Rămâneți în iubirea Lui! El Și-o arată. El vine pe aceste plaiuri din mijlocul neamului român și vine la poporul Lui de la izvor și Se împarte apoi. O, rămâneți în iubirea Lui, lângă poporul Lui, care este iubirea Lui și coboară Domnul în mijlocul lui cuvânt. Rămâneți lângă El cu toată iubirea și nu mai căutați despărțirea de El, că e urât omul care iubește și se desparte apoi căzând din iubire și dând putere duhului potrivnic peste el, așa cum a pățit ucenicul Iuda, care s-a depărtat de Domnul pentru bani, pentru slăbiciuni, pentru libertate, și prea greu l-a costat pe el despărțirea de Învățătorul lui.

O, îmbogățiți-vă iubirea, că are Domnul în mână o sită pentru sortarea grâului întreg de cel care nu este întreg și de cel care seacă până la pusul pe masă. Fiți plini de iubire, fiți plini de flori ei, că vine Mirele nunții cerului cu pământul și va rămâne cerul cel nou și pământul cel nou. Fiți sfinți pentru facerea cea nouă, pentru care nu puteți fi vrednici dacă sunteți împărțiți. Îmbrăcați-vă ca și cei din cer și nu luați pilde de pe pământ pentru veșmânt. Îmbrăcați-vă ca fii ai lui Dumnezeu și dați-I Lui toată puterea peste voi, ne judecând voi nimic pentru voi, căci omul nu are ca Domnul înțelepciune, și are ca omul, iar omul este trecător, că nu vrea altfel și că nu crede altfel.

Grăim vouă cu dragostea din noi, cu Domnul în noi. Ne este dor de Domnul în voi așa cum a fost în noi pe pământ, și plată scumpă avem în cer pentru dragostea de El, care nu s-a stins în noi, și între noi și El. O, fiice ale credinței, aveți grijă

de felul cum vă înfățișați înaintea Domnului credința și dorul de El. Iubiți sfințenia pentru cei care vă înconjoară și pentru voi apoi. Femeia sfântă trebuie să fie învățătoare sfântă pentru sfințenie în jurul ei. E lipsă de sfinți și de sfințenie pe pământ, în timp ce desfrânarea și duhul ei merg pe cale cu tot omul ca și înainte de potop. Femeia nu se mai îmbracă și stă goală în ochii tuturor trecătorilor, și e mai îmbrăcat bărbatul decât femeia, și e numai Sodomă și Gomoră peste tot pe unde stăpânește omul, iar pe unde omul știe că este scris numele lui Dumnezeu, acolo trăiește pe scaun mare fățarnicia, aluatul de care Domnul Și-a învățat ucenicii să se ferească și să nu înșele ei neamurile pământului ca și cei care zic și nu fac și ei ceea ce zic altora să facă.

O, multe femei au luat pe deasupra haină bărbătească, numai ca să aibă grijă de Hristos din ele, și de ele apoi în Hristos, și de cei din jurul lor ca să nu se prăbușească vreun om slab la vederea trupului lor de femeie, căci femeia a slăbit de la început spre ea pe bărbat și l-a dezbrăcat de Domnul pentru dragostea de ea. O, mărirea femeii este ca să fie acoperită și să-și pună pe cap maramă pentru îngeri, căci îngerii au semnul supunerii pe creștetul lor ingeresc atunci când se arată ca să fie văzuți, și povestită apoi înfățișarea lor, de la care au oamenii de învățat. Femeia care iubește pe Domnul nu mai iubește și omul cu aceeași iubire, ci îl cinstește doar, iar ea se face plăcută Mirelui ei, Bărbatului ei Cel din cer, și numai pentru El se gătește ea cu ceea ce-I place Lui, dar femeia care se iubește pe sine își face rost de supuși dorințelor ei și-i trage spre ea pe cei din jur și se face ea cădere din viață a omului, și cine este cel care poate să se izbăvească din această prăpastie de suflet?

Caută omul, caută mereu, caută viață pentru păcat. Este scris în cartea cea de azi a cuvântului lui Dumnezeu că n-ai să mai vezi om bătrân, că merge și intră pe o ușă bătrân și iese pe alta tânăr și se face omul frumos pentru păcat.

O, omule mult greșit și pedepsitor de Dumnezeu înăuntrul și în afara ta, nu mai căuta, nu mai tot căuta fericirea! Caută lacrimă pentru multele tale păcate, că dacă nu te vei așeza în pocăință pentru cele rele ale vieții tale, te vei întâlni cu o zi în care te vei vedea ca în oglindă cu viața ta cea plină de păcat. O, cine să-l mai scape pe bărbat de femeie, când el și după moarte este de folos femeii?

Iată, femeia dacă nu iubește sfințenia și pe Domnul, se face ea cădere pentru om. V-am grăit cu bucurie mare, și tot cu bucurie am dat să facem învățătură pentru sfințenie și povăță împotriva păcatului pedepsitor de Dumnezeu în om. Puțini sunt cei cărora le este dat să înțeleagă taina lui Dumnezeu cu omul pentru trup curat, și de aceea este atâta suferință, atâta lacrimă pe pământ și în cer.

O, Doamne, fă din iubirea noastră pentru Tine, fă pe pământ mironosițe pline de dor de Tine și de sfințenie peste oameni! O, Doamne, fă din credința noastră în Tine și în cuvântul gurii Tale, fă multă credință în oameni pentru cuvântul Tău, pentru povestea Ta de dragoste dintre cer și pământ, prin care chemi și aștepti să se facă oamenii fii ai lui Dumnezeu! O, Doamne înviat, fă din bărbăția noastră ucenici și ucenițe pentru Tine cu multul pe pământ, ca să avem în cer mângâiere de la mângâierea Ta cea de la om, că dragostea de Tine arde în noi și în cer, și e plin cerul de sfinți vii cu lucrarea cea pentru mângâierea Ta!

O, ce zi măreață! Ce frumos este cerul și pământul aici! Stăm la masă cu poporul cuvântului Tău și cu oaspeți din depărtări veniți la izvor, căci ei iubesc venirea Ta cea de azi, Doamne. O, împlinește-Ți venirea în mulți, în tot mai mulți,

care să Te îndulcească din ea și să creadă că Tu vii și-Ți pregătești slava. E zi de serbare pentru noi în grădina întâlnirii Tale cu cei ce-Ți iubesc venirea. De lângă noi, ucenicii Tăi le spun și ei celor de la masa cea de azi urarea cea pentru învierea Ta, și spun ei așa:

— **C**u umilință mare vă spunem noi urarea cea pentru Domnul: Hristos a înviat! Iată, bărbăția stă în cei ce iubesc mult neînfricoșându-se pentru iubire. Pace vouă! Ca și Domnul vă spunem și noi: Pace vouă! Binecuvântare arhierească punem peste voi, ca și Domnul. Martori ai învierii Lui suntem, ca și surorile mironosițe, cele pline de bărbăția iubirii de Dumnezeu.

Putere de credință să se împartă din noi peste neamul român, care nu poate să vadă pe Domnul cu ochii credinței, din pricina fărădelegii de pe pământ. Iubirea cea pentru Domnul este avuția cea mai mare a omului, iar înțelepciunea cea omenească nu i se poate împotrivi. Cel ce nu iubește pe Domnul, să fie anatema, să nu fie pe cale cu voi! Mergeți cu mers sfânt pe pământ! Să crească florile credinței sfinte pe unde voi umblați! Domnul să vă fie Stăpân pe deplin, iar voi supuneți-vă iubirii de Dumnezeu, ca să fiți cei dintâi pe pământ!

O, Doamne, măreață este slava Ta în sărbători! Petrecem aici mai frumos ca în cer, căci este dor mare în cei din cer ca să vii Tu pe pământ cu ei, cu sfinții Tăi. O, Doamne înviat și mărturisit de noi precum Tu ne-ai trimis, ai grijă în toată vremea de cei ce sunt ai Tăi, ai grijă, Doamne! Să se uite la noi toți cei care dau să Te urmeze, și să învețe ei să-și ia crucea, că altfel vin și se fac Ție cruce pe cale. Să vină mulți pe calea împărăției și să fie harnici, harnici, după pilda celor harnici și harnice de pe pământ. O, suntem uimiți de dragostea Ta pentru poporul Tău de azi în mijlocul neamului român. O, câtă taină și ce măreție, Doamne! Ce mai este cel care se zbate să piardă această măreție, pe care o văd atât de măreț aici sfinții Tăi!

O, slavă Ție, Bunul nostru Învățător! Tu ești calea. Iartă-ne de toate câte n-am putut să le facem Ție cu bucurie cât am fost cu Tine pe pământ, dar Duhul Sfânt ne-a pus pecetea apostoliei și am putut apoi cu Tine totul. Așa să poată mărturisi venirea Ta de azi toți cei care cresc în har prin ea. Așa bucurie să ai de la cei ce Te aleg loruși, o, Doamne. Amin.

— **V**ă mângâi pe voi, cei veniți cu Mine din cele cerești aici, la izvor.

Vă mângâi și pe voi, cei adunați la trâmbițarea Mea ca să fim aici din cer și de pe pământ pentru sărbătoarea mironosițelor Mele. Fiți vii! Eu am murit pentru voi și am înviat pentru voi și v-am făgăduit împărăția Mea și am spus că vin să vă trag pe toți la Tatăl. O, fericit va fi cel care Mă ajută să-l trag spre Tatăl.

Mă despart de voi acum în cuvânt și petrec cu voi stând cu oaspeții cerești, acoperit de cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu. Rămân cu voi, rămân în mijlocul vostru. Unii pe alții să ne simțim aproape. Slava Mea vă învăluie în ea. Pace vouă! E praznic de înviere și de martori ai învierii Mele în voi. O, pace vouă! Vă cuprind cu îmbrățișarea.

Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

6/19 mai 2013

Duminica a patra după Sfintele Paști, a slăbănogului

Poporul cel de la sfârșit, micuț la număr, are de lucrat lucrare măreață, atât cât ar fi să lucreze un popor numeros. Domnul și oștirile cerești lucrează în taină la facerea omului. Vindecarea slăbănogului.

Mă așez cu tine în sfat, poporul Meu de la izvor. Te numesc popor, iar tu ești micuț la număr, dar

Eu, Domnul, am pus în mijlocul tău lucrare măreață, și lucrul ei este mult, atât cât ar fi să lucreze un popor numeros, dar fiindcă puterea este a Mea, ca și lucrul Meu din mijlocul tău, care are putere cât Dumnezeu, cât cuvântul gurii Mele, Eu am peste tine nume de popor.

Eu sunt Domnul domnilor și Împăratul împăraților. Cum să n-am popor dacă numele Meu este atât de mare? Iată, am popor. Voi sunteți poporul Meu, o, fiilor de la izvor. Eu biruiesc cu voi după voia Mea, căci toți oamenii sunt neputincioși și nu se pot birui nici pe ei înșiși, dară să-Mi mai ridice ei Mie oșteni ca să am Eu popor mare pe pământ, cu care să-Mi dobândesc biruința asupra lumii, lumea care a dat mereu să-Mi dărâme cu duhul ei viclean tronul, tronul pe care stau împărățind și veghind împărăția Mea și pe cei ce o poartă pe ea în ei, tronul pe care stau veghind ca să stea la locul ei facerea toată, cerul și pământul și toate câte împodobesc această facere, și veghez cu oștirile cerești, cu puterile cerești și locuim în taină peste tot locul împărăției și lucrăm, lucrăm la facerea omului, și aceasta ne este lucrarea și nu avem altă lucrare de lucrat. De șapte mii de ani Eu, Domnul, Eu și puterile cerești cu toate oștirile lor, lucrăm să așezăm împărăția lui Dumnezeu în om, căci l-am zidit pe om la început și l-am așezat între pământ și cer și i-am făcut grădina de rai și i-am spus s-o lucreze și s-o păzească și l-am pus împărat peste făpturi, împărat văzut, ca să se supună lui făptura toată, iar el să se supună Făcătorului său cu mare recunoștință, cu mare iubire, ca să fie lucrătoare iubirea între pământ și cer, iubirea cu care Eu, Domnul, l-am zidit pe om după chipul și asemănarea Mea, dar iată, omul a păcătuit împotriva iubirii, împotriva Făcătorului său, împotriva Mea a păcătuit omul.

O, am în mijlocul vostru lucrare măreață, și lucrul ei e mult, atât cât ar fi să lucrez cu un popor mare la număr, iar voi sunteți poporul Meu, măi fiilor așezați de Mine la gura izvorului cuvântului Meu peste pământ, dar puterile cerești sunt tot timpul cu voi în lucrare, ca și oștirile de îngeri și de sfinți, și biruim în lupta care de la începutul facerii omului s-a stărnit ea ca să-Mi surpe împărăția, odihna Mea și viața Mea în om, o, fiilor. Măreață este lucrarea Mea cu voi, căci puterea Mea este mare, și ea este cea care poate cu voi și lângă voi pentru toată voia? Mea lucrătoare pe pământ. Nu se suie la mintea omului taina lucrării Mele cu voi, căci taina ocrotește lucrarea ei și pe cei cuprinși de ea, fiindcă Eu Însumi sunt Cel tainic și nu Mă las la îndemâna neamului omenesc de pe pământ, care s-a despărțit de Mine încă din scutece și nu știu oamenii cât război poartă ei cu Dumnezeu în însăși mintea lor, în însuși trupul lor pentru ca să stăpânească ei peste ființa lor în toată voia, căci dacă oamenii s-ar supune lui Dumnezeu ar fi atunci să facă ei voia lui Dumnezeu și nu pe a lor. Dar voi sunteți poporul Meu, o, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt și, iată, am popor și am peste tine nume de popor, fiule poporul Meu. Ce dacă sunteți puțini și micuți? Puterii Mele cu care am făcut cu cuvântul cerul și pământul și toată podoaba lor, o, nu-i trebuie puterii Mele decât credință de la voi și numaidecât ea poate și se așează să lucreze, și totul este cu puțință celui cu credință.

Dar cine este cel care crede în puterea Mea și a puterilor cerești, care fac lucrătoare puterea Mea? Acum două mii de ani Mă purtam din loc în loc în mijlocul poporului Meu Israel, care n-a avut putere să creadă că Fiul lui Dumnezeu a venit pe pământ cu putere și cu slavă multă. Era în mijlocul lui mulțime de suferinzi. Metehne fel de fel aveau pe trupul lor fiii lui Israel cel mult păcătos din pricina multului lui păcat împotriva lui Dumnezeu, Care l-a zidit pe om. M-am arătat slăvit și plin de

milă în mijlocul acestui popor și am dat să-l vindec de toată jalea cea de la bolile lui fel de fel. Se pomenește în duminica aceasta ziua când am trecut pe lângă poarta oilor într-o zi de sărbătoare a iudeilor, zi de sâmbătă în Ierusalim, și era acolo o scăldătoare cu cinci pridvoare unde se adunau mereu orbii și ologii și uscații din pricina unui înger, care se pogora la vreme acolo în scăldătoare cu har vindecător și mișca apa ca semn al sosirii lui nevăzute de cei adunați, dar credincioși în darul vindecării prin înger vindecător și prin apă, iar cel care era luat și băgat în apă la vremea mișcării apei prin îngerul sosit se vindeca, se făcea sănătos ori de ce boală era îngreuiat. O, cine putea să se vindece acolo decât cel care era credincios în această coborâre a puterilor cerești ca să lucreze ea între oameni? Era venit acolo slăbănogul pe care Eu l-am vindecat atunci, și pentru care milă a Mea dăruită lui am fost luat atunci în inima celor trufași din Israel, necredincioși arătându-se ei pentru semnul vindecării celui slăbănog, de care M-am apropiat blând și l-am întrebat blând: *«Vrei să te faci sănătos?»*. N-avea cine să-l ajute pe el și să-l bage numaidecât în scăldătoare la mișcarea apei când îngerul cobora. Venea acolo tot mereu cu nădejdea că va fi și pentru el vindecare și milă de pe undeva care să-l ajute să coboare în apă la timp, de vreme ce era slăbănog cu trupul din pricina păcatului care l-a pedepsit pe el în trup. El Mi-a răspuns: *«N-are, Doamne, cine să mă pogoare în scăldătoare, și până să mă ajut singur cu slabele-mi puteri, intră altul care are cine să-l ajute»*. I-am spus apoi: *«Scoală-te și umblă!»*. Așa a fost, s-a ridicat, s-a sculat din slăbănogire, i s-a întregit trupul și a mers, luându-și așternutul, și toți l-au văzut mergând și umblând peste tot și prin templu apoi, unde l-am găsit mai târziu și i-am spus: *«Ai grijă, vezi să nu mai păcătuiești, că iată, te-ai făcut sănătos. Nu mai fă păcat, ca nu cumva de la păcat iarăși să îți se întâmple ceva și mai rău»*.

O, fiilor, o, fiilor, o, poporul Meu de fii credincioși, n-a avut poporul Israel putere să creadă în vindecarea Mea cerească asupra celui care treizeci și opt de ani a pătimit suferință pentru păcat în mijlocul acestui popor. A crezut însă cel bolnav, și dacă a crezut în cuvântul Meu rostit peste el s-a vindecat fără să se mai coboare în apa vindecătoare prin înger. O, așa am lucrat Eu să fac credință în oameni pentru venirea Mea pe pământ la ei, dar cei trufași n-au putut să se aplece și să se lepede de sine și să urmeze slavei cerești, care Mă însoțea cu semne prin mijlocul acestui popor trufaș și necredincios din pricina duhului trufiei care stăpânește în om.

O, așa este și azi. Stau în mijlocul neamului român cuvânt de Duh Sfânt și cuvintez de aproape șaiszeci de ani și chem la acest izvor de cuvânt neamul acesta, și pe cei ce s-au așezat păstori peste el, dar aceștia ca și atunci preoții din Ierusalim Mă țin mic ca să fie ei cei mari și tari. Strig din ce în ce mai mult și mai duios, strig și la păstori, strig și la oi, strig și la capre și toți Mă lasă strigând și nu-Mi răspund și nu-Mi deschid să intru și să le vindec necredința și întunericul în care stau și nu văd, căci păcatul este întuneric și nu-i lasă să se scoale și să umble cu Mine când Eu le spun să se scoale așa cum i-am spus slăbănogului, care aștepta vindecarea lui acum două mii de ani și nu ajungea s-o capete, căci neputința trupului îl ținea.

O, fiilor, grăiesc cu voi acum din nou, că am avut sărbătoare cu strângere la izvor și am stat cu cei din cer la masă cu cei adunați aici cu voi, și am lucrat și Eu, și ați lucrat și voi, și au lucrat și cei din cer ucenici și ucenițe cu care am mers atunci pe pământ din loc în loc, iar după ce am sfârșit sărbătoarea și truda cea pentru ea v-am dat apoi încă o trudă timp de o săptămână, ca să lucrați de aproape facerea omului, fiilor,

că am condus spre voi un sufletel cu dor de viață în inimioara lui și v-am așezat la lucrul facerii lui, la facerea omului, măi fiilor. Am stat tainic cu voi și cu tot lucrul și am vegheat ca să lucrați frumos și sfânt și ca să puteți voi dăruî duh dătător de viață peste acest sufletel. V-am povățuit mai întâi cum să lucrați și am vegheat apoi privind și insuflându-vă puteri cerești pentru învierea Mea în cel cu dor de înviere în el. V-am slobozit acum de sub această trudă, v-am scos de sub sarcină și stau acum de vorbă cu voi în zi de duminică și-Mi las cuvântul Meu cu voi în carte, fiilor, ca să fie și să mărturisească el lucrul Meu cu voi pe pământ. Și acum vă povățuiesc:

Lucrați cu veghe peste voi pentru lucrul care-l lucrați. Lucrați toți ca și Mine, uitându-vă în cuvântul Meu cel pentru facerea omului, iar ca pe pământ nicicum să nu lucrați, măi, fiilor, că Eu stau în mijlocul vostru cu toate puterile cerești și suflu peste voi cu voia Mea și pun din Mine în voi, iar voi să fiți mereu cu inima smerită mult și cu bucurie multă să-l vedeți pe om cum ia ființă din Ființa Mea din voi, Eu în voi, și voi în Mine, că altfel de unde ați lua voi să aveți și să dați și să știți cum să dați? Vă amintesc cu duioșenie cum grăiam Eu cu Tatăl, iar Tatăl cu Mine înaintea voastră despre durerea cu care lucrăm Noi la facerea omului acum după două mii de ani de la prima Mea venire după om, acum, la a doua Mea venire iarăși de la Tatăl la om ca să-i dau lui viață din viața Mea, și-Mi spunea Tatăl cu grăire înaintea voastră: *«O, Fiule scump, greu să-l facem pe om, greu de tot, căci acum lucrăm om din om, nu cum am lucrat la început din lut de s-a lăsat lutul moale ca să-l putem lucra pe om, dar acum îl lucrăm din om pe om, iar omul este din carne, Fiule scump, și e cutremurător lucrul pe care-l avem de lucrat, dar avem fii credincioși și lucrători prin iubire și lucrăm cu ei la facerea omului, și vom putea lucra, Fiule scump»*. O, așa Îmi grăia Tatăl între El și Mine, și trebuie să se îplinească prin voi tot cuvântul lui Dumnezeu, măi fiilor credincioși, dar căutați cu duh de ascultare în toată vremea, așa cum n-a putut să îplinească omul zidit de Dumnezeu la facerea cea de la început a omului. Stau în sfat cu voi și vă povățuiesc lucrul vostru cu Mine și cu omul, căci omul este bolnăvior de la păcat și tare bolnăvior, și trebuie să dăm deoparte de pe el păcatul și să lucrăm ca niște doctori iscusiți cu multul, căci păcatele de peste om sunt de tot felul și sunt iuți cu viața lor în om și trebuie să știm să le spunem să tacă și să iasă și să punem în locul lor pomul vieții, pe Mine, Cel ce sunt și lucrez cu voi și între voi cu viața Mea, cu suflarea Mea, ca să suflați voi peste cei care pot crede în venirea Mea cea de atunci și cea de acum pentru ca să-l iau pe om în barca Mea, în salvare să-l iau și să-l vindec și să-l dau Tatălui înviat din păcat, și să Se bucure Tatăl de lucrul nostru, fiilor.

Acum voi să așezați în rugăciunea voastră cu Mine cerere pentru cel venit la scăldătoare ca să propășească cu el lucrarea îngerilor Mei și să se depărteze de el toată viclenia îngerilor lui Lucifer, care l-a robit pe om la început de i-a făcut voia, voia omului, și l-a câștigat apoi de partea lui pe om.

O, este nevoie de glasuri iubitoare peste cei morți de pe pământ ca să dăm mâna la mulți, fiilor. Lucrarea Mea cu voi este minunată între cele ce nu se văd. Puterile cerești lucrează mult, iar voi sunteți cuvântul lui Dumnezeu, cuvântul Meu plin de duh dătător de viață ca și Duhul Meu, fiilor, și trebuie să se ridice prin el lucrători iubitori peste cei de pe pământ care nu iubesc viața, ci numai moartea o iubesc, fiindcă altfel ei nu știu.

O, pace vouă! Odihniți-vă după o săptămână de trudă. Numai într-o trudă vă țin. Pace vouă după orice trudă! Se cutremură lumea îngerilor Mei privind lucrul vostru cu Mine

pentru facerea omului cel ieșit din om, pentru nașterea din nou, nașterea de sus a omului, fiilor. Să cerem Tatălui să trimită îngeri, care să culeagă toate vreascurile din jurul celui ce a bătut și i s-a deschis, și să arunce îngeri în foc tot ceea ce este uscat în jurul lui, și flori să se ivească și să împartă în jur mirosul lor, duhul lor, duh de flori, duh de bucurii sfinte, de puteri sfinte în schimbul celor ce se voiau numite bucurii, dar ele erau năluci și lăsau sufletul gol și tot mai gol și sleit de dor de viață, dar viața este de sus și nu se găsește ea pe pământ ca s-o poată omul culege și s-o poată avea apoi de hrană dătătoare de viață.

O, pace vouă, fiilor! Vă cuprind în îmbrățișarea puterilor cerești. Peste patru săptămâni voi fi aici cu oștirile cerești, iarăși voi fi, și vom grăi în ziua aceea grai de Duh Sfânt, Noi și voi, și va veni la izvor oștire creștină, popor cu dor în piept după Mine și după voi și după această colină plină de cer, căci plaiuri cerești numesc Eu, Domnul, aceste plaiuri unde poposesc Eu cu sfinții Mei, fiindcă scris este pentru zilele cele de apoi: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi»*, iar Eu așa împlinesc, așa cum este scris, o, fiilor. Amin, amin, amin.

13/26 mai 2013

Duminica a cincea după Sfintele Paști, a samarinencei

Să fii sfânt nu e o semeție, ci e o ascultare de Dumnezeu. Veșmântul sfințeniei are multe podoabe pe el. Cel care se teme de adevărul cel despre el, se teme de înviere. Pe calea creștină se lucrează curățirea omului. Creștinii botezați trăiesc mulți viață păgână. Cupa fărădelegii va da peste margini și Domnul va împărăți.

Izvor de apă izvorătoare este cuvântul Meu, pe care glasul gurii Mele îl așează în mijlocul tău, poporul Meu de la izvor. Eu sunt Izvorul, Eu sunt Cuvântul, iar el izvorăște apoi din mijlocul tău și merge peste pământ izvorând într-o viață veșnică, fiindcă cel ce bea din această apă se face apa aceasta izvor de apă izvorătoare, adăpând în el viața cea veșnică, și aceasta i-am spus Eu femeii samarinence când poposind la fântâna lui Iacov acum două mii de ani M-am întâlnit cu ea la fântână și M-am descoperit ei cine sunt, iar ea s-a dus în cetatea ei, Samaria, și a izvorât din gura ei vestea cea despre Mine și M-au primit samarinenii și M-au adăpostit la ei două zile și le-am dat lor duhul învierii.

E sărbătoare pentru ziua aceea, fiilor, căci sfinții părinți au așezat această sărbătoare în duminica a cincea de după învierea Mea. Și e sărbătoare aici, în curțile Mele cu voi, și beau apă din cânute sfinții cu care am venit acum la fântână, aici, că am aici Fântâna întâlnirii și Curtea întâlnirii și Casa întâlnirii, așezate de Mine pe pământ cu voi, cu mânuțele poporului Meu cel de azi, iar lângă fântână am așezat Eu la înființarea ei pe îngerul ei, pe femeia samarineancă, pe cea care s-a făcut izvor de apă izvorătoare peste cetatea ei acum două mii de ani, și apoi peste mulți, căci a purtat ea apoi darul și duhul mărturisirii și M-a mărturisit peste pământ izvor de cuvânt și de Duh Sfânt, Hristos Cel înviat dintre morți.

Petrec cu voi și cu sfinții aici, lângă fântână, fiilor. E însetat cerul de sfinți de voi și de locurile Mele cu voi și de cuvântul gurii Mele din mijlocul vostru, măi fiilor. Voi ca voi, dar sfinții sunt arși de dor să Mă audă cuvântând, căci vederea lor este toată acum, nu ca pe pământ cum vede mărginit omul pe cele de jos și pe cele de sus. O, fiți mari cu duhul și cu lucrarea, căci Eu, Domnul, am proorocit acum două mii de ani cuvântul Meu cel de azi dintre voi când am grăit cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel descoperindu-Mă ei izvor de apă izvorătoare, dar mai întâi descoperind-o pe ea, căci ea trăia

în păcat, și i-am spus: *«Mergi și cheamă și pe bărbatul tău!»*. N-avea cum să-Mi spună că are bărbat, ci Mi-a spus adevărul că nu are. I-am zis apoi: *«Adevăr ai spus că n-ai bărbat. N-ai, căci cinci ai avut, iar acum cel pe care-l ai nu-i bărbatul tău»*. Am ajutat-o să Mă cunoască descoperindu-i păcatul în care trăia, și nu s-a supărat pe Mine că i-am arătat păcatul, ba și-a sfîntit apoi viața această femeie, și iată ce vă spun Eu, Domnul, acum vouă, ca să audă cei ce vă disprețuiesc pe voi numindu-vă trufași pentru viața voastră în sfințenie, în care Eu v-am așezat, căci am spus și am amintit din Scripturi spunând: *«Fiți sfinți, căci Eu sunt sfânt!»*. Iată, să fii sfânt nu e o semeție cum mulți spun asupra celor ce trăiesc în sfințenie, ci este o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: *«Fiți sfinți, că fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul, iar sfinții vor fi asemenea Lui, căci Îl vor vedea cum este»*, precum este scris.

Iată, nu e o datorie ca să fie omul sfânt, ci e o ascultare de Dumnezeu, Care a spus: *«Fiți sfinți!»*. O, dar multe podoabe are pe el veșmântul sfințeniei după ce se țese el prin credința în Mine a celui ce se scoală ca să creadă și să-și dovedească apoi credința prin faptele sfințeniei. Aceste podoabe trebuie să le înțeleagă și să le zidească în el și pe el cel ce se întâlnește cu Mine la această fântână, la izvorul Meu de cuvânt de aici. Puțini de tot, puțini din cei care Mă află aici izvor de apă izvorătoare întru viață veșnică în om, o, puțini vor să și înțeleagă duhul învierii, care dă omului viață veșnică, viață care nu se oprește din lucrarea ei, ci merge și lucrează și rodește până în vecii.

Se teme omul de înviere. Cum se teme? Se teme de adevărul cel despre el omul. Femeia samarineancă nu s-a temut când Eu i-am spus ei adevărul cel despre ea. Ea a înțeles duhul învierii care a ieșit înaintea ei spre facerea ei cea de sus. Fiilor, fiilor, pe calea creștină se lucrează curățirea omului, iar altă lucrare nu are calea neamului creștinesc. Se înșeală mulți că sunt creștini, dar nu sunt dacă nu se arată. O, te înșeli, omule, că te poți ascunde cu tine în tine, iar peste aceasta te mai crezi și creștin. Toate ies la iveală, atât cât tu nu poți să bănuiești. De ce, dar, dai să te tot așezi în apărarea ta când e vorba de curățirea ta mereu, mereu? Omul mereu, mereu greșește, săracul, iar viața lui iese și se vede ca să-l elibereze pe el de greșalele lui cele ascunse de el înăuntrul lui, numai că omul nu are bucurie să i se vadă și să i se umble la greșală, ci și-ar tot piti-o, ca să pară el ceea ce nu este, ca să rămână sub vină, săracul, dar prețul cel pentru viață veșnică este mare și trebuie să-l dea omul dacă voințe să aibă și el viață veșnică în el, și nu greșale să aibă în el.

O, e zi de învățătură, fiilor. Creștere măreață vă dau mereu. Vă învăț apoi să vă creșteți unii pe alții așa cum vă cresc Eu pe voi, după pilda frăților care se cresc unii pe alții după cum se nasc pe rând, și care urmează la creștere sub mîna frăților care au fost crescuți, după ce pe rând s-au născut. O, creșteți-vă unii pe alții așa cum am crescut-o Eu pe femeia samarineancă după ce am așezat în ea duhul credinței, duhul descoperirii lui Hristos.

Voi, cei mari cu duhul și cu creșterea și cu lucrul creșterii, fiți mari cu lucrarea, fiilor, și dăruți-vă din plin lucrării facerii omului și bucurați-vă de cei care cresc, căci adevărații lucrători sunt cei ce nu-i țin mai mici pe cei mai mici ca ei în duh și în faptă, iar dacă-i țin ca pe unii mai mici, fac aceasta pentru dragostea de ei, ca niște frați care se iubesc unii pe alții și care-și dăruiesc unii altora tot ce au mai bun în ei și lângă ei cu o dragoste mare cât a Mea, fiilor, fiindcă vine vremea să luați din cămară dragostea prin mîna celor cărora v-ați dăruit fără de camătă în dragoste, fără să așteptați răsplată, o, fiilor.

Vă mai spun vouă, vouă și celor ce se nasc de sus spre

creștere, și iată ce vă spun: O, să nu vă lăsați smulși din Dumnezeu. Să nu vă smulgă nimic și nimeni din Mine, nici rudele, nici prietenii, nici lumea, nici trupul, nici rangul, căci toate dau să vă consume vouă iubirea și înrădăcinarea vieții voastre în Domnul. O, cine se smulge, cine se dezrădăcinează din duhul lumii și al stăpânitorului acestui veac, să aibă acela grijă trează mereu să nu se lase dezrădăcinat apoi din Dumnezeu, căci ispitele vin și fac fețe-fețe înaintea celor ce au luat din duhul învierii, fiindcă nu toți cei ce se vor a fi, o, nu toți înțeleg ce înseamnă Dumnezeu și ce înseamnă să fii după adevăr creștin. Iată, femeia samarineancă nu s-a supărat că i-am umblat la viața ei cea cu păcat. Ba a stat de vorbă cu Mine despre viața cea veșnică apoi, despre apa cea izvorătoare de viață veșnică, și pe care o dorea și pe care Mi-o cerea, zicându-Mi apoi: *«Doamne, dă-mi această apă ca să nu mai însetez!»*, și dacă ea Mi-a cerut, am curățat-o apoi de păcat și a recunoscut ea duhul proorociei și duhul rugăciunii spre Dumnezeu, căci i-am spus: *«Vine ceasul și a și venit când adevărații închinători nu se vor mai închina Tatălui nici pe muntele acesta al slavei, nici în Ierusalim, ci în duh și în adevăr, căci așa dorește Tatăl, fiindcă Duh este Dumnezeu»*. Mi-a spus ea apoi că știe că are să vină Hristos, iar Eu atunci i-am spus: *«Eu sunt, Eu, Cel ce-ți grăiesc!»*. O, ce frumos a crescut apoi în ea duhul credinței și al mărturisirii peste cetate, și apoi duhul sfințeniei, de n-a mai fost ea apoi sminteală și slăbire celor de lângă ea!

Iată, încă învățătură pun pe masa cea de azi pentru cei fără rod lucrător: Voi, cei care sunteți între cei ce se vor a fi și vă știți că slăbiți în jur pe frații Mei, care sunt și care se vor naște, o, stați mai deoparte cu lucrul vostru, ca nu cumva să vă ia pe voi în ei cei care ați da voi să-L dați pe Hristos lor, ca nu cumva să moară apoi prin voi dintre cei mai mici ai Mei și să fiți vinovați pentru ei. Nu oricine trebuie să stea la lucrul creșterii omului, ci numai cei cu lepădare de sine, numai cei care nu cer camătă pentru lucrarea lor, pentru dăruirea lor, numai cei care nu se dau pe ei, ci pe Mine doar, spre învierea celor ce vin, ca să fie și ei apoi.

O, sunt dintre cei ce nu înțeleg ce este învierea, dar în neamul creștinesc se lucrează numai curățirea omului, iar tu, cel greoi încă pentru învierea Mea în tine, o, dacă ai vrea să înviezi te-ai bucura să afli cum ești tu și cum ești așezat în cei din jurul tău, cum te-ai așezat în ei, și nu ți-ai mai apăra slăbiciunile și greșalele, care te cad mereu, care-ți fac ție loc în ceilalți așa cum ești, și nu altfel. O, dacă tu nu cauți învierea ta și faci durere învierii omului, crezi că poți trezi tu în om duhul învierii?

E de vegheat mult, mult, fiilor care aveți lucrare de înviere peste cei ce înțeleg și peste cei ce nu înțeleg adânc lucrarea Mea cu voi și lucrul învierii Mele în ei așa cum sunt Eu, și nu așa cum ar vrea omul să fiu. O, învățați-i adânc pe cei ce vin spre înviere, învățați-i cum pot să învieze și cum pot să moară apoi dacă nu veghează bine cum să Mă aibă și de unde să Mă ia așa cum sunt Eu, întru toată lumina. Facerea omului, acesta este lucrul Meu cu voi, dar să pot Eu lumina, fiilor, pe cele ascunse ale omului și să vă pot și ocroti lucrul Meu cu voi, că mulți dau să vrea și ei să fie, dar dacă nu se lasă curățați n-au cum să învieze, iar voi trebuie să fiți ochi și urechi și să stați numai întru Mine, numai într-o veghe, că numai Eu știu ce trebuie făcut și știut pentru fiecare din cei ce doresc după acest izvor și cât să fac și cât să dau, iar voi ocrotiți-vă, ca să vă pot avea curați de vina din om, că nu știe nimeni să vă ocrotească pe voi dacă voi nu vă ocrotiți. De aceea Eu vă dau apoi ce să lucrați când vă aduc vouă de lucru, și Mă bucur că

sunteți ascultători, chiar dacă numai puțin sunteți înțeleși de cei ce puțin înțeleg lucrul Meu cu voi. Iar pentru ocrotire mare peste voi, o, aveți grijă mare să-i scăpați de voi pe cei cărora Mă dați pe Mine lor. Să nu vă ia pe voi în ei, ci pe Mine și numai pe Mine să Mă ia, și să le fiu Eu de ajuns, iar dacă nu le pot fi de ajuns, este iubire de sine încă în cei ce vin ca să fie și ei. O, a fi este un mare dar, este rodul unei credințe curate și neamestecate cu iubirea de sine în om. De aceea am spus Eu la început: «*Eu sunt Cel ce sunt*».

Îi este greu omului să fie și să poată spune apoi și el așa cum am spus Eu despre Mine că Eu sunt Cel ce sunt, și Mi-e tare milă de voi, fiilor, și vă ocrotesc cu mare milă ca să vă am și ca să-Mi lucrez cu voi lucrarea Mea. O, feriți-vă de oameni, măi fiilor! Feriți-vă de cei ce nu înțeleg lucrarea Mea cu voi! Stați cu ascultare mare la lucrarea facerii omului, căci trebuie să rodim strugurași copti, că e plină via toată de aguridă, măi fiilor, și n-am rod de la ea. Învățați-i pe cei ce vin, învățați-i să ia din pilda cea de azi a Evangheliei Mele la fântâna lui Israel cu femeia samarineancă în sfat. Ea n-a mai vorbit mai mult despre ea după ce am curățat-o de păcat, și am grăit noi apoi despre cele veșnice, despre izvorul vieții, despre Ființa Mea în om și despre duhul închinării înaintea Domnului, și nu s-a mai temut ea de păcatele ei apoi, ci s-a îndrăgostit de Mine, și dragostea a înviat în ea și s-a făcut în ea izvor de apă izvorătoare și a adus ea rod credința ei și dragostea ei, și este plină ea în ziua aceasta de cuvântul Meu cel despre ea și se smerește ea înaintea Mea și înaintea voastră și-Mi spune să luați voi din destul din cuvântul Meu, căci ea este la masă cu voi, și din același cuvânt se hrănește, odată cu voi, odată cu toți cei cerești la masă de cuvânt pe pământ. Amin.

Iată, sărbătoare de facere am petrecut cu voi, iar mâine sunteți iar în sărbătoare, și aduc acum vouă dorul de voi al celor sărbătoriți mâine, împărații creștini Constantin și Elena, cei măriți în sobor cu sărbătoare prin biserica cea mare a neamului creștin de pe pământ. Ei stau acum lângă Mine la masa cea de azi ca să vă dea vouă cuvânt de dor pentru serbarea lor cea de mâine, căci voi sunteți osteniți, și vă dau ei vouă acum pentru ziua lor de mâine cuvânt, spunându-vă:

— **I**n multul și arsul dor de voi al sfinților, avem bogăție de dor de voi, copii ai sfârșitului de timp și ai începutului cu Domnul, lucrare pe care Hristos o are cu voi de lucrat și de așezat pe pământ. Nu este suferință mai dulce și mai dorită de noi ca și dorul de voi, și iată, vine Domnul cu noi la voi, de dorul nostru de voi vine Domnul cu noi la voi, și este scris că vine Domnul cu sfinții la voi, că în altă parte nu mai vine, de vreme ce nu știu oamenii ce înseamnă Dumnezeu și cum este lucrul Lui și al sfinților Lui. O, nu știu oamenii, nu știu! Cum să știe dacă ei nu citesc în Scripturi proorociile toate, și mai ales cele pentru sfârșit de timp, cele pentru venirea Domnului, când toate se vor sfârși și va fi Domnul și cei ce sunt ai Lui și vor moșteni pe vecii după cum este această proorocie peste oștirea celor credincioși Lui și sfinți ca și Învățătorul lor?

Iată, viață păgână trăiesc pe pământ cei ce s-au dus și s-au botezat în Hristos. O, numai pe voi vă mai are Domnul, și adevăr spune El când vă spune aceasta vouă. Sunteți pomeniți în cer tot timpul că sunteți ai Domnului pe pământ, și sunteți cununa sfinților, măi fiilor-copii. Umiliți-vă mult, sfințiți-vă mult, cutremurați-vă cu umilință când auziți despre voi de la cei din cer, căci satana are gura deschisă larg și are ură pe voi pentru că sunteți ai Domnului pe pământ. El trebuie umilit prin umilința voastră înaintea Domnului; el trebuie slăbit

prin puterea voastră în Domnul, Care vine la voi cuvânt, căci are casă la voi Domnul. O, fiți harnici, harnici, că e lucru mult peste voi. E și cu duhul, e și cu trupul mult de lucrat, și poate Domnul puterilor tot ce aveți voi de lucrat. Numai să stea El în voi și totul este cu puțință, fiilor-copii.

Acum vă spunem pace vouă! Sunteți cât un imperiu, căci cerul și pământul ascultă din mijlocul vostru pe Împăratul slavei cuvântând în Duhul Sfânt și împărțind pe tron de cuvânt. Aduce-se-vor Lui fii și fiice, precum este scris, că mare este slava Lui în fii.

O, pace Ție, Doamne, în mijlocul lor, Dumnezeule Împărat peste cer și peste pământ! Mărturisirea noastră pentru Tine pe pământ ne-a făcut locuitori între sfinți, după ce am condamnat noi viața păgână de pe pământ și am lăsat să crească neamul creștinesc, neamul Tău și crucea, Doamne. Noi cu crucea am biruit pe dușmani, căci am fost împărați pe pământ și ne-am supus atunci puterilor Tale, cu care ne-am biruit dușmanii.

O, iartă-ne pentru viața păgână, și slavă Ție, Împărate Doamne, că ne-ai descoperit nouă calea și duhul adevărului și plinirea lui toată apoi pentru voia Ta, pentru slava Ta, pentru împărăția neamului creștinesc între cer și pământ. Amin.

— **O**, pace vouă! Ați grăit poporului cuvântului Meu cuvânt împărătesc. Dorul vi l-ați răcorit mult, și nu știu cei de pe pământ arsul dor al sfinților Mei.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Lucrează, fiule, în zile de lucru și în zile de sărbătoare, căci vai celor fără de lucru sfânt pentru Mine pe pământ! E numai viață păgână pe pământ. Voi străluci cu tine de șapte ori mai mult ca soarele, măi poporul Meu, și aceasta fac. Cuvântul Meu crește și face lumină. Atât cât sunt cu tine în lume lumină a lumii sunt. Sunt cu tine și luminez din mijlocul tău până ce va lua foc pământul și cerul, foc de slavă cerească, de la care să ia în inimi oameni de pe pământ, că numai viață păgână este pe pământ, și la cei botezați, și la cei nebotezați, că toți umblă goi de tot, goi și cu sufletul, goi și cu trupul, și-Mi fac dureri și rușine înaintea diavolului, care se bucură de multa cădere a omului și de duhul de Sodomă și Gomoră peste oameni pe pământ, dar cupa fără-delegii va da peste margini și voi birui Eu, Eu și cei ce Mă ascultă împărțindu-Mi lumina peste pământ. Amin.

Am așezat peste voi în ziua aceasta taina cuvântului proorocesc rostit de Mine în ziua întâlnirii Mele cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel acum două mii de ani, și iată a venit vremea apei izvorătoare și lucrarea ei și adevărata închinare a omului, nu în muntele peste care M-am slăvit atunci și nu în Ierusalim, unde curg mulțimi de oameni pentru închinare, ci în Dumnezeu sunt cei ce se închină Lui în duh și în adevăr, iar această înțelepciune am descoperit-o Eu vouă, fiilor.

Sfârșesc acum cuvântul sărbătorii. Pace vouă! Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

20 mai/2 iunie 2013

Duminica a șasea după Sfintele Paști, a orbului, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Cei ce se cred deștepți iau în răs cuvântul Domnului. Omul e orb din naștere. Va cădea perdeaua despărțitoare și omul Îl va vedea pe Dumnezeu. Știința l-a orbit pe om. Omul nu-și poate vindeca vederea pierdută decât dacă se naște de sus.

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă, Eu sunt Fiul lui Dumnezeu Savaot, una cu Tatăl, Făcătorul cerului și al pământului. Eu sunt Cel ce sunt.

Bat și Mi se deschide când este veghe pentru venirea Mea, când este așteptare ca să vin. Vin pe pământ cuvânt, ca și la început. Vine unda și Mă ia, vine dorul și Mă poartă, vine lucrul Meu cel mult, pe care-l am de lucrat pe pământ și peste om.

Locuiește pe pământ lucrul Meu cel mult, iar pentru aceasta am loc pregătit, Mi-am pregătit ca să am și ca să lucrez. Când cineva își plănuiește o lucrare mare și multă pe pământ în mijlocul oamenilor, își face rost pe pământ de un loc și își construiește o casă și se întinde apoi în jurul ei cu lucrarea sa în lung și în lat și își așează rodirea cu care voiește să se arate și s-o împartă apoi oamenilor, spre folosul său și al oamenilor. Așa lucrez și Eu, și Mi-am făcut pe pământ locuință pentru lucrul Meu cel mult și Mi-am tocmnit lucrători și grăiesc cu ei și le spun lor cuvântul Meu și lucrul lui cel mult. Izvor de apă izvorătoare este cuvântul Meu peste pământ din locul Meu de lucru. Cei ce se cred deștepți și știutori între oameni pe pământ, aceia iau în răs acest izvor de cuvânt și nu stau să gândească și să socotească și să știe apoi să înțeleagă venirea Mea cuvânt peste pământ. Mă uit la ei cum se uită ei în cuvântul Meu și cum îl socotesc pe el cu mintea lor, iar ei se cred deștepți când spun că e omul făcător al acestui cuvânt. O, nu e omul, e Domnul cu omul în grăire pe pământ, e Cel ce a făcut cerul și pământul și omul, e Cel ce Se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, e glasul Domnului peste pământ. E Cel ce a proorocit acum două mii de ani cu însăși gura Sa că va glăsuși peste pământ și Îl vor auzi și cei din morminte și vor tresări la glasul Lui.

O, dacă voi, cei ce vă numiți deștepți și știutori, dacă voi dați deoparte ca pe o făcătură omenească acest cuvânt, care izvorăște din gura Fiului lui Dumnezeu, atunci voi condamnați pe toți acei peste care a grăit prin vreme Domnul pe pământ și rupeți dintre cărți cartea istoriei lui Dumnezeu cu omul. O, nu mai aveți pretenție că sunteți deștepți și că știți. Mai bine ar fi să căutați să tremurați la glasul Meu, decât să grăiți fără de minte și fără de cunoștință de Dumnezeu, căci trufia voastră vă orbește mintea. O, de când Dumnezeu a făcut cerul și pământul, de atunci e orb omul, de atunci nu știe omul să-L vadă pe Domnul. E orb din naștere omul. Nu se cade, oare, să vin și să Mă apropiu de el și să-i vindec vederea?

O, cât de departe este pământul de cer, atât de departe este de Dumnezeu omul. Eu însă sunt lângă om mereu, aproape sunt de el, de cel orb, și ce-ar face el dacă n-aș fi Eu lângă el, lângă orbirea lui cea din naștere orbire? Nu Mă aștept să creadă omul în lucrul și în cuvântul venirii Mele celei de acum pe pământ, dar Mă aștept să-i vindec ochii și să vadă pe Cel disprețuit de el, pe Domnul, Care cuvintează și dă viață făpturilor și le dă hrană și le dă bucurii. Când perdeaua cea de taină dintre Mine și om va fi trasă în lături, tot omul Mă va vedea, ca să-L vadă oamenii pe Cel pe Care L-au numit că nu este Dumnezeu și că este numai omul. O, zadarnic spune omul că numai omul este. Omul piere și nu mai este apoi. Cel ce piere nu este cel ce este. E orb cu ochii minții omul. A întins mâna să ia știință de la Dumnezeu, dar tot nu știe omul. El știe doar să moară, nu să știe. Nu Mă aștept să creadă omul în Cel ce stă nevăzut de ochii lui, dar Mă aștept să cadă despărțitura dintre om și Mine, dar nu numai pentru fiecare om în parte, ci și pentru cei ce-și poartă trupul încă, și toate trupurile se vor scula din țărâna pământului ca să-L vadă pe Domnul cu ochii trupului când orbirea nu va mai fi peste om, ci va fi judecată pentru necredință, pentru nedragostea omului.

Cine îl orbește pe om? Știința îl orbește și îl îngâmfă ca să nu vadă. Cei ce ascultă de ei înșiși și de știința minții lor, de ceea ce omul a furat de la Dumnezeu prin neascultare și prin

nesupunere, aceia au orbire între ei și Dumnezeu. Dar ce să facă omul? Cum să vadă? Cum să-și vindece vederea pierdută încă de la naștere? Să se nască de sus omul. Aceasta am spus Eu când am venit pe pământ acum două mii de ani. Am spus că dacă împărăția lui Dumnezeu nu va intra în om și nu va învia în om, atunci omul nu va avea parte de nașterea cea de sus și de vederea pentru cele de sus.

O, omule, ai deasupra ta pe cele de sus, pe cele de deasupra ta, care plutesc și n-au așternut să se așeze. O, deschide-te! Lasă-te făcut și purtat de cele de sus, de cele de deasupra ta! Ești mărginit, și tu nu te vezi că ești mărginit. Dacă n-ai fi mărginit ai auzi glasul Meu de peste tine și ai ști să-L cunoști și să-L vezi pe Dumnezeu, Care Se poartă pe lângă tine și-ți dă viață din viața Lui. Vai celui ce nu-și cunoaște mărginirea! Vai celui ce zice că vede, când el este mărginit!

Treceam cu ucenicii din loc în loc acum două mii de ani, și a stat în calea noastră un orb din naștere, cunoscut de toți orb, și M-au întrebat ucenicii: «*Cine, Doamne, a păcătuit? El, sau părinții lui de s-a născut el orb?*». O, el n-avea cum să fi păcătuit mai înainte de nașterea lui, și le-am răspuns lor: «*Nu de la păcat s-a născut el orb, ci ca să se arate acum într-însul lucrările lui Dumnezeu, căci Eu câtă vreme sunt în lume Eu sunt lumina lumii*». Am scuipat apoi în țărână și am făcut tină din scuipat și am uns cu tină ochii celui orb, și M-am smerit mult apoi, de l-am trimis să se spele la izvorul Siloamului, și s-a întors văzând.

O, cum aș putea Eu să-i fac pe oameni să creadă că Eu sunt Cel ce vin cuvânt pe pământ, cum, când cei de atunci au văzut deslușit vindecarea celui orb din naștere, care a văzut apoi cu ochii lui pe Dumnezeu, dar ei au rămas pe mai departe orbi, de n-au crezut și n-au văzut și n-au putut vedea așa cum M-a văzut femeia samarineancă în ziua când am grăit cu ea la fântâna lui Israel?

O, cât de mărginit este cel necredincios și câtă vedere îi strivește lui necredința lui! Iată, nevederea omului vine de la necredința lui. Cei ce au stat cu Mine o vreme lângă acest cuvânt și și-au strâns necredință apoi, o, au orbit aceia de tot, au orbit ajutați de necredință. Am vindecat ochii celui orb din naștere și l-au dat afară din sinagogă iudeii, iar Eu, găsindu-l, l-am întrebat: «*Crezi tu în Fiul Omului?*», iar el Mi-a zis: «*Cine este El ca să cred într-Însul?*». I-am zis: «*L-ai văzut. El este Cel Care vorbește cu tine acum*», și închinându-se Mi-a zis: «*Cred, Doamne!*».

O, voi, cei care ați căzut din Dumnezeu prin orbire de la necredință, nu vă mirați că băjbâiți fără de capăt căutând calea, după ce v-ați pierdut de pe ea prin duhul necredinței, căci iată, necredință este orbirea. O, n-a fost învățătură mai vie și mai dulce și mai înviitoare ca și învățătura Mea lăsată peste oameni atunci și acum. Am lucrat-o cu fapta înaintea celor necredincioși, dar trufia lor îi ținea orbi de tot, îi ținea în necredință. Iată, abia, abia Mi-am putut face în zilele acestea un mănunchi de ucenici care au lăsat mamă și tată, frați și surori, soți și soții și copii și ranguri și au primit peste ei cuvântul Meu, cuvântul nașterii de sus a omului, harul credinței sfinte pentru vederea celor de sus. Îi hrănesc pe ei mereu, mereu cu cuvânt împotriva necredinței, care-l ține pe om departe de Dumnezeu sau îl desparte de Mine după ce Mă urmează. O, fericiți sunt cei atinși de harul cel de sus, de credință și de vederea ei, dar aceștia trebuie să vegheze mereu de sus apoi, ca nu cumva să-i prindă de jos necredința și să-și piardă vederea și să cadă în întunericul cel mai din afară, în adâncul necredinței, unde sunt aruncați toți cei care nu se dau locuință

împărăției lui Dumnezeu în ei, căci necredința este orbire, este întunericul în care cade omul.

E sărbătoare de cuvânt și de vindecare de necredință peste om, prin pilda Evangheliei Mele născută acum două mii de ani din vindecarea celui orb din naștere și căruia i-am zidit ochi când M-am întâlnit cu el în pământul lui Israel. Am grăit în mijlocul tău cuvânt de sărbătoare vindecătoare, măi poporul Meu de la izvor, și cade în duminica aceasta zi de pomenire a nașterii pe pământ a trâmbiței Mele Verginica acum nouăzeci de ani. Ne-am adunat în preajma ei, Noi, cei din cer, și stăm la masă de cuvânt aici și privim harul acelei zile când ea a luat trup pe pământ între oameni și avea să fie ea apoi trâmbița Mea, cuvântul Meu peste pământ. Vreme cu durere a fost vremea când ea s-a născut, că au venit atunci hoții și au furat pe rupte din turma bisericii, iar pe cei rămași i-au băgat la chinuri și la prigoană, dar au rămas ai Mei cei cărora li s-a încercat credința. A crescut apoi Verginica și am așezat în ea minune mare, glasul Meu trâmbițând din gura ei peste cei cărora aveam să le vestesc că am venit pe pământ cuvânt și că le grăiesc lor cuvântul Meu. Am ales dintre ei apoi, am ales fii credincioși și tot mai credincioși și am lucrat peste ei și cu ei repararea celor dărmate de hoții de suflete și Mi-am așezat la loc orânduiala cea din părinți și nestrămutarea sărbătorilor sfinților, căci potrivit, omul cel necredincios a umblat mereu cu împlinirea proorociilor spuse din vreme pentru lucrarea celor necredincioși, dar este proorocie pentru toată repararea, pentru tot ce strică omul din cele ale Domnului pe pământ.

Iată bucurie pentru cei din cer, căci am aici pe părinții cei sfinți la masă acum, pe cei care au avut harul Meu cu ei pe pământ, de Mi-au așezat biserica pe piatră, căci am reparat prin poporul lui Verginica piatra cea clătinată a bisericii părintești, așezarea la loc a pomenirii sfinților și a sărbătorilor toate așa cum vin ele din părinți.

Mângâiere și bucurie, o, Verginica Mea! Bucură-te la vederea celor mai mici ai poporului Nostru din zilele acestea, căci cu tine am început trâmbițarea ca să-Mi adun un popor, și iată, avem popor credincios, pe care-l învățăm mereu, mereu duhul statorniciei în bucurii și în furtuni, căci drumul slavei Mele cu poporul Meu cel de acum e mult dușmănit, dar cuvântul Meu Îmi crește poporul și Mi-l ține la piept, iar tu ai fost trâmbița din care Eu am sunat și Mi-am vestit venirea, și iată sărbătoare pentru tine în mijlocul celor mai mici ai poporului cel credincios venirii Mele de azi, Verginica Mea.

— **E**u, Doamne, privesc dulce acum, privesc cu duh de mângâiere, Doamne, privesc acest pripor, pe care Tu Ți-ai făcut adăpost și venire slăvită acum, la sfârșit de timp. Privesc și mă uimesc cu sfinții toți văzând adăpostul cel de vreme rea, de vreme lumească, Doamne, adăpost pentru cei ce-Ți poartă venirea și lucrarea. O, ce frumos este aici, Doamne! Tot așa de frumoși trebuie să fie și cei adăpostiți aici de cuvântul Tău, de mâna Ta cerească. Le spun lor taină mare în ziua mea de serbare, le spun celor născuți aici din cuvântul Tău și din dragostea de Tine și de ei a celor puși de Tine să-Ți îngrijească venirea și locul ei și pe poporul cel mai mic, născut prin lucrarea Ta cu ei, le spun celor născuți și casnici acum aici, în acest pripor, în care Tu Ți-ai adăpostit mieii:

O, fiți sfinți cu credința și cu credincioșia față de Domnul și față de cei ce vă dau mereu pe Domnul. Așezați-vă tot timpul frumos în inima lor, căci ei sunt măsura. I-a făcut Domnul măsură și sunteți măsurăți prin ei, prin purtarea voastră înaintea Domnului și înaintea lor. Dar cei ce se ascund de ei, ce fac

aceștia? Aceia așa sunt și față de Domnul și așa sunt socotiți, și îi scrie Domnul pe ei ca și pe Adam, care s-a ascuns de Domnul în rai. O, e mare biruință mântuitoare să stați bine în inima lor, a celor prin care vă măsoară Domnul, dar bine după adevăr să stați, că nu după ochi se poate aici, nu după neam, nu după ce poate omul, ci după adevăr și după așezarea în voi a Domnului, a slavei Domnului, a strălucirii Lui, și tot ca ea trebuie să fie de frumos cel ce o poartă în el, iar voi fiți sfinți cu credința și cu credincioșia și cu jertfa, fiilor, dar fără să măsurăți voi. O, învățați, învățați să nu măsurăți voi, căci Marta a dat să măsoare ea pentru sora ei și n-a fost frumos cum a măsurat ea. Fiți fiecare plin de bucurie să vă jertfiți pentru tot ceea ce este de împlinit, iar curatul jertfei stă în această taină: să nu măsurăți voi nici pentru voi, nici pentru frații voștri, căci omul săracul e învățat să-și fie părtinitor și caută cu șperț, bietul de el, dar voi învățați să fiți ca în cer, curați cu inima și cu fapta și cu cuvântul și cu jertfa, în toată iubirea, și nu cu jumătatea ei, căci întreagă trebuie folosită și dăruită măsura cea pentru Dumnezeu și pentru frați, iar cea primită să n-o măsurăți voi, ci umiliți-vă pentru voi, ca să fiți frumoși, fiilor. Eu această taină am dorit să vă deslușesc în ziua mea de serbare, ca să învățați voi din ea să vă așezați tot timpul frumos în inima celor ce vă poartă în ei spre Domnul. Cărarea voastră spre Domnul sunt ei, precum ei sunt cărarea Domnului spre voi. Învățați să prețuiți această cărare, învățați-vă cu această măsură, căci cum sunteți în ei, așa și în Domnul sunteți, o, fiilor.

Eu, Doamne, atât am cuvântat, atât mi-a fost cuvântul și dorul cu care l-am adus ca să se așeze el în inima celor purtați spre Tine de inima celor purtători de Tine și de fiii alegerii Tale. Îți mulțumesc acum cu mare aplecare, cu multă duioșie, cu mare mângâiere pentru Tine, Stăpâne scump, pentru toată iubirea Ta, cu care îi porți și îi hrănești. O, dă-le lor numai de sus duhul care să-i poarte pe ei, că pe pământ e orbire mare în toți oamenii, fiindcă e necredință în oameni, Doamne. O, dă-le lor strălucită mult împărăția Ta în ei, până ce ea va orbi orbirea celor de pe pământ, ca să pună în oameni vederea vederilor de sus, vederea slavei Tale, Doamne, și a slavei sfinților Tăi, căci Tu cu sfinții vii. Amin.

— **S**merenia ta cea fără de hotar și dragostea ta cea mare pentru Mine și pentru oameni, acestea Mi-au dat putere și loc în tine cu venirea Mea și cu toată lucrarea ei, o, Verginica Mea, o, trâmbița Mea cea de apoi! Binecuvântăm laolaltă toți cei care sărbătorim aici acum din cer, binecuvântăm colina din deal, priporul pe care l-am înconjurat pentru cei mai mici ai poporului Meu ca să-i hrănesc aici cu cuvântul Meu și ca să cresc Eu în ei prin această hrănire, ca să fie ei întru Mine mereu.

O, binecuvintează, Ierusalime, pe Domnul Dumnezeuul tău și închină-te Lui în duh și în adevăr! Stai la sfat ceresc frate cu frate, măi poporul Meu, stai în adunare frățească și învață taina închinării în duh și în adevăr, căci în Dumnezeu sunt cei ce se închină în duh și în adevăr oriunde s-ar afla ei între pământ și cer. Și voi sta de vorbă cu cei ce-și fac zidiri de închinare și le voi desluși lor că nu pentru slava Mea zidesc ei zidiri în numele Meu, ci pentru slava lor, căci Eu n-am iubit pe pământ pe cele făcute de oameni ca să fie pentru Mine locuri de închinare, ci am iubit pe cei ce se închină în Dumnezeu. Amin.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Vine sărbătoarea Duhului Sfânt și vin la izvor închinători. Să vină și să învețe! Amin. Să vină și să Mă bucure învățând venirea lor la Dumnezeu și închinarea apoi! Le împuternicesc pașii cu binecu-

vântare mare și-i voi scrie în cer pe toți cei care se strâng sub slava cuvântului Meu în zi de sărbătoare de Rusalii, zi de mare sărbătoare a celor din cer, aici, cu cei ce se strâng la izvor din patru zări.

Pace ție, poporul Meu! Binecuvintez jertfa ta cea pentru pregătirea străngerii la izvor a celor ce vin spre închinare în Dumnezeu. Amin.

Sfârșesc cuvântul Meu din această zi. Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2013

Praznicul Înălțării Domnului

Domnul coboară cu norul slavei Lui. Strigarea Domnului către neamul român pentru credința în Cuvântul Domnului. Proorocie pentru lipsa cărnii dar și a verdeții de pe masa omului din pricina neascultării de Dumnezeu. Domnul va așeza legea sfințeniei pe vatra neamului român.

Învățătură de credință așez în cartea Mea cea de azi, ca să se găsească în ea învățătura Mea. Eu sunt Cel ce sunt, Domnul Iisus Hristos, și sunt Cuvântul Tatălui Meu, căci Tatăl este întru Mine când grăiesc. Pe cei ce cred în Mine și în venirea Mea acum cuvânt pe pământ, nu-i învăț altfel decât i-am învățat pe ucenicii Mei acum două mii de ani, căroră le-am spus că Tatăl este întru Mine, iar Eu întru Tatăl sunt, iar dacă cineva Mă iubește Mă va iubi păzind cuvântul Meu, și îl va iubi pe el Tatăl Meu și vom veni la el, Eu și Tatăl, și Ne vom face la el locuință, iar cel ce nu Mă iubește este cel ce nu păzește cuvintele Mele.

I-am învățat pe ucenici acum două mii de ani, dar ei erau nedumeriți cu privire la Tatăl, Care sălășluia întru Mine făcând lucrările Lui înaintea lor și înaintea oamenilor, căci le spuneam: *«Eu Mă duc la Tatăl, și orice veți cere în numele Meu Eu voi face, iar dacă veți crede în Mine, veți face și voi lucrurile pe care le fac Eu și veți face mai mari lucruri, pentru că Eu Mă duc la Tatăl, și dacă Mă duc, Îl voi ruga pentru voi și vă va trimite alt Mângâietor, Care să fie pururea cu voi: Duhul Adevărului, pe Care lumea dacă nu-L vede și nu-L știe nu poate să-L primească, dar voi Îl cunoașteți, căci rămâne în voi și va fi întru voi, căci va sosi la voi, și voi Mă veți vedea, pentru că Eu sunt viu, și veți fi vii și voi și veți cunoaște că Eu sunt întru Tatăl, și voi întru Mine, și Eu întru voi, căci cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de către Tatăl Meu, și-l voi iubi și Eu și Mă voi arăta lui».*

Învățătură de credință așez în carte în zi de praznic de înălțare a Mea la Tatăl acum două mii de ani, de-a dreapta Tatălui așezându-Mă Eu atunci. Mi-am tras ucenicii spre Betania, la muntele Eleonului, după ce în răstimp de patruzeci de zile M-am arătat adesea lor, grăindu-le lor tainele împărăției lui Dumnezeu și poruncindu-le să stea aproape de Ierusalim și să aștepte făgăduința Tatălui, căci le-am spus: *«Va veni Duhul Sfânt asupra voastră și veți lua putere să-Mi fiți martori în Ierusalim și până la marginile pământului apoi»,* și grăindu-le lor, un nor M-a luat din ochii lor și M-a înălțat spre Tatăl, cu ei de față, rămânând din această priveliște cerească doi bărbați, în haine albe, care le-au spus: *«Iisus S-a înălțat acum de la voi la cer, și astfel va și veni, precum L-ați văzut suindu-Se».*

Norul slavei Domnului, norul care a venit și M-a acoperit când M-am dus pe munte cu ucenicii pentru rugăciune și am strălucit înaintea lor cu slavă mare, și doi bărbați erau de o parte și de alta a Mea, și s-a tras apoi norul slavei Domnului și am rămas Eu așa cum știau ucenicii că sunt, după ce Tatăl

M-a mărturisit cu glas din nor că Eu sunt Fiul Lui, ca să știe ucenicii cine sunt Eu, Cel ce umblam cu ei din loc în loc așezând semne dumnezeiești peste oameni și puteri cerești, cu care lucram minuni. O, acest nor al slavei a fost și în ziua când M-am înălțat la Tatăl înaintea ochilor ucenicilor Mei.

O, tot așa vin și azi. Vin cu norul slavei Mele, care Mă poartă acoperindu-Mă și descoperindu-Mă în cuvânt, așa cum Tatăl Meu a grăit din nor și M-a mărturisit că Eu sunt Fiul Său. Vin cu norul slavei Domnului și sunt mărturisit ca și atunci, când cei doi bărbați au grăit cu Mine în ziua când am strălucit pe munte înaintea ucenicilor Mei, și când, iarăși, doi bărbați au grăit despre Mine celor ce erau cu Mine în ziua când norul M-a luat de lângă ei și M-a așezat de-a dreapta Tatălui în ceruri, ca să fiu Eu cu mângâierea Tatălui lângă ai Mei apoi până la sfârșitul timpului.

O, nu e greu să fie crezute tainele Mele, cuvintele Mele, după care Eu Mă tăinuiesc cu slava Mea, după ce atât de mult și de minunat M-am dovedit pe pământ între oameni Fiu al Tatălui, mărturisit fiind de cei din cer, de-a dreapta și de-a stânga slavei Mele văzute arătându-se ei. Omului i-a mai rămas doar să creadă sau să nu creadă ceea ce au mărturisit cei din cer și cei de pe pământ ucenici ai Mei, care au văzut minunea norului slavei Domnului, mergând ei prin trimiterea Mea apoi până la toate marginile cu vestea cea despre Mine. Arătarea slavei Mele s-a petrecut pe munte înalt, ca să fie cât mai curat locul coborârii slavei care Mă mărturisea de la Tatăl și prin Tatăl, căci în slava cu care Tatăl cobora, în slava aceea eram și Eu cuprins, Eu în Tatăl, și Tatăl în Mine, nor de slavă și de taină a Domnului, taina care acoperă pe deasupra pe Domnul, slava pe care o am Eu de la Tatăl mai înainte de întemeierea lumii, precum este scris.

O, iată de ce trebuie să fie loc curat locul în care Eu, Domnul, Îmi lucrez slava cuvântului Meu ca pe munte înalt, așa cum și lui Moise M-am împărțit când am grăit cu el pe munte și am scris pe piatră cuvântul cel pentru porunci spre Israel, ca să fie viu prin ele Israel.

O, cum să-l iau pe om la școala învățăturii de credință, cum să fac să-l iau? E mult și e frumos de învățat. N-are omul timp pentru adevărul lucrurilor, pentru Duhul Sfânt Mângâietorul, despre Care am promis acum două mii de ani că va veni pe pământ și va desluși El toate la toți cei care Mă vor iubi păzind poruncile Mele și crezând ei prin împlinirea lor peste ei, ca să pot Eu să vin cu Tatăl la ei și să-Mi fac locuință cu ei.

O, neam român, mai este alt neam și alt țărâm pe pământ unde vin Eu cuvânt și Duh mângâietor așa cum vin acum pe vatra ta cu slava Mea cea de la Tatăl? O, Eu sunt Cel ce sunt. Ție îți spun, neam român, Eu sunt Cel ce sunt! Sunt Cel ce am strălucit pe munte înaintea ucenicilor mărturisitori, și sunt Cel ce de pe munte M-am înălțat pe norul slavei Domnului, după ce Mi-am povățuit ucenicii trimițându-i peste pământ cu vestea lucrului Meu cu ei timp de trei ani și jumătate, până ce M-am suit la Tatăl în ziua înălțării Mele la ceruri. O, cum să fac să te trezesc? Am în mijlocul tău un popor mărturisitor slavei cuvântului Meu coborât pe vatra ta acum, la sfârșit de timp. Îl trimit cu trimiterea Mea ca pe un martor al zilelor de acum ca să-Mi vestească de la margini la margini cuvântul. Nu i-a mai rămas neamului omenesc decât să încerce fericirea cu Mine, după ce totul a încercat între pământ și cer vreme de șapte mii de ani, că a încercat minciuna în toate felurile ei bietul de om și s-a mințit om pe om șapte mii de ani. O, ajunge, omule! Ajunge, omule, ajunge! Încearcă și cu Dumnezeu, dar după voia Lui, nu după voia ta, că după voia ta ți-ai făcut mereu voia

înaintea Mea căutându-Mă ca să-ți fac voia, dar voia Mea este scrisă pe piatră cu foc, cu degetul lui Dumnezeu, și nu seamănă voia Mea cu voia ta. Voia Mea este sfințenia ta. Eu cu ea am biruit lumea și pe stăpânitorul ei, și nici tu nu vei putea birui altfel, o, omule ostenit. Acum două mii de ani am spus: «*Acum stăpânitorul acestei lumi a fost judecat*», și M-am lăsat apoi spre moarte pe cruce, dat la moarte de stăpânitorul acestei lumi, de poporul în mijlocul căruia M-am arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, numai că el n-a voit să fie alt stăpân peste lume în afară de el, de cel împuternicit de Mine să-Mi fie Mie popor între toate neamurile de pe pământ. Dar dacă el n-a voit să facă voia Mea, a fost judecat acest popor când Eu am biruit asupra lui prin moartea și prin învierea Mea, și apoi prin ridicarea Mea pe tron lângă Tatăl, de-a dreapta Tatălui, după ce am biruit cel din urmă vrăjmaș: moartea.

O, neam român, Eu sunt în Tatăl, și Tatăl este în Mine și una suntem când auzi tu cuvântul lui Dumnezeu. O, de ce, tată, de ce, neam român, stai deoparte de slava lui Dumnezeu de pe vatra ta? Ia aminte că Domnul îți grăiește ție. Nu mai sta în întunericul cel mai din afară, neam român, că nor negru este necredința și nepăsarea ta pentru ea. Lacrima Mea după tine s-a făcut apă mare și multă, și iată câtă suferință pe tine acum, pe vatra ta și peste fiii și fiicele tale, care stau atât, atât de departe de cuvântul care te strigă plângând și strigând, neam român! O, cum să fac să te scot din nepăsare și de sub asupritorii tăi, din pricina căroră vine nenorocirea peste tine, și care te asupresc să nu te lase să înveți și să crezi apoi slava Mea de pe vatra ta? Tron de cuvânt Mi-am zidit în mijlocul tău, și din el curge peste pământ ca o apă curățitoare acest izvor al gurii Mele, izvorul iubirii, o, țara Mea de azi. O, nu te doare trupul și sufletul și duhul de atâta bătaie câtă ți-ai atras și îți atragi? Acum vreo douăzeci de ani am scos de peste tine pe cei ce te stăpâneau fără de Mine, și sub care tu plângeai și așteptai o izbăvire. O, dar ce faci acum? Iată, faci păcate mari și te lași robită de minciună și de cei ce o făuresc pe ea pe ascuns ca să le dai tu lor slavă și să-ți faci din ei dumnezei. Dar ce vei face, o, țara Mea de azi, ce vei face tu când îi vei vedea căzând de pe scaunele lor, de pe care se laudă că tu i-ai așezat? O, privesc din cer de lângă Tatăl și plâng de mila ta. Ți-aș da trezire mare și tot mai mare, dar aș vrea să lucrezi și tu cu Mine și să înveți învățătura de credință dacă gura Mea grăiește în mijlocul tău cuvântul Meu. Am așezat în ziua aceasta de praznic de înălțare, am așezat învățătura de credință în cartea Mea cea de azi, pe care o scriu pe vatra ta, așa cum am scris pe munte prin îngeri poruncile vieții, ca să trăiască prin ele oamenii, dar omul trăiește numai pentru păcat. Mănâncă omul carne multă, mănâncă și cu trupul, și cu sufletul, și cu duhul, mănâncă omul animale și păsări și oameni, în loc să mănânce fără de păcat, fără de carne, fără de ucidere, așa cum l-am povățuit Eu, Domnul, la începutul lui pe om. Omul însă dă hrana dată lui de Dumnezeu spre hrană, o ia și o dă la animal și la pasăre, de parcă acestea sunt de la care trebuie să mănânce omul, că le taie și le mănâncă după ce le trece prin ele hrana pe care el ar fi s-o mănânce, precum și lor le-am dat ce să mănânce, căci le-am dat și animalelor, și păsărilor, și i-am dat și omului ce să mănânce. El însă a schimbat și a mâncat altfel, dar Eu îl voi aduce la voia Mea așa cum el nu pricepe mai dinainte, că-i voi lua omului carnea de pe masă, și-i voi lua și verdeța pe care trebuia s-o mănânce după cum Eu i-am împărțit hrana, căci este neascultător de Dumnezeu omul.

Iar celor ce Mă iubesc ascultându-Mă, le voi da lor din cer prin îngeri, și-Mi voi face curat pe pământ prin lucrarea

curățirii de neascultare, mai întâi în tine, țara Mea cea de azi, țară a alegerii Mele la sfârșit de timp, că voi trece totul prin sită deasă în tine, ca să rămân cu bobul cel curat, și voi așeza pe vatra ta legea sfințeniei, calea care duce la viață și la o fericire mare, pe care omul n-a bănuț-o până în zilele acestea, căci nu s-a suit la mintea omului cele pe care Eu, Domnul, le-am pregătit pentru cei ce Mă iubesc sfințindu-se pentru Mine și pentru slava Mea.

Mă voi înălța cu tine deasupra tuturor înălțimilor ome-nești și Mă voi slăvi din tine peste neamuri pe pământ, o, țara Mea cea de azi, țara venirii Mele a doua oară pe pământ, iar tu, neam român, va fi să crezi atunci că numai sfințenia avea omul s-o lucreze, și nu carnea, căci omul mănâncă numai carne, mănâncă și când postește de mâncare de carne, mănâncă și atunci carne, căci mănâncă cu pofta trupului, mănâncă poftă trupească din carnea sa și din carnea altui om, și mănâncă omul și cu trupul, și cu duhul și cu sufletul, mănâncă numai carne și numai duh de carne, și nu are cine să-l oprească de la această neascultare, dar Eu vin și îl învăț pe om, că n-are cine să mai vină după Mine ca să-l învețe pe om, căci stăpânitorul acestei lumi stă peste toate neamurile de pe pământ, stă împotriva Mea și stăpânește peste om și îl supune, dar Eu, Domnul, îi voi arăta curând, curând iarăși judecata lui, când va vedea cu ochii mari și cu spaimă multă lucrarea pe care în ascuns a lucrat-o prin toți supușii ca să-l despartă pe om de Dumnezeu, după ce L-a răstignit pe Dumnezeu pentru ca să-și aibă el scaun pe pământ peste om, el și numai el, iar omul să nu mai știe că Dumnezeul Cel adevărat este Domnul.

Mă voi înălța cu slavă mare prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul neamului român și voi rosti de pe acest munte de cuvânt și voi spune stăpânitorului acestei lumi: Sfârșitu-s-au toate, toate ale tale, ca să fiu apoi numai Eu, Domnul, Eu și cei asemenea Mie. Amin.

Iar celor credincioși cuvântului venirii Mele pe pământ acum, le voi scrie pe frunte nume nou, de Mă vor asculta așa cum a ascultat de proorocul Ieremia ucenicul său, de care a fost ascunsă căderea împăraților lumii, și vor sta cei credincioși și ascultători înaintea Mea, înaintea Împăratului slavei pe munte înalt, spre care vor privi toate neamurile pământului și vor căuta spre slava Mea și spre învățătura Mea, învățătura sfințeniei, după care omul va căuta când nu va mai putea nici o altă putere între pământ și cer. Amin.

În zi de praznic de înălțare a Mea la Tatăl am așezat în cartea Mea cea de azi învățătura de credință pentru venirea Duhului Sfânt Mângâietorul peste cei credincioși și ascultători, și am de o parte și de alta a Mea pe cei ce Mă mărturisesc Cuvântul lui Dumnezeu peste pământ, de pe munte înalt cuvântând, de pe tron de cuvânt Eu Însumi mărturisindu-Mă că Eu sunt Cel ce sunt. Amin, amin, amin.

31 mai/13 iunie 2013

Duminica a șaptea după Sfintele Paști, a sfinților părinți de la Sinodul I Ecumenic

Domnul deslușește lucrarea Duhului Adevărului. Adevărații închinători sunt cei ce-și închină Domnului viața și rugăciunea, nu cei care merg la locuri de închinare. Numai adevărul cel despre sine îi poate da omului libertatea de sub vina lui. Vindecarea de păcat prin umilință.

Duhul Adevărului, lucrarea Lui voiesc Eu, Domnul, s-o deslușesc în ziua aceasta de pomenire a sfinților părinți, a celor ce Mi-au întărit biserica întru Duhul

Adevărului, Care Se desăvârșește în cei blânzi și smeriți cu inima, în cei cu mare lepădare de sine, care știu să Mă urmeze după adevăr.

Găsesc veghe în porți, și Mi se deschide când bat, când vin și bat. Eu bat când vin, căci pe dinăuntru se deschide ușa ca să intru, și tot așa și Eu deschid când bate omul, când bate cel ce știe să bată, iar cel ce nu știe cum să bată după rânduială, aceluia nu i se deschide, că e veghe mare în cer pentru aceasta.

Mulți bat la multe uși între cele văzute și cele nevăzute. Când văd că omul umblă pe multe cărări, și vine și mai bate și la ușa Mea, nu-i deschid celui viclean. Eu deschid celui ce după adevăr Mă urmează, prin lepădare de sine și prin purtarea crucii, nu prin cerere la Domnul și atât. O, nu se poate la Mine așa cum vrea cel ce bate, ci se poate după legea fiecărei uși, iar ușa pentru cele din cer Eu sunt, și Mi-i cunosc pe-ai Mei, pe cei ce Eu îi păstoresc, și-I cer Tatălui pentru cei păstoriți de Mine, așa cum am cerut acum două mii de ani pentru cei ce Tatăl Mi i-a dat din lume ca să-i păstoresc.

Pun în ziua aceasta învățătură sfântă în cartea Mea, care se împarte ca să fie cunoscută învățătura Mea. Sunt înconjurat la masa de cuvânt de sfinții părinți, care Mi-au întărit biserica împotriva duhului viclean, a celor îngâmfați în duhul lor cu privire la dumnezeirea Mea și la toate rânduilele sfinte ale bisericii Mele jertfitoare prin iubire. Grăiesc cu grai frumos ca Dumnezeu. Graiul Meu seamănă cu Mine, și grăiesc frumos. Am grăit mereu frumos. N-am grăit urât nici cu Pilat, nici cu Iuda, nici cu Caiafa, nici cu cei vicleni, care slujeau în vremea aceea, ci am grăit adevărul, iar adevărul este frumos, este cel frumos.

Duhul Adevărului este grăirea Mea, și am spus prin cuvânt că voi grăi pentru cei ce zidesc și tot zidesc zidiri de închinare pentru cei ce se închină lui Dumnezeu. O, în zadar zidesc, căci aceste zidiri nu înseamnă Dumnezeu dacă în ele nu învață omul ce înseamnă Dumnezeu, ca să știe omul apoi să se închine în duh și în adevăr, în Dumnezeu, căci Duh este Dumnezeu, nu zidiri de piatră este El. O, măcar de-ar fi păstrate sfințite și sfinte apoi aceste zidiri, dar în ele intră omul care nu iubește pe Domnul, omul cu viață păgână intră în ele, pentru că sunt ale oamenilor, nu ale Domnului aceste zidiri, căci adevărații închinători sunt cei ce-și închină Domnului viața și rugăciunea, nu sunt cei ce merg la locuri de închinare unde toată lumea merge, căci pentru lume, nu pentru închinători sunt zidite aceste zidiri. Când cezarii își iau dreptul peste cele dăruite Domnului pe pământ între oameni, o, nu mai sunt ale Domnului aceste zidiri, ci sunt sub puterea omului, iar Duhul Adevărului Se depărtează, și merge cu cei ce se închină cu viața lor lui Dumnezeu, căci rar să mai poți găsi prin vreme împărat peste oameni care să-I dea toată cinstea lui Dumnezeu, și drept pentru cele închinare Lui între oameni, căci duhul viclean stă în toate inimile, iar cei vicleni sunt cei ce se tem de adevăr și sunt cei ce mint din pricina temerii de adevăr.

O, nimeni nu-i poate da omului libertatea de sub vina lui, nimeni, decât adevărul cel despre el, dacă omul se alege apoi de partea umilinței de duh. N-are omul umilință. Zadarnic are credință, zadarnică îi este chiar și iubirea lui de Dumnezeu, zadarnice toate, dacă n-are umilință omul, căci unde nu este umilință pătrunde pe neașteptate satana peste toate cele bune din om, și îl scoate vinovat de viclenie pe om. De aceea Eu l-am povățuit pe creștin și i-am spus să nu măsoare el, nici pentru el, nici pentru fratele său, și stau acum și privesc cum ascultă el ceea ce Eu l-am învățat, și îl văd cum uită și îl văd cum îi cere socoteală celui de lângă el, așa cum Marta Mi-a cerut

socoteală pentru Maria, și a primit învățătură pentru această măsurare a ei.

O, e greu să iasă duhul viclean din om. Îi stă la îndemână omului acest duh, și s-a învățat cu el omul, dar Eu le spun celor ce se pretind că sunt creștini, și le spun așa: Nimeni să nu viclenească cu limba lui, nimeni să nu spună că iubește, că cinstește pe Domnul dacă celor din jurul lui nu le face asemenea. Și nimeni să nu spună că iubește pe Domnul și că ceilalți nu-L iubesc, ca să-și ia dreptul să le ceară acelora socoteală. O, nu așa se câștigă suflete de partea Domnului, ci cu înțelepciunea iubirii și a răbdării care se naște din iubirea dintre frați, o, și cât aș vrea și câte aș avea de deslușit celor ce au venit și s-au dat sau se dau lui Dumnezeu alături cu fiii cuvântului Meu pe cale! Eu nu pot fi părtinitor, căci Duhul Adevărului este însoțitorul Meu, și este Acesta plin de iubire și de iertare pentru cei ce iartă, pentru cei ce iubesc. Și iată, părinții sfinți dau în ziua aceasta povață cerească creștinilor care iau calea Domnului, calea împărăției cerurilor pe pământ. Îi am de-a dreapta Mea pe sfinții cei sărbătoriți, și le dau bucuria de a povățui biserica Mea, căci au iubire pentru Mine și pentru ea ca părinții adevărați, care au suferit pentru adevăr, pentru Duhul Adevărului Cel despre dumnezeirea Mea, care a fost pusă la îndoială de cei vicleni în vremea acestor sfinți, căci a sunat trâmbița împărătească și i-a adunat laolaltă în sobor pentru deslușirea adevărului dumnezeirii Mele, și au biruit sfinții Mei, au biruit pentru Mine, căci au fost ei cei adevărați. Amin.

— **O**, adevărate sunt lucrările Tale prin sfinții Tăi, Doamne al sfinților! O, mare și înalt este locul locuinței Tale din vremea aceasta pe vatra neamului român, unde se împlinește cuvântul Tău cel despre adevărații închinători, care nu umblă pe drumuri și pe la case de închinare, și nici în Ierusalim, de unde Tu ai fost alungat și stârpit de poporul iudeu, de stăpânitorul acestei lumi, ci numai în duh și adevăr ridici Tu Ție închinători.

O, nu mai sunt azi locașuri ținute în sfințenie, Doamne. Nu mai este dreptul Tău în locașurile de biserică. Noi ne-am tras în Tine, Doamne, ne-am dus în locuri pustii de oameni, ca să fim numai ai Tăi, sau am stat între oameni ca în pustie, și am stat întru Tine, Doamne, nu în lumea aceasta am stat. Le spunem celor ce se apropie să îmbrățișeze sfințenia și Duhul Adevărului, și îi învățăm pe ei din cer duhul umilinței, că iată, n-are omul umilință, se rușinează să stea umilit înaintea Ta și înaintea oamenilor.

O, să nu iasă de sub vină creștinii! Să nu-și piardă umilința pentru care vin spre Tine ei, ci să și-o crească clipă de clipă, că fără umilință este viclean creștinul. Rugăciune și nădejde, credință și iubire, răbdare și iertare, toate prin multă umilință lucrate, aceasta are de lucrat în toată clipa cel ce se aduce Ție ca să fie creștin după adevărul a toate. Creștinul să nu se aplece spre duhul vicleniei ca să-și piardă pocăința. Nu-i trebuie notă bună creștinului și bucurie de la notă bună sau liniște și mulțumire pentru acestea, o, nu-i trebuie notă de la cei din jur, ci îi trebuie notă bună la pocăință, Doamne, căci pocăința își strânge bunătate de la cei din jur. Nu este creștin mai frumos, mai ușor de purtat de sufletele din jur, ca și cel ce-și păstrează prin toată purtarea lui cea dinăuntru lui și cea din afara lui pocăința și duhul ei cel lucrător la vedere. Nu trebuie rostite cuvinte de pocăință, ci lucrarea pocăinței trebuie, nu măsura ei cea prin cuvinte. Nimeni să nu-și pună notă singur, și nimeni să nu-și smulgă notă mare pentru el. Învățătura cea pentru creștini se naște din faptele lor, din prisosul sau din lipsa duhului frăției sau al jertfei frățești, iar această învățătură

vine din cer, după ce privește cerul peste cei ce sunt biserică a lui Hristos pe pământ, iar Duhul Adevărului este Cel ce lucrează rugăciune și nădejde, credință și iubire, răbdare și iertare, toate cu multă umilință păstrate și lucrate de cei ce iubesc pe Dumnezeu.

Trebuie duh de umilință mare la creștini, o, Doamne. Îi povătuim pe cei greoi spre Tine, și care nu-și înțeleg neputința cu care vin și în care sunt, și îi povătuim spre o umilință frumoasă, căci din pricina lipsei duhului umilinței față de semenii, față de toți cei de pe pământ, față de cele din cer și de cele de pe pământ, față de toți cei drepti și de toți cei păcătoși, o, din această lipsă de umilință, de aceea nu scapă omul de carne și de păcatul cu carnea în însăși carnea lui. Să-i povățuiască fiii poporului Tău pe toți cei care vin spre înviere, Doamne, și să le spună lor de purtarea crucii și de lepădarea de sine, care ajută omul să învieze din păcat.

O, ce frumos, ce dulce Te-ai rugat Tatălui pentru cei pe care El Ți i-a dat din lume ca să-i crești, pentru ca să fie ei ai Tatălui pe vecii! Trebuia să Te întorci de-a dreapta Tatălui după ce ai înviat, după ce ai plătit prin moarte și prin înviere răscumpărarea omului căzut din rai, și i-ai încredințat prin rugăciune Tatălui, Doamne, ca să-i păzească El pe ei în lume de duhul cel viclean.

O, să ia aminte fiii Ierusalimului nou, să ia aminte la rugăciunea Ta pentru cei dați Ție de Tatăl din lume, și care au rămas în lume după ce Tu ai plecat la Tatăl. Să învețe să se roage și ei, să învețe din rugăciunea Ta și ei unii pentru alții, dându-se unii pe alții Ție prin rugăciunea unii pentru alții, Doamne. Ce am putea noi să-i învățăm mai frumos pe ei în ziua noastră de serbare? Dar Tu ai multe să le spui, și fă-Ți loc în ei și între ei, Doamne, și dă-le lor putere să-Ți deschidă când bați, că au mereu, mereu nevoie de facere, mereu, Doamne, mereu, căci omului îi este lesne să greșască, dar tot așa de lesne să-i fie să primească și povață.

O, fii binecuvântați acum, la sfârșit, să fiți Domnului zidire vie, vă învățăm pe voi priveliștea cea frumoasă înaintea cerului, și pentru care Domnul a strecurat mereu peste voi povață prin cei ce poartă spre voi pe cele ce Domnul le dă să vi le aducă spre împlinire. Ei nu grăiesc de la ei înșiși când grăiesc vouă, ci sunt trimiși spre voi. Deschideți-le lor, așa cum ei deschid Domnului când El bate ca să intre și să vi Se aducă vouă hrană! Noi, sfinții Domnului, am avut purtare sfântă înaintea Lui, în mișcări, în priviri, în grăiri, în simțiri, în duhul frăției, în rugăciune și în nădejde, în credință și în iubire, în răbdare și în iertare, toate cu frumosul umilinței lucrate înaintea Domnului. Fiți și voi asemenea nouă, căci părintele nostru, Pavel apostolul, a spus celor ce veneau spre Domnul: *«Fiți următori mie precum și eu sunt lui Hristos!»*. În Duhul Adevărului strângeți-vă, și învățați învățătură cu învățător, și numai apoi veți putea frumos împlini acest duh și toată lucrarea lui, de la care duhul cel viclean pierie și nu mai este.

Acum fiți binecuvântați de Cel ce binecuvintează pe cei ce-L binecuvintează pe El după adevăr. Amin.

— **A**cum, sfinți iubiți, să ridicăm cu toții mâinile părintești și frățești și să lăsăm puteri și binecuvântări peste cei ce în Duhul Adevărului învață de la Domnul și de la sfinți, și se arată apoi peste ei rodul învățaturii. Amin.

Rostesc măreață binecuvântare, Eu, Domnul, pentru săptămâna de lucru a pregătirii întâlnirii Mele cu oaspeți din patru zări sub cortul alb în Grădina Întâlnirii, la praznic de Rusalii cu cei care învață venind și dorind după plaiurile Mele

de azi, unde Eu Mă port cu sfinții Mei, care M-au iubit în duh și în adevăr, nu în biserici de piatră, în care se strânge lume de tot felul ca să se laude cu nume de lume creștină, lume care nu are cine s-o învețe calea, căci cei ce se numesc pe ei înșiși părinți ai bisericii creștine nu stau în mijlocul turmei ca s-o ducă spre pășune așa cum am lucrat Eu și sfinții Mei peste turmă, ci stau aceștia pe scaune și sunt slujiți, și nu sunt slujitori nici ai Mei, nici ai celor ce umblă fără de păstorire pentru viața lor, și Mă doare această durere a Mea, Mă doare de două mii de ani, de când sfinții bisericii Mele tot sunt dați în lături de păstori vicleni, care nu-Mi pasc turma, dar Eu vin din cer cu sfinții Mei, și se împarte hrană din cer pentru cei credincioși ai Mei. Amin.

Binecuvintez cu vreme dulce pregătirea sărbătorii de Rusalii și praznicul zilei apoi.

Binecuvintez cu milă și cu ajutorare sfântă pe cei ce-Mi găsesc acest popas, cei din cer cu cei de pe pământ în sărbătoare sfântă, sărbătoarea Duhului Sfânt Mângâietorul, cu Care Eu voi coborî și Îl voi împărți pe El deopotrivă, și vor lua din El cei ce sunt pe potriva Lui, adevărații Mei închinători vor lua din El. Amin, amin, amin.

3/16 iunie 2013

Duminica Cincizecimii, a Pogorârii Duhului Sfânt

Grăirea Fiului cu Tatăl pentru mântuirea omului. Să se boteze omul cu Duhul Sfânt. Vindecarea de grăirea în deșert. Mulți știu să vorbească despre lucrarea mântuirii, dar prea puțini își lucrează mântuirea.

Eu sunt Cel ce sunt. Glasul Duhului Sfânt este grăirea Mea cea de azi. Pe norul slavei Domnului, pe șoapta vântului Mă port și vin. Vin, că este scris să vin. Dacă oamenii de pe pământ nu Mă așteaptă să vin, după cum este scris să vin, nu-i pot face să Mă aștepte, dar pot să le dau lor cuvântul venirii Mele, al gurii Mele, și să le spun că vin cuvântând și împărțind pe Duhul Sfânt Mângâietorul prin însăși gura Mea, care grăiește.

Sunt Cel înviat dintre cei morți acum două mii de ani, și sunt Cel viu în vecii vecilor. Am de la Tatăl dată atunci toată puterea în cer și pe pământ, și cu această putere Mi-am trimis atunci ucenicii în toată lumea ca să vestească venirea Mea și împărăția Mea cu ei și să boteze ei în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh pe toți cei care vor crede prin vestirea lor în Fiul lui Dumnezeu, Care a venit și S-a arătat.

Cobor cu șoapta Duhului Sfânt în graiul Meu. Am vestit zi de praznic și v-am adunat aici, sub cortul alb, în zi de Rusalii. Pace vouă! Ați venit sub slava cuvântului Meu, aici, la izvorul Meu de cuvânt adunați. Porțile s-au deschis ca să veniți și ați venit, la glasul trâmbițării Mele ați venit. O, pace vouă! Vă bucur acum, căci și voi ați umplut cerul de bucurie venind la întâlnire cu Mine pe pământ aici. Aici vin și cuvintez, aici Îmi las cuvântul, aici iubesc să vin. Aici Mi-a ales Tatăl să vin acum, la sfârșit de timp. O, ce să vă dau dacă ați venit la întâlnire? Vă dau venirea Mea, că pentru ea ați venit. Vă dau și hrană pentru trup, așa cum împărțeam acum două mii de ani celor ce umblau după Mine și după slava Mea. Vă dau și bucurii de suflet, bucurii cerești, așa cum Duhul Sfânt pregătește pentru voi aici, la întâlnirile Mele cu cei ce vin la izvor. Grăirea Mea este blândă și este plină de duh mântuitor ca și acum două mii de ani, numai să iubiți voi pe veci de veci iubirea Mea cu care vin pe pământ ca s-o împart. Sunt Blândul Păstor, Blândul Învățător. Duhul Sfânt Mângâietorul Îmi dă ca să vă dau, iar Eu sunt glasul Lui, sunt cântecul Lui, sunt șoapta Lui de iubire

pentru voi, cei ce credeți. Mântuirea voiesc să vă învăț să v-o lucrați, dacă iubiți să vă învăț.

Învățătura Mea se prinde, căci sunt Păstor adevărat, și am duhul ascultării de Tatăl în lucrarea Mea. Vă spun vouă aceasta, căci văd cum pe pământ mulțimi de învățați în școli mari și vestite mari, și mulțime de ascultători apoi, mulțimi peste mulțimi, atât de mulți grăiesc peste pământ cuvântul cel despre mântuirea oamenilor, dar puțini, o, prea puțini din aceștia își și lucrează loruși mântuirea. O, cum mai vine aceasta? Iată, n-au aceștia putere să aducă omul la mântuire prin Mine, n-au, căci ei înșiși nu fac ceea ce dau să știe și să spună. Vă învăț pe voi și vă rog să fiți adevărați ca și Mine. Vă îndemn să lucrați lucrarea mântuirii voastre, că e mult, mult de lucrat, și nu este puțin, iar lupta pentru puterea de a lucra este luptă mare, de multe ori obositoare pentru cei ce cu dinadinsul se păstrează lucrându-și mântuirea.

Nu este necunoscută pe pământ lucrarea mântuirii. Dacă Eu am venit acum două mii de ani pe pământ și M-am arătat Păstor pentru mântuirea omului, am și lăsat atunci învățătura mântuirii. Trebuie însă mereu să stăruiesc peste om, căci duhul lumii stăruie fără de astâmpăr să-l țină pe om departe de mântuirea lui, departe de Dumnezeu lui, de Tatăl lui, și de aceea Tatăl Mă trimite iar acum, la sfârșit de timp, Mă trimite mult. Iar Eu Te ascult, Tatăl Meu scump, și Mă supun Ție și-Mi las peste cei credincioși glasul Meu duios de Păstor, că am spus acum două mii de ani că voiesc să-i trag pe toți la Tatăl, la Tine, Tatăl Meu scump, că nimeni nu le poate da lor mângâierea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Cel închinat și slăvit împreună cu Tine și cu Mine, Tată scump. Suntem sărbătoriți întru Treime în ziua aceasta de praznic sfânt și grăim Noi celor ce caută să-și lucreze mântuirea, o, Tatăl Meu scump. Amin.

— **N**oi, Fiule scump al Meu, Eu și cu Tine, tată, Noi și Duhul Sfânt, pe Care-L avem lucrător peste om de la întemeierea lumii, purtându-Ne El peste tot pe deasupra a toate, Fiule scump al Meu, Noi lucrăm în ziua aceasta cuvânt de mântuire. O, ce mare bucurie, ce multă mângâiere avem Noi în această zi de la prilejul străngerii lângă Noi a poporului adunat aici, la gura Noastră de cuvânt. O, ce multă alinare peste Noi, Fiule Emanuel! De atâta durere, de atâta vreme purtată de Noi, de când omul s-a răcit de Făcătorul lui, de atunci Ne este dor de bucurie, de mângâiere în durerea cea de la pierderea omului, Fiule scump. E mare și e multă durerea Noastră. De la fiecare din cei ce s-au născut din oameni purtăm durere peste durere, tată. De la facerea omului și până la nașterea celui din urmă din om născut, Noi suferim, Fiule scump. Oare știe aceasta omul? Venim Noi și-i spunem omului aceasta. Simțămintele lui și le oprește omul numai pentru el și numai pentru om, căci Noi stăm nevăzuți de om. De mila omului stăm nevăzuți, și nu este în Noi mai mare durere ca aceasta să stăm disprețuiți de om, să stăm nevăzuți de om, ca să nu-i facem omului tresărire și teamă în fața slavei Noastre, sau ca să nu se poarte față cu Noi rece cu Noi omul.

O, câtă lipsă pentru Noi este în lucrarea omului! Cât de multă este ființa lui înaintea lui însuși, și cât de puțină Ființa Noastră în grijile purtate de om! Noi suntem dulci celor din cer din pricina durerii din Noi, și suntem dulci și celor ce Ne iubesc pe pământ după puterea iubirii din ei, după măsura Noastră din ei, Fiule scump. Cei ce Ne poartă mult în ei sunt cei dulci, dulci ca și Noi, căci unde Noi Ne putem face locuință Ne arătăm puterea și aluatul Ființei Noastre și trag spre Noi cei mânați de Duhul ca să Ne caute și să Ne descopere și să Ne dorească apoi. Iată cu ce lucrare Te trimit Eu pe pământ

acum, Fiule scump!

O, am spus aceasta vouă, Eu, Tatăl, v-am spus, ca să știți voi de unde vine puterea venirii Fiului Meu Iisus Hristos în zilele acestea. Ea vine din durerea Mea și a Lui, vine și se face ea Duhul Sfânt Mângâietorul. Domnul, Cel ce știe durerea și puterea ei, vine și Se face vouă glas de Duh Sfânt și vă dă vouă din Dumnezeu și vi le vestește, precum este scris în cartea Evangheliei cea de acum două mii de ani a Fiului Meu Iisus Hristos, prin care El făgăduiește că va veni Mângâietorul Duhul Sfânt și Se va face vestire a Domnului peste pământ și va da El oamenilor daruri, spre slava Sa cea de sus. Amin.

O, Fiule scump, Eu sunt Cel ce Te trimit, Eu, Tatăl, iar Tu ești Fiul Meu ascultător. Învăță-i ascultarea și fapta ei pe deplin, învăță-i ascultându-Mă ca un Fiu Unul născut al Meu, căci fără această lucrare nu este mântuire pentru om. Eu, Tatăl, Te privesc aici, în mijlocul poporului adunat la glasul trambitării Tale, și-Ți mângâi Duhul Tău Cel blând, pe Care-L urdesc în zi de praznic de Duh Sfânt la toți cei ce Te doresc pe Tine Învățător al mântuirii lor, Fiule scump. Amin.

— **S**lava Mea și a Ta, purtată de norul slavei Domnului, stă deasupra lor în ziua aceasta, o, Tatăl Meu. Ochiul credinței să se deschidă mult și să vadă ei. Amin. Măinile celor ce Mi-au pregătit aici, acum, praznic și slavă de Duh Sfânt, au așezat spre arătare partea cea văzută a bucuriei și a slavei celor ce nu se văd, simbolul limbilor Duhului Sfânt, coborâte acum două mii de ani peste ucenicii Mei adunați laolaltă în orașul Ierusalim, așteptând ei făgăduința aceasta făcută de Mine lor pe când Mă înălțam la ceruri lângă tronul Meu și al Tău, Tată scump. Chipul ucenicilor Mei și limbile de foc ale Duhului Sfânt, iată aici privesc sub care stă în taină slava acestei zile de praznic sfânt! Chipul fiilor și al fiicelor poporului credincios, cu care cuvântul Meu a pregătit această zi de praznic, iată aici această dăruire și jertfă a credinței și a ascultării de Dumnezeu! Amin.

Sunt cu voi aici și sunt Cuvântul Tatălui peste voi, cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. Vă dau din gura Mea putere ca să vă întăriți iubirea și puterea ei. Sunt ca un vânător care vă vânează spre viață ca să vă duc la Tatăl. Aș vrea să vânez toată lumea oamenilor, pe toți oamenii de pe pământ și să-i dau Tatălui. Vestea cuvântului Meu merge de aici peste tot și este peste tot, dar nu-Mi deschid cei mulți. Nu pot intra decât numai dacă Mi se deschide. Pe dinăuntru este deschiderea ușii, și nu când omul bate ca să-i deschid, și dacă știe să bată ca să se audă, căci Eu trebuie să aud omul, nu bătaia lui la ușă, iar dacă pe el nu-l aud, nu-i deschid.

O, învățați să vă faceți auziți când bateți ca să vă deschid. Nu-Mi bateți doar cu cererea sau cu dorința. Bateți-Mi iubindu-Mă și dorindu-Mă vouă, iar toate celelalte vi se așează la locul lor după trebuința slujirii voastre cu Mine. Să știți, fiilor, că nu toate cererile cu care bat oamenii la ușa Mea după nevoile lor, nu toate le împlinesc Eu. Nu pot să împlinesc Eu lor ceea ce-Mi cer ei, ci împlinesc lor când Mă cer pe Mine lor. Toți, aproape toți uită de la mână până la gură că împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu are nimic în ea și din ea, dar nu se suie la mintea lor, a celor ce-Mi cer pe cele din lume lor. Am spus acum aceasta ca să nu se mai laude mulți în numele Meu și cu numele Meu cum că Eu le împlinesc și că îi ajut foc nevoie mare, și iată, pășunea cea pentru mântuirea oamenilor nu este pe pământ, ci doar se vorbește despre ea fără de putere peste om, căci cei ce grăiesc despre mântuire nu-și și lucrează mântuirea ca să strălucească ea din ei și să se facă ea din ei lumină

a lumii, Dumnezeu văzut în om prin lucrarea mântuirii.

Iată, primiți pe Duhul Sfânt! Botezați-vă cu botezul Lui ori de câte ori El vă grăiește vouă. Nu vă lăsați duși cu vorba cum că L-ați primit pe El când preotul v-a botezat și că-L aveți și că nu vă mai trebuiește. O, nu așa, ci umiliți-vă mereu pentru învățătura cea multă a Duhului Sfânt peste voi, căci vin din cer și vă învăț primirea Duhului Sfânt. De câte ori El vine, primiți-L și botezați-vă în El și spălați-vă greșeala în cuvântul Lui cel curățător și botezător și dați-vă unul altuia îndemn sfânt pentru curățire de greșale, căci dacă zice omul că este botezat și pecetluit cu Duhul Sfânt, dar tot greșește încă, iată, trebuie mereu curățire, mereu înviere, mereu botez cu Duhul Sfânt. Iar cei ce aud, și nu împlinesc cuvântul lui Dumnezeu, glasul Duhului Sfânt, sunt scriși aceștia cu neascultare și singuri se scriu cu cei răzvrățiți, cu cei neascultători. Amin.

Rugă dumnezeiască aduc vouă: nu păcătuți asupra Duhului Sfânt. Trebuie grijă mare pentru această ascultare. Se poate greși mult cu cuvântul. Cei ce vorbesc mult și multe care nu sunt ale Duhului Sfânt, aceia să ia și să țină în gură piatră, ca să-și aducă aminte să nu păcătuiască prin grăire în deșert, grăire prin care omul Îl ia în deșert pe Dumnezeu. Păcatul împotriva Duhului Sfânt începe cu grăirea în deșert a omului care nu voiește să petreacă în Duhul. De la acest început al păcatului de felul acesta ajunge omul să-L ia în deșert pe Domnul, și pe Duhul Sfânt apoi, căci Duhul Sfânt lucrează mult și Se strecoară mult în calea omului prin tainice lucrări, iar dacă omul are obiceiul să-L ia în deșert pe Dumnezeu și numele Său cel sfânt, o, nu mai are mult până să-L alunge pe Duhul Sfânt când El vine să-i dea omului prilej de mântuire.

Dulce Mi-a fost în ziua aceasta învățătura, măreață și dulce. Cu dulce s-o luați pe ea în voi. Căutați să învățați din ea durerea celor din cer și coborâți-o la voi pe pământ și îmbrățișați-o ca pe Dumnezeu, căci Eu și cu Tatăl suntem mereu îndurerați, mereu și mult îndurerați de la multa și mereu neascultarea de Dumnezeu a omului.

Dulci să vă fie inimioarele, dulci și miloase. Tot ceea ce v-a stat în fire greșeală, părăsiți-o, măi fiilor, că doare la Dumnezeu greșeala omului, și mai ales cea a celor credincioși venirii Mele de azi cuvânt peste pământ, cuvânt care atât de mult și atât de duios vă învață pe voi cărarea mântuirii, cărare despre care cei mulți, mari și mici, știu și dau să vorbească, dar puțini, prea puțini din ei își și lucrează mântuirea și pe Domnul Stăpân al vieții lor, viața cea cu ascultare de Dumnezeu.

Vă cuprind în dorul Meu de voi. Rămân întru el ca să vă doresc de-a pururi. Rămâneți și voi în dorul de cei din cer și iubiți cu multul părtășia cu ei. Duhul Sfânt Mângâietorul S-a slăvit în cuvânt peste voi, iar Eu, Domnul, am fost cuvântul Lui, Care purcede de la Tatăl. Mă aplec să vă mulțumesc că ați venit la izvor și ne-am întâlnit și ați mângâiat pe Dumnezeu, pe Cel îndurerat de la om.

Vă mângâi pe voi cu cetele cerești și îngerești, ca și pe cei adormiți de până acum, și care au fost strigați să vină la masa cea de azi, la care ei au fost pomeniți și răcoriți și hrăniți, căci a fost scrisă zi pentru mângâierea lor și pentru părtășia lor la praznic de Duh Sfânt, și unii din ei plâng și se uită cu durere pentru durerea lor de la cei rămași în trup și care au părăsit această cale măreață a poporului Domnului, poporul cel credincios de azi al venirii Mele cuvânt pe pământ acum, și pe care Eu, Domnul, Mă sprijin ca să-Mi lucrez lucrarea pe care o am de la Tatăl de lucrat.

Pace vouă acum, și pe vecii! O, pace vouă! Nu uitați că Mi-e dor. Nu uitați să vă lucrați mântuirea pe care Eu am

pregătit-o celor ce Mă iubesc cu dor și cu ascultare cu dor. Sfinții toți vă binecuvintează. Îngerii Mei vă vor purta de grijă pe cale înapoi, iar până iarăși ne vom întâlni și ne vom mângâia aici, pace vouă!

O, cine v-ar mai putea da ceea ce Eu vă dau? Eu nu cum vă dă lumea vă dau. Eu ca Dumnezeu vă dau. Mângâierea Duhului Sfânt Mângâietorul vă dau vouă. Amin, amin, amin.

10/23 iunie 2013

Duminica întâi după Rusalii, a tuturor sfinților

Cel credincios trebuie să aibă lucrare mărturisitoare, lucrare de ascultare. Sfinții sunt cetatea Noul Ierusalim cea din cer. Suferința sfinței Virginia de la iubirea pentru creștini și pentru oamenii de pe pământ. Învățătura sfintei Virigina. Vindecare de păcatul nrecunoștinței. Deosebirea dintre creștin și ucenic.

Venirea Mea cu sfinții, aceasta este lucrarea pe care o am de la Tatăl s-o lucrez în zilele acestea, în zilele cele de apoi, căci trebuie împlinită proorocia care spune: «*Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi*». Dar trebuie împlinită Scriptura de cer nou și de pământ nou, căci este scris apoi că se pogoară din cer de la Dumnezeu Noul Ierusalim, cetatea cea sfântă, împodobită și gătită mireasă pentru Mire, iar Eu să glăsuiesc de pe tron și să spun că este între oameni această cetate și va sălășlui întru ei, și ei vor fi poporul lui Dumnezeu și va fi Domnul cu ei și pe toate le va face noi, și sunt adevărate aceste cuvinte, iar Eu sunt Cel ce sunt, Alfa și Omega sunt, și este scris să împlinesc așa. Amin.

Venirea Mea cu sfinții este sărbătoarea cea de azi, întâia duminică de după sărbătoarea Pogorârii Duhului Sfânt Mângâietorul. O, nu sunt numai niște aduceri-aminte, nu sunt amintiri aceste sărbători, ci sunt ele lucrătoare cu sfinții, sunt zilele sfinților, și au lucrare vie aceste zile și sunt mereu astăzi lucrările Mele de pe pământ și cei cu care le-am lucrat și le-am mărturisit. O, cine să înțeleagă acest adevăr pe care Eu îl spun? E greu de înțeles cum sunt lucrate în nevăzutele lui Dumnezeu împlinirile acestea, dar ele se desfășoară, și vin Eu și deslușesc pe cele ce stau nevăzute lucrând, și vin cu grai, trec cu grai hotarul și unesc nevăzutele Mele cu cei cu care grăiesc întru ele lucrările lor.

Trebuie iubire, trebuie să Mă dorească și să Mă iubească și să Mă aștepte cei cu care grăiesc deslușind lucrarea Mea, pe care o săvârșesc în cele nevăzute și o adeveresc prin cuvânt rostit. E ca și cum cineva mare și cunoscut trimite pe undă de grai cele ce se petrec acolo unde el este și vede, iar cei de la capătul unde aud și cred și înțeleg, ca și cum văd și ei. Eu sunt Cel ce grăiesc, Eu sunt Cuvântul despre cele ce se lucrează acolo unde ele sunt și se văd lucrând, iar cei ce cred se așează, primesc și se hrănesc cu cuvântul cel despre slava Mea și a sfinților Mei lucrători ca și Mine pentru cei de pe pământ credincioși și sfinți ca și Mine, ca și ei, căci cum ar primi acest adevăr, cum l-ar crede cei necredincioși, care nu se sfințesc pentru slava Mea?

Am cetele de sfinți în priveliștea acestei sărbători. O, sfinți iubiți, priviți și vă bucurați cu Mine de casa Mea de pe pământ, peste care coborâm cu taina cetății cerești Noul Ierusalim, mireasa Mea cea de sus, care a biruit ca și Mine și a fost așezată lângă Mine în templul cetății, precum este scris de cei ce biruiesc în numele Meu. O, e ziua voastră de serbare în cer și pe pământ și e mare taina cetății cu care coborâm, iar pietrele ei sunt cei vii ca și Mine, Mirele lor. Pe această colină Mi-am așezat temelia coborârii de sus, și avem simbol văzut

așezat în grădina cuvântului Meu, avem pietricica cea albă și toată zidirea ei după deslușirea cetății cu care coborâm ca să fim cu ea întru cei credincioși și să sălășluim cu ei, căci este scris: *«Însuși Dumnezeu va fi cu ei»*.

O, trebuie iubire. Trebuie să Mă dorească și să Mă aștepte cei cu care grăiesc, cei credincioși, la care vin să-Mi fac casă la ei. *«Domnul vine, iar cel ce nu iubește pe Domnul să fie anatema»*, așa a rostit Pavel apostolul Meu prin graiul Duhului Sfânt, și e greu de cei ce nu iubesc cu foc în inimioară venirea Mea, cu dor și cu foc, iar Eu am spus acum două mii de ani că: *«Oricine va mărturisi pentru Mine înaintea oamenilor, mărturisi-voi și Eu pentru el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, și de oricine se leapădă de Mine înaintea oamenilor, Mă voi lepăda și Eu de el înaintea Tatălui Meu Cel din cer, căci cel ce iubește pe tată ori pe mamă, pe fii ori pe fiice mai mult decât pe Mine, nu este vrednic de Mine, iar cel care nu ia crucea și nu-Mi urmează Mie nu este vrednic de Mine»*, Eu așa am scris.

O, e mare înțelepciunea Duhului Sfânt, și mari pentru ea trebuie să fie cei credincioși Mie, căci altfel ei sunt fără de lucrare, iar ei trebuie să fie oamenilor mărturisitori pentru Mine după chipul și asemănarea Mea, ca să pot să mărturisesc Eu pentru ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Ce să mărturisesc Eu Tatălui dacă n-aș avea ce mărturisi în dreptul omului credincios? O, trebuie să aibă lucrare mărturisitoare cel credincios, lucrare cu ascultare, așa cum am Eu date de Tatăl lucrările Mele.

O, sfinți iubiți, cete-cete sunteți în sărbătoarea de azi și în priveliștea ei. Masă întinsă avem aici, cu poporul cel credincios, care ne așterne popas. Grăim grăire cerească unii cu alții, ca să ne audă cei credincioși grăirea. *«Vine Domnul!»*, așa este scris să împlinesc. O, pace vouă în a doua Mea venire, care este scrisă să fie! Amin.

— **V**ine Domnul, vine cu sfinții Săi, așa este scris, Doamne. Tu ești Mirele, noi mireasa cea împodobită și gătită pentru Mirele ei. Suntem cetatea cea sfântă, cea de sus, Noul Ierusalim. Ai făcut pentru ea temelie pe pământ ca să vină ea, precum este scris să coboare ea. O, Doamne, să treacă lumea și duhul ei și să fie cerul cel nou și pământul cel nou, acolo unde nu mai este lumea și duhul ei, iar Tu să cobori Mire și mireasă și să întregești taina ei cea de până la sfârșit, taina cetății sfinte, căci Tu mereu împodobești această cetate și mereu lucrezi peste cei credincioși pe pământ tainele Tale de sus, și suntem tot o casă, tot o cetate toți, Mire și mireasă, Doamne.

O, să aibă grijă mare cei credincioși de priveliștea sfinților Tăi și să se supună facerii sfinte, Doamne. Cei ce-Ți sunt cărare Ție, aceștia spun mereu din partea Ta la cei ce s-au dat popor al Tău, și le spun lor cum să le fie ascultarea și priveliștea, și îi doare, Doamne, când Te văd pe Tine îndurerat de la felul de a fi, de la lipsa de purtare frumoasă și sfântă mereu a unora greoi la iubire și la ascultare pentru iubire. Tu ai spus să lase cel ce vine să-Ți dea iubirea lui, să lase el tată și mamă, fii și fiice și să fie vrednic de Tine dacă vine, căci este scris: *«Cel ce nu iubește pe Domnul, să fie anatema!»*. O, greu este acest cuvânt, și este el pentru cei ce nu iubesc pe Domnul prin mărturisire, adică așa cum noi Te-am iubit mărturisindu-Te, Doamne, și lucrând în via Ta ca și Tine, căci Tu ești modelul la care se uită cei ce vor să-Ți fie asemenea.

O, dar avem bucurie mare înaintea Ta, Doamne, că avem între noi în cer pe trâmbița Ta cea de apoi, pe Verginica, Doamne, întru serbarea zilei ei de naștere, ziua duminicii tuturor sfinților, zi în care ea s-a născut între oameni acum

nouăzeci de ani. Ea Te-a purtat douăzeci și cinci de ani pe pământ cu graiul gurii Tale și l-a împărțit pe el pentru mărturisirea Ta și Te-a mărturisit venit din cer și păstorind și chemând la slava Ta, la masa Ta pe cel ce crede și se apleacă venind. O, e mare bucurie pe noi cu ea în mijlocul nostru, iar peste ea este mare iubirea, mare, Doamne, mare, ca și pe pământ cât Te-a iubit și Te-a purtat plină de suferință, că mult disprețuită a fost ea din pricina Ta că Te iubea. O, cât de puțin înțelegeau durerea Ta în ea cei care veneau să audă graiul gurii Tale prin gura ei! O, cât de puțin au iubit aceștia sfințenia, Doamne! Cum să poată iubi sfințenia cei ce nu se leapădă de sine, de tată și de mamă, de fii și fiice și să iubească purtarea crucii, Doamne? Privim la ea acum. Ar da să grăiască, dar are în duhul ei durere mare. Din pricina marii iubiri are durere. O, cât o doare! Pe pământ a durut-o, în cer o doare. Așa sunt cei ce iubesc mult și care văd păcatele de pe pământ și suspină mult din pricina păcatelor oamenilor. O, ce frumoși sunt cei îndurerați așa! Asupra lor moartea nu are nici o putere, Doamne. Dar Tu fă-i loc acum și intră cu ea în carte ca să-și reverse ea durerea și grăirea ei cea pentru Tine și pentru om, Doamne. E zi de învățătură sfântă pentru cei credincioși. Să lucreze trâmbița Ta, o, Doamne! Amin.

— **Î**ți fac sfinții intrarea, și ți-o fac și Eu, Verginica Mea. Suntem la masă aici. Să punem pe masă duhul înțelepciunii de sus, o, trâmbița Mea. Amin.

— **M**i-e duhul tot o văpaie, tot o durere, Doamne. Erai cu mine pe pământ și mă luai și mă purtai pe căile rele ale oamenilor ca să le văd și să le povestesc, și mă durea și mă înăbușau căile oamenilor. O, ce dureros este să vezi din cer cât se iubește pe sine omul și cât se hrănește cu păcat! Nu mai au oamenii nici o lege, nici o sfială, Doamne. Își pipăie trupul și fac voia păcatului în însuși trupul lor, că e tare căzut omul în iubirea de sine și e tare, tare lipsit de frica de Dumnezeu, de dragostea de Dumnezeu.

O, dacă ai sta numai la Domnul cu mintea, omule căzut atât de rău, nu ți-ar mai veni în minte lucrul cel rău, cel împotriva lui Dumnezeu în însuși trupul tău. O, n-ai să găsești nicăieri duhovnic ca și acest cuvânt din cer șoptit peste tine ca să te învețe din cer și să nu mai iei de la om.

O, nu mai este trup feciorelnic pe pământ. Cad copiii cu părinții lor, cad frați cu frați, cad bătrâni cu copii, cad bărbați cu bărbați și femei cu femei, cad în păcat. Cad oameni cu alte trupuri care nu sunt oameni, cad în păcat, și a înșelat păcatul toate ființele cu suflet viu. O, iată de ce iubim noi, cei din cer, pe cel cu adevărat poporul Tău, Doamne, și voim să-l iubim până la sfârșit și până peste vecii apoi, numai să stea lângă noi cel care s-a dat închinându-și Ție viața.

Trebuie iubire mare, Doamne, iubire între frați, o, Doamne. Iubirea este cea care se vede, nu cea care se spune. Ea nu se păstrează nevăzută. Voiesc să povățuiesc pe poporul Tău și să-l trezesc bine, de peste tot să-l trezesc bine, că trebuie iubire de Dumnezeu în creștin, iar fără ea el își iubește părinții și frații, copiii și prietenii, iar Tu rămâi, rămâi Cel neiubit, Cel neales pentru iubirea creștinului.

Aș vrea să le grăiesc celor ce Ți-au pătat obrazul Tău cu defăimarea pe care au aruncat-o ei asupra celor ce Te mărturisesc cuvânt peste pământ. Aș vrea să le spun că n-au avut iubire de Tine și de frați. Aș vrea să-i povățuiesc să nu mai judece pe nimeni vreodată și să se căiască pentru toată grăirea de rău pe care au tot împrăștiat-o în părți pentru defăimarea celor ce-Ți poartă din greu venirea, Doamne, că eu știu cât e de greu, și dacă știu mi-e milă, iar cei ce nu știu n-au cum să le fie milă. Aș

vrea să le spun lor că au pătat fața Ta prin jocul lor de-a bârfa și de-a judecata. O, nimeni să nu se încumete să ia scaunul Tău și să se așeze pe el și să judece el pe om! Aș vrea să le spun celor ce au judecat în locul Tău, să le spun că n-au avut iubire de Tine și de frați și că nu știu să lucreze binele. Aș vrea să citească ei în Scripturi și să vadă că este scris că *«cel ce nu iubeste pe Dumnezeu să fie anatema!»*. O, iată cum pier din trupul bisericii Tale cei ce nu Te iubesc, Doamne. Ei nu se pocăiesc pentru păcatele lor, ba se scoală și judecă asupra semenilor lor. O, dacă și-ar aminti de păcatele lor ar mai judeca ei, oare?

O, aș vrea să le grăiesc apoi celor ce n-au crescut, Doamne. Cei ce iubesc sfințenia, numai ei, numai aceia se lasă spre creștere aleasă și spre purtare la fel. Cei ce iubesc să fie asemenea Ție numai aceia iubesc și își învață iubirea și lucrarea ei. Eu sunt sub suferință ca și a Ta, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă de ranele Tale. O, mi-e tare rușine pentru ranele Tale cele de la poporul cel credincios venirii Tale, și care nu tot numărul lui s-a așezat frumos înaintea Ta. E grea sarcina aici, la izvor, aici, de unde se poartă de grijă celor ce sunt sub grijă pentru viața lor. Păcatul nrecunoștinței nu este el tămăduit în toți fiii și fiicele acestui popor. Trebuie învățătură de sus, o, Doamne. Trebuie să-Ți vindecăm din rane, Doamne. Mi-e milă, mi-e tare milă, mă doare de ranele Tale, Doamne. Tu ești Dumnezeu și n-ar mai trebui să Te doară, măcar de la cei credincioși să nu Te mai doară.

Dar acum vom da întâietate slujbei zilei de azi pentru sfinții Tăi, și oprim aici glăsuirea noastră, și apoi dăm glas pe mai departe la tot ceea ce așezăm acum în carte pentru învățătură, pentru vindecarea Ta în cei ce puțin Te iubesc, o, Doamne. Amin.

— Să se facă auzită slujba de laudă pentru sfinți și pentru tine, Verginica Mea, că e ziua sfinților Mei, și dăm apoi spre auzire tot ceea ce așezăm între Noi și poporul cel povățuit cu cuvânt de înviere, de vindecare a Noastră în ei. Stăm ochi și urechi, împreună cu poporul adunat la rugăciune și la laudă pentru sfinți, stăm și lucrăm, oprind glăsuirea și dându-i curs apoi atât cât ea se așterne și ia ființă în carte.

Voi, cei ce-Mi sunteți Mie punte între Mine și poporul cel credincios, o, nu încetați lucrarea voastră cu Mine peste el. Lucrați și în ziua aceasta. Sunt mai puțini adunați și aveți prilejul să lucrați mai mult și mai bine și mai întreg, și veți da apoi glas întreg cuvântului așezat în carte în ziua aceasta de învățătură. O, pace lucrului Meu cu voi peste cei adunați! Putere de sus vă dau. Primire vouă să vă facă cei ce sunt azi povățuiți mărunț.

Trebuie iubire mare, fiilor, iubire de Dumnezeu și de frați, căci este scris: *«Cel ce nu iubeste pe Dumnezeu, să fie anatema»*. Iar Eu voiesc să rămân cu poporul Meu și să-l povățuiesc să aibă iubire, să asculte și să stea la învățat iubirea. Eu așa voiesc. Amin.

Dăm acum spre știre toată glăsuirea cea de azi a Mea și a trâmbiței Mele. Ochi și urechi mari să dovediți că aveți pentru tot cuvântul care vă învață trezindu-vă pentru el, o, fii și fiice ale credinței cea pentru venirea Mea din zilele acestea pentru ca să-Mi deosebesc un popor și să-l hrănesc cu cuvânt. Fiți mari cu primirea și cu ascultarea în faptă, căci cuvântul cel din cer are în el durerea Domnului, căci unii s-au lepădat de această lucrare din pricina slăbiciunilor lor, de care n-au putut să se dezbrace, iar de rușine lovesc înapoi și-Mi fac rane și-Mi tot fac rane, de vreme ce și-au ales necredința, făcându-și rost de ea în fel și chip ca să-i scape ea, necredința să-i scape de

răspuns, dar când se va lăsa deslușită bine coborârea Mea și adevărul tot al cuvântului Meu nu vor mai spune aceștia așa cum dau să spună acum.

Sunt cu trâmbița Mea Verginica în sărbătoare pentru ea între sfinți, și în lucru suntem pentru poporul Meu, care crește și se înțelepțește din cuvântul Meu. Să lucrăm, Verginica Mea, și să punem în carte acum ceea ce este de pus acum, și va mărturisi cuvântul cel din cer în apărarea Mea și a mersului Meu cel greu, că e mare lucrare să poată cerul rosti cuvânt peste toate câte sunt și se ivesc în fața mersului Meu cel de azi, iar Eu și tu avem aceeași durere acum, la sfârșit, și unii pe alții Ne ajutăm s-o purtăm și s-o cuvântăm pe ea.

Avem de grăit peste cei ce au pătat obrazul Meu prin cuvintele lor defăimătoare, și să le spunem că n-au avut și n-au iubire de Dumnezeu și de frați. Cei ce nu iubesc pe frați n-au trecut de la moarte la viață, și iată, se duc spre răutate inimile lor și nu mai stau să judece pentru ceea ce fac ei, căci ei se leapădă de Mine și de această lucrare, dar Eu spun: cine se leapădă de Mine și de această lucrare de cuvânt înaintea oamenilor, după ce ei au mărturisit-o, Mă voi lepăda și Eu de ei înaintea Tatălui Meu Cel din cer. Și iată ce le spun lor Eu, Domnul, Cel disprețuit de ei acum pentru cuvântul Meu cel de azi și pentru mersul Meu, în care ei au lovit:

O, căiți-vă pentru păcatele voastre, pe care Eu vi le-am acoperit ca un nepomenitor de rău cum sunt. O, ștergeți-le voi prin pocăință, fiilor reci acum, și nu le dați uitării ca să-i puteți judeca pe cei pe care nu i-ați putut iubi, că nu este al omului să judece pe om, ci omul doar să se roage la Mine așa cum M-am rugat Eu Tatălui pentru cei ce Mi i-a dat din lume. Dar dacă omul nu este rugător, ci este clevetitor din fire, cum poate să se roage cel clevetitor, a cărui rugăciune este tot o clevetire asupra fraților înaintea Mea?

O, fiilor reci, ați dat ca niște drepti să judecați, ca fariseul pe vameșul cel păcătos în mintea lui. Ați răs urât de cei cu care-Mi povățuiesc poporul și-i port de grijă prin cei care Mă iubesc. Ați învinuit cât ați putut de urât, și ați fugit apoi. Sunteți voi cei drepti dacă ați făcut așa? O, așa făcea poporul cel de la începutul acestui cuvânt, așa făcea asupra trâmbiței Mele cea plină de iubire și de răbdare și de iertare pentru poporul cel nedesăvârșit și neastâmpărat și nemulțumit de atunci. Iată, plâng în ziua aceasta împreună cu trâmbița Mea pentru durerile cele de la voi. O, de ce nu v-ați propovăduit păcatele voastre, măi fiilor reci? Dar voi v-ați apucat să faceți răsturnare asupra lucrării cuvântului Meu și ați uitat că Eu știu păcatele voastre, ascunderile voastre, cu care M-ați zdrobit de la mijloc și M-ați vândut apoi defăimării, măi fiilor reci. Toate cele cu care voi loviți, le-ați făcut voi cu vârf și îndesat, și de aceea știți să învinuiți, iar Eu am tăcut și am răbdat ca un Dumnezeu și am așteptat mult și mereu să vă trageți înapoi cu pocăință și să nu vă ridicați împotriva Duhului Sfânt fără să vreți să știți ce faceți. O, dacă aceasta v-a scos apoi de pe cale, de ce, oare, de ce, fiilor, v-ați apucat apoi să murdăriți așa de greu obrazul Meu? Voi Mie Mi-ați făcut rău, nu celor pe care nu i-ați putut iubi. Vă simțiți învingători? O, nu sunteți cei care ați învins. Voi ați socotit că pătați obrazul celor urâți de voi fiindcă nu v-au jucat ei în plac, dar ați pătat obrazul Meu, măi fiilor reci. O, la cine mai găsiți voi spălarea pentru aceste păcate asupra lucrării cuvântului Meu? O, ce faceți dacă veți rămâne peste voi cu păcatele acestea? Nu vă este teamă? O, vă este, Eu văd că vă este, dar diavolul și duhul încrederii în sine nu vă lasă să vă îngrijiți de viitor. Sunt cu trâmbița Mea Verginica în lucrare de cuvânt în ziua aceasta a sfinților toți. Ea plânge în cuvântul

Meu, iar Eu plâng în cuvântul ei, căci avem aceeași usturime de la voi, după ce ați înșirat cât ați putut batjocuri asupra mersului de azi al Domnului. Sunteți voi cei adevărați dacă ați făcut așa? V-am primit să fiți și voi ai Mei, iar voi v-ați luat apoi dreptul să loviți în Mine și să-i dărâmați pe cei pe care Mă sprijin ca să vin cuvânt pe pământ, pe cei care au dragoste și credință tare și au milă de Mine și de mersul Meu cel greu, pe care voi l-ați tot socotit după mintea voastră, cu duh de ispitire, ori de câte ori v-a venit la mână să faceți aceasta.

O, nu sunteți cei care ați învins! Vai vouă dacă ar cădea peste voi ceea ce ați pus pe fața Domnului! Ați nimicit multă credință în voi, și din unii în alții apoi. Vin știri de pe unde călătoriți voi, știri de ceea ce faceți și grăiți, și nu este frumos că împrăștiati peste tot dezvinovățiri pentru voi și învinovățiri peste cei rămași lângă Mine, în loc să vă strângeți umilință și durere pentru durerile pe care Mi le-ați adus atât de mult, fiilor reci. Iată, tot poporul cel încercat greu de vântul îndoielilor împrăstiate de voi și-a văzut clătinarea de o clipă și s-a sculat și s-a pus pe căință și pe trezire și pe veghe. Nu toți au putut aceasta. Câțiva care cu adevărat n-au putut să se mai scoale nu s-au mai sculat, și vai dacă ar fi să dați socoteală pentru ei! O, nu asta aveați voi de făcut! Nu se lucrează așa cum lucrați voi! Ați uitat păcatele voastre și v-ați apucat să socotiți voi pe frații voștri, pe cei urâți de voi, pentru ca să ieșiți voi bine, iar ei să iasă rău. V-ați făcut unelte de defăimare din cei slabi, care n-aveau statornicie, și au căzut victime cei slabi. Ați devenit voi înșivă unelte ale duhului urii și ale batjocoririi de frați. Unul din cei ce au căzut în necredință s-a făcut darnic să împartă peste tot necredință și defăimare asupra lucrării Mele de cuvânt și și-a făcut rost de cuvinte răutăcioase, după ce Eu, Domnul, îi dădusem de lucru ca să-l țin al Meu și pe el, și nu va scăpa acesta ușor de răspunsul pentru cele batjocoritoare și împrăstiate, de pe unde i s-au dăruit ele ca să le aibă la îndemână spre prăbușirea celor ce nu puteau altfel să fie doborâți de pe cale. Dar cei mai mulți dintre creștini n-au făcut tot la fel ca și cei doi-trei, care și-au făcut rost de hulă asupra trudei Mele cea pentru mântuirea multora.

O, Verginica Mea, ce vom face cu ei, cu cei care și-au ales să facă cutremur pe calea mersului Meu de azi peste pământ?

— O, Doamne, multa lor legătură cu lumea și cu valurile ei i-au dus la loviri asupra Ta pe cei care s-au lepădat de Tine și de poporul cuvântului Tău. Mă bucur că le-ai grăit celor ce Ți-au pătat obrazul pentru că n-au avut iubire de Tine și de frați. E grea peste ei hotărârea Ta, care spune despre cei ce se rușinează cu Tine înaintea oamenilor, și cu care și Tu Te vei rușina înaintea Tatălui Cel din cer. A fost de ajuns unul din aceștia să ridice nemulțumiri, că a și găsit pe cine să le pună ca să-i cadă în necredință pe mai mulți, și apoi în păcatul defăimării de frați, căci ura cea pentru frați îl duce pe creștin la lepădarea de Dumnezeu și de frați, și la păcatul hulei apoi.

Ca și Tine, Doamne, ca și Tine le spun și eu să se căiască. Dacă nu mai pot repara ceea ce au stricat în dreptul lor, măcar să se căiască și să plângă pentru păcatul judecății de frați, că n-are voie creștinul să facă ceea ce numai Tu ai de la Tatăl spre lucru. O, cât mă defăimau și pe mine creștinii cei fără de rânduială, și care nu primeau peste ei cârma cea de sus! Din stricată nu mă mai scoteau cei care iubeau necumințenia și nesfințenia. Mă batjocoreau, mă defăimau, mă vindeau creștinii cei mai apropiați. Nu erau mulțumiți după ce veneau și se alipeau. Se ridicau și dărâmau ceea ce Tu zideai. Își luau acest drept și făceau cădere peste poporul cules de cuvântul Tău. Așa

au făcut cei de la templul locuinței mele de pe pământ, de au dărâmat ei atâta popor cu dusul lor de colo-colo cu păcatul defăimării asupra celor iubitori de Dumnezeu și de frați, o, și câtă, câtă rușine și-au strâns aceștia și câtă suferință pe ei acum! Le este rușine să-și mărturisească pocăința. O, le este rușine să se pocăiască și să spună că au păcătuit îmbrâncind poporul să cadă. Mă uit la suferința lor cea mare acum, dar mă uit cum se strâng încă, spre defăimarea celor ce au rămas de partea iubirii, de partea Ta, Doamne. Iată, în ziua aceasta de sărbătoare pentru mine ne-am spus noi durerea de la cei ce ne-au părăsit și ne-au umplut de defăimări în numele necredinței lor cea de acum, împotriva credinței pe care au avut-o cândva.

Aș vrea, o, Doamne, aș vrea să le grăiesc și celor ce n-au crescut. Cei ce cresc, se cunosc, iar cei ce nu cresc, la fel, se cunosc că n-au crescut, se cunosc, după felul cum sunt ei se cunosc că n-au crescut, că n-au stat la crescut. Pe unii ca aceștia trebuie să-i îndemnăm mereu, ca să nu fim vinovați, Doamne, de păcatul nerecunoștinței lor. Să căutăm cu iubire și cu răbdare cu ei. Mi-e duhul tot o văpaie, tot o suferință, și mi-e tare milă de ranele Tale, și mi-e tare rușine de ranele Tale de la poporul cel credincios venirii Tale celei de acum, Doamne. O, mă doare de ranele Tale și voiesc vindecarea Ta în cei ce puțin Te iubesc, și pe care eu îi povățuiesc acum și le spun lor așa:

O, fiilor puțini la iubire și la fapta ei, iubirea de frați se aseamănă cu Iisus Hristos, Care nu este decât o dăruire fără de sfârșit și un dar nesfârșit. Cel ce iubește pe frați, acela a trecut de la moarte la viață și este liniștit, este viu dacă are iubire de frați și dacă face dovada ei. O, să nu fie noapte între voi, căci Domnul vă este lumină vouă, precum este scris că *«noapte nu va mai fi»*. Mulți dintre creștini nu erau potriviți să intre cu acest popor, și de aceea se spune că au intrat fără de examen și au rămas datori cu mult apoi, dar au făcut puțin și tot mai puțin. O, nu numai să vină și să stea lângă Domnul creștinul, dar să stea până la sfârșit, și să stea frumos, să stea sfânt atât cât îi stă în putere, și să stea jertfitor cu mare iubire, iar ispitele trimise de săgețile satanei să le ia drept probe ale credinței și ale statorniciei lui, ale iubirii și ale biruinței de partea Domnului, căci dacă Îl părăsește creștinul pe Domnul, Îl dă de săc, Îl dă de răs satanei, Îl dă pe Domnul la înjosire creștinul care se lasă doborât de satana, adică depărtat de Domnul prin plecarea de lângă Domnul.

O, cei ce s-au făcut necredincioși de la mijloc, aceia s-au făcut unelte satanei și îi învață pe ceilalți să se lepede de Hristos și de cuvântul Lui, ca la botez îi învață, dar să se lepede, nu să rămână uniți cu Hristos, și apoi îi trage satana în lume prin însăși mintea lor, șoptindu-le la ureche că vor fi creștini pe mai departe, mai jos decât locul cel mai înalt, dar eu îți spun, creștine, că-ți va ieși în cale păcatul și ți se va arăta ca să-l vezi și ca să te slăbească spre el să-l iubești și să-l faci, și n-ai să poți să-i spui nu otravei lui, care te va rușina, spre pedeapsa ta pentru că L-ai părăsit pe Domnul.

O, să nu aveți limite pentru a face binele, fiilor, pentru a face ascultare de toată orânduiala cea spre mântuirea voastră, măi fiilor. Citiți mereu povețele Domnului, că vă sunt împărțite la toți. Trage-l pe fratele tău la fapta mântuirii, n-o fă numai tu, căci același Dumnezeu aveți, și nu te primește Domnul dacă tu faci numai pentru tine fapta mântuirii și nu o faci mai mult decât pentru tine fratelui tău, ca să aibă Domnul cu ce să-ți prepare ție fructul mântuirii, căci lucrând la mântuirea altora poți să-ți strângi la Domnul mântuirea ta, iar altfel ești iubitor de sine chiar și pentru lucrul mântuirii tale, pe care nu știi să ți-l lucrezi.

O, fiilor, nu vă învățați să călcați peste împlinirile cerute

de Domnul, ci învățați-vă să nu le dați uitării, să nu le dați de peste voi, și amintiți-vi-le unii altora, și toți ochi și urechi, căci numai puțin aluat dospește toată frământătura dacă nu sunteți atenți, și toată obștea se lasă spre neîmplinire dacă vede că sunt din cei ce nu împlinesc. O, nu e frumos să stai tu la rugăciune, iar fratele tău să facă altceva, și nu e frumos să stai tu la lucru, iar fratele tău să meargă la locul rugăciunii, căci nu se liniștește satana când vede pe jumătate viață și pe jumătate moarte, adică ascultare și neascultare de orânduilele sfinte.

O, aveți grijă, măi fiilor, să vă suiți odată toți în corabie. Numai pe țarm vă puteți sui în corabie, nu și apoi, fiilor. Această taină și înțelesul ei să-i rugați pe cei ce sunt puși de Domnul la cârmă să vă spună despre ea. Numai celor naufragiați li se poate întinde din corabie mână de salvare, dar nu și celor de pe țarm după ce pleacă corabia cu cei ce se suie în ea.

O, fiilor, dăruți-vă mult. Cei ce se dăruiesc puțin, puțin vor avea agonisit, iar vouă vi se cere mult, căci scris este: *«Celor ce li se dă puțin, puțin li se va cere, iar celor ce li se dă mult, li se va cere după cum li se dă»*. Cât vă strângeți, atâta veți avea, căci mântuirea se strânge cu trudă de către cei ce știu mult, și n-a rămas nimic în cer să nu vi se aducă vouă, iar vouă vă trebuie înțelepciunea de a le folosi pentru biruința voastră cu Domnul, fiilor.

O, Doamne, să se prindă ranele Tale. Să nu mai sângereze ele, ci să se închidă, căci Tu milă voiești, iar mila are în ea dăruirea, o, Doamne. Amin.

— **T**e alin și Eu pe tine, Verginica Mea. Nu ești mai puțin îndurerată decât Mine. Tu ai avut milă ca a Mea și răsplată pentru ea ca și a Mea și jertfă lungă de suferință și de jale. Te-aș vrea vindecată în cer, dar Ne curg încă ranele. Dacă nu suntem văzuți cu ele e greu, și nu putem nădăjdui de alinarea lor. Îndemnăm dumnezeiește și dăm tot Noi putere celor ce puțin pot pentru Noi.

O, fiilor care-Mi vegheați poporul, e mult și e mereu de pus peste el pe cele din cer. O, nu slăbiți pentru veghe și pentru îndemn peste tot pe unde se lucrează suferință pentru cei din cer și pentru voi. Ne dăm sprijin unii altora și va fi biruință pentru mulți din cei ce știu să se dăruiască Domnului ucenici. Nu e tot una creștinul și ucenicul, nu, fiilor, nu. O, nu e tot una creștina și ucenița. O, nu, fiilor. Creștinii își fac ale lor, iar ucenicii le fac pe ale Domnului, Îl fac pe Domnul în ei și în mulți, spre rodirea cea din cer pe pământ. Așadar, îndemnați poporul creștin la râvnă, că e lipsă mare de ucenici, iar ucenici sunt cei ce primesc și lucrează, așa cum Eu primesc de la Tatăl lucrarea Lui și o lucrez pe ea.

Să căutăm spre alinare acum. Nu se poate numai sub durere. Trebuie și senin, trebuie și putere, fiilor. Cuvântul Meu nu este mult. Nici cuvântul vostru nu este prea mult. Trebuie iubire, iubire între frați, și apoi iubire de Dumnezeu între ei, și unii pentru alții.

O, pace vouă! Pace și la Noi, și la voi, pace în durere, fiilor! Durerea cea plină de pace rodește mult. Să nădăjduim cu putere, o, fiilor. Amin, amin, amin.

17/30 iunie 2013

Sărbătoarea nașterii sfântului Ioan Botezătorul

*Îndemn pentru părăsirea lucrării ascunderii în poporul creștin.
Diavolul îi șoptește omului să se ascundă în el însuși.*

Sunt Domnul Învățătorul. Iau de la Tatăl și împart învățătura Sa la cei ce se hrănesc din cer, iar sfinții iau de la Mine și hrănesc și ei, cuvânt din cuvânt iau sfinții și

dau și ei celor ce vor să ia și să-și hrănească cu Dumnezeu viața, căci viața este din cer, și fericiți sunt între oameni cei care știu de unde au viața și de unde trebuie să ia pentru ea ca să și-o hrănească și ca să aibă ei viață. Amin.

Mă așez cuvânt în cartea Mea cea de azi și stau în sfat ceresc cu poporul Meu și cu Ioan, Botezătorul Meu cel de la Iordan, care Mi-a pregătit calea spre arătarea Mea și a slavei Mele cu care M-am coborât între oameni acum două mii de ani. Cobor pe muntele Meu cel sfânt, cobor cu el acum, așa cum au coborât lângă Mine Moise și Ilie în ziua când am venit să-Mi las descoperită slava dumnezeirii Mele înaintea ucenicilor Mei pe muntele Tabor. O, tot așa cobor și azi, tot așa lucrez, ca pe Tabor lucrez, și-Mi tăinuiesc slava, pentru ca să pot lucra strângerea cuvântului Meu în cartea sa și să fie el pe pământ mărturisit de Dumnezeu, Care lucrează până la sfârșit lucrarea Sa.

Cobor cu învățătură pentru poporul cuvântului Meu. Așează-te, popor hrănit din cer, și ascultă cuvântul Meu de peste tine, iar ascultarea lui este apoi împlinirea lui în faptă din partea ta, în cele dinăuntru și în cele din afară apoi ale tale lucrări.

O, câtă povață aveți voi peste voi, măi fiilor! O, câtă și de sus, și de jos mereu! Cine mai are așa noroc pe pământ? Cine mai are ce aveți voi? Oamenii păcătuiesc pentru că nu au peste ei povătuitor și veghetor apoi pentru împlinirea povețelor, căci zadarnică este povața și povătuitorul dacă el nu veghează mereu apoi pentru ca să se facă faptă mereu povața cea pentru viață peste cei povățuiți, iar voi dacă aveți, cădeți la Domnul, fiilor, și mulțumiți-I cu suspin fericit în glas și în inimă, cu suflet mult mulțumiți Domnului pentru așa daruri peste voi mereu, căci vai vouă dacă primiți mereu din cer și n-ar fi să ascultați de cuvântul care vă poartă de mână ca să nu muriți, că iată cât de urât mor cei care n-au peste ei paznic din partea lui Dumnezeu ca să nu se lase spre moarte omul și spre șoapta diavolului, care l-a înșelat pe om în rai, de l-a făcut să piardă el fericirea și ziua lui de mâine în rai.

O, fii și fiice, apropiați-vă acum de peste tot lângă cuvântul sărbătorii de azi, că voiesc să vă botez în duhul luminii și să vă așez întru el apoi. Eu sunt lumina voastră atât cât sunt între voi cuvânt. Ioan, nașul Meu de botez, Îmi este martor din cer și stă la gura Mea și ia cu nesaț grăirea Mea în mijlocul proorocilor, și vă acoperă pe voi darul lui Ioan, darul cel din Dumnezeu peste el.

O, fiilor, o, fiilor, iată ce-a pățit omul în rai! A ascultat de șoapta diavolului și s-a pus apoi pe lucru și s-a ascuns apoi de lumină ca să nu-l vadă ea. S-a ascuns omul de Dumnezeu, dar i-am ieșit în cale Eu numaidecât și i-am cerut răspuns, iar el Mi-a spus ce-a făcut și Mi-a spus că s-a ascuns între el și femeia sa, între ei și diavolul ca să nu spună ceea ce Eu l-am întrebat ca să-Mi spună, și ca să nu rămână la întuneric fapta lui, și ca să dau cumva să repar ce mai putea fi reparat din ceea ce omul a stricat. I-am spus omului să-i fac altă femeie dacă ea a căzut spre ascundere prin diavolul invidiei asupra lui Dumnezeu, prin îngerul care a căzut din dregătoria lui de lângă Dumnezeu din pricina trufiei omului făcut de Dumnezeu, care apoi s-a văzut mare peste toate, singur mare, și s-a dorit el deasupra scaunului lui Dumnezeu cu gândul său, și, dând îngerii să-l slujească, s-au prăbușit din cer, și li s-a făcut oprire prin glas de arhanghel celorlalți îngeri, și au rămas îngerii ceilalți la locurile slujirii lor așa cum i-a pus Dumnezeu pe ei, și de atunci îngerul cel căzut și ceata lui îi învață pe oameni să se ascundă de Dumnezeu, și unii de alții să se ascundă apoi.

Vă învăț pe voi, cei de la sfârșit de timp, și vin pe pământ la voi și vă învăț cerește. O, nu căutați să vă îndeletniciți să aveți ascunderi unii față de alții și să vă pitiți cu ele apoi, iar dacă aveți, părăsiți lucrarea lor, fiilor, părăsiți-o azi, ca să nu vă doară și să plângeți mâine, și ca să nu Mă doară pe Mine de la voi și pentru voi, când diavolul cel căzut din lumină va descoperi întunericul vostru cel pentru ascunderi, căci el vă învață, și tot el vă descoperă apoi, și așa își bate el joc de om după ce s-a prăbușit din cer din pricina dorinței de mărire a omului zidit de Dumnezeu la începutul cel sfânt al facerii omului.

O, măi fiilor, căutați să fiți mulțumiți așa cum sunteți, atât cât sunteți, cu cât aveți și puteți, și nu căutați după dorințe care să vă împingă să faceți pentru ele ascunderi, căci Eu, Domnul, numai în lumină lucrez, iar diavolul îi șoptește inimii omului să aibă dorințe și să lucreze pentru ele la întuneric, de parte de ochii și de slujirea celorlalți, căci pentru cele ce nu trebuiesc lucrate îi este rușine omului să le scoată la lumină când le lucrează, iar cei ce lucrează așa, sunt nefirești, și se vede bine și mereu acest nefiresc al lor și se vede mult, dar cei care au pe Duhul în ei văd pe cele lucrate în ascuns de cel ce se ascunde cu ele, și poartă durere și rabdă cel ce are pe Duhul, și plânge acesta lângă cel ascuns, plânge tainic, și nu are cum să-l ajute pe cel ascuns, care trebuie să se prefacă, bietul de el. Iată, așa au fost cei ce M-au răstignit. S-au prefăcut că sunt cei drepti ca să scape de Mine, căci Eu eram lumina și nu puteau ei cu lumina, din pricina celor ascunse ale lor, unii față de alții ascunse. O, așa sunt oamenii unii față de alții, și e numai diavolul pe pământ între oameni pentru ascunsurile lor. Diavolul, care i-a șoptit Evei pe ascuns, învățând-o să calce ascultarea de Dumnezeu, diavolul îi îndeamnă pe toți oamenii să aibă ascunderi unii de alții și de Dumnezeu, căci dacă oamenii nu-L văd pe Domnul, ei cred că nici Domnul nu-i vede când lucrează ei cu ascunsul, și iată, se pitesc copiii de părinții lor, părinții de copiii lor, frații de frații lor, soțul de soția lui, și soția de soțul ei, se pitesc unii de alții oamenii, unii în alții se pitesc față de ceilalți, unii de alții se ascund.

Vin pe pământ, vin Eu pe pământ să-Mi fac un popor creștin, un popor aparte și să-l învăț aparte, să-l învăț să iubească lumina și s-o lucreze pe ea zi și noapte la lumină, și să-i lucreze și ea pe ei, ca nu cumva să nu găsească Domnul credință pe pământ la arătarea Sa cea cu slavă mare și cu lumină fără de margini, iar cei credincioși dacă nu iubesc lumina întru toate între ei și ei, între ei și Mine, are atunci rost mare întrebarea pe care am pus-o Eu pentru venirea Mea între cei credincioși, căci am spus: *«Când va veni Domnul va mai găsi credință pe pământ?»*.

O, poporul Meu de peste tot, înfricoșează-te și alege-te numai cu lumina, fiule hrănit cu lumina vieții. Nu te zgârci să lași de la tine hrana cea care-ți întunecă mintea ca să te ascunzi cu tine însuși, ci îndeletnicește-te cu dragostea de Dumnezeu, cu care nu trebuie să te pitești, și trebuie să strălucești prin ea peste tot, împărțind din ea peste tot, căci ea intră peste tot ca și lumina, care le învederează pe toate și le scoate ca să fie știute și văzute, căci dragostea este plină de daruri cerești, fiilor.

Și dacă v-am învățat această mare învățătură a luminii și a vieții prin lumină, vă învăț încă, fiilor, vă învăț lucrarea rugăciunii neîncetate, ca să fiți voi mereu cei buni, căci cei ce se roagă neîncetat nu pot fi răi, nu pot fi neascultători. O, învățați rugăciunile pe de rost, Eu așa am povățuit acest popor, și de la începutul Meu cu el l-am învățat așa, iar dacă el M-ar fi ascultat și dacă ar fi ascultat și de trâmbița Mea din mijlocul lui, era numai cer pe pământ acum, și nu mai era întunericul

care este acum peste tot pe pământ.

O, învățați să vă rugați neîncetat, fiilor, ca să puteți să vă faceți la vremea lor rugăciunile, chiar dacă aveți atunci de lucru cu grabă, căci treburile care dau deoparte rugăciunile și vremea lor, acestea se fac potrivit lui Dumnezeu în voi, iar dacă vreți să iubiți cum se cuvine, faceți rugăciunile lucrând, dar trăindu-le pe ele și știindu-le, sau zidindu-le atunci, în vreme de greutate și de lucru mult, cât este el de făcut, ca mereu și tot mereu, neîncetat să-L lăudați pe Domnul, măi fiilor. O, fiți mai harnici pentru cele ce sunt de lucrat, dar toți să fiți mai harnici și toți odată, ca nu cumva să rămână multe nepuse în ordine din pricina negrijii de ele și a neunirii voastre pentru toate câte sunt de ordonat mereu și peste tot.

O, fiți cu tragere de inimă și cu rugăciune mereu. O, mereu, mereu Mă uit la voi. Nu fiți nepăsători niciunul față de lucrările Mele cu voi, față de toate, fiilor. Nu așteptați să fiți strigați, să fiți rugați, să fiți așteptați. Nu trageți să treacă timpul zilei fără să-l folosiți din plin de dimineața și până seara, cu rugăciunea împletit, fiilor, ca să vă fie ușoară viața și munca, că tot pe voi rămân cele nefăcute, că n-am pe alții, n-am argați pentru voi, dar să nu cârțiți, să nu vă scuturați de datorii, căci daruri multe trebuie să aveți, și să lucrați cu ele înaintea Mea nu o zi-două, ci mereu, fiilor, mereu ca și Mine, căci Eu mereu lucrez.

O, căutați să nu vorbiți urât unii peste alții. O, căutați să nu vă judecați față în față, să nu puneți vina unii pe alții, căci dacă faceți așa sunteți între cei trufași, fiilor. Ștergeți-vă vina prin mărturisirea ei, ca să fiți fără de vină înaintea Mea și înaintea diavolului, fiilor. El când vă știe cu vină la Mine, vine și-Mi face sâc, cum că sunteți de partea lui cu faptele, iar Eu plâng atunci, și vin și Mă rog de voi să vă alegeți de partea Mea, și să vadă diavolul aceasta.

O, fiți ascultători la ceea ce vă spun Eu, fiilor. Voi dacă ați venit și v-ați dat Domnului, sunteți apoi din Dumnezeu, nu mai sunteți din lumea aceasta sau din neamul din care v-ați tras ca să veniți să fiți ai Mei apoi. O, nu stați rupti în două, nu stați împărțiți lângă Mine, ci stați pe de-a-ntregul ai Mei și numai ai Mei. Altminteri vă faceți vouă rău prin neîntregirea voastră lângă Mine și vine diavolul și vă desparte de Mine, sau le faceți rău celor din care v-ați desprins ca să veniți să fiți ai Mei.

Fiilor, fiilor, pe calea creștinismului nu mai are pe nimeni creștinul, decât pe Domnul și pe frații Domnului. Pe calea aceasta sfântă se stă numai ca Dumnezeu, și Mă doare de la unii din voi că nu puteți să stați cuminiți, că n-ați înțeles ce înseamnă pentru om nașterea cea de sus, și că nu mai este din lumea aceasta cu obârșia lui cel ce se lasă născut de sus. V-am îndemnat mereu să treceți din trup în duh, dar voi trebuie să înțelegeți creștinește și cerește, că iată, Mă doare că este deosebire între cel ce are nume de creștin și cel ce are fapta și viața de creștin. E deosebire între creștin și ucenic, fiilor, iar dacă cel ce vine să se nască de sus nu se face ucenic apoi, el face ca Petru care dădea să-și aibă grijă de ai săi după trup. O, dacă nu poți ca Domnul, rămâi în lume cu nume de creștin, și mai mult nu, căci cu Mine merg ucenicii, nu cei nedezipiți de trupul lumii, și iată, e de învățat această ascultare ucenicească a celor ce se nasc din Dumnezeu. Am avut familii de creștini care și-au dat la mănăstire fiii sau fiicele și se duceau la ei părinții, și n-a mai rămas nici unul din aceștia cu Mine după ce s-au dus spre viață mănăstirească. O, nu așa este cu ordinea cea de sus pentru cel ce vine să fie ucenicul Meu. Acest popor trebuie să fie deosebit de orice fel de călcare a orânduielilor sfinte pentru cei ce se nasc de sus, că iată câtă suferință Mi-au

făcut mereu cei ce n-au voit să se nască de-a binelea, și născuți de sus să rămână ei apoi, să rămână numai ai Mei, ucenici ai Mei cu lucru peste ei, și nu fără de lucru sfânt ucenici.

Și iată-l pe ucenicul Meu, pe Ioan, Botezătorul Meu, cum vă grăiește el vouă în ziua lui de serbare, iar voi să învățați de la el, căci el Îmi este ucenic, fiilor. Amin.

— O, Doamne, Mieluț ascultător al Tatălui și al nostru, al celor ce suntem ai Tăi pe pământ și în cer! O, Doamne, Învățătorul meu, priveliștea sfinților ai spus Tu s-o aibă în chipul și în asemănarea lor cei ce vin să se boteze cu Duhul Sfânt prin cuvântul Tău de naștere din nou a omului, Doamne Învățător. Mare este lucrarea celor ce trebuie să se asemene Ție și sfinților Tăi. Mult și mereu trebuie să lucreze ei la priveliștea lor înaintea cerului și înaintea oamenilor și unii înaintea altora, Doamne. Frumos îi mai învață pe fiii și pe fiicele poporului Tău cei care Ți stau porți de intrare a Ta în mijlocul fiilor Ierusalimului nou, poporul Tău cel de azi, hrănit de Tine cu cuvântul, Doamne Învățător. Privirea și grăirea dintre ei, mișcarea trupului și a duhului lor, ascultarea și dăruirea lor, cu acestea sunt mereu povățuiți cei ce au venit spre nașterea lor cea de sus, aici, lângă izvorul cuvântului Tău, de unde vin mulți și Te iau cuvânt și învață din el spre nașterea lor din Dumnezeu.

O, ce frumos, ce bine este să fim aici și să facem casă aici și să avem casă cu ei, aici, Doamne Învățător! N-avem unde să ne mai aciuăm pe pământ. Nu ne-a mai lăsat omul parte lângă el. Să fim aici e bine. Să lucrăm mult aici și să fim aici, Doamne. O, atât de întreg, atât de măreț ai grăit azi, în ziua mea de serbare, peste fiii și fiicele poporului de peste tot ai cuvântului Tău. Toți să se scoale bine și să se măsoare bine cu toată povața Ta cea de azi, și să-și îndrepte viața cei ce nu și-au îndreptat-o încă. Toate cuvintele Tale să se audă peste tot, căci sunt ele spre viața oamenilor, nu numai spre viața fiilor lui Dumnezeu, iar fiii lui Dumnezeu sunt cei ce fac voia lui Dumnezeu ieșind din lumea aceasta și stând cu Tine, numai cu Tine, numai în Tine, Doamne. Eu sunt ucenic, așa m-ai numit, căci așa m-ai învățat să fiu, și sunt pentru că Te-am ascultat mai presus de fire, și tot așa Te-am și urmat, și tot așa Te-am și iubit. Să nu spună nimeni că eu am fost Ioan Botezătorul și unul am fost și că nu pot oamenii să fie ca mine. O, e fățarnicie în cei ce dau să spună așa. Când spune Domnul e una, iar când spune omul nu e tot la fel, ci e bine să nu spună omul, și e bine să fie omul ca Dumnezeu, asemenea lui Dumnezeu și sfinților Lui, așa cum Tu ai spus peste cei ce-Ți vād lucrarea și-Ți știu slava, Doamne, căci ai spus despre ei: *«Vor fi asemenea Lui și Îl vor vedea cum este»*.

O, Te doare de cei ce aștepți zadarnic lângă ei și nu mai poți să-i vindeci pe ei. O, cum să nu Te doară de cei ce nu stau frumos în trupul Tău cel sfânt? O, cum să nu Te doară de la ei și de ei, de cei ascunși de lucrarea luminii, Doamne? Se vede în cuvântul Tău rana Ta, și nu se îndură de Tine ca să nu-Ți mai facă rană cei nedesăvârșiți pentru ascultare, Doamne. Îi rog pe toți cei care s-au adus să fie lângă Tine, îi rog să-i doară de Tine și să-Ți vindece durerile și ranele, și să-și vindece ei greșalele cu care Te umilesc pe Tine atât de mult, atât de mult, Doamne Învățător. O, cât de mult ar fi să caute cei ce au căzut în mari greșeli, să se despartă de ele acum, să le dea de la ei, căci Te țin pe Tine umilit, Doamne. Tu ești Mieluțul Cel milos, Cel blând, Cel ce suferi fără să pedepsești, dar omul se pedepsește singur, că își strânge pedeapsă multă și nu se teme nici până în ziua când ea îl va prinde sub ea.

O ai grijă de poporul cuvântului Tău, Doamne, Învăță-

torul meu! Învață-l pe el vindecarea lui și a Ta. Amin.

— C u răbdare mare Mă port, o, ucenicule botezător. Nașterea cea de sus o lucrez mereu peste cei ce se lasă sub ea. Pentru nașterea de sus a omului am venit, și plâng în cuvânt după om, și pe urma lui Mă port și suspin.

Să Mă auzi, măi poporul Meu! Să Mă auziți, peste tot strig și peste toți, și să vă fie milă de Mine și de voi și să vă îndreptați cu chip sfânt statul vostru în Mine, căci Eu, Domnul, trebuie să am popor sfânt. Cel ce nu voiește să fie sfânt, acela pleacă de lângă Mine, dar cel ce voiește cu Mine, pe acela Eu îl ajut și îl țin de mână și îl port, iar el să Mă iubească și să Mă asculte desăvârșit ca un ucenic credincios și să Mă bucure cu lucrarea lui lângă Mine, ca și Eu să-l bucur pe el cu lucrarea Mea peste el.

Acum Ți dau urarea Mea: Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Învățătorul, iar tu să fii ucenic și să pui peste tine învățătura Mea, învățătura lui Dumnezeu, o, popor al cuvântului Meu cel de azi, cel de la venirea Mea de azi pe pământ cuvânt.

O, cine mai are pe pământ ceea ce aveți voi, fiilor? O, pace vouă! Pace vouă, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2013

Sărbătoarea sfinților apostoli Petru și Pavel

În cer este o singură voie, un singur cuvânt: cuvântul Fiului Cel din Tatăl. Despărțirile dintre frați să nu fie decât pentru misiune cerească. Îndemn la statornicie pe calea Domnului. Cuvânt de trezire din rătăcire a celor căzuți, și muștrare părintească pentru cei răzvrățiți.

Mă slăvesc cu cuvântul în mijlocul ucenicilor Mei cei de acum două mii de ani și le dau lor slava Mea, căci și ei Mi-au dat și Îmi dau Mie toată slava, toată închinăciunea lor, așa cum numai cei sfinți își aleg dragostea și viața și închinăciunea.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt cu ucenicii. Eu în toată vremea merg însoțit. Fac aceasta pentru ca să fiu mărturisit și pentru ca să mărturisesc, căci duhul mărturisirii este Duhul Meu, și tot ca Mine lucrează și cei ce se aleg mărturisitori Mie cu viața și cu credința și cu darurile lor apoi, căci daruri din cer au peste ei cei ce Mă aleg, și căror Eu le arăt și le dau calea Mea.

Intru în carte cuvânt, și găsesc deschis ca să intru, că e zi de sărbătoare și de sfinți în sobor. Intru la masă cu poporul cuvântului Meu, intru după toată rânduiala așezată de Mine pentru venirea Mea cuvânt pe pământ, că e mare taină și mare lucrare pe calea Mea ca să se țină toată orânduiala cea pentru toate, așa cum numai cu Dumnezeu se poate.

Pace ție, poporul Meu, născutul Meu de sus prin cuvântul Meu cel de azi! O, așezați-vă, fiilor! Stau așezați la masă și ucenicii Mei, cu care am lucrat atunci pe pământ lucrarea Tatălui între oameni. Fiilor, fiilor, în cer este o singură voie, un singur cuvânt: cuvântul Meu cel din Tatăl, cu care se hrănesc ucenicii și sfinții și îngerii, toți din cuvântul Meu se hrănesc. Această hrană trebuie cerută, măi fiilor. I-am învățat pe cei ce-Mi deschid ca să Mă așez în carte cuvânt, i-am învățat să Mă ceară când Mă fac hrană de cuvânt pentru voi și pentru cei ce se hrănesc de la voi cu glasul cuvântului Meu. O, fiilor, întâi este glasul. Iată taină boicotită în tot felul de cei ispititori pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ. Întâi este glasul, din care iese rostit cuvântul Meu, și scris în carte prin glăsuirea Mea, căci pot să fac aceasta, fiindcă *«datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ»*, așa este scris ceea ce le-am spus

Eu ucenicilor Mei când i-am trimis să învețe toate neamurile să păzească toate câte le-am poruncit lor să le păzească, căci Eu cu ei sunt în toate zilele prin mărturisirea lor, până la sfârșitul veacurilor, așa le-am spus.

O, fiilor, iată cu cine sunt Eu! Sunt cu cei ce învață pe cei neînvățați, sunt cu ei ca să le dau toată puterea să lucreze și să boteze cu Tatăl, cu Fiul și cu Duhul Sfânt neamurile toate și să-i învețe și să păzească ceea ce le-am spus și lor să păzească.

O, fiilor, iată cu cine este glasul Meu și cuvântul gurii Mele! Eu sunt cu cei ce vă învață pe voi, și le dau lor toată puterea să lucreze și să vă boteze în cuvântul Meu și al lor în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, mereu, mereu, fiilor, iar voi să păziți toate câte vă aduce învățătura Mea, și s-o dați spre neamurile pământului apoi, căci ea învață omul și îl cheamă pe calea Mea. Mai mult decât orice altă lucrare voi să lucrați lucrarea Mea, cuvântul Meu, și să vă sprijiniți unul pe altul pentru calea Mea, cerând ca ucenicii, fiilor, căci ei cer și spun: *«Pâinea noastră cea de toate zilele dă-ne-o nouă, Tată, în fiecare zi»*, iar Tatăl le dă lor pe Fiul, Care Se face hrană de cuvânt, cuvântul cel ieșit din gura Mea pentru hrana lor. Ca mama care mestecă bucătura în gura ei și o dă apoi copilului gata fărâmată, așa vă hrănesc Eu, Domnul, pe voi, fiilor, iar voi doar să cereți, așa cum plânge copilul după hrană să cereți. O, să aveți grijă apoi să vă creșteți unii pe alții cu hrana Mea, ca să nu muriți unii prin alții dacă nu faceți aceasta, căci dacă mor unii prin alții frații, se despart apoi unii de alții. O, nu uitați că dragostea de Dumnezeu o puteți dovedi prin dragostea de frați.

O, fiilor, despărțirile voastre adesea, să nu fie între voi și voi, decât pentru misiune cerească, iar altfel nu, ca nu cumva să vă ispitească satana cu ale lui, fiilor, căci diavolul are multe chițibușuri ca să vă despartă de Domnul apoi.

O, creștine, e primejdios pentru tine să pleci cu Domnul pe cale și să-L părăsești apoi pe El pentru ceea ce ai da să faci sau să fii, după ce ai fost lângă Domnul, că nu părăsești pe un om, ci pe Domnul Îl dai de peste tine. O feriți-vă să vă ascundeți în voi cu vreun așa gând, care face ouă în voi dacă nu-l striviți, mărturisindu-l la lumină. O, rugați-vă neîncetat, lăudați neîncetat pe Domnul, că altfel se roagă satana la voi și se laudă apoi că-i faceți voia și că v-a tras la el.

Vai de copiii care scot părinții de la Dumnezeu prin neascultarea lor, și vai de părinții care-și trag copilul de pe cale cu Mine zicând că e rău cu Dumnezeu pentru copilul lor. O, fiilor, să înviați unii prin alții, mereu, mereu să înviați, că nu știți când se ivesc ispitele ca să vă încerce iubirea și credința. Când moare cineva într-o casă toți ai casei se sprijină unul pe altul cu durerea și se miluiesc unul pe altul pentru ruptura inimii. Când moare cineva cu credința și cu iubirea dintre cei împreună frați întru numele Meu și întru dragostea Mea, toți ai frățimii se sprijină unul pe altul pentru durerea cea de la lovitură lupului de satana, căruia îi place așa hrană furată, iar ceilalți frați se întăresc în veghe și în statornicie pentru calea vieții de sus, care este pândită de diavolul mereu. De aceea vă trebuie mereu, mereu să puneți pe masă sprijinul cel frățesc, puterea cuvântului Meu, fiilor, căci datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ, ca să poată cuvântul Meu și al ucenicilor Mei, căroră le-am spus și le spun până la sfârșitul timpului să dea peste tot învățătura Mea.

Așez acum în carte cuvânt de veghe împotriva ispititorului satana, care dă să facă ouă în mintea cea neveghețoare pentru ispite, pentru ca să tragă spre el viața fiilor acestui cuvânt, și iată ce spun și ce întăresc: Cine dă să-și scape viața de sub

acest cuvânt și popor, acela și-o va pierde de tot, și va fi câștigat de păcat și de duhul lumii, iar cine și-o va pierde în dragostea și în răbdarea cea lângă Mine, acela și-o va câștiga, căci și-o va păstra acum, și pe vecii apoi. Amin.

O, cei ce dau să-Mi smulgă fiii de lângă Mine, vai lor, vai lor! Așadar, aveți grijă, fiilor credincioși, țineți-vă cu tărie de mâna Mea, în staulul Meu, în poporul Meu, căci diavolul s-ar bucura mult să vă strice mintea și veghea cea pentru statul vostru lângă Mine și pentru iubirea și credința voastră cu Mine, fiilor. O, nu dați să-i faceți dușmani Mie pe foștii voștri casnici, părinți și frați, că dușmani vă sunt dacă dau să vă smulgă de lângă sânul Meu, dușmani vă sunt, precum este scris. Vai lor dacă se vor încumeta să vă încante să părăsiți casa Mea, să vă despărțiți de poporul Meu și să gândiți că veți putea pentru voi cu Mine după ce ați da să vă lăsați smulși din trupul Meu! O, vă va găsi păcatul și vă veți pierde în fața lui frica de Dumnezeu și vă veți pierde viața crezând că v-o veți câștiga. Voi știți ce fel de viață v-a fost viața până să Mă găsiți pe Mine și să Mă urmați cu viața, fiilor. Așadar întăriți-vă statornicia, căci diavolul umblă să vă dea târcoale, dar Eu îi spun lui: Înapoia Mea și a lor, satano, căci ei au pecetea viului Dumnezeu și-Mi sunt fii, și nu-Mi pot da fiii la foc, unde tu arzi și vei arde cu toți câștigații tăi de partea pierzării, căci tu ești pierzătorul și ești pierdutul cel de veci.

Vai de cel ce se trage în lături prin necredință, după ce a mărturisit pe Domnul Cuvântul cu viața sa lângă El, lângă Cuvântul Care este izvor de viață veșnică pentru cei scriși în cartea vieții de la întemeierea lumii ca să fie ei fii ai lui Dumnezeu pe pământ! O, nu sunt adevărați în bucurie cei care zic că sunt liniștiți și bucuroși că au scăpat de această lucrare a lui Dumnezeu, care naște din temelie lumea, precum este scris în Scripturi să se îplinească. O, n-au cum să fie bucuroși și liniștiți cei care aruncă de la ei nădejdea cea pentru viață cu Domnul! Eu sunt Cel ce am toată puterea în cer și pe pământ, și n-au puterea cei ce Mă părăsesc, ba îi părăsește până și puterea lor dacă nu-I slujesc Domnului cu ea. O, am Eu puterea toată și o arăt, împotriva celor ce se împotrivesc orânduieilor cerești, fiilor. Acum o săptămână am rostit în cer poruncă împotriva celui ce a dat să se împotrivescă puterii Mele, împotriva unui fiu îndărătnic și plin de osândire cu gura lui. Am poruncit, și am vestit apoi această poruncă, și am spus să fie dată de veste ca să ajungă acolo unde avea să lucreze ea prin puterea Mea.

A trecut spre viață fără de moarte un sufleteț dintre cei numărați ai poporului cuvântului Meu, o mamă, al cărei fiu îndărătnic dădea să oprească în loc desfășurarea sărbătorii cea pentru plecarea ei la Domnul ei. Acest fiu îndărătnic nu Mi s-a putut împotrivi, căci am rostit în cer poruncă peste îngeri să vestească pe pământ și să fie trimisă vestea peste cel îndărătnic, ca să se supună el puterii cuvântului lui Dumnezeu și să dea în lături încăpățănarea sa și să lase loc zilei de sărbătoare creștinească pentru mama lui plecată din trup, și să vină poporul Meu să-i facă sărbătoarea și toată orânduiala cea din strămoși pentru petrecerea ei spre cer. Am vestit acolo porunca Mea prin sol, am trimis-o să fie vestită și am lăsat puterea Mea să lucreze și a îndoit ea împotrivirea celui încăpățânat cu duhul și cu limba lui și l-a îmblânzit ca pe un miel, și s-a împlinit așa cum a trebuit toată orânduiala pentru sufletețul odihnit de osteneli, căci această mamă a fost suflet de aur în fața Mea și am trecut-o pe ea cu mucenicii, căci a suferit dispreț mult și bătaie și ocară, dar sufletul și inimioara ei nu se supărau niciodată, nu se tulburau, nu se încordau, ci era senin și pace, și răbdare cu pace în

inimioara ei mereu și eram Eu în inimioara ei cu pacea Mea și nu se mai îngrijea ea de pacea ei, ci doar se supunea cu pace pentru toate câte o loveau pe ea. M-am înfățișat acum față în față cu ea și i-am văzut tristețea pe față, venită de pe pământ de la fiul îndărătnic, care se împotriva zilei de serbare pentru ea cu poporul creștin. I-am șters lacrima durerii și am poruncit din cer și am împlinit mângâiere pentru ea, căci am puterea toată împotriva acestui fiu îndărătnic, care nu mai sfârșește să-Mi osândească mersul lucrării cuvântului Meu și pe cei ce stau de veghe pentru Mine pe pământ în staulul Meu cu fii. Peste tot umblă acest fiu și peste tot împrăstie batjocurile lui din loc în loc, din creștin în creștin, și nu mai sfârșește osândind, dar va sfârși, căci Eu îl voi opri prin puterea Mea. El a făcut unire cu duhul celor împotrivitori și și-a stricat și el credința și statornicia și viața apoi, mai mult decât cei care l-au împins pe el spre așa păcate, spre păcatul osândirii și spre toate câte ies din acest păcat. O, cât l-am sprijinit Eu pe el ca să fie și el copilul Meu supus, slujitorul Meu să fie el, și nu potrivnicul Meu așa cum este el acum! Și de ce, oare, stă el acum atât de îndârjit, atât de îngâmfat? Are, oare, de ce? Este el om mare și cu greutate și vestit prin mărire? O, nu! El a fost un copil de creștini săraci și umili, dar diavolul urii și al osândirii și-a făcut cuib mare în mintea lui și în inima lui apoi, dacă el s-a deslipit de cei statornici ai poporului Meu și s-a alipit cu cei ce n-au rămas de partea Mea, și care prin duhul căinării lor cu nemulțumire l-au tras și pe el de pe calea Mea cea cu fii, dar cine îi primește pe acești osânditori de frați, cade de batjocură ca și ei. O, frumos ar fi, și fericire s-ar sui la cer dacă ei ar cădea spre umilință și spre căință, căci au stat ei atâția ani pe calea sfințeniei cu cei ce merg așa pe urma Mea, și n-au mai voit apoi, și s-au lăsat trântiți spre păcatul osândirii de frați, păcat pe care-l fac și acum. O, poate vor vrea să audă și ei acest plâns al Meu de la ei. Poate vor lăsa săgețile jos, căci este Dumnezeu, este mai mare decât ei Domnul, dar lor le este greu să fie mici, să se facă mici ca să nu mai facă atâta rău, atâta osândire, așa cum fac și alții ca ei, și între care este unire pentru rău acum.

O, este cel care dă să desființeze adevărul mersului Meu pe mai departe, mers pe care nu-l pot opri nici Eu, nici ei, căci este scris să fiu și să lucrez până la sfârșitul timpului, și nu-Mi pot ei împiedica mersul.

S-a oprit din mersul lui cu Mine un fiu de la începutul cuvântului Meu, s-a oprit, după ce Eu am ieșit cu biruință cu lucrarea cuvântului Meu deasupra, la lumină; s-a oprit și s-a apucat el să se împotrivească adevărului mersului Meu pe mai departe prin cei credincioși. Mă uit la el și Mă prinde mila de mintea lui căzută în îndărătnicie și de vederea lui cea plină de bârne ca să nu mai vadă paiul din ochiul celor osândiți de el. O, între bârnă și pai e mare mărime și mare deosebire! Nu poți vorbi tu, cel cu bârna în ochi, despre paiul din ochiul celui ce crede în Mine și acum, chiar dacă tu nu vrei să mai crezi și te dai deșept că ai scăpat. Dar iată ce-ți spun: tu naști împotrivire pentru că nu iubești sfințenia, iar dacă n-o iubești, dai să te acoperi cu părută necredință și batjocorești ceea ce nu știi, ceea ce nu poți și tu să împlinești, și pui nume de ocară celor ce vor ca Dumnezeu. O, vai ție! Mai mare pedeapsă nu-ți trebuie ca și duhul cel întunecat pe care ți l-ai ales să-l ai și să-l împrăștii, de ai adus tu atâta suferință și necredință și peste cei ce sunt acum rămași în locul de unde Mi-am luat trâmbița la cer și mergi mereu pe la ei și le dai mereu în cap ca să moară de tot, după ce ei sunt cu atâta suferință pe ei, pe care singuri și-au strigat-o să vină, căci au căzut din picioare mult popor prin îngâmfarea lor de odinioară când ei Mi-au osândit și Mi-au

batjocorit pe cei credincioși, pe cei ținuți de ei mici, cum că erau ei mari și rudenie cu trâmbița Mea, pe care n-au vrut și ei s-o urmeze și s-o creadă pe ea trâmbița a Mea, n-au vrut, iar după plecarea ei la cer s-au dat la viața cea cu păcat și cu bunătăți trecătoare, pentru care trebuia să dea la defăimare pe cei rămași pe calea cea cu slavă, cea cu mult cuvânt din cer pentru ea pentru învățătura celor credincioși. O, M-aș apropia și de ei să le mai vindec din suferință, dar acest fiu (*Valeriu, n.ed.*), care caută mereu la ei, le tot dă în cap, ca să nu mai aibă ei cap și să se ia ei după capul lui cel strivit de necredință. O, nimic nu câștigă acesta, și nici cei ce fac ca el, nimic, nimic nu câștigă. O, cine să-i înțeleagă ce vor ei? N-au vrut să fie ucenici, n-au vrut. Iată ce sunt dacă n-au vrut! Sunt batjocoritori de Duh Sfânt, după ce Eu i-am cules din lume să le dau viață sfântă, dar ei s-au tras spre lume cu tot cu copiii lor și răd de mersul Meu acum.

O, de ce le-am spus Eu ucenicilor Mei să lase mamă și tată, frați și surori, fii și fiice, rude și ranguri dacă vor să-Mi rămână ucenici? Le dau lor glas acum pentru ziua lor de serbare între sfinți, le dau, că le este dor. Amin.

— **D**e dor, de dorul Tău și al nostru, de dorul din noi, de aceea vii, de aceea venim, Învățătorule Doamne. Cine n-are dor, n-are iubire, n-are viață, Doamne. Dorul face dovada iubirii. Ne este dor de ai Tăi de pe pământ, de fiii cuvântului Tău de azi, și ne este dor să ne împărtășim cu ei, și să se împărtășească și ei cu noi. E țara venirii Tale țara lor, iar ei sunt ai ei. O, e tare frumos, e cerește mult aici pentru sfinții Tăi, cu care vii. Ai făcut atâta ceresc aici, Doamne! Tânjim din cer spre aici, unde ai Tu venirea coborârii glasului Tău ca să fie scris pe pământ. La gura glasului Tău dorim să fim, și să auzim noi mângâierea Ta.

O, atât de mare învățătură am auzit azi din gura Ta, în ziua noastră de serbare, Doamne. Durerea Ți s-a împletit cu învățătura și cu trezirea din rătăcire a celor căzuți, și cu mustrarea părintească, Doamne, asupra celor răzvrățiți, ca și cei din vremea lui Moise răzvrățiți asupra lui. O, câtă milă, câtă mână dai să întinzi pentru cei ce suferă închisoarea în duhul urii și al osândirii, Doamne!

O, nu știu cei ce osândesc, nu știu ce fac, bieții de ei! Bine este să nu fie luați în seamă, ca să nu le fie prea mare răspunsul pentru cei zdrobiți de ei, că iată cât semn înfricoșător și câtă suferință pe cel care a osândit în urmă cu mulți ani pe cei credincioși, după ce Tu Ți-ai tras în cer pe trâmbița Ta Verginica, și s-a făcut mare la trup cel ce a osândit pe frați și i-a căzut pe mulți, care au fost îmbrânciți de el ca să cadă și ei în duhul osândirii, și care nici până acum nu s-a șters din mintea multora, cărora nu le place sfințenia, nu le place cu Tine, Doamne. O, câtă suferință își agonisesc cei ce osândesc, judecând cu mintea lor, luând locul Tău de Judecător, Doamne.

O, cât de urâți sunt pașii celor ce vestesc răzvrătirea și duhul ei cel stricător de suflete și de credință pentru Tine, Doamne, în fiii cei șovăitori! Vedem din cer acum, și altfel vedem cât de primejdios este pentru ucenicii Tăi să caute pe calea Ta cu casnicii și cu prietenii care nu mai merg pe cale cu ei, și care dau să-i tragă de lângă Tine, iar Tu ai spus că aceștia le sunt dușmani, dușmani de suflete. Se vor blestema unii pe alții când vor ajunge să vadă ce au făcut, cum și-au strâns unii pentru alții răspuns și cum au făcut păcat unii altora pentru suflet, pentru mărirea păcatului, Doamne.

Dar noi Îți mulțumim pentru învățătura Ta atunci, că nu știam să ne ferim, nu înțelegeam urmările și păcatul care vine de la amestecare, după ce ne alesesem pentru Tine, numai pen-

tru Tine, Doamne. Ne-ai ținut prin puterea Ta nedespărțiți de Tine pe pământ, și în cer apoi. Această putere s-o reverși și peste cei de azi ai Tăi ucenici, și copii de ucenici. O, nu-i lăsa să fie smulși! Ajută-i să se ferească și să nu-și piardă viața crezând că și-o vor câștiga. Ajută-i să înțeleagă ce este câștigarea vieții și ce este pierzarea ei. Omul a fost făcut pentru cer, nu pentru pământ. Să fie ei ai cerului pe pământ, nu ai pământului, Doamne! Să nu dea ei loc și putere ispitelor peste ei! Să le stingă ei prin statornicia lor cu Tine, Doamne! Pentru Tine Te rugăm, ca să-i ai ai Tăi, și pentru ei Te rugăm, ca să Te aibă al lor. O, dă-le lor avere de putere, ca să poată cu Tine, numai cu Tine, Doamne, iar Tu să poți pentru ei și cu ei pentru slava Ta, că nu mai ai pe alții pe pământ, nu mai ai! Toți s-au luat din mâna Ta și s-au păstrat loruși, și nu știu cât sunt de pierduți, bieții de ei. O, roagă-Te Tatălui să coboare peste ei pe Duhul și să găsească și ei calea vieții, căci Tu ai spus că-i vei trage pe toți la El, pe toți la Tatăl, Doamne. O, aceasta este rugăciunea noastră înaintea Ta în ziua noastră de serbare între sfinți, Învățătorule Doamne. Amin.

— Eu am această rugăciune către Tatăl și această putere apoi prin rugăciune, dar să am și ucenici care să învețe neamurile pământului, împărțind cuvântul puterii Mele și botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, poruncindu-le lor să păzească toate câte Eu aduc spre învățătură cu împlinire a ei, așa cum și pe voi v-am așezat să lucrați, și v-am făgăduit că sunt și voi fi cu voi până la sfârșitul timpului, căci voi în numele Meu ați fost trimiși, o, ucenici iubiți, și ați lucrat și ați avut putere ca a Mea, și unii din voi mai mari v-ați dovedit în minuni și în lucrul cel pentru Mine, căci aveam loc în voi și lângă voi. Amin.

Am mereu învățătură de împărțit, și împart mereu din ea. Fără ea v-ar câștiga pierzătorul de suflet, o, fiilor, căci vremea și lumea sunt înșelătoare, iar omul este slab, și îi trebuie sprijin mereu și îi trebuie ascultare, ca să nu cadă din viață, ca să nu-l câștige pierzătorul satana, care lucrează mult și se des-coperă mult și tot mai mult ca să-i piardă pe mulți și pe tot mai mulți, și peste tot el este și împărățește în om.

O, fiți treji pentru ascultare și păstrați-vă sub harul ei, fiilor. Deschideți-vă inimile ca să puteți fi ocrotiți și povățuiți mereu, căci pierzătorul stă în inima omului și dărâmă de la mijloc. O, stați sub puterea Mea, care vă acoperă pe voi.

Pace vouă, fiilor! Rămâneți iubire a Mea, rămâneți popor al Meu, rămâneți Mie, fiilor! Eu sunt cu voi mereu. Amin, amin, amin.

29 iunie/12 iulie 2013

Sărbătoarea de 22 de ani de la punerea pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Strămutarea sărbătorilor sfinților: urăciunea pustiirii, cea mai grea lovitură dată bisericii neamului român acum nouăzeci de ani. Chi-votul: simbol al bisericii Noul Ierusalim: cea mai înaltă școală dintre pământ și cer. Biserica neamului român se va rupe în două, în trei, în zece. Chemare pentru cei care se vor alege de partea Domnului.

Sunt cu plânsul pe obraz și cobor din cer cu sfinții deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul neamului român și Mă fac cuvânt de aducere-aminte a zilei de biruință asupra lui satana, care Mi-a umblat la lucrarea bisericii și și-a băgat duhul de Mi-a răsturnat de la locul lor sărbătorile sfinților Mei și Mi-a băgat vrăjmași în biserică acum nouăzeci de ani și a jucat ea după cum au cântat ei, dar Eu, Domnul Iisus Hristos, M-am ridicat cu sobor de sfinți și de părinți acum

douăzeci și doi de ani pe vatra neamului român și Mi-am așezat scaunul de judecată pe pământ ca să lucrez de pe el cu duhul proorociei și să grăiesc bisericii, așa cum în toate vremile am lucrat de când am zidit lumea și n-am tăcut, dacă sunt Ziditorul. Am făcut cu cuvântul cerul și pământul, căci sunt Cuvântul Tatălui Savaot, iar Tatăl este în Mine, din veac și până în veac este în Fiul, și așa lucrează Dumnezeu lucrarea Sa, prin duhul proorociei lucrează Dumnezeu.

Dau de veste prin glasul Meu bisericii neamului român că acum douăzeci și doi de ani a făcut cerul sărbătoare de biruință pe pământ pe vatra acestui neam. Eu, Domnul Iisus Hristos, cu mare sobor de sfinți și de îngeri și de arhieriei din cer și de pe pământ, am așezat cu putere de sus piatră de temelie, și pe ea scaunul de judecată, și pe scaun cuvântul Meu peste pământ, care se face carte scrisă pe dinăuntru și pe dinafară, căci ea se împarte în părți și nu se desparte, căci Eu sunt cartea, cuvântul Meu este ea, și sunt împlinitor prin cuvânt. Amin.

Sunt cu plânsul pe obraz și Mă fac cuvânt de aducere-aminte a acestei zile, când după șaptezeci de ani de furt de cele sfinte, Eu, Domnul, am biruit acum douăzeci și doi de ani și am așezat pe vatra neamului român începutul reparării celor stricate de duhul lui satana, care s-a băgat în loc numit sfânt și a dereticat el după planul lui întunecat mersul datinilor sfinte. Furt de cele sfinte s-a numit, și uriciunea pustiirii s-a numit lucrarea lui satana acum nouăzeci de ani peste biserica neamului român, lovită din plin, și cel mai greu între biserici lovită atunci de duhul lui satana. A venit ceata lui satana și s-a înțeles cu mai-marii bisericii acestui neam și s-au strămutat atunci de la locul lor datinile sfinte și au plâns înțelepții și creștinii neamului român și s-au îndurerat adânc de rătăcirea mai-marilor bisericii de atunci, care au încălcat poruncile sfinților, așa cum și azi le încalcă, și rătăcirea este mare, cu fiecare zi mai mare și mai mare, căci este scris să se umple cupa fărădelegii până se va vărsa ea peste cei ce o tot umplu pe ea.

O, nu scapă nici viii, nici morții de acest cuvânt, de cuvântul Meu, care este proorocit să vină și să glăsuiească peste pământ cu însăși gura Mea la sfârșit de timp și să-l audă pe el morții din morminte și să se scoale ei la cuvântul Meu, dacă cei vii nu se scoală spre Mine, ci umblă după duhul lumii cu umbletul lor. O, oricât de greu și de mult Îmi osândește lumea cea rea venirea Mea cuvânt peste pământ și pe cei ce Mi-o poartă, nu scapă nimeni de adevărul acestui cuvânt. Se scoală cei care au fost pe pământ, drepti și sfinți, și vor moșteni pământul și-și vor răscumpăra trupul și viața între pământ și cer și va fi plin pământul de cei înviați, de cei veșnici, care și-au plătit veșnicia cu viața lor cea după trup plăcută celor din cer, și va fi cât stelele cerului numărul lor, precum este scris.

Să nu mai vorbească prostii cei care zic că nu vor mai fi oameni pe pământ peste un timp, decât puțini de tot. O, vor fi mulți, mulți, și vor locui pământul ca și în cer, că mulți s-au născut de la început și până la sfârșit și și-au regăsit mulți viața în Mine apoi, și se vor scula prin taina învierii morților, și-și vor vedea atunci prostiile vorbite cei ce vorbesc prostii acum ca să prostească de la margini la margini oamenii toți și să-i facă să uite de Dumnezeu și de înviere, dar iată, toți cei care au fost și sunt vor da toți socoteală înaintea scaunului de judecată al Domnului, și iată unde Îmi am Eu domnia și scaunul ei, și iată cum domnesc Eu peste cei ce s-au ales cu Mine ca să le fiu lor Dumnezeu și să umblu cu ei și să am casă cu ei pe pământ și să vin la ei cu cei din cer cu masă de cuvânt, așa cum fac acum!

Însemnez această zi și spun: Acum douăzeci și doi de

ani, în ziua a douăzeci și doua a lunii a șaptea din an am așezat la locul ei, pe piatra ei cea dintâi biserica Mea și i-am bucurat pe strămoșii cei sfinți ai neamului român, căci biserica neamului român a greșit cel mai mult între fiii ortodoxiei de pe pământ acum nouăzeci de ani și a mers ea spre mare rătăcire, dar acum Eu, Domnul, am luat lăstar din mijlocul ei și am așezat rodul la rodit și am biserică sfântă în mijlocul neamului român și Mi-o îngrijesc ca pe via Mea dragă și fac din ea vin bun ca să aibă ea pe masă și să nu-i lipsească ei Domnul.

Am luat acum douăzeci și doi de ani un slujitor credincios cuvântului Meu în trupul bisericii neamului român (*Irineu - n.ed.*) și i-am așezat pe frunte cununa arhieriei și l-am adus de Mi-a binecuvântat grădinița cuvântului Meu, cea din vecii hărăzită a Mea, și am binecuvântat piatra de temelie așezată în ea, și ridicarea chivotului-simbol al bisericii de Nou Ierusalim pe pământ și școala învățaturii cerești peste fiii bisericii, cea mai înaltă școală între pământ și cer, din care să-Mi ridic ucenici, și ucenici din ucenici, căci Eu nu le spun profesori, ci ucenici le spun celor ce-Mi învață turma și merg cu ea pe calea Mea, și le mai spun și profesori de religie ca să vorbesc pe limba lumii, dar pe limba Mea îi numesc ucenici cu Învățător peste ei, nu de capul lor cum sunt profesorii de religie pe pământul lumii, de n-au parte ei de duh de prooroc și de povățuitor ceresc, care să le dea lor să împartă turmei.

Iată, sunt cu plânsul pe obraz și cobor din cer cu plânsul Meu și cu glasul Meu, care se scrie pe pământ, că mai e puțin timp și se va rupe în două, în trei, în zece se va rupe biserica neamului român, căci ea are numai numele de ortodoxă, dar ea este de capul ei, că este căzută sub afurisania sfinților, căci a călcat datinile sfinte și s-a unit cu vrăjmașii Mei și se tot unește cu ei, iar acum vine alegerea prin ruptură, și se vor uni cu Mine și cu duhul proorociei, cu glasul gurii Mele se vor uni mulți dintre ei și se vor umili pentru Mine, pentru ca să Mă aleagă pe Mine, și la aceștia Eu le spun așa:

Veniți, porniți tainic, și apoi cu pasul spre izvorul Meu de cuvânt și spălați-vă în el hăinuța vieții, că vine o vreme de durere ca acum nouăzeci de ani, ba și mai mascată, și vă va dura viața și răspunsul pe care-l veți da Mie dacă nu vă veți porni spre unirea cu duhul vieții, cu duhul proorociei, cu glasul cuvântului Meu, care suflă din cer peste pământ în mijlocul neamului român.

Iar bisericii acestui neam, care nu dă să iasă de sub anatemă, Eu, Domnul, îi grăiesc așa: O, am voit prin duhul proorociei, prin graiul gurii Mele să te călăuzesc pe cale cu Mine, dar tu te-ai desfrânat cu toți trecătorii și ai stat cu ei la masă pe munte înalt și le-ai dat binețe. O, ce răspuns vei da sfinților și părinților, prin care ți-am lăsat scris ce să faci și ce să nu calci în picioare? O, am voit prin acest cuvânt trimis spre tine de atâta vreme, am voit să te trezesc și să stau la veghe pentru tine, și să stai și tu cu Mine la veghe, o, biserică a neamului român! O, cât bine am dat să-ți aduc, dar am rămas cu el la ușă, căci îngâmfarea ta nu te-a lăsat să-Mi deschizi și să Mă primești să intru pe ușa din față, nu pe cea din spate la tine ca să-ți dau cuvântul Meu cel pentru veghea Mea peste tine și să vadă satana că Eu sunt Păstorul tău și să se depărteze el de turma cea cu Păstor peste ea, dar nepăsarea ta de viața ta cea veșnică este mare, și de aceea poate asupra ta satana sub haina lui de miel. Eu însă mereu, mereu trimit la tine cuvântul Meu când el coboară să se așeze în cartea sa ca să-Mi călăuzesc și să-Mi cresc cu el un popor deosebit de duhul lumii, popor de ucenici, de învățători din partea Mea peste oameni, că nu mai au învățători de la Mine oamenii, căci cei care sunt învață în

școlile lumii și sunt acestea școli potrivnice lui Dumnezeu.

O, biserică a neamului român, n-ai voit să-Mi fii Mie cale spre oameni. N-ai voit să Mă dai pe Mine Învățător peste cei fără de creștere din cer peste ei. O, câtă slavă ai fi avut, o, câtă! Nimeni n-ar fi fost să-ți treacă pe dinainte dacă duhul tău era una cu Duhul Meu, cu duhul acestui cuvânt de înviere și de viață veșnică în el, și am fi înviat din păcat omul, Eu și cu tine, dar ți-a fost rușine să faci aceasta, și nu ți-a fost rușine să deschizi străinilor de Dumnezeu și de tine, care vin și tot vin, dar nu vin să se unească cu tine, ci să te unești tu cu ei și să-ți pătezi rochița și să-ți rupi bucăți crișma, fașa de botez, pe care nu știi să ți-o mai porți peste cămășuța de la botez ca să rămâi pruncă pentru împărăția Mea și să nu crești fără povață și să nu te dai spre desfrânare ca să te lași pețită de dumnezei străini de viață din cer. O, ai ieșit din fașă și ai crescut și n-ai mai ascultat de sfinți și de părinți, care ți-au lăsat predanii ca să nu le calci, și nu mai știi să-ți păstrezi cămășuța de botez și fașa de peste ea, crișma care te ține strâns de Mine ca să crești drept, ca să fii biserică dreaptă, nu să-ți schimbi calea și mersul tău, așa cum tu ai făcut și faci.

O, iată ce-ți mai spun: Am luat din mijlocul tău lăstar bun la credință și l-am altoit cu darul Duhului Sfânt prin cuvânt și prin ungere cerească și l-am făcut mare cu duhul și cu taina Mea de peste creștetul lui și am rostit prin el binecuvântarea începutului nou, dar tu l-ai oropsit pe el și l-ai smuls de unde Eu l-am răsădit pentru ca să-Mi cresc în el duhul mărturisirii, lucrător pentru vreme rea când nu va mai fi lumină pe pământ. O, nu l-am voit peste voi mare, ci pentru voi l-am voit pe el, o, slujitori ai bisericii neamului român! Îl pregătisem pentru voi, de la nașterea lui îl pregătisem, și M-am purtat lângă el în taină ca să-i dau Duh Sfânt și să aveți voi când va fi vremea grea și prea grea pentru voi. O, și veți vedea mulți din voi câtă bucurie veți prinde când el vă va arăta iubirea și credincioșia, așa cum vi le-a arătat pe acestea vouă când Mi-a întors Mie spatele la cererea voastră de despărțire a lui de Mine și de poporul Meu și v-a ales pe voi, și s-a făcut despărțirea, după ce ani la rând a stat el în taină aproape cu duhul și cu iubirea lui pentru cuvântul Meu, cu care l-am călăuzit pas cu pas, și cu care, iată, și pe voi vă hrănesc și vă adăpostesc încă sub el ca să vadă satana că voi aveți Păstor din cer peste voi și ca să nu pieriți doborâți de hoții de suflete, care dau să dărâme de tot credința ortodoxă și să-i facă pe cât mai mulți să-și lepede cămășuța de botez și credincioșia față de legământul sfinților, lăsat peste biserică, dar Eu vă spun că mulți s-au lepădat și au rămas înveliți pe deasupra cu haina ortodoxiei, haina mântuirii prin Hristos. O, ce zic sfinții și părinții, ce zic strămoșii când văd ei din cer ce face biserica în țara ortodoxă română? O, ce faceți? Iată, faceți amestecătură, și nu vă face vouă bine aceasta, iar Mie Îmi face lacrimi pe obraz. O, nu mai știe nimeni ce sunteți voi, căci scris este: «*Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești*», căci una vă numiți, și alta faceți voi. Când poporul Israel s-a unit pe cale cu cei străini de Mine și de el, a pierit pe capete poporul Meu atunci și n-a mai intrat el în împărăția gătită lui de Mine, în Canaan n-a mai intrat. Când tu te unești acum cu cei care nu Mă au pe Mine de Dumnezeu, ci pe satana îl au, mai rămâi, mai ești tu altceva decât sunt ei, decât cei cu care te aduni ca să faci paradă de amestecare față în față cu sfinții care ți-au lăsat predanie scrisă să nu faci așa? O, nu trebuia să faci tu spectacol cu lumea laolaltă și cu capii ei, biserică a neamului român ortodox! O, e urât de tot aceasta ce faci! Iată ce faci cu libertatea ta față de Mine și de sfinți! Faci de capul tău. N-ai voit să iei peste tine duhul proorociei ca să ai povățuitor la

orice pas și ca să nu greșești tu pe cale. Cele afierosite lui Dumnezeu plâng ca și Mine din pricina ta când calci tu în ele cu cei de neam străin de credința ta cea din strămoși, cea din sfinți. O, nu lua cele afierosite lui Dumnezeu din strămoși, nu le vinde tu călcărilor de porunci, că e păcat să faci aceasta, o, biserică a neamului român. Tu faci aceasta prin mai-marii de peste tine, și toată biserica are vină dacă greșesc asupra ei cei mari de peste ea. Chiar dacă voi, cei ce stați mari peste biserică, chiar dacă ziceți că nu e Dumnezeu-Cuvântul acest cuvânt, dar sunt ale Domnului cele afierosite Lui din strămoși, și nu sunt ale voastre ca să le stăpâniți voi pentru vrăjmași și pentru mesele voastre cu ei laolaltă! O, cât de greu veți răspunde voi dacă nu vă veți opri de la fărădelegea aceasta în loc afierosit lui Dumnezeu, în locul cel sfânt Domnului!

Iar ție, arhiereule credincios, care M-ai însoțit aici acum douăzeci și doi de ani de am așezat piatra cea nouă pentru înnoirea a toate, și pe care temelie Îmi zidesc lucrarea Tatălui Meu pentru nașterea din nou a lumii și pentru așezarea Ierusalimului nou pe pământ, precum este scris să vină el și să fie cu oamenii, ție îți zic: Strigă-Mă cu lacrimi pe obraz, strigă-Mă în ajutor ca să-i trezesc pe mulți mai înainte de lăsarea la vedere a întunericului. Eu știu că ești în lanțuri pus față de locul cuvântului Meu și al poporului cuvântului Meu, dar vin spre tine cu cuvântul și-ți fac rugămintă cu plânsul pe obraz: Strigă-Mă cu lacrimi să-i trezesc pe mulți, că ai ales să rămâi între ei și să-ți arăți ortodoxia ta cea sfântă și să rabzi nădăjduind în venirea Mea cu descoperirea adevărului cuvântului Meu peste cei ce nu cred că Eu sunt acest cuvânt. Tu nu mai ai acum putere pentru Mine și pentru mărturisirea Mea cea nouă și sfântă pentru viață sfântă, dar poți să plângi, și-ți dau putere să plângi și să Mă strigi să-i vin bisericii neamului român în ajutor, căci ea doarme, doarme și nu veghează pentru venirea Mea. Te aduc aici acum, lângă izvor, tainic te aduc aici în ziua aceasta de amintire, și, iată, pun sfinții și părinții mână de binecuvântare pe creștetul tău, ca să ai puterea lor când toți vor avea nevoie de ea în vreme de cumpănă peste biserica neamului român, care nu-și mai înțelege culoarea și duhul și legea ei cea din strămoși. O, e departe, departe de Mine cârma de peste biserica neamului român. Toți slujitorii din vârf vor fi disprețuiți mult curând, curând, după ce-și vor vedea dezamăgirea cea de la amestecare cu păgânii lui satana, și vor avea nevoie de sprijin sfânt, căci toți au strivit de peste ei legea cea sfântă, care îi ocrotea pe ei de sus, din părinți.

Las peste creștetul tău binecuvântarea cea multă a părinților din cer, din lumea cea veșnică a celor ce au iubit cerul pe pământ, și rostesc peste inimioara ta și peste mintea ta pace de sus, căci jos nu mai este pace decât în cuvântul Meu, cu care glăsuiesc peste pământ și tainic cârmuiesc cu el lumea. O, pace ție! Din mijlocul poporului cuvântului Meu, de lângă izvor îți spun: pace ție! Iar tu să spui tainic și să mărturisești înaintea sfinților toți și să spui: «*Binecuvântat este Domnul, Cel ce locuiește în Ierusalim!*», în mijlocul neamului român, precum este scris în Scripturi despre locul locuinței Mele. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Din mijlocul tău am binecuvântat cuvântul sărbătorii de azi, aducerea-aminte a zilei punerii pietrei de temelie a noii Mele zidiri, a bisericii înnoite, căci Eu Îmi zidesc un popor și Mi-l călăuzesc spre biruința Mea cu el peste toată necredința de pe pământ, și stau în cortul Meu cel sfânt în mijlocul lui, precum este scris. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2013

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie

Prin smerenie omul se poate vindeca de toate relele lui satana. Smerenia înaintea Domnului este smerenia înaintea fratelui tău. Îndemn pentru vindecarea de ascunderi. Îndemn pentru primirea mustrării. Păcatul vorbirii în doi rămâne scris la diavol. Omul care are milă de el însuși nu are rod. Bârfa este hrana morții. Pilda soarelui: lucrarea dăruirii de obște.

Mă așez cu slavă de cuvânt și cu învățătură înaintea ta, popor al venirii Mele celei de acum, și Mă dau prin lucrarea Mea cu tine la cei ce M-au aflat la tine și Mă caută pe calea aceasta și-Mi țin calea când cobor cuvânt la tine, ca să-l ia și ei și ca să se hrănească din cer.

E sărbătoare pentru ceata proorocilor, și toți sfinții sărbătoresc în ziua aceasta pe prooroci, căci scrie în datina sfinților ziua cea pentru sfântul Ilie proorocul, și mult așteaptă sfinții zile de sobor pentru ei și e mare așteptarea lor, că au prilejul să coboare cu Mine în carte și să Mă mărturisească din cer prin cuvânt, așa cum și pe pământ au avut ei lucrarea mărturisirii pentru Dumnezeu, și sunt acum din cer mărturisitori, căci Eu vin cu ei pe calea venirii Mele de acum și împlinesc Scriptura care spune că: «*Vine Domnul cu sfinții Săi!*». Amin.

O, pregătește-ți inima și mintea, măi poporul Meu, căci stă cerul la masă de cuvânt cu tine. Despre credință este de grăit în ziua aceasta sfântă, căci trebuie să-i rușinăm pe toți cei cărora Eu nu le deschid cerul ca să vadă ei puterea credinței. O, de câte ori am deschis Eu cerul pentru cei credincioși și le-am arătat lor prin vederea cea cu ochii sufletului, prin răpire, prin Duhul le-am arătat lor pe cele cerești, pentru credință le-am arătat, și aceasta înseamnă credință, nu ceea ce se vede cu ochii trupului.

O, fiilor, cuvântul care se vestește și se împlinește peste voi, prin credința voastră se împlinește, și vine între voi arătarea lui împlinită. O, de câte ori, de câte ori ați văzut voi aceasta și v-ați întărit în credință, dar s-a întărit credința în voi, și e mai mult aceasta. O, trebuie smerenie mare. Cu ea vine lucrarea credinței. Ilie proorocul nu M-a văzut cu ochii trupului, și M-a rugat să Mă vadă, iar Eu ce i-am arătat? Eu am grăit cu el așa cum grăiesc azi, și tot din vânt i-am grăit și lui, și credea Ilie în Mine fără să Mă vadă, dar Mă vedea mereu și mult cu ochii sufletului, cu ochii credinței, și tot așa Mă vedeau și ucenicii lui, căci Eu le grăiam proorocilor, iar ei știau dacă le grăiam, și aveau ei pe Duhul grăitor peste ei și vedeau ei apoi împlinirile cele vestite lor, așa cum au văzut pe Ilie, pe învățătorul lor ridicându-se spre cer, ca să fie el luminător din cer peste pământ.

O, multe împliniri sunt tainice, sunt ale tainei credinței care lucrează cerul cel nou și pământul cel nou, dar multe cuvinte sunt rostite cu puțin înainte de vederea împlinirii lor, căci Eu stau de veghe mult și văd înainte și dau de veste sau învăț mai dinainte împotriva păcatului sau a satanei, care lucrează pe furie și-Mi umblă la lucrarea Mea, din pricina ascunderilor pârute neînsemnate, dar prin care el pedepsește apoi pe cel ce se ascunde, neștiind cel ascuns să creadă ce este întunericul.

Poate scăpa oricine de toate relele lui satana, prin smerenie poate, fiilor. Nimeni nu se poate numi că se poate smeri înaintea Domnului dacă nu se smerește tot așa înaintea fratelui său, căci proba dintre om și Dumnezeu se dă aproape, se dă aici. O, nu vă ascultați trupul și mintea, fiilor! Ascultați-L pe Domnul, căci vai de cel ce nu ascultă de Dumnezeu, și voi vedeți aceasta și credeți apoi ceea ce vă spun, căci neascultarea se vede, căci se face nărav rău în om și se face dor de viață

liberă de Dumnezeu și-l omoară pe creștin aceasta și-l trage rob lui satana, și nu mai rămân Eu cu el prin ascultarea lui, ci satana rămâne cu el, și iată, robia voii libere nu se suie la mintea omului ca să înțeleagă el că nu este liber, și răul îl ia rob, liber pentru rău.

Fiilor, fiilor, grăiesc aici, lângă izvorul Meu de cuvânt, și vă învăț pe voi pe toți pe unde locuiți și tânjiți să fiți ai Mei, de la un capăt la altul în cetățile prin care locuiți, ai Mei făcându-vă voi prin credință și prin stăruință cu Mine. Vă rog pe toți, cu dor vă rog și cu mare aplecare de rugă spre voi, vindecați-vă cu totul, cu totul de ascunderi unii de alții și de cei ce vor fi întrebați de voi, că mulți din voi aveți scrise la Mine de către satana aceste păcate. O, nu vă îndemnați la ascunderi unii pe alții. Nu mai folosiți nici cât vârful de ac întunericul acesta. Faceți și grăiți numai ceea ce nu trebuie să ascundeți și stați în lumină unii înaintea celorlalți. Mărturisiți-vă tot ce ați folosit ascuns și urât și nefrățesc, că vă are scriși satana, fiilor, și vă tot împinge să lucrați și să lăsați așa, și vin dureri peste Mine și peste voi apoi. Ascunderea, acest păcat e ca banul, care prinde omul sub înfățișarea lui când trece el pe sub privirea omului, și iată, s-au despărțit de Mine creștini și s-au dus să aibă bani, că nu poate omul birui acest păcat când este prins sub el, iar Eu v-am învățat pe voi să nu puneți mâna pe bani, și mare ascultare să se facă pentru aceasta. Îl părăsește pe om frica după ce părăsește el ascultarea și-și face în el lărgime pentru păcatul neascultării de Dumnezeu și de frați, și vine pe neștire acest păcat peste cei pe care nu-i mai pot ajuta după ce ei se smulg de lângă Mine ca să nu-i mai pot Eu ajuta.

O, fiule povățuit de Dumnezeu prin cuvânt de sus, e mai bine să primești mustrarea decât să te ferești de ea. Când mustrarea se atinge de tine cu cuvântul veghii pentru azi și pentru mâine tu te poți împotrivi tot cu cuvântul dacă ești trufaș, dacă ți-e rușine să te smerești și să-ți însușești vina pe care o ai sau nu, dar când se atinge mustrarea cu mâna ei de tine nu te mai poți împotrivi, nu te mai poți piti în tine sau în alții, nu mai poți atunci decât să porți, și tot ești rușinat, oricât ai da tu să nu-ți asumi rușinea, care-ți atrage mustrarea.

Eu, Domnul, v-am arătat mereu cuvântul mustrării iubitoare, dar cine nu stă cuminte, ascultând și primind și crezând în veghea Mea peste el, acela își face rost de suferință, Mi-o pune înaintea gata lucrată ca să se întoarcă înapoi la el ca bici, iar biciul nu-l puteți voi birui așa cum faceți cu cuvântul Meu de mustrare, care dă să nu vă lase să muriți azi sau mâine și nu vă lasă să adormiți pentru veghe.

O, numai sub bici își înțelege omul neascultarea față de cuvântul cel mustrător și salvator pentru om, dacă deschide el înțelepciunii cea venită cu mustrarea. Eu numai cu cuvântul mai pot să Mă apropiu de creștin, iar altfel el umblă ca el, și dă să se despartă de paza Mea, de voia Mea pentru voia sa, după ce gustă el voia sa și-și face rost de bici pentru el, pentru voia sa, care-l pedepsește apoi și care poate să-l facă pe el potrivnic lui Dumnezeu prin el însuși și prin cei care au fost ai Mei și au fugit și s-au făcut potrivnici, după ce au aruncat de peste ei pe Domnul și și-au ales să-și facă voia.

O, fiilor, nu vă vindeți sufletul și mintea și inima și credința la cei ce nu iubesc, nu mai iubesc coborârea Mea și o bat cu pietre fel de fel. Nu faceți împreună-grăire cu cei ce au plecat și Mi-au defăimat apoi crucea venirii Mele și purtatul ei pentru ca să vin cuvânt pe pământ. O, aveți grijă cu cine grăiți și ce grăiți, ca nu cumva să vă faceți vinovați față de legătura Mea cu voi și a curăției inimii voastre pentru Mine, fiilor. O, depărtați-vă de cei ce au luat cu gura venin ucigător ca

să vă murdărească cu el și să vă ucidă apoi și să rădă apoi cu râs diavolesc de isprava lor. Iată, au plecat și s-au dezbrăcat de rușine și s-au umplut de venin și încearcă să-și lase veninul și să ucidă cu el. O, dacă voiți, fiți atenți, nu ieșiți de sub binecuvântarea care vă veghează, nu vă arătați în calea lor, că Eu v-am învățat pe voi să vă feriți de păcatul vorbirii în doi, că rămâne la diavolul acest păcat scris și vă are el la mână cu ascunderi și vă pică din Dumnezeu așa acum l-a picat pe Adam din rai, iar voi trebuie să alegeți viața sau moartea, cu Mine sau cu cei ce vă pot ucide credința ca să nu mai găsesc Eu credință în voi.

O, fiilor, este scris negru pe alb: *«Nu râvniți la cei ce viclenesc, căci cei ce viclenesc, de tot vor pieri, dar cei ce așteaptă pe Domnul vor moșteni pământul»*, așa este scris. Cântați cu toată inima cu David și spuneți pentru voi: *«O, cât de iubite sunt locașurile Tale, Doamne al puterilor! Ajută-ne sufletul și inima și trupul să dorească și să iubească cu putere curțile Tale și să se bucure de Tine, Cel viu, și de altarele Tale, Doamne, căci fericiti sunt și vor fi cei ce locuiesc în casa Ta, și ei în veci Te vor lăuda»*.

Dați bătaia cu satana și cu potrivnicii toți și fiți biruitori. Învățați cântarea credinței, voi, cei ce dați să vă clătinați, căci Eu, Domnul, vă îndemn aceasta, iar cei ce biruiesc, să cânte apoi Domnului și să-și spună: *«Întoarce-te, suflete al meu, la odihna ta, că Domnul ți-a făcut ție bine, că a scos sufletul meu din moarte, și picioarele mele de la cădere, și bine voi plăcea Domnului în pământul celor vii»*.

Vine lângă cuvântul Meu, vine în carte cuvântul lui Ilie proorocul ca să-l slăvească el pe Domnul prin mărturisirea lui cea din cer, iar Eu rostesc pentru cuvântul lui binecuvântare de intrare și bucurie peste ceata de prooroci, care stă la masa Mea de cuvânt aici, în această zi de praznic sfânt pentru cel sărbătorit între sfinți. Amin.

— O, Doamne, o, Dumnezeule nevăzut, de ce trebuie să creadă omul în Dumnezeu, în Cel nevăzut și în cele nevăzute ale facerii Lui? Pentru că omul are nevoie de nădejde și de salvare mereu, și fără acestea sufletul nu i-ar putea trăi în el. Cu mare durere privim cum în-doiala mănâncă de tot apoi credința din cel ce crede. Nu are omul credincioșie, Doamne. Eu am plâns cu zbucium mereu înaintea Ta pentru necredincioșia omului, pentru nerecunoștința lui față de viața lui cea din Dumnezeu în el. Se trag oamenii din credință, în loc să se înrădăcineze mai mult în taina ei. Mai credincios este copacul, Doamne. El se hrănește ca și omul, și din cer, și de pe pământ își are el hrana, ca și omul, Doamne, dar copacul este cuminte și-I spune Domnului său durerile lui de la tot ce vede el pe pământ, spre întristarea lui și a Ta. Omul însă are grai mai mult decât pomul și-și spune unul altuia omul nemulțumirea și se clatină om pe om unul spre altul și nu stă omul în picioare ca pomul și se clatină, căci umblă, și greșește mult prin umbletul lui de colo-colo și nu-l rămâne Domnului credincios și nici măcar luiși, Doamne. O, iată ce este și cât este omul, cel care grăiește și merge de colo-colo, nefiind înrădăcinat ca pomul ca să dea și el roadă și umbră și răcoare și cântec sfânt când își jertfește lucrarea sa celor ce trec pe lângă el.

N-are roade omul, Doamne. Umblă de colo-colo omul și nu are statornicie în credință, până la sfârșit credință. Umblam și eu prin munți plin de jale după Tine, umblam, dar eram înrădăcinat în Tine, Doamne, și rodeam ca pomul roade dăruitoare și aduceam pui roditori de har, precum și eu eram, căci îți ridicam Ție prooroci și rodeam umblând cu Tine pe pământ

din loc în loc, ca să-Ți aduc rod de credință și de credincioșie de la om, Doamne. O, ce să facem cu creștinul care umblă de colo-colo fără nici un fel de rădăcină în Tine? Ce să facem cu cel ce nu rodește nerămânând în Tine, Doamne? Vai de mlădița care nu rămâne în viță, care se smulge și merge singură în foc, uscându-se pentru foc!

Plângeam pe pământ cu râvna în mine. Așa plâng și azi, că mare îmi este mila de Tine, Doamne! Vai omului care are milă de el însuși, care se gândește la el însuși, vai lui, săracul! Acela nu este bun de nimic, de nimic, că n-are rod. Nu mai puteam de mila Ta pe pământ atunci. Mă purtam după Tine și pentru Tine și voiam numai cu Tine, că nu mai vedeam pe nimeni să stea înaintea Ta cu iubire pentru Tine, căci Tu ai făcut cerul și pământul și omul, Doamne. O, are omul de hrană a minții bârfa, iar bârfa este hrana morții, și cade omul și tot cade în rătăcirea minții lui, iar noi avem lucrare de învățătură pentru cei credincioși, Doamne. Să-i învățăm pe cei ce s-au adus Ție pentru credință în Tine și în cele nevăzute ale Tale și pregătite pentru cei ce Te iubesc și Te cred. Să le spunem lor să fie fiecare ca soarele, căci soarele are lucrare de obște toată ziua și se dă tuturor cu toată lucrarea lui. Așa să fie fiecare fiu al poporului cuvântului Tău toată ziua, și dăruire de obște să aibă el zi și noapte, ca să fie soare mereu în biserica Ta, în turma Ta, Doamne. Ucenicii mei prooroci aveau toți duhul proorociei și știau ca și mine, căci eu mă împărțeam lor și aveam lucrare de obște, și m-am urcat apoi sus în cer ca să împart de sus, ca și soarele să împart lucrarea mea cea de obște, fie cu foc, fie cu mângâiere și cu căldură dulce, după cum fiecare om își atrage prin lucrările sale. Le dau fiilor poporului Tău cuvântul meu acum.

O, fiilor, luați pilda pomului și rămâneți înrădăcinați în locașurile Domnului, căci stâlpii așa își au lucrarea, precum este scris. Luați pilda soarelui, care lucrează cu lucrare de obște și nu-și caută ale sale niciodată, ci numai lucrarea dăruirii de obște o aduce el fără deosebire peste cei de pe pământ. Așa să iubiți și voi, și să străluciți ca soarele, care aduce creștere peste cei ce stau sub binecuvântările lui, căci eu ardeam de râvnă pentru Domnul și eram ca flacăra cea mai tare pentru mulți. Așa să fiți și voi, nu uitați! Și dacă vreți să ascultați, tăiați și voi, tăiați așa cum am tăiat eu, tăiați din calea voastră pe toți proorocii mincinoși, pe toate iscoadele, pe toți necredincioșii, și puneți-i pe ei în arșița rugăciunilor voastre spre Domnul, ori spre pocăința, ori spre liniștirea lor, ca să nu mai bată spre voi și spre mersul Domnului, că soare strălucitor este Domnul în acest cuvânt, și de șapte ori strălucește El mai mult ca soarele, care Îi este Lui slujbaş și locaș. O, tăiați din calea voastră glasul împotrivorilor Domnului și ai voștri, că voi aveți multe pilde, aveți pe cei ce au pierit rușinos în lupta lor cu Domnul și cu voi de-a lungul timpului Domnului cu voi.

Iată, plâng, și plânge Domnul cu mine și Îl văd cum spune cu durere ca și atunci în David: *«Omul cu care eram în pace, în care am nădăjduit, care a mâncat pâinea mea, a ridicat împotriva mea călcâiul»*. În ziua aceasta plâng cu Domnul, căci păcatul nemulțumirii celui îndoielnic în credință a adus pe Domnul spre batjocură acum. Îl rog pe el în ziua mea de serbare și în ziua lui, îl rog în numele Domnului și îi spun:

Te rog, dacă poți, dacă mai poți, scoală-te și oprește batjocura de peste Domnul, căci trebuie să ți se ierte păcatele, măi fiule îndoielnic, și nu te-a defăimat Domnul pentru ele, ci te-a ocrotit multă vreme și te-a rugat să ocrotești tu mersul lucrării Lui, dar fața Lui este plină de batjocură acum. O, a răbdat Domnul frângerea poporului și a plâns răbdând. O, mai

scump este Domnul ca omul, mai mare, dar omul se alege pe sine și se încarcă cu pretenții și Îi face Domnului nedreptate. O, nu s-au mai curățit păcatele celor ce nu s-au pocăit după ce au dat mersul Domnului spre batjocură. O, fiule, n-ai să găsești pe nicăieri pentru tine prieteni așa cum au fost cei batjocoriți acum atât de greu. O, multe sunt scrise în cartea acestui cuvânt al Domnului, dar în ea este scris și ocrotirea pentru lucrarea venirii Domnului cuvânt peste pământ, numai că s-a dat credința pentru necredință și pentru îndoială, și toți cei care au îmbrâncit pe Domnul acum au uitat de toate păcatele lor, de vreme ce atât de mari judecători s-au ridicat ei peste cele ale Domnului în zilele acestea.

O, popor al Domnului, să dai de la tine tot ceea ce te duce la clătinare de lângă Domnul. Stai înrădăcinat în Domnul, în Făcătorul cerului și al pământului și al celor nevăzute ale Lui și pregătite pentru cei ce cred în El cu iubire și cu supunere și cu multă umilință, căci umilința îl ține pe om ca să nu cadă, și aceasta este taina și lucrarea ei. Amin.

Și acum, Doamne, amin să fie cuvântul cel din cer, care însoțește pasul și iubirea și credința fiilor poporului Tău. O, ajută-i pe ei să înțeleagă mult îndatoririle lor înaintea Ta, și unii înaintea altora apoi, o, Doamne al meu și al lor. Amin.

— **E**u, Domnul, mereu cuvintez și mereu aduc îndemn și povață și mereu vin cu sfinții, vin cu voi la masa poporului Meu și punem pe masă hrană de sus, hrană cerească pentru viața Ierusalimului ca să-l am pe el popor al Meu și să-Mi găzduiască el venirea.

O, poporul Meu, deschide mult inima ta, că Eu deschid larg cerurile și îți aduc pe masă ca să ai tu din cer hrană, dar veghează pentru credință și pentru credincioșia ta și stai mult la masă și la sfat cu cuvântul Meu de peste tine și ține-l pe masă ca să-ți folosească mereu și ca să am Eu rod de la tine dacă ești fiul Meu. Dar dacă tu nu rodești rodul pentru care ai fost altoit, o, întoarce-te și întâlnește-te cu cuvântul Meu de peste tine și așează-ți ascultarea, fiule, căci ea este rodul, este primul rod al iubirii de Dumnezeu în om.

O, pace ție pentru ascultare, măi poporul Meu, căci fără ea între Mine și tine nu este nici un adevăr! O, pace ție cu sfinții la masă, că ai stat în ziua aceasta la masă cu ceata proorocilor din cer! Se alină durerea Mea când pot să grăiesc. Se alină ea și mai mult când tu stai înaintea Mea ca un ucenic și-Mi grăiești prin ascultarea cu care Îmi arăți credința ta. Eu prin credința ta vin cuvânt pe pământ, o, poporul Meu, dar dacă ea n-ar mai fi, numai biciul Meu ar mai putea grăi peste pământ.

O, fericit sunt Eu, Domnul, și fericiți sunt cei cred Mie și venirii Mele ca să pot Eu grăi, ca să-i găsesc Eu pe ei crezând în Mine și venind spre Mine, iar Eu venind spre ei, și așa pururea să fiu cu ei, iar ei așa pururea să fie cu Mine, cu Domnul să fie ei pururea, precum este scris. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2013

Sărbătoarea sfântului mare mucenic și tămăduitor Pantelimon

Îndemn să se cerceteze fiecare pe sine. Cel trufaș așteaptă dragoste. Dezvinovățirea este dușmanul învierii omului. Plânsul pentru păcate este mai folositor decât râsul. Doctoria vindecării: trupul și sângele Domnului spală sufletul de păcate și de poftele pierzării. Pilda spălării cămășii și pilda albinei. Floarea pentru somn și floarea pentru veghe și trezvie. Râsul omului este rană pentru Domnul.

Am norii suire și coborâre, și pe tron de heruvimi sunt purtat între cer și pământ. Așa cum umblă

omul pe pământ, așa umblu Eu pe cer, și am sfinții însoțire, și pe îngeri slujitori de foc împrejurul tronului slavei. Cete îngerești cântă laude cerești Tatălui și Fiului și Sfântului Duh și e plin cerul și pământul de mărirea lui Dumnezeu întru coborârea Sa cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Cuvântul Tatălui Meu Sa-vaot. Sunt Domnul sfinților și al îngerilor. Din slavă în slavă vin cu sfinții Mei și te povățuiesc cu slavă mare, o, popor învățat de Dumnezeu. Din cuvânt în cuvânt vin și-ți dau ție cuvântul Meu și al sfinților Mei. Dacă Eu n-aș mai veni la tine cu sfinții, diavolul ar veni și ți-ar lua mințile ca să te tragă spre lucrările lui, spre întunericul lui, ca să-ți pierzi veghea cea pentru Dumnezeu și căutarea ta după duhul vieții și te-ar goli ca pe fiii lumii de frumusețea Mea din tine, măi poporul Meu. Vin la tine cu sfinții, fiule. Unde mai este pe pământ Dumnezeu atât de mult cu omul în cuvânt? Unde mai pot Eu grăi omului așa cum grăiesc cu voi, fiilor? Cei ce-Mi văd și-Mi știu venirea Mea la voi, aceia își închipuie că voi sunteți plini de fericiri și de puteri și de măriri, dar Eu sunt cu umilință între voi, și nici voi nu sunteți altfel, și suntem sub sarcină unii pentru alții și sub lucrarea cerului, care este grea, fiilor, și trebuie răbdare mare pentru purtarea ei. Duhul Sfânt este Cel ce ne dă și ne poartă, iar biserica cea de sus coboară har peste har pentru lucrarea Mea cu voi pe pământ. Lucrarea Mea este înnoirea, este curățirea, este dorul să fac ordine ca în cer pe pământ. O, în toate să vă placă ordinea, fiilor, și s-o grăbiți mereu să se facă și să fie, dar mai ales în cele ale Mele în voi, de la care toate înviază în jur și se fac cerești pe pământul Meu cu voi. Eu sunt plin de răbdare și aștept după voi, căci puterea voastră e micuță, iar dorul Meu este mare și-Mi trebuie răbdare, că Mi-e milă să lucrez cu minuni între voi, căci sufletul din om este firav.

O, trebuie umilință fără de margini în voi pentru lucrarea Mea cu voi, fiilor. Vin cu sfinții la voi, vin cu umilința Mea și a lor ca să stau cu voi la masă de cuvânt, masă cerească pe pământ, și se adună cetele cerești la această slavă. E ceata mucenicilor la masă cu voi în ziua aceasta, că are sărbătoarea mucenicului Pantelimon această ceată, și se bucură sfinții că în zilele lor de sobor fac popas pe pământ prin venirea Mea la voi cuvânt și povață multă pentru viață, pentru cer pe pământ cu voi, fiilor.

Iubiți duhul învățaturii, măi fiilor. Umiliți-vă mult și fiți recunoscători pentru acest har ceresc. Să se prindă de voi toată învățătura cea de sus, căreia trebuie să-i vegheați împlinirea, căci împlinirea cuvântului Meu cu voi și peste voi, aceasta înseamnă cerul pe pământ și puterea lui cu voi, și jalea lui satana pentru locul Meu cu voi pe pământ.

O, ce păcat, ce păcat pe cei ce n-au mai putut crede până la sfârșit venirea Mea din zilele acestea aici! Le va fi grea mustrarea conștiinței când vor vedea cu ochii și cu duhul măreția Mea în cuvântul acesta, în toată taina coborât și lucrat. Îi trebuie omului minte deșteaptă ca să poată înțelege pe Dumnezeu în acest cuvânt. Dacă omul nu iubește sfințenia minții și a inimii n-are cu ce să priceapă mărirea lui Dumnezeu în acest cuvânt atâta de milos, cu atâta iubire și umilință în alcătuirea lui ca să Mă port cu el după om și să-i port pașii înapoi spre rai, unde i-am făcut Eu omului locuință după ce l-am zidit, și care este de atunci și până la sfârșit ținută în taină și așteptând ea iubirea omului.

Mă bucur și Mă alin că pot să cobor pe pământ, că pot coborî cu voi, o, sfinți iubiți cu care vin. Vin iarăși pe pământ, și e atât de închisă mintea omului și e abătută spre cele de pe pământ mai mult decât oricând, dar Noi punem pe pământ

învățătura vieții și îndemnul cel sfânt, că sunt dintre cei care așteaptă să ia din cer și să pună peste viața lor.

Tămăduire să dai minții lor, o, mucenicule tămăduitor, sărbătorit azi între sfinții mucenici mărturisitor pentru numele Meu. Harul cel de sus să-ți fie în cuvânt, și putere să aibă cuvântul tău în ziua ta de sobor între sfinți. Amin.

— **T**e binecuvintez, Doamne al meu, că ai coborât în mintea și în inima mea duhul și darul ascultării, Doamne, și duh aprins pentru mărturisirea Ta. Suferea inimioara mea de lipsa Ta din om, așa cum suferi Tu acum în cei ce Te poartă cuvânt peste pământ, și cu răbdare fără margini în ei văd această suferință mistuindu-se în ei și ocrotindu-Te pe Tine ca să poți să vii. Aici poți grăi cu cuvântul, dar peste tot pe pământ glasul Tău este altfel, este prin cutremure, prin foc care arde pe pământ, prin ape mari și pedepsiteare peste oamenii reci cu credința, prin fulgere și trăsnete, prin boli și dureri, prin războaie, prin bătai fel de fel ca să se mai oprească nelegiuirile oamenilor și nepăsarea lor de Dumnezeu. O, cu duh de învățătură multă glăsuiești și aici, dar cu cuvântul, Doamne, și mari trebuie să fie cu ascultarea fiii acestui cuvânt de naștere din nou a omului, naștere de sus, Doamne.

Vă trebuie multă, multă învățătură și mereu vă trebuie, și multă umilință pentru ea apoi, o, fii ai acestui cuvânt care vă naște și vă crește pe voi. Așadar cercetați-vă singuri și mult cercetați-vă dacă sunteți în credință și în faptele credinței, dacă sunteți blânzi și smeriți cu inima, dacă aveți inima înfrântă și smerită, dacă aveți darurile dragostei cerești între voi. O, cei ce nu au smerenie sunt cei ce întorc vorba, sunt cei ce se mahnesc și se răzvrătesc cu inima când se umblă la purtarea lor. O, nu uitați că Duhul Sfânt trebuie să locuiască în voi cu toate darurile Lui scrise în Scripturi. De aceea căutați cu multă sfială să luați unii de la alții și să nu luați din mintea voastră, din simțirea voastră, ca nu cumva să crească în voi păcatul trufiei și al judecății de frați, al privirii necurate și al nedragostei apoi.

O, căiți-vă mult, căiți-vă îndelung, chiar și dacă nu vi se pare că ați greșit. Se vede omul care nu are pocăință mereu, se vede după față, se vede după purtare, se vede după lipsa umilinței, și e dureros la cer aceasta. O, plângeți-vă păcatele așa cum și le plângeau sfinții, așa cum și le plângea David, căci cel ce nu se pocăiește mereu nu are dragoste în el, ci are duh de judecată și ochi vinovați, iar cel ce umblă în nedragoste este trufaș, n-a trecut de la moarte la viață, și unul ca acela așteaptă dragoste.

O, frați iubiți în Domnul, dezvinovățirea este dușmanul învierii omului. Vai celui ce nu se bucură de fratele său când acela vine în ajutorul umilinței lui! Vai celui ce se dezvinovățește în afara lui! Din pricina acestui păcat nu mai înviază omul. Uită omul că este păcătos și se dezvinovățește, săracul, și se face urât la Dumnezeu. Spălarea sufletului face frumos sufletul omului, nu dezvinovățirea. Mucenicia îl face frumos și spălat pe om, iar cel ce-și spală mereu sufletul, acela este mucenic. Feriți-vă apoi de simțământul răzbunării. E de la diavolul acest simțământ, și se lucrează în fel și chip de către cel nesocotit la minte, de către cel care se ia după mintea lui.

Să audă învățătura aceasta toți cei care iau de la Domnul cuvântul acestui izvor de cuvânt pentru creșterea Domnului în ei. O, plângeți-vă păcatele, ca să nu mai râdeți, că n-are cine să vă mai spele de păcate și să vă așeze curați la masa milei Domnului. Vine Domnul să vă fie duhovnic și să vă scoată de la pedeapsa neascultării de Dumnezeu. Uitați-vă la omul Adam, care a lepădat ascultarea de Dumnezeu și a căzut apoi, și greu s-a mai trezit să-și vadă păcatul cu care L-a îndurerat

pe Domnul, pe Făcătorul său. Vine Domnul să vă fie duhovnic, căci cei ce-și spun duhovnici peste voi nu vă curăță de păcat, iar ei ar trebui să vă învețe și să vă vegheze împotriva păcatului și să vă curețe de păcat și să vă împace cu Domnul dacă s-au făcut duhovnici peste sufletele voastre.

Omul trebuie să se lepede de sine ca să poată face ascultare pentru viața lui cea de sus, iar altfel el nu poate să asculte, și ascultă de mintea lui, de pornirile lui, de simțirile lui, și este urât un astfel de om și nu atrage pe Domnul spre el. Eu am ascultat de Domnul, și am ascultat de duhovnicul meu apoi, de cel care a știut și a căutat să mă dea Domnului cu totul, iar eu am aprins în mine dorul de cer și milă de om și am mers spre jertfă cu mucenie pentru ca să nu mă lepăd de Domnul înaintea celor ce-mi cereau aceasta, iar credința mea a fost tămăduirea mea, a sufletului meu, care s-a umplut de Domnul prin îndrumarea duhovnicului meu, și împreună ne-am dat Domnului mucenici, ca să aibă cei credincioși tămăduitori pentru ei între cei din cer.

Iată doctoria vindecării: trupul și sângele Domnului spală sufletul de păcate și de faptele pierzării, îl spală așa cum iese curată cămașa care intră la spălat în leșier și iese albă și frumoasă la vedere. O, tot așa și pentru suflet trebuie tot felul de înălbitori, că e scump sufletul, iar trupul trebuie să stea mic și să n-aibă drepturi care să-l piardă pe suflet, dar pentru aceasta trebuie lumină și înțelepciune din cer, căci altfel omul nu știe de unde să culeagă pentru el pentru ca să facă rod cu bun gust pentru mântuirea lui. O, de unde știe albina să nu-și culeagă hrana ei și a omului apoi din flori otrăvitoare? De la Domnul are ea duhul ei și cunoștință are. Tot așa și omul ar fi să aibă, dar el ia multă otravă în el și mănâncă din ea apoi înăuntrul lui, mănâncă rodul ei, iar florile otrăvitoare sunt pe pământ ca să facă și ele lucrarea lor peste cei ce nu ascultă de Dumnezeu. La fel și fața păcatelor, este lăsată pe pământ spre pedeapsa celor ce nu iubesc pe Domnul, iar pentru aceasta să se judece omul pe sine, nu pe Domnul că a lăsat la alegerea omului harul sau pedeapsa cea de la nedragostea pentru harul cel de sus.

O, când omul nu are somn el caută o floare care-i dăruiește somn pentru sănătatea trupului, dar când el are somn mult și greu, care-l scoate din iubirea de Dumnezeu, cum de nu caută și atunci să nimicească acest vrăjmaș și să ia în ajutor pentru el o floare, o frunză măcar, sau pe Domnul de iubire și de ocrotire împotriva vrăjmașilor sufletului lui? Eu sunt tămăduitor pentru trupuri și sunt și pentru suflete, și vă rog și vă învăț să vă plângeți păcatele și să nu vi le lăsați netămăduite, că vine Domnul să vă fie duhovnic, vine pe pământ după voi și vă cuvintează și vă cheamă spre scăpare și spre înviere, dar nu vă dezvinovățiți, și feriți-vă de acest păcat, că e păcatul trufiei acest păcat. Când nu primiți ajutorul duhovnicesc de lângă voi, sunteți trufași, vă socotiți mai de cinst decât cel care dă să vă ajute, care vă dă ajutorul după îndemnul Domnului pentru voi, iar dacă nu vreți să fiți trufași, aplecați-vă să primiți facerea voastră mereu, că nimic nu vă strică din cele ce vin spre îndreptare peste voi, ci vă folosește mult dacă aveți minte să pricepeți cu ea. Strângerea laolaltă este har mare. Nu fugiți de acest har! Fiți neobosiți pentru acest mare dar dacă-l aveți, căci alții nu-l au, și nu cresc dacă nu-l au. Fiți mici în fața acestui mare dar, ca să creșteți prin el, căci daruri multe vin prin el apoi la voi! Amin.

Te binecuvintez, Domnul meu Iisus Hristos, că ai așezat în mintea mea și în inima mea și în credința mea darul ascultării, care m-a ajutat să ascult până la jertfa trupului meu,

pe care Ți l-am adus Ție prinos curat și tămăduitor pentru cei ce mă cheamă să le dau vindecare. O, să nu mai rădă omul, Doamne. Să plângă omul pentru păcatele lui, să plângă cu jale și să se vindece de păcat. Aceasta este doctoria mea cea din cer pentru om acum. Iar Tu, Doamne al meu, fii binecuvântat de toți cei care ascultă de Tine și de cei de lângă ei lucrători ai Tăi pentru ei, pentru cei ce merg spre cer prin ascultarea lor, o, Doamne. Amin.

— S lăva Mea este cu cei ce ascultă, și Mi-e tare ușor cu ei, și Mi-e tare, tare greu de la cei ce nu știu ce este și ce face ascultarea, ca să învețe și ei din ea când vin să se dea Domnului cu viața lor. Când îl văd pe om că râde Mă umplu de jale și de rană. Râsul lui e rană pentru Mine. Nu mai este dragoste sfântă și ascultare sfântă pentru ea de la cei ce caută pe Domnul. Iubirea Mea este mare, dar ascultarea omului este puțină ca și iubirea lui. N-are omul foc după Domnul în inima lui, de parcă e fără de păcat, săracul. O, omule necăjit, mai bine stai în jarul durerii și al plânsului pentru păcat, căci focul pentru cei păcătoși este greu de îndurat apoi. Alungă râsul de pe fața ta și de pe inima ta, că ai nevoie de pace multă peste durerile tale cele de la păcat. O, vino spre deșteptare, omule, mai înainte de plata cea pentru păcat. Vino să te spal și să te curăț și să te primenesc și să-ți fiu duhovnic apoi, că nu mai este nimeni pe pământ ca să te scape de pedeapsa pe care ți-o tot strângi, și nu se suie la mintea ta ce este această pedeapsă. O, vino spre vindecare, vino spre ascultare și nu te mai teme că ascuți prea mult, căci până la sfârșitul ascultării trebuie să ascuți, fiindcă neascultarea îl atrage pe diavolul peste ființa ta.

Am dat ție învățătură tare, Eu și mucenicul Pantelimon tămăduitorul, și trebuie umilință fără de margini, măi poporul Meu. Am pus pe masă în ziua aceasta ca să ia toți învățătură, iar voi fiți recunoscători pentru duhul învățaturii, fiilor, și arătați-vă împlinitori înaintea Mea, căci lucrul Meu cu voi se împarte peste tot. O, unde mai este atât de mult pe pământ Dumnezeu cu omul? Unde mai pot Eu grăi omului așa cum grăiesc cu voi?

O, ce mare păcat se ridică la cer din dreptul celor ce nu iau de la Domnul acest cuvânt și îl batjocoresc pe el spunând că este cuvânt de om! Așa a spus și poporul Israel, a spus că nu e Domnul Cel ce a fost răstignit pe cruce, căci după ce am înviat ca să Mă dovedesc Dumnezeu adevărat în cuvânt și în trup și în faptă, au plătit bani mai-marii poporului la cei care trebuia să mintă că n-am înviat și că M-au furat ucenicii, numai să nu creadă ei, numai să nu se supună ei adevărului.

Acum pace ție, popor al cuvântului Meu! Binecuvintez pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioară. Aștept cuprins de dor strângerea Mea cu ei, cu cei ce vin ca să bea, și le dau și lor să poarte dor, căci dorul este dulce, dulce de tot, și mai ales cel sfânt. Eu cu dorul Mă hrănesc, și crește el în Mine și Mă arde și Mă pornește să vin și să Mi-l alin, și așa-Mi alin Eu dorul Meu cel greu după om și așa Mă mângâi de dor, de durerea dorului Meu cel mult, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2013

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Tot omul este mincinos, căci se ascunde în el. Lacrima este de două feluri: lacrimă de dor și de iubire după Domnul și lacrimă de la iubirea de sine, de la ură și nemulțumire. Cel ce lucrează nevegheat este în întuneric. Mâncarea se strică în pântecele omului și miroase urât. Chemarea la căință.

La început Eu spun cine sunt. Sunt Cuvântul Cel de la început, Care era la Dumnezeu, și Dumnezeu era Cuvântul. Eu eram întru început la Dumnezeu, și toate prin Mine s-au făcut, și nimic din tot ce s-a făcut nu s-a făcut fără de Mine, și viață era întru Mine și toate au venit la viață și la vedere, toate prin Mine, toate la lumină și în lumină ca să lumineze, căci lumina luminează în întuneric și n-o poate întunericul cuprinde pe ea. Amin.

O, cum de poate sta omul cu întuneric în el? Cum poate crede el că stă în lumină când are în el întuneric încă de la facerea lui, încă de când s-a ascuns în el? Zadarnic a crezut el că poate aceasta, căci Eu eram întru început și eram Cuvântul Cel de la început, prin Care am zis cu Tatăl să-l facem pe om, după ce prin Mine toate s-au făcut din câte sunt, dar omul așa a rămas de atunci și se ascunde în el și în om și se ascunde om de om, om după om, și nu poate omul altfel, nu poate să lumineze ca Dumnezeu, întru Care este viață și este lumină care luminează în întuneric și n-a cuprins-o pe ea întunericul așa cum îl cuprinde pe om, și iată, tot omul este mincinos, căci se ascunde în el omul. Eu voiesc să fac din el lumină așa cum sunt Eu, dar el nu poate, iar unii sunt așa de iscușiți pentru statul în întuneric, că poate cu felul lor să-i orbească pe mulți după apucăturile minții lor, care lucrează în întuneric mult înăuntrul lor, spre durerea lor apoi și a multora care zic ca ei.

E zi de praznic sfânt și mare, că e sărbătoare de lumină și pentru lumină. Se prăznuiește în ziua aceasta fața luminii Domnului, Ființa Mea cea plină de lumină, pe care n-o poate întunericul cuprinde. În această măreață zi de praznic sfânt întâmpin binecuvântând ziua de praznic pentru mama Mea Fecioară, ziua care se apropie și se va așeza cu sărbătoarea ei frumoasă aici, în grădinile Mele de azi, unde Eu, Domnul, am întâlniri cerești cu cei chemați pentru ca să fie aleși și credincioși apoi, dacă au dragoste în ei să-L iubească pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul lor, cu fapta acestora prin iubire, căci altfel nu poate omul cu Mine, ci poate cu el și pentru el, așa cum sunt toți creștinii care pot puțin pentru Dumnezeu și mult pentru ei cu viața lor.

Binecuvântată să fie strângerea la izvorul Meu de cuvânt aici, peste nouă zile de la această sărbătoare de azi, când Eu, Domnul, voi sta întru întâmpinarea lor și-i voi aștepta pe cei ce se strâng și-i voi întâmpina prin toate câte se pregătesc aici pentru Mine și pentru ei, popas ceresc al Domnului pe pământ cu ei, popasul Meu cu sfinții cerului, căci Eu cu ei călătoresc. Voi fi aici cu ucenicii Mei ca și atunci când ei s-au adunat în ziua intrării între cei din cer a mamei Mele Fecioara și voi fi aici cu ea, cu mama Mea dulce, și Ne vom da celor ce vin, și se vor da și ei celor din cer cu dorul și cu credința lor și vom petrece cerește pe pământ, căci unde sunt Eu cu sfinții Mei se face pământul cer, se face așternut Domnului și pământul și omul.

Binecuvintez cu tot cerul de sfinți călătoria, pornirea și sosirea și popasul celor ce vin la Domnul, și le binecuvintez credința, căci ea îi ține în viață, ea le dă pe Domnul, ea face minuni văzute și nevăzute, ea aduce omului mântuirea cea de la Domnul, căci de la om nu este mântuire, fiindcă întru Domnul este viață și este ea lumină oamenilor și se face cuvânt

dăruindu-se lor.

Vă însuflețesc cu binecuvântarea Mea dorul și pasul și calea voastră până la izvor. Fericiți sunteți voi că nu tăgăduiți adevărul că Domnul este în acest cuvânt! Fericiți sunteți, fericiți prin credință! Fără ea nimeni nu poate spre Domnul, și se lasă dus omul de stăpânitorul acestui veac, satana, antichristul, care luptă pe toate căile lui să-i încurce omului statul cu Dumnezeu pe pământ. O, întăriți-vă în credință tare, că mare nevoie veți avea de ea curând, curând ca să scăpați de strâmtorarea zilelor care vin spre încercare celor ce locuiesc pe pământ, precum este scris. Acum însă lucrați cu iubire duhul credinței și flacăra dorului pentru cei din cer, care vă iubesc venind la voi pe norii cerului așa cum vin Eu, așa cum au venit cu slava Mea și a Tatălui Meu Moise și Ilie și s-au așezat de-a dreapta și de-a stânga Mea pe munte în strălucirea luminii Mele înaintea celor trei ucenici cu care am călătorit atunci și când Tatăl S-a lăsat pe nor de lumină purtat cu cei doi sfinți și Mi-au slăvit Ființa mărturisind-o în fața ucenicilor Mei, căci Tatăl le-a spus lor din nor: *«El este Fiul Meu iubit, întru El am binevoit, de El să ascultați!»*. O, cât de mult voiesc să văd la voi ascultare de Dumnezeu, în toate ascultare de El, spre binele Meu și al vostru și al multora care vor da să ia lumina Mea prin cei credincioși ai Mei! Eu vă aștept la izvor cu petrecere cerească și Mi-am așezat la lucru slujitorii și vă vom sta întru întâmpinare, și iată câtă cinste pune Domnul în lucru pentru voi! Așa și voi pentru El să lucrați, așa și voi. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez de sus și de jos, cu puteri de sus și de jos pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor. Cei ce iubesc pe Domnul, să fie binecuvântați, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatema, așa este scris, că iată Domnul vine și nu-L iubesc pe El cei ce n-au iubire pentru El. Dar de ce nu au? Nu au fiindcă au pentru ei, și mare vai va cădea peste inima lor când vor ajunge la strâmtorare și vor avea nevoie de Domnul, și nu vor avea inima la El adunată toată și nu va fi cine să șteargă lacrima lor. O, lacrima este măcar de două feluri. Este lacrimă de dor și de iubire după Domnul și de pocăință pentru durerea Domnului de la om, lacrimă de durere, căci lacrima după Domnul este dulce până și la cei mai păcătoși dintre oameni, și este apoi lacrimă de la iubirea de sine, de la durerea omului, lacrimă de răzbunare, de ură, de nemulțumire, iar lacrima aceasta este amară până și la cei mai drepti dintre oameni, că nu este ea lacrimă după Domnul.

O, iată de ce plâng Eu! Plâng după om, căci omul nu plânge după Mine, după Făcătorul lui și al bucuriei lui, căci omul caută pe pământ, săracul. Am coborât de la Tatăl atunci și acum ca să-l învăț pe om iubirea. I-am spus și la început, i-am spus și la coborârea Mea apoi, și vin și spun și acum omului să-L iubească pe Dumnezeu din toată inima lui. La toți cei ce Mă iubesc le spun cum să Mă iubească și îi învăț pe ei, ca nu cumva să nu știe ei, și le spun așa: Aveți grijă să-L iubiți pe Domnul din toată inima și cugetul și sufletul vostru, și pe aproapele vostru ca pe voi înșivă, și nu altfel pe el. Aveți grijă să nu iubiți altfel, să nu vă faceți altfel socoteala pentru iubire, ca nu cumva să vă treziți că iubiți omul și trupul lui apoi, căci așa pățește lumea cu iubirea ei cea de jos. Aproapele tău, omule, este cel ce iubește pe Domnul, iar dacă tu îl iubești pe el pentru Domnul, iubește-l și pe el ca pe tine însuși, având grijă mare să nu te faci judecător peste el, că nu mai umbli în iubirea cea de sus dacă faci așa. Eu sunt Dreptul Judecător, nu tu. Eu nu caut nici la fața ta, nici la fața celui pe care dai tu să-l judeci, ci caut la inima omului, la iubirea din ea, căci din fapte nu se poate nimeni îndreptăți înaintea Mea, fiindcă omul le face ori

din iubire de sine, ori din trufie, nu le face pentru aproapele său, ci le face ca să aibă plată de la Domnul pentru faptele lui. Dar nici să te faci părtaş cu păcatul aproapelui tău, ci spune păcatul lui și scoate-l de sub păcat dacă-l iubești, dacă și tu cauți să nu stai sub păcat, că mare durere se ridică la cer pentru neașezarea omului, pentru necreșterea lui, căci omul trebuie să crească în iubire, nu altfel să crească el.

Mulți vor de partea lui Dumnezeu să fie, dar nu se poate aceasta cum vrea omul, nu se poate fără lumină pentru ale omului, numai că omului nu-i place să fie vegheat, încă de la începutul lui nu-i place, și nu mai e mai mare durere în cer ca și această durere, care se suie mereu de la om la cer. O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, căci așa cum copilul este vegheat de părinți pentru creștere bună ca să nu și-o strice el, tot la fel și creștinul, care trebuie să fie până la sfârșit creștin, iar creștin este cel ce ascultă, cel ce se descoperă cu toate, cu toate mereu, iar altfel are întunericul în el. Așa cum copilul după ce crește dorește să fie liber de părinți ca să-și facă voia, ca să nu mai fie supravegheat pentru ea și face apoi multe păcate, multe, multe, fiindcă nu-i place să fie vegheat, și mai degrabă dă să fie al nimănui apoi, tot așa și creștinul care nu vrea să fie în lumină, care nu vrea să aibă viață văzută, vegheată, lucrată și zidită mereu, la fel și el are nevoie să nu fie știut cu ale sale, să nu aibă ochii cuiva peste el mereu, și are nevoie să-și facă și el voia cu libertate de sine, și atunci al cui este un astfel de creștin? Nu mai este al nimănui și este al întunericului lui dacă are nevoie să nu fie vegheat.

O, nu știe creștinul ce trebuie să fie el ca să fie creștin, ca să fie ca pruncii cărora le este îngrijită viața din ei. Iată, în Mine este viață, și viața este lumina oamenilor, dar cum să-l fac pe om să știe cum poate el să aibă viață în el așa cum am Eu, Dătătorul de viață al omului? O, iată cum ajunge omul iubitor de Dumnezeu să se despartă apoi de Domnul lui! O, cât de urât poate să ajungă un om despărțit de Dumnezeu, de Dătătorul vieții omului! O, cât de urăți s-au făcut cei ce s-au despărțit de lucrarea cuvântului Meu de azi, de mersul Meu cu ei pe cale! S-au făcut vânzători, s-au făcut hulitori, trădători, s-au făcut iubitori de viață de pe pământ și s-au făcut prieteni cu lumea, iar în lume este diavolul cu toate lucrările lui, cu bârfa, cu clewetirea, cu iubirea cea urâtă, cu duhul căinării om spre om, cu nemulțumire și cu toate uneltele care nu sunt decât spre a-l face de râs pe cel ce le mănuieste pe ele.

Vă spun o poveste urâtă, fiilor. Când omul trebuie să mănânce fiindcă îi este trupului foame, gura este poarta de intrare a mâncării în trup, iar dosul este poarta de ieșire a mâncării, după ce ea stă în pânțele omului până ce se strică de la căldura din trup și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale trupului miroase urât. O, fiilor, când omul vrea să mănânce cu mintea fiindcă îi este foame minții lui lacome, urechea este poarta de intrare a mâncării în minte, iar gura este poarta de ieșire a acestei mâncări, după ce ea stă în pânțele ei, în mintea omului, în inima care mistuie până ce se strică de răutatea duhului din minte și miroase urât, ca și cele dinăuntru ale minții miroase urât. E ca la târg aceasta. Se duce omul la târg și-și cumpără pentru trup sau pentru minte, și am arătat la vedere un târg diavolesc, un târg de cuvinte, târg care se ascunde de ochii omului cu înfățișarea lui ca să nu știe omul pe cele din spatele celor ce se văd, târg de cuvinte, târg ca pe pământ, unde se vede scris pe deasupra: carne, lapte, lemne, fiare, pâine, haine, și altele din lume pentru lume, dar la această arătare de târg scrie târg de cuvinte. Am arătat descoperită lucrarea acestui fel de târg, vânzare și cumpărare, tainic lucrată, ca și

lucrarea celor ce se văd și sunt ușor înțelese și cu totul firești. Intră omul la berărie, la sifonărie, la tutungerie, la loterie, la simigerie, la spițerie, târg de mai mare dandanaua, unde diavolii vând și cheamă și încântă spre plăceri și spre cumpărare de plăceri, iar târgoveții păcăliți nu știu cât de acoperit lucrează satana și slugile lui intrate cu totul în acești slujitori pentru toate răutățile lui nevăzute de om pentru ca să-l poată prinde pe om sub vină, sub păcat, și apoi să-l deznădăjduiască să se mai scoale din întunericul lui cel nevăzut, ale celor dinăuntru ale lui. Iată, așa fac acum cei ce dau să clatine de pe picioare pe fiii acestui cuvânt ceresc și stau pe la răspântii și surprind pe cale pe cei ce cred cuvântului Meu ca să le vândă, ca să le toarne în urechi, în minte, în inimă și în gură apoi fel de fel de cuvinte diavolești mănuite de ei, de cei ce hulesc mânați de răutatea din ei, de răzbunarea din ei, iar răzbunarea este diavol.

Se duce creștinul și cade pe mâna diavolului uneltitor de rele, așa cum se duce la sifonărie cu sticla goală și o pune la umplut și o ia acasă și bea din ea apoi și își agită mintea și cade în necredință, cade în gunoi creștinul. Am descoperit aici cum este luat creștinul slab care umblă pe drumuri și este luat la umplut cu cele rele, cu bârfa, cu clewetirea de către slujitorii acestor răutăți. Pune diavolul pâlnia în ureche creștinului umblăreț de colo-colo și toarnă în ea băutură pentru minte ca să-l amețească, iar diavolul pompează în urechea lui, a celui slab de veghe și-i umple ființa de necredință, de îndoială, de răzbunare și de duh de hulă apoi asupra purtătorilor de Dumnezeu și îl umple de toate câte ies din aceste păcate.

Dar Eu spun altfel, și spun așa cum a spus Tatăl Meu Savaot în ziua când M-a slăvit pe munte în văzul ucenicilor Mei, și spun cu putere de cuvânt pentru cei huliți: aceștia sunt cei întru care Eu binevoiesc, de ei să ascultați voi, cei ce sunteți credincioși și iubitori de Dumnezeu prin acest cuvânt sfânt. Amin.

Iar cei ce nu vor să mai creadă și se lasă cumpărați, să facă ce vor ei, să aleagă cum vor ei, căci Eu am nevoie de credincioșie în cei ce petrec cu Mine pe pământ. Cei ce nu iubesc lumina și au în ei ascunderi la întuneric, aceia își vor lua plata lor, precum este scris, iar cei ce iubesc pe Domnul și lumina Lui și duhul pocăinței și al umilinței pentru cele greșite ale lor, aceia se vor înmulți și vor înmulți pe Domnul pe pământ în oameni, precum este scris de lucrarea luminii care luminează în întuneric, unde nu este lumină. Amin.

Voi, cei care vă alegeți de partea credinței acum când este lovită și defăimată lucrarea cuvântului Meu și purtătorii ei, Eu, Domnul, vă dau povață mare: dacă i-ați urât cumva, dacă i-ați criticat din slăbiciune, dacă nu ați ascultat de ei și ați ajuns să greșiți prin aceasta, căiți-vă, o, căiți-vă cu veghe peste căința voastră, ca să vină la voi și dezlegarea acestor păcate, căci vai celor ce vor fi găsiți necurățați de cele ale întunericului din ei! O, iubiți lumina și umblați în lumină toți cei care urmați calea împlinirii cuvântului Meu. Aceasta este ceea ce vă dau să lucrați pentru salvarea voastră, pentru cerul Meu cu voi, fiilor, și ajutați-Mă să împart lumină peste pământ ca să luminez cu ea în întuneric, măi fiilor.

Binecuvântată să fie toată lucrarea cea truditore pentru pregătirea sărbătorii cu strângere la izvor, când Eu voi fi cu dulce povață, cu dulce cuvânt peste toți cei însetați de izvorul gurii Mele. Poruncă dau stihiiilor cerești să-Mi slujească sărbătoarea și calea celor ce vor călători spre izvor. Acesta este locul în care Eu, Domnul, binevoiesc să fiu și să lucrez pe pământ și să împart peste tot bunul Meu cel pentru om. Acesta este muntele din care Se slăvește Dumnezeu-Cuvântul în zilele

acestea peste pământ, și fericiți, fericiți sunt și vor fi cei ce rămân în cuvântul Meu, în iubirea aceasta a Mea, iubirea Mea pentru cei credincioși venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Amin, amin, amin.

6/19 august 2013

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

Cel ce crede în venirea Domnului cuvânt pe pământ, acela este făcător de minuni. Iubirea dintre frați este când ei au cerul în ei. Suferința a fost podoaba sufletului Maicii Domnului. Iubirea nu este bucurie, ea este suferința care tânjește în om după veacul veșniciei. Strigarea Domnului către biserica neamului român.

Poposesc cu sfinții în sărbătoare de cuvânt și petrec cu ei ca și în cer aici, unde Mi-am ales acum, la sfârșit de timp, locul lucrărilor Mele pe pământ, locul venirii slavei Mele între oameni, iar slava Mea este cuvântul, ca și la început când am făcut cerul și pământul cu cuvântul.

Mă așez cu praznic ceresc acum aici. Am suitele cerești cu Mine, am oștirile cerești care Mă însoțesc cu slavă mare. O, ce fericire pe îngeri! Au pe Domnul aici și stau aici cu El, în văzduhul acoperit cu alb, sub cortul alb, sub care Eu Mă adun cu voi și cu sfinții Mei, o, îngerași ai slavei. Aripioarele voastre vă țin aici acum, iar zborul vi se odihnește sub slava acestei zile de praznic sfânt. Iată ucenicii Mei veniți cu Mine aici, la praznic pentru mama Mea Fecioara, ca și acum două mii de ani când a fost ea petrecută de ei spre sălile cerești și îngerești. Iată scaunul de heruvimi, pe care ea este purtată în văzduhul acestei sărbători.

Slava Mea și a ta, o, mama Mea, această slavă este sărbătorită azi. Plini de dor Ne întâmpină sub albul de deasupra cei care au călătorit la întâlnirea Noastră cu ei aici, mamă. Ucenicii Mei stau de o parte și de alta a suitei slavei sărbătorii cea pentru tine, mamă slăvită, căci smerenia ta a fost tot o slavă pe pământ pentru cei din cer, care-ți priveau mărirea, o, mama Mea.

O, pace vouă, celor din cer și celor de pe pământ adunați la praznic sfânt în acest loc pregătit pentru slava Mea! Sunt Domnul Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot și al mamei Mele Fecioara. Să audă puterile întunericului numele Meu rostit de însăși gura Mea și să se cutremure și să se teamă de lumina Mea, pe care întunericul n-o poate cuprinde.

O, pace vouă, fii și fiice ale credinței sfinte! Pe nori de cuvânt v-ați adunat aici, că am trimis spre voi cuvântul Meu, care v-a vestit și v-a binecuvântat și v-a adunat aici. Mă aplec râvnei voastre pentru cei din cer cu care vin pe pământ acum. Se face pământul cer acolo unde Eu poposesc și lucrez cu sfinții Mei, cu slava Mea cerească și cu masă de cuvânt. O, dacă n-ați avea credință în venirea Mea cuvânt pe pământ, Eu n-aș putea să pun masă de cuvânt pe pământ. O, ce mare minune este credința! Cel ce crede în venirea Mea cuvânt pe pământ, acela este făcător de minuni, credința lui face minuni, aduce pe Domnul pe pământ cu masă de cuvânt. Nu sunt bolnavi la cap cei ce cred așa, ci sunt bolnavi toți care nu cred și-și au mintea în cele ce trec și nu mai sunt, căci ca niște năluci trec, dar slava Mea nu trece, și este ea cu cei ce cred și ascultă de Dumnezeu, și Mi-e tare ușor cu ei să petrec pe pământ ca și în cer, și iată, stau cu voi în sfat pe pământ, și e minune mare această minune.

O, aveți grijă să vă iubiți unii pe alții așa cum vă iubesc Eu, că vin cu cerul la voi și vă iubesc cu el. Așa și voi, veniți unii spre alții cu cerul în voi și iubiți-vă unii pe alții așa, căci

altfel de iubire nu este iubire, fiindcă numai din cer vine iubirea, căci locul ei este cerul. Aveți grijă să faceți din voi locaș ceresc ca să stea în voi iubirea, căci locul ei este cerul. Când nu vă iubiți unii pe alții cu dor mult în voi, cu cer mult în voi, nu este în voi iubirea, dar căutați-o și luați-o în voi, nu stați fără iubire, nu stați fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ. E pustiu pământul de lumină și este întuneric adânc pe pământ, ca și la început când Duhul Domnului Se purta pe deasupra apelor și când Dumnezeu a zis «*Să fie lumină!*», și s-a făcut lumină, și a despărțit Dumnezeu lumina de întuneric și a numit lumina ziua, iar întunericul l-a numit noapte, și a făcut Dumnezeu apoi cerul și pământul. Iată, mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, și apoi cerul cel nou și pământul cel nou. Nu stați fără iubire în voi, fără această minune în voi, căci trebuie lumină multă pe pământ, și nimeni n-a putut face minunea aceasta fără să aibă iubire multă în el.

O, cât de cuminți trebuie să fie cei ce au iubire, fie ea și plină de văpaia ei! Cine a fost pe pământ mai cuminte ca și mama Mea Fecioara? Nimeni n-a fost ca ea de cuminte. O, mamă scumpă a Mea, nimeni mai cuminte ca tine n-a mai fost pe pământ, nimeni, decât tu și Eu, mamă. O, cine ți-a dat atâta frumusețe? Spune tu, mamă, o, spune tu! Amin.

Suferința, Fiule scump, ea a fost podoaba sufletului meu, ea m-a împodobit atâta de frumos, ea m-a învățat să fiu cuminte pentru ea și s-o port sfioasă și să fiu cea mai frumoasă, Fiule scump. O, cine dintre cei ajunși în cer de pe pământ ar putea crede că omul frumos este cel plin de fericire pe pământ între oameni? O, frumusețea omului nu se poate cunoaște aici, unde toate se veștejesc și nu mai sunt, ci ea se măsoară numai apoi, numai după ce fapta vieții omului se așează la lumină ca să fie măsurată, iar fapta vieții este aici, pe pământ.

Suferința a fost cumințenia mea, Fiule scump. Ea nu m-a lăsat să privesc fărădelegea. Încă din pruncie Tatăl mi-a împărțit suferință și m-a crescut prin ea și pentru ea, ca să semăn cu Tine întru totul, Fiul meu Iisus. Tu ai suferit încă de când Te purtam în brațe Prunc, și ai suferit apoi până la cruce, și ai suferit în cer apoi până acum, și până la sfârșit va fi să ai suferință, căci fericirea omului căzut din rai cere plată scumpă, cere suferință pentru Dumnezeu, Fiule scump, fiindcă Dumnezeu l-a zidit pe om. Când copilul face o stricăciune pe pământ cuiva, suferă copilul vreo rușine, vreo suferință? O, nu, dar suferă tatăl său, mama sa, iar dacă și pedeapsă ia copilul lor, suferă și mai dureros părinții.

Iată, suferința este cumințenie, îl ține cuminte pe cel ce suferă, și cine a fost mai cuminte ca mine și ca Tine, Fiule scump? căci pentru suferință ai venit să porți pe pământ. Ai suferit în cer până să vii, și ai suferit apoi toată vremea pe pământ, și iarăși ai suferit în cer cu Tatăl și cu mine și cu sfinții, și suferim pentru om, Fiule Iisus. Mă mângâi în suferință, mă mângâi cu iubirea de Tine, căci iubirea de Dumnezeu este dorul cel mai mângâios pentru cel ce știe această taină a mângâierii cea mai de sus venită, și iată de ce am fost eu cuminte, și mulți pot fi la fel dacă pot ei pătrunde dorul acestei mângâieri, cea mai de sus mângâiere pentru cei ce iubesc suferind cu iubire și nădăjduind cu putere în zilele veșniciei, veacul cel fără de sfârșit, veacul ce va să fie, Fiule scump.

Grăiesc vouă acum, vouă, celor adunați în ziua mea de serbare aici, sub slava Domnului. Am grăit cu Fiul meu Iisus Hristos, Cel plin de slava suferinței cea pentru om, și grăiesc acum vouă, îndemnându-vă spre această slavă, slavă ca și a mea, slava suferinței, iubirea cea fără de seamăn în om. Nimeni

să nu mai creadă și să nu mai spună că iubirea este bucurie. Ea este suferința cea care tânjește în om după veacul veșniciei, nu după cele ce trec și nu mai sunt apoi. O, fiți cuminți, fiți și voi cuminți prin această frumusețe a sufletului, prin suferința iubirii, iubire pentru cei din cer și pentru Iisus Hristos, Fiul meu. El nu vă poate măsura iubirea decât prin suferință și prin cuminența ei în voi. Nu vă supărați în suferință, ci fiți cuminți, cuminți așa cum am fost eu, și fiți frumoși, frumoși, așa cum eu am fost prin suferință. Amin.

Vă îndemn acum cum să căutați iubirea de Dumnezeu. Ea trebuie zidită în voi, dar trebuie lepădare de sine pentru acest locaș, pentru ca să se facă iubirea locaș în voi, locaș al vostru apoi. O, fiule, dacă-ți spune ție cineva care nu-ți intră în suflet ție, dacă-ți spune despre iubire și despre drumul ei spre tine și drumul tău spre ea, dar tu nu poți primi în suflet pe cel ce dă să-ți împartă aceasta, cine e de vină între tine și el? O, lipsa dragostei din tine e de vină, căci Fiul meu n-a putut face nici o minune acolo unde nimănui nu-i ardea sufletul pentru înviere, pentru viață vie în el, și iată, omul ia viață de unde-i convine, de unde-i cade bine, nu ia de la cei ce dau viață așa cum dă Fiul meu Iisus Hristos. Dragostea este cea care ține viața în om și omul în viață, iar altfel de viață este așa cum își ia omul ca să aibă cum vrea el, iar eu vă învăț pe voi, ca și pe mine vă învăț viața Domnului în voi. Puteți, oare, să-L aveți numai pe El de viață în voi? Nu uitați că El v-a spus vouă despre El și a zis: *«Eu sunt Calea, Adevărul și Viața»*. O, nu uitați acest cuvânt al Lui, că e mare cuvântul lui Dumnezeu și trebuie să ascultăm de El așa cum Tatăl a spus: *«De El să ascultați!»*. O, nu uitați să fiți neamul Lui, că scris este: *«Fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul pe care l-a ales de moștenire Luiși»*. Dar iată, și pământul cel ales pentru Dumnezeu trebuie să-l iubiți și să-l căutați, căci omul trebuie să învețe iarăși drumul spre rai, și toate se fac cu pregătire mare, cu mers sfânt, cu credință și cu adunare lângă Domnul atunci când El sună din trâmbiță ca să veniți la El și să vă dea din viața Sa, din gura Sa, așa cum i-a dat omului atunci când l-a zidit.

Iată aici pământul Domnului, moștenirea Lui, ca și poporul pe care l-a ales Luiși. Fiți sfioși când veniți, fiți sfioși, fiilor. Eu cu sfială călcam pe pământ, și se sfințea pământul sub pașii mei sfioși și tresălta de mângâiere sub duhul meu cuminte. O, mângâiați cerul și pământul, fiilor. Mai întâi trebuie lumină multă pe pământ, și apoi cerul cel nou și pământul cel nou, prin iubire lucrute, căci iubirea este lumina cu care Domnul la început a zis: *«Să fie lumină!»*, și s-a făcut lumină la cuvântul Său, iar cuvântul Său este iubire, fiilor.

Mă aplec și vă mulțumesc pentru venirea voastră la praznicul meu. Vă dau din harul meu, din duhul cuminenței mele vă dau daruri multe, numai să le simțiți mireasma, numai să le doriți pe ele, pe cele purtate în cuminența mea de pe pământ. Pace vouă! Ca și Fiul meu vă dau și eu. Amin.

— O, pace ție, mama Mea! S-au umplut de slavă inimile lor, s-au umplut de hrană dulce, de dor sfânt, mamă. Această sămânță sfântă să găsească în ei ocrotire și îngrijire și să crească ea apoi și să se facă floare scumpă, duhul cuminenței, pe care tu l-ai purtat cu tine pe pământ, o, mama Mea.

O, fiilor, cu dulce să păstrați în voi și între voi iubirea pe care v-a deslușit-o mama Mea Fecioara. Primiți-vă unii pe alții, dar dacă nu vă doriți între voi așa cum Eu v-am dorit să veniți la Mine și să petrec cu voi, nu vă veți primi între voi cu dulce și cu dor, și nu aveți de unde să știți când Îl puteți respinge pe Domnul când respingeți pe frați. În frați trebuie să fie

dorul de Domnul, și aceia pot fi frați între ei, și întru Mine apoi frați, și va sta în ei dorul de Dumnezeu și-i va mâna dorul și vor merge ei pe cărările mărturisirii și ale simțirilor de sus, ale iubirii, fiilor.

O, veniți la întâlnirea Mea cu voi, că Eu vă pregătesc vouă pașii spre ziua cea mai de pe urmă a trâmbițării Mele, și vă învăț de pe acum pentru ea și cu ea. Aici este locul venirii cuvântului Meu pe pământ, și nu este acest loc ca și celelalte locașuri cunoscute a fi locuri de închinare, și care sunt la îndemâna fiecărui trecător care-și lasă pe acolo apucăturile lui, duhul lui, pașii lui neașezați, care rămân peste tot cu duh lumesc, cu umblet lumesc, pământ călcat de cei ce nu se sfiesc pentru Domnul și pentru curățenia locurilor afierosite Domnului, căci omul sfințește locul, și nu locul îl sfințește pe om, iar pentru cele stricate în om, omul strică locul, și locul îl strică pe om, așa cum se vede peste tot pe pământ.

Fiți plini de dor și de dragoste când trâmbița Mea sună spre voi să vă poarte pașii spre izvorul Meu de cuvânt și spre petrecerea Mea cu voi și cu cei din cer aici, fiilor. Iată ce sărbătoare dulce în cer și pe pământ! Sunt însoțit de oștiri cerești. De o parte și de alta a Mea și a mamei Mele Fecioara la masa cea de azi stau ucenicii Mei, ca și acum două mii de ani la această sărbătoare. O, e țara română mângâiată de jur-împrejur de mama Mea Fecioara și e vegheată cu dragostea și cu ocrotirea ei, dar cel mai dulce pământ pentru cer în acest pământ român este aici, unde Eu pun masă de cuvânt ca să aibă împărtășitorii Mei ce da, numai să aibă cine să ia și să trăiască prin cuvântul Meu cel ce ia.

O, neam român, cât Mă doare că nu dai tu să auzi glasul Meu, care plânge pe vatra ta după om! O, biserică a neamului român, cât de lumește petreci tu în mijlocul acestui neam rece cu căutarea lui după Mine! O, cât vei mai putea tu să te numești biserica lui Hristos? O, cât te vei mai înșela să crezi că poți să stai cum vrei tu sub acest nume? Deschide ușa și vezi cine bate. Bat la ușa ta cu toiagul, cu cuvântul Meu bat ca să ieși întru întâmpinarea Mea, dar tu trăiești de capul tău, în sângele tău și Mă doare de la tine când bat să-Mi deschizi, iar tu nu Mă primești, ci dai să nu-Mi cunoști glasul Meu de Păstor milos pe urma ta. O, pe ce urmă mergi tu, biserică a neamului român? Te văd din cer strămoșii tăi și nu-ți zăresc fața și pașii. O, unde mergi? O, până când? Cu durere în glas te întreb aceasta, Eu, Domnul Iisus Hristos te întreb. E aproape ziua când tu vei putea vedea deslușit că Eu am fost acest cuvânt sfânt. O, când tu îmi vei sluji Mie și nu ție, slavei Mele și nu slavei tale, atunci va fi să vindecii tu rana Mea cea de la neascultarea ta, dar va veni, oare, o zi atât de mare de la tine spre Mine? Voi putea să-ți spun într-o zi după adevăr: Pace ție, biserica Mea? O, caută să-ți răspunzi ce vrei să faci. Amin.

Mă aplec acum cu toate oștirile cerești și așez mâna Mea peste voi și tainic vă dau puteri din cer pentru calea voastră pe pământ. V-ați adunat cu dor la izvorul Meu de cuvânt. Dorul după Mine vi-l dăruiesc. Purtați-l, fiilor, și fiți cuminți prin el ca mama Mea Fecioara. O, fiți cuminți ca ea, căci dorul e suferința cea mai dulce, cea mai sfântă între Mine și voi și vă ține ai Mei, fiilor. Ca pasărea care ciripește de deasupra, așa v-am dat azi glasul Meu, cântecul Meu de dor după om. Amin.

O, fii de la izvor, e Duhul Sfânt cuvântând peste voi și peste cei adunați. Trimiteți-L până la marginile pământului, trimiteți acest porumbel să ducă vestea Mea peste tot. Las pecetea Mea peste voi ca să vadă duhul rău și să tremure înaintea voastră, iar voi să tremurați la cuvântul Meu și să-l împliniți cu dor, și-Mi voi găsi în voi plăcerea, fiilor, și vă voi mărturisi

ai Mei, purtători de Dumnezeu vă voi mărturisi pe voi. O, pace vouă! Vă întăresc trupușoarele căci sunteți neodihniți, iar azi aveți de vegheat și de lucrat.

Eu sunt aici, Eu sunt aici cu voi, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2013

Sărbătoarea tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Iubirea de Dumnezeu în om este lumina care se vede în jurul lui. Proorocie pentru creșterea mărturisitorilor și pentru învierea morților. Purtarea cea frumoasă și purtarea cea dreaptă. Omul care-și ia femeie, să se crească unul pe altul în iubire de Dumnezeu.

Vin cu învățătură din cer la masa Mea cu tine, măi poporul Meu, dar ea își ia pricină de pe pământ, și se naște apoi în cer învățătură pentru cele de pe pământ. E sărbătoarea lui Ioan, Botezătorul Meu, și este el venit cu sfinții, cu proorocii, cu ceata din care el face parte în cer, iar Eu, Domnul, Eu sunt calea lor spre pământ acum, așa cum am fost cu ei și în vremea trupului lor lucrător pentru Mine cât au stat ei pe pământul fiilor oamenilor, ca să se vadă între oameni lucrarea Mea cu ei, lumină care luminează în întuneric și se vede luminând.

Nu se poate pe pământ om iubitor de Dumnezeu și ca să nu se vadă de la el în jur această lumină, iubirea de Dumnezeu a omului care atrage de peste tot după ea pe cei ce caută după Dumnezeu în lumea oamenilor. O, nu numai păcatul are putere în lumea oamenilor. Mai mult poate lumina lui Dumnezeu din om, numai să fie pe pământ om purtător de Dumnezeu, de lumina Lui. A stat Ioan Botezătorul în pustie, dar a stat el în lumina Mea și s-a arătat ea apoi între oameni și a atras spre ea pe mulți și și-a făcut ucenici, căci a fost proorocia despre Ioan prin inger că va fi mare el în fața Domnului și îi va tocmi un popor pregătit, iar Zaharia preotul, tatăl lui, i-a spus la naștere: «*Tu, pruncule, prooroc al Celui Preaînalt te vei chema, că vei merge înaintea feței Domnului ca să gătești calea Lui și să-i dai poporului Său cunoștința mântuirii pentru iertarea păcatelor, căci ne-a cercetat pe noi de sus Soarele Care răsare luminând pe cei ce șed în întuneric și în umbra morții și îndreptând mersul lor spre calea păcii*», și a stat Ioan în pustie până în ziua arătării lui către poporul Israel, când și-a început mărturisirea lui despre Mine, zicând: «*Cel ce vine după mine a fost înaintea mea, pentru că era mai înainte de mine, iar eu sunt glasul celui ce strigă în pustie: îndreptați calea Domnului!*».

O, fiilor, fii ai poporului Meu, popor învățat de sus, adunați-vă, fiilor, în învățătura Mea. Fără ea peste voi e greu de Mine și de voi. Fără ea dă diavolul să aibă putere peste voi, că iată, peste unii din cei ce au dat să fie ai Mei și ei poate diavolul, chiar dacă ei aud învățătura cuvântului Meu, dar poate diavolul prin firea lor nesupusă, poate duhul cel potrivnic prin cei ce n-au putere să se lupte și să-l biruiască pe diavolul, iar diavolul este vrăjmașul Meu, și se dau de partea diavolului, de partea vrăjmașului Meu se dau cei ce nu iubesc ascultarea și umilința cea pentru ascultare.

O, măi fiilor, adunați-vă în învățătura Mea și căutați mai mult decât orice să vă rămână ea în minte ca o pecete, ca o putere, ca o mântuire, ca nu cumva să se bucure diavolul de cei pecetluiți cu semnul venirii Mele acum pe pământ ca să-Mi găsesc un popor pregătit, și încă să-l înmulțesc prin cei pregătiți. Striga Ioan în gura mare: «*Pocățiți-vă!*», și a auzit Ierusalimul și toată Iudeea și veneau să se boteze la Iordan cu botezul

pocăinței spre iertarea păcatelor, veneau la Ioan să-i boteze, iar el era înaintemergătorul Meu.

Strig și Eu în zilele acestea și Mă aud cei de departe și se hrănesc cu strigătul Meu peste pustia din lume, dar Îmi scriu în carte durerea Mea, că am din cei care stau aproape, și auzind nu se smeresc la strigătul Meu și nu stau umiliți înaintea Mea, că mare este îngâmfarea omului, măi fiilor, și de aceea vă spun și iar vă spun: adunați-vă în învățătura Mea, căci vai celui ce ia din mintea lui pentru el, când are atâta învățătură din cer înaintea lui, la urechea lui, aproape de el strigarea Mea și ruga Mea după om!

Strig peste tot, merge peste tot strigătul Meu și îl rog pe om. Intru în casele mai-marilor de pe pământ și strig la ei așa cum striga Ioan, de veneau la el oameni mici și mari, iar celor mari și plini de sine le spunea Ioan: «*Pui de vipere, cine v-a spus de mânie ca să fugiți de ea? Nu de ea să fugiți, ci spre roade de pocăință să fugiți, iar fără de acestea nu vă bizuiți pe Avraam și pe Dumnezeul lui Avraam, căci Domnul Își ridică fii din pietre și din spini când El voiește*».

Strig peste tot, și va veni ziua când voi da cheag cum dă omul cheag la lapte ca să se aleagă brânza, și voi bate chișlea-gul ca să iasă untul și-Mi voi aduna rod și-l voi crește de la Mine și-Mi voi face mărturisitori, și apoi voi învia morții și se vor îmbrăca în trup ca într-o cămașă nouă, și așa îi voi încheaga pe ei din pământul în care stau așteptând semnul Meu, și aceasta am de lucrat și de împlinit prin acest cuvânt al gurii Mele, care grăiește ca să fie scris cuvântul Meu, așa cum toate proorociile Duhului Sfânt au fost scrise pe pământ ca să se împlinească ele apoi.

Grăiesc acum cu cei ce se clatină de pe un picior pe altul în locurile pe unde-Mi am pecetluit cu pecetea viului Dumnezeu poporul cel împlinitor credinței venirii Mele de acum cuvânt pe pământ, și spun: O, adunați-vă în învățătura Mea dacă voți cu ea! Cercetați-vă, dar mai bine lăsați-vă cercetați. Dacă aveți o fire proastă din obiceiul de sine, din neînțelepciune, nu dați să vă tot folosiți de ea în mijlocul acestui popor, ca nu cumva să-I faceți voi rușine lui Dumnezeu, că e pedeapsă mare pentru aceasta. Unirea cu mintea voastră, iar la unii unirea cu lumea și cu cei din care ați ieșit ca să veniți la Mine, acestea vă strică ascultarea și statul vostru cu Dumnezeu. Trebuie multă umilință, multă și mereu, că niciodată nu este ea de ajuns, și trebuie recunoștință adusă Domnului pentru mila și iertarea pe care o dă El celor ce aud glasul Lui și dau să-L urmeze apoi. O, trebuie multă, multă mulțumire adusă Domnului, Care adună pe cei rătăciți, pe cei fără de scăpare ca să-i salveze pe ei.

Iar voi, străjerii Mei, slugile Mele pentru poporul cel apropiat, luați de la Mine știință sfântă și lucrați cu ea chiar și când nu se prinde ea, și să știți de la Mine că una este să te porți frumos cu omul, cu toți, și aceasta pentru frumusețea firii tale, și alta este să te porți drept cu toți, după dreptarul Domnului, pentru frumusețea firii lor. Când te porți frumos, îl înveți numai așa pe om, și nu te mai poți purta drept cu el când e nevoie de dreptatea lucrurilor, dreptate care face lumină de la Domnul și care-l face pe om să umble în lumină ca să nu cadă în întuneric, iar bunătatea îl face pe om să se creadă bun chiar și când umblă în întuneric, după mintea lui, săracul.

O, nu voiesc să fiu îngenuncheat și defăimat de cei pe care i-am miluit de milă, și voiesc cu umilință să-și păstreze ei salvarea pe care o dau Eu în dar celor ce se statornicesc de partea Mea, că iată, pe cât Îmi învăț peste tot poporul și-i spun pericolul cel pentru neascultare de cuvântul Meu, tot pe atât

diavolul își face cărare și scoală pe câte unul spre călcarea cuvântului Meu, căci am spus: *«Dușmanii omului sunt casnicii lui, oricât de mult ar fi și ei pe calea vieții»*, dar dacă se unesc cu ei cei puși deoparte pentru lucrul Meu cel greu, ajung unii altora dușmani de mântuire, ajung lovit de ei Eu, Domnul, ajunge fața Mea batjocorită de lumea cea rătăcită de Dumnezeu și care nu știe greul mersului Meu printre cei morți, că morți sunt toți cei care nu iubesc pe Domnul cu viața lor de pe pământ.

O, se pregătește Ioan să mărturisească în ziua lui de serbare, de intrare a sa în salonul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, lângă tronul slavei, unde s-a așezat mijlocitor și rugător în ziua când Irodiada, femeia desfrânată, a dat cu sete să împlinească uciderea lui, rostind ea de lângă scaunul lui Irod tăierea capului lui Ioan.

Binecuvântată să fie intrarea lui Ioan în cartea Mea cea de azi cu ziua lui de serbare, cu cuvântul lui mărturisitor! Pace ție, mărturisitorul Meu, cărarea Mea spre oameni atunci și acum! Lucrarea Mea de azi a cuvântului Meu merge peste pământ cu duhul și cu puterea lui Ilie ca să vestesc cu ea lumea și să-Mi culeg din ea un popor și să-l pregătesc Mie, așa cum tu ai lucrat atunci înaintea Mea, căci așa a fost proorocit să lucrezi. Amin.

— **O** Mieluțele Doamne, cine-Ți mai slujește Ție cu atâta bucurie așa cum eu Ți-am slujit, așa cum eu m-am jertfit pentru Tine înaintea lui Israel? Se ascunde omul cel lucrător, se ascunde ca să nu pătească ceva de la cei ce nu iubesc mărturisirea cea despre Tine. Trebuie multă iubire de mărturisire ca să atingă omul lucrător bucuria nedespărțirii de Tine pe pământ, și în cer apoi.

Era regele lui Israel Irod și vedea Israel păcatul regelui, iar eu am spus cuvânt împotriva îngăduinței acestui păcat, dar desfrânată cea de la tronul lui Irod s-a dat mare, s-a crezut mare, și pe mine mic și a dat poruncă să mi se taie capul ca unui om de rând, dar eu eram înaintemergătorul Tău, nu om de rând, și și-a ars ea toată slava ei cea trecătoare, și-a ars-o în însăși mintea ei cea plină de slava de sine, săraca.

O, altceva trebuie să însemne femeia pe pământ, Doamne Mieluț. Vai de omul care ține lângă el femeie pentru păcatul din el și din ea, așa cum a făcut Irod, regele lui Israel, și vai de omul care-și ia femeie ca să-i măture casa, ca să-i spele cămașa și ca să-i pună masa! O, măi omule, măi, femeia care-ți mătură prin casă și-ți scutură și-ți spală cămașa și-ți pune să mănânci și-ți slujește ție atât cât vrei tu și cât înțelegi tu că are ea să facă, aceea nu poate fi slujitoare lui Dumnezeu, ci este sluga omului care nu-și face acestea, ci vrea să i le facă o femeie. O, nu pentru asta trebuie să-și ia omul femeie lângă el dacă-și ia, ci pentru ca să se crească unul pe altul în iubire de Dumnezeu, în voile lui Dumnezeu, în Duhul Sfânt al harurilor toate, dar iată, între bărbat și femeie nu țin mult apropierea și ajutorarea, nici măcar în cele duhovnicești nu ține mult dacă nu sunt amândoi plini de har sfânt și de misiune sfântă unul pentru altul și între oameni apoi, așa cum ar trebui să fie un rege peste un popor ca să fie poporul popor, ci trec apoi mult spre pofta trupului cei doi și cad unul prin altul dacă nu au povățuitor peste ei tot timpul și veghetor peste ei aceștia care au de dat pildă celor de sub ei și celor ce ies din ei, căci omul poate cădea în sine, în nepăsare, Doamne, poate cădea pentru sufletul său, și iată cât de mare este taina povățuitorului, iar eu am voit să-l povățuiesc pe Irod să nu se facă pildă de desfrânare înaintea poporului Israel. Iată, a fost judecat atunci Israel pentru păcatul lui, căci am picat eu jertfă pentru păcatul lui Irod și a tot Is-

raelul și am plătit cu sângele meu păcatul desfrânării lor, și mult doresc să fie de folos acestui popor jertfa mea, dar dacă el nu dorește nici măcar în ultimul ceas, nu putem noi peste cei ce nu dau să poată pentru ei, așa cum Tu nu poți azi peste cei care iau din mintea lor dacă să stea sau să nu stea cu Tine până la sfârșit, până la înviere, Doamne, și de aceea spui Tu poporului Tău să se adune în învățătura Ta și să nu facă după mintea lui cel ce a venit să se dea Ție spre facere și spre creștere și spre statornicie apoi. O, ce poate fi un om care face ca el? Ce va fi un așa om, Doamne? Iată, este nevoie de salvare multă peste cei ce au minte, și trebuie lucrat peste mintea lor mereu, numai să aibă ei umilință multă și mereu și să nu scoată ei sabia împotriva Ta și a lor.

O, popor atâta de miluit, atâta de hrănit din cer din gura Domnului, stai adunat în Domnul și în învățătura Lui, că dacă ieși din ea, te prinde furtuna și te ia și te duce ca pe o frunză și nu mai ai salvare. Aveți grijă, fii și fiice, aveți grijă de Domnul, nu de voi. De aceea să stați adunați cu El, și nu de altceva. Fiți slujitorii Domnului. Pentru slujirea Lui să stați cu El și la El, nu pentru ca să vă slujiți vouă și unii altora. Îmbrăcați-vă în Hristos zi de zi, îmbrăcați-vă bine. Nu dați de pe voi această slavă nici ziua nici noaptea. Tot timpul să vă găsească Domnul îmbrăcați, că altfel vine ispititorul cu pierderea vremii, cu cele ce nu sunt din cer. Fiți sfinți, dar învățați ce este sfințenia, căci ea pleacă de la duh și întregește apoi omul, pe cel din trei părți alcătuit. Fiți plini de dragoste. Eu așa am fost, mereu îmbrăcat în dragoste am stat, și am locuit în pustie până la arătarea mea înaintea lui Israel, și Domnul m-a învățat să fiu și să merg și să mănânc și să postesc și să vorbesc și să gândesc prin El și să învăț de la El, și nu de la mine, căci vai omului care stă el în el ca să-și cârmuiască el viața! Eu însă am avut pe Duhul Sfânt de cârmă și a grăit Duhul cu mine tot timpul, și a stat Domnul cu mine mult, până ce a fost să Se arate El mie Mielul lui Dumnezeu la Iordan, și apoi a fost să sufăr despărțirea de Israel prin pedeapsa pe care femeia nelegitimă a lui Irod a pus-o asupra mea.

O, ce mare este pe pământ o femeie plină de Dumnezeu și de dragoste de Dumnezeu! Ea poate să-l facă pe om să-L iubească pe Domnul și să se înfricoșeze să facă voia trupului și voia diavolului, pe când o femeie plină de sine și de dragoste de sine poate să-l facă pe un om sfânt să-l iubească pe diavolul, să facă placul diavolului, adică placul ei, și iată, vine Domnul și nu găsește credință pe pământ, nu găsește om care să-l facă pe omul despărțit de Domnul să vină după Domnul cu viața sa, cu dragostea sa. O, să nu spună nici o femeie că poate ea aceasta, căci femeia e femeie, ci să-L iubească ea pe Domnul și să-I slujească Lui cu lucrul slujirii ei, iar rodul ei va fi după voia Domnului, nu după căutarea ei cea pentru binele omului și pentru mântuirea lui, că multe femei ar da să creadă că pot ele pentru oameni, dar ele trebuie să poată numai pentru Domnul, dacă vor să nu se ivească ispite și căderi.

Eu, Doamne, am adus pe masă învățătură de veghe, căci omul cade din lipsă de veghetor peste el și peste pașii lui mereu, pași nevegheați. Eu, Doamne, sunt îndurerat de atunci și până azi că n-are omul veghetor peste el. Îl plâng pe cel ce se iubește pe sine și care n-are înțelepciunea cea împotriva acestui păcat ca să scoată sabia și să se apere de întunericul care îl trânteste mereu. Sunt dintre cei ce au venit cu calea venirii Tale și iubesc în ei acest păcat și cad când nu se așteaptă nimeni. O, vino, Doamne, vino mai văzut, mai deslușit la ei, ca să nu fie înghițiți de despărțirea de Tine cei puțin înțelepți între cei ce s-au dorit și ei pe calea aceasta și la școala aceasta a învă-

țăturii de sus. E ca la școala de pe pământ, unde unii știu carte, iar alții nu, și sunt slabi la învățătură și se semețesc, săracii, ca să nu iubească ei umilința. Eu văd durerea Ta de la aceștia, și văd durerea celor ce-Ți îngrijesc poporul pe pământ.

O, vindecați-vă de îngâmfare, voi, cei necunoscători ai acestui păcat în voi, și lăsați-vă spre umilință multă, căci umilința este duh plăcut lui Dumnezeu în om. Nu faceți Domnului dureri, căci Domnul este Cel scump, este Mieluțul Care a plătit pentru voi. Amin.

— **S**lava cuvântului Meu rămâne peste tine, măi poporul Meu. Sfinții Mei vin la tine cu Mine și te povățuiesc cu milă. O, iubiți duhul umilinței, fiilor. Cei ce nu-l aveți, uitați-vă la cei ce îl au dacă aveți ochi curați ca să vedeți curat. Uitați-vă la cei ce Mă ajută și cu care Mă ajut, și în care Eu pot prin umilința lor.

Rămâneți la masa învățurii, fiilor. Nu strângeți masa aceasta, ci stați așezați la ea cu dor, că nu mai este pe nicăieri așa hrană, și nici n-a fost până acum și nici nu va mai fi ca și aici la voi. Masă de petrecere sfântă să fie ea, și să se strângă la această masă poporul cel înscris pentru slujirea Domnului, cel mărturisitor prin viață și prin ascultare și prin umilința lui înaintea Mea. Amin.

Cobor curând cuvânt mare peste poporul român, că vine sărbătoarea crucii și am de graț cu dor și cu jale, că văd mult și văd peste tot și Mă doare când văd. Poruncesc puterilor cerești să-Mi facă pregătire și cale cu primire, că bat la ușă ca să grăiesc cu neamul român și cu cei ce s-au așezat să stea mari peste el. Îngerii și sfinții să se pregătească pentru slava cuvântului Meu peste neamul român. Amin.

O, pace multă ție, poporul Meu cel din români, că am în mijlocul tău râul cuvântului Meu, iar tronul slavei este deasupra ta, și pe el stă Domnul și cuvântul Său cel sfânt. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2013

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Îl doare pe Domnul nedragostea omului. Cele două căi: sfințenia și păcatul. Cel care nu se ispitește pe sine dacă este în credință, acela este ispitit de diavolul. Cei credincioși să nu mai aibă pe nimeni pe pământ. Taina și măreția de a fi român se va vedea curând.

E praznic sfânt în cer, și pe pământ la creștini. E mama Mea Fecioara slăvită de toate oștirile cerești în ziua aceasta, slăvită aparte pentru amintirea zilei ei de naștere între oameni pe pământ acum două mii de ani și mai bine, după planul Tatălui Savaot, căci Tatăl are grijă de om, are mult și mereu, are de când n-a mai avut omul grijă în rai să rămână cu Domnul și pentru Domnul, pentru Cel ce l-a zidit pe el, căci omul și-a ales voia sa, și de atunci n-a mai avut pe Domnul Stăpân peste el, ci voia sa a avut-o omul.

O, ce jos cade omul când iese de sub stăpânirea Domnului, când își alege el ce să facă și ce să fie și cum să facă! O, ce dureros este pentru Domnul când omul Îi face o așa rană grea!

Pace ție, poporul Meu! Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeuul tău. Îți aduc hrană de sus la masă de praznic sfânt. Stau deasupra ta cu oștirile cerești, cu cerul slavei Mele și cu dulce mama Mea în sărbătoarea ei între sfinți, căci ziua ei de naștere între oameni pe pământ a fost începutul biruinței Mele asupra satanei, care l-a zdrobit pe om și l-a smuls apoi din sânul Meu, din rai l-a smuls, din planul Meu l-a smuls, și S-a îmbrăcat atunci Domnul în slava durerii, în lacrimi S-a îm-

podobit El și toată facerea Sa, cerul și pământul și toate cele dintre cer și pământ.

Mă doare nedragostea omului. Zadarnic are omul dragoste și milă și simțăminte mari și purtare aleasă, zadarnic dacă n-are dragoste de Dumnezeu, de Cel pe Care atât de mult Îl îndurerează prin inima sa rece, rece de Dumnezeu-Făcătorul.

Stau cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu. Am la masa Mea cu tine suitele cerești. Ne pregătim să coborâm cuvânt cu putere peste sufletul neamului român în zi de sărbătoare a crucii, crucea pe care am fost Eu ținut și pedepsit la moarte de poporul iudeu, de nedragostea lui pentru Dumnezeu, Făcătorul omului. Mă voi așeza, peste șase zile Mă voi așeza cu mare slavă de cuvânt la masa Mea cu neamul român, căci pe vatra lui Mi-a hărăzit Tatăl să vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și să-Mi așez scaunul de judecată și să strig de pe el în lung și în lat și să Mă audă omul cel de peste tot și să se întoarcă la Dumnezeu dacă voiește, dacă primește pe Cel ce strigă, pe Cel ce vede și aude și grăiește, pe Dumnezeul văzutei și nevăzutei Lui.

O, abia își mai aduce omul aminte de Mine, abia Mă mai numără și pe Mine între gândurile lui, abia Mă mai numește printre toate ale lui, printre toate cele amestecate ale lui. O, poporul Meu, primește-Mi cuvântul și dă-l spre împărțire peste tot, că iată, fac ce fac, zic ce zic la masa Mea cu tine și dau iar de durerea Mea cea de la om și Mă scriu cu ea în cartea Mea cu tine, că-i grea durerea, măi poporul Meu, iar când Mi-o spun Mă alin. Caut alin mereu, caut la tine, și te rog cu lacrimi să cauți alinare pentru Domnul, că nu găsesc pe nicăieri doctorie pentru suferința Mea cea de la om. Omul își caută numai pentru el alinare pentru cât se lovește și-l doare apoi, își caută și nu stă fără să caute, dar Eu, Domnul, unde să caut? Caut la tine, ajută-Mi la durere, căci pe cel care-l doare pentru Domnul, o, numai pe acela îl scapă de sub mână satana cel plin de duhul păcatului asupra omului, căci sunt două căi pentru om: sfințenia și păcatul, una îl dă Mie pe om, iar cealaltă, plină de păcat, îl desparte pe om de Mine în toată vremea, căci omul în toată vremea se înfruptă cu păcatul, care s-a făcut hrană pentru sufletul omului care nu dă să se pocăiască pentru păcatele lui.

A găsit Tatăl Meu dragoste de Dumnezeu în dumnezeieștii părinți ai mamei Mele Fecioara, cărora le-a dat-o lor de fiică în zilele bătrâneților lor, căci ea a fost proorocită din vreme că va veni născută pe pământ și va naște pe Fiul lui Dumnezeu, Care va fi Mântuitorul celor ce vor avea putere să creadă în El și să se facă prin El fii ai lui Dumnezeu pe pământ.

O, mamă scumpă a Mea, te poartă suitele cerești în slava zilei tale de naștere pe pământ. Ai crescut apoi un picuț de timp și ai fost dată Domnului ofrandă sfântă ca să crești sub pază sfântă pe pământ și să fii tu apoi mama Mea și să-Mi ocrotești pruncia și copilăria și slava propovăduirii, mamă, și apoi să împarți cu Mine durerea crucii Mele, o, mama Mea. Suntem acum aici cu slava nașterii tale la masă cu poporul cuvântului Meu cel din vremea aceasta peste pământ. Avem popas unde să venim și să Ne odihnim între oameni, mamă. Mare minune este aceasta că am găsit fii credincioși venirii Mele de acum, de Mi-am făcut apoi cu ei cetate pe pământ ca să vin cu sfinții și să punem cuvânt pe masă ca să fie el împărțit și împlinit apoi peste pământ, mamă. O, slavă zilei tale de naștere, și să Ne așezăm cu hrană cerească la masa cea de azi cu poporul cel credincios, o, scumpă mama Mea. Amin.

— **M**are minune, Fiule scump al meu Iisus, mare minune este poporul cuvântului Tău pe pământ! Așa minuni faci Tu cu puterea Ta cea din Tatăl,

că ai atâta de lucrat peste pământ și peste cer și ai atâta durere, pentru care trebuie să lucrezi mult ca să Ți-o alini cumva. Duhul cel potrivit în om pentru dragostea de Tine Ți-a strivit bucuria și odihna Ta în om încă de la începutul Tău cu omul, Fiule scump. Ai dus această suferință grea cinci mii de ani și mai bine, și a venit vremea să vii pe pământ după om apoi, și-Ți trebuia mamă ca să vii, ca să Te naști ca omul, ca să Te faci cunoscut între oameni, Fiule scump, și să Te faci Dumnezeu văzut. Te-ai coborât din cer pe calea Duhului Sfânt, Domnul de viață Făcătorul, Una cu Tine și cu Tatăl, și slăvit prin duhul proorociei mereu, mereu pe pământ, și Te-ai întrupat în pânțele mele cel fecioresc și Te-ai născut Prunc și Te-ai făcut Om, și ai trecut apoi prin toată calea cea grea a întoarcerii Tale iarăși la Tatăl, căci ai crescut și ai propovăduit, și Te-ai arătat Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și Te-ai arătat apoi răstignit pe cruce și ai pătimit mult și ai fost îngropat sub lespede, și ai înviat apoi după trei zile, și nu după multe zile apoi Te-ai suit la cer și Te-ai așezat la locul Tău, de-a dreapta Tatălui Savaot, Tatăl nostru, Fiule scump. Dar este scris că iarăși va fi să vii și să judeci toate și pe toți și să-Ți faci împărăție fără de sfârșit apoi, și iată, ai împlinit și ai venit. O, ai venit cuvânt peste pământ și e mare minune venirea Ta, și e mare minune poporul cuvântului Tău, poporul care Te primește să vii și să-Ți așterni masă de cuvânt și să Te faci carte, Doamne. O, cum să nu fie minune acest popor, minune care n-a fost de când veacurile și nici nu va mai fi, minune în mijlocul necredinței de pe pământ și a toată deșertăciunea și păcătoșenia și a slujirii idolești? Minune, Fiule, este poporul Tău, minune este credința lui și statul lui cu Tine la masă de cuvânt, iar nașterea lui din cuvântul Tău este darul Tău oferit oamenilor toți, toți care vor să creadă în venirea Ta cea de acum cu salvarea pentru toți cei care întind mâna spre Tine ca să-i iei în bărcuță, căci valurile vin tot mai mari pentru fiii fărădelegii și n-au salvator, căci sunt îndărătnici și nu dau să audă trâmbița Ta, care anunță judecata, dar și salvarea, Fiule scump. O, e mare minune să vină omul la Tine și să-Ți dea mâna să-l iei în bărcuța Ta și să rămână al Tău pe veci, că e mare durere pentru Tine să vină omul, și să se smulgă apoi din mâna Ta și să se lase iarăși spre cădere apoi în voile sale, în rătăcirea cea omenească. Și ce să le mai faci Tu la unii ca aceia care-Ți trădează dragostea, care se rup din Tine, de lângă Tine, după ce au gustat și au văzut cât ești de bun, cât de adevărat și cât de mare peste pământ și cer?

Îmi iau omoforul de pe umeri și-Ți șterg cu el acum lacrima de la aceste dureri și rane, care-Ți vin de la neascultarea și de la nesupunerea celor care n-au voit să fie cuminți și să Te iubească mult, în ciuda a tot ce a dat să-i smulgă pe ei de lângă Tine, Fiule salvator, Care-i plângi pe cei ce se joacă de-a viața și n-au înțelepciune pentru ei, pentru viața lor. Să ne ștergem lacrimile, că avem de lucrat mult și mereu, avem planul Tatălui de adus la biruință, și avem pe cei ce ne iubesc prin dureri și ne alină și-i alinăm, și unii altora ne dăm toată grija. Dar acum le grăiesc lor, fiilor și fiicelor poporului Tău cel din români cules de cuvântul Tău, Doamne al meu și al lor, Fiule al Tatălui și al meu.

O, fii și fiice, care alcătuiți poporul Fiului meu Cuvântul pe vatra neamului român, nu uitați să fiți și să rămâneți minunea cea de la sfârșit de timp a Fiului meu Iisus Hristos. Nu uitați că voi trebuie să-L iubiți, să nu-L părăsiți, să stați cu El la bine și la greu și că trebuie să înmulțiți poporul Domnului, că mare va fi această minune, și se va arăta curând, curând măreția ei și a Domnului ei. Zi și noapte aveți grijă sfântă cum să vă dați Domnului, cum să fiți ai Lui și numai ai Lui cu toată

puterea voastră, cum să nu vă lăsați ispitiți și smulși afară, că afară, de la hotarul vostru spre afară e numai prăpădul cel de la sfârșit de timp, și peste care satana domnește și se luptă să ducă la prăpastie veșnică pe cei călăuziți de el, pe cei din împărăția lui, locul lumii, că voiește satana să se răzbune pe om, și mult să se răzbune.

Iată ce vă povățuiesc în ziua mea de serbare: Vă învăț apostolește și vă îndemn, ispitiți-vă bine pe voi înșivă dacă sunteți în credință. Puneți-vă la încercare pe voi înșivă, că altfel vă pune satana la încercare și vă biruie, fiilor, și vă scoate de la Domnul ca pe cei necredincioși ai acestui cuvânt. Voi trebuie să vă cunoașteți bine că Iisus Hristos, Fiul meu, este întru voi. Așadar nu fiți netrebniți, că e primejdios să fiți așa, ci fiți desăvârșiți în credință și puternici prin ea și uniți pentru ea, ca nu cumva să atrageți asprimea Domnului pentru îndreptarea voastră apoi.

Pe cei ce au lucrare tulburătoare pentru răsturnarea acestei Evanghelii izvorâtă din gura Fiului meu Mântuitorul, pe aceștia țineți-i departe de urechile voastre și fiți ascultători de Domnul, căci scris este: *«Dacă vă propovăduiește cineva altfel decât ați primit, să fie anatema!»*. Aceia nu sunt ai lui Hristos, ci s-au lăsat smulși din bărcuță și sunt pe valuri, că au dat de la ei cuvântul sfânt și dau să vă vestească ei altfel decât ați primit. O, până și înger din cer de-ar fi să vină la voi, nu numai unul dintre cei ce au crezut și au căzut apoi, ci chiar înger din cer de v-ar vesti vouă altfel de Evanghelie decât aceasta prin care ați crezut, să fie anatema. Amin.

O, nu este lucru omenesc acest cuvânt, fiilor. Iată, și-au murdărit urechea și duhul și puterea mulți din cei ce au fost opriți pe cale ca să li se dea îndemnul să creadă altfel decât au primit și au stat cu Domnul. Sunt dușmani pe Domnul și pe voi cei care s-au tras în lături de la ei voire și lucrare. Puneți-vă la adăpost de această lucrare vrăjmașă credinței voastre cea pentru viață. Ca o mamă bună vă povățuiesc așa, că Domnul vede, și văd și sfinții Lui, și ca o mamă vă doresc pe Domnul între voi și vrăjmașii credinței voastre și ai ajutorării pe care Domnul v-a cerut-o pentru biruința Lui asupra diavolului cel ucigător de om.

Iată, cei ce s-au jucat de-a plecatul, de-a libertatea, de-a ieșitul lor de sub Domnul, nu s-au mai putut juca și de-a venitul, căci această taină este mare. E taină mare acest popor, și nu se poate în mijlocul lui trădători de credință și de statornicie lângă Domnul, cu iubire și cu recunoștință dovedite acestea. O, dar vine ziua cea pentru răspuns, și fiecare va sta înaintea Domnului pentru credință sau pentru necredință, pentru ascultare sau pentru neascultare, pentru iubire sau pentru ne iubire.

O, fiilor, o, fiilor, nimic și pe nimeni să nu aveți voi pe pământ, decât pe Domnul și pe sfinții Lui și pe frații Lui slujitori Lui. Iată, vai de cei ce dau să mai aibă ceva pe pământ! Nelepădarea de sine atrage după ea căderea din rai a omului credincios lui Dumnezeu, dar voi, fiilor, aveți grijă de Domnul, numai de Domnul, iar Domnul va avea grijă de voi, numai de voi, numai de cei ce au grijă de Domnul. Amin.

Le-am dat povață întărită, Fiule scump al meu. Le-am dat vlagă, le-am dat duh de mamă și dragostea mea pentru ai Tăi. Cei ce sunt ai Tăi trebuie să lupte mult și statornic pentru locul lor de lângă Tine, căci dacă nu luptă sunt biruiți și cad, ca și cei care așa au pățit, spre bucuria vrăjmașului satana, care-i va da curând, curând pe toți slujitorii voii lui la pieire mare, precum este scris.

O, Fiule, mângâiere să avem de la cei ce ne iubesc cu milă și cu credincioșie, dar trebuie mereu, mereu să-i sprijinim

pe ei, să-i ocrotim pe ei, și mult să-i povățuim pe ei.

O, slavă Ție pentru slava Ta, cu care Te pregătești acum cu tot cerul, cu suitele toate să cuvintezi peste neamul român în zi de sărbătoare a crucii Tale, Doamne, peste șase zile de la praznicul de azi. Toți vom fi în slava Ta cu harurile toate și toți Îți pregătim calea, că avem peste noi porunca Ta, o, Fiule Iisus. Amin.

— Slavă și pace venirii Mele cuvânt pe pământ peste neamul român, o, mamă scumpă a Mea! Vine ziua praznicului crucii Mele și voi cobori și voi grăi cu fiii români. Îl plâng pe cel ce nu crede între români că este Dumnezeu acest cuvânt. O, a fi român e taină mare, și se va vedea această taină și toată măreția ei, căci va fi vai de românii care nu-L cunosc pe Domnul de Dumnezeu al lor și cuvântul Său de azi peste ei!

Ți-a dat hrană de viață mama Mea Fecioara, măi poporul Meu, ți-a dat, că e plină de grijă pentru tine ca și Mine. O, ai și tu grijă de Mine, fiule, ai și tu, că și Eu am de tine, căci tu Îmi trebuiești mult pentru planul Meu cel de la Tatăl acum pe pământ. Iată ce-ți spun: Dacă diavolul îți spune și-ți șoptește altceva decât cuvântul Meu de peste tine, tu rămâi în cuvântul Meu, poporul Meu. Diavolul te îndeamnă și-ți spune că ești nevrednic de Dumnezeu și că e bine să-L părăsești. Iată, Eu nu-ți spun așa, nu-ți spun să Mă părăsești pentru nevrednicia ta, ci-ți spun să te umilești mereu, să-Mi ceri mereu vindecare și iertare și înviere și să stai cu Mine și să-Mi servești venirii Mele, căci vai celor ce vin și Mă ascultă cu credință și se smulg apoi și se duc la cele ce încă au ei pe pământ! Nici Eu nu pot cu cei îndărătnici, dar pot pentru cei umiliți și plecați spre mila Mea de ei. Eu nu-l lepăd pe om nici pentru păcatele lui dacă are credință și iubire și credincioșie sub slava crucii Mele, ci îi cer duh umilit și ascultare și luminează peste pașii lui, ca să fie vegheați pașii lui, iar cu satana cel tulburător lupt Eu, Domnul, pentru toți cei ce s-au dat Mie și au rămas ai Mei. Amin.

O, pregătește-te frumos pentru coborârea Mea cuvânt peste neamul român și stai de veghe cu suflet mare, cu suflet mult, poporul Meu cel din români, căci Eu, Domnul, Mă pregătesc cu toate suitele cerești și ies acum în întâmpinarea acestui neam ales la sfârșit de timp pentru slava cuvântului Meu în mijlocul lui, căci Tatăl M-a trimis la el, iar Eu am venit.

Fiți blânzi, fiți smeriți, fiilor! Fiți asemenea Mie și fiți în toate și pentru toate cu duhul umilinței și al lucrărilor ei, căci așa Se împlinește Domnul pe pământ în cei ce sunt asemenea Lui și lucrând cu El pentru biruința Lui, pentru slava Lui cea mare, slava cea de la sfârșit de timp, care va încununa cerul și pământul cu slavă, cu slava Domnului, fiilor. Amin, amin, amin.

8/21 septembrie 2013

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci. Cuvântul lui Dumnezeu către neamul român

Țara Română este țara strălucirii, în care strălucește slava Domnului. Grăirea Tatălui și a Fiului cu neamul român. Hrana dată la început omului. Jertfa Mielușului, prima jertfă pe pământ.

Sunt trimisul Tatălui Meu Dumnezeu Savaot și vin cuvânt pe pământ peste neamul român, cuvânt de slavă și de pace și de adevăr.

Sunt Fiul Tatălui, sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Acum două mii de ani M-a trimis Tatăl Meu pe pământ să Mă fac Om văzut între oameni și să Mă dovedesc Fiul Său și să creadă în Mine cei cărora le va fi dat de la Tatăl

să creadă, iar acum, la sfârșit de timp, Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos și grăiesc din nor, grăiesc din slavă, grăiesc din Tatăl, căci Tatăl este cu Mine, dimpreună cu toate suitele cerești, care-Mi poartă slava pe aripi îngerești, pe roți de heruvimi, pe pară de foc, și slava venirii Mele este mare. Vai celui ce se îndoiește la auzul cuvântului Meu, la glasul venirii Mele cuvânt peste pământ, căci plata unuia ca acela este cu cei necredincioși!

Nu sunt ghicitor, nu sunt prezicător, ci sunt cu Duhul Adevărului în mare lucrare peste pământ și peste neamul român, la care Tatăl Mă trimite. O, de ce, Tată, la acest neam Îmi faci trimiterea Mea cea de la sfârșit de timp? Spune-i Tu, Tată, acestui neam povestea lui cea de la Dumnezeu hărăzită s-o poarte el înaintea Ta și a toate neamurile de pe pământ. Voiesc să grăiești Tu mai întâi neamului român în zi de praznic al crucii pe care Eu am fost răstignit când Tu M-ai trimis pe pământ după om, o, Tatăl Meu.

— Da, Fiule scump, voiesc și Eu ceea ce Tu voiești, și-i spun neamului român că dacă poporul pe care l-am avut aparte al Nostru dintre neamurile pământului, dacă el Te-a dat la moarte pe cruce când Te-am trimis să-l luminezi și să-l lucrezi și să Te primească el din partea Mea, dacă el nu Te-a primit și Te-a lepădat și Te-a scos afară din vie, Eu, Tatăl, Ți-am dat altă mireasă și alt țărâm, care să fie al Nostru pe vecii apoi. Am așezat atunci pe pământ binecuvântare mare peste țara pe care stă acum neamul român și Ți-am arătat-o, Fiule scump, în toată podoaba ei cea de taină și am ales-o de slavă a Domnului la sfârșit de timp, și am pregătit-o prin suferință două mii de ani și am ținut-o sub cruce ca să fie frumoasă, iar cine privește cu inimă curată la istoria ei, acela poate vedea măreția ei și pe Domnul ei, Care a păzit-o și a înălțat-o prin răbdarea ei la slava ei cea de la sfârșit de timp, căci ea a fost smerită și a răbdat mult, și este scrisă în Scripturi să fie ea țara strălucirii, iar Tu acum strălucești în ea cu slava cuvântului Tău, o, Fiule Emanuel, și Te dovedești cu multul Dumnezeu al ei, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Tatăl și Fiul în strălucire de Duh Sfânt peste ea și cu ea acum, și este scris că *«fericit este neamul căruia Domnul este Dumnezeul lui, poporul care l-a ales de mărturie Luiși»*.

Acum, Eu, Tatăl, grăiesc fiilor neamului român și le spun lor: Amin, amin zic vouă: Acesta este Iisus Hristos, Fiul Meu, Care vine cuvânt la voi pe nori de slavă și rău de cuvânt Se lasă El peste voi. O, primiți-L pe El, deschideți Lui! Amin.

— Eu, Tată Savaot, M-am vestit din vreme că vin cuvânt peste români și Mi-am și deschis odată cu vestirea, și Mi-am trimis puterile cerești să-Mi gătească înainte calea. Am cheile adâncului, precum este scris despre Mine, și am cheile împărăției cerurilor, o, și le am și pe ale omului și intru când Mă vestesc că vin. Am cu Mine la masă de cuvânt oștirile cerești, îngerii și sfinții, și am acum aici pe bunii și pe străbunii neamului român și e măreață masa slavei în zi de praznic sfânt a crucii Mele, Tată Savaot. Acolo unde nu este credință voi pune Eu credință, și acolo unde nu este primire Îmi voi deschide Eu.

Amin, amin zic ție, neam român, deschide Domnului! Eu, Domnul, am deschis și am intrat, că am cheia, căci Eu sunt ușa, precum este scris. E plin văzduhul de deasupra ta de slava venirii Mele cuvânt la tine cu zecile de mii de sfinți ai Mei, o, țară a venirii Mele, căci este scris: *«Vine Domnul cu zecile de mii de sfinți ai Săi!»*, iar Eu vin la tine, că ești casa Mea cea pentru venirea Mea, precum te-a dăruit Mie Tatăl acum două

mii de ani când am fost alungat de poporul iudeu de am rămas fără casă pe pământ. Ia aminte la râul Meu de cuvânt care curge peste tine în ziua aceasta și-ți spune el ție durerea Mea și așteptarea Mea cea de la tine. Cu duh părintesc Mă apropii și-Mi aștern masă de cuvânt pe vatra ta.

Să ia aminte popoarele toate grăirea Mea cu neamul român în zi de praznic sfânt și să se înțeleptească toate neamurile pământului pentru venirea Domnului, Care cuvintează din slavă deasupra pământului român, pământul strălucirii Domnului, căci strălucești de slava Mea din tine, o, țara Mea cea de la sfârșit de timp. Mai e puțin și se scriu șaizeci de ani de cuvânt al Domnului deasupra ta pentru pregătirea venirii Mele a doua oară pe pământ după om, și este scrisă această istorie a Mea cu tine și s-a făcut ea carte pe pământ pe vatra ta. În cartea istoriei tale cea de două mii de ani stă scrisă dragostea Mea pentru tine și multa Mea aplecare, multul Meu pogorământ spre durerea ta, că mereu te-am mângâiat sub cruce și mereu M-am așezat cu tine sub jugul ei, că ai avut străbuni credincioși, pe care-i ridicam veghetori viteji ca să te păzească a Mea, mereu a Mea, fiindcă Tatăl te-a hărăzit Mie acum două mii de ani, după ce M-am născut și am crescut, și după ce M-a alungat poporul la care Tatăl M-a trimis, că M-a pus pe crucea suferinței și a învierii și sunt viu în vecii vecilor, și sunt Eu Domnul Dumnezeuul tău, o, țara Mea cea de azi. Ți-am văzut fața ta atunci, pe cea de atunci și pe cea de acum, și ți-am văzut toată frumusețea pe care Tatăl ți-a hărăzit-o pentru slava Mea, și te-am dorit mereu de atunci.

O, nu mai ai iubire de țară, neam român! Cine să te învețe această măreție cerească, țara Mea cea de azi? O, îți trebuie iubire, dar tu ai trecut mult prin dureri. Ele te-au învățat să fii frumoasă, să fii tu țara Mea și numai a Mea, și Mă iubeau străbunii tăi și străluceau cu credința lor și cu iubirea lor de țară, dar acum nu mai ai peste tine decât iude, iubito. Iată, cei ce au punga iau din ea, își împart din ea unii altora, iar pentru tine se duc și împrumută. Îți cer ție ca să pună în pungă, dar din ea nu se mai împarte după nevoile tale, căci cei ce te stăpânesc îți sug laptele, îți sug sângele, și e mare peste ei păcatul lăcomiei lor. Eu, însă, Mă scol ca un viteaz și aprind făclii peste tot și caut peste tot ca să prind hoțul care-ți rupe ție de peste tot cămășuța și nu-i este milă să te lase goală și nu-i este rușine de fapta sa, dar Mie Îmi este rușine de goliciunea ta înaintea popoarelor și vin și-Mi întind peste tine veșmântul ca să te acopăr cu slava Mea dacă Tatăl a promis să fii tu a Mea, țara Mea cea de la sfârșit de timp ca să cuvintez în mijlocul tău cuvântul venirii Mele, cuvântul lui Dumnezeu peste pământ. Sunt îmbrăcat în veșmânt de in și stau cu cerul deschis deasupra ta. Am tron în mijlocul tău, am calul alb pe care stau și cuvintez, am pe poporul cuvântului Meu, pe care l-am ales de strajă Mie și stau în mijlocul lui ca pe tron, și Mă numesc Credincios și Adevărat, și judec și Mă lupt întru dreptate, iar ochii Mei sunt ca para focului și sunt plin de cununi și am nume scris, iar veșmântul Meu de in este stropit cu sânge, și numele Meu se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu, căci așa este scris, și oști din cer se poartă cu Mine, purtând veșminte de in, iar din gura Mea iese cuvântul Meu ca sabia cea ascuțită asupra celor cu viață păgână și vin să-i păstoresc, căci n-au păstor, n-au ascultare pentru adevăr și iubesc minciuna și se îndeletnicesc cu ea și uită de Domnul, Care vine cu răsplata Sa.

Voi, cei care asupriți acum, în vremea voastră, voi, cei care iubiți minciuna și cârmuiți cu ea peste acest neam, o, până când? Amin, amin zic vouă, tot ce nu înseamnă Dumnezeu este minciună împotriva adevărului. Au nu știți că tatăl minciunii

este diavolul, stăpânitorul întunericului acestui veac? Au nu știți că minciuna și slugile ei vor fi aruncate în adânc? O, v-ați făcut vițel de aur și jucați în jurul lui văzut și nevăzut, și ați uitat de răsplata faptelor, dar Eu vin și voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris.

O, dacă ați uitat atât de mult și uitați mereu de Dumnezeu, cum de vă mai urcați pe scaune ca să stăpâniți peste acest neam? Să nu zică nimeni că Mă are de Dumnezeu al său dacă nu Mă ascultă, dacă nu Mă întreabă, dacă nu urmează ziua și noaptea poruncile vieții și adevărul a toate, dar nu minciuna. Vă amintesc de Iuda, de cel care lua mereu din punga cea frățească, și văd toți unde l-a condus pe el acest obicei, iar Eu Mă uit la voi și la lăcomia cu care v-ați urcat pe creste și ați strigat la popor să vă audă și să vă aleagă mari peste ei. O, unde vă este credincioșia față de credința lor? Dar voi ați furat mult de tot, căci singuri, aproape singuri v-ați ales, și unul pe altul v-ați ales și v-ați așezat la masa sfatului țării și vă lăudați cu număr mare între cei care v-au ales, dar e mic de tot numărul acela și ați mințit pe fiii acestui neam că ați fost aleși cu număr mare. O, ce veți face acum? Minciuna cu care vă arătați mereu ca adevăr nu poate fi scaun, și se va rupe statul vostru, și de mult v-am spus aceasta. Vă judecă strămoșii care au murit pentru neam și pentru adevăr. Vă vor cere socoteală bunii și străbunii voștri. Îi am cu Mine la masa slavei cuvântului Meu din ziua aceasta și se uită plângând cu jale peste faptele păgânești, pe care le săvârșiți ziua și noaptea împotriva fiilor acestui neam ca să vă păstrați stăpânirea peste ei. O, la vrăjitori v-ați dus. La rățăcitori și la iubitori de bani v-ați dus, dar la înțelepciunea Domnului ca să vă întrebați cu ea, nu vă duceți. Iată, vin Eu, Domnul, vin Eu la voi dacă voi nu bateți ca să veniți să vă dau, și să aveți apoi.

O, n-aveți iubire de țară, voi, cei ce ați pus mâna pe ea cu nedreptate. O, nu vă luați dreptul să vindeți această patrie la străini, căci al Domnului este pământul, nu al vostru ca să-l dați voi la cei care râvnesc de peste tot să jupoaie de slavă această patrie a Mea și a celor ce o iubesc pe ea.

Am așezat la cârma neamului român, cu mâna Mea cea tare l-am așezat pe cel ce este cârmaci cu milă multă și cu aleasă iubire de țară și cu multă înțelepciune de la Mine pentru paza ei, pentru cârmuirea ei și a voastră, dar voi nu l-ați vrut, voi, cei puțini, care v-ați ridicat în numele a tot neamul și ați dat să-l prigoniiți pentru ca să fiți numai voi, și-l prigoniiți mereu prin cuvinte defăimătoare și nu-i primiți sfatul, care v-ar salva pe voi de la plata fărădelegilor voastre. Eu însă, Mi-am așezat poporul cuvântului Meu la veghe sfântă și la rugăciune de foc și Mi-am păstrat la locul cel de cârmă pe cel pus cârmaci din planul Meu cel sfânt pentru iubirea Mea cea mare de acest neam, dar și pentru iubirea lui, că n-am găsit pe altul mai mare la iubire și la inimă ca și pe el în vremea aceasta pentru acest neam. V-am povățuit și alte dați să vă supuneți iubirii lui de neam și de țară și de voi, ca să vă fie bine vouă și la toți cei de pe această vatră. O, v-ați împotrivit, ați fost obraznici, ați fost semeți, v-ați încrezut în voi și unii în alții și n-ați ascultat sfatul Meu și nici sfatul lui. Plâng cu cerul, plâng cu bunii și cu străbunii voștri și facem sfat ca să-l păstrăm și să-l ocrotim la veghe pe mai departe peste neam pe cel ce stă acum cârmaci și veghetor, că fără el peste locurile veghii e greu pentru soarta neamului român, care n-are la masa cea de sfat decât iubitori de bani și de laudă și de față a lor, și vai neamului acesta cu așa binefăcători peste el!

E răzmeriță între frate și frate, e nedumerire multă și e neliniște peste tot între fiii neamului român. Plâng mulți, plâng

de mila câinilor care sunt sortiți spre moarte ca să nu mai muște. Iată ce vă spun Eu, Domnul, vouă, celor miloși pentru aceste ființe scrise să moară de la om. O, cum de nu vă gândiți, fii români, cu aceeași jale, cu aceleași simțăminte miloase la atâtea vietăți, la oi, la miei, care mor de mâna omului fără să scoată un cuvânt de vai? Cum de nu vă gândiți cu lacrimi la oi și la mieluți, la vite și la păsări, la animale fel de fel, care sunt ucise cu dor mult ca să fie puse în vase și prăjite spre mâncare omului care merge la măcelărie să-și cumpere carne să-și facă din ea hrană? Oare nu și acelea sunt vietăți fără de mângâiere și date spre jertfă pentru ca să intre ele în pântelele omului? Cum de nu le plângeți și pe ele așa cum îi plângeți pe bieții câini? O, iată ce este omul! Este mormântul atâtor ființe cu suflet viu în ele, și pe care omul le ia și le taie, le ia viața ca să le mănânce el apoi. O, fie-vă milă și de oi și de viței și de păsări, fie-vă milă de toate animalele care sunt ucise de om spre mâncare lui. Dacă plângeți pentru câini, plângeți-le pe toate ființele pe care omul le omoară, le vânează, le ia viața și le bagă în pânțele apoi.

O, ce frumoasă a fost porunca Mea dată omului la început, când i-am spus ce hrană să mănânce! S-a ivit apoi moartea mieluțului, sânge pe pământ, jertfă adusă Domnului, dar durerea morții a atârnat dureros față de jertfa inimii celui iubitor de Dumnezeu. Inima înfrântă și smerită ar fi fost de-a-juns atunci, dar n-a fost omul mulțumit cu atât. O, ce-Mi trebuia Mie jertfă sângeroasă de la om? Dacă omul s-a învățat așa, puteam Eu, Domnul, să-l înduplec altfel? Dacă Eu, Domnul, vă învăț pe voi acum, fii ai neamului român, să nu mai ucideți pentru ca să mâncați, pot Eu să vă înduplec pe voi spre așa milă pentru toate vietățile pe care le ucideți mereu, și pentru ca să fiți voi sfinți apoi și fără de ură întru voi? Iată, ura și dezbinarea vin de la carne, de la hrana cu carne a trupului omului, care se face ură, ură unul împotriva altuia apoi. Iată, plângeți că s-au înmulțit câinii și că vă mușcă, sau că vor pieri de mâna omului pentru vătămare peste oameni, dar nu plângeți că s-au înmulțit păcatele voastre, care vă mușcă și mai rău, și vă mușcă spre moarte, căci păcatul este moarte. O, fiți cuminiți, căci toate vin după faptă. Nu vă mai răzvrățiți pe cele ce vin ca plată a faptelor voastre. Iubiți însă adevărul, și dați-vă în lături voi, cei care nu-l iubiți pe el între frate și frate, căci minciuna celor ce s-au așezat să bată palma pentru mersul și soarta acestui neam după voia lor, această faptă rușinoasă îi va trage pe ei la plata celor mincinoși, căci tatăl minciunii este diavolul.

O, fii români, o, neam român, nu vindeți pământul de sub voi, fii români. Acest pământ este sortit slavei Domnului la sfârșit de timp și va fi curățit și spălat, căci dacă omul nu caută cu viață sfântă, poate Domnul să-l ajute și să-l smerească pe el, căci nu-i trebuie omului atâtea câte își strânge el, ci îi trebuie viață cu cerul, cu Domnul pe pământ, dar n-are omul învățătură peste el pentru viața lui, pentru veșnicia lui așa cum au avut străbunii lui, căci slujitorii cei de azi ai bisericii neamului român sunt cei mai lacomi, cei mai iubitori de slavă deșartă și de stăpânire peste cei mulți și neînvățați cu Domnul, și n-am decât rușine mare de la ei, de la statura lor cea atât de jos căzută de la legea sfințeniei, și n-am cu cine să-l ajut pe om, decât cu venirea Mea cuvânt pe pământ și cu poporul Meu cel din români, care s-a lăsat al Meu, ajutorul Meu, cărarea Mea, ochiul și urechea Mea, căci este de Mine spus cuvântul care îndeamnă: *«Cel ce are urechi de auzit, să audă ce grăiește Domnul!»*.

O, neam român, ia grăirea Mea de peste tine și așează-o peste inima ta și nu fi necredincios. Ia aminte că ți-am grăit cu mare durere, căci sunt îndurerat, sunt plâns, sunt apăsător de jale

mare de la tot ce văd în mijlocul tău și de la câți te mint pe tine zi de zi, căci li s-a dat limba, dar omul limbut e dușman și pe sine însuși și n-are înțelepciunea să priceapă cât de jos a căzut el prin duhul minciunii, că iată, cel ce s-a numit pe sine să guverneze peste tine înconjurat de cei aleși de el, acela cocoloșeste numai minciuna, căci i s-a dat limba, și așa au făcut și cei de la care el s-a deprins așa, dar ulciorul cu minciuni se va sparge curând, curând și va murdări mult fața celor ce mint cu lăcomie ca să prostescă, zic ei, pe cei supți de ei mereu, peste care ei domnesc, orbindu-și conștiința ca să nu vadă cu ea fărădelegea lucrată de ei.

Eu sunt Păstorul Cel cu crucea. Cu duh de Păstor am grăit ție, popor român. Tu ești sub cruce și știi sau nu știi aceasta. O, scoală-te și vezi cine-ți pune cruce, și vezi de la Mine și învață de la Mine ca să te scuturi de dușmanii vieții și să-i înveți tu pe ei întoarcerea la calea dreptății, căci dacă tu dormi vin lupii și-ți pradă duhul păcii tale și țara ta cea scumpă Mie și oștirilor cerești, cu care vin când o păstoresc pe ea.

O, învață-te cu sărăcia și cu puținul din toate, decât să te lași vândută și umilită și asuprită de neamuri fără de credință. Vino să iei din cuvântul Meu și să fii vie, patrie română, patria Mea de azi! Caută în calea cuvântului Meu, că vin în sărbători și vin în vreme de răstribite și cuvintez pe vatra ta în mijlocul poporului Meu cel credincios, care-Mi face primirea. O, nu uita, caută cuvântul Meu, caută învățătură de viață în râul Meu de cuvânt, că nu se poate să nu fie Domnul pe pământ cu oamenii în lucrare de Duh Sfânt, dar dacă nimeni nu Mă caută, Eu nu pot să nu caut spre cei ce M-au uitat ca și Adam în rai, și fericiți sunt cei ce se smeresc și cred și caută cu umilință spre cuvântul Meu cel milos. Amin.

V-am dat hrană, fii români. V-am grăit atât de apropiat prin graiul gurii Mele. Norul slavei Mele a cuprins văzduhul patriei Mele de azi, căci patria ta are alegere mare și va fi ea curând, curând, patrie cerească, patria celor fericiți cu Domnul, care au iubit și iubesc adevărul și sfințenia și credința cea sfântă pentru adevăr.

O, pace ție, țara Mea cea de azi! Îmbracă-te mireasă! Eu sunt Mirele tău, așa a fost voia Tatălui Meu Savaot. Povestea ta e pe masa slavei de sus, purtată de cete de prooroci și de sfinți. Un ceas, iubito, și vor înțelege popoarele toată frumusețea ta cea de sus pe pământ între neamuri. Mi-e dor de tine, Mi-e tare dor de veșmântul tău cel de sus și de cununa ta de slavă. Tu ești aleasă Mie, și știu popoarele alegerea ta cea de la Domnul. O, caută cu credință pe urma Mea, și caută spre sfințenie și spre adevăr. Te voi curăți de toți asupritorii tăi și ai slavei tale cea de la Mine și-ți voi da un duh nou, dar înnoiește-te ca să faci voia Mea și să fii frumoasă, o, patria Mea cea de azi, cea mai frumoasă să fii, prin credință și prin iubire să fii.

O, pace ție! Îmi desfac brațele și te cuprind, și-ți voi cuprinde tot trupul tău curând, curând. Deschide mari ochii ca să cunoști pe cei ce-ți vor binele după adevăr în mijlocul tău, iar Eu te voi păstori mereu. Mă vei găsi aici, în acest cuvânt, și mereu te voi păstori, numai să Mă cauți. E dulce limba ta, grăirea ta, atât de dulce cât Mi-e Mie de dulce. Grăiește Dumnezeu cuvântul Său pe limba ta, neam român, semn că Domnul iubește aparte acest neam și acest pământ.

Apropiati-vă și învățați duhul și taina frăției, fii români! Întru acestea vă veți cunoaște că sunteți ai Domnului pe pământ. Biruiți-l pe satana, biruiți duhul și lucrarea lui antichrist, că vă dau puteri de sus, vă dau prin cuvântul Meu de peste voi. Amin.

Tatăl și Fiul au grăit în Duhul Sfânt neamului român în

zi de praznic sfânt, și Acești trei Una sunt.

Amin, amin zic vouă, iubiți și credeți venirea Mea la voi, fii români. Acest râu de cuvânt, ieșit din gura Mea, este cunoscut cu inima și purtat apoi de mângâiere și de putere de cei care se împărtășesc din el spre tămăduirea lor. Eu vin curând, Eu vin mereu cuvânt de veghe și de slavă peste tine, popor român. Aprinde candela, și așa să stai înaintea Mea când vin la tine, că Eu te iubesc și te aștept să-ți binecuvintez mereu soarta ta cea de la Mine și te aștept să vii și să fii, și mereu te aștept să fii, și pe vecii să fii apoi, cer nou și pământ nou, început nou să fii prin toate izvoarele care curg peste tine și te adapă din cer, o, țara Mea, țara Mea cea de azi. Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2013

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Ascultarea de Dumnezeu a omului face pământul rai. Omul nu pricepe taina plânsului lui; în el plânge raiul pierdut prin neascultarea lui de Dumnezeu. Adevărata mângâiere a omului este iubirea lui de Dumnezeu. Cel ce-și caută mângâiere pe pământ acela desparte pământul de cer și pierde raiul mângâierii.

In duh de praznic sfânt în cer și pe pământ, Eu, Domnul, vin la tine cuvânt, popor al cuvântului Meu, și vin cu sfinții, și vin cu mama Mea Fecioara că-i zi de praznic sfânt pentru ea. O, cât se mângâie cei din cer când pot da ei mângâierea lor celor ce iubesc să petreacă cu sfinții pe pământ, să stea cu ei în taină de Duh Sfânt, cu hrană de Duh Sfânt unii de la alții! Nu e loc și stare mai dulce pentru sfinți ca și statul lor cu cei ce-i doresc și îi iubesc pe ei pe pământ.

O, iubiți-i pe sfinți, măi fiilor! Dați-le întâlnire cu voi și între voi, căci rugăciunile lor pentru voi vor fi iubirea lor de voi înaintea lui Dumnezeu, și vine apoi Duhul Sfânt Mângâietorul și Se sălășluiește între voi și vă aduce vouă din darurile Lui.

O, mamă a Mea, mamă Fecioară, suntem cu zi de praznic sfânt și cu acoperământ sfânt în mijlocul celor ce Ne sunt casă pe pământ, mamă, iar tu ești plină de slavă și de daruri și de iubire. E mare mângâiere pentru Noi că avem unde să poposim, că avem cum și cui să Ne dăm, mamă.

— **M**ai mare dragoste ca a celor din cer nu are nimeni pe pământ pentru fiii cerului, o, Fiule Doamne. Noi, Care suntem în cer, suntem plini de cer și de cele din cer, care sunt veșnice, Fiule scump al meu și Mântuitor al celor ce Ne iubesc pe Noi, cei din cer. O, cât de mult așteptăm Noi să fie una cerul și pământul, să fie una pământul cu cerul, omul cu Dumnezeu, Fiule Doamne! Am vrea să nu mai fie dureri pe pământ, și numai rai să fie am vrea, numai ascultare de Dumnezeu și de cele din cer. Ascultarea de Dumnezeu a omului face pământul rai, și aceasta are omul de lucrat și de păzit apoi. Iată cu ce acoperământ sfânt vin eu azi la poporul cuvântului Tău și cu ce cuvânt îl întăresc eu pe el, că mare lucrare este să aducă omul raiul pe pământ, să-l lucreze și să-l păzească apoi, iar în rai este Dumnezeu cu omul, și nu trebuie să uite omul aceasta așa cum a uitat la început, de a pierdut apoi omul raiul, și s-a pus apoi înger de la Dumnezeu păzitor peste rai. Era raiul acoperământul omului, era el casa și grădina omului și mângâierea lui prin toată frumusețea lui.

O, nu știe omul de ce plânge pe pământ. El plânge pentru toate apăsările lui, pentru toate dorurile lui, dar taina plânsului lui n-o pricepe și n-o știe el, nu știe omul căutarea după care el caută. Plânge în el raiul pierdut, pacea cea pierdută prin neascultarea lui de Dumnezeu. Caută omul după Dumnezeu în

toată căutarea lui după mângâiere, dar trebuie să știe omul că s-a pierdut de Tatăl lui și că de aceea plânge, plânge după Dumnezeu ca și copilul pierdut de părinți, rătăcit de la fața lor din pricina nevegheii lui.

De șapte mii de ani caută Dumnezeu cu acoperământul Său în brațe după omul cel pierdut de casa lui și de Tatăl lui. O, nu este bine să se învețe fără Dumnezeu omul! Nu este bine să-i placă omului înstrăinarea de Dumnezeu! Ne purtăm după om cu acoperământul mângâierii, Fiule scump al meu, dar omul tot fuge. Fuge omul după mângâiere dacă nu știe să se întoarcă sub iubirea lui de Dumnezeu, care stă gata să-l cuprindă sub mângâierea sa pe om.

O, popor mângâiat de Dumnezeu, merge Domnul de la tine cu cuvântul Său prin lume, merge Crainicul cerului, merge Fiul meu Iisus Hristos, merge, și răsună din cer și până pe pământ din loc în loc cuvântul glasului Lui după om. Merge Domnul și grăiește ca să fie auzit și să se tragă omul sub acoperământul Fiului meu, sub mantia Lui să se strângă omul cel fără de mângâiere pe pământ.

O, popor mângâiat de cuvântul Fiului meu Iisus Hristos, dă peste tot mângâierea Lui de peste tine, ca să dorească fiii oamenilor după ea și să înțeleagă ei că iese în calea lor mângâierea cea de la Dumnezeu, dar dacă omul nu învață din ea să-L mângâie pe Dumnezeu, el nu va putea să primească mângâierea și taina ei și puterea ei. Omul cel de la început, care a fost așezat în rai, nu L-a mângâiat pe Domnul, pe Făcătorul lui, Care l-a făcut pe om ca să Se mângâie cu el, și este vădit că cel ce nu-L mângâie pe Domnul rămâne fără de mângâiere, așa cum a rămas omul cel de la început, care cu greu a mai căutat apoi după mângâiere, după Dumnezeu. O, n-ar mai avea nici o suferință omul dacă s-ar face el pe pământ mângâierea lui Dumnezeu. Poți să simți sau să primești mângâiere pentru tine de la cel pe care nu-l iubești sau nu-l mai iubești?

Iată, a pierdut omul taina și puterea mângâierii. Din pricina încăpățânării cea de la amestecare, cea de la apropierea cea mare între om și om, de aceea omul nu mai poate primi și nu mai poate da mângâiere. El își pierde duhul cel bun și nu-l mai are, și are duhul îndrăznelii, duhul părerii de sine și dorul de întâietate prin acestea pentru voia sa, pe care o iubește. Când omul nu mai primește nici un strop de mângâiere, de iubire de pe nicăieri, atunci înțelege el ce a pierdut, și plânge în el, iar Domnul Se apropie atunci cu multul și-i dă lui mângâiere, căci scris este: *«Fericiți cei ce plâng, că aceia mângâiați vor fi!»*. Sfinții aveau nevoie de mângâiere cât au fost pe pământ și știau că omul nu poate să mângâie, și de aceea se făceau ei sfinți cu viața și cu căutarea lor după Dumnezeu, și erau cei mângâiați de Dumnezeu. Era Israel în robie și-i trimitea Domnul cuvântul mângâierii și al izbăvirii, iar el se mângâia și odrăslea din nou. O, cum să nu simtă omul mângâiere când Domnul îi grăiește lui? Când omul nu mai poate, vine Domnul și-l mângâie pe el. Simte omul mângâiere când grăiește el Domnului, dar când Domnul îi grăiește lui, e și mai mare mângâierea. Iată taina mângâierii!

O, popor al Fiului meu Cuvântul, iată taina mângâierii! Să audă de la voi toți cei care locuiesc pământul în lung și în lat și să știe că dacă aici pe pământ nu se desfată omul de bunătățile cele veșnice, cum ar putea el crede că le va putea avea de părtășie atunci, în veșnicie? Iată, cât și cum stai aici, atât și așa vei fi și acolo, omule pierdut de Tatăl tău, dar mulți acolo sunt plini de dulce părtășie cu Domnul, așa cum au fost și pe pământ.

Și acum, Bunule Doamne, Fiule al Tatălui și al meu, dă-le lor, dă-le celor la care vii și ai casă, dă-le, Doamne, mân-

gâiere multă și mereu, dă-le pace, dă-le iertare, dă-le sănătate, dă-le lor putere pentru Tine și pentru lucrările Tale cele mari, că mari și minunate sunt lucrările Tale cu ei pentru cele ce vor fi și vor rămâne pe vecii, pentru cer și pământ nou, o, Fiule Doamne, și dă-le lor ocrotire mare și salvare mare din toate durerile de pe pământ, că ei cred în Tine, Doamne, și Te așteaptă mereu cu ale Tale lor. Acoperământ să le fim, iar ei să Ne fie mângâiere, mângâierea pentru care Tu l-ai zidit pe om la început, o, Fiule al meu Iisus Hristos. Amin.

— **E**u, mamă, Eu și Tatăl n-am avut alt gând când l-am zidit pe om, decât să-l avem de mângâiere, mamă. Nu trebuie să uite aceasta fiii acestui cuvânt al Meu de azi, din zilele venirii Mele acum cuvânt pe pământ, mamă. Orice ar fi să uite ei, aceasta să n-o uite, și să se facă ei mângâierea Domnului, mamă. Din zi în zi mai mult îi îmbiu și-i îndemn spre aceasta, spre statul lor cu sfinții, care se roagă înaintea Mea în cer pentru cei de pe pământ care Ne sunt mângâiere și casă, mamă.

O, popor al credinței cea pentru venirea Mea de azi, o, ce frumos, ce dulce, ce mângâios acoperământ a așezat deasupra ta mama Mea Fecioara în ziua ei de praznic sfânt! Fii plin de nădejde și de iubire, și așează mereu în mijlocul tău așternut pentru sfinți, ca să petreacă sfinții cu tine și să ai mângâieri din cer, din cele veșnice luate, că tânjesc cei din cer să fie una cerul și pământul, și pământul cu cerul în taina mângâierilor de sus. Vai celui ce-și caută mângâiere pe pământ! Acela desparte pământul de cer și cerul de pământ și pierde raiul mângâierii și pierde mângâierea și-și face rost de plâns. Dar tu să cauți cu sfinții cerului, o, popor credincios, și să știi cu cine să petreci, căci adevăr spune vorba care zice: „Spune-mi cu cine te unești ca să-ți spun cine ești”.

Sunt plini de dor sfinții, și dorul lor caută după om pe pământ ca și Dumnezeu, ca și dorul lui Dumnezeu. Acolo unde se dă lupta pentru cer, acolo doresc cei din cer, căci fiecare luptă pentru patria sa. Patria omului este cerul, și trebuie să lupte el pentru cer și să facă cer pe pământ, căci Domnul este și va fi pe pământ cu oamenii, precum este scris de venirea Lui cu oștiri cerești pe pământ, cu sfinții Lui.

O, fiilor care-Mi sunteți casă și petrecere a Mea cu voi, primiți-Mi venirea mereu și îmbărbătați-vă mereu pentru ea, pentru Mine cu voi. Fiți plini de cuvânt sfânt și de veghe și de lucru. Eu vă dau și vă voi da mereu mângâiere și putere și sănătate și pace și ocrotire, fiilor, iar voi să fiți mângâierea Mea. Întăriți-vă în voi și între voi dorul pentru petrecerea cu Domnul și cu sfinții Lui, și toate celelalte vă vor fi adăugate pe calea mersului Meu cu voi. Fiți plini de nădejde prin ascultare de tot cuvântul Meu de peste voi, pe care vă cer să-l faceți împlinit peste voi și în voi, căci aceasta vă aduce vouă tot bunul Meu cu voi, toate darurile Duhului Sfânt, fiilor.

Grăirea cea din cer în această zi de praznic sfânt pentru mama Mea Fecioara se va face acum mare mângâiere pentru cei care stau în calea Mea când vin cuvânt la voi, și va lucra în ei înțelepciunea cea de sus a mângâierii și a puterii de la mângâiere și pentru mângâiere, iar mângâierea aduce putere de credință, fiilor, numai să aibă omul umilință și să rămână în ea mereu pentru statul Meu cu el, căci fără umilință în el, Eu, Domnul, nu pot fi cu omul.

Vă dau îmbrățișarea Mea, fiilor. Luați din ea tot ce vă trebuie vouă și fiți apoi puterea Mea între fiii oamenilor și fiți cuvântul Meu cel împlinit, și fiți una cu cei din cer, o, fiilor. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2013

Sărbătoarea sfintei cuvioase Parascheva

Temerea de Dumnezeu este înger pentru om, nu este apăsare. Cei ce caută multe pe pământ, nu iubesc pe cele veșnice. Îndemn la mulțumire cu sărăcia și cu puținul din toate.

Cu duhul mângâierii Mă apropii de toți cei care-Mi țin calea când Mă fac cuvânt peste pământ ca să aduc de la Dumnezeu mângâiere lor, și să-i povățuiesc mereu pe toți, că și Domnul caută la ei mângâiere, fiindcă Duhul Domnului este duhul mângâierii.

Îmi dovedesc puterea Mea dumnezeiască acolo unde este slabă puterea, și vin să-Mi întăresc cărarea pe care vin cuvânt peste pământ și pun pe ea veghe și duh de veghe pentru Mine ca să vin, și pun putere și mângâiere, căci pot tot ce voiesc.

Stau sfinții la hotarul dintre pământ și cer ca să intre cu Mine în cuvânt în cartea Mea cea de azi cu tine, popor al cuvântului Meu. M-am întărit, fiule, cu putere ca să pot să-ți cuvintez. O, acolo unde văd osteneală de suflet când Eu trebuie să vin și să cuvintez, acolo pun de la Mine ca să-Mi pot face lucrul Meu, că nu pot sta din lucru, măi poporul Meu. Eu întotdeauna ți-am întărit puterile când aceasta se cerea, căci Tatăl și cu Mine și cu Duhul Sfânt suntem sub sarcină grea acum, la sfârșit de timp, când omul de peste tot nu mai ține seama mai de loc de planul cel ceresc cu cerul și cu pământul, sau dacă mai ține seama stă rece pentru adevărul cuvântului lui Dumnezeu și se încântă cu orice găsește în cale și stă nepăsător de cele din vecii.

Mi-am întărit intrarea și intru și mângâi și întăresc și stau cu sfinții lângă tine la masă de cuvânt, poporul Meu. O, fiilor mai mari și mai mici, după cum se lasă peste voi greutatea venirii Mele de azi, o, fiilor, Eu am putere și pot când trebuie să pot, și când trebuie să puteți și voi. Vă mângâi după cum văd că trebuie să pun mângâiere pentru mângâiere, căci mângâierea naște puteri, fiilor. O, dacă vreți, învățați din zi în zi mai mult lucrarea mângâierii, care vine de la veghe pentru ascultarea de Dumnezeu și de toate cele ce sunt de lucrat, și de duhul frăției sfinte, fiilor. O, ce frumos merg toate ale Domnului cu omul când el are veghe și ascultare cu veghe și cu grijă mare pentru toată armonia dintre Dumnezeu și om, și dintre frate și frate apoi! Stau cu sfinții la masă cu voi în zi de sărbătoare de sfinți. Mult cuvânt nu așez în carte în ziua aceasta, căci Eu țin seamă de neputințe, dar iată, ceata cuvioaselor din cer au în sărbătoare pe cuvioasa Parascheva, care M-a iubit, și care se bucură să facă parte din sfinții care vin cu Mine când vin cuvânt pe pământ. Ea voiește să mângâie, să aline, să îndemne și să aducă din cer peste voi, iar voi să primiți și să folosiți, fiilor, căci daruri peste daruri vă dăruiesc mereu sfinții Mei, o, fiilor. Amin.

— **O**, mare este adevărul cuvântului Tău, Doamne! Din ceata cuvioaselor din cer se desprinde glasul meu peste fiii și fiicele poporului Tău. Daruri peste daruri au în brațe toți sfinții Tăi ca să le pună peste cei ce Te iubesc și-Ți iubesc venirea. Viața noastră am pus-o Ție, Doamne, că n-am voit s-o dăm nimănui în afară de Tine, de la Care avem viața. Pământ bun de rodit, sămânță sfântă, așa să fie fiii și fiicele poporului Tău. Mulți dintre ei au nevoie de multă înviere, de multă schimbare, sau chiar din temelii schimbare, căci în cer sunt toți ca și Tine, Doamne, și de aceea sunt ei în cer la Tine și cu Tine. O, dacă le-ar prii la toți cei care au venit sau vin să fie cu Tine, dacă le-ar prii umblarea la ființa lor între Tine și ei, ar fi atunci să aibă ei inimă curată, că nu oricum se cheamă că are inimă curată cel ce vine să fie cu

Tine pe calea aceasta plină de slava venirii Tale, Doamne. Lecția lepădării de sine trebuie înțebită mult peste inimile celor ce au venit cu această cale sfântă, pe care Tu vii cu sfinții Tăi pe pământ cuvânt, o, și cât ai lucrat și cât lucrezi Tu la ei mereu cu calea venirii Tale de azi, Doamne, pe care mereu, mereu trebuie s-o întărești, s-o ocrotești, să-i dai puteri pentru Tine, că peste cei ce-Ți țin deschisă calea venirii Tale apasă mereu de toate și de peste tot, și apasă cel mai greu puțină ascultare de Tine a celor ce n-au de-ajunsă temere de Dumnezeu înaintea Ta, Doamne. Temerea de Dumnezeu este înger pentru om, nu este apăsare. Ea îl trage pe om spre Tine ca să nu greșească dacă ar sta fără Tine pe cale, căci pentru greșală este de răspuns apoi. Aceasta am adus eu acum pentru învățătură cerească peste poporul Tău în ziua mea de sobor între sfinți, iar acum Te rog pentru ei, dă-le putere lor să învețe tot mai desăvârșit taina duhului mângâierii, duhul Tău, Doamne, și să-L împartă între ei așa cum Tu Te împarți, și-i înveți pe ei când le arăți cum lucrezi Tu, căci sunt între ei dintre cei ce n-au pus peste ei îndeajuns duhul învierii și al luminii pentru pașii lor cu Tine, iar aceasta face suferință în trupul bisericii Tale, pe care Tu atât o îngrijești și de sus, și de jos, Doamne.

Voi, cei dăruți cu duhul învățurii sfinte în mijlocul poporului sfânt, fiți plini de inimă învățătoare și împărțiți celor ce nu știu bine să mănânce din blidul iubirii de Dumnezeu și de frați. E bine să le dați voi, nu ei să ia. Să nu-și ia singuri, că nu este bine dacă altfel se lucrează.

Le spun și eu așa cum și Tu le spui, Doamne. Le spun să se învețe cu sărăcia și cu puținul din toate, căci dacă multe caută, e semn că nu Te iubesc ei îndeajuns pe Tine și pe cele veșnice, Doamne, care nu sunt pieritoare. Le dau daruri, căci Tu m-ai umplut de daruri din cer dacă am călcat peste toate cele ce sunt de pe pământ.

O, lucrați și îmbrăcați-vă în daruri sfinte, iar ele vă vor păzi pe voi de darurile cele trecătoare, o, fii ai lui Dumnezeu-Cuvântul. Luați cuvântul cel din cer, care se așează la mijloc pentru cei ce sunt poporul Domnului, născut prin cuvântul Lui cel de azi, și de la care mulți de pe pământ iau și pun peste ei și se bucură crescând spre Domnul. Fiți binecuvântați, folosindu-vă de cele cerești pe pământ, voi, copii ai lui Dumnezeu-Cuvântul, căci voi prin cuvântul Lui v-ați născut în credință, dar să știți să aveți grijă de ea cu mare sfințenie, fiilor.

O, Doamne, sunt cu daruri peste ei. Pun mângâiere acolo unde trebuie încă și pun vindecare de toate durerile suflătești și trupești, că aceasta ne este lucrarea, iar Tu pecetluiește lucrarea noastră, a sfinților Tăi, și împlinește ruga noastră pentru ei și dă-le lor mângâiere și putere și sănătate și sprijin în toate, căci răbdarea lor e frumoasă, și puterea Ta este cu ei și pentru ei, o, Doamne. Amin.

— **V**eghez cu voi mereu, o, sfinți iubiți, și așa să învețe și ei să lucreze. Ca în cer să lucreze și ei pentru toate câte sunt de lucrat și de purtat pe pământ. Ridicăm acum în sus aripile slavei și rămânem cu duhul mângâierii peste ei și tainic îi purtăm pe ei în duhul puterilor de sus.

O, fiilor, Eu, Domnul, am bucurat pe sfinți în ziua aceasta, că mare este dorul lor, și i-am bucurat pe cei ce-Mi țin calea și se uită pe ea ca să-Mi vadă cuvântul venind și darurile lui.

Nu v-am ținut mult sub puterea venirii Mele, pe voi, cei ce vegheați când vin. Când știu că sunteți neputincioși Eu am grijă, fiilor, și fac cu milă lucrul Meu cu voi. Vă dau mângâierea acum, vă dau puteri din cer, vă dau har și rod de har, și tot ce vă trebuie vă dau, iar voi să împărțiți.

Să fiți ai Mei, fii ai poporului Meu, și să nu uitați aceasta. Eu, Domnul, veghez și vă ridic mereu din toate strămtorările care vă încearcă pe voi. Eu sunt la cârmă în toate, iar voi să știți că Dumnezeu este cu voi și să vă mângâiați așa, fiilor. Grăiesc cu grijă și lucrez cu putere pentru tot ce trebuie să vă dau și să aveți apoi. Duhul mângâierii este lucrarea Mea peste voi, iar voi faceți și voi asemenea Mie, din ale Mele date voi dați Domnului și mângâiați pe Dumnezeu, mângâiați, fiilor, căci voi sunteți cei mângâiați. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2013

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

Uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii! Dorul Domnului este sfințirea fiilor Lui. Îndemn la grijă pentru cuvintele rostite și ferire de lauda dată omului. Smerenia este locul Domnului în om.

Coboară Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește pe Sine Însuși prin coborârea Sa, iar puterile cerești sunt slava și sunt slujirea Sa. Eu, Domnul Iisus Hristos, Eu Însuși Mă vestesc, și apoi cuvintez.

Mi-am pregătit și Mi-am întărit intrarea și Mă așez cu sfinții la masă cu tine, popor al slavei cuvântului Meu. Pace ție, poporul Meu! Stau sfinții la hotar ca să intre cu Mine la masă cu tine. Când este zi de sobor al unui sfânt, cu el sunt cete de sfinți în sărbătoarea sa. Așa vin Eu la tine cu sfinții și cu puterile cerești și așa te însoțesc în sărbătorile lor cu Mine și în ale Mele cu ei, iar în această zi de sărbătoare binevestesc și binecuvintez strângerea la izvor a poporului cel binecredincios venirii Mele la tine cuvânt pe pământ și binecuvintez sărbătoarea în sobor a sfinților arhangheli Mihail și Gavriil și a tuturor îngerilor, căci în ziua lor de sobor este adunare de frați aici, la izvor, și este lucrare duhovnicească a Mea cu ei pentru mântuirea lor, căci omul are nevoie de multă înțelepciune și de mare lucrare mântuitoare de suflet și de trup și de duh, căci lupta împotriva mântuirii omului este nevăzută și este folosită cu înverșunare de puterea vrăjmașă lui Dumnezeu și omului, iar omul știe prea puțin aceasta și nu-și păzește viața.

O, poporul Meu, o, fiilor, vă sunt mereu acoperământ și scăpare, Eu, dar și sfinții Mei. Eu sunt la cârmă a toate, și pe toate le chivernisesc cu înțelepciunea cea de sus pentru voi, iar voi doar ascultare cu iubire să-Mi dați, că v-am făcut oșteni ai Mei în lupta cu satana, vrăjmașul Meu și al omului, iar armele voastre le știți, și trebuie să lucrați cu ele înaintea diavolului și să se teamă toate cetele lui de strălucirea armelor voastre creștinești, că Eu, Domnul, am spus poporului creștin al acestui cuvânt, i-am spus încă din vremea trâmbițării Mele prin Verginica, i-am spus lui lucrare mare să facă și am spus așa: «*Fiilor, fiilor, duhul rău se întristează de la voi, iar voi întăriți-vă armele asupra lui și fiți uniți. Uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii*», Eu așa le-am spus. Le-am spus lor că Eu, Domnul, voi muta toată suflarea din cer pe pământ, pe toți care trăiesc în Mine pe vecii, și i-am învățat pe ei pregătire mare. O, deschideți cartea începutului Meu cel din zilele acestea, că mult am trâmbițat și mult am cerut credință și ascultare de la cei ce cu credință veneau să-Mi asculte cuvântul. Calea Mea cu voi este frumoasă foarte în cele ce nu se văd, căci este purtată de toate puterile cerești, pe care voi trebuie să le pomeniți mereu să vă stea în ajutor și să le dați mereu de lucru pentru Mine și pentru voi și pentru toți cei de pe pământ care vor auzi și vor crede prin semnele Mele cerești cu care îi voi ajuta pe mulți curând, curând, numai să vă am pe voi mari

cât lucrările Mele de azi peste pământ, fiilor.

Iată, vin curând aici, la izvor, vin cei ce au nevoie de Dumnezeu și de lucrările lui Dumnezeu. Ale Mele dintru ale Mele voi să le împărțiți lor, fiilor, că v-am făcut împărțitori și v-am dat har, iar voi doar să înmulțiți lucrarea harului. O, nu e vreme de stat, nu e vreme de dormit, ci e vreme de lucrat. Vă aduc aici de lucru, că nu pot să merg cu voi în depărtări după om, că am de purtat cu voi mereu pe cele ce sunt aici, și pentru care veți fi răsplătiți, fiilor, după truda fiecăruia din voi, dar trebuie mai mare și mai multă hărnicie pentru câte sunt de purtat și de lucrat, căci sunteți puținei față de cele multe câte sunt de lucrat pentru această împărăție a Mea cu voi, unde petrec de-a pururi cei din cer și voi, că fără cei din cer nu pot nimic cei ce Mă iubesc.

Iată, fiilor, Mă bucur mult când văd cum vă hrăniți cu înțelepciunea sfinților, cu cărțile lor de strajă pentru cei ce lasă lumea pentru dragostea Mea. Fiți de ajuns de treji la învățătură, căci orice învățătură auzită trebuie s-o luați spre împlinire peste voi, ca la școală, fiilor, și zi de zi să crească știința cărții, precum este scris că *«mulți vor străbate cu de-amănuntul înțelepciunea cărții și-și vor spori știința, și mulți vor fi curățiți, albiți și lămuriiți, iar cei nelegiuți se vor purta ca cei nelegiuți, și nici unul din cei fără de lege nu va pricepe, ci numai cei înțelepți vor înțelege și vor lucra și vor împlini»*.

Iar acum, fiilor, mucenicul Dimitrie intră în carte cu Mine ca să petreacă cu Mine și cu voi la masă cu sfinții aici, la voi. Cer de sfinți vine cu Mine la voi când Eu vin la voi cu ei. Așadar dau glas mucenicului Meu purtat azi în sărbătoarea sa, a unirii lui cu cei din cer, iar el intră și grăiește. Amin.

— **C**uvântul meu să fie ca al lui Dumnezeu, ca al Tău, Doamne, că nu se poate altfel cu cei ce Te mărturisesc pe Tine pe pământ. O, pace Ție la masă cu sfinții pe pământ în mijlocul poporului cuvântului Tău, de unde pleacă în cele patru zări raza cuvântului Tău cel de azi peste pământ! Ferice și iar ferice celor de pe pământ care au avut de mici știință despre Dumnezeu prin părinți, așa cum am avut eu, de mi-am întărit în mine dragostea Ta și am purtat-o apoi pe mai departe și n-am lepădat pe Domnul când împăratul vremii mi-a cerut aceasta, ba, mai mult, mi-a cerut să stărpesc creștinii din ținutul lui. O, cum să fi făcut eu aceasta, când știam Cine este adevăratul Împărat al cerului și al pământului și cine sunt creștinii, căci ei sunt oastea de pe pământ a Domnului, iar eu știam aceasta, și fericiți sunt cei ce au creștere sfântă prin părinți, o, dar mai fericiți sunt și vor fi cei care deodată aud și se naște în ei credința prin propovăduirea ei, și se scoală și se smulg din lume și din mlaștini și aleargă să se spele și să-și primenească viața și să se lase de Dumnezeu răscumpărați din păcat, așa cum pe vremea muceniei fiecărui sfânt mucenic al Tău se ridicau mulți spre cunoașterea lui Dumnezeu și spre dragostea cea cu râvnă pentru Tine, Doamne, și spre dezlăcușarea slujirii idolești din inima lor.

Am venit pe pământ, am venit pe lume de la Tine, Doamne, pe calea rugăciunii celor ce m-au cerut de la Tine și m-am născut apoi între oameni. Rod al rugăciunii am venit eu pe pământ și Ți-am adus rod, Doamne, și am rămas roditor de credință în Tine peste oameni. Nu mi-a trebuit avere când am aflat câte am de lucrat pentru Tine, și am dat totul spre trebuința săracilor, iar eu m-am dat spre jertfă pentru credința în Tine a multora și pentru tămăduirea lor în toată vremea apoi, căci m-au descoperit și m-au așezat în cinste cerească între oameni, iar eu le dau lor mir vindecător și milă le dau pentru credința lor în Tine și în sfinți, și-i păzesc de rău și de plăgi pe cei ce

năzuiesc la Tine prin numele meu de creștin și de mucenic mărturisitor în vremea mea pe pământ.

Mă bucur și tresalt cu duhul între sfinți la masă cu poporul cuvântului Tău, pe care-l doresc fiu al înțelepciunii tot mai mult, tot mai adâncit în tainele cele de sus și în împlinirea lor văzută pe pământ, că Tu ești mare în mijlocul lui, o, Împărate Doamne al cerului și al pământului. Eu Ție Ți-am slujit pe pământ, iar din cer slujesc celor ce sunt ai Tăi în lume, și nu ai lumii, Doamne.

Mă aplec acum cu umilință înaintea Ta aici, unde avem pusă masă de cuvânt, și cer Ție mare mângâiere pentru poporul Tău cel slujitor ziua și noaptea înaintea tronului Tău cel tainic între ei, și de pe care Tu grăiești peste pământ. Ei sunt puținei pentru purtarea sarcinilor Tale cu ei. Te rog fă rod bogat din cer pentru toate câte sunt de purtat de ei. Să lucreze lângă ei sub sarcini puterile cerești, Doamne, căci ei le poartă pe ale Tale. Ei văd că Tu ești la cârmă pentru toate și se umilesc înaintea dragostei Tale cu care le cârmuiești pe toate din vreme, și prin care îi ajuți în dragoste și în împlinirile Tale. Nu e nimic să se ivească între ei ca să nu fie spre înțeleptirea lor, spre împlinirea celor ce sunt de la Tine peste ei, o, Doamne.

O, fiți mari cu puterea, fii ai cuvântului de sus, dar și cu răbdarea, fiilor! Domnul este Cel ce vă călăuzește pe voi. Nu uitați cuvântul Lui prin care a spus: *«Uniți-vă ca îngerii, iubiiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii!»*. O, cu ce mari cuvinte ați fost voi binecuvântați! Cereți puteri de la Domnul pentru toată împlinirea lor cu voi, iar voi doar dragostea să I-o dați, că prin ea El are pentru voi. Iubiți să fiți săraci, ca să-L puteți iubi numai pe Domnul, căci cele de pe pământ sunt pământ și-l robesc pe om spre ele, și nu-L mai iubește omul pe Domnul cu toată puterea iubirii.

Acum las peste voi mirul binecuvântării și al mângâierii și al alinării sufletelor, duhurilor și trupurilor voastre, care să servească pe Domnul. Fiți fericiți prin toate câte aveți de purtat, că toate sunt spre slava Domnului și spre ușurare pentru voi. Toți sfinții vă ocrotesc și vă sprijinesc, iar voi iubiți mult umilința și răbdarea cea pentru ea și creșteți în umilință, că frumoși sunt pentru cer cei umiliți cu tot înăuntrul lor, unii pentru alții umilindu-se și aplecându-se.

O, dă-le, Doamne, ușurare în toate câte poartă ei pentru Tine și cu Tine și dă-le vlagă și dă-le ridicare din toate neputințele, iar duhul lor să stea în Duhul Tău, așa cum eu am stat, Doamne, înaintea Ta pe pământ. Amin.

— **E**u, Domnul, numai bine le pregătesc lor, o, sfinți iubiți ai Mei, și le croiesc lor cale de împlinire a Mea în ei și cu ei în toate câte așteaptă cerul de la ei. Sfințirea lor mereu, mereu este dorul Meu cel pentru ei.

O, fiilor, învățați-vă unii de la alții ce este sfințirea omului și dați și celor ce vin la izvor, dați-le și lor această înțelepciune, ferindu-vă cu mare grijă de aluatul fariseilor, de fățarnicia de care cu greu scapă omul cel care crede în Dumnezeu. N-au oamenii de unde să ia deslușire împotriva celor ce-l robesc pe om cu față ascunsă sub semnul binelui. Fiți împărțitori cu dor de duh dătător de viață în om, în cei ce vin să ia de la izvor, și fiți asemenea Mie în lucru, fiilor, căci cel ce nu lucrează tace, și nu este asemenea Mie cel ce tace la masa Mea cu sfinții. Cuvintele voastre să fie ca ale lui Dumnezeu, ca și purtarea voastră, ca și împlinirea cu care împliniți pe Domnul. O, nu vă lăudați unii pentru alții cum fac cei fățarnici. Lăudați-L pe Domnul, numai pe Domnul, numai numele Lui, iar voi știți aceasta, dar învățați-i pe toți cei care vin la izvor să poată și ei cu umilința și cu pocăința mereu, căci duhul smerit nu cade de

la Domnul, ci se îmbogățește în smerenie mereu, mereu, iar smerenia este locul Meu în om, fiilor.

O, pace vouă! Luați mângâiere multă din Mine, fiilor. Cuvântul Meu cu voi este luat de mulți, iar Eu pun har roditor în el ca să lucreze harul peste cei ce caută în calea cuvântului Meu de peste voi.

Vă dau puteri cerești în ajutor, fiilor, și vă dau oștiri îngerești cu voi ca să pregătiți voi sărbătoarea îngerilor în mijlocul hotarelor Mele cu voi aici, la izvorul Meu de cuvânt. O, fiți harnici, fiți toți la fel mereu și nu uitați lucrarea voastră înaintea Mea: uniți-vă ca îngerii, iubiți-vă ca sfinții, hrăniți-vă ca pustnicii, și tot așa să și lucrați și să vă și odihniți pentru lucrarea Mea cu voi, și în ea să vă odihniți, fiilor, căci lucrul Meu cu voi este odihna voastră, măi fiilor.

Acum pace vouă, pace vouă, pace vouă, liniște multă vouă! Mângâieri și puteri de sus așez peste voi, iar voi învățați mult, învățați din limba Mea de peste voi, căci pentru învățat sunt toate câte voi purtați și treceți învățați pe mai departe. Eu vă iubesc, Eu vă învăț, Eu vă arăt celor din cer că sunteți ai Mei, fiilor. Amin.

Mare binecuvântare lasă acum peste voi cuviosul Dimitrie românul, căci își are el odihna sa pe vatra neamului român, în cetatea București. Ruga lui înaintea Mea este mare pentru lucrarea Mea de azi cu voi, și veghează el la hotarele neamului român și veghează mult înăuntrul hotarelor, după planul Meu cu acest neam, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 octombrie/ 8 noiembrie 2013

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Domnul grăiește cu neamul român, așteptându-i învierea. Țara Română este ocrotită de oștirile cerești. Învățătură pentru iubirea dintre frați. Lupta între îngerii buni și îngerii răi.

Ecerul pe pământ în sărbătoare ca și în cer, iar Eu, Domnul, pe nori de heruvimi sunt, căci cetele îngerești au în ziua aceasta praznic ceresc în biserică slăvitoare creștinească și petrec îngerii cu slăvitorii lor în această zi.

Găsesc pregătire pentru coborârea Mea cu îngerii Mei și cu sfinții Mei. Îți mulțumesc, popor de la izvor, pentru statul tău cu candela aprinsă înaintea Mea când Mă vestesc cu întâlnire la izvor și când vin la întâlnire cu Mine cei ce cred ca și tine venirii Mele de azi cuvânt pe pământ. Îți mulțumesc că Mă ascuți și-Mi așterni popas pentru masa Mea de cuvânt, cu care Mă așez în întâmpinarea celor ce se strâng la glasul Meu.

Îmi folosesc puterea și-Mi pregătesc cuvântul și Mă așez cu el în întâmpinarea voastră, a celor ce veniți la masa Mea, cu Domnul la masă. Călătoria voastră aici, la izvorul Meu de cuvânt, Mă mângâie mult. Lângă această mângâiere să mai puneți voi dragoste multă pentru Mine, căci sunt lipsit de dragostea omului. Nu pentru voi, ci pentru Mine să veniți, iar Eu să vin pentru voi, și aceasta înseamnă dragoste cu putere și cu multă mângâiere. Cine vine pentru Mine Eu îl simt că vine așa, iar cine vine pentru sine Eu îl mângâi cu venirea Mea și-i dau din ea, chiar dacă Eu nu Mă întorc mângâiat de la el.

Acum privesc peste așezarea cetelor cerești de jur-împrejurul slavei Domnului: Scaunele și Domniile, Începătoriile și Puterile, Stăpâniile toate, Arhanghelii și Îngerii, Heruvimii și Serafimii, și le înțeleg mângâierea alături de oștirile de sfinți după cetele lor, și e plin de duhul mângâierii acest așezământ în zi de praznic sfânt al îngerilor Mei.

Duhul mângâierii este Duhul lui Dumnezeu, Care mângâie și Se mângâie mângâind. Duhul Meu mângâie acum

vatra neamului român și o sărută cu milă multă pentru plânsul spre Mine al acestui pământ, peste care stăpânesc acum cu apăsare cei ce robesc fără milă sufletul acestui neam.

Te mângâi în taină, neam român, ca pe un copil neputincios te mângâi. N-are cine să-ți mai asculte durerea când tu plângi. O, tu plângi chiar dacă tu nu știi după ce plângi. Mi-e milă, Mi-e tare milă de cei ce plâng, chiar dacă ei nu știu bine după ce plâng. Mi-e milă de plânsul tău, popor român, și Mi-e milă cu toți sfinții de plânsul Meu după tine și pentru tine, plâns în zadar. Mereu te chem, mereu te strig cu plânsul cuvântului Meu. O, ce-ai face tu, țara Mea cea de azi, dacă îngerii Mei cei miloși n-ar lupta pentru tine ca să nu pieri și ca să aibă Domnul cale de venire din cer pe vatra ta? Mă uit din zori și până-n zori, Mă uit cu jale la cei ce-ți zdrobesc ființa și credința și timpul, Mă uit și rabd îndurerat și aștept înlăcrimat învierea ta, puterea ta cea pentru Mine. Așa grăiam și cu Ierusalimul, chiar dacă el nu Mă auzea și nu-Mi alina durerea Mea cea pentru el și lupta Mea cea pentru învierea lui, și te-am ales pe tine în locul lui și te-am ales pentru venirea Mea cea de acum și am venit la tine și-ți grăiesc.

O, grăiește Domnul cu tine, neam român. Voiesc să te îmbrac cu putere pentru Mine și pentru toate popoarele care nu se aleg de partea lui Dumnezeu pe pământ. O, unde să-L vadă ele pe Dumnezeu? Am pregătire mare în cer ca să Mă arăt în mijlocul tău așa cum Îmi curg pe vatra ta cuvântul gurii Mele, care merge înaintea Mea. Stau pe pod de îngeri în văzduhul tău. O, dacă ai vedea această minune ai vedea cine este ocrotitorul tău. Sunt plin de răbdare și de duhul mângâierii și Mă așez cu el peste vatra ta și Mi-e dor de duhul tău. Oștirile cerești lucrează tainic pentru împlinirea cuvântului Meu de peste tine, iar mama Mea Fecioara te ocrotește așa cum și-a ocrotit Fiul la nașterea Lui ca să aibă El o țară nouă pe vatra ta la sfârșit de timp. O, ce dulce-Mi este să te ocrotesc și să te oblojesc și să-ți dau mângâierea Mea! Mi-e dor să te trezești la glasul Meu și să-Mi faci primire mângâioasă Mi-e dor. Te am de la Tatăl a Mea. Cum să nu te iubesc dacă te am de la Tatăl? Când va veni clipa să te trezești Mă vei iubi și tu, și-Mi crește dorul după clipa aceea. O, nu mai aștepta la ușa celor ce te robesc și-ți surpă puterea, ci scoală-te și bate la ușa Mea ca să-ți dau har și să poți prin el pentru tine împotriva celor ce nu dau să te scape de sub stăpânirea lor ca să fii cu Mine apoi în lucru sfânt peste pământ, că frumos și slăvit este lucrul omului cu Mine între pământ și cer. Uită-te în Scripturi la cetele celor credincioși, care biruiau prin Mine și prin minuni cerești cu ei, dar înțelepțește-te dacă te uiți, și fă și tu minuni din cer peste tine, peste soarta ta prin credința ta. Iată, sunt pe vatra ta cu sărbătoarea îngerilor Mei și-Mi las peste tine suspinul Meu cel după tine, și aștept ziua când tu Mă vei întâmpina cu candela aprinsă, o, țara Mea, țara Mea cea de azi! Amin.

Mă întorc cu mângâiere spre cei adunați la izvorul Meu de cuvânt în zi de sărbătoare îngerească.

O, pace vouă, pace vouă! Îmbrățișați-vă cu sfinții și stați legați cu cerul pe pământ, că Eu, Domnul, pentru aceasta vin pe pământ. Voi, cei ce iubiți să vin cuvânt pe pământ și credeți în el, îndeletniciți-vă mult să fiți îmbrățișați cu cerul și cu cei din cer, prin dar și prin har și prin părtășie cu ei, ca să Mă mângâi de la dragostea voastră, fiilor. Îndeletniciți-vă mai întâi să vă iubiți unii pe alții așa cum v-am iubit Eu. Aș vrea să vă aud grăind unii cu alții despre această înțelepciune, pe care niciodată n-o pătrund cei ce trăiesc pentru ei și nu pentru Domnul cu iubirea lor.

O, v-am așteptat să vă împart mângâiere și să Mă mân-

gâi mângâind. Așa să învățați și voi să vă dăruiați. Precum Eu vă iubesc, așa să vă iubiți și voi unii pe alții, și dați-vă unii altora mângâierea Mea. Stăruiați cu bucurie și cu viață sfântă înaintea Mea, cerându-Mi să biruiesc pentru taina Mea cu neamul român și cu poporul cuvântului Meu, prin care Mă împart când vin cu cuvântul. Fiți Mie ajutor cu strigare după Mine ca să vin la vedere cu sfinții pe pământ și să-L creadă pe Domnul cei ce nu cred. Mi-e dor să fiu chemat și așteptat și biruitor peste necredință și peste neputință, căci necredința este neputință din pricina lipsei de înțelepciune a celor ce dau să piară așa.

Sunt purtat pe tron de heruvimi și am îngerii suire și coborâre, precum este scris. Slava Mea tânjește după descoperirea ei înaintea celor credincioși și a celor necredincioși, pe unii să-i mângâie, iar pe alții să-i sprijinească spre tămăduirea lor. Glasul îngerilor șoptește vouă prin cel întâi de peste ei, îngerul Meu Mihail, și vă dă vouă putere de sus și vă dă vouă har. Amin.

— **C**u frică și cu luare-aminte să stea, așa m-a învățat Domnul să le spun cetelor îngerești în ziua când s-a cutremurat cerul și pământul din pricina căderii omului în neascultare de Dumnezeu în rai. O, tot așa vă spun și vouă în zilele acestea glasurile îngerești: cu frică și cu luare-aminte să stați înaintea Domnului pentru venirea Sa la voi cuvânt peste pământ. E fum gros între cer și pământ peste om, căci duhurile rele primesc putere de la oameni, că nu vor oamenii să nu calce peste cuvântul Domnului pentru om. Suntem în luptă ca la sfârșitul timpului, îngerii Domnului cu îngerii lui satana, și așteptăm să ne ajute și oamenii, rupând unirea lor cu duhurile rele și alipindu-se cu noi, de partea luptei pentru biruința Domnului. Chemați îngerii să vă stea alături, să vă încurajeze, să vă dezrobească și să vă tămăduiască de năvala duhurilor rele, și care se nasc din relele omului și sunt ele apoi.

O, Doamne, le grăiesc celor ce s-au strâns ca să le dai din gura Ta cuvânt. Îi povățuiesc ca și Tine să întetească părtășia cu cei din cer, cu sfinții și cu îngerii Tăi, Doamne. O, cum să facem să smulgem din clește neamul român, Doamne? O, ce greu îl apasă cleștii care-l strâng! Cum să facem să-i dăm să vadă cerește și să se scoale viteaz pentru pământul lui, pentru sufletul și duhul lui?

O, bucurați-vă cu noi în zi de praznic îngerească aici, la izvorul de cuvânt al Domnului, voi, cei adunați la masa Sa! Văzduhul de îngeri vă cuprinde în el de peste tot, și peste tot el este și înconjoară de jur-împrejur cetatea. Ridicați rugăciuni spre tronul ceresc, rugăciuni purtătoare de smerenie, ca să primiți prin ele har. Har, har pentru Domnul să aveți și să lucrați, căci pentru voi lucrează Domnul dacă vă păstrați în credință și fii ai Lui prin credință.

O, Doamne al îngerilor Tăi și al sfinților Tăi, ascultă rugăciunea noastră în ziua noastră de serbare îngerească. Dă-i poporului Tău mângâiere mereu. Ascultă și primește-i cererile, Doamne. Dă-i putere să stea înaintea Ta cu rugăciune vie pentru toate câte trebuie să îplinești Tu între pământ și cer. O, Doamne, ridică de peste ei toată întristarea, toate neputințele și dă-le lor din puterea Ta să poată ei pentru Tine, iar Tu să poți pentru ei. Dă-le lor har, Doamne, și dă-le îndurările Tale, ca un Bun.

O, cheamă-i, Doamne, la izvor pe cei ce-Ți iubesc venirea! Dă-le lor înțelepciunea iubirii Tale între ei, că numai așa poate omul arăta că Te cunoaște și că Te are de Stăpân.

Iar tu, neam român, scoală-te și stai cu frică înaintea cuvântului Domnului, că vine Domnul și te strigă să ieși într-un

tâmpinarea Lui și să-L crezi și să urmezi apoi după El. Ești sub ocrotirea armiei cerești, popor român. Deschide-I Păstorului din cer, Păstorul Cel cu crucea! O, scoală-te la glasul Lui de peste tine! Te strigă Domnul. Amin.

— **B**inecuvintez Eu, Domnul, darul îngerilor, lăsat peste poporul cuvântului Meu și peste tot neamul român, care încă nu stă în așteptarea Domnului cuvânt peste pământ.

Binecuvintez popasul celor călători, care Mă mângâie cu venirea lor la izvor. Trebuie multă părtășie cu cei din cer, trebuie mult cer pe pământ. Puterea Mea este mare, este multă. S-o cereți pentru voi, fiilor, să nu stea ea în cer, că e mult de lucrat cu ea pe pământ cu voi. Puneți la lucru puterile cerești, măi fiilor, coborâți-le să lucreze și să biruiască pentru Domnul, dar trebuie chemate, trebuie cerute, fiilor. Îngerul Meu Mihail este în fruntea lor pentru biruință, căci în cer este ascultare și biruință prin ascultare.

Iată bucurie și mângâiere pentru cei ce așteaptă slava Mea toată pentru sfârșit de timp. Au fost acum pomeniți toți cei care s-au născut de la început și până astăzi, și care așteaptă biruința Mea. Cereți, fiilor, biruința Mielului lui Dumnezeu peste pământ, și veți primi puteri și mângâieri și se vor tămădui pământul și omul și toată firea și va fi înnoirea, precum este scris. Amin.

La praznicul îngerilor Mei, Eu, Domnul, am grăit poporului cel credincios adunat la izvor și am grăit neamului român. Îmi fac cărare cu cuvântul și vin și cuvintez și-Mi folosesc puterea și Mă ajut cu puterile cerești pentru toată lucrarea Mea, iar lucrarea Mea este răscumpărarea omului și bucuria lui cu Domnul.

O, pace vouă, celor ce ați venit la masă cu Domnul în zi de sărbătoare îngerească! Întăriți-vă iubirea cea din cer, și care se suie la cer biruind pentru voi pe pământ. Întăriți părtășia cu cei din cer, părtășie plăcută Domnului, fiilor.

O, pace și ție, popor jertfitor de la izvor! Puterile cerești să-și întetească lucrarea cea pentru tine și pentru Mine cu tine și să te slobozească de sub neputințe, căci lucrul Meu este mult și n-am pe alții să-Mi stea aproape, fiilor.

Și, în sfârșit, pace ție, neam român! Domnul te-a mângâiat cu cele de sus și cu cei de sus, iar îngerul Meu a pecetluit peste tine lucrarea Mea, cuvântul Meu. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2013

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Jertfa este dovada dragostei de Dumnezeu. Duiosia este duh iubitor de oameni. Duhul duiosiei este cu cei ce se dăruiesc. Ascultarea animalelor și neascultarea omului în privința folosirii hranei dată lor de Domnul.

Se bucură toți sfinții de venirea Mea cuvânt pe pământ. Duhul Sfânt Mângâietorul este mângâierea lor, hrana lor. Cu El vin, cu El lucrez în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu cel de azi. Sunt Domnul Iisus Hristos și stau în mijlocul tău cu cuvântul celei de a doua venituri a Fiului lui Dumnezeu, ca să împlinesc această Scriptură vestită de Mine acum două mii de ani, la întâia Mea grăire, la întâia Mea venire de la Tatăl pe pământ.

Vă cuprind în îmbrățișarea Mea și a sfinților Mei, fiilor. E zi de praznic împărătesc între sfinți. E mama Mea Fecioara prăznuită sobornicește pentru ziua ei de intrare în templul închinării, când ea și-a închinat lui Dumnezeu viața, fiind adusă de părinți să fie dată Domnului în vremea prunciei și să

crească pentru cer apoi și pentru rugăciune vie înaintea Domnului, căci rugăciunea este unirea cu Dumnezeu a omului, dragostea dintre om și Dumnezeu, calea care unește omul cu Domnul, dacă omul Îl alege pe Domnul ca dragoste a sa.

O, fiilor, frumoasă a fost dragostea Mea pentru om. Frumoasă ca a Mea a fost și dragostea mamei Mele Fecioara. O, fiilor, despre dragoste nu se poate vorbi decât prin jertfă, prin dovada care arată roadele dragostei, roade care nu pier.

Mi-am făcut intrarea în carte cu mama Mea Fecioara, înconjurată de sfinți. O, pentru tine, mama Mea, punem masă de cuvânt în această zi și hrănim la ea pe cei ce Ne sunt casă și masă pe pământ, mamă, iar ei împart grăirea Noastră, căci Noi Ne facem hrană din cer, iar Duhul Sfânt Mângâietorul Se împarte, mamă. O, trebuie să le întărim iubirea și răbdarea și puterea cea pentru Noi și pentru ei, iar Noi le dăm lor acestea, mamă, ca să poată ei pentru Noi cu toate aceste lucrări. Și acum binecuvintez lucrarea ta cea de azi, mamă. Amin.

— **O**, fiule al Tatălui și al meu, Tu ești preot în veac, după rânduiala lui Melchisedec, precum este scris, și toată venirea Ta cea de azi este tot așa rânduită, tot așa așezată de Dumnezeu între oameni, dar nu avem cu cine să grăim pe pământ despre această grăire de taină, despre care nu se poate grăi sau lucra de pe acoperișuri, căci din cele de taină sunt venite și așezate spre lucru văzut tainele Domnului și rodul lor, Doamne. Este scris în psalmi despre Tine: *«Tu ești preot în veac, din pânțece mai înainte de Luceafăr Te-am născut»*. O, cine-L poate pricepe pe Domnul în toate lucrările Sale, Doamne? Adânci cu totul sunt tainele Tale, așa cum a fost și taina nașterii mele din părinți sterpi, și apoi intrarea mea în templu spre închinare Ție pe veci cu viața mea, o, Fiule Doamne. O, cine poate să-Ți întocmească Ție biserică pe pământ în afară de Tine? Tu ești preot în veac, Fiule Doamne, iar cei așezați de Tine trebuie să nu uite în veac lucrul lor de la Tine dat lor. Un preot de-al Tău trebuie să nu uite nici o clipă ce este el, ce trebuie să fie el în toată clipa, căci trebuie să fie ca Tine, în locul Tău pe pământ înaintea celor ce Te slujesc și Te iubesc stând în slujba Ta.

O, cine poate să-Ți întocmească Ție biserică pe pământ după placul Tău, Doamne? Numai Tu poți aceasta, numai Tu, și stau acum în grăirea mea, stau cu poporul cuvântului Tău și spun așa:

Biserică a Lui te-a întocmit Domnul, popor al Fiului meu. Mereu să ai grijă să fii al Lui, mereu să zidești ființa Lui în tine, ca să aibă Domnul unde să-Și plece capul după plăcerea Sa, că Lui nu-I place în boierie, și Îi place în sărăcie ca și acum două mii de ani, când a venit și S-a umilit atât de mult, atât de mult.

O, fiilor, fiți duioși ca Dumnezeu, și fiți duioși ca mine. Fiți duioși ca sfinții. Duh iubitor de oameni este duioșia. Ea este o floare scumpă pe ogorul inimii fiilor lui Dumnezeu. Cu duioșie am mers eu pe cale pentru Fiul meu, și sunt frumoși cei duioși, sunt plini de duh de rugăciune cei duioși, și poate Domnul prin rugăciunea lor. Oaspeți cerești se adună la rugăciune în casa celor duioși. În vremea slujirii cu rugăciune fiți duioși, fiilor, căci oaspeți cerești vin la voi și stau cu voi și lucrează pentru voi. Duhul duioșiei este cu cei ce se dăruiesc, și acesta este semnul celor duioși. Sunt duioasă după voi, vă sprijinesc cu duioșie în toate. Vă dau răbdarea mea și vă dau din biruința cu care mi-a dat Domnul să lucrez pentru ai Săi. Am grijă de voi ca de biserica Domnului, căci eu în biserică am petrecut de micuță și am îngrijit de ea în toată ascultarea. Vă ascult rugăciunile și vă aduc sprijin și vă mângâi pe cale,

căci sunteți fiii Fiului meu. Cu sfinții suntem azi la masă cu voi. Toți vă dau întăriri și mângâieri și puteri și vă îndeamnă spre voile Domnului.

O, trebuie iubire multă pentru Domnul, fiilor. Vă ajută toți cei din cer să ascultați de Domnul așa cum trebuia să asculte omul cel așezat în rai. Hrăniți-vă cu bucurie cu cele ce sunt spre hrană date vouă. Hrăniți-vă viața și sănătatea cu cele din cer, cu mană din cer, și fiți mulțumiți, fiilor. Voi știți că Israel n-a fost mulțumit cu mana lăsată din cer spre hrana lui din pustie, dar voi fiți mulțumiți, fiilor, și folosiți cu mulțumire cele date vouă de Domnul spre hrană.

Le spun tuturor oamenilor de pe pământ că animalele au rămas ascultătoare cuvântului lui Dumnezeu când la început le-a fost împărțită hrana, dar omul n-a rămas ascultător și mulțumit așa cum Domnul i-a împărțit și l-a învățat ca să-i fie lui bine. Trimitea Domnul la Israel îngeri ca să-l hrănească cu mană din cer, nu de pe pământ, căci pământul pe unde călătoreau ei era pustiu și sterp de cele pentru hrana omului, dar nu le-a plăcut mult timp hrana de la Domnul, căci se deprinseseră altfel să mănânce, altfel decât Domnul le împărțise lor.

O, ce mare și ce bun este Domnul, fiilor! Nu vă temeți, ci bucurați-vă de bunătatea Lui, căci El vă dă vouă viață, fiilor. Fiți sămburelul din care va odrăsli pe tot pământul început nou, neam nou, după placul Domnului. Iată, animalele și păsările și toate cele vii sunt ascultătoare de legile Domnului. Să-i ajutăm și pe oameni să asculte și să știe de la Domnul așa cum animalele și păsările știu, călăuzite fiind în toate de Domnul. Când vreun animal se rănește sau se înțeapă, el știe să se ducă să se bage sub o iarbă de leac lăsată de Domnul pe pământ pentru tămăduire și știe să mănânce din leacurile de pe pământ. Când i se întâmplă suferință unui animal, el știe de la Domnul ce să folosească. Așa și omul ar fi să asculte, și ar veni apoi raiul pe pământ în toată legea lui, cu toate binefacerile lui, cu binefacerile ascultării omului, fiilor. Iar voi fiți biserica Domnului, și niciodată să nu uitați ce sunteți, că nu e bine să uite omul pe cele puse de Domnul peste el să le poarte și să le împlinească și să le cinstească în numele Domnului și pentru Domnul, și toate ca în cer să le lucrați și să le iubiți. Eu sunt ajutoare și alinătoare lângă voi, căci sunteți fiii Fiului meu. Duc rugăciunile voastre duioase la El, și aduc de la El pentru voi. Eu sunt cu duioșia lângă voi și vă dau puteri și vă dau tămăduiri, și toate câte voi trebuie să lucrați și să purtați sunt sprijinite de sus, fiilor. O, fiți înțelepți în toate, că Domnul este în toate ale voastre cu voi, fiilor.

Mă împart cu oștirile cerești în sprijinul neamului și al pământului român, căci greu încercat este acest neam. O, rugați-vă, fiilor, să se stârpească duhul minciunii de pe acest țărâm, că a Domnului este această țară. Rugați-vă cu mine, și eu cu voi, și binecuvântare sfântă să rodească peste acest pământ român, fiilor.

Mi-e duhul și sufletul și trupul în sărbătoare între cei din cer, și cu ei sunt aici, și vă aduc pacea sărbătorii și harul ei și mângâiere, fiilor. Pace vouă! Mult alin vă dau. Pace vouă, fiilor! Amin.

— **D**in pânțece mai înainte de Luceafăr M-ai născut, mamă, ca și Tatăl Meu Savaot, Care a binevoit întru tine pentru Mine, o, mama Mea. În taină dulce ai lucrat acum peste poporul cuvântului Meu, și în taină le-ai dat și le dai. O, de-am putea să-i facem pe oameni să iubească binecuvântările Domnului peste ei, mamă! N-ar fi să zică omul că nu poate, dar s-a deprins el mult ca omul care n-a ascultat în rai de Dumnezeu, și pentru care Eu am venit

acum două mii de ani să-l răscumpăr din păcat, și iată, încă iarăși vin, mamă.

O, popor iubit al Meu, tainic ți-a dat mama Mea Fecioară în ziua aceasta povește de viață și de iubire de Dumnezeu. O, lasă-te cuprins de tainele Domnului și de împlinirile lor peste tine tot mai mult. Te ajută Domnul cu cele din cer și cu cele de pe pământ, și numai înțelepciunea ascultării trebuie s-o ai tu. Așteaptă viața să vină pe de-a întregul pe pământ și să cuprindă sub ea totul și toată firea, care-și așteaptă răscumpărarea.

Fiilor, fiilor, Eu când grăiesc cu voi iau toți grăirea Mea cu voi, toți care Mă caută la voi când cobor, iar Eu grăiesc cu grijă ca să fie pentru toți. Mângâieri și puteri vă dau. Fiți biserică Mea cea plină de ascultare și de înțelepciunea ascultării mereu, măi fiilor, și tot mai mult. Numele Meu și pecetea Mea este peste voi ca să vă arate ai Mei celor din cer și celor de pe pământ, iar Eu am grijă de voi în toată clipa și vă port pe umeri, fiilor. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2013

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina

Mlădița care rămâne în viață aduce roadă multă. Cele bune din om sunt ale Domnului, iar omul să se ferească de duhul trufiei.

Mlădița trebuie curățată ca să aducă roadă.

Venirea Mea cu sfinții este plata dragostei lor de Dumnezeu, și este proorocită venirea Mea cu sfinții pe pământ. Vin cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și vin cu sfinții. Sunt Domnul sfinților și a toate câte sunt și se fac și am lucrarea Tatălui s-o împlinesc pe pământ. Amin.

«Eu sunt viața cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul», așa am spus ucenicilor Mei acum două mii de ani și i-am povățuit să rămână întru Mine, să rămână întru viață și le-am spus: «Întru aceasta Tatăl Meu S-a preamărit, că aduceți roadă multă și-Mi sunteți Mie ucenici». O, așa S-a preamărit Tatăl Meu întru sfinții Mei, căci ei aveau pe pământ rod de credință și-Mi erau ucenici prin aceasta, și Se bucura Tatăl Meu între El și Mine și Ne bucuram cu sfinții, cu cei de pe pământ sfinți mărturisitori și ucenici ai Mei prin lucrarea lor cea multă pentru mărturisirea lui Dumnezeu între cei necredincioși.

O, pace vouă, fiilor! Pace ție, poporul Meu, că Eu în mijlocul tău Îmi așez în cartea sa cuvântul Meu cel de azi, și pe care mulți îl așteaptă să vină și se uită după el să-l vadă venind, iar Eu, Domnul, Mă bucur pentru aceasta cu Tatăl și cu sfinții Mei și Mă mângâi de la dorul lor de Dumnezeu și de învățatură de sus și de mângâiere de sus pentru ei și pentru puterea lor în Domnul.

O, e zi de sobornicească sărbătoare pentru mucenița Ecaterina, mare mărturisitoare pentru Domnul în vremea ei de pe pământ. Văd sfinții cum așteaptă să vină cu Mine pe pământ în zilele lor de sobor între sfinți. Nu-i pot mâhni să nu-Mi deschid să vin și să-i iau cu Mine în grăirea Mea din mijlocul tău, o, popor al cuvântului Meu. Trebuie să gălesc deschis ca să intrăm la tine cu masă de cuvânt, fiule. Trebuie, așa cum este proorocit să se îplinească, căci cuvântul lui Dumnezeu se îplinește și nu se poate altfel.

E masa pusă și punem hrană de cuvânt. Mucenița Mea este slăvită între ceata mucenițelor în ziua ei de sobor și se așează ea cu har de cuvânt la masa împăratească a cuvântului Meu din mijlocul poporului Meu cel de azi. Amin.

— S lavă venirii Tale cu sfinții Tăi, o, Mire Doamne, căci slava Ta sunt sfinții Tăi și

sunt îngerii Tăi lucrători cu sfinții pentru slava Ta. Tresalt cu duhul de bucuria mângâierii pe care o am în ziua mea de sobor între sfinți. O, câtă mângâiere ai Tu pentru ai Tăi, Mire Doamne! O, cât am dorit să Te am pe vecii, iar dorul meu se făcea lucrare pentru Tine înaintea celor necredincioși, Doamne, și le puneam în inimi credința și dorul de Tine așa cum era în mine acest dor și mă bucuram cu dor de toți cei care veneau spre Tine cu credința lor și cu dorul lor de Tine apoi pe vecii.

O, mare este puterea credinței unui ucenic adevărat al Tău, Doamne mare! Cine rămâne întru Tine și Tu întru el, acela aduce multă roadă, căci fără Tine nu poate nimeni face nimic, Doamne, așa cum Tu ai spus ucenicilor Tăi. Toți ucenicii Tăi să nu creadă că fac ei, că pot ei ceva când fac pentru Tine. Toți să aibă bine înfiripat în ei aceasta, și vor scăpa de trufia care-i pândește pe toți, până și pe cei credincioși ai Tăi, Doamne, căci duhul omenesc caută slavă, caută notă mare, Doamne, și iată, este slab omul, este de partea lui, săracul, și de aceea nu poate omul pentru Tine frumos și sfânt, căci faptele credinței omului sunt atrase spre duhul trufiei și de aceea sunt slabe faptele lui, și nu lucrează cu ele mare lucru pentru Tine sau pentru ei oamenii, fie ei și dintre cei credincioși.

Îmi îndrept cuvântul spre ucenicii Tăi cei de azi, spre poporul cuvântului Tău, Doamne, și le spun lor așa:

O, fii iubiți ai Fiului lui Dumnezeu și ai Tatălui Savaot, Tatăl Lui și al nostru, orice mlădiță care nu aduce roadă întru El o dă la o parte Tatăl, dar orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așa a spus Domnul acum două mii de ani când Își învăța ucenicii să rămână în viață și să aducă roadă în viață și nu oricum roadă, că nu oricum se poate rodi în viață, nu după cum și-a socotit fiecare roadele sale.

O, cât L-am iubit eu pe Domnul! Mai puteam să fac altceva decât aceasta, după ce atâta m-am aprins de dorul după El, după ce atâta necredință vedeam că se vrea mărturisită în jurul meu peste oamenii care ar fi putut crede în Dumnezeu și în iubirea Lui cea pentru om? O, multă roadă poate aduce dorul de Dumnezeu din inima omului, multă avere pentru cer, multe suflete câștigate pentru Domnul, Care împarte sufletele în oameni. Iată, rămâneți, dar, în viață și iubiți lucrarea ei, iubiți pe Tatăl Lucrătorul, Care lucrează în viață, în Fiul Său Iisus Hristos, viața cea adevărată, precum El a spus, și nu uitați iubirea Lui care a spus că orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așadar iubiți încercarea, iubiți răbdarea, ca mlădița care rămâne în viață și pe care Tatăl o curățește ca să-i crească roada, ca să rodească mai multă roadă, că mare este lucrul Domnului între voi, iar voi să râvniți să-I fiți lucrători și să vă lăsați lucrați și curățați pentru mai mult rod apoi. Are Domnul unde să-Și strângă roade dacă sunt cei ce rodesc. O, aduceți Domnului roadă multă, că minunat este Domnul întru sfinții Săi! Fiți rugători pentru toți și pentru toate, să tragă toți și toate spre roadele împărăției de sus, că pe pământ dă omul iubitor de sine să răstoarne mersul spre Domnul al celor de pe pământ. Aceasta să lucrați voi, și roadă multă să aduceți Domnului, iar noi, sfinții Săi, avem lucrare de sprijin pentru voi, avem rugăciune miloasă și neîncetată pentru voi și cerem Domnului pentru voi să vă facă roditori cu roadă multă în toată lucrarea păcii Lui între voi. Amin.

Eu, Doamne, am grăit în ziua mea de sobor poporului Tău de azi, în mijlocul căruia lucrezi lucrarea cuvântului Tău și mă bucur cu sfinții toți de slava Ta de azi peste pământ. Am lângă mine sărbătorit pe marele mucenic Mercurie, care s-a bucurat cu aceeași bucurie în mijlocul ucenicilor Tăi, căci este și el sărbătorit în ziua aceasta între sfinți, și-Ți spunem împreu-

nă: O, întărește-ți ucenicii, Doamne, și fă cu ei după sfatul Tău cel mare pentru răscumpărarea făpturii, așa cum este scris, căci puterea Ta e mare, Doamne, și este ea numai o iubire pentru om. Amin.

— **E**u, Domnul, aduc pace peste tine, popor al cuvântului Meu, Eu și sfinții Mei, fiule. Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul, iar Eu am spus că orice mlădiță care aduce roadă El o curățește ca mai multă roadă să aducă. Așa am lucrat cu toți sfinții Mei în toate vremile și mult rod au adus ei, căci au rămas întru Mine, au rămas întru viță.

O, fiilor, este scris cuvântul Meu: «*Cine rămâne întru Mine și Eu întru el, acela aduce roadă multă, căci fără Mine nu puteți face nimic*». O, fiilor, când voi rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân întru voi, veți cere orice veți vrea și se va împlini vouă, căci așa am lăsat Eu scris acum două mii de ani, și am spus aceasta spre mângâierea celor ce Mă iubesc și rămân întru Mine, întru viță, fiilor. Întru aceasta Tatăl Meu Se preamărește, când voi aduceți roadă multă și-Mi sunteți Mie ucenici, fiilor. Eu sunt vița cea adevărată, și Tatăl Meu este lucrătorul și Tatăl vă ajută pe voi să lucrați și să rodiți, căci neamul român, neamul Meu cel de azi e necăjit de tot și este nevoie de Dumnezeu și de ajutorul lui Dumnezeu pentru el, că-i doborât de tot acest neam de cei ce se vor acum dumnezei peste el. O, trebuie strigare la cer pentru acest neam. Să-L cerem cu lacrimi pe Tatăl să lucreze mult pentru curățirea de dușmani a acestui neam, fiilor.

Iar voi fiți plini de pace, măi fiilor, căci Eu, Domnul, am grijă de voi întru toate, și veți putea cu Mine și roadă multă vom aduce în viță, o, fiilor. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2013

Praznicul sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Ridicarea la cer a unui suflet credincios, ca să fie mijlocitor pentru poporul creștin și pentru neamul român.

In cer a fost și este întreită sărbătoare pentru cele trei zile închinat de Mine, Domnul, peste așezământul Meu cel nou din zilele acestea pe vatra neamului român: întâi ziua de pomenire a pecetluirii Sfintei Sfintelor Mele și a pietricelei albe în mijlocul ei acum douăzeci și doi de ani, apoi ziua sfântului Andrei, apostolul cel întâi chemat de Mine la apostolie și botezătorul pământului român, ucenic pe care l-am avut la această pecetluire a Sfintei Sfintelor Mele, și, iarăși, astăzi, trâmbița Mea Verginica, ziua ei de sobor între sfinți când a intrat ea între oștirile cerești ale sfinților Mei, iar ea este însoțită pentru ziua ei de serbare de mama Mea Fecioara.

O, au venit puterile cerești cu candelă și cu miresme sfinte, măi fiilor, și cu trâmbița Mea Verginica. Eu, Domnul, și toți cei veniți și sărbătoriți vă mângâiem pe voi, căci Verginica a voit să-și ia în cuibul cel de sus acest suflet blând și scump al Meu, că este nevoie și în cer, măi fiilor, e nevoie de mijlocitori, fiilor. Voi sunteți creștini înțelepți și știți tainele și lucrările Mele cerești. Mângâiați-vă acum cu sfinții, că voia Domnului e cu înțelepciune pentru cele ce trebuiesc împlinite și ajutate și din cer, și de pe pământ.

O, nu pot mai mult să Mă las cu greul coborârii Mele acum, că e plăpândă acum vlagă de la voi, dar am voit să vă mângâiem, fiilor. Am coborât cu greu, așa cum s-a putut, și voiesc să vă mângâiem, Eu și toți oaspeții cerești veniți la această sărbătoare. Fiți voia Mea, întăriți-vă puterile cele pentru Mine, că Eu vă port pe umerii Mei și știu cum să vă port.

Stați strâns legați în voia Mea și pentru ajutorul Meu și al coborârii Mele, de care să aveți cea mai mare grijă, cea dintâi grijă, fiilor.

Am coborât prin strâmtorare de durere, dar acest scump sufletel s-a voit aici cu noi pentru voi, și l-am ascultat și pe el, iar pe voi vă mângâi cu toți cei din cer. Vă învălui în pacea Mea acum, iar voi dați-vă unii altora mângâierea Mea, pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care vă mângâie acum și vă dă puteri. Trebuie rugăciune, fiilor, trebuie și de pe pământ, și din cer, și să cerem Tatălui ajutor sfânt pentru țara română și pentru voi și mijlocitori de la Mine pentru ea.

Mângâiere las peste voi, mereu, mereu las și vă spun: Pace vouă! Mângâiere vouă! Eu sunt cu voi, căci sunteți ai Mei. Amin.

30 noiembrie-1decembrie/
13-14 decembrie 2013

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Dragostea de Dumnezeu în om, cea mai măreață viețuire. Rugăciunea sfântului Nicolae, care se roagă în cer pentru neamul român, pentru biruința Domnului în mijlocul neamului român.

Cu duhul mângâierii cobor în mijlocul tău, popor al cuvântului Meu cel de azi, și cobor cu cete de sfinți, căci sfinții sunt în sobor în ziua aceasta pentru ierarhul Nicolae, cel plin de milă și de ajutorare pentru cei necăjiți pe pământ. Eu, Domnul, aduc mereu întărire multă pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ, și aduc mereu mângâiere și putere pentru Mine peste voi, fiilor. Voi sunteți poporul Meu cel de azi. Mă sprijin pe voi și vin la voi, vin de la Tatăl la voi și Mă dau vouă și vă aduc alin. Căutați să luați numai de la Mine, numai alin, iar spre cei ce vă disprețuiesc încă, chiar dacă aceștia sunt puțini de tot, închideți-vă ochii și urechile înspre ei și cereți Tatălui iertarea lor și ridicarea lor, căci duhul rău îi trage mereu spre lucrările lui dușmănoase, dar voi știți cărarea Mea cu voi și a voastră cu Mine și trebuie să luăm numai de pe ea, numai de la Dumnezeu, fiilor.

O, vă aduc multă, multă mângâiere, mult alin, măi fiilor. Mă așteaptă mulți cu cuvânt cald peste pământ. Lucrul Meu cu voi trebuie să poată mai mult decât orice lucrare, mai mult, fiilor. Grăiesc cu voi ca și cu niște fii întăriți pe piatra credinței și a mărturisirii lui Dumnezeu, că nu este viețuire mai măreață pentru om ca și dragostea de Dumnezeu înăuntru și în afara lui purtată și lucrată. Dragostea de Dumnezeu ține loc de orice și-ar dori omul, numai să aibă el în dar căutarea cea după Mine, căci cine n-are acest dar, care să-i împodobească inima și frumusețea ei, nu poate să Mă caute, nu poate umbla după Mine cu dragostea lui.

Vă alin inimioarele firave acum, dar Eu vă port durerea și n-o purtați singuri, iar pentru ea Eu vă pregătesc bucurii și plată scumpă, fiilor, căci răbdarea voastră este frumoasă și plină de pacea cerului, așa cum numai sfinții au, iar lumea nu atinge această taină a inimii sfinte, a locașului Domnului în om și a păcii cu Domnul, cu Cel ce peste dureri așează pacea Lui, așa cum am făcut cu ucenicii Mei îndurerați acum două mii de ani, de M-am arătat lor în vremea durerilor lor și i-am mângâiat cu Mine Însumi și le-am spus: Pace vouă!

O, nu mai umblăm la durere, că avem cetele cerești în lucru cu Mine la masă cu voi, fiilor, iar între ele ceata ierarhilor sărbătorind pe sfântul Nicolae, binefăcătorul celor necăjiți și triști pe pământ. A venit vremea Scripturii venirii Mele cu sfinții, căci vremea aceasta este plină de necredință și de

nepăsare de suflet peste oameni, iar sfinții Mei aprind făclii și vin cu venirea Mea, vin pentru cei credincioși ai Mei și-i întăresc pe ei cu cele din cer, că n-au altă lucrare sfinții Mei, iar Eu le dau lor judecata, după cum este scris că *«sfinții vor judeca lumea»*.

O, pace ție, arhiereul Meu cel milos! Așează-te, dar, cu duh grăitor acum în cartea venirii Mele cuvânt pe pământ! Amin.

— **S** lavă Ție, Stăpâne și Arhiereule mare, Iisuse Doamne, Mijlocitorul nostru către Tatăl, că mult a iubit Tatăl lumea și a dat pentru ea tot ce a avut ca s-o aibă a Lui, iar din lume Tu ne-ai cules pe noi, pe sfinții Tăi, Doamne. Ai făcut începătură nouă acum două mii de ani și s-a făcut de atunci turmă mare de sfinți și sunt ei slavă și mărturisire, Doamne, în cer și pe pământ, și iarăși, este scris despre înnoirea lumii, că mult iubește Tatăl lumea și-Și dă pe Fiul Său pentru ea, că iată cum Te trimite Tatăl pe pământ cuvânt ca să strigi lumea la împărăția Ta și s-o vestești pe ea prin venirea Ta, Doamne, cu sfinții Tăi. O, toate puterile cerești lucrează acum peste pământ, peste vremea aceasta cu ceață groasă, iar sfinții Tăi sunt peste tot lângă puterile cerești și-Ți pregătesc vremea slavei văzute și biruința, Doamne, că pe pământ Ți-au pornit oamenii necredincioși război și uită ei că Dumnezeu este Făcătorul cerului și al pământului și al omului și nu vor să creadă oamenii venirea Ta, dar noi, sfinții Tăi, Îți cerem înlăcrimați, Doamne, dovedește-le la toți necredincioșii venirea Ta, venirea Ta cu sfinții, și doboară lucrarea necredincioșilor cea asupra Ta, Doamne, că ei nu știu ce fac.

Dar iată, țara alegerii Tale și neamul de pe ea, neamul român, e în mare strâmtorare, o, Doamne. O, deșteaptă puterea Ta și vino s-o izbăvești pe ea și răstoarnă, Doamne, planul cel urzit al celor ce se vor stăpâni peste ea, lucrând ei rușinos și mincinos pentru aceasta. O, dă-i deoparte, Doamne, și lucrează cu veghea Ta și ridică Tu fii destoinici și miloși pentru țara Ta cea de azi, căci lacrimile sfinților curg pentru ea în cer și pe pământ, o, Doamne.

O, popor al venirii Domnului cu biruința cea de sus, trebuie și din cer, trebuie și de pe pământ stăruință pentru ca să vină biruința Domnului. Să ne rugăm acum aici, fiilor, să ne rugăm Tatălui prin Fiul Său, Iisus Hristos, Mijlocitorul nostru către Tatăl, și să-I spunem Tatălui cu duh duios și rugător: o, cercetează, Tată, via aceasta, țara aceasta, și o desăvârșește pe ea și o curățește pe ea de lucrarea cea dușmănoasă a celor necredincioși și mincinoși în mijlocul ei, și care dau s-o surpe pe ea în slujba binelui cel pentru ei, numai pentru ei. O, destramă-le bucuria după care aleargă ei și biruiește-i pe ei prin cei credincioși ai Tăi, căci cei credincioși Te așteaptă, Doamne, și pune-i jos pe cei ce s-au urcat sus, pe scaune, ca să stea pe pieptul acestei țări și să-i sugă vlaga și credința și ziua de azi și de mâine cu Tine. O, dă-le lor, dă-le acestora rușinea fețelor lor și descoperirea fărădelegilor lor și răstoarnă-le pe ele înaintea poporului cel înșelat de ei și de minciunile lor, și dă-i putere neamului român să scuture de peste el rușinea aceasta, dar dă-i apoi putere să se întâlnească cu Tine, Doamne, cu cuvântul Tău, care stă în mijlocul lui grăind, și adu-i lui darul dragostei de Dumnezeu și lumina credinței sfinte în mijlocul lui și vestește-Te lui așa cum Duhul Sfânt a vestit mamei Fecioare că Tu vei veni pe pământ și vei fi Fiul ei și Izbăvitorul celor credincioși, că iată, oștirile cerești lucrează mult dimpreună cu toți sfinții Tăi pentru neamul român, pentru pământul român ca să-l scoată deasupra vârfurilor înalte, căci soarta lui este slava Ta pe munte înalt, și fi-va el curățit și albit și lămurit ca

să-Ți pregătească slava, Doamne, precum este scris, dar umple Tu această țară, umple-o de fii credincioși, care să alerge la Tine să-și curețe păcatele prin multă pocăință pentru păcat, și ridică-i apoi spre bucuria Ta mijlocitori și rugători Ție, Doamne, pentru lucrările Tale cu oamenii pe pământ. Îți cerem aceasta cu rugăciune în mijlocul poporului cuvântului Tău, pe care Te rugăm înlăcrimați să-l porți pe umerii Tăi miloși și să-i dai mângâiere mereu, mereu, o, Doamne, că ei sunt cei mici ai Tăi și ai noștri și sunt sub greul venirii Tale, sub care Tu îi porți ca să-Ți deschidă Ție când vii cu sfinții Tăi.

O, popor al Cuvântului Iisus Hristos, ne-am rugat noi, sfinții Domnului, ne-am rugat lângă tine și cu tine Domnului pentru biruința Lui în mijlocul neamului român. O, să ne păstrăm în rugăciune, noi și voi, fiilor. O, pace vouă de la noi, de la sfinții Domnului, fiilor! Pace vouă, mângâiere vouă, iar durerile voastre să primească alin și alifie multă! Bizuiți-vă pe Domnul, fiilor, înmulțiți-vă puterile pentru El, lucrați credință peste oamenii credincioși. Toate cu rugăciune se împlinesc, și apoi se lucrează la vedere. Bindecuvântare arhierească lăsăm peste voi și mult duh mângâietor. Pace vouă! Amin.

— **E** u, Domnul, am privit și am ascultat glasul sfinților Mei, mijlocitori neadormiți pentru lucrul venirii Mele pe pământ cu sfinții ca să fac biruință peste necredință. Eu, Domnul, te întăresc pe piatra mărturisirii, poporul Meu. E mult și e mereu de lucru, fiilor. Trebuie să se aplece sub cuvântul Meu fărădelegea lucrată pe ascuns de cei ce s-au suit pe scaune ca să ia ei sub stăpânire neamul Meu român, dar nu vor putea, căci faptele lor rele sunt spre rușinea lor tot mai mult, și vor cădea ei de pe înălțimea spre care s-au căznit și încă se căznesc s-o stăpânească.

Cereți, fiilor, împreună cu sfinții Mei, cereți biruința Mea peste cei fără de Dumnezeu prin lucrările lor, iar voi fiți străjeri prin rugăciune cerută la Tatăl, și să fie grija cea cerească a Tatălui pentru țara venirii Mele și pentru biruința Mea prin ea, căci Tatăl așa voiește, o, fiilor.

Oștirile cerești, puterile și sfinții stau ascultând și lucrând cuvântul Meu. E zi de praznic arhieresc între arhieriei cei din cer. Lucrăm și din cer, lucrăm și de pe pământ, fiilor. O, mângâiați-vă cu Mine și cu sfinții, măi fiilor. Toată lucrarea Mea cu voi e mare înțelepciune, iar voi sunteți creștini înțelepți sub mâna Mea cea lucrătoare în cer și pe pământ și-Mi dați Mie toată înțaietatea, căci sunteți credincioși prin darul Meu din voi. Alin pentru inimioare așez acum la voi. Mila Mea de voi este odată cu mângâierea Mea pentru voi. Lucrul pentru Domnul ne dă puteri, fiilor. O, fiți frumoși, fiți sfinți, fiți plini de Dumnezeu, fiilor! Durerile frumoase nasc fii frumoși pentru cer. Așa a fost mereu, iar Eu, Domnul, am întărit mereu și am înmulțit mereu neamul Meu cel credincios. O, fiți propteaua Mea pe pământ, că din cer aveți ajutor mereu, ca să lucrați cu cerul, fiilor.

O, așezați-vă în brațele mângâierii Mele! Eu nu vă las în dureri, Eu vă mângâi, Eu vă gătesc bucurii, fiilor.

Aș vrea să-i îndemn la putere de pocăință și de umilință pe cei ce M-au părăsit pe drumul Meu de azi cu voi. Aș vrea să-i luminez pe ei cu duhul iubirii de Dumnezeu și de lucrul Meu cel sfânt. Am pentru aceștia lucrare rugătoare și din cer, și de pe pământ, căci Duhul Meu suspină pentru cei ce M-au cunoscut și au umblat cu Mine și M-au părăsit apoi pe cale.

O, fiilor, nu Domnului trebuie să-I fie milă, ci omului trebuie să-i fie de Domnul milă, căci Eu rățăcesc după om de șapte mii de ani și plâng ca să-l întorc la Tatăl și să-l am în cer al Meu și al Tatălui Meu. Cu lacrimi să-I cerem Tatălui în-

toarcerea la Dumnezeu a omului, fiilor. Lacrima este plină de dulceață și de sănătate a Mea în om, și voiesc așa să Mă odihnesc în om de toată truda Mea pe urma lui, pe urma întoarcerii Mele la el și a întoarcerii lui la Tatăl, o, fiilor. Aceasta Îmi este așteptarea, fiilor. Amin.

Mucenița Filoteea a stat la masă cu voi și a luat mângâiere cu sfinții, căci ziua ei de sobor este alipită de ziua arhiereului Nicolae și este ea rugătoare mare la Mine pentru neamul român, iar Eu, Domnul, ascult și împlinesc ruga sfinților Mei, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2013

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Chemare la veghe a fiilor români, ca să păzească țara de dușmani.

Vine Domnul pe pământ cuvânt și Se vestește pe Sine Însuși că vine, și vine cuvântul Său spre oameni, și aceasta înseamnă că vine. E mare nevoie de Dumnezeu pe pământ, și vai pământului și celor de pe el dacă Domnul n-ar veghea peste tot pe urma omului fără Dumnezeu peste viața lui!

Sunt Domnul Iisus Hristos și am masă cu sfinții în cer și pe pământ, iar între sfinți am în coborârea Mea acum sărbătorit pe arhiereul Spiridon, mărturisitorul Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh înaintea celor ce știrbeau adevărul Domnului după mintea lor.

Așez putere și veghe pentru coborârea Mea. Duhul ascultării este cel ce stă înaintea Mea ca să-Mi săvârșesc prin el lucrarea Mea pentru cei credincioși, iar tu, popor al cuvântului Meu, ești cel ce Mă primești și cel ce Mă împarți la cei ce se uită să vin la tine și să Mă împart și lor, celor ce se hrănesc cu slava cuvântului Meu din mijlocul tău.

Iată, fiii lumii sunt schimbători și se bucură în ziua aceasta în numele nașterii Mele cea de acum două mii de ani, iar Eu am în cer și pe pământ cu cei ascultători, am sărbătoarea arhiereului Spiridon, voind el să mărturisească lucrarea venirii Mele acum cuvânt peste pământ și adevărul ei cel de sus, iar cerurile se bucură de orice mărturisire a celor de sus pentru cei de pe pământ, căci cei sfinți pe pământ au cunoscut de la Domnul pe cele din ceruri și pe Domnul slăvit de aceste cete, de aceste ceruri, care formează suitele de îngeri și de sfinți, fiecare cu lucrările lor împărțite de Făcătorul lor, de Dumnezeul lor.

O, pace ție, poporul Meu! Pace aș dori să așez și peste neamul român. Mi-e duhul încordat și îndurerat de la ceața de peste acest neam. Veghez cu toate oștirile cerești, veghez tainic, căci cei ce se vor cârmuitori peste acest neam sunt plini de trufie și de neliniște ca nu cumva să fie dați în lături, ca nu cumva să n-aibă de unde să mai sugă pentru ei și pentru propășirea lor întru toate, dar Eu, Domnul, am milă multă de cei apăsăți de ei și le dau lor duh treaz și Mă ajut cu ei pentru lucrarea dreptății a toate și pentru ridicarea la cârmă a celor cu inima curată fii ai acestui neam și cu dragoste dăruitoare în ei, că voiesc cu mare așteptare s-o ridic pe România pe umerii Mei și s-o port în slava Mea și s-o arăt popoarelor și să vadă popoarele cuvântul Meu de peste ea, care lucrează în ea pentru toate neamurile pământului ca să se întoarcă la Tatăl și să-L cunoască pe Fiul Său în acest cuvânt, venirea Sa după om pe pământ.

O, fii ai lumii, voiesc să Mă cunoașteți de Dumnezeu, și vin cuvânt pe pământ ca să vă stau în cale și să vă întrebăți despre Cel ce vă grăiește vouă din nori. În văzduh este umblarea Mea cu sfinții și cu toate puterile cerești și oștirile lor,

iar oamenii nu Mă văd cu ochii lor. Au fost și sunt însă ochi mulți între cei de pe pământ care văd slava Mea spre mărturisirea ei, ca să fie Domnul cunoscut prin biserică, prin fiii bisericii Lui mărturisitoare, prin cei cărora Domnul Se lasă descoperit cu tainele Lui, cu cerurile Lui, spre venirea văzută a împărăției Lui spre oameni, spre cei ce așteaptă pe Domnul.

O, fii români, vă cheamă Domnul la veghe. Vin la voi cuvânt să vă ridic pe voi să vă păziți țara, că aveți frați dușmani prin duhul trufiei și al lăcomiei și al dorului de mărire, și s-au așezat aceștia peste voi cârmuitori și vor să vă țină supuși sub voile lor cele fără Dumnezeu. O, treziți-vă, treziți-vă și păziți-vă glia și moștenirea cea creștinească și viața cu Domnul, și nu fără Domnul pe pământ cu voi. Eu, Domnul, grăiesc vouă acestea, că am cale de cuvânt în mijlocul vostru, și de mult am și de mult vă strig și vă îndemn, că voiesc să fac slavă mare cu voi înaintea popoarelor, fii români, și să Mă port cu ea peste pământ și să Mă fac dorit apoi, dar voiesc să trezesc duhul mărturisirii și vederea lui și să lucrez cerește pe pământ precum în cer, că a venit această vreme. Omul a încercat în fel și chip cu cârmuirea lui cea fără Dumnezeu peste pământ. O, de s-ar tăia de tot cei ce vor pământul fără Domnul și fără numele Lui cel mare peste el! O, de s-ar trezi aceștia!

O, de ce fără Domnul pe pământ? Nu vă e teamă, fii ai lumii? Nu vă e teamă pe pământ fără Dumnezeu, fără Cel ce a făcut cerul și pământul? O, nu vă puteți pune deasupra Domnului scaunul mării voastre trecătoare ca și voi. Eu, Domnul, cârmuiesc în taină cerul și pământul și toate oștirile de sus și de jos și am puterile cerești în slujire, și n-are omul cum să treacă peste lucrările Domnului între pământ și cer. O, veniți-vă în fire, fii ai oamenilor, că al Domnului este pământul și tot ce e pe el, iar voi aplecați-vă și cereți vouă milostivirea Mea. Amin.

Am lângă Mine mărturisitor pe arhiereul Spiridon, plin de focul mărturisirii, umblând din loc în loc în cer și pe pământ pentru lucru sfânt și ajutând pe cei binecredincioși, care-l strigă în ajutor. Din ceata arhiereilor Mă mărturisește el în ziua sa de sobor între sfinți, și-Mi spune:

— **O**, Doamne, o, Dumnezeul nostru, cât de minunat este numele Tău în tot pământul, Doamne, că s-a înălțat slava Ta mai presus de ceruri, o, Doamne!

O, fii ai oamenilor, până când grei la inimă și la credință? Până când iubiți deșertăciunea și căutați minciuna? Este scris că pierde-va Domnul pe toți cei ce grăiesc minciuna.

O, judecă-i pe ei, Doamne, ca să cadă din sfaturile lor, că Te-au amărât, o, Doamne, și să se veselească toți cei care nădăjduiesc întru Tine și în veac să se bucure, și să le fii lor sălaș, Doamne, precum este scris.

O, fii ai pământului, să știți că numai adevărul este cel ce biruiește pe pământ și în cer. Umiliți-vă, dar, înaintea Domnului Făcător a toate, și nu fiți furi, căci Adam dacă a făcut ca el a văzut apoi cât a pierdut, și l-a supus pe el adevărul a toate. O, nu luați din mâna Domnului cârma, căci sunteți oameni și, iată, uitați de Domnul Făcătorul, pe Care nu-L puteți pune sub lacăt, căci Domnul umblă înviat peste tot și strigă și tot strigă să-L audă oamenii și să vină la El să-i ierte pe ei, că are nevoie omul de multă, multă iertare, de mult sprijin de la Domnul pentru neputința lui cea omenească. O, veniți-vă în fire, fii ai oamenilor! Domnul este peste toate și aveți nevoie de miluință voi.

Le-am dat oamenilor îndemn spre împărăția Ta, Doamne. Le-am dat lor trezire dacă vor să se scoale să creadă și să

împlinească. Tu însă veghezi și cârmuiești voia oamenilor după voia Ta și după faptele lor, chiar dacă ei nu știu că aceasta face Dumnezeu. Iar acum Te slăvesc între sfinți cu duhul meu, că Tu ești Dumnezeul meu, iar eu sunt slujitorul Tău.

O, dă-i putere poporului cuvântului Tău să Te poarte cu venirea Ta, Doamne, și dă-i lui pe Duhul Sfânt Mângâietorul, ca să aibă mângâiere acest micuț popor, Doamne. Prin toate poartă-l de mână, iar noi, sfinții Tăi, cerem Ție pentru el, căci el este poporul cuvântului Tău, o, Doamne. Amin.

— **O** sfinți iubiți ai Mei, din cuvântul Meu de peste el Mi-am născut acest popor. Slăvească-se peste pământ numele Meu și cuvântul Meu cel purtat de poporul acestui cuvânt! Cuvântul Meu este mare peste împărății neamurilor de pe pământ și-i leagă pe ei în obezi și în cătușe de fier și face între dânșii judecată scrisă, precum este scris. De aceea să-L laude pe Domnul împărății pământului,

căci Eu, Domnul, vestesc cuvântul Meu lor și dau prin el îndreptarea și judecata Mea popoarelor și-i înalț pe cei credincioși și zidesc Ierusalimul, precum este scris. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, e nevoie de Domnul pe pământ, iar tu să fii sprijinul Meu, fiule. Eu de aceea te-am ales și te-am chemat, iar tu învață bine cum să-Mi fii sprijin, cum poți să Mă ajuți mai sfânt, mai mult, mai treaz, căci Eu îți pregătesc bucurii pentru toate bucuriile pe care tu Mi le faci prin slujirea ta cea pentru Mine, iar tu stai de veghe înaintea Mea și lasă-Mi Mie toate grijile tale, toate ale tale, căci tu ești mic, dar ai pe Domnul de Dumnezeu al tău, ai pe Domnul, fiule. O, poartă-Mă, poporul Meu, și împarte-Mă până la marginile cerurilor și până la venirea Mea cea văzută de tot ochiul, iar Eu te port pe umerii Mei și te țin sub Duhul Sfânt Mângâietorul, fiule, sub mângâierea Mea te țin Eu! Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2013

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2014

Praznicul Nașterii Domnului

Domnul grăiește neamului român. România este corabia de salvare a celor ce se vor îmbrăca în cămășuța de creștin. Temerea de Dumnezeu e har binefăcător vieții omului. Cu România va începe Domnul nașterea din nou între neamuri.

Slava Mea cerească se face cuvânt și se așează pe pământ spre slava Mea. Ferice de cel ce înțelege și crede apoi în această slavă, căci unul ca acela se naște de sus, din Dumnezeu, din Duhul lui Dumnezeu, precum este scris, iar cei ce se nasc din Duhul sunt cei ce rămân până la sfârșit, sunt cei care nu cad de pe acest munte, sunt cei în care Eu Mă slăvesc cu slava Mea, și pe care Mă sprijin cu venirea Mea, cu slava venirii Mele cuvânt pe pământ.

În zi de praznic de naștere, Eu, Domnul, vin pe pământ să-l nasc pe om din cuvântul Meu cel de sus și să fie omul nou apoi, căci am spus acum două mii de ani: «*Cine se naște din trup, trup este, iar cine se naște din duh, duh este*», iar Eu voiesc să sălășluiască în om Duhul Meu.

M-am dus și i-am luat de la nuntă pe cei doi miri din Cana Galileii și i-am născut de sus și i-am luat în slujba Mea, i-am făcut pe ei mireasa Mea, căci s-au născut din cuvântul Meu care a grăit peste ei, și iată, așa nasc Eu de sus pe om, așa cum și azi lucrez dacă vin pe pământ cuvânt. Nu de altceva vin pe pământ cuvânt, ci vin să-Mi nasc un popor, să-l nasc din cuvântul Meu și să-l am al Meu, numai al Meu, și să-l învăț mereu să fie numai al Meu, că dacă nu l-aș învăța mereu, dacă nu l-aș hrăni mereu de sus cu hrana Mea, cu laptele Meu, cum ar mai fi să fie acest popor, și cum aș mai veni Eu pe pământ cuvânt acum dacă n-aș avea casă unde să trag și să-Mi las merindea pe masă spre hrana lui cea de sus?

O, popor al nașterii de sus, e slava Mea cu tine pe pământ și se face cuvânt și merge ea din loc în loc, merge cuvântul Meu și se lasă găsit de cei care au aflat de venirea Mea la tine cuvânt de naștere din nou a lumii, iar tu ești sprijinul Meu, ești în slujba Mea, și nu trebuie să-ți uiți tu mărirea ta cea de la Mine, că dacă ai uita de ea n-aș mai putea să Mă sprijin pe tine cu venirea Mea, cu slava Mea cea de sus pe pământ.

O, neam român, slavă întru cei de sus lui Dumnezeu și pace pe pământul tău, că pacea Mea ți-o dau și naștere de sus cobor mereu pe vatra ta, ca să te nasc din cuvântul Meu de peste tine, o, țara Mea cea de azi! Tu ești mare în cer, tu ești întreagă în mâna Mea, ești cu tot trupul tău, chiar dacă vecinii răi asupra ta ți-au tăiat aripioarele ca să ți le ia, dar tu ai trupul tot înaintea Mea și ți-am însemnat hotarele cu sânge de creștin, și tot așa și glia ta toată, și am cu Mine în venirea Mea la tine pe cei ce stau la temelia ta și-ți sunt mijlocitori. O, am

făcut din cer lucrare mare pentru tine ca să-ți dau putere și înțelepciune apoi și să te voiești acasă toată, și voiesc să-ți trag din nou hotarele în fața neamurilor de pe pământ, și am servi credincioși pentru Mine și pentru tine pregătiți, și prin care să fac această minune, și, iată, dau să te trezesc și să-ți spun că a venit vremea ta, vremea slavei Mele cu tine, o, țara Mea cea dată Mie de Tatăl acum două mii de ani ca să te am la sfârșit masă de praznic și cuvântul Meu pe ea de hrană pentru tine și să fii tu iubirea Mea cea de la venirea Mea cea de azi și să nu ții departe de tine cuvântul gurii Mele, cu care te mângâi, cu care te strig, cu care te povățuiesc cu milă și cu iubire spre slava Mea cu tine, scumpă țara Mea. O, să știi că știu popoare multe de slava Mea cu tine la sfârșit de timp și știu de mult, știu că tu ești corabia de salvare pentru cei ce se vor îmbrăca în cămășuță de creștin adevărat, în cămășuță de român, căci neamul lui Hristos se va numi cu numele tău, cu numele de român, din pricina slavei Mele din tine, căci Eu în tine M-am așternut cu venirea Mea, cu lucrul Meu cel de la Tatăl pentru nașterea din nou a lumii, și aș voi să iubească mulți mântuirea și să vină spre ea ca să le-o dau și ca să-i învăț lucrarea ei și să le dau hrană pentru ea, cuvântul învățurii Mele să-l dau lor mereu, căci cine nu mănâncă nu este și nu rămâne cu Mine până la slava cea mare, căci scris este: «*Noi le facem pe toate*».

O, Mi-e dor și Mi-e drag să grăiesc cu tine în zi de praznic de naștere, țara Mea, neam român. Mi-am făcut așternut în tine, iar cerul este scaunul Meu de domnie, și așa vin Eu pe vatra ta, și am tronul împodobit și înconjurat de heruvimi și de serafimi, iar puterile cerești Îmi slujesc. Cu dor îți rostesc numele, țara Mea cea de azi, și te mângâi cuvântându-ți. Îți mângâi trupul și duhul, îți mângâi străbunii cu care te mângâi și care vor să-ți vadă biruința după care ei au nădăjduit în toată vremea crucii tale, sub care ei au stat cu fiecare timp greu, cu fiecare luptă pentru Domnul tău, o, țara Mea cea de azi. O, nu-ți știi destinul, dar Eu ți-l știu și ți-l aduc de știre ca să fii credincioasă apoi cuvântului Meu cel vestitor peste tine, și te rog caută cu smerenie spre Domnul, spre voia Lui cea pentru tine și strânge-te acasă, că ți-am făcut cale să te alipești înapoi și să fii întreagă, și să faci aceasta de dinăuntru și din afară, că ți-am pregătit totul ca să poți și ca să ascuți frumos de soarta ta cea de la Mine, țara Mea.

O, Moldova Mea, întregește-ți trupul atât cât a fost, întregește-te în trupul din care faci parte, că ți-am dat putere să poți. Împărăția Mea este țara ta toată și te asemeni cu trei măsuri de făină, din care să crească o singură prescură, o singură iubire, un singur trup, biserică sfântă înaintea Mea, o singură casă de frați, iar între ei lucrarea Mea, venirea Mea cuvânt pe pământ, precum este scris să vin. Vreau să te nasc din nou, din cuvântul Meu cel de sus peste tine, și vreau și tu

să vrei, și să nu te împotrivești voii Mele, și vreau să ascuți, iar ascultarea te va strânge la pieptul Meu și te va alăpta ca să crești cu Domnul și ca să fac din tot trupul tău țara Noului Ierusalim, cetatea cea proorocită în Scripturi prin duhul descoperirii, care te învață să te rogi și să strigi cu dor: „*Vino, Doamne!*” Amin.

Iată, vin și-i întăresc și-i ridic pe cei ce iubesc cu iubire mare acest neam și voi scoate din clește neamul Meu român, că am lucrare sfântă cu țara română și Mă voi ridica cu ea și o voi face munte înalt, pentru cuvântul Meu din mijlocul ei, cu care Eu, Domnul, Mă slăvesc peste pământ de aproape șaizeci de ani și am carte scrisă, istorie scrisă, prin care se mărturisește slava Mea și vremea cea grea prin care am trudit și am lucrat, și este cartea cuvântului Meu pe pământ și are nume scris pe ea, numele Meu cel nou, *Cuvântul lui Dumnezeu*. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, Mă sprijin cu tine, fiule. Am cale de venire în mijlocul tău. Sunt purtat cu greu, că e mare Dumnezeu și e greu, dar trebuie să rămână în slujirea Mea cei ce sunt ai lui Dumnezeu. Am grăit în mijlocul tău neamului român. Rostesc peste el binecuvântare sfântă, ca să poată să facă voia Mea cea de sus acest neam. Voiesc să-i lipsesc înapoi pe trup aripioarele, care i-au fost smulse, și iată, lucrez spre această împlinire pentru țara Mea cea de azi, iar tu stai în slujba Mea și fii ascultător, fiule, că mare ne va fi bucuria biruinței cea cu trudă lucrată, că vremea este grea, este cu necredință, iar duhul trufiei stăpânește în oameni și-i ține în robia netemerii de Dumnezeu, și vai celor ce au pierdut acest har binefăcător vieții omului, temerea de Dumnezeu, căci viața este altceva decât știe omul de rând ce este viața.

O, dacă omul s-ar osândi pe sine pentru faptele lui cele fără Dumnezeu, n-ar mai fi osândit apoi de faptele lui, n-ar mai veni plata cea rea pentru faptele cele rele. Dar iată, e tare greu păcatul, și se face și mai greu când omul dă să caute un vinovat în jurul lui pentru păcatele lui, pentru rătăcirea lui de la adevărul a toate. O, de aceea nu se scoală cel căzut, și iată, îi este rușine să se așeze căit pentru căderea sa, ci s-ar așeza să învinuiască pe alții pentru a sa rătăcire de la duhul adevărului a toate.

O, iată, n-am mai grăit despre nașterea Mea după praznicul acestei zile, ci am grăit despre nașterea ta cea de sus, țara Mea cea de azi. Cu duh de naștere din nou am venit să-ți grăiesc, și prin durere trec și-ți grăiesc, căci Dumnezeu este mare, și este greu de purtat când este mărturisit Domnul și lucrările Lui. În zilele acestea am lucrare mare cu tine, neam român, și stau pe vatra ta cuvânt și-ți grăiesc și-ți spun de soarta ta cea de la Mine și te vestesc de slava Mea din tine. O, deschide-te și deschide-I Domnului! Eu sunt Păstorul Cel Bun, iar oile Mele Îmi deschid. Cinez cu tine, neam român. Cuvântul Meu din mijlocul tău e cină cerească pe masa ta și sunt cu sfinții la masă cu tine, și cu toate puterile cerești Mă port și cuvintez. O, fie ție după cuvântul Meu, după voia Mea, țara Mea, căci cerul este scaunul Meu de domnie, iar pământul tău este așternutul Meu și al lucrării Mele din mijlocul tău! Naștere din nou voiesc să încep cu tine între neamuri, și voiesc apoi să vadă ele aceasta, și să vină la masa mântuirii din păcat popoarele de pe pământ.

Voiesc să-l scap pe om de duhul minciunii, că el nu poate singur dacă atât de mult s-a deprins cu acest duh rău, care are de tată pe diavolul, precum este scris. Iar în această zi de praznic de naștere am turnat peste neamul român, am turnat din Duhul Meu, am grăit cuvântul Meu neamului român,

cuvânt de naștere de sus peste acest neam. O, Mi-e tare dor de biruința Mea, ca să I-o arăt Tatălui Savaot. O, Mi-e tare dor de toată biruința învierii Mele, căci Eu am înviat acum două mii de ani pentru fiecare om, ca fiecare să învieze apoi prin duhul învierii, din care răsare această credință. Amin.

Binecuvântare așez în ziua aceasta peste adunarea de frați care vin și se adună cu Mine la masă spre mângâierea Mea aici, la izvorul Meu de cuvânt. Caut mângâiere, caut lucru mult cu Mine și pentru Mine din partea celor ce Mă iubesc și Mă urmează pentru mărturisirea Mea peste pământ. Caut mângâiere mângâind, și tot ca Mine să lucreze cei mângâiați de Mine, căci duhul mângâierii poartă în el iubirea lui Dumnezeu, iubirea care pe toate le poate, așa cum a putut ea acum două mii de ani să vină pe pământ și să Mă aducă pe Mine Dumnezeu și Om.

O, e mare nevoie de Dumnezeu pe pământ, fiilor, fii ai cuvântului Meu care naște fii, dar să vă am pe voi mărturisorii Mei, mereu, mereu să vă am, o, fiilor. Amin, amin.

25 decembrie 2013/7 ianuarie 2014

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Sufletul are și el nevoie de hrană mereu proaspătă. Cerere în cer a apostolului Ștefan pentru înnoirea lumii. Duhul smereniei îl face pe om purtător de Dumnezeu. Iubirea este în stare să-l facă Dumnezeu pe om.

Găsesc veghe în întâmpinarea Mea. Vin cu sfinții, vin cuvânt în carte și Mă scriu în ea cu venirea Mea cu sfinții, precum este scris să vin la sfârșit de timp, la sfârșit de credință în Dumnezeu a omului, căci am spus acum două mii de ani despre venirea Mea cea de acum și am zis: «*Când va veni Fiul omului va mai găsi credință pe pământ?*». O, dacă n-aș fi pus Eu, Domnul, dacă n-aș fi pus credință în venirea Mea în pieptul celor ce s-au strâns la gura cuvântului Meu când Mi-am întocmit cu Tatăl și cu sfinții această coborâre de cuvânt, aș fi găsit Eu credință care să Mă aducă pe pământ, așa cum era scris în Scripturi că vine Domnul și-I vor auzi glasul viii și morții?

O, pace ție, poporul Meu de fii ai credinței întru venirea Mea cea de ieri și cea de azi! Am avut un popor de fii credincioși acum două mii de ani când am așezat în ei împărăția Mea cea venită cu Mine ca s-o așez pe pământ cu cei credincioși, și am iarăși azi popor cu credință așezată de Mine în ei, căci Eu pot tot ceea ce voiesc, și poate și omul când Eu voiesc.

O, de câte ori vin la voi cu masă de cuvânt, fiilor, Eu vă aduc pe masă povețe și întărire de suflet, vă aduc mângâierea Mea, măi fiilor. Dacă trupul are nevoie de mâncare pentru viața lui în fiecare zi, tot așa are și sufletul nevoie de hrană proaspătă, căci Eu, Domnul, sunt cuvânt din veac și până în veac, numai să vrea omul să Mă aibă casnic cu el, căci Eu pentru Mine l-am zidit pe om, și l-am dorit pe el casă a Mea, templu pentru Dumnezeu l-am dorit pe el.

Am la masa cea de azi a cuvântului Meu, am ceată de mucenici și de apostoli pentru sărbătoarea cea din cer și de pe pământ a apostolului Ștefan, întâiul mucenic al credinței în venirea Mea cea de atunci, căci am venit atunci și le-am înnoit pe toate și am așezat în om pe Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, pe Unul Dumnezeu întru Treime lucrător și ziditor de om nou.

O, cum să-i fac pe oamenii care se pretind că-L au și

că-L urmează pe Domnul, cum să-i fac să înțeleagă îndeajuns de ce am venit Eu atunci pe pământ trup și cuvânt, și de ce am venit acum cu rău de cuvânt ca să-Mi zidesc iarăși un popor ca și atunci, o mână de ucenici aproape Mie, o casă de fii credincioși cu care să cinez în zilele acestea și să-i învăț pe ei să spună după tot adevărul: binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne?

O, intru la tine cu sfinții, poporul Meu de azi al cuvântului venirii Mele de azi. Binecuvintez intrările și ieșirile Mele cu sfinții la tine și te învăț mereu învățătură proaspătă, ca să ia de pe masa Mea cu tine toți cei ce M-au aflat aici și iubesc hrana Mea și pentru ei. Mucenicul Ștefan are cuvânt mărturisitor. Vas plin de Duh Sfânt a fost acest apostol. Credință mare în învierea Mea cea de atunci a locuit în acest mărturisitor, iar credința l-a făcut locaș al Duhului Sfânt, locaș al lui Dumnezeu și al împărăției Lui în om, și fericit este el acum să mărturisească pe Domnul său la cei de pe pământ. Amin.

— **O**, binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne! O, ce mare este slava Ta și a lor în nevăzutele Tale, Doamne! Deschizi cerul Tu însuși și cobori cu sfinții Tăi și însuși Tu grăiești între sfinți și le dai grai lângă graiul Tău. O, ce minune mare ai întocmit Tu în zilele acestea pe vatra neamului român, unde Ți-ai așezat acum cortul întâlnirii, pe poporul Tău cel credincios prin puterea Ta cu care l-ai zidit pe el popor al Tău acum, Doamne! Credință mai mare ca a noastră au aceștia de azi, căci noi cei de atunci popor al Tău am avut parte atunci de semne și de minuni mărețe și mult doveditoare și ajutoare, până ce ne-ai umplut de Duhul Sfânt, după făgăduința pe care ne-ai făcut-o când Te-ai întors iarăși la Tatăl dacă Te-ai dat nouă deplin prin viața și prin moartea și prin învierea Ta, prin modelul cel ceresc al omului nou, cu care ai venit să-l pui față în față cu noi și să Te urmărim deplin apoi. O, ce mare minune a făcut Duhul Sfânt apoi cu noi, Doamne! Putere de sus ai pus în noi, iar noi Te-am mărturisit cu putere multă, și-i învățăm pe toți așa cum Tu ne-ai învățat pe noi, cu putere multă, Doamne. Aveam peste noi pe întâii noștri învățători de după Tine, care ne împărțeau lucrul cel pentru noua Ta biserică, pentru adevărații Tăi închinători, al căror loc de închinare erau Duhul și Adevărul, precum Tu ai rânduit prin însăși gura Ta când ai vorbit cu femeia samarineancă la fântâna lui Israel.

Ai venit atunci să înnoiești omul, Doamne, și să-l faci pe el templul Tău, biserica Ta în care să locuiești, așa cum ai dorit la început când l-ai zidit pentru Tine pe om. O, Tu poți să-l înviezi pe om din păcat și să-l faci locaș pentru Duhul Sfânt, dar omul care-și zice că se face slujitor pentru Dumnezeu nu poate să-l facă pe om locaș al Tău, nu poate să stârpească păcatul din om ca să-l facă pe om împărăție a Ta, a Duhului Sfânt, Doamne, așa cum ai făcut Tu cu noi atunci, îmbrăcându-ne în putere de sus și dându-ne de lucru în urma Ta, spre dovedirea Ta de Dumnezeu adevărat, Care a venit de la Tatăl pe pământ pentru înnoirea omului, căci omul s-a ales de la început păcatului și nu Ție, Doamne, și s-a smuls atunci omul de sub mâna Făcătorului său. Toți ucenicii Tăi cei credincioși Ție am crezut atunci că Tu Te-ai îmbrăcat în trup și ai venit după om, Doamne, și ai fost oropsit de om dacă ai venit, dar Tu dacă ai murit ca omul, ai înviat apoi ca un Dumnezeu fără de moarte și ai biruit moartea și ne-ai dat apoi cerul de patrie, Doamne, și eram pe pământ mărturisitori plini de cer, eram cu cerul în noi, cu Tine, Doamne, cu Cel ce a făcut cerul și pământul, și așa am crezut noi în Tine atunci, și așa am lăsat credința să lucreze după noi peste fiii credinței,

căci Tu până la sfârșitul timpului ești, și îmbraci cu putere de sus pe fiii credinței.

O, popor de fii credincioși ai Fiului lui Dumnezeu Tatăl, o, ce frumoși sunt cei credincioși Domnului! Puterea și lucrarea Duhului Sfânt locuiește întru ei, înnoire așează ei în oameni. O, frați iubii, cereți Domnului înnoirea lumii. Nașterea din nou a lumii să vină pe pământ, căci Domnul a grăit că va veni aceasta și că noi vom lucra și că voi veți lucra. O, rămâneți cu putere sub Duhul Cel înnoitor cu totul, căci cele vechi trec cu trosnet, precum este scris, că nu poate Domnul pune vinul cel nou în vase vechi, și nu poate pomul rău să facă roade bune, căci omul se bizuie pe faptele sale, săracul, și se bizuie pe cele ce poate și el pentru Domnul și pentru el, dar nu știe să se jertfească deplin Duhului Sfânt și doririlor Lui.

O, e mare minune să poată Duhul Sfânt în om cu toată fața și puterea Lui, și se vede aceasta după cât părăsește omul pe cele ale lumii în el, căci omul dacă dă să părăsească trufia, rămâne cu urme, fiindcă nu are călăuză omul, nu are cine să-l vegheze mereu și nu este deprins să stea sub veghe, sub plăcerea Domnului să stea. Noi, sfinții Domnului, ne rugăm pentru Domnul în om, nu pentru om în Domnul, și făceam așa pentru că Domnul poate, nu omul, căci omul își alege ce să poată și ce să nu poată și-I dă Domnului cât vrea, nu cât poate, și iată, plânge iubirea cea din cer, căci omul își are iubirea sa și I-o dă Domnului cu picățica, și noi plângem, și voi plângeți, că nu mai este credință tare și întreagă în om pentru Dumnezeu, și plânge Domnul după iubirea Lui în om, căci credință își face omul singur și își face altfel decât i-ar face Domnul credință. Dar voi cereți cu suspin Domnului să coboare pe Duhul Sfânt și să-l îmbrace pe om întru El așa cum pe noi ne-a îmbrăcat atunci, căci altfel nu poate omul pentru Dumnezeu și pentru om, nu poate ca Dumnezeu. O, fiți tari în credință, fiți statornici și stați strâns uniți în Domnul, căci El vă întărește cu ale Sale pe voi.

O, Doamne, ce minunat ești Tu întru sfinții Tăi! O, Doamne, întărește-Te în toți fiii poporului Tău de azi cu toate ale Tale, spre slava Ta, Doamne! Adu tot mai aproape vremea când Te vei lăsa descoperit cu toată taina Ta cea de azi pentru înnoirea a toate, Doamne. O, păzește-i de diavolul pe toți ai Tăi, Doamne! Duhul ascultării și al veghii sfinte unii pentru alții, pe acestea să le pui mereu peste ei. Duhul smereniei este cel ce poate să-l facă pe om purtător de Dumnezeu și împărțitor de iubire din cer peste oameni, o, Doamne. Focul credinței cea plină de statornicie, aceasta să se întărească în cei credincioși Ție. O, dă-le sănătate, dă-le pentru Tine, Doamne, dă-le sufletului și trupului, și dă-le lor darul împărțirii ca să Te împartă și să-i facă pe oameni să Te iubească și să Te înțeleagă prin iubire, căci iubirea este în stare să-l facă Dumnezeu pe om dacă ea este de sus în om, și nu din om.

O, cât am vrea să stăm cu Tine aici fără de sfârșit de cuvânt, dar Tu ești milos, Tu ești cântarul cel plin de înțelepciune pentru toate, o, Doamne. Naștere din nou să așezi peste tot și peste toate, și pe deplin să așezi, și așa să-i tragi pe toți la Tatăl, precum cuvântul gurii Tale a făgăduit că se va împlini când vei veni. Amin.

— **O**, aceasta voiește să facă peste om cuvântul Meu cel de azi, mereu proaspăt rostit de gura Mea, de puterea și de lucrarea Duhului Sfânt Mângâietorul, o, sfinți iubii ai Mei, purtați întru venirea Mea acum. O, mângâiați-vă de așteptare, că vin curând toate întru împlinirea lor. Amin.

Iar tu, popor lucrător de credință, întărește-te în lucră-

rile credinței, căci cei credincioși sunt cei prin care Eu pot să împlinesc toate cele scrise în Scripturi pentru vremea cea de acum, care aduce prin multă lucrare veacul ce va să fie apoi cu toată veșnicia lui.

O, dați-Mi putere să fiu și să vin să împlinesc, fiilor! Fiți sculele Mele, cu care să-Mi pregătesc cerul cel nou și pământul cel nou spre vedere. Fiți vasele Mele, prin care Duhul Sfânt va lucra și Mă va arăta biruitor peste necredință și împlinitor pentru cei ce cu credință Mă așteaptă să vin, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 decembrie 2013/9 ianuarie 2014

Praznicul tăierii împrejur cea după trup a Domnului și sărbătoarea sfântului ierarh Vasile cel Mare

Cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ sunt cei care-și răstignesc trupul și faptele și trăiesc în Hristos. Facerea omului este taina și lucrarea omului iubitor de Dumnezeu. Din supunere și din ascultare cu supunere crește credința și înțelepciunea cea pentru Dumnezeu. Creștinii să nu iubească amestecarea. Rugăciune în cer a sfântului Vasile pentru nașterea de sus a oamenilor.

Cuvântul gurii Mele este și va fi mângâiere multă celor din cer și celor de pe pământ care iubesc pe Dumnezeu. O, cine sunt cei care iubesc pe Dumnezeu pe pământ? Eu vin cu sfinții, vin de la Tatăl cuvânt pe pământ, și se mângâie cu Mine cei ce Mă iubesc pe pământ, iar mângâierea Mea poartă în ea putere sfântă pentru cei ce Mă iubesc.

Sunt Fiul Tatălui Savaot, Domnul Iisus Hristos, și stau de-a dreapta Lui întru slavă, iar slava Domnului este mare și se bucură de ea toți cei care strălucesc de la ea și ca ea, îngerii și sfinții, și așa cobor Eu cuvântul slavei Mele pe pământ și stau pe norul slavei și grăiesc în sărbători și le dau slavă și o împart pe ea celor ce se mângâie cu ea între cei din cer și celor ce Mă iubesc pe pământ.

O, cine sunt cei ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ? Sunt cei ce-și răstignesc trupul și faptele lui și trăiesc în Hristos și sunt ai Lui și-I dau Lui toată iubirea, toată viața lor, și așa se răscumpără ei pentru viața cea veșnică cu Domnul, și intră ei apoi în slava Mea, și fericit este și va fi cel ce trăiește pentru Dumnezeu pe pământ.

Pace vouă, fiilor de la izvor! Am în mijlocul vostru venirea Mea cuvânt pe pământ, izvorul gurii Mele, râul cuvântului Meu. Voi să-l luați și să-l împărțiți, fiilor, că vreau prin el să învețe omul să-L iubească pe Dumnezeu pe pământ, că Eu știu că tot ce face omul pe pământ, aceea va face și în cer, în patria celor ce-L iubesc pe Dumnezeu.

Iată, avem azi zi de praznic în amintirea zilei când mama Mea Fecioara și Iosif M-au dus la templu ca să Mă închine Tatălui și să-Mi pună numele Iisus și să-Mi așeze pe trup semnul tăierii împrejur, așa cum legea poporului Israel cerea, și apoi să cresc în voile Tatălui între oameni pe pământ, căci Dumnezeu știe să Se supună ca să-l învețe pe om supunerea, să învețe de la Dumnezeu.

O, fiilor, facerea omului, aceasta este taina și lucrarea pe care trebuie s-o învețe de la Dumnezeu omul care-L iubește pe Domnul pe pământ. Copilul crește pentru naștere în pântecele mamei și apoi crește de la Dumnezeu, crește pentru facerea lui cea de la Dumnezeu, ca să aibă omul și naștere de sus prin ascultarea lui de cuvântul lui Dumnezeu și de toate rânduielile cele de la Domnul puse pe pământ pentru facerea omului, căci precum omul stă în pântecele mamei sale când își formează trupul lui cel mic, cel pentru creștere apoi, și se

arată apoi la vedere pentru facerea lui spre mai departe de la Dumnezeu, tot așa trebuie să înțeleagă el că statul lui la facere este pentru nașterea lui cea de sus pentru ca să se arate el apoi fiu al lui Dumnezeu pe vecii.

O, mare este taina facerii omului născut din om, fiilor! Omul se alege singur pentru facerea lui ori pentru viața cea veșnică, ori pentru osânda veșnică. Cum a trăit omul în trup, așa i se face socoteala cea pentru vecii agonisită, frumoasă sau urâtă. Cel supus stă la facere, iar cel ce-și alege nesupunerea nu stă, dar fericit este și va fi cel care are cine să-l îndrume pe el spre Domnul și să asculte el așa, și vă aduc aminte, fiilor, de mama Mea Fecioara, care i-a învățat pe cei de la nunta din Cana și care aveau nevoie de El și de credință în El, căci le-a spus la cei pe care ea îi învăța: «Faceți orice vă va spune El».

Nimic nu-l ajută pe om să-L creadă pe Domnul decât ascultarea de El, căreia îi urmează faptele Domnului și creșterea cea de sus a omului. Cei ce iubesc pe Domnul pe pământ trebuie să aibă grijă mare să ajungă la inima Domnului rugăciunea lor, și aceasta atârnă de purtarea lor cea de toate zilele, căci purtarea lor cea pentru Mine este cea pe care ei o împart în jur. O, ce frumoasă a fost ascultarea Mea de Tatăl de la nașterea Mea și până la crucea Mea și învierea Mea apoi la trei zile și înălțarea Mea apoi la Tatăl la patruzeci de zile! O, tot așa se petrece și cu omul, și-și ia omul locul cel pe vecii după cum a ascultat, după cum a crezut apoi prin ascultarea lui cea pentru creșterea lui ori spre viață veșnică, ori spre osândă veșnică.

Învățătura facerii omului o așez Eu în ziua aceasta în carte și le spun la cei ce Mă iau cuvânt din această carte: faceți tot ce vă spune cuvântul Meu în această carte. Amin.

Iar în ziua aceasta de praznic sfânt este pomenit între sfinți arhiereul Vasile cel mare, care a luptat pe pământ cu luptă multă pentru facerea cea din cer a omului, și pentru care omul are nevoie de supunere și de ascultare cu supunere, iar prin aceasta crește credința și crește înțelepciunea cea pentru Dumnezeu a omului, cea care-i dă omului putere de luptă împotriva vrăjmașului lui și al Domnului lui, împotriva lui satana, care-l ademenește pe om spre plăceri de-ale lui, dar cel ce-și găsește plăcerea în Domnul scapă de acest împotrivitor al vieții în om.

Iată sluga Mea, arhiereul Vasile, cel care a slujit oamenilor pentru calea lor cu Dumnezeu pe pământ, și în cer apoi. Binecuvântată să fie grăirea lui cu Mine în ziua lui de sobor între sfinții Mei. Amin.

Cu Tine, Doamne, sunt și cu Tine petrec viața mea cerească între cei din cer, că pe pământ cât am lucrat am căutat să ajungă la inima Ta rugăciunea mea și toate cererile cele spre mântuire pentru cei neputincioși în lupta lor cu satana și cu toate ispitele lor. I-aș îndemna pe cei ce se aleg de partea iubirii de Dumnezeu prin cuvântul Tău cel de azi care naște de sus pe om, i-aș învăța să aibă înțelepciunea aceea de a nu iubi amestecarea. O, nu e bine să stea omul amestecat, căci aceasta îl împarte pe om, iar Tu îl voiești pe om întreg Ție, Doamne. E vreme cu înțelepciune de sus acum peste om, iar omul este neputincios cu multul, dar poate să înceapă cu alungarea plăcerii, căci aceasta îl trage ușor pe om de la grija pentru salvarea sufletului său. Amestecarea este neplăcută Domnului ca și desfrânarea trupului, care îl desparte pe om de Dumnezeu pentru plăceri, iar creștinii care rămân credincioși Ție și vieții cerești pe pământ, aceia să nu iubească amestecarea, și să înceapă cu bucatele și să nu

amestece în ei bucate multe când se așează să mănânce, iar dacă voiesc bucate multe, să le mănânce pe rând și să-și aibă grijă de trup, căci în trup sălășluiește sufletul lor și duhul lor. O, e mai bine să fie sărac omul, și să nu fugă de sărăcie e bine. Cel sărac mănâncă într-o zi fasole, în alta cartofi, în alta varză, în alta verdețuri, în alta grâu și miere, iar în alta semințe sau rădăcini, și e sănătos un așa om și are el grijă de suflet ca și de trup, de amândouă odată are grijă și înțelepciune pentru această grijă, și nu mai are nevoie de multă cercetare cum fac toți cei care cercetează ca să spună altora descoperirile lor cele pentru sănătate, căci cine are grijă de Domnul în el, acela este sănătos și nevoitor pentru Domnul prin toată nevoia lui cea bine plăcută Domnului. O, dacă așa începe omul pentru dragostea lui de Dumnezeu, aceasta îl va ajuta pe el și va primi de la Domnul înțelepciunea mântuirii lui, căci vai de cei ce se îmbuibă și se lasă spre plăceri amăgitoare!

Dar eu Te rog pe Tine, Doamne, să suflă mult peste pământ cuvântul Tău și să faci cumva să fie el luat de vânt și dus din loc în loc la oameni, că au oamenii nevoie de Dumnezeu pe pământ, o, Doamne, iar Tu ai nevoie de dragoste de la om. Dragostea și bunurile ei să le lucreze toți cei care Te iau de la această masă de cuvânt, căci fără dragoste nu poate omul să lucreze nimic frumos și sfânt înaintea Ta. Iubirea cea pentru Tine poate să țină omului locul împotriva tuturor plăcerilor vinovate, care-l despart pe om de Tine, Doamne, dar eu îți aduc rugăciune durută, umple pământul în lung și în lat de cuvântul Tău cel plin de duh dătător de viață în el și ajută-i pe toți oamenii de pe pământ să audă ei strigarea Ta după ei și să se aducă Ție spre creșterea și spre nașterea lor cea de sus și așa să-i atragi, pe toți la Tatăl să-i atragi, Doamne, că a venit vremea slavei Tale, o, Doamne. Amin.

— **R**ugăciunea sfinților Mei hrănește inima Mea cu mângâiere multă, căci sunt rănit adânc de la păcatul neascultării omului pentru iubirea pe care Eu i-o dau. Acest păcat e peste tot, peste tot, și îl duce pe om la cărtire, la păcatul nemulțumirii, păcat care întuneacă statul Meu în om și îl face urât pe om celor din cer și celor de pe pământ aproape lui. O mulțime de ani plini de cuvânt am lăsat în zilele acestea față în față cu oamenii și așa vrea recunoștință să-Mi aducă oamenii, căci aceasta poartă în ea mulțumire și iubire pentru Domnul.

O, fiilor de la izvor, așezați-vă la pregătirea praznicului de Bobotează, că vin la apa cea vie cei ce iubesc pe Domnul pe pământ. Puneți-le masă și faceți-i să se așeze și slăviți cu ei numele Meu și statul Meu cu voi, ca să se vadă aceasta de departe, fiilor. Binecuvântată să vă fie truda cea pentru pregătirea sărbătorii și a străngerii laolaltă a celor ce doresc după meleagurile Mele cu voi și după tainele Mele cele de azi lucrătoare pe pământ.

O, pregătiți acest popas, fiilor, că vin cu sfinții, și vin la masă cu Mine cei care își aleg viață cu Domnul pe pământ.

O, binecuvântați să fiți voi, cei ce veniți la praznic de Bobotează, aici, la izvor. Oștirile îngerești vi le dau spre însoțire, iar însuflețirea voastră să mângâie Duhul Meu. Pace vouă pe cale spre izvor! Pace vouă! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2014

Praznicul Botezului Domnului

În țara română sunt clătinate de la locul lor praznicele cerului. Îndemn pentru iubirea apostolică. Sfântul Ioan Botezătorul mărturisește din cer părtășia lui cu Domnul, ca Adam în rai. El strigă către creștinii români să se trezească și să întoarcă la loc sărbătorile sfinților.

In zi de praznic de Bobotează vine veste din cer pe pământ și se face cuvânt și Se face râu Domnul prin cuvântul Său. Eu Însumi, Eu, Domnul, Eu sunt Cel ce Mă vestesc venind, și vin purtat pe nor, așa precum M-am suit la Tatăl după ce am împlinit toată lucrarea pentru care El M-a trimis s-o săvârșesc pe pământ.

Mă fac cuvânt de botez, Mă fac botezător și botez pe cei ce Mă aud venind, îi botez în cuvântul Meu după două mii de ani de la întâia Mea venire trup și cuvânt între oameni pe pământ.

Am venit în ziua aceasta cu praznic de Bobotează însoțit de Ioan, Botezătorul Meu la Iordan, și de cete de sfinți și de îngeri, râu de slavă fiind ei deasupra grădinii aici, unde Eu Mă întâlnesc cu poporul Meu cel jertfitor întru venirea Mea, și Mă întâlnesc cu voi, cei care v-ați așezat la drum mai înainte de zori cu gândul și cu pasul spre izvorul Meu de cuvânt. Vă îmbrățișez cuprinzându-vă pe toți cu toți oaspeții cerești. Ne facem unii altora întâmpinarea și ne așezăm la masă de cuvânt, de praznic de cuvânt, așa cum sunt slăvite în cer și pe pământ sărbătorile Domnului și ale sfinților Lui.

E bucurie că pot să vin pe pământ cuvânt cu sărbătorile cerului, dar e și durere, căci pe pământ nu e precum în cer, nu e voia Mea pe pământ. Sunt clătinate de la locul lor praznicele celor din cer. În țara Mea română n-au mai rămas la locul lor zilele de praznic ale celor din cer. În neamul român nu mai e demult ca în cer, și e de două ori sărbătoarea nașterii Domnului, de două ori Botezul Domnului, de două ori toate, nu ca în cer odată pe an fiecare sărbătoare, dar Eu, Domnul, sărbătoresc cu străbunii acestui neam, odată cu cei din cer așez sărbătorile pe pământ dacă am putut să-Mi fac stăuraș și să-Mi așez în el ca și în cer orânduiala a toate, că a venit vremea să îndrept pe cele clătinate și am putut aceasta cu cei credincioși, care M-au primit să le fiu Dumnezeu, precum în cer le sunt sfinților Mei.

Pace vouă și zi de Bobotează cu voi, cu voi cei adunați la izvorul Meu de cuvânt! Pace vouă și odihnă aici după călătorie! Așezați-vă, iar Eu pe tronul slavei, așa stau în mijlocul vostru și vă dau de la Tatăl, vă dau slava Mea și vă cuprind întru ea. Am pe trâmbița Mea Verginica la masă aici cu poporul ei cel din cer, cu cel agonisit de ea, de buciul din care Eu am sunat pe pământ venirea Mea cea de azi. Și iarăși, toată ceata proorocilor în sărbătoare în ziua aceasta aici, iar în mijlocul ei Ioan Botezătorul Meu, așa este venirea Mea cea de azi, iar mama Mea Fecioara se mângâie de bucuria celor din cer în față cu priveliștea cea de aici, unde ne-a fost pregătit praznic de Bobotează.

Eu sunt Domnul, Eu sunt Cel ce trimite cuvântul Său pământului, precum este scris. Eu sunt Cel ce înalță pe cei blânzi și smeresc pe cei păcătoși, care nu au pocăință. Îi iubesc mult pe cei blânzi și voiesc să am numai fii blânzi. Zidesc Ierusalimul adunând la pieptul Meu pe cei ce pot să creadă și să laude numele Domnului de pe pământ și până în cer și să se facă blânzi. Vin în sărbători și fac o singură ceată, cei din cer cu cei de pe pământ, și lucrăm pe cele ce nu se văd încă, și se arată ele apoi că au fost făcute, căci am spus: «Noi

le facem pe toate», iarăși le facem.

Iubire apostolică să aveți, dar s-o învățați ca s-o aveți, o, fiilor. Ea este iubire pentru cele din cer și pentru cei din cer, ea trage spre patria cerească și cu dor trage spre ea. Sunt slabi cei fără de credință, sunt slabi de tot și nu-L văd aceștia pe Domnul în cei plăcuți Lui pe pământ. Cei ce nu cred pe cei plăcuți Domnului și nu iau de la ei, aceia cred în cei ce mărturisesc strâmb și dușmănos și necurat, cred în cei mincinoși, iar cei mincinoși sunt cei ce tăgăduiesc pe Domnul Răscumpărătorul și-i trag de pe calea Domnului pe cei slabi în credință.

O, fiilor, o, fiilor, păziți-vă credința, păziți-o de cei mincinoși, păziți-o cu semnul sfintei cruci, care sfințește toate, și cu numele Domnului și cu râvna străbunilor, care au sfârșit credincioși și au trecut spre începutul lor cel din cer.

O, trebuie iubire apostolică și mult duh de umilință, mult duh blând. Omul trebuie să-și arate partea lui cea rea, nu pe cea bună dacă este el pe calea smereniei de duh cu viața lui spre cer. Cei ce merg spre cer sunt cei ce învață mergând și învățând de la sfinți, care s-au dat pildă de iubire apostolică, desprinzându-se de cele de pe pământ și luptându-se pentru cele din cer. O, ce sunt cele din cer? Sunt cele care rămân și sunt. Sunt mulți în cer care s-au născut pe pământ cu lucrare pentru cele din cer, dar sunt cât frunza și iarba cei ce s-au născut și se nasc cu lucrare pentru cele de pe pământ, care trec și nu mai sunt.

O, cum să nu vin Eu pe pământ cuvânt? Cum să nu vin să-l învăț pe om și să-l atrag spre iubire apostolică între el și Mine? Cine l-a învățat pe Ioan Botezătorul și de unde a luat el pe Domnul înăuntrul său? O, cine l-a adus pe el la Iordan ca să-L boteze cu apă pe Fiul lui Dumnezeu și să-L numească Miel?

— O, primește, Doamne, mărturisirea mea în zi de praznic de Bobotează. *«Iată Mielul lui Dumnezeu, Care ridică păcatele lumii»*, așa Te-am numit eu la Iordan când Te-am văzut cu Duhul Sfânt deasupra Ta odihnindu-Se ca să Te pot mărturisi celor ce se adunau cu multul ca să capete de la mine botezul cu apă, că eu strigam peste tot atunci vestea cea mare și vesteam în lung și în lat și spuneam: *«Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor!»*, și-i învățam pe toți ce să facă pentru ea și cum să creadă vestea aceasta, iar dacă Tu ai venit la Iordan eu Te-am arătat lor și Te-am mărturisit lor și le-am spus să meargă după Tine, căci lucrarea mea s-a împlinit ca să crească Domnul, Cel mărturisit de mine lor.

M-am născut pe pământ cu lucrare pentru cele din cer, și așa, Doamne, mi-a fost și viața. Am fost singur mereu, de micuț copil și până la venirea mea la Tine în cer, la Tatăl acasă, unde Tu Îți ai patria cea din vecii. N-am avut nici un fel de bucurie în afară de Tine. O, cine m-a învățat pe mine iubirea cea apostolică? O, cine m-a adus la Iordan ca să-mi ridic mâna mea deasupra Ta și să Te cuprind în apă și să Te numesc Miel, o, Doamne? Ai fost cu mine mereu așa cum erai și lângă Tatăl, mereu, așa cum erai cu Adam în rai, mereu, și m-ai învățat toate, Doamne. Adam nu Te-a iubit, dar eu Te-am iubit, o, Doamne, iar raiul meu cu Tine a fost locul pustiu de oameni, în care am crescut până la vârsta plinirii Tale în mine. Am fost ca pruncul înaintea Ta tot timpul și m-ai crescut cu laptele cel duhovnicesc, cel dulce, cel pentru prunci, Doamne. N-a putut satana peste mine, fiindcă eu Te-am iubit. N-a putut Irod să mă primească în el cu credință, fiindcă eu Te-am iubit pe Tine, Doamne, iar el îl iubea pe satana și-i slujea lui, el iubea femeia și-i slujea ei. O, dacă

Adam nu iubea femeia Te-ar fi iubit pe Tine, Doamne. O, dacă omul n-ar iubi femeia Te-ar iubi pe Tine, Doamne, dar sunt cât frunza și iarba cei ce se nasc pe pământ cu lucrare pentru cele de pe pământ, care trec și nu mai sunt, o, Doamne. Numai iubirea apostolică, numai ea nu pierde, nu trece, ci rămâne cu tot cu cortul ei, căci Tu ești Răscumpărătorul omului, o, Doamne. Ai venit pe pământ să-l răscumperi pe cel ce voiește aceasta, iar eu Te-am mărturisit la Iordan, botezându-te în apele lui. De ce, oare, a fost să fac eu această lucrare pentru Tine, Fiule al Tatălui Savaot? Dar cum ai fi putut Tu atunci să Te mărturisești și să fii mărturisit și arătat de mine mulțimilor care veneau să se boteze pentru pocăință în așteptarea împărăției Tale, pe care ai venit s-o așezi pe pământ între oameni, așa cum și azi lucrezi s-o așezi peste cei ce sunt slabi cu credința și cu fapta ei?

O, cât de bogat am fost eu de Tine, Mieluțule Doamne! N-aveam nimic decât pe Tine și pământul și cerul de cale spre Tine. Cine pe pământ s-ar mulțumi să aibă atât cât eu am avut pe cale spre patria cea de sus? O, cum să nu fi venit Tu pe pământ acum ca să-l înveți pe om și să-i arăți calea așa cum eu le-am arătat-o la Iordan? Te-am arătat pe Tine lor, așa cum ucenicii Tăi de azi, la care vii, Te dau celor ce se adună la botezul în râul Tău de cuvânt, o, Doamne.

Cuvânt cu durere spun acum, Mieluțule al Tatălui și Domnul meu cel blând, că praznicul Bobotezei este acum, iar neamul român l-a luat și l-a mutat mai devreme, că a ascultat de sfatul proorocului mincinos și a făcut neamul român acest păcat, păcat înfierat de strămoșii cei sfinți să nu se facă în neamul creștinesc. O, până când vor sta tot răvășiți și tot despărțiți de părinți fiii acestui neam? Iată, nu și-a păzit credința cea străbună acest neam născut creștin și nu făcut creștin. A venit proorocul mincinos și și-a pus peste el pecetea și n-au mai păstrat calea cea bună fiii acestui neam, căci s-au abătut și au primit minciuna. O, mai e mult, Doamne? Mai e mult așa? O, strigă la ei, strigă Tu, așa cum strigam eu la Iordan și fă-i să-Ți audă buciul Tău jalnic și strigarea cu jale după ei ca să se întoarcă spre ascultare și să întoarcă la loc sărbătorile sfinților așa cum le-au lăsat lor străbunii lor, căci cei ce vin după Tine ca să strice sunt furi și tâlhari, așa este scris.

O, e zi de praznic de Bobotează. Treziți-vă, creștini români! În cer între sfinți e astăzi Boboteaza Domnului. Precum în cer, așa și pe pământ să fie, că așa este scris. Amin. O, sunteți dezbinați. Nu așa a lăsat Domnul să fiți. Întoarceți-vă și împăcați-vă cu străbunii care plâng la Domnul și cer pentru voi învierea în credință, că Unul este Domnul, și tot una să fiți și voi în numele Lui. Amin.

O, Doamne, făcă-se voia Ta precum în cer așa și pe pământ peste neamul român. Eu Te mărturisesc în ziua aceasta cu praznicul Tău de Bobotează și dau de știre că în cer se prăznuiește acum acest praznic, nu cum face neamul român acum pe pământ. O, cum să mai ai tu puteri asupra lui satana, neam român, dacă tu nu asculți pe părinți și pe Domnul?

O, Doamne, făcă-se voia Ta peste neamul român. Tu ești Cel ce poți să voiești și să îplinești și să biruești, Mieluțule blând, Domnul meu Cel așa de blând, așa de blând. Amin.

— Eu sunt Cel ce sunt, Botezătorule al Meu la Iordan acum două mii de ani. Eu sunt Cel ce le grăiesc lor ca nici unui neam de sub cer, dar ce să fac la cei neascultători? Îi strig ca să Mă audă. Ei însă au petrecerile lor idolești, căci slujesc plăcerilor lor. E zi de Bobotează și le deschid auzul ca să Mă ia în ei și să soarbă cuvântul vieții și să fie vii, și îi aștept la izvor și îi aștept, și îi aștept. Amin.

Aici la izvor e frumos în ziua aceasta. Cei din cer veniți și cei ce sunt aici locuitori sunt una la masa cea de azi. E mult duh de sărbătoare sus și jos. Sunteți priviți de poporul cel din cer al trâmbiței Mele Verginica și sunteți mângâiați și sprijiniți cu mare iubire sub greul lucrării Mele cu voi, fii trudiți lângă izvorul Meu de cuvânt. O, ce dulce sărbătoare! Voi știți aceasta în ziua aceasta. Dulce mângâiere să simțiți, fiilor, și dulce ajutor de la cei din cer, care lucrează cu Mine pentru voi și pentru Mine, măi fiilor. Praznic de Bobotează să împărțiți peste pământ, împărțindu-Mă pe Mine așa cum Mă dau și vouă. Iubire apostolică să învățați, și să vă dați unii altora această cerească iubire și purtare a ei. O, luați-vă după pilda sfinților, care au cucerit cerul cu viața lor de pe pământ și fiți blânzi, blânzi, și fiți mieluți, fiilor. Amin.

Voi, cei care ați călătorit și ați venit la Boboteaza Mea, o, învățați venirea Mea și învățați să veniți și să nu fie despărțire între Mine și voi. Eu vă aștept mereu aici și vă întâmpin cu cei din cer mereu, ori de câte ori vă așezați pe cale spre izvor, căci taina acestor meleaguri este mare de tot, și de mare ce este, este cu multă grijă acoperită cu aripile celor din cer, cu ocrotitorii cei de sus pentru cele ce nu se văd ale acestor meleaguri, căci trebuie ținute în taină, măi fiilor. O, unde se mai găsește atâta mângâiere din cer ca și aici pentru cei ce se pornesc pe cale și vin la Domnul aici? Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce Mi-am ales aici locaș și popas, ca să fac mult bine cu el pe pământ, mai întâi pentru cei ce cred venirii Mele de azi.

Vă dau daruri pentru dragostea cu care veniți și Mă întâmpinați. Primiți-le și înmulțiți-le în Mine, fii și fiice care v-ați lipit de izvorul Meu cu dragostea din voi. O, dacă cineva pe pământ dă să vă despartă de acest izvor, să știți că este mincinos pentru voi și pentru viața voastră unul ca acela. Primiți-i însă pe cei ce vă întăresc credința în venirea Mea cea de acum și dorul de viață sfântă și ascultarea de tot cuvântul Meu, și fericiți sunt și vor fi cei ce ascultă așa cum Eu îi povățuiesc pe ei. Amin.

O, primiți-vă unii pe alții, fiilor, căci așa veți învăța umilința și harurile ei. Căutați-vă unii pe alții ca pe Dumnezeu, ca pe Dumnezeu, fiilor, că unde voi sunteți doi și trei și mai mulți în numele iubirii Mele, e Dumnezeu cu voi într-o unire, măi fiilor. O, fiți pruncuți, fiți fără răutate. Fiți blânzi la cuvânt și la fire, ca să fiți împărăția Mea în care Eu să-Mi aflu plăcerea și odihna și pacea cu voi, pacea Mea, pe care am pierdut-o la început între Mine și om.

O, pace vouă! Acest cuvânt: „pace vouă!” e cel cu care Eu vă mângâi pe voi ca un înviat pentru voi. Sunt de la Tatăl cu voi și sunt pentru voi, și tot așa să fiți și voi, pentru Mine și pentru Tatăl să fiți voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2014

Duminica vameșului și a fariseului

Pământul român este munte de Tabor în mijlocul pământului. Vine Domnul pe pământ cuvânt, să-L audă viii și morții și să învieze din morminte. Domnul îi învață pe fiii oamenilor să nu-L primească pe antichrist și să-L cunoască după roadele lui. Venirea Domnului cea de azi este bine așezată pe mărturia ei și pe martori.

Eu sunt Cel ce sunt. De-a dreapta Tatălui Savaot stau în cereștile locașuri și Mă numesc Cuvântul lui Dumnezeu, al Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în al Cărui nume grăiesc peste pământ.

Grăirea lui Dumnezeu cu omul ar fi să fie cea mai mare, cea mai așteptată bucurie a omului, așa cum și este

grăirea Mea pentru toți cei care Mă cunosc în acest cuvânt din zilele acestea, căci M-au aflat și Mă întâmpină cu dor și cu bucurie când vin, când în sărbători Îmi fac coborârea și las pe pământ cuvântul lui Dumnezeu. Cu dor Mă las pe nor purtat deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul pământului și al neamului român, și cu duhul plin de dor grăiesc din mijlocul acestui neam. Munte de Tabor este pământul român în mijlocul pământului, căci Dumnezeu Se slăvește în cuvânt de pe acest munte, și am făcut înălțime cerească acest petecut de pământ, peste care glasul Meu coboară și se așează în cartea sa din zilele acestea, cartea Cuvântului lui Dumnezeu.

Am un brățisor de fii pregătiți de Mine ca să fie în credință, în darul credinței sfinte pentru venirea Mea cea de la sfârșit de timp și Mă întâmpină aceștia când cobor glasul Meu în mijlocul lor, și Mă dau ei apoi celor ce Mă așteaptă când cobor aici ca să fiu împărțit. Toți cei ce voiesc, după ce aud de venirea Mea de azi în cuvânt pe pământ, pot afla această cărare pe care vin ca să fiu împărțit apoi cu vestea Mea, cu grăirea Mea cea de azi.

Dar de ce vin Eu pe pământ cuvânt? Vin pentru că așa este scris, să vin și să Mă audă viii și morții, să Mă audă cei din morminte și să învieze, precum este scris în Scripturi cuvântul gurii Mele acum două mii de ani după ce M-am născut din mamă Fecioară și am crescut și M-am mărturisit apoi Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat în mijlocul poporului Israel, care M-a luat și M-a răstignit pe cruce ca să Mă stârpească din mijlocul lui, precum era proorocit din timp să săvârșească acest păcat neamul cel necredincios al lui Israel, dar din care Eu Mi-am ridicat ucenici creștini care au purtat numele Meu pe pământ și Mi-au fost mărturisitori și M-au lăsat din unii în alții Dumnezeu venit în trup pe pământ.

Dar de ce vin Eu acum cuvânt pe pământ? Vin să-i amintesc omului de Mine, Cel ce am spus acum două mii de ani că iarăși voi veni și voi fi cu oamenii prin cei ce Mă vor întâmpina și Mă vor mărturisi lor, celor ce vor crede, iar cei ce cred, este scris că le voi da putere să se facă fii ai lui Dumnezeu și să-L urmeze pe Domnul cu pasul vieții lor.

O, fii ai oamenilor, nu luați de la voi pe Fiul lui Dumnezeu, ci luați-L din cer, din venirea Lui cuvânt peste pământ, că vă ies în întâmpinare ca să nu vă rătăciți pe voi înși-vă neștiind cum să-L cunoașteți pe Domnul și luând din voi fără să fiți povățuiți de sus pentru aceasta.

O, e mare primejdie aceasta peste pământ și peste om. Nu știu oamenii care-L caută pe Dumnezeu, nu știu de unde să ia și să aibă pe Domnul. O mulțime de obiceiuri strâmbe s-au ivit în calea oamenilor spre ispitirea și spre rătăcirea și mai mare a lor, față de calea Domnului cu omul. Eram în mijlocul poporului Israel acum două mii de ani și grăiam celor credincioși și celor necredincioși și le spuneam celor fățarnici care se bizuiau pe Moise: «*Eu slavă de la oameni nu primesc, dar v-am cunoscut că n-aveți în voi dragostea de Dumnezeu, căci dacă ați fi crezut pe Moise M-ați fi crezut și pe Mine, căci el despre Mine a scris, iar dacă în scrisele lui nu credeți, în cuvintele Mele cum veți crede? Și iată, are cine să vă învinuiască: Moise, în care voi v-ați pus nădejdea*», și le-am mai spus lor: «*Eu am venit în numele Tatălui Meu, și voi nu Mă primiți, și dacă va veni un altul în numele său, pe acela îl veți primi*».

O, l-au primit și îl vor primi mulțime de suflete pe antichrist, care vine în numele său, care dă să șteargă urmele și numele Meu de pe pământ și din oameni, și acela vine în numele său și nu vine în numele Tatălui Meu așa cum am ve-

nit Eu și așa cum vin și azi. O, e ușor de cunoscut acest vrăjmaș, căci Eu i-am învățat de atunci și până azi pe oameni și, iată, și azi spun tuturor celor ce vor vrea să nu se lase amăgiți, și le spun: *«Îi veți cunoaște după roadele lor, căci pomul bun nu poate face roade rele și nici pomul rău roade bune»*.

I-am povățuit pe cei ce cred venirea Mea cea de azi și le-am spus să nu-l primească pe cel necunoscut lor, să nu-l primească în numele Meu, fiindcă Domnul nu lucrează cu cel necunoscut ca să-i iasă omului în cale și să-l călăuzească pe pământ. În toată vremea M-am descoperit din cei cunoscuți a fi ai Mei celor sfinți și n-am lucrat cu necunoscutul în calea lor, ci am folosit chip și grai cunoscut când am grăit și M-am descoperit celor adevărați, celor ce M-au iubit, iar cei ce au luat de la străin, aceia nu L-au aflat pe Domnul, căci a venit un altul în numele său și l-au primit pe acela, precum Eu am spus că vor păți cei care n-au în ei dragostea de Dumnezeu.

O, fii ai oamenilor, deschideți Scripturile și veți vedea în ele învățătura Mea, care este înțelepciunea lui Dumnezeu, căci Eu când l-am tocmnit pe Samuel cel mic ca să crească sub călăuzire și să-l ridic prooroc al Meu și să-l călăuzesc prin el pe Israel cel neascultător, am grăit copilului Samuel prin glas cunoscut lui și l-am strigat din cer, și nu prin glas străin am venit spre el, și așa M-am descoperit Eu preotului căruia i-a fost încredințat Samuel ca să crească și să slujească Domnului cu viața sa apoi, iar preotul a crezut că Domnul striga pe Samuel ca să-i grăiască lui și celor spre care era el trimis cu cuvântul lui Dumnezeu în numele lui Dumnezeu și nu în numele său, și era cunoscut Samuel poporului Israel.

I-am povățuit pe cei ce au cu ei venirea Mea în cuvânt în numele Meu și le-am spus lor să nu primească în numele Meu pe cel necunoscut lor, să nu ia pe Domnul și să nu grăiască de Domnul cu cei necunoscuți lor. I-am învățat să ia numai de la Mine povață pentru lucrarea Mea cu ei și să se ferească de primejdia de care nu pot fi feriți cei ce umblă fără povață pe câmp deschis și fără ocrotire din cer peste credința lor, pentru învățătura de peste ei. Eu sunt Cel ce cunosc partea cea dinăuntru a omului și nu poate omul să-l călăuzească pe om, de vreme ce nu cunoaște duhul omului, iar în ziua aceasta de duminică se pomenește prin biserică pilda vameșului și a fariseului, doi oameni, care s-au suit la templu să se roage. Eu le știam gândul și am cântărit după dreptate pentru fiecare, căci fariseul se ruga în sine și zicea: *«Îți mulțumesc, Doamne, că nu sunt ca și ceilalți oameni, răpitor, nedrept, adulter sau ca și acest vameș, căci eu postesc două zile pe săptămână și aduc zeciuială din tot câștigul meu»*, iar vameșul stând deoparte smerit, nu-și înălța ochii spre cer, ci doar își bătea pieptul și zicea: *«Dumnezeule, fii milostiv cu mine, cel păcătos»*. I-am cântărit pe cei doi, cărora le-am văzut purtarea și gândul și am hotărât apoi, căci față de fariseu, vameșul s-a coborât mai îndreptățit la casa sa, fiindcă așa este scris: *«oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește pe sine se va înălța»*. Iată, Eu sunt Cel ce cunosc omul pe dinăuntru, gândul lui, mintea lui, iar omul nu poate aceasta decât dacă ia de la Dumnezeu când îi dă să aibă și să știe.

O, de câte ori nu aud acest fel de cuvinte cei ce merg la biserică, dar iată, nu se smeresc oamenii, n-are cine să-i învețe pe oameni așa cum îi învăț Eu, Cel ce știu și descopăr gândurile lor.

O, fii ai oamenilor, nu oricum puteți fi voi călăuziți dacă voți să fiți fii ai lui Dumnezeu și să primiți această putere de a fi ai Lui apoi. O, ies în calea voastră oameni cărora nu le știți gândurile și purtările și dau să vă învețe și să vă

tragă spre Domnul, zic ei, dar voi nu cunoașteți gândurile lor, trufia lor de farisei fățarnici, și pe care Eu nu-i trimit spre voi, ci vin ei, vin în numele lor și vin cu aluatul lor. O, nu-i primiți pe aceștia, nu-i mai primiți! Amintiți-vă de cei din vremea trupului Meu, și mai apoi de după învierea și întoarcerea Mea la Tatăl, căci erau de toate felurile și se certau pentru mintea lor, și unii credeau în înviere, iar ceilalți nu credeau, sau unii credeau în înger, iar ceilalți nu. O, numai duhul descoperirii este duhul care lucrează venit de la Dumnezeu și care se adeverește apoi, și toate cele de la Dumnezeu stau pe baza mărturiei, toate se zidesc prin mulți martori și se descoperă lucrând apoi spre mântuirea multora.

O, păziți-vă de cei ce nu le știți cugetul și purtarea și lucrarea. Eu sunt Cel ce știu gândul omului, iar omul să ia de la Mine, nu de la om, că iată, vin în calea omului și-i grăiesc lui, iar Duhul lui Dumnezeu este duhul mărturiei, și am spus că pe cei ce vin în numele lor îi veți cunoaște după roadele lor, Eu așa am spus.

O, trebuie tot timpul învățătură ca în cer peste cei credincioși, iar ei să fie cuminți și să mănânce de pe masa lor, căci vremea este cu multă minciună prin cei ce sunt fiii minciunii, fiii lui antichrist, împăratul acestui veac trecător. O, fericiți sunt cei ce rămân în cuvântul Meu, care îi poartă pe ei spre cer, spre împărăția cea de sus, și iată, am grăit în ziua aceasta și am lăsat învățătură pentru pază sfântă, pentru smerenie sfântă, ca nu cumva duhul rătăcitor de om să aibă putere să lucreze peste om împotriva lui Dumnezeu înăuntrul omului.

Acum, pace ție, poporul Meu care Mă sprijinești pentru venirea Mea cea de azi cuvânt de veghe peste cei de pe pământ, care Mă primesc în numele Tatălui Meu când vin! Eu nu lucrez prin acest cuvânt în chip necunoscut. Venirea Mea cea de azi este bine așezată pe mărturia ei și pe martori și are putere, căci Eu sunt acest cuvânt, Eu sunt Cel ce sunt, și grăiesc în acest cuvânt în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, în al Cărui nume grăiesc peste pământ, iar numele Meu este Cuvântul lui Dumnezeu.

O, pace ție, poporul Meu care Mă primești când vin cuvânt peste pământ! Iar acum ia-Mă și Mă dă celor ce veghează în calea Mea ca să Mă ia de la tine când Mă fac cuvânt aici la izvor. O, să nu ceri de la Mine plată pentru truda cu care Mă împarți, căci Eu sunt Cel ce voi răsplăti truda ta cea pentru Mine în ziua Mea de slavă, slava Mea și a ta, ziua la care Eu și cu tine lucrăm și o apropiem, și va fi ea ziua Domnului, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

27 ianuarie/9 februarie 2014

Sărbătoarea sfinților trei ierarhi, Vasile, Grigorie și Ioan

Sfinții așteaptă să vadă pe pământ durerea după Dumnezeu. Rugăciunea Domnului înaintea omului a ajuns mult mai mare decât rugăciunea omului înaintea Domnului. Durerile oamenilor sunt plata păcatelor lor. Rugăciunea sfinților trei ierarhi în cer pentru neamul român: să curețe Domnul țara de dușmani.

Între cei din cer este sărbătoare, căci cerul este patria sfinților și viață fără de sfârșit, sărbătoare fără de sfârșit, iar în ziua aceasta se sărbătoresc arhiereste cei trei arhierii strânși una în cer, Vasile, Grigorie și Ioan. Eu, Domnul, în mijlocul sfinților Mei în cer, așa cobor pe pământ cuvânt, din mijlocul sfinților Mei, și cu ei cobor. Precum în cer, așa și pe pământ este priveliștea Mea cu sfinții, dar cele

ce se văd sunt acoperământul nevăzutelor lui Dumnezeu, care sunt din vecii ca și Dumnezeu.

Cuvânt arhieresc coboară azi pe pământ, cuvânt cu putere. Binecuvântare arhierescă rostesc Eu, Domnul, peste poporul cuvântului Meu, care-Mi face primirea când vin și cuvintez. Se miră mulți că Dumnezeu grăiește cu oamenii pe pământ, dar a venit această vreme, care este scrisă să vină, iar cine știe să citească în Scripturi, acela știe să și înțeleagă, fiindcă înțelepciunea crește în cei ce citesc de la Dumnezeu, precum este scris pentru cei ce cu deamănuntul cercetează cartea ca să știe, și ca să se așeze în sfințenie cei care citesc de la Dumnezeu.

Mă fac cuvânt peste pământ ca să-l înțeleptesc pe om și mult să-l înțeleptesc și mult să crească înțelepciunea Mea pe pământ și în om. E greu să-l dau deoparte pe om cu înțelepciunea lui, după ce el stă de șapte mii de ani mai mare ca Dumnezeu prin neascultarea lui de Dumnezeu. Nu ascultă de Dumnezeu omul, îi este greu să asculte. Îi este greu și lui Dumnezeu de la atâta neascultare a omului. Mă trimite Tatăl pe pământ cuvânt și stau pe nori de slavă și-Mi las glasul auzit, ca să fie așezat în cartea sa cuvântul Meu și să fie împărțit ca să crească înțelepciunea lui Dumnezeu peste oameni pe pământ. Grăiesc duios, căci cel îndurerat este duios, este aplecat, este blând, iar altă față nu are cel îndurerat, după adevărul acestui cuvânt, după înțelesul lui Dumnezeu al celui îndurerat.

Durerea după Dumnezeu, aceasta așteaptă să vadă pe pământ sfinții Mei. Acest fel de durere Mă aduce pe Mine lângă om ca să fiu pe pământ cu oamenii și să pot grăi lor cuvântul durerii Mele după om. O, nu e bine numai Domnul să aibă durere după om, ci e bine să aibă și omul durere după Dumnezeu. Eu dacă am durere sunt duios, sunt aplecat, sunt blând, și tot așa și grăiesc cu omul. A ajuns să fie rugăciunea lui Dumnezeu înaintea omului mai mare, mult mai mare și mult mai multă decât rugăciunea omului înaintea Domnului, în timp ce sfinții Mei așteaptă după Mine, așteaptă învierea morților și viața veacului ce va să fie pentru ca să se întregască numărul celor scriși în cartea vieții fii ai veșniciei cu Domnul și să înceapă sărbătoarea zilei Domnului, biruința cea de la sfârșit, biruirea celui din urmă vrăjmaș al Domnului, și apoi slava veciei peste tot și peste toate. Amin.

Pace ție, poporul Meu! Dacă nu te-aș fi zidit, dacă nu te-aș fi avut, la cine ar fi fost să vin ca să pot să vin cu acest cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp? O, mulți se bucură cu duhul că Eu sunt și că tu ești al Meu și că pot să vin la tine pe pământ cuvânt ca să Mă ia de la tine cei ce Mă caută și Mă află aici venind și cuvântând. E mare minune lucrarea Mea cu tine pe pământ cuvânt, numai că această minune este pentru cei ce cred. O, dacă cei ce se cred cu Dumnezeu, dacă ar citi ei cu deamănuntul Scripturile cele despre Mine le-ar crește înțelepciunea cea de sus și s-ar așeza în legile credinței și ale sfințeniei pentru Domnul, căci este scris: *«Îl vor vedea pe Domnul numai cei ce sunt asemenea Lui, și fără de sfințenie nimeni nu va vedea pe Domnul»*.

Sfinții Mei cei trei ai zilei de azi așează acum lângă grăirea Mea de azi cuvântul lor de iubire și de zidire a bisericii Mele și stau înaintea Mea cu rugă dulce, că-Mi văd durerea și dorul, și sunt asemenea Mie cei ce-L văd pe Domnul și sunt ei sfinții Mei. Amin.

— Iubirea de Tine, o, Doamne, ne-a fost durerea, iar durerea de Tine ne-a fost iubirea și ne-a ținut mereu în lucrul Tău cel sfânt al zidirii bi-

sericii Tale cât am stat lucrători ai Tăi pe pământ, iar acum în cer stăm rugători înaintea Ta pentru truda Ta cea multă, Doamne, pentru paza bisericii, pe care o mai ai cu adevărat prin multa Ta lucrare peste cei credincioși, și apoi pentru învierea multora prin credință, Doamne. Tu ești Semănătorul, iar omului trebuie să-i odrăslească și să-i crească și să-i rodească credința, Doamne, iar credinței îi trebuie hrana ei apoi, și în ea pe toate ale creșterii ei.

O, ești îndurerat și ești duios și aplecat și blând. Frumoasă este viața și fața și purtarea celui ca și Tine îndurerat, și ne rugăm de oameni să caute cu durerea aceea care seamănă cu a Ta, căci durerile pe care le au ei sunt plata păcatelor lor, nu sunt ele durere după Dumnezeu, o, nu sunt.

Îi îndemnăm pe oamenii de pe pământ și le spunem lor așa: Citiți și cercetați cu deamănuntul sfintele Scripturi și cereți de la Dumnezeu înțelepciunea cea din ele a Duhului Sfânt, Care nu Se dă cu măsură celor ce cred și caută după Domnul. Dacă vreți să vă așezați viața pe cale, nu uitați că numai una este calea vieții: Iisus Hristos, iar cuvântul Lui este scris în Scripturi, și trebuie cercetat cu deamănuntul cuvântul Lui. O, iată-L pe Domnul apoi venind cuvânt pe pământ cu mult duh de trezire, cu multă învățătură de viață și de veghe pentru viață, și nu e mult cuvântul Lui cel de azi, căci viața ca să fie ea, are nevoie de multă, multă veghe din cer peste ea, și are mereu, căci de pe pământ nimeni nu veghează peste om ca să aibă el viață și să nu cadă de pe calea ei apoi.

Pe pământ oamenii citesc cărți și reviste și ziare scrise de oameni. O, fii ai oamenilor, citiți cărțile sfinților, nu ale oamenilor! Citiți de la Dumnezeu și de la sfinți, căci diavolul este împărat mare peste voi și nu-l puteți păcăli decât desprinzându-vă de el cu viața și cu pasul, ca să fugă el de voi apoi. Diavolul se teme numai de sfinți. Nu-i place lui cu omul sfânt, și îi place cu cel păcătos, cu cel despărțit de Domnul prin păcat, iar noi, sfinții Domnului, am zidit pe pământ pe Domnul în om și ne-am luptat cu diavoli ca să-i smulgem de sub ei pe oamenii furați de ei, căci omul este zidirea lui Dumnezeu prin sufletul lui, care este de la Dumnezeu în trupul omului.

O, Doamne, rostim binecuvântare arhierescă peste poporul cuvântului Tău. Întărește-l pe el mereu, căci el este în slujba Ta așezat, și aceasta are el de lucrat pe pământ, și are de împărțit pe Domnul la oameni când Tu vii și le pui pe masă hrană din cer, și pe care ei trebuie s-o împartă peste tot, ca să aibă cei ce caută și să mănânce ca să crească în ei înțelepciunea Ta, o, Doamne, căci așa este scris pentru cei ce iubesc sfințenia Ta în ei. Amin.

O, ridică-Te cu armie cerească în zilele acestea de cumpănă peste neamul român și smulge, Doamne, minciuna și pe slujitorii ei, care s-au așezat pe tronul țării cu lucrarea minciunii. Țara română este țara Ta, nu a lor, nu a celor mincinoși. O, scoală-Te și ia-Ți vitejii și curăță cu ei de dușmanii ei această patrie, și le dă ochi cerești românilor ca să se ridice și să dea de peste ei pe cei ce pun la cale răul ei ca să fie ea țara lor, dar ea este țara Ta și vor da de Tine deasupra ei cu veghe și cu sfinții și vei birui Tu pentru ea, căci așa este scris pentru ea, iar Tu ești Dumnezeu ei, o, Doamne.

Iar acum Te rugăm cu duh duios, e vremea dreptății Tale și scoală-Te cu toate puterile și oștirile cerești și fii Tu Dumnezeu ei, biruitor pentru ea, Domnul, Care împărățește pe acest tron, căci țara română este tronul Tău, pe care stai cuvântând cuvântul Tău cel de la sfârșit de timp, și trebuie s-o dezrobești, Doamne, și s-o ridici pe ea în slava Ta, în duhul

iubirii de Dumnezeu. Aceasta ne este stăruința înaintea Ta în ziua noastră de serbare între sfinți. Amin.

— O, amin, amin grăiesc peste neamul român: voi da întărire și putere din cer cârmaciului acestui neam, ostașului Meu, care stă la cârma neamului român veghind cu mare iubire de neam. Îl voi îmbrăca în putere de sus să înfigă ancora și să scoată corabia din primejdie, aruncând spre cer nădejde mare și înfigând salvarea pământului român în Duhul Domnului ca să nu piară, ca să nu se răstoarne corabia în vremea acestei grele furtuni, și apoi să ridice spre cer mersul corăbiei și să lase ancora în mâinile Mele, căci Eu, Domnul, sunt pe catarg și veghez învăluit în curcubeu, iar sfinții Îmi dau slavă și așteaptă biruința Mea cea mare din mijlocul pământului și neamului român, căci Tatăl M-a trimis aici, de unde am lucrat la început, iar acum se unește începutul cu sfârșitul și-Și ridică Domnul pe culmi biruința Sa, iar omul cel îndărătnic să se umilească. Amin.

Grăiesc și spun: pământul și neamul român sunt în planul lui Dumnezeu cel pentru sfârșit de timp și pentru biruința Domnului peste popoare, și toate limbile și noroadele toate vor privi la slava Mea cea de la sfârșit de timp și vor căuta după ea și-Mi vor da slavă, căci vor cunoaște pe Domnul, precum este scris, și se vor sui aici și vor lua învățătura vieții de pe munte înalt, vor lua din râul vieții, căci din el se va adăpa pământul tot și va odrăsli cer nou și pământ nou, și aceasta vestește acum Duhul Adevărului. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Ia-Mă și Mă împarte și Mă dă peste tot! Eu sunt Alfa și Omega, iar tu ești sluga Mea de care Mă sprijin. Eu sunt Cel ce sunt și Cel ce vin la tine, ca să vin. Amin, amin, amin.

30 ianuarie/12 februarie 2014

Praznicul Întâmpinării Domnului

Învățătură pentru părtășia omului cu Domnul în toată clipa. Iubirea este cea care se dăruiește cu totul. Nemulțumirea atrage păcatul judecății asupra semenilor.

Sunt întâmpinat în sărbători, după veghea pe care am așezat-o să stea în întâmpinarea Mea, iar Eu sunt tot o veghe pentru coborârea Mea cuvânt pe pământ.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Iarăși vin pe pământ, căci este sfârșit de timp. Acum două mii de ani, după patruzeci de zile de la învierea Mea, M-a luat norul slavei Domnului și M-a suit la Tatăl și M-am așezat de-a dreapta Lui, unde-Mi era locul din vecii, iar îngerii slavei Mele le-au spus celor de față atunci: *«Acest Iisus, pe Care L-ați văzut voi suindu-Se la cer pe nor, astfel va și veni, precum L-ați văzut suindu-Se»*. O, așa vin acum, la sfârșit de timp, așa precum s-a vestit atunci vin. Pe norul slavei vin, și din el Mă las cuvânt peste pământ. În mijlocul grădiniței cuvântului Meu de pe vatra neamului român, loc pregătit de Mine, aici coboară glasul Meu, și se așează în cartea sa cuvântul gurii Mele și sunt apoi împărțit peste pământ.

Cobor zi de praznic sfânt și Mă așez cu ea în carte. După patruzeci de zile de la nașterea Mea, acum două mii de ani, M-au luat mama Mea Fecioara și Iosif și M-au dus după datină la templu ca să Mă închine Domnului după legea întâiului născut. Numai Eu M-am născut din mama Mea Fecioara, numai Eu, și nașterea Mea a fost minunată, căci așa cum am fost așezat în pântecul ei fecioresc prin cuvântul Duhului Sfânt binevestitor prin înger, o, tot așa M-am și născut, nestrucând nicicum trupul Fecioarei mamă, dar aceas-

ta nimeni n-a putut să înțeleagă atunci, iar dacă Zaharia, căruia îi închinase Dumnezeu această taină, dacă el a crezut așa, nu l-au mai lăsat în Israel necredincioșii acestui popor, ci l-au trimis la Tatăl, după obiceiul răutății și al necredinței lor asupra profeților, dar Domnul a mers mai departe cu tainele Lui lucrătoare pe pământul lui Israel cel necredincios.

M-a luat mama Mea Fecioara și M-a închinat Domnului după datină, și am stat în ziua aceea în brațele dreptului Simeon, căci trebuia să vadă el pe Domnul cu ochii lui, după ce s-a îndoit de nașterea prin Fecioară a Fiului lui Dumnezeu pe pământ, și când a primit făgăduința că nu va pleca de pe pământ până nu va vedea cu ochii lui minunea acestei taine.

O, cum aș mai fi putut fi Eu, Cel venit, Dumnezeu omului căzut din rai, dacă s-ar fi petrecut întruparea și nașterea Mea apoi ca și a omului născut din omul care a fost făcut, și nu născut? Eu eram Unul născut din Tatăl mai înainte de toți vecii, și a fost apoi să vin pe pământ și să Mă așez în pântecul fecioresc și să Mă nasc ca în cer, nu ca pe pământ, și să fiu fără de păcat venit pe pământ, și tot fără de păcat să fie și Fecioara pentru nașterea Mea, căci ea L-a purtat pe Dumnezeu în pântecul ei și L-a născut Om, ca să poată fi răstignit apoi Dumnezeu-Omul și să răscumpere prin învierea Sa apoi pe omul cel pierdut din Dumnezeu, de două ori pierdut, căci omul și-a risipit apoi viața, smulgându-se de sub Tatăl său și dându-se duhului vrăjmaș pe Dumnezeu și pe om, slujbaş făcându-se după pofta acestuia.

O, dar ce frumos am arătat Eu întoarcerea omului la Tatăl, salvarea lui, când am grăit acum două mii de ani despre pilda trecută mâine în calendar în zi de duminică, pilda fiului risipitor, care și-a cerut dreptul de moștenire și s-a dus cu el cu tot să-l cheltuiască departe de casa tatălui său, în casele celor păcătoși și căzuți de la Domnul!

Omul a căzut din rai, căci singur s-a smuls din sânul Tatălui său și s-a așezat pe pământ și și-a cheltuit viața și trupul și harul, dar la întoarcerea lui l-a întâmpinat Tatăl, din pricina pocăinței făcută înaintea Tatălui, după ce a ajuns gol de viață din cer în mijlocul oamenilor născuți din oameni.

Acum două mii de ani am ieșit într-o întâmpinarea omului, am ieșit prin învierea Mea ca să aibă și omul înviere. A fost scris să Mă fac Om născut pe pământ și să fiu răstignit și să înviez apoi, și pentru om a fost să fie toate aceste taine săvârșite odată cu venirea Mea în trup pe pământ. O, nu-i ajută omului cele de pe pământ, pentru care el trudește, nu-i ajută decât dacă le folosește atât și așa cât le-am folosit Eu după ce M-am făcut om, numai că omul a fost fiul risipitor și nu și-a cheltuit viața în slujba lui Dumnezeu, ci în petreceri s-a învățat el să-și petreacă viața. Dar învățătura Mea a fost mereu pe pământ prin prooroci și prin apostoli apoi, și iată, este ea și azi prin însăși venirea Mea cuvânt peste pământ, prin însăși apostolia Mea, a gurii Mele, ca să-l învăț pe om cum să petreacă pe pământ pe calea întoarcerii lui spre Tatăl, calea pocăinței, pentru ca să-l înfieze iarăși Tatăl, după ce omul a greșit.

O, popor al cuvântului Meu, o, fiule mult povățuit, e greu fără Dumnezeu, e greu de om, și iată, nu-i este frică omului, nu-l cuprinde frica, decât după ce rămâne sărac și gol de toate cele și strigă el apoi la Tatăl după salvare, iar Tatăl văzându-i căutarea Se apleacă cu milă.

O, nu-i folosește omului viața fără Dumnezeu în petrecerea lui pe pământ, dar cine să-i spună lui aceasta? Așadar, fiilor, căutați să fiți siguri în toată clipa că Domnul este cu voi și că voi sunteți cu El, iar pentru aceasta trebuie să aveți grijă

multă să nu fie cu voi sau între voi ceva care să-L poată slăbi și alunga pe Domnul din voi și de lângă voi. Căutați să aveți iubirea Lui mereu, iubire frumoasă, fiilor, căci iubirea nu este rece, ci este cea care se dăruiește cu totul. Ea nu are putere și lucrare și față, decât atunci când ea se împarte. O, căutați pentru fața iubirii în voi, căutați să nu vă faceți rost de nemulțumire, căci acest păcat atrage după el păcatul judecății asupra semenilor voștri apoi. Faceți-L pe Domnul părtaş cu voi în toată clipa, măi fiilor, ca nu cumva să aveți clipe goale de Dumnezeu, clipe de deșertăciune, fiilor.

O, să nu fie risipite clipele voastre. Strângeți-le în cer, în Domnul. Adunați-vă într-un gând toți, mereu, mereu aceasta, fiilor. Am stat și am privit la strângerea voastră și la hrana cea pentru ea de la unul la altul. Tot darul desăvârșit vine prin unirea dintre voi, prin gândirea la fel, fiilor. A gândi la fel este a gândi ca Hristos, așezând între voi poruncile dragostei lucrătoare, căci porunci trebuie să fie peste voi însușirile dragostei de sus în voi și între voi, iar Eu am înnoit porunca dragostei și am spus: *«Poruncă nouă vă dau vouă, să vă iubiți unul pe altul așa cum v-am iubit Eu»*, iar Eu v-am iubit răscumpărându-vă prin jertfa Mea cea pentru voi.

O, fiilor, fiilor, primiți-vă unii pe alții pentru toate cele ce trebuie să fie frumoase în voi și între voi, și numai așa veți cugeta la fel, ca Hristos și în Hristos veți cugeta, și veți fi una prin aceasta, precum Eu una cu Tatăl sunt. Amin.

O, nu pot să nu grăiesc cu voi durerea Mea, care se ridică la cer din mijlocul neamului român. O, ce război! Dorul de scaune și de putere îi macină pe cei ce se războiesc înaintea poporului român. O, fiilor, o, pe ce mâini a căzut țara Mea română! Voiesc să iau de peste ea pe acești dușmani și s-o scol spre biruință. Voiesc să trezesc acest popor și să-i dau îndemnul să se apere în fața acestor dușmani. Suspîn cu jale. Suspînați și voi, fiilor. E neamul român prins sub vicleșugul celor ce și-au tras sub ei scaune ca să stea pe ele în numele poporului, și iată, calcă ei peste soarta acestui neam mîncînd și bînd și petrecînd și războindu-se între ei pentru înțaietate, iar Eu suspîn cu jale. O, al Meu este neamul român, și nu al lor, iar ei sunt dușmanii acestui neam. Eu, Domnul, spun aceasta.

O, popor al cuvîntului venirii Mele, hai să stăm de veghe, fiilor. Să se întoarcă la Domnul poporul român! Să audă el glasul cuvîntului Meu și să asculte de Dumnezeu acest neam, că e neamul la care Eu M-am întors trimis de Tatăl după două mii de ani de la înțaiia Mea venire pe pămînt. Eu, Domnul, ies în întâmpinarea lui și îl strig mereu.

O, auziți-Mă, fii români! Intrați sub mantia Mea până ce urgia va trece, până ce Eu, Domnul, voi birui pentru voi împotriva acestor vrăjmași de neam. Fiți credincioși acestui cuvînt, fiți credincioși, fii români, căci Domnul veghează peste voi cu lucrul și cu cuvîntul Său cel sfînt. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2014

Duminica Înfricoșatei Judecăți și sărbătoarea sfîntului sfințit mucenic Haralambie

Învățătură despre har. Sfîntul Haralambie, purtător de har pe pămînt. Harul Domnului este numai deasupra celor umiliți. Vremea postului de bucate, împletită cu lucrarea harului.

In zi de duminică Îmi las glasul peste grădinița cuvîntului Meu și-Mi am la veghe străjerii, care-Mi deschid ca să intru în carte, cartea Mea cea de azi,

grăirea Mea cea de la sfârșit de timp, cuvîntul lui Dumnezeu.

Sunt Fiul Tatălui Meu Savaot și am lucrare de Fiu, căci sunt ascultător Tatălui Meu și sunt Cuvîntul Lui, de vreme ce aud și văd cuvîntul Lui, lucrarea Lui și dorirea Lui. Sunt purtător de Dumnezeu, purtător de Tatăl și purtător de cuvîntul Lui. O, ce frumoasă lucrare are Dumnezeu, ce frumoasă! Câtă iubire, câtă ascultare între Fiul și Tatăl, cât har între Tatăl și Fiul!

Grăiesc în ziua aceasta despre har, căci am lângă duminea înfricoșatei judecăți, a cărei parabolă stă scrisă azi peste biserică drept învățătură de pregătire peste creștinii care pornesc în curînd postul cel de șapte săptămîni pentru întâmpinarea apoi a praznicului Învierii Mele, am sărbătorit astăzi între sfinții cei mari, arhieriei și mari purtători de har pe pămînt, am pe sfîntul mucenic Haralambie și petrec cu el la masă de cuvînt în mijlocul poporului cuvîntului Meu, născut din cuvîntul Meu cel de azi.

Ne așezăm la masă cu poporul cel credincios venirii Mele de azi, o, arhierieule sfînt. E mare sărbătoare pentru tine între arhieriei din cer, și grăim în ziua aceasta despre har. Cât ai stat cu trupul și cu lucrarea ta pe pămînt a sălășluit deasupra ta harul lui Dumnezeu și te-a umbrit neconținut și ai lucrat neconținut înaintea Mea și înaintea bisericii, toate prin har, nu prin știință, nu prin învățătură de pe pămînt luată sau primită. O, ce frumoasă, ce mare ți-a fost lucrarea și smerenia inimii! Cei curați cu inima te-au iubit, iar cei semeți te-au dușmănit. O, cei curați cu inima sunt umbriți de harul lui Dumnezeu, iar cei semeți și dușmănoși sunt lipsiți de acest har, nu stă deasupra lor harul Meu cel frumos, cel care iubește și iartă și dăruiește și lucrează ca Dumnezeu în om pe pămînt. Trecusei suta de ani și mai bine. Era atunci vreme de prigoană peste creștini și te-au luat oamenii împăratului cel fără de har peste el, cel dușmănos și semeț, și te-au dus la mucenicie și te-au trecut prin chinuri multe și mari, iar tu, plin de har, te rugai Mie în vremea chinurilor tale, te rugai pentru iertarea lor, a celor dușmănoși, te rugai pentru binele și ajutorul din cer peste toți cei buni și răi, și harul te umbrea de deasupra și mulți vedeau lucrarea harului și-și doreau să fie creștini, și mărturiseau aceștia apoi credința lor în Unul Dumnezeu, Dumnezeul tău. O, hai să lucrăm cuvînt cu har și să ne așezăm cu el în carte pentru viața celor ce iau de la Dumnezeu cuvîntul venirii Lui celei de azi, căci vremea aceasta a venit. Amin.

— **O**, veni-va vremea și a și venit, Doamne, și ai venit cuvînt pe pămînt, har mare deasupra pămîntului, deasupra oamenilor, Doamne, iar oamenii sunt de două feluri, unii curați cu inima, iar ceilalți semeți în duhul lor și plini de rece și de dușmănie pe calea Ta cu oamenii, o, Doamne.

O, ce frumoasă lucrare ai, ce frumoasă, Doamne! O, câtă iubire, câtă ascultare între Tine și Tatăl, cât har între Tatăl și Tine! Dorirea Ta este acum să grăim despre har, și e măreață dorirea Ta pentru ziua aceasta, căci azi se prăznuiește biserică venirea Ta pe pămînt, o, Doamne, iar Tu ai vestit-o pe ea că va veni, și iată, cuvîntul Tău își arată împlinirea și vii să-Ți pregătești ziua slavei, *«ziua venirii Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții îngeri cu El, șezînd Domnul pe jețul mării Sale și adunîndu-se înaintea Lui toate neamurile, iar El îi va despărți pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi din capre și va pune oile de-a dreapta Sa, iar caprele, de-a stînga»*, precum este scris.

O, fericiți cei curați cu inima, Doamne, fericiți aceștia, căci peste ei poate lucra harul, poate să-i atingă lucrarea haru-

lui Tău și să fie ei apoi fiii Tăi credincioși, Doamne, și să lucreze ei cu Tine ajutați și plini de har bunătați multe pe pământ, bunătați din cer peste mulți în numele Tău, Doamne. O, în numele Tău au lucrat și lucrează prin harul Tău cei care vor fi dați de-a dreapta Ta în ziua mării Tale, iar Tu îi vei numi pe ei binecuvântații Tăi și le vei spune lor că ai fost Te-au miluit, Doamne, miluindu-i ei pe cei ce sunt ai Tăi, pe frații Tăi prea mici, Doamne, și le vei da lor spre moștenire împărțita cea gătită lor de la întemeierea lumii, precum este scris.

O, fie omul cât de greșit, dar dacă are iubire și milă, acela este frumos la inimă și are parte de umbrirea harului de sus peste el și vine ziua credinței lui plină de fapte și de iubire de Dumnezeu și de frații lui Dumnezeu, iar pentru aceasta eu m-am rugat Ție, Doamne, pe pământ și Ți-am cerut har peste oameni, și tot așa Îți cer și în cer, căci harul Tău, lucrând de deasupra, îi dă omului putere și iubire pentru Tine și pentru semenii, Doamne.

Grăiesc acum poporului cuvântului Tău și-i spun lui așa, căci de la el iau mulți învățătura aceasta venită de sus odată cu venirea Ta cu sfinții Tăi, și-i spun lui așa:

O, iubiți umilința, fiilor, căci harul Domnului este numai deasupra celor umiliți și iubitori și aplecați și-i ține în Dumnezeu, în iubire îi ține, iar cei ce nu iubesc cu aplecare și cu umilință nu sunt sub har, și sunt lipsiți de harul cel de sus. O, învățați să cunoașteți când sunteți părăsiți de har și când sunteți umbriți de harul cel de sus. Învățați singuri aceasta din felul vostru de purtare cu fiecare clipă, și veți înțelege singuri când lucrează și când nu lucrează de deasupra peste voi harul Domnului. O, rugați-vă apoi unii pentru alții, rugați-vă pentru har. Când vreți să primiți bine de la cei din jur, rugați-vă Domnului să-i umple pe ei de lucrarea harului și de frumusețea cerului în ei, căci cei cu inima curată așa lucrează, așa se roagă, așa așteaptă să-i vadă pe semenii lor, cu cerul în ei așteaptă să-i vadă pe ei, iar eu așa m-am rugat, pentru toți oamenii buni sau răi m-am rugat și I-am cerut Domnului pentru ei harul și umbrirea lor cu har.

Iar acum, Doamne, primește ruga mea pentru ei și dă-le lor duhul rugăciunii pline de har așa cum mie mi-ai dat, căci inima mea curată m-a ținut sub această fericire a celor curați cu inima și numai pe Tine Te vedeam în tot și în toate, și numai pe Tine Te doream în toate și peste toate și în toți, Doamne. Și Te rog, în zi de duminică Te rog, ține sub harul Tău cel mult pământul și neamul român și dă acestui neam, dă-i har, Doamne, dă-i iubire, dă-i duhul umilinței și biruință să-i dai, și plin de credință să-l așezi înaintea Ta, pregătindu-l pe el mereu prin cuvântul Tău rostit peste el.

Har, har peste neamul român, har, har peste el, o, Doamne! Cu harul și cu iubirea de oameni a Ta, a Unuia născut al Tatălui Tău Fiu, binecuvintează acest neam, acum și pe vecii, Doamne, și dă-i lui harul Tău, umilința mea să-i dai lui înaintea Ta și a oamenilor, lucrarea inimii curate și fericirea ei, fericirea celor ce vor vedea pe Dumnezeu, o, Doamne, o, Domnul meu iubit. Amin.

— **O**, pace ție, curatul Meu, sfântul Meu! Inimioara ta a fost tot o iubire, și curată și mare ți-a fost ea, și te-ai împărțit cu ea în cer și pe pământ și ai cerut din cer și ai împărțit pe pământ numai iubire, numai har, după cum și numele îți este. N-ai avut nimic de pe pământ în tine, și ți-a fost de ajuns harul Meu, care te-a umbrat de deasupra, lucrând el mult prin curățenia și iubirea inimii tale, care și în chinuri pentru credință ți-au fost la fel de dulci, la fel de tari și de duioase și de doritoare de har

peste oamenii toți, peste cei răi și peste cei buni. O, pace ție între sfinții Mei în ziua ta de sobor între sfinți. Acum și pe vecii, pace ție! Amin.

O, fii ai cuvântului Meu de peste voi, vă învăț Eu, Domnul, și vă spun despre lucrarea harului. Când omul are rece și nedragoste în el, când are ură în inima lui, Eu Îmi retrag harul de deasupra lui, iar el nu mai poate cu iubirea și cu credința cea pentru iubire, nu mai poate pentru Mine și Mă părăsește, se răcește și Mă părăsește după ce Mă disprețuiește fără de teamă pentru aceasta, și rămâne el apoi de partea păcatului, de partea despărțirii lui de Dumnezeu. Pe neștiute, pe negândite i se întâmplă lui aceasta, după ce umbrirea cu harul Meu nu mai este deasupra lui.

O, nu pot, nu pot să-l ajut pe cel ce-și face rost de locuință pentru satana în el, de ură și de răceală de suflet și de iubire pentru cei din jur, măcar și pentru unul dintre cei din jurul lui. Nu pot cu harul Meu peste cel nemulțumit de Mine și de semenii lui, nu pot cu nici un chip să-l ajut cu cele din cer pe unul ca acesta, și rămâne el cu cele de pe pământ, care se fac lui calde, iar harul Meu se retrage, fiilor, că nu poate el peste cei ce n-au inima curată, inimă care iubește și iartă, dându-se cu umilință și cu aplecare față de toți, așa cum și lucrează cei plini de harul credinței lucrătoare, care se arată prin fapte, măi fiilor, prin dragoste de semenii, și nu de sine, căci vai celor ce au în ei aluatul iubirii de sine, care-l trage pe om de sub harul Meu și îl duce spre lucrarea împotrivirii pentru dragostea de sus, și iată, cei ce nu iubesc, cei ce disprețuiesc și urăsc, vor merge aceștia la pedeapsă veșnică, iar cei drepti, pentru că au iubit, vor merge la viață veșnică, precum am spus Eu, Domnul, acum două mii de ani despre lucrarea zilei venirii Mele, venirea Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții îngeri cu El. Ședea-voi Eu atunci pe jețul dreptății și vor sta adunate înaintea Mea neamurile toate, și-i voi despărți pe unii de alții precum ciobanul desparte pe oi dintre capre și voi pune oile de-a dreapta Mea, iar caprele, de-a stânga, pe unii spre binecuvântare, iar pe ceilalți spre blestem, precum este scris. Amin.

Iată zi de învățătură am petrecut cu voi, fiilor. Cei credincioși ca pe pământ încep cumva și ei acum vremea cea cu post de bucate, dar lucrarea harului are putere prin faptele credinței și prin despărțirea de păcat și de răutate a inimii. Să rupă lanțurile răutății cei ce dau să se oprească de la îmbuibarea cu mâncări. Să caute cu harul Meu cei ce vor cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu, iar aceasta trebuie să învețe omul să facă așa. Îi trebuie învățător omului, căci omul este departe de Dumnezeu cu viața sa, cu fapta sa, iar Eu grăiesc din cer peste pământ, și cine voiește Mă aude. Amin.

Binecuvintez neamul român cu înțelepciune de sus peste el ca să caute el sub lucrarea harului, sub umbrirea harului de sus. Har, har peste neamul român, că are el de biruit de peste el pe cei semeți cu duhul, pe fiii minciunii, pe cei ce n-au nimic din Dumnezeu în iubirea lor.

O, pace ție, neam român! Harul Meu stă deasupra ta ca să te umpli de har și să poți prin puterea lui în vremea aceasta de strămtorare de peste tine. O, Dumnezeu este iubire, iubire din cer, iubire sfântă. Așa să fii și tu, ca Domnul Dumnezeuul tău să fii. Iată-Mă deasupra ta cuvânt! Ia-Mă înăuntru și miluiește-Mă, ca să fii cel binecuvântat, și de-a dreapta Mea să fii. Ori de câte ori vei primi și vei milui pe cei mai mici frați ai Mei, care Mă poartă peste pământ cuvânt, pe Mine Mă vei primi, pe Mine Mă vei milui.

Lucrarea harului Meu stă deasupra ta și te învață să-L

miluiești pe Domnul, o, neam român. O, iată-Mă! Unii altora să ne facem bine, unii pe alții să ne primim și să ne miluim.

Iară și iară pace ție, pace ție, neam român! Domnul Dumnezeu îți dă ție pacea Sa și miluința Sa ție. Amin, amin, amin.

10/23 februarie 2014

Duminica izgonirii lui Adam din rai

Venirea Domnului cu trup văzut și împlinirea Scripturii de cer nou și de pământ nou. Cel ce este ucenicul Domnului nu mai are viață aparte. Postul este supunere lucrată pentru înviere. Repararea neascultării lui Adam. Chemare spre trezire a omului supus de femeie prin păcat. Vorbirea lui Adam.

Mi-e Duhul plin de dor pentru coborârea Mea cuvânt în cartea Mea cea din zilele acestea. Cuvântul Meu se face carte, se face el venirea Mea pentru pregătirea omului, căci ziua slavei Mele se apropie și-Mi trebuie martori că am lucrat și că lucrez pentru pregătirea ei și a omului, și Mi-e dor, Mi-e tare dor să cobor și să cuvintez, iar pentru aceasta Mi-a trebuit așternut, Mi-a trebuit o mână de ucenici, un popor, la care să găsesc credință în venirea Mea cea de azi, scrisă în Scripturi că va fi în vremea aceasta, și venire să găsesc și veghe ca să Mi se deschidă când vin.

Cu dor cobor, cu dor de la o coborâre la alta. Eu sunt Cuvântul lui Dumnezeu și Mi-e dor să grăiesc pe pământ. Îi este dor lui Dumnezeu să cuvinteze, căci Dumnezeu este Cuvântul, de la început și până la sfârșit este, și prin El toate s-au făcut și se fac.

Pace ție, poporul Meu, casa Mea cea de azi! Este scris despre cel ce crede în Mine că voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui, și împlinesc acestea cu tine, și tu cu Mine, măi poporul Meu. O, ce ușor Îmi este să împlinesc cele scrise de Mine dacă am credință în voi pentru împlinirea lor! O, ce dor Îmi este să împlinesc Scripturile care mai sunt să se îplinească, măi poporul Meu! Voiesc să vin pe pământ cu trupul văzut și să dau poruncă cerului cel nou și pământului cel nou să se arate odată cu Mine și să-i bucure pe ai Mei, fiindcă am spus acum două mii de ani că Mă duc la Tatăl, că Mă duc să pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu să fie și ai Mei. O, sunt multe locașuri în casa Tatălui Meu, dar Eu sunt pe tron lângă Tatăl și-Mi slujește slava tronului stăpânitor și am aproape suită din cer, și de pe pământ venită.

O, bine este să fie al Meu cu totul omul pe pământ și să-Mi fie ucenic. Cel ce-Mi este Mie ucenic nu mai are altceva de lucru pe pământ, nu mai are viață aparte, ci are în Mine și pentru Mine cu totul, are în casa Mea, are înaintea Mea, iar aceasta tu trebuie să înțelegi îndeajuns, măi poporul Meu de la izvor. Te am aproape de gura Mea, de locul izvorului Meu de cuvânt, și vin la masa ta grăind și punând pe masă pentru pregătirea omului, că vreau să-L iubească omul pe Domnul, pe Cel ce vine, măi fiilor. Vreau să fiți voi clopoșelul Meu, vestirea Mea peste pământ, și să-L vestiți mereu pe Cel ce vine și să-I împărțiți venirea, să meargă Domnul pe pământ cuvânt, să meargă mereu, căci Eu sunt apostolul Tatălui și sunt purtătorul Lui de cuvânt și vin pe pământ, mereu vin cuvânt pe pământ și mereu lucrez, căci Tatăl Meu lucrează, mereu lucrează Tatăl, și prin Mine lucrează Tatăl.

Este scris în ziua aceasta prin rânduială bisericească duminica izgonirii lui Adam din rai, ca să se trezească omul spre apropierea lui de Dumnezeu, și nu să-L piardă pe Dom-

nul, căci la început L-a pierdut omul pe Dumnezeu, L-a pierdut prin păcatul neascultării, dar mai întâi L-a pierdut prin păcatul trufiei, și apoi prin neascultare, căci numai cel trufaș nu poate să asculte de la Dumnezeu, fiindcă trufia este păcat asupra lui Dumnezeu.

Omul care nu-L iubește pe Domnul este om trufaș, care ascultă de sine însuși. Se cunoaște cel trufaș, se cunoaște prin iubire de sine, prin ascultare de sine însuși, și apoi faptele lui îl arată, așa cum l-a arătat pe Adam fapta neascultării. Iar în ziua aceasta părinții cei sfinți au pus la început rânduială sfântă peste biserică și au scris să înceapă omul creștin șapte săptămâni de post ca să se pregătească pentru înviere, să se învețe cu așteptarea învierii și să lucreze pentru ea, că are nevoie de înviere omul.

O, trebuie să se supună omul, căci la început nu s-a supus, și a murit prin neascultare omul cel de la început, iar acum trebuie omul să-și lucreze învierea prin supunere înaintea Domnului, trebuie să țină post, căci la început n-a ascultat să țină.

O, trebuie reparată greșeala ta, omule. Neascultarea ți-a adus căderea din rai, iar acum trebuie să facem întoarcerea. Ai ascultat de femeie și n-ai mai ascultat de Dumnezeu. Când omul este atras de femeie, aceasta este pentru că femeia este atrasă spre bărbat din pricina neascultării de Dumnezeu și a ascultării lui de femeie. O, vino spre trezire, omule! Flutură în-gerașii între cer și pământ și lucrează în ajutorul tău ca să te lași de păcat și să treci din trup în duh, căci trupul nu-ți folosește la nimic, decât la despărțirea ta de Dumnezeu, omule.

Iată, vremea postului vine în ajutorul omului. Postiți de păcat, o, fii ai oamenilor! Postiți de trup, căci trupul îl trage pe om de la Dumnezeu, îl trage în cele ale trupului. Fiți senini la inimă și la față, ca nu cumva să se bucure diavolul de postirea voastră cea trufașă. Fiți tainici între voi și Dumnezeu, căci Domnul le dă har numai celor smeriți.

Plânge omul cel zidit de mâna Mea la început, plânge înaintea Mea, și iată ce-Mi spune:

— **D**oamne, Doamne, primește iarăși ruga mea cea pentru tot omul, o, Doamne. Să fie cuminte omul, dar ajută-l să fie așa, căci femeia a fost căderea omului din rai, și așa este și azi, și omul poate fără Dumnezeu, dar fără femeie nu poate, căci femeia a luat locul lui Dumnezeu în sufletul omului. Eu așa am pățit, și mi-ai ieșit înainte și m-ai muștrat pentru aceasta, dar eu m-am împietrit, ca drept răsplată peste mine a păcatului trufiei, Doamne. O, dorul de mărire îl face mic de tot pe om, dar nu știe omul aceasta, decât dacă-i spune cineva. Izgonirea mea din rai a fost după ce am ascultat de femeie, după ce am avut femeie pentru sufletul meu.

Să postească de femeie omul, o, Doamne, iar femeia trebuie să fie mai sălbatică, mai pădureață, mai rece prin acestea, mai puțină, Doamne, căci femeia se arată apropiată cu toate ale ei de cei din jurul ei, iar omului îi scade puterea cea pentru harul cel de sus.

O, să se învețe cu Dumnezeu femeia, și se va învăța și omul cu Dumnezeu. Să-I dea Domnului toată iubirea ei, nu să și-o dea ei sau omului, și așa va face și omul, dar ajută-l Tu pe el pentru această împlinire, o, Doamne.

Mi-e milă de Tine, Doamne. O, cât ai suferit și cât suferi de la păcatul meu, lung de șapte mii de ani din om în om, lung păcatul meu, Doamne! O, iartă-mă, ajutându-l pe om să rămână de partea Ta, Doamne! O, iartă-mă, înviind Tu în om, o, Doamne! Amin.

— **E**u, Domnul, ascult ruga durerii tale pentru om și-ți știu durerea ta, ți-o știu Eu. Ai pierdut iubirea raiului când ai călcat peste ea. Ai căzut apoi pe pământ plin de durere, plin de tristețe, și ai slujit păcatului, neputincios asupra lui. Eu, Domnul, ascult suspinul tău, durerea ta pentru om, și vin pe pământ cuvânt ca să-l ajut pe om, și vin mereu. Nu mai stau în cer, că e nevoie de învierea omului pe pământ. O, vin curând, curând vin pe pământ cu slava Mea, cu ziua Mea cea de la sfârșit de timp și Mă voi da cu ea celor ce M-au iubit și Mă iubesc. Amin.

Așez cuvânt de binecuvântare pentru vremea postului mare, cel de dinaintea praznicului Învierii Mele. Eu în fiecare an trăiesc iar și iar ceea ce am trăit și am îndurat acum două mii de ani, și tot mereu împrăpătez învierea omului peste cei ce Mă urmează iubindu-Mă și făcând voia Mea în ei, dar prea mulți sunt cei care nu Mă iubesc și nu Mă caută pentru viața Mea în ei. Eu pentru aceștia plâng, plâng pe cruce, plâng, și răstignirea Mea pentru ei este mereu astăzi. Plâng și suspin pe cruce, mereu astăzi plâng pentru cei ce nu caută la crucea Mea.

O, pace ție, poporul Meu, casa Mea cea de azi, la care vin de la Tatăl cuvânt pe pământ ca să fiu împărțit de pe masa aceasta! O, dă-Mi putere să vin, dă-Mi mereu, fiule. O, dă-Mi mâna să vin. Nu mai este credință pe pământ pentru venirea Mea, dar tu rămâi, o, rămâi fiul cel credincios și stai deschis ca să vin, că Eu la tine vin, așa cum tu la Mine ai venit, și unii pe alții ne mărturisim, mărturisindu-ne venirea, și în Dumnezeu ne este întâlnirea. O, pace ție! Tu ești poporul Meu cel de azi. Pace ție! Amin, amin, amin.

17 februarie/2 martie 2014

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Părinții bisericii din cer grăiesc către păstorii bisericii de pe pământ; îndemnul lor către ordine cerească în casa Domnului. Nu este plăcut Domnului cum sărbătorește biserica duminica ortodoxiei, cu strângerea de bani. Ortodoxie: har și rugăciune cu har, naștere de fii născuți de sus, ca să fie sfinți apoi. Cei ce îl ajută pe Domnul și stau sub crucea venirii Lui de azi, aceia sunt fiii ortodoxiei.

Lucrarea pe care Tatăl Mi-a dat-o s-o săvârșesc în zilele acestea este să vin cuvânt pe pământ, să vin cu sfinții, să venim purtați de îngeri, Eu și sfinții Mei. Sunt Domnul, Iisus Hristos, sunt Cel ce M-am dovedit acum două mii de ani Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, și tot pământul M-a aflat, iar apoi M-au dovedit din unii în alții sfinții Mei, purtătorii de har, purtătorii de Dumnezeu. O, cine sunt purtătorii de Dumnezeu? Sunt cei în care trăiește și lucrează Dumnezeu cu viața Sa și cu lucrarea Sa și sunt ei între cei chemați, aleși și credincioși, după cum este scris în Scripturi despre cei ce se sfințesc pentru Domnul și pentru lucrările Lui peste pământ.

O, sunt plin de cuvânt în zi de duminică, întâia duminică a Postului Mare, pe care părinții cei sfinți ai bisericii Mele au numit-o de la început pomenirea dreptei credințe, duminica ortodoxiei. O, ce frumos este când se face ordine în casă! Așa au făcut sfinții părinți, au pus ei ordine în biserică, în casa Tatălui Meu și a Mea și a lor și a fiilor lor, fii ai lui Dumnezeu între cei ce sunt fiii oamenilor. O, ce frumos este să grăim despre credință și despre părinți, ce frumos!

O, pace vouă, pace vouă, câți sunteți biserică a Mea, casă a lui Hristos pe pământ! O, pace și vouă, vouă, celor ce sunteți puțin asemenea fiilor adevărați ai bisericii Mele! Bise-

rica înseamnă casa Domnului, poporul Domnului. Fiecare popor are un stăpân care îngrijește sau nu îngrijește de poporul peste care stă așezat mai mare, și fiecare popor stă sau nu sub ascultarea stăpânului de peste el, își iubește sau nu stăpânul, cârmuitorul său. O, așa este și cu poporul care se cheamă popor ortodox pe pământ în mijlocul popoarelor care stau sub cârmuire fără de credință și de supunere și de dragoste de Dumnezeu Cel adevărat. Cel ce a făcut cerul și pământul, Acela este Dumnezeu Cel adevărat, și a făcut El văzutele și nevăzutele Lui. Chiar dacă toți fiii pământului știu și cred aceasta mai devreme sau mai târziu în viață și în credință, aceștia nu ascultă de Dumnezeu, dar între ei sunt cei puțini, cei chemați, aleși și credincioși, și aceștia sunt sub iubirea Mea, sub ocrotirea Mea, căci se dau sub stăpânirea Mea, se dau Mie și merg pe calea cea dreaptă a mersului cel pentru om, pe calea ortodoxiei merg și o împlinesc pe ea după toată rânduiala ei, căci Eu am spus pentru toți: *«Eu sunt Calea, Adevărul și Viața»*, și toți cei care Mă aleg pentru acestea ce înseamnă Dumnezeu cu omul și pentru om, ei sunt poporul Domnului, casa Mea sunt ei, biserică a Mea sunt ei, iar Eu sunt Stăpânul lor, Dumnezeu lor, dar sunt Păstorul lor dacă ei sunt fiii credincioșiei.

O, cu cine poposesc Eu în duminica aceasta la masă de cuvânt pe pământ? Am venit cu părinții bisericii și grăim unii cu alții înaintea poporului Domnului, înaintea fiilor cuvântului Meu din zilele acestea, care sunt casa Mea și a cuvântului Meu când Eu vin cuvânt pe pământ.

O, pace vouă, celor ce ați cârmuit prin vreme biserica Mea și ați dat ei rânduilele sfinte pentru un mers frumos pe cale cu Mine al fiilor bisericii, al celor ce M-au ales pe Mine cale și adevăr și viață a lor! E zi de duminică și avem petrecere cerească aparte, avem de grăit bisericii. Binecuvântată să fie lucrarea Mea și a voastră în ziua aceasta de învățătură sfântă peste fiii lui Dumnezeu, peste casa Domnului pe pământ. Amin.

— **O**ce frumos, Doamne, ce frumos este când se face ordine în casă și când apoi se păstrează ea pentru toată sfințenia și frumusețea casei! O, ce frumos! Noi aceasta am făcut în vremea luptei noastre pentru Tine pe pământ, pentru împărăția cerurilor cu noi. Am pus ordine cerească în casa Ta, în biserica Ta, și am lăsat-o peste ea, ca să fie păstrată această ordine, Doamne.

O, ce frumos este să grăim din cer despre casa lui Dumnezeu de pe pământ, despre ordinea din ea, despre credință și despre părinți, o, ce frumos, Doamne! E grea vremea pe pământ, și așa a fost ea mereu pentru cei ce au dorit după Tine cu adevărat, și iată, pe pământ nu mai este, nu se mai îngrijește nimeni de casa Ta, o, Doamne. Casa Ta este poporul cel ortodox, dar ce puțin se mai ține ordinea în casa Ta, Doamne! O, venim noi, noi, cei cu mila de turma Ta așa cum am fost și pe pământ, plini de milă pentru omul fără Dumnezeu pe cale. Venim noi să-i mângâiem, să-i întărim pe cale pe cei ce Te iubesc și Te doresc viață a lor.

O, fii ai bisericii, biserica este casa Domnului și a fiilor cei credincioși și ascultători Lui. O, luați seama bine cum vă numiți și cum vă prețuiți numele de creștin ortodox, că iată, sunt arătați cu degetul fiii ortodoxiei, și se smintesc fiii oamenilor din pricina lipsei de ordine sfântă peste casa Domnului și peste mersul poporului ortodox.

Și acum, o, părinți păstori peste biserică, voi aveți nume de păstori și aveți de păstorit viața bisericii lui Hristos. Noi am păstorit spre Domnul turma ortodoxiei. Voi cum lu-

crați? Lucrați tot ca noi? Aveți voi grijă să fie turma pe cale cu pășune pe ea, și nu prin spini rătăcind? O, nu cumva să fiți lupi. Aveți grijă ce lucrare faceți și ce aduce ea peste poporul Domnului. O, aveți grijă să faceți deosebire între lup și păstor, căci lupul are numai haină de păstor, iar asemănarea cu Păstorul Hristos n-o are, și nu poate unul ca acesta să facă lucrarea lui Hristos peste biserică. O, aveți grijă să nu vă păstoriți pe voi înșivă și atât, ca nu cumva să luați plata păstorilor năimiți și să fiți pedepsiți cu pedeapsa lor. Așadar iubii sfințenia, de la care vine în voi frica de Dumnezeu, și apoi credința cea sfântă și grija de biserica Domnului, după ordinea cea de la Domnul și cea de la sfinți, nu după cum este ordinea cea de pe pământ, căci biserica este casa Domnului și are peste ea ordine din cer. Sculați-vă dis-de-diminează, sculați-vă bine și păstoriți bine dacă ați luat haină și cârjă de păstor, că vi se va cere vouă lucrarea aceasta și rodul ei, rodul dreptei credințe peste fiii bisericii.

O, iată, durere de la voi se urcă la Domnul, păstori ai bisericii, căci voi în duminica aceasta stați cu punga desfăcută ca să curgă în ea bănuții din mâna celor ce au și a celor ce nu au, și aceasta este lucrarea în biserică în ziua aceasta. O, nu! Nu așa se sărbătorește în duminica aceasta credința bisericii. Nu căutați să vă ascundeți după cei de la început păstori și apostoli, care strângeau pentru sfinți, pentru cei săraci de la cei bogați, pentru cei săraci cu duhul, dar bogați în har și în credință și în lucrare, ca să poată ei pentru Domnul pe pământ, și nu pentru pământ. Vă amintim de Iuda apostolul, de cel care desfăcea punga ca să cadă în ea de la cei ce dădeau pentru cei săraci ai bisericii și pentru nevoile propovăduirii crucii, pentru Domnul Cuvântul, Care S-a făcut trup și S-a sălășluit între noi plin de har și de adevăr acum două mii de ani, căci sosise pe pământ atunci împărăția lui Dumnezeu, care trebuia vestită cu mers de colo-colo peste tot, iar apostolul Iuda dădea deoparte din pungă fiindcă era fur, iar Domnul a zis ucenicilor Lui: «Unul din voi Mă va vinde, unul din voi este diavol».

O, păstori ai bisericii, har și rugăciune cu har, aceasta înseamnă ortodoxie, și înseamnă naștere de fii născuți de sus, din cuvântul lui Dumnezeu, și sfințiți apoi să fie ei și buni pentru cer și sfinți ca Domnul, iar altceva în afară de acestea înseamnă altceva, nu înseamnă împărăția Domnului cu oamenii. O, aveți grijă mare ce lucrare faceți în numele Domnului, în numele ortodoxiei, căci banul strică totul în om, strică omul la minte și la credință și îi strică frica de Dumnezeu. O, nu vă măriți, nu vă lăudați că sunteți păstori și că stați peste biserică. Găina cotcodăcește și dă de veste că a lăsat ouă în cuib, biata de ea, dar ea nu știe dacă vor ieși pui din ouăle ei, dacă sunt bune de sămânță de pui, dacă vor fi puse sau nu sub cloșcă pentru ca să se ivească viața și învierea puilor, care așteaptă în ou. Așa este și cu păstorul care-și vestește lucrarea sa și haina sa de păstor fără să aducă Domnului rod din ea pentru cer, pentru învierea omului.

O, dacă toți cei care se împărtășesc cu trupul și sângele Domnului prin biserică, dacă toți aceștia ar fi pentru Domnul așa cum Domnul este pentru ei, atunci ar fi mântuire mare peste ei, dar iată, nu iubesc pe Domnul fiii bisericii, ci iubesc păcatul și tot ce este pe pământ. Și iată minune de la Domnul: vine Domnul cu sfinții Lui pe pământ la masă de cuvânt, vine Domnul cu părinții bisericii și grăiesc ei cu Domnul și cu biserica Lui în zi de duminică și de pomenire a dreptei credințe.

Ne-a folosit Domnul pe pământ pentru împlinirea cu noi a Evangheliei Lui, iar azi El vine cu noi pentru împlinirea

venirii Lui cu sfinții, pe care a anunțat-o El Însuși că va fi și că va veni.

Vine Domnul! Luați aminte, o, luați aminte, fii ai ortodoxiei, dar luați aminte, voi, păstori ai turmei. Vine Domnul! Ce răspuns veți da voi Lui?

O, vino, Doamne, vino mereu, vino cu sfinții Tăi, căci oamenii au stricat toată rânduiala casei Tale, și trebuie să lucrezi Tu, și cei din cer! Vino, Doamne, vino, căci Duhul și mireasa zic: Vino! Amin.

— **D**a, vin curând, vin, dar iată, vin mereu și Îmi găsesc calea pentru ziua cea mare a venirii Mele și spun cuvânt în zi de duminică, de pomenire a dreptei credințe, și zic: mai mare pedeapsă au ortodocșii care nu merg la biserică și nu țin predaniile toate în toată vremea, predanii lăsate de părinți plini de har, mai mare vină au aceștia decât aceia care rătăcesc prin toți spinii, pe la secte, de nu știu aceștia să deosebească dreapta de stânga lor. Așadar, păstori bisericii vor avea de dat răspuns greu dacă s-au ales să se facă păstori. De la păstori trebuie să se vadă și să învețe pe Dumnezeu fiii bisericii, iar păstori trebuie să fie ca Dumnezeu și să fie ei calea, adevărul și viața Domnului în fața celor ce au de ales să meargă spre Domnul. Amin.

O, păstori ai bisericii, iată-i pe fiii cei ortodocși, folosiți de Mine, Domnul, pentru venirea Mea cuvânt pe pământ în acest timp! Se împlinește pe pământ acum Evanghelia venirii Mele cu sfinții, și vin în casa Mea și grăiesc vouă cuvânt de trezire și vă îndemn să faceți deosebire între lup și păstor, între ucenic și diavol așa cum am făcut Eu, căci Iuda își dădea deoparte din punga în care se punea pentru nevoile săracilor bisericii, iar Eu, Domnul, l-am numit vânzător și l-am numit diavol, căci era ascuns. Când omul se ascunde cu ceva, îngerul rău îl îndeamnă pe el aceasta, și iată câtă învățătură trebuie să fie pusă peste fiii casei Domnului mereu, mereu!

O, trebuie pocăință multă și umilință multă. Altfel zadarnic cred cei ce cred și strigă la Domnul pentru ei. Trebuie credință neamestecată cu păcatul și cu faptele lui fel de fel. Să umble în lumină cei ce cred spre Dumnezeu. Să fie curați la inimă și la faptă cei ce vor să iubească pe Domnul. Amin.

O, pace vouă, celor ce Mă ajutați și stați sub crucea venirii Mele de azi cuvânt pe pământ! Voi sunteți fiii ortodoxiei, căci cei ce lucrează, aceia se dovedesc a fi fii și ucenici ai Mei. O, rămâneți în iubirea Mea, fiilor, rămâneți poporul Meu, via Mea, sădirea Mea cea scumpă, fiilor. Eu sunt cu voi tot timpul. Așa să fiți și voi cu Mine, așa să fiți și voi, fiilor. Voi sunteți casa Mea, casa în care Eu sălășluiesc și masa la care cinez cu sfinții Mei și cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

24 februarie/9 martie 2014

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Nu este bine să fie omul singur. Viața cea binecuvântată este viața de obște. Grăirea Domnului către fiii neamului român, să se oprească de la călcarea legilor sfinte, să se pregătească să întâmpine venirea cu slavă a Domnului.

În zi de duminică, Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă las cu sfinții Mei, Mă las în jos pe nor deasupra grădiniței cuvântului Meu din mijlocul neamului român și ne așezăm cuvânt în carte, Eu, și sfinții Mei. Cei patruzeci de sfinți mucenici pătimitori în Sevasta, pomeniți în cer și pe pământ deodată, au stat să Mă aștepte să cobor Eu cuvânt, căci ziua ce a trecut a fost ziua lor de pomenire, iar Eu cu dragoste mare îi am azi la masa Mea de cuvânt, căci cobor cu

sărbătoare de cuvânt pentru cruce, pentru iubire, căci crucea înseamnă iubire, iubire de Dumnezeu înseamnă ea pentru om, iar povara postului cel pentru prăznuirea învierii Mele a ajuns la mijlocul lui, și mai trebuie iubire și curaj în iubire ca să ajungem la împlinirea cea de șapte săptămâni a acestei vremi de post, vreme dulce pentru cei din cer de la iubirea de Dumnezeu a celor de pe pământ biserică a lui Iisus Hristos, biserica Mea, trupul lui Hristos cu toate măduarele lui, casa Domnului și cei ce locuiesc în ea, trăirea întru Mine a celor ce Mă iubesc.

O, pace ție, poporul Meu, care Mă primești aici, la izvor! De aici izvorăsc Eu cuvânt peste pământ și de aici Mă împart.

O, pace și vouă, celor ce Mă aveți de aici de hrană cerească, de învățătură peste voi!

O, pace și ție, neam român, neamul Meu cel de la sfârșit de timp! O, de ce spun Eu că ești tu neamul Meu cel de acum? Pentru că în mijlocul tău am pe poporul cuvântului Meu, căruia Eu i-am dat naștere de sus, din cer, prin cuvântul Meu cel izvorât din gura Mea peste el vreme de aproape șaizeci de ani pe vatra ta, neam român.

O, pace și vouă, vouă, popoare de peste tot pământul! Eu, Domnul Iisus Hristos, Păstorul Cel cu crucea, rostesc peste voi: Pace vouă! Duhul lui satana vă împinge la răzvrătire între voi, dar Eu, Domnul, vă zic: Pace vouă! Pace între voi! Credincioși sau necredincioși lui Dumnezeu și venirii Lui de acum cuvânt peste pământ, pace zic, pace vouă! Poruncă nouă vă aduc: iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu! O, iubiți-vă unii pe alții, căci altfel vă urâți. Precum v-am iubit Eu iubiți-vă, precum v-a iubit Tatăl, de M-a dat pe Mine crucii și răstignirii apoi, ca să nu piară cei ce cred în Mine, ci să aibă viață veșnică. Omul nu are pieire, dar are bine sau rău veșnic, are ori viață veșnică, ori durere veșnică, iar viața cea de dinaintea veșniciei i-a fost omului dată ca să trăiască ori pentru Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și lumea, ori pentru satana, cel care a răsturnat statul lui Dumnezeu în om. Eu l-am făcut pe om ca să locuiesc în el cu voia Mea, cu iubirea Mea, cu împărăția Mea în om, dar satana, după ce a fost înființat de om împotriva Mea în om, a lucrat voia omului apoi și a răsturnat voia Mea în om și și-a făcut omul rost de voia sa, de suferință, de viață fără de Dumnezeu pe pământ, chiar dacă el plânge după Dumnezeu, după bine, căci Dumnezeu înseamnă binele omului, nu altceva înseamnă binele lui, precum binele nu înseamnă altceva pentru om decât Dumnezeu, Unul Dumnezeu.

O, e pildă pentru om Domnul Cel Unul din trei: Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca tot așa să petreacă și omul întru lucrarea sa înaintea lui Dumnezeu, căci nu este bine să fie omul singur, nu este, precum nici Dumnezeu nu este din Unul singur. Când omul este singur, poate face voia sa peste el, poate satana, așa cum a putut la început când a stat omul despărțit de om pentru voia și puterea lui satana apoi peste om, căci atunci s-a înființat răul în om, răul cel împotriva sa însuși și împotriva lui Dumnezeu în el, căci l-a despărțit de Dumnezeu pe om acest rău, iar voia de sine a omului s-a făcut satană pe pământ.

O, nu este bine să fie omul singur, ci este bine să fie ca Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, toți întru Unul, iar Eu, Domnul, am spus răspicat: Acolo unde sunt uniți doi și trei în numele Meu, acolo sunt Eu, acolo, și nu sunt unde omul este singur, chiar dacă omul caută să zică altfel în fel și chip ca să-și facă rost de neascultare și de nesupunere față de cuvântul rostit peste om, să-și facă omul rost de voia sa peste el, iar

Eu am rostit cuvânt de binecuvântare pentru cei ce stau uniți întru Mine, și iată, aduc la masă cuvântul celor ce au stat uniți sub binecuvântarea Mea, de am putut Eu fi cu ei în vremea mărturiei lor cea pentru Mine în cetatea Sevasta.

O, vă dau rând la masa Mea de cuvânt, mucenici iubitori și răbdători cu Mine. Ați iubit și ați răbdat atunci pentru numele Meu, pentru mărturia Mea, și iată, ați iubit și ați răbdat și ați așteptat, fiilor, cu ziua voastră de pomenire între sfinți, ziua care a trecut înaintea acesteia, că dor le este la sfinți de masa Mea de cuvânt pe pământ aici. Binecuvântată să vă fie intrarea în cartea cuvântului Meu și dorul vostru și iubirea și așteptarea! Toți sfinții Mei au așteptat și așteaptă venirea Mea pe pământ. O, pace vouă la masă de cuvânt cu Mine și cu cei ce iau de pe masă pentru hrana lor cea din cer. Amin.

O, cine este Dumnezeu mare ca Dumnezeuul nostru, ca Tine, o, Doamne, Care faci minuni? O, slavă Ție, din cer și până pe pământ, de pe pământ și până în cer slavă Ție, Doamne, Tată, Fiule și Duhule Sfinte, Unule Dumnezeu lăudat și mărit! Toată făptura Te slăvește, Dătătorule de viață Doamne. Ne aplecăm cu rugăciune spre Tine și-Ți spunem: O, adu vremea aceea să nu se mai despartă de Tine omul, Doamne, ci să Te slăvească pe veci de veci, căci Tu ești Atoateziditorul. Noi nu ne-am despărțit de Tine în vremea încercării iubirii noastre de Dumnezeu, și am rămas uniți și nedespărțiți de Tine, iar cel unul între noi temător de ziua încercării a căzut în slăbiciune de sine și a fost înlocuit, că ai pus la loc această lipsă dintre noi și am rămas noi cu numărul întreg, slăvind iubirea noastră de Tine înaintea Ta și înaintea celor ce ar fi dat să ne despartă pe noi de Dumnezeu în vremea aceea, iar Tu ne-ai întărit mult și ne-ai păstrat ai ei, ai mărturisirii cea pentru Tine. O, adu, Doamne, pe pământ vremea Ta cu oamenii, și adu aceasta acolo unde se vrea mare împotrivirea omului, căci omul nu poate singur să scape de sub puterea vrăjii întunecate a acestui veac înșelător și trecător ca și orice înșelare care-l prinde pe om sub ea.

O, Te rugăm pentru neamul român, ține-l, Doamne, sub mantia Ta, și dă-i putere și duh de sus poporului cuvântului Tău din mijlocul acestui neam, ca să stea înaintea Ta cu veghe pentru Tine și pentru neamul român, că este nevoie de Tine, Doamne, și e slab în iubire de Dumnezeu neamul român și îi trebuie ocrotire și iubire prin ea, căci Tu ai așezat spre împlinire venirea Ta pe vatra lui în mijlocul popoarelor de pe pământ, care nu mai dau să-și sfârșească goana lor după vânt. O, întoarce mersul popoarelor, întoarce-l spre Tine, Doamne, și fă aceasta pentru jertfa iubirii de Tine a atâtor sfinți, care Te-au mărturisit pe pământ cu nădejdea că vei veni cu împărăția Ta, care va dăinui pe vecii.

O, ce greu, ce greu e pe pământ, Doamne! Pe pământ trebuia să fie împărăția cerurilor la vedere peste tot, iar dacă ea nu este, este încordare, este răzmeriță, este nedragoste și nesupunere prin iubire, este voia omului, este ca omul cel fără Dumnezeu, pentru că omul nu știe să fie adevărat în cuvânt. El zice cu gura, săracul, zice: „*Fie, Doamne, voia Ta pe pământ ca și în cer*“, dar nu Te lasă și nu Te ajută să împlinești Tu așa, căci omul își are lucrarea lui pe pământ, bietul de el. O, e mare iubire viața sub cruce, Doamne. Trebuie să dea deoparte omul trăirea cea după voia sa și trebuie să-și ia crucea și să meargă după Tine, nu după sine, nu după voia sa, ci după voia Ta.

O, Domnul sălășluiește în camera inimii și face din voi rituri ai Săi prin lucrarea Duhului Sfânt, dar supuneți-vă Lui cu iubire, o, oameni de pe pământ. Viața sub cruce este dulce

și rămâne pe vecii cu plata ei și capătă înviere omul, capătă ca și Domnul, Care a înviat prin cruce. Așadar, dați Domnului toată slava, toată viața, toată închinarea în toată vremea, și va veni Domnul și va împlini cu omul așa, iar împărăția Lui nu va avea sfârșit, nu va avea, căci așa este scris.

O, așa, Doamne, așa să îplinești, curând, curând să îplinești așa, căci sfinții în cer și pe pământ așteaptă pe Domnul și-I strigă Lui: Vino! Amin.

— **O**, strigați-Mă să vin, strigați-Mă de sus și de jos, o, sfinți, iubiții Mei copii! Strigarea voastră Îmi dă putere, Îmi dă venire, Îmi face cale, iar calea Eu sunt, Eu Însumi. Când am venit pe pământ acum două mii de ani i-am arătat omului calea, i-am arătat crucea, i-am arătat lucrarea Mea în mijlocul oamenilor credincioși și necredincioși și învierea Mea apoi prin cruce. I-am arătat Eu Însumi omului că trebuie să postească post de patruzeci de zile ca și Dumnezeu, ca să poată birui duhul lumii și toată ispita acestui duh, ca și Dumnezeu să poată.

O, Mă uit pe pământ, Mă uit în mijlocul neamului român, la care Eu cobor cuvântul gurii Mele, Mă uit și văd nelegiuire mare asupra legilor sfinte lăsate prin sfinții părinți pe pământ pentru asemănarea omului cu Mine, cu Dumnezeuul lui. Mormane de carne văd în vreme scrisă pentru post peste om, iar carnea s-a stricat și a fost aruncată la gunoi și n-au mai mâncat-o oamenii, fiindcă s-a stricat. O, nici n-ar trebui să atingă mâna de carne, dară să mai mănânce oamenii carne în vreme de post! O, acolo unde se calcă peste legile sfinte, acolo nu este iubire și nu este frică de Dumnezeu pentru iubire, ci este împotrivire asupra lui Dumnezeu, iar Eu am spus să-și ia omul crucea și să urmeze Mie, așa i-am spus omului să facă.

O, nu treceți înaintea Domnului cu judecățile și cu voile voastre, voi, fii ai neamului român, căci voi sunteți trecuți creștini la Dumnezeu, fără creștin-ortodoxă. Grăiesc cu voi aproape, măi fiilor, căci Eu, Domnul, am în mijlocul vostru venirea Mea cuvânt pe pământ. O, nu pot să vă umplu de puterea cea plină de har a statului Meu între voi cuvânt, nu pot dacă voi prin călcarea legilor sfinte împiedicați creșterea voastră duhovnicească și înțelegerea de către voi a înțelepciunii de sus când ea vine pe pământ cuvânt la voi. Iubirea de voi înșivă este cel mai mare vrăjmaș al Meu și al vostru și Mă lăsați pe Mine în lături și treceți înaintea Mea cu judecățile voastre, cu obiceiurile și gândurile voastre, cu puterea pe care ziceți că o aveți și că o știți împărți, dar aceasta vine peste voi prin păcatul cel de la început al omului nesupus lui Dumnezeu, prin mândria vieții, o, fii români. Le-aș da sfat conducătorilor de peste voi să vă călăuzească sufletul spre Domnul pentru ocrotirea voastră de la El spre voi în vremi de dureri și de ispite, dar nici ei nu-L împlinesc pe Domnul în ei, iar voi nu aveți de unde lua povață și faptă pentru împlinirea Mea în voi. O, vă dau Eu, vin Eu și vă dau sfat, vin Eu din cer și vă dau. Nu Domnul să fie numărat al doilea după voi, ci voi fiecare să vă numărați al doilea după Domnul, iar pe Domnul Întâiul pentru voia cea de peste voi, și va fi ocrotire mare peste neamul român, căci va fi Domnul mare pentru el, iar el va fi cel ocrotit.

Un ceas, și vine Domnul cu toată slava Sa și vine cu putere. Să se așeze tot omul în genunchi și să-și ceară iertare la Domnul pentru toate păcatele lui și să ceară apoi ocrotire și iubire pentru voia Domnului pe pământ, căci voia omului depărtează pe Domnul și toată ocrotirea cea de sus.

Purtător de cruce să fie omul, căci viața fără cruce este rușinoasă, este carne și fire, carne și sânge, și acestea nu au

viață veșnică, nu au moștenire cu cerul.

Binecuvântată să fie purtarea crucii și puterea care vine peste om de la aceasta, și binecuvântați să fie cei ce au iubire pentru Domnul, iar cei ce nu iubesc pe Domnul, să fie anatemă, precum este scris, până ce ei se vor înțelepți să meargă cu pocăință spre Domnul, spre Cel ce izbăvește pe cel care-L cheamă pe El, și oricine va chema numele Domnului va fi izbăvit, precum este scris, va fi mântuit, va fi cel ocrotit, va fi Domnului credincios. Amin, amin, amin.

10/23 martie 2014

Duminica a cincea a Postului Mare, a cuvioasei Maria Egipteanca

Oamenii nu au iubire de Dumnezeu pentru că au iubire de păcat. După neascultarea de Dumnezeu urmează păcatul: despărțirea de Dumnezeu a omului. Omul cel înviat din păcat trebuie să lucreze mult și mereu înviere în el și despărțire de duhul lumii. Maria Egipteanca îi îndeamnă din cer pe fiii păcatului să caute spre nașterea cea din nou și să lucreze poruncile vieții.

In zi de duminică Eu, Domnul, Mă las cuvânt peste pământ și Mă așez în carte cu povață de viață, căci vieții îi trebuie hrană, îi trebuie putere, îi trebuie pe Dumnezeu mereu, mereu, iar omul este departe, departe de Dumnezeu și de taina vieții, fiindcă omul nu știe, nu vrea să știe ce este viața și de unde vine ea.

Mă așez cu tine la masă de cuvânt, poporul Meu de la izvor, iar tu ești împărțitor de hrană, împărțitor de viață și de hrană pentru viață, căci Domnul este viața omului, iar cuvântul Său este hrana vieții. Sunt Domnul Iisus Hristos, dătătorul de viață. Cu duh dătător de viață am venit pe pământ și M-am împărțit în toate părțile ca să ia oamenii pe Dumnezeu în ei, o, și am găsit puțină iubire de Dumnezeu în oameni, ca și acum când iarăși vin și iarăși Mă împart și iarăși puțină iubire găsesc pentru întâmpinarea Mea.

Cu duhul învierii vin și n-au oamenii iubire și nu Mă întâmpină când vin. O, de ce n-au oamenii iubire de Dumnezeu, fiilor? Îi amăgește păcatul, mereu, mereu îi amăgește păcatul, că li se face dulce și le ține loc de iubire în ei, o, și Mi-e tare milă de toți oamenii, măi fiilor. E otrăvită cu păcatul ființa lor, și plânge cerul după ei și plânge suspinul Meu pe lângă ei în zilele acestea de venirea a Mea cuvânt peste pământ, căci păcatul este otrava care îl mănâncă pe om și din care omul mănâncă, fiindcă n-are cine să le arate oamenilor calea vieții.

O, trebuie mult iubit Dumnezeu de către cel care îndrumă omul pe calea vieții. Grăim în ziua aceasta despre Duhul Cel dătător de viață, Duhul Care îl luminează pe om făcându-l lumină și împărțitor de lumină ca și Dumnezeu, căci viața lui se face lumină oamenilor și luminează întunericul și văd oamenii să meargă și unde să meargă și cu cine să meargă pe cale, dar mai întâi omul trebuie să nu mai vadă lumea și mersul ei cel cu păcat, căci în lume omul este supus păcatului, fiindcă e tare slab omul și are în el otrava păcatului, o are dintru început, de când omul s-a despărțit de Dumnezeu pentru păcat prin neascultare, iar după neascultare urmează păcatul.

O, poporul Meu de peste tot al cuvântului Meu cel de azi, ferește-te, fiule, de neascultare de Dumnezeu și de cuvântul lui Dumnezeu, căci după neascultare urmează păcatul, iar păcatul este despărțirea de Dumnezeu a omului, este moarte păcatul și îi trebuie înviere apoi omului, trebuie să vină Domnul la el și să-l strige să învieze, să iasă din păcat și să iasă din

el păcatul, mai întâi din minte și din inimă, și apoi din trupul lui tot. Această povată s-o ia de la tine tot omul care vede lumina Mea în mijlocul tău, luminează în tine și în jurul tău, iar în ziua aceasta vin la tine, poporul Meu, vin cu oaspeți cerești la masa ta cu Mine.

Se pomenește bisericește în ceata cuvioaselor Maria Egipteanca, cea care a înviat din păcat când Eu, Domnul, am luminat mintea și inima ei cu Duhul Cel dătător de viață cu Care am venit să lucrez și să luminez pe pământ, și i-am dat ei înviere și lucrare apoi împotriva păcatului, că după înviere omul trebuie să lucreze mult și mereu înviere în el și despărțire de duhul lumii, care îl ispitește din urmă, și multă, multă iubire de Dumnezeu și unire cu Dumnezeu îi trebuie celui înviat, căci altfel nu poate omul să rămână viu după ce înviază din păcat.

Iubirea îl curăță pe om de păcat, și aceasta va grăi la masa cea de azi Maria Egipteanca, plină de dor de cuvânt în ea, plină de dor, căci S-a făcut Domnul iubire și dor în ea, și numai așa a putut ea lupta cu moartea care stăpânise mădulele ei până ce s-a trezit în ea dragostea, care a trezit-o pe ea.

O, pace ție, fiică luptătoare, pace ție la masa Mea cu poporul cuvântului Meu cel de azi! Amin.

— **S**i eu Îți zic Ție: pace Ție, Iisus Hristos, Ție și numelui Tău cel frumos, Domnul meu, Domnul învierii! O, câtă înviere mi-ai dat! O, câtă milă ai arătat sufletului meu cel atât de păcătos și trupului meu cel atât de abătut de la poruncile vieții, Doamne! O, cât de bun ești cu cei pierduți de tot când Tu le ieși în cale ca să le dai înviere, Doamne! Trăgeau din mine duhurile păcatului ca dintr-un stârv, și Te-ai milostivit de mine, Doamne, și m-ai scos din lume și m-ai călăuzit departe de ea și i-ai scăpat de păcatul din mine pe cei mulți, căroră le ologeam puterea cea bună prin otrava cea dinăuntrul meu, și care se făcea moarte în mulți. Am slăbit atâtea suflete prin pofta din mine, care trăia cu multul în mădulele mele începând de la dorirea inimii, iar apoi mi-a rămas inima plină de jale în toată vremea mea din pustie pentru sufletele slăbite de mine în vremea desfătărilor mele trupesti. „O, ce-am făcut asupra lor!“, așa-mi spuneam, și Te rugam pentru mântuirea mea și a lor, Doamne.

Voiesc să-l rog pe om să se lase de păcat, să strig la toți să vină după Domnul, să-L caute să le dea învierea și ridicarea din păcat, căci omul se ascunde mult în el cu păcatul când vrea să nu i-l știe ceilalți, și e în mare primejdie cel ce se ascunde. Eu nu m-am ascuns cu păcatul și nu mi-a fost greu să mă arăt cu el și nu mi-a fost greu să-mi recunosc păcatele înaintea Domnului și înaintea tuturor, căci inima curată este cea care nu se ascunde în ea cu nimic bun sau rău, și pe aceea o ajută Domnul cu dragostea cea de sus, căci de ar ascunde omul pe cele ce le iubește cu inima sa, o, nu se poate ascunde nici în el, nici în altul, căci duhul descoperirii lucrează mult din cer pe pământ, mult cât nu se suie la mintea omului cât lucrează acest duh, care scoate la lumină pe cele ascunse de om, ori spre izbăvirea, ori spre osândirea lui.

O, bietul om, o, bietul om! Zice omul că înnebunește dacă nu ia din păcat, și îi este dor de păcat și de înșelarea de la păcat, dar el, omul, este nebun dacă iubește păcatul și nu mai are cum înnebuni mai mult dacă are atâta dor de păcat, atâta neastâmpăr, atâta pribegie pe calea lui după păcat, și e nebun de pribeag omul, iar păcatul este mai nebun, mai tare peste om cu cât omul este mai gol de ajutor, de Dumnezeu, Care-l ajută pe om împotriva păcatului, dar omul fuge de Dumnezeu și fuge după păcat, săracul.

O, fii ai păcatului, căutați spre nașterea cea din nou, căci sunteți pedepsiți de păcat așa cum am fost eu până la ziua învierii mele din păcat. E pedeapsă în voi păcatul. Vine Domnul pe pământ cuvânt și vă strigă la El. Răspundeți strigării Lui și iubirii Lui, că El e Domnul învierii și vă poate învia spre o viață dulce și spre roade dulci ca și El. Neascultării de Dumnezeu îi urmează păcatul, și iată de ce cade omul în păcat. Nimeni să nu se mire de ce ajunge să facă păcat. Face pentru că nu ascultă ceea ce Domnul îi cere să asculte și să facă. Nu este păcat mai mare ca neascultarea, iar după ea urmează păcatele ei. E vremea de post și de rugăciune pentru izbăvire de păcate, iar oamenii n-au putere, n-au frică, n-au voință pentru această ascultare.

O, fii ai păcatului, ascultați, ascultați de orânduilele cele de la Dumnezeu și de la sfinții Lui. Puneți în voi dragostea de Domnul, că de la ea și cu ea vin toate bunătățile ei și vă va veni învierea și va veni la voi harul, pe care Domnul mi l-a dat și mie când m-a despărțit de păcat prin lumina Lui cea de sus, care m-a învățat viața. O, lăsați-vă spre salvare, căci ea vă caută. Iubiți postul de bucate și de păcate, că de la păcatele voastre vin toate suferințele de pe pământ, toate suferințele voastre. Păcatul atrage mânia lui Dumnezeu și pustiitate atrage. Rămâne pustiu de oameni pământul când nu mai poate duce pe el omul și păcatele lui.

O, fii ai păcatului, sculați-vă și înviați pământul de sub voi făcând poruncile Domnului pe pământ! O, ce frumoase sunt de împlinit poruncile Domnului! Dacă vreți să vedeți rodul acestor frumuseți trebuie să împliniți cu dor și cu iubire aceste porunci. Ele sunt poruncile vieții, și toate cele zece câte sunt, sunt cuprinse într-o una: să iubești pe Dumnezeu și pe aproapele tău. Iubirea este din cer, nu de pe pământ. Ea este cer, nu este pământ. O, ce fericiți ar fi pe pământ oamenii dacă ar căuta cu mult dor și drag să împlinească amănunțit poruncile vieții! O, ce fericit ar fi Domnul să aibă ascultare de la om!

O, câtă înviere ar avea omul și cât de înviat ai fi Tu în el, Doamne, dacă el ar iubi și ar căuta să asculte și să facă poruncile vieții! Iată, Tu și poporul Tău de azi, Doamne! O, dacă n-ai fi Tu cu ei, n-ar fi nici ei cu Tine! Dar Tu ai iubit mult și ai zidit acest popor ca să faci bine oamenilor din mijlocul lui, că iată cât de mult și bogat izvor s-a făcut cuvântul Tău peste pământ din acest loc binecuvântat, în care Tu și cei din cer aveți sălaș și lucrare cerească între oameni! O, învață-i mereu, învață-i ascultarea de Dumnezeu, învață-i, Doamne, mereu, și dă-le har și lucrare cu har. Fă să se înmulțească peste pământ această lumină și sună, Doamne, învierea și vino, că iată, vii și strigi, și dă-le har celor ce dau să Te audă, că și mie mi-ai dat, și m-ai ajutat, Doamne, să lupt și să Te am și să Te păstrez al meu, Dumnezeul meu, iar Tu pe mine să mă păstrezi a Ta, că acesta mi-a fost dorul după ce duhul învierii l-am avut de la Tine peste ființa mea atât de pierdută până atunci.

O, slavă Ție și harului Tău peste pământ, Doamne! Cetele cerești sunt slava Ta și Te slăvește slava Ta, Te slăvesc cetele cerești, Își slăvesc Stăpânul, căci între cei din cer este ascultare și este iubire și este Dumnezeu. Amin.

— **I**ată învățătură de înviere sun Eu, Domnul, prin sfinții Mei, prin cei ce s-au izbăvit de păcat și s-au sfințit pentru Mine pe pământ! O, câtă ajutorare ai tu prin cei din cer alături cu Mine la masa Mea de cuvânt cu tine, poporul Meu! Te las spre odihnă de sub cuvântul Meu cel de azi și Mă pregătesc să cobor cu mama Mea Fecioara și să grăim cu tine, fiule, și să grăim peste pământ și peste popoare,

căci de aici împart cuvântul Meu peste pământ.

O, de ce puteţi voi să rămâneţi cu Mine, fiilor? De ce lumea nu poate cu Dumnezeu? Acestea vom căuta să le desluşim cu înţelepciune de sus în ziua de praznic sfânt, care urmează. Umblaţi, aşadar, mereu la ceea ce azi v-am învăţat pe voi şi pe cei ce iau pe Domnul de la voi, umblaţi la taina ascultării şi sprijiniţi-vă cu ea şi cu lucrările ei, căci cei ce nu ascultă greşesc apoi, măi fiilor.

O, poporul Meu, fii destoinic la învăţătură şi apoi la împlinirea ei peste tine, căci tu trebuie să fii ocrotitul Meu şi trebuie lucrat pentru aceasta. Nu strângem masa între Mine şi tine. Mă întorc cu zi de praznic împărătesc, fiule poporul Meu. Unii pe alţii să ne aşteptăm şi să ne primim, fiilor. Amin, amin, amin.

24 martie/6 aprilie 2014

Praznicul Dumnezeieştii Bunevestiri

Cel ce Îl aşteaptă pe Domnul va avea parte de ziua bucuriei, venirea Domnului la el. Oamenii se încântă de slava pământească. Grăirea Maicii Domnului către noroadele pământului care se războiesc între ele. Cum poate creştinul să rămână cu Domnul.

E zi de praznic împărătesc în cer în această zi, după orânduiala lăsată prin sfinţi pentru cei din cer şi pentru cei de pe pământ, care iubesc pe cele din cer, iubind ei să petreacă odată cu cei din cer slava sărbătorilor cereşti, spre aducerea-aminte a lucrărilor lui Dumnezeu între oameni, căci toate spre mântuirea oamenilor se lucrează în cer, şi apoi pe pământ se aşează ele şi lucrează credinţă şi mântuire în oameni şi lucrează bucurie în cer şi pe pământ.

Eu, Domnul, Îmi fac în ziua aceasta de praznic sfânt dovada dumnezeirii Mele. Sunt Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat. Sunt Dumnezeu şi Om. Am Tată şi mamă şi sunt din cer venit, şi sunt şi de pe pământ, căci am venit pe pământ ca să Mă vestesc oamenilor că Eu sunt Cel ce sunt, că este Dumnezeu, că Tatăl, Fiul şi Duhul Sfânt lucrează mult şi mereu în cer şi pe pământ şi nu stă Dumnezeu din lucrarea Sa. Cel ce a făcut cerul şi pământul, o, cum să stea, cum ar putea să stea din lucrarea Sa vreo clipă, după ce a făcut această facere şi după ce l-a zidit pe om?

Am venit din cer pe pământ acum două mii de ani, şi am venit apoi de pe pământ în cer, iar acum, o, acum vin iar din cer pe pământ. Vin şi Mă duc, Mă duc şi vin şi sunt mereu pe cale. Am îngeri însoţire şi slujire şi acoperământ, căci tainic lucrez, şi nu dau deoparte perdeaua de deasupra Mea până ce de la margini la margini voi fi vestit şi cunoscut şi aşteptat şi mult dorit şi iubit, căci Eu sunt iubirea cea fără de început şi fără de sfârşit, fiindcă așa este Dumnezeu, nu are început şi nici sfârşit, ci are doar iubire, iar ea nu va pieri.

O, cum să fac? Dau să Mă sfătuiesc cu cei de pe pământ cum să fac să le pregătesc bucurii. Încă de la facerea cerului şi a pământului, mai înainte de a-l zidi pe om, încă de pe atunci am lucrat să-i pregătesc omului bucurii cereşti, bucurii cu Dumnezeu şi de la Dumnezeu, dar omul a dat mereu să-şi pregătească el bucurii chiar şi în raiul în care l-am aşezat spre bucuria Mea şi a lui, numai că el, omul, nu-şi poate pregăti decât dureri, bietul de el. Bucuriile omului sunt numai cele de la Domnul lucrate şi dăruite lui apoi așa cum s-a pregătit acum două mii de ani zi de bucurie venită pe pământ, şi apoi prin îngeri a fost ea vestită şi aşezată să fie spre pomenire, căci venise ziua zămislirii Mele în mamă Fecioară, iar când a venit această clipă s-a făcut lumină de îngeri în

jurul Fecioarei şi glas îngeresc a vestit-o pe ea că va fi mama lui Dumnezeu, a Fiului lui Dumnezeu, că va veni Domnul pe pământ şi Se va îmbrăca în trup, Se va aşeza sămânţă de Om în pântecele ei şi Se va supune facerii prin naștere feciorelnică, şi numai din cer se va lucra şi va lua Dumnezeu trup pe pământ şi Se va naște Prunc şi va crește încet, încet ca şi omul şi va ajunge la vârsta de bărbat desăvârşit şi va plăti apoi vrăjmaşului omului preţul pentru răscumpărarea omului, care a murit prin păcat, care moare prin păcatul cel de la început al neascultării de Dumnezeu a omului în rai, şi va muri Dumnezeu, va muri ca omul şi va învia apoi ca Dumnezeu, căci trebuia plătită viaţa omului, şi numai Dumnezeu a putut să plătească, fiindcă hoţul este tainic, este ascuns, şi pe ascuns a lucrat de a făcut omului moarte, şi trebuia tot tainic să se pătrundă în locuinţa morţilor şi să se ia din ea avutul lui Dumnezeu, avutul cel furat. O, numai Eu, Domnul, numai Eu am putut să pătrund în casa hoţului, numai Cel tainic a putut aceasta, iar hoţul s-a înspăimântat mult când a aflat cine sunt Eu, Cel ce am pătruns în locuinţa lui şi Mi-am luat înapoi ceea ce el Mi-a furat.

O, acum două mii de ani s-a luminat încăperea unde locuia mama Mea Fecioara şi i-a spus ei slujitorul Domnului, i-a spus din lumină: «*Bucură-te, tu, Marie Fecioară! Tu eşti plină de har, plină de Dumnezeu şi de cele pentru El. El este cu tine şi binecuvântată eşti tu între femei şi vei zămisli în sânul tău şi vei naște un Fiu şi vei chema numele Lui: Iisus. Acesta va fi mare, şi Fiul Celui Preaînalt va fi şi Se va chema, şi va sta El pe tronul Părintelui Său David şi va împărăţi peste casa Domnului în veci, căci împărăţia Lui va fi fără de sfârşit, că la Dumnezeu nimic nu este cu neputinţă. O, nu te mira, tu nu ştii de bărbat, după cum spui, dar Duhul Sfânt Se va coborî acum peste tine şi vei fi umbră de puterea Celui Preaînalt, şi de aceea Pruncul tău Se va naște din tine şi Fiul lui Dumnezeu Se va chema El pe pământ şi în cer pe veci de veci. Amin!*».

Amin a zis atunci Fecioara mama Mea. O, ce mare bucurie, ce clipă măreaţă a fost coborâtă pe pământ în ziua aceea în care Eu, Domnul, am coborât prin lucrarea Duhului Sfânt şi prin cuvânt îngeresc în pântecele mamei Mele Fecioara, cea plină de harul cel de sus, prin care ea aştepta pe Domnul! O, ce mare este omul şi tot înăuntrul lui, ce mare este cel ce aşteaptă pe Domnul! Vine peste el ziua bucuriei, vine pe neaşteptate, vine Domnul la el şi Se sălăşluieşte în el şi-Şi face casă la el şi masă de cină cerească aşează apoi cu cel ce Îl aşteaptă pe El. O, iată ce face aşteptarea cu credinţă a Domnului pe pământ!

M-am pregătit dis-de-diminează în ziua aceasta ca să cobor cu praznic sfânt, cu masă de praznic pe pământ. Am cu Mine pe împărăteasa, pe mama Mea Fecioara. M-a purtat ea în pântece acum două mii de ani şi M-a născut apoi şi M-a dat Tatălui, şi M-a dat oamenilor credincioşi şi necredincioşi, M-a dat ca să-Mi lucrez lucrarea pentru care am venit de la Tatăl pe pământ. Iată, în zilele acestea vin iar, vin aici, în acest loc, şi Mă fac cuvânt şi Mă aşez în carte şi ies înaintea oamenilor Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, îmbrăcat în cuvânt şi în nor de heruvimi purtat. De iubire vin, de bucurie vin, că voiesc să fac dovada dumnezeirii Mele şi să pun iubire pentru Dumnezeu în om, şi nimic nu este cu neputinţă la Dumnezeu. Am venit şi vin pe pământ, şi vin din cer. Sunt Dumnezeu şi Om, căci am Tată şi mamă, şi vin şi din cer, şi vin şi de pe pământ la cer, vin şi Mă duc, Mă duc şi vin şi nu stau din lucru şi sunt mereu pe cale şi Eu sunt calea omului spre Dumnezeu.

O, omule, Eu sunt Calea. Eu sunt Cel ce te călăuzește, și nu este nimic și nimeni în afară de Mine care să te poată călăuzi și să te așeze pe calea care duce la fericire, la bucurie, că tu ești lipsit de bucurie. Ți-e dor de bucurie, dar bucură-te așa cum s-a bucurat mama Mea Fecioara acum două mii de ani, când am venit Eu la ea însoțit de înger ca să Mă așez înăuntrul ei și să-Mi fac lucrarea cea pentru mântuirea ta, omule scump. O, iată ce te învăț Eu acum: Îți amintesc de mulțimea de oameni care se adună la slujbele bisericești la sărbători și hramuri mari, și această mulțime se uită mai ales la suita de preoți slujitori, împopoțonați toți în veșminte de sfințenie, pe care ei nu le țin în cinste, și se uită biata mulțime de oameni și li se strânge inima uitându-se ca la niște sfinți la vederea aceea, așa cum se strânge inima altei mulțimi de oameni care se strânge pe arene sau la carnavaluri, și tot așa se bucură și aceștia la vederea celor văzute, și pentru care ei se strâng. O, dar la sfânta Liturghie este suită cerească de slujitori slăviți în cer, și coboară ei pe pământ la slujbe sfinte între slujitori sfinți, iar la această priveliște unică nu li se strânge inima celor adunați, după ce preotul în altar rostește și cere Domnului binecuvântare spunând: Binecuvintează intrarea sfinților Tăi, Doamne! Iată, nu vede omul slava cea de sus, ci numai pe cea de jos, care îi ia ochii și inima și nu-și mai duce ochii la Domnul, ci îi duce la slava cea trecătoare a omului care stă în numele Domnului peste mulțimi, sau în numele vrăjmașului Domnului și al omului pe pământ.

O, omule, o, omule scump, vino și pe Golgota, vino, omule căutător, și nu căuta numai să-L folosești, ci să-L și iubești pe Cel ce umblă după tine suspinând ca să-L auzi și ca să-L primești, și lasă-te folosit de El pentru iubire de Dumnezeu și de semenii, ca să fii ca El, ca să semeni cu El, cu Cel de pe Golgota, căci unde îți este inima ta, acolo îți este și comoara, căci cei din lume au în lume și comoara și inima și se desfrânează iubind păcatul, iubind lumea și duhul ei.

O, omule, caută cu dor, caută să ai dor de binele cerului pe pământ și să nu mai ai alt dor pe pământ. Ascult-o pe mama Mea Fecioara așa cum au ascultat de ea mesenii de la nuntă când M-a luat cu ea la nuntă ca să Mă arăt acolo Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, Dumnezeu și Om, ca să-Mi strâng din loc în loc pe ucenicii Mei cei doisprezece, căci venise această vreme, iar Eu o ascultam pe mama Mea și îi eram Fiu supus.

O, mamă Fecioară, gătește-te acum și grăiește tu în mijlocul poporului cuvântului Meu, mamă. E zi de praznic împărătesc, mama Mea, e ziua Mea și a ta și a îngerului binevestiri, mamă. O, e zi mare această zi, mamă.

— **O**, marele meu Stăpân și Dumnezeule mare, Te-ai făcut Fiul meu iubit acum două mii de ani, Doamne, iar eu m-am făcut mama Ta pe pământ. Nu poate omul să-Ți pregătească zilele Tale de slavă, dar vin cei din cer și le pregătesc, Fiule scump al meu. O, ce mare sărbătoare a așezat pe pământ acum două mii de ani îngerușul venit la mine cu vestea cea din cer a binevestiri a nașterii Tale din pânțelele meu cel fecioresc, ziua în care Tu Te-ai zămislit ca să Te naști apoi, Doamne minunat întru sfinți.

Caută și tot caută oamenii mari ai pământului, pe toate căile caută ei să ducă lumea la bine, dar numai Evanghelia Domnului, numai ea poate să vă unească și să vă aducă vreme de bucurie, o, popoarelor de pe pământ. Nici o orânduire pământească nu va putea fără de Dumnezeu în ea să așeze peste popoare pacea și bucuria, ci numai dragostea de Dumnezeu va putea aceasta, numai ea schimbă omul la inimă și la

faptă, iar altfel omul rămâne hoțul care-L ascunde pe Domnul din fața popoarelor ca să fure el împărăția, el, hoțul, cel care înșeală noroadele toate că le va aduce binele, când nimeni în afară de Domnul nu poate aceasta.

O, departe, departe de Domnul sunteți, popoarelor, și departe de duhul păcii sfinte. Ascultați ceea ce vă spun: căutați după dragoste, de la care vă va veni în suflet căldura pentru cei din cer și credința apoi. O, nu fiți necredincioși ca Israel, cel căruia nu i se strângea inima când vedea norul coborând înăuntrul lui cu Domnul, sau stâlpul de foc cu Domnul în el, care lumina calea poporului Israel, și acest popor a greșit prin neibire și prin necredință apoi și a găsit cu cale să-l bată cu pietre pe Moise, prin care Domnul binevoia peste Israel. O, nu-L dați pe Domnul din calea voastră! El vine cuvânt, cuvânt mult peste pământ ca să vă iasă în cale cu vremea bucuriei, cu vremea Domnului, iar voi nu vă purtați dulce și frumos înaintea coborârii Lui la voi. O, dacă nu vreți dureri și încercări și încordări, faceți tot ce vă spune El să faceți. Să vă doară adânc pentru toate păcatele pe care le-ați făcut voi și semenii voștri de lângă voi și de peste tot pământul, și să se vadă că vă doare adânc, ca să vină apoi vremea bucuriei și a păcii peste voi. O, aceasta este lucrarea creștinului, nu alta este ea. Aceasta ar fi să fie lucrarea unui popor ortodox: să facă tot ceea ce Domnul îi spune să facă, și să fie ascultare, căci neascultarea de Domnul aduce după ea păcatul, și face omul păcat în locul ascultării pe care se cere s-o facă. O, ce a folosit omul dacă a făcut neascultare în rai?

Înfrișoșăți-vă, voi, popoare, și părăsiți voia de sine, voia care desparte pe om de Dumnezeu, de binele care nu vine decât de la Domnul! O, ascultați de El, popoarelor de pe pământ! Nu este pace fără Domnul. Își împarte Domnul cuvântul peste voi ca să vă aducă pacea. O, pace vouă, pace de la Domnul vouă! Voi nu știți decât să vă războiți între voi și să luați pe cele ale aproapelui, care nu se cuvîn vouă. O, pace vouă, pace și nu război! Iar pentru ca să aveți pace și bine, faceți tot ce vă spune Domnul să faceți. Deschideți cartea Lui, cartea Cuvântului lui Dumnezeu din zilele acestea, și deschideți Scripturile ca să găsiți în ele vestirea acestei cărți, că ea va veni și se va deschide pe pământ și va fi ea glasul Domnului peste vii și peste morți, căci este vestită de Scripturi cartea aceasta, și ea este Domnul, Care vine pe pământ cuvânt în zilele acestea pentru toate popoarele ca să curgă ele spre acest munte de cuvânt și să caute cu voia Domnului toate popoarele.

E zi de praznic sfânt între cei din cer și coboară Domnul pe pământ la voi și Se face cuvânt peste voi, o, popoarelor de pe pământ. Vă binevestește Domnul bucurie mare, cuvântul Său, care să vă așeze în duhul păcii Lui. O, pace vouă, și zi de praznic de bunăvestire atunci și acum! Fiți credincioși. Mari și mici câți sunteți pe pământ, fiți credincioși și nu necredincioși! Pipăiți bine cu mintea și cu credința cuvântul glasului Domnului, căci El este Fiul meu, Fiul Tatălui și Fiul meu, Dumnezeu adevărat din Dumnezeu adevărat, dovedit pe pământ acum două mii de ani și vestit apoi spre toate popoarele. Amin.

Și acum, Fiule Doamne, pecetluiește grăirea mea peste pământ și peste popoare. Eu stau de veghe la hotarele țării și ale neamului român, unde Tu Ți-ai așezat foișor de venire acum, la sfârșit de timp, și-Ți săvârșești strigarea glasului Tău peste tot pământul, o, Doamne. O, trebuie veghe și de sus, și de jos, și să îndemnăm pe români să nu uite de Dumnezeu și de îndatoririle pe care Domnul le cere la creștini. Post și rugăciune, iubire și răbdare, necălcare peste legile sfinte, credință

și lucrare de credință, și mai ales primire pentru Domnul, Care vine, venire pentru Tine, Fiule al lui Dumnezeu și al meu, Fiule Care vii ascultând ca un Fiu, căci lucrarea Ta a fost și este ascultarea, o, Doamne al meu, o, Fiule iubit al meu, Care-Ți ai foișor acum în mijlocul neamului român, la care vii cuvânt și Te împarți peste pământ cu dulce glas mântuitor și salvator acum. Amin.

— **O**, ce bucurie, mamă! E praznic de bucurie această zi de praznic. „*Bucură-te, cea plină de har!*“, așa a rostit ție îngerul buneivestiri în ziua aceasta acum două mii de ani și M-a vestit ție că voi veni și Mă voi arăta pe pământ Dumnezeu din Dumnezeu, Fiu al lui Dumnezeu, în pântecul tău așezat spre nașterea Lui între oameni, o, mamă Fecioară. Binecuvintez cu mare iubire veghea ta peste neamul român. Curând, curând voi grăi iarăși cuvânt peste neamul român spre înțeleptirea lui și spre împlinirea cuvântului Meu de peste el, mamă. O, pace ție peste neamul român și veghe peste el de la Noi, mamă! Amin.

O, popor al cuvântului Meu cel de azi, de ce poți tu să rămâi cu Mine și să crezi așa? Dacă ai fi numai tu și numai aproapele tău laolaltă în numele Meu, o, fiule, și dacă n-ai fi și Eu al treilea mereu ca să însuflețesc iubirea și credința și frăția dintre frați, o, tu n-ai putea să rămâi al Meu și numai al Meu și te-ai duce de lângă Mine, dar ieslea Mea de cuvânt te ține tare cu credința și cu nădejdea și cu jertfa, iar pentru jertfă ți se dă plată, ți se dă credință prin dar. Tu și fratele tău, dar și Eu sunt, iar Eu sunt Cel ce vă țin ai Mei pe voi și lângă Mine vă țin. O, ce rău și-au făcut cei care au plecat! Au plecat că n-au avut minte, de aceea au plecat de lângă voi și de lângă Mine și de lângă locul izvorului Meu de cuvânt, și n-are cine să-i mai ajute și să-i mai ocrotească pe ei pe unde sunt, ci numai dragostea voastră de Mine și de oameni, numai ea a mai rămas cu pomenirea numelui lor înaintea Mea pe masa de la voi, fiilor mijlocitori prin rugăciune înaintea Mea. Dar starea lor nu este bună, fiilor, căci cei ce Mă părăsesc, Mă părăsesc, și nu se pot dezvinovăți pentru aceasta.

O, adu-ți aminte, poporul Meu, de mama Mea Fecioara, care a spus mesenilor de la nunta din Cana să facă ei tot ce le voi spune Eu să facă. Așa și voi, măi fiilor, faceți tot ce Eu vă spun să faceți și să împliniți, și așa Mă veți ține cu voi, și așa veți rămâne voi lângă Mine, și Eu lângă voi, și lumea nu ne va despărți.

V-am întrebat pe voi: de ce lumea nu poate cu Mine? Cine iubește duhul lumii și faptele ei, o, cum să poată cu Mine? Dar cine iubește Duhul Meu și lucrarea Lui peste pământ, cum să poată fără Mine cel ce a ales să iubească așa? O, veți putea să rămâneți cu Mine, și Eu cu voi numai dacă veți face mereu tot ce vă voi spune să faceți, măi fiilor, iar altfel nu poate rămâne cu Mine cel ce dă să fie al Meu. De aceea Eu v-am învățat și vă spun iar și iar: umblați la taina ascultării, căci cei ce nu ascultă, după neascultare urmează păcatul, măi fiilor, urmează despărțirea de Dumnezeu prin păcat, fiilor. O, de-ar învăța aceasta bine toți cei care dau să creadă în cuvântul Meu cel de azi și să fie și ei ai Mei prin împlinirea toată a acestui cuvânt peste ei!

O, nu păcătuieți, voi, cei care v-ați ales și vreți să fiți ai Mei, iar Eu al vostru să fiu. Iată ce vă spun: Dacă între voi sunt dintre cei care pentru dreptatea și starea dorită loruși apasă și învinuiesc și numesc sub vină pe cei prin care-Mi port povara lucrării venirii Mele cuvânt pe pământ ca să-Mi pregătesc așa ziua slavei, o, dacă sunt între voi dintre cei care lovesc în părți suflete care-și pot șubrezi apoi credința și

dragostea de lucrarea Mea și de purtătorii ei, dacă sunteți deprinși să vă dezvinovățiți aruncând cu nemulțumire în părți cuvinte asupra celor ce vă călăuzesc și vă cresc pentru Mine amănușit, o, vindecați-vă, și mergeți apoi să-i vindecați și pe cei doborâți de voi cu nemulțumirile voastre răsturnate peste ei, căci omul alunecă cu ușorul spre ură, și nu trebuie hrănit cu ură nici un om, că are nevoie de dragoste omul, nu de ură. Și fiți atenți că ura dacă se ivește în om și crește în om, ea ucide în două părți apoi, ba chiar în trei părți dacă ea este hrănită, dacă inimi slabe nu pot s-o respingă ca să plece ea, ca să nu-și facă ea cuib și viețuire apoi în cuib, spre căderea celor slabi.

Și vă voi mai povățui pe voi în multe, fiilor, căci am lucrare de ocrotire peste voi. Iar acum să slăvim pe mama Mea Fecioara, pe împărăteasa, căci Eu sunt Fiu de Împărat, iar ea este mama Mea, mireasa Mea, și este împărăteasă. Am fost un duh cu ea în toată vremea ei cea de dinaintea buneivestiri prin înger peste ea, și am fost apoi un trup cu ea până ce am crescut în pântecul ei spre nașterea Mea Prunc împlinit la trup, și iarăși am fost și sunt un duh cu ea în aceeași locuință cerească pe vecii, iar Tatăl binecuvintează mereu, mereu lângă Mine calea Mea spre oameni, pe împărăteasa, pe mama Mea Fecioara.

O, slavă numelui Meu și al tău, mamă, nume împărătesc, mama Mea, iar Tatăl Savaot Se bucură de bucuria zilelor slavei Mele cu cei din cer pe pământ.

O, Tatăl Meu, bucură-Te de Mine și cu Mine, și minuni să fie pe pământ prin cuvântul Tău rostit de gura Mea în această vreme slăvită! Binecuvintează neamul român pentru paza și pacea lui, Tată, și scoate de peste el pe cei străini cu totul de Dumnezeu și de voia lui Dumnezeu, căci neamul român este neam creștin după nume, dar să fie și cu viața, căci viața Mea am dat-o ca să am pe pământ neam creștin, Tată.

Acum las pacea Mea peste tine, popor al cuvântului Meu. Te cuprind în brațe, căci sunt Păstorul tău și Dumnezeul tău, și ai grijă să știi cine stă în brațe, ai grijă să fii mic și curat ca să te pot purta în brațe, ca să te pot avea, ca să nu te pierzi și ca să nu te pierd, fiule, și ca să rămâi tu pe vecii al Meu, poporul Meu să rămâi, poporul Meu român, și să te am în cer pe vecii, și cerul cel nou și pământul cel nou să pot să-ți dăruiesc. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2014

Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor. Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim

Domnul grăiește neamului român, care ar fi trebuit să postească timp de cincizeci de zile ca să-și adeverească numele de popor pravoslavnic. Îndemn pentru împlinirea voinței lui Dumnezeu și a poruncii iubirii de Dumnezeu.

Intre cuvânt în cartea Mea cea de azi, și cartea Mi se deschide când bat ca să intru.

O, laudă, Ierusalime român, laudă pe Domnul, Cel ce trimite cuvântul Său pământului și aleargă repede cuvântul Său! Am ales pământul și neamul român pentru întoarcerea Mea, pentru a doua Mea venire de la Tatăl pe pământ ca să grăiesc cuvântul Meu oamenilor și să alerge el peste tot spre deșteptarea locuitorilor pământului că vine Mirele, și iată, se așterne masa nunții, căci Tatăl Mi-a spus că se apropie ziua nunții Mele și a miresei Mele, din lume chemată să-Mi fie mireasă, și să se gătească ea pentru Mirele ei, Care vine.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Mirele nunții și am

mireasă aleasă din români un popor pregătit de Mine, de cuvântul Meu cel de azi, și vin și-Mi pun cuvântul gurii Mele pe masa lui, pe masa Mea de nuntă cu poporul Meu mireasă, și cheamă la nuntă cuvântul Meu, cheamă la pregătire și la gătire pentru masa nunții, pentru haina nunții pe cei care vor să stea la masă cu Domnul, cu Mirele Care vine, căci este scris că vine.

Fac în ziua aceasta de duminică, fac aducere-aminte a primei Mele veniri și a lucrărilor ei în mijlocul poporului Israel, la care Tatăl M-a trimis atunci să vin și să Mă nasc în mijlocul lui și să cresc și să Mă dovedesc Fiul al lui Dumnezeu, venit de la Tatăl Dumnezeu, și a trebuit să se împlinească cu Mine în mijlocul acestui popor lepădarea lui de Mine, de Moștenitorul viei Tatălui Meu, căci M-a lepădat acest popor, M-a scos afară din vie, după cum era scris, și M-a răstignit pe cruce, dar Eu am înviat cu mare biruință asupra vrăjmașilor Mei și împărățesc în veci, căci sunt Cel veșnic. Grăiesc în duminica aceasta de cea de acum două mii de ani a acestei sărbători, pomenită atât de măreț de biserica pravoslavnică și numită Duminica Floriilor această duminică, Duminica Intrării Domnului în Ierusalim.

Aveam în Betania trei prieteni scumpi Mie, care Mă iubeau pentru că Eu îi iubeam pentru iubirea lor de Mine și pentru credința lor în cuvântul Meu de peste ei. Ei erau Maria și Marta și Lazăr. Și dacă Lazăr cel atât de iubit Mie se îmbolnăvisese, au trimis la Mine surorile lui veste de boala celui iubit, iar Eu le-am spus la ucenici că această boală nu-i spre moarte, ci pentru ca prin ea Fiul lui Dumnezeu să Se preamărească, și am spus la ucenici: «*Să mergem în Iudeea, căci Lazăr a adormit, și Mă duc să-l deștept, căci a murit, și Mă bucur că n-am fost acolo, ca voi să credeți mai mult*». O, M-am dus și l-am strigat pe Lazăr din mormânt după patru zile, și el M-a ascultat și a înviat, și mulți iudei au văzut aceasta și au crezut în Mine, și dintre ei au spus fariseilor, și aceștia s-au adunat apoi și au făcut sfat împotriva Mea, căci se temeau ca nu cumva să creadă toți în Mine, și a spus Caiafa în ziua aceea că mai bine este ca Eu să mor, și că de va ști cineva unde sunt, să le dea de veste și să Mă dea pe față ca să Mă prindă și să Mă ducă la ei.

O, ce mari sunt aceste amintiri, ce sfinte, ce vrednice de trăit, căci am venit cu șase zile mai înainte de Paști la Betania și Mi-au făcut ospăț cei dragi, și Lazăr sedea la masă cu Mine, iar Maria Mi-a spălat picioarele cu mir de nard adevărat și Mi le-a șters cu părul capului ei și s-au umplut tot și toate de mirosul mirului, iar Iuda s-a întristat de risipa aceasta, căci era fur fiindcă lua din punga cea bisericească, lua pentru el din punga cea pentru săraci, dar Eu am spus: «*Pentru ziua înmormântării Mele a păstrat Maria mirul, nu pentru săraci*». O, era gloată multă adunată acolo ca să Mă vadă pe Mine și să-l vadă pe Lazăr cel înviat, iar a doua zi mulțimea de norod strânsă la praznic, auzind vestea că Eu sunt în Ierusalim și că l-am înviat pe Lazăr, Mi-a stat în întâmpinare cu stâlpi de finic și-Mi strigau cu toții: «*Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!*», iar Eu am aflat un asin tânăr și am șezut pe el și am intrat la praznic în Ierusalim și S-a preamărit Domnul în ziua aceea, și au înțeles ucenicii ceea ce la început când le-am spus n-au înțeles, dar au văzut ei preamărirea Mea în urma îmbolnăvirii și apoi a morții și apoi a învierii lui Lazăr, care pentru preamărirea Mea a suferit el acestea, și M-a preamărit mult, mult norod care a auzit de minunea învierii lui Lazăr. Și a venit apoi Golgota Mea, moartea Mea, așa cum a prezis Caiafa,

și apoi învierea Mea.

O, am zis în ziua aceea a Floriilor: «*Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu și Tatăl îl va cinsti pe el, dar acum sunt tulburat cu sufletul și spun: Părinte, preamărește numele Tău!*», iar Tatăl Mi-a răspuns din nor: «*L-am preamărit, și iarăși îl voi preamări*», și a auzit tot norodul și s-au întrebat mulți, zicând: «*Ce a fost aceasta: tunet? A vorbit cu El un înger?*», iar Eu le-am spus tuturor: «*Nu pentru Mine, ci pentru voi a venit glasul acesta, căci acum este judecata acestei lumi, și stăpânitorul ei va fi gonit afară, iar Eu când voi fi înălțat de pe pământ îi voi trage pe toți la Mine*».

O, cu bucurie și cu durere am grăit Eu în ziua aceasta de duminică despre cele petrecute acum două mii de ani, când norodul adunat la praznicul din Ierusalim, și care auzise de minunea învierii lui Lazăr, a luat stâlpi de finic în mâini și M-a preamărit cântând: «*Osana! Bine este cuvântat Cel ce vine întru numele Domnului, Împăratul lui Israel!*». În ziua aceea mulțimea Mă preamărea, dar Eu eram întristat, și am grăit cu Tatăl întristarea Mea, și Tatăl Mi-a răspuns din nor despre moartea și învierea Mea, zicând: «*L-am preamărit și iarăși voi preamări numele Domnului!*», iar Eu eram cu sufletul întristat. Îmi amintesc de Mine, Cel întristat, în clipa când norod mult Mă preamărea cântându-Mi Osana. Îmi amintesc toate, Îmi amintesc împreună cu pravoslavnicii Mei, cu cei adevărați ai Mei așa cum erau de adevărați ai Mei cei trei prieteni scumpi ai Mei din Betania, care adesea Îmi așterneau masa când poposeam cu ei și cu mulți iudei, care se adunau pe lângă ei să Mă vadă, să Mă audă și să înțeleagă toate cele despre Mine, și pentru care venisem de la Tatăl pe pământ în mijlocul lui Israel. Acum vin în mijlocul neamului român, vin cuvânt grăit de însăși gura Mea și Mă așez cu el în cartea Mea cea de azi și grăiesc acestui neam în duminica aceasta de Florii și-i spun lui așa:

O, neamul Meu cel de azi, la care vin de la Tatăl, o, neam român, iată, iarăși vin, și vin la tine, că așa a voit Tatăl cu tine și cu Mine acum, pentru sfârșit de timp. Tu trebuia să fii neam pravoslavnic cu tot întregul tău și cu toată ființa ta, cea pentru Dumnezeu hărăzită să fie pe această vatră acum, la sfârșit de timp, și trebuia să se vadă bine această trăire a ta, căci credința fără fapte, fără trăirea ei în faptă, este scrisă necredință. Mă doare că n-ai voit să semeni cu Mine și cu sfinții și să postești de carne și de lapte și de ouă și de pește timp de cincizeci de zile pentru ca să te pregătești pentru cele sfinte ale Mele apoi și pentru întâmpinarea praznicului Învierii Mele și să fii neam pravoslavnic prin acestea. O, Mă doare că nu vrei să ascuți de legea bisericească, de la sfinți așezată peste tine, și de cuvântul Meu cel de azi peste tine, care te cheamă să Mă îplinești cu viața ta, care te îndeamnă să fii drept cu Dumnezeu și cu aproapele tău, cu fratele tău. Mă doare, Mă doare că stau în mijlocul tău grăind peste tine, și tu trăiești lumește de tot și nu creștinește pe vatra ta, în care, iată cine vine! Vine din cer, vine Domnul pe vatra ta, o, popor român, și grăiește cu tine, și grăiește din tine peste toate popoarele și le îndeamnă spre cuvântul lui Dumnezeu, spre graiul gurii Mele, care vine să așeze pacea între popoare. Nu precum le dă lumea să le dau Eu, ci pacea Mea dau să le dau.

O, Mă doare, neam român, Mă doare că nu pot să-Mi împart cu tine durerea Mea cea de ieri și cea de azi așa cum Mi-am împărțit-o cu cei din Betania prieteni ai Mei, la care aveam popas și odihnă pentru pașii Mei purtați mereu pe cale pentru lucrările Mele peste pământ atunci. Iată, intru la tine

cuvântând peste tine și dau să Mă mângâi cu tine de durerea Mea, și să te doară și pe tine cu Mine durerea Mea, și nu să te distrezi lumește așa cum duhul lumii te ține să-i slujești numai lui cu voința și cu dorința mereu, mereu. O, tu ești neam ales dacă Tatăl Mi-a pregătit în tine venirea Mea cea de azi și colina pe care poposesc cu sfinții când vin pe vatra ta cuvânt și praznic de cuvânt, și când se strâng pe lângă glasul Meu la sărbători sfinții din cer, care vin cu Mine la tine, și se strâng toți cei din români care M-au aflat aici și iubesc ei să vină și să stea cu Domnul la masă ca să am cu cine sta la masa Mea de cuvânt pe vatra ta, și aceștia sunt pravoslavnicii Mei, iar când ei vin la izvorul Meu de cuvânt și la poporul Meu de lângă izvor, Eu îi povățuiesc pe ei, Eu le dau lor putere pentru Mine și-i învăț amănunțit să facă voia Mea ca niște pravoslavnici adevărați, că iată, biserica ortodoxă, pravoslavnică după nume, și-a uitat menirea și nu mai are asemănare cu sfinții și cu părinții, cu pravoslavnicii Mei, și i-a rămas ei numele și atât, și strig la ea și plâng cu cei din cer, și cu Tatăl plâng de răceala ei de Dumnezeu și plâng în cuvânt, așteptând să rodească în mijlocul ei cuvântul Meu și fapta lui, că a venit vremea să Se preamărească Domnul din mijlocul acestui neam, acum, la sfârșit de timp, și iată, Se preamărește în cuvânt peste popoare, și n-am decât o mână de popor ascultător Mie în tot poporul român, și vreau să înmulțesc binecuvântarea Mea peste tot neamul român și strig la el, strig mult la el, ca să Mă audă acest neam și să asculte de Domnul Dumnezeu lui, ca să rămână înaintea Mea acest neam.

O, neamul Meu cel de azi, neam român, de mult grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu, de mult grăiesc cu tine și pentru tine și voiesc să crești de la Mine și să fii muntele Meu cel înalt și sfânt și să dau popoarelor lumina Mea cea de azi din mijlocul tău, că este scris în Scripturi că vor căuta popoarele spre muntele Meu cel înalt și vor lua lumina și cuvântul lui Dumnezeu, și vor căuta cu legea și cu calea Mea pentru ei mulți, mulți.

Ți-aș da poruncă sfântă și tare să iubești pe Dumnezeu cu toate ale tale în fapta ta, dar porunca Mea dacă nu se împlinește la cuvânt, ea poate să se împlinească prin usturime, căci lacrima Mea este multă după tine, și unde ea cade ustură, și știi că ustură. Dar Eu te iubesc, ca și Tatăl te iubesc, și vreau să nu te usture pe tine, ci să te binecuvintez vreau, și trebuie să vrei și tu pe cele bune peste tine, neam român, neamul Meu cel de azi, la care Domnul vine cu zilele venirii Lui acum. O, vino spre mărirea, neam român, că asta-ți este menirea ta cea de la Dumnezeu! O, vino spre iubire de Dumnezeu, că Eu vin la tine ca să Mă preamăresc în curând în mijlocul tău, și am o mână de ucenici, care-Mi fac întâmpinarea și intrarea Mea la tine.

Ca în Ierusalim intru la tine, neam român, și am purtători de Dumnezeu, am ca asin pe poporul Meu cel mic de la izvorul Meu de cuvânt. O, nu căuta numai spre treburile tale, căci Eu sunt pe vatra ta și te aștept să ieși întru întâmpinarea Mea ori de câte ori poposesc cu cuvântul Meu cel pentru tine pe vatra ta, o, țara Mea cea de azi.

Iubiți-vă țara, o, fii români, căci țara în care voi stați are nume mare în cer, și se cheamă după Scripturi Țara strălucirii, și nu dau cei înțelepți din tine, o, țara Mea de azi, nu dau să se uite bine și să vadă bine în cuvântul Meu cel de azi și să înțeleagă cu Mine venirea Mea cea de acum cuvânt pe vatra neamului român.

O, deșteptați-vă mintea și credința, voi, cei înțelepți ai neamului român, ca să vă numiți după adevăr înțelepți, iar alt-

fel voi sunteți trupești și atât, iar Eu, Domnul, plâng pe vatra neamului român, plâng în cuvânt și aștept să ia înțelepciune din cer cei înțelepți ai acestui neam și să înțeleagă cu ea pe Domnul, pe Mine, pe Cel ce vine și-Și pregătește ziua slavei, ziua nunții. Amin.

Am grăit în ziua aceasta de praznic împărătesc, am grăit neamului român și îl aștept pe el să împlinească voia lui Dumnezeu peste el, și neam pravoslavnic să fie el pe pământ, căci am spus cu mulți ani în urmă că tot cel ce se va îmbrăca în cămășuța de creștin se va numi român, și iată ce nume mare este în cer acum numele de român, pentru lucrarea cuvântului Meu, care grăiește din nor peste acest neam de aproape șazececi de ani, ca să pregătească Domnul slava Sa cea mare pe acest munte de cuvânt.

Înălțime cerească să fie pământul român, căci slava cuvântului Meu strălucește de deasupra lui și așează slavă peste acest pământ ales acum, la sfârșit de timp, iar Eu, Domnul, cu dulce glas mângâios Îmi las cuvântul venirii Mele peste neamul român, ca să înțeleagă el slava Mea, slava lui cea de la Dumnezeu, soarta lui între neamuri.

O, pace ție, neam român! Peste șase zile voi fi pe vatra ta cuvânt sfânt pentru praznicul Învierii Mele, pentru duminica cea slăvită a Fiului lui Dumnezeu, Care a fost răstignit de poporul iudeu și a înviat a treia zi, după Scripturi. Vom cânta curând, curând „*Hristos a înviat!*“, dar Eu, Domnul, aștept acel Paști sfânt, în care zi poporul român să fie adevărat cu viața lui cea de creștin, să fie neamul Meu cel pravoslavnic după faptă, iar Eu, Domnul Dumnezeu lui, să Mă bucur cu toți cei din cer de învierea lui, de credința lui cea de sus împărțită lui, căci când credința este luată de pe pământ, nu este ca și cea din cer coborâtă peste om. Anna și Caiafa și Irod și Pilat n-au putut lua de pe pământ credință în Mine, dar cei din Betania și ucenicii Mei cei doisprezece, puținei după număr, și toți urmașii lor și ai credinței lor apoi, au luat din cer credință și dar de credință, și au rămas în credință dacă au luat din cer. Iar Eu, Domnul, spun în ziua aceasta așa cum am spus acum două mii de ani mulțimii care se purta după Mine pentru minunea învierii lui Lazăr, și spun așa: Dacă-Mi slujește cineva, să vină după Mine, și unde sunt Eu, acolo va fi și slujitorul Meu, și Tatăl Meu îl va cinsti pe el. Amin.

O, pace și ție, ție, poporul Meu de la izvor, asinul Meu cel mic, de care Eu Mă sprijin ca să vin și să intru în carte cuvânt și să Mă împart peste pământ popoarelor! O, pace ție, și multă ascultare să lucrezi tu și să nu obosești ascultând, căci ascultarea ta este odihna care Mă odihnește pe Mine și pe cei din jurul tău, dar și pe tine, căci și Eu ascult, și trebuie să ascultăm, fiilor, căci suntem fii, iar fii sunt numai cei ce ascultă, o, fiilor. Amin, amin, amin.

31 martie/13 aprilie 2014

Duminica Învierii Domnului, a Sfințelor Paști

Povețe pentru țara română și pentru conducătorul ei, Traian Băsescu. Neamul creștin este cel care ascultă de Dumnezeu.

Creștinii să mănânce îngerește, nu omenește.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt plin de duhul păcii. Iisus Hristos Mi-a fost numele acum două mii de ani, când Tatăl Meu Savaot M-a trimis pe pământ să Mă nasc din om și să fiu Dumnezeu și Om pe pământ, căci M-a trimis Tatăl atunci după om.

Sunt plin de pace și de duh de înviere. Acum două mii de ani poporul la care Tatăl M-a trimis nu M-a primit să-i fiu

Dumnezeu și să-i dau lui împărăția Mea, ci M-a luat și M-a dat deoparte, M-a dat să fiu răstignit pe cruce cu cei răufăcători, cu cei nelegiuți, ca nu cumva să asculte de Mine neamul acela, și Mi-au pus nume rău mai-marii lui Israel și M-au numit hulitor de Dumnezeu, dar era scris în Scripturi să facă ei aceasta, și era scris ca Eu să fiu răstignit și să înviez și să Mă arăt înviat, iar mormântul care rămăsese gol de trupul lui Dumnezeu-Fiul a mărturisit, dimpreună cu giulgiul de in în care am fost înfășurat când am fost coborât de pe cruce, și dimpreună cu marama care fusese pe capul Meu, și pe care am învălătuțit-o și am lăsat-o acolo spre mărturie și am înviat în mormânt și din mormânt, am înviat a treia zi dis-de-diminează, și M-am arătat înviat și plin de duhul păcii, ca să-l dau celor îndurerați și mult nedumeriți atunci pentru cele petrecute cu Mine pe Golgota, unde Mi-am sfârșit drumul crucii, și le-am spus spre seară ucenicilor Mei că dis-de-diminează am înviat și: *«Pace vouă!»* le-am spus Eu lor în seara acelei zile, întâia zi a săptămânii, căci M-am dus la ei și aveau ușile încuiate la locul unde stăteau adunați și feriți de ochii iudeilor și le-am arătat lor mâinile și coasta, și văzând ei că Eu sunt s-au bucurat, și iarăși le-am spus: *«Pace vouă, și precum M-a trimis pe Mine Tatăl vă trimit și Eu pe voi»*, și am suflat peste ei și le-am spus: *«Luați Duh Sfânt, și căroră veți ierta păcatele le vor fi iertate, căroră le veți ține le vor fi ținute»*. Acestea sunt cuvintele cele dintâi de după învierea Mea peste ucenicii Mei și M-am arătat lor înviat.

O, s-a dus apoi vestea peste tot din gură în gură și toți spuneau: „*Hristos a înviat!*“. Peste tot în Ierusalim se auzea: „*Hristos a înviat!*“. Când au auzit aceasta mai-marii poporului, cei care Mă pedepsiseră cu crucea pe care M-au răstignit, s-au înspăimântat toți și și-au pierdut mințile căci și-au pierdut liniștea, și-au pierdut pacea. La ei însă nu M-am putut duce ca să le spun cuvânt de pace, dar la cei înspăimântați de ei pentru cele ce făcuseră ei cu Mine M-am dus și le-am spus lor: *«Pace vouă!»*.

O, n-a mai fost pace pentru răstignitorii Mei, n-a mai fost să vină pacea, n-a mai fost, și e fără de pace acest popor, de atunci și până acum e fără de pace, căci s-a luat de la ei pacea, precum este scris.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Dumnezeul păcii, Eu sunt Dumnezeul neamului creștinesc, neamul lui Hristos, și nu are hotare această împărăție și este ea peste tot pe unde sunt creștini iubitori de Hristos, de Cel înviat din morți. Am fost răstignit între doi morți și Mi-am dat Duhul între ei doi, și aceia erau tâlhari, ca să se împlinescă Scriptura că am fost pus și socotit cu cei răufăcători și că am înviat apoi dintre morți.

Acum, de la margini la margini adun într-un duh neamul creștinesc și suflu și spun plin de duhul păcii: Hristos a înviat! E ziua Mea de Paști, e ziua Mea de înviere dintre cei morți. Hristos a înviat! E ziua Mea, ziua lui Hristos Cel înviat.

O, Eu Însumi spun în zi de înviere și la toți cei adormiți, care așteaptă pe Domnul: „*Hristos a înviat!*“ le spun lor. Ei Mă privesc bucurându-se cu Mine de această zi de Paști. Ei Mă văd și Mă laudă laolaltă cu cetele cerești în sărbătoare de Paști al lui Hristos. Ei sunt cete-cete între pământ și cer și se bucură în cer și pe pământ de Domnul, pe Care Îl așteaptă cu ziua slavei Lui, când Îi va da Tatălui toată împărăția, toată lucrarea Sa împlinită, și va așeza Tatăl apoi pentru toți iubitorii de Hristos fericirea cea veșnică, ziua cea neînserată și nedespărțită pe veci de cei ce au iubit pe Domnul cu așteptare și cu dor.

O, vreți nu vreți să fiți pentru Domnul, Eu, Hristos Cel

înviat, vă spun vouă, popoarelor de pe tot pământul: Hristos a înviat! Eu Însumi vă spun această veste, salut ceresc vă spun și vă doresc înviere, multă înviere vouă, multă iubire de Dumnezeu, că e sărac de iubire omul, fiindcă Dumnezeu este iubirea, căci Eu pentru om am murit și am înviat, fiindcă l-am iubit, și l-a iubit Tatăl Meu, și M-a trimis după om Tatăl.

O, pace vouă, popoarelor răzvrătite între popoare! Hristos a înviat! Pace vouă, pace și nu răzvrătire și nu lăcomie! Pace și bucurie cu umilință, căci neumilința îl face urât pe om, și nu va mai fi iubit și urmat cel fără de duh de umilință în inima lui, și numai cei ce se tem de Domnul vor fi și vor rămâne, iar cei ce se tem de El nu pot face răul, ci fac numai iubire și fac numai pace.

Și acum pace ție, pace ție, neam român! Eu sunt Cel ce sunt. Stau pe vatra ta cuvânt de mângâiere și spun popoarelor în zi de Paști sfânt: Hristos a înviat!, iar ție îți spun să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, din tot cugetul tău și din toată virtutea ta, căci tu ai de Dumnezeu al tău pe Dumnezeul Cel adevărat, pe Cel Care a venit din cer pe pământ și S-a făcut Om și S-a răstignit pentru om și a înviat a treia zi, dar caută să stai în voile Lui pe pământ, căci El te iubește pentru alegerea ta. Te-a ales Tatăl pentru slava Mea acum, la sfârșit de timp, iar ocrotirea ta de la Dumnezeu este mare, căci știi popoarele de slava Mea din tine, de lucrarea cuvântului Meu în mijlocul tău. O, ai grijă să-L iubești pe Dumnezeu cu fapta, că numai cu credința nu poți să-L iubești. Nici Eu n-am putut să Mă arăt Dumnezeu adevărat decât după ce am dovedit aceasta. Eu, Domnul, îți dau putere să poți cu putere sfântă, și nu cu putere omenească să poți să-L slujești pe Domnul pe pământ. Amin.

Duminica Învierii Domnului, această sărbătoare o așez Eu acum în cartea cuvântului Meu cel de azi și-i spun neamului Meu român: Hristos a înviat! O, nu uita cuvântul lui Dumnezeu de peste tine, neam român. Te-am învățat mult prin acest cuvânt. Nu uita să ascuți de cuvântul Meu, că nu e pentru creștini neascultarea. Neamul creștinesc este cel ce ascultă de Dumnezeu și de la Dumnezeu. O, scoală-te pentru rugăciune sfântă și cere pace peste popoare, cere Domnului, iar Eu vin la strigătul tău și așez pacea și bunăvoirea și bucuria, ca și acum două mii de ani, când M-am arătat înviat în mijlocul ucenicilor Mei înspăimântați și îndurerați și le-am spus lor: *«Pace vouă!»*.

O, nu uita să faci voia lui Dumnezeu, neam român! Uită-te în Scripturile părinților și învață să faci voia Mea, căci numai cei ce învață, numai cei înțelepți vor pricepe pe Domnul și vor rămâne moștenitorii Lui și ai împărăției Lui. În zi de praznic de Înviere Îmi așez peste tine giulgiul Meu cel sfânt, iubirea Mea, și te încălzesc la razele ei, la lumina ei, neam român. Tu ești neamul Meu cel de la sfârșit de timp și ești casa Mea de venire, și iată, vin pe vatra ta cuvânt și te ocrotesc cu el când îl grăiesc peste tine și te povățuiesc cu el pentru Mine și pentru tine și vreau să te slăvesc cu slava Mea, căci slava ta este Dumnezeu-Cuvântul, Domnul glăsuind și slăvindu-Se în tine cu slavă de cuvânt și pregătindu-Și ziua slavei.

O, nu uita, nu uita să-i iubești și să-i urmezi pe cei care în mijlocul tău îți vor și îți lucrează binele, și nu uita să nu-i ascuți și să nu-i primești pe cei ce de la mijloc te sapă cu limbă de miel blând ca să nu pricepi tu cât rău dau ei să-ți lucreze și să te supună lor și să-ți sugă vlaga, o, țara Mea de azi. O, ia aminte, ia aminte la Dumnezeu, și ia aminte, iar și iar ia aminte la cârmaciul de peste tine, care te călăuzește spre înțelepciune în vreme de strâmtorare, că ești în strâmtorare,

țara Mea, ești așa din pricina celor ce s-au așezat pe scaune ca să fie ei conducători, dar ei nu văd cât rău îți fac, căci ei nu știu să te iubească, nu știu să-și iubească țara și neamul. Tu însă ia aminte la cel din frunte, la cel de la cârmă, care iată cât te veghează, și se vede din cer cât te veghează arătându-ți calea și ferindu-te de cădere și de rătăcire și de asuprire omenească și de minciuna celor ce te mint, o, neam român, iar Eu, Domnul, vin și te învăț de cine să ascuți, de la cine să iei sfat și pe cine să urmezi, și-ți spun să ascuți de cuvântul celui ce stă la cârmă și la veghe pentru tine și pentru viața ta de azi și de mâine, și roagă-te, o, neam român, roagă-te Domnului pentru soarta ta, căci se apropie schimbarea celui de la cârmă și de la veghe, și vai ție dacă nu vei asculta să știi ce să faci! Eu dau cumva să-l păstrez la loc de cârmuire pe mai departe, că are nevoie corabia română de veghetori cu inimă mare la cârma ei, căci altfel ar fi greu de tot, fără el ar fi greu și ai cădea sub robie, țara Mea, că nu se găsește minte sănătoasă și plină de veghe și de înțelepciune ca și la acest fiu atât de credincios neamului român între fiii acestui neam. Noi, cei din cer, privim cu grijă sporită pentru cel ce va fi pe mai departe la cârma neamului român, ca să țină acela la dreapta lui pe acest fiu român, atât de credincios acestui neam.

O, pace ție, celui ce stai acum la cârma neamului român! Hristos a înviat! Roagă-te cu toată casa ta și cu toată țara ta, cu toți fiii cei plini de credincioșie, că vreau să te păstrez ajutor pentru neamul român. De mila și de iubirea Mea pentru neamul român, de aceea voiesc să te păstrez pe loc de cârmuire, că nu are cine veghea cu sănătate de veghe dintre cei ce s-au îngrămădit să stea pe scaune mari și să se îmbogățească de averi și de slavă de pe spinarea celor mulți. O, veghează, fiule, că Eu, Domnul, veghez în toată clipa soarta acestui neam. Veghează și învață pe cei ce te ascultă, învață-i să nu trăiască lumește pe pământ, ci creștinește, căci Eu sunt Dumnezeu neamului creștinesc, iar neamul român este scris neam creștin pe masa cea de sus, cea din cer. Veghează tu mersul celor ce se scoală acum la luptă împotriva slujitorilor minciunii, a celor ce se zbat să biruiască pentru ei neamul român. O, învață-i pe cei ce au credincioșie și nelăcomie, învață-i să nu uite viața creștină și arătarea ei la vedere, ca să pot Eu, Domnul, să pot să fiu cu ajutorul tot pentru acest neam acum. Învață-i calea pe cei buni. Eu sunt Calea. Învață-i să nu trăiască fără Dumnezeu, ci să semene cu Mine să-i înveți. O, nu cu lumea, ci cu Dumnezeu să semene neamul român, că e mare în cer numele de român. Eu sunt Învățătorul Cel de la Tatăl, iar tu să-i înveți din partea Mea pe ei. Amin.

O, Hristos a înviat, popor de la izvorul Meu de cuvânt! Am împărțit cu tine urarea învierii Mele și am trimis peste tot „Hristos a înviat!”. Vezi, că e de lucru sfânt în aceste zile. Se adună popor la izvor în această săptămână și facem apă sfințită și tămăduitoare, și vine apoi ziua de pomenire a mironosițelor învierii Mele și se strânge popor mult la izvor, și se strâng cei din cer, măi popor slujitor, și trebuie puși la masă toți.

O, întăriți-vă vlaga și iubirea cea pentru jertfă, căci sunt sărbători cu strângere la izvor, o, fiilor. Eu, Domnul, vă sunt sprijin mereu, iar voi Îmi sunteți Mie și celor din cer și celor de pe pământ, care vin la masă, că este lucru mult de lucrat. Mult și mereu, măi fiilor, și veghe mare trebuie să așezăm, și să se lucreze ca Dumnezeu, căci toate trebuie să fie ca Dumnezeu, iar pentru aceasta trebuie ascultare și veghe și multă lumină.

Toate în lumină să stea și să se lucreze. Peste tot, peste tot să fie frumos și sfânt și ordine ca în cer, iar odihna tru-

purilor și a sufletelor voastre acestea să fie, iar Eu vă voi înveșmânta pe voi cu puteri de sus, cu puteri îngerești, că îngerească este lucrarea voastră cu Mine, fiilor, fiindcă oamenii sunt mici, mici, măi fiilor.

O, Hristos a înviat! vă spun Eu, Domnul, vouă, fii creștini de peste tot ai cuvântului Meu și ai cărții Mele de azi cu voi! Iată sărbătorile învierii! Hristos a înviat! Stau înaintea voastră cuvânt de praznic sfânt și vă dau duh de sus pentru ascultare de Dumnezeu, că fără ascultare omul se lasă spre păcat.

O, feriți-vă de mâncat și de băut, fiilor. Mâncați îngerește, nu omenește, măi fiilor. Voi să vă aveți petrecerea întru așteptarea Mea mereu, mereu la voi, la masa Mea cu voi, o, fiilor, că vreau să fiu mereu pentru voi, mereu, mereu cu voi voiesc să fiu. Amin, amin, amin.

7/20 aprilie 2014

Ziua a doua de Paști

Poporul hrănit să-și hrănească grija pentru puterea sufletului și unirea între el și Domnul. Învățătură de înviere și de primenire a omului: spălarea gurii de vorbele deșarte, a urechii de cele care vatămă sufletul. Vinul trebuie folosit cu ascultare, cu binecuvântare pentru tămăduire. Îndemn la viață binecuvântată, și lucru cu binecuvântare. Creștinii cei după chipul și asemănarea Domnului sunt minuni.

In a doua zi de praznic de Înviere, Eu, Domnul, stau cu tine în sfat duhovnicesc, popor al cuvântului Meu. Paști sfânt petrec cu tine, și cobor la izvor cuvânt de înviere și găsesc pregătită coborârea Mea, găsesc la veghe străjerii, iar Eu voi fi împărțit ție cu tot cuvântul Meu de azi pentru tine, pentru multă, multă înviere, pentru mereu înviere peste tine, fiule poporul Meu.

O, câtă hrană, câtă hrană, măi popor hrănit cu mult cuvânt din cer! Eu pe masa ta cu Mine trebuie să pun multă hrană, multă învățătură și mereu, că n-are omul pe pământ de unde să învețe, iar Eu sunt Învățător, și trebuie să fac lucrarea aceasta peste om.

Salut de înviere aduc ție, popor de peste tot al cuvântului Meu: Hristos a înviat! Te învăț când vii la izvor și stau de vorbă cu tine când vii, dar nu pot să nu te învăț și fără de venirea ta mai mult la duhul învățăturii, căci cel nedădăcit mult nu poate mult ca Dumnezeu, ci poate mai mult ca omul, și nu trebuie cei alipiți de cuvântul Meu să poată puțin pentru împlinirea lui, ci trebuie atât cât îi spune cuvântul Meu să facă și să îplinească, fiindcă altfel nu i se pune dragoste, ci i se pune lene și neascultare, amândouă acestea păcate de moarte, păcate care Îl sfârșesc pe Domnul în om și în mersul omului cu Dumnezeu pe cale.

O, popor hrănit de la izvor, îți trebuie multă, multă cercetare, căci altfel nu înveți să fii ascultător lui Dumnezeu, Care te hrănește cu învățătură scumpă, măi fiule. În a doua zi a Mea de Paști, zi a Domnului tău Iisus Hristos, stau cu tine în sfat duhovnicesc, te strâng în Duhul Meu și îți împart viață cercetându-te și dându-ți povață de viață, numai să fie apoi împlinire din partea ta. Când văd cât de puțin vii tu la izvorul vieții, dau Eu să Mă împart ție prin cei ce Mă împart. La apă tu te duci mereu și-ți umpli cofița, că mereu trebuie să ai apă în toate și pentru toate. La fel și cu pâinea, trebuie să faci mereu pâine, că mereu îți trebuie pâine. O, așa trebuie să te îngrijești și pentru puterea sufletului, așa și pentru unirea dintre Mine și tine trebuie să ai grijă, că mai mult și mai mult îți trebuie pe Dumnezeu, fiule.

O, sunt între cei ce se cred fii ai acestui popor, sunt și din cei care aleg cât să împlinescă din statura cerută de Domnul pentru cei ce sunt în numărul fiilor poporului Meu de azi. Numai cei ce se tem de Domnul, o, numai aceia pot iubi mult pe Domnul, și iată, vă trebuie temere de Dumnezeu, măi fiilor, căci altfel călcați împlinirea care se cere s-o împliniți ca popor ascultător, căci sunt trei trepte pe care nu trebuie să le uitate cei ce se vor a fi în rândul celor ce sunt fiii poporului Meu cel de azi, popor de Nou Ierusalim, taina omului nou, om după chipul și asemănarea lui Dumnezeu pe pământ, om înviat dintre cei morți care nu pot cu voia lui Dumnezeu peste ei.

Stau amănunțit în sfat duhovnicesc cu tine, popor de peste tot al cuvântului Meu cel de azi. Ia aminte că omul greșeste mult cu gura, cu cuvântul gurii sale, fiule. O, ia aminte, ca să poți să îndrepti ceea ce nu faci bine. Eu, Domnul, îți povățuiesc acum gura cea dinăuntru și gura cea din afară a ta și-i spun limbii gurii tale să nu uitate că omul din cuvintele sale va fi mântuit sau osândit. Grăirea cea multă și deprinsă în firea omului îi scade lui puterea cea pentru Dumnezeu de peste el. Este scris în Scripturi pentru cel ce grăiește că trebuie cuvintele lui să fie ca ale lui Dumnezeu, iar omul greșeste mult și fără de folos de suflet, și nu se spală în gură după ce-și murdărește gura cu cele dinăuntru ale ei.

Când omul se scoală de la masă după ce a mâncat bucatele din blid, el ia măturica și-și face curat în gură, își spală gura și și-o clătește de resturile toate rămase de la mâncare, ca nu cumva să se strice gura lui, ca nu cumva să miroasă apoi urât gura lui față în față cu cei din jur și să se facă greu pentru ei. Dar când omul își folosește gura pentru ceea ce mănâncă el cu mintea și cu inima, sau pentru ceea ce dă din acestea în jur cu ajutorul gurii în chip neplăcut, necreștinesc, neduhovnicesc, o, când ar fi să-și spele gura de toate aceste stricăciuni, n-o face omul, nu face el aceasta cu frică de Dumnezeu ca să fie curat apoi de acest păcat.

O, ce mult grăiește omul și ce stricat, ce urât, ce greșit și ce lipsit de cuvânt de viață! Trebuie educație pentru aceasta și mereu trebuie, dar dacă omul nu se duce la doctor pentru viață, de unde să ia el viață cu care să calce peste moartea lui, peste cele moarte ale lui? Trupul și-l duce la doctor iubitorul de trup, dar gura și vătămarile pe care și le face cu ea nu și-o duce la doctor, nu și-o duce la spălat așa cum își duce la doctor și la spălat urechea, când ea se înfundă și simte că nu mai aude bine cu ea.

Iată, e nevoie, e multă nevoie de învățătură de înviere, de spălare și de primenire a omului. Ar fi să caute mult această învățătură creștinul care s-a alipit de cuvântul Meu și se vrea a fi scris în rândul celor scriși ca popor al acestui cuvânt. Cu multă înțelepciune pentru creștini M-am coborât mai la începutul coborârii Mele și le-am spus celor ce veneau să asculte din gura Mea cuvânt de viață, le-am spus lor: «*O, creștinilor; nu sunt împotriva parfumului, ci sunt împotriva păcatului*». După ce-i vedeam pentru ce se dădeau ei cu parfum, după aceea le spuneam lor aceasta. Parfum se dă și pe cei morți, nu numai pe cei vii, dar are și parfumul lucrarea lui cea de sus, căci cel ce se dă cu parfum ca să miroasă frumos pentru cei din jur, nu seamănă cu cel ce se parfumează ca să nu miroasă urât între ceilalți. Iată, nu este asemănare între păcat și nepăcat, și de aceea trebuie învățătură de înviere mereu, mereu peste om ca să nu păcătuiască el și ca să știe cum să-L iubească pe Domnul, căci pentru Domnul trebuie toate să le facă, toate, toate, și nu va păcătui omul făcând așa.

O, fără învățătură și fără mustrare pentru neascultare și

pentru neîmplinire, moare omul fără acestea peste el, se culcă de tot și stă fără de veghe, fără Domnul peste el, și moare apoi. O, fiilor, am spus că vinul este dușmanul omului, al sănătății omului. Celui ce îi place vinul, cel ce este stăpânit de vin în gândul și în gustul lui, acela face păcat cu vinul, și face vinul păcat, și apoi este pedepsit acela pentru acest păcat, căci vinul este taină mare, mare, măi fiilor, și trebuie taină să rămână, nu să lucreze el altceva. Vinul a fost și este folosit de Mine pentru om, și am rostit peste el cuvânt mare, am pus Ființa Mea de viață în el, iar omul face din vin plăcerea limbii și a inimii lui și amețeală duhului lui, și face șarpe din vin. O, ce păcat, o, ce păcat! Vinul trebuie folosit numai cu ascultare, numai cu binecuvântare, numai cu tămăduire, fiilor, dar creștinii care fac altceva cu vinul și se cred creștini oricum, o, ce mai sunt aceia care uită ce taină are peste el rostită vinul?

Omul nu trebuie să bea niciodată singur vin. E binecuvântat de Domnul vinul, și numai cu binecuvântare rostită peste el trebuie să fie folosit, iar pentru băut de sete sau de bucurie sau de plăcere, aceasta este apa, care face alin și bucurie celui însetat.

Am spus acestea toate pentru vin fiindcă văd creștini care nu vor să poată cu frica de Dumnezeu, cu învățătura cea mântuitoare pentru tot ce folosesc ei pe calea creștină, iar unii sunt pedepsiți pentru călcarea de cuvânt și suferă cu trupul apoi, căci neascultarea de tainele vieții creștinești se face păcat și se face pedeapsă pentru cel ce nu ascultă.

Înviere îți trebuie, măi creștine, nu vin îți trebuie. Vinul să-l bei ca pe ceva sfânt, iar singur să nu bei niciodată vin, ci să ți se dea cu binecuvântare ca să bei, așa cum vezi tu că se face la masa Mea cu poporul cel adunat în sărbători când se pune vin pe masă, se pune de bucurie și se binecuvintează de preot, de cel care cere pe Domnul să binecuvinteze și ți se împarte apoi.

O, și am văzut creștini la masa Mea cu strângere de popor la izvor, am privit și am văzut dintre cei care n-au avut teamă și au băut vin mult la masa Mea cu popor adunat la izvor, am văzut și M-a durut și M-am rușinat și am plâns de rușine, că iată, nu se teme de Domnul cel ce vine și vrea să fie fiu al acestei lucrări.

O, de câte ori am povățuit Eu pe cei ce veneau la masa Mea de cuvânt! În fel și chip am povățuit acest popor, dar n-am avut cum să-l urc treptele cele trei de urcare spre Domnul a creștinilor care veneau să asculte cuvântul cel ieșit din gura Mea înaintea lor. Chemați, aleși și credincioși, acestea sunt cele trei feluri de creștini, cele trei trepte, iar Eu, Domnul, am nevoie de ucenici, și abia, abia pot să-Mi fac ucenici folositori dintre cei ce Mă află aici și vin la chemarea Mea, că nu se lasă să fie ei între cei aleși sau între cei credincioși Mie apoi, și iată, cuvântul Meu aduce fiecăruia și împarte după cum este fapta fiecăruia din cei care-L știu pe Domnul grăind și împărțind din acest izvor duh de viață, iar pilda cea ieșită din gura Mea acum două mii de ani, pilda semănătorului prinde adevăr mult peste creștinii care vin și dau să vină să audă pe Domnul și să creadă și să stea sau să plece apoi, după ce ar încerca să stea cu Domnul creștinul care Mă află din acest izvor.

La fel cu vinul, la fel cu parfumul, la fel este și cu orice ascultare cerută de Domnul prin acest cuvânt ca să se împlinescă de creștin în chip duhovnicesc și nu în alt chip, căci omul este învățat să fie om, și nu înger să fie, dar nu uita, creștine înjumătățit, că Eu am spus că vor fi toți ca îngerii, toți cei care vor veni să fie cu împărăția Mea, fii ai împărăției

Mele, fii ai acestui cuvânt și ai acestui popor. O, tu ai nevoie de binecuvântare, de viață binecuvântată cu toată mișcarea ei, dar aceasta îi vine cel mai greu creștinului doritor să fie și el al Meu.

Nimic n-ar fi să facă fără binecuvântare creștinul, numai că el nu înțelege cum se poate aceasta. O, se poate pentru cel hotărât de viață binecuvântată, iar viața de sine nu poate aceasta, decât dacă nu calcă ea în creștin tot cuvântul cel așezat pe pământ pentru creștinii care Mă împlinesc în ei până la o cirtă, ori de câte ori sunt ei puși față în față cu împlinirea vieții Mele în ei, după cerințele Mele pentru noul Meu popor, în toate în câte viața le este probată, în toate clipele, măi fiilor.

Acum sfârșesc cuvântul Meu și vă las să-l împliniți frumos, iar Eu să Mă bucur apoi de la voi, de la toți la fel, și vom vedea minuni, fiilor, căci minuni sunt creștinii cei după chipul și asemănarea Mea, și binecuvântarea Mea peste pământ sunt ei, semne și minuni sunt ei din loc în loc între oameni, dar plini de umilință, plini de aluatul cel frumos, cel veșnic, blânzi și smeriți cu inima așa cum Eu sunt, iar fără de acestea nimeni nu poate semăna cu Domnul între fiii oamenilor, o, fiilor.

Pace vouă, fiilor! Lumina Mea, lumina învierii să fiți voi pe pământ, o, fiilor! Amin, amin, amin.

8/21 aprilie 2014

Sărbătoarea Izvorul tămăduirii

Credința trebuie povățuită pentru rodire și mântuire. Nu-i stă bine vesel creștinului, ci lucrând faptele credinței. Legumele și fructele: hrana dată de Dumnezeu omului. Este scris legare și dezlegare pentru cei ce mănâncă de dulce. Omului îi trebuie pocăință și dor cu rană după Domnul pentru iertarea păcatelor lui.

Suflarea gurii Mele presară tămăduire de suflet, și presară alinare celor cu suflet plin de dor după Dumnezeu. Mă fac izvor de cuvânt și de înviere și de putere sfântă pentru mulți, dar între cei mulți de pe pământ sunt puțini, puțini care caută răcoare de suflet și de trup la Dumnezeu, iar pentru aceștia Eu vin și aduc alin, aduc cuvânt alinător.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Dumnezeu-Omul, Dumnezeu-Fiul, și sunt la masă de cuvânt cu mama Mea Fecioara, că în această zi din săptămâna Paștilor Mele e zi de sărbătoare creștinească, zi de alin tămăduitor din partea ei pentru cei ce iubesc pe Domnul și-I dau Lui slavă, că mult iubeste mama Mea Fecioara pe cei ce cu dor Mă iubesc, iar lor li se cuvine alin.

Hai, mamă, hai să le spunem urarea învierii Mele la cei adunați la izvor ca să ia ei alin ceresc! „*Hristos a înviat!*” să le spunem lor, și să grăim apoi cu ei pentru folos de suflet, mamă, că înviere avem Noi să așezăm peste om. Amin.

Cu Tine la masă de cuvânt, Fiule Doamne, cu Tine mă adun, și Ne așezăm aici cu sfinții, aici, la izvorul Tău de cuvânt, la locul coborârii cuvântului Tău în carte, și grăim cu cei ce Te iau de aici spre hrană și stăm cu ei la masă, căci s-au adunat în zi de sărbătoare a mea și au venit să ia apă sfințită și ocrotitoare lor, să ia și să bea și să prindă nădejde și alin, că mult poate credința celor ce caută pe Domnul, dar și credința trebuie povățuită, pentru ca să aibă ea rodire și mântuire pentru cel ce caută spre Domnul crezând.

O, Hristos a înviat! Ca și Domnul pun între mine și voi urarea învierii Lui a treia zi de după răstignirea Lui pe cruce, iar astăzi este a opta zi și spunem împreună: Hristos a înviat!

O, ce să vă dau în această zi a mea de serbare, decât putere de credință, iar pentru această putere trebuie povățuită credința voastră în Domnul și în lucrările Lui. Mai întâi cel care crede trebuie să dovedească Domnului o mare iubire, o mare putere de credință, așezată pe duh de umilință și de dor, căci omul greșit înaintea lui Dumnezeu are durere că a greșit și are nevoie de iertare și de vindecarea ranelor cele de la greșeli, fie prin durere, fie prin pocăință, dar totul prin iubire de Domnul.

O, nu-i stă bine vesel creștinului care crede mergând după Domnul, ci îi stă bine lucrând faptele credinței, îi stă bine iubind pe Domnul și lucrând pentru El și cu El sub cruce, căci aceștia sunt cei ce au credință urmându-I Lui cu pocăință apoi, căci fără de pocăință nimeni, nimeni nu este creștin și nu poate umbla cu Domnul, Care împarte iertare pentru vină și mântuire apoi.

Iată, fără pocăință nu are omul putere și inimă și iubire pentru Domnul, Care iartă păcatele omului, iartă pe cel ce vine la El, iar El a spus: *«Cel ce voiește să vină după Mine, acela să-și ia crucea, să-și ia vina, și să-Mi urmeze apoi cu pocăință»*, iar bucuria lui să fie apoi dragostea Domnului, dragostea care iartă pe cel vinovat și care de bucurie plânge, căci nu-i stă bine vesel celui care vine după Domnul cu vina sa ca să i-o șteargă Domnul. Eu când m-am arătat în văzduh, m-am arătat celor plini de dor după Domnul și care dădeau slavă Lui cu mult dor, și i-am alinat pe ei cu arătarea cerească deasupra lor, cu cele ce nu se văd ale slavei Domnului și ale sfinților Lui, ca să se arate bucuria cerului de la bucuria lor cu Domnul și pentru Domnul lor.

O, ce bucurie aduc Domnului toți cei care au dragoste să calce pe urmele sfinților Lui, care au mărturisit pe Domnul pe pământ! Au scris sfinții părinți legare și dezlegare la cele ce se mănâncă și la vin, pentru creștini au scris, nu pentru cei ce mănâncă și beau ca la potop, nu pentru aceia au pus ei legare și dezlegare la acestea, ci pentru cei ce iubesc pe Domnul. O, au scris părinții legare și dezlegare pentru carne, ouă, lapte, brânză și pentru vin, și au scris pentru cei ce folosesc acestea, ca să fie cuminți câteodată cei ce mănâncă, o zi da și una nu, așa să mănânce au scris părinții, dar pentru cei ce mănâncă ce trebuie nu mai este scris legare și dezlegare, căci legumele și fructele sunt hrana pe care Domnul a dat-o omului s-o mănânce și să fie credincios și viu și să nu atragă nici o moarte asupra lui, nici un păcat potrivit lui Dumnezeu față de cele împărțite de Dumnezeu omului. Iar ca să am dreptate în cele ce spun, aduc aminte de vremea potopului când oamenii mâncau și beau, se însurau și se măritau, și așa au putut ei să atragă asupra lor potopul și să primească după faptele lor plata cuvenită. La fel și Israel în pustie, peste care ploua Domnul mană cerească, pâine îngerească, bucate din destul, dar când au căutat ei cu necredință și cu cârtire, a deslegat Domnul dorința lor după carne și au mâncat și s-au săturat mult și și-au împlinit pofa, și era mâncarea încă în gura lor când mânia a venit și a ucis pe cei sătui.

O, fericiți și credincioși sunt cei care ascultă de cele de la Domnul așezate ca să fie pe pământ împlinite! Iată, credința trebuie să se vadă, fiilor. Cu frică de Dumnezeu și cu credință plină de dragoste să slujiți voi mântuirii voastre, așa cum v-a povățuit Domnul prin părinți sfinți, ca să meritați mântuirea, măi fiilor, și iată, credința trebuie povățuită, că nu-i trebuie creștinului să bea și să mănânce, să rădă și să fie vesel, ci îi trebuie să aibă credință și dor cu rană după Domnul pentru păcatele lui, căci fără pocăință nimeni nu este creștin, nimeni nu poate umbla cu Domnul și ca Domnul.

Tămăduire pun peste credința voastră, ca să fie sănătoasă ea, fiilor, și apoi totul este cu puțință celui cu credința sănătoasă, care știe apoi cum să iubească pe Domnul, cu folos pentru Domnul și pentru el. Așa las eu în ziua aceasta o-moforul meu peste voi și vă alin pentru cele ce vă îngreuiază pe voi. Amin.

Iar Ție, Fiule Doamne, Îți slăvesc învierea, Îți mângâi rana răstignirii și-Ți doresc fii iubitori, plini de duh de pocăință, frumoși prin umilință și bravi apoi prin credință vădită prin faptele ei, căci Tu ai durere după om, și cu ea dai să-l tămăduiești pe el, o, Fiule scump și rănit cu ranele răstignirii, pentru că l-ai iubit pe om. Amin.

— **D**urerea Mea după om ar fi tot mai mică, o, mamă, dacă și omul ar avea durere după Mine, o, mama Mea. O, slavă Duhului Sfânt, pe Care tu L-ai împărțit cu învățătura Sa în zi de serbare a ta cu ei, mamă.

Voi, cei adunați la apă în ziua aceasta aici, vă voi hrăni pe voi iarăși, când și mai mulți vor veni la izvor și la învățatură sfântă în ziua de serbare a mironosițelor învierii Mele și voi pune din destul pe masă, voi pune dar de cuvânt și Mă voi împărți prin el și vom sta la masă cu sfinții aici, fiilor, și vom sta cu ai Noștri și cu ai voștri din cer, căci toți vor fi așezați la masă dacă sunt ei aici în serbarea cea pentru învierea Mea a treia zi din mormânt, și am fost apoi pârga învierii celor adormiți. O, nu mai am ca și aici cină pe alt loc pe pământ, și va fi mult, mult căutat acest izvor de cuvânt. O, câtă credință trebuie și cât de sănătoasă ea, fiilor!

O, pace ție, popor de la izvor, și mare binecuvântare ție pentru pregătirea serbării Mele în mijlocul tău și al celor ce se vor aduna la izvor dimpreună cu mironosițele învierii Mele și cu ucenicii Mei cei de atunci, cu mulți din cer la masă cu voi, fiilor! O, fiți harnici, fiți credincioși, fiți harici și iarăși fiți, o, fiți credincioși așa cum Mie Îmi place, că este nevoie multă, multă de voia Mea pe pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

12/25 aprilie 2014

Duminica a doua după Paști, a sfântului apostol Toma

Credința poporului primitor de Dumnezeu este minune de sus. Credința fără vedere are plată. Sfântul apostol Toma este martorul cel mai mare al învierii Domnului. Noroade multe se vor adăpa din râul vieții. Cei ce acum iubesc păcatul Îl vor iubi pe Domnul când Îl vor afla.

In zi de duminică, întâia zi a săptămânii, după ce s-au scurs opt zile de la duminica învierii Mele, Eu iar cobor în carte și-Mi așez în ea cuvântul, și am fericire nespusă că pot să grăiesc cuvântul Meu pe pământ și să Mă împart cu el la cei credincioși venirii Mele din zilele acestea ca să-Mi gătesc ziua slavei Mele, să-Mi gătesc un popor ca în cer pe pământ, și cu care să-Mi lucrez Evanghelia venirii Mele, cuvântul cel rostit de gura Mea că voi veni iarăși pe pământ așa cum M-am și suit la Tatăl după înviere și când un popor credincios era cu Mine în ziua aceea și-i vorbeam Eu lui și-i dădeam de lucru pentru credință, și a venit apoi norul și am intrat în cele ce nu se văd ale facerii și M-am suit la Tatăl, de unde iarăși vin acum cu venirea Mea cea de azi.

Sunt Domnul învierii, Iisus Hristos. Am coborât minunea credinței sfinte peste voi, cei care sunteți azi popor primitor de Dumnezeu la întoarcerea Mea de la Tatăl la om, după două mii de ani de la suirea Mea la Tatăl când Mi-am

scris între oameni cartea răstignirii și a învierii Mele dintre cei morți și cartea înălțării Mele la Tatăl apoi.

Minune de sus este credința voastră, măi fiilor. Ați auzit prin mărturisire, ați crezut prin iubire și ați venit, și e minune din cer coborâtă peste voi credința în care stați, și pe care o dovediți stând cu Mine aici, ca să fiți popor primitor de Dumnezeu când vine Domnul coborând la voi cuvânt, cuvântul Lui cel de azi. O, cum ar fi dacă între voi ar fi dintre cei care ar zice: Nu voi crede până ce nu voi vedea cum Domnul vine, cum Domnul lucrează și cum poate El aceasta. O, n-ar mai fi credință și nici plată pentru ea, ci ar fi numai ca pe pământ: văzut și crezut. Eu ca să-i fac pe ucenici să creadă desăvârșit că Eu sunt Dumnezeu și că am venit între oameni pe pământ, a trebuit să Mă așez în cele ce nu se văd după ce am înviat și M-am adevărit credincios pentru toate cele spuse de Mine lor până atunci, și numai după aceea li s-a scris credință.

O, e greu de cel ce nu crede, fiilor. Nu crede pentru că se împiedică mereu, ca unul care nu vede crezând. Celui ce îi este greu să creadă, decât numai ceea ce vede, acela nu are dragoste de Dumnezeu, nu are văpaie în suflet pentru Domnul. Cine nu înțelege lipsa dragostei de Dumnezeu a lui Israel, care a văzut pe viu lucrarea lui Dumnezeu după ce a fost scos din Egipt ca să scape din robie și să se întoarcă în țara lui? O, a crezut Israel dacă a văzut înfricoșătoarea mână a Domnului făcând atâtea semne mari înaintea lui și înaintea egiptenilor, care-l robeau pe Israel? Credința prin vedere, o, nu ajunge ea împotriva necredinței omului, nu e de ajuns aceasta, dar credința prin dar bucură inima și o ține ca focul, ca dorul din care ea se hrănește și crește și este, și așa rămâne ea cu nume de credință, și iată, suntem în a opta zi de după învierea Mea, și în ea pomenim pe ucenicul Toma, prin care Eu am putut să-Mi dovedesc trupul Meu cel înviat înaintea ucenicilor Mei, și au scris ei toate acestea pentru cei ce vor crede în Mine prin mărturisirea lor.

Erau ucenicii strânși și încuiați în casă și aveau și pe Toma cu ei în ziua a opta de după învierea Mea, când ei îi spuneau lui că M-au văzut, că le-am grăit, că le-am dat de lucru peste pământ, iar Toma a spus: *«Nu voi crede dacă nu-L voi vedea și eu»*, și numaidecât am stat în mijlocul lor și i-am spus lui Toma: *«Adu degetul tău și vezi mâinile Mele și adu mâna ta și pune-o în coasta Mea, precum ai zis, ca să crezi, și nu fi necredincios, ci credincios»*, și și-a arătat el apoi bucuria că M-a văzut înviat și că M-a pipăit pentru credința lui și a altora de după el și a spus: *«Domnul meu și Dumnezeul meu!»*, iar Eu am adăugat, și am spus: *«Fericit că M-ai văzut și ai crezut, dar mai fericiti cei care nu au văzut și au crezut!»*, și erau acestea mironosițele, măi fiilor, și erau ele pline de dor și de dragoste pentru Mine din pricina credinței lor în Mine înainte și după învierea Mea, căci ele slujeau cu credință Evangheliei Mele din loc în loc, iar apostolii Mei Mă însoțeau și înțelegeau cu dificultate Ființa Mea și cuvântul Meu prin care le spuneam lor toate pentru viața lor cu Mine și le spuneam cele ce aveau să se întâmple cu Mine, și multe cuvinte și fapte ale Mele între ei cu anevoie le primeau și le înțelegeau ca să poată ei crede că așa va fi.

O, ucenicul Toma dorește să vă umple de dor credința, măi fiilor, că fericiti sunt cei ce cred cu dor, pentru că iubesc cu dor. Binecuvântată să fie intrarea lui la voi, în cartea Mea cu voi, fiilor! Amin.

— **O**cred, Doamne, cred Ție, Bunule Păstor al nostru, cred și mărturisesc că Tu ești Hristos Cel înviat, Fiul lui Dumnezeu venit în lume ca să-i

ierți și să-i mântuiești pe păcătoși, iar eu am fost cel dintâi, și tot cel dintâi am fost care Te-am mărturisit spunându-Ți la îmbrățișarea cu trupul Tău cel înviat și numindu-Te Domnul meu și Dumnezeuul meu, Domnul Cel înviat, o, Doamne.

Te văzuseră ucenicii toți în seara zilei învierii Tale, dar eu nu Te văzusem, și voiam să Te văd și eu și să cred pipăindu-Ți ranele, Doamne, ranele răstignirii, o, Doamne. Erau cei fericiți cei ce Te-au văzut fără să Te pipăie la rane, și mi-ai spus: *«Fericiți cei ce nu au văzut și au crezut»*, și erau aceia mironosițele Tale și ucenicii Tăi, dar eu am fost și mai fericit ca ei, nu pentru că Te-am văzut și că Te-am atins pe rane, ci pentru că Ți-am mărturisit ranele din mâini și din coastă, și aceasta mărturisește de atunci și până azi că adevărat este și că adevărată este învierea Ta, Mieluț rănit și biruitor prin rană.

O, cine putea birui păcatul omului în afară de Tine, Făcătorule al omului? Tu erai Cel sculat dintre morți, după ce ai umplut de lumina învierii Tale iadul, Doamne, căci mai dinainte ne-ai spus că-i vei trage pe toți la Tatăl, iar noi înțelegeam puțin, și eram greoi la credință, ca unii care credeam ce vedeam, iar nu altfel. Eu, însă, de dorul Tău, de bucuria adevăririi a toate spusele Tale, de aceea am dorit să Te văd și eu, atingându-Ți ranele precum am spus că vreau, și aceea a fost o taină, o mare taină, pe care am păstrat-o în inima mea de când ne purtam cu Tine din loc în loc și ne spuneai toate, toate câte aveam să le pricepem târziu, târziu, după ce Tu a fost să mori pe cruce, Doamne. De atunci și până acum eu sunt martorul cel mai mare al învierii Tale și sunt împotriva a toți necredincioșii, care cu îndărătnicie își văd de ale lor și nu se lasă ei spre fericirea celor ce cred că Tu ai venit pe pământ pentru ca să mori pe cruce și să înviezi apoi pentru fiecare om, care poate doar să moară, nu să și învieze, iar Tu ești Cel ce ai înviat și Cel Care îi înviezi pe toți ca pe Lazăr, așa cum Tu ai dovedit că vrei și că poți de la Tatăl, Care ascultă ruga Ta pentru noi, iar noi trebuie să credem, Doamne, ca să fim cei fericiți. Amin.

Te fericesc cu multul, popor credincios cuvântului adus de gura Domnului pe masa ta pe pământ. Te înconjoară sfinții și îngerii din pricina credinței tale prin care Domnul poate să vină cuvânt pe pământ. Zadarnic cred mulți că mai mult decât aici este Dumnezeu lucrător în zilele acestea pe pământ, dar fiecăruia îi este dat cât să creadă și cât nu, fiindcă acest munte de cuvânt este numai unul, precum numai Unul este Domnul, Care cu însăși gura Sa a vestit de pe atunci că acest cuvânt va veni și va fi auzit de cei din morminte, fiindcă pregătește Domnul Evanghelia învierii morților, și de aceea a așezat Domnul pe pământ venirea Lui cea de azi cu acest rău de cuvânt, scris în Scripturi atât de deslușit că va fi acesta rău al vieții și că va curge peste pământ din tronul lui Dumnezeu și va adăpa noroade când nu va mai fi nimic pe pământ decât om îndurerat și zdrobit de înseși păcatele lui, și când Domnul Se va arăta la toți cei care L-au împuns cu atâtea păcate și că El le va întinde mâna cu milă, căci Acesta este Dumnezeu, și este Cel ce mântuiește și Cel ce dă viață celor ce au pierdut-o prin păcat, și n-au știut ce le aduce păcatul.

Te fericesc cu multul și cu sfinții toți, popor binecuvântat pentru purtarea sarcinii venirii Domnului acum pe pământ cuvânt. O, pace ție din partea ucenicilor Lui! Vom fi cu voi peste opt zile, când Domnul va petrece aici cu voi, și cu cei ce vin la izvor întâlnirea care va fi! Domnul cu ucenicii și cu ucenițele mironosițe, Domnul cu voi și cu noi aici, și va fi mângâierea Duhului Sfânt plutind în văzduh în ziua aceea, iar cerul și pământul vor tresălta, și unul altuia își vor sluji în duh

de sărbătoare sfântă, sărbătoare de înviere. Amin.

O, slavă Ție, Doamne înviat! Tu ești toate. Ne doare de cei ce nu Te iubesc, ne doare, iar durerea noastră pentru ei va fi scump răsplătită și va aduce multă înviere, pe Domnul, Răscumpărătorul celor atât de pierduți, din pricină că n-au gustat ei iubirea. Amin.

O, ucenicul Meu, măreț cu iubirea și cu dorul, nu gustă mulți iubirea, pentru că îi înșeală dulceața păcatului, dar când aceștia Mă vor afla Mă vor iubi măcar atât cât au iubit păcatul, dar iubirea îi va crește și îi va ridica frumos și va fugi departe păcatul, căci numai cei ce nu iubesc pe Domnul cu dor și cu rană, numai aceia cad spre păcat, numai aceia sunt atrași spre despărțire de Domnul pe pământ prin păcat.

O, binecuvântată să fie călătoria celor ce se strâng la izvor peste opt zile, aici, cu dorul în ei. Aștept cu Duhul plin de dor întâlnirea care vine între cei ce vor fi aici din cer, și cei ce se vor strânge, și ne va fi nouă zi de bucurie, zi de praznic de înviere cu voi și cu ucenițele mironosițe, care atât de mult M-au iubit, chiar dacă am fost atât de îndurerat, atât de chinuit, atât de părăsit, iar apoi am înviat și am zis tuturor celor duruți: *«Bucurați-vă! Pace vouă!»*.

O, popor de la izvor, vom spune cu toții: „*Hristos a înviat!*” și vom face alin celor ce ne iubesc venind la petrecere cerească, la întâlnirea Mea cu ei aici, și cu cei din cer, fiilor. Ca în Betania vom fi, și vom pune masă, căci și atunci la fel lucram, o, fiilor, la fel ca și cu voi puneam pe masă, de jos și de sus hrană, iar Eu Mă împărțeam lor și le împărțeam puteri sfinte, și aveam și atunci popor credincios ca și acum, și iată, iarăși pot și iarăși am, și nu mai este nicăieri să am ce am aici cu voi, să pot ca aici, să vin ca aici, iar cei ce se smintesc, nu știu altceva să facă, dar măsura Mea între voi este bună pentru că Eu sunt cu voi, pentru că voi nu sunteți aici singuri, o, fiilor. Amin, amin, amin.

14/27 aprilie 2014

Duminica a treia după Paști, a sfințelor mironosițe

Bucuria praznicului Învierii Domnului este altfel la lume decât la creștini. Nu e bucurie pentru Făcătorul omului decât lângă om. Plată mare are venirea omului la Domnul. Lumea văzută atârână de mișcarea lumii nevăzute. Cei ce fac păcat din vin sunt cei cărora le place vinul. Vinul a nimicit neamul omenesc salvat de la potop. Îndemn pentru nepăcătuire, grijă pentru mântuirea apropielui. Rugăciune în cer pentru pământul român, ca să-l umple Domnul de slava sfinților Lui.

Învierea Mea e zi de praznic de bucurie și ține mult această bucurie la cei ce o așteaptă, la cei ce iubesc învierea Mea și a lor. O, nu ca la lume ține bucuria praznicului Învierii Mele dintre cei morți, că la lume ține o zi, două, și se folosește lumea de Praznicul Învierii Domnului pentru ca să bea și să mănânce și să se distreze și să păcătuiească în fel și chip, departe de Dumnezeu cu viața aceștia. Dar la cei ce-Mi iubesc Ființa, o, e bucurie lungă acest praznic, și vin apoi alte zile de praznic legate de ziua învierii Mele și de cele făgăduite de Mine celor ce M-au urmat atunci și apoi, și toate cetele de sfinți și de îngeri au bucurie de la cei de pe pământ, pe care îi însoțesc în sărbători pentru dragostea lor de Domnul și de cei din cer.

Sunt Domnul Iisus Hristos, Domnul învierii. Cu însăși gura Mea Mă vestesc și rostesc urarea învierii Mele: Hristos a înviat! Mai înainte de zori intru cuvânt în carte și întâmpin

cu el pe cei ce iubesc venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ și pe poporul cuvântului Meu, care Mă întâmpină când Îmi rostesc cuvântul ca să-l ia și să-l așeze ei în carte și să-l împartă apoi, că mulți se hrănesc de la masa Mea cea de azi din mijlocul neamului român, la care am poposit acum, la sfârșit de timp, ca să pregătesc pe pământ întoarcerea Mea iarăși de la Tatăl la om, precum este scris, că nu se poate cele rostite de gura Mea și scrise apoi în Scripturi, nu se poate să nu se îplinească dacă Eu sunt Adevărul.

Mai înainte de zori pregătesc masa Mea de cuvânt și ies cu ea în întâmpinarea celor ce se strâng aici la izvor, pe colina întoarcerii Mele cu sfinții, și n-am nici în cer loc și stat mai drag ca și aici, unde pot să grăiesc și să lucrez și să Mă împart, că nu e bucurie pentru Făcătorul omului, decât lângă om, lângă lucrul dragostei Lui, căci dragoste mare M-a cuprins când l-am zidit pe om, și tot cu ea lucrez și acum ca să-l trezesc pe el spre dragostea Mea, spre Făcătorul lui, că e lungă așteptarea Mea după întoarcerea omului, și doare în Dumnezeu dragostea, și doare dorul, și doare așteptarea, și nu poate pricepe aceasta mintea și inima omului, și iată, am venit să arunc foc pe pământ și să se aprindă el între Mine și om și să ne fie cald unul de la altul și să fie cerul pe pământ cu omul, Domnul cu sfinții Lui, și iată, se așterne zi de praznic de Înviere, masă de cuvânt între Mine și cei ce se pornesc acum spre colina Mea aici, iar Eu le dau lor din cer, din cele ce sunt și nu se văd, din nevăzutele lui Dumnezeu, căci cu cele văzute s-a învățat omul prea mult și dă să uite, bietul de el, că Eu sunt Dumnezeul văzutele și al nevăzutele pe pământ și în cer.

O, din cele nevăzute ale Mele Eu Mă împart vouă și vă spun că plată mare are venirea omului la Mine și ținându-Mi urma. Vă voi plăti scump această dragoste, căci Eu după dragoste tânjesc. De dragoste l-am zidit pe om, de bucurie l-am lucrat și l-am zidit, și e scumpă ființa omului, o, și cum și-o cheltuiește omul pe nimic, uitând el că va fi să dea socoteală Celui ce a zidit omul!

Mi-am pregătit oștirea și masa cea de sus a Duhului Meu și a sfinților Mei și Ne așternem cu zi de praznic sfânt aici, unde se adună la izvorul Meu de cuvânt cei ce M-au aflat aici. Sunt cu multă mișcare cerească aici acum. O, mișcarea celor nevăzuți ai lumii nevăzute e mult mai multă decât a trupurilor lumii văzute. Vântul face mișcare pe pământ peste toată firea când el suflă trecând cu lucrarea lui. La fel și vântul care mișcă lumea cea nevăzută a duhurilor și a trupurilor răscumpărate pentru Domnul, lume de care atârnă toată mișcarea lumii văzute și a toată firea ei. Duhul mâinii, acel fir mic care mișcă mâna omului, arată că mâna mai are un corespondent și în duh. Cu ce scriu îngerii și diavolii pe cele văzute și auzite de la om? Cu condeiul le scriu, și greu de tot crede și înțelege omul cum de se întâmplă această mișcare, cu ajutorul căreia se scrie de cei fără de trup, buni sau răi. E ca în visul în care omul se visează că e treaz când el doarme.

Vă grăiesc vouă acestea ca să le pricepeți pe cele ce nu se văd și lucrarea lor, că sunt cu sfinții în sărbătoare aici, în grădină, și vă întâmpinăm la venire și vă așezăm la masă și Ne așezăm cu voi, Eu și mama Mea Fecioara și ucenicii și ucenițele Mele mironosițe, pentru care sărbătorim acum, și avem pe cei adormiți cu nădejde, îi avem aici cu Noi și cu voi, și bucuria lor este mare și stau ei în praznic de înviere a Mea încă din întâia zi de Paști, când au luat Paști cu voi din Paștile Domnului și au rămas, și sunt aici acum și sunt așezați de Mine la masă, căci le-ați făcut pomenirea voi, cei ce-Mi

slujiți aici așa cum Eu v-am așezat slujitori pentru învierea morților, măi fiilor, și pentru hrana cea de sus a celor ce cred și se strâng adesea lângă voi, aici, și așteaptă cuvântul gurii Mele, așteaptă pe Domnul când ei vin aici, la izvor.

O, ce mare bucurie cerească Nouă de la voi, și ce frumos este aici, la întâlnirea dintre Noi și voi! O, pace vouă! Hristos a înviat, vă spun vouă toți cei sărbătoriți în această zi, ucenicii și ucenițele Mele de acum două mii de ani! E zi de iubire între cei din cer și cei de pe pământ, și e ca în cer, nu ca pe pământ. Mai înainte de zori și până la apusul zilei stăm la masă de Paști și luăm din ea. Eu văd peste zi, văd starea, și grăiesc pentru fiecare clipă o dată cu ea, că mare este taina lui Dumnezeu, mare și necuprinsă cu mintea, dar cuprinsă cu credința, cu îngerul inimii omului, care veghează și știe.

Mai întâi de tot cuvântul Meu de peste voi vă povățuiesc pe voi pe toți în ziua aceasta de învățătură a Mea peste voi, cei adunați la graiul Meu cel milos, și vă spun: să nu vă îmbătați de vin, ci de dragoste de Dumnezeu, fiilor. Nu are dragoste de Dumnezeu cel ce bea vin dintre cei ce se numesc creștini. Nu cei ce au vin în casă, nu aceia sunt cei ce beau vin, căci dacă aceia ar fi cei ce păcătuiesc făcând din vin păcat pentru ei, o, n-ar mai sta vinul în casă la ei. Cei ce fac păcat din vin sunt cei cărora le place vinul și sunt ispitiți de el și și amețesc cu el capul și mintea bând vin, și caută vin pe față și pe furiș, sau cu băutorii pe unde beau aceia.

O, fiu creștin, să nu bei vin cu diavolul cu care te furișezi la îndemnul lui, sau cu care te arăți că bei, ci să-l bei cu Domnul ca pe Paștele cel nou, și așa să se veselească inima ta, cu vinul cel nou, cu Paștile Domnului, căci Domnul este mâncarea și băutura cea mai scumpă, cea mai sfântă, cea mai dătătoare de viață și de sănătate și de veselie a inimii necăjite, precum este scris.

O, aveți grijă, fiilor, că vinul Mi-a nimicit neamul omenească salvat de la potop, căci iarăși l-a dus la cădere după ce Noe a ieșit din corabie cu ai lui și a sădit vie și a făcut vin și s-a amețit și a blestemat cu gura lui și s-a prins blestemul lui. Vinul a născut pe pământ neam din desfrânare pe vremea lui Lot, pe care l-am scăpat din foc, și a trebuit să vin Eu din cer și să Mă jertfesc, ca să salvez cumva pe cel ieșit din păcat.

O, vinul e tare, e cel mai tare când omul îl ia și face cu el ceea ce nu este de la Dumnezeu să facă omul cu vinul. O, fiilor, vin să vă învăț Eu învățătură de dragoste de Dumnezeu și de dor, și veți avea mângâiere, fiilor. Luați aminte ca să nu păcătuiți, căci cine n-are rană după Domnul în inima lui, face păcatul rană în el, dar aceasta este rană de moarte. O, iată câtă veghe trebuie împotriva acestui dușman: păcatul.

O, fii și fice care vă purtați după Mine pași și inima și dorul, o, cum arată și cum se poartă un creștin care are rană în el pentru dragostea celor de sus și călăuzire apoi de sus pentru curăția vieții? Mironosițele învierii Mele, dragostea lor grăiește azi cu voi. O, a rămas de pomenire dragostea lor.

O, pace vouă, ucenițe mari cu iubirea și cu pasul după Domnul! Pace vouă în mijlocul poporului Meu cel de azi! Binecuvântată să vă fie grăirea la masa cea de azi! Amin.

— O, cum să grăim noi acum? Cu Tine, Doamne? Cu voi, scumpi ai Domnului?

O, atâta dor ne-a purtat și ne poartă pe urmele pașilor Tăi, Doamne! Atâta dor ne încearcă acum să fim pe urma Ta la întâlnirile Tale cu cei de pe pământ, care Te caută, o, Doamne!

O, căutați-L pe Domnul, voi, cei care umblați după El aici cu dorul în voi! Căutați-L aici, și căutați-L până dincolo

de cele văzute ale facerii Lui. Noi L-am căutat cu dor după ce I-am aflat Ființa printre oameni și n-am mai avut nimic mai drag de făcut apoi decât să-I ținem urma și să-L slujim și să-L dorim iubindu-L cu dor și purtându-L în noi cu dor, și numai la El ne-a fost gândul și dorul, iar când a fost să poarte crucea și umilința ei, am fost ca focul care plânge arzând și am pătruns după Domnul prin chinurile Lui și L-am căutat în mormânt, după ce am văzut în dimineața învierii Lui piatra răsturnată de deasupra Lui, atât de mare cât era ea, iar îngerul învierii Lui ne-a vestit să nu-L mai căutăm printre cei morți, căci El S-a ridicat și a înviat.

O, fiți plini de rană după Domnul, și veți fi fericiți să fiți așa, și veți scăpa de toate slăbiciunile voastre spre păcat, căci veți iubi mult și veți căuta după Domnul și veți înțelege adânc viața și vă veți scula din faptele voastre moarte și veți lucra minuni, căci veți iubi pe cei dreți și pe cei păcătoși, pentru mântuirea lor îi veți iubi. O, când iubești de la Dumnezeu o ființă, nu mai dai prilej păcatului între tine și ființa dragă ție, căci cu păcatul i-ai face rău și nu s-ar mai chema că o iubești.

O, fii ai venirii Domnului la voi cuvânt, o, fii de la izvor, vin și se adună la voi din depărtări atâția doritori după Domnul, vin cu dor de Domnul și de voi, dar voi sunteți așa de plini de griji pentru lucrul Domnului cu voi. O, fiți binecuvântați! Prefacă-se în bucurii și în mângâieri toată truda voastră cea grea! Noi, ucenici și ucenițe ale Domnului, vă binecuvântăm răbdarea și truda. Ele vă sunt iubirea.

O, pune, Doamne, peste ei harul iubirii Tale cu care ai zidit lumea, văzutele și nevăzutele facerii Tale, o, Mire sfânt al celor ce Te iubesc, Doamne! Ocrotește-i zi și noapte sub acoperământul mamei Tale Fecioara! Pune neamul și pământul român sub mâna ei ocrotitoare și umple acest tărâm de slava sfinților Tăi, pe care să-i întărești la hotare de jur-împrejur, iar oștirea Ta mică, aici veghetoare și slujitoare, să-Ți aducă aminte mereu acestea toate, căci Tu ești Cel ce împlinești, Doamne.

Suntem în cer mângâierea Ta așa cum Ți-am fost și pe pământ în dureri și Te-am iubit mult, atât cât de multă Ți era durerea, Doamne. Te-am iubit cu patimă, Doamne, căci Tu ne-ai dat această rană s-o purtăm, ne-ai dat dragostea de Tine și mila de Tine. Chiar dacă eram cu păcate pe suflet, Te-am iubit, Doamne, cu rană în noi după Tine, așa Te-am iubit, fiindcă Tu așa ai voit.

O, facă-se voia Domnului în voi și cu voi ca să-L dați tuturor pe Domnul, voi, cei primitori de Dumnezeu! Vă binecuvintează de lângă noi Fecioara, Maica Domnului, și vă mângâie toată truda cea adusă jertfă Domnului. Ea este mirositoare împreună cu noi atunci și acum și este cea mai dulce, cea mai curată atunci și acum și vă dăruiește vouă ființa ei și vă spune așa:

— **D**ați lumii pe Domnul acum! Aduceți pe Domnul pe pământ, căci totul este cu putință celui ce crede în El, așa cum a fost cu putință să Se nască El din pânțelele meu cel fecioresc și să crească și să poarte cruce pentru lume și să Se facă începătura învierii omului! Dați celor ce vin la izvor, dați-le povață pentru putere sfântă, căci Domnul vă dă vouă, celor ce dați viață din viața Lui la cei ce caută după El aici, la masa Lui de cuvânt!

O, ce frumos, Fiule Doamne, ce frumos este aici, din cer și de pe pământ frumos! Coboară puterea Ta și mântuiește pe toți cei care vin și se strâng cu dor aici, la izvor! O, frumoși sunt pașii lor! Să le grăim lor, Fiule Doamne, despre duhul

dragostei de sus, duhul care se face mângâiere de la ei spre noi, Fiule scump.

O, pace vouă, slugi credincioase în slujire! Iată, vine Domnul cu sfinții Săi la voi. Amin.

— **E**u, Domnul, privesc la bucuria celor din cer aici acum și la mărturisirea lor, oștire cerească la masă cu Mine și cu voi. Toți deodată vă cuprindem din părți și vă dăm vouă harul dragostei de Dumnezeu, căci mama Mea Fecioara dorește să învățăm aceasta unii de la alții, iar Eu vă voi povățui pe voi, cei adunați în zi de praznic sfânt aici, la izvor, și vă voi trimite povața Mea vouă.

O, dacă s-ar putea să fiu purtat atât cât pot Eu, aș fi grăit cu voi mult, mult, dar Eu sunt plin de milă, chiar dacă Mi-e dor. V-au spus mironosițele învierii Mele despre dragostea cea de sus, ca s-o purtați voi și să mângâiați cu ea pe cei din cer și ranele Mele multe, iar Eu, Domnul, vă dau acum la toți cuvântul dragostei: *«Iubiți-vă unul pe altul așa cum v-am iubit Eu!»*. Așa am înnoit Eu peste ucenicii Mei atunci porunca dragostei și i-am povățuit să se ferească de fățarnicie, căci ea este aluatul fariseilor, numai al lor, că ei mereu, mereu Mă mustrau ca pe un greșit, ba că hulesc prin cuvânt, ba că nu țin sâmbăta, ba că ucenicii Mei o calcă și ei, ba că mănâncă ei cu mâinile nespălate, și făceau aceasta din lipsă de dragoste, din lipsă de Dumnezeu și de credincioșie.

O, luați pildă de credincioșie și de dor și de dragoste, luați de la cei ce au, luați și învățați, fiilor, căci un poet dulce Mie a scris odată o pildă și a spus pentru cei ce nu iubesc pe Domnul, a spus așa:

„Știind că unii câini în lume adesea au murit de dor când au avut nefericirea să piardă pe stăpânul lor, eu mă gândesc la câinii aceia: ce pildă de iubire-adâncă, cum față de ceresc Stăpânul noi n-am fost dovedit-o încă. De la stăpânul-i, ce primește ca hrană zilnic un biet câine? Un boț de rece mămăligă, și rar uscate coji de pâine. Dar ce de bunătăți alese și ce de mângâieri mereu, în viețuirea lui tot omul primește de la Dumnezeu! Și mi-e rușine de toți câinii care-au murit precum am spus, că, om fiind, eu nu pot încă să mă ridic atât de sus“.

O, fiilor, să învățăm iubirea, s-o învățăm de la cei ce au iubire și credincioșie, fără să le fie lor răsplătite acestea. O, căutați să aveți suflet mare și frumos, căci sufletul este de la Mine în om. Vă voi hrăni pe voi cu dulcea Mea povață. Iar acum rămân aici cu oștirea Mea în petrecere cerească cu voi și luăm din povața ei, și apoi cu scumpă binecuvântare și cu însoțiri cerești să vă fie calea înapoi, până ce iarăși va fi să venim și să ne întâlnim și să ne dăm mângâieri.

O, pace vouă! Luați pacea Mea! Nu vor mai-marii popoarelor și nu vor popoarele să învețe de la Mine pacea.

Pace vouă, fiilor! Vă mulțumesc, cu toate oștirile cerești vă mulțumesc pentru pașii voștri la izvorul Meu de cuvânt. O, învățați pacea, căci Eu vă dau.

Iată, suntem în uimire aici, sub cortul alb cu voi. Mare ne este mângâierea! Cei din cer tânjesc cu dor după petrecerea lor cu cei de pe pământ iubitori de cer, dar aici Eu lucrez minunea minunilor, o, fiilor.

Las mâna Mea peste voi. Vedeți, să vă fie de folos.

Sunteți îmbrățișați acum de cei cerești. Fiți binecuvântați! Vă încălzim, vă mângâiem. Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

21 aprilie/4 mai 2014

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Gheorghe,
purtătorul de biruință*

Coborârea Domnului în cuvânt: începutul înnoirii lumii. Păcatul pe care-l fac cei care cred în darul oamenilor minciunii este mai mare decât al celor care stau neatenți la darul lui Dumnezeu din om. Durerea sfântului mucenic Gheorghe pentru cei care L-au părăsit pe Domnul. Oamenii pot fără Dumnezeu și nu deschid luminii.

E sărbătoare sfântă și sunt cu sfinții la hotar ca să intru cu ei în cartea cuvântului Meu și să așezăm în ea cuvânt dulce, grăirea Mea cu voi, și a sfinților Mei grăire. Sunt Domnul Iisus Hristos, iar lucrarea Mea este cuvântul.

O, pace vouă, fiilor, pace multă vouă! Am venit iar și iarăși cuvintez. Am avut sărbătoare cu strângere la izvor și s-a strâns sărbătoarea și s-au întors într-ale lor oaspeții de pe pământ și din cer, dar Eu, Domnul, am mereu lucru între Mine și voi, am mereu de așezat glasul cuvântului Meu în cartea Mea cea de azi, cartea Mea cu voi. Plutește Duhul Meu deasupra voastră, deasupra colinei Mele cu voi, plutește ca la facerea lumii, plutește mereu ca să pot să suflu cu El peste întunericul de pe pământ și să vină apoi clipa să pot spune ca la început: *«Să fie lumină!»*.

O, nu este lumină pe pământ, nu este, dar iată cu voi lumina, o, fii ai cuvântului Meu! Pe pământ e numai minte de om și multă semeție în mintea lui și nu se lasă înlocuită cu lumina lui Dumnezeu ca să fie lumină pe pământ. Lumina sălășluiește în cei sfinți, în cei ce se sfințesc pentru Domnul, dar ea nu poate să-l biruiască pe omul cel cu minte de om, și se întoarce în cer lumina cu tot cu sălașul ei, cu sfinții cei purtători de Dumnezeu pe pământ, cu cei care trăiesc pentru cer pe pământ.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip și era pustiu peste tot, și întuneric era deasupra adâncului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor, așa este scris, și a zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*, și s-a despărțit atunci lumina de întuneric și apoi a zidit Dumnezeu cu cuvântul cerul și pământul și toată oștirea lor, și a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate viețuitoarele zidite la cuvânt, căci pe om l-a plămădit Domnul Dumnezeu cu mâna Sa.

O, fiilor, totul este fără de chip pe pământ și este pustiu și este întuneric, și S-a purtat Domnul pe deasupra adâncului de întuneric al oamenilor și a rostit cuvântul Său: *«Să fie lumină!»*, și așa Mi-am întocmit Eu și am înnoit acest petecut de pământ, pe care am așezat în zilele acestea lucrarea cuvântului Meu, și pe voi purtători de Dumnezeu, luați de Mine dintre fiii oamenilor ca să vă fac fii ai lui Dumnezeu, măi fiilor, și să Mă sprijin Eu pe voi cu a doua Mea venire de la Tatăl la oameni, precum este scris în Scripturi să vin, căci atunci când M-am suit la Tatăl după învierea Mea, am lăsat cuvânt că voi veni iarăși, și am zis: *«Vin curând!»*.

O, prin toți sfinții Mei în care am locuit pe pământ apoi, am venit lucrând prin ei și aveam dorul să-l fac pe om să creadă în Dumnezeu, în Cel ce a făcut cerul și pământul și omul. O, iată, cu oaspeți din cer vin și în ziua aceasta la masă de cuvânt cu voi. Sunt cu ceata mucenicilor mărturisitori, și au ei sobor mare pentru pomenirea marelui mucenic Gheorghe, cel plin de dragostea cea de sus, dragoste sfântă, fiilor.

O, am slobozit cu pace pe cei ce au venit și au luat din izvorul Meu, iar voi v-ați odihnit o zi, măi fiilor, dar am venit acum cu sărbătoare de sfinți și iarăși Mă întâmpinați când vin cu sfinții Mei la voi. O, a fost dulce pentru cei din cer sărbă-

toarea Mea cu voi și cu ei sub cortul alb. S-au desfătat îngerii în văzduhul cel în alb înveșmântat și S-a desfătat Duhul lui Dumnezeu, fiilor. Sfinții Mei, cu care am poposit în sărbătoare, și-au înnoit glasul iubirii, iar mama Mea Fecioara Mi-a dat să lucrez învățătură apoi peste cei care au fost la izvor, ca să le dau povață pentru dragostea cea de sus și să le trimit lor apoi cartea poveței Mele. Iată, le trimit și le spun lor așa:

Voi, cei care ați fost la izvor după Domnul cu dorul în voi, ascultați, fiilor, cuvântul Meu și povața lui cea pentru voi, pentru dragostea cea de sus în voi.

La început a făcut Dumnezeu cerul și pământul. Era pământul fără chip, pustiu și întuneric era deasupra hăului, iar Duhul lui Dumnezeu Se purta pe deasupra apelor și a zis Dumnezeu: *«Să fie lumină!»*, și a fost lumină și s-a despărțit lumina de întuneric și a zidit apoi Dumnezeu cerul și pământul și toată oștirea lor, și l-a zidit apoi pe om și toate cele de trebuință vieții oamenilor și a toate vietățile de pe pământ și din pământ și din ape și din văzduh, toate oștirile lor. O, așa am lucrat Eu, Domnul, la început, și așa am lucrat și acum, la sfârșit de timp, de am zidit în mijlocul pământului cel fără chip, deasupra hăului cel pustiu de credință a lumii oamenilor, așa am zidit Eu această colină ca să fie ea lumină și să despart lumina de întuneric aici, și ca să pot lucra cu lumină cerul și pământul și să le fac facere nouă, iar lumina este cuvântul Meu, cuvântul cu care am zidit la început, și cu care iarăși zidesc.

O, fiilor care veniți adesea la izvor după hrana cea de sus, o, veniți, fiilor, după dragoste, căci dragostea cea de sus vă trebuie vouă în voi ca să puteți iubi și să puteți urma ceea ce Eu am zidit pentru om în zilele acestea. Pentru omul cel despărțit de Dumnezeu, pentru el am zidit și am înnoit Eu acest minunat petecut de pământ și de cer, și acest popor al Meu în mijlocul oamenilor de pe pământ, iar Eu sunt în mijlocul lui din cer, de lângă Tatăl trimis, ca să zidesc din nou lumea, precum este scris, căci s-a stricat pe pământ toată voia lui Dumnezeu și s-a așezat omul cu voia sa, cu mintea sa cea fără de Dumnezeu peste ea, căci omul nu mai vrea cu Dumnezeu, ci vrea cu păcatul prin care L-a pierdut pe Dumnezeu și vrea cu satana, cu stăpânitorul acestui veac, care trece curând, curând, trece cu trosnet tot ce este vechi, căci așa este scris, și vin cele noi, vine slava Noului Ierusalim, căci așa este scris.

O, dragoste de sus vă trebuie vouă, fiilor, ca să iubiți venirea Mea și locul și izvorul venirii Mele și pe cei ce Mă poartă ca să vin și ca să fiu pe pământ lumină din lumină și să fiu Ziditor. O, aveți grijă, că sunt mulți, mulți care se laudă cu Dumnezeu în fel și chip, și fac ei aceasta pentru slava lor, pentru ca să aibă laudători prin care să se creadă ei cu putere peste mulți, dar cei ce nu cercetează duhurile, aceia cad, săracii de ei, cad sub aceste mângâieri mincinoase, și din pricina acestor bucurii fără viață în ele nu mai știu oamenii să deosebească dreapta de stânga lor, nu mai știu să-L cunoască pe Domnul când El vine cu fața Lui cea sfântă, cea plină de viață și de lumină prin multa Lui smerenie înaintea omului.

O, dau câteodată să zic cu cei din cer că mai mic păcat fac cei care stau neatenți la darul lui Dumnezeu din om, la mersul Meu peste pământ, mai mic păcat fac aceștia decât păcatul celor ce cred în darul cel arătat de oamenii minciunii că l-ar avea de la Dumnezeu peste ei. O, mai mic este păcatul nepăsătorilor de Dumnezeu, mai mic decât al celor ce cad sub cei mincinoși cu o oricum credință.

O, vai de satul fără câini, vai! Vai de turma fără apos-

toli care să grăiască în mijlocul ei pentru paza ei de vrăjmași, de furi, de mincinoși asupra turmei ca să se piardă ea! Căinii latră zi și noapte în sat și știu dușmanii și aud furii și nu intră să prade casele, căci se tem de câini și de glasul lor care umple satul veghind pentru stăpânii lor.

O, vai de stâna fără păstori cu inimă și cu trezie, și fără măgăruși și fără câini și fără slugi pentru ugerul cel plin al oilor care pasc sub pază de păstor, căci cine mănâncă dă rod, dă mereu, ca oaia care face lapte mereu, păscând și umplându-și ugerul, sau ca albina care culege și face rod mult și căreia nu-i trebuie atâta rod, dar ea lucrează mereu și rodește mereu, că au stăpân peste ele albinele și ascultă de stăpân, de ordinea din casa lor, din obștea lor, și nu se poate face și rod pe pământ, nu se poate decât cu viață sub ascultare, sub armonia ascultării, și aceasta voiesc Eu să-i povățuiesc pe cei ce vin la izvor în zile de sărbătoare cu strângere, când slava cuvântului Meu coboară și îi hrănește pe ei cu cele din cer, cu dragostea cea din cer.

O, cei ce se răcesc față de locul Meu și de lucrul Meu de aici, se răcesc de Domnul, iar pentru aceia zic așa peste cei ce veghează cu lucrul Meu cel de aici, și le zic lor:

O, fii ai lucrului Meu cel pentru lumină peste oameni, cine nu iubește pe Domnul, nu vă iubește nici pe voi, și ajung la ură după ce vă cunosc și vă iubesc pe voi, dacă ei nu mai iubesc pe Domnul cu statornicie. O, ca să vă poată iubi cu credincioșie cei care vă iubesc, aceia trebuie să aibă în ei iubirea lui Dumnezeu, iubirea cea de sus, cu care vă poate cunoaște pe voi că sunteți ai Mei, ai lucrului Meu cel mult de azi pentru întoarcerea Mea de la Tatăl la om.

Iată, nu știu să-Mi fie recunoscători toți cei ce vă află pe voi, nu știu toți să vă iubească și cum să vă iubească pentru alegerea pe care am făcut-o, de v-am pus înaintea acestui popor cules prin voi, și sunt în acest popor dintre cei care nu cred, nu știu, nu văd, nu pot să se poarte cu recunoștință și frumos cu slava coborârii Mele și pentru ea, ci se poartă obraznic cei nestatornici, și au pretenții cei ce n-au putere sfântă și n-au dragostea cea de sus, cu care să poată cunoaște pe cele de sus coborâte pentru ei. O, grăiesc ei din dreptul acestei lucrări purtată de Mine cu voi, grăiesc peste cei nenăscuți de sus, dar iată ce le spun la aceștia despre voi:

Pentru cei ce se apropie de această lucrare de cuvânt, la cârma vorbirilor cu ei din partea poporului ales trebuie să stați voi, trebuie să știți voi și să stați grăind din partea Mea, și apoi poporul, nu altfel, fiilor, căci altfel nu este ordinea ca în cer, și este neînviere dacă se lucrează altfel pentru înnoirea omului, și văd aceasta cei ce vin, iar cei ce vin trebuie să știe să-L ia pe Domnul de la locul Lui și să-L ia cu întregime, nu cu picățica, nu cu împrumutul, o, fiilor. Am privit și am văzut aceasta, și de aceea vin să-i povățuiesc pe cei ce se simt a fi ai Mei, și-i învăț să fie cuminți dacă ei n-au darul Meu cu care să-l cunoască pe om, că avem de stat de veghe ca în cer pentru mersul lucrului Meu cel de azi, o, fiilor.

Iată, vin mereu cu strângere la izvor inimi pline de dor, și am să-i povățuiesc multe, dar voi sunteți neputincioși ca să Mă țineți atât cât pot Eu să le dau lor povață din cer pentru fața lor cea sfântă înaintea Mea, dar am coborât învățătura ca să le-o trimiteți lor spre povață, fiilor, iar voi feriți-vă de cei ce nu vă cunosc pe voi, de cei pe care nu-i cunoașteți voi de la Mine, și fiți veghetori în fața turmei, iar oile să iubească viața de staul ocrotitor lor și pășunarea cu veghe peste ei, că lupii nu mai arată lupi și nu mai știu nici ei ce sunt, și toate s-au întâmplat din pricina semeției omului, chiar dacă omul

Mă caută, și trebuie multă vindecare de semeție, măi fiilor, dar cine nu caută, nu se poate vindeca. Trimiteți-le lor cartea Mea ca să învețe din ea, că Eu mereu, mereu Mă scriu în ea ca să le dau lor și să nu-i las sărmani.

Dar acum stă să intre cu Mine în carte mucenicul Gheorghe, iar ceata lui așteaptă să audă cuvântul lui. O, pace ție, mare mucenic al mărturisirii cea pentru Mine înaintea împăraților și ai mai-marilor de peste oameni în vremea ta! Fie ție după dragostea ta de oameni înaintea Mea! Amin.

— **O**, mărire Ție, mărire Ție, Mărturisitul meu, Învățătorul meu, Doamne, Domnul pentru Care eu m-am jertfit cu duhul și cu trupul meu! N-am putut, o, n-am putut nici în vremea chinului de moarte, n-am putut să nu Te mărturisesc înaintea chinuitorilor mei, care ca fiarele nemiloase și sfârtecătoare în carnea mea, așa s-au năpustit asupra mea, așa s-au purtat cu mine din pricina urii care le stăpânea inima că Te iubesc pe Tine și nu pe ei, Doamne. O, n-am putut pentru ei, și numai pentru Tine am putut, și a rămas de pomenire credința mea și credincioșia cea pentru Tine, Doamne slăvit. O, cât m-ai ajutat atunci ca să pot purta cu senin chinurile mele pentru numele Tău cel sfânt, pentru Ființa Ta atât de contopită cu mine, și pentru care eu am trăit și am murit, că am dorit să fiu numai al Tău, cu totul numai al Tău, Doamne.

O, Te-am mărturisit atât cât Tu mi-ai trimis încercarea și n-am ales și nu m-am oprit. O, mă doare de toți cei care se opresc, după ce Te cunosc aici și merg cu Tine pe cale cu credință, și apoi se îndoiesc ca niște neputincioși care nu pot merge până la capătul mersului, căci au iubire de sine în ei și de la ea se îmbolnăvesc de ură, de răceală de suflet, de necredință, de vedere mică și strâmbă, de nemulțumire, de necredincioșie, Doamne. O, cum pot aceștia să mai aducă slavă curată unui sfânt de-al Tău, care Te-a mărturisit fără preget, Doamne? O, nu Te mai pot iubi cei ce Te părăsesc după ce merg ei o vreme cu Tine, după ce Tu le-ai arătat ce mare ești și ce adevărat și ce lumină prin acest cuvânt.

Îi doare pe sfinți, Doamne, îi doare de la necredincioșia celor ce Te cunosc în acest izvor dătător de viață veșnică și Te părăsesc apoi și se întorc în ale lumii și în ai lumii, Doamne. Voiesc să le spun celor ce vin adesea aici la izvor și se adapă din el cu viață, și să le spun eu, sfântul și mărturisitorul Tău, că eu am fost sub chinuri mari de tot pentru ca să Te părăsesc pe Tine și să iau viața lumii s-o trăiesc și toată mărirea ei dată mie de împărat, dar nu m-am despărțit de Tine pentru nimic, și nici pentru mine n-am ales viața, ci numai viața Ta, căci Tu ai murit pentru mine, iar eu pentru Tine, și trăiesc în veci și sunt viu și sunt cu Tine și cu sfinții, căci aceasta am dorit și aceasta am, și aceasta sunt, și sunt în slava sfinților Tăi. Această mărturisire dau eu în ziua mea de serbare între sfinți, și-Ți cer cu umilință sfântă, întărește cu toți sfinții Tăi slava și veghea acestui loc ales Ție, colina slavei Tale de azi, Doamne, și ai grijă sfântă și pază sfântă cu toți sfinții și cu toate oștirile cerești, ai grijă de țara română, ai grijă de ea pentru lucrarea Ta cea de la sfârșit de timp în mijlocul ei, și dă-i neamului român trezirea cea mare, dragostea cea de sus, că vai celor fără de dragoste, fără de Tine pe pământ, o, Doamne!

O, slava sfinților Tăi Îți dă slavă. Slavă Ție, Doamne! Ceata mucenicilor a stat cu mine în lucru lângă Tine în ziua mea de serbare între sfinți. O, slavă Ție, Celui ce ne-ai arătat nouă lumina! Amin.

— **P**rimesc mângâiere de la voi, o, sfinți iubiți ai Mei. Toate oștirile cerești Îmi dau

mângâiere, Îmi dau ascultare, Îmi dau slavă, căci sunt Domnul Dumnezeu lor. Pe pământ însă e mult întunericul și strig zadarnic să fie lumină pe pământ, căci lumea oamenilor s-a așezat împotriva Mea cu tot întunericul ei de pe pământ, întuneric de la lipsa de Dumnezeu dintre oameni și din oameni.

O, ce durere! Oamenii pot fără Dumnezeu, căci cu Dumnezeu nu pot! Nu pot nici Eu cu cei care nu pot ca Mine și pot numai ca ei, și e lipsă de Dumnezeu pe pământ, și e întuneric acolo unde nu este Dumnezeu, mai întuneric decât întunericul cel de la început de deasupra hăului, și peste care am putut să rostesc să fie lumină, de s-a putut întocmi apoi lumina și a despărțit întunericul de lumină.

Mă port pe deasupra și spun mereu să fie lumină, dar stăpânitorul întunericului acestui veac a dat oamenilor cheia ca să stea ei în împărăția întunericului și să nu deschidă luminii.

O, nu pot oamenii cu lumina, nu pot din pricina întunericului din ei, din pricina păcatelor din ei. Cine vrea să scape de păcat, acela trebuie să nu caute prilej pentru păcat și nici să-l dorească. O, unde mai poate omul să facă aceasta, unde, decât lângă Mine, dacă se trage el lângă Duhul Meu, lângă cuvântul Meu ca să-l pot ține de mână prin povață sfântă mereu și ca să capete el dragoste pentru cele de sus și să moară pentru cele de jos, ca să fie viu apoi ca și sfinții Mei, care așa au lucrat?

Acum las Duhul Meu peste voi, fiilor, ca să lucrați cu El lucrul zilei de azi, lucru sfânt, peste care Eu veghez acum ca să-l iau și să-l așez în cer, fiilor. Eu sunt cu voi aici, și Mă doare pentru voi când trebuie să treceți printre fiii oamenilor pe calea mersului lor, și vă port de grijă ca nu cumva să pieriți, fiilor, că e înșelător întunericul și fața lui cea acoperită cu lucrarea cea mincinoasă, pe care n-a făcut-o Dumnezeu.

Binecuvântate să vă fie duhul și lucrul cel de azi, cu Mine lângă voi, o, fiilor! Amin, amin, amin.

23 aprilie/6 mai 2014

Duminica a patra după Paști, a slăbănogului

Duhul grăirilor sfinte dintre creștini îi ține pe ei în cer. Neamul român va purta slava Noului Ierusalim, cerul cel nou și pământul cel nou. Povață împotriva nelucrării. Omul nu-și poate vedea singur greșeala. Numai omul cel ajutat mereu de cei din jur nu este singur. Învățătură pentru stat în lumină. Lucrarea duhovnicească: armonie sfântă.

Pace vouă, fiilor! Eu trebuie să fiu mereu cu voi, măi fiilor, și trebuie să grăiesc cu voi ca să fiu cu voi. Cei ce sunt împreună, dacă ei nu grăiesc unii cu alții, dacă nu-și grăiesc, e totul greu, totul fără lumină și fără dragoste, căci Eu cu cuvântul am făcut lumina, și am spus să fie lumină, și s-a făcut lumină după ce am spus.

O, aveți grijă, fiilor, de lumină, de cuvânt între voi, ca nu cumva să vă ispitească satana dacă stați despărțiți cu inimile și cu cuvântul cel dinăuntru, ca nu cumva să cădeți în suferință, o, fiilor.

Sunt Domnul Iisus Hristos și sunt mereu cuvânt peste voi, ca să vadă Tatăl că am grijă de voi, și ca să vadă diavolul că Dumnezeu este cu voi și să se teamă diavolul, fiilor. O, arătați și voi aceasta, arătați-i celui nevăzut, dar veghind pe urma voastră ca să vă prindă cumva nevegbind sau goi de duhul cel din cer între voi. O, stați în cer, fiilor. Duhul grăirilor sfinte dintre voi, aceasta vă ține în cer, dimpreună cu dragostea de Dumnezeu dintre voi, iar altfel de dragoste nici să se pome-nească la voi, căci voi sunteți iubiții Domnului. Amin.

O, nu pot prea mult să vă las fără cuvântul Meu de peste voi. E grea purtarea coborârii Mele, a venirii Mele cuvânt pe pământ, dar e greu fără cuvântul Meu cel rostit, care lucrează prin rostirea lui, că iată, cer vouă să așezați înaintea Mea rugăciune pentru luminarea gândului cel bun al neamului român, că e mare dușmănie și e urâtă bătălie în inimile celor ce se vor mari, pe scaune mari, iar Eu, Domnul, Mă zbat cu toate puterile cerești să am grijă de acest pământ și neam, căci am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui și am de împlinit Scripturile cele de apoi prin lucrarea cuvântului Meu, căci Tatăl Mă așteaptă, ca să se poată așeza apoi masa zilei celei mari, ziua slavei Domnului, căci Dumnezeu a zis pentru sfârșit: *«Noi le facem pe toate!»*, și trebuie să rămână apoi slava Noului Ierusalim, cerul cel nou și pământul cel nou, precum este scris.

O, fiilor de peste tot ai acestui cuvânt de creștere de sus, luați de la izvorul său cuvântul Meu și stați atenți și har-nici la împlinirea lui, că altfel vă scrie diavolul că sunteți fiii neascultării. Căutați, fiilor, să aveți între voi trăiri duhovnicești, petreceri cu Mine și cu sfinții, și nu stați uscați de ele, că nu puteți voi duce fără cei de sus ispitele pe care nu le cunoașteți a fi ispite, o, nu puteți dacă darul Duhului Sfânt nu este în voi și între voi cu lucrare multă și mereu vie, de la care să se hrănească, să se îndulcească duhul și puterea Lui în voi și între voi. O, nu stați încruntați sau reci cu inima sau cu fața sau cu duhul, căci cel tăcut are de ascuns, de vreme ce nu are ceva de arătat și de grăit, și este dovedit nelucrător, nepăsător, și numai tăcere și numai încruntare dovedește cel plin de nepăsare. O, nu veți putea până la capăt, și nici în vreme de ispite nebănuite nu veți putea să vă descurțați dacă nu veți sta în lumină pentru cele din voi, că nu știe omul dacă sunt bune sau rele cele din el, și de aceea trebuie scoase la lumină toate cele dinăuntru ale omului.

Nu-și poate omul vedea singur greșeala dacă are ceva greșit în el. Nu știe singur omul dacă e totul bine înăuntrul lui, iar Eu, Domnul, de aceea am spus că nu e bine să fie omul singur, iar omul cel ajutat mereu de cei din jur, o, numai acela nu este om singur, iar altfel el este ascuns și poate face fapta lui Cain, fapta cea pe ascuns, ori de ce fel ar fi ea, că iată, are omul obiceiul să-și țină parte înaintea lucrării luminii, care le învederează pe toate, și are obiceiul rău să se dea de partea diavolului în clipa când i se acuză greșalele lui. O, să nu semene cu diavolul inima și lucrarea celui îndreptat din lături în vremea greșalelor lui. Să nu se mârșească cel îndreptat atunci când este vegheat și îndreptat, și, mai ales, să nu fugă de veghea cea de peste el, căci fără veghea aceasta, poate diavolul peste om.

O, măi fiilor învățați din cer, iară și iară vă spun: dacă vreți să vă feriți de păcat, de prostie, să nu stați niciodată după cel ce vă încântă sau îl încântați, ci să căutați după cel ce vă povățuiește și vă îngrijește mântuirea și sufletul. Eu așa v-am învățat pe voi. Dau mereu, mereu să vă învăț, căci am grijă să vă feresc de ispite, măi fiilor, și mai ales de suferințe. Sunt două feluri de suferințe. Pentru cei înfrânați este un fel de cercetare, este pentru slava lor cea de sus, care vine pentru înfrânarea lor cea de pe pământ, așa cum și Eu am suferit. Dar pentru cei neînfrânați, cercetarea vine ca pedeapsă, nu ca strălucire de har, nu ca să semene ei cu Domnul la suferință și la încercare prin răbdare, ci vine ca bici suferință, nu vine ca la Iov, nu ca la Lazăr, care a murit pentru slava Domnului prin această minune care s-a arătat pe pământ.

O, multă înțelepciune trebuie celor ce stau pe cale cu

Domnul, măi, fiilor. Eu aceasta fac când grăiesc cu voi, când Mă uit peste voi și grăiesc apoi cu voi. O, nu trebuie omul să se ascundă în el și să arate aceasta, după ce Eu, Domnul, dau să umblu în cele dinăuntru ale lui când vine acest prilej, ci trebuie să se dea luminii și să se tragă spre Mine cel cercetat, că Eu voiesc multă lucrare între voi, și de la ea să vină pacea cea multă, armonia cea sfântă să vină, înțelepciunea de sus să-și facă în voi cuib. Aduceți-vă aminte de cuvântul care spune: *«Măniați-vă, dar nu greșiți, iar de cele ce ziceți în inimile voastre, întru așternuturile voastre să vă căiți apoi»*. O, așa să jertfiți voi jertfa dreptății, și numai așa să nădăjduiți în Domnul, iar altfel nu, și iată, fiecare se culcă și se odihnește așa cum își așterne, precum este scris.

O, Mă uit peste toți și peste tot pe unde sunt sau au fost creștini care cred sau au crezut venirii Mele de azi în cuvânt, și spun unora din ei, celor mai închiși și mai fără de lumină în lucrarea lor față de coborârea Mea cea de azi, și le spun lor așa:

O, ar fi fost să vă placă să stați lângă cei ce vă lucrează pe voi pentru cele dinăuntru ale voastre, iar dacă nu vă place, aceasta înseamnă că nu vă place cu Mine și lângă Mine, măi fiilor, ci vă place liberi și fără de veghe. O, iată, așa este omul cu Dumnezeu, așa cum a fost Adam; nu i-a plăcut cu Mine, nu i-a plăcut, ci s-a tras de sub întrebarea Mea de peste el, de sub grija Mea pentru viața lui. O, nu vrea omul altfel nici în ruptul capului, ci se ascunde de Dumnezeu și nu-și arată inima, așa cum nici Adam nu și-a arătat-o când am dat Eu să i-o arăt și să i-o curățesc, și nu s-a mai dat Adam lui Dumnezeu, iar păcatul din el l-a pribegit de tot, l-a înstrăinat de tot.

Se pomeneste bisericeste în ziua aceasta lucrarea Mea din sâmbăta aceea când M-am suit la Ierusalim și, trecând pe lângă poarta oilor, am găsit la scăldătoarea Vitezda un om neputincios de treizeci și opt de ani, care nu putea merge decât greu de tot, și ar fi voit el să se vindece la scăldătoarea cea vindecătoare peste cel ce intra întâiul în apă la venirea îngerului vindecător pentru cei ce se vindecau prin darul lui, căci era el îngerul scăldătorii, precum orice de pe pământ care are înger de la Domnul. I-am spus Eu celui slăbănog atunci: *«Scoală-te, ia-ți patul tău și umblă!»*, și i-am mai zis apoi când iar l-am întâlnit: *«Te-ai făcut sănătos, dar ai grijă, să nu mai păcătuiești, ca să nu ți se întâmple ție și mai rău!»*. O, ar fi fost greu, după ce a ispășit treizeci și opt de ani pentru păcate făcute până în ziua când Eu l-am întâlnit, ar fi fost greu să-și mai facă rost de suferință și mai grea, dacă s-ar fi lăsat pe mai departe spre păcat, și de aceea i-am spus celui ridicat din slăbănogire: *«Nu mai păcătui!»*. De milă i-am spus, de milă spun la toți oamenii să nu mai păcătuiască, să nu se mai ascundă în ei cu păcatul, că e greu pe pământ, și vin suferințe pentru păcat pe pământ, vin pentru ispășire, ca să mai curețe suferința din păcatele omului, dar omul nu vrea să se tragă din fața sau din preajma păcatului care stă în calea omului sau care este căutat de om.

O, Se bucură Duhul Meu când pot să Mă așez în carte cu cuvânt de învățătură pentru om. Bucură-te și tu, poporul Meu, când vin la tine cuvânt, că pentru tot omul grăiesc, și voiesc să se folosească mulți de povața Mea cea plină de milă pentru om, fie el om drept, fie el slăbănogit de păcate care-i slăbănogesc sufletul, mai grea slăbănogire ca aceea care se așează pe trup.

Acum, fii ai cuvântului Meu, luați din gura Mea îndemnul la rugăciune. Puneți pe masă cuvântul rugăciunii voastre și cereți Domnului veghe sfântă peste pământul și cerul și neamul român, cereți mereu, fiilor, că multă pace tre-

buie să întăresc Eu acum, și pornesc acum cu toate puterile cerești și Ne așezăm peste tot înăuntru și la hotare și afară, căci înăuntru se zbat cei dornici de mărire și care n-au nimic din Dumnezeu în ei, dar vor să se așeze ei pe scaunele de sus și să domnească ei peste neamul Meu român și peste țarina lui și să-și facă ei voia, și iată-i cum folosesc ei peste tot cuvântul minciunii, limba cea lungă și fără de adevăr în ea, dușmani ai neamului, după lucrarea lor, și n-au aceștia frică de Dumnezeu, dar le-o voi da Eu cu sila și o vor avea de nevoie, că multă jale trimit ei spre cei din cer prin joaca lor cea plină de semeție, plină de păcat.

O, e de veghe mult și mereu. Vegheați cu Mine și cu cei din cer, fiilor. Strigați cu gurița ca să vă aud și să fac rod din rugăciunea voastră peste poporul român, căci oastea cerească e fără de număr și stăm în lupta cea pentru biruință, fiilor. Strigați-Mă să le fac vad celor mai curați la inimă, ca să-i așez Eu la cârmă, și nu să se așeze cei nedrepți, nu ei pe scaunele cârmuirii peste toate. O, rugați-vă așa cum știți că este dorul Meu, și cereți să se îplinească el, că mare iubire aduce celor din cer rugăciunea voastră, și lucrăm toți, lucrăm cu iubire, voi și cu Noi, fiilor. Iar cei răzvrătitori din lături, dacă nu știu să fie cuminți, trebuie să învețe, forțați fiind de sus, din orânduiala care vine de sus pe pământ împotriva celor trufași. Amin.

O, rugați-vă pentru cele de sus pe pământ, rugați-vă să vină, o, fiilor. Amin, amin, amin.

28 aprilie/11 mai 2014

Duminica a cincea după Paști, a Samarinenței

Rugăciunea celui care a păcătuit și a făcut pe alții să păcătuiască. Roșul este semnul lui antichrist și atrage mânia lui Dumnezeu peste bisericile și locuințele care îl poartă. Domnul îndeamnă poporul român să se trezească la veghe ca să oprească revărsarea de ape. Toată facerea se învârtă în jurul pământului pentru vremi. Cel ce greșeste să nu stea supărat, ci să se scoale din greșală.

Vin la tine cuvânt, poporul Meu cel din români, vin și Mă slăvesc în mijlocul tău în cuvânt, că scris este că *«slava Domnului stăpânește în Israel, în poporul cel binecredincios, iar puterea Lui, norii cerului, și El Însuși dă putere și virtute poporului Său»*.

Vin să te îndemn la rugăciune, fiule poporul Meu, că trebuie să lucreze acum puterea Mea, iar tu s-o chemi, de șapte ori pe zi să Mă chemi să lucrez cu puterea Mea, căci puterea de a nu asculta a omului se suie la Dumnezeu și cheamă puterea Lui să lucreze împotriva puterii omului neascultător, că omul nu ascultă de Dumnezeu, ba voiește să poată el, să facă el, să cârmuiască el, și se pune la lucrul cel împotriva lui Dumnezeu, cum că și omul poate să facă ceea ce face Dumnezeu, dar toată această facere a omului este împotriva facerii lui Dumnezeu și se așează ca păcat pe om și atrage pedeapsă, și vine pe pământ plata cea pentru neascultare de Dumnezeu a omului, fiindcă Dumnezeu este Făcătorul a toate, și nu omul.

O, pace ție, măi poporul Meu! Stau în mijlocul tău cu sfinții, căci cu ei vin când vin, și e serbare la tine în ziua aceasta, că e ziua de pomenire a Mea și a lucrului Meu, ziua când am stat de vorbă cu femeia samarineancă la fântâna din Sihar. Am în mijlocul tău fântână zidită de cuvântul Meu și de poporul Meu de la izvor, iar lângă ea am așezat de har și de veghe pe femeia samarineancă, pe cea care s-a sfințit pentru Domnul mărturisindu-L, după ce s-a întâlnit cu Mine la fân-

tână și M-a cunoscut că sunt Mesia, și s-a dus ea în cetatea ei și a spus oamenilor: *«Veniți să vedeți un Om Care mi-a spus mie toate câte am făcut! Nu cumva El este Mesia?»*.

O, fiilor, lucrul Meu este să-l scol pe om din păcat și să fac pace între el și Dumnezeu, căci păcatul îl desparte de Dumnezeu pe om. Am făcut pace între Dumnezeu și femeia samarineancă, pe care am întâlnit-o la fântâna lui Israel, iar ea a fost apoi făcătoare de pace între Dumnezeu și oamenii din cetatea ei, căci s-a dus la ei și M-a mărturisit că am venit pe pământ și că am grăit cu ea spunându-i să bea din apa Mea.

«Fericțiți făcătorii de pace!», așa este scris. Pe aceea, măcar și pentru aceasta îi voi numi fiii lui Dumnezeu, căci Eu am spus la cei zdrobiți: *«Pace vouă!»*. Numai cu păcatul nu trebuie omul să facă pace, iar dacă a făcut păcat, el trebuie să se roage Domnului și să spună cu zdrobire de inimă, și cu multă umilință să se roage și să spună: *„Pe cei ce au făcut păcate din pricina mea și au suferit de la ele, iartă-i, Doamne, aici, și întru împărăția Ta iartă-i, că eu mă căiesc și-mi pare rău pentru mine și pentru cel ce a păcătuit înaintea Ta prin păcatul meu cel asupra mea și a lui, dar Tu vindecă și iartă”*. Amin.

Mai întâi grăiesc ție, poporul Meu, despre durerea de peste pământul și neamul român, că Eu, Domnul, am lucrarea cuvântului Meu în mijlocul lui și dau să-Mi ocrotesc acest pământ. Omul însă cheamă mânia, își face rost de vină grea, iar vina atrage pedeapsa, că iată, în biserici și pe cale e totul roșu, e pecetea lui antichrist, cel ce batjocorește cu lucrarea sa cerul și pământul și omul, căci roșul este semnul lui, roșu peste tot, precum este scris despre cel ce s-a născut roșu peste tot, despre Edom, cel ce lucrează împotriva credinței, împotriva lui Dumnezeu.

Iar Eu, Domnul, dau de știre neamului român să-și curețe și să nu-și îmbrace bisericile și locuințele cu roșu, că atrage aceasta mânia Mea asupra semnului lui antichrist, omul fărădelegii, și asupra ascultătorilor lui, care cer mânia pe pământ prin neascultarea de Dumnezeu. Iată-i pe cei trufași în neamul român, au umplut țara de culoarea cea blestemată, de roșu, iar aceștia sunt vrăjmași, nu sunt fii, și sunt cei ce vor să stingă pacea, căci mintea lor este numai la ei înșiși, numai să-și strângă slavă, și apoi bogăție pentru ei. O, nu sunt aceștia binefăcătorii neamului român, ci sunt ei cei ce dau să urgisească această țară.

Să se audă în locașurile de biserici cuvântul Meu și să se scoată veșmântul roșu de peste tot, căci atrage mânia acest semn, atrage blestem, și vine mânia peste tot pe unde găsește roșu, iar Eu, Domnul, am vestit aceasta peste pământ, și iar vestesc și spun: Roșu este culoarea și semnul lui antichrist, omul fărădelegii, omul care M-a îmbrăcat pe Mine acum două mii de ani în hlamidă de ocară, nu cum spun oamenii că roșu este culoarea împărătească. Da, este roșu culoarea împăraților, dar al celor de pe pământ, care iubesc slava deșartă și vremelnicia și semeția și neumilința, iar albul este culoarea Domnului, Omul suferinței, și culoarea sfinților Lui în cer și pe pământ. Cel ce a făcut lumina este El. Când El coboară pe pământ lumina Sa și cuvântul Său, este binecuvântare pe pământ, iar când coboară mânia Sa se face roșu pământul, se fac apele roșii, vine prăpăd și vine suferință peste cei ce nu ascultă de Domnul.

O, popor român, ascultă glasul Meu de peste tine! Dacă voiești binecuvântare și ocrotire de la Dumnezeu, nu mai umbla să împodobești cu roșu pământul și biserica și casa ta și trupul tău, că acest semn atrage blestemul, care biciuiește peste tot, căci răul la rău trage, precum este scris.

O, popor român, mereu ți-am spus: trezește-te! Îți spun și azi prin firul acestui cuvânt izvorât din gura Mea pe vatra ta: trezește-te odată neam român! Iată, ai supărat pe Dumnezeu și ai atras mânia peste pământul tău, și au ieșit apele din matca lor și ți-au stricat strânsura și te-au lăsat sărac, și au venit și apele de sus și s-au unit cu cele de jos și te-au îndurerat, iar Eu, Domnul, dau să ocrotesc pământul și neamul român, că are peste el binecuvântarea Mea pământul român, și este el taina lui Dumnezeu, și de aceea gura Mea izvorăște cuvânt peste acest pământ.

O, ascultă de Dumnezeu, neam român! Ia pildă de la facerea lui Dumnezeu și vezi cum ascultă ea și toate ale ei de Făcătorul ei și de legile puse peste ea. Privește cerul și pământul, pe care Domnul le-a făcut cu cuvântul și a așezat peste ele veacurile și le-a pus între vecie și între sfârșitul veacurilor, după care iarăși este vecia. A făcut Domnul cerul și pământul, iar pământul este slujit de toată facerea, care se învârtește în jurul lui pentru vremi, slăvind și laudând pe Domnul ei, căci zice prin Duhul proorocul David: *«Lăudați-L pe Domnul îngeri și oștirile puterilor Domnului, și lăudați-L pe El soare și lună, stelele toate și lumina, cerurile cerurilor; și voi, ape de mai presus de ceruri, căci El a zis și s-au făcut și le-a statornicit în veacul veacului, pravilă punându-le, și nu vor trece peste ea. Toate laudă pe Domnul: chiții și toate cele vie din adâncuri, focul și grindina, zăpada și negura, duhul vișorului, care îndeplinește porunca Lui, munții și dealurile, copacii cu rod și toți cedrii, fiare sălbatice și toate dobitoacele, târâtoarele și păsările înaripate, iar voi, popoarelor câte sunteți și împărați ai pământului, principii și judecători ai lumii, tineri și fete, bătrâni și copii, o, pricepeți din acestea toate măreția Domnului, care covârșește cerul și pământul, și lăudați pe Domnul, Care-și înalță cornul și-l dă poporului Său să laude pe Domnul, pe Cel ce Se îndură de poporul Său și-i încununează pe cei smeriți cu biruința Sa, iar în gura și în mâna lor sabie cea cu două tăișuri ca să se răzbune pe păgâni și să lege în obezi pe împărați, și pe mai-mari în cătușe de fier»*, precum este scris, *«și să îndeplinească Domnul cu ei hotărâre scrisă»*. Amin.

O, luați pildă, fii români, de la toate câte ascultă de Domnul și Îl preamăresc pe El, precum este scris. Toată facerea Domnului slujește pământului, căci pe pământ a așezat Domnul viața tuturor viețuitoarelor făcute la cuvântul Său, și apoi viața omului făcut de mâna lui Dumnezeu pe pământ, nu pe lună, nu pe stele, nu pe alte faceri așezate de Domnul pe bolta cerului, o, nu, neam român, și iată, toată facerea slujește pământului și omului și tuturor viețuitoarelor, dar toate laudă pe Domnul și-I cer Lui ca să primească. Numai omul, o, numai omul nu mai iubește, nu mai slujește pe Domnul, că s-a îngâmfat omul și slujește păcatului, bietul de el. Pământul e întocmit de Domnul, și toate cele care se învârt în jurul lui slujesc lui, dar omul pe pământ nu vrea, nu mai vrea omul cu Dumnezeu, el nu mai știe cum trebuie să-I slujească lui Dumnezeu, chiar dacă vede toată facerea slujind Făcătorului ei și ascultând de El.

O, fii credincioși Domnului în neamul român, veți vedea între voi căderea cea mare a celor trufași, care-și cum-pără slavă pentru ei înșiși. Veți vedea aceasta, căci dreptatea nu-i scapă de sub ea pe cei trufași, că vai de cel ce se bizuie pe om, și cu atât mai mult pe sine, vai!

Voi, cei credincioși Domnului în neamul român, sculați-vă, treziți-vă și fiți un duh cu poporul cuvântului Meu în mijlocul acestui neam, că Eu așez acum pe cei ce-Mi primesc

cuvântul spre împărțirea lui peste voi, îi așez la rugăciune cu mare stăruință de șapte ori pe zi pentru salvarea neamului român de sub apăsătorii lui, care au pus mâna pe scaunele de sus ca să stea pe ele și să îngenuncheze sub ei neamul român. O, e trist cerul, și s-au pornit stihiiile să răspundă fărădelegii celor trufași, și apoi nepăsării în care stau mulți în neamul român, ca să-i trezească pe ei cu zgomot și să-i zbuciume pentru trezire.

O, neam român, nu te juca cu soarta ta cea de azi și cea de mâine și cea de apoi, după ce Domnul va împărți peste tot! O, nu te juca, popor român! Eu, Domnul, te îndemn aceasta. Aruncă semnul cel cu roșu de pe vatra ta, ca să nu mai tragă la tine prăpădul, iar dacă nu poți să crezi ce-ți spun, fă ascultare de cuvântul cu care te povățuiesc acum și vei vedea adevărul cuvântului Meu, vei vedea pe vrăjmașii dinăuntru și din afară căzând cu zgomot ca să nu-ți facă rău, ca să nu te tragă la pierzare când tu nu veghezi. Iar dacă nu vei asculta, Eu, Domnul, voi lucra cu pasul Meu și cu oștirile cerești de sfinți ai acestui neam și voi curăți de minciună și de omul fărădelegii vatra neamului român, pe care voiesc să pregătesc vreme de serbare cerească, de minune nemaiauzită până acum, și vine aceasta pe vatra neamului român, căci Tatăl aici M-a trimis să vin, și aici am așezat izvorul cuvântului Meu, care curge acum, la sfârșit, peste pământ pentru înviere și pentru viață, izvorul vieții peste oameni.

Iar neamurilor toate de pe pământ, Eu, Domnul, le spun: Pace vouă! Și voi lucra peste ele după cuvântul Meu. Amin.

— **O**, fă-mi intrarea în carte, Doamne. Sunt sosită dis-de-diminează cu sfinții la fântâna cea de sub ocrotirea mea și dau să las dulce cuvânt la izvor, ca să fie el împărțit spre hrană și spre creștere de sus peste poporul cuvântului Tău.

— **O**, pace ție, uceniță vestitoare atunci, și muceniță apoi a mărturisirii Domnului tău și tămăduitoare de vremelnicie a neamului tău tot! Binecuvântată să fie acum grăirea ta în mijlocul poporului cuvântului Meu cel de azi în români! Amin.

— **L**e spun, Doamne, celor ce iau și învață de la Tine, le spun lor că nu numai prin suferință, ci și prin pocăință își poate omul ispăși păcatele, dar și prin duhul mărturisirii, care-i dă mărturisitorului puteri mari, puteri din cer, Doamne. O, dă-le lor plată scumpă, Doamne! Ei iau cuvântul Tău, iau duhul mărturisirii și îl împart peste pământ, și glasul Tău îl vestesc peste tot. Curând, curând toate popoarele vor căuta după acest izvor de cuvânt și se vor adăpa cu duhul mângâierii, că dor de mângâiere aduc omului durerile de peste el.

O, mie mi-ai iertat într-o clipă păcatele toate, după ce eu am luat din gura Ta mărturie și Te-am cunoscut că ești Dumnezeu venit pe pământ, că ești Mesia, căci am spus: «Doamne, văd că Tu ești prooroc». Ai coborât atunci peste mine duhul proorociei, iar eu m-am dus cu el și Te-am proorocit oamenilor din cetatea Samariei și Te-am mărturisit Mesia. Duhul proorociei coborât din Tine peste mine, el mi-a descoperit că Tu ești Mesia venit de la Tatăl pe pământ la noi.

Duhul proorociei este cel ce cunoaște în om, Doamne. El să coboare cu multul în mijlocul poporului cuvântului Tău și să facă mulți așa cum am făcut eu și să Te vestească peste tot, Doamne, căci sunt datori cu aceasta toți cei care Te află de aici, din cuvântul Tău, care izvorăște din gura Ta aici, și este apoi împărțit peste pământ.

O, fii ai poporului de azi al cuvântului de sus, am venit la fântână și grăiesc cu voi și sunt cu sfinții la voi. Iată ce sfat vă dau: Când greșiți, nu stați supărați, ci sculați-vă și îndreptați-vă inimioara și greșeala din ea după ce greșiți. O, umiliți-vă, așa cum eu m-am umilit când duhul proorociei, prin gura Domnului arătat mie, mi-a vestit mie păcatele făcute, și L-am recunoscut pe Domnul lucrând peste mine și venind de la Tatăl cu lucrul Său venit în mijlocul oamenilor ca să așeze în ei împărăția cea ruinată de om în rai, când Adam s-a despărțit de Domnul prin păcat. O, căutați cu umilința și cu lumina, fii binecuvântați, și așa să vă sculați din orice greșală, și tot așa să vă sculați acum spre rugăciune cu Domnul și cu sfinții pentru mărirea și ocrotirea pământului și neamului român, de șapte ori pe zi chemându-L pe Domnul să curețe necredința și neveghea, în care oamenii stau, atrăgând ei așa mânia și teama, care sunt lucrate peste ei de păcatele lor. Duhul proorociei să vă fie călăuză, o, fii iubiți. O, iubiți, iubiți pe Domnul, pe Cel ce vă iubește, fiilor mici!

O, adu, Doamne, neamul român la sânul Tău! Cei greșiți să se umilească și să se pocăiască venind la Tine pentru iertare, Doamne, iar cel tare cu credința și cu fapta, să lucreze și mai mult și să ia seama să nu cadă, căci scris este să vegheze omul.

O, Doamne, slavă Ție și pace Ție, Doamne, din mijlocul poporului Tău cel din români! Amin.

— **L**a fel și Eu, Domnul, la fel spun: Pace vouă, o, pace vouă, fii ai lui Dumnezeu, din cer și de pe pământ fii! Voi sunteți pacea Mea, și fericiți sunteți și veți fi, căci: «*Fericiți făcătorii de pace! Ei fiii lui Dumnezeu se cheamă*», precum este scris. Amin, amin, amin.

5/18 mai 2014

Praznicul Înălțării Domnului

Pământul român poartă taina începutului lumii, a facerii omului și va fi făcută cunoscută popoarelor.

In zi de praznic de Înălțare, Eu, Domnul, așez cuvântul Meu peste pământ. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îl rostesc cu însăși gura Mea de aproape șaizeci de ani pe vatra neamului român. Mi-am făcut cărare pentru el și cu el, și îl așez în cartea cuvântului Meu din zilele acestea, iar glasul Meu peste pământ este minune mare, și au parte de această minune cei de pe pământ și cei din cer, cei ce sunt ai Domnului și cei ce așteaptă pe Domnul și cei așteptați de El ca să fie ai Săi în cer și pe pământ.

Eu sunt glasul Tatălui Savaot, Tatăl Meu. Mă trimite Tatăl cuvânt peste pământ, iar Eu ascult de El, așa cum și acum două mii de ani am ascultat de El când M-a trimis după om pe pământ. M-a trimis Tatăl pe pământ ca să Mă nasc și ca să fiu văzut apoi și ca să-l ajut pe om să-l cunoască îndeaproape pe Dumnezeu, iar Tatăl era în Mine, precum Eu în El eram, și eram una cu Tatăl și cu Duhul Sfânt, în Care eram, și am spus ucenicilor Mei în ziua când M-am înălțat de lângă ei după cele patruzeci de zile de la Învierea Mea, le-am spus lor că va veni Duhul Sfânt asupra lor și vor lua putere să Mă vestească și să-Mi fie martori ai venirii Mele de la Tatăl pe pământ, martori în Ierusalim, în Iudeea, în Samaria și până la marginile pământului la toată făptura, și după ce le-am spus aceasta M-am înălțat la cer și M-am așezat să stau de-a dreapta Tatălui Meu, așa cum Mi-a fost slava Mea cea mai dinainte de vecii. Le-am spus lor de Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt,

în al Cărui nume să Mă vestească și să Mă mărturisească tuturor, iar apoi, mergând Eu spre Tatăl sub ochii lor, s-au lăsat văzuți de ei cei doi bărbați îmbrăcați în haine albe, martori ai Mei și ei pe pământ și în cer, și grăind aceștia, le-au spus lor: *«Va veni iarăși Domnul, așa precum L-ați văzut suindu-Se de la voi la cer»*, și a rămas și această zi scrisă în izvoade și a întregit ea Evanghelia venirii Mele acum două mii de ani, și cu care ei au mers vestind-o peste tot, așa cum martorii cuvântului Meu cel de azi așează înaintea oamenilor de pe pământ glasul Duhului Sfânt, Cuvântul Tatălui, rostit de gura Mea peste cei ce Mă vestesc că vin cuvânt peste pământ, trimis de Tatăl, și am norii suire și coborâre, precum este scris.

În zi de praznic de Înălțare Mă așez cuvânt pe vatra ta, țara Mea de azi, neam român. Eu sunt Izvoditorul acestui cuvânt. Îmi scriu cartea Mea cea de azi în mijlocul tău și te numesc țara Mea cea de azi, neamul Meu cel de la sfârșit de timp. Cum te-aș numi așa dacă n-ar fi așa? Mi-am ridicat din tine fii credincioși venirii Mele la tine, ucenici martori ai venirii cuvântului Meu cel de azi peste pământ. O, cât aș vrea să fii cuprinsă cu sufletul sub minunea cuvântului Meu din mijlocul tău și să te văd Eu așa! Te văd însă departe de glasul Meu, care te cheamă pe nume și te vestește popoarelor, o țara Mea. O, nu te mira că nu Mă duc cu acest cuvânt în țara lui Israel cel de acum două mii de ani. Nu te mira că vin la tine cuvânt, și nu acolo, căci acolo Mi-au rămas urmele și se văd și mărturisesc ele împotriva celor ce nu-Mi urmează așa cum Eu am spus, iar acum cuvântul Meu rostit pe vatra ta, popor român, este el glasul care strigă la toți, la cei morți și la cei vii, strigă Domnul acum după om de pe acest munte de cuvânt.

Se așează cuvântul Meu în cartea sa de pe masa aceasta și se dă în dar și face el facere peste om. N-am cum să merg pentru această facere în altă parte pe pământ. M-am așezat aici cu slava Mea cea de azi, cu facerea Mea cea din urmă peste toate, fiindcă aici am stat la început când Dumnezeu a făcut cerul și pământul și omul, luând cu mâna pământ și zidindu-l pe om. O, vine vremea cea măreață să desfac această taină mare și să știe popoarele toate de începuturile facerii omului atunci și acum. Din același loc am început și atunci, și acum, și am tănuțit aceasta între Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, dar acum lucrez și-Mi scriu cuvântul aici, și se întreabă omul și zice: „*De ce aici?*“, iar Eu vin și-i descopăr omului taina aceasta de aici și îl învăț să se apropie de glasul Meu și să-l asculte și să urmeze cuvântul Meu ca să fie viu, ca să meargă cu Mine pe cale omul, căci Eu sunt Calea, așa precum am spus.

O, țara Mea cea de azi, te-am petrecut cu ochii, Eu și sfinții Mei te-am petrecut cu privirea în duminica ce a trecut, când ai fost așezată la tragerea la sorți pentru cei care să-ți poarte numele și lucrul tău pe pământ, iar în mijlocul tău am văzut împărțire în cete, și pentru fiecare ceată se răspundea sau nu, mai mult sau mai puțin răspuns. A trecut ziua tragerii la sorți și iarăși Eu, Domnul, te petrec cu privirea dimpreună cu toate oștirile cerești. O, cum să fac, cum să mai fac cu tine ca să te fac să înțelegi că-ți trebuie ascultare, țara Mea? Numai duhul ascultării de cel de peste tine, numai aceasta te poate pe tine îmbroșta acum. O, cum să fac să crezi că tu ești țara Mea cea de azi ca să Mă primești și ca să Mă ascuți? Neprimirea ta când Eu bat și iar bat Mă face să suspin, iar în jurul tău dă să se ațâțe foc și dușmănie asupra ta, și iată, le grăiesc celor ce cred ei că te pot ocroti și îndruma, celor ce dau să pună acum soarta ta la cale, și le spun lor așa:

Voi, cei ce vă dați acum a fi dumnezei ca să vă adunați și să puneți voi la cale soarta neamului român, ascultați glasul

Meu, glasul Domnului peste voi. Nu Mă încurc că veți da la spate grăirea Mea cu voi sau că nici nu dați să auziți când Eu bat la ușă ca să vă grăiesc. Eu însă grăiesc vouă, și rămâne scris cuvântul grăirii Mele cu voi, căci sunt Dumnezeuul neamului român și vă spun așa: Nu oricine este pe plăcerea Mea între cei ce dau ei să pună la cale soarta cea de pe pământ a popoarelor. Toate stăpânirile sunt puse de Dumnezeu, și nu de oameni, toate, și cele bune, și cele rele, după cum este partea cea meritată de cei de pe pământ, care fac sau nu fac voia lui Dumnezeu înaintea lui Dumnezeu. O, am așezat în zilele voastre un om plăcut Mie cu inima din el și cu fapta lui la cârma neamului român, că multă iubire și multă umilință și mult duh de veghe am găsit în el, și mai ales putere sfântă, pusă de Mine în el, pregătită ea încă de pe când el era în pân-tece ca să se nască apoi și ca să-l am acum în mijlocul acestui neam, când vremea se arată grea și iarăși grea. Am grăit neamului român despre această binecuvântare de peste el, prin voia Mea așezată în acest fiu, care este încă la cârma acestui neam. Vă spun vouă, celor ce vreți acum să smulgeți din mâna Mea hotărârea pentru voi și pentru neam și să lucrați de la voi, vă spun vouă că nu Mă bizuiesc pe voi atât de mult cât pe el. Voi vă iubiți pe voi înșivă, și încă mult, iar el nu tot așa lucrează, și se tot zbate în fel și chip să aibă grijă mare și pază mare pentru soarta neamului român și a toate popoarele de pe pământ. Voi căutați să faceți voi, să știți voi, să puteți voi, iar el nu tot așa face, căci el este umbrit de sus și așteaptă de sus și strigă la Dumnezeu pentru știința lui și pentru lucrarea lui cea plină de iubire pentru acest neam și pentru tot neamul omenesc de pe pământ. Ochii lui stau de veghe pentru neam, pentru ieri, pentru azi și pentru mâine și am în el darul Meu așezat. O, nu tot așa este cu voi, nu tot așa aveți voi de la Domnul, căci Eu Mă uit la lepădarea de sine a omului și la duhul iubitor de oameni, care este sau nu în fiecare.

Iată, sunt nemulțumit de la voi. Puteam să vă ridic sorțul cel de partea voastră acum, dar n-am putut din pricina semeției din voi și a răcelii dintre voi și cel ce stă la cârmă acum, o, fiilor despărțiți unii de alții așa cum nu este plăcut la cer! În zi de praznic de înălțare a Mea la cer vin la voi și grăiesc cu voi și vă spun: Nu vă voi da izbândă nici acum, nici mai târziu cu voia voastră peste neamul român, ba vă voi rușina și mai mult dacă nu vă veți umili ca să vă vedeți neputința înaintea Mea și a neamului român. Nu uitați că Eu, Domnul, am spus că nu pot să nu stau împotriva celor mândri și că nu pot să nu fiu de partea celor smeriți cu duhul ca să-i înalț Eu și să le dau har pentru smerenia lor înaintea Mea.

Iată, sunteți nedrepti cu judecata minții. Nu știți să iubiți, nu știți să fiți făcători de pace, chiar dacă voi credeți că știți. Vă îndemn să vă uitați în căsuța albinelor când se pierde pacea dintre ele. Se strâng sub duhul înțelepciunii și se trag în lături cele înțelepte și-și fac alt cuib, iar cele rămase în căsuță rămân buimăcite și-și fac ele altă soartă.

O, sunteți nedrepti, și vă vorbesc acum pe limba voastră ca să ne putem înțelege. O, spune tu, cel trufaș acum pe poziția ta, pe care ți-o înfășori din părți ca să ți-o ocrotești cu cei de partea ta, spune tu dacă judeci drept despre cei ce a fost să plece din cuib din pricina trufiei tale. Tu ai ceată mai bătrână de ani și mai mare la număr și mai întărită în timp, și ai numărul doar încă o dată mai mare decât numărul cel luat în ziua tragerii la sorți de mânuța de fii plecați din ograda ta, și care au ascultare de cel mai mare dintre voi, pus de Mine cârmaci pentru neamul român. O, nu-i frumos, nu-i drept cum socotești, disprețuind pe cei mici la număr, care s-au tras să

rămână sub duhul ascultării. O, nu-i frumos cum socotești, și-ți spun Eu, Domnul, că tu ești cel ce ai pierdut, nu cei puțini de tot față de numărul cel mare din ograda ta și față de timpul tău în ani. Iată, câștigătorul este numai cel ce ziceți voi că a căpătat puțin, iar voi sunteți cei ce ați pierdut mult, din pricina semeției din voi. O, aveți grijă de voi și de cei ce sunt ai voștri. Aveți grijă, Eu, Domnul vă spun, că văd cum pe deasupra încearcă uliul să vă fure păsări din cuib și să vă umilească viața din pricina neumilinței din voi. De aceea ascultați cuvântul Meu de peste voi: Nu este binecuvântat de la Mine să vă ridicați voi și să faceți voi, după ce ați căzut. Este nevoie de cineva curat față de păcatele pe care le aveți asupra neamului român și asupra dreptății lucrurilor. Nu tot cei vinovați pot să îndrepte pe cele dărâmate, ci să se lase ei îndreptați și călăuziți, iar altfel de veți face, Eu, Domnul, nu voi binevoi pentru voi, așa cum n-am binevoit nici cu cei ce s-au unit împotriva cârmaciului pus de mâna Mea de veghe peste neamul român între Mine și neam, între neam și popoare. O, voi nu aveți înțelepciunea lui, că nu v-am dat cât lui. Eu dau celui sus pus de Mine mai multă înțelepciune și vedere, iar celor de sub el mai puțin le dau, și trebuie ca ei să asculte. O, nu lucrați singuri! Nu lucrați fără el, că Eu, Domnul, voiesc să-l păstrez pe el între voi ca să nu piară pacea, ca să nu poată vrăjmașii, măi fiilor.

O, fiți înțelepți, Eu, Domnul, vă rog aceasta. Ați greșit că v-ați răzvrătit și că v-ați ridicat asupra celui cu veghea cea bună pentru țară și care și-a pus peste tot obrazul și cuvântul pentru țară, și toate popoarele așteaptă girul lui pentru cel ce va urma lui. O, ați greșit de dragul semeției din voi, fiecare cum v-a dus mintea, și iată câtă durere ați adus peste țară și câtă rușine, căci celălalt care a căzut greu acum, s-a dus și s-a unit cu vrăjmașul cel roșu, pentru a doua oară s-a dus la cei de la mijloc îmbrăcați în roșu, care atrage blestem peste țară. Iată-l cât se semețește încă, și Mă uit cu lacrimi de bucurie și de nădejde la cei care au lucrare ca de îngeri și care vă cheamă când și când la întrebare în fața țării, iar aceștia veghează pentru țară mai mult ca voi și dau să vă trezească după inima fiilor țării, iar voi sunteți încă semeți. Îi iubesc mult pe cei ce vă așează pe voi față în față cu țara și îi văd mai veghetori ca voi, mai cu frică, mai cu grijă, mai cu nesomn pentru soarta țării, mai dreپți pentru adevărul a toate.

O, nu-i disprețuiți pe cei despre care voi ziceți că au luat puțin număr în ziua tragerii la sorți. Eu, Domnul, vă spun că au luat cel mai mult, după cât sunt de puțini și ca număr și ca timp. Luați și socotiți! Adunați tot numărul la un loc, pe voi și pe ei, și împărțiți apoi după număr și veți învăța dreptatea lucrurilor și nu-i veți mai disprețui pe cei ce au ales să rămână sub matcă și să crească sub lucrarea ei, sub duhul ascultării, o, fiilor care încă vă clătinați căutând să vă cârpiți hăinuța cu luatul de colo și de colo, așa cum nu-I place lui Dumnezeu, dar nu uitați că nu se poate petec nou la haină veche sau vin nou în burdufuri vechi, că se rupe hăinuța când trage de ea petecul cel nou care intră la apă apoi, și se sparge burduful vechi când crește în el vinul cel nou. O, aplecați-vă, dacă tot vă socotiți că vă iubiți țara. O așa iubire nu lucrează ca voi. Ea are ca lucrare înțelepciunea care rămâne, nu cu ghicitul, nu cu încercatul lucrează ea.

Eu, Domnul, am stat de vorbă cu voi de la gura izvorului Meu din mijlocul neamului român. Un picuț, și împlinesc șazeci de ani de cuvânt pe vatra neamului român, aici, din locul de unde Îmi izvorăsc cuvântul peste acest neam și peste popoare, și spun acum vouă, și spun și peste popoare:

O, pace vouă, fii români! Iubiți pacea Mea și aplecați-vă sub înțelepciunea Mea și întrebați pe Domnul pentru soarta țării voastre, care este țara Mea de venire acum, la sfârșit de timp. Amin.

Iar popoarele de pe pământ le spun și lor: Pace vouă, popoarele de pe pământ, și mai ales celor din jurul poporului și pământului român! Eu, Domnul, presar peste voi vorbire cu pace. Iubiți pacea și despărțiți-vă de duhul urii, al geloziei, al lăcomiei și fiți cuminți, cuminți, ca să vă dau din Duhul Meu, din mila Mea să vă dau. Amin.

O, pace ție, pace și ție, popor al cuvântului Meu! Am grăit celor ce se cred mari și dreپți în mijlocul neamului român. Privesc peste lucrul lor și Mă prinde suspinul, și voi grăi de acum cu ei, ca nu cumva să facă ei răul pe care nu bănuiesc că-l pot face acestui neam, bătut de încercări, că iată, pentru netrezire la glasul Meu de peste el a primit încercare și ape mari au brăzdat vatra română, din pricina celor mari și neplăcuți lui Dumnezeu din mijlocul acestui neam, căci voia cea fără Dumnezeu e pândită de necazuri.

O, fiilor, peste zece zile deschidem porțile, că se strâng la izvor cei însetați și vin să bea din apa Mea în zi de praznic de Rusalii, vin sub cuvântul Duhului Sfânt, Care-i strânge pe ei la izvor.

O, dă-le, Tată, vreme frumoasă și putere celor ce-Ți pregătesc serbarea și celor ce vin la serbare, și pe care-i strângi pentru învățatura Ta în zi de praznic de Duh Sfânt.

O, pace vouă, fiilor care-Mi pregătiți ziua cea cu strângere la izvor a celor cu dorul în ei, și căroră Eu, Domnul, le trimit îngeri în întâmpinare și-i însoțesc cu cei din cer, și tot așa le fac și primirea când ei vin.

Pacea Mea o las peste toată pregătirea zilei de praznic al Duhului Sfânt, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16/29 mai 2014

Duminica Pogorării Duhului Sfânt

Turna-va Domnul din Duhul Său și va veni pe pământ duhul proorociei. Frica de Dumnezeu este izvorul înțelepciunii și al frumuseții omului. Frica de Dumnezeu este înger. Îndemn de trezire peste neamul român. Sfinții neamului român sunt cei dintâi în cer între cetele sfinților.

Vin cu slavă de Duh Sfânt, vin pe pământ cuvânt, și am însoțire oștirile cerești. Intru cuvânt în cartea Mea cea de azi, pe care Mi-o întocmesc cu însăși gura Mea vreme de aproape șazeci de ani pe vatra neamului român, masa pe care Eu, Domnul Iisus Hristos, Mi-am așezat cartea și venirea Mea și zilele ei și nuntași din cer și de pe pământ la masa Mea cea din zilele acestea, căci am spus prin glas de Duh Sfânt acum două mii de ani: Vin curând!

Să se ducă vestea în lung și în lat peste pământ ca și în cer că Eu, Domnul, vin pe pământ cuvânt și că am un popor mititel cules din români și căruia îi grăiesc cuvântul Meu și că el îl dă de veste de la margini la margini și că mulți se întreabă: Ce va să fie aceasta? O, aceasta este ceea ce s-a spus prin prooroci că în zilele din urmă turna-va Domnul din Duhul Său și va veni pe pământ duhul proorociei peste tot trupul, și minuni va face sus în cer și jos pe pământ și atunci oricine va chema numele Domnului se va mântui, și iată cuvântul Meu, glasul Duhului Sfânt, iar Tatăl Savaot Mă are de-a dreapta Sa și Se slăvește în Mine, în Dumnezeu Cuvântul, Fiul Său iubit, Întru Care Tatăl a binevoit și binevoiește. Amin.

Mi-ai pregătit serbare, poporul Meu de la izvorul Meu

de cuvânt. Te-ai ostenit, fiule mic, și iarăși ai așezat masă oștirilor din cer. Am venit! Iată-Mă! Îmi desfac brațele și amândouă mâinile le deschid și le ridic și binecuvintez serbarea cea de azi și strângerea cu dor la izvor, iar din gura Mea curge râul vieții, cuvântul Duhului Sfânt ca să vă adape pe voi, cei ce însetați după Mine, căci voi ați aflat și știți de venirea Mea aici, pe colina cea aleasă de la facerea lumii ca să-Mi fie Mie și sfinților Mei popas acum ca să stau la masă cu omul, cu tot omul care aude de venirea Mea cuvânt pe pământ și de locul Meu cel pregătit, în care-Mi scriu cuvântul și dorul Meu cel după om, dor mult și mare, care ustură și plânge, care strigă și tânjește și așteaptă după om.

O, de ce l-aș fi făcut Eu pe om cu mâna Mea după ce am făcut cerul și pământul? L-am făcut de dor, l-am făcut ca să stau față în față cu el și să fie el iubirea Mea. Iată, Eu nu sunt iubirea omului, și de aceea Mi-am pregătit acest loc pe pământ ca să vin și să-Mi las în el suspinul și dorul și tânjirea Mea după om și ca să audă omul cum Îmi plânge Duhul și glasul și să se întrebe mulți: ce va să fie aceasta? O, tot așa se întrebau mulți acum două mii de ani când a sosit ziua Cincizecimii și când peste ucenicii Mei adunați laolaltă a venit din cer fără de veste vuiet ca de vijelie care merge și a umplut încăperea lor și li s-au arătat limbi de foc împărțite și deasupra fiecăruia s-a oprit câte una și s-au umplut ei de Duhul Sfânt și au început să grăiască precum Duhul le dădea. Erau atunci la Ierusalim oameni cucernici din toate neamurile care sunt sub cer, iar când s-a răspândit grăirea Duhului toți se uimeau, căci fiecare îi auzea pe ucenicii Mei grăind în limba lui și se mirau toți știindu-i pe aceștia galileeni născuți, și toți se mirau și nu se dumireau și ziceau unul altuia: «*Ce va să fie aceasta?*».

Binecuvintez în zi de serbare de Duh Sfânt pământul român și neamul român, pe tot românul care iubește venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ. Binecuvintez colina Mea de aici, și lucrarea Mea de peste ea și pe poporul cuvântului Meu, a cărui credință este calea venirii Mele de azi. Binecuvintez Eu, Domnul, creștinii de peste tot, care s-au adunat aici, acum, sub cortul alb al întâlnirii Mele cu ei în zile de serbări cerești, serbările Domnului și ale sfinților Lui.

O, nu ca pe pământ serbăm Noi și cu voi aici când Ne adunăm de sus și de jos, fiilor plini de dor. Aici se face voia Domnului precum în cer așa și pe pământ. Aici nu se mai face și voia duhului lumii. Aici este Domnul Împărat și petrece cu ai Săi din cer și de pe pământ.

O, pace vouă, fiilor! Am stat cu dorul după voi. De la o venire a Mea la alta aici stau cu dorul după voi ca să ne întâlnim și să ne împărțim unul altuia dorul. Încă de la mijitul zorilor Mi-am pus în mișcare în calea voastră oștirile îngerești ca să vă însoțească pe cale spre izvor. E mare bucurie pe cei din cer să le dau de lucru pe calea venirii Mele cea de acum cuvânt peste pământ. În zile de serbare și de întâlnire se bucură oștirile cerești slujind pregătirii și petrecerii cerești între Mine și voi, cei ce vă adunați mereu la masa Mea de nuntă, iar poporul Meu mireasă stă înaintea Mea și-Mi ia cuvântul de pe buze și Mi-l așează în carte și îl împarte apoi vouă și celor ce în depărtări se hrănesc cu cele puse pe masă aici din gura Mea spre hrana multora.

O, nimic nou nu vă aduc, decât bucuria că pot să fiu cu voi iar și iar, că puteți să veniți și să ne împărțim dorul, că-L putem bucura pe Tatăl la masa Duhului Sfânt împreună, fiilor. O, mulți ar fi să creadă că Dumnezeu este mereu astăzi în cer și pe pământ cu lucrarea Sa, că iată, de șaizeci de ani glasul Meu se lasă peste pământ aici, în mijlocul neamului român, și

este scrisă această istorie și s-a făcut ea carte scrisă și-i hrănește pe cei care iau din ea spre hrană, că nu numai cu pâine trebuie să se hrănească omul, ci mai ales cu cele ieșite din gura Mea și scrise pe pământ în carte.

O, ce frumoasă este povestea Mea! Suspin cu ea după om și tot supin. De șapte mii de ani suspin pe urma omului ca să-l întorc înapoi la Tatăl. Voi, cei care veniți și-Mi țineți urma Mea și a oilor Mele de pe această colină, voi căutând după cuvântul Meu pe cale pe unde merge el peste tot spre mărturia Mea, veți găsi voi mergând după Mine și pe lângă Mine duhul cel batjocoritor și defăimător, care pe calea Mea cea de azi stă la pândă ca să defaime mersul Meu și cuvântul Meu și să vă fie astfel încercată credința. S-au ales dintre cei ce au venit și au cinat la masa Mea aici, la masa Mea de cuvânt, și au plecat apoi iarăși într-ale lumii, și aceia batjocoresc cu defăimare locul Meu de aici și pe poporul cuvântului Meu. O, fiilor, Duhul Cel bun nu lucrează așa, și iată, duhul diavolului s-a încuibat în om împotriva venirii Mele și a mersului Meu cel de azi cuvânt peste pământ, dar Duhul Meu nu poate lua sfârșit, nu poate sufla în El nici un fel de furtună ca să-L stingă, ci, din contra, Duhul Meu Se tot aprinde, că despre El am spus Eu acum două mii de ani că foc am venit să arunc pe pământ și mult doresc să se aprindă în mulți de la unul la altul, că Mă doare când văd oamenii duhului lumii cum își aprind foc de la unul la altul și fac ei voia diavolului pe pământ, și grăiesc aceasta despre fumători, o, fiilor. O, câtă durere de la ei pe Domnul! Băutura și fumatul, desfrânarea și lăcomia de cele rele, care se nasc din aceasta, doare la Dumnezeu aceasta. Munți de păcate apasă de la acestea asupra crucii venirii Mele și grea e crucea Mea de azi!

O, măi fiilor, s-au ivit mereu și se tot ivesc pe pământ în calea oamenilor, se ivesc oameni de știință, căci așa li se pune nume la aceștia care caută să descopere ei și să se laude apoi cu numele lor că au descoperiri cu care-i atrag pe mulți apoi spre ei, despărțindu-i de Dumnezeu pe mulți. O, căutați spre cei sfinți, căci sfinților Mei le dă Duhul descoperiri mari, dar ei nu caută nume și laudă de la oameni, ci caută mântuirea oamenilor, nu hrănirea lor cu științe omenești, cu cele ale oamenilor de știință, care au dat și dau mereu să-L dea în lături pe Domnul, pe Cel ce a făcut cerul și pământul și Care știe toate.

Iată însă cum vin Eu aici, și descopăr voia Mea ca să-l întăresc pe om și să-i dau lui pacea Mea, nu precum i-o dă lumea de-l tot încântă pe om în toate zilele vieții lui, a căror deșertăciune o vede când ajunge la capăt și când nu mai are când să-și ia înapoi pe cele pierdute, pe care le-a risipit pentru cele atât de trecătoare.

O, Mă uit la fața lumii, și Mă uit la fața voastră, a celor ce v-ați ales de partea Mea ca să-Mi fiți fii și fiice. Voi sunteți îmbrăcați creștinește ziua și noaptea. Voi mâncați creștinește, voi vă purtați creștinește, voi țineți datinile creștinești așa cum Eu, Domnul, le-am lăsat prin sfinți și prin părinți. Voi aveți ca toiag credința, voi aveți frica de Dumnezeu care vă călăuzește pe calea înțelepciunii, măi fiilor. Această frică vă ferește pe voi de fapta păcatului, și pe care fiii lumii n-o au, n-o mai au, iar Eu îi spun lumii că nu are înțelepciune, că nu are știință și nici oameni de știință, căci numai frica de Dumnezeu este izvorul înțelepciunii și al frumuseții omului care are însoțitor acest înger, căci este înger frica de Dumnezeu, și toți cei ce păstrează lângă ei acest înger, îl vor vedea pe el și se vor bucura cu bucurie mare la vederea lui.

O, neam român, am grijă de tine din acest loc. Am

lucrare pentru tine în mijlocul tău ca să te salvez de la despărțirea ta de Dumnezeu, pe Care trebuie să-L faci adevărat cu tine pe cale, că iată, poporul cuvântului Meu din mijlocul tău Mă are în trăirea lui, în fapta lui, în iubirea lui. Lucrându-Mi Mie, așa petrece acest popor. O, când vei fi și tu în lucru cu Mine, fiu român?

Sunt în mijlocul tău, neam român și lucrez mântuire ție și neamurilor toate prin lucrarea Mea cea din mijlocul tău. O, trezește-te și lasă-te trezit, lasă-te spre iubire, căci Eu sunt Iubirea, iar iubirea ta ar fi să fie voia Mea. Oare vrei tu aceasta? O, dacă nu vrei, iată câte dureri vin peste tine! Când te văd că tragi cu bucurii lumești și vremelnice, neam român, las durerea să vină și să te trezească și să te pună la veghe. O, numai cu Domnul lângă tine și cu tine, numai așa poate să-ți fie ție bine, iar altfel, iată, suferi. O, Eu te aștept să fii tu voia Mea. Eu, Domnul, te aștept, neam român. Te strig prin cuvântul gurii Mele și te aștept la masa Mea, la petrecere cerească te aștept, și te așteaptă străbunii tăi cei sfinți și se roagă ei înaintea Mea pentru soarta ta cea de la Dumnezeu, că tu ești țara Mea de venire acum, ești calea întoarcerii Domnului după două mii de ani iarăși de la Tatăl după om. Amin.

O, dac-aș putea, fiilor, să stau mai mult în cuvânt, v-aș mângâia mai mult, dar Îmi sunt osteniți străjerii care-Mi veghează calea și care-Mi găsesc serbările Mele cu voi aici. Vă privesc adunați aici, sub cortul alb, și Mi se mângâie privirea. Vă voi cuprinde în cuvânt după această măreață zi de întâlnire și vă voi da din gura Mea vouă, iar și iar vă voi da.

O, e plin văzduhul și grădina și masa Mea de aici, la care petrec cu voi acum toți cei care au fost pomeniți și chemați pe nume la masă cu Noi și cu voi și cu ei, toți cei ce sunt acum în cele ce nu se văd, cei ce au petrecut pe pământ mergând spre înviere. Sfinții neamului român sunt cei dintâi între cetele sfinților, așa cum țara română este întâia între popoare înaintea Mea în zilele acestea, iar Eu, Domnul, Eu Însumi mărturisesc aceasta prin venirea Mea cuvânt pe pământ pe vatra neamului român. Amin.

În ziua aceasta sfântă petrec cu voi aici și vă pecetluiesc iubirea și credința și vă binecuvintez intrările și ieșirile, venirea voastră aici și întoarcerea iarăși acasă, și, iarăși, venirea la serbările Mele cu voi aici, după cum Eu le-am așezat ca să fie, cu strângere la izvor cu voi din când în când ca să vă dau ce am mai scump, Ființa Mea să vă dau, cuvântul Meu, pe Tatăl Meu Cel scump să vi-L dau, pe Duhul Sfânt, Care petrece întru Tatăl și întru Mine, și Unul Dumnezeu sunt Aceștia trei.

Slava Duhului Sfânt o las cu voi și peste voi. Păziți-Mi calea, că Mă așez cuvânt pe ea odată cu ivirea zilei care vine și se alătură după această zi, și iarăși Mă dau vouă cuvânt și vă trimit pe vânt, pe aripi de vânt vă trimit vouă apoi cartea Mea cu voi.

O, pace vouă! Ne-am adunat și ne-am bucurat. Slava Mea rămâne cu voi. Pace vouă! Nu M-aș mai sătura să vă grăiesc, nu M-aș mai despărți de voi. Sunt flămând. Mi-e dor de voi, Mi-e dor de om, Mi-e dorul mult și flămând! O, fiți alinul Meu! Mi-e Duhul tot un jar și bate vântul, bate vântul și-L aprinde și-L ține tot aprins și arde Duhul Meu. Arzând să stau în voi aș vrea, mereu arzând să stau.

Am vestit și am adus spre voi în ziua aceasta sfântă pe cel aprins de dor și de cântec de dor. Uitați-vă cum arde în el cântecul și dorul de cântec. Așa vreau să stau în voi, arzând să stau, gata de dat foc pământului cu jarul iubirii Mele ca să fac facere nouă, cer nou și pământ nou să fac, să stărpesc păcatul de pe pământ și să-i dau omului salvarea.

O, pace vouă! Nu precum vă dă lumea vă dau Eu. Numai pe Mine să Mă aveți averea cea mai scumpă, fiilor.

Pace între Mine și voi, între voi și Mine, fiilor! Nedespărțirea o aștept, și toate se vor face noi prin taina învierii, fiilor, taina pentru care Eu, Domnul, acum două mii de ani, și iarăși, acum, am venit și vin din cer pe pământ cuvânt. Amin, amin, amin.

26 mai/8 iunie 2014

Ziua a doua de Rusalii: Sfânta Treime, și sărbătoarea nașterii sfintei Virginia

Soarele și luna, ochiul Domnului de zi și ochiul Domnului de noapte, acoperă slava Sfintei Treimi și locașul Domnului. Numai Făcătorul ei știe să grăiască despre facerea Sa, despre mișcarea ei. Omul de știință va fi rușinat de Dumnezeu. Ziua întâi este cea mai lungă zi a săptămânii. Îndemn la mângâiere și bărbăție prin dureri.

Si a fost o seară, și a fost o dimineață, și iarăși o seară, și a intrat în cartea Mea cea de azi ziua întâi a săptămânii, ziua de Rusalii, ziua serbării Sfântului Duh, iar ziua întâi a săptămânii începe odată cu asfințitul soarelui, odată cu amurgul de sâmbătă și merge ea cu slava ei până la răsăritul soarelui zilei de luni.

Și iată, soarele a cuprins acum sub strălucirea lui cortul alb, grădina întâlnirii și pacea care stă acum cu Domnul și cu sfinții Lui peste grădină, și încununează ea acum toată truda care a fost pentru gătirea serbării Duhului Sfânt, fiilor.

O, pace vouă, măi fiilor! Eu, Domnul, am așteptat să vă treziți și să Mă primiți și să-Mi deschideți cartea ca să intru să Mă așez în ea cuvânt și să întregesc așezarea Mea în carte, căci am spus că vă voi cuprinde iarăși în cuvânt și vă voi grăi din gura Mea după ziua de serbare a Duhului Sfânt, care trece acum spre locul ei din cer. Vă mângâi acum trupușoarele ostenite, și apoi inimioarele și cuprinsul lor, și apoi viața voastră cu Mine pe mai departe, fiilor, iar din gura Mea să ia toți cei care au bătut calea pe sus, nu pe jos, până la locul colinei din deal, colina pe care Eu, Domnul, Mă opresc din mers și așez masă de cuvânt pe pământ. Calul alb și călărețul lui, taina venirii Mele la voi ca să călătoresc apoi, și merg de aici peste tot pământul, că nu se suie la mintea omului cum lucrează cuvântul Meu odată rostit, căci după rostirea lui el lucrează, el împlinește, el străbate și dezbătătorește și desțeleneste și face loc Domnului și voii Sale sfinte și cuvântului Său cel împlinit.

A cuprins sub el soarele locul Meu cu voi acum, în zori de zi, și se desfată din plin uitându-se. Blândețea lui e fără de margini, căci la facerea lumii am așezat pe cer soarele și luna, ochiul Meu de zi și ochiul Meu de noapte peste pământ, fereastra Mea dintre Mine și pământ ziua și noaptea, și acoperă acestea slava cea de sus a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh și locașul Domnului, căruia i se vede doar fereastra ziua și noaptea.

O, nu fuseseră făcute soarele și luna când Eu, Domnul, am întocmit facerea cerului și a pământului. Este scris că mai întâi a zidit Dumnezeu lumina. S-a făcut lumină când Domnul a zis cu cuvântul să fie lumină, căci întuneric era deasupra hăului la început, iar Duhul lui Dumnezeu plutea. A lucrat Dumnezeu în trei zile cerul și pământul, și fiecare zi a fost o seară și o dimineață, căci lumina când s-a ivit, a despărțit Dumnezeu cu ea lumina de întuneric, și a făcut Dumnezeu aceasta în ziua întâi a facerii lumii, și numai după această zi au fost despărțite apele de ape și au fost zidite cu cuvântul

cerul și pământul și mările și pășunile verzi și ierburile cu sămânță în ele și pomii cu soiurile lor pe pământ, toate acestea în trei zile, iar în a patra zi a zidit Dumnezeu pe cer cei doi luminători, soarele și luna, și le-a numit luminătorul cel mai mare care să stăpânească ziua, și luminătorul cel mai mic care să stăpânească noaptea, precum și stelele, așa cum este scris despre facerea cerului și a pământului, și a făcut Dumnezeu acestea în ziua a patra a facerii, și vai celui ce nu crede ceea ce a lăsat Dumnezeu scris pe pământ despre facerea cerului și a pământului!

A zidit apoi Domnul cu cuvântul vietățile toate, și a luat apoi pământ cu mâna și l-a întocmit pe om, după chipul și asemănarea Sa l-a întocmit, și a fost ziua a cincea și apoi ziua a șasea, ziua facerii omului, cea mai dulce zi pentru Dumnezeu Făcătorul, și pe care iarăși o așteaptă Domnul, căci omul s-a stricat, și trebuie zidit din nou.

O, aș sta de vorbă despre facerea cerului și a pământului, aș sta de vorbă cu tot omul de știință, cu cel căruia i s-a pus un așa nume, și i-aș spune lui că nu știe nimic, că zadarnic are el nume de om de știință, că sunt ale Domnului cerul și pământul, precum este scris, și numai Făcătorul lor știe să grăiască despre facerea Sa, despre toată mișcarea ei, căci s-a încurcat cu totul mintea omului mărginit, care se dă mare când el nu este mare, când el nu-L cunoaște pe Dumnezeu Făcătorul. Cel ce grăiește despre soare și despre lună, despre mișcarea și nemișcarea lor, să se întrebe acela mai întâi dacă-L recunoaște pe Dumnezeu, și numai după aceea să grăiască el despre facerea lui Dumnezeu. Ar fi mult de ajuns să deschidă cartea facerii un astfel de om, care dă să cerceteze el cerul și pământul, și ar fi să citească în ea prima filă a cărții facerii, filă pe care scrie Dumnezeu pe pământ lucrarea Sa de facere a cerului și a pământului și a toate câte slujesc această facere.

O, nu soarele și luna au fost făcute mai întâi, ci lumina a fost mai întâi așezată de Domnul spre facerea cea de după ea, și apoi a lucrat Dumnezeu pe lumină cerul și pământul, căci pe întuneric nu se vede să lucrezi. Iată, lumina zilei nu vine de la soare, ci soarele vine din lumină și răsare și strălucește și încălzește sau dogorește pe pământ, și nu mai are cum să spună drept omul de știință, că iată, de când s-au ivit pe pământ acești uriași stricători de minte peste oameni, s-a stins mult credința în Dumnezeu a omului și sfiala lui cea sfântă înaintea Făcătorului cerului și al pământului. Uriașii cei din vechime aveau trupul uriaș, iar cei de la sfârșitul omului au prostia uriașă în ei și o împart pe tavă la cei proști, căci cei pătrunși de Dumnezeu nu întind mâna să ia din această amestecătură amețitoare, căci îngâmfarea omului s-a întins până la Dumnezeu cu căutarea și cu vederea, ca să-L poată desființa, zice omul.

O, cât am să-l rușinez Eu pe omul de știință! Vai lor, vai celor ce părăsesc trupul și ajung în fața lui Dumnezeu Făcătorul ca să le dea El locul pe care și-l agonisesc pe pământ cu rățacirea lor de la voia lui Dumnezeu! Vai acestor îngâmfați care-și bagă nasul unde nu le fierbe oala, că nu e treaba lor ceea ce dau ei să facă și să împartă spre ispitirea celor ce nu iubesc pe Dumnezeu pe pământ cu viața lor.

E zi de serbare sfântă această a doua zi a sărbătorii Rusaliilor, și au scris părinții cei sfinți pentru ziua aceasta sărbătoarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, sărbătoarea Celui ce a făcut cerul și pământul, căci Unul Dumnezeu sunt Aceștia trei. Hai, Tatăl Meu, hai să Ne așezăm în carte, Tată, că e scrisă pentru Noi această zi, și fiecare sfânt grăiește în ziua lui de sobor între sfinți. Amin.

— O, Fiule scump al Meu, umiliința Noastră, Ne-a fost mare încă dinainte de facerea lumii, și tot așa Ne este și acum, la sfârșit, când iarăși lucrăm început, dacă omul s-a smuls din rai la începutul cel dintâi și s-a stricat, s-a despărțit de Tatăl și de Fiul și de Duhul Sfânt și s-a stricat, căci s-a voit om de știință, săracul, și aceasta este mintea celor ce ispitesc pe Dumnezeu Făcătorul și Îi întorc spatele și Îi ascund cuvântul ca să grăiască ei despre cele ce s-au făcut și sunt.

O, iată umiliința Ta, dar Tu ești Sfântul sfinților, și nu grăiești numai în ziua Noastră de sobor între sfinți, ci grăiești de la început și până la sfârșit, și iarăși până la început, căci iarăși va fi frumos pentru Noi, Cei ce suferim și Ne umilim atât cât omul Ne umilește, și Ne umilim din pricina iubirii din care suntem zidiți, căci Dumnezeu este iubire, precum este scris, și este ea fără de început și fără de sfârșit, ca și Dumnezeu, în Care este zidită iubirea.

Grăim Unul cu altul în cer și pe pământ în această zi, iar Duhul Sfânt și lucrarea Lui, care Ne leagă într-un buchet de Treime, Se face cuvânt din Noi peste pământ, Fiule scump al Meu, și am stat Noi înfiorați de dor sub cortul alb cu cei adunați la izvor în ziua ce a trecut odată cu ivirea răsăritului de soare al acestei dimineți. Ziua întâi este cea mai lungă zi a săptămânii și este ea cuprinsă între asfințitul soarelui de sâmbătă și răsăritul soarelui zilei de luni, și tot omul ar trebui să se dea deoparte cu toate treburile lui și să-I lase Domnului această zi așezată de El acum două mii de ani zi de odihnă, zi de înviere, zi de slavă.

O, ce taină mare au cuprinse în ele cele trei zile ale facerii Tale din pământ, Fiule scump! Din ziua a șasea, când Tu Te-ai lăsat pe crucea pe care Ți-ai dat Duhul, ai luat o fărâma din ea, iar din ziua a șaptea ai luat toată ziua și Te-ai odihnit sub pământ în această zi, și a venit apoi ziua întâi a săptămânii, zi de lucru, Fiule scump, și Te-ai sculat la lucru mai înainte de ivirea zorilor duminicii, căci Te-ai ridicat din moartea cea prin răstignire pe cruce și Ne-am ridicat, Fiule scump, la lucrul învierii, la lucrul cel pentru om, și ai grăit ca Tatăl și ai spus: *«Tatăl Meu lucrează. Și Eu lucrez dacă Tatăl lucrează»*, și am lucrat atunci ziua salvării omului pierdut din cer, pierdut din Noi, ziua învierii, arvună plătită pentru învierea omului, Fiule scump al Meu.

O, cine mai are după adevăr curajul să ispitească taina facerii cerului și a pământului și lucrarea lor, și apoi taina facerii omului nou și lucrarea lui? Numai nebunul mai are curaj să ispitească și să grăiască în dreptul lui Dumnezeu Făcătorul, iar omul cel cu mintea în cap nu îndrăznește să facă aceasta, și stă cuminte și se uită la Domnul și se umilește tăcut, că nu are omul priceperea dată pentru descoperirea tainelor Domnului, iar Tu ai spus ucenicilor Țăi, care încercau, bieții de ei, să Te întrebe despre împărăția lui Israel, și le-ai spus: *«Nu este lucrul vostru să știți vremurile și soroacele pe care Domnul le-a pus sub a Sa stăpânire, ci voi veți lua putere și veți purta pe Dumnezeu până la marginile pământului»*, și apoi Te-ai ascuns, cu ei de față Te-ai ascuns sub norul care Te-a luat din ochii lor și Te-a ridicat sus de pământ, și au ridicat ei apoi ochii spre cer, spre Dumnezeu, timp în care au sosit la ei față în față cu ei cei doi martori, Moise și Ilie, solii cerești care i-au vestit pe ei de întoarcerea Ta iarăși pe pământ, sub taina norului care Te-a ascuns atunci de ochii lor ca să vii lângă Mine, să vii de-a dreapta Mea, la locul Țău de lângă Mine, Fiul Meu moștenitor peste pământ, căci Tu ai biruit și Te-ai adus Mie înviat din pământ, ca să porți toată taina fa-

cerii omului zidit de Dumnezeu din pământ și din Duh la început, căci Tu ești născut din Tatăl Cel fără de început și ești fără de început, și ești născut din mamă Fecioară acum două mii de ani, și apoi ești ieșit din pământ înviat, o, Fiule scump, și iarăși vei veni pe pământ, precum este scris.

O, cu cine să grăiesc Eu, Tatăl, acestea toate, dacă nu cu Tine, ca și la începutul cel dintâi, când nu erau încă cerul și pământul, ci numai Noi eram, Noi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, și Unul Dumnezeu am fost Noi încă din vecii, căci altfel nimic nu se zidea din cele zidite apoi prin cuvânt.

E ziua Noastră de sobor între sfinți și Ne privesc cetele toate de sfinți, Ne privesc umilința și se înfioară cu duhul înaintea umilinței lui Dumnezeu și slăvesc ei această slavă, care se naște din umilință și este. Iată, are de unde să învețe tot omul, numai să vrea să se uite la Dumnezeu, căci sub acest cuvânt Noi stăm și suntem și grăim, și poate omul să Ne audă dacă deschide și dacă are urechi de auzit.

Va merge această carte în casele celor ce au fost cu Noi aici în ziua ce a trecut spre locul ei din cer, locul mărturiilor toate, și se vor mângâia cei ce vor lua acest cuvânt și vor tre-sări înaintea gurii Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, Duhul Care umblă pe vânt și aduce cuvânt, aduce glasul Domnului peste pământ. Duhul trebuie să vorbească peste case, peste biserici, precum este scris, ca să audă bisericile ceea ce Duhul grăiește, dar cine se mai îndură să deschidă Domnului, înaintea Căruia se clatină împărățiile și tronurile celor ce le place să împărătească ei?

Iar acum, Tu ești cuvântul Meu, Tu ești odihna Mea, și Eu a Ta, căci în om nu Ne-am putut afla odihna cea de după osteneală, dar va veni această bucurie, va veni și vom fi iarăși ca la facerea cea dintâi a lumii, și mai mare bucurie va fi când omul se va întoarce și va fi el așa cum trebuia să fie, așa cum a fost zidit să fie, odihna lui Dumnezeu să fie el, Fiule al Meu, întru Care Eu, Tatăl, în chip desăvârșit lucrez și Mă odihnesc, și lucrând Mă odihnesc. Amin.

— O, ce frumos, Tată al Meu, ce frumos este Fiul în Tatăl! Ce frumos Tatăl în Fiul, ce frumos! O, câtă desfătare a Duhului Sfânt în Tatăl și în Fiul, între Tatăl și Fiul! O, ce frumos! Numai cei din cer pot să se sature deplin de acest frumos sfânt, iar omul să se smerească și să creadă și să iubească așa cum Domnul l-a povățuit pentru iubire. Să vadă omul ce mare este Dumnezeu întru smerenia Sa, de la care omul să învețe, căci Domnul este mare prin Treimea Sa și nu poate omul să-și înțeleagă neputința cea din însăși ființa sa, care nu are în ea pe deplin lumina și odihna Treimii lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Sfântul Duh.

Vai de treimea omului, vai! Ce iese din ea? Iese păcatul, care umple pământul peste tot. Omul nu se uită sfânt unul la altul, nu lucrează sfânt unul cu altul, și vai de treimea omului, vai! Grăiesc și spun această durere a Domnului, că doar, doar îl va face pe om să-și vadă neputința și duhul diavolului, care-l robește pe om spre păcat. E zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, dar această durere de la om spre Dumnezeu Făcătorul face parte din Dumnezeu, și este Dumnezeu iubire și durere, iubirea Îi este durere, iar durerea Îi este iubire. O, de ar înțelege omul durut câtă înviere îi lucrează durerea, câtă curățenie, câtă spălare de păcat, câtă pregătire sfântă!

Nu uita, omule, câtă durere faci tu lui Dumnezeu. Poartă și tu, poartă cu iubire, că Domnul poartă multă durere de la viața ta departe de Dumnezeu, departe, omule pribeag de Tatăl tău, Care-ți așteaptă întoarcerea și umilința cea pentru

ea, că numai ea te poate întoarce. O, nu-ți mai căuta bucurii, nu mai râde, omule! Încearcă tu ca să vezi cât de dulce, cât de mângâietoare este lacrima umilinței când Domnul poate să te pătrundă cu lumina Sa și să facă în tine cerul cel nou și pământul cel nou, în lumină să le facă, și să așeze apoi Domnul pe cerul tău soarele și luna și să-și lucreze ele apoi lucrarea lor, strălucind prin ea.

O, Mi-a fost dulce mângâierea zilei de Rusalii în grădina Mea cu voi și cu toți cei adunați sub cuvântul Meu, fiilor. Am dat mare bucurie stihilor, ca să iasă și să se veselească ele odată cu Noi și cu voi în văzduhul cel de aici. Glasul lor, zgomotul lor dulce au fost ca un cântec dulce și sfânt, așa cum voi folosiți glas de cântec, de vijelie, de toate ale firii și ale facerii când așezați înaintea Mea și a cerului Meu de sfinți și de îngeri și înaintea fraților și surorilor de credință, care vin cu dor aici, la întâlnire cerească, și când voi așezați pilde sfinte, pilde de povață și de vedere cu povață a adevărului răului și al binelui, căci așa am lucrat și Eu cât am stat pe pământ, și am lăsat lucrarea Mea scrisă atât cât a putut condeiul omului să o cuprindă pe ea, și vederea lui să vadă și să mărturisească.

Am stat cu Tatăl în cuvânt în ziua aceasta de după sărbătoare, fiilor. Am plâns cu Tatăl așa cum plânge Dumnezeu. Când Eu plâng pe pământ în cuvânt cu voi, plânge și Tatăl în cer deodată, și Una suntem sus și jos. Și am luat cu Noi în ziua aceasta trâmbița Mea, trâmbița din care am cântat pe pământ douăzeci și cinci de ani prin acest cuvânt la începutul Meu cu Verginica Mea, cu trâmbița Mea, măi fiilor, începând din anul 1955 pe vatra neamului român cuvântul venirii Mele acum, la sfârșit de timp. Am luat-o, că este în cer și la voi serbare pentru ziua cea din cer a nașterii ei pe pământ. Ziua a douăzeci și șaptea a lunii mai a fost în anul acela ziua ei de naștere, și are ea și între sfinți serbarea ei. O, am luat-o cu Noi și am venit la voi ca să mângâie ea inimioara cea îndurerată între voi, a cărei rană nu prinde coajă, o, fiilor, căci așa este iubirea cea adevărată, cea care nu moare niciodată, precum este scris.

Ia glas, Verginico, și pune tu mângâierea ta peste inimioara cea neștiută în jurul ei cu suspinul din ea, inimioara care te-a condus pe brațe spre Mine când ai venit acasă în cer, în casa sfinților Mei, așa cum și Eu am venit acasă la Tatăl și la sfinți după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ acum două mii de ani. Stăm și ascultăm grăirea ta, ascultăm, Verginico. Amin.

— M ai întâi ascultă ruga mea, Bunule Doamne. E dulce durerea iubirii, dar lacrimile trebuie mângâiate, Doamne. Pe fiecare lacrimă ascunsă pune Tu alinul Tău, pune-l și leagă rana cu el, că altă legătură nu este pentru această rană vie. Avem nevoie de putere pentru Tine în această inimioară cu rană vie în ea acum, și trebuie să nu se simtă despărțirea în ea, să nu se simtă singură ea. Se petrece în ea un simțământ de singurătate, din pricina ranei cu care a rămas. Alinul nostru, adus mereu spre ea să-i fie ca o coajă pentru rană, Doamne bun.

O, scumpa mea copilă, de lângă Domnul îți grăiesc în zi de serbare a Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, zi care este și ziua mea de naștere în acest an.

O, e scumpă durerea din inimioara ta, e scumpă rana din ea. Ați fost voi doi copii ai Tatălui și ai Fiului și ai Sfântului Duh și a făcut Domnul cu voi începutul Lui cel nou de popor nou. Rana pe care o porți acum este cerească, este împărțită în două. Unul în gândul celuiilalt mereu, așa lucrați

voi acum, de sus și de jos deodată pentru ogorul Domnului și peste ograda Lui de fii, rod al lucrului Domnului cu voi după plecarea mea acasă la Domnul. Despărțirea este și nu este. Tu ești în gândul lui în cer, el este în gândul tău pe pământ, și așa lucrați voi acum. Rană are și el pentru tine, rană ai și tu pentru el de la această despărțire, care s-a făcut pentru lucrul Domnului de sus și de jos deodată.

Dar tu plângi cu plâns necunoscut de cei din jurul tău copii ai Domnului. Nu te înduri să îndurerezi pe cineva cu durerea ta, că tu știi ce este durerea, și mereu ai știut și mereu ai iubit, prin durere ai iubit ca și Domnul, căci ești fără mângâiere ca și Domnul, dar cei răniți se mângâie de la rană, se mângâie cu gândul la cei îndurerați ca și ei. O, ai rămas cu lacrimă pe pământ, dar îți cauți bărbăție ca să nu faci durere în cer celui ce este al tău la Domnul acum, ca să nu-l doară pe el durerea ta cea de la iubirea dintre voi. El plânge-n cer, tu pe pământ, și-aveți voi doi același gând, să vină Domnul pe pământ cât mai curând, și, iarăși, gândind de-al Domnului ogor; aveți voi doi același dor, să vină Domnul pe pământ, adus de nor. Tu sus în cer, el pe pământ, unul în altul suspinând, nedespărțiți sunteți în cer și pe pământ.

O, acesta este adevărul cel despre voi acum, dar trebuia să fie și din cer lucrat lucrul vostru cu Domnul, și vin să te mângâi dacă poți tu să te lași spre mângâiere. O, cât te lupți să nu-ți răvășești inimioara, ca nu cumva să faci durere în cer sufletelului în care plângi, ca nu cumva să te vadă în durere, ci să te vadă că poți și că duci cu putere ceea ce ai tu de purtat de la Domnul, căci iubirea lui de Domnul a avut mare grijă pe pământ ca tu să poți ce are Domnul să poată și să împartă pentru purtat. O, pune-mă pe rană, că pentru tine grăiesc eu în ziua mea de serbare, și să ia poporul Domnului grăirea mea de azi cu tine și să învețe el iubirea cea din cer, care nu-i desparte pe cei ce se iubesc în Dumnezeu, ci se mărește ea mai mult când vine o despărțire.

Îți fac o rugămintă. Gonește gândul de singurătate, și-ți va fi durerea mai blândă în tine. Cei din cer aduc ajutor mare la cei iubiți ai lor de pe pământ. Gândește-te numai la Domnul, Care-i poartă în El pe toți ai Săi, iar suspinul tău să nască rod mare pentru Domnul, pentru patria Domnului, pentru cele din cer pe pământ, și suspinândă dacă este lucrarea, vine rodul bucuriei apoi și nedespărțirea, căci Domnul vine curând, curând cu tot ce are El în cer, și nu uita cum El a spus: «*Vin curând!*».

O, popor al Domnului, frumoasă este inima rănită. Învață iubirea, fiule, că ai de unde să înveți. Ea se învață de la durere. Deschide-te ca să înveți, că tu trebuie să fii rodul cel cresc al celor ce te-au cules floare cu floare ca să-I facă Domnului grădină sfântă și mult plăcut mirositoare pentru El. Amin.

Îți dau Ție, Doamne, iar eu mă așez ca să-Ți faci întreținerea cuvântului, cuvânt care mângâie pe cei iubiți ai Tăi. Amin.

— Eu, Verginico, am tăcut în fața durerii acestei inimioare durute, cu care tu azi ai grăit pentru durerea din ea. Eu nu pot să-i stărnesc rana, că am de putut ceea ce este de lucrat mereu, iar lucrul Meu cel mult ia loc durerii, ajută pe cel durut și Mi-l poartă, Verginico, îl poartă de mână prin dureri. Tu ești mamă în cer, cum ai fost și pe pământ pentru ai Mei iubiți copii, și-ți mulțumesc pentru alinul pus pe rana care plânge pe pământ ca și în cer acum, așa cum tu ai spus și ai deslușit prin grăirea ta.

Eu, fiilor, am grăit cu Tatăl, iar Tatăl a grăit cu Mine și am slăvit sărbătoarea cea pentru Noi. Cuvânt de facere a înțe-

lepciunii din om este cuvântul lui Dumnezeu între Tatăl și Fiul. Să-l ia cei plini de dor de locul Meu cu voi aici și să stea nedespărțiți cu inima de Noi și de voi, ca să rămână ei, o, fiilor.

Eu, Domnul, pecetluiesc cu numele Meu cuvântul cel ieșit din gura Mea. Iisus Hristos este acest cuvânt, precum numele Meu cel de azi se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu. Amin, amin, amin.

27 mai/9 iunie 2014

Duminica a doua după Rusalii, a tuturor sfinților.

Pomenirea Duminicii nașterii sfintei Virginia.

Sărbătoarea sfântului mare mucenic Ioan cel nou de la Suceava

Creștinul să-și călugărească viața. Omul este stăpânit de păcat, iar fiul lui Dumnezeu este stăpânit de Dumnezeu. Să învățăm și să împlinim rugăciunea iubirii de Dumnezeu.

Mă așez în carte cuvânt, și cu el Îmi păstoresc poporul, Mi-i păstoresc pe cei ce s-au dat lui Dumnezeu de bunăvoie, ca să nu mai fie ei din lume apoi, ci din Dumnezeu să fie, din El să ia și să aibă, și să dea în părți pe Dumnezeu, iar celor din cer să le dea stat cu ei la masă și să le dea iubire, că tot cerul de sfinți, toți cei cerești acum, au să dea și să ia iubire, căci iubirea din oameni leagă cerul și pământul în petrecere sfântă, și trebuie credință pentru această împlinire pe pământ și trebuie dor, căci precum floarea mult înmiresmată se vede, dar nu se vede mireasma ei, ci doar se simte împărțindu-și mireasma, tot așa și sfinții cerului nu se văd, dar cei credincioși le simt prezența și mișcarea și lucrarea, inimă de la inimă simțindu-se aceștia, de pe pământ și din cer deodată.

Și iată, după ce Tatăl, Fiul și Sfântul Duh au împodobit ziua de serbare a Rusaliilor în bucurie de Duh Sfânt, vin Eu, Domnul, cu ziua de serbare a cerului de sfinți, vin cu sfinții ca să le dau împlinirea bucuriilor cu Domnul, că au merite mari cei ce au iubit pe Domnul pe pământ și s-au unit cu El în cer apoi în patria sfinților, în cele ce nu se văd ale facerii lui Dumnezeu, și e măreață patria sfinților și e Domnul mângâierea lor, patrie dorită de ei încă de pe pământ, o, și nu știe omul aceste taine mari, mai adevărate ele decât tot ce se vede între cele făcute ca să se vadă, și-ți descopăr acum o taină mare, măi poporul Meu, iar râvna ta va crește mult, ca și datorria cea de fiecare clipă între tine și Mine, căci cel ce Mă alege pe Mine de viață și de împreună viețuire apoi, trebuie unul ca acesta să semene cu Mine, trebuie, și nu puțin aceasta.

Am spus vouă, fiilor, am spus încă de acum două mii de ani taina dintre Mine și Tatăl și am spus: «*Tatăl este în Mine, iar Eu în Tatăl*», și am spus că cel ce a văzut pe Fiul a văzut și pe Tatăl. Aceasta este taina celui ce este în Dumnezeu și cu Dumnezeu cu adevărat, așa încât dacă unul ca acesta se uită într-o oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine, să nu se mai vadă așa cum omul se vede pe sine în oglindă, și numai așa ar fi să-și cunoască omul îndumnezeirea, căci Eu pentru ca să-l îndumnezeiesc pe om am venit cu această lucrare pe pământ acum, și ca să fac aceasta mai mult decât am făcut până acum, ca să lucrez Eu peste om, nu omul să lucreze pentru îndumnezeirea lui.

O, e mare taină, e mare lucru să fiu Eu, Domnul, una cu omul, iar omul una cu Mine. Aceasta înseamnă să se dea Mie cu totul omul în acest timp mareț, când Eu vin iarăși pe pământ cuvânt ca să-l zidesc cu cuvântul pe om, iar el să se

lase lucrat de Dumnezeu, iar când se uită în oglindă, să-L vadă pe Domnul, nu pe sine să se vadă omul cel iubitor de Dumnezeu.

Am spus fiilor poporului Meu cel de azi: «*Călugăriți-vă viața, fiilor!*». Așa poate să fie omul fiu al acestui popor lucrat de cuvântul Meu pe pământ acum, la sfârșit de timp, când Eu vin și cuvintez peste pământ ca să-Mi întocmesc calea și măreția ei, ca să-Mi pregătesc loc, ca acolo unde sunt Eu, să fie și ai Mei, precum este scris, iar în locul pregătit de Mine stau și ai Mei din cer, că în Mine și cu Mine sunt și stau cei ce sunt ai Mei, lăsându-se ei făcuți după chipul și asemănarea Mea, căci Eu am putere să-l îndumnezeiesc pe om.

Voi, fiilor, aveți grijă mare de datoriile celor ce-și călugăresc viața luându-și-o din lume și aducând-o la Mine ca să le-o îndumnezeiesc Eu, dar mai ales să căutați cu lepădarea de sine mereu, mereu, că nu știți când are Domnul nevoie să facă din voi sprijinul Lui în vremea aceasta de facere nouă, lucrând între voi sau luând de la mijloc și dând în părți ca să Se împartă Domnul cu facerea Sa.

Omul este stăpânit de păcat încă de la început, de când n-a mai vrut cu Dumnezeu, ci cu sine a vrut, bietul de el, și iată cât este de primejdioasă nelepădarea de sine pentru cei ce vin pe cale cu Domnul! Omul se uită la sine în oglindă și se vede pe sine dacă el nu se dă cu totul Domnului, ba se desparte de Domnul când se privește și se vede pe sine în oglindă. Iată, se luptă din răputeri, obosind și lucrând se luptă omul să ajungă mare pe pământ între oameni și să facă lucruri mari, după cum și le așează în gând. Păi să se lupte omul să ajungă mare și cu viața lui îndumnezeită, așa încât când se privește în oglindă să-L vadă pe Domnul, nu să se mai vadă pe sine, și atunci este omul îndumnezeit.

O, nu te descumpăni, omule! Să nu zici că nu se poate. Se poate măcar să nu te mai uiți atât de mult la tine, și să te uiți mai mult la Mine, la Domnul tău, Care te învață să fii veșnic ca și El. Îmi va spune omul că nu-L poate vedea pe Domnul dacă se uită în oglindă. O, măcar să nu cauți să te mai uiți la tine dacă știi că nu te lași stăpânit de Domnul, dacă nu poate Domnul în tine să-Și lucreze lucrarea Sa ca în vase trebuitoare pentru El. Tu te duci să-ți cumperi un vas ca să-ți pregătești în el cele de trebuință ție. O, tot așa Îmi trebuie și Mie vas ca să-Mi sprijin în el pe cele de trebuință omului flămând de viață pe pământ. Așa am avut-o Eu, Domnul, pe Verginica vas al Meu pe pământ acum, la sfârșit de timp, și se vede în fii lucrarea ei cu Mine, ca în oglindă se vede. Nu trebuie să se uite omul în oglindă ca să-L vadă pe Domnul, ci trebuie să vadă lucrarea Domnului în lucrarea omului. După chipul și asemănarea Mea să fie omul în lucrarea sa înaintea Mea și înaintea oamenilor, și aceasta înseamnă lepădarea de sine a omului, Dumnezeu în om lucrându-Și lucrarea Sa.

Era duminica tuturor sfinților în ziua când tu te-ai născut între oameni pe pământ, Verginica Mea, trâmbița Mea cea de apoi. Am cântat din tine peste un popor douăzeci și cinci de ani, Verginica Mea. A văzut și a auzit acest popor vorbirea Mea dinăuntrul tău, vasul tău îndumnezeit de Dumnezeu. O, câți din cei ce te-au privit au văzut pe Domnul înăuntrul tău lucrând la vedere? Numai cei binecredincioși s-au lăsat cuprinși de această vedere sfântă a ochilor lor, iar tu ai stat cuminte în mâna Ziditorului tău și ai fost vas de trebuință Domnului, trâmbița Mea ai fost, Verginica Mea.

— O, și ai trâmbițat, Doamne, peste pământ prin trâmbița Ta și s-au strâns mulți să asculte. Trâmbițai, Doamne, trâmbițai prelung din trâmbiță și

chemai să vină la Tine cei ce auzeau cuvântul, dar dacă ei veneau și auzeau și vedeau în mine pe Domnul, și nu se lepădau de sine cei ce veneau să vadă și să audă, o, nu se lăsau cu Dumnezeu cei ce veneau. O, să nu se mai întâmple tot așa cu cei ce vin acum la Tine și la izvorul Tău de cuvânt și la poporul Tău, care Te împarte lor, Păstorule milos, cu dulce pășune pentru cei ce au urechi de auzit și ochi de văzut și minte de priceput taina Ta de azi, venirea Ta cuvânt pe pământ, Bunule Doamne!

Pe toți cei ce trag cu Tine, ajută-i să se îndumnezeiască, Doamne! Nu pe alese să caute ei să Te îplinească în ei și cu ei, ci tot cuvântul Tău să ia viață în ei. Să asculte ei, Doamne, căci cei neascultători fac prietenie cu diavolul vrăjitoriei și al fermecătoriei, precum este scris, iar ei, chiar dacă nu pricep că aceasta fac, văd apoi rodul neascultării lor, văd că nu s-au biruit pe sine și că iarăși au fost biruiți.

Le-ai spus adesea la creștini să-și călugărească viața, le-ai spus aceasta în fel și chip, și trebuie iar și iar să-i învățăm pe ei aceasta și să le arătăm aceasta cu degetul arătător, că mai mult decât atât trebuie să fie cei ce vin la masa Ta, la lucrul Tău cu ei. Nici unul să nu vrea mai puțin dintre cei ce vin și sunt ai Tăi, ci să înțeleagă fiecare câtă putere are omul în care poate să locuiască Domnul cu plinul lucrărilor Sale, și apoi să se lase biruit, să se lase zidit după trebuința Ta, Doamne, căci când omul se naște, prin întreagă naștere se naște, și apoi el este.

O, fii ai Domnului-Cuvântul, trâmbițez peste voi. Să ajungă la fiecare glasul trâmbiței Domnului. Îndeletniciți-vă întru totul cu viața cea călugărească și așezați-vă în ea, că acesta a fost țelul Domnului cu acest popor acum, la sfârșit de timp. Au fost dintre cei ce au stat cu Domnul douăzeci de ani și n-au iubit aceștia viața călugărească și și-au spus că nu sunt ei pentru așa ceva, și s-au îndurat să se tragă de lângă Domnul și să se ducă în lume, și s-au dus. Din pricina spuselor lor împotriva vieții cerută de Domnul, din această pricină au fost ei smulși de vârtejul din lume, care a lovit peste ei și i-a tras afară, unde-și fac voia lor.

O, nu sunt bune cuvintele împotriva cuvântului lui Dumnezeu. Se așează mai mare ca Dumnezeu cel ce face așa, iar Domnul stă împotriva celor trufași în dreptul Lui, precum este scris. O, învățați la vreme și lucrați mult apoi, fiilor, ca să-L vedeți pe Domnul când vă uitați la voi. Aceasta este taina acestui popor acum, la sfârșit de timp. Pe Domnul să-L vadă, și să-L privească în voi cei ce vin până aici, la izvor, după apă, iar cine nu caută și nu iubesc pe Domnul, aceia nu știu să vină când vin.

O, fiilor, omul este stăpânit de păcat, iar fiul lui Dumnezeu este stăpânit de Dumnezeu și are datoria să îndumnezeiască în jurul lui pe om. Aceasta este ceea ce eu, trâmbița Domnului, vă dau vouă în ziua mea de serbare între sfinți, iar sfinții se uită prelung la voi, la poporul care a răsarit pe pământ prin cei purtători de Dumnezeu după plecarea mea lângă Domnul. E ziua duminicii tuturor sfinților, și încă de la nașterea mea m-au ocrotit toți sfinții, care au văzut atunci pe Domnul punând peste mine darurile pe care le-am purtat, spre slava Lui cea de sus pe pământ, și spun sfinții în ziua lor de serbare:

— Slavă Ție, Doamne, că ai început să împărățești, că ai luat dintre oameni fii și ai făcut din ei slujitori ai Tăi, împărăția Ta peste ei și cu ei! Slavă Ție în trâmbița Ta, pe care azi o sărbătorim, sărbătorind cu toate cetele de sfinți și dându-Ți Ție toată slava,

o, Doamne! Amin.

În această duminică slăvită am și eu, Doamne, sărbătoarea mea între sfinții Tăi mucenici. Stau în cetatea Sucevei mărturie Ție că am fost fiul Tău pe pământ, pe vatra neamului român odihnindu-mă acum, și m-au numit părinții bisericii Ioan cel nou de la Suceava, peste care Tu Ți-ai zugrăvit înaintea ochilor necredincioși slava Ta cea de sus cu sfinții Tăi, căci ai trimis îngeri la vedere peste trupul meu sub pătimire atunci și ai slăvit iubirea mea de Tine și adevărul Tău în cei credincioși. Cu bucurie salt și eu în ziua aceasta a sărbătorii sfinților Tăi toți, și am voit să las și eu cuvânt pentru slava Ta de azi, iar poporului Tău să-i dau îndemnul sfânt al veghii sfinte înaintea Ta și a cuvântului Tău de peste el, ca să facă deopotrivă tot fiul acestui popor, să facă împlinitor cuvântul Tău întru el, că nimic nu aduci Tu peste ei, decât ceea ce pot ei să îplinească pe calea Ta cea slăvită cu ei acum. Amin.

Eu, Domnul, am mărturie acest popor, care M-a primit prin credință. Ca între sfinți stau în mijlocul lui și grăiesc cuvântul Meu, care curge apoi de aici peste pământ.

Te învăț rugăciunea iubirii de Dumnezeu, măi poporul Meu. Mereu, mereu să-Mi grăiești și să-Mi spui: *Sădește, Doamne, în mine, smerenie curată, cuget bun, ascultare, răbdare, blândețe, ca să Te iubesc cu tot sufletul și gândul meu, iar de am greșit iartă-mă și luminează-mă, văzând neputința sufletului meu, și dă-mi darul Tău ca să pun, mereu, mereu să pun început bun. Amin.*

O, nu uitați apoi ceea ce M-ați rugat, și faceți, fiilor, ceea ce ați spus că vreți să fiți cu ajutorul Meu, ca și Eu, Domnul, să fac ceea ce Mi-ați cerut. Dragostea de Mine să vă fie rană, ca să pot să fiu cu voi mereu viu ca și rana cea vie, măi fiilor. Orice mișcă sufletul spre simțiri cerești cu voi, aceasta să căutați, aceasta Mă ține cu voi. De pe nicăieri voi să nu luați, decât de la Mine, căci Eu sunt Întâiul întru totul și întru toate, și nu sunt pe nicăieri mai întreg cu lucrul și cu statul și cu graiul Meu ca și aici, la voi. Peste tot Eu dau în parte, după cum e omul de primitor, dar la voi Mă las întreg, că vreau cât mai curând să Mă las văzut, să se uite oamenii la voi și să Mă vadă pe Mine, nu pe voi, așa încât voi să fiți Eu, fiilor, căci aici lucrez Eu, numai Eu, nu și omul, și de aceea pot să Mă las așa cum sunt Eu, căci am pus mai întâi darul credinței în voi, și apoi am lucrat lucrarea Mea.

O, fiilor, vă roagă trâmbița Mea să fiți mângâietori pentru rană, să nu treceți pe lângă rană, ci să suflați în usturimea ei și să chemați puterile de sus putere pentru rană, că rănit sunt și Eu, și Mă mângâie sfinții, fiilor, și Mă însoțesc sus și jos sfinții Mei și nu sunt singur nicicând și pe nicăieri, ci cu oaste merg și petrec.

Vai celui singur! Feriți-vă să stați singuri, fiilor! Căutați să semănați cu Domnul pentru această ascultare! După chipul și asemănarea Mea să lucrați și voi, iar dacă vă este greu aceasta, umblați la iubire, că nu vă este desăvârșită iubirea cea pentru ascultare, o, fiilor.

O, nu vă luați după cei slabi cu iubirea cea pentru ascultare, măi fiilor! Căutați după muștrare dacă nu sunteți desăvârșiți în ascultare, căci Eu vă veghez mult, mult, și aduc de știre la voi inima din voi și lucrul cel peste inimi și vă păzesc de satana, care ar da în disperarea lui să-și facă loc în voi cu el, dar voi fiți fiii veghii sfinte, că războiul este sfânt, o, fiilor, și Eu sunt Cel dintâi în luptă pentru cei ascultători ai Mei, că am de așezat pe pământ scaunul împărăției cerurilor

și să pun în foc scaunele de domnie ale oamenilor, care nu caută cu voia Domnului peste ei.

Las peste voi multa Mea pace pentru voi. Pace vouă, măi fiilor! Cu voi Îmi găsesc și Eu liniștea și pacea. Cu Mine să vă păstrați și voi pacea, căci răul va trece ca părerea, dar împărăția Mea cea pentru cei iubiți ai Mei va fi ea pe vecii, ca și Dumnezeu, și ne vom mângâia în ea, o, fiilor. Amin, amin.

2/15 iunie 2014

Sărbătoarea Nașterii sfântului Ioan Botezătorul

Lucrarea Domnului este Cuvântul. Căderea lui Adam. Mersul Domnului, trist printre oameni acum două mii de ani. A ieși din lume înseamnă să nu mai iei înțelepciune de la oameni.

Eu sunt Cel ce sunt. Mă fac cuvânt peste pământ pentru că Eu sunt Cel ce sunt, iar lucrarea Mea este cuvântul, și toate se lucrează în cer și pe pământ la cuvântul Meu, Cuvântul lui Dumnezeu. Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, acest nume înseamnă Dumnezeu, Unul Dumnezeu, Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

O, dacă ar avea omul vreme și minte să-L priceapă pe Dumnezeu, n-ar mai sta atât de acoperită taina lui Dumnezeu, ba și-ar face loc cu omul la vedere, așa cum s-a și petrecut cu Dumnezeu și cu omul sus pe munte în vremea scrierii tablelor legii, când au coborât din cer pe pământ între oameni poruncile lui Dumnezeu ca să fie ele împlinite de oameni pe pământ, și când Moise a dovedit oamenilor că a stat de vorbă cu Dumnezeu și că i-a dat Domnul cuvântul Lui scris, ca să fie împlinit de om cuvântul Său.

Iată, îi trebuie omului vreme și minte ca să-L vadă și să-L priceapă pe Dumnezeu, dar dacă el face altceva cu mintea lui, rămâne pitic de tot și n-are spor ca și cel împlinit întru facerea sa cea de la Dumnezeu măsurată pentru om.

Cobor pe aripi de vânt, cobor în carte cuvânt, iar cartea Mea cea de azi mărturisește pe pământ a doua Mea venire de la Tatăl la om, glasul Fiului lui Dumnezeu, de al cărui umblet tesar cei din morminte și se pregătesc de înviere, precum este scris. Și iată-Mă, în grăire cu Ioan, Botezătorul Meu, sărbătorit între sfinți în ziua aceasta, zi de aducere-aminte a nașterii lui pe pământ între oameni, după cum a fost el proorocit să se ivească și să meargă înaintea Mea și să-Mi facă între oameni cale și adevărire, căci oamenii n-au vreme și minte să-L priceapă pe Domnul, și uită de Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om, uită mereu oamenii pe Dumnezeu, căci și-au ales ale lor.

Stăm în sfat în mijlocul poporului cel de azi al cuvântului Meu și Ne va împărți el grăirea Noastră, o, Botezătorule al Meu, căci el își face vreme pentru Dumnezeu, el este vremea Mea cea de azi, vremea despre care au grăit profeții că va veni, zilele cele de apoi, vremea cuvântului Meu peste pământ. Grăim cu dor, grăim de dor, de dorul de a fi și a sta cu oamenii, de dorul de a Ne face loc cu omul la vedere pe pământ.

Am plecat plângând la Tatăl după ce Mi-am sfârșit lucrarea pentru care am venit pe pământ între oameni acum două mii de ani. Am rămas apoi cu dorul, ca și toți cei din cer care au petrecut pe pământ calea lor cu Dumnezeu. Dorul se face cuvânt, se face lucrare și grăim cu dorul de a Ne face loc cu oamenii, o, bunul Meu ucenic. M-ai mărturisit oamenilor la Iordan, că Mi-ai fost ucenic de la Tatăl dăruit, din duhul proorociei zidit, ca să fii apoi înaintemergătorul Meu spre

oameni. Naștere minune a fost nașterea ta și s-a scris despre ea și știu oamenii de ea, dar nu mai trag oamenii la amintirea minunilor lui Dumnezeu în mijlocul lor, ci, din contra, își fac loc de petreceri pentru ei, nu pentru Dumnezeu, căci iubirea de ei înșiși este mare la oameni, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști și la Crăciun și la toate zilele numite sfinte se distrează lumește toată lumea oamenilor, iar Nouă Ne este dor și rămânem cu dorul. La Paști Eu sunt sărbătoritul și Domnul Cel înviat dintre morți. La Crăciun Eu sunt Creatorul Cel sărbătorit, Cel Care a luat trup de om și nume de om pe pământ, și ar fi să sărbătorească pentru Mine și nu pentru el omul. El însă se bucură lumește și umple lumea și pământul de duh de om și de petreceri străine de Dumnezeu, și n-are omul vreme și minte pentru Dumnezeu, iar Nouă, celor din cer, Ne este dor și rămânem cu dorul.

O, Mi-a fost dor să cobor. Să Mă fac cuvânt în carte și să fiu împărțit Mi-a fost dor. S-au scurs douăzeci de zile de când sunt cu gura uscată, căci n-am mai cuvântat în mijlocul tău, poporul Meu de azi. Pun masă de cuvânt cu Ioan, Botezătorul Meu, și-Mi spun dorul ca să-Mi fac mângâiere, și-Mi spun dorul ca să-Mi știu durerea, căci Eu când nu cuvintez Mă doare, Mă doare dorul de a grăi. Fiecare om este prin ceea ce are de făcut și face. O, tot așa și Dumnezeu, El este prin ceea ce face, iar Eu, Domnul, am ca lucrare cuvântul, căci fără cuvânt nu este fapta, nu este lucrarea lui.

O, pace Mie și ție, botezătorule al Meu! Masă de cuvânt așternem, iar ceata proorocilor este cea dintâi în ziua aceasta și te sărbătorește ea în mijlocul ei între cei din cer. Amin.

— **O**, ce greu, Doamne Mieluț, ce greu își închipuie oamenii cerul și pe cei din cer! Le spun eu lor acum că de la pământ în sus este cerul, nu în altă parte este el, și tot așa sunt și cei din cer, și toți trăiesc în el, în cer. Este trasă însă perdeaua cea de taină între cei din cer și cei de pe pământ, și din această pricină oamenii se despart de Dumnezeu ca și Adam când viețuia în rai sub taina cea dintre Dumnezeu și om. Tainici suntem, Doamne, noi, cei din cer, căci așa ai zidit Tu, Ziditorule a toate. Ai zidit văzutele și nevăzutele, și ai lucrat așa ca să nu le strice pe toate omul cel stricător. Un fruct a luat el din pomul cunoștinței, din care nu trebuia să ia, și iată cât a stricat el prin aceasta și cât a zguduit aceasta în nevăzutele lui Dumnezeu! O, să mai fi putut el umbla și peste cele nevăzute ale facerii Tale cu privirea lui, ar fi stricat și mai mult, dar prin îndărătnicia lui s-au clătinat și cele nevăzute și a atras spre cădere de la locul lor îngerii cei mai apropiați ai Tăi, Doamne, iar Tu ai văzut și ai poruncit spre bine și spre frică și spre luare-aminte peste toți cei din cer, peste toți îngerii Tăi, Doamne, și ai oprit atunci stricăciunea cea de la fapta neascultării omului. O, cât Te-a durut, o, cât ai suferit atunci! A trebuit să cobori Tu Înșuți acum două mii de ani, și de atunci lucrezi mult, mult, și plin de durere lucrezi, și iată cât lucrezi de mult acum, cât cuvânt, câtă strigare, câtă rugă, câtă povață și câtă așteptare, Doamne Mieluț! Acum două mii de ani ai trecut printre oameni vreme de treizeci și trei de ani, ai trecut trist. Mergeai din loc în loc, însoțit de ucenicii Tăi, dar erai însoțit de toți cei din cer în toată vremea, de toate puterile cerești, Doamne, și numai Tu ieșeai în față, iar cetele însoțitoare Ție rămâneau în taină, iar Tu plin de durere mergeai văzut de oameni ca să vină ziua să Te lași prins și răstignit pe cruce de mâna omului, precum era scris despre Tine în profeți, și Te durea mereu, și Te doare de atunci și până azi, iar Moise și Ilie sunt însoțitorii Tăi peste tot, și e mare

lucrarea lor cea de la Tine, mare, Doamne, și nu știu oamenii, și nici creștinii nu știu de însoțirea lor cu Tine în toată vremea și de câtă lucrare au ei de întocmit înaintea Ta, în calea Ta în toată vremea, Doamne, o, și cât de încăpățânat este Israel, și cel după trup, și cel după duh Israel!

O, ce mare este acest loc, ce măreț acest meleag, această colină peste care Tu ai așezat slava cuvântului Tău, Doamne, tronul Tău, din care izvorăște cuvântul vieții, precum este scris în Scripturi despre această privesc cerească, și din care numai jumătate se vede, numai partea cea văzută a acestui tainic munte de slavă, numai așternutul slavei Tale, munte de aur ceresc, nu pământesc, și pe ale cărui piscuri tainice locuiesc cei din cer, cei nevăzuți de marginea vederii trupesti a omului, dar deslușite de Tine toate aceste nevăzute ale Tale. O, cei din cer locuiesc aici cu inima și cu duhul, dar cei ce n-au păstrat scumpătatea acestui munte de taină n-au prețuit, ba au căutat să se simtă mai bine în alte locuri și s-au dus, și au greșit prin aceasta, dar din pricina ameteții pe care o beau acum nu-i pătrunde pe ei puterea greșelii lor, căci ei și-o micșorează fiindcă și-au pierdut umiliința și stau căzuți din această frumusețe cerească pe care o poate omul avea: duhul umilinței, care-l înfrumusețează pe om.

Le spun celor ce se aleg fii ai Tăi și numai ai Tăi pe pământ, le spun lor că a ieși din lume înseamnă mult, înseamnă să nu mai iei înțelepciune de la grămadă, de la oameni, fie ei și cunoscători despre Dumnezeu, căci ceea ce este aici de învățătură este numai Dumnezeu și nu mai este nimic din om sau prin om. O, cine nu este mulțumit numai cu Dumnezeu și numai ca Dumnezeu, unul ca acela caută de la oameni și ia de la oameni și Îl lasă mic pe Domnul Cel plin de cuvânt din cer, și iată, așa poate cădea din acest cer, de pe acest munte ceresc, omul care nu știe să prețuiască ceea ce Domnul îi dă să aibă veșnic.

O, știu și-Ți văd durerea pentru cei ce Te-au crezut și Te-au iubit și Te-au urmat cândva, Doamne al răbdării, Doamne bun. Avem de îndurat durere multă pentru cei ce au părăsit muntele Tău. Privim în urma lor. S-au dus în mijlocul lumii, iar lumea este casa de desfrânare, Doamne. Nu mai poți să Te duci după ei ca după Lot, nu mai poți, și avem de îndurat durere multă, Doamne.

Pe pământ e peste tot numai prăpăd. Duhul lumii a umplut văzduhul de lucrarea lui și e strâmtorare peste tot pentru cei din cer. O, pe cine îl doare de Domnul pe pământ? Mai este cineva să plângă cu Domnul, Care plânge? O, nu mai este. Lumea râde și se veselește și se distrează și are multe plăceri de trăit și toate sunt minciuni, toate, toate. Omul trăiește minciuna vieții lui în vremea trupului lui. Altfel de trai nu mai are omul. Noi am fost în durere cu viața de când ne-am născut cu trupul și până ne-am întors în Tatăl, o, Doamne Mieluț. Dorul omului pentru viață mincinoasă l-a făcut pe el să ne ia viața noastră de pe pământ ca să nu mai stăm în calea omului cel plin de plăceri, iar noi suntem ai durerii pe care nu vrea omul s-o poarte. Stăm sub durere de la om și pentru om, căci noi nu suntem din lumea aceasta, iar lumea oamenilor face numai dureri lui Dumnezeu și celor ce iubesc pe Dumnezeu pe pământ, și care nici ei nu sunt din lumea aceasta, căci au ales să fie ei ai celor nevăzute ale Tale și nu să fie cu cele ce se văd, atât de trecătoare ele.

Te-am mângâiat, o, Doamne, în ziua mea de sobor între sfinți. Mângâierea mea ai fost și ești numai Tu. Ai plâns cu mine, iar eu am plâns cu Tine, căci eu pentru Tine m-am născut și am fost și sunt. Cu Tine și de Tine am avut și am parte

pe veci. O, ce bine e cu Tine și lângă Tine! Ferice celor ce trăiesc pentru Tine și nu pentru ei pe pământ, Doamne! Ferice celor ce plâng cu cei ce plâng, cu cei din cer, care plâng pentru cei de pe pământ! O, cât de multă fericire își pot lucra cei de pe pământ dacă voiesc, fericire care rămâne, și cu care ei pot fi pe veci apoi! O, ce bine îi este celui ce plânge cu Tine și pentru Tine pe pământ, așa cum eu mi-am petrecut viața mea până la capătul ei spre cer, o, Doamne!

O, fii ai oamenilor, și voi, fii ai lui Dumnezeu, priviți la mine și învățați, o, învățați taina tânjirii după Dumnezeu! Viața mea cea după trup este judecătoare pentru tot omul de pe pământ. Nimeni nu poate scăpa de această judecată. O, faceți-vă rost de scăpare, căci plata cea bună sau rea pentru viață este plată veșnică.

O, pune, Doamne, putere de pătrundere în oameni peste tot cuvântul meu de azi în sfatul Tău cu mine, și al meu cu Tine, și trimite Tu această putere cerească în lucru peste oameni, ca să caute ei adevărul vieții și să scape de robia trupului și să nu-și mai aibă de stăpân trupul, căci carnea și sângele nu pot ajunge în cer. O, dă-i, Doamne, omului înțelepciune din cer, căci s-au sfârșit toți oamenii din lipsa înțelepciunii de sus pe pământ! Fă-i pe oameni să afle cuvântul și izvorul Tău de cuvânt și dă-le lor apa aceasta! Așa Te rog eu în ziua mea de sobor între sfinți, Domnul meu Mieluț. Amin.

— **O**, suntem flămânzi, Noi, cei din cer, Botezătorule al Meu, ucenicul Meu. Eu, Domnul, plâng cu cei ce plâng, plâng cu sfinții Mei. Mi-e dorul flămând și Mi-l mângâie sfinții. Îmi curg lacrimi și-Mi cad pe pământ, căci pământul Îmi este așternut și-Mi înghite lacrima, căci omul Îmi închide ușa și nu poate cu lacrima Mea peste el, dar poate să le dea de plâns celor din cer.

Mă pregătesc să grăiesc poporului cuvântului Meu și să împart cu el lacrima Mea și să-l învăț să plângă pentru Mine și cu Mine, căci scris este: *«Plângeți cu cei ce plâng și bucurați-vă cu cei ce se bucură!»*, căci numai după plâns vine bucuria, numai după ploaie e curat seninul și e mult primenit. Amin, amin, amin.

24 iunie/7 iulie 2014

Soborul sfinților doisprezece apostoli

Cine ia bani în numele Duhului Sfânt, acela nu are nimic cu Duhul Sfânt. Învățătură împotriva fățărniciei. Omul dă să pară ceea ce nu este. Vine timpul bisericii lui Hristos cu toată slava ei cea de sus, slava Noului Ierusalim.

Ingerii și sfinții au așternut în ziua aceasta sărbătoare sobornicească și apostolească pentru pomenirea bisericii cea de la început, cea de acum două mii de ani, iar la această masă de cuvânt stau lângă Mine, stau lângă Domnul lor cei doisprezece apostoli culeși din lume, cei dintâi ucenici, cea dintâi biserică, la care se adaugă de atunci și până azi cei încreștinați ca să se mântuiască ei prin biserică, prin cele așezate pentru ea spre lucrarea mântuitoare a răscumpărării omului din păcat.

Sunt Domnul Iisus Hristos la masă de cuvânt cu cei ce Mi-au fost ucenici de rang mare acum două mii de ani, cei dintâi, cei care Mi-au fost cei mai aproape între toți cei de atunci ucenici, și cu care M-am purtat din loc în loc în Ierusalim și în împrejurimile lui ca să însămânțez sămânță de neam creștinesc și să dea ea rod mereu, până la a doua Mea venire să dea, căci Eu am spus la toți când am plecat la Tatăl: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului»*, și a venit apoi norul

și M-a tras între cele nevăzute ale facerii lui Dumnezeu.

Mă așez în cartea Mea cea de azi, Mă așez cu voi în sfat, o, ucenici iubiți ai Mei. Au trecut două mii de ani, și iată, Eu sunt cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului, precum v-am spus atunci pe munte când ne-am întâlnit pentru cea din urmă oară și când voi v-ați închinat trupului Meu cel înviat, chiar dacă unii din voi s-au îndoit și atunci, dar Eu v-am spus apoi de aproape: *«Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ. De aceea mergeți și învățați neamurile pământului toate cele despre Mine, botezându-i în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și învățându-i să păzească toate câte v-am poruncit vouă»*. O, a venit norul slavei Domnului și M-a luat apoi din ochii voștri, după ce apucasem să vă spun că Eu voi fi cu voi în toate zilele, până la sfârșitul veacului.

O, iată de ce trebuie credință în cuvântul cel rostit de Dumnezeu Făcătorul, ucenici iubiți ai Mei! A venit norul și M-a luat din ochii voștri după ce v-am spus că sunt cu voi în toate zilele până la sfârșitul timpului. V-ați gândit voi atunci că voi mai pleca de lângă voi dacă am înviat? O, Eu v-am trimis în ziua aceea peste tot pământul, și apoi v-am spus că voi fi cu voi în toate zilele până la sfârșitul timpului, dar norul a venit și M-a luat din ochii voștri, iar voi v-ați întors la Ierusalim ca să împliniți cuvântul Meu de peste voi, adică să nu vă depărtați de Ierusalim până ce nu vă veți îmbrăca cu puterea cea de sus, cu Duhul Sfânt, ca prin El să-Mi fiți Mie martori peste cei de pe pământ, căci puterea mărturiei este Duhul Sfânt.

O, măi scumpi ucenici, au dat arhieriei pe trupul Meu de două ori bani ca să fiu vândut lor prin minciună, și nu M-au putut scoate dintre oameni, căci Eu am spus că voi fi până la sfârșitul timpului. Cei mai apropiați de Mine au primit bani ca să Mă vândă lor. A primit Iuda bani și M-a dat lor, iar apoi au primit ostașii care au fost puși de pază lângă Mine la mormânt și au primit și aceștia bani din destul ca să spună ei minciuna că M-au furat ucenicii Mei. Mai este încă de atunci și până azi un alt fel de apropiați lângă Hristos, care Mă dau pe bani la mulți tâlhari, și aceștia sunt cei ce s-au îmbrăcat în veșmânt de ucenici și de apostoli în sobor și strâng ei munți de bani pe trupul Meu cel vândut de ei, pe seama Mea strâng bani, și iată, mai mare credință au cei ce tâlhăresc pentru ca să aibă ei avut mult și au aceștia nevoie de Dumnezeu și se duc și cumpără milă pentru ei de la cei ce vând pe Hristos pe bani. O, cine vor fi pedepsiți între aceștia? Cine-și atrage păcatul acesta între cele două feluri de oameni care se tocimesc pe seama Mea? De atunci și până azi tocimesc ei așa. O, Eu v-am spus vouă altceva atunci. V-am spus să luați pe Duhul Sfânt și să învățați cu El toate neamurile și să le încreștinați în numele lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt și să nu uitați că în dar ați luat și în dar să dați. V-am spus să nu luați nici bani, nici traistă cu voi pe cale și v-am spus că vrednic este lucrătorul de plata lui. O, cum ați mai fi fost voi vrednici de plată de la Mine dacă ați fi luat plată de la oameni pe cale? O, Duhul Sfânt nu e cu bani să-L ai și să-L dai, căci locul Lui este în cer, și nu sunt bani în cer, iar cine ia bani în numele Duhului Sfânt, acela nu are nimic cu Cel din cer, cu Duhul Sfânt, nu are lucrare cu Dumnezeu unul ca acela, ci are și el ce au avut slujitorii cei de acum două mii de ani ai templului din Ierusalim și care au învățat bani pentru trădare, pentru minciună, pentru vânzare, pentru mâncat și băut, pentru plăcerile care costă bani ca să le hrănești și să le ai.

Iată, mare Mi-e durerea. Mă fură mereu cei ce se așează la masă zisă sfântă, Îmi fură numele cu care să înșele no-

roadele care au nevoie de milă, de ocrotire, dar care se lasă înșelate de așa zișii hristoși, și despre care Eu am proorocit atunci că se vor ivi hristoși mincinoși care să înșele pe mulți, pe cât mai mulți, promițând pace celor fără de pace, stând în sobor de haine de slavă cerească și luând ochii tuturor, de parcă ar fi coborâți din cer în ochii celor ce se încântă atâta de ușor, de vreme ce nu au aceștia darul cercetării duhurilor, care i-ar ocroti pe ei de săgețile vopselii mincinoase, pe care scrie „cer”, pe care scrie „Dumnezeu”.

Dar acum grăiți voi, o, ucenici iubiți ai Mei. Eu sunt cu voi în toate locurile și zilele, până la sfârșitul timpului, așa v-am spus, și suntem la masă de cuvânt aici, pe colina slavei Domnului în mijlocul neamului român, și prin care trece râul cuvântului Meu și se împarte el peste pământ. Tronul judecății făpturii este venirea Mea cea de azi cuvânt peste pământ, iar cuvântul ieșit din tron este purtat din margini în margini și lucrează el cu Duhul Sfânt și cu foc, precum este scris despre Dumnezeu-Cuvântul, Care are lopata în mână să-Și curețe aria și să-Și culeagă grâul în hambar, iar pleava s-o dea soartei ei ca să ardă în foc.

Vă binecuvintez ridicându-Mi mâinile deasupra voastră ca în ziua aceea de pe munte când v-am binecuvântat să mergeți peste pământ în numele Meu pentru mântuirea multora care se vor încreștina prin voi. O, binecuvântați să fiți și acum ca să binevestiți, cu Mine lângă voi să binevestiți cuvânt mântuitor, pe Duhul Sfânt, prin Care ați primit putere din puterea Mea, după ce M-am ridicat dintre morți și v-am spus că: «*Datu-Mi-s-a toată puterea în cer și pe pământ*», și am spus aceasta împărțindu-vă din ea. O, pace vouă în tot cuvântul vostru cel ce se dă acum spre hrană multora! Pace vouă vă spun Eu, Domnul, vouă!

— **A**șa și noi Îți spunem Ție: Pace Ție și mângâiere Ție, Învățătorule Doamne, că noi Îți știm și Îți vedem îndurerarea! Dăm să Te mângâiem. Nu să-Ți luăm durerea, ci numai să Te mângâiem, că tot ca Tine avem și noi durere, avem pentru Tine și pentru oameni, Doamne, și avem pentru cei ce mint pe Dumnezeu în numele lui Dumnezeu, făcând ei această lucrare mincinoasă între oameni, după ce Tu ne-ai învățat pe toți, de atunci și până azi stând această învățătură în picioare, că ne-ai spus: «*Feriți-vă de aluatul fariseilor, feriți-vă de fățarnicie!*». O, cine se oprește îndeajuns în dreptul acestui mare cuvânt ocrotitor de suflete, o, cine, Doamne?

Tot omul să se oprească și să înțeleagă ce grăiește Domnul, iar cei încreștinați să înțeleagă și mai mult.

Voi, fii ai oamenilor, fii ai lumii și ai duhului ei, și voi, fii ai lui Dumnezeu și ai Duhului Lui, feriți-vă de aluatul fățarniciei, feriți-vă și stați treji mereu față de acest dușman, de sub care nu scapă nimeni, nimeni, decât cei care veghează făgăduindu-și să nu-i lucreze, să nu dea rod acestui duh, care se încuibează pe furiș în toate ale omului, în toate simțirile lui și în cuvinte apoi, căci omul dă să pară ceea ce nu este el, lucrând fără de băgare de seamă acest păcat. Cel ce nu se dă spre acest păcat este cel ce cuvintează mereu cuvinte ca ale lui Dumnezeu, cuvinte care nu-i îngăduie grăitorului să le calce, căci lucrarea lor îi cucerește ființa și i-o lucrează mereu și îl pregătește pe el pentru Hristos mereu, pentru Cel frumos, Care umblă în lumină și face lumină peste întuneric, învățându-i pe toți să se asemene Lui, ca să se vadă El apoi în cei asemenea Lui, lumină din lumină.

O, așa ne-ai învățat Tu pe noi toate, Doamne. Ne-am îndoit destul până ce Tu Te-ai adevărit nouă întreg că Tu ești

Dumnezeu-Fiul și că ai venit să ne ridici și să ne ai ai Tăi.

Sobor de sfinți ucenici avem la masă cu noi și cu Domnul. Una sfântă sobornicească și apostolească biserică, aceasta este biserica lui Hristos. Ea seamănă cu Domnul ei. Umblă Domnul cu ea între cer și pământ așa cum a umblat acum două mii de ani. Toți oamenii se roagă la sfinții cerului, la cei de pe pământ ridicați la cer, și aceste rugăciuni către sfinți mărturisesc că ei sunt cei vii, îmbrăcați în puterea de a fi veșnici, și veșnic ajutători celor ce îi iau pe ei în ajutorul lor. Biserica sfinților, biserica lui Hristos. Ea merge din loc în loc cu Domnul ei și este peste tot deodată și se poartă în văzduh cu toată slava lucrării ei, care lucrează veșnic, care-L slăvește veșnic pe Cel veșnic, pe Stăpânul Care a răscumpărat-o pe ea cu trupul și sângele Lui când a venit după ea pe pământ între oameni.

O, din zi în zi mai mult să deslușim oamenilor, Doamne, lucrarea bisericii Tale de nou Ierusalim în cer și pe pământ, căci toate se zidesc din nou, toate se fac noi, căci Tu ai zis: «*Noi le facem pe toate*». O, noi Te rugăm să le spui oamenilor de pe pământ ceea ce ai Tu de lucrat ca în cer pe pământ și să așezi apoi laolaltă la masă pe cei din cer și pe cei de pe pământ și să vină ziua împlinirii, Doamne, ziua nunții, când toate se vor încununa, toate vor primi coroană de nuntă, toate, toți și toate, Doamne, că iată cuvântul Tău cât de mult este, o, cât de mult, cât spală el calea Ta! Cu Duhul Sfânt și cu foc, așa lucrezi, și toți văd și înțeleg. Oamenii vin și trec, iar Tu curățești și speli și pregătești de nuntă și chemi neamurile pământului, și nu va rămâne pe pământ colțisor neînsemnat cu cuvântul Tău cel de azi, și cu care strigi pământul tot să-Ți răspundă și să se ridice când Te vede venind.

Masă sfântă avem cu Tine aici, pe colina slavei Tale, Doamne. Toți cei ce locuiesc aici din cer și de pe pământ au stat la masă în ziua aceasta cu Tine și cu noi și s-a scris în cartea Ta ziua aceasta și lucrul ei, cuvântul Tău cu noi în grăire, și al nostru cu Tine în grai de Duh Sfânt. O, pace Ție, îndureratule Doamne, pace în durere! Cei îndurerați sunt cei cuminți, iar cei cuminți sunt cei îndurerați, cei frumoși, cei mai frumoși. Viața trupească și lumească ia de pe fața și de pe fapta omului chipul Tău frumos, dar viața cea duhovnicească și cerească așează în om și în fața lui chipul cel frumos al Domnului, al Celui mai frumos între oameni, și Care curând, curând Își va descoperi fața, spre bucuria cea întreagă a celor ce Îl așteaptă de atunci și până azi și până mâine, căci ziua Lui va fi cu El și va veni. Amin.

Cuvântul celor doisprezece ucenici ai Tăi însemnează-l Tu, Doamne, acum, cu numele Tău în ziua lor de serbare între sfinți. Amin.

— **E**u, Domnul Iisus Hristos, pecetluiesc cu numele Meu masa de cuvânt la care am stat cu voi, ucenici iubiți, și punem această zi în cartea mărturiilor. Eu sunt Cel ce sunt, Cel viu în vecii vecilor, și vii sunt pe veci toți sfinții Mei și au ei cerul de patrie pe pământ, căci pământul este așternutul a toate, și pe el se sprijină cerul cu marginile lui în chip nebănuț de om.

Luați din masa Mea, din masa lui Hristos, luați de pe ea și hrăniți-vă cu hrana de pe ea, voi, cei de pe pământ care purtați trup! O, luați și nu pregetați să luați! Va veni o zi când vi se va cere răspuns dacă ați luat ceea ce Domnul a așezat ca să fie împărțit de la El peste tot pământul. O, luați și creșteți pe cele din cer în voi, căci toate cele vechi trec cu trosnet și vine timpul bisericii lui Hristos, care va coborî cu toată slava ei cea de sus, slava Noului Ierusalim, slavă despre care scrie în Scripturi, și nu zadarnic s-a scris despre ea.

Îmi las pe masă pacea Mea pentru toți cei care vor lua ca să aibă din ea și ca s-o înmulțească din destul. Vine Domnul pe pământ cuvânt. Iată-L! Iată-Mă împărțindu-Mă Eu Însumi, numai să întindă omul mâna să Mă ia și să se învețe cu Mine în petrecere cerească pe pământ, în cuvântul Meu petrecând, căci cuvântul Meu este mângâiere, este înviere. El vine pe pământ ca să se învețe cu Dumnezeu omul, ca să nu vin pe neștire, ca să nu zică nimeni că nu știe venirea Mea, care va prinde sub ea pe toți necredincioșii, pe toți cei ce se îndoiesc de Domnul, și toți își vor primi plata, căci Eu voi da fiecăruia după cum este fapta sa, precum este scris. Amin, amin, amin.

30 iunie/13 iulie 2014

Sărbătoarea de douăzeci și trei de ani a punerii pietrei de temelie a Sfintei Sfintelor Noului Ierusalim

Venirea Domnului cuvânt lucrează împotriva lucrării satanei. Cuvânt de întărire pentru arhiereul Irineu și de răbdare sub lanțuri. Nimeni să nu aștepte laude de la cei din jur, ci veghe și muștrare.

Mă vestesc din nou cu cerul și cu împărăția lui pe pământ, cu Mine pe pământ cuvântând dintre sfinți, ca și acum două mii de ani când Mi-am ales ucenici dintre oameni și i-am trimis apoi să vestească peste tot că s-a apropiat împărăția cerurilor, că a venit Domnul pe pământ ca să pună în oameni și între oameni împărăția Sa.

Sunt Domnul Iisus Hristos în cuvânt peste pământ pe vatra neamului român. Am pus credință în oameni și Mi-am pregătit loc și am coborât pe pământ acum șaiszeci de ani și am scris între oameni cuvântul gurii Mele și s-a strâns pe lângă Mine un popor care M-a crezut că vin și cuvintez oamenilor, și am mers prin vreme grea cu cuvântul din loc în loc și cu locuința în care am stat și care M-a purtat prin dureri fel de fel ca să ajung până acum douăzeci și trei de ani, când Mi-am anunțat întocmirea unei grădinițe în care să-Mi găsesc popas pentru cuvântul gurii Mele și să trimit de aici peste pământ cartea cuvântului Meu și să vestesc iarăși, ca și acum două mii de ani, să vestesc împărăția cerurilor coborâtă între oameni, căci scris este în Scripturi proorocie care zice: *«Am auzit din tron glas puternic care zicea: iată, cortul lui Dumnezeu cu oamenii și va sălășlui cu ei și vor fi poporul Lui și Însuși Dumnezeu va fi cu ei! Eu sunt Alfa și Omega, începutul și sfârșitul, și celui ce însetează îi voi da în dar din izvorul apei vieții»*. Amin.

O, când vremea lui satana este mai aprigă decât oricând, nu se putea să nu vin, să nu fiu Eu, Domnul, pe pământ ca să-Mi lucrez lucrarea Mea cea împotriva lui! Și iată, stau pe tron de heruvimi și cuvintez peste pământ cuvântul venirii Mele și am grădiniță pentru tronul cuvântului Meu, am loc pregătit pentru Mine, pentru ca să se așeze în cartea sa cuvântul gurii Mele, venirea Mea de la Tatăl cuvânt peste pământ, strigarea Mea după om, lucrarea Mea cea de la sfârșit de timp pentru ca să-l biruiesc cu ea pe satana și să-Mi cânte apoi cerul și pământul cântarea cea de biruință, cântarea celor răscumparați prin sângele Meu, precum este scris.

Acum douăzeci și trei de ani am așezat în chip tainic cu martori piatra de temelie a bisericii Mele de la sfârșit de timp, simbolul chipului cel ceresc al cetății sfinte a Noului Ierusalim, pe care Eu, Domnul, o așez pic cu pic pe pământ, căci este scris cuvântul Meu: *«Noi le facem pe toate»*. Loc de pază, cetate de veghe, în care stau cei din cer și veghează peste țara

alegerii Mele cea de acum, așa lucrare Îmi am Eu, Domnul, pe vatra neamului român și așa veghez peste țara românilor și grăiesc peste ei cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp.

O, răsare soarele peste voi, fii români! Vine Mirele! De șapte ori mai mult vin și lucrez Eu acum peste pământ. Toate cele șapte trâmbițe sună venirea Mea, iar Eu vin, că se sună pentru Mine ca să vin, iar tu să te bucuri crezând, o, neam român, căci vai celor necredincioși, că plata celor necredincioși este plânsul și scrâsnirea dinților, precum este scris, iar celor credincioși Eu le șterg toată lacrima, căci așa este scris. Amin.

Acum, cu voi, fii ai poporului cuvântului Meu, Mă întorc cu voi pentru amintirea zilei celei de acum douăzeci și trei de ani, când cu cuvântul Meu și cu martori credincioși din cer și de pe pământ am așezat la locul ei piatra de temelie a Sfintei Sfintelor Mele în grădinița în care Eu, Domnul, cobor glasul cuvântului Meu ca pe munte când i-am grăit lui Moise poruncile vieții veșnice ca să le dea el poporului Israel și să facă Israel voia lui Dumnezeu pe pământ, cuvântul Meu cel împlinit. O, așa stau Eu și cuvintez pe acest munte tainic, și de unde Mă împart apoi peste pământ cu cuvântul vieții, cu povață de viață din cer, ca să ia oamenii și să iubească povața Mea, spre viața lor.

Mângâi ziua aceea de taină, mângâi duhul ei și o am mărturie între toate mărturiile care grăiesc lucrarea lor. Mângâi și Duhul Meu îndurerat, Îl mângâi cu cei pe care-i am alături de Mine de atunci și până azi, căci pun acum ziua aceasta față în față cu ea însăși. O, ce vreme de strâmtorare a fost atunci! Numai de cât s-au sculat mai-marii de pe pământ să ceară răspuns martorilor Mei și să-i supună lor, dar ei erau sub taina Mea și i-am ocrotit Eu și Mi-am ocrotit lucrarea și grădinița cuvântului Meu, în care Mi-am așezat tronul din care izvorăște cuvântul gurii Mele, care trece prin grădiniță și se revarsă peste pământ, peste neamurile de pe pământ ca să ia ele din slava Mea, din legea sfințeniei să ia dacă voiește cineva să ia, căci scris este: *«Celui ce însetează îi voi da în dar din izvorul apei vieții»*. În ziua aceea Eu, Domnul, Mi-am pus sub oblăduire cerească, sub adăpost ceresc această grădiniță ca s-o feresc pe ea de umbletul lumii păcătoase, căci Eu sunt Cel ce stau în ea și cuvintez în ea peste pământ și Mi-o ocrotesc prin cuvântul Meu cel așezat peste ea pentru ocrotirea ei.

Eu, Domnul, ca în fiecare an în ziua aceasta de pomenire a mărturiei ei, rostesc binecuvântare peste creștetul arhiereului Meu Irineu, pe care l-am avut în ziua aceea la pieptul Meu cel duos după fii și l-am uns să-Mi împuternicească cu putere de cuvânt hotarele grădiniței cea aleasă de Mine pentru sfârșit de timp și toată taina Mea din ea și să-Mi sfințească începutul zidirii chivotului, al pietricelei albe și a toată taina ei cea scrisă în Scripturi pentru sfârșit de timp, lucrare plină de umilință și de taină, căci așa este Dumnezeu întru lucrările Sale în toate vremile de sub cer. Binecuvintez, așadar, duhul și sufletul și trupul arhiereului Meu martor al zidirii bisericii Mele de la sfârșit de timp, a Noului Ierusalim, simbolul cel tainic al celor nevăzute ale cetății sfinte, cetatea Noului Ierusalim, care va rămâne apoi cu toată slava ei între cer și pământ și cu toți moștenii ei, cu cei ce au iubit pe Domnul cu iubirea lor. Binecuvintez cuvântul și puterea cuvântului arhiereului Meu martor, iar pașii lui să meargă, să urce, să poată, să biruiască pentru Mine și pentru mântuirea multora, căci împărăția Mea nu este din lumea aceasta și nu are nimic în ea, ci numai întru cele cerești, și întru cei cerești pe pământ își are ea sălaș.

Grăiesc cuvântul Meu peste arhiereul Meu și-i spun lui: O, să nu plângi de lanțurile puse peste tine! N-au voit să te lase lângă Mine cu credință, n-au voit cei necredincioși, cei ce s-au dorit cei mai mari și au ținut la mărirea lor mai mult decât la Dumnezeu și la cuvântul Lui, care vine pe pământ ca să nască din nou lumea, precum este scris. O, roagă-te cu foc, și cu lacrimi și cere lui Dumnezeu să ia necredința de pe pământ, că e mare și e multă lepădarea de credință, păcat care se face prin amestecare, și mai ales prin despărțire de Dumnezeu atât cât oamenii nu înțeleg mulțimea acestui păcat. O, în fel și chip se săvârșește pe pământ păcatul lepădării de credință, dar cel mai greu apasă pe Mine când îl săvârșesc cei ce s-au băgat sub haină și sub nume de slujitori ai dreptății și ai credinței curate, și doare mult la Dumnezeu această durere. Îi strig la masa Mea de cuvânt, le trimit grăirea Mea la toți, dar n-au putere pentru umilință, n-au, iar Eu stau umilit de ei pe pământ, căci pentru statul lor mare peste lume Mă umilesc ei pe Mine, Mă țin pe Mine departe de ei și de cei stăpâniți de ei. O, roagă-te fierbinte pentru împăcarea dintre ei și Mine, că nu vreau să rămână ei despărțiți de mila Mea, care se coboară din cer acum, și cu care Eu, Domnul, voiesc să curăț prin cuvânt păcatele lor și să-i ajut apoi să iubească, să iubească sfințenia, fără de care nimeni nu poate cu Domnul, nimeni nu are pe Domnul. O, nu uita de lacrimi. Adu-Mi lacrimi, adu-Mi mereu. Adu-Mi inimă zdrobită pentru binele lui Dumnezeu pe pământ cu oamenii, ca să lucrez Eu la rugăciunea ta cea plină de răbdare și de iubire, o, fiule, ca să vină apoi bucuria pentru cei din cer, care așteaptă. Amin.

Iar tu, poporul Meu de azi, agonisit de Mine prin lucrarea Mea de peste tine, stai sub puterea Mea, stai sub puterea cuvântului Meu de peste tine, că dacă ieși de sub el, pieri, fiule. În ziua aceasta de sărbătoare a Mea cu voi pentru Sfânta Sfințelor Mele de la voi, Eu, Domnul, vă învăț pe voi, ca să aibă mulți de unde să ia știință și învățătură de viață plăcută Mie, și vă spun vouă așa: O, să nu fie nici unul din voi care să vrea sau să caute să audă sau să aștepte de la cei din jur lucruri bune despre ei, și să se mai și bucure pentru așa dragoste din jur venită, ci fiecare din voi să caute să vină spre el tot timpul din jur veghe și apăsare peste cele rele ale voastre, căci cele rele sunt cele ce trebuiesc vindecate, măi fiilor, că multe sunt peste oameni cele rele, și în toată vremea sunt și se văd, de vreme ce ies spre arătare din fiecare în chip neașteptat de om, o, și numai așa, măi fiilor, veți fi cu adevărat văzuți de sus și de jos ca fii ai lui Dumnezeu, care știți după adevăr să vă lăsați îngrijită mântuirea și să v-o doriți cu lucrarea ei peste voi și să vă iubiți unii pe alții cu râvna cea împotriva răului din voi și din frații voștri, căci răul iese în afară mult de tot, față de cele bune care ar fi să le aveți în voi, și de care nu trebuie voi să vă ocupați și să vă bucurați, ci să vă umiliți în toată vremea pentru cele rele ale voastre, dar primiți-vă unii pe alții, măi fiilor, căci numai dacă aveți iubire unii pentru alții, numai așa vă veți iubi în toată vremea, căci pe Mine nu M-au iubit cei ce nu M-au primit. O, Mi-aș apropia de voi slava Mea cea neapropiată și M-aș lăsa descoperit de aproape, dar au căzut grămadă uceniciei Mei pe muntele Tabor când Mi-am făcut apropierea cea nevăzută de ei în toată clipa.

O, iubiți-vă unii pe alții precum v-am iubit Eu, fiilor!

În ziua aceasta de mărturie am cu Mine în grădinița coborării Mele din cer, am cu Mine cetele de sfinți cu care Mă port, și am pe trâmbița Mea Verginica, pe care o am de temelie a lucrării Mele de Nou Ierusalim pe pământ acum. Ea

a avut lucrul ei în zilele ce au trecut aproape de această sărbătoare, că a întâmpinat ea pe martorul cel de pe pământ venit din satul ei natal și l-a adus înaintea Mea și l-a prezentat și a cerut loc pentru el și mila Mea a cerut, iar Eu, Domnul, am făcut socoteala și am dat-o ei, iar ea a lucrat. Acum o am aici, lângă Mine, și-Mi dă ea rugăciune de mulțumire și de cerere pentru ca să am grijă de poporul ei și de toată țara română și de toată ocrotirea ei de dușmanii cei dinăuntru, și se roagă ea Mie pentru credința în cuvântul Meu a neamului român și pentru împlinirea Mea peste el, fiilor, că e vreme de cumpănă acum pentru neamul român, că e spre sfârșit statul la cârmă al celui ce stă acum cârmaci peste ea și e frământare în cer pentru cârma cea bună pe mai departe peste acest neam.

Acum, pace din cer peste grădinița cuvântului Meu, căreia Eu mereu îi leg rana și îi usuc coaja de pe rană. Am veghetori din cer, am oștiri din cer peste ea, iar Eu le mângâi lor rana duhului.

O, pace ție, grădinița Mea de cuvânt! Vine slava cea de sus, vine văzut curând, curând, și va descoperi ea taina ta, taina Mea de peste tine. Amin.

Pace și înțelepciune de sus și duh de ascultare peste poporul cuvântului Meu, căruia Eu mereu îi hrănesc credința și viața și înțelepciunea, căci vai celor ce se pierd din staulul Meu!

O, poporul Meu, învață, mereu învață, învață lucrarea credinței, că multă lucrare are credința ca să nu piară ea din om. O, poporul Meu, rostește mereu cu gurița peste tine porunca vieții, ca să te păstrezi întru ea și întru lucrarea ei, și spune tu cu gurița zi și noapte lucrarea ei, pe care ți-am dat-o s-o îplinești: să iubești pe Domnul Dumnezeu tău din toată inima, din tot sufletul și din tot cugetul tău, și pe aproapele tău ca pe tine însuși, iubind tu pe Domnul pentru tine și pentru aproapele tău, și vei fi tu mângâierea Mea și a toată firea, căci toți și toate aceasta așteaptă: învederarea fiilor lui Dumnezeu, descoperirea lor la vedere cu toată lucrarea iubirii de Dumnezeu, așa cum Eu, Domnul, am dat-o omului s-o aducă cu umilință în toată vremea, în toată clipa înaintea Mea, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

9/22 iulie 2014

Sărbătoarea sfântului prooroc Ilie Tesviteanul

Râvna proorocului Ilie pentru pocăința oamenilor. Pilda căluțului credincios stăpânului său. Sfântul Ilie îi strigă din cer pe oameni spre pocăință. Păcatul beției: închinare la idoli.

Cartea Mea cea de azi se deschide și Mă primește în ea cu sărbătoare de cuvânt, și așa Îmi scriu Eu pe pământ cartea Mea cea de la sfârșit de timp, numai să am credință și iubire pentru credință în cei ce Mă poartă ca să fiu cu oamenii pe pământ, ca să grăiesc așa cum am grăit în toate vremile prin prooroci și prin sfinți, și au rămas scrise toate cele din cer venite pe pământ ca să fie între oameni și să le vestească lor pe cele de la Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani pentru cel ce crede în Mine că voi veni la el și voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui, dar e prea departe de Dumnezeu omul ca să aibă el vreme să audă ceea ce Eu am spus pentru cel credincios Mie, pentru cel cu dor de Domnul pe pământ.

O, trebuie iubire mare în om pentru această poposire a Mea lângă el pentru ca să pun Eu masă de cuvânt pe pământ ca să cinez cu omul și să-Mi arăt apoi împlinirea cuvântului Meu, așa cum lucrez la voi și cu voi, măi fiilor. Am izbutit să am fii cu credință și cu dor în ei pentru Mine, pentru venirea

Mea cea de azi cuvânt pe pământ, iar aceasta este bucurie de nedescris în cer, între cei din cer. O, de ați vedea voi cum stau cei din cer în așteptarea cuvântului Meu rostit peste voi, ați poposi mai mult înaintea Mea cu vremea voastră prin câte aveți de purtat și de făcut. Frumoasă și măreață mai mult ar fi fericirea celor din cer dacă aș putea să poposesc mai mult cu voi în cuvânt, căci Eu aș vrea aceasta, dar e slabă puterea omului ca să poată mult, ca să poarte mult, ca să aibă răgaz cu Mine mai mult.

E ziua proorocului Ilie, iar Eu, Domnul, aduc sfinților sărbătoare de cuvânt și sunt în mijlocul tău cu ei, poporul Meu. Din cer și până pe pământ străbat cu cuvântul Meu. Dintre voi, cei din cer, și până la cei de pe pământ veghetori înaintea Mea, așa străbat și așa așez Eu sărbătorile de cuvânt între cer și pământ, între nevăzutele și văzutele lui Dumnezeu. Le spun celor mari pe pământ peste oameni: *«Înțelegeți și învățați toți care judecați pământul, ca nu cumva neînvățând, să se mânie Domnul și să pieriți când se aprinde mânia Lui peste pământ, peste păcatele de pe pământ»*, precum este scris.

Iată, proorocul Ilie a sosit cu râvna lui pentru Mine și va arăta puterea care se dezlănțuie de sus împotriva păcatelor oamenilor care uită de tot pe Domnul, căci pământul și neamul român au fost cu putere lovite în câteva zile de furia apelor, mânie care se naște de la păcate ca în toate vremile de sub cer când cu greu mai poartă pământul și cerul mulțimea păcatelor oamenilor, beția și desfrânarea, neveghea cea pentru suflet și pentru Domnul, lenea și nepăsarea, neînțelepciunea și lipsa temerii de Dumnezeu, iar proorocul Ilie a adus zi după zi mânie și a luat odihna oamenilor, așa cum și oamenii calcă fără de milă peste odihna lui Dumnezeu, dând deoparte toată orânduiala cea de sus venită și așezată ca să fie ținută de oameni, că iată, Domnul rabdă îndelung de la om, dar dacă omul nu vrea cu nici un chip să asculte de Domnul, vine râvna sfinților pe pământ și curăță cu mânie agoniseala cea fără de Dumnezeu a omului păcătos.

Au brăzdat ape furioase pământul român și agoniseala oamenilor. Au ieșit apele din matcă cu multul și au smuls din cale odihna oamenilor, agoniseala în care sufletul lor se odihnea, în vreme ce Eu, Domnul, plângeam și plâng biciuit pe față de la păcatele lor.

Vin păcate de groază de pe pământ înaintea vederii sfinților Mei. Femeile stau goale de tot înaintea Domnului și a oamenilor și se dezgolesc tot mai mult și aduc tulburare spre păcat în toți oamenii. Aceasta atrage mânie, iar proorocul Ilie e plin de râvnă și se dezlănțuie cu ea împotriva păcatului desfrânării din oameni, așa cum a fost și în vremea trupului lui când a certat el păcătoșenia împăratului vremii și când acesta îl căuta să-l culce la pământ pe prooroc, dar el era fiu al vieții, fiu al iubirii de Dumnezeu și prooroc mare și era plin de viață, plin de râvnă din cer împotriva păcatului de pe pământ și plin de milă de Dumnezeu.

Voi, cei ce stați în zilele acestea cu cartea Mea deschisă ca să intru Eu cuvânt în ea și ca să Mă dați oamenilor cu glasul Meu cel strigător, o, fiți plini de râvnă pentru Dumnezeu, măi fiilor! V-am dat vouă darul milei de Domnul, darul care-Mi face Mie lucrători de pe pământ spre cer, lucrători ai dreptății Domnului, o, fiilor.

O, cât am așteptat să pot peste pământ atât cât pot acum! Încă din anul 1955, de când Mi-am pregătit și Mi-am început calea glasului Meu peste pământ prin trâmbița Mea Verginica de la Maluri, de la locul de unde Mi-am început

trâmbițarea cea de la sfârșit de timp, de atunci mereu am așteptat să se ridice fii cu milă de Dumnezeu între cei ce veneau și auzeau cuvântul gurii Mele prin trâmbița Mea.

O, n-am putut, atât de lungă vreme n-am putut, n-am putut să Mă folosesc Eu de ei, de cineva din ei așa cum se folosește un om gospodar de un căluț care poartă sarcinile stăpânului său și se bagă sub ham la glasul stăpânului și se supune cu iubire voii lui, voii stăpânului său, iar dacă se întâmplă să-l dea de la el stăpânul său, sau să se piardă de el, suferă mult căluțul și plânge cu glas plâns de dorul și de lipsa stăpânului său, iar dacă dorul îi crește prea mult copleșindu-l, își dă sufletul de durerea dorului, de dorul celui ce cu credincioșie i-a slujit. Dar tu, popor al vremii cuvântului Meu de azi, vreme de șaizeci de ani câtă a trecut cu cuvântul Meu în mijlocul tău, tu nu numai că nu-Mi porți sarcinile Mele grele, sub care Eu cad mereu și singur de tine, ba tu Mă mai și pedepsești, Mă mai și părăsești pentru calea cea cu satana pe ea și ți se stinge dorul și tânjirea și Mă uiți ca pe unul de la care ai suferit, sau în care tu te-ai împiedicat cu mersul tău. Eu însă am voit să te ocrotesc și să nu te părăsesc. Am voit să te hrănesc ca să nu mori, și am adus mereu pe masa ta, la urechea ta cuvântul vieții, dar tu n-ai înțeles grija Mea de tine și răbdarea Mea cea plină de durere după tine, și te-ai semețit ca și Adam în rai și ai rămas mai mare ca Dumnezeu și L-ai părăsit, că n-ai căutat să înțelegi ocrotirea Mea, care dădea să te pregătească pentru viață, pentru vecii cu Domnul. O, când omul își duce vita la păscut, stă cu ea, n-o lasă de capul ei, sau o dă cuiva în grijă ca să pască ea vegheată și să nu i se întâmple ceva rău, dar tu n-ai făcut și nu faci tot așa și pentru tine. O, stai tu sub grija sau sub ochii cuiva ca să nu pieri, ca să nu vină satana și să te afle fără veghetor și să înțeleagă că dai să fii al lui? O, n-ai voit să stai sub grija Mea, sub veghea Mea, sub povața Mea, sub dojana Mea, sub mila Mea de tine, n-ai voit, dar Eu am lucrat mereu și Mi-am ținut treaz cuvântul și l-am dat peste pământ acum și Mi-am întocmit cărare bine așezată și am acum înaintea Mea fii cu milă de Dumnezeu, fii care-Mi deschid ca să vin și ca să Mă ajute să-Mi duc sarcina, să-Mi duc la sfârșit bun lucrarea care Mi-a mai rămas s-o săvârșesc pentru mântuirea celor ce au atragere spre Dumnezeu, și-i voi ocroti pe cei ce Mă iubesc.

Îi spun omului că nu numai prin suferință mai poate Domnul să-l curețe de păcat și să-i pregătească scăpare și mântuire și viață de veci, dar și prin pocăință poate omul să-L dobândească pe Domnul de iubire a sa, de milă și de iertare a sa. De aceea vin și vă îndemn spre pocăință, o, fii ai oamenilor. Vin cu sfinții Mei și strig la voi: Pocăiți-vă! O, pocăiți-vă, căci proorocul Ilie i-a ocrotit de sabie și de foc pe cei care s-au apropiat de el cu pocăință, dar nu i-a cruțat pe cei care au căutat după el cu vicleșug.

O, fii ai pământului, ispășirea păcatelor prin pocăința omului aduce peste om iubirea de Dumnezeu și darul credinței și lucrarea acestui dar, și se face omul ajutor Domnului, așa cum un căluț se face ajutor stăpânului său și-i poartă sarcinile și i se supune cu ascultare ca să-l învețe pe om cum să fie și el cu Dumnezeul său. O, vine vremea lucrului cel mult peste pământ al sfinților Mei și vor vedea cu multul cei ce păcătuiesc mânia cea pentru păcate, și dacă vor avea vreme, se vor întoarce cu viața lor spre Domnul, iar sfinții Mei își vor face ucenici din cei ce se întorc din robia păcatului. Amin.

— **L**a masa Ta de azi cu sfinții, Doamne, și cu poporul cuvântului Tău eu privesc cu râvnă peste pământ și-Ți înțeleg mila de oameni, dar și Tu

înțelegi mila mea de Tine, o, Doamne. În timpul trupului meu pe pământ mi-ai dat darul proorociei și am lucrat cu el peste cei mari și peste cei mici, și lucram cu râvnă pentru Tine și stăteam de partea Ta, Doamne. Pe cei mari îi muștram pentru păcat, iar pe cei mici și firavi îi făceam prooroci pentru Tine, că mila mea de Tine mă mistuia cumplit și nu scăpam de această durere niciunde și nicicum, durere care mă făcea să-i pedepsesc pe cei ce Te disprețuiau prin păcat, căutând să uite pe Dumnezeu Cel adevărat și să-și facă idoli, cărora să le aducă închinarea cea mincinoasă a lor. Mă uitam cu inima zbuciumată de întristare ce poate face femeia pe pământ peste cei mari și peste cei mici, și spuneam: Vai celor ce petrec cu femeile, vai! Vâlvătaie de foc spre păcat se aprinde în om la vederea femeii. Vedeam pe regele vremii cum căuta să-L uite pe Domnul. Și-a luat regele femeie de alt neam și a jucat în struna ei și a idolilor ei, pe care regele îi înălța ca să atragă poporul spre închinare la idoli, iar eu sufeream zbuciumat.

Iată, una este să stea omul cu femeie, și alta este să petreacă cu femeile, și vai celor ce petrec cu femeile, vai! O, m-am aprins cu totul împotriva acestui păcat și am adus pedeapsa peste pământ în vremea aceea. Am zis ploii să nu mai iasă, ba nici rouă să nu mai fie, ci să fie arșiță peste pământ trei ani și jumătate. Am spus aceasta regelui, doar, doar va căuta el spre pocăință și spre oprirea fărâdelegii care depărta pe oameni de Dumnezeu. Le-am arătat apoi milostivirea și am dat drumul ploii și am lucrat minune văzută în ziua întoarcerii ploii peste pământ.

O, Te-am întristat acum, cumva. Mai înainte de apropierea zilei mele în cer și pe pământ am pregătit certare cu ape mari peste pământul și neamul român, dar oamenii se îmbată de băuturi tari, Doamne, și aceasta înseamnă slujire la idoli și depărtarea tot mai mare de Dumnezeu a lor. S-au înmulțit cârciumile și păcatul beției și petrec oamenii amețiți din pricina băuturii. Vai celor ce pun băutură pe limba lor, vai! Băutura înseamnă desfrânare, Doamne. La ce ar trebui de altceva să bea omul și să se amețească? Înveselirea inimii omului din pricina vinului și a altor băuturi, îi aduce lui, iată, plată după faptă. O, nu mai poate omul să dea de la el vinul și femeia!

Mi-e milă de Tine, Doamne. Te văd cât rabzi, cât suferi, Doamne, cât ești de părăsit și de uitat și de neiubit de om. Păcătuiesc prea mult oamenii, Doamne. O, mie mi-a fost milă de Tine și m-am ridicat să pedepsesc pe cei ce păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor și întristându-Te adânc.

O, se miră cei din cătunașul acesta, unde Tu Ți-ai așezat colina cuvântului Tău, că aici Ți-ai întins Tu mâna și ai ocrotit și ai miluit și ai purtat de grijă, și văd oamenii slava aceasta a Ta. O, de-ar merge și ei spre pocăință pentru păcat, Doamne! Aș vrea să-i îndemn pe fiii poporului Tău de la izvor să-și caute vreme și pentru cei din jurul staulului Tău de cuvânt. Tu dai să-i ajuți pe ei să poată și să-și întindă mila spre cei străini de Tine cu viața lor, și va veni vremea să aibă mulți nevoie de această mângâiere, pe care o cobori Tu aici.

O, voiesc să ajut și eu la pocăința oamenilor, Doamne. Nu voiesc să Te mahnesc, dar mi-e milă de Tine când oamenii păcătuiesc împotriva Ta și a vieții lor. O, Stăpânule al vieții, să nu mai aibă oamenii ce bea și ce mânca împotriva voinței Tale și a sfințeniei pe care Tu o aștepti să fie în oameni. Vai celor ce beau de plăcere! Vai celor ce-și pun nădejdea în vin! O, iată ce a făcut omul din rodul strugurelui, Doamne!

O, opriți-vă de la băutură și de la plăcerile ei, voi, fii ai pământului! Nu mai umblați amețiți de vin înaintea Domnu-

lui! Vine Domnul cu sfinții Lui, și lucrează pe pământ și peste voi sfinții Domnului. Căutați cu sfințenia, supuneți-vă Domnului, că stă la uși urgia cea pentru păcat! Strig la voi ca să vă întorc inimile spre Domnul. Nu este pace fără Domnul. Fără El cu voi vine blestemul peste pământ. Iată-L cuvânt peste voi pe Domnul! O, unde vă veți ascunde de răspuns că ați știut ce voiește Domnul și ce grăiește El, iar voi ați lucrat împotrivirea? O, veniți spre pocăință ca să scăpați de mânia cea pentru păcat! Lăsați voia satanei! Nu dați voia Domnului pe voia satanei, nu fiți îndărătnici, fii ai pământului! O, aplecați-vă, căci Domnul este aproape. Amin.

— **E**u, Domnul, împrăștii cuvântul Meu peste pământ, iar cine îl cunoaște și nu-l împlinește, el va vedea. Amin. Voi, însă împărțiți-Mă peste tot, fii ai cuvântului Meu, și căutați cu multul să fiți voi căluțul Meu, cu care să-Mi port sarcina Mea cea de azi și tot ce am de lucrat. Învățați de la credincioșia și supunerea și slujirea unui căluț, care poartă sarcinile stăpânului său în toată ascultarea de voia stăpânului.

Sunt îndurerat adânc de la depărtarea de Dumnezeu a omului și de la multa lui neascultare și încăpățănare, iar sfinții Mă mângâie pentru durerea Mea. Mângâiați-Mă și voi, purtați-Mi durerea, ca să am cu cine să port această sarcină grea, ca să n-o port singur, fiilor!

O, cei ce se despart de Mine pentru ei înșiși, aceia nu-și mai găsesc loc bun pe pământ, ca unii care întristează mult pe Domnul, iar mintea lor îi trage spre nicăieri.

O, întăriți-vă statul cu Mine, cu Domnul, fiilor. Înfierbântați-vă iubirea și mila și jertfa, ca să se depărteze toate furtunile și să vă ocolească tot răul, măi fiilor. Harul Meu este cu voi. Fiți și voi cu el și pentru el. Fiți mângâierea Mea, o, fiilor. Amin, amin, amin.

20 iulie/2 august 2014

Sărbătoarea sfântului mucenic și tămăduitor Pantelimon

Om! Îl are pe Dumnezeu numai împlinind poruncile Lui peste viața lui. Omul frumos este cel ce seamănă cu Domnul. Iubirea nu are în ea semeție, iar jertfa poartă în ea umilință și milă pentru semenii. Dorul de Dumnezeu îl sfințește pe om. Taina oglinzii omului.

Binecuvintez cu dor și cu iubire masa Mea de cuvânt în mijlocul poporului cuvântului Meu pe vatra neamului român, și binecuvintez adunarea Mea cu sfinții la masă, căci ceata mucenicilor și-a pornit din zori dorirea și statul cu Mine la masa cea de azi a sărbătorii mucenicului Pantelimon, iar Eu, Domnul, cuvintez cu dor, că am dorul ars ca să-i aduc pe cât mai mulți care Mă aud împărțit de aici, să-i aduc la credința că Dumnezeu este această lucrare de cuvânt și că trebuie iubit Domnul în acest cuvânt, cu care Eu voiesc să înnoiesc lumea, precum este scris.

O, tot ca și Mine, tot așa dor au și sfinții Mei, care-Mi văd și-Mi știu arsura Duhului Meu după om, că vreau să fie tot omul de pe pământ oștean al împărăției Mele, și plâng în calea omului, plâng prin acest cuvânt de dor și dau să-i spun că Eu vin cuvânt pe pământ și că am loc pregătit ca să vin și că este adevărată grăirea Mea cu omul. O, cine are stăpânire pe cer și pe pământ atât cât am Eu, Făcătorul a toate? Și dacă am, nu pot Eu să-i grăiesc omului? O, Eu pot să-i grăiesc, dar îi este lui pe dos să creadă aceasta, îi este greu să se învețe cu Dumnezeu și să aibă parte cu Mine în toate ale lui și să aibă Dumnezeu omul.

O, cum L-ar putea avea omul pe Dumnezeu decât împlinind poruncile Lui peste viața lui? Cum aş putea avea Eu parte cu omul dacă el nu Mi-ar da ce Mi se cuvine din partea lui? Iată, «*cunoscut-a Domnul pe cei ce sunt ai Săi*», așa este scris. Aceștia sunt cei ce-L cunosc și ei pe Domnul, sunt cei cărora Eu Mă descopăr și care cred în descoperirile pe care Eu le aduc celor ce cred în Mine și în lucrările Mele peste pământ.

«*Mă îndur de cine voiesc Eu*», așa este scris. Așa M-am împărțit Eu mucenicului Pantelimon. M-am descoperit lui în vremea copilăriei lui când mama lui îl învăța să iubească pe Domnul și să nu se apropie de păcatele păgânătății. A rămas în el această sămânță a semănătorului și a odrăslit ea când Eu, Domnul, M-am îndurat de el și M-am descoperit lui, Dumnezeu adevărat, Împărat al cerului și al pământului, cu împărăție veșnică în cer și pe pământ, nu în lumea aceasta, care trece ca iarba. Cerul și pământul sunt împărăția Mea, iar lumea nu. Ea este împărăția împăratului stăpânitor al acestui veac trecător, pe când Eu sunt Împăratul împărăției veșnice, și a crezut tânărul Pantelimon și s-a lipit cu Mine când dascălul sufletului lui M-a descoperit lui și M-a dat lui de Stăpân al vieții lui cea de veci, o, și nu s-a mai despărțit de Mine acest copil, ba M-a dat și altora, Mi-a arătat și altora puterea, căci el lucra cu Mine înaintea oamenilor dovada că Eu sunt și că el este de partea Mea, numai că necredincioșii n-au înțeles pe Dumnezeu și s-au dus cu gândul spre diavolul, cărora ei îi slujeau și credeau.

O, ce frumos este omul care crede pe Dumnezeu, ce frumos! Cel ce crede pe Dumnezeu și face totul după cuvântul Lui, acela nu face voia cea urâtă a diavolului, și de aceea este frumos un așa om. O, ce frumos este cel ce se străduiește să semene cu Mine ca să fie frumos, ca să-L mărturisească pe Cel frumos în vreme de mărturisire! Cel credincios și plin de dor are milă de Dumnezeu și de oameni și are jertfă de iubire, are fapte de iubire.

O, popor al cuvântului Meu, să spunem tuturor, măi fiule, că iubirea nu are în ea semeție, iar lucrarea ei nu-și trage sieși bucurii în cei ce se jertfesc iubind. Aceia au în ei sămânța umilinței de duh și nu se îmbată de bucuria că au făcut ceva prea mult, ci se micșorează sub lucrarea datoriei pentru Domnul și pentru semeni, iar altfel nu va găsi el de la Dumnezeu rodul umilinței când clipa va cere mila Mea spre el. Mucenicul Pantelimon a fost plin de darul milei prin faptele lui pentru semeni, iar Eu, Domnul, l-am numit pe el cu nume din cer și i-am dat acest nume: Pantelimon, adică suflet mult milostiv, mult îndurător, iar Eu, Domnul, îi trimiteam lui împliniri și vindeca el pe cei suferinzi, de s-a strâns apoi atâta dușmănie peste el din partea celor ce nu puteau vindeca la fel de minunat pe cei ce sufereau, pe cei ce căutau doctori pentru vindecarea lor.

O, vindecătorule mare, bucură-i pe sfinți în ziua ta de sobor între cei din cer. Eu, Domnul, binecuvintez grăirea ta acum. Amin.

— **T**u, Doamne, binecuvintezi pe cei ce Te binecuvintează și îi sfințești pe cei ce se sfințesc pentru Tine, pe cei ce Te iubesc cu dor. Dorul de Dumnezeu îl sfințește pe om, îl face una cu Tine în vremea dorului. Se face o lacrimă cu Tine cel ce plânge după Tine cu dor, și se face el împărăție a Ta, și ce frumos este un așa om, ce frumos, Doamne! Le spun la toți oamenii de pe pământ că nu sunt frumoși dacă nu Te iubesc pe Tine, pe Cel frumos. Nu sunt frumoși oamenii dacă nu Te doresc pe Tine în ei, și pe ei

în Tine, Doamne. Le spun la toți că oglinda lor îi minte în toată vremea și îi pedepsește pe toți la ne iubire, o, Doamne. O, vai celui ce se iubește pe sine făcându-se oglindă mincinoasă pentru sine și pentru cei pedepsiți de ne iubire! Vai celui ce se face rătăcire pentru cei ce nu știu să meargă veghind împotriva deșertăciunii vieții! O, cum să-și vegheze aceștia viața, când ei au atâtea oglinzi în jurul lor? Când apare în mijlocul lor un om frumos, un om cu Tine înăuntrul lui, toți cei înșelați de oglinda lor sar și se înfurie pe cel frumos, căci își văd ei atunci urâtenia lor în oglinda cea curată dinaintea lor, în cea care arată fața cea descoperită a omului cel dinăuntru și cel din afară. Eu, Doamne, eram frumos, eram al Tău, eram cu Tine și s-au speriat de urâtenia lor cei ce m-au aflat al Tău. Au dat atunci să se creadă că ei sunt cei frumoși și că eu sunt cel urât, de vreme ce ei nu știau ce este frumusețea, nu știau taina oglinzii omului, o, nu știau. Le-am arătat că-și pot vindeca urâtenia și faptele lor păgânești, dar împăratul vremii era mult prea urât, era vândut urâteniei, iar de rușinea aceasta de pe chipul lui înaintea oglinzii m-a luat și m-a ascuns dinaintea lui și dinaintea oamenilor, dar cei săraci cu duhul au avut prilejul să vadă atunci în mine frumusețea vieții și au tânjit mulți să fie frumoși și ei, și mult s-a semănat prin mine atunci sămânța cea bună pentru viața oamenilor, și au crezut mulți în Stăpânul meu Cel frumos, în Tine, Doamne Iisuse, iar eu m-am mângâiat mult pentru cei ce Te-au așezat în ei de iubire a lor și de dor, Doamne.

O, ce să-Ți doresc eu Ție în ziua aceasta a mea între sfinți? Îți doresc să ai un popor frumos ca sfinții din cer, care Te-au iubit pe pământ și Te-au mărturisit celor ce nu aveau Dumnezeu, ci aveau idoli ca și ei, ca să petreacă în jurul acestora viața lor cea plină de fărâdelegi, căci cei ce iubesc fărâdelegea și săvârșirea ei, aceia nu trag spre Tine, că Tu ești Sfântul sfinților, Doamne, și nu trag cu Tine cei ce păcătuiesc, căci se tem de Tine din pricina faptelor lor rele, pe care le iubesc și le au de iubire a lor, dar cei ce Te doresc au în ei împărăția Ta și strălucesc ei cu ea în mijlocul oamenilor și văd oamenii pe Domnul în cei ce-L iubesc pe El pe pământ. O, așa popor Îți doresc să ai Tu în zilele acestea, Doamne, că mie îmi este milă de Tine și de oameni și au oamenii nevoie de călăuză, au nevoie de lumânări pe cale, iar Tu ești lumina lumii prin sfinții Tăi când ei strălucesc cu Tine în ei în mijlocul oamenilor străini de Dumnezeu, străini de iubire și de dor pentru cei din cer.

O, ocrotește-i pe cei ce sunt ai Tăi și întărește în jurul lor mereu, mereu, ocrotire mare, Doamne! Duhul însuflețirii și al tăriei de suflet coboară-l între ei. Ai grijă de poporul cuvântului Tău și de colina Ta cu slava Ta pe ea, cu lucrarea cuvântului Tău pe ea! Sunt dușmăniți cei ce sunt ai Tăi, dar aceasta este mărirea lor, Doamne, și strălucirea lor, iar Tu ești ocrotitorul lor și depărtezi de ei pe cei răi, pe cei atât de jos prin răutatea lor.

O, slavă Ție cu cei ce Te iubesc, Doamne! Cu ei este împărăția Ta pe pământ, și vai celor ce dau să se lovească în ea! Iar eu m-am mângâiat cu Tine între sfinți în ziua mea de sobor între cei din cer și-Ți mângâiem noi toți Duhul Tău, că Tu ești izvorul mângâierii, iar duhul mângâierii curge din gura Ta pentru cei ce Te mângâie, Doamne, pentru cei ce Te iubesc mângâindu-Te cu iubirea lor. Amin.

— **O**, pace vouă, sfinți iubiți, pace vouă la masă cu Mine în mijlocul poporului cuvântului Meu, unde Eu Îmi am popasul Meu cu sfinții! Sunt dușmăniți de cei răi fiii cuvântului Meu, dar aceasta este slava

lor, slavă ca și a Mea. Nimic nu sunt cei ce nu sunt urâți pentru numele Meu, pentru mersul Meu cu ei.

Iar voi, fii ai poporului Meu, căutați mereu, mereu să fiți frumoși, tot mai frumoși, tot mai cu Mine în voi în toată clipa. Feriți-vă de nemulțumirea celui ce învinuiește pentru păcatul lui. O, ferți-vă de cel ce leagă păcatul lui de păcatul altuia, despre care el zice că l-a făcut să păcătuiască și să se nemulțumească. Feriți-vă mult, fiilor, de cel ce nu poate să-și poarte vina vieții lui spre pocăința lui, căci unul ca acesta te dă spre defăimare, adică te batjocorește cu limba lui și-și trage cenușă pe turta lui când e vorba de dreptatea lui Dumnezeu, Care Se îndură de cine voiește El, de cine voiește cu El. Dacă cineva vă strigă că sunteți păcătoși, o, nu vă întristați, ci umiliți-vă, căci dezvinovățirea nu este în lucrarea celor ce Mă iubesc, și știu aceștia cât Eu am suferit și n-am cântit și nu M-am scuturat de vină înaintea celor ce Mă apăsau sub vină.

Și acum, pace vouă, fiilor, că acum binecuvintez Eu, Domnul, lucrarea Mea cu voi, că aveți de lucrat o lucrare proaspătă pe care o adăugăm apoi șiragului proorocit de Mine că va fi de jur-împrejur aici pentru slava Mea, pentru lucrul Meu cel sfânt peste pământ când poposesec aici ca să Mă împart celor ce vin aici ca să Mă ia de la izvor pentru ei! Vă dau din cer ajutoare, măi fiilor, dar voi aveți grijă de ele ca să vă ajute, măi fiilor. O, sunteți puținei și sunteți mititei, dar Eu numai cu cei mici am putut să Mă ajut sub sarcinile Mele.

Iubiți duhul rugăciunii, fiilor. Iubiți să lucrați tot ce am pus Eu peste voi să lucrați și să împliniți înaintea Mea. Nimic să nu dați deoparte și nimic să nu adăugați pentru cele ce v-am învățat să împliniți înaintea Mea. Faceți mereu cereri sfinte pentru toate câte avem de lucrat, iar Eu voi fi pentru voi și vom împlini, Eu și cu Tatăl, căci Una suntem Eu și cu Tatăl, iar Duhul Sfânt, Duhul Mângâietorul Ne este unitatea, Ne este lucrarea.

O, fiilor, nimeni și nimic nu are putere împotriva Mea, iar Eu sunt Dumnezeul vostru, ocrotitorul vostru, ajutorul vostru, numai voi, o, numai voi să fiți mereu fiii lui Dumnezeu, mereu fii ai acestei iubiri care este cu voi și pentru voi, și cu care Eu, Domnul, voiesc să fac mult bine peste mulți din cei ce vor crede în venirea Mea la voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

27 iulie/9 august 2014

Praznicul Schimbării la față a Domnului

Această lucrare este împlinirea proorociei lui Ioan Teologul: „Vin curând!”. Cuvânt de mărturie la 40 de zile de la mutarea la cer a martorului de la Maluri, Ilie Bunea.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Alfa și Omega, Cel dintâi și Cel de pe urmă, și am trimis pe îngerul Meu acum două mii de ani ca să mărturisească aceasta bisericilor. Eu, Cel ce mărturisesc aceasta, zic: *«Vin curând, căci mărturia Mea este duhul proorociei»*, precum este scris.

«Vin curând!», așa am spus atunci, de lângă Tatăl am spus, iar mărturia Mea este duhul proorociei, duhul adevărului, și am spus aceasta după ce M-am înălțat de lângă ucenici lângă Tatăl, căci am trimis pe îngerul Meu pe pământ și a slujit el aceasta împreună cu ucenicul Meu, cu Ioan, care avea mărturia Mea, mărturia lui Iisus, duhul proorociei, iar cei ce au mărturia Mea sunt împreună slujitori cu îngerii în numele Meu, în cuvântul Meu, precum este scris, și am spus atunci și am scris: *«Vin curând!»*.

Aceasta este lucrarea pe care o împlinesc în zilele aces-

tea pe vatra neamului român. Vin și iar vin, vin cuvânt pe pământ, precum am venit acum două mii de ani către ucenicul Meu, și Mi-au purtat îngerii cuvântul și Mi l-au scris pe pământ ucenicii Mei, Ioan și ucenicul lui, cei împreună slujitori cu îngerii, și tot așa și azi, căci așa este lucrarea Mea, și sunt Cel dintâi și Cel de pe urmă și-Mi trimit îngerii și Mă poartă ei și Mă acoperă trimișii Mei cei fără de trup și stau ei în fața Mea ca să rămân Eu tainic, dacă M-am suit la Tatăl după înălțarea Mea, și Mă slujesc de îngerii lui Dumnezeu, de cei ce sunt slava și lucrarea lui Dumnezeu. Amin.

Din veac și până în veac lucrez prin îngeri. Mai înainte de toți vecii sunt ei slava Mea și lucrarea Mea, iar după ce am zidit lumea și omul, au slujit îngerii Mei împreună cu slujitorii Mei cei dintre oameni, ca și acum două mii de ani cât am stat pe pământ, și apoi după ce M-am așezat înapoi, de-a dreapta Tatălui, căci Eu și ucenicii Mei am fost slujiți de îngeri în lucrarea Mea cea dată Mie și lor de către Tatăl atunci, și își au îngerii Mei lucrarea între oameni, căci Eu mereu lucrez, mereu sunt, iar îngerii Mei Mă acoperă.

O, măi popor al cuvântului Meu, deslușesc cu cuvântul lucrarea Mea cu tine, lucrarea cuvântului Meu din zilele aceastea, căci sărbătorim în ziua aceasta praznic împărătesc, ziua și clipa când le-am spus îngerilor Mei să se tragă în lături ca să vadă o clipă ucenicii Mei slava Mea cea de la Tatăl, pe care o am mai înainte de toți vecii lângă Tatăl și-Mi este ea acoperită de îngeri.

I-am luat dintre cei doisprezece ucenici pe cei trei mai tari cu virtutea și cu credincioșia, cu iubirea și cu credința și M-am tras cu ei pe munte înalt și a strălucit acolo înaintea lor fața Mea ca strălucirea soarelui, așa cum își are ea în toată vremea strălucirea, iar veșmintele Mele s-au făcut atunci în ochii lor ca lumina, albe ca lumina, și li s-au descoperit lor vorbind cu Mine Moise și Ilie, și erau plini de spaimă la această vedere și nu știau ce să facă și ce să spună, și a venit un nor și i-a învăluit și glas din nor le-a grăit și le-a spus: *«Aceasta este Fiul Meu Cel iubit, pe Acesta să-L ascultați!»*.

O, s-au înspăimântat ucenicii Mei și au căzut cu fața la pământ înaintea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, și M-am apropiat și i-am atins și i-am sculat de jos și le-am spus: *«Nu vă temeți, și nimănui să nu spuneți ce ați văzut, nimănui, până după învierea Mea!»*. Atunci au văzut ei că numai Eu eram cu ei, iar Moise și Ilie nu mai erau, și au înțeles ei că Eu sunt Cel ce am venit de la Tatăl pe pământ, precum era scris să vin.

O, tot atât de deslușit se adeverește în ziua aceasta cuvântul Meu purtat de îngeri și de ucenici acum două mii de ani, cuvânt prin care am spus: *«Vin curând!»*. Voi sunteți martorii Mei cei de acum, precum ucenicii Mei de atunci au fost și-Mi sunt martori atunci și acum. O, fiilor, îngerii Îmi poartă slujirea, iar Eu și cu voi suntem împreună slujitori cu îngerii și toți ne închinăm Tatălui, măi fiilor, O, ce minunată este această lucrare a Mea cu voi, și a voastră cu Mine! Pe ucenicii Mei i-au cuprins fiori de spaimă la auzul glasului Tatălui Meu, Care M-a mărturisit lor din nor în ziua aceea despre care astăzi ne aducem aminte și o slăvim cu cântări, căci scris este: *«Lăudați pe Domnul, că bine este a cânta Celui ce plăcută Îi este cântarea, și buna cuviință este lauda Lui, căci Domnul zidește din nou Ierusalimul și adună pe cei rătăciți și vindecă pe cei cu inima zdrobită și leagă ranele lor»*.

O, fiilor, iată cum se adună în sărbătoare cele ce au fost și cele ce sunt acum, și se fac una cerul și pământul în toată vremea! Toate clipele vremilor se fac una când Domnul aduce totul într-o singură zi de aducere-aminte, într-o sărbătoare

toate pentru El și cu El. E praznic împărătesc această zi, fiilor. Nu se cunoaște, nu se vede de pe pământ slava praznicelor cerești, dar această slavă este, iar omul care petrece cu slavă este acoperit de îngerii lui Dumnezeu.

O, cât aş vrea să ştie toţi oamenii de slava Mea, de muntele Meu, de cuvântul Meu cu care Mă slăvesc pe pământ în vremea aceasta a Mea cu voi! Sunt cuprinşi toţi oamenii de cele trecătoare, şi acestea îi înconjoară de peste tot. Nu-i mai este teamă nimănui de întâlnirea cu Dumnezeu. Stau oamenii înaintea lui Dumnezeu descoperiţi de tot, iar ei nu-şi dau seama de acest adevăr. Am rostit prin cuvântul Meu şi l-am trimis prin îngeri pe pământ şi am spus. *«Vin curând, şi plata Mea este cu Mine ca să dau fiecăruia după cum este fapta sa. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă, începutul şi sfârşitul, şi vin curând, iar celui ce însetează îi voi da să bea în dar din izvorul apei vieţii»*. Iată, am, rostit din nou acest cuvânt de atunci ca să-l aduc aminte celor ce nu-l citesc şi celor ce-l uită pierzându-l din minte, iar Mie Îmi este dor să împlinesc cuvântul Meu şi de aceea vin, şi vin cu dor şi vin să-l umplu de dor de Dumnezeu pe cel fără de dor, căci vreau să-i arăt ce dulce este dorul şi durerea lui cea dulce. Voiesc să-l fac pe om să cunoască această dulceaţă şi să ia din ea şi să nu mai poată fără ea apoi şi să ducă el această sarcină uşoară, căci altfel omul trăieşte în zadar şi moare în zadar, şi e păcat aceasta, căci Eu am voit să vin şi să fiu şi să trăiesc şi să mor şi să înviez pentru om şi să-i dau lui veşnicia vieţii, dar trebuie să-l învăţ pe el această veşnicie, şi de aceea vin.

Râu de cuvânt revarsă gura Mea peste toţi cei de pe pământ ca să odrăslească în om cuvântul Meu, căci Eu pentru om îl rostesc, şi se bucură firea toată şi tresaltă tot şi toate la auzul Meu şi îl aşteaptă pe om să dea viaţă cuvântului Meu de peste el, aşa cum iarba şi floarea iau viaţă şi frumuseţe când Domnul le dă, când vine primăvara şi toate odrăslesc.

O, Eu pentru om le-am zidit pe toate. După ce am zidit cu cuvântul cerul şi pământul şi toată facerea, nu era pe pământ viaţă, şi nici un fir de iarbă nu era, pentru că nu odrăslise pământul. Nu slobozise Domnul ploaie pe pământ, căci nu era nimeni să lucreze pământul, ci numai aburi se ridicau şi adăpau faţa pământului. Atunci Eu, Domnul, am luat ţărână din pământ şi l-am zidit pe om şi i-am făcut trup ca al lui Dumnezeu, şi apoi am zidit fiinţa omului, adică M-am aşezat deasupra şi am suflat în nările lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă vie, precum este scris, şi numai apoi a poruncit Domnul să răsară din pământ iarbă şi pomi de tot felul, frumoşi la vedere şi buni la mâncare.

Durere mare M-a cuprins apoi şi multă neodihnă, căci omul zidit de Dumnezeu nu M-a iubit. M-a părăsit omul, a părăsit ascultarea şi raiul şi a căzut pe pământul din care a fost făcut, şi a lucrat apoi pământul ca să-şi câştige din el cele pentru fiinţă, iar pământul odrăslise spini şi pălămidă, şi acestea au crescut pe pământ între om şi Dumnezeu din pricina neascultării omului, iar apoi am lucrat din greu, şi tot din greu lucrez prin îngeri ca să aşez la loc pe cele ce omul le-a stricat şi prin care el s-a întors în pământ mereu, mereu de atunci. Apoi am venit Eu pe pământ şi am luat trup şi M-am aşezat cu lucru mult, la vedere, ca să-i arăt omului întoarcerea acasă, cărarea spre cer şi adevărul şi viaţa, Eu Însumi fiind acestea toate, şi M-am făcut cunoscut omului Fiul lui Dumnezeu, venit de la Tatăl după om, şi am venit şi am împlinit, iar acum împlinesc ceea ce am spus când am plecat la Tatăl, căci am spus prin îngeri: *«Vin curând!»*.

O, poporul Meu, iată ce-ţi spun: Pregăteşte-Mi praznic

cu strângere la izvor, măi poporul Meu. Găteşte-Mi zi de praznic pentru Mine şi pentru mama Mea Fecioara, ca să venim şi să prăznuim în grădină cu cei ce se strâng sub cortul întâlnirii, că vine Domnul să grăiască şi să Se împartă. O, vreau să tresalt de bucuria întâlnirii cu cei ce Mă doresc de aici, căci sunt îndurerat de toate cele de pe pământ şi-Mi caut mângâiere în durere şi Mă adun cu cei ce-Mi ştiu ranele şi Mă ajută să le port, să le împart cu ei şi să ne dăm alin.

Sunt aici, în cetatea Mea de fii slujitori Mie împreună cu îngerii. O, câtă slavă, câtă slujire de îngeri se adună şi câtă se coboară când Eu Mă întâlnesc aici, la izvor, cu cei ce Mă doresc aici şi vin ei cu dor aici şi ne întâlnim în cetate, în cetatea Domnului! O, lucrează-Mi pentru această sărbătoare, măi poporul Meu, că-Mi eşti ucenic, şi împreună slujitor cu îngerii eşti, căci tot cerul slujeşte şi pregăteşte şi se pregăteşte de sărbătoare, şi mare bucurie se face în cer când se strâng cei ce Mă iubesc şi stau ei înaintea Mea, iar Eu înaintea lor în petrecere cerească, şi aceasta este mărturia Mea, precum este scris.

Binecuvântate să slujească toate câte vor sluji sărbătorii! Binecuvântată să fie călătoria spre izvor a celor ce vin şi se strâng la sărbătoare! Cete de îngeri le vor sluji pe cale, iar Eu, Domnul, îi aştept aici, în cetate, şi le scriu paşii şi le scriu pe inimi cuvântul Meu şi bucuria lor cu Mine, şi a Mea cu ei în zi de praznic împărătesc pentru mama Mea Fecioară, pentru adunarea ei între sfinţi, când Eu, Domnul şi Fiul ei, am venit s-o aduc lângă Mine şi lângă sfinţi.

O, pace vouă, celor ce veniţi la praznic în grădina întâlnirii! Cale de îngeri presar în calea pe care veniţi. Vă binecuvintez dorul şi iubirea şi vi le dau pe ale Mele vouă. O, pace vouă! Aduceţi cu voi, aduceţi Domnului împărăţia Lui dinăuntrul vostru şi măsura ei câtă este, ca să văd cât Mă înţelegeţi şi cât Mă aveţi în voi. Scrieţi aceasta şi mărturisiţi, fiilor.

Iar ție, popor jertfitor, îţi aduc ajutor din cer şi de pe pământ ca să-Mi pregăteşti sărbătoarea. Pace ție şi Mie, de la Mine spre tine, şi de la tine spre Mine! Aşa vom lucra, aşa vom pregăti zi de adunare a celor din cer cu cei ce vor veni la sărbătoare aici, în cetatea Domnului. Amin.

Pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

*

Acum, fiilor, aşezăm cuvânt în carte, un cuvânt de mărturie, un cuvânt de vestire şi de povaţă, căci se apropie timpul cel de patruzeci de zile al sosirii la Mine a martorului de la Maluri, din satul de naştere al trâmbiţei Mele Verginica, iar acesta a fost martor al lucrării Mele prin trâmbiţa Mea.

Vă dau povaţă pentru slujire. Şapte zile încă să lucraţi rugăciuni de dezlegare a toate câte mai sunt de dezlegat pentru acest martor. Trei rugăciuni pe zi, cu lumânare în sfeşnic şi cu slujitori înveşmântaţi la altar pentru aceste rugăciuni aparte de toate celelalte care sunt şi se fac, şi se vor împlini apoi cele patruzeci de zile ale celor patruzeci de sfinte liturghii, în care numele acestui martor a fost adus înaintea Mea pentru iertarea păcatelor lui prin sângele Meu. Aşezaţi-vă acum ca să aşterneţi în carte cele ce Eu, Domnul, aduc spre ştiinţă. Amin.

Eu sunt Cel ce sunt. Eu sunt Alfa şi Omega, Cel dintâi şi Cel de pe urmă. Sunt Cel ce am zidit din ţărâna pământului pe om, şi apoi i-am zidit fiinţa, M-am aşezat deasupra lui şi am suflat în nările lui suflare de viaţă şi s-a făcut omul fiinţă

vie, precum este scris că a lucrat Dumnezeu în ziua când l-a zidit pe om.

Eu sunt cuvântul cel de la început, sunt Cel ce am venit acum două mii de ani prin nașterea Mea din mamă Fecioară, și sunt Cel ce grăiesc acum, la sfârșit de timp, peste pământ în mijlocul neamului român, căci am spus acum două mii de ani că va veni această vreme a Mea, că vin curând am spus, iar glasul Meu va fi auzit de cei din morminte și se vor bucura și vor învia cei ce au lucrat fapte bune după plăcerea Mea pe pământ.

Eu sunt acest cuvânt, și am vestit străjerii cetății Mele de aici că așezăm în carte cuvânt de mărturie, cuvânt de poață, căci sunt aici cu cei din cer pentru pomenirea martorului Meu de la Maluri și pentru așezarea lui. Când omul ajunge înaintea Mea așteaptă cuvântul Meu cel pentru el și este însoțit de înger. Este scris în Scripturi cuvântul Meu care spune: «*Cui i se iartă puțin, puțin iubește*», și iată, este nevoie de iubire de Dumnezeu, și numai după ce trece omul, numai după aceea vede că i-a trebuit iubire.

O, fiilor, trâmbița Mea Verginica de la Maluri însoțește înaintea Mea acest martor din satul ei de naștere. Lucrarea Mea a fost cunoscută și crezută de acest martor și am grăit cu ei, cu această familie pe pământ, și am fost în casa lor cu glasul gurii Mele prin trâmbița Mea, și s-a scris pe pământ o istorie de șaizeci de ani de cuvânt izvorât din acest sătuț prin trâmbița Mea, care și-a făcut urmași ca să lucreze pe mai departe ea și lucrarea Mea. Iată, această familie nu este oarecare familie, că Mi-s martori părinții, martori ai lucrării Mele de la Maluri prin trâmbița Mea. Au apucat și ei la început prigoana pentru cuvânt și pentru credință și pentru rugăciune. Întâi-stătătorii de atunci urmăreau pe cei credincioși care căutau după glasul cuvântului Meu și se iveau vânzători ai tainei Mele și se făcea strâmtorare pentru pașii celor ce căutau după taina Mea prin trâmbița Mea Verginica, și era ea dusă la cercetare și la închisoare adesea, iar prigoana îi așeza la adăpost pe cei ce credeau, și-Mi este martor cel astăzi pomenit pentru așezarea lui la loc liniștit, și apoi sunt fiii martori, iar trâmbița Mea mijlocește pentru el. O, am dat semne mari peste casa lor, semne pentru credință, și au crezut ei în lucrarea cuvântului Meu și sunt scriși în cartea Mea cea de azi cu grăirea Mea cu ei.

O, ferice și iar ferice de cei ce au parte de mijlocitori după sosirea lor înaintea Mea! Acest martor acum vede și înțelege ceea ce este de înțeles, și așa se știe în cer cuvântul duhului grăitor. Nu are cum să grăiască el acum, dar Eu, Domnul, îi văd grăirea duhului. Îi pare rău pentru tot ceea ce a știut prin cuvântul Meu rostit peste poporul Meu și nu l-a adus la împlinire întocmai, căci Eu am așezat pregătire frumoasă acum pentru poporul Meu cel ales azi de partea Mea de mijlocire pentru mulți care nu pot după voia Mea cu voia lor. Iată, ar da el să vă spună acum că bucuria pe pământ e pagubă apoi, că semeția și vinul stau împotriva lui Dumnezeu în om, că aplecarea ușor a urechii duce omul la duh de judecată și la îndoială apoi, că împotriva diavolului trebuie veghe mare și sfântă pentru cel ce alege să-L iubească pe Domnul pe pământ.

O, când știi ce trebuie să împlinești pentru Domnul și pentru tine și dai apoi să alegi cum și ce să împlinești, se face apoi încurcătură între om și Dumnezeu, se face ispitire și clătinare și trebuie apoi iertare și dezlegare. El vede acum că e mai ușoară mântuirea celor ce greșesc fără să știe multe de la Domnul, iar dacă au parte de mijlocire bună apoi, e mai ușoară salvarea cea pentru ei decât a acelora care au cunoscut

și cunosc acest cuvânt al Domnului și au greșit sau greșesc față de el în multe feluri, greșeli de care omul cu greu își poate da seama când greșește, fie prin vorbire, fie prin gândire, fie prin clătinare în credință, fie prin încercarea de la ispite fel de fel peste om, că multe vin peste om pentru lămurirea credinței, și trebuie să fie cuminte cel credincios în fața încercărilor fel de fel. Îl văd cum ar vrea să spună celor din casa lui și celor din poporul Meu că trebuie rugăciune sfântă pentru binele veșniciei, căci cum trăiește omul pe pământ, așa își și agonisește pentru veșnicia lui.

O, fiilor, este obiceiul creștinesc că părinții rostesc binecuvântare pentru copii, rostesc proorocie pentru ei. Dacă sunt ascultători sau neascultători de părinți și de Dumnezeu, copiii se aleg cu cuvintele rostite de părinți peste ei, iar copiii nu trebuie să fie nepăsători de aceasta și de purtarea lor cu părinții lor. Apoi este iarăși obiceiul creștinesc să se roage copiii pentru iertarea păcatelor lor și ale părinților lor, așa cum se vede în Scripturi că au rostit urmașii rugăciuni, și iată, trebuie conștientizarea păcatelor și trebuie dezlegarea lor apoi.

O, cei de pe pământ trebuie să poarte grijă de cei ce merg din treaptă în treaptă spre odihna lor cea de sus, iar cei din cer poartă apoi rugăciuni spre Domnul pentru cei de pe pământ, dar trebuie ascultare pe pământ pentru cele plăcute cerului din partea lor. În anumite zile și vremi are oprire omul de la cele plăcute lui pe pământ de la păcatul spre care trage el mereu, și tot așa este și pentru vremea cea pentru așezarea sufletului plecat spre cer, iar celor rămași le trebuie oprire ca atunci când vremea de doliu cere aceasta pentru binele sufletului plecat și pentru binele celor rămași apoi, iar dacă nu se ține seama de vremea cea rânduită pentru doliu, dacă altfel se întâmplă, pătimește omul când nu se așteaptă. Nu se fac petreceri, ci se face oprire de la acestea și de la păcatele care vin din petreceri și din plăceri, și se ține seama de calea cea pentru odihna celor plecați și se așteaptă până ce ei au împlinit vremea pentru așezarea lor cu totul în drepturile cetățeniei lor cerești, și aceasta se înțelege prea puțin de cei de pe pământ care știu de Dumnezeu.

O, nu bucurii și petreceri trebuie să caute omul pe pământ, ci trebuie să tragă la muncă, la lucrul cel pentru locul lui în veșnicie, căci acolo își are omul de petrecut viața lui cea veșnică, și pe care și-o alege bună sau rea încă de pe pământ.

Iată, fiilor, omul este ca un copăcel. La patruzeci de zile după trecerea lui, prinde sămânța colț, și apoi ramuri, și tot așa crește copăcelul până se întregeste vremea cea întreagă a copăcelului și a creșterii lui în cer apoi, iar omul este aici, unde orice copăcel își are rădăcină și trup în sus apoi, și tot așa e și cu trupul cel ceresc al omului pus la însămânțat.

Văd o dorință a martorului Meu. Ar vrea el să spună celor din casa lui și celor din acest sătuț de la Maluri și celor din sătuțul cuvântului Meu, ar vrea să-i povățuiască pe toți să iubească ascultarea cea pentru ocrotirea lor pe pământ. Prin umblarea lor pe cale să-și facă trecere prin fața porții acestei cetăți a cuvântului Meu din acest sătuț, chiar dacă pașii lor ar ocoli calea lor cea obișnuită. Am lăsat poruncă din cer pentru poporul acestui cuvânt să-și facă el mersul și călătoria numai prin fața acestei porți, care-Mi străjuiește grădina, ca să se risipească din calea lor și de pe ei răul care-i bântuie pe oameni de peste tot, căci duhul rău vede acum acest loc măreț și îngerul porții, și e tulburat vrăjmașul Meu în tot jurul de aici, dar călătoria prin fața porții cetății Mele a celor ce călătoresc în sat, îi păzește pe ei de multe curse și legături, pe care satana le tot caută peste oameni.

O, cât bine vrea cerul la toți cei din acest sātuț, numai să creadă cei ce sunt și locuiesc în preajma acestei minuni, așezată de porunca Mea cerească în mijlocul acestui sātuț. O, ferice de cei ce au parte de binecuvântare și țin seama de ea pentru viața lor cea de aici și cea de apoi. Ascultarea de cele de sus este îngerul păzitor pentru pașii omului, iar neascultarea aduce păreri de rău.

Eu, Domnul, am dat acestui martor, i-am dat copii de-ai Mei lângă ai lui și i-am așezat la lucru ceresc, iar el Mi i-a îmbrățișat ca pe copiii lui și a sprijinit pe Domnul și lucrul Său. El a făcut pentru Mine, iar Eu fac pentru el. Așa i-am făgăduit. Unul altuia să ne dăm ajutor, așa am grăit să lucrăm. Așadar să se ridice la Mine toată rânduiala care se cere ținută pentru viața cea din cer a celor ce iubesc să ajungă în odihna Mea, căci lucrarea cuvântului Meu în zilele acestea este pentru învierea morților. Amin.

Eu, Domnul, binecuvintez credința în cuvântul Meu a acestui martor, a acestei familii a martorului Meu, căci Eu stau de mărturie cu lucrarea cuvântului Meu în mijlocul acestui sātuț binecuvântat.

Eu, Domnul, și trâmbița Mea de la Maluri avem grijă de odihna cea bună a martorului Meu.

O, Verginico, o, trâmbița Mea de la Maluri, grăiesc cu tine între cei din cer în această zi. Ai grijă și veghe pentru toți cei de la Maluri care au crezut și care n-au lovit și n-au hulit, ba au și mărturisit lucrarea Mea cu tine din vremea ta cu Mine pe pământ. O, să le pregătești loc dulce la cei ce au iubit lucrarea Mea cu tine și au mărturisit. Tu ai trecere mare la Mine, că Mi-ai purtat cuvântul Meu și Mi-ai lăsat urmași când ai venit la Mine, iar Eu Mă sprijin cu ei pe mai departe pe calea venirii Mele de azi și-Mi las ploaia Mea de cuvânt peste ei, iar ei Mă împart și Mă mărturisesc.

O, popor al cuvântului Meu, voiesc să dau din darurile Mele sfinte la cei ce pot să creadă lucrarea Mea cu tine dintre cei ce locuiesc în acest sātuț binecuvântat prin lucrarea cuvântului Meu din mijlocul lui. O, cât bine voiesc să lucrez pentru cei ce pot crede în cuvântul Meu cel de azi de pe pământ! Iar celor din acest sātuț, în care-Mi am cetatea Mea și pe fiii cuvântului Meu, Eu, Domnul, le spun lor așa:

Să nu grăiți de rău cu limba și cu inima cetatea Mea de aici și grădinița Mea de cuvânt și pe fiii cuvântului Meu, care stau înaintea Mea când vin cuvânt pe pământ ca să Mă împartă ei la cei ce caută după Mine și după izvorul Meu de cuvânt. O, iubiți-i și prețuiți lucrarea lor cu Mine, că ei aduc Mie rugă pentru binele acestui sātuț și pentru mântuirea voastră prin ce voi putea Eu, Domnul, să lucrez pentru voi. Iar dacă veți crede și veți fi liniștiți și căutători cu dor după Dumnezeu, Eu, Domnul, vă voi pregăti vouă salvare, fiilor, dar și voi să luptați cu păcatul atât cât se luptă el cu voi, ca să ajungeți într-o zi să iubiți pe cei din cer și pe Domnul măcar cât ați iubit păcatul și vremelnicia lui, căci totul este cu putință dacă veți avea credință măcar cât bobuțul de muștar, precum este scris.

Binecuvântată să fie această zi de întâlnire: cei de sus și cei de jos la masă pentru pomenirea martorului Meu de la Maluri, Ilie Bunea, cel cu care Eu, Domnul, M-am sprijinit în vremea aceasta pe pământ cu lucrarea cuvântului Meu, prin care trâmbițez și Mă binevestesc cu venirea Mea cea de-a doua de la Tatăl după om ca să-l ajut pe om să vadă calea.

Eu sunt Mântuitorul celor credincioși. Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 august 2014

Praznicul Adormirii Maicii Domnului

S-a împlinit Scriptura despre venirea Domnului între oameni. Omul nu-și poate împărți iubirea, și pentru păcat și pentru Domnul. Omul aduce jertfă pentru păcat, în loc să se dea pe sine lui Dumnezeu. Maica Domnului îndeamnă țara română să se trezească și să se scuture de dușmanii ei.

Duhul Mângâietorul, El este lucrarea Mea în această zi de praznic împărătesc în cer și pe pământ pentru mama Mea Fecioară, iar Eu sunt Fiul ei iubit, Iisus Hristos.

Mă las cuvânt în grădină și întâmpin sărbătoarea și-i mângâi pe cei ce pornesc spre izvorul cuvântului Meu și le ies înainte cu sfinții și le dau lor pe Duhul Sfânt Mângâietorul și le spun:

Pace vouă! Veni-va vremea și a și venit să fie Domnul pe pământ cu oamenii credincioși și să șteargă lacrima din ochii lor, precum este scris, și iată, vin și împlinesc.

O, am venit, și stau pe nori cu sfinții și cu mama Mea Fecioară, așa cum am stat acum două mii de ani în ziua când am venit și am luat-o lângă Mine și lângă Tatăl și lângă sfinți. O, privește ea acum peste lucrarea acestei zile și se pregătește cu daruri, cu cuvânt plin de daruri și plin de rugăciune pentru poporul cuvântului Meu și pentru cei ce au așteptat plini de dor această zi, întâlnirea lor cu Domnul și cu sfinții Săi. Când te duci la o serbare mult dorită și mult așteptată de tine, stai cu sufletul plin de dor și de fiori, dar când știi că ea a și sosit și ești în mijlocul ei, te hrănești, te mângâi, iubești mult, te bucuri, iar apoi te doare când se strânge sărbătoarea, și iei apoi din duhul ei și-ți alini inima multă vreme după aceea.

O, pace vouă, celor de aici și celor ce vă strângeți la izvor! Noi suntem în văzduh și privim. Vedem înainte și Ne umplem de duhul mângâierii și unii altora ni-l hrănim, și iată câtă bucurie strâng cei din cer în zile de sărbătoare cu întâlnire, și tot așa și cei de pe pământ în prăznuirea lor cu Domnul.

O, fiilor de la izvorul Meu de cuvânt, v-ați ostenit, măi fiilor. Vă binecuvintez osteneala și neodihna cea pentru Mine. Pace vouă în vreme de trudă pentru Domnul!

O, mamă a Mea, fă-te lor mângâiere din cer, mamă, lor și celor veniți la izvor. Au venit la serbarea cea pentru tine, mamă, și Ne mângâiem cu ei. Acum două mii de ani am spus: «*Eu milă voiesc, nu jertfă*». O, milă aștept de la om, mamă. Să-i fie omului milă de Domnul, de durerea Mea cea de la păcatele oamenilor.

L-am pierdut pe om după ce l-am zidit, l-am pierdut din pricina poftelor lui de păcat. Milă voiesc pentru ceea ce am pierdut. Sunt fără odihnă. Nu mai am casă de odihnă și sunt neodihnit.

O, ai fost mereu și ești mereu plină de milă pentru Mine, mama Mea. De când te-ai născut și M-ai aflat de Dumnezeu al tău ai fost plină de milă pentru Mine. Caut om cu milă, caut mereu. Numai cel plin de milă de Mine, numai acela vine și stă cu Mine și se face Mie ajutor și mângâiere în durere.

O, mama Mea, așează-Mi duhul mângâierii în carte lângă Mine, că suntem în sărbătoare pentru mângâiere, mamă. E cerul pentru tine în prăznuire în această zi. Presară tu daruri, dă-le de la Noi, mamă! O, binecuvântată să fie grăirea ta în zi de adunare cu popor la izvor, mama Mea! Amin.

— **O**dată cu apropierea zilei mele de serbare am privit peste ea cu înainte-vedere și am pus daruri din cer în brațe ca să le împart celor strânși la sărbătoare. Darul iubirii de Tine voiesc să le dau.

Darul milei de Dumnezeu voiesc să-l simtă crescând în ei, că l-ai zidit pe om, dar el nu Te-a iubit, Fiule Doamne. Mi-a fost milă de Tine pe pământ, și tot așa și în cer acum.

Îi este omului dor de păcat, Fiule Doamne. El știe că dacă face aceasta nu Te poate iubi, nu se poate împărți. În iubire nu te poți împărți între Dumnezeu și tine. O, eu nu m-am împărțit. Eu numai pe Tine Te-am iubit, Fiule Doamne, numai pe Tine mereu, mereu. Numai cu milă de Tine mereu am fost și sunt, numai cu gândul la Tine am fost și am rămas, o, Fiule scump.

Vă dau povață de milă pentru Domnul și pentru cei din cer, fiilor. Din zori stau și vă privesc calea și simțirea inimii și dorul din ea. Dacă vreți să nu vă despărțiți de Fiul meu, de Domnul, o, hrăniți-vă inima cu milă de El și umblați după El și cu El, căci pașii voștri sunt numărați, iar mila de Domnul se adună în cer pentru voi.

O, e țara voastră în primejdie acum, fii români. Ru- gați-vă cu foc în inimi pentru dezrobirea ei de sub omul cel răufăcător peste ea. E țara română în clește, sub cei ce n-au milă de Dumnezeu și de oameni. Hai să dăm mână cu mână cei cu inima română, că ne-am strâns în România, venim din cer pe vatra ei, și n-a mai fost și nu mai este pe pământ un așa loc de odihnă pentru Domnul și pentru sfinții Săi ca și aici, unde El a cuvântat și Și-a pregătit și a făcut grădina de întâlnire ca să vină omul la chemarea Domnului, să vină să-I asculte glasul și să-l prindă mila și să se umple de dor și de milă inima omului, căci Fiul meu a spus: «*Milă voiesc, nu jertfă*».

O, cu ce să-L încălzească avutul omului pe Fiul meu Iisus, pe Cel durut de la păcatele omului? S-a învățat omul să aducă jertfă pentru păcat, dar pe sine nu se aduce Domnului. Cui să dea Domnul jertfa omului?

O, are rană Iisus Hristos, are Fiul meu rană vie de la loviturile primite de la om. Păcătuiește omul și nu are iubire decât de păcat, iubire păcătoasă ca și jertfa celui păcătos.

O, e plin pământul de mila Domnului. Să fie și cerul plin de mila omului, căci suferință este în cer când omul se întoarce de la Dumnezeu și se dă lumii, mereu lumii, mereu, mereu.

O, popor adunat la sânul Domnului, eu stăruie la tine cu durere. Ai milă, ai milă de Fiul meu Iisus Hristos. Umple-ți inimioara de dor și de milă și de duh umilit, jertfa cea mai plăcută Domnului. Cu dor vă învăț, fiilor, aduceți Domnului miei pe voi înșivă și faceți-vă Lui altar și iubire pe altar. Atunci nu veți mai iubi păcatul așa cum toți oamenii îl iubesc, ci veți iubi să dați slavă Celui ce S-a dat pe Sine pe altar pentru răscumpărarea din moarte a omului, pentru iubirea și mila de om, căci omul s-a despărțit de Domnul prin păcat, iar păcatul îl ține departe, departe de iubirea cea de sus.

Daruri scumpe vă împart. Ceea ce am eu dau să împart cu voi, ca să aveți și voi ceea ce am eu. Eu Îl am pe Domnul iubire și dor, și toate darurile se cuprind în El. Tot ce poate avea omul mai scump, în Domnul este. O, lăsați-vă iubiți și purtați de iubirea cea de sus, cea care stă înaintea tronului slavei Domnului, gata să rodească în cei ce o cheamă.

O, neam român, rostesc numele tău în ziua mea de sărbătoare și te doresc al Fiului meu să fii acum și pe vecii, așa cum Tatăl te-a ales Lui pentru sfârșit de timp, țara Fiului Lui. O, câte lacrimi în cer pentru tine! Ești scumpă la Dumnezeu, dar ești furată, și te înjosesc cei ce te-au furat pentru ei. O, trezește-te și te scutură de dușmanii tăi!

O, dă-i duh de sus neamului român, Fiule Iisus Hristos! O, fie-Ți milă, Doamne! Ridică la veghe pe cei cu milă din cer și cu putere de minuni și de cuvânt peste ea! Așa este ruga mea

pentru ea, pentru cea aparte, și fă din ea voia Ta, Doamne.

Iar voi, cei cu milă și cu dor de Domnul, purtați aceste daruri, purtați-le cu râvnă și cu inima fierbinte. Ele vă vor ține pe voi în Fiul meu Iisus, și pe El în voi, iar lumea vă va vedea și va înțelege pe Dumnezeu și toată frumusețea Lui.

Eu vă mângâi acum ființa. Ați venit la sărbătoarea mea. Aceste petreceri sfinte rămân scrise și mărturisesc. Fiți și voi mărturisitori. Milă și iubire pentru Fiul meu, acestea vă doresc, acestea vă îndemn. Nimic n-ați făcut mai frumos în viață ca și venirea voastră de acum la izvorul Fiului meu Cuvântul în vremi de sărbătoare. O, pace vouă! Duhul mângâierii v-a adus, și tot el vă poartă înapoi pașii.

O, aveți grijă de măsura împărăției lui Dumnezeu din voi și mărturisiți-o cât este, fiilor. Amin.

— O, dulce mama Mea, dulce sărbătoare ridi- căm spre Tatăl aici, în grădina unde Ne strângem în duhul mângâierii, mamă. Eu milă voiesc de la om, căci toate sunt ale Mele din cele ce omul dă să-Mi dea. Eu vreau să se întoarcă omul la Mine, nu să-Mi dea daruri, mamă. Să-l las fără nimic ca să nu mai aibă ce să dea și cu ce să-Mi scoată ochii? O, și chiar dacă așa a fost peste om din loc în loc, din când în când, dar dacă nu are cine să-L arate pe Domnul, e tot fără folos pentru om. Mi-aș trimite de aici lucrători, dar lumea e rea, mamă. Am prea puțini ca să-i mai și trimit, o, și câte sunt de lucru aici! Iată, Mă duc Eu și cuvântul Meu, și binecuvintez puterea cuvântului Meu, ca să pătrundă el ca lumina și să facă minuni, căci Eu rostesc și spun acum peste români:

O, scoală-te din somn, neam român, și vino-ți în fire. Te vestesc că ești în cumpănă. O, scoală-te din somn și veghează apoi până ce va trece ispita, dar roagă-te să-ți scot din lan neghina și să se dea în lături răufăcătorii tăi. Eu, Domnul, poruncesc lor și le spun: O, aplecați-vă, o, dați-vă în lături, voi, cei hrăpăreți, care iubiți minciuna și slava nemeritată! O, fiți cuminiți, fiți cuminiți, ca nu cumva să vă mătore furtună neașteptată!

Eu, Domnul, Eu am grijă de tine, țară română. Amin.

Voi, fii miloși, care veniți cu dor la izvorul Meu de cuvânt, rămâneți în iubirea Mea, rămâneți lângă ea. Iubirea Mea este poporul cuvântului Meu. El s-a adus Mie ca să fac Eu cu el voia Mea, iar voi veniți, o, veniți la izvor. Aici Îmi deșert cuvântul gurii Mele. Hrăniți-vă cu fiori din acest cuvânt. Îmbrăcați-vă în daruri duhovnicești, ale căror haruri să aibă putere pentru mântuirea oamenilor, că lumea n-are veghetori care s-o deștepte spre trezire și spre viață apoi.

De dor și de iubire i-am dat omului suflet când l-am zidit. El însă s-a smuls din mâna Ziditorului său. Cu milă caut după om și milă aștept să-Mi dea.

Acum, popor al cuvântului Meu, duhul mângâierii ți-l aștern pe creștet, că Mi-ai pregătit popas și M-ai mângâiat. O, ai grijă de cei ce înțeleg cuvântul Meu de peste tine dintre cei care dau să vină și să vadă din acest cătunaș. Vom privi și vom înțelege dacă vor avea credință.

Te strâng la sân și te cuprind ca să-ți dau tărie și ca să-Mi slujești cu ea, iar tu să ai milă de Domnul, fiule. Cuprind în taina cea de sus ziua de serbare pentru mama Mea Fecioară. Cobor aici pacea sfântă. Oștirile cerești au luat din slava Mea cu tine și cu cei adunați la izvor.

Las duhul mângâierii peste tot și peste toate. Las pacea Mea aici.

Rămân cu voi, fiilor! Rămâneți cu Mine, o, fiilor. Amin, amin, amin.

15/28 august 2014

Sărbătoarea Tăierii capului sfântului Ioan Botezătorul

Pildă de rugăciune. Cel care vrea să scape de păcate trebuie să aibă mereu inima tristă și plânsă pentru păcatele lui. Grăirea dușmănoasă dintre om și om este dovada păcătoșeniei omului. Temerea de Dumnezeu îi aduce omului blândețe, răbdare, vorbire și purtare cuviincioasă față de semenii.

E Domnul cuvânt peste pământ. Sună trâmbița și Se adună Domnul cu sfinții Săi la masă de cuvânt pe pământ, pe pământul român. Amin.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Eu Însumi Îmi anunț cuvântul când Mă vestesc să intru în carte și să mărturisesc. Sunt Cel purtat de heruvimi, sunt în nor, așa cum am fost cuprins în nor în ziua când M-am așezat de-a dreapta Tatălui după învierea Mea și Mi-am lăsat ucenicii să aștepte pe Duhul Sfânt Mângâietorul, Care va vesti lor toate câte vor veni de la Dumnezeu la ei spre știre și spre lucrare, așa cum le-am făgăduit pe vremea cât am stat cu ei în apostolie și le-am spus lor mai dinainte toate, ca să le ajut credința atunci când vor vedea ei împlinirea cuvântului Meu vestit peste ei de însăși gura Mea.

O, tot așa lucrez și azi în grăire și împlinesc apoi, și vă hrănesc vouă duhul credinței sfinte, o, fii ai poporului cuvântului Meu cel de azi peste pământ, și pe care vouă vi-l dau ca să-l răspândiți spre știre peste tot, fiilor, căci trebuie să fie cunoscută lucrarea Mea cu voi, grăirea Mea cu voi.

Ne așezăm cu voi la masă, Eu și sfinții Mei, că ei au sobor și serbare mare pentru slăvirea lui Ioan, nașul Meu de botez, pentru ziua când el s-a adăugat cetelor cerești cu lucrarea sa, pe care a mutat-o atunci de pe pământ la cer, la lucrul sfinților Mei, care trăiesc în nevăzutele lui Dumnezeu, în cele veșnice, măi fiilor. Ioan Botezătorul a fost ucis de lucrarea fărădelegii celor fărădelege pe pământ, dar el are lucrare de întoarcere a omului de la păcat la Dumnezeu, de la întuneric la lumină, de pe pământ la cer. Când a ieșit el între oameni i-au primit mulți lucrarea sa de pregătire a omului pentru împărăția cerurilor cu oamenii pe pământ. Lucrarea lui era să pună în oameni pocăință pentru faptele lor rele, potrivnice lui Dumnezeu în om și din om, și ajungeau mulți la păreri de rău pentru toate relele lor, de la care aveau apăsată conștiința, și se dădeau ei spălării și curățirii și credinței apoi, căci el vestea că în urma lui vine Împăratul cerului între oameni și are cu El lopata și-Și curăță aria ca să despartă grâul de pleavă și de neghină și să-Și dea de-a dreapta rodul, iar la stânga paiele și sămânța cea străină de semănătura Sa.

E sărbătoare sfântă în cer și pe pământ, dar este dată de la locul ei datina cea din sfinți lăsată. O, cum să vină la nunta Mea, la masa Mea, cum să vină cei ce au stricat datinile sfinte? Mai știu ei când e în cer sărbătoarea, fiecare sărbătoare? Se adevărește că nu vin la nuntă cei chemați, căci fac ei altceva, fac ale lor, nu ale lui Dumnezeu când Eu, Domnul, aștern masă cu sfinții Mei pe pământ și grăim pământului, Eu și sfinții Mei, că este scris să vin cu sfinții și să grăim unii cu alții așa cum și în cer grăim.

Dau de veste poporului cuvântului Meu să-Mi ceară în genunchi fiecare fiu întărirea credinței lui în lucrarea venirii Mele cuvânt peste pământ și să-Mi spună cu duhul pătruns: *ajută-mi, Doamne, să nu-mi pierd credința în cuvântul Tău cel de ieri și cel de azi, ca să nu cad sub osânda necredincioșilor din pricina păcatelor mele, a neascultării mele de Tine, căci vai celor osândiți la necredință și la plata celor necredincioși, că aceia nu mai au parte de masa Ta când Tu chemi*

la masă. O, din pricina împietririi inimii nu cred cei ce nu cred și cei ce nu mai cred, dar eu Te rog, păzește-mi inima în umilință și ajută-mi prin aceasta să mă păstrez în duhul pocăinței, în botezul nașterii de sus, care îl ține în Tine pe cel credincios, Doamne. Amin.

O, poporul Meu de azi, e zi de grăire cu tine pentru creșterea ta, pentru statornicia credinței tale, pentru învățătură de viață și pentru împărțirea cuvântului Meu cu tine, ca să înțeleagă oamenii că nu e tot una viața omului cu viața Mea în om. Când omul stă cu Mine și în Mine cu lucrarea sa, când Eu stau cu el în lucrarea Mea și-i dau lui o folosință pentru Mine și pentru mersul Meu printre oameni, atunci el trăiește pentru Mine, iar Eu pentru el, făcând el voia Mea, dar când el stă în lături, chiar și când dă să nu calce poruncile Mele în trupul său, atunci el nu trăiește pentru Domnul, o, nu, ci își trăiește viața sa. Acela nu mai are parte la masa nunții Mele, la care sunt toți chemați ca să fie apoi aleși și apoi credincioși Mie pentru lucrările Mele multe, și iată, mulți chemați, puțini aleși pentru Mine, căci omul se alege tot pe sine când el dă să aleagă, bietul de el, iar Eu la masa Mea rămân cu cei care rămân cu Mine la lucrul Meu, iar cei chemați care rămân cu viața lor, aceia nu vin, căci își caută ale lor, nu ale lui Dumnezeu, precum este scris.

O, ce puțini, ce puțini se despart de cele ale lor ca să se dea Mie și lucrului Meu și ca să rămână ei pentru Mine apoi, ce puțini! E masa Mea bogată foarte, dar cei chemați au ale lor de făcut, au viața lor și și-o trăiesc cum vor, n-au vreme pentru lucrul Meu cu omul. Mult am Eu de lucrat pe pământ, și ce puțini vin să-Mi stea în ajutor, ce puțini! Nu știe omul ce greu răspuns are de dat lui Dumnezeu când va fi întrebat de lucrul său, de ceea ce a făcut el pe pământ și ce a lucrat în vremea lui.

O, numai pentru sine trăiește omul pe pământ! El caută să-și întrețină viața trupului său și nu este omul de folos lui Dumnezeu cu viața sa, cu lucrarea sa. Cum, omule, cum de nu-ți pui întrebarea pentru viața ta, pentru ce faci cu ea dacă o ai și ce-ai să câștigi sau ce-ai să pierzi după aceea?

Ioan Botezătorul e slăvit între sfinți în ziua lui de sobor, căci el și-a trăit viața numai pentru Domnul pe pământ și a fost lucrătorul Meu, mărturisitorul Meu, ucenicul Meu, căci Tatăl Meu S-a folosit de el pentru lucrările lui Dumnezeu pe pământ. El nu și-a avut grijă de viața sa, o, nu! Domnul a avut grijă de ea, iar el a avut grijă de viața Domnului în el și în afara lui și înaintea oamenilor care aveau să învețe de la el viața, și acest fel de oameni sunt cei ce stau cu Domnul la masă și cu sfinții Săi, cu cei în care a trăit Domnul cu lucrările Sale pe pământ între oameni.

O, ucenicule mare, cine mai știe să-I dea lui Dumnezeu preț între oameni? Unde mai găsește Domnul om pe care să-l pună la lucrul Lui cel mult, om care să nu trăiască pentru sine și atât, om care să-I dea lui Dumnezeu preț în el și rod? Orice uzină făcută de om rodește pentru cel ce a făcut-o și ascultă ea de cel ce i-a dat ființă pe pământ și îi aduce folos. Iată, omul a rămas jos, jos de tot, nu mai este cu nimic bun pentru Domnul, pentru Cel ce a zidit omul. S-a împietrit inima omului, s-a împietrit de tot, și nu-și mai simte omul împietrirea, nu mai simte cu inima primejdia despărțirii și a depărtării lui de Dumnezeu. El simte numai să aibă grijă de el, de cele ce-i trebuiesc lui de hrană, de îmbrăcăminte, de avere, de stare. De Domnul nu mai are omul grijă, nu mai trăiește omul pentru Domnul pe pământ. O, și câtă nevoie are Domnul de om!

Cui să-i spunem Noi tristețea, multa Noastră tristețe de

la depărtarea de Dumnezeu a omului? O, ucenicule mare, cine se mai gândește la tine? Cine se mai uită la tine și la viața ta și la folosul pe care l-a adus Domnului viața ta, nașterea ta între oameni? Vai celor ce n-au mărturisire pentru Mine, pentru Făcătorul omului! Ce va fi cu aceia? O, ce va fi cu atâția oameni care au trăit cu inima împietrită de n-au avut habar de folosul lui Dumnezeu cu viața lor? O, câtă tristețe pe Noi, ucenicule mare!

— **O**, Doamne, o, Doamne, o, Doamne, îndemna-lă umilință și la pocăință apoi, aceasta îi trebuie omului împietrit. Când omul n-are umilință, vine iconomia Ta și îi aduce durere și inimă tristă și zdrobită ca să vadă el cât este el, cât de mult nu s-a sfiit el față în față cu Dumnezeu. La Tine vin cei ce vin să se vindece de dureri, Doamne, nu alții vin. O, nimeni nu vine fiind sfânt, ci vine să se vindece de durerile cele pricinuite de păcatele lui, vine să facă tratament sfânt și să se vindece apoi, dar dacă nu face conștiincios tratamentul cel scris de Tine, nu se vindecă cel ce vine, ci cade în stânga ca un nevindecă, și îi trebuie apoi umilință și pocăință, dacă vrea, dacă mai vrea.

O, cât se spală, cât se gătesc cu de toate cei ce merg spre păcătuire între ei! Un creștin care știe de Dumnezeu nu se gătește atât de mărunț, nu se gătește frumos, nu-și spală viața când vine să se unească cu Domnul, cu Duhul și cu Trupul Său. Este scris pentru om să se cerceteze pe sine, să se spele bine, și așa să vină, căci cele dinăuntru ale omului sunt cele ce nu se văd și sunt cele mai murdare, cele mai spurcate și îl spurcă pe om, dar diavolul este dat de gol când se așează pe alb, se vede și nu se poate ascunde musca lui. Pe inima curată când se așează duhurile zburătoare ale diavolului cel nevăzut, inima aceea nu ascunde musca cea vrăjmașă, ci o scoate la lumină ca să fie judecată.

O, cum poate omul să scape de păcatele pe care le-a făcut și de cele proaspete, Doamne? Un așa om trebuie să aibă mereu inimioara tristă și plânsă pentru păcatele lui, nu să se poarte ca unul care nu are păcate, o, nu, iar tristețea aceasta îl doare în el, și nu mai vine păcatul în cel îndurerat pentru păcat. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce nu se sfiesc de Dumnezeu și sunt cei ce se ascund de oameni cu păcatele lor. Cei ce păcătuiesc sunt cei ce învinuiesc pentru căderea lor, dar sunt și altfel de păcătoși, căci sluga aceea care Te-a rugat pentru vindecarea slugii sale Ți-a spus Ție, Doamne, că nu este vrednic să intri la el din pricina păcatelor lui, ci să trimiți doar cuvântul Tău pe calea credinței lui în Tine și să se vindece sluga sa. O, așa ar fi să spună cei ce cad de la Tine, nu să învinuiască în dreapta și în stânga pentru căderea lor din Dumnezeu, pentru pieirea lor de lângă Tine, dar iată, nu este duh de umilință, îi este rușine omului păcătos să se umilească și să se știe de umilința lui. O, ce mult ar trebui să se umilească toți oamenii, Doamne! Toți oamenii sunt păcătoși și au de ce să se umilească.

O, așa cum păcatele vă umilesc atât de mult pe voi, tot așa trebuie să vă umiliți și voi pentru păcatele voastre, oameni de pe pământ. Eu, Ioan Botezătorul, vă aduc acest cuvânt de umilință, iar umilinței pentru păcat îi urmează pocăința. Aplecați-vă, așadar, spre umilință în toată clipa, căci în toată clipa omul este osândit de păcatele lui trecute sau proaspete și n-ar avea de ce să se arate el îngâmfat și neumilit pentru păcat.

Grăirea dușmănoasă dintre om și om este dovada păcătoșeniei omului. Numai omul păcătos este în stare de așa ceva. O, cine-L vede măcar o dată pe Domnul și are noroc să-i fie inima smerită întru aceasta, acela se umple apoi de duhul

temerii de Dumnezeu și nu se mai încântă cu alt gând sau purtare din care să-I lipsească Domnul Cel smerit, Domnul Cel blând cu inima, ci stă acesta cu frică numai în Domnul, făcând numai voia Lui în toate clipele, iubind și veghind. Dar și cel ce nu-L vede pe Domnul niciodată, ci doar Îl crede și Îl simte prin toate cuvintele Lui ca și cum L-ar vedea mereu pe El, și unul ca acela poate trăi în duhul temerii de Dumnezeu în toată clipa, poate din pricina iubirii lui de Dumnezeu căpătată în dar prin credința lui.

Nu are nimic legat de duhul sfielii sfinte și al temerii de Dumnezeu purtarea cea necuviincioasă a omului, forța cuvântului rostit cu apăsare și nervii dovediți în sângele lui și pe limba lui apoi. Toate nemulțumirile de la care omul izbucnește în chip nesfios și necuviincios, nu au nimic legat cu duhul temerii de Dumnezeu. Lipsa de sfială și de temere de Dumnezeu sunt dovedite de grăirea cea multă a omului care grăiește orice, dar tăcerea celor înțelepți, împotriva acestui fel de vorbire, dovedește rodul care este în el de la Dumnezeu, căci vai celor ce se hrănesc din vorbiri de umplutură și ale căror urechi și suflete caută aceasta!

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, acestea trebuie să dovedească cei ce sunt ai Domnului cu lucrul lor, cu jertfa lor, o, Doamne. O, ce frumos, ce sfios m-am purtat eu înaintea Ta cu cele dinăuntru și din afară ale mele, ce frumos și ce credincios, Doamne! Să ia și să învețe fiii poporului Tău de azi, și alții să ia și să învețe apoi de la ei folosul cel pentru Tine al vieții omului, căci cine stă cu Tine la lucrul Tău și la cruce, Doamne, acela trăiește pentru Tine, dar cine se trage în sine cu ale sale rele și bune și se dă de lângă Tine cu lucrul său cel pentru Tine, acela încetează să mai trăiască viața sa pentru Tine, ci trăiește doar pentru sine apoi și își poartă grija de zilele lui, iar zilele Tale nu le mai trăiește unul ca acela, și vai unuia ca acela dacă-l prinde din urmă osânda necredinței! Vai lui dacă ar fi pedepsit apoi cu căderea spre necredință față de lucrul Tău cel ceresc de azi cu poporul Tău de azi, căci la unii ne putem uita așa dintre cei ce au fost și nu mai sunt ai Tăi și lângă Tine cu viața lor, o, Doamne.

Duhul mângâierii, duhul darurilor sfinte, în acestea să rămână poporul cuvântului Tău, Doamne. De la o margine la alta a pământului sunt plini toți oamenii de poftă de păcat, dar poporul cuvântului Tău să fie plin de Dumnezeu, plin de Tine, Doamne, fiecare fiu al acestui popor și să Te arate pe Tine mărturisindu-Te din el cu fața Ta, cu viața Ta, cu lucrarea Ta, cu smerenia și blândețea Ta, cu iubirea Ta între ei numai pentru cei din cer, Doamne. Așa daruri dau eu poporului Tău de azi în ziua mea de sobor între sfinți, iar Ție cinste și laudă, Doamne, în cete-cete, noi, sfinții Tăi. Amin.

— **S**lava Mea este cu voi și peste voi, sfinți iubitori ai Mei, iar poporul cuvântului Meu o poartă peste pământ. Eu sunt purtat de heruvimi și de poporul cuvântului Meu și grăiesc peste pământ cuvântul Meu, iar el Mă împarte.

Curând, curând, voi sta la masă cu tine, popor al cuvântului Meu, că vin cu mama Mea Fecioară și cu sărbătoarea ei și voi grăi în ziua aceea cu neamul român, și din mijlocul lui cu popoarele, căci cuvântul Îmi este lucrarea.

O, nu uitați să fiți frumoși, să fiți voi cei frumoși, fiilor. Diavolul cel vrăjmaș vă dă târcoale ca să nu fiți voi frumoșii Mei prin toată armonia dintre voi, dintre Mine și voi, dar voi vegheați să fiți ai Mei, mereu ai Mei.

O, rămâneți mereu, rămâneți cu Mine mereu, mereu ai Mei, fiilor, că mult lucru sfânt avem de lucrat și de așezat pe

pământ, o, fiilor. Amin, amin, amin.

29 august/11 septembrie 2014

Praznicul Nașterii Maicii Domnului

Maica Domnului stă de veghe peste pământul român. Domnul are de așezat pe această vatră taina și lucrarea țării strălucirii. Arma cu care lucrează Domnul este Cuvântul lui Dumnezeu. Îngerii stau de veghe pentru împlinirea voii Domnului pe vatra neamului român. Grăirea Maicii Domnului către neamul român. Vai de locașurile de biserici care sunt îmbrăcate în roșu. Străbunii sfinți stau de veghe la hotare.

Eu sunt Cel ce sunt. Sunt Dumnezeu Fiul. Am acum, la sfârșit de timp, am nume minunat: *Cuvântul lui Dumnezeu*, și-Mi scriu carte pe pământul român sub acest nume. Eu sunt Cel ce vin iarăși de la Tatăl pe pământ și am nume nou, după cum Îmi este acum lucrarea, căci stau pe nori de heruvimi și-Mi las glasul să se audă și grăiesc, ca să împlinesc apoi cuvântul Meu. Amin.

E zi de praznic împărătesc această zi. Sunt în slavă deasupra poporului cuvântului Meu din zilele acestea. Se deschide în mijlocul lui cartea Mea ca să Mă așez în ea cuvânt și să grăiesc cu carte scrisă neamului român. Eu și mama Mea Fecioara suntem în sărbătoare între cetele de sfinți, care Ne însoțesc pentru amintirea și slava zilei în care ea s-a născut cu trupul pe pământ, după orânduiala cea din vecii a lui Dumnezeu Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt, ca să Se sprijine apoi Tatăl și să lucreze prin ea venirea Mea întrupat pe pământ între oameni, după cum era scris în prooroci să vină Domnul pe pământ, să vină și să fie străpuns pentru păcatele oamenilor și să răscumpere ființa omului căzut de la Dumnezeu prin neascultare de legile vieții, și am venit și M-am arătat oamenilor cu lucrarea pe care Tatăl Mi-a dat-o s-o desăvârșesc.

O, slavă zilei de naștere pe pământ a mamei Mele Fecioară!

Sunt în nor cu tine și cu cetele de sfinți aici, în mijlocul poporului cuvântului Meu, mamă. Pe vatra neamului român Mi-a pregătit și Mi-a gătit Tatăl venirea Mea cea de azi cuvânt pe pământ. Ne-a făcut Tatăl români, o, mama Mea, și Ne-a dat să grăim românește. Limba neamului român o avem în grăire, și aceasta arată că Tatăl Savaot a ales de la început această țară și acest neam peste care să Se slăvească cu venirea la oameni a Fiului Său Iisus Hristos, Dumnezeu Fiul, Dumnezeu Cuvântul.

O, neam român, te-a ales Tatăl dintre popoare ca să sălășluiești Dumnezeu în tine cu venirea Sa pe pământ cuvânt acum, la sfârșit de timp. O, neam ales pentru venirea Domnului pe pământ acum, iată, ai alegere aparte, după voia lui Dumnezeu. În tine face Domnul voia Sa, și cu ea răstoarnă voia omului ca să se îplinească voia Domnului. Amin.

O, mama Mea Fecioară, avem de grăit neamului român în ziua ta de praznic, căci avem de lucrat aici în zilele acestea voia Domnului. E mult păcat pe pământ peste tot, mamă. E mult păcatul și aici, pe vatra neamului român. Cel mai de căpătâi păcat între păcate este îngâmfarea omului, mamă. De la acest păcat se desparte de Dumnezeu omul și dă să-și facă el voia sa, mamă. O, câtă orânduială sfântă avem de așezat Noi pe acest pământ ales de Tatăl pentru venirea Mea cea de azi cu sfinții și cu îngerii, precum este scris să vin, mamă. O, nu știu oamenii de pe această vatră, nu știu ei voia Domnului cu această țară, dar Noi o știm, mamă, și este scrisă în Scripturi, iar dacă este scrisă trebuie să se îplinească, fiindcă așa

este scris. Taina și lucrarea țării strălucirii avem Noi de lucrat și de așezat pe această vatră și aici trebuie să-și afle înfrângerea vrăjmașul Meu antichrist și toate slugile lui, căci așa este scris.

Tainic lucrăm, mamă. Cuvântul lui Dumnezeu este arma cu care se lucrează în zilele acestea împotriva fărădelegii de pe pământ și a celor ce lucrează pentru ea. Cuvântul Meu călătorește din loc în loc peste tot, mamă. Auzit sau neauzit dacă este de oameni, el lucrează lucrarea sa, numai să poată el fi așezat pe pământ când gura Mea îl grăiește din văzduh, din nor de heruvimi ca să ia el ființă în cartea sa, mamă.

O, neam român, grăiesc în mijlocul tău cuvântul Meu. Mama Mea Fecioara este acoperământul tău și ocrotire mare ție, după cum voia Tatălui a fost. Grăiesc cu mama Mea pe vatra ta în zi de praznic de naștere a ei pe pământ, dar grăiesc cu tine în această zi. Naștere din nou, naștere de sus îți hărăzește Dumnezeu ție. Tu nu poți, dar poate Domnul să așeze peste tine voia Sa, că îți trebuie acum trezire mare, o, țara Mea de azi. Eu, Domnul, voi lucra peste tine și te voi conduce voia Mea s-o faci, chiar dacă auzi, chiar dacă nu auzi sau nu crezi cuvântul Meu de peste tine. Eu am lucrarea Tatălui s-o desăvârșesc în mijlocul tău și peste tine în zilele acestea, iar tu ești acum la răscruce, ești pândită de duhul și de lucrarea fărădelegii celor fără de milă de Mine și de tine, a celor ce dau să răstoarne voia Mea pentru voia lor și să strige apoi că ei sunt cei mai mari peste toți.

O, tu trebuie să ieși de sub această apăsare, țara Mea română, și-ți trebuie veghe din cer în mijlocul tău, și iată-Mă cuvânt în tine. Pază cerească înăuntrul tău și de jur-împrejur așează cerul acum pentru tine. Mama Mea Fecioara merge de jur-împrejur pe hotarele tale și pecetluiește cu semnul ei peste tot. Ea vede și știe lucrarea Mea cea multă pe vatra ta, căci cei de sus văd totul, văd mereu, și are mama Mea Fecioara lucrarea pazei ei peste această țară, țara venirii Fiului ei cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp.

O, avem acum de răsturnat voia omului cel trufaș și a toate slugile lui, mamă. Lucrare amănunțită trebuie să lucrăm, căci omul cel potrivnic cerului pe pământ, dă să lucreze acum chiar și prin biserică păcăleala pe care o are el în sânge pentru propășirea lui pe scaun înalt, și duhul minciunii este lucrarea lui, mamă, dar Noi, împreună cu poporul cuvântului Meu stăm cu veghe și cu rugăciune înaintea Tatălui cerurilor ca să biruiești Domnul și nu omul acest timp greu, că vreme de încercare este acum peste neamul român, mamă.

Dăm de veste și de poruncă îngerilor în cete-cete cu lucrarea lor să vegheze peste tot pentru împlinirea voii Domnului pe vatra neamului român, că vine ziua tragerii la sorți pentru scaunul de sus al cârmuirii pe mai departe a acestui neam. O, nu e de joacă pentru această alegere și trebuie să aleagă Domnul, trebuie căutat în inimi, căci trebuie o inimă cu iubire în ea și cu dreptate și cu milă și cu veghe în ea pentru soarta acestui neam, iar cine caută numai mărirea lui între cei ce s-au ridicat pentru acest sorț, aceia să se depărteze și să fie îndepărtați de îngerii Mei, căci Eu, Domnul, hotărâsc aceasta ce spun.

Hai, mamă, hai cu glasul tău acum peste neamul român, că tu ești de-a dreapta Mea și este scris despre Mine și despre tine: *«Scaunul Tău, Dumnezeule, este în veacul veacului și toiagul dreptății este toiagul împărăției Tale și fiice de împărat Te slujesc, și stă împărăteasa de-a dreapta Ta cu haine prea înfrumusețate, că ai dorit frumusețea ei, și toată slava ei este înăuntrul ei»*. Amin.

— **O** slava mea este înăuntrul meu, și Tu ești tot lăuntru meu, Fiule Doamne. Tu ești toată ființa mea, și m-am făcut Ție așternut și cale de venire a Ta la oameni, și până să Te fi sălășluit Tu între oameni Te-ai sălășluit în mine cu toată ființa Ta dumnezeiască, o, Doamne, și mi-ai fost Fiu și Domn mi-ai fost, și mare este slava Ta în toată vremea, Fiule scump al meu.

E vremea să spun că Tu m-ai așezat de mare ocrotire peste pământul și neamul român, peste țara venirii Tale acum pe pământ, Fiule Doamne. Nori de sfinți și de îngeri se poartă cu mine înăuntru și de jur-împrejurul pământului român, că aici Ți ai așezată lucrarea Ta de biruință asupra diavolului și asupra lui antichrist, Tu și poporul cuvântului Tău, popor din români, Doamne. Stau în mijlocul lui cu duhul rugăciunii pentru țară, căci țara noastră acum este România, și în ea suntem și lucrăm și împlinim biruința cea mare împotriva stăpânitorului acestui veac: duhul lumii.

Cu mare și sfântă rugăciune trebuie, Doamne, să veghem acum între Tatăl și poporul român, că e la mare răscruce acest neam și sunt mulți vrăjmașii și își ascund fața pe dinăuntru, dar hidoșenia duhului lor iese deasupra și le vădește pe cele dinăuntru ale lor, căci n-au cuvinte mari vrăjmașii, dar au duhul trufiei, din care ei sug și-și hrănesc hidoșenia și se fac respingători prin ea mereu, mereu. O, iată, Doamne, ce fac aceștia: adună oameni de peste tot, îi iau de la spate prin cei slugarnici și se arată cu ei de partea lor, dar nu sunt de partea lor cei trași cu forța să vină să se arate cu ei. O, cel împins pe scaunul de sus este stăpânit de cei slugarnici la vedere, de cei ce vor cu orice preț puterea toată peste neamul român, dar această fărădelege a lor pune degetul pe ei și sunt dați de gol aceștia de înșeși fărădelegile lor, o, Doamne, și sunt ei vrăjmașii neamului român. Stau la veghe și văd peste tot lucrarea lor vrăjmașă, dar odată cu ei lucrează cerul de sfinți și de îngeri, iar eu cu mână de mamă mângâi pământul român și am lucrarea de pază sfântă peste el, Fiule Doamne, și-i spun neamului de pe el, îi spun așa:

O, neam român, veghează și te scoală la veghe sfântă, căci cei din cer sunt la veghe mare peste tine acum, în vreme de cumpănă peste tine. Duhul Sfânt te va umbri și puterea Celui Preaînalt te va călăuzi ca să faci tu voia Lui acum, spre salvarea ta cea de azi și cea de mâine, căci împărăția lui roșu dă să te cuprindă și-și flutură steagurile roșii deasupra capului tău, dar tu nu uita din ce strâmtorare te-a scos Domnul, o, nu uita, ca nu cumva să te lași înșelată, țară a Fiului meu Iisus Hristos, țară a Domnului acum, la sfârșit de timp. Iată, roșul este vrăjmaș, după cum ți-a spus ție Domnul și ți-a spus să nu iubești, să nu porți culoarea cea roșie, că la roșu trage blestemul, trage vrăjmașul tău.

Vai de locașurile de biserici care sunt îmbrăcate în roșu, că iată-le cum sunt, și cine trage la ele! Haina Domnului este albă, este sfântă, este curată, iar hlamida roșie este haina vrăjmașului Domnului, și cu ea a fost Fiul meu Hristos batjorcorit de mai-marii vremii. Dar tu îmbracă-te în alb, popor român, și fii veghetor ziua și noaptea pentru cămășuța ta, că iată, ți-a furat omul roșu semnul poporului tău, cămășuța românească, și așa știe să te păcălească hoțul cel roșu, dar el este hoțul, nu este fratele tău, o, nu.

Vin cu cuvântul veghii și-ți spun minciuna sub care se pitește omul roșu peste tot ca să-ți calce sub picioare mărirea ta cea din străbuni, neam român, și sufletul, pe care ți-l strânge în cângi pentru slava lui, o, popor ales de Domnul la sfârșit de timp, dar scoală-te cu sfinții la rugăciune pentru soarta ta,

că ai străbuni sfinți care stau de veghe la hotare și sunt vii la veghe, și nu sunt morți străbunii tăi cei sfinți, ci lângă tine sunt și cu tine sunt, și văd ei toată fărădelegea care te strânge sub ea, și nu te lasă străbunii tăi să mori, dar scoală-te ca să nu mori, o, neam român.

E ziua mea de serbare această zi de praznic sfânt. Heruvimi și serafimi împânzesc peste tot văzduhul tău și te veghează, țară română. Iar Ție, Fiule Iisus Hristos, Fiul meu iubit, Ți doresc biruință pentru acest neam și împărăție a Ta să faci din el, voia Ta să faci cu el, și tot așa și el, o, Doamne. Eu stau de veghe înăuntru și la hotare, iar cuvântul Tău să poată acum peste toată fărădelegea, că e vremea Ta, Fiule Doamne, e vreme să lucreze Domnul, precum este scris. Amin.

— **S**lava Mea și a ta stă pe vatra neamului român și cuvintează cuvânt, mamă. Slava iubirii tale pentru neamul, român, neamul Meu și al tău în zilele acestea, mamă! Suntem purtați de nor de heruvimi și de serafimi și de poporul cuvântului Meu, mamă, și grăim peste pământ cuvânt. Îngerii și sfinții sunt în lucrare cu Noi pentru soarta neamului român, în mijlocul căruia Ne avem așezată lucrarea slavei Domnului, masa cuvântului lui Dumnezeu pe pământ, mamă.

O, neam român, auzi tu glasul Domnului? O, auzi-l, și te așează sub ocrotirea lui, că dă război cu tine duhul cel vrăjmaș, duhul cel de la început, care s-a răzvrătit. O, pace ție, neam român! Eu, Domnul, voiesc să te despart de vrăjmașii care mișună pe lângă tine, și voiesc să-ți aduc pacea și duhul mângâierii. Eu, Domnul, lucrez să te păzesc de toți vrăjmașii care dau să se încerce cu tine și nu vor să știe că Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, Domnul puterilor, Domnul Cel tare în război.

O, pace vouă, popoarelor! Pace, și nu război să voiți! Băgați sabia în teacă și fiți cuminți, căci Eu, Domnul, am început să împărățesc pe pământ și sunt Cel nebiruit ca și acum două mii de ani când M-am ridicat arătându-Mă biruitor înaintea celor ce au gândit că M-au doborât, dar nu, Eu M-am sculat, și a fost judecat atunci stăpânitorul acestui veac, antichrist, și iarăși este judecat și biruit, căci Eu, Domnul, împărățesc, și Mi-am scris și-Mi scriu cuvântul peste pământ, și drept este cuvântul Meu, precum este scris. Amin.

O, pace vouă, popoarelor! Eu sunt Cel ce sunt. Cine scoate sabia va pieri în sabia lui. Cine ridică năframa albă va fi scris ca fiu al păcii. Pace și dragoste este împărăția Mea pe pământ, iar războiul sau dragostea desfrânată nu este cu Domnul și cu ai Săi, ci este lucrarea duhului lumii, lucrarea vrăjmașă, împotriva căreia Eu, Domnul, biruiesc.

Pace ție, neam român în mijlocul popoarelor de pe pământ! O, pace ție, ca să ia de la tine popoarele! Eu sunt cuvânt în mijlocul tău, și din tine peste popoare și peste văzduh, pe unde Mă port cu sfinții Mei în cete-cete și veghez.

Eu, Domnul, sunt purtat în văzduh de nori de heruvimi, iar pe pământ sunt purtat de poporul cuvântului Meu, pe care l-am ridicat să stea înaintea Mea și i-am dat cuvânt de rugăciune să ridice către Mine pentru țara română acum, iar din mijlocul lui merge cuvântul Meu peste pământ și peste popoare, merge pe vânt și străbate văzduhul din margini în margini și strigă așa:

Cei ce vă răzvrățiți între popoare, pace vouă vă spune vouă Domnul Iisus Hristos! Eu sunt Cel ce sunt, Eu sunt Cel ce vă spun aceasta.

Sunt Dumnezeu Fiul și am nume minunat acum, la sfârșit de timp. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu

și-Mi scriu carte pe pământul român sub acest nume. Cu numele Meu cel nou vin iarăși de la Tatăl pe pământ și Mă fac cuvânt, și apoi îl împlinesc pe el. Amin, amin, amin.

Am vrut, poporul Meu, să vin la tine cuvânt acum o săptămână și n-am găsit deschis ca să intru. Cuvântul Meu de atunci îl păstrez în Mine și dau să găsesc prilej să-l cobor la tine și să fie scris în cartea Mea. O, veghează, măi poporul Meu, veghează-Mi venirea când dau să vin să intru în carte, că Mă apasă cuvântul cel negrăit la timpul său. O, ai grijă de intrarea Mea la tine când vin, ai grijă, o, poporul Meu! Amin.

8/21 septembrie 2014

Praznicul Înălțării Sfintei Cruci

Învățătură pentru purtarea crucii. Cea mai nemiloasă boală este boala necredinței. Să stea creștinul sub cruce și să nu taie din ea. Cel ce taie din cruce este cel ce se scutură de vină. Viața dulce și viața amară. Durerile, nu mângâierile îl zidesc pe om. Boala necredinței numai oamenii o au.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Păstor. Eu sunt Păstorul Cel cu crucea, Păstorul Cel de sus.

E zi de praznic sfânt, e ziua crucii, sărbătorită bisericește, și a rămas ea praznic bisericesc când crucea pe care M-a răstignit poporul iudeu a fost scoasă din pământ și pusă pe masă spre mărturie Mie între oameni, ca să creadă cei mari și cei mici că a venit Domnul din cer pe pământ și că a biruit moartea prin cruce dacă oamenii L-au dat la moarte, și totul prin cruce se biruiește, tot ce este de biruit. Amin.

O, popor al cuvântului Meu, așezăm în carte învățătură pentru purtarea crucii. Hai, fiilor, să așezăm pe pământ cuvântul Meu de câte ori el vine și bate ca să grăiască Domnul, căci toate se lucrează prin cuvânt rostit, și așa a lucrat de la început Dumnezeu. O, nu în zadar v-am pregătit Eu să-Mi fiți voi popor acum, la sfârșit de timp, ci ca să am loc pregătit și credință să am în voi apoi, ca să vin să-Mi las pe pământ cuvântul Meu cel de azi, măi fiilor. Când Eu vin și las învățătură pe masă la voi, nu numai pentru voi fac această iubire, ci pentru tot pământul, pentru tot omul căruia îi este dat de la Dumnezeu să Mă găsească aici și să Mă ia în el și să-Mi dea ascultare apoi pentru viața sa, ca să-l pot face pe om, să-l fac Dumnezeu prin har, prin cuvântul Meu să-l fac, o, fiilor.

O, e multă neputința de pe pământ a oamenilor. Sunt bolnavi în fel și chip oamenii, dar cea mai nemiloasă boală este cea pe care omul o lasă să stea peste el din pricina nepăsării de suflet, boala necredinței, o boală a oamenilor, căci omul care nu are credință sau care își pierde credința este mai de plâns decât animalul care are de stăpân pe om.

Plângea cuvântul Meu, plângea Duhul Meu prin prooroci și spunea despre poporul Meu Israel: «*Boul își cunoaște stăpânul, și asinul ieslea stăpânului său, dar Israel nu Mă mai cunoaște, poporul Meu nu Mă înțelege, căci a părăsit pe Domnul, L-a tăgăduit și I-a întors spatele, căci capul lor este bolnav, și inima lor bolește, și din creștet până-n tălpi nu-i nimic sănătos*». Am pus poporului Meu numele de Israel. Popor care vede pe Dumnezeu, așa l-am numit pe el, iar el s-a lăsat spre necredință și s-a îmbolnăvit de ea și i-am spus că animalele nu sunt bolnave ca el, și iată, necredința este o boală a oamenilor.

Omul care nu mănâncă de la Dumnezeu nu are pe Domnul în el. I-am spus omului că el nu se hrănește numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu, iar

el a ales să nu mănânce de la Dumnezeu, să nu se facă Dumnezeu prin har și să stea la masă cu Domnul, ci a ales să rămână bolnav.

O, măi poporul Meu, o, fiilor, v-am povățuit mereu pe voi să stați sub cruce și v-am îndemnat să nu tăiați din cruce, fiilor. Cum poate omul să-și taie din cruce? El își taie mereu din cruce, dar nu știe cum vine aceasta. O, fiilor, numai cel vinovat este sub cruce. Cel ce taie din cruce este cel ce nu-și cunoaște și nu-și recunoaște vina, ci se scutură de ea mereu și spune că nu are vină, și s-a făcut aceasta deprindere la om. Atunci el taie din cruce în numele dreptății, zice el, și zice așa de dorul de a fi știut drept, de rușinea de a fi nedrept, și unul ca acela se rușinează cu purtarea crucii și nu seamănă cu Domnul, cu Cel ce n-a spus nimănui niciodată că nu este vinovat, că n-a făcut așa cum a fost învinuit de cei ce apoi L-au pus sub cruce, și apoi pe ea răstignit.

O, M-am lăsat sub cruce, și pe cruce apoi ca să-i arăt omului să semene cu Mine cu viața lui, mai ales că omul este și vinovat. O, niciodată omule, n-ar fi să te ascunzi de vina ta sau de cea pusă peste tine și să te scuturi de ea când cineva vede la tine vină sau îți spune despre ea. Tu ești om, și tot te scuturi de vină, iar Eu am fost Dumnezeu și am intrat sub vină și nu M-am scuturat de ea în fața nimănui, ci am purtat tot ce a venit spre Mine să port și să pot, și am putut să-Mi însușesc vina care Mi-a fost pusă, iar prin răbdare am biruit moartea cea pentru vină și eram Cel nevinovat, căci eram din cer, nu din lumea aceasta eram, și n-aveam nimic în ea și nici ea în Mine.

Iată, omul n-are smerenie, căci are trufie și se trufește cu el însuși înaintea altui om, și de aceea se scutură de vină, și s-a deprins să facă mereu, mereu așa. O, dacă omul ar vrea să fie ca Mine s-ar bucura în umilință și ar căuta să fie purtător de vină și să fie umilit prin ea. O, numai pentru Domnul este umilința și aplecarea, căci ca să nu fie omul bolnav de necredință ar trebui să-i placă și lui să poarte vină și să creadă în Dumnezeu pentru că este vinovat înaintea Sa și să aibă nevoie de doctor pentru necredința lui, pentru neumilința cu care-și scutură mereu vina ca unul căruia îi este rușine să fie vinovat. Dar omul este vinovat în toată clipa în fel și chip, și dacă nu mănâncă de la Dumnezeu nu se face bine, nu este curățat de vina sa, și trebuie omul să știe de la Dumnezeu toate acestea și să nu se deprindă să-și taie din cruce, căci crucea este o taină mare, și trebuie omul să sărute pământul și cerul, căci cerul se atinge de pământ, iar pământul se atinge de cer prin trupul omului care are suflet viu și mișcare între pământ și cer.

O, poporul Meu, o, fii ai cuvântului Meu de peste voi, căutați mereu cu dulce să viețuiți. Duceți viață dulce, fiilor. Viața dulce este cea plină de umilință în inimă și în faptă, în grăire și în purtare, în petrecere cu Domnul pe pământ, iar viața amară este cu tulburări, cu încordări, cu apăsări, cu lipsa lui Dumnezeu dintre oameni, și acestea toate vin de la lipsa umilinței și a căldurii inimii și a purtării crucii, purtare care nu l-ar lăsa pe om să se ascundă și să se scuture de vină cu graiul gurii lui.

O, nu tăiați din cruce, fiilor! Nu căutați în dureri mângâieri, ci doar răbdare și iubire de Dumnezeu, că iată ce pătesc cei ce umblă după mângâieri căutând așa în încercări ale vieții! Mângâierile îi aduc omului dor de bucurii neziditoare, milă dăunătoare deoparte și de alta și depărtare de Dumnezeu apoi și dor de păcat apoi. În dureri și în încercări mici sau mari, luați numai de la Mine întărire și răbdare și cumințenie și înțe-

lepciune prin dureri, căci durerile îl zidesc, nu mângâierile îl zidesc pe om, și vă învăț pe voi toate acestea ca să audă toți oamenii de pe pământ învățătura Mea de peste voi și să ia din ea, măi fiilor, și să știe că durerile, nu mângâierile îi aduc omului bucurii, ba mai mult de atât, mângâierile îl strică pe om, iar durerile îl cumințesc. Mângâierile îl fac pe om să uite de Domnul și să alunece spre slăbiciuni și să se lase înșelat de ele chiar în vremea clipelor grele, și-și pierde atunci mintea cel ce caută pentru dureri mângâieri. Dar Eu, Domnul, îl las atunci pe om pe mâna mângâierilor căutate de el și Mă depărtez cu ajutorul Meu, așa cum și omul se depărtează de Domnul și se alătură cu omul în vreme de ispită.

O, oameni de pe pământ, bolnavi sau nu de boala necredinței, pe care numai oamenii o au, iată ce vă spun Eu, Domnul, în zi de praznic pentru crucea Mea vă spun că Dumnezeu rabdă și că omul nu rabdă, și ar trebui omul să rabde, nu Dumnezeu, căci Dumnezeu îl rabdă pe cel ce nu rabdă, îl rabdă îndelung. O, de ce nu rabdă omul? Și dacă nu rabdă, ce face? Iată, omul nu-și poartă vina și răbdarea cea pentru ea. El se scutură de vină înaintea celorlalți pentru că nu vrea să-și rabde vina, și nu este cinstit să facă așa, să facă nedreptate lui Dumnezeu, să-L pună pe Domnul să rabde pe urma vinei lui. Cum adică rabdă Domnul în locul omului? O, rabdă Domnul sâcul cel de la diavol, rabdă Domnul mereu bucuria diavolului împotriva Lui și a omului, căci diavolul îl biruiește mereu pe om și se duce apoi la Domnul ca să-I arate ce face omul și să-și ia partea ce i se cuvine din lupta cea împotriva omului, căci omul se lasă biruit și îi este rușine apoi să recunoască ce a făcut, ba chiar se dezvinovățește mereu și s-a deprins așa, s-a deprins să se scuture de vină, să-și ierte mereu vina și să n-o ia asupra sa înaintea semenilor lui, dar Eu nu M-am purtat așa, Eu nu M-am scuturat, Eu n-am zis: n-am făcut.

O, oameni de pe pământ, învățați de la Mine că Eu am stat sub vină și n-am zis: nu sunt vinovat. Ba M-am lăsat sub vină în locul celor vinovați. O, învățați purtarea crucii, și vă veți vindeca de necredință, căci necredința este o părere și piere ca și omul necredincios, dar credința este putere și este cruce purtată, și aceasta aduce omului salvare și biruință pentru viață și pentru vecii apoi. Amin.

O, poporul Meu, popor cu cruce ca și Domnul tău, apleacă-te ca un vinovat, fiule, apleacă-te mereu, că și Eu M-am aplecat. O, apleacă-te și stai aplecat și stai îngenunchiat față de vină, că nu e om mai înălțat ca și cel îngenunchiat, ca și cel ce poartă cruce. Omul este vinovat, iar crucea și greul ei este purtarea și curățirea păcatelor lui și umilința de bunăvoie, umilința, care îl eliberează pe om de vina lui.

O, fiilor, fiți umiliți unul înaintea celui alt! Fiți așa mereu și duceți viață dulce prin umilință, căci cine n-are umilință este despărțit de Domnul, dar voi sunteți poporul Meu, măi fiilor, și vin la voi și vă hrănesc din cer și vă dau din gura Mea cuvânt ca să fiți vii, ca să fiți, măi fiilor.

Purtarea crucii sfinte este învățătura Mea de azi. Să ia din ea toți cei ce voiesc să vină după Mine și să fie ca Mine și ca voi, o, fiilor. Amin.

Ne vom întoarce acum în carte ca să așezăm în ea cuvântul Meu care a stat și stă în Mine încă de acum două săptămâni pregătit ca să fie pus în carte și ca să începem cu el anul creștinesc așa cum omul nu mai știe, nu mai știe ca sfinții omul.

O, pace vouă, fiilor! Fiți treji, stați înaintea Mea, fiți atenți, fiți primitori pentru venirea Mea, fiilor! Amin, amin, amin.

14/27 septembrie 2014

Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci

Sfat pentru creștinii care merg prin lume. Sfiala sfinților înaintea Domnului. Viața omului este scumpă cât vecia.

Intre în carte cuvânt. Glas de Păstor din cer iese din gura Mea. Sunt Fiul Tatălui Savaot și sunt Păstor. Cum nu stă râul din cursul lui și curge pe albia lui, așa nu stă cuvântul Meu din lucrarea lui, căci după ce îl cuvintez el lucrează, și de aceea trebuie pus pe pământ în cartea sa cuvântul Meu. Omul nu voiește să-l îplinească și să-l desăvârșească peste el, dar cuvântul Meu lucrează pe pământ cum nu se suie la mintea omului. El repară sau strică acolo unde omul nu-l îplinește peste el, dar cuvântul Meu cel grăit repară pe cele stricate de om și strică pe cele zidite împotriva Mea de către om, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit, ca să nu fie împlinit. Omul este împietrit și nu mai vede și nu-i mai este dat să vadă celui împietrit, sau să înțeleagă el pe cele de Dumnezeu lucrate, dar Eu, Domnul, repar pe toate câte omul le strică prin împotrivirea lui asupra lui Dumnezeu, Care pe toate le face și le așează după voia Sa.

Așez acum în carte cuvântul Meu cel rostit la vremea sa, căci am venit, fiilor, acum două săptămâni cu cuvântul și cu sfinții Mei și n-am găsit deschis ca să intru în carte, și am sărbătorit în cer între sfinți în ziua aceea pe Simeon Stălpnicul, pe cel care și-a zidit scară spre cer și a stat sus pe ea până la trecerea lui între sfinți, iar în ziua aceea era început de an, așa cum cei ce-și zic creștini nu mai știu și nu mai au acest obicei.

Am pregătit atunci cuvânt ca să-l așez în carte și să grăim peste pământ, Eu și sfinții Mei, dar fiindcă n-am găsit deschis v-am rugat să-Mi dați ajutor să-Mi așez în cartea sa cuvântul care stă de atunci să fie așezat pe pământ și să lucreze el peste mulți apoi, să lucreze ca apa care nu stă din izvorărea ei și care curge și spală fără oprire albia pe care curge împropătând-o mereu. Iată cuvântul Meu rostit atunci și așezat acum pe pământ:

Eu sunt Cel veșnic, și sunt Calea, Adevărul și Viața. Eu sunt viața omului. Mă doare că nu vrea omul să știe că Eu sunt viața lui. Îi doare pe sfinți că toți oamenii uită să-i vadă și să se uite în viața lor cea din mijlocul oamenilor. E durere mare în cer din pricina oamenilor care uită de cei din cer, de cei veniți de pe pământ la cer. E durere în cer că nu știu oamenii începutul a toate și sfârșitul oricărui început, ca apoi să înceapă iarăși și să nu stea lucrarea lui, care iarăși începe.

S-au încumetat oamenii să umble la cele scrise să fie, să le schimbe pe cele ce nu se pot schimba. Sărbătoare de început de an creștinesc se aduce Domnului la începutul acestei luni, dar a venit omul îngâmfat și a socotit el și a schimbat el, ca să nu mai știe omul sărbătoarea începutului de an, și a pus-o el în alt timp și și-a făcut omul petrecere de sfârșit și de început de an după socotința lui, și n-ar fi fost atât de stricacios aceasta dacă n-ar fi umblat el la cele neschimbate de la locul lor în timp. Și iată ce a făcut omul! A strămutat omul îngâmfat sărbătorile sfinților, a dat de la locul lor în timp datinile și zilele și toate tainele și puterile lor și le-a luat cu totul și le-a pus în alt loc în timp pe mai departe, și n-a făcut bine omul dacă a umblat să strice.

O, a venit pe pământ Dumnezeu-Cuvântul și a reparat El cu cuvântul Său cel rostit peste lucrarea cea stricătoare a omului potrivit lui Dumnezeu prin lucrarea lui. Te-am pregătit pe tine, poporul Meu, și te-am înștiințat că trebuie să așezăm la loc pe cele strămutate de om de la locul lor în timp. Tu M-ai primit și M-ai ascultat și am reparat Noi și cu voi și

am așezat la locul lor zilele sfinților în timp, iar Eu vin acum cu sfinții și așezăm pe pământ zile de sărbători neschimbate, și iată câtă putere are cuvântul Meu, care-și face loc să grăiască peste pământ și să repare pe cele stricate de om, și de atunci tu M-ai ascultat, și Eu te-am ascultat, și unii pe alții ne primim când este ascultare de Dumnezeu.

O, au sfinții durere în cer, căci unde nu este ascultare de Dumnezeu pe pământ se strică multe și se repară greu apoi. În zi de început de an bisericesc și creștinesc, vin sfinții să grăiască peste oameni despre lucrarea mântuirii. Sfinții Mei au ca sărbătorit în ziua aceasta în mijlocul lor pe Simeon Stâlpcul, după numele lui bisericesc și după lucrarea vieții lui pe pământ, căci el s-a mutat din casa părintească în vremea tinereții și și-a făcut loc de stat pe o zidire subțire în lățime și mare în înălțime, patruzeci de coți, adăugând el mereu la ea, mai întâi șase coți, apoi iarăși șase, apoi zece și paisprezece și tot restul ei până la patruzeci de coți sus de lume, sus de pământul oamenilor, și de acolo ridica el rugăciuni mai sus, și pe mulți îi vindeca numai cu cuvântul, dar numai după ce aducea rugăciunea lui la Dumnezeu. Mai bine de patru sute de ani trecuseră de la venirea Mea cu trupul pe pământ prin nașterea Mea din mamă Fecioară, când a venit pe pământ cu viața sa acest ucenic al Meu, Simeon Stâlpcul, cel care a trecut sute de ani cu viața sa pe lume și a căutat în toată vremea calea mântuirii, pe care cu rugăciune a cerut-o încă din tinerețea sa, și s-a văzut el apoi săpând pentru temelia unei zidiri, și apoi a ostenit și s-a odihnit, când glas ceresc i-a grăit de deasupra: Sapă, sapă mai adânc! Iar și iar a săpat el apoi, până ce iar a auzit glas cu poruncă de sus: Destul! Zidește acum, că fără de stăruință nimeni nu zidește nimic.

Când omul se duce la o serbare mare și mult dorită și mult așteptată de el, se duce cu sufletul la gură, cu inima plină de dor și de fior, dar când știe că într-o zi va sta față în față cu Domnul zilelor, nu-i mai este omului dor și fior. Iată cât s-a gândit acest sfânt la ziua când va sta în fața Domnului cu viața sa și cu lucrarea ei! El s-a ridicat sus, deasupra lumii și deasupra păcatului care-l îmbie pe om pe pământ, căci el s-a uitat cum a fost omul cel de la început, cum s-a lăsat îmbiat acela spre păcat și cum a venit apoi despărțirea lui de Dumnezeu, Care pe toate le ține în palma Sa. Sfinții Mei au fost cei care au luat povară de la toate cele deslușite de Scripturi și au căutat apoi să lupte pentru viața lor cu Mine între oameni, căci viața pe pământ este grea și este amenințată de păcat, fiindcă la începutul lumii s-a lăsat peste oameni patima desfrânării, dragostea cea diavolească între om și om, și toată această stricăciune a venit pe pământ din pricina neascultării de Dumnezeu a omului cel de la început, iar sfinții Mei au plâns pe pământ pentru această stricăciune de peste om, și mult s-au nevoit împotriva ei, ba unii nu se spălau toată viața, și făceau aceasta ca să se apere de această patimă, care pătează dinspre om pe Domnul Cel curat, pe Domnul Cel sfânt, pe Cel ce suferă de șapte mii de ani de la om această neagră pată dintre om și Dumnezeu.

Am spus acum două mii de ani, și tot așa spun și azi: *«Eu milă voiesc, nu jertfă voiesc de la om.»* O, aștept milă de la om. Să-i fie omului milă de Mine, de durerea Mea cea de la păcatul lui, că l-am pierdut pe om din pricina poștei lui de păcat. O, ți-e poftă de păcat, omule, ți-e poftă mereu, dar milă de Mine nu-ți este, nu-ți amintești de ea ca s-o lucrezi între tine și Mine, că Eu plâng de șapte mii de ani pentru păcatul tău, cu care-L înșeli pe Dumnezeu și pe om. O, ia de la Mine povară și luptă-te ca să scapi de păcat, căci păcatul te biruiește

mereu, și tu nu lupti ca sfinții care au căutat în toată vremea lor de pe pământ calea mântuirii, calea Domnului, pe care este sfințenie și nu păcat.

O, dacă vrei, omule, să lupti și să te păzești de păcatul pânditor de peste tot ca să te capete de partea stăpânului lui, de partea diavolului, ai grijă cum umbli pe lume și prin lume, ai grijă, omule care cauți salvare, care alegi să lupti. O, dacă umbli, și mai ales dacă umbli printre oameni, pe lângă oameni, ține pe cineva în toată vremea pe lângă tine, ca să ai noroc împotriva păcatului desfrânării, pentru care omul se ascunde ca să-l facă. O, ascultă-Mă cum Eu te învăț, că dacă umbli singur îți dă diavolul de lucru, îți iese în cale și-ți dă de lucru minții și inimii apoi, așa cum a dat celor de la început, pe care doar i-a încercat din voia Domnului ca să le vadă Domnul alegerea pe care o fac ei, dar ei au ales neascultarea de El și s-au tras cu ea la întuneric și s-au pitit apoi de Dumnezeu, căci și-au simțit în ei rodul neascultării, păcatul, și au așezat ei atunci pe pământ patima desfrânării, cu care au luptat apoi veac după veac sfinții Mei, cei care au pedepsit în însuși trupul lor această patimă omenească și diavolească.

O, aveau sfială de Dumnezeu sfinții Mei. Se făceau mici de tot când își făceau nevoile pe pământ după ce mâncau. Se sfiau de Dumnezeu și de îngeri și de oameni și se lăsau în jos cât puteau și se acopereau și nu-și atingeau trupul. O, nu făceau ei cum fac toți oamenii cei fără de măsură de sfială în fața lor înșiși și în fața Domnului, ci se păzeau sfinții Mei cu paza cea împotriva patimii care zburdă în oameni și își spuneau unii altora această învățătură sfântă, și nimeni nu știa această taină, pe care ei și-o împărțeau ca să fie prin ea păziți de păcat. Sfinții se lăsau în jos, iar oamenii stau în sus, și s-au deprins urât să facă această nevoie a lor pe pământ, pe pământul care poartă pe el toate păcatele și toate purtările cele fără de sfială ale omului față de pământ și de cer. Au fost între sfinți nevoitori mari dintre cei care nu se spălau toată viața, numai să nu-și atingă trupul, numai să nu se vadă sau să nu se știe goi înaintea Domnului, și luptau, sărăcuți de ei, luptau cu diavolul, luptau cu trupul și cu diavolul, căci diavolul lupta împotriva lor pentru că erau ei sfinții Mei, iubiții Mei, și pentru că Eu eram Iubitul lor, Stăpânul lor, înfricoșător la vedere pentru slava Mea cea mare, pe care atâția sfinți au avut dat s-o vadă. O, ce cuminți erau ei! Ce cumințenie aveau înaintea lui Dumnezeu, a Celui nevăzut! O, unde pentru Mine, unde mai văd Eu această grijă mare la om împotriva diavolului, care îl luptă pe cel ce se alege pentru Mine pe pământ?

O, cât Mă doare când văd că în locașuri de biserici slujesc fariseii cu slujbă la altar! Sunt așezăminte multe pe pământ, și peste tot oamenii și-au zidit biserici de adunat laolaltă pentru Dumnezeu. Văd cu durere cum bătrâni și copii și văduve, doar ei se apropie de sfânta împărtășanie, dar cei tineri nu, căci așa știu ei datina, și se tem cei atrași spre păcatul trupului, se tem să se apropie cu tinerețea lor. Dar Eu, Domnul, întreb: te întreb pe tine, preotule care stai la altar cu potirul în mână, ești tu ceea ce nu sunt cei ce nu vin la biserică pentru că nu sunt așezați cu viața lor pentru cele sfinte ale Domnului? Și dacă nu ești și tu așezat, tu cum te duci acolo? Iată, ție îți cer mai-marii tăi să-ți iei femeie mai înainte să primești slujba de preot din mâna mai-marilor tăi, care sunt la fel ca tine, iar tu vezi cum nu vin la altar cei ce nu sunt bătrâni sau copii sau văduve, dar tu ești acolo. O, ce ai de spus când Eu te întreb asta? Ce au de spus cei care nu se duc la altar din pricina nepregătirii lor? Iată, mai sfinți sunt cei ce se numesc păcătoși și nevrednici, mai sfinți decât cei ce doar se arată

vrednici de cele sfinte ale Domnului. Și atunci cum să facem socoteala? Cine face această socoteală pe pământ între om și om ca să fie dreptate?

O, iată, îi trebuie omului har de la Domnul ca să se facă sfânt și ca să se păstreze așa și ca să lupte așa cum au luptat sfinții, și plângând au luptat, și aveau har cei ce iubeau așa. Sfinții Mei au în sărbătoare în cer pe Simeon Stâlpnicul, pe cel știut de istorie cel dintâi stâlpnic care s-a despărțit de lume suindu-se sus, deasupra ei, și viețuind așa cu viața sa. Cu ardore doresc sfinții să grăiască peste pământ acum prin glasul celui sărbătorit în ziua aceasta între sfinți. Binecuvântată să fie grăirea sfinților Mei prin purtătorul de cuvânt pentru cei sfinți, pentru cei din cer. Amin.

— **S**tăm înaintea Ta, Doamne, stăm ca și pe pământ înaintea Ta, cu sfială stăm și în cer înaintea Ta, căci cu sfială ne-am purtat față de Tine pe pământ, Doamne al slavei. Înfricoșătoare Îți este slava, că este mare, Doamne, iar cei ce au văzut din ea s-au înfricoșat și au trăit așa pe pământ înaintea Ta și s-au luptat să nu-Ți umbrească slava între ei și Tine, s-au luptat din răputeri, dar de Tine nu s-au despărțit nici măcar din pricina păcatelor lor, o, Doamne.

Am fost călăuzit de Duhul Tău pe pământ ca să las o pildă între oameni. Am căutat de tânăr calea mântuirii, că n-am iubit lumea, o, n-am iubit-o, Doamne, fiindcă așa ai voit Tu cu mine pe pământ. Nu știam unde să caut în sus sau în jos, nu știam cum să-Ți plac Ție mai mult. Am început să sap și să mă umilesc săpând în jos ca un om, iar Tu m-ai umbrat cu harul Tău în vremea trudei mele și m-ai povățuit să sap în sus, să zidesc ceea ce am săpat în jos, și cu aceeași trudă să lucrez. M-am suit sus apoi, după ce am zidit în sus cât am săpat în jos, și am rămas acolo cu viața mea, iar Tu m-ai umbrat și m-ai arătat oamenilor, și se cutremurau cei din vremea mea când vedeau cât călcam peste mine și cât Te înălțam pe Tine în mine, bunul meu Povățuitor, milosule Stăpân al umilinței mele. O, mult, mult de tot trebuie să muncească omul pentru calea lui cea mântuitoare, de lume și de trup izbăvitoare, o, Doamne. O, puțin, puțin de tot muncește omul pentru Tine ca să-i dai Tu apoi și mântuire.

M-ai făcut apostol peste oameni prin viața mea cea pentru Tine zidită cu trudă de nevoia mea înaintea Ta, Doamne. O, cum să povățuiesc mai sfânt pe om ca să ia cu bărbăție și cu frică de Dumnezeu lucrarea lui cu Dumnezeu și pentru Dumnezeu? Tu pentru Tine ai zidit omul, nu pentru el l-ai zidit, Doamne. A lepădat omul încă de la început ursita lui cea de la Tine și s-a făcut slujbaş păcatului din el, stârnit în el prin neascultarea lui de Tine, Făcătorule a toate, văzute și nevăzute câte sunt.

Începutul sfinților stâlpnici am fost pe pământ înaintea oamenilor, și am venit la Tine și la sfinți odată cu începutul anului creștinesc și duhovnicesc, în ziua întâi a lunii întâi din an. Am venit rod copt și m-ai așezat pe masa Ta, la masa Ta cu sfinții și văd din cer pe pământ acum împreună cu sfinții Tăi, cu toți cei care văd cu Tine din cer pe pământ peste tot.

O, mare este lucrarea Ta de azi, mare, Doamne, și se cutremură sfinții de măreția ei din cer și de pe pământ. Ești atât de blând pentru apropierea Ta cu omul când vii și cuvintezi cu glasul Tău de azi. Blând, Doamne, blând față de măreția Ta, văzută de sfinții Tăi. O, ce mare este slava Ta în cer și pe pământ, slavă pe care omul n-ar putea s-o privească și să nu se prăbușească sub ea! Tu însă ești atât de blând, atât de bun și blând, atât de mic Te lași, pe cât ești de mare, o, Doam-

ne, și iată, vii pe pământ cuvânt și grăiești cu omul așa cum grăiai și în rai, și dai de știre cuvântul Tău, care trebuie ascultat de om, Doamne.

Voi, cei care doriți după Domnul pe pământ, luați aminte la glasul Domnului și nicidecum la glasul vostru. O, nu faceți ca omul cel din rai, care în loc să-L asculte pe Domnul a ascultat de om, și unul pe altul s-au tras cei doi dinaintea Domnului și au căzut pe pământ apoi, și e de lucrat mult cu viața ca să I-o dați înapoi Domnului, de la Care o aveți în dar, și pentru care Îi sunteți Lui datori cu viața. O, ascultați glasul Domnului! Vine Domnul pe pământ cuvânt. Pentru voi vine. Vine Domnul să vă scape de întuneric și de păcatul cel întunecat. Lăsați-vă temple sfinte să fiți cu trupul vostru, că are Domnul nevoie de odihnă în voi. Luptați lupta cea pentru viața de sus în voi și nu dați de la voi lupta, că e scumpă viața și prețul ei, e cât vecia de scumpă viața pusă de Domnul în om. Ridicați-vă deasupra lumii și a duhului lumii. Se poate aceasta prin voință, căci lumea este numai păcat. Mângâiați-vă trupul cu uneltele asprimii cea împotriva vrăjmașului omului, și mângâiați-vă duhul cu blânda adiere a Domnului și cu darurile Lui cele scumpe. Și, în sfârșit, mângâiați-vă sufletul, mângâiați pe Domnul în voi, pe Cel de la Care aveți viața în trup. Trupul omului a căzut din rai pe pământ acum șapte mii de ani, iar pe pământ e război, e front de luptă asupra vieții cea de sus a omului, dar voi, oameni, nașteți-vă de sus și veți fi de sus și veți birui în război împotriva armelor vrăjmașe, căci Domnul a biruit pentru voi.

O, pace Ție, Doamne! Pace de la noi, Doamne! Sfinții Tăi se poartă cu Tine între cer și pământ. Suntem cu Tine în văzduh, pe nori de îngeri, și e mare slava Ta. Fericirea mea e mare acum. Slavă Ție pentru ea, iar eu o împart cu frații mei, cu sfinții Tăi în cer acum, și-Ți cântăm toți slavă! Amin.

— **O**, ce frumos! O, dacă s-ar deprinde și omul de pe pământ cu acest frumos, cu Domnul și cu sfinții în petrecere cerească pe pământ! E mult de luptat și e frumos în luptă, o, sfinți iubiți ai Mei, dar oamenii nu știu acest frumos. O, nu știu oamenii despre început și despre sfârșit și iarăși despre început.

Sunt plin de așteptare după om. E lungă vremea așteptării Mele. Voiesc să fie frumos pe pământ ca și în cer, și trebuie să se ivească acest început, că-Mi este dor. Amin.

Pace ție, poporul Meu! În a doua zi a praznicului crucii Mele, în zi de duminică am așezat în carte cuvântul care a stat în Mine pregătit pentru acest început, pentru înnoirea anului. Ai grijă, fiule, să împarți peste pământ acest cuvânt de sărbătoare și de învățătură pentru mântuire.

O, fiule poporul Meu, ține-Mă, fiule, în pieptul tău, unde Eu voiesc să locuiesc, că nu știu oamenii durerea Mea și pribegia Mea cea de șapte mii de ani pe urma omului care M-a smuls din el, și a rămas golul acesta în om și în Mine, gol pe care omul n-are cum să-l umple decât cu Dumnezeu, cu Cel ce l-a zidit pe om ca să aibă Domnul casă pe pământ. Iată, sunt fără casă. Îmi sunt dușmanii în casă, iar Eu afară pribeag. Voiesc să-Mi iau înapoi casa și să fac curat în ea și să așez în ea slava Mea. Voiesc să repar pe cele stricate de om. Cuvântul Meu repară sau strică acolo unde lucrează omul, și nu se poate omul împotrivi cuvântului Meu cel rostit. Amin.

Cuvântul Meu Mă aduce pe pământ ca să lucrez prin cuvânt, ca la început. Slava Mea se odihnește acum, după ce am lăsat sarcina jos, că am pus în carte cuvântul Meu care a așteptat intrarea sa, și va fi el împărțit peste pământ. Amin, amin, amin.

15/28 septembrie 2014

Praznicul Acoperământul Maicii Domnului

Omul cel frumos este cel sfânt. Iubirea se dovedește prin ascultare. Bârfa este hulă. Ajutorul Domnului pentru zidirea anexei casei întâlnirii.

Mă scriu în cartea Mea de azi, Mă scriu cu sărbătoare bisericească pentru mama Mea Fecioară, pentru cea iubită pe pământ și în cer, în cer și pe pământ fiindcă este mama Mea, mama Fiului lui Dumnezeu-Tatăl, mamă Fecioară, a cărei iubire este mare în cer și pe pământ pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ, o, și ce frumos este cel ce iubește, ce frumos! Unul ca acela îi cuprinde înăuntrul său pe cei din cer și pe cei de pe pământ și e mare inima celui ce iubește, e cât cerul și pământul, cât poporul lui Dumnezeu laolaltă cei din cer și cei de pe pământ, căci biserica lui Hristos este întreagă prin cele două părți ale ei: cei din cer și cei de pe pământ laolaltă lucrători cu Domnul, unii pentru alții lucrători spre slava Domnului, și iată ce lucrare mare este iubirea și frumusețea ei și cei frumoși ai ei!

Mă așez în carte cuvânt și grăiesc în ziua aceasta cu mama Mea Fecioară și grăiește ea cu Mine și grăim Noi peste pământ, căci cei credincioși ai acestui cuvânt de venire a Mea cuvântând peste pământ, aceia Ne sunt cale, Ne sunt popas în călătorie și Ne sunt lucrători.

O, e zi de sărbătoare pe pământ și în cer pentru tine, mama Mea. Eu, Fiul tău, Cel Unul născut din Tatăl, și apoi născut prunc din pântecele tău fecioresc acum două mii de ani când am primit numele Iisus Hristos, Eu te slăvesc, mamă, că slavă mare este iubirea ta în cer și pe pământ, așa cum și acum două mii de ani a fost ea când L-a purtat și L-a arătat oamenilor pe Fiul lui Dumnezeu, pe Cel ce S-a făcut Om între oameni ca să desăvârșească El pe pământ lucrarea Tatălui și a Fiului și a Sfântului Duh, lucrarea lui Dumnezeu cu oamenii, mamă.

O, te slăvesc creștinii, mama Mea, și se roagă ție pentru ajutor ceresc peste ei. Tu ești plină de iubire și de îndurare pentru cei îndurerați, care te strigă. Tu ești plină de lucrarea cea sfântă între oameni, mamă. O, ce frumoși sunt cei ce cred în Dumnezeu, în cei din cer, căutând să se asemene lor cu iubire, mamă! Iubirea îl face frumos pe om, iar cel frumos este cel sfânt, cel cu inima plină de iubire, plină de Dumnezeu, mamă. Cei ce iubesc lumea cea deșartă se găsesc cu lumea și cu cele pentru ea, iar cei ce iubesc pe Dumnezeu se găsesc cu Dumnezeu și cu cele pentru Dumnezeu, mamă, și fiecare din aceștia își vede de calea cea dragă lui, și care nu se întâlnește una cu cealaltă. O, cine pe pământ mai știe ce este iubirea, mamă? Mai sunt oameni frumoși pe pământ? Mai sunt, mamă?

O mila Ta dumnezeiască face minuni, Fiule Iisus Hristos. O, câtă milă are în ea iubirea Ta! Cine nu are iubire plină de milă nu are încă iubire. Cine nu are milă de Dumnezeu și de fapte nu poate să iubească deplin. Cine nu iubește pe Dumnezeu nu poate împărți iubire, nu poate împărți pe Dumnezeu. Iată de ce nu împarte omul pe Dumnezeu în jurul său, Fiule scump al meu Iisus Hristos! O, ce bine, ce mult îi face omului credința în Tine, credința cea pentru iubire apoi, Fiule Doamne! Sunt mulți care Te iubesc fără să Te știe numai pentru că Tu pui în ei iubirea, și vine apoi vremea să Te descoperi lor și să Te urmeze ei cu iubire. Așa a fost cu cei ce au ajuns sfinți pe pământ, și în cer apoi, și cu ei noi ne mângâiem în cer acum, așa cum ne-am mângâiat de la ei și pe pământ.

O, cei ce iubesc sunt frumoși, sunt cei frumoși, și prin ei lumea cunoaște pe Dumnezeu pe pământ, prin ei aude lumea de Dumnezeu și tresaltă mulți la așa vestire, dar ca să ajungă cineva fruct al iubirii dintre cei ce sunt în lume, aceasta e o lucrare mare, căci greu înțelege omul că iubirea nu poate fi iubire, decât întreagă și mereu.

O, ce tainic lucrăm noi peste pământ mereu, mereu, Fiule Doamne! Altfel nu putem să lucrăm, decât în taină. Omul nu poate mereu cu Dumnezeu și ca Dumnezeu și pentru Dumnezeu, și n-are cine să-l învețe pe om și să-l ajute să poată mereu. Omul trebuie să aibă Dumnezeu, dar nu este deprins să aibă pe Domnul mare peste el. N-are sprijinire cel ce nu are pe cineva de care să asculte și prin care să iubească pe Domnul mereu.

Voiesc să grăiesc poporului cuvântului Tău și să găsească la el învățătura Ta toți cei care umblă după acest cuvânt, și care știu calea cuvântului Tău și se uită pe ea când Tu vii cu sfinții Tăi cuvânt pe pământ, Fiule Doamne. Voiesc ceea ce voiești și Tu. Voiesc să știe omul să iubească și să fie frumos prin iubire și prin lucrarea ei. Lumea urăște învățătura cea sfântă pentru că lumea iubește păcatul cu care este deprinsă, dar cei cărora Tu Te descoperi, aceia caută și Te caută și dau să învețe, și iată, îi învățăm pe cei ce sunt fii și ucenici cuvântului Tău cel de azi, și de aici iau cei ce iau în dar învățătura Ta cerească din mijlocul lor.

O, fiilor, voi aveți pe Domnul cuvânt între voi. El vine cu sfinții la voi. E zi de sărbătoare pentru mine în această zi bisericească și vin să vă las pe masă învățatură, căci sunt mamă. Vă învăț să iubiți să fiți frumoși prin iubire. Cel ce iubește este cel ce ascultă. Iubirea se dovedește prin ascultare, iar altfel nu. La fel ca și credința lucrează și iubirea, se dovedesc prin ascultare. Fiul meu este pildă de ascultare și de iubire prin ascultare. El a ascultat și ascultă de Tatăl și a venit de la Tatăl toată împlinirea lucrărilor Sale, pentru care cerea de la Tatăl, și Tatăl Îl asculta pe El, iar El Îi spunea Tatălui: *«Îți mulțumesc, Tată, că M-ai ascultat, că totdeauna Mă ascultă Îți mulțumesc!»*. O, iată ce face și ce lucrare are iubirea! De aceea voi trebuie să ascultați pentru iubire, pentru ca să se arate că aveți iubire și că sunteți fii ai ei.

O, fiilor, aveți grijă, fiilor, de inimă și de cuvinte. Aveți grijă de simțămintele voastre, mări fiilor. Unde este lucrare de ascultare este mereu purtare de grijă pentru ascultare, iar unde este grijă este și ascultare, și iată, este mereu nevoie de grijă în iubire și pentru iubire, mereu grijă în simțăminte și în cuvinte, căci cine nu are grijă mereu, cade prin însăși limba sa, de care nu are grijă.

Fiilor, fiilor, este scris: *«Pe mai-marele tău să nu-l grăiești de rău»*. Dacă-l grăiești de rău, mai ai tu pe cineva pentru tine, mai ai tu mijlocitor între tine și Domnul? Iată ce vă învăț acum: Aveți grijă de minte și de inimă și de simțăminte. Aveți grijă de iubire, fiilor. Pe cei ce vă poartă spre Domnul în rugăciunile lor voi să nu-i luați pe buze ca să grăiți de ei între voi și voi, fie ea și grăire de bine, darămite grăire de rău. Diavolul cel vrăjmaș trebuie biruit. El dă să-i împingă în cuvinte de hulă pe cei ce iubesc, dacă altfel nu-i poate birui. De aceea el pândește să-l prindă pe creștin sub stare de nemulțumire, de cărtire, de indignare, de îndoială, iar cei ce încă n-au scăpat de iubirea de sine pot greși în acest fel de păcate, care-l duce pe om spre vină de hulă, spre necredință apoi, căci diavolul știe bine că păcatul hulei este greu, și nu mai are omul curaj împotriva lui, ba, mai mult, el se desparte de Dumnezeu, după ce mai întâi Îl desparte pe Domnul de el.

O, fiilor, să nu nutriți simțăminte de nemulțumire asupra celor ce vă călăuzesc și vă cercetează pe voi din partea Domnului. Nu vorbiți de ei între voi și voi, nu vorbiți nici de bine, nici de rău, că e de la diavolul acest îndemn, ca să vă scrie el apoi cu păcat de hulă, fiilor. Le-a spus Domnul la cei ce au căzut prin acest păcat, le-a spus să se scoale din cădere și să se întoarcă cu căință și pe lumină, dar iată, nu s-au mai întors, n-au mai putut să facă aceasta, și iată de ce nu se iartă aici și apoi acest păcat! O, cât de greu l-a costat pe Adam păcatul prin care a dat vina pe Dumnezeu că i-a dat femeia!

O, fiilor, aveți grijă de simțăminte și de cuvinte. Bârfa este hulă, fiilor. De la o hulă mică se merge spre una mare și se îndeletnicește creștinul să nu se mai teamă, să nu i se pară aceasta păcat. Cel ce se îndreptățește pe sine nu mai înțelege nimic, și iată, lui Adam i-a fost rușine și s-a ascuns de mai-marele său după ce l-a călcat cuvântul și L-a învinuit apoi pe Domnul și nu s-a mai căit.

O, învățați iubirea, fiilor. Aceasta vă îndemn eu în ziua mea de serbare între sfinți și vă învălui în acoperământul meu, în iubirea mea de mamă din cer. Cei așezați peste voi de Domnul pentru grija cea pentru viața voastră, cea pentru mersul vostru cu Domnul, aceia stăruie pentru voi înaintea Domnului cu rugăciune și cu iubire, și fiecare din voi să spună: „Doamne, pentru rugăciunile lor, miluiește-ne!”. O, așa să spuneți, ca să vadă Domnul că aveți iubire, că aveți ascultarea cu care dovediți că iubiți, că știți să iubiți, iar această taină mare și mult mântuitoare voi s-o iubiți bine și s-o lucrați bine, ca să vă vadă Domnul supunerea cea din iubire lucrată și purtată spre Domnul și ca să puteți avea mijlocitor la Domnul prin lucrarea Sa, căci vai celui ce n-are mijlocitor între el și Domnul, vai celor ce nu au spre mântuirea lor lucrarea ascultării, pe care și Dumnezeu o are și o lucrează și nu Se dezbină pe Sine Dumnezeu Cel mare întru Treimea Sa. Amin.

Acum, Ție Îți închin lucrarea mea de azi, pe care am dat-o spre lucru sfânt ucenicilor Tăi de azi, Fiule Doamne. Învățătura mea de azi le-am dat-o ca acoperământ pentru iubirea lor de Tine ca să învețe ei mereu, mereu iubirea, Doamne, iar Tu să Te bucuri de ei și de iubirea lor curată și de ascultarea lor cea pentru iubire, Fiule scump. Amin.

— **O**, mamă scumpă, mama Mea, iubirea îl face frumos pe om. O, ce frumoasă te-a făcut iubirea, mama Mea! Ce frumos portret ți-a zidit ea! Cei ce fac fapte rele nu iubesc și nu primesc pe cei ce ar da să le arate relele lor și să-i tragă spre vindecare apoi. Le-am spus ucenicilor Mei: *«Pe voi lumea nu poate să vă urască, dar pe Mine Mă urăște pentru că Eu mărturisesc despre ea că lucrurile ei sunt rele, iar dacă și pe voi vă va urî lumea, vă spun să știți că pe Mine mai înainte decât pe voi M-a urât»*, așa le-am spus lor.

O, fii ai cuvântului Meu, întăriți-vă inimile și nu vă temeți când lumea vă urăște, căci Eu vă binecuvintez și vă iubesc, numai să vă fie vouă aceasta de ajuns. O, fiți recunoscători pentru iubire și deprindeți-vă să spuneți mereu: „Doamne, pentru rugăciunile celor ce ne iubesc și ne poartă spre Tine, miluiește-ne pe noi.” Amin.

O, nu fiți nici mulțumiți, nici nemulțumiți de ei, căci acestea ar da prilej să grăiți despre ei de bine sau de rău, ci fiți doar ascultători cu iubire, și binecuvântarea Mea va trage la voi în toată vremea, fiilor. Iată, mama Mea v-a dat învățătură sfântă și va lua din ea cei ce caută după izvorul Meu dintre voi, iar Eu vă împlinesc în ziua aceasta binecuvântarea Mea peste voi pentru zidirea pe care Eu o așez acum prin voi

pe pământ aici, în grădinile Mele cu voi și o adaug la șiragul cel proorocit de Mine demult că se va arăta aici, în jurul grădiniței cuvântului Meu. O, fiți credincioși, fiți credincioși! Eu am putere să vă ajut și să vă dau cele ce trebuiesc pentru împlinirea acestei zidiri, cu care vom sluji lucrărilor cerești, întâlnirilor Mele aici la voi cu cei ce vin de dor la izvor, și voi rosti apoi cuvânt de pecetluire și voi spune iar și iar: Făcutu-s-a!

O, pace vouă, fiilor! Se odihnește Duhul Meu când se lasă peste voi cuvântul învățaturii Mele. Pace vouă! Iubirea îl face frumos pe om și îl face sfânt, fiilor. Pace vouă, măi fiilor, prin acest cuvânt. Amin, amin, amin.

1/14 octombrie 2014

Sărbătoarea cuvioasei Parascheva

Cuvânt de deșteptare pentru neamul român îndemnat să nu se lase amăgit de oamenii minciunii. Îndemn către slujitorii de altare.

G răiesc cuvântul ceresc în ziua aceasta pe vatra neamului român. Cuvântul lui Dumnezeu este numele Meu și grăiesc Eu acum cu neamul român. Mă sui pe munte și așez scris în carte cuvântul Meu și îl pun pe norii slavei ca să fie el lăsat peste fiii acestui neam, care are de tras la sorți acum soarta pe care și-o alege pe mai departe, că vine ziua sorțului pentru cine va sta pe mai departe pe scaunul de sus al cârmuirii, și e ceață mare și groasă și nu se vede bine și nu se știe bine și nu veghează bine fiii acestui neam și n-au trezire bună și nu știu de cine să asculte, n-are cine să-i trezească și să facă ei ochii mari, și să fie cu ochii în șapte părți ca să nu-și iscălească ei soartă grea, ca să nu se lase înșelați de oamenii minciunii, care-și ascund planurile lor păcătoase și dau acum să-și cumpere cu bani statul lor pe scaunul de sus, slava lor, și vai cerului și pământului român dacă fiii acestui neam nu se vor deștepta cum se cuvine și nu se vor lăsa călăuziți din cer acum, când nu se vede bine ca să știe ei cum să-și croiască soarta!

Eu sunt Alfa și Omega, Eu sunt Cuvântul Cel de la începutul facerii lumii și toate s-au făcut la cuvântul Meu și s-au arătat. Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Iisus Hristos este numele Meu și-ți grăiesc în ziua aceasta, neam român. O, deschide Domnului tău, deschide celor de sus, că stau în văzduh pe nori de slavă cu sfinții români, cu mijlocitorii acestui neam înaintea Mea, cu cei care au acum mare lucru de veghe, că vreme de cumpănă este acum peste neamul român. Dau să lucrez cerește, dau să biruiesc duhul minciunii și pe omul minciunii, care vrea scaunul cel de sus. Pământ român este vatra Mea de venire cuvânt pe pământ acum, la sfârșit de timp, și sunt aici mereu în cuvânt cu sfinții Mei, cu sfatul cerului.

O, fii români, lăsați-vă cuprinși de duhul cel din cer. Umiliți-vă, ca să vă poată Domnul călăuzi și ocroti, că voiesc să las insuflare cerească peste voi și să știți prin ea cum să răspundeți pentru soarta voastră, căci totul este încâlcit, totul este în ceață și nu se vede limpede ca să știți voi cum să vă alegeți soarta. A avut grijă omul fărădelegii și al minciunii și a vegheat cu toți slujbașii fărădelegii ca să bage în ceață adevărul lucrurilor și să stea la pândă să încurce planul cel veghetor pentru neamul acesta în vreme de cumpănă. O, cât de departe este de Dumnezeu omul! O, cât de ascuns lucrează omul cel trufaș, care dă să înșele pe cei mulți că el este bunul cel pentru ei! Eu, Domnul, stau de veghe cu cei din cer și Mă împart peste tot și văd lucrarea cea ascunsă a celor ce lu-

crează în ascuns, și pe care Eu, Domnul, rând pe rând îi scot deasupra și îi arăt cu lucrarea lor cea rea cu care sug sângele acestui neam. Merg din loc în loc oamenii minciunii și ucenicii lor și nu spun adevărul și cheltuie bani și timp ca să strecoare minciuna lor peste tot. O, câtă nelegiuire! Să crezi, neam român, aceasta ce-ți spune Domnul, că vin din cer la tine și-ți spun că ești în primejdie și dau să te scol la veghe și să ascuți așa.

O, sfinți ai cerului român, cum să facem să iasă bine și nu rău? Cum să facem să nu cadă țara română sub robia celor mincinoși, care-și ascund fața? E sărbătoare de sfinți români în ziua aceasta. E serbată cerește și e cântată în cer și pe pământ cuvioasa Parascheva, veghetoare sfântă pe pământul Moldovei peste neamul român. E zi de veghe prin cuvânt între sfinții cerului român în această zi, iar sfânta cea sărbătorită azi este ea purtătoare de cuvânt dintre sfinții români. Binecuvântată să fie grăirea sfinților Mei și intrarea lor în cartea Mea cea de azi, cartea cuvântului lui Dumnezeu. Amin.

— **L**a cuvântul Tău de binecuvântare peste noi, peste sfinții cerului român, Te binecuvântăm și Te slăvim noi pe Tine tot cu cuvântul, Doamne slăvit. O, mare și minunat ești întru sfinții Tăi și mare-Ți este slava Ta cu ei, că dacă ea s-ar arăta n-ar mai fi nimeni pe pământ să nu Te știe de Stăpân peste tot și peste toate și n-ar mai da omul să caute spre mărirea lui, pieritoare ca și omul, și s-ar teme de Dumnezeu omul, mulțumit sau nemulțumit de aceasta. Temerea de Dumnezeu, Doamne, este în fiecare om, și mai ales în cel care dă să scape de Tine ca Tu să nu fii și să fie doar el, dar el de teamă face aceasta și nu de altceva, și iată, slava pe care și-o caută omul îi aduce lui teamă și nu slavă.

O, iată câtă negură peste neamul român acum, o, Doamne! O, arată-Ți slava, Bunule Stăpân! O, lucrează, Doamne, că oamenii au stricat tot, tot, și este în primejdie acest neam! Caută cumva să răstorni planurile celor ce vor cu minciuna lor să cotopească și să stăpânească pe mai departe peste neamul român! O, ridică ceața, Doamne, ca să vadă fiii români lucrarea cea vrăjmașă lor din partea celor ce dau să stăpânească peste ei cu dispreț! Vor sau nu fiii neamului român, trezește-i, Doamne, și fă-i să vadă, dar arată-le să vadă, o, Doamne! În ziua mea de serbare între sfinți eu Te rog să Te ridici cu lucrare multă și să îndemni la lucrul veghii pe toți înțelepții acestui neam și să le spună ei la toți românii primejdia care paște această țară și să fie oprită primejdia ca să nu bată vântul ei peste acest neam.

O, scapă neamul român de cădere, scapă-l, Doamne! Noi, sfinții cerului român, stăm de veghe și-Ți cerem Ție să fii Tu biruitor pentru acest neam. Tu ești pe vatra lui cu lucrarea Ta de azi, dar ceața de peste români s-a îngroșat de tot zi după zi și sunt mințiți cu multul fiii acestui neam de cei ce își caută slava lor și statul lor la cârmă așa trufași cum sunt, dar, Doamne slăvit în cer și pe pământ, descoperă toate fărâdelegile lor și arată-le oamenilor și dă-i neamului român de știre ca să învețe el cum să-și croiască pe mai departe soarta, iar Tu să lucrezi zi de zi pentru mântuirea cea din cer a acestui neam. Ziua mea de serbare între sfinți e zi de rugăciune și de veghe sfântă. Noi, sfinții cerului României, stăm înaintea Ta pentru această țară și stăm cu Tine de veghe, Doamne, în toate zilele care au mai rămas până la ziua sorțului.

O, trezește-te, neam român! Îți fac sfinții tăi deșteptarea. E Domnul cuvânt peste tine ca să te învețe, ca să te umbrească cu lucrarea harului Său. O, deschide Binefăcătorului tău și ucenicilor Lui, că ești în primejdie și venim cu

ajutor ceresc să-ți dăm salvare.

Voi, cei care aveți duhul rugăciunii în mijlocul acestui neam, sculați-vă și cereți-L pe Domnul să ridice ceața de peste neamul român și să se arate soarele în mare strălucire, că este nevoie de lumină mare, de îngeri și de sfinți și de mari rugători din mijlocul neamului român.

Vouă, slujitorilor de altare ai acestui neam, fie-vă teamă de Dumnezeu! Nu vă bucurați de daruri, ci bucurați-vă de Domnul și bucurați-L pe El lucrând duhul dreptății. O, dați-vă deoparte de lângă cei ce lucrează fărâdelegea și vă mânjesc pe voi cu bani și vă umplu mâinile de sânge! Nu vă vindeți poporul pe bani ca să-l dați oamenilor minciunii să-l asuprească apoi și să-l sugă! O, de ce vă trebuie bani? Iată, mereu, mereu vă trebuie bani, dar fie-vă teamă de Domnul, că nu zidurile pe care le înălțați au nevoie de mântuire, ci oamenii au. O, lăsați de la voi dorul de lăcomie și de slavă! Îmbrăcați-vă cu sac și puneți-vă pe creștet cenușă și rugați-vă Domnului să scoată țara română de sub mâna hoților, care au jefuit totul și au rupt cununa de pe fruntea țării, că au jefuit codrii și au culcat la pământ ocrotirea cetăților țării, căci codrii sugeau apa când stăteau în picioare, dar acum vine toată apa peste sate și totul se schimbă pe pământ când sunt mișcate de la locul lor cele ce sunt puse de Domnul în rânduială și în lucrare unele pentru altele, dar iată, hoții au tăiat codrii și au lăsat furtunile să intre și să nu mai aibă cine să le țină piept, căci codrii sunt străjerii, sunt hotarul de vreme rea și se oprește în ei vremea rea și este ocrotită cetatea, dar iată, hoții au tăiat ca în brânză străjerii țării, codrii țării, și a venit răzbunarea apoi, căci când omul strică vine peste tot stricăciunea și pârjolul și vine suferința peste țară, și iată, a venit.

O, slujitori de altare ai neamului român, alipiți-vă părintește de fiii acestui neam dacă vă numiți părinți ai lor și povățuitori. Dați-vă de lângă cei ce fură și usucă acest neam ca să vă dea vouă în numele bisericii. O, nu cei ce vă dau sunt cei ce vă dau. Aceia strâng biruri mari de la cei de sub ei și așa vă dau ei. O, nu-i cinstiți pe ei, ci pe cei de la care sug aceștia, pe cei care trudes și-și rup de la gură ca să dea celor ce strâng dări și care nu vin de acasă cu banii lor ca să vă dea vouă pe ale lor. O, de ce pe ei îi cinstiți și-i cântați pentru vrednicie în fața norodului asuprit? O, nu așa. Nu fiți asupritori lângă cei ce asupresc cu nedreptate, ci trageți-vă lângă cei asupriți de uneltele nedreptății celor ce-și caută slavă pentru ei așa cum și voi căutați. O, dacă ziceți și vă numiți slujitori ai lui Dumnezeu în fața oamenilor, fiți cu băgare de seamă, căci lucrarea voastră, iată, nu seamănă cu lucrarea lui Dumnezeu, ci cu a celor ce asupresc. Iată, cei ce dau dajdie nu mai sunt fii, ci sunt cei asupriți. Dar fiii unde sunt? Mai sunt fiii? Mai are biserica fii? Mai are ea de partea ei pe părinți? O, nu. Ea are zidiri în care se lăfăiește slava cea deșartă și nu se slăvește calea crucii așa cum au umblat sfinții cu cruce pe cale. O, scuturați-vă de oamenii minciunii, cărora le faceți voi jocul împotriva norodului asuprit, pe care nu-l iubiți, de vreme ce nu-l îndrumați cu dreptate și cu Domnul.

Noi, sfinții cerului României, vă aducem vouă această veste, slujitorilor de altare ai neamului român: luați aminte, o, luați aminte bine și opriți fărâdelegea, la care și voi lucrați! Citiți în Scripturi și în prooroci despre soarta păstorilor plătiți, care n-au milă de oi. O, înfricoșați-vă la auzul glasului sfinților neamului român. Dacă voiți, dacă puteți să credeți, ridicați-vă și faceți lucrare de trezire peste fiii acestui neam, ca să nu pună ei mâna pe capul celor ce dau să se cațere pe scaunele de frunte ale țării fără ca să merite această mărire,

iar dacă nu veți asculta, voi veți vedea. Amin.

O, am grăit neamului român, Doamne, și am ajuns cu grăirea peste slujitorii de la altare. Slavă Duhului Sfânt, Care ne călăuzește grăirea! Slavă Ție Îți cântă sfinții cerului României! Tu ești Cel ce mântuiește. Pune miluința Ta peste soarta neamului român. Ne curg lacrimi pentru el. E ceață groasă peste el, dar lucrează Tu, o, Doamne. Amin.

— **E**u, Domnul, mereu am lucrat, mereu am strigat peste acest neam, o, sfinți ai cerului român. Eu pentru rugăciunile sfinților lui lucrez și acum pentru neamul român și mare este lucrarea Mea prin cei ce se roagă Mie și-Mi cer să le dau împlinirea.

Îți doresc ocrotire mare, neam român. Căutați-o și voi, fii români. Vă vestesc că e ceață mare peste voi și că nu vedeți primejdia. Aplecați-vă, dar, și ascultați pe cei din cer, care veghează peste voi și vă aduc de veste ca să vegheați și voi. Iată, vă descopăr fărădelegile și hoțiile celor ce vor să pună mâna pe scaunul stăpânirii de peste voi. V-au legat la ochi cu cuvintele lor mincinoase și cu darurile lor de nimic, dar voi treziți-vă când Eu, Domnul, vă strig pentru veghe și pentru salvare, și-i veți vedea curând, curând primindu-și pedeapsa rând pe rând pentru jaful cel mare pe care l-au lucrat de la mijloc cu duh de lăcomie de bani și de slavă și de îndrăzneală peste neamul acesta. Ei și fiii lor sunt scoși la lumină înaintea jețului judecății faptelor lor vrăjmașe de neam și de frați, că iată cât de departe au ajuns cu fărădelegile lor lucrate în ascuns, și din pricina cărora tu ai suferit și suferi ape mari peste tine și pedepse fel de fel, popor român, căci ți-au culcat la pământ codrii munților tăi și i-au vândut pe bani la străini și și-au ascuns punga cu bani ca să nu fie prinși, dar Eu, Domnul, am făclii care pătrund peste tot în cel mai tainic ungher și fac judecata faptelor lor ascunse și dau să te scap de cei ce te asupresc, neam român. O, îți trebuie un duh nou, un început nou, o iubire nouă, o petrecere dulce înaintea Mea, o înnoire a ta, popor român. Cu cei ce au lucrat atâta vreme fărădelegi în mijlocul tău nu pot să mai fac nimic, și nici tu nu poți și nu mai poți, căci s-au sprijinit unii pe alții pentru câștig urât și te-au supt de tot, popor iubit.

Voiesc să-ți fac înnoirea, voiesc să ți-o lucrez, voiesc să auzi pe Domnul, Care-ți grăiește ție, popor român. Stau deasupra pe munte de slavă și grăiesc peste tine. Sunt Domnul Iisus Hristos și am venit să te trezesc la veghe. Caută o inimă bună pentru tine din cei înscriși la sorți și apleacă-te spre ea și ridic-o tu la scaunul veghii, dar fă ochii mari și ascultă pe cei ce te sfătuiesc cu milă și cu iubire și te veghează bine, dar pe care nu-i înghit vrăjmașii tăi și ai lor. O, ascultă, popor român, ascultă, fiule român, căci ascultarea și numai ascultarea îți va aduce ție mângâierea, îți va aduce har. Amin, amin, amin.

14/27 octombrie 2014

*Sărbătoarea sfântului mare mucenic Dimitrie,
izvorătorul de mir*

*Înnoirea lumii este împlinirea pe care Fiul o așteaptă cu Tatăl și
cu toți sfinții. Rugăciunea sfântului Dimitrie în cer.*

Mă așez cuvânt în cartea Mea cea de azi pe pământul român. Eu sunt Cel ce sunt, și sunt Cuvântul, așa cum am fost încă de la începutul facerii lumii când cuvântam și îplineam apoi, și s-au făcut la cuvântul Meu cerul și pământul și toate câte sunt, dar când l-am făcut

pe om am pus mâna să-l fac după ce am cuvântat, și l-am făcut pe om din cele făcute de Mine prin cuvânt. Cerul și pământul au fost cele din care l-am zidit pe om, și l-am învățat și pe om să facă și el lucrarea Mea, să fie și el făcător, să iubească l-am învățat, căci dacă nu iubește nu ascultă, nu vrea cu Dumnezeu, nu vrea ca Dumnezeu, și iată, vreme lungă este de când caut să-Mi scriu pe pământ cuvântul Meu și să-l pun peste om și să-l fac iarăși pe om, și lucrez mai mult decât am lucrat pentru fiecare om care s-a lăsat să fie sfânt prin vreme și să fie pe pământ apoi între oameni și să se nască în oameni credință în Dumnezeu și să tânjească ei după Domnul și să asculte de El cu viața lor.

Iată zi de sărbătoare de sfinți, iar Eu, Domnul, Mă scriu în carte cu sfinții Mei, și mai e puțin, puțin timp, și Mă voi lăsa cu carte dulce de tot și voi strânge lângă glasul Meu pe cei ce Mă știu aici, la izvor cuvântând, și dorind ei după Mine cu inimioarele lor, căci voi veni cu sărbătoare de oștiri îngerești și vom așeza mângâiere peste cei adunați și le vom da lor putere pentru Domnul, că prea mult s-a dezvățat de Dumnezeu omul, o, prea mult a făcut omul acest păcat, prea mult s-a dezlipit de Dumnezeu Făcătorul, de nu mai știe nici el cât a făcut acest păcat și cât a adăugat la el mereu, mereu, nu mai știe omul, dar Eu vin pe pământ cuvânt și vin cu sfinții Mei, cu cei ce văd ca Dumnezeu peste tot pe pământ și în cer și văd mereu, și-Mi plâng cu ei durerea Mea și și-o plâng ei cu Mine pe a lor și avem aceeași durere și același dor de naștere din nou a lumii, așa cum Eu, Domnul, am proorocit că va veni această înnoire și va fi ea odihna Mea, biruința Mea, împlinirea pe care o aștept cu Tatăl și cu toți sfinții și cu toate puterile cerești, și Mi-e dor de această zi, Mi-e dor, Mi-e tare dor.

O, poporul Meu hrănit din gura Mea, o, măi fiilor, oricât ar da diavolul să vă biciuiască ca să vă poată despărți de Dumnezeu și să vă alunge de lângă sânul Meu, din care vă hrănesc, o, nu-i faceți pe plac diavolului, nu vă temeți de el, ci temeți-vă de despărțirea voastră de Domnul dacă diavolul ar izbuti să vă doboare de partea lui. O, măi fiilor, o, copii crescuți cu dor de cuvântul Meu de peste voi, să nu vă pară rău de anii voștri lângă lucrarea Mea, lângă Mine și lângă lucrul Meu peste pământ, ci să vă pară rău că nu ați avut mai mult parte, mai din timp parte cu izvorul Meu de viață dătător. Iar celor ce nu ați răbdut pentru Mine până la sfârșit și ați fost trași de lângă Mine, lăsându-vă biruiți, o, să vă pară rău că n-ați rămas pe mai departe pe acest drum stropit cu lacrimile Mele după om și după voi, și să vă pară rău că v-au pierdut pe voi acești ani, că nu vă mai au aici, pe calea Mea cea înspinată, că mulți din voi ați fost spinii Mei, iar Eu v-am iubit și v-am altoit ca să fac din voi zidire nouă, dar diavolul a lucrat și v-a depărtat. Eu însă vă îndemn pe voi, nu lepădați credința în Mine și în cuvântul Meu cel de azi. O, nu fiți nepăsători pentru credința sau pentru necredința voastră în acest cuvânt, că nu tot așa veți putea fi când vi se va pune această întrebare, căci Eu, Domnul, vă voi întreba pe voi despre aceasta mai mult decât orice întrebare despre celelalte ale voastre rele și greșeli. Dacă ați dat vina pe altcineva pentru credința sau pentru necredința voastră față de acest cuvânt, Eu nu vă voi întreba pe voi de cei pe care ați apăsă atunci, ci pe voi și de voi vă voi întreba. Eu, Dumnezeul acestui cuvânt, vă voi întreba de Mine, nu de cei după care ați da să vă pitiți ca să vă dezvinovați, căci fiecare va sta pentru el însuși înaintea Mea și va fi întrebat de vremea care a stat în lucrarea Mea, în poporul Meu, în brațul Meu.

O, fiilor care M-ați îndurerat așa, luați aminte fiecare.

La fiecare în parte vă grăiesc prin acest cuvânt. Dacă ai întâlnit mila dumnezeiască, o, fiule, dacă ți-a ieșit ea în cale și te-a miluit să fii și tu o vreme în acest loc, în acest popor, trăind pentru Dumnezeu, atunci tu ai fost ceva, ba și mai mult decât atât ai fost sau ai fi putut să fii, dar necredințioșia ta și-a arătat fapta ei, căci dacă ai avut neascultare și te-a dus ea la lepădare a pasului tău cu Domnul și te-a dus în mijlocul lumii, o, nu mai ești nimic, nu mai ești nici măcar cât erai până să te întâlnești cu Mine prin acest cuvânt, și poți să ajungi și mai puțin, și mai rău. Poți să ajungi nepăsător, defăimător, hulitor, judecător, trădător de frații Mei, iar dacă nu mai ajungi să-ți condamni singur calea cea fără Domnul și să-ți vezi lucrarea depărtării tale de Mine, o, mai de preț rămâne decât tine o stârpitură, că ai tras spre gura ta și spre prostia din ea pe cei înaintea cărora te-ai și fălit cu ce ești după ce părăsești pe Domnul. Păi n-ai, o, n-ai cum să mai ai dreptate, n-are cum să mai fie ceva de tine sau să însemne ceva vorba ta, ci numai îndrăzneală goală mai poți tu dovedi cu gura ta, dar și mai de prostie decât tine poate fi cel care se oprește de vorbă cu tine și cu cuvintele tale cele de nimic, că un nimic ajunge, un nicăieri, un mort printre cei mulți care merg pe picioare, așa ajunge cel care necredința îl slujește până într-atât, căci Iuda a ajuns să fie sluga ucigașilor Mei, dar nu mult după aceea a ajuns el victima lor, căci așa este plata celor ce n-au inima curată față de cei curați cu inima.

O, învățați, măi fiilor, un lucru bun, voi, cei care voiți să rămâneți cu Mine și ai Mei. Nu vă puneți chezaș pentru om, că e primejdie pentru sufletul vostru, că iată, omul este nestatornic. O, adevărată este această lucrare de cuvânt, și ce vor face cei ce au pus la îndoială lucrarea cuvântului Meu? Mai au ei vreun pic de frumos în ei? O, nu mai au. Iubirea, numai ea îl face frumos pe om. Ea este cea care nu învinuiește pentru ea însăși. Citiți Scripturile și învățați cum să fiți ai Domnului, o, fiilor. Nu cumva să faceți ca Simon, care a rostit în mintea lui că este păcătoasă cea care M-a spălat cu lacrimile ei, și l-a dus pe el acest păcat la îndoială față de ființa Mea dumnezeiască și care știe tot ce este în om. O, nu cumva să nutriți în voi așa simțăminte și dispreț pe Domnul și pe frați, cum că sunt ei greșiți și neumiliți. O, nu uitați cerescul Meu cuvânt, căci am spus: *«Celui ce i se iartă mult, iubește mult»*, și iată, iubirea îl face pe om frumos înaintea Mea, dar duhul judecății nu.

O, poporul Meu, ce multă milă îți dau când te învăț Eu din gura Mea să te ferești de rău! Iată, din pricina nepocăinței și a neumilinței și din pricina trupului pierde omul atâtea daruri duhovnicești, pierde mult. Trupul îi comandă omului ceea ce voiește diavolul să voiască și să simtă omul, și e slab de înger omul. Cel slab de înger este cel ce nu dă îngerilor putere pentru el, este cel ce nu este atent pentru îngeri, așa cum femeia care umblă cu capul neacoperit alungă pe îngeri, pe cei supuși lui Dumnezeu. O, ce mai e de făcut când ea nu numai capul și-l ține descoperit, ci și trupul? Iată de ce s-a spus mult, mult prin vreme că e bine ca bărbatul creștin să nu stea de vorbă cu femeie, fie ea și femeie creștină, căci trupul și mintea femeii fac rău omului lui Dumnezeu, căci diavolul se folosește de acest prilej și dă de lucru minții și inimii omului, așa cum și în rai s-a întâmplat, și l-am pierdut pe om apoi.

O, fiilor, aveți grijă să nu vă fie frig. Luptați-vă să biruți frigul, luptați-vă și pentru trup, și pentru duh. Când vremea este rece trebuie hăinuță mai groasă, trebuie și pentru trup, trebuie și pentru duh. Eu, Domnul, am nevoie de voi, fiilor, pentru lucrările Mele cu voi, și trebuie să fiți voi înțelepți și

ascultători și împlinitori ai cuvântului Meu, iar credința voastră în Mine se dovedește prin acestea, măi fiilor, iar ea are putere să vă crească râvna și să fiți mari cu inima, ca să poată rodi credința voastră.

Acum, celui ce este astăzi sărbătorit între sfinți, mucenicul Dimitrie, Eu, Domnul, îi dau glas peste voi și grăiește el pentru sfinți, că toți se bucură când cei dintre ei au glas de lângă Mine peste voi și au lucrare de cuvânt. Și iată, le fac lor bucurie acum. Amin.

— **B**inecuvântat ești Tu, Doamne, întru sfinții Tăi, care-Ți dau Ție toată slava! O, mare și minunat Te mărturisesc toți sfinții, Doamne! Măsura credinței lor în Tine a lucrat credință în cei ce priveau la credința lor și la faptele ei. Tu ești Sfântul sfinților, o, Bunule Stăpân. Tu atât de mult ne-ai iubit pe noi și ne vei iubi până la sfârșit, că iată, Te-ai făcut pâine și vin pentru om, ca să se facă și omul ca Tine prin har, dar ce puțin stă omul să gândească la această lucrare îngerească, prin care Tu, Doamne, Te faci pâine și vin pe masa credincioșilor Tăi și Te dai lor, ca să aibă ei viață, Doamne. O, cine înțelege cu adâncime cuvântul Tău prin care ai spus fiilor bisericii Tale: *«Voi fi cu voi până la sfârșitul timpului.»*?

O, ce tainic ești, ce milos ești, ce bun, o, Doamne! O, cât de mult aștepti să se facă omul dumnezeu prin har, așa cum Tu prin har Te faci pâine și vin și Te dai hrană omului credincios, Doamne! Privim la lucrarea Ta îngerească, pe care omul pe pământ n-o poate privi, dar poate să-i creadă pe sfinți, căci ei văd cum îngerii Tăi lucrează pentru tot harul sfintei liturghii și cum Te aduc ei pe Tine pâine și vin la cei ce Te iubesc mult sau puțin, la cei ce se hrănesc cu multă sau cu puțină bucurie pentru părtășia lor cu Tine, un trup cu Tine făcându-se ei când cu Tine se împărtășesc, sluiți fiind de îngeri, Tu și ei.

O, fii ai lui Hristos Cuvântul, lucrare îngerească este sfânta liturghie, iar voi lucrați cu îngerii pe pământ în acest timp al sfintei liturghii. O, fiilor, fiți tari de înger. Se bucură îngerii când pot fi tari prin voi. Dați-le de lucru pentru Domnul și pentru voi și veți fi tari de îngeri, căci voi sunteți fiii lui Hristos, frații lui Hristos, sunteți cei ce stați cu Domnul la masă zi de zi, și tot atât de mult să-L și bucurați pe El. Miluiți-i pe cei din cer, și veți fi cei miluiți. Cei ce iubesc sunt cei mai frumoși de pe pământ și se înfrumusețază mulți de la ei. Așa am lucrat noi pe pământ, noi, cei ce ne-am făcut sfinți pentru Domnul.

Iată, vine și se vede venind sărbătoarea îngerilor și se vor strânge cu dor la izvorul Domnului cei ce s-au deprins să vină și să ia pe Domnul Cuvântul în ei. O, gătiți-vă, așadar, i-nimioarele și încălziți pe cei ce vin la Domnul. Binecuvântată să vă fie truda cea pentru El și pentru cei ce vin după El ca să pască și ca să crească din cuvântul Lui, din locul binecuvântărilor Lui.

Din mijlocul sfinților, binecuvintez pe Domnul în ziua mea de serbare între sfinți, și îl am alături de mine sărbătorit pe cel cu același nume, pe cuviosul Dimitrie, care se odihnește pe pământul român și veghează pentru acest neam. Împreună avem acum sărbătoarea între sfinți și împreună binecuvântăm poporul Domnului.

O, Doamne, o, Doamne, e neamul român la mare răscruce în aceste zile. O, ai grijă, Doamne! Fie voia Ta peste acest neam acum, în clipa cea grea pentru el. Răpune-i pe cei răufăcători lui. Ia din mâna lor puterea și cârma și ține-le Tu, Doamne, și fă Tu voia Ta. E cerul tot în veghe, că Te văd

sfinții îngrijorat și îndurerat, dar Tu ești Cel ce poate totul. O, fie voia Ta pe pământul român, fie ca în cer, Doamne! Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt să stăpânească peste neamul român cu voia Sa, acum și pe vecii. Pe veci de veci să fie voia Ta, Doamne, pe vatra neamului român. Amin.

O mare-Mi este încordarea în zilele acea-
tea pentru neamul Meu cel de azi, neamul Meu român, o, sfinți iubiți ai Mei! O, e grea bătaia, căci ceața este groasă, iar diavolul trage și el să biruiască el cu minciuna și cu trufia cea din om. O, e mult de luptat. Am nevoie de sprijin de pe pământ. Rostesc cuvânt și spun: să cadă de pe scaune oamenii minciunii și ai lăcomiei de slavă și de putere și de bani! Să se ridice din români cei curați cu inima pentru acest neam! Să biruiască voia Domnului peste voia omului trufaș, care voiește totul numai pentru el! Mila Mea este cu acest neam și e lupta grea și am îngerii și sfinții în lucrul cel mult de acum.

Iată, binecuvintez cu mare cuvânt strângerea la izvor a celor ce sunt porniți cu gândul și cu dorul ca să vină la sărbătoarea îngerilor. Dau poruncă cetelor îngerești să le vegheze calea, iar ei să vină și să-Mi aducă în dar inima ca să le-o fac frumoasă, ca să le-o împodobesc Eu.

O, pace vouă pe calea către izvor! Vă stăm înaintea cu toată puterea, Eu și fiii pregătitori ai întâlnirii noastre, căci Eu le întăresc puterea ca să poată ei tot ce trebuie de pregătit. Sunt plin de dor. Aștept cu dor greu, aștept cu dor împlinirea. Cetele îngerești se pregătesc de sărbătoare și totul se pregătește în cer și pe pământ, iar după pregătire vine sărbătoarea.

O, pace vouă, fii ai trudei pentru lucrarea Mea de azi prin voi peste pământ! Deschideți-vă ca să Mă deșert în voi, fiilor, cu puterea Mea, căci voi sunteți plăpânzi, dar Eu vă întăresc mereu, că sunt și Eu atât de ostenit, dar în sărbători aici la voi Îmi crește vloga și nădejdea că se apropie pic cu pic biruința cea mare, ziua Domnului, o, fiilor, ziua când va fi între cer și pământ binecuvântarea Mea și numai ea și rodul ei, și când Eu, Domnul, le voi da la cei ce iubesc, le voi da frumusețea cea mare, împărăția cerurilor, iubirea Mea pe pământ și numai ea.

O, pace vouă, celor ce sunteți cu Mine, măi fiilor! Mă pregătesc cu dulce cuvânt, cu dulce sărbătoare și vin și petrecem cu îngerii, fiilor, și totul, totul va fi în ziua aceea ca în cer pe pământ aici. Amin, amin, amin.

26 octombrie/8 noiembrie 2014

Soborul sfinților arhangheli Mihail și Gavriil

Duioșia îi face omului inima dulce, firea dulce. Cine Îl iubește pe Domnul, iubește și suferința Lui și I-o alină. Bucuria e ca năluca, dar iubirea este suferință și aduce omului nemurirea.

Slava Mea crească toată aici. Sus și jos e ziua de serbare a îngerilor Mei. E dulce de tot ziua aceasta, e dulce sărbătoarea ei. Tresaltă cetele îngerești deasupra și pe jos, pe lângă masa învățaturii Mele cu voi, fii ai poporului Meu de la izvorul Meu de cuvânt, și cu voi, cei ce ați venit să vă îmbrățișați cu slava sărbătorii Mele cu sfinții și cu îngerii Mei aici.

Sunt Domnul Iisus Hristos, iar glasul Meu vă hrănește și vă adună la izvor spre bucuria Mea și a Tatălui. Cu voi când Ne întâlnim aici, mai scăpăm o clipă de suferință, căci suferința este grea. Suntem aici acum mulțime mare, cete-cete, și tot așa Ne și așezăm, căci ca în cer Ne așezăm și stăm.

Vă facem întâmpinare vouă, celor ce ați avut cale de

mers spre izvor. E pregătită masa și casa și cei ce vă așteaptă în prag. O, pace vouă! Așa este salutul Domnului! V-au însoțit îngerii Mei pe cale, așa cum Eu le poruncesc lor ori de câte ori vă faceți pregătirea spre izvorul Meu de cuvânt. O, câtă bucurie! Zilele de duminică sau de sărbători cerești sunt zile de dragoste între voi și Noi, cei din cer, între Noi și voi, cei de pe pământ. O, câtă pregătire de dragoste pentru Domnul și pentru sfinții Săi! Face creștinul câte ceva dulce pentru așa zile. O, ce frumos! De bucuria zilelor sfinte dă omul câte ceva unul altuia, merge la biserică, împarte ceva dulce, o azimă, o fructă, un colăcel. Iată, și Eu, Domnul, și Eu pun masă dulce și Ne adunăm în jurul ei, Noi și voi.

Iată ce sfat vă dau: aveți grijă mereu, mereu de cei nevăzuți, de cei din cer și de cei de pe pământ veniți la cer, aveți grijă să poată ei petrece cu voi mereu, să poată lucra cu voi mereu. Nu-i goniți, nu-i întristați, nu-i dezamăgiți prin neatenția cea pentru ei. Ei sunt cu cerul lângă voi ca să vă însoțească pe pământ, căci ei înseamnă cerul și sunt cu voi și stau cu voi cu tot cu patria lor, cu tot cu cerul lor. O, nu le striviți petrecerea lor cu voi! Aveți nevoie de ei în toată vremea, în toate ale voastre lucrări sufletești și trupești și în toate cele de trebuință Domnului cu voi și de la voi. O, cei din cer trebuie iubiți mult, mult de tot de cei de pe pământ.

Iată ce vă mai spun: fiți duioși după Mine și pentru Mine, măi fiilor. Duioșia îi face omului inima dulce, firea dulce cu tot și cu toate și cu toți din jurul lui. O, așa sunt cei pe care Eu, Domnul, Mă sprijin când vin la voi cuvânt, iar duioșia lor după Mine este și pentru voi, chiar dacă voi nu aveți putere să înțelegeți minunea din inimioarele lor. O, pe ei nu trebuie să pună nimeni dintre voi greutate cu dinadinsul cum că ei pot duce sau trebuie să vi le ducă. O, nu, fiilor, nu, căci și așa ei le simt pe toate cele grele și se ocrotesc pe cât pot împotriva neputințelor lor sufletești și trupești și ale duhului, căci ei trebuie să aibă grijă de Mine, gata pentru Mine mereu să fie, și nu pot aceasta dacă nu-și ocrotesc puterea cea pentru Mine. Așadar, să știți să-i ocrotiți, fiilor, și fiți și voi duioși, duioși, și veți trăi mai cu putere clipele, mai vii, mai ca în cer, măi fiilor.

Am venit pe pământ ca să sufăr pentru om. Am suferit mult și până să vin să iau trup între oameni, am suferit în Tatăl, și cu Tatăl sufăr și acum, după ce M-am suit la Tatăl după învierea Mea, și sufăr cu Tatăl ca în vremea de după căderea omului, căci l-am pierdut pe om. O, fiilor, cine Mă iubește cu toată inima lui, cu toată ființa lui, acela Îmi iubește și suferința și Mi-o alină când îl doare pentru ea cu duioșia din el, dar cine nu Mă iubește fuge de suferință, fuge de Dumnezeu, de Cel Care suferă pentru fiecare om și de la fiecare om. O, de ce aș suferi de altceva decât pentru om, pentru zidirea Mea, în care am pus viața Mea? Sufăr și pentru îngerii care s-au lăsat înșelați de om când omul s-a semețit peste Mine după facerea lui și când îngerii i-au slujit gândului lui, cei mai aproape îngeri ai Mei și ai lucrului slavei Mele cerești, și a intrat atunci în îngerii Mei răutate asupra omului care s-a folosit de ei pentru semeția lui, prin care îngerii cei mai apropiați ai Mei au căzut atunci, căci semeția nu poate lângă Dumnezeu, și n-a putut nici omul cu ea lângă Mine și s-a pierdut omul de lângă Dumnezeu ca și îngerii care au slujit semeției lui la începutul lui cel de la Dumnezeu. Acum însă, îngerii Mei nu mai slujesc îngâmfării omului, ci fug ei de omul îngâmfat și de păcatele lui și îi ajută numai pe cei umiliți și aplecați sub povara păcatelor lor grele și care caută la Domnul pentru salvarea lor.

O, ce dulce Mi-e Duhul, ce dulce vă grăiesc! V-am dat de veste că vă aștept la izvor cu dulce și cu dor și cu fiii Mei cei pregătitori ai mesei Mele de cuvânt și ai petrecerii de la masă, iar voi ați venit la izvor. E atâta cântec, atâta freamăt, e atâta iubire în văzduh și lângă voi! O, atâta mângâiere vă împart, numai să Mi-o simțiți, fiilor! Cuvântul Meu și toată mișcarea cerească e ca un cânt în văzduhul de aici, iar voi sunteți copăcei. Fiți credincioși pentru tot ce vă grăiesc despre slava Mea cu voi aici. Dacă treci printr-un crâng auzi cântul păsărelelor, le auzi glasul cel felurit al lor, și chiar dacă nu le vezi, le crezi, crezi că ele sunt și cântă stând pe crenguțe sus. Auzi fel de fel glasurile lor și crezi că ele sunt. O, așa și Eu sunt, și sunt cu sfinții în văzduh și grăiesc cu ei și Mă aud cei ce au urechi de auzit cu ele, și spun acestea toate ca să știți, fiilor, că grăiește Domnul și că se aude glasul Lui. O, cei ce aud pe Domnul, cum să mai poată ei spune că nu este Domnul, că nu grăiește Domnul? Iată de ce Eu, Domnul, vă îndemn, fiți duioși, căci cei neduioși nu-L cred pe Domnul și nu-L iubesc ca niște copii. Cine nu iubește pe Domnul nu este copil și pleacă de lângă Domnul ca unul mare și se pierde pic cu pic, și trebuie lacrimi pentru el, așa cum am Eu, Domnul, Cel ce l-am zidit pe om.

Voi, mamelor și taților creștini ai acestui cuvânt, voi, care aveți copii duși în lume după ce au stat de mici ai Mei o vreme, rugați-vă, o, rugați-vă să-i smulgem din adâncul aceștia încântător ca să-l piardă pe om, iar rugăciunea voastră trăită cu putere va putea, căci și Eu Mă rugam și Mă rog la Tatăl cu putere și primesc apoi și împlinesc ceea ce-I cer.

Vă învăț dulce de tot, fiilor. Așa iubesc Eu să fiți și voi și așa să iubiți și voi să fiți, căci iubirea este o suferință dulce, nu este o bucurie, măi fiilor, căci bucuria e ca năluca, e trecătoare, dar iubirea este suferință și aduce omului nemurirea, pe Domnul vieții și al suferinței cea pentru viață, fiilor. O, de când Mi-am cules un popor, și iată, am acum popor, pot acum să-Mi scriu în carte lacrima Mea, suferința Mea cea de la iubirea Mea pentru om și dorul, care ține în viață iubirea. Eu despre lucrarea îngerească vă grăiesc acum, căci așa sunt îngerii Mei, care Mă iubesc suferind cu Mine după om, fiilor. Eu din simțămintele lor am luat și v-am grăit vouă acestea, dar și ei au bucuria să vă dea și ei acum. O, primiți mângâierea lor, fiilor. Amin.

— Mângâiere vă dăm, așa cum Domnul spune să lucrăm. E sărbătoare îngerească aici, acum, iar Domnul grăiește peste voi. Fiți binecuvântați îngerește, căci îngerii vă binecuvintează. Aici cu noi și cu voi sunt acum cei sosiți de pe pământ la cer, și pe care voi i-ați pomenit în ziua aceasta cu noi. Sunt toți plini de senin ceresc, de blândețe dulce și de duioșie sfântă, se poartă lîn, sunt sfioși, vă privesc, se apleacă cu duh de mulțumire Domnului și vouă. Ați pus masă cu Domnul și au venit și ei, că au fost numiți să vină. Mai-marii cetelor îngerești, arhangheli de frunte, sărbătoriți în fața sărbătorii de azi a îngerilor, cerem la Domnul pentru voi putere pentru jertfă, iar jertfa se naște din duhul umilit al omului și al Domnului și al îngerilor Săi. Inimă înfrântă și smerită voiește Domnul de la voi, fiilor.

O, se pomenește în ziua aceasta ziua în care în noaptea ei s-a ridicat biruitoare crucea peste biserica simbol și ne adunăm și o îmbrățișăm ca pe un străjer statornic peste grădinița cuvântului Domnului. Iată sărbătoare sfântă și numai dragoste sus și jos și mângâiere prin cuvânt. Freamăt sfânt de aripi îngerești vă suflă pe lângă trupușoare și vă umplu de duh duios.

O, binecuvintează, Doamne, țara română! Ridică-Ți

glasul pentru ea acum! Amin.

— A m binecuvântat-o și iarăși o voi tot binecuvânta, îngeri ai Mei lucrători. De când Mi-am ales din români pe poporul cuvântului Meu de venire acum pe pământ, popor care Mă primește ca să fie auzit glasul cuvântului Meu cu care grăiesc din cer, de atunci iubesc și mai cu dor și binecuvintez și mai mult pe România Mea, pe țara Mea cea de azi.

O, mai mult Mă grăbesc spre tine, scumpă țara Mea de azi, o, și câți neveghetori de cuvântul Meu de azi stau nepăsători în tine! Dar am suflat peste țara Mea și i-am dat Duhul Meu și s-a sculat ea după voia Mea și a împlinit așa cum Eu, Domnul ei, am dorit de la ea și pentru ea, căci s-a sculat ea după cuvântul Meu cel rostit pentru ea și a dat și dă de peste ea pe cei ce n-au milă de ea, căci Duhul Meu a lucrat peste ea prin cuvânt și nimeni nu pricepe aceasta dintre cei care se întreabă: Oare cum de a ieșit așa?

O, am lucrat Eu, Domnul, Eu, popor român, și am dat primejdia de peste tine și te-am așezat la adăpost și te voi ocroti Eu, o, țara Mea de azi, căci cei de peste tine așezați până acum au stricat tot, și trebuia să lucreze Domnul. Îngerii Mei îți sortesc mângâiere și credință și tot mai sus să stai între popoare, că de la tine va învia lumea și se va înnoi, căci Eu, Domnul, aceasta lucrez în mijlocul tău cu poporul cuvântului Meu, prin care Îmi desăvârșesc cuvântul. O, pace ție acum! Te am în brațe ca pe comoara Mea. Te ține Domnul în brațe ca să nu cazi, ca să nu te cadă cei ce te iubesc pentru sine și atât, și aceasta împotriva ta, căci ei nu știu să iubească și să te iubească.

O, țara Mea, mână dulce ți-am întins și am ținut-o deasupra ta în ziua cea de sorț, și tu nu știi prin cine am strecurat pentru tine ajutorul Meu. Am pe cel drag Mie pentru că te iubește, și pe care l-am ținut până acum la cârmă peste tine. Am pus în el Duhul Meu Cel plin de putere de cuvânt și a strigat el ca un strateg peste țară ca să te scoale la veghe, țara Mea, și ai lucrat tu după cuvântul lui apoi din gură în gură și ți-a dat aceasta biruința împotriva celor ce te sug încă până ce vor cădea de tot, căci cârmaciul tău cel de până acum mult M-a ascultat, mult te-a iubit și te iubește, chiar dacă nu i se întoarce cu iubire pentru iubirea lui de către toți iubiți ai săi. O, câtă ură a fost hrănită în inimi ca să ajungă mulți să-l urască pe el, dar cei ce l-au urât au căzut și cad rușinos și plâng de rușine acum, după atât amar de ură, cu care ei se hrăneau unii pe alții ca să iasă ei mari, dar iată, ei se duc pe apa sâmbetei, se duc și nu mai vin, căci ei au înșelat pe mulți.

Eu, Domnul, îi mulțumesc cu aplecare înaintea iubirii lui de țară și de neam cârmaciului tău de până acum și îi spun lui acum așa: iată, îți rup piedica și te vei întoarce între oameni ca să-i sfătuiești și să îngrijești cu gurița ta românul cel curat la inimă, iar pe cel încăpățânat să-l îmblânzești și să-l îndemni pe calea înțelepciunii lucrurilor și a adevărului, căci iubirea este înțelepciune mare și învățătoare mare. Fii blând și fii răbdător și veghetor și să lucrezi cu Duhul Meu în mijlocul celor ce te doresc și te ascultă pentru binele care trebuie să fie, căci Eu, Domnul, voi lupta cu cei din cer ca să-Mi fii de folos, și-i vom umple de iubire pe cei fără de iubire, ca să fie iubire de frați în neamul român. Aceasta îți vestesc Eu ție pentru acest nou început al tău. Amin.

— O binecuvintează, Doamne, țara română acum și pe vecii, căci am grăit noi cu Tine, iar Tu cu țara română în ziua noastră de sobor, ziua îngerilor Tăi. Iubire sfântă și duh duios să fie în neamul

român, o, Doamne. Noi suntem slujitorii Tăi pentru ea și cu ea și suntem căpetenii peste toate cetele îngeresti, care Te slujesc. E slava Ta cerească toată peste ea și e dulce grăirea Ta cu ea. O, pace Ție în zi de sobor a îngerilor Tăi! Dulce și mare sărbătoare în mijlocul poporului cuvântului Tău, care Te primește pentru că Te ascultă! Amin.

— **S**lava Mea cerească e toată aici acum, o, îngeri scumpi și slăviți ai Mei. E dulce de tot această zi. Vă mângâi și vă bucur cu cei ce Mă primesc aici când vin cuvânt peste pământ. Îi mângâiem și Noi pe ei, și pe toți cei care se ostenesc și vin la glasul cuvântului Meu, care-i adună pe ei în Duhul Meu, și le dau lor cu pace și cu pază cerească întoarcerea întru ale lor, până la întâlnirea care va veni pentru zi de Bobotează când iarăși vom fi aici, Noi și ei, iar poporul Meu de aici Ne va sluji, Ne va ieși în prag și Ne va așeza la masă, căci este cel binecuvântat, cel ce ascultă.

Las mâna Mea cerească peste țara română ca să fie ea sub paza Mea. Amin.

Te-am ținut în veghe și în rugă pentru țară lângă Mine și lângă sfinți și lângă maica Mea, popor al cuvântului Meu, dar în acest timp tu ai trudit cu trupul pentru slava Mea, pentru toate câte sunt de făcut. Îți mulțumesc, fiule, îți mulțumesc cu duioșie, și tot așa și tu să fii mereu, mereu, ca să poți pentru Mine și pentru om, măi fiule. Eu, Domnul, sunt sprijinul tău cel de sus și cel de jos, căci sunt pe pământ ca și în cer, chiar dacă cei de pe pământ nu Mă știu prin vedere ca și cei din cer, dar Eu cânt ca păsărelele prin crenguțele copacilor aciuat și glasul Meu se aude și se împarte apoi și este Domnul cuvânt pe pământ și este împărțit cuvântul Său și Duhul Său, Care cuvintează și împlinește apoi.

Eu sunt Cel ce sunt! Suite de îngeri Mă poartă și Mă slăvesc și sunt ei slava Mea, slava Domnului. Amin, amin, amin.

8/21 noiembrie 2014

Praznicul Intrării Maicii Domnului în biserică

Răbdarea în toate este ușurare a sufletului și inger în vreme grea. Numai prin supunere și ascultare poate omul să-L primească pe Dumnezeu. Maica Domnului mângâie glia României și îi hărăzește ascultare și credință. Cuvânt de mângâiere și de putere din cer către străjerul țării române: Traian Bănescu.

Din timp în timp cobor cuvânt din gura Mea și îl așez în cartea sa în sărbători, și mult așteaptă cei din cer sărbătorile cerești să vină și să se audă glasul Meu peste pământ și să se mângâie cei din cer odată cu cei ce Mă așteaptă să vin și care Mă iubesc pe pământ. De pe pământ e multa lor așteptare, că pentru cei de pe pământ trebuie ei să lucreze și să nu stea fără lucru, așa cum nici Dumnezeu nu stă, o, nu stă, și lucrează Dumnezeu peste pământ, lucrează cu dor.

Sunt Domnul Iisus Hristos. De-a dreapta Mea e mama Mea Fecioara în coborârea Mea cuvânt pe masa poporului cuvântului Meu în mijlocul neamului român, unde-Mi am Eu ieslea Mea de coborâre și de lucru mult prin cuvântul gurii Mele, ca să-L împlinesc apoi.

Suntem în sărbătoare pentru tine, mama Mea. Toți cei din cer sunt în sărbătoarea ta, toți merg în pas cu cei de pe pământ, cu timpul cel de pe pământ al zilelor, și toate au însemnătatea lor ca și pe pământ, iar pe pământ ca și în cer. Aducem azi în sărbătoare ziua când tu ai intrat la creștere și la ascultare pentru creștere. Erai pruncuță, și ai fost adusă la templu sub mâna și sub paza celor de care trebuia să ascuți

și să crești zi după zi frumos și să fii apoi mama Mea. Odată cu nașterea ta pe pământ a pus Tatăl în tine iubirea cea pentru ascultare și pentru supunere, căci trebuie iubire multă pentru acestea, și apoi ai ascultat de cele din cer vestite peste tine, mama Mea. O, ce frumos duh, ce frumos trup, ce frumos suflet, ce frumoase toate, toate ale tale, frumoase de la duhul ascultării și al supunerii și al iubirii, mamă! Cine ascultă pe pământ, ascultă apoi și din cer, ascultă și crede și lucrează și sprijinește pe Domnul, mamă. Hai, dar, să dăm frumusețe mare sărbătorii tale la masă cu poporul care stă înaintea Mea când vin cuvânt peste pământ. Hai cu grăirea ta frumoasă și mângâioasă, o, mama Mea. Binecuvintez cu umilință intrarea ta în carte cuvânt, căci Eu îți sunt Fiu, mamă. Amin.

— **C**u umilință mare binecuvintez și eu lucrarea Ta și a mea în ziua mea de praznic, Fiule al meu binecuvântat și Domn al binecuvântării celei de sus! E sărbătoare de dulce amintire a acelei zile de atunci, când eu, micuță cum eram, am fost adusă la templu ca să fiu așezată sub ascultare pentru creștere sub mâna celor mai mari, care aveau orânduie pentru cei supuși lor, și de care trebuia să se îngrijească ei. Am crescut pic cu pic și m-am păzit sub duhul blândeții în toată vremea. Am învățat sub greul vieții că răbdarea în toate este ușurare a sufletului și este ca un inger în vremea grea. Am stat de mână cu acest inger și Îi dăruiam lui Dumnezeu răbdarea mea în toate. Spun aceasta ca învățătură pentru cei ce vor auzi cuvântul acesta, ca să învețe oricine puterea cea bună a răbdării sfinte în toate, Fiule scump al meu. Și Tu, și eu am dovedit tuturor în toată vremea noastră pe pământ că am avut în toate răbdare deplină prin greu și ne-am dat grijii Tatălui ceresc, că mult a fost de răbdat și mult mai este, căci așa trebuie să lucreze oricine pe pământ dacă iubește să fie mulțumit și nu nemulțumit. Cel nemulțumit nu este cuminte, nu rabdă cuminte, se supără din orice, se caină, își îngreuiază sufletul și nu se lasă zidit de încercările care dau să-i dea o măreție, o folosință cerească apoi între pământ și cer. Dar omul se bucură că are el minte, că știe el, că poate el, dar dacă el nu se deprinde cu supunerea cea pentru ascultare, nu înseamnă că are minte. Cel ce nu are minte, măcar să asculte de cei puși pentru îngrijirea lui, măcar să asculte, măcar să aibă dragoste de învățătură pentru fapta învățaturii apoi și a credinței, și aceasta înseamnă să aibă omul minte, iar altfel nu.

O, popor al cuvântului Fiului meu Hristos, de ce nu-L vede omul pe Domnul? Fiul meu a spus că este până la sfârșitul veacului cu ai Săi, și după ce a spus S-a ascuns de fața omului, ca să-L poată omul asculta pe Domnul, căci omul nu este deprins să asculte de Domnul, de vreme ce nu-i stă în fire supunerea cea pentru ascultare și pentru creștere bună a ființei lui, așa cum și Fiul meu, Dumnezeu din Dumnezeu fiind, a stat mereu supus pentru ascultare, căci ascultarea L-a dovedit că El este Dumnezeul omului, pentru a cărui viață veșnică trebuia să asculte cu viața Sa.

O, fiilor, omul s-a deprins rău, săracul. Mai degrabă dă el să asculte de cel pe care nu-l vede de aproape și mereu. Pe cel de departe îl primește mai bine, îl ascultă mai mult, așa s-a deprins. Le-a spus Fiul meu la ucenici: «*Dacă nu Mă duc la Tatăl nu pot să vă trimit pe Duhul Sfânt Mângâietorul, iar dacă Mă duc, Îl voi trimite și vă va învăța El toate și din ale Mele va lua și vă va vesti vouă*». Eu vă învăț pe voi, și vă îndemn să semănați cu Fiul meu și cu mine, că noi am ascultat, și numai așa înveți să-L primești pe Domnul Cel nevăzut, numai prin supunere și prin ascultare, căci cum altfel ar putea

omul să-L primească pe Domnul și să stea sub mâna Lui? Aceasta este învățătura mea cea de azi lângă cea a Fiului meu Iisus Hristos, Care vă învață pe voi, cei crescuți cu cuvântul gurii Sale, că vine Domnul pe pământ și le dă din gura Sa celor ce vor să crească de la El, să se hrănească de la El și să lucreze apoi ca și El pe pământ.

O, dar nu pot, Fiule Doamne, nu pot să nu mângâi duhul și trupul și glia cea plină de suflet a celei alese de Tine, Fiule scump. Iubirea noastră acum este România, țara doului Tău de azi. Nu ostenesc s-o ocrotesc, s-o țin sub pază, căci ea este țara Ta de azi, iar Tu Ți-ai făcut în ea cortul venirii Tale și popor Ți-ai zidit în ea, popor pentru ascultare de Tine, Doamne.

O, țară scumpă a Fiului meu Iisus Hristos, tu treci prin durerile facerii celei noi, și numai Domnul și sfinții Săi sunt cei ce mai fac ție bine și mângâiere. Stau deasupra ta și întind peste tine mantia trupului meu, mantie din cer. Stau la hotarele tale și am grijă de câini și de lupi și-i țin supuși ca să nu-ți facă rău, numai să înveți tu lucrarea supunerii cea pentru creșterea ta de la Domnul, că iată câtă sămânță sloboade Domnul peste glia ta ca să ai din destul acum, în vreme grea, și să ai binecuvântare peste tine din destul ca să nu duci lipsă în vreme grea, ca să nu te înece valurile, țara mea de azi. Iată, îți hărăzesc ascultare și credință. Nu este credință decât cu ascultare, chiar dacă sunt dintre cei căroră li se pare că au credință când ei nu au ascultare mai întâi. O, te cuprind cu mare dor, și tot așa te și ocrotesc. Îl rog pentru tine pe Fiul meu să te aducă la cunoașterea lui Dumnezeu, că iată, cuvintează Domnul cuvântul Său pe vatra ta, și numai tu ai acest har al alegerii cea de la sfârșit de timp, și vrea Fiul meu să Se reverse din tine în lături și să creadă neamurile pământului lucrarea Lui cu tine.

Îi aduc Fiului meu rugă pentru tine, aduc Tatălui și Fiului și Sfântului Duh glas de strigare pentru har de la Domnul peste tine, țară română. Numai prin harul Lui poți pentru înțelepciunea care ți se cere s-o ai tu deosebit între toate popoarele de pe pământ. O, ești îndurerată cu duhul, cu sufletul și cu trupul. Te apasă încă și te țin sub voia lor cei ce încă se țin cu mâinile amândouă de scaune ca să te stoarcă încă, dar duhul tău se va trezi tot mai mult, căci Domnul cuvintează peste tine și tot El va împlini cuvântul Său și vei putea cu Domnul, căci tu nu poți.

O, supuneți-vă lui Dumnezeu și cuvântului Său, voi, cei ce încă nu vă cumințiți și încă dați să vă țineți de scaune peste neamul român, iar voi sunteți greșiți! O, nu sunteți buni pentru cârmuire! Faceți numai rău prin statul vostru la cârmă, dar Domnul a spus să cadă de pe scaune cei ce nu știu cum trebuie să stea cei ce stau. Mâna Domnului va împlini aceasta, iar rușinea va fi mare pentru toți cei care nu ascultă de cuvântul cel rostit.

Eu, Fiule Doamne, m-am mângâiat grăind, m-am ușurat lucrând. Binecuvântată să ne fie lucrarea cuvântului și așezarea lui peste neamul român. Slava Ta este multă și mare peste acest neam, dar lucrează ea din cele ce nu se văd ca și cum de departe lucrezi și scrii, dar aproape ești mereu, aproape, Doamne, așa cum spuneau și ucenicii Tăi acum două mii de ani: «*Domnul este aproape!*». Amin.

— **O**, aproape sunt, mereu aproape sunt, mamă, dar omul dă să asculte mai bine de cel de mai departe. Când omul are un duhovnic iscusit pentru suflet și mereu îl are aproape și la vedere, se încântă și nu mai simte mereu dulce, mereu proaspăt, mereu pentru

ascultat cuvântul duhovnicului său. Dacă l-ar avea departe și i-ar scrie din când în când scrisori de învățat ca să-l învețe cu veghe peste el, așa cum scriu Eu, Domnul, s-ar mai trage omul să asculte, să se teamă și să asculte de cel ce de departe trimite veghe și mângâiere pentru el. Noi n-am făcut ca omul, mamă. Noi am ascultat peste tot și în toate, și am ascultat de om, ca să învețe omul să asculte ca și Noi.

O, ce frumos ai stat tu sub ascultare și sub creștere și cu veghe peste tine, mamă! Este vreo veghe mai întreagă pentru om ca și atunci când îl are pe veghetorul său mereu lângă el? O, nu este, numai că omul a uitat să învețe supunerea și ascultarea cea pentru ea și iubirea cea pentru supunere, mamă, iar Noi am fost pildă pentru cei de pe pământ, mama Mea, dar cel ce alege să nu aibă veghe peste el, acela își ia dreptul să aleagă așa.

Binecuvintez țara română, că e îndurerată țara Mea cea de azi și mult popor din ea și stau de veghe cei îndurerați, și Mă doare încordarea din tine, o, țara Mea de azi. Îți scriu carte pentru mângâiere și pentru veghe, că nu e de dormit, nu e de ațipit, iar tu să nu amorțești pentru veghe, să nu ațipești pentru pază peste tine. O, să nu vă prindă toropeala sau descurajarea, pe voi, cei îndurerați între fiii neamului român. Eu sunt cu mare iubire la veghe peste țara română, căci lumina Mea peste neamurile pământului ea trebuie să fie, și va fi. Amin.

Voiesc să las o carte dulce și mângâioasă și plină de cuvânt măreț cârmaciului care părăsește acum locul cârmei cea pentru paza țării ca să se așeze în locul lui alt străjer, de la care Mă doare pentru neapropierea lui de acest iscusit cârmaci, care a tras numai prin greu, numai prin furtuni fel de fel și plin de durere a stat la cârmă, batjocorit și defăimat de cei ce iubesc fărădelegea, lucrând-o pe ea împotriva cetății. Dau de veste durere și rușine peste cei ce au împrăștiat în chip neascuns batjocuri, dispreț și defăimare asupra celui ce a condus prin valuri corabia și pe cei purtați în ea pe valuri. Acestor disprețuitori și defăimători, Eu, Domnul, le spun acum ceea ce este scris în Scripturi poruncă de necălcăt, care spune: «*Pe mai-marele poporului tău să nu-l grăiești de rău!*». Această poruncă le va cere socoteală la toți cei care n-au ascultat și au semănat cuvinte urâte și dușmănoase, și aceștia trebuie să cunoască durerea cea pentru ispășirea de păcat, că nu se cade să tulburi veghea când ea stă trează și veghează la cârmă cu milă și cu iubire și cu jertfă cetatea. Un cârmaci este cârmaci al tuturor când este la cârmă, și este al celor buni și al celor răi deopotrivă. El nu se poate să se tragă deoparte de cei răi, căci are lucrare de veghe și trebuie să nu arate părtinire și trebuie să se împartă peste tot și să-și arate peste tot dăruirea sa. El nu mai este al său sau al unei părți din cetate, ci este cârmaci al tuturor la fel, și al celor ce vor și al celor ce nu vor sub cârmă.

O, cât de greu i-a fost prin furtuni acestui cârmaci! Cât de apăsată i-a fost vremea cârmuirii! Îi voi mulțumi Eu, Domnul, îl voi mângâia, îi voi alina Eu inimioara lui mare. Măreață este ființa lui, și mulți de pe pământ mai-mari peste popoare au văzut și au privit această măreție a Mea din el. El cunoaște suferința cea pentru iubire, cea pentru dreptate, și măreață îi este iubirea și dragostea de țară.

O, fii români, o, fiilor, ascultați glasul Meu. Eu, Domnul, vă spun vouă, feriți-vă să grăiți de rău acest străjer plin de har de sus ori pe unde va mai lucra el lucrarea veghii peste țară, căci cel dăruit cu iubire pentru veghe nu poate ațipi, nu poate dormi, ci poate să-l doară și să sufere veghind pentru

țară, pentru țara Mea de azi. Mă doare că n-a avut acesta aproape de sfatul lui pe cei care merg acum în locul lui la veghe. Eu, Domnul, voi căuta să le schimb gândul lor cel rece, căci semeția de acest fel este păcat, și sunt aceștia la începutul lor de drum. Iată, nu este în om duhul cel frumos al umilinței și al iubirii. Cel ce are iubire are și umilință de duh, căci așa lucrează iubirea. Ea se apleacă, ea se mlădie, iar inima înfrântă și smerită are măreția ei, pe care n-o cunosc cei îngâmfați prin înțelegerea minții lor.

Mă pregătesc să cuvintez cuvânt de mângâiere și de mulțumire pentru cel ce a servit cu atâta veghe, cu atâta iubire timp de zece ani țara Mea cea de azi, și tot așa de iubitor va fi el și pe mai departe, căci așa este și așa rămâne cel ce-și iubește cu râvnă țara sa.

Sfârșesc acum cuvântul sărbătorii cea pentru mama Mea Fecioara și binecuvintez ascultarea cea pentru creștere sfântă a poporului cuvântului Meu cel de azi. O, nu uita, poporul Meu, nu uita, mereu, mereu să ascuți, iar pentru ascultare trebuie supunere, trebuie iubire, nu uita! Acestea ale tale înaintea Mea Mă ajută să merg și să vin ca să meargă peste tot cuvântul Meu cel de pe masa ta. Desăvârșirea minții voiesc să ți-o împodobesc mereu, și de aceea veghez mereu peste tine cu învățătura Mea, iar tu să te dovedești Mie și lumii cea fără de lumină de sus că tu ești un popor învățat și pregătit de Dumnezeu pentru ca să luminezi pe pământ. O, pace ție cu Mine acum! Pace Mie de la tine, și unii pe alții să ne ajutăm și să ne îmbrățișăm și unii altora să ne plecăm!

Eu, Domnul Iisus Hristos, am grăit cu tine, o, poporul Meu, în zi de sărbătoare pentru mama Mea Fecioara, mama lui Dumnezeu-Fiul. Amin, amin, amin.

*

Intru cuvânt de mângâiere și de putere din cer, intru în casa celui ce încă este la scaunul de strajă peste țara Mea cea de azi, țara română, țara Domnului, cetate plină de lumină de sus, din pricina cuvântului lui Dumnezeu, care sălășluiește în ea de șaizeci de ani, de când Mi-am pregătit calea de coborâre ca să grăiesc cuvântul Meu pe vatra neamului român.

O, deschide-Mi tu, cel plin de duhul veghii peste cetatea cuvântului Meu, peste țara în care Îmi am la veghe popor zidit de Mine prin cuvânt, și care-Mi așează în cartea sa cuvântul Meu. O, iar și iar îți sunt oaspete, că am datoria să-ți mulțumesc cu aplecare ca unui mai-mare peste țara Mea cea de azi, țara venirii Mele cuvânt pe pământ, țarina cea cu coamoară în ea, Eu, Domnul, cuvântând în mijlocul ei cuvântul Meu cel de la sfârșit de timp, așa cum este scris că va lucra Domnul în zilele cele de slavă a Sa venirea Sa după om și lucrare multă pentru nașterea din nou a lumii, precum este scris.

O, îți mulțumesc pentru trudă, pentru veghea cea cu atâta iubire de țară. O, să înțeleagă omul cel greșit că dojana cea ieșită din gura ta pentru el a fost lucrarea ta de veghe peste țară și nicidecum învinuire sau judecată. Când un străjer veghează peste țara sa el din iubire face aceasta, nu din datorie. O, ce mare îți este iubirea pentru țară, ce mare! Nu te-am văzut în toată vremea ta cea cu slujire peste tot pe unde ai slujit până acum, nu te-am văzut să pui mai presus binele și liniștea ta față în față cu slujirea ta cea cu atâta dragoste de oameni și de țară, ci te-am văzut veghind și suspinând cu duhul și luptând cu înțelepciune adâncă împotriva a tot ce dădea să amenințe cetatea de la mijloc și din lături. Ai stat cu

suspin și cu apăsare la veghe și n-ai căutat ale tale. O, este pe pământ o țară mică, o cetate mică al cărei mai-mare de peste ea este cel mai sărac din ea și dintre cei ce s-au suit să slujească pentru țară. Când l-au întrebat pe el mai-marii lumii despre lipsa de avuții și de slavă pământească în care el viețuia, el a răspuns lor: *Cel ce este întâiul numit și așezat de strajă peste cetate, acela trebuie să stea slujind numai pentru viața cetății și pentru binele ei, și așa să-și pună el viața în slujba cetății, iar el să nu aibă nimic, să nu caute nimic pentru el însuși, ci numai pentru cei cărora el slujește, numai pentru avutul lor, pentru îndestularea lor, iar cel ce nu poate să iubească așa, acela să nu se încumete să caute loc înalt pentru el peste cetate, ci să rămână în rândul celor ce-și caută ale lor.*

O, ce frumos, ce mare iubire, ce frumoasă dăruire: să nu-și strângă nimic pentru el cel care stă așezat pe scaunul de frunte al cetății! O, ce frumos, ce curat, ce limpede se vede dăruirea inimii și iubirea unui așa suflet dăruit celorlalți!

O, sunt mulți, mulți din cei ce caută mărire pentru ei dintre cei ce ajung pe scaunele cetății, și aceștia caută numai ale lor și nu sunt curați. Ai dat să arăți mereu acest păcat cu care apasă peste cetate cei ce îl săvârșesc pe el sub minciuna că ei sunt curați, iar pentru aceasta tu ai fost disprețuit de ei și defăimat în fel și chip, căci cei ce se iubesc pe sine nu știu altceva să facă, iar hoțul este mereu cel ce spune mereu că el nu fură, că el este curat.

Eu, Domnul, îți mulțumesc pentru răbdarea și pentru iubirea cea cu răbdare, că prea greu ți-a fost la locul de veghe, și mult te-au ajutat la veghe duhul răbdării și al iubirii cea pentru țară, duhul inimii curate și al nădejzii, duhul umilinței inimii și multe alte daruri care ți-au călăuzit lucrarea în toată vremea cea atât de grea, când lupi cu colți de fier au tot dat să te îmbrâncească și să cazi de la locul veghii ca să se suie ei și să facă ei voia lor de pe acest loc de strajă pentru țară. Eu însă n-am voit nicidecum să-ți fie doborât statul tău la cârmă, de vreme ce mâna Mea cerească te-a ridicat ca să veghezi în vreme rea, când haitele de lupi au dat să sfâșie tot, să jupoaie tot, să-l lege pe cel mare și să spargă cetatea și s-o supună pentru ei. O, nu! Eu am în mână schiță cerească pentru pământul și neamul român și este mereu numai de vegheat și de lucrat pentru veghe, și voiesc să te păstrez de strajă, căci tu veghezi țara oriunde te-ai afla, și-ți văd iubirea și arsura ta de suflet pentru țară, pentru țara Mea de azi. O, să nu părăsești lucrarea veghii! Îmbracă-te întru putere de sus, încinge-te cu lucrare de har și stai de veghe și lucrează bine, căci împotriva celor hrăpăreți este încă de luptat, și trebuie luată din mâna lor arma, că nu știu ei să mănuiască dreptatea, și trebuie aceștia supuși de ea, iar pentru aceasta Eu, Domnul, voi veghea și voi împlini.

Acum primește-Mi povața: cuvânt dulce, glas dulce, povață miloasă, sfat înțelept și învățătură de înțelepciune să așezi peste mulți care vor da să caute și să urmeze dreptatea cea pentru țară și măreția inimii curate pentru lucrul cel frățesc, căci vai celor lacomi care nu se pot vindeca! Temerea de Dumnezeu s-o așezi în multe suflete, căci fără ea omul săvârșește numaidecât răul, iar prin ea iubire de cei din cer și de neam să aibă cei ce o îmbrățișează pe ea. Nimeni să nu-și facă rău unul altuia, nimeni să nu calce poruncile vieții, și toți să tragă cu umilința de duh, cu virtutea lepădării de sine, că acestea se cer celui ce voiește să-și dăruiască celor din jur viața lui, dragostea lui.

Îi vor prinde dureri pe cei ce te-au disprețuit și n-au avut ochi să vadă și urechi să audă, ci au avut răutate în inimă

și n-au căutat spre bârna din ochii lor ca să nu mai caute pai în ochii celorlalți. Iată, duhul dezbinării a fost lucrat cu multul prin aceștia, iar tu n-ai avut ajutor să lucrezi din plin binele pentru neam, și l-ai lucrat din greu, căci toți cei aproape cu lucrul lor au lucrat cu necinste și au trădat duhul dreptății a toate, iar tu ai suferit răbdând și lucrând și veghind.

Eu, Domnul Iisus Hristos îți mulțumesc acum și aduc Tatălui rugă pentru tine, iar tu să împarți la toți o inimă nouă, o nouă dragoste de țară, dar învață-i ce este această lucrare care cuprinde în ea jertfa multora, ca și a Mea pentru om ca să-i fie bine omului. O, și învață-i bărbăția pe cei ce vor învăța de la tine iubirea. Iubirea să crească în toți, și prin ea să fie drepti și curați, blânzi și smeriți, măreți prin acestea, căci iubirea îl vindecă pe om de tot răul, de tot păcatul, de toată fărădelegea. Eu așa te rog să-i ocrotești pe mulți de răul cel din lume. Eu așa te voiesc pe mai departe lucrător înțelept și treaz veghetor pentru țara Mea și a ta și a celor ce o iubesc pe ea cu dor.

Îți pun pe umeri duhul iubirii și al răbdării sfinte și al înțelepciunii lucrurilor, că te fac împărțitor celor ce vor prețui să fie drepti și frumoși și măreți pe pământ.

Acum pace ție, și-ți voi ține urma și cu tine voi fi și te voi purta și te voi călăuzi! Eu sunt Cel ce sunt, și am grăit duhului tău cuvântul Meu cel pentru tine. Amin, amin, amin.

21 noiembrie/4 decembrie 2014

Sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina și a sfântului mucenic Mercurie

Omul nu are iubire pentru că s-a așezat mai sus decât Dumnezeu. Nepăsarea de Dumnezeu îl învinuiește pe om de îngâmfare. Iubirea nu se uită în om, ci se uită în Dumnezeu. Iubirea îl face măreț pe omul purtat de ea.

Mă port cu sfinții între cer și pământ, și sunt facerea lui Dumnezeu cerul și pământul, iar Eu, Domnul, Mă sprijin pe ajutorul cel de pe pământ ca să-Mi așez înaintea omului cuvântul, și ajutorul acesta este o mare iubire, chiar dacă mintea omului nu poate măsura ceea ce este mai presus de fire, mai presus de cele cu care omul este obișnuit. Iubirea aceasta este a Mea, și din pricina ei cobor cuvânt peste pământ și Mă țin după om ca să-i grăiesc, ca să-Mi audă omul glasul și să-i ajung la inimă cu cuvântul și să se facă din nou omul sub izvorul înțelepciunii celei de sus și să iubească pe Domnul apoi, că iată câtă iubire, câtă coborâre a Mea după om!

Mai presus de fire M-am arătat înaintea oamenilor ori de câte ori am lucrat lucruri minunate cât am stat între oameni pe pământ, chiar dacă după măsura vederii omului nu eram decât un om ca fiecare om. O, ce bine ar fi să înțeleagă omul pe cele mai presus de înțelegerea lui, căci altfel el nu-L pune pe Domnul la suflet când El vine spre om mai presus de înțelegerea omului pentru venirea Sa.

Stau cu sfinții în văzduh, stau aproape de om și sunt mai adevărat decât omul, chiar dacă stau sub vâl înaintea omului. Îi trebuie omului iubire pentru credința aceasta, dar dacă el nu se îndeletnicește cu iubirea nu poate altfel nici pentru credință. O, măi poporul Meu, ce inimi mari, ce suflete mari au avut pe pământ sfinții cu care Eu, Domnul, merg între cer și pământ ca să vin la tine și să-Mi las cuvântul scris ca la cutia poștală de la poarta omului când se împart între oamenii îndepărtați unii de alții grăirile lor, doririle lor.

O, ce mic e omul care nu este mare cu simțirea și cu

căutarea lui după cele mai presus de măsura lui de înțelegere! O, fiilor, trebuie iubire între om și Dumnezeu așa cum are Dumnezeu. Trebuie asemănare cu Dumnezeu în iubire, măi fiilor. Altfel omul este îngâmfat, nu este aplecat ca Dumnezeu. Cel aplecat face aceasta din iubire și prin iubire. Cel îngâmfat se așează mai presus de Dumnezeu, așa cum s-a voit a fi cel mai aproape inger al Meu mai înainte să piardă el locul lui cel din slava Mea cea apropiată și i s-a stins iubirea, și iată de ce nu are omul iubire, căci mai înainte de inger omul a căzut, și prin el apoi îngerii, și iată de ce nu are omul iubire: nu are pentru că el s-a așezat mai sus decât Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iar omul nu este tot așa.

O, ce lecții mărețe aduc Eu, Domnul, pe masa ta pentru tot omul, măi poporul Meu, numai să vrea omul să învețe carte și minte de la Dumnezeu, de la Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om. E mic cu iubirea omul, mic de tot, și aceasta numai pentru că el s-a așezat să stea mai mare ca Dumnezeu. Eu stau aplecat, omul nu stă aplecat. Eu stau umilit, omul nu poate tot așa. Eu trăiesc iubind veșnic, iar omul stă mut față de duhul și de lucrarea iubirii, iar iubirea înseamnă Dumnezeu. Stă omul zi după zi rece de Dumnezeu, iar această nepăsare îl învinuiește de îngâmfare pe om. Mă mângâi și Mă port între cer și pământ cu sfinții Mei, care n-au făcut tot așa între pământ și cer cât au stat cu trupul lor. Cei sfinți și locuitori cu cerul acum s-au născut cu duhul iubirii în ei, iar Eu, Domnul, l-am trezit în ei la vremea cea potrivită și au văzut ei măreția aceasta a Mea în ei, și au dat-o în dar, ca să aibă și alții cât mai mulți, căci așa este lucrarea celor ce au în ei iubirea și așa este lucrarea iubirii, ea nu se uită în om, ci se uită în Dumnezeu și toate sunt ca Dumnezeu în duhul iubirii și în lucrarea ei.

Suntem azi în sărbătoare între sfinți, doi din ei, însemnați în calendarul lor, mari lucrători cu Mine în lucrarea Mea cea de azi pe pământ, și mult se bucură sfinții Mei să aibă sarcini de purtat pe drumul crucii Mele de azi, al venirii Mele de azi pe pământ după om. Mucenița Ecaterina, plină de duhul înțelepciunii celei născătoare de fii de Dumnezeu între oamenii de pe pământ, o, câtă iscusință sfântă a arătat ea cu lucrarea ei în mijlocul mulțimii de înțelepți ai lumii, între care a fost ea așezată ca să fie trasă în lături dinaintea dragostei de Dumnezeu din ea, dar s-a făcut ea în vremea aceea născătoare de fii pentru cer și toți s-au îmbătat de vinul ei, că măreț este omul în care Domnul sălășluiește, măi poporul Meu.

O, ce bine-Mi este Mie că pot grăi cu tine în mijlocul celor din cer, cu care Mă port, și în mijlocul tău, poporul Meu! Eu Mă pun pe masa ta, iar tu Mă dăruiești în părți ca să fiu găsit cu cei ce se apleacă, cu cei ce au iubire. Pentru iubire trebuie să se aplece omul, căci așa este lucrarea ei. Mucenița Ecaterina era strălucitoare foarte între fiii oamenilor pe pământ prin frumusețea și prin înțelepciunea ei, pe care și le-a dăruit cu totul iubirii, și a fost ea minunată și a fermecat inimile celor fără de farmec în ele și au cunoscut înțelepții lumii înțelepciunea lui Dumnezeu cea mai presus de lume și nu s-au mai putut despărți de ea, iar lumea i-a scos afară din ea pe cei ce nu mai erau lume, ci iubire erau apoi.

O, ce mare, ce dulce este lucrarea și gustul iubirii când ea sălășluiește în om, dăruindu-se cu învierea ei la cei ce n-au gustat încă învierea din păcat! Cine poate spune această măreție și gustul ei? Ea a fost visul cel frumos, cel hrănitor al sfinților Mei cât au stat ei pe pământ. Ea grăiește azi din sfinții Mei și se mărește pe sine din ei înaintea fiilor oamenilor. Ea se apleacă și se face cuvânt din sfinții Mei spre hrana

celor ce trăiesc iubind, purtători de Dumnezeu fiind ei prin iubirea din ei. Amin.

— **O**, cine, Doamne, cine poate să grăiască despre această măreție în cei ce iubesc făcându-se dumnezei prin iubirea Ta din ei? Măreția aceasta grăiește ea însăși, Doamne, când ea locuiește în om. Ea a ajutat pe înțelepții lumii din vremea mea să descopere în ei iubirea și să se aplece cu ea și să rămână apoi fiii iubirii, fiii lui Dumnezeu, și s-au dus ei la Dumnezeu biruitori prin iubire, și numai așa trebuie să se grăiască despre iubire pe pământ, iar altfel nu. Numai fiii lui Dumnezeu trebuie să grăiască despre iubire, iar fiii lumii nu, căci această limbă este cerească, nu este de pe pământ.

Mi-e duhul plin de bucuria Ta cu noi în ziua noastră de serbare între sfinți, căci am alături sărbătorit lângă mine pe cel mult credincios rugăciunii oamenilor plini de nevoi: mucenicul Mercurie, cel plin de milă pentru cei strâmtorați și dușman al hulitorilor de Dumnezeu. El are lângă Tine ca și mine lucrare mare pentru zilele cele de apoi, când Tu Te scrii și Te vei scrie pe pământ cu lucrarea dreptății cea asupra nelegiurii oamenilor necredincioși, peste care se varsă una după alta cupele mâniei asupra faptelor cele fără Dumnezeu ale oamenilor de pe pământ. Împreună sărbătoriți acum între sfinți, noi Îți mărturisim măreția, Doamne, și cântăm cu cântări cerești lucrarea Ta de azi cu poporul cuvântului Tău, pe care dorim să-l ocrotești mult, mult și să-l povățuiești să Te ocrotească, Doamne, că nu mai ai pe unde să-Ți apleci capul și să intri, nu mai ai pe pământ unde să Te odihnești. Mereu drumeț ești, mereu, mereu mergi și Te împarți cu bunătățile Tale ca să ia oamenii și să fie ei plini de bunul Tău, plini de iubire, Doamne.

Lăsăm har peste poporul cuvântului Tău. Să fie cel minunat prin iubire de Tine poporul Tău, Doamne. Povața Ta coboară mereu în mijlocul lui, iar unde ești Tu sunt și sfinții Tăi, sunt cu Tine cei ce Te-au iubit pe pământ, și aceasta este plata celor ce Te-au iubit. Amin.

— **V**oi sunteți iubirea Mea, chipul și asemănarea Mea, o, sfinți iubiți ai Mei. În cer și pe pământ vă am ai Mei, mereu aproape vă am. Suita Mea cerească sunteți voi, iar de pe pământ avem sprijin și suntem ajutați să pășim din loc în loc cu vestea împărăției cerurilor, cu grăirea Noastră peste pământ acum, că a sosit vremea venirii Mele cu sfinții, precum este scris că va veni Domnul.

O, poporul Meu de pe pământ, am grăit acum despre măreția iubirii. Ea îl face măreț pe omul purtat de ea. O, ce frumoasă este o floare împlinită și întru totul înflorită! O, tot așa de frumos și de măreț este și omul cel împlinit în iubire și în lucrarea ei și în grăirea ei despre Domnul, despre Cel minunat și măreț între sfinți.

Mă aplec ca un Dumnezeu și te povățuiesc mereu. Vin la tine mereu cu sfinții cei mari și cei mici, vin să-ți dau din cer ca să ai din cer, vine Domnul la tine cu sfinții. O, ce măreție! Măreț să fii și tu, că e cerul cu tine pe pământ, măi poporul Meu. O, pace ție! Ai grijă să fii ceresc pe pământ, căci cei din cer petrec cu tine în sărbătorile cele pentru ei, iar tu Îmi ești popas și așternut Îmi ești.

Iubire cu recunoștință îți dau să ai, iar tu mai mult să-ți ceri și să-Mi dai, căci Eu sunt Dumnezeul tău, iar tu Îmi ești fiu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2014

Sărbătoarea sfintei Virginia, trâmbița lui Dumnezeu

Viața îmbunătățită se zidește încet, prin multe greșeli. Omului numai Dumnezeu îi poate da minte, nu școala. Trâmbița Domnului sună deșteptarea celor care au plecat de lângă izvorul cuvântului; chemarea lor la căință pentru păcatul judecății.

In zi de hram peste așezământul Meu din zilele acestea pe vatra neamului român Mă scriu în cartea Mea cea de azi cu întreită sărbătoare, iar cei din cer se bucură la masa cuvântului Meu, care se așterne în cartea sa.

E hramul bisericii Mele de nou Ierusalim, căci trâmbița Mea Verginica este patroana acestui așezământ și are lângă ea sărbătorit acum pe apostolul Meu cel întâi chemat lângă Mine la lucrul apostoliei, pe Andrei, pe cel dintâi ucenic al Meu, căci acum douăzeci și trei de ani l-am avut aici alături în ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, după ce am așezat în ea chivotul, pietricica cea albă, simbolul cel de la sfârșit de timp al vestirii cuvântului Meu peste pământ, și apoi am pecetluit pentru cei din cer acest așezământ și pentru duhul cuvântului Meu rostit aici de deasupra grădiniței lui ca să fie așezat în cartea sa și împărțit apoi spre hrană, spre creșterea celor căroră Domnul Se descoperă ca să fie El urmat de ei, după ce credința lor în venirea Mea cuvânt pe pământ îi cuprinde pe cei ce vin cu pasul pe calea Mea cea de azi, spre bucuria Mea și a celor din cer, căci este nevoie de ucenici.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cel ce dau omului minte ca să-L înțeleagă pe Dumnezeu, așa cum le-am dat și ucenicilor Mei ca să Mă înțeleagă ei cu toată lucrarea Mea când Tatăl M-a trimis pe pământ ca să lucrez între oameni lucrarea Sa. Sunt cu ziua de hram al acestui așezământ. În această zi din an a sosit între cei din cer trâmbița Mea Verginica și are ea obștea sa în cer precum și pe pământ avea și este ea patroana poporului cuvântului Meu, iar lângă ea a fost așezat cu sărbătoare apostolul Andrei, căci zi lângă zi avem sărbătoarea cea întreită în această zi de taină, mai întâi ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Meu, iar lângă ea ziua de sărbătoare a apostolului Andrei, și apoi ziua trâmbiței Mele, totul într-o sărbătoare în cer și pe pământ, și iată, sărbătoarea este încununată de cuvântul Meu și al lor, așa cum Eu, Domnul, petrec cu sfinții Mei.

Eu sunt Cel ce-i dau omului minte, că Eu l-am zidit pe om. Eu sunt Ziditorul omului, iar omul este zidirea Mea, facerea Mea, căci fără Făcătorul lui omul poate face multe greșeli și îi trebuie minte mereu, mereu, și iată, viața îmbunătățită se zidește încet, încet prin multe, multe greșeli, de la care omul învață și tot învață, ajutat de Dumnezeu pentru facerea sa, căci omul este slab, plâpând, prins sub greșală, neputincios în tristeți și în suferințe, iar Creatorul său îl întocmește pe el ajutându-l să lupte împotriva a tot ce stă să cuprindă și să slăbească viața lui.

O, poporul Meu, aș vrea să aibă omul de la Mine minte și aș vrea să asculte pentru mintea lui, că nimeni nu-i dă lui minte, decât Dumnezeu. Se tot zidesc pe pământ școli și cărți ca să meargă omul de mic și să învețe minte și carte. O, măi poporul Meu, ce să facă Dumnezeu cu cel ce învață minte de la școală? Se întreabă necredincioșii și se îndoiesc întru Dumnezeu din pricina îngâmfării lor și zic aceștia că nu este adevărată Scriptura, fiindcă omul trebuie să știe carte și apoi să scrie. Voiesc să le spun la aceștia că nu școala sau cartea au fost zidite mai întâi, ci omul a fost zidit întâi, iar când l-am zidit a știut și a grăit cu Mine, și Eu cu el, căci Eu am știut și am zidit și am pus în zidirea Mea și știe omul să grăiască și ce

să grăiască și ce să înțeleagă, căci de la Dumnezeu Ziditorul are omul ce are. O, de unde știe copilul să plângă când se naște? De la suferință, de la durere știe, de la durerile facerii știe. O, de unde știe el să vorbească apoi, să crească, să umble, să lucreze? O, fiilor, de la Dumnezeu are omul minte, și apoi oamenii se ajută unii pe alții și toate de la Dumnezeu sunt în oameni ca să știe ei. Pe Adam cine l-a învățat carte, cine l-a învățat să scrie și să citească și să știe? Pe Ioan Botezătorul cine l-a învățat, cine l-a ajutat de la pruncie și până la Iordan ca să-L facă pe Domnul cunoscut oamenilor? Pe prooroci cine i-a învățat să asculte de la Dumnezeu și să scrie apoi? O, fiilor, animalul de pe lângă om a învățat carte? De unde știe el să iubească, să mângâie pe stăpânul său, să-i fie atât de credincios cine l-a învățat? O, nu mama îl învață pe copil. Nu animalul îl învață pe animal ceea ce trebuie să știe și să facă. O, nu, ci Domnul este Ziditorul omului și al celor din om și a toate câte sunt între cer și pământ ființe cu suflet viu.

O, câtă credință, câtă apropiere de Dumnezeu Făcătorul, câtă recunoștință trebuie să știe să lucreze omul, și toate prin Dumnezeu! Trebuie Dumnezeu să-i dea omului minte în toate și mereu, nu omul să-și dea și să-și facă. O, ce minuni s-ar ivi între pământ și cer dacă omul ar înțelege să lucreze din Dumnezeu! Iată cum se zidește viața omului, viața cea plăcută Domnului în om și așezată pic cu pic încet, încet din multe, multe greșeli, ca să învețe omul de la greșeli și să se înțeleptească pentru bine apoi. Dar acum trâmbița Mea Verginica are cuvânt în ziua ei de serbare și este însoțită de obștea ei cea din cer la masa de azi, căci Eu, Domnul, am și în cer popor din lucrul ei cu Mine născut, și am și pe pământ, și așa lucrăm lucrarea cea de azi.

O, Verginica Mea, binecuvântată să-ți fie lucrarea cuvântului tău la masa cea de azi! Amin.

— **A**min, amin, Doamne, și să învețe poporul Tău să ia minte din cer, să ia de la Dumnezeu minte și să nu se întrebe cum, căci Tu ești Izvorul, Doamne, iar eu acum ascult și cuvintez.

Iubire cu aripi să căpătați de la Domnul, fiilor de azi ai Domnului Cuvântul, căci ea vă poartă prin vremi dulci și prin vremi cu tristeți. Legate de Domnul să vă fie inimile, căci cu El rămâne omul care-și cunoaște începutul lui cel veșnic, când Domnul va veni să așeze de-a dreapta Sa pe cei ce au avut și au iubire.

O, e zi de hram al așezământului în care sunteți de Domnul așezați, iar noi, cei din cer, suntem cu voi la masă. Lângă ziua mea de serbare stă cu ziua lui de intrare în cer cel dintâi ucenic al Domnului nostru, apostolul Andrei. Împreună ne aplecăm înaintea celor din cer și înaintea celor de pe pământ, care ne poartă sărbătoarea. Noi am fost unul lângă altul martori din cer în ziua pecetluirii grădiniței Domnului acum douăzeci și trei de ani, iar voi ați fost martori de pe pământ, alături de arhiereul martor prin care s-a rostit pecetluirea cu sfințenie a grădiniței cuvântului, și privim acum această zi și avem de ce să oftăm. Dar azi ne și mângâiem că avem la masă pe cei din cer, obștea cea din cer a acestui cuvânt ziditor de fii pentru cer și avem pomenire de un an pentru sufletele alăturat nouă acum un an și grăim puțin despre aceasta, că este multă smerenie și este multă grijă și este mult de lucru și de putere pentru lucru și nu stărnim durerea sus și jos, ci lucrăm cerește și așa mângâiem. Acești doi copii, dintre care unul este sus cu mine acum, s-au dus pe brațe prin dureri și și-au dat sfinte mângâieri purtându-și ale vieții dulci poveri, iar Domnul i-a purtat mereu pe ei și i-a avut în lucrul

Său, și iată, îi are și-I sunt lucrători. Iată, lângă sărbătoarea mea este și aceasta acum și lucrăm toți, lucrăm și din cer, și de pe pământ lucrăm și împodobim ziua de serbare a hramului acestui așezământ, și mult se bucură poporul cel din cer acum și mult stăruie la Domnul pentru mersul lucrării Sale, spre plinirea a tot ce este de lucrat, iar voi, copii de jos, iubire cu aripi să aveți și să lucrați, și pe aripile ei să stați, că fără de iubire e greu de tot, măi fiilor.

O, Doamne, să învețe poporul Tău minte din cer, căci Tu ești Izvorul. N-are cum să învețe omul carte din cărți de pe pământ, căci toate în Tine sunt, iar fără Tine se strică omul și învață de la om, de la cel ce crede că știe și că a învățat ca să știe. O, de unde știe calul sau oița, de unde știu animalele să pască iarbă, să ia apă cu gurița, să plângă când n-au acestea de la Tine, o, și câtă înțelepciune au și știu? Noi, cei sălășluiți acum între cei din cer, de unde știm să venim aproape și să grăim acum la această masă frățescă și sărbătorească? O, de la Tine, Doamne, putem, și știm, căci cu Tine umblăm și lucrăm.

O, nu de pe pământ se învață carte. Nu de pe pământ a știut să grăiască omul cel zidit de mâna Ta și de Duhul Tău la început. Să nu se întrebe necredincioșii cine a scris istoria Ta cu omul în cartea în care ea s-a adunat, în Scriptură, Doamne. O, cine l-a învățat pe Ioan Botezătorul să gândească, să grăiască, să proorocească pe Domnul și să grăiască cu Domnul la Iordan? Iată, Tu ești știința cea din omul purtat de Tine și nu trebuie să se semețească omul cel fără Dumnezeu între oameni pe pământ. Nici eu, Doamne, nici eu n-am învățat carte de pe pământ, dar Tu ai venit la mine și ai pus înăuntrul meu duhul proorociei, grăirea Ta cu omul ai pus în pieptul meu, în mintea mea, în vederea mea. Să se minuneze oamenii care nu-L înțeleg pe Domnul și toate lucrările Sale pe pământ între oameni, căci oamenii purtători de Dumnezeu au dușmani pe pământ pentru că ei sunt cei ce sunt ca și Dumnezeu, iar cei ce n-au dușmani nu sunt nimic, ci sunt de corvoadă și atât.

Să se pocăiască și să se mărturisească, Doamne, toți cei care au stat cu Tine prin această lucrare de cuvânt și au părăsit apoi izvorul și locul izvorului. O, să se aplece aceștia ca să le fie dezlegat acest păcat, căci e greu la cer acest păcat. Eu sunt trâmbița Ta și le fac deșteptarea și sun la ei și le spun lor: căiți-vă voi, cei care ați mâncat lapte și miere și vi s-a aplecat apoi! O, nu se poate să rămâneți judecători. Grăbiți-vă să ieșiți de sub învinuirea aceasta, căci scris este: *«Nu judecați și nu veți fi judecați!»*. O, dacă ați stricat fața Domnului, dacă n-ați șters apoi unde ați lovit, aceasta iartă Domnul, dar nu poate dacă nu e pocăință și mărturisire după căință. O, câtă durere pe noi, cei din cer, pe cei ce sunt acum obște în cer din această lucrare de cuvânt pe pământ! Suntem mijlocitori mari pentru voi, dar fără pocăință în voi nu este putere din cer pentru voi, iar voi vă puteți duce tot mai jos cu neîmplinirea Domnului în voi, cu despărțirea voastră de El și de izvorul Lui, din care mult ați băut și voi. O, sculați-vă cât mai este ziua și scuturați-vă hăinuța și spălați-o și primeniți-vă iubirea, căci nu păcatele, ci neaplecarea îl desparte de Domnul pe om. Vă rog din cer și sun din trâmbiță după voi, căutați-vă lumina cea pierdută, că în lume nu este scăpare, iar voi pașiți pe drum cu păcătoșii, dar David împăratul a dorit să stea ca un lepădat în curțile Domnului dacă ar fi avut de ales în față cu calea și locașul cel plin de păcătoși, iar acest locaș este lumea și fiii ei, măi fiilor. Eu dau să vă mângâi și să vă fac trezirea, că nu se pot șterge din cartea Domnului pașii voștri lângă izvorul Lui cât ați umblat voi cu Domnul.

Iar pe Tine, Doamne, Te rog, dă-le lor minte, dă-le Tu,

Doamne, că nu de pe pământ are omul minte, ci numai dacă Tu pui darul Tău în om și să-l folosească omul. O, numai de la Tine are omul care are, iar cine nu are de la Tine, n-are nimic, nimic, chiar și când n-are nimeni pe pământ mai mult ca el ranguri și carte și măririi fel de fel.

Acum închin Ție, Doamne, această măreață zi de întreită sărbătoare, iar Andrei apostolul are ruga lui înaintea Ta în această zi. Amin.

— O, deschide cerurile, Doamne, ca să Te vadă fiii neamului român, că eu aștept de două mii de ani slava Ta în mijlocul acestui neam, pe care l-am pecetluit eu cu numele Tău mai înainte de venirea mea la Tine prin cruce, prin cruce cu chin, Doamne. Ți-am fost statornic prin dureri și prin cruce, iar acum aștept darul Tău, slava Ta pe pământul român, bucuria pe care o doresc de două mii de ani, Doamne, și iată, bucuria se naște pic cu pic și se întregește, iar eu aștept ca și toți cei din cer, când ziua Ta de slavă va cuprinde cerul și pământul în ea, iar sfinții Tăi vor avea și ei ziua mângâierii, ziua bucuriei. Eu Ți-am fost martor în ziua pecetluirii grădiniței cuvântului Tău și am așezat puterea cea din porți peste grădină ca să fie a Ta și nu a lumii această grădiniță, iar arhiereul Tău de atunci a rostit cuvânt de pecetluire și s-a întocmit voia Ta prin noi în cer și pe pământ deodată în ziua aceea de mărturie.

O, frate arhiereu, nu uita, nu uita clipa cea măreață când tu ai avut slujire tainică lângă cei din cer în ziua aceea când s-a scris cuvântul tău peste această grădiniță pentru pecetluirea ei. Ești scris în cer cu ziua aceea și nimeni nu se poate sui la cer ca să te șteargă din cartea acelei zile. O, păstrează-te în carte cu duhul inimii tale, că nu se poate rupe fila aceasta din carte. Îl rog pe Domnul acum să te învăluie în duhul credinței pe care ai avut-o în ziua aceea, iar tu să te lupți așa, după cum este pentru tine înaintea Domnului rugăciunea mea.

O, slăvește-Te, Doamne, în el pentru Tine, că Ți-a fost martor și s-a scris zi de mărturie în cer și pe pământ atunci, iar eu mă aplec în această zi, că sărbătoare mare este această zi, întreită sărbătoare este ea, Doamne. Amin.

— Eu, Domnul, pun peste tot mângâierea Mea. Pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ pun mângâierea Mea și alin pun și întăresc lucrarea Mea, căci lucrul este mult, mult, și trebuie mângâiere și putere pentru lucru.

Să înveți, măi poporul Meu. Mintea se învață din cer. Voi slobozi prin porți învățătură peste tine în această zi, iar tu să lucrezi apoi peste tine, căci din cer trebuie să iei și să ai tu. O, pace ție acum! E zi de hram peste așezământul Meu cu tine, și masa este cerească. Pace multă să lucrezi, și așa să împlinești cuvântul Meu de peste tine, cuvântul cu care-ți spun: Pace ție, poporul Meu, pace ție! Pacea Mea cu tine, fiule poporul Meu! Amin, amin, amin.

1/14 decembrie 2014

Sărbătoarea sfântului ierarh Nicolae

Sfântul Nicolae aduce din cer darul iubirii cea cu recunoștință. Mângâierea este rodul iubirii. Purtarea sfântă aduce multă mângâiere.

O, câtă bucurie pe cei din cer, câtă așteptare, câtă mângâiere! Sărbătorile sfinților Mei îi umplu pe cei din cer de duhul mângâierii. Când lucrez pe pământ cu ei e mare mângâiere pe cei din cer. Ei văd dorul Meu, văd de

unde Ne vine mângâierea, și sunt asemenea Mie cei ce-Mi simt Duhul și tânjirea Lui. Pe pământ Îmi este lucrul și truda lui cea pentru odihna Mea cea din cer și cea de pe pământ. Mi-am făcut cale cuvântului Meu și-Mi pregătesc cu el ziua slavei Mele și pregătesc omul pentru ea, căci Eu pe toate le-am zidit pentru om și pentru odihna Mea în el. Eu sunt Dumnezeu omului, sunt Ziditorul lui, și voiesc să Mă asculte omul, căci așa se cade. Chiar dacă el s-a ridicat împotriva Mea după ce l-am zidit, voiesc să-l învăț cu ascultarea, și aceasta Îmi este lucrarea Mea pe pământ.

O, cum să nu Mă cuprindă duhul mângâierii când pot să grăiesc omului pe pământ? O, popor al cuvântului Meu, să simți și tu mângâiere că poți să Mă ajuți și să Mă mângâi. Mă sprijin pe tine cu venirea Mea cuvânt pe pământ, măi fiule. O, câtă mângâiere pe Mine că-Mi crezi venirea și cuvântul! E slava Mea cu tine, poporul Meu. Fierbinte să-ți fie bucuria și iubirea cea pentru Mine, că-Mi frige Duhul de dor după om, măi poporul Meu. S-au deprins sfinții Mei cât au stat pe pământ, s-au deprins să-Mi înțeleagă și să-Mi simtă arsura Duhului Meu după om, și mai ales după cei mai păcătoși dintre oameni, căci Eu voiesc să-i fac sănătoși pe cei neputincioși pentru Dumnezeu și să le dau lor îngeri îngrijitori și învățători peste ei și să le fac fierbinte credința și iubirea apoi, că fără de credință iubește păcatul omul și-și pierde vremea cu el, dar credința îl trage spre Mine și îl trage spre iubirea cea curată, și iată ce fac Eu pentru aceasta, că Mi-am făcut cale pe pământ cu sfinții Mei, că pe pământ au luptat ei pentru credința lor, pentru Domnul lor, iar Eu le dau răsplată, le dau mângâierea, vin cu ei în cuvânt pe pământ, unde Ne avem lucrarea cu care Ne mângâiem.

Eu, Domnul, te am în mare iubire, poporul Meu. Așa și tu să Mă ai, și să ne fie fierbinte iubirea, și aceasta va aduce toată împlinirea cea dulce a zilei cea fără de sfârșit, ziua de odihnă a Domnului, în care se vor odihni toți cei care M-au iubit pe pământ. Aceasta să știi tu, pentru aceasta să trăiești tu. Alipiți să rămânem în lucrare, căci tu de veacuri ești așteptat, nu uita aceasta, și nu-ți uita îndatorirea și menirea, că iată câtă bucurie pe cei din cer când Eu și cu ei stăm în mijlocul tău și grăim cuvântul care este în cer și care vine și se așază în cartea sa și Ne mărturisește prin ea.

O, mărturisește-L pe Dumnezeu pe pământ în lung și în lat, măi poporul Meu. Cuvântul Meu are putere în el. Împarte-l peste tot, căci așa se împlinește el. O, dacă n-aș avea mărturisitori, Eu n-aș mai fi cunoscut pe pământ de cei cred și de cei ce nu cred pe Dumnezeu! Ierarhul Nicolae M-a mărturisit cu putere multă și M-a făcut cunoscut și crezut între oameni și a stârnit el râvna oamenilor spre Dumnezeu și spre cer, căci pământul îl trage pe om în jos, iar cerul îl ridică de jos pe om și îl învață smerenia, iar ea îl înalță pe om, și se face omul locaș lui Dumnezeu pe pământ așa cum a fost ierarhul Nicolae, și iată zi de serbare pentru el între sfinți, iar Eu am coborât cu sfinții la tine pentru serbarea lui și stăm la masa mângâierii și le sting dorul și le dau bucurie și popas cu bucurie, iar tu Îmi ești așternut, poporul Meu.

Cu ceată de arhierei poposesec acum aici, de unde este împărțit Dumnezeu peste pământ. Această ceată este slăvită în ziua aceasta între cetele de sfinți, și are ea purtător de cuvânt pe arhiereul Nicolae, pe cel cu duhul ars de iubire pe pământ și în cer. O, ce minuni face iubirea! Cei ce-i cunosc puterea sunt făcători de minuni, de lucrări mai presus de fire pe pământ. O, spune tu, ucenicule iubit și mare cu iubirea, spune tu în cartea Mea de azi puterea iubirii. E ziua ta de ser-

bare între sfinți și ai de cuvântat cuvânt de sărbătoare peste biserica Mea în ziua aceasta. Amin.

— **Î**n numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, binecuvintează Stăpâne Doamne ca să grăiesc!

— **T**atăl, Fiul și Duhul Sfânt binecuvintează intrarea ta. Amin.

— **B**inecuvântat să fii de toți sfinții Tăi, o, Doamne, și binecuvântată să fie biserica Ta, care crede venirea Ta cuvânt pe pământ și toată lucrarea ei în mijlocul ei ca să o mărturisească ea!

O, ai proorocit acum două mii de ani, Doamne, și acum împlinești, căci ai spus așa: «*Cel ce crede în Mine voi veni la el și-Mi voi face casă la el și voi cina cu el și Mă voi arăta lui*». Și dacă așa ai spus, trebuia să se împlinească cu multă măreție cuvântul gurii Tale, și iată-l împlinit, căci Tu ești Cel ce zici și Cel ce împlinești apoi, iar eu în ziua mea de serbare între cetele de sfinți așez la masa cea de azi a bisericii Tale de nou Ierusalim, așez cuvânt pentru iubire, Doamne, căci eu aceasta am lucrat pe pământ.

S-a sălășluit în mine duhul iubirii și a lucrat el înăuntrul meu și în afara mea peste tot pe unde umblam și vedeam durere și apăsare pe oameni, și mă grăbeam să-i despovărez pe cei plini de strâmtorări ale vieții, dar a trebuit să-i învăț apoi iubirea, Doamne. Când faci bine celor ce dau să-și facă rău, când alini pe cei apăsați, când scapi oameni de la pieire se naște în ei iubirea cea cu recunoștință. Așa fel de iubire voiești Tu să aibă cei ce au parte să fie fii ai poporului Tău de azi, ai bisericii Tale de nou Ierusalim, în duh și în adevăr închinându-Ți ei Ție iubirea și credincioșia ei, o, Doamne.

O, fii ai lui Hristos Cuvântul, împărțiți la toți oamenii tot ce primiți voi din cer, și mulți vor căpăta iubire cu recunoștință, după ce Domnul Se descoperă lor și-I simt ei puterea și bunătatea, că mare este iubirea Lui pentru om, și din ea a luat și a împărțit nouă, sfinților Săi. Iubire cu recunoștință, despre acest dar să vorbiți și voi între voi în ziua mea de serbare între sfinți. O, învățați unul de la altul să nu se întâmple între voi nemulțumiri sau neascultare, căci iubirea cea cu recunoștință nu are în ea aceste feluri de aluat, ci are numai mulțumire și smerenie, și fiecare să calce peste el însuși ori de câte ori cere aceasta iubirea cea cu recunoștință, măi fiilor. Lucrare de fii, aceasta este lucrarea fiilor lui Dumnezeu, așa cum Domnul a arătat înaintea Tatălui în toată vremea, și așa trebuie să lucreze și fiii bisericii Lui. Lucrarea de fii este frumoasă foarte, și tot așa este și cel ce o lucrează pe ea. Cine voiește să fie frumos, acela trebuie să iubească lucrarea de fiu, iubirea cea cu recunoștință, iubire care nu se uită pentru lucrarea ei, o, nu se uită în toată vremea celor ce vor să fie fii ai lui Dumnezeu.

O, fiilor, năravul din fire este cel mai vrăjmaș al celor ce dau să se trezească din rătăcire și să învețe iubirea cea cu recunoștință, iubirea cea pentru fii, dar puterea iubirii poate să biruiască acest vrăjmaș, peste care trebuie mereu veghe și pază, căci altfel năravul trece în față, trece mereu și se vrea a fi întâi, dar fiii lui Dumnezeu nu mai sunt ai lor, nu mai fac ca ei, nu mai vor ca ei, nu mai trăiesc ei, ci Domnul trăiește în ei, căci rodul lor este Domnul, iar Domnul este iubirea lor. Amin.

Mai mare dragoste ca aceasta în ziua mea de serbare n-am să le dau lor, Doamne. Le dau ce am mai scump de la Tine. Iubire cu recunoștință le dau să aibă ei de la cei ce le dăruiesc lor din cer, și vor lucra ei cu Duhul Tău și al sfinților Tăi lucrarea cea de azi a bisericii Tale de nou Ierusalim,

lucrarea cea dintre frați.

Bucurie și mângâiere vom aduna de pe masă în această zi de slavă a Ta cu sfinții în mijlocul poporului Tău, căci lângă ceata arhierilor e ceata mucenițelor, Doamne, și are ea pe mucenița Filoftea, copilă sfântă pe pământ cât a stat, și lângă ziua mea de serbare este ziua ei de intrare între sfinți, între cei din cer. Are ea dragostea în ea și împarte și ea poporului Tău acum. Amin.

— **C**u binecuvântare arhierască așez și eu pe masa cea de azi, așez și eu pilda smeritei mele vieți de pe pământ, o, Doamne. Mulți își închipuie că eu am suferit mult pe pământ până ce tatăl meu cel după trup s-a mâniat asupra iubirii mele de oameni și a făcut păcat la mânie, dar m-a dat pe mine pe brațele Domnului și m-a pus Domnul între sfinți în ziua aceea, căci n-am fost nemulțumită pentru viața mea, o, Doamne, și am avut duhul mângâierii în suflet și n-am numit greu nimic peste mine, căci eram ca o păsărică dezlegată de a mă bucura de iubire, pe care o împărțeam cu largime și mă mângâiam cu mângâierea cu care mângâiam, și a rămas în mine iubirea cea cu recunoștință pentru atâta mângâiere câtă aveam.

O, copii ai lui Hristos, mângâiați, și veți fi mângâiați. Mângâierea este rodul iubirii. Cu ea nu veți ști ce este suferința, ce este greul dacă el este. Cine are duhul duiosiei are și mângâierea, are și bucuria ei. Aceasta vă împart eu din cer pentru lucrare între voi în ziua mea de serbare între sfinți, iar Domnul să vă fie vouă mângâiere, numai să nu pregetați să-L împărțiți pe El, mereu, mereu să-L împărțiți pe El. Amin.

— **O**, sfinți iubiți ai Mei, ce lecție de iubire, ce mare iubire aduce pe pământ iubirea Mea din sfinți! Când faci bine celor ce dau să-și facă rău, ce lecție mare iau cei ce nu au iubirea!

O, fii ai bisericii Mele de nou Ierusalim, iată cum Îmi înnoiesc Eu biserica și cum noi le fac pe toate, precum este scris! Iată ce zi măreață și ce învățătură din cei ce au lucrat iubirea pe pământ înaintea Mea și a oamenilor! Purtare sfântă, măi fiilor, aceasta aduce multă mângâiere, că Domnul Se odihnește în cei ce se poartă sfânt în cuvânt și în faptă, iar voi învățați, o, învățați iubirea cea cu recunoștință, și de la voi să vadă și să învețe cei fără de iubire, că e lipsă de iubire pe pământ, e numai păcat pe pământ peste tot și trebuie întoarsă brazda și trebuie semănat sămânță curată peste tot, și apoi plivite buruienile, numai să am Eu lucrători care să-Mi poarte cuvântul peste pământ, fiilor, că iată, sfinții sunt și ei în lucru cu Mine și cu voi, iar Eu mereu vă spun dintre sfinți: Pace vouă, fiilor! Amin.

Binecuvintez acum în această zi, iar și iar binecuvintez trezirea tot mai multă peste neamul român. Eu, Domnul, revărs mereu peste el cuvânt cu putere de împlinire și îl împlinesc, și voi aduce vremea credinței și a iubirii cea cu recunoștință peste neamul român, după ce voi stârni tot mai mult iubirea lui și vom trage unii spre alții, că fierbinte Îmi este dorul și iubirea ca să împlinesc cu țara Mea cea de azi răscumpărarea cea mare, cer nou și pământ nou, dorul Meu cel de șapte mii de ani, și voi fi împlinitor din mijlocul acestui neam, unde Eu, Domnul, am pe poporul cuvântului Meu, care-Mi întâmpină venirea. Amin, amin, amin.

6/19 decembrie 2014

Sărbătoarea sfântului ierarh Spiridon

Iubirea Domnului va împlini nașterea din nou a lumii. Domnul voiește să înceapă din România îndreptarea calendarului.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! Eu, Domnul Iisus Hristos, Mă așez lângă tine cuvânt, Mă strâng cu sfinții lângă tine și cuvântăm cuvânt de sărbătoare și îl așezăm în carte, că e sărbătoare arhierescă între cei din cer și sunt plin de cuvânt, ca și sfinții Mei. În cer și pe pământ fiecare din cele ale facerii Mele își are lucrarea sa, iar lucrarea Mea este cuvântul, de care ascultă toată facerea Mea spre slava Făcătorului ei. O, nu tot așa e și cu omul, căci omul ascultă cât vrea el și dacă vrea el, că departe de el Îl ține omul pe Domnul, departe, măi poporul Meu, și aceasta este durerea Mea, după ce l-am zidit pe om și până azi.

S-a încumetat omul cel de la început să-l înființeze pe diavolul între el și Mine și nu mai are dor și drag de Dumnezeu omul. Suspin cu dor după om. Dacă omul are suspinul îndurerat de la copiii lui care-l părăsesc și se duc într-o ale lor, Eu, Domnul, sunt peste așteptări de îndurerat și de însusinat, și e de mare preț la Mine o inimă de om plină de milă de Mine, plină de suspin pentru suspinul Meu, pentru deșertăciunea în care stau prinși toți oamenii de pe pământ, și fără de care ei nu pot, nu pot din pricina bogățiilor lor, a rangurilor lor, a lipsei de minte din cer pentru mintea lor, dar dacă oamenii ar iubi adevărul și nu deșertăciunea n-ar mai fi și n-ar mai sta așa cum sunt ei, și ar sta cum s-ar cădea să stea înaintea Făcătorului a toate și n-ar mai aluneca spre cele ce nu dăinuiesc și nu rămân cu omul.

La masa cea de azi în mijlocul tău așez în cartea Mea de azi cuvântul cel arhieresc al slujitorului Meu cel blând și bun, făcătorul de minuni Spiridon, cel pe care nu l-au atras nici bogățiile, nici rangurile care i s-au dat, nici lumea cu duhul ei, căci el s-a folosit de toate cu mare smerenie, cu mare înțelepciune de sus, și era sus la Dumnezeu cu viața lui, și nu în lumea aceasta era, căci el nu era din ea, precum nici Eu nu sunt, și tot așa au fost prin lume toți cei care au iubit adevărul și calea vieții, calea cu Dumnezeu, măi poporul Meu.

O, Mă uit pe pământ și văd graba oamenilor care petrec mai înainte de vreme sărbătoarea nașterii lui Iisus Hristos. O, numai sărbătoarea Mea n-ar mai petrece-o ea, căci lumea e departe de iubire și n-are cum petrece ea pentru Dumnezeu, dar cine să-i spună ei acest adevăr? Este scris în Scripturi de nașterea din nou a lumii, de înnoirea ei este scris. Iubirea Mea va împlini aceasta dacă așa este scris, și am de la Tatăl dăruit Mie pământul român și neamul Meu cel credincios de pe el ca să pot lucra aici lucrarea Tatălui, Care M-a trimis cu lucrul Meu cel mult de naștere din nou a lumii. Văzut și nevăzut lucrez Eu, și tot așa și sfinții Mei. Văzute și nevăzute se așează la locul lor și împlinesc ele cuvântul gurii Mele și e mare minune că pot să cuvintez peste pământ din mijlocul neamului român, unde-Mi am pregătită sălășluire și credință pentru venirea Mea cuvânt peste pământ.

Sunt greu de înțeles tainele Mele și lucrarea lor cea mare, văzută și nevăzută ea când lucrează și așează. La facerea lumii tot așa am lucrat, și s-a trezit omul în mijlocul minunii împlinite și s-a bucurat și s-a minunat, până în clipa când s-a încumetat să-l înființeze pe diavolul între el și Mine, de n-a mai simțit el drag și dor de Mine apoi.

O, dacă omul nu lucrează lucrarea iubirii de Dumnezeu, el face altă lucrare, face despărțire de Dumnezeu, lucrare potrivnică luiși și lui Dumnezeu. Eu însă trebuie să

împlinesc lucrarea Tatălui Meu, înnoirea lumii, precum este scris, și vin pe pământ cuvânt ca să-l rostesc și ca să-l împlinesc, și lucrez prin cei credincioși ai Mei toată împlinirea cuvântului Meu. Amin.

— **O**, binecuvintează, Doamne bun și blând, să cuvintez de lângă Tine cuvântul cel pentru sărbătoarea mea între sfinți, că eu stau cu rugăciune înaintea Ta pentru împlinirea nașterii din nou a lumii și merg pe pământ din loc în loc și lucrez tainic și Te ajut, Doamne. O, în cer și pe pământ este această așteptare, iar Tu vii cu lucrul Tău cel mult pe pământ ca să începi de pe pământ, de jos în sus pentru zidirea cea nouă. O, apleacă-l, Doamne, pe om spre cunoașterea aceasta și spre înțelepciune pentru aceasta! O, vino, Doamne, cu ziua biruinței, în care toate se vor vedea așezate la locul lor după voia Ta, după iubirea Ta, și va vedea atunci omul cum ai lucrat Tu și cum a lucrat el, după ce Tu l-ai zidit pe el!

Dar acum iartă-i pe oameni, o, iartă-i, Doamne, că iată cât au stricat ei din cele așezate de Tine și de sfinți! Ți-o ia înainte omul ca și la început, o, Doamne. O, ce păguboasă este neascultarea omului, Doamne! Nu știe omul ce ușor, ce bine i-ar fi lui dacă ar asculta de Dumnezeu și de la Dumnezeu. Le spunem noi, sfinții Tăi, le spunem la toți de pe pământ că e bine să asculte de bunăvoie de Dumnezeu omul, căci după ce trece el vede și îl doare. Noi, sfinții Tăi, am lucrat lucrul Tău, Te-am arătat pe Tine minunat într-o noi și le-a venit oamenilor dorul de Dumnezeu apoi, dorul de adevăr, Doamne. O, tot așa lucrăm și azi, și din cele nevăzute vedem și lucrăm. Lucrăm lucrare fără de oprire, Doamne, lucrăm ca Tine, că pe Tine Te-am ales ca să Te ascultăm.

O, fii ai Cuvântului Hristos, lucrați, măi fiilor, lucrați ca Domnul, că are Domnul lucru mult de lucrat, și vremea s-a scurs și trebuie să se ivească toate cele lucrate pentru ca să rămână ele, și va fi ca la facerea cea dintâi a lumii și toate nevăzutele se vor ivi și vor fi văzute în toată frumusețea lor, cuprinzând în mângâierea lor pe toți cei care au tânjit după Domnul pe pământ.

O, fiți blânzi, fiți smeriți fiilor. Fiți sfinți, o, fiți sfinți pe pământ de-a pururi, ca să aveți îndrăzneală la Domnul și pentru Domnul. Fiți sprijinul Lui și numai al Lui, căci Domnul v-a tocmnit Lui, iar voi nimic să nu așteptați, decât cer nou și pământ nou, iar cei ce lucrează se vor odihni în lucrul lor, o, fiilor. Amin.

— **E**u, Domnul, Mă aplec înaintea iubirii sfinților Mei, care n-au socotit nimic din cele pieritoare, ci numai pe Domnul și pe cele nevăzute ale Sale au iubit ei, căci duhul lor văzător îi purta pe ei spre cele minunate ale locașurilor pregătite pentru sfinții Mei.

Eu, Domnul, Mă aplec și înaintea ta, popor al cuvântului Meu cel făcător de cer nou și de pământ nou, și te rog, te rog cu aplecare, citește Scriptura, măi Israele nou, măi Ierusalime nou. În ea sunt toate promisiunile Mele, la care au tânjit toți cei ce M-au iubit până la tine, și au ajuns ei să le aibă lor împlinite, căci Eu M-am dus la Tatăl și am lucrat și am pregătit loc minunat, precum am promis că voi pregăti celor ce Mă iubesc. O, citește, măi poporul Meu, citește cuvântul Scripturii și să crești din el atât cât am Eu nevoie să crești, și să-Mi lucrezi după carte, că toate nevăzutele tânjesc pentru descoperirea lor, pentru taina lor cea cuprinsă în Scripturi, pentru serbarea cea mare între cer și pământ, iar cei credincioși făgăduințelor Mele se vor bucura, mult se vor bucura, mult, fiilor, mult.

O, îți mângâi duhul și trupul, țara Mea de azi, țara Mea română, căci tu ești țara Mea de azi, și te am de la Tatăl a Mea. Voiesc din tine să încep îndreptarea celor ce s-au stricat răsturnându-se de la locul lor din timp, că Mă doare să văd nedumerire în cer, ba și pe pământ. Se bucură în ziua aceasta fiii tăi de sărbătoarea nașterii Mele și se hrănesc cu bucuria aceasta, țară română, iar când sărbătoarea va veni după adevăr, nu va avea cinstitori pentru ea din mijlocul tău, decât puțini, puțini față de numărul tău cel întreg. Dar Eu voiesc în tine să întorc înapoi la locul lor sărbătorile și să nu mai stai tu în greșeala aceasta, o, țara Mea cea de azi, căci au greșit stăpânii care au stat peste tine și au strămutat de la locul lor din timp sărbătorile sfinților Mei. O, am strigat mult, mult prin acest cuvânt la cei ce pot repara pe cele răsturnate și le-am spus să repare pe cele strămutate de la locul lor, le-am spus să pună la locul lor sărbătorile sfinților, dar auzind nu M-au auzit și nu Mă aud. Eu însă am împlinit aici și am așezat aici la loc praznicele sfinților, după datina lăsată de sfinți și de părinți, și aștept aici, aștept și pe cei neascultători, îi aștept

să audă și să asculte și ei, ca să se întoarcă apoi spre ei inima părinților, după ce ei se vor întoarce cu inima spre părinți, precum este scris, dacă vor vrea să asculte.

Iată, pe meleagurile Ierusalimului patimilor Mele nu s-a umblat să fie răsturnate sărbătorile și nu se serbează acum sărbătoarea nașterii Mele, dar și în multe alte locuri, tot așa, nu s-a stricat orânduiala aceasta lăsată de sfinți. O, aștept și la tine, neam român, aștept minunea întoarcerii tale spre sfinți și spre părinți, că mulți spun că nu e așa de mare greșeală această strămutare de la locul lor a zilelor de prăznuri cerești, dar Eu, Domnul, spun că neascultarea de părinți aduce peste fii rod de neascultare. Dar să stea aplecați și să judece drept cei ce au de îndreptat vremile cerului și ale sfinților Mei, iar Eu, Domnul, voi aduce lor apoi binecuvântarea Mea și bucuria ei apoi, căci Eu sunt Cel ce ridic păcatele lor pe umerii Mei, că am putere de la Tatăl Meu să fac aceasta pentru cei ce se întorc de la neascultare la ascultare, ca să creadă ei și să sprijine apoi pe Domnul cu rodul ascultării lor. Amin, amin, amin.

12/25 decembrie 2014

CUVÂNTUL LUI DUMNEZEU DIN ANUL 2015

Praznicul Nașterii Domnului

Omul își caută bucurii împotriva suferinței. Domnul le spune sfinților să vindece suferința neamului omenesc, cel stăpânit de păcat. Domnul dojenește neamul român pentru felul cum sărbătorește Crăciunul și îi amintește că și-a mutat sărbătorile străbune.

In zi de praznic de naștere a Mea pe pământ, Eu, Domnul, Mă las cuvânt în cartea Mea cea de azi și Mă vestesc în lung și în lat cu această zi și le spun la toți cei de pe pământ că Eu sunt Făcătorul cerului și al pământului, că Eu sunt Creatorul, că Eu sunt Crăciunul, așa cum M-au botezat strămoșii cei sfinți în zi de praznic de naștere a Mea pe pământ, și sunt plin de daruri, numai să am cui să le dau, numai să Mă vrea cu ele omul.

Și iată, cobor prin greu și-Mi las un picuț de cuvânt în carte și Mă uit la durerea pe care au avut-o cei care Mi-au purtat venirea Mea cea de atunci când M-am născut pe pământ, căci cu durere s-au purtat din loc în loc ca să Mă ocrotească de cei ce Mă pândeau să-Mi curme viața, o, și cu durere a fost atunci așezată nașterea Mea pe pământ și ocrotirea trupului Meu apoi de cei ce Mă purtau, și n-am avut Noi sprijin, căci omul nu trage cu durerea, nu trage cu cei îndurerați, că e slab omul și-și caută bucurii împotriva suferinței, iar Eu sunt Cel milos și-Mi pornesc mereu sfinții să meargă spre toți cei îndurerați și să le dea daruri, și le spun Eu lor: O, sfinți vindecători, coborâți, o, coborâți în slavă, coborâți pe pământ la oameni, că e în suferință tot neamul omenesc și-și caută alin și nu se găsesc pe pământ oameni vindecători cu putere, căci neamul omenesc este stăpânit de păcat, o, sfinți vindecători. O, e tare, tare trist omul, și de aceea caută cumva bucurii, și nu are putere să înțeleagă împărăția cerurilor și alinul cel de la ea pentru om.

O, de câte ori am stat Eu cu omul, luând chip pământesc, omenesc, o, de câte ori! O, cât călătoresc, cât de mult stau de vorbă cu oamenii și nu Mă cunoaște nimeni, căci nu Mă descopăr. Stau și Mă uit cu durere câte păcate în oameni pe pământ și câtă vindecare aș vrea să le dau, câtă naștere de sus! Aș vrea să-i dăruiesc omului împărăția cerurilor cea plină de pace în om, numai să vrea omul cu ea în el și de partea lui apoi.

O, popor al cuvântului Meu, pace ție, fiule! Lumea zice altfel în ziua Crăciunului, zice la mulți ani, dar Eu îți zic: Pace ție! Cobor prin durere la tine și prin ger, și cobor cu strâmtorare de putere, iar tu Îmi știi strâmtorarea Mea. O, scoală-te și grăbește-te să stai în ușă cu colăcei și cu daruri creștinești, că vin colindători la izvor, iar tu să-i întâmpini și să le dai daruri din cer așa cum și Eu îți dau și te fac împărțitor, că Mă pregătesc să intru în carte cu mama Mea Fecioara și să trimi-

tem apoi cartea la toți cei care privesc în calea cuvântului Meu și Mă așteaptă să Mă arăt cu el.

O, ce frumos, ce frumos colindă îngerașii și sfinții în ziua Mea de praznic de naștere, ce frumos! E praznic de naștere și Mă mângâie sfinții și îngerașii și Mă mângâie mama Mea Fecioara.

O, țara Mea cea de azi, o, neam român, nu e ziua Mea, nu e Crăciunul când ții tu Crăciunul, că nu așa l-au purtat strămoșii tăi, iar ție îți trebuia să ascuți de sfinți și de părinți, și iată, Crăciunul este cum îl țineau ei, și Mă primeau ei cu această sărbătoare și cu acest nume. Eu sunt Crăciunul, Eu sunt Creatorul și-Mi ziceau Crăciunul strămoșii tăi și erau plini de daruri sfinte, și de aceea Mă iubeau strămoșii tăi, iar tu faci acum ca lumea toată, faci petrecere cu mâncăruri care nu se mănâncă în zile de post de Crăciun.

O, nu pot oamenii să se distreze, să mănânce și să bea când vine ziua cea dintre ani și căreia lumea îi zice revelion. O, a venit omul străin de sărbători sfinte și te-a păcălit și a plecat și te-a lăsat păcălită, o, țara Mea ortodoxă, iar tu ai zis ca el și ți-ai mutat sărbătorile străbune, de parcă tu erai păgână, nu creștină, și n-a avut cine să te apere, să te ocrotească de acest rău, căci capii bisericii te-au vândut neorânduiei, o, țara Mea de azi. Dar tu nu știai ce ți-au lăsat scris strămoșii tăi cei sfinți să faci și să trăiești? Eu, Domnul, te aștept să-ți revii, și de mult te aștept și te privesc, că nu e bine să rămâi după legea omului care a umblat la ceea ce nu era al lui. Să știi că Eu Mi-am așezat la loc praznicele sfinte pe vatra ta și Mi-am zidit biserică vie din fii credincioși și cu frică de Dumnezeu în ei, că nu voiesc să vin și să găsesc peste tot neorânduială în tine, căci adevărata biserică și obște creștină pe voia Mea nu este cea de pe vârf de munte și cu porfiră pentru înveșmântare, ci este cea ascultătoare de Domnul și de părinții sfinți, este cea neștiută, cea nebăgată în seamă de lume, necălcată și neurmătată de oamenii lumii, este cea care are preț în ochii Mei și este cea neiubită și cea zavistuită, dar iată ce-ți spun: Vai de biserica cea fără de dușmani, căci ce mai este ea? E fără de preț biserica cea nedușmănită. Aceasta spun Eu acum spre știre peste pământ.

Iar acum Eu voi sta cu mama Mea Fecioara în grăire pentru praznic de naștere a Mea, dar stăm acum cu voi, fii ai poporului Meu de azi, și primim colindătorii, măi fiilor. În această zi de praznic sfânt, pace vouă și celor ce vin la voi și la izvorul Meu de cuvânt!

Slavă în cer și pe pământ pentru praznicul Crăciunului, căci Crăciunul Eu sunt. Eu sunt Cel ce sunt, fiilor. Amin, amin, amin.

25 decembrie 2014/7 ianuarie 2015

Soborul Maicii Domnului

Sufletul minunat este cel plin de dor de Dumnezeu pe pământ; numai el știe ce este mângâierea. Taină mare poartă în ea mângâierea. Iubirea e plină de umilință și de mângâiere. Umlința și mângâierea sunt rodul iubirii, sunt lucrarea sufletului iubitor.

Mă întorc în carte, fiilor. Cartea Mea cea de azi, așezată de Mine pe pământ prin voi, ea este calea pe care Eu, Domnul, grăiesc în zilele acestea pe pământ. Pe această cale pot Eu să grăiesc omului, și pe ea vin cu sfinții Mei, cu cei din cer grăire între Mine și ei, între ei și Mine, ca să vadă și omul grăirea celor din cer, ca să știe și cei de pe pământ cum este în cer și ce grăiesc cei din cer, și să vadă apoi cum grăiește Domnul cu omul pe pământ, măi fiilor. Grăirea Mea cea de azi cu mama Mea Fecioara și grăirea ei cu Mine, această grăire se așează azi în carte pe pământ, și așa se lucrează în cer, și se așează pe pământ lucrarea celor din cer, cuvântul cel din cer.

Mângâiere multă lucrăm în ziua aceasta, scumpă mama Mea. O, cât de vii sunt cei ce-și au locuința în cer, mamă, și câtă mângâiere dau ei să aducă și s-o pună peste cei de pe pământ, o, mama Mea! O, câtă mângâiere pe Noi, cei din cer, când grăim între Noi și are cine să Ne audă de pe pământ grăirea, mamă! Duhul Mângâierii, pe El L-am promis ucenicilor Mei că va veni pe pământ și Se va da lor.

O, nu știe omul ce este mângâierea, nu știe, mamă. Suflet minunat trebuie să aibă omul ca să înțeleagă cu el ce este mângâierea, iar sufletul minunat este cel plin de dor de Dumnezeu pe pământ, mamă. O, cât de dor ar trebui să-i fie de Dumnezeu omului! Cum să facem să aibă oamenii suflet cald după Domnul, după cei din cer, după taina mângâierii, cum să facem, mamă?

O, Doamne mângâios, o, Fiule scump al meu, numai cei ce au îndurat dureri de suflet, numai aceia știu ce taină mare poartă în ea mângâierea, Duhul Mângâierii, Fiule scump. Grăim în mijlocul celor din cer în această zi de amintire a mea și a Ta, după ziua de mângâiere a nașterii Tale, ziua când eu am pus sarcina jos lângă mine, și m-am mângâiat cu ea și sub ea, sub privirea Ta dumnezeiască de copil mic, de Dumnezeu micuț, de Cel ce S-a micșorat atât cât a putut trupul meu să cuprindă atunci când Tatăl m-a făcut cale a Ta spre cei de pe pământ, atunci când Tu Te-ai făcut Om, o, Doamne. O, Te-ai făcut Om, când Tu erai Dumnezeu, ca să-i poți spune omului cât îl iubești dacă l-ai zidit la începutul lui, și i-ai spus aceasta prin micșorarea Ta, că Te-ai micșorat, Doamne scump, ca să Te poată omul cuprinde, ca să poată omul cu Tine, și de dor ai făcut aceasta, iar eu voiesc în ziua mea de sobor, în a doua zi a noastră a praznicului de Crăciun, voiesc să-i dau omului putere de suflet ca să ne poată pe amândoi cuprinde în sufletul lui și ca să-L aibă în suflet pe Domnul Cel mic și pe mama Lui, pe cei îndurerați, care umblau să găsească loc pe pământ și să se așeze pentru nașterea Ta și pentru îngrijirea Ta apoi, căci noi eram pribegi atunci, pribegi din loc în loc, și oamenii nu ne cunoșteau.

O, nu ne cunosc oamenii, Fiule prunc, Doamne al meu scump. O, ce dulce ești și cât aș vrea să Te simtă omul, dar oamenii nu ne cunosc, Doamne scump! Dacă am deschide cerurile, dacă am da la o parte perdeaua ce ne desparte de lumea cea văzută de om și Ți-ar vedea oamenii dulceața privirii și a mângâierii, ar fi atunci să-L vadă ei pe Domnul Cel dulce, pe Cel atât de aproape de om, că ai venit pe pământ acum două mii de ani ca să fii cu oamenii, Doamne, ca să le dai

mângâieri și vindecări și lacrimi după Tine, și le-ai dat, Doamne, la toți, câți Te-au cunoscut de Fiu al lui Dumnezeu venit pe pământ prin pântecele meu cel fecioresc și îngrijit de mine pentru creșterea Ta apoi, până ce ai așezat pe pământ dovada dumnezeirii Tale când ai înviat prin cruce și ai lăsat credință în oameni și căutare după Tine și mulți Te-au căutat apoi și s-au dorit cu Tine, și au luptat pe pământ ca să rămână ai Tăi în cer, și iată câtă ceată cerească, o, câtă, Doamne!

Grăirea mea de azi e dulce și se îndulcește lucrând și grăind, că vreau să simtă omul mângâierea cea de la noi și să ia în el putere de suflet ca să ne poată cuprinde, Doamne, pe amândoi, pe Tine și pe mine, Fiule scump, pe cei îndurerați care umblă să găsească loc de popas pe pământ. Umblă Domnul și caută sălaş care să prindă viață și bucurie de la Domnul, căci păiuțele au prins viață când Dumnezeu Făcătorul a fost așezat pe ele în noaptea nașterii Lui pe pământ, și era noapte și era aproape de vremea luceafărului dimineții, iar zorii acelei zile L-au cuprins pe Domnul și s-au mângâiat cu El, cu Făcătorul lor, așa cum toate Îl slăvesc pe Domnul.

O, cum să grăim mai frumos ca să lăsăm mângâiere peste pământ și peste om, Fiule născut, copil îndurerat ca și mama Ta, căci unul pentru altul eram îndurerați, și așa ne mângâiam durerea, și tot așa și azi, Doamne născut și plin de umilință apoi? Iubirea Ta e plină de umilință, e plină de mângâiere, și prin acestea două poate omul să înțeleagă dacă are în el iubire, dacă are iubire în lucrarea sa.

Dar Tu acum de lângă mine tot așa vei lucra. Dulce cuvânt să dai celor ce-Ți țin calea când vii cuvânt pe pământ, și să învețe ei de la noi că umilința și mângâierea sunt rodul iubirii, sunt lucrarea sufletului iubitor, iar nouă așa ne este lucrarea, o, Fiule scump al meu. Amin.

O, scumpa și dulce Mea mamă, o, câtă duioșie în duhul tău, mama Mea! Ce față dulce și sfântă îi face omului duioșia, duhul cel duios, mamă! Un suflet duios îi vede dulci pe toți, îi sunt dragi toți și toate, și așează totul în sfințenia sa.

O, iată de ce au fost și sunt duioși sfinții Mei, măi poporul Meu! O, cât de dulce a așezat în carte mama Mea cuvântul mângâierii ei! Să iei cartea aceasta și s-o așezi în calea omului ca s-o găsească tot omul, fiule poporul Meu! Îți mulțumesc pentru toată lucrarea ta cea pentru Mine ca să se vestească peste pământ grăirea Mea. Pentru truda ta ca să Mă împarți îți mulțumesc. Îți mulțumesc cu mângâiere, măi poporul Meu.

O, fii ai oamenilor, căutați-Mă cu inima smerită, căutați-Mă cu dor. Mă așez în calea voastră cuvânt. Mă fac carte pe pământ și Mă dau de știre cu ea. O, fiți credincioși și așezați-vă să lucrați minuni, așezați împlinit în voi cuvântul lui Dumnezeu și vă veți umple de duhul duioșiei și al dorului de Domnul pe pământ. Luați din cer, că nu sunt veșnice cele luate de pe pământ. De aceea luați din cer, ca să vă faceți veșnici prin ele, o, fiilor.

Iar tu, poporul Meu, tu să Mă împarți, tu să Mă așezi în calea oamenilor, că e vremea venirii Mele iarăși după om acum, și tu știi aceasta de la Mine, tu știi că a venit vremea aceasta proorocită de Scripturi că va veni.

Iată, am stat și am primit colindători, măi fiilor, și le-am dat colăcei și bomboane dulci și i-am așezat la masă. În a doua zi de după praznicul nașterii Mele M-am așezat în carte cu mama Mea Fecioară, cu grăirea dintre Noi și Ne-a fost dulce și mângâioasă grăirea. O, ce mângâiere pe cei din cer când pe pământ se așează grăirea lor! Aceasta este lucrarea ta

cu Mine, poporul Meu de azi.

O, stai sub mantia Mea, fiule, și lucrând să stai sub ea. Eu sunt Domnul Dumnezeuul tău, iar tu ești poporul cuvântului Meu din zilele acestea. Așa să ne cunoască pe noi oamenii, iar lumina cuvântului Meu să-i cuprindă pe ei și să înțeleagă cu ea pe Domnul, pe Cel născut în Betleem din mamă Fecioară acum două mii de ani.

O, pace vouă, fiilor! Stați în preajma coborârii cuvântului Meu, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 decembrie 2014/8 ianuarie 2015

Sărbătoarea sfântului apostol, întâiul mucenic și arhidiacon Ștefan

Iubirea pentru Dumnezeu este foc care arde în om. Mărirea omului este iubirea de Dumnezeu. Rugăciunea aduce pace pe pământ în oameni și între oameni.

In a treia zi de după praznicul nașterii Mele pe pământ, Eu, Domnul Iisus Hristos, așez în carte cuvânt de sărbătoare, căci apostolul și mucenicul Meu Ștefan are în această zi ziua lui de sobor între sfinți, și mare a fost locul Meu din el, mare, măi poporul Meu.

O, pace ție îți spun și azi, fiule poporul Meu! Cu tine Mă sprijin pe pământ, cu tine, fiule, și voiesc cu tine să fac mult, mult bine, multă lucrare de folos, că mult îi lipsesc omului cele din cer, mult de tot stă el departe de cele de sus pentru viața lui. Aș vrea să-l înviorez pe tot omul, ca să poată el cu cele de folos lui, dar s-a dat mult cu cele vremelnice, bietul de el, și greu mai pătrunde Domnul cu împărăția Sa cea dulce în om.

Însemnăm în carte această zi de sărbătoare și îi dăm intrare apostolului Duhului Sfânt, că plin de Duh Sfânt a fost el și plin de râvnă pentru Mine, Cel prigonit de cei mari ai vremii de atunci, că fiecare vreme a avut mai-marii ei peste oameni, iar mai-marii nu vor nimic mai mult ca și mărirea lor, prin care ei ajung orbi față de tot și toate câte ar însemna mari în fața mării lor. Apostolul Meu Ștefan însă, s-a ridicat în vremea aceea și M-a vestit pe Mine cu putere de cuvânt și a dat să rușineze dorul de mărirea a celor mari de peste gloate atunci, și care l-au făcut să tacă numaidecât pe mucenicul Meu apoi, dar mărturisirea lui a rămas în timp împotriva lor ca o carte de judecată, carte care are putere împotriva tuturor celor care prin vreme fac cu Dumnezeu ceea ce au făcut cei din vremea lui Ștefan cel azi sărbătorit bisericește, și toată lucrarea sfinților Mei rămâne pe pământ spre mărturie veșnică, iar ei sunt cei veșnici apoi, după cum este în Scripturi făgăduința pentru cei ce mărturisesc cu putere pe Domnul pe pământ.

O, mucenice plin de râvnă pentru credința în Mine a oamenilor de atunci și de apoi, îți fac intrarea în cartea Mea cea de azi. Duhul Sfânt este Călăuza duhului tău ca și atunci. Binecuvântată să-ți fie grăirea în ziua ta de sobor între sfinți, și stau cei din cer și ascultă acum grăirea ta. Amin.

Mă înveșmântez în duhul râvnei cea pentru Tine, o, Iubitul meu Stăpân și Domn Iisus Hristos, că mi-ai hrănit cu multul iubirea mea de Tine și sufeream mult de mila celor ce nu aveau în ei această fericire, iubirea cea pentru Tine, Domnul meu Iisus. Cei ce cunosc această fericire sunt cei ce Te cunosc îndeajuns, căci darul Tău este mare și descoperă lor Ființa Ta cu multul, iar locul unde Tu stai e tot o slavă, Doamne, tot o grăire, tot o iubire mărturisită, o, Doamne al meu. Iubirea de Tine a fost

toată bogăția sufletului meu și toată înțelepciunea mea, care de sus mi se hrănea și se adăuga. Îmi venea să spun la toată lumea cine ești Tu și ce au făcut și ce fac cu Tine cei mari ai lumii, cei ce se cred mari, Doamne, cei care au știut și știu mereu că Tu ești Cel mare, că Tu ești Domnul și că ai puterea toată în cer și pe pământ, dar dorul lor de mărirea peste oameni îi îndeamnă mereu să Te ascundă, să Te dea la spate, să Te folosească pentru mărirea lor și atât, o, Doamne.

În ziua mea de serbare între sfinți le spun la toți cei de pe pământ să se dea de partea iubirii, nu de partea mării, că numai Tu, Doamne, ești mare, o, numai Tu, căci oamenii sunt făpturi neputincioase înaintea mării Tale cea de necuprins cu mintea sau cu ochii omenești, iar mărirea omului e vestează de tot, chiar și când îi este mult hrănită din părți, și toată slava omului este ca iarba și ca soarta ei apoi.

În ziua mea de serbare între sfinți, le spun și la toți cei care Te iubesc, Doamne, le spun și lor să-și învețe iubirea să ardă mereu în ei, căci iubirea care se răcește slăbește mult, slăbește în putere și se face mică cu fiecare răceală pe care omul o lasă să-l încerce. O, iubirea este tot un foc, nu altfel este ea. Pe ea a vestit-o Domnul când a spus că foc a venit să arunce pe pământ și să se tot aprindă el apoi, și așa să stea mereu, căci altfel ea se răcește și se face frig în casă pentru Domnul iubirii, frig în om pentru Domnul.

O, popor al cuvântului lui Dumnezeu, tu să trăiești din iubire, ea să-ți fie viața, căci Domnul această soartă a ales ție, și tot așa să alegi și tu să fii. Pe toate cu iubire să le lucrezi, pe toate din iubire să le zidești. Duhul mărturisirii pentru Hristos, acesta să te stăpânească mult, eu aceasta îți doresc și-ți dăruiesc în această zi, căci altă fericire în afară de Domnul nu este între pământ și cer, o, nu este. Așadar, aprinde mereu și tot mai mult acest foc în tine: iubirea de Dumnezeu, iubire mărturisită până peste toate înălțimile de pe pământ, căci eu mi-am pus viața pentru ea și în numele ei și nu este mai mare iubire ca aceasta, ca să-I dea omul Domnului toată, toată iubirea sa. Amin.

O, poporul Meu de azi, auzi tu mărturisirea ucenicului Meu? O, fiilor, s-o audă toți cei care nu știu ce este mărirea omului, căci una este ea, și aceasta este iubirea de Dumnezeu în om.

Acum, Eu, Domnul, te vestesc de pregătire pentru praznicul de Bobotează, măi poporul Meu. Cu sprijinul iubirii tale de Domnul vom face toată pregătirea și vom sta înaintea celor ce se vor strânge la izvorul Bobotezei și la pieptul Meu cel plin de dor ca să petrec cu ei, cu cei ce vin la izvor, iar tu îmi ești sprijin și așternut Mie și lor. Eu, Domnul, îți voi da putere și ajutor de sus și de jos și alin peste toate neputințele tale, că este de lucru și avem nevoie de alin și de mângâiere din unii în alții și de bucurii, măi fiilor, căci biserica Mea așa lucrează.

Binecuvintez pregătirea cea pentru praznicul de Bobotează și înțelepciunea cu care voi pregătiți serbările Domnului și ale sfinților Lui, fiilor. Pace vouă! Eu sunt cu voi tot timpul, o, fiilor. Așa să fiți și voi cu Mine, și să-Mi înțelegeți lucrarea câtă am de lucrat cu voi și prin voi.

Pace vouă, iar și iar pace vouă, fiilor! O, e multă nevoie de pace peste tot pe pământ în oameni și între oameni. Cereți din cer pace pe pământ, fiilor. Cereți din cer să se înmulțească duhul iubirii în oameni, și de la el duhul păcii, duhul liniștii peste tot. Rugăciunea aduce de la cer ceea ce spune ea. Să fie rugăciune de pe pământ spre cer și să fie Domnul pe pământ cu omul!

O, rugați-vă neîncetat, fiilor, și cereți-Mi să cobor pe pământ în oameni duhul rugăciunii spre cer și să creadă ei că Domnul le va da lor.

Eu sunt cu voi cu pacea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.
27 decembrie 2014/9 ianuarie 2015

Praznicul Tăierii împrejur a Domnului și sărbătoarea sfântului Vasile cel Mare

Iubirea de Dumnezeu îl păzește pe om de păcat. Sfințenia este bucuria sfinților. Povește pentru întărirea rugăciunii de obște la miezul nopții și pentru rânduială întreagă în fiecare zi. Durerea Domnului pentru că diavolul îl înfrânge pe om prin păcat.

Îngerii și sfinții Îmi însoțesc ființa Mea dumnezeiască și Ne așezăm cu sărbătoare de cuvânt în cartea Mea cea de azi, și este sobor de arhieriei sosiți la masa cea de azi a cuvântului Meu, și între ei își are ziua lui de serbare arhierul Vasile, luptător mare împotriva diavolului, că mult se teme diavolul de cei înveșmântați în harul cel de sus, în puterea Mea, pe care am făgăduit-o Eu că le-o voi da ucenicilor Mei ca să calce ei cu ea peste cei ce dau să muște, peste șerpi și peste scorpii, peste cei ce dau să vatăme, că fără putere de sus în el e biruit omul.

Sunt Domnul Iisus Hristos. Sunt Eu și cartea cuvântului Meu ca să se așeze în ea pe pământ cuvântul Meu și să fie dat de știre celor ce Mă știu aici și celor ce Mă întâlnesc pe calea aceasta, și mai ales să fie dat spre lucru cuvântul Meu.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! O, pace vouă, fiilor, că fără pace de la Mine nu este omul cu Mine! Pace vouă vă spun, căci suntem în lucru pentru că vine praznicul Bobotezei și trebuie așternut acest praznic, trebuie pregătit. Voi sunteți prietenii Mei și Mă sprijin cu voi în lucrul Meu cel mult peste pământ, și multă nevoie de pace este pentru lucrul cel cu Domnul. De unde vine pacea, fiilor? Pe ce cale poate ea să pătrundă în om și între om și om pentru lucrul Meu când Eu hărăzesc prin cuvânt peste cei cu care Mă sprijin pe pământ și le spun mereu: „*Pace vouă!*”? O, e nevoie de pace vouă pe calea tulburării, ca să fie depărtată tulburarea dacă ea vine, ca să fie depărtat diavolul cel neascultător de Dumnezeu și de omul lui Dumnezeu, de cel îmbrăcat cu harul Meu din pricina lucrului Meu cu el.

O, pace vouă, măi fiilor, căci în vreme de lucru se nasc apăsări, își bagă diavolul coada pe ușă cu ispite dacă nu găsește veghea la ușă și dăruire de peste tot pentru împărăția Mea, pentru pacea Mea vouă, iar coada diavolului atinge pacea și liniștea ca să aibă omul prilej să lupte împotriva diavolului și să rămână pacea Mea în el și cu el apoi. Suntem în toi cu pregătirea cea pentru Bobotează și așternem totul acum și ieșim apoi în calea celor ce așteaptă să vină sărbătoarea, să vină la sărbătoare.

O, ce blând, ce cald, ce duios grăiesc Eu cu voi! Voi trebuie să aveți învățător pentru toate, măi fiilor, iar învățătorul trebuie urmat, trebuie cei ce iau învățătură să fie apoi ca învățătorul lor, și tot așa să și lucreze. O, roștiți și voi unii peste alții pace vouă, roștiți și voi, fiilor. Eu grăiesc blând și cald și duios și dăruitor. Așa să grăiți și voi unii peste alții, ca să fiți ca Învățătorul vostru, fiilor. Dar Eu am fost și aspru la cuvânt față de îndărătnicia omului care se alege să fie cu Mine pe calea vieții lui, căci scris este: «*Cu cel îndărătnic Mă voi îndărătnici*», așa cum scris este: «*Cu cel cuvios, cuvios voi fi*».

O, fiilor, fiți cuviincioși, fiți cuviosoși, căci îndărătnicia este cu fiii oamenilor, care aleargă apoi la cei cu putere de sus

pentru dezrobirea lor, pentru însănătoșirea lor, pentru vindecarea îndărătniciei lor. Avem în ziua aceasta la masă pe arhierul Vasile. Îmbrăcat cu putere de sus a stat el pe pământ, și tot așa a și lucrat, cu putere de sus, de se văitau diavolii la cuvântul lui, la minunile lui, căci în cine pătrunde și este apoi împărăția cerurilor, o, e minune apoi omul în care ea pătrunde și lucrează, și e cuprins în duhul blândității și al înțelepciunii de sus un așa slujitor. O, la toți oamenii le place bucuria, dar îi trebuie și sfințenie omului, iar celui sfânt îi este alta bucuria, și ea este pentru celălalt, nu pentru sine, și așa a fost arhierul Vasile, și se bucura el pentru dezrobirea celor îndărătnici peste care avea putere diavolul și aveau ei nevoie de vindecare apoi.

Binecuvântată să fie grăirea de lângă Mine a arhierului Meu și măreață să fie ea, căci orice ucenic desăvârșit învață bine și este el ca și învățătorul său apoi. Amin.

O, mărire Ție, Învățătorul meu Iisus! Da, Doamne, am fost silitor ca să Te învăț pe dinafară, ca să învăț bine Ființa Ta în mine, puterea Ta în puterea mea, așa cum Tu ne-ai învățat pe toți ca să învățăm, și după Tine să lucrăm în via Ta. O, nu se mai poate în zilele acestea să fie lăsat un sfânt să lucreze ca Tine între oameni pe pământ, că-l iau numaidecât mai-marii bisericii și îl pun sub obroc, Doamne, și nici după trecerea lui la Domnul nu-l pot ușor lăsa să lucreze de sus peste cei ce au nevoie de vindecători de păcate și de bube, Doamne, și n-au oamenii iubire de Tine ca să-i păzească ea pe ei de păcat. O, nu știe omul ce pază mare este împotriva păcatului iubirea de Dumnezeu, care face păcatul să fugă de om. Cine nu iubește pe Dumnezeu iubește pe diavolul, iubește păcatul, iar păcatul îl iubește pe el, și iată, la mulți le place bucuria cea de la păcat, și la puțini le place sfințenia, Doamne, căci ea este bucuria sfinților, numai a lor, iar cine Te iubește pe Tine Te și vestește prin toate câte el este și face, că mare bucurie au sfinții în vreme de ispite, că ei atunci au de răbdare ca și Tine, sau au de biruit și de învins ispita ca să fie ei biruitori în luptă ca și Tine, și fiecare biruință este o bucurie a sfinților Tăi, Doamne.

O, popor al lui Hristos, o, fiilor, voi să învățați de la Domnul și de la sfinți cum se lucrează în fața Domnului și în fața ispitelor, a încercărilor, a luptei cea pentru cer, căci numai în vreme de luptă se poate învăța, nu după aceea, iar apoi doar învățătura prin încercări și bucuria pentru biruință rămâne și paza cea bună mereu, și iată, are omul mereu de luptat și de vegheat și de biruit, și orice clipă goală poate aduce durere și rană.

O, nu cumva vreunul dintre voi să nu fie treaz și în rugăciune laolaltă în vreme de miez de noapte, măi fiilor. Învățați-vă trupul să asculte de Domnul și de învățătura Lui, că Domnul a avut și are învățătură aparte pentru acest popor al cuvântului Său. Nu cumva să dați în lături datoria voastră de a sta înaintea Domnului în rugăciune în fiecare zi cu rânduială întreagă, căci neascultarea este păcatul de la care ies păcate și dureri apoi, fiilor. O, stau și mă uit cu Domnul și cu sfinții câte păcate pe pământ în oameni! Păcat din păcat se naște și se lucrează de om, iar cel mai usturător pentru noi, cei din cer, este când vedem creștini învinși de păcat. O, ce să mai fie de cel ce dă să-L împace și pe Dumnezeu și pe diavolul? O, cât de slab se lasă omul sub ochiul lui Dumnezeu și se face el privesc de durere pentru Domnul! O, cât de trist e Domnul și cât alin am vrea să-I dăm!

O, Doamne milos, o, de câte ori stai Tu cu omul în chip văzut, de câte ori! O, cât călătorești și peste tot ești! O, nu Te

cunosc oamenii, Doamne! Mergi și iar mergi și vezi păcatele oamenilor și Te doare, și Te doare, Doamne. Îi dau diavolului bucurie, atâta bucurie îi dau oamenii, bucuria înfrângerilor lor de către diavolul, nu altfel de bucurie, căci diavolul este cel mai trist, și de aceea caută el să înfrângă totul în cale, își face mereu de lucru, bietul de el, căci omul îl ajută mult, dar omul păcătos îi mărește diavolului pedeapsa când îi dă de cules, căci păcatele oamenilor sunt focul în care diavolul va arde pe veci cu toți slujitorii lui, și n-are cine să-i trezească pe oameni să le spună să nu mai lucreze atâta foc, atâta păcat, Doamne.

Dar acum Te pregătești cu sfinții de praznic de Bobotează, și mângâiere vei avea și vei lucra și vei da celor ce vin la apa Bobotezei aici, lângă izvorul Tău de cuvânt, Doamne bun. I-am povățuit pe toți, pe mari și mici i-am povățuit să-și învețe trupul să asculte și să fie treji cu toții la miezul nopții în toate nopțile, că vai celor ce nu sunt văzuți veghind în miez de noapte, Doamne, așa cum fiii lui Dumnezeu sunt, veghind, fiii împărăției, Doamne! Această taină a miezului de noapte e mare, mare putere pentru creștini și pentru Tine cu ei, Doamne, iar poporul cuvântului Tău este veghetor cu Tine peste pământ acum, în acest timp al lucrării Tale de la sfârșit de timp. O, slavă Ție, că Ți-ai ridicat un popor, pe care mereu, mereu îl înveți, îl povățuiești, îi grăiești și îl ții treaz pe el, noi de sus și el de jos pentru slava Ta, Doamne, pentru veghea Ta peste pământ, o, Doamne bun! Amin.

— **A**cum Eu, Domnul, îți mulțumesc, uenicule mare, că mare ți-a fost umiliința și lucrarea ta cea pentru Mine și pentru om, și ai fost numit apoi cel Mare. Îți mulțumesc pentru povață mare peste poporul cuvântului Meu. O, cei ce biruiesc pe diavolul dinaintea lor și din oameni sunt mari aceia, sunt cât Dumnezeu, căci Dumnezeu este Cel ce locuiește și lucrează în ei, iar ei sunt sălașul Lui, din care El Se arată lucrând.

Binecuvântată să fie această zi de amintire sfântă, când Eu, Domnul Cel Prunc acum două mii de ani, am fost dus la templu pentru tăierea împrejur în trup, după datina cea pentru Israel, căci Eu M-am supus lui Israel și mai-marilor lui ca să-l învăț pe el, ca să învețe el de la Mine și să fie ca Mine, supus și sfânt, așa cum trebuie să fie poporul Meu, dar el nu M-a primit de la Tatăl venit la el, nu M-a primit ca să-l învăț pe el, n-au învățat cei cu multă învățătură peste ei.

Binecuvintez praznicul de Bobotează, care sosește numaidecât, și binecuvintez pregătirea lui și strângerea la izvor apoi a celor ce vin la apa de Bobotează.

Vă binecuvintez călătoria vouă, celor ce veniți la sânul Meu în zi de Bobotează aici. Soli cerești cu trup și fără de trup vă trimit pe cale. O, veniți la izvor, veniți curați și sfinți ca și izvorul! Cu dor vă aștept, cu dor vă spăl cu apa cea de Bobotează. Cu dor mare vă împrăpățez dorul cu care pășiți mereu spre izvorul Meu de cuvânt aici. O, pace vouă, fiilor! Amin, amin, amin.

1/14 ianuarie 2015

Praznicul Botezului Domnului

Cei ce Îl iubesc pe Domnul fac pocăință și pentru cei ce iubesc deșertăciunea vieții. Peste râul Iordan a rămas semn de la Botezul Domnului. Cuvânt către slujitorii de altare. Omul să nu ispătească tainele făcerii lui Dumnezeu.

In cer și pe pământ e praznic de Bobotează, și Mă adun cu sfinții aici și pun masă de cuvânt, și pun duhul bucuriei sfinte pe masă, că Mi-a fost dor, am așteptat

cu dor această zi. Mereu aștept cu dor zilele de praznic ca să Mă adun cu sfinții și cu cei ce vin aici, la izvorul Meu de cuvânt ca să le dau lor din cer, ca să le dau lor. O, mare bucurie am când am pe lângă Mine pe cei ce Mă aud și Mă simt în cuvântul Meu cel rostit ca să Mă dau lor.

Eu sunt Cel ce sunt. La treizeci de ani de la nașterea Mea din mamă Fecioară M-am arătat la râul Iordan ca să Mă vestesc lumii care s-a adunat cu multul acum două mii de ani ca să audă pe Ioan Botezătorul, pe cel care-i chema pe toți să vină ca să Mă vestească lor că vin cu împărăția cerurilor pe pământ și să-i învețe să se pregătească pentru ea și să se lase apoi cuprinși de ea. O, ce clipă măreață a fost atunci pentru cei din cer! O, ce măreț a fost glasul Tatălui Meu, Care M-a mărturisit celor ce umpleau malurile Iordanului, de peste tot veniți pentru pocăință și pentru botezul lor cu apă!

O, pace vouă cu Mine aici, și cu cei din cer, cu care Mă port! Pace vouă dacă ați bătut calea spre izvor la praznic de Bobotează! V-am presărat calea cu cete cerești. O, pace vouă! Iată, vi s-a făcut primirea. Suntem împreună la coborârea Duhului Sfânt peste ape. Stăm la masă gătită și sala s-a umplut, iar Eu Mă mângâi și vă dau mângâiere și vă dau din Duhul Meu ca să-L împliniți voi și să fiți prin El asemenea Mie spre mângâierea Mea, că multă Îmi este nemângâierea, multă de peste tot.

O, deschideți-vă pentru Mine și pentru harul Meu cel mare! E praznic de Bobotează peste ape și peste voi. Faceți-vă bucuria Mea. Îmi plânge iubirea după toți oamenii de pe pământ care nu caută pe urma Mea ca să-i vindec de deșertăciune și ca să-i am ai Mei apoi.

Mă bucur și Mă mângâi când vă grăiesc. Îmi alin dorul când vă adunați la sânul Meu aici, la poporul cuvântului Meu, la cel ce Mă împarte vouă. Iată, oștirile cerești se bucură de alinul Meu, că-Mi știu durerea și știu cum pot să Mi-o alin.

O, pace ție, popor de la izvor! O, fiilor, ați trudit pentru bucuria Mea, pentru alinul Meu, care-l am peste Mine ori de câte ori vine prilejul întâlnirilor Mele aici cu voi, și cu cei ce vin la izvor ca să ia. O, în toate cuvintele voastre rostite spre Mine Eu sunt în ele și le împlinesc, fiilor. Când voi cereți harul Meu peste ape Eu împlinesc odată cu cuvântul vostru rostit. Iată, se binecuvintează apa și se sfințește ea, în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh și se împarte spre binecuvântare și spre curățirea pe care o face în toată vremea apoi apa de Bobotează. Cu multă cuviință glasul Meu rostește cuvânt și împlinire de cuvânt pentru toate peste câte voi cereți binecuvântarea Mea și împlinirea Mea, fiilor.

Acum petrecerea cerească o binecuvintez și o fac lucrătoare peste cei adunați la izvor, că ați trudit, fiilor, ca să împărțiți bucurii și trăiri cerești și înțelepciune și putere pentru iubire de Dumnezeu în toți cei care vin cu dor la izvorul Meu slujit de voi. O, ce trebuie să facă omul mereu, mereu? Pocăință mereu trebuie să facă și să aibă. Și de ce mereu, fiilor? O, cel fără de pocăință mereu în el nu mai stă cuprins în duhul împărăției cerurilor, nu mai stă. Trebuie pocăință mereu, căci cine nu are mereu în el duhul pocăinței îi uită pe cei ce n-au pocăință, dar cei ce Mă iubesc și Mă urmează pentru răscumpărarea lor și a celor ce rătăcesc de Dumnezeu, aceia fac pocăință și pentru cei ce n-au decât bucuria cea de la păcat și de la toată deșertăciunea vieții, și trebuie și pentru ei chemată salvarea, căci Ioan Botezătorul striga la Iordan și-i striga pe toți zicându-le: «Pocăiți-vă, că s-a apropiat împărăția cerurilor și pregătiți-vă pentru ea, că vine Domnul, vine plin de Duhul Sfânt și vă botează cu El dacă vă va afla în pocăință!».

E zi de Bobotează, și este legată de duhul pocăinței această zi, și mare lucrare cerească a fost împlinită în ziua aceea acum două mii de ani, când Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt S-au dovedit atât de mult, atât de mult, și când râul Iordanului a stat martor și a mărturisit și el pe Domnul în apa lui, peste care s-a lăsat semn și care a rămas până azi în zi de Bobotează peste râul Iordan.

O, Eu nu M-am slăvit cu slava Mea în locașuri înalte și împopoțonate cu de toate, ci M-am umilit, și Mi-a fost dragă umilința și pe cei umiliți, dar voi, slujitori de altare, voi nu vreți să fiți, nu vreți să lucrați ca Mine. Voi vă tot construiți biserici, și iată, căutați bani peste tot, bani și iar bani, numai bani, și iată, pe vatra neamului român dă să se arate acum catedrala neamului, așa cum vor s-o numească pe ea mai- marii bisericii. Dar cum ar fi să Mă simt Eu bine acolo, cum să vin Eu acolo după voi? O, și dacă aș veni și M-aș arăta cum sunt față de voi și de slava voastră, ați arunca cu pietre în Mine, că v-ar fi rușine cu umilința Mea, care v-ar judeca mult înaintea hainelor voastre scumpe și sclipitoare, iar unii din voi ar cădea jos de rușine și de spaimă dacă ar fi să vin și să Mă arăt descoperit. O, ce ar fi să faceți voi apoi? Toată slava voastră s-ar topi atunci și toate ale voastre ar amuți înaintea slavei Mele, căci Eu sunt atâta de slăvit de nu se poate omul uita la Mine dacă-Mi las slava să se vadă. O, voi uitați de slava Mea cea mare și înfricoșată și dați să vă împopoțonați cu de toate ca să vă arătați dumnezei, ca să vă urmeze lumea în numele Meu. O, și câtă durere Îmi faceți că vă dați dumnezei peste gloata cea fără de minte, și iată, Eu vin din cer pe pământ cuvânt ca să-l învăț pe om minte de la Dumnezeu, iar voi dați să-l speriați ca să nu se apropie să Mă audă și să ia, cum luau cei de acum două mii de ani care-Mi țineau urma pe unde Mă auzeau grăind și mângâind și miluind pe cei îndurerați. O, vouă vă place să fiți împărați și domni și vă place să împărțiți și să domniți și să aveți nume mare, iar Mie Îmi place umilința, căci așa este Cel ce este Domnul. O, cum să mai fiu Eu în bisericile voastre, cum să mai fiu Eu, Domnul, dacă sunteți voi domni? O, ce-aș fi Eu cu sărăcia Mea pe lângă multa voastră slavă văzută? Eu sunt Cel ce-Mi ascund slava sub harul celor umiliți și smeriți, pe care voi nu dați nici doi bani, și iată cât Mă doare slava voastră și a catedralelor voastre, căci Eu sunt și rămân Cel plin de umilință, sunt și rămân Domnul celor ce se aseamănă Mie la trup și la duh, Domnul celor umiliți.

Mă întorc aici acum cu glasul Meu pentru slava praznicului de Bobotează și stau cu voi, cu cei adunați la izvor. Curge izvorul cuvântului Meu peste voi și vă botează cu Duhul Sfânt, și se botează pământul în râul cuvântului Meu și apele de pe pământ și de sub pământ, căci scris este: *«Domnul a întărit pământul pe ape și pe râuri l-a așezat pe el»*, iar omul trebuie să grăiască și să înțeleagă cu frică facerea Domnului, cerul și pământul, și nicidecum să se apuce să socotească cu mintea lui și să mai dea și în lături mintea lui trufașă cu care dă să ispitească pe Făcătorul și să umble la tainele Lui.

O, nimeni să nu se bizuie pe omul care zice că știe el, că el cunoaște, căci tainele Domnului sunt de nepătruns, și Domnul le ține sub stăpânirea Sa și Se descoperă pe Sine atât cât știe El să facă aceasta după trebuință, așa cum la Iordan S-a descoperit Fiu al lui Dumnezeu și L-au văzut pe El noroa-dele, după ce Ioan Botezătorul L-a vestit că va veni. Îl am la masa Mea de cuvânt pe Ioan, pe nașul Meu de botez. Eu și cu el Ne-am arătat la Iordan și unul pe altul Ne-am mărturisit: el s-a arătat botezător, iar Eu Cel botezat, venit de la Tatăl ca să

lucrez pe pământ lucrarea Sa.

Voi, cei adunați la sânul cuvântului Meu în zi de Bobotează, o, învățați umilința și măreția ei, fiilor. E greu să se mai învețe omul cu așa frumusețe peste el, dar cel ce Mă iubește se uită la Mine și caută să semene cu Mine la duh, și fericiți sunt cei ce caută să fie cu Mine în toate ale lor și în toate clipele, și Mă doare de creștinii care se arată că pot sluji la doi stăpâni, că pot sta când cu unul, când cu celălalt. O, Mă doare aceasta, și aștept să se înțeleptească cel neînțelept.

Așez peste țara română ocrotirea Mea toată și o împrospătez mereu. Am grijă de ea, că este țara Mea cea de azi și dau mereu s-o așez în veghe, și-i spun ei în zi de Bobotează: Veghează, o, veghează, țară scumpă a Mea! Eu sunt cu împărăția Mea în mijlocul tău și-Mi cern cuvântul peste tine și te țin sub acest acoperământ. Te binecuvintez cu apă de Bobotează și-ți îndemn fiii spre duh de pocăință, că pază de primejdii este acest duh, și podoabă măreață este el peste cel ce îl cuprinde. O, pace ție, în toată vremea pace ție! Eu sunt în mijlocul tău cu cuvântul gurii Mele și-ți gătesc slava. Iată, îți împrospătez duhul veghii sfinte ca să te cureți tu de tot răul din tine și de peste tine, și ca să stea cerul de sfinți acoperământ peste tine, iar Maica Mea să te cuprindă ea sub omo-forul ei. Eu, Domnul, sunt acum cu zi de Bobotează în mijlocul tău, și cât aș vrea să vină la loc vremea sărbătorilor, așa cum este timpul lor și locul lor în timp, așa cum străbunii tăi sărbătoreau sărbătorile sfinților, o, țara Mea! O, cât Mă doare că tu azi nu știi de praznic de Bobotează pe vatra ta cu toată casa ta! O, până când?

Mă mângâi cu voi, cu cei adunați la izvorul Meu de cuvânt. O, stați alipiți cu Mine, fiilor. Vrajmașul Meu și al vostru să nu vă poată despărți de taina cuvântului Meu. O, atâta mângâiere am când veniți la izvor! Duhul pocăinței să-l iubiți mult și mereu. Această povață v-am dăruit Eu acum.

Iar după ce ridicăm sărbătoarea de Bobotează Mă așez în carte cu Ioan Botezătorul și vom grăi despre lucrarea duhului pocăinței, lucrare fără de care omul cade, cade mereu. Iar vouă vă binecuvintez venirea voastră la izvor și întoarcerea întru ale voastre și pază cerească pe cale vă dau. O, păziți poruncile Mele, fiilor, căci păzirea lor îl ține pe om în viață, și ele sunt cuvântul Meu. Cu dulce petrecem aici cu voi, cu dulce vă strâng la pieptul Meu curat și duios și vă spun: Pace vouă!

Iar ție, popor de la izvor, îți dau puteri cerești în ajutor, că tu ești sprijinul Meu. În duh de Bobotează, în duh de pocăință să stai și să rămâi, căci tu ai de stat înaintea Mea, măi poporul Meu. O, pace ție, și Ne întoarcem în carte, Eu și Ioan, și vom pecetlui apoi praznicul Bobotezei.

Eu sunt Cel ce sunt. Mângâiere am luat și am dat la masa cea de azi. O, fiți asemenea Mie, fiți fiii mângâierii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

6/19 ianuarie 2015

Soborul sfântului Ioan Botezătorul

Taina lucrării pocăinței fără de care omul cade mereu. Oamenilor le trebuie harul înțelepciunii de sus. Omul cade din har prin semeție. Nu este moarte pentru om în afară de păcat. Tainele lui Dumnezeu nu se ispitesc, ci se desfac pentru ochiul minții numai prin duhul umilinței.

Înțelepciunea cea de sus, această lucrare măreață voiesc s-o așez în ziua aceasta în cartea Mea, și să fie ea împărțită la cei ce vin la izvorul Meu de cuvânt și la cei ce iau din el când el curge peste margini și se duce peste tot

și mângâie și înțelepțește mintea omului care ține calea cuvântului Meu și ia din el cu credință și cu dor și-și hrănește de sus înțelepciunea sa.

Sunt Domnul, fiilor veghetori în calea cuvântului Meu. Sunt Cel botezat în Iordan în ziua Mea de botez când Ioan Botezătorul M-a întâmpinat și M-a botezat în apa Iordanului, pe malurile căruia el venea și boteza pe cei ce căutau cu pocăință după proorocul Meu și după Mine apoi, căci credința pe care ei o primeau prin propovăduire și prin pocăință îi înțelepțea pe ei cu înțelepciune de sus.

Pace ție, poporul Meu de la izvor! Pace vouă, celor ce Mă întâmpinați și-Mi așezați în carte cuvântul! Am strâns praznicul Bobotezei și l-am ridicat la cer și l-am pus de mărturie înaintea Mea și a voastră, căci toate zilele Mele cu voi petrecute și cu strângere la izvor se așează cu toate cele strânse, se așează în cer și mărturisesc, și de aceea vă dau să lucrați mult și mereu, iar voi să fiți fericiți când primiți de la Mine de lucru, căci Eu vă strâng truda toată și o fac de folos, că vă strâng bogății cerești, fiilor.

Am găsit veghe și intru în carte cu Ioan, Botezătorul Meu, și așezăm cuvânt de înțelepciune de sus, că fără ea peste mintea omului nu poate omul să ajungă la pocăință pentru cele ce îl iau pe el dinaintea Mea atât de mult, o, atât de mult, măi fiilor, de nu mai simte el când e cu vrăjmașul și când se trage lângă Mine pentru pază de primejdii, că numai curse îi sunt întinse și mult îl vatămă de atâtea ori, de atâtea ori.

O, am venit din Galileea la Iordan către Ioan, că venise ziua să fiu botezat de el. El, în umilința lui, dădea să Mă oprească și să-Mi recunoască întâietatea și Mi-a zis: *«Eu am trebuință să fiu botezat de Tine, iar Tu vii la mine?»*. Eu însă i-am spus: *«Acum așa trebuie, căci așa se cuvine Nouă să împlinim toată dreptatea»*. Am ieșit din apă și s-au deschis cerurile și S-a coborât ca un porumbel Duhul lui Dumnezeu și a venit peste Mine, iar Tatăl a slobozit din ceruri glas și a zis: *«Acesta este Fiul Meu Cel iubit, întru Care am binevoit»*.

O, nu par atât de mari lucrările văzute ale Domnului, dar au multă greutate de taină și multă putere de înțelepciune de sus pentru omul credincios Domnului. Eu cu multă umilință Mi-am arătat peste pământ vremea și semnul lucrărilor pentru care am venit ca să le săvârșesc, dar omul cel cuminte este cel ce înțelege, este cel ce se înfioară cu credință și cu pază pentru ea și cu dulce fericire pentru Mine, pentru Domnul său, pentru iubirea sufletului lui, care este Domnul.

O, Eu sunt iubirea sufletelor mari, Eu sunt. Nu sunt din lumea aceasta cei ce au suflet mare, precum nici Eu n-am fost din lumea aceasta, precum nici Ioan, Botezătorul Meu. O, ce primejdioasă este lumea și duhul ei! Puțini sunt cei ce cunosc această încurcătură de limbi ca să nu cadă peste ei slava cea deșartă a lumii fiilor oamenilor. Stăm la masă de cuvânt cu Ioan Botezătorul, o, fiilor, și așezăm în carte taina lucrării pocăinței, fără de care omul cade, cade mereu. Binecuvântată să fie lucrarea cuvântului Meu în zi de sobor pentru Ioan Botezătorul, ziua a doua de Bobotează! Amin.

— C obori spre mine, Doamne Mieluț, și-mi dai întâietate la masă de cuvânt, așa cum mi-ai dat acum două mii de ani de Te-am botezat eu pe Tine, și nu Tu pe mine, dar lucrarea mea era ca să botez, să vestesc pe Cel ce vine după mine și să botez cu apă spre pocăință pe cei ce veneau la Iordan ca să audă propovăduirea mea și să se curețe prin pocăință de păcatele lor, după ce mă întrebau să le spun ce au de făcut în urma botezului cu apă. Îi pregăteam, îi învățam, eu, cel ce n-am învățat nimic de pe

pământ, ci numai de sus, numai înțelepciunea cea de sus o aveam de carte a mea, așa cum și Adam avea de la Tine după ce l-ai zidit.

O, cum să facem să-l învățăm pe om că numai Dumnezeu poate să-l învețe pe el și să-i dea înțelepciune, așa cum și suflet îi dă fiecărui om care se naște pe lume, pe pământ, Doamne, căci Tu ai dat fiilor oamenilor pământul, precum este scris că ai făcut și că ai împărțit pentru cei din cer și pentru cei de pe pământ.

Grăim în ziua aceasta de taina pocăinței, că este nevoie de înțelepciune de sus în om pentru această măreață taină, o, Doamne Mieluț. Să nu uite omul că Tu ai putere să-l înveți pe el, și nu omul are putere să facă aceasta. Harul înțelepciunii de sus, o, este mare lipsă pe pământ în oameni de acest har. Pe el trebuie să-l coborâm cu multul pe pământ, o, Doamne. Numai harul Tău poate împărți oamenilor pe cele ale Tale, care pot sălășlui în om spre slava Ta, și nu spre slava lui, că mare greșală face omul care se fălește înaintea fiilor oamenilor cu cele ce sunt în el prin harul cel de sus, pe care Tu îl dorești în mulți, în tot mai mulți pe pământ, și iată de unde se strică lucrarea harului cel de sus, că se strică de la duhul semeției omului, care se crede că sunt ale sale cele din el, care vin de la Tine prin dăruirea pe care o ai pentru oameni, Doamne.

O, dacă omul ar fi să înțeleagă lucrarea pocăinței lui, ar fi atunci să înceapă curățirea lui de acest păcat, păcatul semeției, păcatul care-l face pe om să se creadă stăpân pe sine și pe cele coborâte de la Dumnezeu și pentru Dumnezeu peste el. O, prea mulți, prea mulți se fălesc, prea mulți cad așa, prea mulți, Doamne. Fiii cuvântului Tău au duhul subțire și simt cu el semeția omului bolnav înăuntru și în afara lui de la duhul semeției lui, acest vierme, fără de care omul aproape că nu mai poate trăi.

O, iată din ce se strică omul la minte! Cea mai grea vătămare și boală a omului este stricarea la minte, unde se cuibărește vrăjmașul acesta: semeția. Simte omul nevoie să se dea mare, să se vestească mare la cei din jur și să-și mângâie duhul cu această beție. O, omule care faci așa, eu, lucrătorul pocăinței și propovăduitorul ei, îți spun că nu te înțelegi nici pe tine, nu-L înțelegi nici pe Dumnezeu și nu înțelegi nici omul înaintea căruia tu te dai mare, iar dacă ai nenorocul să cazi așa în fața celor subțiri cu duhul și cunoscători de sus ai omului, tu ești atunci de râsul diavolului semeției, care-și tot bate joc de tine cum vrea el, și ar fi să te dai bătut și să cauți vindecare multă și mereu, și să stai supus sub minte înțelepțită de sus, ca să nu mai cazi apoi, ca să nu mai cazi atât. O, cine să te învețe, cine să te trezească, bietule omule?

Sunt cu Domnul meu la masă de cuvânt în mijlocul poporului slujitor Lui pentru venirea cuvântului Său pe pământ între oameni, căci așa este scris să fie pentru acest timp, și iată vremea pocăinței, iar lecția cea pentru ea este gata pregătită acum șapte mii de ani, când omul s-a semețit și a pierdut înțelepciunea cea de sus, pe care o avea de la Domnul prin facerea sa, facerea omului. Adam era numai bun de pocăință, căci a căzut prin semeție și greu a căzut. O, nu s-a pocăit Adam, nu s-a ridicat din cădere dacă n-a mai avut în mintea și în inima lui înțelepciunea lui Dumnezeu.

O, Doamne, taina pocăinței este despărțirea omului de duhul semeției. Cum să facem cu omul ca să-și înțeleagă boala de suflet și să se lase vindecat de ea și să vegheze mult apoi la hotare, ca nu cumva vrăjmașul vieții lui să găsească iarăși prilej și să-l îmbolnăvească iar?

În duh de Bobotează slobozim cuvânt de sus peste fiii lui Dumnezeu și peste fiii oamenilor: peste cei dintâi spre mai mare înțelepciune de sus, iar peste ceilalți spre mai multă umilință, ferindu-se ei de calea semeției, cale pe care prea mulți o umplu, o, prea mulți. O, eu prin viața mea și prin duhul umilinței mele sunt judecătorul tuturor celor ce n-au avut și înțelepciunea cea de sus peste ei, și care în vremea mea pe pământ spuneau că eu am demon, și la fel și de Tine spuneau, Doamne, cei plini de demonii semeției, o, la fel, Doamne. Dar toate acestea scrise pot să-l învețe pe om să se umilească, văzând ei prostia de minte a celor ce au greșit ca și ei prin vreme.

Dar Tu acum, se cade mai mult ca mine să lași cuvânt în carte, căci Tu ești Domnul, iar eu sunt ucenicul. Noi știm să împlinim toată dreptatea, dar așa ne-am supus în zi de Bobotează la Iordan, când eu a fost să Te botez pe Tine, și nu Tu pe mine, căci vremea dreptății se mărturisește pe sine așa cum omul nu bănuiește, și lucrarea umilinței este ea, și nu este înviere fără umilință pentru ea, o, Doamne Mieluț. Amin.

— **O** marele Meu ucenic și vestitor al împărăției Mele cu omul, iată ce mare este cel ce are din cer! Nimeni nu poate avea, nimeni nu poate lua dacă nu i se dă din cer. Lucrarea sufletului, această lucrare ar fi s-o pătrundă omul cu înțelepciunea sa, și numaidecât ar trece de la moarte la viață dacă ar da înțâietate celui de sus, sufletului său. Sufletul omului dă viață, merge, aleargă, zboară, vede, știe, poate, o, și câte lucrări poate el față de cât îi poate trupul! Iată pentru cine ar fi să poată omul și să înțeleagă pe cel ce este mai mare în alcătuirea lui cea de la Dumnezeu!

O, nu este moarte pentru om, nu este, în afară de păcat, și din care omul se poate scula și poate învia ori de câte ori păcatul îl biruiește pe el. Sufletul omului e taină mare, și au putut mărturisi aceasta cei care s-au întors în trup după despărțirea de trup, și pot Eu să mărturisesc aceasta, căci am lăsat trupul după despărțirea Mea de el pe cruce și am zburat peste tot și M-am coborât apoi în adânc și le-am dat înviere celor asupriți de păcat și i-am pregătit de sculare.

Omul ar fi să trăiască viața în trup în așa fel încât să nu poată fi trecut apoi pe la vămi, căci vămile și le face singur omul dacă și le face, dar sufletul care nu și-a făcut rost de vămi se duce în zbor, se duce întins înaintea Tatălui și-și găsește fericirea cea mai de sus, și poate s-o capete pe ea și cel mai păcătos om dacă vrea să știe cum, căci taina pocăinței se așează în om după ce înțelepciunea cea de sus își face sălaș în el și îl aduce la chipul și asemănarea Mea, la duhul umilinței, care are în el tot cerul, toată împărăția. O, blând și smerit este omul care are în el acest duh. Stea călăuzitoare spre Domnul este pentru mulți un așa suflet scump.

O, popor călăuzit din cer, învață, fiule, mult, și să nu te sature să înveți, căci ai de învățat lucrarea sufletului și veșnicia lui cea dulce, și trebuie să știe toți oamenii de pe pământ că sufletul este fără de hotar cu lucrarea lui, cu mersul lui, cu zborul lui cel călător peste tot, și nu numai în trup își are el statul și locul, și are de lucrat răscumpărarea trupului său, a casei care l-a găzduit pentru lucrarea cea multă a sa, după ce Domnul l-a zidit pe om și l-a alcătuit pe el cu trup, cu suflet și cu duh.

O, e slab de tot omul cu înțelepciunea cea de sus și cu vederea celor de sus și îi trebuie multă umilință pentru ca să se sălășluiască în el cele de sus. E mărginită de tot mintea omului dacă înăuntrul lui nu pot sălășlui cele cerești ca în apostolul Pavel, care cu trup sau fără de trup a fost purtat de

Duhul întru cele cerești și a înțeles el lucrarea și nemărginirea sufletului, adevărata ființă a omului, omul prunc, căruia îi este hărăzită împărăția cerurilor.

Iată, în trupul omului se strâng numai păcatele, iar în sufletul lui ce se strânge? Eu sunt Cel ce voiesc să stau în sufletul lui și să-l învăț pe el libertatea cea întru Hristos. Eu întru peste tot, sunt peste tot, pot peste tot, și voiesc să-l fac și pe om să înțeleagă multe din tainele celor din cer, că nu este școală pe pământ la care să meargă omul să învețe pe cele din cer. Am venit Eu și sunt Învățătorul și-i deschid omului mintea și îl umplu de dor, iar dorul este al sufletului, și nu trebuie să-și pedepsească omul sufletul său, căci sufletul este pentru Domnul.

O, pace ție, poporul Meu! Fă-ți timp de ajuns de mult pentru deslușirea tainelor de sus, măi fiule, că iată câte avem de așezat și de deslușit peste pământ și peste lumea oamenilor.

Fiți lucrători cu Mine în toată vremea și iubiți, fiilor, petrecerea laolaltă pentru deslușirea tainelor Mele. Fiți numai ochi și urechi pentru cele ce vin de sus ca să le pricepeți și să le purtați și să le împărțiți. Eu odihnesc pentru voi nu vă dau, ci numai de lucru vă dau, fiilor. Fiți umiliți și nu ispititori, căci tainele lui Dumnezeu nu se ispitesc, ci se desfac pentru ochiul minții numai prin duhul umilinței, o, numai prin el, fiilor. Amin, amin, amin.

7/20 ianuarie 2015

Duminica Vameșului și a Fariseului

Rugăciunea care-l unește pe om cu Dumnezeu: fiecare cuvânt să fie treaz. Trezvia rugăciunii. Rugăciunea și viața numai în duhul adevărului și al pocăinței. Omul rugător are purtare plăcută Domnului între frați. Rugăciunea vie și rugăciunea neroditoare. Cel ce nu se roagă neîncetat nu are pocăință.

Invățătură sfântă și scumpă las în cartea Mea cea de azi, în care Eu, Domnul, Îmi așez cuvântul venirii Mele, după ce au trecut două mii de ani de când am venit născut din mamă Fecioară pe pământ, și am stat cu oamenii treizeci și trei de ani, făgăduind că iarăși voi veni slăvit, și iată-Mă în cuvânt de slavă, cuvânt de trezire peste vii și peste morți, cuvânt cu care aduc de știre iar și iar împărăția Mea cea fără de sfârșit, viața veacului ce va să fie, pe care omul nu poate să și-o zidească dacă nu are umilință și pocăință apoi, iar Eu strig în lung și în lat cu glasul cuvântului Meu și Mă dau de știre că am venit să-l învăț pe om din cer, nu de pe pământ, că de pe pământ omul ia numai deșertăciune, numai de la om, iar Eu spun că omul trebuie să se nască de sus, și vin să-l nasc de sus pe om, să-l nasc din Dumnezeu, din Mine, Cel ce am putere să dăruiesc omului împărăția cerurilor, cu care de două mii de ani Mă vestesc și o doresc omului, căci pentru ea Eu l-am zidit pe om.

Învățătură sfântă și scumpă așez în carte, iar tu, poporul Meu de la izvorul Meu de cuvânt, să Mă împarți, și mai ales să-ți faci parte din ea cu multul, căci pe la tine trec mai întâi cu învățătura vieții ce va să fie. Eu tot așa învățam și acum două mii de ani, și tot așa deschideam mintea celor ce se țineau după Mine pe unde Mă purtam cu ucenicii Mei cei de atunci, și la toți le dădeam să înțeleagă grăirea Mea pentru salvarea lor. Îi învățam pe toți stăruința la rugăciune îndelung, căci prin rugăciunea stăruitoare omul stă lângă Dumnezeu și se leagă de ajutorul Său peste el, căci Domnul este vistierul a toate bunătățile, cu care omul s-ar mângâia, și este plin de bunătate Domnul pentru cei nesprîjiniți în necaz. O, și dacă îi

îndemnam la rugăciune, care îi ținea uniți cu Domnul, le dădeam apoi povață pentru umilință în rugăciune și pentru pocăință apoi. Îmi era milă de cei ce se credeau drepti ca să-i poată privi de sus pe ceilalți, și M-am așezat să le dau povață și le-am spus o pildă plină de tâlc sfânt. Le-am spus despre un vameș și despre un fariseu, care s-au dus să se roage în templu. Fariseul stătea drept, mulțumind lui Dumnezeu că nu este și el ca și ceilalți plini de greșale sau lipsit de virtuți, sau ca vameșul pe care îl vedea și pe el rugându-se și care de departe de unde sta nu cuteza măcar ochii să-i ridice spre cer, și-și bătea pieptul zicând: *«Fii mie milostiv, Doamne, căci sunt păcătos!»*. Am spus apoi că mai îndreptat s-a întors vameșul cel smerit la casa sa decât fariseul care se simțea drept, și am spus că oricine se înalță pe sine se va smeri, iar cel ce se smerește se va înălța.

O, trebuie să fie treaz și mult treaz orice cuvânt pe care omul îl aduce înaintea Mea când el Îmi grăiește, că altfel el nu este unit cu Mine în vremea rugăciunii lui. Cu multă înțelepciune de Duh Sfânt au lucrat sfinții și părinții ca să lase neamului creștinesc povață cu rânduială bine alcătuită pentru vreme de post și de rugăciune cu post, și au așezat ei pentru biserica Mea vreme de trezire sfântă mai înainte de începutul vremii de post, și au luat din Evanghelia Mea și au pus mai întâi înaintea creștinilor pilda cea pomenită azi bisericește ca să-i învețe pe toți să se roage smerit și cu adevărat, și rugăciune cu durere pentru ei înșiși să aducă Domnului, că iată, rugăciunea cea pentru mulțumire a fariseului n-a avut în ea smerenie, ba, mai mult, l-a păgubit pe el din pricina lipsei de umilință în vreme de rugăciune, iar de aici omul poate învăța că înaintea Domnului nu se trăiește oricum rugăciunea și viața, ci numai în duhul adevărului și al pocăinței, numai așa se poate omul îndrepta ca să stea apoi înaintea Domnului cu rugăciunea și cu viața sa.

O, e mare, mare taină apoi purtarea cea plăcută Domnului a omului rugător și unit cu Domnul prin rugăciunea sa, căci prin toate îndeletnicirile lui dintre frate și frate el trebuie să dovedească Domnului că este adevărat în vremea rugăciunii lui cea plină de umilință, adevărat înaintea fraților și înaintea Domnului cu purtarea și cu rugăciunea sa.

O, poporul Meu de la izvor, ce mai este de spus în dreptul rugăciunii și a inimii cea fără de umilință în rugăciune? O, iată, câtă nevoie de trezire este în toată vremea! Cine are nevoie de Domnul este numai cel stăruitor, numai cel ce se teme de dreptatea cea asupra faptelor vieții lui, iar altfel omul Îmi dă din obișnuință rugăciunea sa, și nu din nevoia de a fi el cu Mine și lângă Mine prin rugăciune. Pilda cea așezată de sfinți și pomenită azi, când începe pregătirea bisericii pentru vreme de post și de rugăciune, această pildă îi arată omului cât de adânc trebuie el să înțeleagă cum se stă înaintea Domnului și cum poate Domnul sta în ajutorul lui când omul Îl cheamă pe Domnul lângă el și pentru el. Eu, Domnul, știu și văd că omul are nevoie de Mine, dar dacă el nu-Mi arată stăruitor aceasta Eu vin și îl învăț că trebuie să-i fie treaz și mult treaz cuvântul rugăciunii lui înaintea Mea când el Îmi grăiește. O, iată de ce am spus Eu atunci: *«Când va veni Fiul Omului va mai găsi credință pe pământ?»*. Cu durere mare am spus atunci acest cuvânt, după ce am spus pilda văduvei stăruitoare către mai-marele cetății ca să-i facă el dreptate împotriva asupritorului ei, căci ea a avut credința că va birui pentru ea prin stăruința ei.

O, e rece rugăciunea omului, nu e stăruitoare, nu e cu credință, ci e din obișnuință, și nu e caldă ea între om și Mine,

și Mă doare acest rece, Mă doare nedragostea omului, Mă doare. Mă tot amână omul de pe o zi pe alta cu vremea dragostei dintre el și Mine. E rece de Mine omul. Dacă Eu slobozesc peste el vreo durere pentru înțeleptire, pentru ca să Mi-l apropie, el așteaptă să-i treacă durerea și nicidecum să-Mi treacă Mie durerea de la el și răceala lui de Mine.

O, să se înfierbânte frate pe frate în milă pentru Domnul, căci sunt îndurerat de la răceala dintre om și Mine. Cel ce se uită la aproapele său că nu calcă bine pe voia Mea, o, acela caută să se răcească de Mine, și nicidecum să-l înfierbânte și pe celălalt pentru stăruința cea bună, pentru ca să-și strângă omul și să aibă ce să-l întâmpine când Eu va fi să scriu judecata peste vii și peste morți și să Mă odihnesc apoi de durerea Mea.

E vreme cu mare strâmtorare pe pământ peste tot. Voiesc să-i ocrotesc pe cei stăruitori, dar să-i am mai întâi. E plin de păcate omul, și are de ce să se bată în piept cu stăruință înaintea Mea și să-și facă vreme pentru iertarea lui de la Domnul, iertare multă și mare, pentru care tot omul trebuie să aibă stăruință și mereu să aibă.

O, omule rece, adu-ți, omule, adu-ți mereu aminte de durerea Mea cea de la păcatele tale și fii stăruitor spre Mine pentru iertarea ta, că dacă nu te doare pentru Mine, Cel durut de la tine, nu va avea putere pentru tine rugăciunea ta rece. O, rugăciunea ta cea adevărată, cea vie, e singurul tău apărător. Ea este nedespărțirea, nedeslipirea ta de Mine, de Domnul tău în toată clipa. Eu de aceea am spus ucenicilor Mei: *«Rugați-vă neîncetat, rugați-vă, ca nu cumva, neîmplinind aceasta, să cădeți în ispite, să dați putere și timp diavolului împotriva voastră»*. El are momeli multe și vă trece pe dinainte cu ele și vă pierdeți frica de Dumnezeu dacă stați cu clipe fără Domnul.

Învățătură sfântă și scumpă am așezat în cartea Mea cea de azi ca să fie ea împărțită, și mai ales să-ți faci tu parte din ea cu multul și mereu, o, poporul Meu de la izvor, că pe la tine trec mai întâi cu învățătura Mea cea plină de viață și de veghe peste cei ce o iau pe ea în lucrare apoi.

Stați cu cartea deschisă, fiilor, și luați din ea mereu, căci Eu sunt plin de povețe în ea pentru voi și pentru cei care iau din ea când voi Mă împărțiți. O, învățați duhul rugăciunii fierbinți, măi fiilor, că avem de lucrat veghe multă peste tot și biruință asupra celor vrăjmași și necredincioși, dar voi să vă arătați credința și pe Dumnezeul vostru, pe Care stăruitor să-L chemați mereu, că este nevoie să lucreze Domnul pe pământ în vremea aceasta când omul dă să șteargă urmele Mele de peste tot ca să nu se mai vadă calea cea cu salvare pentru omul rătăcit cu calea lui cu tot.

Fierbinte vă rog, fiți asemenea Mie, fiilor. Fiți fierbinți la duh și la rugăciune stăruitoare și lăsați-vă cuprinși de duhul rugăciunii. Rugați-vă neîncetat, ca neîncetat Eu să fiu cu voi, cu pacea și cu dragostea Mea între voi. Fiți sfinți și fiți uniți și strâns uniți, ca nu cumva să vă smulgă diavolul din buche-tul Meu, pentru care Eu am pus mijlocitori din cer. Căutați să fiți asemenea Mie, și între voi apoi asemenea. Cu sănătate de duh să măsurați totul, iar pentru aceasta vă trebuie pe Domnul Învățătorul, pe Cel plin de veghe pentru voi. O, căutați cu mare stăruință să fiți văzuți în toată vremea cu toate ale voastre pe pământ și în cer, căci duhul rău îl îndeamnă mereu pe om să nu asculte întocmai, și să se ascundă apoi îl îndeamnă, o, și nu dă omul să se mai dezbrace de această primejdie, căreia el nu-i vede lucrarea cea păguboasă mult, mult, fiilor.

Umilință de duh și rugăciune, și din acestea să iasă pocăință multă și mereu și rugăciune mereu, o, fiilor, căci cel

ce nu se roagă neîncetat nu are pocăință, o, nu are, iar omului îi trebuie pocăință.

Luăți, fiilor, și mângâiați-vă cu învățătura Mea! Fiți primii care să rodiți prin ea. Eu, Domnul, aștept, aștept să biruiesc, să biruiesc cu voi, o, fiilor. Amin, amin, amin.

19 ianuarie/1 februarie 2015

Duminica fiului risipitor

Purtarea unui fiu și cea a unui slujbaş. Frumusețea duhului duios. Copii sunt cei supravegheați. Taina de fiu al lui Dumnezeu este măsura staturii creștinului.

Iar și iar Mă las în carte cu învățatură sfântă și scumpă, și toate își au vremea lor, iar acum e vreme de pregătire pentru întâmpinarea postului cel de cincizeci de zile, ca să întâmpinăm apoi praznicul Învierii Mele, așezat pe pământ pentru creștini acum două mii de ani de însăși învierea Mea, căci M-a răstignit pe cruce poporul pe care l-am ales și l-am iubit apoi, dar Eu i-am dăruit lui învierea Mea și a lui, și n-a voit nici așa să se pregătească și să Mă primească poporul acela, iar Eu am rămas de atunci și până azi și până mâine Învățătorul celor ce Mă primesc venit de la Tatăl prin naștere din Fecioară mamă, și venit apoi dintre cei morți, căci am înviat, și s-a așezat pe pământ învierea Mea, de atunci și până azi.

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh este tot cuvântul Meu, cu care stau deasupra pământului în vremea aceasta, și lucrez așa pentru că este scris prin prooroci că va fi să lucrez așa, peste vii și peste morți să-Mi rostesc cuvântul și să aibă parte de el toți fiii credinței, toți cei cărora le este dat de la Tatăl să-L audă pe Fiul Său și să-L primească în ei pe El, pe Cel Întru Care Tatăl binevoiește, și de Care El voiește să asculte cei ce cred în prooroci, în Scripturi și în psalmi.

Pilda acestei duminici este cea a fiului risipitor, căci și aceasta îndeamnă omul la pocăință și la nădejde, oricât de păcătos, oricât de despărțit de viață din cer ar fi să fie omul. O, câtă învățatură sfântă și scumpă am lăsat peste toți, peste buni și peste răi, dar e ca și la școală, unde unii învață și au note mari, iar alții abia vin la școală și nu învață și nu ies învățați și au note mici, note de milă, iar mila aceasta îl așteaptă pe om să se întoarcă la duhul înțelepciunii și al învățaturii și să se pună pe lucru, căci unealta care stă fără de lucru e prinsă de rugină și nu mai strălucește lucrând și nu mai are frumusețe, și nici lumină din lumină, adică lucru mult pentru viață.

O, pace ție, poporul Meu de la izvor! Poposesc la tine, că Mi-am făcut casă la tine pentru credința ta în venirea Mea cuvânt pe pământ, și iată, pun masă mereu și Mă dau cu ea, o pun la mijloc ca să poată lua cei de la răspântii, căci cei ce s-au numit și se numesc pe ei înșiși fiii împărăției Mele, aceia ca și Israel cel de acum două mii de ani n-au crezut și nu cred, căci au peste ei pe cei cu scaune sub ei, iar cei cu scaune nu-L primesc pe Domnul, pe Cel smerit, pentru că așa este Dumnezeu, și i-am arătat omului cum am venit și cum sunt, dar lui nu i-a plăcut așa, și i-a plăcut să-și facă viață împodobită pe pământ și să uite el de veșnicia sa, la care nimic dulce și sfânt nu dă să pună, nici măcar ceea ce i-ar trece printre degete, căci nu merge așa la Dumnezeu, la Cel ce a făcut cerul și pământul și omul.

Un om avea doi fii, și i-a cerut cel mai mic partea ce i se cuvine din avere, și după ce și-a adunat-o s-a dus cu ea departe de tatăl său și și-a risipit-o în bucurii desfrânate, până ce a sărăcit de tot în cetatea în care a lovit foametea, și unde

n-a mai găsit sprijin nici măcar dacă s-a băgat argat păcător de porci, căci nimeni nu-i dădea nici măcar din roșcovele pe care porcii le mâncau. Și-a venit însă în fire acest fiu și și-a amintit că și tatăl său are argați, și s-a sculat să meargă să-i spună tatălui că a greșit ca un fiu nevrednic, dar să-l primească pe el ca pe un argat pentru slujire și pentru hrană prin aceasta. Și dacă s-a gândit așa, l-a simțit tatăl său de departe și i-a venit milă de el, iar mila l-a biruit și l-a umplut de dor și i-a ieșit înainte îmbrățișându-l și sărutându-l când s-a întors, iar el și-a recunoscut vina și nevrednicia, și l-a miluit pe el tatăl său și a dat poruncă pentru petrecere și pentru masă bogată cu hrană bogată pentru fiul cel îndurerat de faptele sale, și pe care tatăl îl numea mort înviat, pierdut și aflat apoi.

O, fiilor, purtați-vă ca fii, măi fiilor. Învățați din această pildă să nu vă purtați ca slujbași, ca nu cumva să vă fie inima ca și a fratelui cel mare din această pildă, care s-a încumetat să-și arate inima și să-i spună cu inima amară tatălui său: «*De atâția ani îți slujesc necălcându-ți porunca și nu mi-ai dat vreodată un ied ca să petrec cu prietenii mei, dar pentru acest fiu despărțit ai junghiat vițelul cel îngrășat*». O, ce lipsă de duioșie la acest fiu, care se simțea slujbaş sub poruncă, dar căruia i se cuveneau toate ale tatălui său după ce devenise singurul moștenitor, căci fiului întors ca argat nu i-a mai rămas din avere, el doar s-a întors cu umilință ca să devină argat tatălui său și fratelui mai mare, dar bucuria pentru că s-a întors trebuia să fie pentru tatăl, bucurie pe care numai inima de părinte poate s-o cunoască, dar frate pentru frate prea puțin când e vorba de drepturi.

O, e de învățat mult din această pildă de înțelepciune, căci Dumnezeu este duios mult, și din acest duh voiește El să ia toți cei care Îl cred și Îl iubesc ca fii, și nu ca slujbași, căci un fel de purtare au fiii, și alt fel de purtare au slujbașii.

O, fiilor creșcuți de sus de cuvântul Meu de peste voi, o, învățați din aceste lecții, măi fiilor. Fiii sunt dulci și calzi și duioși și blânzi cu părinții și cu frații, iar slugile sunt mai reci, sunt pentru plată și se poartă ca sub stăpân, iar stăpânii nu sunt iubiți, căci așa știe omul să se poarte. Fiii însă știu ce înseamnă tată și inimă de tată și-și prețuiesc tatăl și îl mângâie pe el cu dulce și cu căldură și cu duioșie plină de blândețea inimii, ca și cele ale firii tatălui lor pentru ei, pentru fii. O, purtați-vă ca fii în toată vremea, în toată clipa, căci slujbașii sunt reci, iar omul are nevoie de iubire, de milă, de căldură de la tatăl său, iar dacă se poartă rece cu tatăl său, acela nu are ce are tatăl, nu are căldură, nu are iubire. În pilda cea azi pomenită se vede nedragostea și răceala de tatăl a fiului cel mare, care se simțea slujbaş sub poruncă față de tatăl său și s-a dovedit inimă fără de iubire, fără de duioșie în ea pentru tatăl și pentru fratele cel greșit.

O, fiilor, a te simți slujbaş, și nu fiu al Domnului, aceasta se vede din purtarea omului, de felul cum iubește și cum primește pentru el veghea. Fiul cel neascultător din pilda de azi se simțea fiu, dar cel ascultător grația ca o slugă, nu ca un fiu, nu ca un frate. Cel mare s-a purtat ca o slugă, dar cu nemulțumiri ca un fiu, iar cel mic și greșit a venit ca un fiu greșit la tatăl său, dar mulțumit ca și argat, numai să fie iarăși lângă tatăl său, și iată ce bună și mare învățatură păstrează în ea Evanghelia Mea cea pomenită azi prin rânduială bisericască. O, de-ar învăța omul să-L cunoască de tată pe Domnul peste el ar fi el copil al lui Dumnezeu, iar copiii sunt cei supravegheați, și vai lor dacă n-ar fi supravegheați și dacă s-ar deprinde așa apoi! Iar oamenii mari sunt cei ce nu mai sunt supravegheați, și vai lor din această pricină, căci se de-

prind așa apoi și nu mai simt după Domnul, după Tatăl, și iată, fiecare om să se întrebe cum este el față de taina de fiu al lui Dumnezeu și de toată lucrarea și simțirea aceasta.

O, fiilor, aveți grijă ca niște fii, aveți grijă de coborârea Mea la voi. Mai înainte de orice lucrare a voastră, aveți grijă când vin la voi, aveți grijă de Mine, fiilor. Fiți lucrători, ca să străluciți lucrând. Cei fără de lucrare nu strălucesc, iar voi știți aceasta, căci aceasta îl învață pe om Evanghelia Mea.

Eu, Domnul, vă dau, fiilor, acum, vă dau duh împrospătat și putere proaspătă de rugăciune pentru voi și pentru țară, fiilor, și pentru toți cei de pe pământ mari și mici. Cereți cu inimă rugătoare pace multă între oameni pe pământ și între cei ce s-au așezat peste oameni. Cereți pe Domnul peste toate, fiilor, și fiți credincioși în rugăciune, căci pe toate le poate credința omului, credință prin care Domnul lucrează și poate.

O, pace vouă, fiilor! Prin toate să creșteți ca fii. Prin toate să-Mi fiți fii, o, fiilor. Amin, amin, amin.

26 ianuarie/8 februarie 2015

Duminica Înfricoșatei Judecăți și Praznicul Întâmpinării Domnului

Rugăciune în cer a sfinților trei ierarhi pentru țara română și pentru liniște peste popoare, iar Domnul împlinește aceasta prin lucrarea oștirilor îngerești.

Cuvântul Meu se așează peste pământ și cârmuiește lumea, și tainic cârmuiește el, și scris este: «*Cel ce păzește cuvântul Meu, acela este cel ce Mă iubeste*», și, iarăși, scris este: «*Cel ce nu iubeste pe Dumnezeu să fie anatema!*». Cuvântul Meu însă cârmuiește tainic pe cei ce păzesc și pe cei ce nu păzesc iubirea de Dumnezeu și cuvântul ei, căci Dumnezeu a făcut toate.

Eu sunt Cel ce sunt, și sunt trimisul Tatălui pe pământ cuvânt ca să-i păstoresc și să-i ocrotesc pe cei ce iubesc pe Dumnezeu, și ca să-i înțeleptesc pe cei ce nu se pot apleca, și să-L cunoască și ei pe Domnul prin lucrările Sale pentru cârmuirea lumii.

O, pace vouă, fii de la izvor! Aici la voi izvorăște cuvântul Meu și merge el apoi peste pământ. Sunt deasupra cu oștirile cerești, cu care Mă port. Acum trei zile v-am aflat plăpânzi și am lăsat tot cuvântul Meu și toată suita coborârii Mele pentru această zi de duminică, în care se pomenește bisericește Evanghelia înfricoșatei judecăți, ziua venirii Fiului Omului întru mărirea Sa și toți sfinții și îngerii cu El, stând El pe jețul slavei Sale înaintea neamurilor toate ca să despartă pe unii de alții precum desparte ciobanul pe oi dintre capre și să pună oile de-a dreapta Sa, iar caprele de-a stânga, așa cum Eu am grăit acum două mii de ani pentru lucrarea zilei venirii Mele la sfârșit de timp.

O, tot în această zi se pomenește praznicul Întâmpinării Domnului, ziua când Eu, copil de patruzeci de zile născut, am fost adus la Ierusalim înaintea Domnului, după legea lui Moise pentru partea bărbătească, lege care spune că sfânt lui Dumnezeu se va chema pruncu care deschide pânțele, și au fost aduse pentru curățire o pereche de păsărele, precum cere datina legii Domnului, și M-a luat atunci bătrânul Simeon în brațele sale și M-a binecuvântat vestindu-Mă mântuirea cea gătită înaintea feței tuturor noroadelor și luminează spre luminarea neamurilor și slava lui Israel, poporul Domnului, și, iarăși, cădere și ridicare a multora din Israel, și ca semn de tagadă, și toate s-au împlinit și se împlinesc așa.

Acum trei zile însă a fost sobor între sfinți pentru cei

trei arhierii vestiți prin lucrările Mele prin ei în vremea lor, Vasile, Grigore și Ioan, părinți bisericești, pe care Eu, Domnul, i-am avut și îi am lângă Mine și lângă voi pentru taina așezării celei noi, pe care am întărit-o în zilele acestea pe pământ, biserica Mea cea de nou Ierusalim cu voi, taină neînțeleasă de cei ce nu iubesc pe Dumnezeu cu credința lor, dar este proorocit despre această taină, și trebuia împlinit ceea ce este rostit, și așa i-am așezat Eu lângă Mine pe cei cu care Mi-am înnoit așezarea și odihna Mea prin biserică, și toate ale Domnului se întocmesc pe pământ prin credință, iar Eu am pus în voi credință în lucrările Mele ca să le împlinesc apoi, măi fiilor.

O, arhierii Mei stau deasupra cu cuvântul serbării lor între cetele de sfinți și vor grăi ei acum cuvântul lor lângă cuvântul Meu, căci au așteptat să cobor, și se vor odihni apoi de cuvânt, căci sarcină este orice cuvânt din cer, care trebuie așezat pe pământ.

Stăm cu ziua voastră de serbare între sfinți, o, slujitori iubitori ai Mei, iar Eu, Domnul, binecuvintez cuvântul vostru ca să-l așezăm în cartea venirii Mele cu sfinții, și-i dau putere și lucrare și împlinire, precum în cer așa și pe pământ. Amin.

O, din cer, Doamne, din cer vin toate împlinirile de pe pământ, după sfatul voii Tale și al veghii Tale cu sfinții, și după rugăciunile sfinților Tăi, adunate laolaltă din cer și de pe pământ. Stăm înaintea Ta în cer și pe pământ pentru Tine și pentru biserica Ta de Nou Ierusalim și pentru țara română, țara Ta de azi, Doamne. O, întărește-i hotarele cu pază cerească, ocrotește-i văzduhul și umple-l de îngeri și de trâmbițe, Doamne, și oștiri cerești fără de număr sus și jos, căci trebuie rostit cuvânt de rugăciune înaintea Ta, ca Tu să lucrezi prin el.

O, cu multă duioșie, cu mare iubire veghem și slujim biserica Ta de Nou Ierusalim, Doamne. Suntem din cer pentru ea și lângă ea și în ea cu veghea și cu slujirea și lucrăm ca trei arhangheli veghetori mult, așa cum Tu ne-ai așezat și ne-ai dat de lucru aici, acum, la sfârșit de timp.

O, tainică este lucrarea cea din cer peste pământ, și cu putere este ea, căci ai de întărit împărăția Ta, Doamne, și ai oștiri cerești de pază și de lucru, și mare bucurie este pe sfinții Tăi când Tu le dai de lucru, Doamne. Întărim prin cuvânt arhieresc binecuvântare peste locașurile Tale de aici, prin care-Ți vestești cuvântul și răspândirea lui apoi, că iată, Ți-ai făcut locaș pe pământ și cort sfânt ca să fii între oameni cuvânt, Doamne. Întărim lucrarea cea ocrotitoare și slava ei și-Ți cerem minuni tainice și lucrătoare peste țara română, o, Doamne. Cordon de îngeri și de sfinți, oștiri multe să ocrotească sus și jos cerul și pământul român, și dă-le, Doamne, românilor credință sfântă și dă-le credincioșie pentru țară și școală la lucru pentru ea și pentru Tine suflete tari, inimi iubitoare de țară și de neam și de cer, că-i țara Ta de azi această vatră în care Tu Ți-ai așezat cortul, Doamne, și veghea Ta cea sfântă pe pământ. Suntem din partea Ta ocrotitori și slujitori aici ai lucrărilor Tale de azi, și avem cu noi în lucru oștirile cerești, și pe Tine Stăpân slăvit și mântuire mare, Doamne.

Și acum Te rugăm, Stăpâne bun, liniștește cu puterea Ta tulburarea popoarelor și pe căpeteniile lor și dă-le, Doamne, duh de pace și gând duios, prin care să se aplece spre umilință, și fă milă cu ele, fă semne spre bine, ca să vadă sătana și să se rușineze văzând mila și ajutorul Tău peste popoare. Doboară, Doamne, lucrările lui satan, doboară-l pe antichrist, și toate planurile lui fă-le deșarte, căci Tu Te-ai vestit biruitor peste el, precum este scris! Biruință mare să lucrezi pentru

împărăția Ta peste pământ, iar steagul ei să se ridice și să se vestească și să aducă lumina Ta, Doamne. O, fă biruință mare prin rugăciunea noastră înaintea Ta. Amin.

O, țară română, o, neam român, lasă-te Domnului, ca să facă Domnul din tine lumina Sa peste popoare. Îmbrățișează venirea Domnului cuvânt peste pământ pe vatra ta. Noi, slujitorii Domnului, slujim toți în oștiri multe pe cerul Tău pentru Tine, și pe pământ lângă Tine, ca să strălucească Domnul prin tine peste popoare apoi. Domnul Dumnezeu să coboare peste tine pe Duhul Sfânt, țară română, neam român, și să fii tu iubirea Lui apoi, iar El iubirea ta. Aceasta coborâm peste tine prin rugăciunea noastră către Domnul. Amin.

— **E**u, Domnul, am luat aminte. Pecetluiesc acum dorirea cea mare a sfinților Mei și pornesc spre împlinirea ei și spun: Pace ție, neam român! Și spun: O, pace vouă, popoarelor! Primiți cuvântul Meu cel plin de pace și de putere sfântă! Oștiri îngerești să facă această lucrare și să împartă popoarelor.

Eu sunt cu slava venirii Mele peste pământ. Cuvântul Meu este slava Mea, iar slujitorii cerești îl împlinesc pe el peste pământ.

O, îmbracă-te în Duhul Sfânt, popor român! E vreme de post și de rugăciune acum, așa cum este orânduiala bisericească cea din Hristos, cea din creștini. Eu pedepsesc cu milă pe cei neascultători și ridic de jos pe cei ce așează peste ei vreme de pocăință. Amin.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! O, împărțiți-Mă, fiilor! Îmbrăcați-vă întru dragoste și lucrați-o pe ea în mijlocul vostru de-a pururi, ca să iau Eu din roadele ei și să fac cu ele minuni peste pământ și peste noroade. Dragostea dintre voi, ea Mă va vesti mereu, mereu că sunteți ucenicii Mei, pe care Eu Mă sprijin cu tot cuvântul Meu, cu toată împlinirea lui peste pământ, o fiilor, că a venit vremea și vin și împlinesc. Amin, amin, amin.

2/15 februarie 2015

Duminica izgonirii lui Adam din Rai și ajunul sărbătorii sfântului sfințit mucenic Haralambie

Cine are duhul umilit, acela știe lucrarea mângâierii. Învățătură pentru vremea postului de bucate. Înțelepciunea se așează în om prin iubirea lui de Dumnezeu. Domnul rostește pace peste popoare.

In zi de duminică Mă așez în carte cuvânt. Cartea Mea cea de azi, cartea în care Îmi aștern glasul cuvântului Meu cel de azi, e tot o mângâiere pentru tot omul această carte dacă are el drag și răgaz să ia din ea și să-și mângâie duhul, că duhul omului are nevoie de mângâiere și de aceea caută omul mereu, caută mângâiere, iar Eu vin cu mângâiere pe pământ după om.

Eu sunt Cel ce sunt. Strigau în urma Mea cei nemângâiați în vremea trupului Meu pe pământ, strigau după Mine: «*Isuse, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne!*». Eu îi mângâiam pe toți, la toți le ieșeam în cale, la toți câți Mă strigau le dădeam mângâiere, le dădeam întregime, le dădeam bucurie, căci sunt milos și mult milos. De când omul a pierdut raiul din pricina nesupunerii pentru ascultare, Eu, Domnul, umblu cu milă în cer și pe pământ. De mila omului M-a trimis Tatăl pe pământ acum două mii de ani și sunt ca și Tatăl, plin de milă. Cine are duhul milei, acela știe lucrarea mângâierii, dar e departe această știință de cel care nu pricepe cum lucrează lucrarea mângâierii și ce fel de bine face ea pentru om.

Mă doare durerea tuturor oamenilor de pe pământ, și

de aceea se așează din gura Mea cuvântul Meu în zilele acestea pe pământ între oameni. Am făgăduit prin Duhul, am spus prin Scripturi despre taina de cer nou și de pământ nou, și am spus de cetatea sfântă că se va coborî din cer ca o mireasă a Mea, și am spus despre cortul nunții între oameni și că voi sălășlui cu ei și vor fi ei poporul Meu și Eu Însumi voi fi cu ei ca să le șterg lacrima, și am spus că sunt credincioase aceste cuvinte și sunt adevărate, și am spus celui ce însetează că-i voi da în dar să bea din acest izvor al apei vieții și-Mi va fi Mie fiu, iar Eu îi voi fi Dumnezeu.

O, Îmi așez cuvântul pe pământ și zic tuturor: Celui ce însetează, să vină să ia în dar din izvorul apei vieții, iar Eu îi voi da lui această mângâiere, dar l-am învățat pe om cum să lucreze și el, și i-am spus să facă rugăciune către Tatăl așa cum Eu am spus ucenicilor Mei să ceară pe Tatăl, și le-am spus apoi că dacă ei vor ierta oamenilor greșalele lor, ierta-va și lor Tatăl lor Cel ceresc, iar de nu vor ierta oamenilor greșalele lor, nici Tatăl lor nu le va ierta greșalele lor. I-am învățat apoi să nu-și posomorască fața în vreme de post, căci cei fățarnici fac aceasta ca să-i vadă oamenii că postesc, iar pentru aceasta nu vor avea bună plată. O, în vreme de post trebuie iubire și senin pe față mai mult decât în alt timp, ca nu cumva să atragă postul privirile oamenilor, ci numai Tatăl să știe și să vadă întru ascuns, și să fie răsplătă apoi. Am lăsat învățătură plină de mângâiere și am spus celor ce Mă iubesc să nu-și adune multe și de toate pe pământ, unde este molie și rugină și fur peste cele agonisite, ci să-și adune în cer comoară, căci unde este adunătura omului, acolo este și inima lui. O, e mult mai liniștit, mult mai mângâiat în suflet un om săracuț, decât unul avut, și se vede aceasta pe pământ. Îi trebuie pe Dumnezeu omului, nu-i trebuie lui avuții. Omului îi trebuie mângâiere, și nu s-a arătat o mângâiere mai vie și mai adevărată pentru om ca și aceea de la Domnul lăsată peste el.

O, cere-Mă, omule, cere-Mă la Tatăl, iar Tatăl Mă va da ție de mângâiere. Eu te voi însoți cu credincioșie dacă nu te vei mai împărți cu inima ta. Eu te voi mângâia sub povara vieții și-ți voi pregăti și-ți voi dăruia pacea, dar cheamă-Mă, grăiește-Mi, ține-Mă aproape cu tine și dă-Mi putere să stau cu tine, dă-Mi ceea ce este să-Mi dai, iar Eu să-ți dau mângâiere.

Este scris de sfinți și de părinți început de vreme de post de șapte săptămâni, ca să dea omul deoparte mâncarea cea încărcată cu de toate gusturile și bunătațile și să se dea el mult, mult lui Dumnezeu cu trupul, cu duhul și cu sufletul său, căci de la Mine vine tot ce este bun pentru om, și-Mi este dator omul să Mă asculte, căci l-am povățuit să postească și cum să postească și ce să-și adune și unde și, iarăși, cum să nu-și adune pe cele care nu-i rămân de trebuință lui.

O, câtă nevoie este de vremi de post din partea tuturor, dar n-am pe pământ apostoli tari care să-i ajute și să-i îndemne pe oameni să poată aceasta, că nu-i cere Domnul omului ceea ce nu poate. Înțelepciune multă îi trebuie omului, iar aceasta vine numai de la iubirea de Dumnezeu, și vine în dar, iar când ea nu vine și n-o are omul, acesta e semn de puțină lui iubire de Dumnezeu.

Lipsa iubirii de Dumnezeu aduce încordări între oameni și aduce neliniște, dar Eu, Domnul, iar și iar spun, căci este nevoie să spun: Pace vouă, popoarelor! Împliniți cuvântul Meu de peste voi! O, pace vouă! Acesta este strigătul Meu peste voi și voiesc să se îplinească acest cuvânt. Vine ziua de praznic al învierii Mele și trebuie pregătire de suflet pentru Domnul. O, pace vouă! Îngerii Mei să îplinească acest cuvânt și lucrarea lui. Amin.

Iată izvorul cuvântului Meu peste pământ! Să fie ascultare de cuvântul Meu, căci omul cel întâi zidit n-a dat Domnului ascultare și și-a pierdut apoi pacea și mângâierea și a suspinat tot timpul pe pământ, și milă Mi-a fost de el în toată vremea. O, cu mare milă vin și acum lângă om și îl povățuiesc spre pacea lui și a inimii lui, Eu și sfinții Mei, căci în ziua care urmează după aceasta are în cer sobor între sfinți ierarhul Haralambie, cel plin de duioșie și de milă cât a stat pe pământ cu oamenii, și tot așa este el pentru toți și dintre sfinții din cer, și dă el de lângă Mine să lase binecuvântarea lui peste poporul cuvântului Meu și peste pământ. Eu, Domnul, întâmpin sărbătoarea cea pentru el și binecuvintez acum duhul și cuvântul lui. Amin.

— **O**, câtă slavă ești Tu, Doamne, în cer și pe pământ, și câtă mângâiere ai și câtă dai să reverși peste pământ! E ziua mea de sobor în prag de sosire și las de lângă Tine cuvânt dulce în cartea Ta cea de azi prin care-Ți cârmuiești un popor, și lumea apoi, Doamne, dar lumea nu știe cât ești Tu de mult la cârma a toate câte sunt și vin, că dacă Tu n-ai fi, ar mai fi ceva, Doamne? O, n-ar mai fi, că pe toate oamenii le-au stricat și le-au clătinat, și au făcut așa ca să fie ei și ca să nu mai fii Tu, dar Tu ești Cel veșnic, și zadarnică este truda oamenilor depărtați de Dumnezeu cu căutarea lor cea omenească, fiindcă Tu ești la cârmă și lucrezi ca Tine, Doamne, și nu ca omul, iar de om Ți este milă. O, Ți-e milă și de buni și de răi, Doamne! Dai să împarți mângâiere peste tot, și lucrezi tainic.

Binecuvintez și eu pe poporul cuvântului Tău și-i dăruiesc har și înțelepciune pentru Tine, Doamne, iar înțelepciunea aceasta vine de la iubirea lui de Dumnezeu, așa cum Tu ai dezlegat azi taina izvorului înțelepciunii cea din om. Binecuvintez arhieriește acest popor și pun pentru el rugăciunea mea înaintea Ta. Înzestrează-l pe el cu taina lucrărilor Tale, Doamne, și dă-i lui puteri noi și dă-i lui sănătate în toate și mângâiere cu Tine și bucurie inimilor fiilor poporului cuvântului Tău, căci Tu ești bucuria lor.

O, binecuvintează cu pază cerească și cu ocrotire mare pământul român și cerul român și neamul român și dă cerului Tău de sfinți lucrare multă, în oștiri așezată la lucrul cel sfânt al Tău din zilele acestea. O, trebuie să faci minuni, Doamne, minuni tainice și văzute, așa cum făceai și în vremea noastră de pe pământ, când minunate lucrări revărsai peste noi pentru încredințarea oamenilor că Tu ești Cel ce erai în noi și că Tu lucrezi și ești. O, slavă Ție acum pentru bucuria mea că am cuvântat prin cartea Ta în mijlocul poporului Tău pentru ziua mea de sobor între sfinți! O, pace Ție, Doamne! Pace poporului Tău cel sfințit! Amin.

— **O**, popor al cuvântului Meu, frumoasă și mângâioasă este lucrarea celor din cer lângă lucrarea Mea cu tine! Ți dăm puteri și mângâieri, Eu și sfinții Mei, iar tu să ai iubire de Dumnezeu ca și ei, că înțelepciune multă trebuie să ai pentru toate câte sunt de lucrat.

Binecuvintez cu putere de sus vremea cea cu post creștinesc, și lucrată cu înțelepciune, după puțința trupului, iar sufletul tău să fie plin de Dumnezeu și de mângâierea Mea cu tine, fiule. Eu, Domnul, Mă mângâi cu iubirea ta cea pentru Mine. Am nevoie de mângâiere, măi fiule, așa cum și tu ai. Unii altora să ne dăm.

Laolaltă să viețuiți prin iubire, fiilor. Unii altora dați-vă mângâiere, o, fiilor. Aveți grijă de puterea sufletelor voastre, nu uitați aceasta.

O, pace vouă, fiilor! Binecuvântare las peste voi pe

calea cea cu vreme de post. Nu uitați să fiți blânzi, blânzi, fiilor, și calzi între voi, măi fiilor.

O, pace ție, neam român! Eu, Domnul, te ocrotesc și te învăluiesc în taină, iar lucrarea cuvântului Meu te povățuiește. O, pace ție! Pace ție! Pace ție! Amin, amin, amin.

9/22 februarie 2015

Duminica întâi a Postului Mare, a ortodoxiei

Amestecarea turmei ortodoxiei cu catolicismul: încălcarea orânduielilor sfinților părinți. Sămânța bisericii Domnului va odrăsli sămânță nouă care va aduce rod de mântuire. Slujitorii bisericii lumii strâng bani, în loc să strângă ucenici. Vorbirea Domnului cu creștinii ortodocși: oițe fără păstor. Domnul îi anunță pe creștinii ortodocși să nu facă păcatul lepădării de credința cea din străbuni.

In zi de duminică Mă vestesc pe Mine Însumi cuvântând prin biserică și trimițând carte scrisă apoi turmei creștine, turmei care calcă drept, și care nu calcă drept pe calea poruncilor sfinte, turma ortodoxă, căci dreaptă este această cale, dar nu toți cei care poartă acest nume prin botez sunt temători de Dumnezeu și de poruncile Lui pentru cei binecredincioși, pe care Tatăl Meu îi are între cei mântuiți.

Eu sunt Iisus Hristos, Fiul Tatălui Savaot, și grăiesc în numele Lui, căci Tatăl este întru Mine. Eu sunt Cel ce am întemeiat biserica Mea acum două mii de ani, după cincizeci de zile de la învierea Mea dintre cei morți, căci am fost răstignit pe cruce și am înviat după trei zile, după cum am făgăduit mai înainte, și apoi au trecut patruzeci de zile și M-am înălțat lângă Tatăl, unde Îmi este așezarea, dar mai întâi de înălțarea Mea la Tatăl le-am spus ucenicilor Mei cei culeși de Mine din lume, le-am spus să nu se depărteze de cetatea Ierusalimului, ci să stea să-i îmbrac cu putere de sus mai întâi, și numai apoi să lucreze ei peste pământ cu această putere prin trimiterea Mea la toate neamurile cu vestea cea despre Mine și despre împărăția cerurilor, coborâtă pe pământ prin venirea Mea după om.

În această zi de duminică se însemnează trecerea primei săptămâni a postului cel mare, și au așezat sfinții părinți pomenirea și păstrarea dreptei credințe, zi în care creștinii și apostolii bisericii își amintesc cum Mi-am pregătit Eu acum două mii de ani biserica Mea prin propovăduirea Mea, și apoi așezarea ei la lucrul cel cu putere de sus, putere cu care ei lucrau și se arătau lucrând din loc în loc între oameni, ca să se alăture din loc în loc cei ce vedeau și credeau apoi prin semnele și minunile care se lucrau prin apostolii Mei, pe care cu mare iubire i-am ales și i-am cules apoi ca să umble ei cu Mine, până ce voi fi vândut de unul dintre ei și pus pe cruce spre batjocură, dar crucea Mi-a fost biruința cea de partea Mea față în față cu arhieriei care M-au dat la moarte pe cruce, căci Eu am înviat, și sunt de atunci și până azi mărturisit înviat când creștinii botezați întru această credință se vestesc unii pe alții salutându-se cu salutul cel pentru Paști: Hristos a înviat!

O, ce frumos, ce frumos Mi-am ales Eu ucenicii! M-am dus la Ioan, Botezătorul Meu, și l-am găsit stând cu ucenicii lângă el și le-a spus lor: *«Iată-L pe Mielul lui Dumnezeu, iată-L, El este!»*, și a plecat cu Mine Andrei, ucenicul lui Ioan, și l-a luat și pe Petru, fratele său, și i-am așezat prin cuvânt ucenici ai Mei, și Mi-am tot făcut apoi ucenici, căci i-am ales apoi pe Filip, pe Natanail, și căutam să le lămuresc mintea și credința și le-am spus apoi: *«Mai mari decât acestea veți vedea și veți auzi, căci de acum veți vedea cerul deschizându-se și pe îngerii lui Dumnezeu suindu-se și*

coborându-se peste Fiul Omului».

Am început apoi să-Mi arăt pe față mărirea Mea, ca să creadă în Mine ucenicii Mei și să pot lucra Eu peste pământ prin credința lor, căci trebuia numele Meu și mărirea Mea să se scrie pe pământ și să mărturisească pe Dumnezeu întru a Sa venire după om. O, M-am dus cu ei apoi în Cana Galileii la nuntă, unde ca prin minune se terminase vinul de pe masă și le-am făcut din apă vin și s-au minunat nuntașii toți de gustul acestui vin, dar s-a minunat mirele nunții așa încât Mi s-a alăturat mirele și s-a făcut ucenicul Meu alături de ceilalți care Mă însoțeau, și așa se deschideau cerurile și îngerii cei tainici lucrau cu Mine minuni între oameni, și dreapta credință se așeza în multe inimi și le trezea dragostea de Dumnezeu și de propovăduirea Mea, dar n-am putut să arăt aceasta până ce nu Mi-am făcut mai întâi ucenici, în care Eu să pun credință și să-i numesc pe ei biserica Mea, biserica Duhului Sfânt, lucrătoare prin semne și minuni, biserica lui Hristos, care așa lucrează și așa se arată că este ea biserica Sa.

O, din vreme în vreme apoi a rămas peste biserica Mea acest duh lucrător de semne și minuni prin ucenici credincioși, și pe care adunarea cea bisericească i-a numit apoi sfinții părinți ai turmei creștine până la sfârșit, iar ei din cer dintre sfinți mijlocesc înaintea tronului slavei cu rugăciuni pentru biserică, pentru credință mai ales, și pentru ajutor în nevoi peste turma cea credincioasă a Mea pe pământ. Iată, în fiecare zi de slujbă bisericească tot clerul slujitor de peste tot spune la încheierea fiecărei slujiri: *Pentru rugăciunile sfinților părinților noștri, Doamne Iisuse Hristoase, Fiul lui Dumnezeu, miluiește-ne pe noi!*

Biserica cea de jos rugându-se către biserica cea de sus, iată cerul și pământul în unire prin rugăciune, dar, oare, câtă ascultare are biserica cea de jos de biserica cea de sus? Mai are ea, oare? Își mai păzește ea credința și ascultarea? Mai are ea grijă să nu fie ea anatema prin călcarea ortodoxiei ei lăsată prin părinții sfinți? Mai iubește ea pe Dumnezeu? Mai știe ea ce înseamnă iubirea aceasta? O, iubirea aceasta se poartă cu multă credincioșie, căci scris este: *«Cel ce nu iubește pe Dumnezeu, să fie anatema!»*, și iată, trebuie credincioșie și nu mai este ea, căci s-a călcat peste cele lăsate să se implinească peste biserică, fiindcă, iată, slujitorii ei cei mari și-au îngăduit să calce și să facă ei alte orânduiri, prin care nu mai păzesc unitatea și lucrarea Duhului, căci amestecarea despre care este scris să nu se îngăduie în biserică, iat-o, s-a arătat, și se arată tot mai mult, iar Eu, Domnul, plâng în cer cu părinții sfinți și Ne luptăm pe pământ să nu piară duhul și ascultarea bisericii, să nu piară de tot și peste tot, să nu piară în neascultare toată turma, ci să rămână sămânță, să rămână fii cumiști și ascultători de Dumnezeu și de părinți, și va odrăsli sămânță nouă și multă, și ramurile ei se vor întinde și vor aduce rod de mântuire, și va lucra iarăși ca la începutul ei biserica Mea cea de la sfârșit, așa cum Eu lucrăm din loc în loc semne și minuni în văzul și în auzul ucenicilor Mei culeși de Mine dintre oameni, și așa cum și azi lucrez cu biserica Mea cea înnoită prin cuvânt și așezată pe piatra ei cea de la început prin însuși cuvântul Meu cel de azi, prin care Mi-am ocrotit biserica și sămânța ei.

O, Mă doare adânc, Îl doare pe Tatăl, îi doare pe sfinți, Ne doare pe toți cei din cer când îi vedem pe cei numiți ortodocși slujitori în fața turmei uniți acum cu vrăjmașii, cu cei despărțiți prin duhul trufiei de duhul și de unitatea lăsată scrisă de sfinți și de părinți, ca să fie ținute la locul lor orânduilele sfinte și păstrate așa.

O, iată ce fac capii turmei! S-au dat la bani, le face banul cu ochiul la toți ca să-și facă palate peste palate, în care ei să se mărească pe sine, și nu pe Domnul. Duminica ortodoxiei, așa au lăsat sfinții părinți să se numească a- ceastă întâia duminică a postului mare, iar mai-marii bisericii au grijă mare în această duminică să se strângă bani cu căciula și să se pună în hambar la un loc ca să fie bani, dar nu bani trebuie să se strângă, ci ucenici trebuie, căci Eu, Domnul, nu bani am strâns, nu palate am ridicat, ci ucenici am cules și i-am ridicat la lucrul cel sfânt al credinței.

O, de te-ai trezi măcar tu, oaste mică, turmă mică, turmă răvășită și amețită pe deal și pe munte și pe șes, umblând de colo-colo nepăstorită și neoblăduită și nepansată la rană!

O, creștini ortodocși, țineți-vă firea, fiilor, că e prigoană peste voi. Vouă vă trebuie salvare și mântuire și mângâiere, și nimeni nu vă dă acestea dintre cei ce-și zic arhieriei și preoți ai turmei ortodoxe, ci doar vă jupoaie de tot ce mai agonisiți voi pentru cele de trebuință zilelor voastre pe pământ.

O, fiilor, Mi-e tare milă de voi, oițe fără păstor! Vin Eu din cer să vă dau mângâiere, să vă dau credință în Mine și putere să umblați pe urma Mea, căci credința voastră trebuie să fie ca a sfinților părinți, o, fiilor, nu ca a celor de azi care-și zic părinți peste voi. Vin Eu cuvânt pe pământ și vă strig: Veniți după Mine! Îmi cânt cântarea Mea de jale pe urma voastră și vă chem la izvor ca să beți. Cânt din fluieraș, cânt duios și vă strig prelung: Veniți la Mine, veniți la izvor. Eu vă voi odihni, vă voi da lapte ca să creșteți și ca să-Mi fiți fii! O, rugați-vă Domnului și sfinților părinți să scape turma creștină de vrăjmași îmbrăcați în piei de oi și de păstori de oi. Rugați-vă plângând, că vremea e cu rătăcire mare de la adevăr. Deschideți pravilele sfinților și căutați în ele ca să vedeți voi cât se calcă peste ele, și treziți-vă la veghe, căci cei ce-și zic păstori nu vă veghează, ci vă duc pe neștiute spre păcatul lepădării de credință, credința cea din străbuni, o, fiilor, și trufia este perna lor de odihnă și dorul de slavă.

O, veniți-vă în fire, voi, cei lăsați de izbeliște, și ascultați cântarea Mea, care vă cheamă blând! Eu vă sunt Păstor, Eu sunt din cer și vin din cer după voi și vă chem la fântână ca să vă dau, și vin cu apă după voi. Iată cum vin ca să vă dau. Luați și beți, și nu vă lăsați pieirii, căci vremea este ascunsă și e cu încercarea credinței, ca să vă lepădați fără să știți că vă lepădați. Eu, Domnul, nu vă voi lăsa. Vă voi păstori, vă voi striga, voi da să vă trezesc mereu la veghe și voi cânta duios din fluieraș, iar voi când auziți, luați și mâncați din cer și stați pe stâncă, fiilor, și feriți-vă de păcatul lepădării de credință, căci Eu vă ajut. Amin.

O, pace vouă, celor ce auziți glasul cuvântului Meu ca să-l împărțiți peste turma cea încercată mult pentru credință în acest timp! O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Să ne rugăm Tatălui pentru credință sfântă în oameni și pentru paza Tatălui peste cei binecredincioși. Voi sunteți ucenicii Mei. Cu voi Mă sprijin, cu credința voastră lucrez peste pământ, și strig mereu prin acest izvor, strig peste tot și peste toți: Pace vouă!

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh am grăit cuvântul Meu peste biserica Mea în zi de pomenire a dreptei credințe și M-am odihnit cuvântând, căci odihna Mea este lucrul pe care-l săvârșesc pe pământ.

Iar voi, ucenici iubiți, împărțiți-Mi cuvântul, dați-l de știre de la margini la margini, căci voi sunteți ajutorul Meu pe pământ, voi sunteți sprijinul Meu și al sfinților Mei, o, fiilor. Amin, amin, amin.

16 februarie/1 martie 2015

Duminica a treia a Postului Mare, a Sfintei Cruci

Păstorul Cel cu crucea păstorește și pe oi, și pe păstorii care păstoresc. Nu mai este folosită rugăciunea spre cer, ci numai bogățiile de pe pământ. Mare minune ar fi dacă tot neamul creștinesc ar ține cu sfințenie toate zilele de post. Crucea purtată: calea și mersul celui ce vine după Domnul.

Vine din cer, vine Cuvântul lui Dumnezeu din cer pe pământ, vine și Se vestește pe Sine că vine. Vine Duhul Sfânt Mângâietorul, Care din Dumnezeu va lua și va vesti peste pământ Cuvântul lui Dumnezeu.

Eu sunt Cel ce sunt, și Mă vestesc pe Mine Însumi când vin cuvânt peste pământ ca să Mă așez în carte și să fiu împărțit în lung și în lat până la marginile marginilor, ca nu cumva să fie cineva să spună că n-a grăit Dumnezeu peste pământ în acest timp.

Eu sunt Iisus Hristos și sunt Păstor. Pe cei ce Mă cunosc și Mă cred și Mă așteaptă, pe aceia îi păstoresc și le dau din gura Mea și sunt ei mângâiați de Dumnezeu, iar pe cei necredincioși și ne iubitori de Dumnezeu îi aștept, îi aștept să-Mi cunoască strigătul și să le întind mâna ca un Păstor și să-i scot dintre spini și să-i curăț apoi ca să le dau iertare pentru deșertăciunile vieții lor, că n-am venit și nu vin să pierd lumea, ci vin s-o mântuiesc pe cea din pierzare dacă va asculta ea glasul Meu, strigătul Meu după om.

În zi de duminică grăiesc cuvânt peste pământ, grăiesc ca un Păstor. Fiecare preot dacă-i păstor le dă din gura lui povață și mângâiere și putere celor păstoriți de el. Așa este lucrarea păstorului și grăiește el în duminici și în sărbători, grăiește peste cei păstoriți de el, iar Eu dacă sunt Păstorul Cel din cer, Păstorul Cel cu crucea, Eu sunt Cel ce păstoresc și pe oi și pe păstorii care păstoresc, căci aceasta este lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, a Fiului lui Dumnezeu, a Celui Care are nume mare la sfârșit de timp când *«El vine cu oștiri din cer după El, călare pe cai albi, îmbrăcați în haine de in alb, curat»*, precum este scris că *«vine Domnul, Cel îmbrăcat în veșmânt stropit cu sânge, și numele Lui se cheamă Cuvântul lui Dumnezeu»*. Să se deschidă Scripturile și să se citească în ele ceea ce Eu, Domnul domnilor și Împăratul împăraților, spun acum cu gura Mea, ca să fie crezut ceea ce spun. Amin.

Duminica a treia a postului mare, duminica sfintei cruci, popasul cel de la mijlocul timpului cel pentru postul Sfințelor Paști, iată așezare scrisă de sfinții părinți peste biserica Mea de pe pământ! O, ce dulce este pentru cei din cer graiul Meu când grăiesc cuvânt peste pământ în sărbători! O, ce mare slavă se așează înaintea lor când Domnul lor grăiește călătorind cu ei între cer și pământ călare pe cai albi, precum este scris!

O, ce-ar face oamenii de pe pământ dacă li s-ar deschide ochii ca să vadă cu ei cum călătoresc Eu, Domnul, între cer și pământ cu sfinții Mei? Am spus poporului cuvântului Meu cel de azi și spun acum și lumii care-L știe pe Domnul, dar nu umblă pe urma Lui, îi spun să citească din cartea istoriei Domnului cartea Macabeilor și să vadă în ea cum cei din cer mergeau prin văzduh luptând cu săbii și cu săgeți ca și cei de pe pământ pentru cei credincioși, care strigau la Domnul, și mare era rugăciunea lor spre cer și puterea ei! O, dar ei trebuia să învețe din această arătare cerească și să înțeleagă din ea că nu pentru cele de pe pământ trebuie să se lupte omul, ci pentru cele din cer, pentru patria cea din cer a celor ce iubesc pe Domnul, căci scris este în Evanghelia duminicii de azi cuvântul Meu care-i învață pe cei iubitori de cer și le spune

că: *«Oricine voiește să vină după Mine să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze, căci cine va voi să-și mântuiască sufletul îl va pierde, iar cine-și va pierde sufletul său pentru Mine și pentru Evanghelie acela îl va mântui, căci ce-i folosește omului să câștige lumea întreagă dacă-și pierde sufletul și ce-ar putea să dea omul în schimb pentru sufletul lui?»*. O, și le-am mai spus mulțimii și ucenicilor Mei să nu se rușineze, *«Căci cine se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta curvar și păcătos, și Eu, Domnul, Mă voi rușina de el când voi veni întru mărirea Tatălui Meu cu sfinții îngeri»*.

Chem și azi mulțimile, chem și iar chem popoarele de pe pământ și le spun și lor același cuvânt, căci patria cerească este aceea care va rămâne, iar dacă ei zidesc la altă împărăție și patrie pe pământ își vor pierde salvarea, își vor pierde sufletul, în timp ce ei ar crede că și-l vor mântui.

Eu, Domnul Iisus Hristos, vin din cer cuvânt pe pământ și chem la rugăciune popoarele, căci oamenii toți sunt păcătoși peste măsură și trebuie să bată la ușa cerului cu rugăciune fierbinte și să ceară milă, să ceară cu putere ca să li se deschidă cerul, de unde să li se dea.

Voi, popoare și căpetenii de popoare, o, ați lăsat să ruginească de tot această cheie cu care omul poate să deschidă cerul și să primească. Iată, nu mai este folosită rugăciunea spre cer, ci numai bogățiile de pe pământ și gloatele sărace care să slujească pentru cei bogați, pentru cei ce au și trăiesc în plăceri, dar dacă aceștia ar fi săraci ar striga la cer și s-ar mângâia cu mila care ar avea grijă de ei din cer, fără să le dăuneze lor această milă așa cum le dăunează bogățiile, banii și plăcerile lor.

O, Mă doare când îi văd pe cei bogați de bani și de avuții și de plăceri și de distracții, Mă doare când îi văd și când îi aud că-Mi cântă, că-Mi rostesc numele de care se folosesc pentru ei și nu pentru Mine, Mă doare când îi aud și când îi văd cum sunt, căci sunt goi de tot și n-au veșmânt pentru cer, că iată cum umblă femeia, umblă descoperită cu trupul și cu capul, umblă lumește tot timpul, și tot așa se pune apoi și în fața icoanei ca să grăiască Domnului, o, și Mă doare lipsa sfințeniei din rugăciunea celor ce Mă folosesc numai pentru binele lor, uitând ei că și cei din cer au nevoie de binele făcut de ei și plăcut Mie, adică după voia Mea, după legea Mea cea sfântă lucrat.

O, nu pot grăi celor ce-și zic păstori și slujesc în biserici, nu le pot grăi durerea Mea cea de la ei, căci ei nu Mă iubesc. Și cum ar putea să Mă iubească dacă nu aceasta este dorirea lor? E de ajuns să-i dea diavolului un vârf de deget, și dacă-i dai, el îți ia apoi toată mâna și toată inima, și nu mai rămâne omul pentru Dumnezeu nici dacă se duce să stea pe scaun de păstor. Dar cei ce Mă iubesc, cei cărora Eu le sunt iubirea, aceia altfel sunt, și trebuie ei să spună Domnului mereu în rugăciunea lor și să ceară spunând: *să știu că sunt în mâinile Tale, Doamne, chiar și când diavolul vrăjmaș mă are la mână prin multele mele slăbiciuni și păcate, pe care le-am adus înaintea Ta împotriva mea însumi, dar țin-mă în mâna Ta ca să nu mă pierd, Doamne, ci doar să mă umilesc adânc pentru neputința mea. Amin.*

O, ce mare minune s-ar ridica de pe pământ la cer dacă tot neamul creștinesc, tot neamul botezat ar vrea să nu calce, ci să țină cu sfințenie toate zilele de post, toate câte Eu, Domnul, am așezat pentru oameni pe pământ prin sfinți! O, greu Mă apasă neascultarea tuturor oamenilor, dar Eu îi strig și le amintesc de legea Mea cea sfântă pentru creștini și le

spun că sunt patru posturi în an, și ele trebuie să fie ascultate și împlinite cu frică și cu cutremur, căci altfel nu este bine pe pământ. Nici unui neam de pe pământ nu i-a fost bine când n-a ținut seama de așezările din cer venite pentru neamul creștinesc ca să fie ținute și ca să pot Eu, Domnul, să am cu ei viețuire și ajutorare pentru ascultarea lor. Orice necaz, orice amenințare, orice lucru și năvală diavolească se duc pe apa sâmbetei dacă postul și rugăciunea lângă post sunt aduse Domnului așa cum este orânduiala lor, căci Eu am spus tuturor: «*Rugați-vă neîncetat!*».

Să-l simt pe om când se roagă Mie, când Îmi grăiește, așa aștept Eu de la fiecare om, căci așa este adevărată iubirea celui ce Mă dorește și Mă iubește și-Mi grăiește, iar altfel e seacă vremea rugăciunii omului. Să facă roade rugăciunea așa cum face pomul, că numai așa se vede că Mă dorește și Mă iubește omul și se roagă după adevăr.

Iată o durere mare a Mea, că de peste tot ajunge la Mine durere neștiută că este ea și că doare, că văd pe mulți care dau să nu creadă, să nu mai creadă, după ce au avut folos pentru credință prin cei care au crezut și au iubit pe Dumnezeu. Dar să ajungi să nu mai crezi de la Dumnezeu pentru că nu-l mai ai la suflet pe cel prin care Domnul S-a strecurat și Se strecoară spre tine, pe cel de care ție nu-ți mai place pentru că-ți place de tine, iar de el ești nemulțumit, iată, aceasta este durere fără de mângâiere pentru Mine și pentru cei din cer, și numai celui ce-i place de el însuși căutându-și dreptatea lui, numai acela se împiedică în cel de lângă el prin care Domnul i-ar putea lui grăi, și iată, ajunge acela să nu mai vrea, să nu mai ia, să nu mai creadă de la Domnul. O, și vine așa peste tine, omule, vine aceasta ca pedeapsă a îndoielii tale, a nestatorniciei tale față de Domnul, vine ceea ce cauți, vine ceea ce lucrezi și faci tu, vine și te întunecă și te pedepsește și te alungă de lângă Domnul, iar tu ai răspundere pentru aceasta și ai de dat răspuns. O, numai cel ce rabdă totul, totul până la capătul răbdării, numai acela va avea plata fericirii pentru răbdarea sa, Eu așa am spus, și așa se va împlini, precum am spus. Amin.

Purtarea crucii și statul lângă Mine și lângă multa Mea lucrare dintre cer și pământ, numai așa poate omul care Mă cunoaște în acest cuvânt, numai așa poate să aibă el plată că M-a iubit și că M-a slujit, dar nu până la jumătatea drumului, nu așa se merge pe cale cu Mine. O, nu cu lumea, ci cu Mine și lângă Mine să meargă cel ce voiește să ajungă să vadă ziua slavei Mele, ziua la care tânjesc toți sfinții din cer, toate oștirile cerești. Viață păstorită, așa voiesc Eu să fie viața celor ce vor să fie creștini, căci fără păstorie din cer vine diavolul și păstorește el peste om cu ale lui.

Crucea purtată, aceasta este calea și mersul celui ce vine după Mine ca să fie cu Mine pe pământ, și în cer apoi. Tânjirea după cele din cer trebuie s-o poarte în suflet cel ce vine după Mine ca să fie cu Mine aici și pe vecii. Acestea le spun Eu, Domnul, celor ce au fost sau sunt sau vin să fie cu Mine pe cale până la sfârșit, până la venirea Mea. Eu vin mereu, vin după om mereu, vin și până la ziua Mea cea slăvită mult, și să înțeleagă omul această mare iubire a Mea, iar cine nu înțelege de iubire, e de plâns unul ca acela.

O, e mult de plâns pentru toți oamenii, măi poporul Meu. Grăiesc cu tine, fiule, și grăiesc în mijlocul tău pentru toți cei de pe pământ mari și mici. Tu ești poporul cuvântului Meu, micuța Mea obște de ucenici acum, la sfârșit de timp, și ești pregătit de Mine pentru cele ce am de împlinit și de împărțit acum, în vremea ta cu Mine pe pământ. Întărește-te,

dar, ca să-Mi fii de ajutor și ucenic să-Mi fii pentru împărțirea Mea peste tot, ca nu cumva să fie cineva să poată spune că n-a grăit Dumnezeu pe pământ în zilele cele de apoi, când oamenii nu-și mai întorc fața spre cer.

O, pace ție, poporul Meu, obștea Mea cea mică de ucenici! Pace vouă, și stați mereu, stați în ajutorul Meu mereu, o, fiilor! Amin, amin, amin.

2/15 martie 2015

Duminica a patra a Postului Mare, a cuviosului Ioan Scărarul și sărbătoarea sfinților patruzeci de mucenici din Sevasta

Domnul îi îndeamnă pe oameni să țină cele șapte săptămâni de post. Ascultarea de așezările cele sfinte aduce binecuvântare de la Dumnezeu, iar neascultarea aduce suferință. Arhieriei de azi pregătesc fără să știe lepădarea de credința cea din străbuni.

Cu mare dor Îmi așez în carte cuvântul Meu, și cu fiecare grăire a Mea, cu atât mai mult Îmi crește dorul să grăiesc și sunt plin de dor și plin de cuvânt de dor. O, tot atât de dorit voiesc să fie pentru mulți cuvântul Meu, că voiesc să se hrănească mulți din el și să-și țină sufletul lor în cer, așa cum Eu, Domnul, Mi-l țin pe pământ după fiecare om, după fiecare suflet, și aș vrea cu dor să fie iubire de Dumnezeu pe pământ și să stea în cer iubirea celor ce iubesc, căci patria iubirii este cerul, fiindcă acolo se strânge ea, acolo își strânge ea pentru cei ce iubesc. O, fericite de cei ce au pe Domnul de iubire a lor, că numai această iubire își păstrează roadele nepieritoare, numai ea poate să aducă omului bucuria cea mai întreagă, cea care va rămâne ca plată scumpă celor ce iubesc pe Domnul.

Îmi așez în carte cuvântul Meu, iubirea Mea cea pentru om. Cine Mă iubește Mă așteaptă, Mă caută, Mă găsește și Mă păstrează al lui, iubire a lui, iar cine nu Mă iubește nu Mă caută și stă departe, departe de Mine cu dorirea lui, iar Eu știu că omul este neputincios fără Dumnezeu în mintea lui, în inima lui, și dau să Mă las găsit și căutat apoi de om, căci viața fără Dumnezeu e fără de cărare și e numai prin spini.

Odată cu această zi de duminică, a patra din postul cel mare, odată cu pomenirea cea bisericească a sfântului cuvios Ioan Scărarul, după denumirea care a căpătat-o el pentru descoperirea lăsată pe pământ a urcușului duhovnicesc, pe care el l-a numit scară, iată, tot în această zi soborul mucenicilor pătimitori în iezerul Sevastiei, cei care după trei sute de ani de la învierea Mea au mărturisit pe Domnul de Stăpân al sufletelor lor, căci au fost întrebați de mai-marii oastei romane ca să dea ei răspuns între a fi ai lui Hristos sau a-și păstra onorurile de ostași romani, iar ei au ales pe Domnul și pătimirea cea mărturisitoare cu mare răsunet, căci au răbdat pentru credința lor, pentru alegerea lor, și au fost slăviți pe deplin pentru dragostea lor.

O, cât de mult s-a pus la temelia bisericii Mele ca să fie apoi credință în oameni! O, cât de mulți mucenici au arătat prin vreme că Dumnezeu este mai presus de toate câte omul poate să dobândească, o, și cât de puțină credință este pe pământ, cât de puțină căutare după Domnul este în oameni! Iată ce face lipsa înțelepciunii! Pier oamenii unii după alții din lipsă de înțelepciune. Cine n-are frică de Dumnezeu acela n-are nici un stăpân, nici o speranță, nici o apărare și trece gol prin vreme, trece ca și cum n-ar fi fost, dar numele celor ce iubesc pe Domnul mărturisindu-L, rămân nume mari, nume

slăvite în cer și pe pământ, și pomenirea lor este veșnică, precum este și viața lor cea cerească apoi.

Mă bucur și-Mi alin dorul când grăiesc cuvântul Meu, iar când el este împărțit și căutat și iubit Mă bucur cu multul și-Mi alin dorul și se bucură sfinții Mei sub slava cuvântului Meu când vin cu ei însoțit ca să cuvintez și să fiu așezat în carte și să fiu împărțit și mărturisit.

O, oameni de pe pământ, ascultați glasul cuvântului Meu, înaintea căruia merg oștirile cerești, care-Mi alcătuiesc slava și lucrarea. O, apropiați-vă și ascultați, căci Domnul grăiește vouă. Voiesc să vă mustru cu blândețe pentru neascultarea voastră de datinile cele sfinte, căci prea puțini, o, prea puțini pe pământ aleg să asculte de Dumnezeu și de sfinți, iar în această vreme de șapte săptămâni afierosite pentru Domnul și pentru sufletul fiecăruia nu se mănâncă decât mâncare creștinească, bucate de post, fără untdelemn și vin, și se mănâncă pâine, poame, semințe, legume creștinești și se bea apă. O, dar voi nu ascultați, mulți, prea mulți dintre voi nu dați să ascultați, dar vă atrageți dureri pentru neascultare, o, fiilor, iar Eu, Domnul, sufăr pentru voi cu milă și Mi-e milă de voi când vă ajung necazurile, pe care singuri vi le înființați, călcând voi peste orânduile sfinte. O, ce frumoasă, ce binecuvântată ar fi o cetate, un neam, o țară care ar fi cu toată voința și iubirea pentru ținerea datinilor sfinte, pentru dragostea de Dumnezeu, Care S-a jertfit cu totul pentru om! O, ce frumoasă ar fi bucuria și viața celor ce ar iubi toți laolaltă pe Domnul prin ascultare de așezările Lui sfinte! Iată, lipsa temerii de Dumnezeu aduce neascultare de Dumnezeu în oameni și aduce apoi suferință. Vai de cetatea fără povățuitor peste ea, fără păstorire pentru căile cele sfinte!

O, țara Mea română, nu știu fiii tăi de ce te-am ales Eu pe tine să fii tu cetate a cuvântului Meu cel de la sfârșit de timp. Toți în tine își văd de ale lor, de înțelepciunea lor cea fără Dumnezeu, dar Eu, Domnul, în mijlocul tău sunt plin de cuvânt din cer, iar scrierea cuvântului Meu este cea mai frumoasă, cea mai mare, cea mai dulce carte scrisă din câte au fost și sunt și vor fi, și prea puțini în tine Mă caută și Mă află și Mă îndrăgesc ca să Mă asculte apoi ca pe Stăpânul cerului și al pământului, de Care trebuie să se teamă omul ca să-L poată urma și asculta.

O, țara Mea cea de azi, tu ai alegere mare înaintea Mea și voiesc să te cuprind în dragostea Mea, în cuvântul Meu, și vin la tine cu sfinții și Mă fac cuvânt pe masa ta și-ți dau din gura Mea. O, îți lipsesc păstorii, iar cetatea nepăstorită este lipsită de vlagă și de înțelepciune și se umple de nedreptate. O, n-am la cine să strig pentru veghe peste tine, că nu sunt cei ce iubesc pe Domnul, și iată, vin Eu cuvânt de Păstor pe vatra ta și dau să intru în fiecare casă, numai să Mi se deschidă. Vin cu veșminte cerești pentru fiecare suflet și vin cu hrană sfântă și cu sănătate de minte și de înțelepciune a minții, căci cine stăruie în Domnul, acela risipește orice ispită din calea sa, căci Domnul lucrează și ajută.

O, Mă doare când călcați peste datinile sfinte, fii români. O, trebuie pildă de viață în fața unui popor lipsit de viață și de păstorire, dar sunt Eu, Domnul, Eu, Care Mi-am pus viața pentru fiecare om, și de la Mine trebuie să ia omul pildă, așa cum ucenicii cei azi sărbătoriți au avut pe Domnul de cărare a vieții lor și nu s-au dat după cei mari și răi ai pământului, care-i voiau pe ei despărțiți de dragostea Mea din ei. O, iată, ei Îl aveau pe Domnul de pildă în mijlocul unui neam necredincios, și dau ei acum de lângă Mine ca niște prunci să gângurească cu cuvântul lor și să se audă pe pământ

glasul lor, iar Eu le fac intrarea și binecuvintez. Amin.

— **G** răirea noastră ne este una, Doamne, căci una am fost și în iezerul înghețat, în care ne-a pus mai-marele oastei romane la porunca împăratului care prigonea pe creștinii Tăi. O, una am fost cu toții, o singură inimă, o singură mărturisire și iubire când am fost întrebați dacă rămânem pentru Tine sau pentru onorurile militare pe care le aveam, iar purtătorul de cuvânt dintre noi a răspuns că chiar și trupurile noastre pot să ni le ia în schimbul onoarei celei mai înalte de a fi ai lui Hristos, Domnul nostru, dar necredința și trufia lor le erau mari, Doamne, și nu s-au muiat la inimă nici când pietrele cu care loveau spre noi se întorceau și îi loveau pe ei de moarte, și atunci ne-au băgat în iezerul înghețat, cu gârzi pe mal ca să nu fugim, dar dragostea pentru Tine ne-a fost mare și o lumină cerească a venit și a încălzit apa și trupurile noastre, dar ne-a durut adânc când unul dintre noi a ieșit căzând ispitei întinse de prigonitori, și a intrat în locul lui un nou mărturisitor dintre gârzi și a primit acela a patruzecoa cunună împreună cu noi. O, dar dreptatea Ta a lucrat minunat și ai descoperit arhiereului cetății să ne scoată noaptea din apă și să ne pună la un loc ca pe niște nestemate strălucitoare foarte, așa cum se arătau trupurile noastre în apă strălucind, și brațele Tale părintești ne-au primit ca pe o bogăție cerească, Doamne, și am fost scriși mărturisitorii Tăi.

Le spunem la toți românii, le spunem la toți creștinii de pe pământ să fie statornici pentru Tine, Doamne, nu pentru oameni, căci arhiereul cetății din vremea noastră a primit pe Domnul pentru mărturisirea noastră, dar arhieriei de azi pregătesc fără să știe, fără de veste pregătesc lepădarea de credința cea din străbuni și amestecarea bisericii Tale cu toate felurile de biserici care nu slujesc lui Dumnezeu, ci trupurilor lor și atât.

O, e mare durerea Ta pentru biserica Ta, Doamne, iar noi, dimpreună cu toți sfinții zilei de azi, pomeniți lângă noi, Te rugăm, Bunule, fă trezire peste turma creștină și îndumnezeiește-o Tu cu cuvântul Tău și dă de știre, Doamne, să fie veghe sfântă pentru credință în fiecare suflet care nu voiește să se lepede de Tine pentru intrarea în amestecare. O, de-ar vrea biserica Ta să rămână cu numele ei și să și-l păstreze, ai aduce pacea în lume. Numai pentru statornicia ei Tu ai face minuni mari pe pământ și peste popoare, căci biserica ortodoxă nu trebuie să fie amestecată cu nimic, decât cu sfinții din cer, care au lăsat peste ea pe pământ cărare sfântă și veghe sfântă pentru păstrarea ei.

Și acum cu aplecare mare Îți mulțumim pentru mângâierea pe care o avem acum, în ziua noastră de sobor între sfinți și-Ți dăm mângâiere, o, Doamne, căci ranele Tale sunt vii, și cu ele îi vindecă pe mulți, pe toți cei ce Te iubesc și trec prin ispite fel de fel pentru lămurirea dragostei lor, care trebuie încercată. O, slavă Ție între sfinții Tăi, și cărare multă să aibă cuvântul Tău, Doamne, peste pământ în oameni. Amin.

— **O**, pace vouă, ucenici iubiți! Eu, Domnul, vă mângâi pe voi cu cuvântul Meu, ca și pe Ioan cel azi pomenit bisericăște după datina cea de la sfinți lăsată, și iată-l binecuvântând el cuvântul Meu și lucrarea lui. Amin.

— **O**, e mare lucrarea Ta de azi, Doamne, și e binecuvântare mare ea peste pământ, iar eu am arătat prin cartea mea urcușul pe care trebuie să-l suie creștinii spre Tine și toți cei ce se nevoiesc să capete împărăția Ta, și m-au așezat sfinții părinți ca să fiu pomenit în

vremea postului mare și să ajut cu scrierea mea urcușul duhovnicesc pentru cei ce se nevoiesc, iar eu Îți mulțumesc de lângă sfinții azi pomeniți și Te rog cu duioșie multă să-Ți înțești, Doamne, binecuvântarea Ta și veghea Ta părintească și slava Ta peste pământul și neamul român, din mijlocul căruia noi, sfinții Tăi, ne hrănim cerește cu slava cuvântului Tău, care curge cu atâta iubire peste poporul Tău de azi și peste pământ apoi, ca râul care se revarsă peste tot, Doamne, iar Tu să ai rod și să-Ți crească pomii și roadele, și toate să fie spre tămăduirea neamurilor, Domnul meu, precum este scris. Amin.

— **E**u, Domnul, am înaintea Mea rugăciunile sfinților tămădie bine înmiresmată și lucrez la cerere și mult lucrez și am îngerii care-Mi împlinesc lucrarea și cuvântul.

O, neam român, rugăciunea și postul te țin în dragostea Mea, iar tu trebuie să ascuți și să Mă ajuți. Așadar, ai grijă de povețele sfinte de peste tine și teme-te să calci peste ele, căci temerea de Dumnezeu este începutul înțelepciunii și duce ea la iubire și la ascultare și la putere sfântă și la biruință împotriva ispitelor fel de fel, căci ție îți trebuie putere, popor român, și-ți spun să știi de unde și din ce îți vine ea ca s-o ai apoi.

Acum, pace ție! Eu, Domnul, sunt cu tine pe cale și te povățuiesc mult și mereu, iar tu caută, o, caută să ascuți frumos, că frumoasă și slăvită este calea Mea prin mijlocul tău și poporul cuvântului Meu cel servitor Mie și ție din mijlocul tău. Amin, amin, amin.

9/22 martie 2015

*Duminica a șasea a Postului Mare, a Floriilor.
Praznicul Intrării Domnului în Ierusalim*

Domnul grăiește cu fiii lui Dumnezeu și cu fiii oamenilor, ca să ceară ei de la Domnul iertare pentru toate păcatele lor, și să facă bine celor ce-i urăsc. Românii să-și împartă unii altora cuvântul lui Dumnezeu. Cuvintele Domnului sunt flori de primăvară dăruite românilor.

Gândul Meu și inima Mea sunt numai la lucrarea cuvântului Meu din zilele acestea, pe care voiesc s-o semăn peste pământ și să fac cumva să răsară ea în calea și în inima oamenilor, căci lucrarea Mea este să-l apropii pe om de dorul de Dumnezeu, ca să fie acest dor pe pământ și să pot lucra prin el pentru om, căci mila Mea de om este mare.

Sunt Domnul Iisus Hristos, sunt Cuvântul Tatălui și am spus că oricine cere de la Tatăl ceva în numele Meu îi va da Tatăl, numai să aibă omul dorul de Dumnezeu în inima lui.

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Mă sprijin cu tine pentru venirea Mea cuvânt pe pământ în zilele acestea, și iată, Mă împart în lung și în lat cu ajutorul tău, iar pentru că Mă ajuți Eu, Domnul, te numesc popor al cuvântului Meu, cu care Eu te hrănesc ca să crești frumos și să veghezi frumos în calea Mea când vin cuvânt pe pământ. Știe lumea că Eu am cale în mijlocul tău și Mă așteaptă mulți, așa cum Mă aștepta mulțime mare când a aflat că Eu vin în Ierusalim după ce l-am înviat pe Lazăr, și voia mulțimea să ne vadă, voia și pe Mine și pe Lazăr, în timp ce arhieriei se sfătuiau pentru răstignirea Mea și chiar pentru stârpirea lui Lazăr, pentru a cărui înviere mulți credeau în Mine și căutau să Mă vadă.

O, știe lumea că Eu vin la tine cuvânt, poporul Meu, și ies mulți întru întâmpinarea Mea și-Mi iau cuvântul și îl

ascultă și se hrănesc cu el, și voiesc să pot cu tine această lucrare, și dau să te întăresc pentru Mine, că multă întărire și multă mângâiere vă trebuie, fiilor, că voi sunteți puținei și sub greu mereu și nu mai am cu cine să Mă ajut pentru voi, iar voi sunteți sub sarcina Mea, fiilor. O, rugați-L pe Tatăl, rugați-L în numele Meu, rugați-L să vă dea putere și ajutor în toate și să vă vindece toate neputințele, căci Tatăl vă dă vouă, numai să fiți voi mereu duioși, mereu blânzi, mereu cu răbdare în toate, căci și Eu pe toate le-am răbdat și le-am purtat, și M-am dat pildă de răbdare urmașilor Mei și le-am arătat cea mai slăvită cale, calea umilinței de duh, de care oamenii lumii fug, ca nu cumva să semene ei cu Domnul, ca nu cumva să Se vadă Domnul în ei prin umilința Lui.

O, nu stăm mult în cuvânt, căci sunteți voi slăbiți, fiilor purtători de Dumnezeu, dar Mă însemnez în carte cu ziua Mea de praznic când am intrat în Ierusalim pe asin acum două mii de ani și când mulțime multă Mi-a ieșit în cale cu ramuri în mâini și-Mi cânta Osana, iar Duhul Meu era trist pentru cele ce aveau să urmeze.

O, nu știu cum să-i mângâi pe toți de pe pământ și să le dau nădejde la toți. Caut să le ies în cale cu cuvântul și să afle de Mine că vin cuvânt pe pământ și să-l ajut pe om, și să fac un Ierusalim în fiecare inimă care primește pe Domnul.

O, fii ai lui Dumnezeu, și voi, fii ai oamenilor, aplecați-vă spre iubirea Mea și fiți blânzi și smeriți cu inima și fiți duioși între voi și Mine, căci voi aveți nevoie de mângâiere și de salvare din toate răutățile de pe pământ. Eu, Domnul, vă dau vouă putere pentru iubire și pentru înviere. O, n-am pe cine să trimit pentru voi ca să vă dea pe Domnul, și iată, vin Eu și Mă dau vouă, numai să Mă așteptați și să deschideți bunătății cu care Mă țin după voi. O, cine v-ar mai da atâta mângâiere, atâta bunătate? Eu, Domnul, vă învăț bunătatea. Nu vă mâhniți unii pe alții, nu vă îndurerați unii pe alții, nu vă faceți rău unii altora. Fiți iertători și fiți miloși. Aduceți Domnului mulțumire pentru toate și nu-L uitați pe El și nu uitați de El, că multe rele îl pasc pe om când gândul lui nu este la Domnul.

Iată, vă mângâi în zi de praznic de Florii și vă dau povăț pentru calea voastră sfântă. Aș vrea să vă mântuiesc de păcat, căci păcatul este vrăjmașul omului, și de aceea vă povățuiesc să fiți cu gândul la Domnul și la bunătățile Lui pentru cei ce-L iubesc.

O, fiilor, cereți iertare la Domnul pentru toate păcatele voastre și nu mai păcătuiți. O, fiilor, faceți bine celor ce vă urăsc, ca să-L înduplecați pe Domnul spre iertarea cea de o parte și de alta, și să nu mai aibă răul putere peste voi și între voi. Eu, Domnul, aș vrea să fiu mereu cu omul și aș vrea să fie omul cu Mine mereu și să-Mi grăiască aș vrea, și să fie pe plăcerea Mea grăirea lui cu Mine. Aș vrea să-l învăț pe om cum să fie plăcut lui Dumnezeu în toată vremea, iar el să se deprindă să lucreze așa. O, cât bine îi vreau Eu omului, și de aceea îl învăț să nu stea despărțit de Domnul cu gândul și cu inima lui.

O, țara Mea de azi, o, neam român, Mă slăvesc prin cuvânt în mijlocul tău în zi de praznic de Florii și-ți fac o rugămintă. Fă-te împărțitor de Dumnezeu peste pământ. Dați-vă unii altora cuvântul Meu, fii români, și mângâiați-vă unii pe alții cu Domnul. Fiți plini de blândețe și de duioșie și de iertare. Îmbrățișați smerenia inimii și veți câștiga o inimă nouă, o inimă din cer, căci cuvântul Meu vă povățuiește acum inimile voastre spre o lucrare nouă și dulce, căci bunătatea inimii e mare comoară pentru om.

Fiilor, fiilor, fie-vă milă de Domnul și purtați-L în inimă și încălziți-L în voi, ca să-I fie bine Domnului în voi. O, câtă durere am pentru fiecare om și câtă milă și duioșie pentru fiecare! Ca pe niște flori de primăvară vă dăruiesc cuvintele Mele vouă. O, tot așa să vi le dăruieți și voi unii altora dacă această bogăție vine astăzi pe pământ.

Eu, Domnul, voiesc să-l ajut pe om să facă voia Mea și să nu mai calce peste ea, dar trebuie s-o cunoască și să caute s-o cunoască. O, vino tu, neam român, vino în ajutorul Meu și al tău! Căutați să-L cunoașteți pe Domnul în acest cuvânt, fii români, și dați-vă unii altora îndemnul spre înviere din păcat și putere sfântă pentru aceasta. Eu așa vă povățuiesc în zi de praznic de Florii și vă rog cu rugămintă sfântă, împliniți în voi cuvântul Meu, fiilor. Și acum, pace vouă! Eu, Domnul, vă spun: pace vouă!

O, și ție, popor al cuvântului Meu, pace ție! Voiesc să grăiesc cu voi, fiilor, și să vă învăț mereu ascultarea. Voiesc să-Mi întăresc coborârea și să vă întăresc pentru ea. Amin.

O, Tată, întărește-i Tu pe ei, căci ei Ne sunt de ajutor, Tată, iar Eu Mă voi preaslăvi în ei pentru slava Ta și a Mea, Tatăl Meu. Amin, amin, amin.

23 martie/5 aprilie 2015

Praznicul Dumnezeieștii Bunevestiri

Credința și fapta ei. Maica Domnului se roagă Fiului ei pentru ocrotirea hotarelor țării române. Maica Domnului pecetluiește neamul român cu darurile cele de sus ale credinței sfinte. Pământul român va primi curând slava Domnului deasupra sa.

In cer și pe pământul celor bine credincioși e zi de praznic împărătesc și este sărbătorit cu credință acest praznic, iar Eu, Domnul, sunt Cel vestit Fecioarei Maria prin înger că Mă voi coborî în pântecul ei ca să Mă nasc din ea Prunc și să cresc Om desăvârșit, Om din cer coborât prin lucrarea Duhului Sfânt ca să Mă fac Salvatorul omului pierdut din rai prin neascultarea lui de Dumnezeu, Făcătorul omului, și iată praznic împărătesc pentru Mine și pentru mama Mea Fecioara și venim și Ne așezăm în carte cu cuvântul acestei zile și vom fi împărțiți spre hrana sufletului celor ce cred venirea Mea de azi pe pământ cuvânt, că scris este în Scripturi că voi veni întru slava Mea, că voi veni iar și-Mi voi zidi pe pământ împărăția Mea cu cei credincioși.

Mai întâi vestesc pace peste poporul cuvântului Meu, peste cel ce Mă primește când vin cuvânt pe pământ.

Pace ție, popor al cuvântului Meu! E zi de praznic sfânt, iar Eu, Domnul, găsesc în mijlocul tău masă de cuvânt pentru toți cei care cred venirea Mea de azi cuvânt pe pământ și le spun lor că odată cu credința trebuie și dovada credinței, fapta credinței, voia lui Dumnezeu lucrată de om, trăirea în ascultare de Dumnezeu din partea celor credincioși, ca nu cumva credința lor să le fie fără roade, fără putere.

Grăiesc pentru toți cei care pun grăirea Mea față în față cu ei și plâng înaintea lor durerea Mea pentru lipsa voii lui Dumnezeu din viața celor credincioși și necredincioși, căci Eu, Domnul, ar fi să fiu prima iubire a omului și să nu Mă dea omul în lături din viața lui, ci, din contra, să facă omul voia lui Dumnezeu, voia Celui ce a zidit omul ca să Se odihnească în el cu voia Lui. O, și plâng că nu Mă are omul de iubire a sa, și uită el de Dumnezeu, uită mult și se ascunde mult ca să nu facă voia lui Dumnezeu, ci să-și facă omul voia împotriva iubirii pe care ar fi să I-o dea Domnului, Celui ce S-a coborât din cer prin cuvânt de înger în pântec de Fecioară ca să iasă

apoi între oameni, ca să Se vestească pe Sine prin semne și minuni mai presus de fire, și apoi prin jertfă pe cruce, ca să învieze prin cruce Domnul și să se pecetluiască prin învierea Lui adevărul că Dumnezeu a venit pe pământ, că este în mijlocul oamenilor până la sfârșitul timpului și-Și lucrează împărăția Sa și-Și alege popor pentru Sine și ca să dăruiască apoi toate ale Sale celor credincioși Lui pe pământ.

O, mamă Fecioară, mama Mea, e sărbătoarea Noastră, mamă, și a îngerului cel binevestitor, care a grăit cu tine din lumină, mamă, și M-a dăruit pe Mine ție prin cuvânt rostit și bine pecetluit de Duhul lui Dumnezeu, mamă. Hai, așadar, să Ne desăvârșim în cuvânt în ziua aceasta sfântă pentru cei credincioși și mai ales pentru cei din cer, mamă. O, hai cu dulcele tău glas cu care ai grăit între tine și îngerul trimis de Dumnezeu la tine, mamă, și vom aduce mângâiere pe pământ prin graiul Nostru sfânt. Amin.

O, Fiul meu iubit, Copil proorocit de înger, că Te vei naște din mine și vei fi Mântuitorul lumii, o, ce mare, ce multă este lucrarea cerului pe pământ, că dintr-o mică ciocănitură în ușă a cuvântului înțeleg cu care am grăit eu în ziua aceea s-a făcut o așa de mare lucrare pe pământ apoi, Fiule Doamne. A stat îngerul de vorbă cu mine din baie de lumină cerească și am stat de vorbă cu el, căci mă tulburasem și mă întrebam ce fel de închinăciune poate fi aceasta! Dar glasul îngerului mi-a liniștit duhul și mi-a zis: «Nu te teme, o, nu te teme de harul Domnului cel de peste tine. Acum vei lua în pântec pe Fiul Celui Preaînalt, a Cărui împărăție nu va avea sfârșit». «Dar eu nu știu de bărbat», i-am zis îngerului, iar el a zis: «Duhul Sfânt Se va coborî peste tine și vei fi umbră de puterea Tatălui, al Cărui Fiu va fi și al tău». Și mi-a vestit îngerul despre Elisabeta, ca să văd eu apoi adevărul celor spuse de el și m-am dus degrabă la ea spre închinare și Duhul Sfânt a grăit mie prin ea: «Binecuvântată ești tu între femei și binecuvântat este rodul pântecului tău, că a venit la mine maica Domnului meu și a săltat pruncul de bucurie în pântecul meu». O, și am cântat apoi cântarea mea, mărindu-L pe Domnul cu sufletul, cu duhul și cu trupul gurii mele și am rostit cuvinte cerești și au rămas ele spre mărturie acelei clipe când m-am întâlnit în lumină cu îngerul lui Dumnezeu, căruia la sfârșitul întâlnirii i-am spus: «Iată roaba Domnului, fie mie după cuvântul tău».

Grăiesc cu Tine în cer, Fiule Doamne, în ziua noastră de praznic, căreia îi facem aducere-aminte iar și iar, că fără de sfârșit ești Tu și împărăția Ta și lucrarea ei, și aș vrea cu dorul duios, aș vrea să fie mereu sărbătoare pe pământ pentru noi cu cei credincioși și să se întindă sărbătoarea noastră peste cei necredincioși, ca să-i cuprindă și pe ei împărăția Ta cea fără de sfârșit și să Te cunoască și ei de iubire a lor, Fiule Doamne, că mereu pe pământ eu am suspinat după iubirea cea pentru Tine a omului și mereu am căutat să-i fac pe oameni să Te cunoască și să Te dorească pentru ei, căci Tu ești Împăratul Cel fără de sfârșit și ești Mirele celor ce vor fi veșnici ca și noi, ca și toți cei din cer, Fiule scump.

O, în ziua aceasta Îți închin o rugămintă dulce și Te rog prin ea pentru poporul cuvântului Tău, pentru sluga Ta de azi, cu care-Ți sprijini venirea și lucrarea Ta de cuvânt. Cercetarea Ta cea dulce zi și noapte s-o simtă ei. Mângâierea Ta să le-o dai din destul, căci sarcina lor este grea, Fiule scump, și n-au ajutor de pe pământ, și nu știe nimeni să-i ocrotească pe ei ca să poată pentru Tine puterea lor, că mare sprijin Îți trebuie de la ei și multă ocrotire le trebuie mereu, și multă vlagă, Fiule scump. Duhul Sfânt să le aducă lor toată ocrotirea, toată vloga

și tăria cea bună, și dă-le lor sănătate multă și mereu și vindecă-i pe ei de greu, ca să poată pentru noi, Fiule Doamne, că n-avem alții, o, nu mai avem alt sprijin pentru noi și pentru ei și pentru venirea multei Tale lucrări acum peste pământ.

O, ai grijă prin îngeri și prin sfinți de țara română, Fiule scump, și toate hotarele ei sus și jos să fie sub paza Ta. O, rușinează-i pe toți cei de pe pământ mari și mici cu această pază cerească a Ta peste pământul român, în mijlocul căruia Tu Te desăvârșești în cuvânt. O, dă-le multă dragoste fiilor cuvântului Tău, ca în dragoste să umble ei ziua și noaptea înaintea Ta și să ceară de la Tine cele ce trebuie să vină și să se așeze pe pământ. O, dă-le ca să aibă, că Tu trebuie să le dai să aibă, și dă-le putere să facă lucrarea Ta, și toate nevoile ei să le poată duce, Doamne, Fiule al meu.

Cete de îngeri să înconjoare înăuntru și la hotare și afară de ele pământul și neamul român, dar fă-i pe toți fiii acestui neam să-Ți afle glasul, Doamne, și să vadă în cuvântul Tău venirea Ta de azi, slava Ta cea multă pe pământul român.

O, fii români, duhul meu de mamă a Fiului lui Dumnezeu să vă miște inima și să vă învețe să iubiți viața, iar viața este Fiul meu Iisus Hristos, Care a spus: «*Eu sunt Calea, Adevărul și Viața*». O, de ce să aveți voi altă cale și nu calea vieții și pe Stăpânul ei de Stăpân al vostru?

O, fii români, vă mângâi și vă port sub omoforul meu, pe care-l am desfăcut deasupra acestui pământ ales de Dumnezeu pentru Sine acum, la sfârșit de timp. O, treziți-vă bine și întâmpinați pe Domnul, Care Se face cuvânt de venire a Sa după două mii de ani de la întâia Lui venire. Duhul de mamă a lui Hristos vă pecetluiește acum cu darurile cele de sus ale credinței sfinte, dar întăriți-vă nădejdea și apoi credința și iubirea, căci pământul român va primi curând, curând toată slava Domnului deasupra sa, iar voi să nu fie să vă rușinați atunci că n-ați avut credință. O, fiți credincioși venirii Fiului meu cuvânt pe pământ la voi și împărțiți-l unii altora, și rog cetele îngerești să aducă vouă aproape aceste cuvinte, așa cum la mine a adus îngerul vestea cea bună, pe Domnul, Care a venit pe pământ.

O, binecuvintează, Fiule Iisus, grăirea mea și fă-o roditoare pe ea. Împlinește dorul meu și Te întărește în mijlocul poporului cuvântului Tău cu toată puterea cea din cer pentru el și dă-le lor ajutor și ocrotire în toată vremea, o, Doamne, o, Fiule scump. Amin.

— **E**u, mamă, Mă sprijin cu ei și trebuie să-i sprijin și Eu pe ei, și le ascult lor glasul rugăciunii și le pregătesc împlinirea când ei Îmi cer. O, ce frumos, ce dulce se roagă ei pentru țara Mea de azi și a lor! O, cât tânjesc ei să curm Eu toate încurcăturile care stau peste neamul român din pricina lipsei de călăuză și din pricina îngâmfwării celor ce nu știu ce este Dumnezeu și cât este El la cârma tuturor lucrurilor, mamă!

Și acum, slava Mea și a ta încununează această zi de praznic sfânt și se scrie în carte această slavă, mamă.

O, popor al cuvântului Meu, M-am scris cu zi de praznic sfânt în cartea Mea de azi cu voi, fiilor. O, fiți sprijinul Meu, căci Eu, Domnul, sunt sprijin mare pentru voi în toate câte voi purtați și lucrați. Mereu, mereu hrăniți-vă cu voia Mea, fiilor. Ea să vă fie mângâiere.

Ați fost plăpânzi o vreme și ați fost neputincioși. Luați ca pe o mângâiere din partea Mea orice încercare, căci Eu veghez pentru voi, și să veghem, fiilor! Cereți voi Tatălui în numele Meu tot ce voiți după voia Mea, și cereți putere pentru Mine vouă. O, cereți mereu ocrotirea Mea vouă, fiilor,

căci Tatăl Se bucură mult să vă audă duhul și glasul.

O, cereți pentru țara română mântuirea Mea, fiilor. Amin, amin, amin.

25 martie/7 aprilie 2015

Duminica Învierii Domnului. Sfintele Paști

Povețe pentru neamul român, cum să-l iubească pe Domnul: bună-tate, milă, duioșie și nepăcătuire. Glas de trezire peste neamul român, pentru cei care-l stăpânesc cu nedreptate. Iubirea dintre frați să fie ca între îngeri. Duhul dezvinovățirii și duhul iscodirii să fie înlocuite cu duhul cuminte și duios și plin de grijă pentru ordine desăvârșită.

In cer și pe pământ e praznic de înviere. Eu Însumi, Eu, Domnul Iisus Hristos, Domnul Cel înviat, Eu Însumi în amintirea învierii Mele rostesc salutul cel pentru Paști: Hristos a înviat! Eu Însumi Îmi slobod glasul peste toată suflarea care-L laudă pe Domnul: Hristos a înviat! Păsările toate de pe pământ și din văzduh, animalele toate după felurile lor, vietățile de pe pământ, de sub pământ, din văzduh și din ape, toate Mă cunosc de Stăpân și de Dumnezeu al lor, toate Îmi cer și Îmi dau, Îmi dau slavă și închinare, Îmi dau ascultare și-Mi dau iubire cu glasul și cu lucrarea lor, iar Eu le dau în ziua aceasta mângâiere și înviere și le spun lor: Hristos a înviat!, așa cum și ele toate spun în această zi, căci și ele spun: Hristos a înviat!

La toți oamenii care au fost și sunt și vor fi și se vor naște pe pământ, la toți le spun salutul învierii Mele: Hristos a înviat! O, nu e nimeni dintre oameni să nu creadă că este Dumnezeu, dar trufia și lașitatea îl țin pe om pe căile deșertăciunii și îl îngâmfwă împotriva Mea ca să se arate el luptător cu puterile cele de sus, în fața cărora ar trebui să-și recunoască păcatele și toate deșertăciunile lui cele împotriva lui Dumnezeu, dar Eu, Domnul, n-am căzut în lupta omului cu Mine, ci a căzut omul, iar Eu vin cu învierea, căci Eu am înviat dintre cei morți ca să le dau oamenilor înviere, să dau iertare celor ce-și văd greșalele căutându-Mă să-i împac cu Dumnezeu, căutându-Mi bunătatea și cerându-Mi mântuirea, iar Eu nu lucrez cum lucrează omul de pe pământ cu cel vinovat, ci lucrez îndreptarea și iertarea omului care nu-și iartă păcatele, ci apasă pe ele înaintea Domnului, iar Domnul îl iartă pe cel credincios, pe cel ce se scoală din moarte. O, cum să nu-l iert pe cel ce bate să capete înviere, pe cel ce știe cu înțelepciune de sus să-și privească și să-și vadă păcatele și deșertăciunea lor? O, cum să nu dăruiesc Eu înviere ca un înviat?

O, pace ție, popor al cuvântului Meu! Hristos a înviat! Și trec prin mijlocul tău cu grăirea Mea și o dăm apoi peste pământ ca să ia din ea cine voiește să ia. Hai să dăm acum neamului român salutul cel pentru Sfintele Paști și să grăim cu el în zi de praznic de Înviere, căci grăirea Mea este în mijlocul tău cu cei cu care Eu, Domnul, grăiesc, și apoi merge ea și se așează.

O, neam român, Hristos a înviat! Eu, Domnul Cel înviat, îți vestesc praznic de înviere. Eu sunt cu mângâierea și cu învierea. Eu sunt cu duhul păcii, împărțind din el. O, să fii cuminte, să fii cuminte și credincios venirii Mele la tine și grăirii Mele de peste tine, Eu așa îți doresc. O, nu te îndoi de învierea Mea dintre cei morți, nu te răci de ea, căci au înviat odată cu Mine sfinții cei adormiți până atunci și au intrat în sfânta cetate și au vestit pe Domnul, Care le-a dăruit lor învierea în ziua aceea. Mă rog Tatălui Meu în zi de praznic de Înviere, Mă rog din mijlocul tău, de pe vatra ta Mă rog să te ajute El să faci

tu voia Mea pe pământ între neamuri, căci cei ce beau și mănâncă și curvesc și fumează și fură și mint și fac toate cele împotriva lui Dumnezeu și a vieții lor, aceia nu fac voia Mea nici în zi de praznic de Înviere și se duc încoace și încolo pe pământ și-și fac rost de petreceri proaspete și nu merg la o slujbă sfântă ca să-L laude pe Domnul pentru toate darurile coborâte din cer peste ei: soare, lumină, vânt, apă, hrană, mângâiere și toate într-una: iubirea Domnului pentru om.

O, nu dau oamenii slavă și mulțumire Celui ce ține cerul și pământul în palma Sa, ci își dau unii altora slavă și nu știu de nici un fel de stăpân peste ei, și vai celor fără de ocrotire lor! O, fii români, primiți-Mi rugămintea pe care v-o fac și ascultați de ea. Împărțiți-Mi cuvântul, fiilor, dați-l unul altuia și hrăniți-vă cu duh de înviere și de iubire, că are omul nevoie de înviere din păcat, chiar dacă el nu știe această lipsă în care viețuiește. Am grăit înainte de răstignirea și de învierea Mea și am spus deslușit că este rai și că este iad, și i-am spus tâlharului care M-a mângâiat din dreapta Mea de pe crucea lui împotriva celui din stânga crucii Mele, care Mă defăima, i-am spus celui ce M-a mângâiat și M-a rugat pentru el: *«Astăzi vei fi cu Mine în rai!»*. M-am dus în iad după răstignire, M-am dus în locuința morților și i-am înviat pe cei sfinți și au mers ei înaintea Mea în Ierusalim mărturisitori cu dovezi desluite, și am arătat prin acestea că este rai și că este iad și că între acestea două este Dumnezeu Cel înviat.

Iată, iarăși vin pe pământ, și Mă fac cuvânt în mijlocul tău, neam român, și-ți grăiesc ție acum, și te rog să fii credincios că Domnul grăiește cu tine și te roagă să-L vestești că El vine la tine și te povățuiește și te cheamă spre duhul iubirii de Dumnezeu, ca să semeni tu cu Domnul pe pământ. Aș vrea să te învăț cum să-L iubești pe Domnul. Mai întâi îți trebuie bunătate și o dovadă frumoasă a duhului bun și a lucrului bunătății, și-ți trebuie apoi roade ale acestei lucrări. O, îți trebuie milă, nu judecată pentru semeni, și îți trebuie pentru aceasta duioșie. Duioșia ține sufletul cald ca o mamă asupra rodului ei, al copilului ei, pe care-l veghează cu iubire. O, îți trebuie nepăcătuire, fiu român. De câte ori te trage spre el păcatul, tu trage-te cu dorul și cu dragostea spre Cel ce a murit și a înviat pentru ca tu să ai viață și înviere și mângâiere, și nu te du spre păcat când păcatul te trage, căci plata păcatului când vine este grea de purtat și de străbătut prin ea, fiindcă ea ori îl moaie, ori îl asprește pe om.

Iată, te învăț cum să-L iubești pe Dumnezeu, fiu român, și să nu uiți pe cale de Cel ce te învață, să nu uiți de Mine când ar sta în fața ta cineva care ți-ar spune că acolo la Pucioasa nu este Dumnezeu în cuvânt și că este minciună, și, din contra, să arăți prin pilda noii tale vieți și purtări că Domnul are putere de înviere din păcat peste om de acolo, din locul de unde este coborârea glasului Său ca să-Și semene pe pământ cuvântul Său, cu care Se ține după om ca să-i dea lui mângâiere și înviere.

O, cum să nu grăiesc cu tine mult, neam român, fiu român? Cum aș putea să nu-ți grăiesc aparte când pe vatra ta Mi-am întocmit staul ca să cobor în el cuvântul Meu, așa cum grăiam peste cortul lui Moise și vesteam lui Israel cuvântul Meu? O, vreau să te fac popor tare între popoare, dar prin iubire de Dumnezeu și de semeni să fii tu tare, că nu e de învins un așa popor cu care este Domnul și îl poartă de mână prin furtuni.

O, Mi-e jale de la cei ce stăpânesc peste tine cu nedreptate, cu necredință, cu neînțelepciune și cu ne iubire de Dumnezeu și de țară, Mi-e jale de la ei, popor român! O, de atâtea

ori am strigat peste tine trezire în vreme rea și grea, și tot așa te strig și acum, în zi de praznic de Înviere: O, scoală-te și dă de peste tine pe cei ce nu iubesc țara, ci doar petrec petrecerile lor și iau pentru ele din avutul țării. O, roagă-te Mie să cadă de pe scaune cei ce te stăpânesc cu nedreptate și cu mâinile nespălate. Hai cu unire să lucrăm și să punem la locul lor dreptatea și mila și iertarea și pacea și buna orânduială precum în cer! O, scoală-te, neam român, și caută în mijlocul tău pe cei cu duhul subțire, pe cei care văd și înțeleg, și caută tu să ai căpetenii peste tine fii destoinici din mijlocul tău, căci vai de cetatea care nu are conducători peste ea, ci doar jefuitori!

O, e multă nedreptate lucrată de sus în jos în mijlocul tău, neam român! O, scoală-te și vezi ce este de făcut cu toată soarta ta, că tu nu mai ai acum peste tine veghetori pentru viața ta, o, nu mai ai, și mișună mult nedreptatea dinspre vârf prin țară. O, trezește-te când vezi că nu e bine. O, trage clopoțelul ca să se audă și să nu fii tras spre întunericul celor ce s-au așezat sus pe scaune ca să le fie lor bine și cinste, iar tu nu mai ai acum peste tine veghetori cu milă, o, nu mai ai, și voiesc să te ajut și să te povățuiesc, că Mă doare să te știu sub mâini care te țin sub voia lor. O, de când nu mai este la locul cârmei cel ce-și iubește cu foc în inimă țara și neamul, veghind cu iubire și cu grijă peste soarta țării, de atunci s-a pus parcă zăbranic peste fața ta, o, țara Mea de azi, iar ceea ce Mă doare este că tu taci și nu te scoli la veghe și la descătușare de sub cei ce n-au milă de tine și n-au dragoste de țară ca să facă în tine armonie, căci n-au decât duh de trufie și de nepăsare și de neveghe pentru țară. O, scoală-te și lucrează-ți salvare și caută cu călăuză peste tine, dar caut-o ca s-o găsești, caută din loc în loc, și să nu fie pe nicăieri fără cârmă peste ei fiii români. Iată, nu se pot uni într-un singur duh și lucru cei ce se dau că-ți vor binele, dar dacă ei nu pot fi una, pot ei să-ți facă ție bine? O, nu pot aceștia să-ți facă bine, căci unii se țin de scaune, iar alții dau să le ia pentru ei, și nu așa e puterea și lucrarea ei, ci este altfel, și iată, roagă-te Domnului să caute ajutor pentru tine, neam român.

O, Tată scump al Meu, caută Tu cârmuitori cu milă de țară și de neam pentru neamul român, căci fiii acestui neam sunt robiți acum sub cei fără dragoste de țară, dar lucrează Tu, Tată, și fă bine și fă lumină peste neamul român! Amin.

În zi de praznic de Înviere Eu, Domnul Cel înviat, am umblat la duhul neamului român ca să-l răvășesc și să-l trezesc de veghe, că se suie durere la cer dinspre cei ce s-au așezat acum să stăpânească peste țara română fără să iubească acest neam și acest pământ binecuvântat, și va fi să lucrez Eu, Domnul, pentru soarta acestui neam, că am în planul ceresc acest pământ și neam și am lucrarea venirii Mele cuvânt pe pământ pe vatra lui.

Acum, popor al cuvântului Meu, te așez iar și iar în ascultare de Dumnezeu, în viață călăuzită și vegheată, și nu uita de firea cea înnoită cu totul dacă te-ai făcut copil al cerului pe pământ. Cel ce voiește să stea lângă Mine, acela numai prin ascultare poate să voiască aceasta. Iubirea cea dintre frați trebuie să fie ca și cea dintre Mine și Tatăl, ca și cea dintre îngerii Mei, căci trebuie ca în cer să fie ea pe pământ. Duhul dezvinovățirii să nu se pomenească în inima și pe limba fiilor cerului pe pământ, iar duhul iscodirii nici atât, o, nici atât, ci numai duhul cel mai cuminte, cel mai duios, cel mai plin de griji pentru cele ale ordinii desăvârșite, întregi întru toate și pentru toate, ca să fie pace și dreptate, iar dreptatea lucrurilor să n-o socotească oricine cu inima și cu limba sa, căci trebuie numai cu ascultare să vă fie toată lucrarea, fiilor. Iată, neamul

român nu are, nu mai are călăuză și e numai dezbinare peste tot între fiii români și zic ei că așa este în politică, iar zisul lor nu-i scapă de vina de a nu avea iubire între ei și unitate pentru mersul țării. Între voi însă să fie și să se lucreze cu călăuzire, fiilor, și nu toți pot fi călăuze și nu trebuie așa, ci trebuie duhul ascultării să vă fie vouă mântuitor, iar ascultarea să vă fie chiar iubirea pusă în lucru, fiilor.

O, fiți înțelepți cu multul peste tot, căci fiii lui Dumnezeu nu trebuie să ațâțe Duhul Domnului, ci trebuie să-L roage, să-L înduplece, să-L aștepte și să-L lucreze împotriva oricărei furtuni, care pe neștire ar da să vină și să bată, iar voi să învățați să ascultați de cei ce între voi îi spun furtunii: Taci! Atunci trebuie furtuna să se supună și să tacă și să nu facă pe nicăieri stricăciuni, căci pilda răului cel de după furtună a fost multă, și din rău trebuie să învățăm să ne ferim de rău, fiilor. Voi sunteți sub sarcină grea, și trebuie să ascultați de duhul înțelepciunii și al ordinii, și să vă primiți unii pe alții pentru această lucrare, că numai sarcini avem de purtat și de mișcat, chiar dacă se simte multă osteneală pentru lucrul care trebuie purtat.

Iată, se apropie iar și iar strângerea la izvor a celor ce așteaptă să vină zile de slavă a Mea aici cu Mine și cu voi, iar vouă vă trebuie putere bună și pace și armonie în toate cele grele pe care le aveți de lucrat mereu. Eu, Domnul, vă dau ajutor de sus și de jos, de lângă Tatăl și de lângă voi, și vă trebuie iubire mereu pentru ca să cunoașteți tot statul Meu lângă voi.

O, feriți-vă de clipe de încordare, fiilor, iar de la mijloc să se spună mereu oricărui fel de furtuni: Taci! Și ea să tacă numaidecât și să se supună.

Peste toată suflarea aduc mângâiere Eu Însumi în zi de

Paști sfânt și vestesc vestea învierii Mele: Hristos a înviat! O, și voi veni cu mama Mea Fecioara și cu izvor de tămăduiri, că peste cinci zile se strâng creștini la izvor pentru apa cea tămăduitoare prin rugăciune și prin duhul și harul mamei Mele, care tămăduiește, și trebuie să punem masă și din cer și de pe pământ, fiilor.

Eu, Domnul, le mulțumesc cu aplecare celor care vă ajută pe voi aici sub greu, și vor fi mult și dulce răsplătiți cei care nu se cruță pe ei înșiși pentru ca să stea lângă Mine și lângă voi sub crucea Mea cea de azi cu voi. Așa învăța să fie creștini cei ce vor să fie adevărații Mei fii, cu multă și mereu umilință dăruindu-se ei.

Hristos a înviat! Peste toți și peste toate să se așeze acest cuvânt mângâios.

Hristos a înviat! Să se bucure de această bună vestire cei din rai și cei din iad! După două mii de ani de la venirea Mea pe pământ Fiu al Omului și de la învierea Mea de după răstignirea de pe cruce, Eu Însumi vin și grăiesc cuvânt peste pământ, și toată făptura, toate vietățile, toate cele cu suflet viu Mă cunosc și-Mi dau slavă și-Mi cer și-Mi dau, și tot așa aş vrea să fie și omul care este deprins cu răul obicei de a Mă părăsi pentru el însuși de multe, multe ori, chiar dacă Mă cunoaște și Îmi știe voia.

Iar și iar peste toți și peste toate să se audă din gura Celui înviat vestea cea despre Sine: Hristos a înviat! și să fie mângâiere și înviere.

O, pace ție, popor care Îmi slujești aici lângă izvor, căci oaspete din cer pe pământ Mă fac când vin la tine cuvânt. Amin, amin, amin.

30 martie/12 aprilie 2015

MĂRTURISIRILE CREȘTINILOR LA 10 MAI 2015

Mă numesc **Băjan Gheorghe Pantelimon**, am 37 de ani, stătător al sfintei mănăstiri de Nou Ierusalim, sunt creștin ortodox și fiu al celei mai mari lucrări de mântuire a omenirii, coborâte pe pământul românesc, și chiar aici la Pucioasa în anul 1955, când Iisus Hristos Și-a pregătit un vas ales în persoana sfintei mare proorocițe Virginia prin care a grăit vreme de 25 de ani, după care Și-a continuat firul prin sora sfintei Virginia, Maria, iar odată cu ridicarea sfântului locaș de Nou Ierusalim Domnul grăiește de deasupra acestui așezământ și Își continuă lucrarea cea minunată de redresare și regenerare a omenirii spre calea de început a raiului, unde este viață fără de moarte, unde Dumnezeu vorbea omului.

Am avut parte de la părinți, bunici și străbunici de o învățătură sfântă, mergând cu ei la sfânta biserică duminică de duminică și în toate sărbătorile, spovedindu-mă și împărtășindu-mă în toate posturile de peste an. Când am ajuns la vârsta înțelegerii mi-am dat seama de unde vine această putere de împlinire a credinței creștin ortodoxe în familia mea. Aceasta era rodul acestei mari lucrări dumnezeiești a lui Iisus Hristos prin sfânta și marea proorociță Virginia, străbunicii mei cunoscând această lucrare prin anii 1956-1957, iar bunicul meu în 1959.

Am avut marele privilegiu de a fi purtat pe brațe spre apele botezului chiar de sfânta și marea proorociță Virginia, ea fiindu-mi nașă de botez. Acest lucru nu mă face decât să-mi statornicesc mai bine credința, nădejdea și dragostea, cu care mă simt mult dator.

Bunicul meu, păstorul Daniel, cum i se adresa Domnul în cuvântul coborât din cer, prin însăși viața și credința lui statornică și puternică mi-a înrădăcinat în suflet o credință tare pentru această lucrare de cuvânt, și nu numai mie, ci la toți frații mei după trup, căci chiar dacă ei nu împlinesc prin trăirea lor cerințele de azi ale Domnului, credința că această lucrare este dumnezeiască este vie, și în sufletul lor. Pot să spun despre bunicul, adică păstorul Daniel, și să fac o comparație a credinței lui, asemănând-o cu credința lui Avraam. Adevărul și continuitatea acestei mărețe lucrări dumnezeiești până în prezent și viitor ne-a confirmat-o și întărit-o el și ne-o întărește și mai mult acum, de când a plecat la cele veșnice, la toți câți l-am cunoscut.

Mă învăluie o credință tare și o dragoste mare față de marea bunătate a lui Dumnezeu, pe care o revarsă peste noi, dragoste care mi s-a întărit și mi s-a așezat și mai mult de când am venit în obștea mănăstirii de Nou Ierusalim, luând parte la toate activitățile acestei lucrări dumnezeiești, ajutând cu duhul, cu sufletul și cu trupul.

„Iată ce este bun și ce este frumos, decât numai a locui frații împreună!”. Această mare binecuvântare, pe care a rostit-o Dumnezeu cu câteva mii de ani în urmă prin gura proorocului David, face ca lepădarea de sine, fără de care nu ne putem mântui, să fie mai de folos în mijlocul fraților. De această binecuvântare m-am învrednicit și eu, și îi mulțumesc Domnului și apoi fraților mei creștini.

Această măreață lucrare de întoarcere a omului în stare de Eden, care nu îndeamnă decât spre cele veșnice și nepieritoare, care continuă din anul 1955 și până azi, cred și mărturisesc cu toată puterea că este lucrarea Tatălui și a Fiului și a Duhului Sfânt. Amin.

*

Ioniță Silvania Minodora, din Valea Voievozilor, Dâmbovița și am 40 de ani. M-am născut când Domnul împlinea douăzeci de ani de când a coborât darul Său peste mama Verginica, timp în care s-au alăturat multe suflete dornice de a fi după adevăr creștini ortodocși, cale care duce la mântuirea sufletului. Prin răspândirea mesajelor coborâte din cer prin mama Verginica, din creștin în creștin la apropiați, apoi prin sate, așa au aflat și bunicii mei. Încă de la început s-au alăturat și bunicii împreună cu părinții mei, când încă părinții nu erau căsătoriți, și s-au alăturat ținând pasul cu cerințele Domnului. Părinții s-au căsătorit, iar mama Verginica a fost nașa care i-a cununat, și apoi ne-a botezat, pe mine și pe frații mei, dându-ne nume de la Domnul. Am început să cresc, să înțeleg unele lucruri, să iau seama în jur și să simt bucurie în mediul creștin, în care am fost crescută. Îmi amintesc când eram mică ziua când mama ne-a pregătit și ne-a spus: *„Mergem la nașa; să stați cuminți lângă mine!”*.

Din cauza opresiunilor comuniste se ajungea cu greu la mama Verginica. Era mereu trădată. Dureros! Trădarea de cele mai multe ori se făcea de cei apropiați, care voiau după un timp să ia calea lumii largi, iar mama Verginica era mereu urmărită, persecutată, amenințată. Pe drum până la Pucioasa cântam cântări bisericești: *„Sfinte Dum-*

nezeule”, „Cuvine-se cu adevărat”, și apoi o luam de la capăt, pentru ca Dumnezeu să fie cu noi să ne acopere de urmăritori. Camera mamei Verginica era pentru noi ca o sfântă biserică. Am ajuns, am făcut trei metanii în fața icoanelor, am sărutat icoana Maicii Domnului și a sfântului Nicolae și o sfântă cruce cu Domnul pe ea, apoi am sărutat mâna mamei Verginica. Ea s-a întors cu fața spre mine și m-a privit lung. Atunci am văzut că avea un ochi acoperit de albeață și am simțit milă și duioșie față de nășica mea. Am simțit-o tristă. În mintea mea de copil era că o doare ochișorul. Am cerut mamei să mergem afară și am întrebat-o nerăbdătoare ce are nășica la ochișor? O doare? „Nu o doare”, a fost răspunsul mamei. „Ochișorul l-a dat Domnului, și prin el vede pe Domnul, iar Domnul Se uită la noi prin el”.

În casa mamei Verginica mergeam mai des apoi. Se adunau creștinii, citeau din sfânta Scriptură și din mesajele din cer, citeau rugăciuni: cele șapte laude, acatiste, paraclise, psaltire, apoi cântau cântece de slavă lui Dumnezeu. Mama Verginica îi povățuia spre mai multă dragoste de Dumnezeu pe cei veniți, mai multă lepădare de cele trecătoare. Unii creștini plecau cum au venit, nu puneau peste ei nimic, pentru că nu aveau în ei gândul mântuirii.

La înmormântarea mamei Verginica aveam cinci ani și jumătate. Am dus o coroană de flori împreună cu Cecilia, nepoata mamei Verginica, de aceeași vârstă cu mine. Era frig, și îmi înghețase mâna pe coroană, degetul mare nu-l mai simțeam. Tot drumul am simțit o mireasmă puternică de flori. Acasă am spus mamei, iar ea mi-a spus: „În plină iarnă când totul e înghețat, nu are cum să mai aibă putere atât de mare florile de la coroana pe care ai dus-o tu. Mireasma pe care ai simțit-o vine de la partea nevăzută, care a venit s-o întâmpine și s-o ducă pe nașa în slava nevăzutei, că ea a fost un vas plăcut lui Dumnezeu”. Așa a fost. Mai târziu a spus Domnul că au venit îngerașii s-o conducă la cer și au împodobit rochița Verginicăi, punându-i fiecare o floare.

De ce era tristă și îndurerată mama Verginica, mi-am dat seama doar atunci când am văzut cât de greu este să stai între Dumnezeu și om, atunci când știi cum trebuie să fie omul în fața lui Dumnezeu, iar omul mereu se alege pe sine, vrând mereu ca Dumnezeu să-l iubească așa cum este. Chiar nefăcând mai nimic din voia lui Dumnezeu, omul crede că face mult și că Dumnezeu îl iubește, dar Dumnezeu suferă de la fiecare și lucrează la facerea omului prin prooroci, prin semne, iar dacă nu se poate, atunci când Domnul nu vrea pieirea omului, apelează la durere peste om, suferință în trup. Așa și eu, de câte ori fac o boacăna spun în gând: „mamă Verginica, te-am făcut să te rușinezi cu mine în cer și pe pământ, te rog să mă ierți și să mă ajuți să fiu a ta până la sfârșit”, și inima mea se întărește mai mult în a face voia lui Dumnezeu.

Au urmat cei zece ani prin Lelica Maria, sora mamei Verginica. Acești ani au fost de pregătire a poporului pentru o treaptă mai înaltă a trăirii de creștin. Creștinii se adunau la praznicele sfinților, care se țineau în casele lor. Coborârea cuvântului se întâmpla mai mult noaptea, când creștinii adunați la praznic ascultau până aproape de mijitul zorilor povețele care veneau prin cuvânt, și care erau însoțite de mireasmă cerească. Unele mesaje erau pregătitoare, de renunțare la rău, la poftă, de a întări dragostea de cele nepieritoare. Acești ani au fost numiți de Domnul „punte de trecere”. A fost nevoie de acest timp pentru a se naște din nou un popor, care să trăiască într-un gând și în aceeași inimă, unit cu Domnul, un popor care să fie cărămidă vie la cetatea cea nouă de Nou Ierusalim, începătură nouă.

Alte mesaje de la Domnul spuneau despre apropiatul viitor al României. Atunci când nimeni nu credea că mai e de așteptat ceva pentru o schimbare în România Domnul spunea: „Fiilor, fiilor, strigătul Meu va ieși la suprafață, va fi auzit de toată România, veți vedea cu ochii că-și face loc să iasă la lumină. Iese Dumnezeu să lucreze lucrarea Sa. O, cât v-am condus neștiuți de nimeni!” (7/30 ianuarie 1989). Sau „vine peste România ceva. Fiți precauți că nu pentru voi dau dureri” (9/22 aprilie 1989). S-au făcut multe alte profeții. Unele s-au împlinit, iar altele urmează să se îplinească atunci când va fi vremea.

Toate acestea și multe alte stări duhovnicești mi-au întărit dorul și dragostea de Dumnezeu, dorința de a sta cu Dumnezeu și de a rămâne pe această cale. După revoluția din 1989, Domnul cu poporul cel mai împlinitor a ridicat mănăstirea Noului Ierusalim și a așezat preoție nouă, prin care Domnul a ieșit la lumină cu lucrul Său cel înnoit.

La ridicarea mănăstirii a lucrat și tatăl meu, Valerică. Venea seara acasă și ne povestea cât de minunat lucrează Dumnezeu, pentru că fiecare zi era însoțită de mult cuvânt ceresc, care-i călăuzea cele ce aveau de făcut, de la cel mai mic lucru, până la lucruri mari și cu greu de împlinit la vremea aceea. Au urmat apoi încercări, presiuni din partea mai-marilor bisericii (B.O.R.), din partea autorităților, defăimări din partea creștinilor răzvrățiți și a lumii, dar la Dumnezeu totul era cu puțință, se lucra cu tărie multă, și chiar minunile lucrau acolo unde omul nu mai putea. Multe lucruri minunate care erau întrezărite de străbuni prin darul proorociei, acum au început să se arate la vedere. Aceste împliniri ne-au aprins dorul și dragostea, ne-au deschis ochii să vedem această măreție a lui Dumnezeu și să urmăm această viață nouă.

Eram cu toată familia gata pentru a face orice pentru slava lui Dumnezeu, care ieșea la iveală ca o poveste frumoasă. Această poveste cerească, tatăl meu dorea s-o îmbrățișeze cât mai mulți din creștinii care au ales să se întoarcă la starea lumească, lovind aceștia în urmă pentru a putea acoperi căderea lor în fața lumii. Așa a luat el legătura cu mai mulți creștini răzvrățiți, călcând cuvântul Domnului, care spunea mereu să nu stăm în sfat cu cei

răzvrățiți, să nu ne oprim în ceata lor, că ei ne murdăresc urechea și ne fac asemenea lor. Așa tata a devenit împărțit cu inima, credințioșia lui a devenit din ce în ce mai puțină. Și cum Dumnezeu probează credințioșia omului prin semenul său, tatălui meu i se părea că toate sunt dinadins făcute asupra lui, iar în loc de smerenie, cum ne-au lăsat predanii prin viețile lor sfinții părinți ai bisericii noastre ortodoxe, el a îmbrățișat răceala, orgoliul, răutatea. Crezând că este nedreptățit, a întors spatele lui Dumnezeu. Tata a devenit ceea ce nu-mi imaginam, un împotrivor care caută să tragă pe mulți acum de pe această cale, lovind în lucrul Domnului, care merge înainte, uitând că noi ca oameni nu trebuie să ne amestecăm în lucrul Domnului oricât de drepti și de deștepți ne-am crede, căci ne va dura amarnic atunci când vom vedea cu cine am luptat.

Am ales să rămân cu inima durută lângă Domnul. N-am putut să cred că după așa unitate între noi, se poate face apoi o așa întorsătură a lucrurilor. Am plecat la viața de obște, gândindu-mă că pentru mine nu este altă cale, din pricina amprenteii lui Dumnezeu pe inima mea din frumoasele trăiri cerești pe care le-am petrecut atâtea ani.

Nu este om care să fi luptat cu Dumnezeu, și pe care Domnul să nu-l biruiască, cum spune Scriptura: *«Cine este cel care pune pronia sub obroc prin cuvinte fără înțelepciune?»* (Iov, cap. 38/2). *«Cel ce s-a apucat la ceartă cu Cel Atotputernic se va da oare bătut? Cel ce judecă pe Dumnezeu va răspunde ceva? Poți tu cu adevărat să găsești cusur judecății Mele? Și Mă vei osândi pe Mine ca să-ți faci dreptate? Este brațul tău ca brațul lui Dumnezeu? Și glasul tău este, oare, tunet, precum este glasul Lui?»* (spicuiiri Iov, cap. 40). Nu putem noi, oameni mărginiți, să punem stavilă râului lui Dumnezeu, care este din veac proorocit să fie la sfârșit de timp pe pământ. *«Și mi-a arătat apoi râul și apa vieții, limpede cum e cristalul, care izvorăște din tronul lui Dumnezeu și al Mielului...»*.

Multe din mesajele Domnului sunt spre întâmpinarea și ridicarea celor căzuți. Domnul, ca un Părinte ceresc Care are atâtea fii, și împlinitori și neîmplinitori, arată răul, cauza și efectul, cum și binele, și îl îndeamnă pe om spre pocăință, lăsând ca fiecare să vină cu inima înfrântă și să spună: „*Am greșit, Doamne, Ție și lucrării Tale!*”.

Nu poate nimeni să spună după adevăr că acest râu de cuvânt aparține omului, ci numai din răutate, ca să-și acopere statul său în necredință. În acest râu de cuvânt sunt despecetuite multe din tainele Sfintei Scripturi, și care nu s-au suit la mintea omului. Dacă pătrundem în adânc acest râu de cuvânt vedem adâncimea și înălțimea, măreția și slava, tăria și ascuțimea, pacea și iubirea, durerea și mângâierea, lucrarea și împlinirea lui Dumnezeu peste toată făptura. Mai precis: frământare de facere din nou a omului, și a toate cele căzute de la locul lor, până și a cetii de îngeri căzuți prin neascultarea omului cel întâi zidit.

Acum coborârile de cuvânt vin cu putere multă: mesaje pentru înnoirea omului; de renunțare la cel mai fin simțământ al inimii, care duce la păcat; pregătirea pentru un veac nou, pentru o stare îngerească; o vreme când omul trebuie să se întoarcă acasă, în starea de Eden, să se hrănească cu hrană vie, hrană curată, să îmbrace îmbrăcăminte ca străbunii care-și acopereau goliciunea, o vreme în care să se desăvârșească Apocalipsa, cer nou și pământ nou, cetate de nou Ierusalim, iar Dumnezeu să fie în mijlocul cetății călăuzindu-l pe om. Și toate acestea scrise se întâmplă azi, când se împlinesc șazeci de ani de coborâre de cuvânt; azi, după ce atâtea ani comunismul a căutat să șteargă numele lui Dumnezeu din mintea și din inima omului; azi, când după atâtea ani democrația a învățat pe om să-și fie propriul dumnezeu, azi, când fiecare are direcția sa și nu există nici o unitate între oameni. Singurul liant al unității, singura liniște a sufletului prin atâta vacarm al lumii de azi, este Dumnezeu Cuvântul.

Așa-ntr-o liniște și-un har Tu ai să vii Iisuse iar,
Când nimeni nu s-o aștepta, atunci va fi venirea Ta.

O, Doamne-acum Te rog să-mi ții ființa cu vegherea-încinsă,
Ca-n orice strajă-ar fi să vii, să-mi afli candela aprinsă.
Amin.

*

Mă numesc **Chivu Emanuel**, provin din Provița de Jos, județul Prahova, am 38 de ani. Am mers la biserică de mic copil, căci așa au obișnuit părinții. Nu înțelegeam de unde știu părinții mei atâtea despre împlinirea vieții de creștin, lucruri pe care eu le vedeam la ei: rugăciune, post, ținerea cu strictețe a zilelor de sărbătoare și a duminicii, așa cum cei ce merg la biserică nu împlinesc toți. Am înțeles aceasta abia în 1991 când tatăl meu mi-a povestit mai cu amănuntul despre taina cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa, taină începută în satul Maluri în anul 1955 prin fecioara Virginia. Abia după 1989, când se putea vorbi fără teamă de a fi urmărit cum au fost până atunci, părinții mei și alți creștini de la Provița mi-au mărturisit ceea ce ei cunoscuseră și trăiseră, unii din ei aproape chiar de la începutul coborârii cuvântului în anul 1955. Atunci am aflat de fecioara Verginica, de sora ei, Maria, pe care și eu am cunoscută în anul 1988 în casa creștinilor din Provița.

În anul 1994 am venit prima dată la Pucioasa și am văzut adunat la sărbătoarea Adormirii Maicii Domnului poporul care credea în Cuvântul lui Dumnezeu. Ceea ce mi-a întărit credința că în cuvânt este Dumnezeu, a fost faptul că am văzut mulți tineri, și fete și băieți, care doreau să trăiască o viață curată, după cuvântul Domnului. Eram

la școală, la liceu, și nu vedeam pe nicăieri ca tinerii să se ajute unii pe alții pentru această stare de sfântă feciorie.

În anul 1995 mănăstirea Noului Ierusalim a editat prima carte, pecetluind 40 de ani de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu în România. Astfel am putut afla și mai întreg cursul istoriei tainei cuvântului lui Dumnezeu, și am ales să trăiesc viața după învățătura cărții Domnului.

Ceea ce Dumnezeu profetise prin cuvânt de-a lungul anilor, acum devenea faptă împlinită. A spus Domnul despre căderea comunismului, despre cuvântul Lui, că va fi știut de toți și că se va face carte, și așa a fost. A spus Domnul încă din anul 1966: *«Împletește cununa frate cu frate și nu te supune morții, nu te pierde vremii acesteia, că vine ce n-ai văzut de când te-ai născut, vine facerea pământului și a raiului și a Noului Ierusalim, adică sunt făcute, dar nu sunt încă pe pământ. Veniți-vă în fire, că nu e nimeni pe lume să oprească lucrul de la Mine, dar vine Domnul pe altă parte și tipărește o altă carte și nu ești lipsit de fericire»*.

După zidirea mănăstirii Noului Ierusalim a spus Domnul că în jurul acestei mănăstiri va zidi un șirag de mărgăritare. Acum, după douăzeci și ceva de ani, când acest cuvânt s-a făcut faptă, aceste mărgăritare sunt cuvânt împlinit, împodobind frumos meleagurile din jurul mănăstirii. Enumăr câteva dintre ele: Căsuța din deal, Casa întâlnirii, Grădina întâlnirii, Foișorul întâlnirii, Cortul alb, sub care Domnul Se întâlnește în cuvânt la sărbători cu creștinii.

Acum această taină a cuvântului lui Dumnezeu în România are atâtea mărturii și mărturisitori, când Dumnezeu-Cuvântul a împlinit 60 de ani de istorie pe vatra neamului român, și aş aduce aminte aici pentru toți cei care s-ar grăbi să-și spună părerea asupra acestei taine, aş aminti din Sfânta Scriptură cuvântul spus de fariseul Gamaliel în sinedriul iudeilor despre lucrarea apostolilor după Cincizecime: *«Feriți-vă de oamenii aceștia și lăsați-i, căci dacă această hotărâre sau lucrul acesta este de la oameni se va nimici; iar dacă este de la Dumnezeu nu veți putea să-i nimiciți, ca nu cumva să vă aflați și luptători împotriva lui Dumnezeu»*. Și iată, Domnul nu poate fi oprit din cuvânt.

Doresc ca Domnul să pătrundă în suflete și să ajute pe mulți să înțeleagă ceea ce nu pot înțelege acum.

*

Mă numesc **Ivan Mitrodora**, sunt din București, am 39 de ani. Părinții mei sunt martori ai acestei lucrări dumnezeiești începută în anul 1955. Verginica, trâmbița aleasă de Dumnezeu pentru vestirea cuvântului lui Dumnezeu peste pământ, a fost o ființă simplă cu o fire blândă, cu o noblete sufletească aparte. Creștini veniți din multe regiuni ale țării se adunau în taină pentru a lua parte la coborârea cuvântului, când mama Gigi, cum îi spuneau creștinii, adormea, iar Domnul grăia cuvântul Său prin glasul ei. Trecând prin multe strâmtorări în vremea cea roșie, lucrarea Domnului a mers cu greu înainte, pentru că erau urmăriți de securitate creștinii. De multe ori a poposit Domnul cu lucrarea Sa și la noi acasă, la București, căci mama Gigi ne era nașă de botez, mie și fraților mei, și se mai acoperea cumva adunarea creștinilor, socotindu-se ca în familie strângerea lor.

Tatăl meu ne povestea un vis zguduitoare ca să ne întărească în adevărul acestei lucrări. Domnul este tot o slavă între cele ce se văd și cele ce nu se văd când vine cu cuvântul Său. *Ca prin minune perdeaua lumii văzute s-a dat la o parte și s-a lăsat descoperită slava Noului Ierusalim, o cetate măreață, înveșmântată în lumină, cu porți de aur, cu străzi strălucitoare, cu cântări îngerești. Lumea nu avea cum să intre acolo, ci numai cei pregătiți cu hăinuța cea nouă. De undeva din față un glas de copil striga: „Hai, tăticule, hai, că se închid porțile!” și el mergea încet înainte. Din urmă se auzeau glasurile celor cu care a lucrat la serviciu: „Nea Ivane, ai știut de această taină măreață și nu ne-ai spus și nouă!” și aruncau cu pietre în urma lui; iar porțile se închideau una câte una.*

Dorul lui Dumnezeu pentru o viață nouă, cu adevărat creștinească, încununa fiecare coborâre a cuvântului, prin care Domnul, pe de o parte se apleca la nivelul de înțelegere al creștinului, dar pe de altă parte învățătura duhovnicească se făcea ca un munte înalt, pe ale cărui culmi strălucea sfințenia, trecerea din trup în duh.

După ce sfânta Virginia a fost luată de Domnul la cer, lucrarea se continuă prin sora ei, mama Lelica. A fost o perioadă de zece ani de răscruce pentru creștini pentru a se alege nu pentru o viață vremelnică, ci pentru lumină, pentru care Domnul atât de mult a stăruit cu cuvântul Său. Mila s-a sădit în sufletul meu ca să îmbrățișez mai mult pe Dumnezeu cu viața mea, căci luând parte la coborârea Domnului prin mama Lelica vedeam atât lacrima Domnului pentru creștinii care n-au stat cu credincioșie și cu iubire statornică numai pentru El, cât și mângâierea pentru cei ce pot să-și lase părinți și frați pentru a fi alături de crucea Domnului cea grea de acum, la sfârșit de timp.

Un alt punct de mers înainte pe acest munte de taină a fost marcat de Dumnezeu prin împlinirea cuvântului de a se zidi mănăstirea Noului Ierusalim, în timp de trei luni, în anul 1991. La poartă stă de strajă hrisovul care arată cum trebuie să fie viețuirea celor ce vor să facă parte din această cetate: sfințenia trupului, hrană curată, port creștinesc. După o perioadă de patruzeci de ani de la începutul acestei lucrări apare prima carte, care cuprinde în ea cuvintele Domnului, adunate de la creștinii care le-au scris și le-au păstrat cu multă credincioșie până la zi. Mulți chemați, puțini se aleg pentru a continua pe mai departe cu așa viață cu urcuș, căci neîmplinirile vieții creștine i-au făcut pe unii să se retragă, pe alții să vândă sau să trădeze pe ceilalți frați, așa cum am văzut că s-a petrecut.

Slava Noului Ierusalim a ieșit la lumină, căci peste tot pământul s-a vestit cuvântul Domnului, prin ziare, televizor, expoziții, acțiuni profetice. Am luat parte la mai multe ocazii de vestire spre oameni a cuvântului lui Dumnezeu, prin sărbători creștinești, organizate pentru a le deschide oamenilor o cale spre cer, o viață detașată de cotidianul lumii. Din loc în loc s-au făcut obști pentru a putea creștinii adunați să poată împlini mai desăvârșit cuvântul Lui de a se ieși din lume, de a avea mâini curate, pentru a putea să fie de folos mai adevărat cu viața și cu trăirea cea lăuntrică. În 1996, alături de sora mea Minodora am intrat în viața de obște, unde am căutat să adâncesc în mine dorul și ascultarea de Dumnezeu. Cuvântul Domnului a lucrat minunat peste sufletul meu cum ploaia cade peste ogor și face să răsară din el sămânța cea bună care a fost pusă la încolțit, așa s-a înfiripat în mine căutarea după cele din cer și dăruirea.

Peste încă zece ani, anul 2006, își face apariția la tipar o a doua carte, când se împlineau cincizeci de ani de coborâre a cuvântului. O adevărată operă a Duhului Sfânt, plină de cuvinte de învățătură, de mustrare a greșelilor, de proorocie privind România, neamul acesta ales încă de la început pentru a avea loc pe vatra lui coborârea cuvântului Domnului, sau cuvinte adresate bisericii române, sau celor din fruntea țării, și către fiecare suflet care știe sau nu de prezența lui Dumnezeu tot timpul între cer și pământ. Acum, când se împlinesc șaiszeci de ani de cuvânt, o altă carte se va deschide, o adevărată comoară de suflet, o mână întinsă peste marea lumii de azi.

Urmez cu credincioșie această școală a Duhului Sfânt, în care avem tot timpul de învățat, de curățat, de albit la ființa noastră. Într-un cuvânt al Domnului, la sărbătoarea sfintei Parascheva din anul 2012, Dumnezeu Tatăl rostește acest cuvânt: *«Când omul se va schimba în umilință ca și Dumnezeu, atunci nu va mai fi despărțit de Noi, și Ne va vedea, și va vedea omul pe cele ale Domnului, care au fost și sunt și vor fi, și care vor rămâne pe vecii, o, Fiule scump»*. Amin.

Această măreață lucrare de mântuire a neamului omenesc, în care suntem cuprinși, poartă greutatea atâtor lovituri și piedici, care au dat să-i slăbească mersul înainte. Durerea despărțirilor de cei cu care am ținut pasul mult timp, fiind ei cu viața mărturisitori ai lui Dumnezeu, a fost purtată de toți cei rămași în staul, căci unii frați s-au tras în lături din pricina nemulțumirii, a orgoliului, a neîmplinirilor la zi a cuvântului ce ne creștea trăirea duhovnicească, și s-au făcut ei defăimători, împotriviți. Lucrarea lor dezbinatoare a dat să clatine pe tot poporul, să-i strice credința și viața cea curată, spre care Domnul ne-a călăuzit. Aceștia au murdărit cu cuvinte dușmănoase fața acestei lucrări în fața lumii prin intermediul internetului, dar credința și iubirea de Dumnezeu, care arde în inima fiecărui creștin alăturat acestei lucrări, nu s-au putut stinge, iar Dumnezeu este slavă și lumină și adevăr pe acest pământ românesc, și în marea Lui bunătate îi așteaptă și îi cheamă pe toți spre pocăință.

*

Mă numesc **Valentin Grigore**, locuiesc în orașul Târgoviște, sunt de meserie lucrător de tineret și formator în educația non-formală, iar ca activitate complementară președinte al unei societăți de astronomie. Provin din familie de creștini ortodocși. Am cunoscut de la părinți lucrarea de coborâre a Cuvântului lui Dumnezeu prin sfânta Virginia, vasul ales de Dumnezeu pentru a vorbi cu oamenii în aceste timpuri supuse unor schimbări profunde la nivel global, multe dintre ele menite a-l îndepărta pe om de Dumnezeu. Am cunoscut și lucrarea continuată prin sora sfintei Virginia după mutarea ei la cer, precum și ceea ce a urmat după anul 1992.

Vârsta adolescenței și a tinereții mi-am petrecut-o în directă legătură cu această lucrare. Am cunoscut-o personal pe sfânta Virginia și am fost martor de câteva ori la lucrarea prin care Dumnezeu a vorbit cu creștinii prin această ființă blândă, dar profund îndurerată, atât din punct de vedere a suferinței trupești, pe care a avut-o accentuată și din cauza prigoanelor suferite în închisoare de la exponenții aparatului represiv comunist, cât și o suferință sufletească legată de neîmplinirile poporului creștin. Sfânta Virginia era o ființă cu suflet mare, curată, așa cum sunt românii simpli de la țară, care trăiesc în permanentă comuniune cu Dumnezeu, nu doar în zile de duminică sau sărbători importante. Bunătatea și graiul ei blând, pe mine m-au copleșit, dar am rămas marcat și de atitudinea ei fermă atunci când era vorba de respectarea poruncilor lui Dumnezeu.

În anii mei de școală am avut un accident nefericit, foarte grav. Mi-am rupt mâna dreaptă, iar situația a fost de așa natură încât după o îndelungată suferință în spitalul din Târgoviște, apoi la cel din Pucioasa, a existat pericolul real de a-mi pierde mâna din cauza unei infecții puternice ajunsă aproape la os. În una din seri, când ajunsesem într-o situație extrem de complicată, m-a vizitat la spital sfânta Virginia, care a căutat să-mi aline suferința. M-a uns cu mir sfințit atât pe mână cât și pe frunte și mi-a spus că mă voi face bine și că pe fruntea mea a văzut o cruce luminoasă după ce m-a uns cu mir. Acest cuvânt s-a împlinit a doua zi, când doctorii au fost mirați că peste noapte infecția s-a localizat și am putut fi operat.

Îmi afirm cu toată puterea credința neclintită în această lucrare cerească și îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru că mi-a dăruit-o. Sunt foarte multe profeții făcute de Dumnezeu prin această lucrare de cuvânt, atât în perioada de dinainte de 1989, cât și după aceea, care pot confirma că s-au împlinit, iar altele urmează a se împlini la timpul lor. Consider că noi românii, și oamenii în general, nu trebuie să ne temem să credem că Dumnezeu lucrează în acest chip minunat în zilele noastre, ci să ne temem de necredință.

Mă numesc **Negoescu Ionuț Adrian**, am 39 de ani și sunt dâmbovițean. Am aflat de această lucrare de coborâre a acestui cuvânt ceresc la sărbătoarea Bobotezei din 1997. Atunci am ascultat pentru prima oară citirea cuvântului sărbătorii și am auzit primele cântece creștine. Noi, generația tânără de atunci, nu mai cunoșteam autenticul românesc, fiind influențați de muzica occidentală. Primul cântec „*Deșteaptă-te, creștine!*”, mi-a deschis inima spre a cunoște și eu voia lui Dumnezeu, cum se spunea în cântec: „...*Lăsați-vă de jocuri, de chef, de lăutari!*...”, ca și apostolul care spune primilor convertiți: să se ferească de idoli, de animale sugrumate și desfrânare. Acest început de împliniri puse în lucru te obligau sau să mergi mai departe, împlinind apoi roadele Duhului, sau să renunți. Oricare dintre creștini simt aceste lupte și totul se rezolvă prin înmulțirea iubirii noastre de Dumnezeu, cât reușim de mult să lepădăm sinele.

Am văzut poporul Domnului în ziua de Florii 1997 la dezlegarea blestemului pus de sfântul Nifon peste cetatea Târgoviștei, la poarta Bucureștilor când cuvântul Domnului a triumfat peste oraș rostind împăcarea cea de după 490 de ani. Aflând atunci multe de la creștinii vârstnici, precum și de la cei tineri, cum eram și eu ca la 20 de ani, mă întăream în convingerea schimbării vieții mele, ceea ce a și urmat apoi.

Dacă mulți te-au cunoscut prieten cu lumea, tot atât de mulți te vor prizoni când te-ai împrietenit cu Dumnezeu. Cu toții am lăsat în urmă multe și le-am luat pe cele ce are Dumnezeu de adus la vedere pe pământ din planurile Sale de Nou Ierusalim, unde am putut fi și eu prezent pentru multele lucrări ale așezământului nou și care azi stau ca mărturie a multor profeții din vorbirea Domnului de prin anii vechi, ceea ce era greu și de auzit pe timpul comunismului, cum ar fi: „...*Această lucrare va fi dată la televizor...*”. La televizor erau pe atunci doar două ore, și nimănui nu-i venea să creadă așa ceva. Greu de crezut, că fiind multe ale Domnului de făcut mulți din creștini nu puteau lua și ei parte la ele, deoarece nu au dat atenție multă la cele ce Domnul a oprit, cum ar fi: mâncatul de carne. Amestecul prea mult cu lumea la serviciu i-a lăsat pe mulți cu gust amar, iar noi, cei ce am luat jugul cel ușor al Domnului, aproape că „*nu ne-am udat nici pe picioare*” fiindcă eram ocrotiți și binecuvântați la toate câte s-au înfăptuit. La o strigare prin cetăți a sfintei Virginia spunea Domnul despre venirea celor din Sodoma și Gomora la această lucrare, cum Duhul Domnului a spus prin prooroci: „*M-am lăsat găsit de un popor ce nu întreba de Mine*”.

Dureros să vezi mulți fii din această lucrare plecând în Sodoma, și venind să ajute pe Domnul cei din Gomora patimilor, așa cum și în inima mea s-a descoperit o cale dulce a împărăției cerurilor, ceea ce aș dori la mulți să li se întâmple, dar totul numai în chipul inimii curate și neispititoare.

Ne bucurăm că lucrarea coborârii de cuvânt a lui Dumnezeu merge spre țelul ei, iar noi să punem umărul, căci Domnul a făcut chemarea fiecăruia dintre noi. Așa să ne ajute Dumnezeu! Amin.

*

Mă numesc **Torcică Steliana**, născută în comuna Moroieni, sunt călugăriță, am 63 de ani. Am primit educația și învățătura creștină de la bunica și părinții mei, fiind creștini atașați cu tot sufletul de biserică, de poruncile dumnezeiești și de această coborâre dumnezeiască, despre care vreau să mărturisesc.

În casa noastră se vorbea adesea despre o fecioară cu numele Verginica din satul Maluri, de lângă Pucioasa, prin gura căreia vorbește Domnul. Aveam 14 ani când am pășit spre Maluri cu creștini care luaseră parte la această coborâre. Această ființă era plăcută, blândă, dulce la cuvânt și miloasă ca și Domnul. Lângă ea te simțeai în siguranță, sub o protecție divină, de care nu te-ai mai fi despărțit. Am luat parte la multe coborâri ale cuvântului lui Dumnezeu, prin care Domnul ne învăța cum să stăm în biserică, să nu ieșim afară în timpul Sfintei Liturghii, să fim cu luare aminte la toată slujba dumnezeiască, să luăm anafură și să avem grijă să nu dăm pe jos că este mare păcat, și câte povești și lucruri ne spunea! Am luat parte la una din coborârile dumnezeiești unde Domnul spunea că a sosit vremea să nu mai căutăm însurat și măritat, și mulți tineri și tinere să meargă la călugărie. Am fost și eu numită, și în anul 1971 am pășit în Mănăstirea Nămăiești în ziua sfinților împărați Constantin și Elena, pe care Domnul mi i-a dat ca ocrotitori ai vieții mele. Această proorocie s-a împlinit, că începând din anul 1970 multe fete și feciori din poporul hrănit cu cuvântul Domnului au îmbrățișat viața monahală. De ziua Măicuței Domnului tot în același an a venit la mănăstire și Mariana Costache, acum maica Varvara, și Domnul a spus că noi vom fi surori de cruce și nu ne vom mai despărți. Pot spune că s-a împlinit cuvântul Domnului întocmai, că după atâția ani și încercări fel de fel, tot împreună suntem, din mila Lui cea mare.

Vreau să amintesc cum Domnul ne-a strâns și a spus în cuvânt că mănăstirea Nămăiești va ajunge peșteră de tâlhari, și ne întrebam cum va fi aceasta. Și așa a fost, că în mănăstire a pătruns lume de tot felul, și maicile au început încetul cu încetul să guste din plăcerile lumești, uitând de votul călugăresc. A mai spus Domnul tot la Nămăiești despre o măicuță, Olimpiada, că moartă va ieși pe poarta mănăstirii, dar nu vie. Mulți creștini s-au smintit și au spus că a mințit Domnul. Această măicuță a plecat spre lume și s-a măritat, deci pentru Domnul ea murise duhovnicește cu sufletul, iar nu cu trupul așa cum mulți așteptau.

Dar câte și câte împliniri văzute și nevăzute s-au adevărit, că n-ar încăpea să le scrii pe toate. În tot timpul Domnul ne-a purtat de grijă prin cuvânt și ne spunea să nu mâncăm din prinoasele puse la slujire, că sunt făcute

farmece pentru noi de o măicuță, Cornelia, căreia îi părea rău că maica stareță, Onufria, avea atâtea fete la stăreție.

Ne-a mai spus Domnul prin cuvânt despre o femeie credincioasă care venise la Mănăstire să stea mai mult pentru slujbe și chiar să ajute la treburi. Stătea cu noi la masă, în aceeași cameră, la slujbă și peste tot. Acea femeie era bărbat și era informator, trimis să vadă și să spună tot. El a plecat și a dat mărturie frumoasă, spunând că nimic rău nu a văzut la noi, nimic în afară de biserică, ascultare, post și rugăciune. De asemenea ne-a dezvăluit Domnul că la receptorul telefonului avem pus microfon care înregistra tot ce vorbeam.

În 1985 am plecat la Dragoslavele, reședință patriarhală, la cererea patriarhului Iustin. Am stat până în 1996 cu maica Varvara pe vremea patriarhului Teoctist, când ne-au fost încercate credința și statornicia, fiind puse să ne lepădăm de Cuvântul lui Dumnezeu și de tot și toți de la Pucioasa. Primiseră reclamații de la anumiți preoți că noi facem parte dintr-o sectă periculoasă și suntem ca o molimă, de la care mulți se molipsesc. Nu știu nici astăzi cât am fost ascultate cu tot ce am spus, pentru că sentința a fost rostită: „*Imediat să părăsiți locul și să vă duceți la ăia să aibă grijă de voi!*”. După multe amenințări și vorbe urâte am plecat cu nădejdea în Dumnezeu că El ne-a călăuzit și ne va călăuzi pașii și viața și toată ființa noastră, stând la pieptul Lui milos.

Am încercat în mărturisirea mea să deslușim taina acestei coborâri, că suntem creștini ortodocși, și nicidecum sectă. Am mărturisit despre viața mamei noastre Verginica, pentru că așa o numeam noi, despre tot ce a suferit de la lume, de la securitate, în închisori de nenumărate ori. Acest izvor de cuvânt este adevărat, și Dumnezeu coboară cuvântul Său pe vatra românească, care va dăinui pe veci de veci, după cum Domnul anunță în cuvântul Său. Amin.

*

Slavă Ție, Doamne, că minunate sunt lucrările Tale pe pământul alegerii Tale!

Simt datoria de a mărturisi față de Dumnezeu și de frații cu care împreună locuiesc, și față de tot neamul omenesc de pe pământ și din cer, că din mila lui Dumnezeu cunosc acest izvor de cuvânt al Său peste pământ încă înainte de a mă naște, fiindcă se hrăneau cu el părinții mei, dar n-am fost forțat să aleg, dându-mi libertatea de a alege viitorul meu pe mai departe, fie de partea lui Dumnezeu și a bucuriei Lui cu cei care vor sta lângă El și vor asculta de cuvântul Său până la capăt, fie de partea lumii și a celor ce vor veni peste ea ca răsplată a neascultării ei de Dumnezeu.

Copil fiind, ascultam cu mult nesaț mărturisirile creștinilor bătrâni din această lucrare petrecută lângă sfânta Virginia. Împliniri și făgăduințe ale Domnului, transmise lor prin sfânta Virginia, chiar și suferințele și bucuriile ei petrecute împreună cu Domnul pe această cale, îmi umpleau inimioara de dor și de milă de Dumnezeu, că mult suferă El în oameni și între oameni pe pământ! Crescând mare și mergând printre oameni am văzut cât este omul de slab față de păcat, și mi se umplea inima atunci de jale pentru ei, făcându-mă mai responsabil față de Dumnezeu și de cuvântul Său, care ne ținea de mână dojenindu-ne de fiecare dată când aveam câte o abatere sau neascultare față de cuvântul Său. Văzând Dumnezeu că inima mea își strânge dorințe de care Lui nu-I plăceau, iar mie îmi dăunau, a făcut milă cu mine și m-a alăturat lângă cei cu care El Se sprijină acum pe pământ cu lucrul Său pentru înnoirea omului și a toată facerea Sa, lucrând de pe pământul pe care El l-a ales pentru împlinirea făgăduințelor rostite încă de la facerea lumii și până în zilele noastre. **Groșescu Mihail**, Pucioasa, jud. Dâmbovița și am 30 de ani.

*

Am cunoscut această lucrare la vârsta de 8 ani prin unchiul meu, care a venit la tatăl meu și l-a rugat să se ducă cu el la Micșunești că acolo a venit o fecioară cu care vorbește Dumnezeu. Tatăl meu nu a crezut, nu-și putea închipui cum poate vorbi Dumnezeu cu niște păcătoși. După ceva timp sora Verginica a venit la unchiul meu acasă și ne-a chemat și pe noi. Ajunși acolo i-am găsit la masă. S-a bucurat mult când ne-a văzut. În timp ce vorbea cu noi a adormit și deodată auzim: «*Pace vouă, copilașii Mei!*». Toți au încremenit de spaimă. Era ceva cutremurător. Și Domnul a continuat: «*Să fiți cuminiți! Eu, Domnul Iisus Hristos, am coborât prin acest vas neputincios*» (nu de mult timp ea venise din închisoare). În timp ce vorbea Domnul prin Verginica ea transpira și toată transpirația era înmiresmată, mirosea cum miros toate florile la un loc. Această mireasmă rămânea trei, patru zile în casă. Ricuța, o soră creștină care o însoțea, avea grijă să-i șteargă transpirația cu batista. Când s-a trezit toți plângeam, iar ea a întrebat pe Ricuța de ce plângem, și i-a spus că a vorbit Domnul cu noi, căci ea nu știa. Îi mângâia pe toți și se mira. Pe urmă ne-a povestit cum au chinuit-o în închisoare. Când vorbea Domnul cu ea în închisoare i-au dat să bea sticlă pisată, i-au băgat spurcăciune în gură, în ideea să nu mai vorbească. Unui paznic i s-a făcut milă de ea și a spălat-o, dar l-au văzut și l-au omorât.

Plângea și ne spunea cum au bătut-o în tren, au dat-o jos cu forța și i-au rupt dinții din gură. Eram la București și a venit la mine, că devenisem rude de gradul 1. Eu nu puteam călători pentru că eram urmărită de securitate. Era foarte bolnavă, tot corpul era zdrobit. Când se cobora cuvântul zicea Domnul: «*Treziți vasul că o arde Duhul cu puterea Lui*».

Domnul ne spunea să fim atenți la intrare și la ieșire că suntem urmăriți. Ne spunea cum sunt îmbrăcați

urmăritorii, cu pardesiu bej, cu pălărie și mapă în mână. Ducându-mă la pâine am văzut o persoană îmbrăcată așa cum ni s-a spus; s-a oprit, m-a privit și a plecat mai departe, iar după ce ne-am îndepărtat unul de celălalt mi-am întors privirea, și el la fel. Deci eram urmărită. Când s-a coborât cuvântul, Domnul a spus că am fost urmărită.

Multe ne-a învățat și ne-a spus Domnul.

Domnul m-a vindecat de o boală grea. Cum aș putea să nu cred? Amin. **Ivan Maria** din Snagov, jud. Ilfov.

*

Ceea ce am văzut și știu, aceea mărturisesc și scriu: M-am născut și am crescut în spiritul creștin ortodox, din părinți care au cunoscut această lucrare dumnezeiască și vasele prin care Dumnezeu S-a slăvit. Precum un ghiocel străbate gerul și gheața pentru a ieși la lumină și își arată frumusețea sa, așa s-a ivit în vreme de strâmtorare și prigoană atee lucrarea celei de-a șasea trâmbițe apocaliptice prin sfânta Virginia.

Aveam nouă ani, când în casa unui creștin din sat am văzut-o pe sfânta Virginia, chip și icoană a celei ce a fost și este trâmbița lui Dumnezeu, și care vorbea cu creștinii, dându-le povețe sfinte și mângâindu-i pe cei mici plină de bunătate, blândețe și smerenie sfântă. După anul 1980, anul mutării sfintei Virginia la Domnul am cunoscut și pe mama Lelica, cum îi spuneau creștinii sorei sfintei Virginia, prin care Dumnezeu a continuat lucrarea Sa la fel de plină de bunătate și blândețe în cuvânt, vas prin care Dumnezeu lucra și transmitea binecuvântare, învățătură sau muștrare pentru creștini și pentru țară.

Dumnezeu, Sfânta Treime: Tatăl, Fiul și Sfântul Duh, lucra și Se identifica pe Sine, împreună cu Maica Domnului și sfinții cerului. Se începea vorbirea Domnului cu „*Sfinte Dumnezeule, Sfinte tare, Sfinte fără de moarte, miluiește-ne pe noi!*” de trei ori. Erau și multe profeții. În timpul lucrării cuvântului era cântată România, coroana română și se cânta: „*O, Doamne Sfinte, Ceresc Părinte, susține cu a Ta mână, coroana română!*”. S-a împlinit, că regele Mihai avea să vină în țară, chiar dacă nu pe un tron pământesc. Se profețea căderea regimului comunist, a fiarei roșii. Erau îndemnuri pentru a urma calea bisericii și viața sfântă cu toată trăirea ei creștină. Era vreme grea, cu prigoane din partea autorităților, și vânzare din partea celor fricoși și slabi în credință. Ceea ce Dumnezeu zidea și lucra cu trudă, se ridicau iude sau trădători și dărau truda și osteneala lucrului Domnului. Atmosfera de catacombă era la fiecare pas, uneori creștinii așteptau vorbirea Domnului de la 9-12 noaptea până la 5 dimineața. Se lucra mult duhovnicește, se cântau cântări și se slăvea numele Domnului, chiar dacă era strâmtorare de multe ori și în inimi. Frica de Dumnezeu însă a biruit frica de oameni. După anul 1990 avea să se mai îplinească o profeție: în mijlocul României, la Pucioasa se ridica cetatea Noul Ierusalim, coborându-se din cer, de la Dumnezeu, Muntele Domnului, care se înalță și se slăvește prin lumina cuvântului lui Dumnezeu, care, iată, lucrează de peste șazececi de ani pe această vatră plină de istorie și jertfă sfântă. Domnul Însuși trâmbițează și intră în cetate cu sfinții Săi „*călare pe cai albi*” și Se vestește pe Sine cu putere multă, și numele Lui este *Cuvântul lui Dumnezeu*. Așa cred eu, **Nicolae Gheorghe**, comuna Căprioru, jud. Dâmbovița, vârsta 45 de ani.

*

Mă numesc **Gabriela Drăghici** și sunt din Pietrari, Dâmbovița. Părinții mei au fost buni creștini și au făcut parte din gruparea Oastea Domnului. Din copilărie mergeam în fiecare duminică la biserică cu părinții și frații mei. Astfel pot să spun că de mică m-am apropiat de Domnul și L-am purtat în suflet mereu. Tot în acea vreme tatăl meu a cunoscut coborârea Domnului prin fecioara Verginica și mergea de multe ori împreună cu mătușile mele sau alți creștini în diferite locuri de întâlnire, însă cu multă atenție, căci erau urmăriți de securitate.

Eu l-am cunoscut mai întâi pe nenea Mișu (Dănciucă Gheorghe) care era păstor pentru creștini și venea adeseori la noi în casă și ne citea din Cuvântul Domnului coborât în acea perioadă. Îl ascultam ore în șir cu sufletul tremurând, căci Domnul ne dezvăluia o altă viață, viața în Hristos. Atunci am învățat rânduielile vieții de creștin cu privire la rugăciune, post, statornicie, port creștinesc.

Mai târziu am cunoscut-o și pe fecioara Verginica și am luat parte la o coborâre a Domnului prin ea. Mi-a rămas în suflet marea ei blândețe și bunătate. Atunci am fost întrebată pentru întâia oară dacă eu cred că acest Cuvânt este de la Dumnezeu. Am răspuns afirmativ cu toată convingerea, căci așa am simțit.

Aveam 14 ani. Au urmat apoi anii de școală, serviciu în mijlocul lumii, departe de casă, perioadă în care am împlinit cât am putut, mai mult în taină, fiind căsătorită și având și un copil. În această perioadă am fost prezentă în casa părinților mei la câteva coborări de Cuvânt prin mama Lelica, sora sfintei Verginica. Din acestea îmi amintesc cum Maica Domnului spunea să ne luptăm, ca nici un sufletel care a fost mângâiat de Domnul să nu intre la judecată, și Îl ruga pe Domnul ca omul să primească suferințe în trup aici pe pământ pentru păcatele lui, ca sufletul să-i fie salvat.

După anii '90 și după ce s-a construit mănăstirea Noul Ierusalim am început să mă apropii tot mai mult cu viața de creștinii cei noi ai acestei taine și să împlinesc cerințele acestei vieți. Fiind totuși departe ne întâlneam mai rar, și astfel aveam multe nelămuriri cu privire la noul mod de viață. Mult m-am bucurat când în vara anului 1995,

venind la părinți am găsit prima carte editată de mănăstirea Noul Ierusalim „*Cuvântul lui Dumnezeu*” în România. Timp de 2 ani am citit-o de mai multe ori și pot să spun că mi-a schimbat complet modul de gândire și viața.

Prin acest râu de Cuvânt Domnul vine și ne deslușește toată Scriptura, începând de la Creație și până la venirea Sa pe nori în chip văzut. El ne descoperă taine neștiute de îngeri și de sfinți, și mai ales legate de România, că strălucirea care o așteaptă pe ea a fost proorocită în toate timpurile de toți proorocii. România, spune Domnul, este Canaanul în care va trăi și va intra tot neamul cel ales al Noului Ierusalim și care va triumfa peste toate popoarele. Cel mai important pentru noi este faptul că Domnul ne învață pas cu pas cu multă iubire sfințenia vieții și a hranei, a faptei și a trăirii sfinte ca la început „*când cerul și pământul lucrau împreună învăluind în legea sfințeniei făptura cea dintâi*”.

Încet, încet am revenit acasă lângă tatăl meu și mi-am așezat viața după aceste proaspete învățături. Mai târziu s-au apropiat și frații mei cu mare convingere că aici este Lucrarea lui Dumnezeu și cuvântul Său.

Aș dori să spun o întâmplare petrecută în familia mea. Fiica mea, fiind într-o vizită la bunicii din partea tatălui a avut o discuție în contradictoriu cu privire la această Lucrare de Cuvânt, despre care bunicul, bazându-se pe spusele preoților din acea zonă, a afirmat că nu îl va convinge ea că aici este Dumnezeu. După câțiva ani bunicul a murit. La scurtă vreme acesta a venit în vis la fiica mea și i-a povestit cât a fost de chinuit în iad datorită necredinței pe care a avut-o în legătură cu această lucrare de cuvânt din cer și că „*toți cei care nu cred în acest Cuvânt și în cei de la mănăstirea Noul Ierusalim ajung pe talpa iadului*”.

Timpul curge, și odată cu el și Cuvântul lui Dumnezeu se așterne tainic peste lume. Se împlinesc 60 de ani de când Dumnezeu vorbește cu omul, chemându-l să se întoarcă Acasă.

Noi am rămas aici cu viața și statornicia și dorim să rămânem până la capăt.

*

Mă numesc **Ursu Valentina Veronica**, am 50 de ani. M-am născut dintr-o familie creștină, care a cunoscut-o pe sfânta Virginia și care a auzit cuvântul Domnului transmis prin ea. Unele din mărturisirile părinților mei îmi sunt încă vii în amintire, cum ar fi cea a mamei mele, care-mi spunea că încă din anul 1957 asculta cuvântul Domnului și se ducea pe ascuns la întâlnirile cu creștinii. Îndemnat de fratele lui mai mare, tata a transportat creștinii cu căruța în mai multe localități unde Domnul avea lucrare. Ajutându-i pe aceștia, s-a apropiat cu sufletul de ei și și-a dorit și el o familie creștină.

Îmi amintesc că la o coborâre de cuvânt al Domnului în casă la noi, părinții mei au vrut să pregătească pentru masă carne de porumbel. Între timp Domnul a intervenit în cuvânt și a spus că e păcat să mâncăm carne de porumbel. De atunci noi n-am mai mâncat așa ceva. Tata mi-a mai spus că sfânta Virginia era des urmărită și controlată de securitate, iar la unul din controale alături de mai mulți creștini a fost găsit și el în casa ei. A fost dus la beciul securității din Târgoviște, a fost anchetat și amenințat o noapte întreagă ca să spună ce a auzit de la Verginica, iar el a păstrat taina cuvântului și se prefăcea că nu știe să răspundă la întrebările lor.

Odată am fost cu părinții mei la unul din mai multele spitale în care a fost internată forțat sfânta Virginia și nu ne-a dat voie să vorbim cu ea. Am privit-o cu durere printre gratii.

Mama citea din viețile sfinților și din Sfânta Scriptură și îmi spunea că la sfârșitul lumii se va coborî Noul Ierusalim din cer pe pământ cum spune la Apocalipsă, iar eu am fost marcată de această profeție și așteptam împlinirea ei. Am fost alături de Domnul și de cuvântul Lui prin sfânta Virginia, și apoi prin sora ei, mama Lelica, până la vârsta adolescenței când, influențată de școală și de duhul lumii, am slăbit viața cu Dumnezeu și m-am distanțat de lucrarea și de poporul Lui. Totuși, la un moment dat am vrut să merg la mănăstire, căci de mică îmi doream să fiu măicuță, dar m-am răzgândit, fiindcă nu am găsit ce căutam.

Plecând pe drumul meu, asemenea multor copii din poporul Domnului am ales lumea, păstrând în adâncul sufletului meu teama că nu e bine ce fac. Cunoscând atâtea învățături de la Domnul și din Sfânta Scriptură, conștiința mă muștra și trăiam cu nădejdea că într-o zi îmi voi schimba viața, deși atunci nu aveam putere s-o fac. Cu toate acestea în tot timpul am simțit ocrotirea Domnului, Care m-a ferit de multe rele.

Îmi dădea târcoale teama că vine sfârșitul lumii și că Domnul urma să coboare Noul Ierusalim din cer pe pământ, iar eu eram departe de poporul Lui. Multe nopți la rând am visat că se arăta pe cer o cruce mare, luminoasă și că pe ea era scris cu litere de foc: „*sfârșitul lumii*”. După câțiva ani am aflat de la părinții mei că la Pucioasa se zidește biserica Noului Ierusalim după simbolul din Apocalipsă. De când am aflat n-am mai avut liniște până n-am ajuns acolo. În anul 1995 am ajuns la poarta mănăstirii, unde m-am întâlnit cu creștinii și am vorbit cu ei despre viața de nou Ierusalim. Am fost impresionată și am văzut că Domnul cere o schimbare radicală, mai mult decât știam eu. Dumnezeu Își pregătea astfel un popor curat, aparte. Văzându-i pe unii din vechii creștini mi-am amintit de sfânta Virginia, „*mama Gigi*” cum îi spuneam noi când eram copii, căci se simțea în vorba ei multă bunătate, blândețe și iubire și-ți mergeau la suflet cuvintele ei, Îl simțeau pe Dumnezeu. Același lucru l-am simțit și la urmașii ei, rămăselele prin care Domnul Și-a continuat lucrarea.

A venit sfârșitul lumii, sfârșitul lumii din viața mea, fiindcă m-am hotărât să mă întorc definitiv la Domnul.

De-a lungul anilor am văzut împlinirea multor profeții ale Domnului, cum ar fi și construirea „*siragului de mărgăritare*” la care din mila Domnului am participat și eu și am văzut cu ochii mei cum în lucrul nostru se îplineau cuvintele Psalmului 70, care spun: „*Intra-voi întru puterea Domnului*”. În lucrul nostru de zi cu zi se vede deslușit lucrarea lui Dumnezeu cu omul și împlinirea Scripturii: „*Iată, cortul lui Dumnezeu este cu oamenii, și El Se va sălășlui cu ei, și ei vor fi poporul Lui, și Însuși Dumnezeu va fi cu ei*”.

*

Mă numesc **Macovei Georgeta**, din localitatea Liteni, jud. Suceava și locuiesc împreună cu sora mea Maria și familia ei. Din părinți am fost călăuzită spre o viață creștină de preotul pr. Costache, și apoi de pr. Ioan, care a primit darul de prooroc după un post de 40 de zile. De la ei am învățat iubirea și ascultarea de Dumnezeu și am păstrat tainele credinței strămoșești. Cu mulți ani în urmă părinții mei au fost martori la una din proorocirile pr. Ioan, care ne-a mărturisit că la rădăcina unui cireș din satul Muncel, jud. Iași (unde locuia el cu mai mulți creștini), se ascunde o taină, o nouă Evanghelie, și că în România va veni Domnul cu judecata fapturii. A mai spus că această profeție se va împlini atunci când cireșul se va usca. O creștină care era de față la această proorocie s-a îndoit de spusele pr. Ioan. El i-a simțit gândurile, și ca să-i dovedească adevărul i-a cerut să așeze piciorul ei pe piciorul lui. Atunci femeia a auzit cântări îngerești și s-a înspăimântat, cerându-și iertare pentru necredința ei.

De-a lungul anilor s-au uscat una câte una crengile cireșului, iar spre anii 1997-1998 au mai rămas doar două crengi verzi în cireș, iar noi eram curioși să vedem ce se va întâmpla când se va usca și ce va fi descoperit atunci.

În anul 1998 ne-am întâlnit cu fam. Zidaru la înmormântarea tatălui ei din satul Liteni. De la ei am aflat că la Pucioasa, jud. Dâmbovița, coboară Cuvântul lui Dumnezeu încă din anul 1955. Tot ei ne-au relatat mai multe despre istoricul acestui Râu de cuvânt, cum Dumnezeu la început S-a folosit de o fecioară (Sf. Virginia) vreme de 25 de ani, care a fost și este trâmbița lui Dumnezeu, apoi prin sora ei Maria (Mama Lelica, cum a numit-o poporul). Tot la cuvântul lui Dumnezeu s-a zidit în anul 1991 Mănăstirea Noul Ierusalim, prin care Domnul Și-a continuat lucrarea cuvântului peste cei stătători ai acestei Mănăstiri. Am primit de la Marian și Victoria cartea *Cuvântul lui Dumnezeu*, apărută în anul 1995, când s-au împlinit 40 de ani de coborâre a Cuvântului. Am rămas profund mișcați sufletește și cu multă luare aminte la tot ce se petrece în țara noastră, România, și am aflat în ea lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu.

Chiar a doua zi după întâlnirea cu fam. Zidaru am primit vestea că cireșul cel cu taina s-a uscat și a fost tăiat. Atunci am înțeles cu adevărat că s-a împlinit profeția pr. Ioan și că noua Evanghelie este chiar Cuvântul lui Dumnezeu. Nu a fost nevoie de alte dovezi pentru a crede în această slăvită lucrare a lui Dumnezeu în România, la Pucioasa.

Cîteam cu nerăbdare să aflăm mai multe din cele ce Domnul povățuia și învăța pe poporul Său. În anul 2000, de Rusalii, am venit pentru prima dată la Sărbătoarea Creștinătății Românești la Pucioasa. Am trăit clipe și am simțit emoții care nu se pot desluși în cuvinte. Am simțit că Dumnezeu este cu noi, cu poporul român. De atunci am rămas atașați din toată inima și cu toată credința și dragostea de această lucrare Dumnezeiască și am dorit din tot sufletul să facem parte din poporul Domnului. Când iubești și crezi, nu este greu să îplinești ceea ce Dumnezeu așteaptă de la tine și de la poporul Său.

Mulțumim lui Dumnezeu că ne-a făcut parte și chemare și ne-a ales să-I fim alături până la venirea Lui cu toți sfinții Săi. Amin.

Slăvit să fie Domnul!

*

Mă numesc **Popescu Florin**, am 45 de ani, și am fost miluit cu această mană cerească, Cuvântul lui Dumnezeu, în 2001. Aveam 31 de ani și familie: soția și trei copii. În timpul liber, în afara serviciului, sâmbăta și duminica eu cântam la nunți și la petreceri cu formația, câștigând un ban mai cu ușurință, că în lume nu te ajungi niciodată oricâți bani ai avea. Când am primit cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* și m-am lăsat cuprins de ea, viața a început să mi se schimbe, iar harul lui Dumnezeu m-a făcut să mă întorc la 180 de grade. Slavă Domnului că nici familia nu s-a împotrivit cu nimic schimbărilor care s-au petrecut cu noi. Am lăsat zarva lumească deoparte și am început să cântăm Domnului, Celui Care ne-a răscumpărat din gheenă, lumea cea fără de Dumnezeu. Mi-am înnoit formația cu cei din casa mea, și împreună cântăm cerului și Domnului, Măicuței Lui și-ntreg Ierusalimului Nou. Din anul 2007 ne-am mutat din Prahova în Dâmbovița, mai aproape de această lucrare dumnezeiască. Suntem nelipsiți de la sărbătorile creștinești care au loc în Grădina Întâlnirii pe colina cea din deal, grădină care face parte din așezământul Mănăstirii Noul Ierusalim.

Nimic nu e mai frumos ca și viața cu Hristos

Sub umbrela Lui cerească, limba dulce românească.

Unde crezi că mai găsești nuntă sfântă ca-n povești
Ca-n Sionul românesc, muntele dumnezeiesc?

Nu sta rece, măi române, lasă-L pe Hristos în tine
Deschide-ți inima, frate, când Domnul la ușă-ți bate.

*

Mă numesc **Elena Sârbu**, sunt din Provița, jud Prahova. Am cunoscut-o pe sfânta Virginia în anul 1955, după postul sf. Paști. Era foarte slăbită, dar împărțea numai blândete și bunătate. La 10 ani, cât aveam atunci, inima mea s-a lipit de această făptură dumnezeiască ca de mama mea, și de atunci i-am spus mămica Verginica. Când adormea, Domnul revărsa prin gura ei cuvântul Său dumnezeiesc care îmi aprindea inima de dor și încredere. Nu mai țineam seama că eram urmărit de securitate, că era noapte sau zi, sau că traversam păduri. Eram încredințați că Domnul este cu paza peste noi, așa cum ne spunea. Dar mulți au trădat lucrarea Domnului, iar mămica Verginica a fost dusă prin închisori și case de nebuni. Era așa plâpândă că mă miram cum poate duce neputința. Când adormea nu simțea nimic, dar când se trezea o copleșeau durerile provocate de bătaile la care o supuneau securiștii și doctorii în vremea cât Domnul vorbea prin ea cu ei. Tatăl meu a fost închis cu lotul păstorului Dănciucă Gheorghe (păstorul Daniel), iar fratele meu a murit în închisoare tot pentru credință. Prin sfânta Virginia, telefonul Domnului, cum o mai numea Domnul, am aflat de chinurile fratelui meu din timpul detenției. Chiar fratele meu ne-a spus prin firul coborârii Domnului cum a fost bătut peste gură cu bocancii până i-au rupt gura și dinții, cum tot trupul i se umpluse de o eczemă pe care o avea încă de acasă, și cum după 4 ani de închisoare din cei 8 cât promise și-a dat sufletul în mâinile Domnului. Așa ne-a descoperit Domnul ceea ce n-am putut afla de la cei ce l-au închis. Când mămica mea era pe patul de moarte a făcut Domnul coborâre de cuvânt la noi. Așa am aflat că fratele meu, Ionel, i-a adus mamei mele o coroană de flori din rai, spunându-i că e făcută din lacrimile ei vărsate pentru el, de când a fost închis. Când m-am măritat, Domnul mi-a spus prin gura sfintei Virginia: *«Îți dau un păgân să Mi-l aduci creștin»*, și cu ajutorul Domnului soțul a crezut și crede, străduindu-ne și astăzi să facem voia Domnului.

Mărturisesc că niciodată nu m-am îndoit de Cuvântul lui Dumnezeu prin sfânta Virginia și „*prin rămurele*”, cum ne spunea demult Domnul aici, la Pucioasa, și-I mulțumesc Bunului Dumnezeu că Și-a făcut milă cu noi și ne-a cules dintre oameni să-L cunoaștem și să-I mărturisim lucrarea de mântuire a neamului omenesc.

Nu mi-ar ajunge sute de pagini să scriu la câte minuni am fost martoră, câte cuvinte și taine ni s-au descoperit și câte am învățat, pentru că în casa noastră s-au făcut multe coborâri de cuvânt prin sfânta Virginia. Multe cuvinte s-au împlinit, altele urmează să se îplinească, dar de om depinde, să-și schimbe viața. Domnul plânge și azi și așteaptă ca omul să-I aline durerea. Cine citește Cuvântul cu inima curată nu are cum să nu-i ia foc inima de iubire și dor dumnezeiesc. Slavă lui Dumnezeu pentru toate! Amin.

*

Am simțit nevoia să-mi alătur mărturisirea mea celorlalți frați și surori, nu pentru vreo minune sau vreo vedenie avută în viața mea, că nu am avut parte de așa ceva, ci pentru că Dumnezeu trebuie mărturisit și binecuvântat de toată făptura, și mai ales de cei ce stau în curțile Lui, așa cum spune Domnul prin gura proorocului David: *„Cei ce stați în curțile Domnului, lăudați pe Domnul!”*.

Cea mai mare minune petrecută în viața mea este aceea de a fi cunoscut această lucrare de salvare a omului. Povestea de iubire dintre Dumnezeu și mine, căci El m-a iubit mai înainte de a-L cunoaște și de a-L iubi eu, începe mai conștient și mai aprins într-o seară de iarnă, când mama ne-a strâns, pe mine și pe sora mea, să ne spună ceva mareț. Era vorba despre o fericire a ei, pe care nu o mai putea ascunde de noi, aceea că Dumnezeu vorbește în România pe limba poporului român. Și nu era vorba de câteva fraze sau paragrafe, ci de un întreg râu de cuvânt coborât din cer, din Dumnezeu. Am crezut din primele clipe, fără să-mi pun vreo întrebare ispititoare. Mare mi-a fost uimirea când, citind din această bogăție de învățătură mântuitoare, am aflat că Dumnezeu plânge. Plânge în cer împreună cu îngerii și sfinții după omul pe care l-a pierdut încă de acum 7500 de ani, și pe care vrea să-l întoarcă la starea de rai, din care a căzut. De atunci inima mea s-a aprins de un foc dureros și n-am putut să mai uit vreodată ce am aflat în acea seară.

Cu timpul am început să înțeleg că întoarcerea omului la starea de rai, pe care a pierdut-o prin neascultare de Dumnezeu, se face în chip adevărat și practic, prin renunțarea la plăcerile și obiceiurile rele care-l fac pe om să se despartă de Dumnezeu pentru ele. Aceasta cade destul de direct pentru omul de pe pământ obișnuit cu confortul acestei lumi, dar Dumnezeu nu dorește privarea omului de bucurii și de fericire, ci, din contra, îi dorește o fericire durabilă, veșnică alături de El, căci numai lângă El este adevărata fericire.

După o perioadă de așezare sufletească și trupească în povețele și chiar poruncile date de Dumnezeu prin această coborâre de cuvânt, am aflat de sărbătorile creștinești organizate în grădinile mănăstirii Noului Ierusalim de

la Pucioasa. Aici am văzut împlinirea a ceea ce aflasem în cuvântul lui Dumnezeu, modelul de viață edenică în ceea ce privește portul, hrana, comportamentul, și nu în ultimul rând puritatea simțurilor, care este temelia așezământului și stării de nou Ierusaalim. M-am găsit fără să-mi dau seama în fața unei dorințe aprinse, aceea de a face parte din poporul strâns de Dumnezeu în jurul acestui așezământ pentru a-L ajuta la împlinirea planului de mântuire al omenirii, de la începutul și până la sfârșitul făpturii, dorință care era contrară cu planurile pe care mi le făcusem pentru o carieră în arhitectură. Însă Dumnezeu știe mai bine ce-i este omului de folos și îi îndreaptă simțirea și pașii acolo unde poate fi cel mai folositor și pentru el, și pentru cei din jur, numai să se lase omul moale în mâna Lui, și prin urmare aceasta s-a împlinit.

În ce privește misiunea acestei lucrări cred și mărturisesc că aceasta este a doua venire a Domnului la sfârșit de timp pentru pregătirea omului întru întâmpinarea cea mare, unirea cerului cu pământul. O durere mare care naște mirare este aceea că în această vorbire a Domnului cu omul se arată nesfârșita smerenie a Lui, prin care El cere ajutor omului pentru împlinirea planurilor cele de la sfârșit de timp, El, Stăpânul cerului și al pământului. La început omul a fost făcut din pământ și a fost ușor de lucrat, dar acum, la sfârșit de timp, omul trebuie făcut din om, iar aceasta este cutremurător de greu, datorită învârtosării omului. Domnul aceasta face: frământă prin cuvânt ființa omului pentru a-l aduce la potențialul dumnezeiesc pe care l-a avut la început, dar pe care nu l-a pierdut, ci l-a acoperit cu nepăsare și răceală. Adevărul și scopul acestei lucrări se poate verifica prin cei ce cred și împlinesc întocmai cerințele Domnului, căci scris este: „*După roadele lor îi veți cunoaște*”.

Nimic rău, nimic mai mult, nimic nelalocul lui nu aduce această lucrare, ba, din contra, aduce o completare și aprofundare a ceea ce au adus Domnul și sfinții Săi, dar pe care fiecare dintre noi le-am ignorat sau nu ne-au interesat, sau, mai rău, nu am vrut să le împlinim.

Niciodată în istoria lui Dumnezeu cu oamenii nu s-a întâmplat ca Dumnezeu să-Și dezvăluie simțirile și gândurile ca unor prieteni, așa cum o face acum prin această vorbire. Aceasta ne-ar îndemna să ne deschidem și noi inimile și să ne apropiem mai mult de El, răspunzând bunătații și milei Lui cu care ne vorbește. Iar faptul că Dumnezeu a ales România ca locaș al tronului slavei Sale, de unde vor lua lumină toate popoarele în vremea aceasta de întuneric, precum a rostit Domnul prin această profeție, m-a făcut să mă întăresc în credința că cele ce au fost rostite se vor împlini întocmai, neținând seama de starea de acum a țării, pe care Domnul o tot strigă să se întoarcă cu fața spre El, că mult s-a depărtat ea de calea pe care au umblat străbunii ei. Acum, când Dumnezeu întinde o mână de ajutor omului prin prezența Lui în chip tainic printre noi în cuvânt de povață atât de amănunțită pentru viața omului, să nu-L lăsăm pe Domnul să aștepte cu mâna întinsă.

Acestea le-am mărturisit eu, robul și fiul lui Dumnezeu, în numele Preasfintei Treimi, Tatăl, Fiul și Duhul Sfânt. Am 28 de ani, sunt **Mușat Andrei Marian**. Amin.

*

În încercarea mea de a găsi răspunsuri la întrebări cum ar fi: cine suntem, de unde venim și încotro mergem, am trecut prin Yoga, radiestezie, bioenergetică, și tot felul de alte curente mai mult sau mai puțin spirituale, care în cele din urmă m-au făcut să ajung la biserică și la învățătura Sfințelor Scripturi. Căutările mele nu s-au oprit, pentru că răspunsurile pe care le căpătam de la cei câțiva preoți cu care venisem în contact la întrebările pe care mi le puneam, nu mă mulțumeau.

Fiind în Austria în interes de serviciu, la sfârșitul anilor 1997, am aflat că Dumnezeu vorbește în România la Pucioasa, și am aflat aceasta de la un viitor coleg de serviciu, Ivan Viorel, care știa de ceva vreme de această lucrare de cuvânt profetic. El mi-a dat și o carte care cuprindea mesaje ale Domnului începute din 1955 și până în 1995. Scepticismul de la început s-a spulberat imediat ce am început să citesc cartea. Nu m-am îndoit nici o clipă că aceste mesaje vin chiar din cer de la Dumnezeu. Puterea cuvintelor pe care le citeam a ajuns până la inima mea, și atunci căutarea mea a încetat. Mi-am dorit imediat să împlinesc și eu peste viața mea cele cerute de Domnul. La întoarcerea în țară, am fost la Pucioasa, unde i-am cunoscut pe cei care trăiau în așezământul mănăstirii de Nou Ierusalim. M-am lipit cu inima de acele locuri și de cei de acolo, începând să împlinesc cele pe care Domnul le cerea lor.

Cu multă bucurie am împărtășit existența acestui cuvânt familiei mele, dar ei au respins totul ca fiind neadevărat. Schimbarea din temelii a vieții nu este lucru ușor de făcut. Mai ușor este să spui că este neadevărat acest izvor, și apoi să-ți vezi de viață. Presiunile care s-au pus asupra mea din toate părțile m-au aruncat departe de cuvântul din cer, și apoi afară din țară pentru mai bine de 7 ani. Deși viața mea acolo era îmbelșugată material, pacea interioară se ținea departe de mine, indiferent de cât de bine o duceam. Nu mai știam dacă lucrarea Domnului mai merge înainte. Abia când a apărut cuvântul pe internet am reînnotat firul, care părea că se rupsesese. Și pentru că gândul meu și inima rămăseseră la Pucioasa, am început să împlinesc cu strictețe ceea ce mai rămăsese de împlinit: hrana, purtarea, curățenia trupească. A durat peste doi ani până când Domnul m-a adus înapoi cu mână tare, căci eu nu conteneam să bat în ușa care se închisese odată cu prima mea depărtare de cuvânt.

Multe lucruri răutăcioase și neadevărate s-au spus și încă se mai spun chiar pe internet despre aceste locuri și

despre oamenii de aici. De aici, de unde mă aflu acum, pot să spun fără rezerve că sunt neadevăruri. Eu nu văd decât un mănunchi de oameni care prin multe greutăți și împotriviri încearcă să ajute la înfăptuirea acestei minunate lucrări de mântuire a făpturii, pe care o lucrează Însuși Domnul. Lăsați-i să lucreze și vă va fi și vouă bine!

Tot ceea ce am scris este ceea ce cred cu adevărat în inima mea, mărturisind cu putere că ceea ce este aici este lucrarea Domnului cea de la sfârșit de timp! Așa să-mi ajute, Dumnezeu! **Mateescu Mihail**, inginer, 49 de ani.

*

Fac această mărturie de credință față de măreția milostivire a Domnului pentru mine, cel mănănat ca și samarineanca de dorul de a-L mărturisi pe Cel ce i-a spus ei toate câte făcuse. S-a lăsat descoperit și mie, ca răspuns al unei rugăciuni personale înălțată spre El într-o clipă a vieții, când lumea începuse să mă îmbie spre cărările depărtării de Dumnezeu, și mărturisesc tresărire pe care a avut-o sufletul meu la prima citire a Cuvântului Blândului Păstor, venit acum într-o doua Sa venire pentru a trezi inimile rătăcite acum, mai mult ca oricând de pe calea adevărului.

Recunoașterea glasului Domnului și întâlnirile mele cu cei ce au fost aleși să împlinească îndemnurile venite din cer, asemenea m-au făcut să regăsesc în poporul Cuvântului lui Dumnezeu un model autentic de trăire morală și profund creștinească, asemănătoare cu a primilor creștini, ceea ce m-a sprijinit să pot să pășesc pe drumul împlinirii cerute de Domnul, măcar că mi se părea atunci că fiind om cu slăbiciuni nu am să pot urma povețele Domnului, dar cu fiecare renunțare la sine, omul se curățește și cu duhul și cu trupul și Îl poate primi pe Dumnezeu, așa cum însetatul așteaptă apa.

Fiind pe deplin încredințat de adevărul coborât din cer de peste șazeci de ani pe pământul român pentru desăvârșirea lucrării de mântuire a întregii făpturi, le spun celor care aud de glasul cuvântului lui Dumnezeu, să se cerceteze pe sine și să folosească prevederea lui Nicodim, care a ponderat împotrivirile asupra Domnului, știind bine că măcar că avem de dat răspuns pentru orice cuvânt deșert, să nu ne mai împovărăm conștiința cu împotrivire asupra Duhului Sfânt, păcat care atârna atât de greu. O lucrare adevărată de la Dumnezeu este certificată mult mai mult prin calomniile cu care este lovită, așa cum pe parcursul istoriei biserica de catacombă a fost mereu prigonită, învinuită și împinsă spre jertfă.

Mărturisesc că fiind apropiat de poporul Noului Ierusalim, de următorii sfintei Virginia și cunoscând mai de aproape viețuirea aleasă din curțile Domnului și jertfa pentru împărțirea cuvântului lui Dumnezeu, nu e drept să socotim noi o lucrare până nu-i vedem și rodul, căci după cuvântul Scripturii nu poate pomul rău să aducă roade bune, nici pomul bun să aducă roade rele, ci fiecare dintru ale sale rodește. **Boariu George Claudiu**, am 30 de ani.

*

S-a întâmplat cu mine ca în pilda Sfintei Scripturi cea referitoare la slăbănogul ce aștepta vindecare de la Dumnezeu prin înger. Aproape 40 de ani am așteptat și eu ajutor de la om, dar nimeni nu s-a oferit să mă ia de mână și să mă scufunde în apa vindecării, a curățirii de păcate, a învierii. Când Bunul Dumnezeu îi întinde omului mâna ca să vină de la întuneric la lumină, îi dă Har, care cuprinde în el tot ce are Dumnezeu mai bun în cer, și nu-i cere omului decât pocăință, adică lepădare de tot ce are mai rău în el.

Într-o clipă a trebuit să iau hotărârea, să aleg între viață și moarte, ca să nu pătesc rușinea fecioarelor celor neînțelepte, care nu au fost primite în sala nunții Marelui. Am lepădat dintr-odată tutunul și alcoolul, cafeaua și mâncatul de carne, păcatul de orice fel, pe toate le-am extirpat din viața mea ca pe o tumoră canceroasă care îți pune viața în pericol.

Dorul după Dumnezeu se manifesta în sufletul meu ca un foc lăuntric, ce mă făcea să-L caut cu ardoare pe Hristos Mântuitorul prin tot locul unde mi se spunea: „*Vino la noi, aici este Dumnezeu!*” dar tot acel foc mi-a dat puterea să-L implor pe Făcătorul a toate să nu mă lase, ci să mă gonească de acolo de unde El nu este întreg, trup și cuvânt mângâietor, dătător de înviere, de naștere din nou. Așa am părăsit pe rând, yoga, radiestezia, fiii luminii, bapțiștii, penticostalii și adventiștii, și m-am sălășluit cu toată ființa în ortodoxie, biserica cea cu numele de dreapta credință. Mi-am făcut rost de duhovnic prin diferite mănăstiri și începusem să cred că stau bine cu Dumnezeu, dar planul de sus nu s-a potrivit cu cel de jos. Așa se face că în toamna anului 1995 am primit printr-o cunoștință un dar de la Dumnezeu, cartea *Cuvântul lui Dumnezeu*, care m-a scos din amorțire, din starea de automulțumire în care mă afundasem. Am citit cu nesaț ca un însetat cuvintele coborâte din cer și tipărite în cartea ce cuprindea grăirea lui Dumnezeu cu omul în cei 40 de ani scurși de la întâia Lui glăsuire, cea prin sfânta Virginia, trâmbița lui Dumnezeu, din ziua Învierii din anul 1955.

Șapte duhovnici am avut prin diferite mănăstiri și toți m-au lepădat ca pe un eretic atunci când le-am mărturisit credința mea în Cuvântul lui Dumnezeu din România, prin care se împlinesc proorociile cele de la Isaia, Daniel, David, Ioan Evanghelistul și alții, referitoare la cea de-a doua venire a Domnului pe pământ cu numele Său cel nou, „*Cuvântul lui Dumnezeu*” proorocit în cartea apocalipsei. Și ca să se arate încă o dată adevărul cuprins în proverbul

românesc: „*Cine se aseamănă se adună*”, am făcut ceea ce am simțit că trebuie să fac. Am părăsit cu bună înțelegere între părți tată și mamă, femeie și copii, frați și prieteni, case și țărini și m-am alipit de cei care la rândul lor au făcut așa având încredințarea că am ales bine, fiindcă așa ne-a povățuit Domnul cu 2000 de ani în urmă, și fiindcă așa au făcut și ucenicii Domnului atunci.

Așa să-i ajute Bunul Dumnezeu pe toți cei care se hotărăsc să iasă din întuneric la lumină, căci secerătorii sunt puțini, iar secerișul este mult, și așteaptă să fie cules.

Tudor Mircea, din Craiova, muzician, 64 de ani.

*

Mărturisesc, cu nădejde de folos pentru cei ce vor citi aceste rânduri, felul cum am cunoscut și m-am alipit eu de lucrarea lui Dumnezeu de la Pucioasa.

În anul 1997, fiind în biserica Sfântul Nicolae-Ceaușu Radu, părintele Ștefan a pomenit în predica sa despre o lucrare dumnezeiască, mesaje primite din cer, prin care Domnul îndeamnă poporul român să-și schimbe viața, părăsind păcatul și năravurile lumești, spre a dobândi împărăția lui Dumnezeu.

Cum după o viață înglodată în păcate intrasem pe calea bisericii, am simțit dorința arzătoare de a cunoaște această lucrare, locul și oamenii care o slujesc.

Având binecuvântarea părintelui duhovnic, fiind spovedită și împărtășită, împreună cu alte două creștine am ajuns la mănăstirea de la Pucioasa în seara zilei de 27 iunie 1997 și ne-am oprit la poartă. Străjerii sfintei mănăstiri ne-au primit, ne-au făcut cunoscutăânduiala acestui loc și ne-au îngăduit să rămânem peste noapte acolo la poartă. În timpul privegherii de noapte, îngânând rugăciuni și privind pe fereastră, am văzut cerul deschizându-se ca o filă de carte și din înălțime s-a coborât fulgerător o săgeată de foc, care a pătruns prin cupola bisericii. Mi-am simțit sufletul la gât, gata să iasă. O putere covârșitoare mi-a luat graiul și m-a umplut de o teamă dureroasă, că nu eram potrivită să fiu părtașă la o asemenea minune. Am izbucnit într-un plâns nepotolit până în zori. Din noaptea aceea am simțit viața mea marcată continuu de prezența lui Dumnezeu.

Întoarsă în biserica noastră, în timpul sfintei liturghii, de sărbătoarea Sfinților Apostoli Petru și Pavel, pe când se cânta rugăciunea „*Tatăl nostru*”, a dispărut totul din jurul meu și m-am trezit într-o baie de lumini cerești, și pe fondul îndepărtat al cântării bisericesti am auzit un glas ca de ecou, plin de o dulceață și o tristețe nespusă, care a grăit: „*Ce slabi sunteți voi la rugăciunea Tatăl nostru!*”. Am izbucnit în plâns, atrăgând atenția întregii biserici. După sfânta liturghie am fost întrebată de părintele duhovnic și de creștini ce mi s-a întâmplat. Am mărturisit atunci tuturor vederea pe care mi-a îngăduit-o Dumnezeu ca s-o fac cunoscută și celor care vor dori să-L urmeze.

Viața mea s-a așezat apoi pe un făgaș nou, cu multe greutăți și încercări în familie, la locul de muncă și în societate. Schimbarea mea ca ținută și comportament, i-a marcat pe mulți, dar nimic nu m-a oprit din drum, nici răzvrătirea și prigonirea soțului, nici vorbele rele ale familiei mele.

Am o fetiță pe calea cu Hristos, pe care am crescut-o întru frica lui Dumnezeu. Când am cunoscut lucrarea avea cam 5 anișori și obișnuiam s-o țin lângă mine la rugăciune. Într-o noapte s-a întâmplat să zăbovească la joacă, deși începusem rugăciunea. Atunci, cu mâhnire și durere am strigat la Dumnezeu: „*Fă, Doamne, să Te cunoască și ea!*”. Urmarea a fost că la scurt timp copila s-a dat jos din pat speriată și palidă și s-a ghemuit sub scaunul meu, unde a și adormit. Când am terminat rugăciunea mi-a mărturisit că a dojenit-o Domnul din icoană, spunându-i: „*Și pentru tine M-am răstignit*”.

Cu toate greutățile prin care am trecut, atât eu cât și fiica mea cea mică, nu am părăsit calea cuvântului Domnului ci, dimpotrivă, ne-am întărit și mai mult, încât am mărturisit-o și altora din jurul nostru. Întru aceasta am simțit sprijinul puternic al cerului, prin semne și minuni doveditoare. Așa, într-o zi fiica mea a observat că icoana Maicii Domnului, primită de la Noul Ierusalim, era fierbinte, mai ales în zona inimii, în așa măsură încât ea s-a fript la deget, iar rana nu s-a vindecat până la întâlnirea cu frații de la mănăstire. Mai mult decât atât, în ce mă privește am simțit și pulsul inimii Maicii Domnului din aceeași icoană. La scurt timp după aceasta, o altă minune ne-a însuflețit credința. În ziua de Bunavestire a anului 1999 icoana Sfintei Virginia a început să lăcrimeze, ceea ce a urmat apoi și la celelalte icoane, chiar și la cele din hârtie.

Mai pot spune că n-au fost puține nopțile luminate, în care zidurile camerei dispăreau, făcând loc cerului cu toată lumina și mireasma lui. Aș putea continua cu alte fapte deosebite, dar un lucru este important: n-am fost un om merituos, ba cu totul dimpotrivă. Din iadul cel mai de jos m-a scos mâna cea mântuitoare, mai întâi spre biserica din lume, și apoi mi-a deschis urcușul spre înviere, căci am crezut și cred cu tărie că prin această lucrare Domnul nostru Iisus Hristos S-a coborât cuvânt în România, grăiește românește întru a doua Lui venire, pentru mântuirea întregului neam omenesc. **Drăgoescu Elena**, București.

*

În vara anului 1989 am cunoscut o parte din creștinii Noului Ierusalim. Parcă eram într-o lume nouă, asemănătoare cu începutul creștinismului, în primele veacuri creștine. Erau bătrâni cu cinstite cărunteți, înfrumusețate cu înțelepciune duhovnicească, și care se rugau plângând, îți vorbeau plângând despre Dumnezeu, despre suflet, despre viață. Am cunoscut tineret care trăia o altfel de viață decât știam eu până atunci, o viață în care se oglindea cumințenia, cu o năzuință detașată de lumea aceasta împătimită. Dumnezeu era nelipsit de pe buzele lor, din sufletele lor, fiind prezent în viața lor de dimineața până seara, și de seara până dimineața. Se rugau, munceau, cântau nedespărțiți de Dumnezeu. Am descoperit de ce trăiau așa de frumos. Aveau în mijlocul lor râul vieții, izvorul învățaturii din cer, glasul Domnului, Care cuvânta pe pământul român încă din anul 1955.

Era ultimul an de ateism când am cunoscut glasul Domnului și spuneau creștinii acestui popor că Dumnezeu îi anunțase despre moartea lui Ceaușescu și vărsarea de sânge care avea să fie, împlinindu-se acestea după câteva luni, în decembrie 1989.

Am cunoscut-o pe sora sfintei Virginia, Maria, vasul prin care Dumnezeu Și-a continuat coborârea cuvântului până a luat ființă Mănăstirea Noului Ierusalim.

Din copilărie în familie, bunicii prin trăirea lor ne-au inspirat trăirea legilor bisericii ortodoxe într-o anumită măsură: mergerea la biserică, ținerea posturilor de peste an, spovedania și împărtășania cu Sfintele Taine. Trăirea ortodoxiei în profunzime, abia aici am început s-o înțeleg, s-o pătrund. Cea mai mare minune mi s-a părut aceasta: nașterea din nou a omului, schimbarea vieții și statornicia până la capăt, lucrare a omului lăuntric, pentru care omul trebuie să-și pună toată voința, sârguindu-se toată viața.

Cunoscând creștinii acestui popor nou și modul lor de viață, am început să-i îndrăgesc, considerându-i o familie, familia lui Hristos, din care doream să fac și eu parte. Mi-am continuat școala. Eram la liceu numai cu trupul acolo, la școală. Gândul și sufletul îmi erau însă la acel popor, pe care-l cunoscusem. O transformare se întâmplase în mine, ceva ardea în sufletul meu după Dumnezeu. Dorul de Dumnezeu se născuse în mine. Văzusem atâția tineri cum pot să ducă o viață așa de frumoasă în comuniune cu Dumnezeu, ceea ce mă umplea de râvnă, și nimic nu mi se părea greu de împlinit din cele ce ne învăța Dumnezeu. Părinții mă voiau în rândul lumii, nu înțelegeau alegerea mea. Le-am înțeles într-un fel grija părintească, însă nu mi-am putut schimba hotărârea. În anul 1998 am plecat din Ialomița la Târgoviște un grup de fete, din care făceam parte și eu, și sora mea Lavinia, atașându-ne de această comunitate, pornind împreună pe acest drum mântuitor, fără să mă mai uit înapoi.

Astăzi facem parte din obștea de surori din Târgoviște, o anexă a Mănăstirii Noul Ierusalim, trăind după învățăturile atât de înalte, mărețe și complete, pe care nu le-am întâlnit în nici o carte de învățătură creștinească.

Am crezut și cred că Dumnezeu este Cel ce grăiește și lucrează la Pucioasa, iar celor ce nu cred, și celor ce nu mai cred, le-aș spune că și om de ar fi Cel ce grăiește și lucrează aici, tot aș crede că este de la Dumnezeu acest cuvânt, pentru că sunt prea pline de Duhul Sfânt și de sfințenie, fără de care nimeni nu va vedea pe Dumnezeu. Aici învățăm mereu, ne renaștem din propriile greșeli, lecțiile vieții înțeleptându-ne, formându-ne pe mai departe, mergând pe urmele Mântuitorului Iisus Hristos, ale Maicii Sale, ale sfinților spre veșnicie. **Iancu Marilena**, Borănești, jud. Ialomița, am 40 de ani.

*

Mă numesc **Avram Anca Steluța**, am 22 de ani. Împreună cu mama mea am cunoscut această lucrare printr-un părinte călugăr, care slujea la o mică biserică în București.

Am crescut cu credința în această lucrare și cred în continuare cu tărie că în acest cuvânt vorbește Dumnezeu, și nu omul. Acum șapte ani, înainte de a veni în poporul Domnului, am avut un vis: Eram pe malul unei mări roșii în care înotau mulți oameni, iar eu, stând pe mal, nu aveam curajul să intru și eu în mare, iar când am ridicat privirea, în mijlocul mării stătea Domnul lângă o barcă plină cu oameni, avea brațele întinse spre mine și mi s-a adresat strigându-mă să vin spre El, iar eu am prins curaj și m-am aruncat și eu în mare alături de ceilalți oameni, iar când am ajuns la El m-a prins de mâini și m-a urcat în barcă.

Prin acest vis am înțeles că Domnul mă cheamă lângă creștini, alături de El. Eu m-am hotărât, iar El S-a îndurat de mine și m-a primit cu brațele deschise. Îi mulțumesc pentru mila Sa cea mare și mă rog Lui să ne dea statornicie până la sfârșit. Amin.

*

Mă numesc **Nicolae Sabin Pop**, născut în Cluj Napoca și am 45 de ani.

În anul 2001 m-am alăturat cu inima și cu trupul de poporul Domnului și a mănăstirii Noul Ierusalim, locul coborârii cuvântului Domnului Iisus Hristos pentru pregătirea neamului omenesc întru lucrul mântuirii și învierea morților.

După prima mea vizită la Pucioasa la sărbătoarea de Rusalii în anul 1999, mi-am continuat viața obișnuită a unui creștin care merge săptămânal la biserică, făcându-mi planuri de viitor ca orice om din lume angrenat în viața

socială. Dar Dumnezeu a descoperit părintelui meu duhovnic, un preot cu har și înainte-vedere, că se apropie o zi în care va trebui să aleg între lume și mănăstire. Cuvântul mănăstire nu avea o rezonanță prea mare pentru mine.

La capătul unui canon de 21 de zile de post și rugăciune trasat de părintele duhovnic și cu ajutorul lui Dumnezeu am hotărât să mă rup de duhul lumii. Voia lui Dumnezeu a fost să mă deslípesc de lume și de planurile mele de viitor, trecând prin focul încercărilor cum se trece metalul prin topitoare. La mijlocul unei perioade trasate de duhovnic de șapte luni de pregătire și de curățire a duhului, a sufletului și a trupului, departe de orice trăire lumească, am primit de la Dumnezeu darul credinței în lucrarea de coborâre a cuvântului lui Dumnezeu de la Pucioasa. Am primit acest dar, se pare prin duhul proorociei față către față de la un om care m-a vizitat acasă, unde am stat de vorbă duhovnicește și sufletește și care mi-a vorbit tainic din Scripturi despre drumul care mă aștepta să pășesc pe el. Din cele ce mi-a vorbit relatez câteva:

— Ești pe o listă să faci parte dintr-un grup din țara sfântă. O să-l cunoști pe PS Irineu, care are o inimă mare și caldă și că va veni vremea ca el să se întoarcă.

În acea perioadă eu nu știam nimic despre PS Irineu și nici ce înseamnă întoarcerea lui. Apoi a continuat, spunând:

— Dacă nu chivernisești propria ogradă, cum vei chivernisi biserica lui Hristos?

Redau mai jos câteva din cele ce musafirul îmi mai spunea:

- Acesta este ultimul tren și e păcat să-l pierzi.

- Lucruri minunate vor veni pe pământ, și ar fi bine să se bucure cât mai mulți de ele.

- O să te caut să mergem împreună să-l cunoști pe preasfințitul Irineu.

- Este important să biruiști până la capăt.

— Nu știi ce să înțeleg. Până la care capăt? Oare voi putea?

— Îți voi da putere așa cum și mie mi s-a dat putere.

Văzând șovăiala și ezitarea mea a spus:

— Crede-mă ce-ți spun, căci Îl am pe Dumnezeu în inimă. Îți voi da un semn, iar dacă nu vei înțelege vor striga și pietrele la tine.

Atunci nu am putut înțelege mai nimic. Doar am crezut, și un fior mă cuprinsese, căci știa și-mi spunea mult prea mult din cele ce aparțineau persoanei și vieții mele. Mi-a vorbit despre familie, despre duhovnicul meu, despre piedicile pe care o anume persoană ar da să mi le pună. Dacă a fost om de pe pământ sau sol din cer, Dumnezeu știe, atâta pot să spun acum.

Au trecut doi ani citind și împlinind cerințele Domnului privind hrana, portul creștinesc și curăția trupească, obligatorie pentru apropierea de Dumnezeu și apropierea lui Dumnezeu de noi. În acest timp mi-a venit în minte să mai fac o facultate că nu strică și m-am înscris la facultatea de teologie ca să-mi fie timpul ocupat și că s-ar putea să-mi fie de folos, când îmi aminteam de solul acela care multe mi-a spus, dar în ziua când trebuia să mă prezint, fiind admis, Dumnezeu m-a pescuit, deschizându-mi ușa poporului Său, iar eu am rămas la Pucioasa, la teologia cerească a învățăturii Cuvântului Său.

Prima proorocie s-a împlinit. Rând pe rând s-au împlinit și celelalte: îl cunoscusem pe PS Irineu, eram în țara sfântă, adică în grădina cuvântului lui Dumnezeu. Venisem ca un argat, iar Domnul m-a făcut econom al poporului Său, slujitor al celor mai mici ai Săi. Am credința că se vor împlini și celelalte proorocite spre desăvârșirea planului Tatălui ceresc cu țara și poporul român.

Nu doar credința prin propovăduire sau ca nădejde a celor viitoare putem să o mărturisim ca fii ai lui Dumnezeu Cuvântul, ci mai ales evidenta simțire a purtării Lui de grijă, simțirea cu inima a Domnului și a prezenței Lui în preajma noastră zi de zi, chiar și la cele mai mici activități sau situații pe care le întâlnim pe parcursul unei zile în obștea Noului Ierusalim. Eu, ca și ceilalți frați putem mărturisi multe stări, sau cuvinte pe care Domnul le-a luat în mijlocul nostru, iar la următoarea Lui grăire în cuvânt le-a reluat, dezvoltând sau talmăcind vreun subiect duhovnicesc din sfânta Scriptură sau muștrând vreo greșală, dovedindu-ne iar și iar permanenta Lui prezență în mijlocul nostru.

Fac această mărturisire de credință în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh, pentru ca și cei care vor citi Cuvântul Domnului să creadă că este coborât din cer, să Îl iubească și să-L urmeze pe Domnul Iisus Hristos, făcându-se ucenici cu credincioșie pentru a se învrednici de împărăția cerurilor. Amin.

*

Am cunoscut această lucrare profetică în anul 2001, alături de care am venit cu gândul de a ajuta cu ce pot mersul ei și pe cei dedicați cu totul misiunilor ei sfinte. Am început atunci să pun umărul la lucrul artistic, la făurirea de obiecte de artă sacră. Arta am studiat-o mai de mică, însă artistul Marian Zidaru m-a inițiat în atelierul său la o nouă metodologie și structură de lucru: școala lui Brâncuși, pe care eu nu o parcursesem deloc la școală. Mai târziu am aflat că unele din temele folosite de Brâncuși au valoare profetică și că alegerea școlii lui pentru anumite repre-

zentări artistice și iconografice nu este întâmplătoare. La Marian Zidaru în atelier am primit și o orientare duhovnicesc-artistică asupra vederii lucrurilor și a profeției mesajelor de la Pucioasa. Marian era animat de un puternic suflu mărturisitor, pentru care el folosea tot ce avea mai bun: discursul artistic și cel verbal.

Pentru a crede că aceste cuvinte păstrate și publicate de cei de la Mănăstirea Noul Ierusalim Pucioasa sunt de la Dumnezeu, pentru mine cel mai mult a făcut tatăl meu, care efectiv m-a convins, pentru că eu eram o fire sceptică, însă el mi-a argumentat foarte firesc și convingător pentru mine adevărul.

O perioadă de timp eu și tatăl meu am mers împreună pe acest drum, alături de mama și sora mea, însă nemulțumirile lor, și apoi nemulțumirile altora, care au luat proporțiile unor bârfe, i-au făcut pe tatăl și pe sora mea nu numai să se retragă, ci și să aibă o atitudine puternic batjocoritoare asupra acestui loc de la Pucioasa și a locuitorilor lui, și mai ales asupra celor care primesc și scriu și împart cuvântul lui Dumnezeu.

Locuind și lucrând în interiorul complexului de pe lângă mănăstirea de la Pucioasa, am asistat la tot mersul lucrurilor și pot să afirm că tot ce s-a scris venind din acest loc sub pecetea *Cuvântul lui Dumnezeu* este cu adevărat de proveniență dumnezeiască și nu cuvinte făcute de oameni, iar școala Noului Ierusalim, care se desfășoară aici, este într-adevăr o școală a sfințeniei, la care chiar și cei prezenți aici se înscriu mereu cu faptele lor, sau se detașează mereu potrivit faptelor lor, după cum fiecare are mai mult sau mai puțin lepădare de sine. Nimeni nu este forțat să stea sau să plece, și asta este frumos. În viața de obște fiecare ajunge să se cunoască pe sine, să-și vadă limitele, slăbiciunile și neputințele și apoi potrivea, pentru ca mersul înainte să fie pe cât se poate scutit de obositoare încordări. S-au căutat vinovați pentru nepropășirea unora, acolo unde pe drept numai omul este vinovat și răspunzător.

Pentru cei care dau să măsoare veridicitatea acestor mesaje venite din cer, cu creștinii mai de aproape sau mai de la distanță, care încearcă după puterea lor să se conformeze acestor cuvinte și le găsesc neajunsuri, rămân de referință numai creștinii statornici, cu comportament eminamente creștinesc, iar eu am avut privilegiul să întâlnesc astfel de persoane, care sunt și acum printre noi sau cele care au trecut pragul veșniciei. Ceilalți, brăzdați de căderi și de slăbiciuni, pot fi respectați măcar pentru încercarea lor de a face mai mult pentru Domnul.

Este de remarcat faptul că de când batjocura tatălui meu a noroit internetul, eu nu am auzit niciodată vreun cuvânt de rău împotriva acestuia, nu mai zic batjocoritor, de la comunitatea Noului Ierusalim de la Pucioasa sau din alte localități, unde sunt creștini cu trăire ca și aici, și tuturor le-a plăcut să-și amintească tot ce a fost nobil la cei ce au lovit în ceea ce odinioară au crezut.

Cineva spunea că o zi bună este diferită de o zi rea numai prin atitudinea pe care o ai față în față cu ea. Iar eu aș putea să spun că un creștin „bun” este diferit de un creștin „rău” numai prin atitudinea pe care eu o am față de acela. **Pestroiu Maria**, am 35 de ani, iconar.

*

Mărturisesc că sunt un mort înviat. Dumnezeu m-a adus dintr-o viață păgână la El. Lui Îi datorez totul, pentru că El a intervenit în mod miraculos în viața mea pentru a-mi arăta Calea. L-am cunoscut târziu, aveam 30 de ani. Apoi Dumnezeu a fost tot timpul lângă mine și m-a ajutat. Când am citit întâia oară din cuvântul Lui, a fost ca o regăsire, ca și ceva care-mi doream, dar nu știam.

Într-o zi m-am întâlnit cu o fostă colegă de studenție și vorbind cu ea mi-a spus că știe un părinte deosebit (părintele Ștefan) și dacă aș vrea să merg și eu la el, și am acceptat. În seara aceea am avut un vis. O cruce pictată cu Domnul Iisus Hristos răstignit venea din cer din ce în ce mai aproape de mine, venea cu repeziciune. Mă gândeam că o să mă strivească, dar s-a oprit, și eram cu fața în dreptul picioarelor Lui și am văzut că locul era murdar, vopseaua se luase, și am zis: „Cum să sărut aici?” și visul s-a terminat. Am rămas cu o durere că s-a sfârșit așa, iar mai târziu m-am gândit că mizeria erau păcatele mele. Mai mare cutremur însă m-a cuprins, când dimineață, mergând la biserică, am văzut această cruce stând în pridvor exact așa cum am visat. Am căzut la picioarele ei și mi-am zis că aceasta este chemarea mea, că aici trebuia să ajung.

și să vizitez adeseori locul unde Maica Domnului sau Domnul Iisus Hristos rosteau mesaje din ceruri pentru a-i ajuta pe oamenii de acolo și de pretutindeni să înțeleagă că El este viu și că vrea să-i ajute pe toți cei ce-L caută pe El.

Studiind timp de cinci ani fenomenul aparițiilor divine în lume de-a lungul timpului, am realizat că Dumnezeu este prezent prin cuvânt ca un fir de aur care depășește granițele de timp și spațiu, că El vrea să ne vorbească și să ne învețe, să ne spună cum să facem să fim alături de El, să-L avem și să-L vestim, așa cum au lucrat toți credincioșii Lui de la începutul omului și până azi. Nu este cu neputință să credem că Dumnezeu ne urmărește de peste tot, învățându-ne de pretutindeni. Pe când Avraam era păgân, Dumnezeu a vorbit peste el și l-a făcut alesul Său.

Nu mi s-a părut nimic neobișnuit când doi ani mai târziu am vizitat un loc asemănător în India, la Batim, lângă Bombay, unde Maica Domnului transmitea într-un mod asemănător mesaje din cer. În tot acest timp am studiat și alte locuri, și mi-am hrănit sufletul cu mesaje și cuvinte venite din cer prin oameni în timpuri trecute sau actuale, cum ar fi: Fatima din Portugalia, Garabandal din Spania, Lourdes din Franța, Medjugorje din Iugoslavia, prin Akita în Japonia, prin preotul Don Gobbi în Italia, prin Vassula, ortodoxă originară din Alexandria Egiptului, prin Cyndi Cain, John Leary, Marvin Kucera și Nancy Fowler în Statele Unite, și m-am simțit întărit, pentru că toate mesajele, care erau curate și sfințite de cuvântul Domnului au fost ca pâinea pentru sufletul meu.

La sfârșitul anului 1996 m-am întors în țară și am avut dorința de a împărtăși cu alți iubitori de Hristos ceea ce aflasem în lume. Am încercat să traduc din mesajele și informațiile legate de apariții divine într-o revistă de viziuni și mesaje „*Inima Mea te așteaptă*”. Am publicat materiale numai pe cuprinsul a două numere, pentru că lucrând la această revistă am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu, de Pucioasa, și am realizat că Hristos nu mai are nevoie de traducere din limbi străine în România pentru că El le vorbește de multă vreme românilor în românește.

Studiind cartea *Cuvântul lui Dumnezeu* am realizat că, deși era aceeași voce cu care eram familiar din lumea largă, totuși manifestările divine cu care luasem contact până atunci erau cuvânt de la Dumnezeu, pe când la Pucioasa în Biserica Noul Ierusalim este Însuși Cuvântul lui Dumnezeu, Care grăiește, după cum profețește cartea *Apocalipsa cap. 19/13*. Abia aici am înțeles nu cu mintea, ci cu inima, ce înseamnă nașterea din nou, cea de a doua, de care ne vorbește Dumnezeu în Scripturi. Din momentul în care am aflat de Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa și până acum, Cuvântul are putere în El să mă schimbe și să mă transforme, și parcă simt că nu-mi mai trebuie nimic, decât să mă las purtat în brațe ca un copil de Cel ce a venit în România la noi să ne arate calea pe care trebuie să meargă omul de acum ca să ajungă în „*împărăția tinereții fără bătrânețe și a vieții fără de moarte*” cum ne spune Cuvântul lui Dumnezeu azi.

Aducându-mi aminte de felul cum am aflat de Pucioasa și de Noul Ierusalim așa cum era prezentat în presă în 1993, mă gândesc la vorba care circulă printre cei ce sunt devotați aparițiilor Maicii Domnului de la Medjugorje și care spun că singurul pericol de acolo este să treci pe lângă Medjugorje. Însă eu cred din toată inima că mai mult decât acolo se potrivește la noi să spunem la toți cei care încearcă să arunce cu noroi în locul și în oamenii bisericii Noul Ierusalim de la Pucioasa, că singurul pericol foarte mare pentru fiecare dintre noi, și mai ales pentru românii ortodocși, pentru Biserica Ortodoxă din România, este să trecem pe lângă Pucioasa și să nu băgăm în seamă Lucrarea lui Dumnezeu care se manifestă acolo, fiind în pericol să nu aflăm de vestea cea bună, de Hristos, Cel ce S-a născut trup în Betleem și Cuvânt în România. Dacă Medjugorje a polarizat o întreagă umanitate acolo unde lucrarea cerului este în parte, după puterea omului de a se îndumnezei, oare, acolo unde se manifestă întreaga slavă a cuvântului lui Hristos, va rămâne un loc disprețuit și anatemitizat de-a pururi? Episcopul Irineu Bistrițeanul profețea în 22 iulie 1991: «*Dumnezeu are aici un izvor de apă vie, este poate chiar acel râu din Apocalipsă care curge din tronul Sfintei Treimi, Râul vieții, din care acum se adapă puțini și credem că într-un viitor apropiat se vor adăpa mulți*».

Din interviul despre care aminteam la început, reiese că nu este cazul arhiereului de Târgoviște, Vasile Costin, la care mă refer, și care a trecut și s-a oprit pe acolo, dar nu a înțeles nimic, pentru că cei ce nu mănâncă la masa Cuvântului lui Dumnezeu nu pot înțelege taina pe care ne-o descoperă Dumnezeu prin cei ce s-au făcut Lui popor de vestire și cale de venire a Domnului cuvânt pe pământ. Numai cei ce au credință în Cuvânt pot vedea sfințenia poporului ales de Dumnezeu pentru vremea de acum. Este de luat aminte că în decursul timpului i-a fost mai ușor omului plin de pete și de pofte, plin de vicii și de păcate trupești, să nu vadă nimic bun în jurul lui, căci îi este greu omului cel păcătos să se dezbrace de haina lui murdară și plină de pete, și îi este mai la îndemână omului de azi să-l dezbrace pe cel ce are haină albă și curată. Însă trebuie să le spunem la toți cei ce fac așa, că zadarnică e încercarea lor de a arunca cu noroi în poporul pe care Domnul l-a ales și l-a sfințit cu multă trudă prin vremurile rele de acum, căci Cel ce vine acum mereu la noi cu Cuvântul Său de azi, îi curăță și-i vindecă de răni pe copiii Lui, care s-au aplecat să ducă cu stăruință greul vestirii Lui în lume.

Vreau să le spun la toți cei care au dat cu pietre în lucrarea Noului Ierusalim și în viețuitorii lui, la toți cei care mai dau și acum, chiar și la toți cei care vor mai da în cei ce-L urmează pe Domnul pe pământ, că pietrele aruncate în cei ce sunt cale de venire a Cuvântului lui Dumnezeu la noi în acest sfârșit de veac, Îl lovesc pe Domnul Iisus Hristos, așa cum L-au lovit și atunci când El Însuși a dus crucea pe pământ.

Oare, cel care are haină de slujitor al altarului Domnului, nu ar trebui să-și aducă aminte de cuvintele spuse

de Domnul acum 2000 de ani celor ce s-au repezit cu pietre și cu vorbe de ocară asupra păcatului din om? Dacă oamenii cei păcătoși n-au putut să mai facă nimic și au lăsat pietrele jos, atunci când Domnul i-a îndemnat să privească mai întâi asupra lor, și apoi să dea curs mâniei care-i făcea orbi și surzi, cu atât mai mult ar trebui ca cel ce se socotește pe sine slujitor al Domnului Hristos, să se teamă a gândi și a face rău celor ce sunt aleși și crescuți de Domnul și de cuvântul Său. Iar cel ce nu poate vedea curățenia și sfințenia celor ce-L urmează pe Hristos, ar trebui să se spele și să se curețe de rele, însă cu grijă și răbdare, pentru ca nu cumva noroiul ce l-ar da jos de pe el să-l ia și să-i împrăște pe cei ce sunt albi și curați, căci noroiul nu se poate lipi de haina poporului cel sfințit de Cuvântul lui Dumnezeu, din care ei s-au născut și sunt.

În timp ce mai-marii României s-au mulțumit să ajungă președinți și atât, parlamentari și atât, în funcții mari și mici și atât, și asta prin alegerea pe care oamenii le-au făcut-o, în timp ce Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa trezește biserica, o înflăcărează, o mustră și o învață, așteptând-o să fie cu adevărat biserica cea mântuitoare între toate câte sunt biserici, oamenii bisericii tac, oamenii bisericii din România luptă împotriva învățaturii sănătoase, de care mulțimi și mulțimi de oameni ar putea beneficia pentru îndreptarea vieții, pentru însănătoșirea morală și pentru relațiile curate între toți oamenii. Oamenii bisericii tac, așa încât nu se mai poate înțelege ce a voit Mântuitorul să spună atunci când a atenționat și a spus: *«se vor ivi prooroci mincinoși care vor înșela până și pe cei aleși»*.

Dar, oare, care să fie cei aleși la care se referă Hristos? Oare, cei aleși sunt ortodocșii de rând care au transformat țara în piață și în vopsitorie, mergând la biserică din Paști în Crăciun, împărțându-se fără pocăință sau deloc, așa cum arată Dumnezeu în cuvântul Său? Oare, cei aleși sunt toți tinerii de origine ortodoxă care frecventează pasiuni rușinoase fără a vrea să știe ce este omul și viața omului? Oare, cei aleși sunt toți cei care aleargă să câștige un ban și încă unul, uitând pentru ce s-au născut, uitând de Dumnezeu pentru viața lor cea de toate zilele? Și, în sfârșit, oare, cei aleși sunt cei ce duc zi de zi grijile vieții și atât, griji pe care numai păgânii le caută, după cum a zis Însuși Hristos? Și dacă nu sunt toți aceștia cei aleși, atunci cine sunt și ce sunt cei aleși? Oare, n-or fi aceia cei aleși de Dumnezeu pentru oamenii care nu au grijă de cele veșnice? Oare n-or fi aceia prooroci trimiși de Dumnezeu ca să-i scoată pe oameni din moartea faptelor rele? Oare n-or fi noi, ortodocșii de rând, cei care nu ne lăsăm să fim văzuți de cei aleși de Dumnezeu ca să nu ni se descopere faptele noastre rele, ca să nu fim cumva stingheriți de la plăcerile de zi cu zi? Oare, arhieriei și preoții bisericii nu citesc Cuvântul lui Dumnezeu de la Pucioasa ca să vadă câtă viață veșnică are în el pentru toți oamenii? Cum de nu îndeamnă ei omenirea spre acest izvor nerătăcitor de suflet, acum, când tot omul are nevoie de o cârmă dreaptă prin fii drepiți și sfinți cu viață?

Au oamenii nevoie de iubire, de adevăr, de învățătură. Cum de nu cercetează biserica ceea ce le lipsește oamenilor în aceste vremuri aride? Iată întrebări care și le pun mulți fii ai bisericii care au devenit mai vii, hrănindu-se cu această pâine, căci acest izvor de învățătură vie nu are în el nici un fir de praf, nici o iotă străină de învățătura evangheliei lui Hristos. Cum de tac mai-marii bisericii, când evanghelia lui Hristos renaște prin acest Cuvânt în mijlocul nostru, al românilor, ca să încălzească credința în inima oamenilor?

Am constatat din interviul amintit la început neliniștea pe care o are arhierul citat în legătură cu situația din jurul lui. Nu poate nimeni să hulească Lucrarea Cuvântului lui Dumnezeu, lucrare de Duh Sfânt în România, și să mai aibă și liniște în sufletul său, pentru că Domnul ne-a spus demult, de acum 2000 de ani, că totul se poate ierta prin pocăință și umilință, în afară de hula împotriva Duhului Sfânt, care nu are iertare în veac, ci este spre osândă veșnică.

Locul cu izvorul cel dulce de cuvânt, locul care este atât de aproape, și totuși atât de departe de toți cei ce singuri se rup de Domnul și de Cuvântul Lui, acest loc este acum pentru mulți creștini care-L caută pe Hristos cu adevărat locul de unde vine învățătură sfântă ca să putem fi drepiți în credință ca Avraam, căci Bunul Păstor ne arată El Însuși prin poporul Lui calea cea dreaptă spre ortodoxia adevărată și trăită cu adevărat. **Viorel Ivan.**

TESTAMENTUL SFINTEI VIRGINIA

În numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh. Amin.

Iubiții mei copilași, cu dragoste sfântă vă împărtășesc cuvinte de la Duhul Sfânt, învățături spre folosul mântuirii sufletelor voastre, ca un prinos de mulțumire pentru dragostea ce mi-ați arătat-o și cu care m-ați înconjurat în amintirea zilei mele de naștere, duminica tuturor sfinților. În numele Domnului vă îndemn să vă puneți toată voința, toată putința, să vă dați toată silința să le împliniți, căci așa voi fi mai sănătoasă între voi, iar Domnul va revărsa o și mai mare binecuvântare pentru poporul Său.

Copilașii mei dăruți de la Domnul, iată ce-mi dă Duhul Sfânt să vă împart: Trăiți în pace cu Domnul Iisus Hristos. Trăiți în pace între voi. Fiți uniți întru toate în numele Domnului. Fiți frați în Domnul și cu Domnul. Nu căutați binele vostru, și fiecare dintre voi să slujească aproapelui său, că numai așa veți împlini legea Domnului. Să nu vă opriți de a face binele, căci ceea ce semănați, aceea veți și secera, dar fiți atenți cum lucrați binele, ca să poată rămâne lucrul vostru. Tot ce faceți, să faceți ca pentru Domnul, nu ca pentru oameni, căci de la Domnul veți primi plată. Îndemnați-vă unul pe altul cu smerenie, spre cele bune. Sprijiniți-vă în necazuri cu dragoste frățască. Fiți răbdători și nu vă întoarceți rău pentru rău, ci iertați neobosit unii altora greșalele, pentru ca și Tatăl Cel din cer să ierte totul.

Copilașii mei, vegheați cu multă grijă asupra voastră, ca să nu supărați duhul fratelui vostru, pentru că în voi locuiește Domnul. Cinstiți Duhul Domnului, Care locuiește în voi, și nu disprețuiți ceea ce Domnul a ales și a iubit, ca nu cumva să vă faceți împotriviți lucrului Domnului. Numai așa veți avea inima plină de pace, numai așa veți trăi cu pace între voi. Lucrați fapte bune, căci cu acestea vă veți plăti păcatele și veți scăpa de osânda lor. Să nu ziceți că nu aveți cum lucra fapta bună. O faptă bună este și atunci când îi dai fratelui tău o vorbă bună, un zâmbet curat, o încurajare, o privire caldă de frate. O faptă bună este și atunci când ești făcător de pace. Dacă tu, frate, când vine alt frate la tine să vorbească de rău pe cineva dintre voi, dacă tu te unești cu el, plecând capul sau rușinându-te să-i oprești ura lui și fapta lui rușinoasă, atunci ce făcător de pace mai ești tu? că uite, așa se întărește răutatea între voi. Nu fiți îngăduitori cu răutatea. Atunci cum ați mai împlini voi legea Domnului? Ce fel de frați ați mai fi? căci adevărații frați sar în foc unul pentru altul. Nu vă supărați unul pe altul, că aceasta înseamnă altfel de faptă. Iar voi care sunteți mai înțelepți, săriți în ajutorul celor ce suferă pe nedrept și nu lăsați răutatea să biruiască, și așa să stârpiți obiceiurile rele dintre voi. Alungați dintre voi obiceiurile și gândurile diavolești, ca să nu vă ucideți unul pe altul cu răutatea, ca să nu vă ucideți duhul unul altuia. Așa să lucrați mereu, cu credință și cu nădejde, fără să judecați voi, ci să dați loc judecății lui Dumnezeu în toate nevoile, ca să nu vă fie osteneala în zadar.

Copiii mei, vegheați asupra voastră ca să nu păcătuți. Vegheați cu frică de Dumnezeu, căci păcatul, iubitul meu copilaș, se face zid între tine și Dumnezeu, și, uite, așa ajungi uneori să nu mai primești lumina de la Domnul, și, uite, așa te întuneci, te răcești, te golești de duh, te depărtezi de faptele legii și de sfințenie și rămâi fără lumină și nu mai mergi bine, și așa ajungi rece și nu-L mai dorești pe Domnul, căci unde Se împuținează Duhul Domnului din pricina păcatelor, acolo se depărtează cunoștința și dorința după Domnul. Dar El stă și așteaptă căința ta, smerenia ta, strigarea ta din întuneric ca să vină și să te scape, să te dezlege de legătura păcatelor și să verse din nou ploaia Duhului Sfânt peste tine, dar nu cumva să nădăjduiești că făcând mereu păcate Domnul ți le va ierta mereu. Milostiv va fi, așa este, dar nu uita că mult ți-a dat și mult îți va cere.

Domnul v-a iubit pe voi mult de tot, că nu a fost vreodată iubire asemănătoare cu a Lui pentru cei mai mici ai Lui. Voi cum Îl iubiți pe El? Voi cât Îl iubiți? Poate că unii din voi ziceți că-L iubiți, și poate că voi îl urăți pe fratele vostru, dar nu uitați că nu aveți cum să vă arătați iubirea voastră pentru Domnul decât numai iubind pe frați ca pe voi înșivă. Asta, și nu alta este iubirea de Domnul. O, și voi nu faceți așa! Câte faceți fratelui vostru, fie bine sau rău, Domnului Îi faceți. Fiți credincioși acestei învățături!

Copilașii mei, este ceasul când trebuie să fim mai mult ca oricând pregătiți pentru venirea Domnului, și El a spus că atunci când vom vedea că dragostea se va răci, sfârșitul a sosit. Vedeți că dragostea de Domnul s-a răcit peste tot, dar mare este acest înțeles, și mă cutremur când văd și știu că s-a răcit și la voi, deși ați avut-o toată de la Dumnezeu prin cuvintele acestei proorocii, care vă hrănește de la Duhul Sfânt. Trec săptămâni în șir, și voi nu-I mai cântați Domnului cu inima și cu gura o cântare de slavă, nu vă mai întâlniți doi sau trei în numele Domnului, pentru

sfat, nu mai doriți bucurii cerești. V-ați răcit cu duhul, și este și mai mare durere că nici de rugăciune nu vă mai îngrijiți cu toată inima, cu dor și cu sete, așa cum vă este foame sau sete, și dacă o faceți, după cum v-a îndeletnicit Domnul, o faceți ca să împliniți legea și cuvântul Domnului, dar nu din dragoste sau de dor să stați de vorbă cu Domnul în rugăciune cu frică și cu cutremur. În timpul rugăciunii îngerii stau gata să ducă sus toate cuvintele voastre. Stă Domnul să vă asculte, dar voi sunteți cu gura, și nu cu inima; sunteți cu citirea rugăciunii, și nu cu mintea întru Dumnezeu.

Vă îndemn în numele Domnului, reveniți cu sânguință, cu luare-aminte și cu dragoste la rugăciune. Când stați și vă rugați, cercetați-vă, iertați totul, ca să nu roștiți rugăciunea „*Tatăl nostru*” spre osânda voastră când ziceți: „*și ne iartă nouă greșelile noastre precum și noi iertăm greșelilor noștri*”. Când stați și vă rugați însușiți-vă rugăciunea, căutați s-o simțiți, s-o trăiți, să l-o dați Domnului cu adevărat, că El stă atunci în fața voastră și vede dacă inima voastră e la El sau nu e la El. Rugați-vă în smerenie desăvârșită. Vorbiți cu Domnul cu toată limba inimii voastre, cu gândul curat și limpede. Lepădați atunci toată grija cea lumească, fiindcă Domnul este un Dumnezeu gelos. Când stați și vă rugați în Duhul Adevărului, atunci în chip nevăzut stă tot cerul în fața voastră. Contopiți-vă cu cerul și cu sfinții lui, ca și cum în clipa rugăciunii voi treceți de hotarele acestei lumi. Aceasta este taina rugăciunii adevărate cu care sunteți primiți în cer. Așa vă cer să fiți în ceasul rugăciunii, dar voi sunteți reci, spre întristarea cerului, căci voi nu simțiți rugăciunea, ea nu vă trece prin inimă. O, Doamne, câte ne îngădui Tu!

Iubiții mei, Domnul nu mai îngăduie să-L cinstiți cu buzele, și voiește cu inima. Inima v-o cere El. Are pretenție la voi, că n-a dat nimănui în veac ce v-a dat vouă, și veți vedea în vremea ce vine ce v-a dat. Domnul nu mai îngăduie să mai dormiți în timpul rugăciunii de noapte. El vrea să fiți treji cu toții, de la cel mai mic până la cel mai mare, tot poporul acestei proorocii, ca unii care așteaptă în priveghere, cu nădejde și cu frică vremea Domnului. Fără rugăciune și post nu veți putea trece puntea spre această vreme. Rugăciunile vă vor fi cei mai buni mijlocitori, cea mai mare scăpare. O, dacă voi v-ați fi însușit rugăciunea, dacă ați fi trăit-o cu adevărat, voi n-ați mai fi fost răi întru nimic, și ați fi fost plini de Duhul Domnului, și știți că Domnul a fost bun și fără greșală. Așa ni s-ar socoti și nouă neprihănire rugăciunea făcută cu credință și smerenie, căci atunci când zicem: „*Milostivește-Te, Doamne, spre mine, păcătosul, că n-am nici fapte, nici viață din care să-mi aștept mântuirea; pentru aceasta cad cu frică înaintea Ta, strigând cu durere: pentru rugăciunile Maicii Tale iartă-mă, mult Milostive, și mă mântuiește!*”, când zicem așa, apoi rugăciunea noastră trebuie să străpungă cerul, simțind-o din toată inima. Așa trebuie să ne rugăm, iubiții mei.

Vă îndemn în numele Domnului și iar vă îndemn, vegheați asupra voastră cum vă purtați unii cu alții, ca să nu aduceți sminteală unul altuia, ca să nu stingeți dragostea ce o aveți fiecare pentru Domnul. Acesta este păcat greu, care nu trece nepedepsit. Acest păcat mănnește tot cerul sfânt, că Domnul a suferit mult să aducă un suflet la lucrarea Lui în vremea aceasta cețoasă. Nu mai frânați prin aceasta planul Domnului, că voi nu știți ce are Domnul de lucrat cu fiecare, după cum este altoiul și lucrul fiecăruia în această lucrare de Duh Sfânt. Nu vă mai judecați unii pe alții fără temei. Aceasta este partea Domnului, că dacă voi ați ierta unul altuia toate, atunci și Tatăl Cel din cer ar trimite iertare și binecuvântare peste voi.

Aveți grijă cum vă îmbrăcați, ca să fiți plăcuți Domnului, și nu oamenilor, că dacă nu împliniți ceea ce v-a învățat Domnul mereu, dacă nu vegheați asupra voastră, a purtării voastre, a portului vostru, vă spun că veți plânge și veți zice: „*O, Doamne, cum n-am împlinit ceea ce ne-ai învățat Tu, ca să avem și noi parte la bucuria cu care vei veni!*”. Copilașii mei, nu e de glumă. Domnul a fost sărac, desculț, smerit, și voi aveți haine de paradă ca și lumea. Cum veți sta lângă Domnul cu așa ceva? El n-are decât o cămașă. Câte ți-a dat ție Domnul ca să nu duci lipsă de nimic și să fii fericit! Dar tu la rândul tău ai făcut pe cineva fericit ca să lucrezi la fericirea ta? Dacă tu ai două haine, ai dat una la săraci? căci așa spune Domnul. Duhovnicește grăiesc cu voi. Dumnezeu v-a dăruit toate din destul. El a suferit sărăcie și prigoană, ca să dea totul din destul celor ce-L iubesc pe El. Dar tu, creștine, le păstrezi pentru foc, în loc să lucrezi cu ele spre mântuirea sufletului. Numai atunci când dai celui ce nu are, numai aceea este al tău pe veci. Restul e pentru foc. Dă-I Domnului tot ce ai, ca să ai comoară nestricăcioasă, gândindu-te că tot pământul cu tot ce e pe el va arde, și tu vei rămâne tot gol și sărac, pierzând fericirea cea veșnică pentru câțiva ani pe care n-ai vrut să-I dai Domnului ca să fii cu El și aici, pe pământ, și să fii și în cerul sfânt. Viața pe pământ e scurtă. Nu o pierde pe cealaltă, veșnică, pentru aceasta.

Tu singur îți poți pregăti locul în cer, cât de frumos vrei să-ți fie. Ce vrei tu să ai în cer? Domnul ți-a dat totul în stăpânire să-ți pregătești cum vrei, dar nu uita, copilul meu, că de aici trebuie să-ți pregătești tot. Dincolo e numai odihna sau osânda iadului. Ce vrei să-ți dea ție Domnul? Cum vrei să te întâmpine? Așa să fii și tu pentru fratele tău, așa cum vrei să fie Domnul. Cu iubire ai fost, cu iubire va fi și El. Primitor din toată inima de ai fost, așa va fi și Domnul. Zâmbet iubitor de ai dăruit, așa te va primi și El. Dar dacă tu l-ai judecat pe fratele tău și nu l-ai ajutat, dacă tu l-ai urât sau l-ai dușmănit în ascuns, dacă ai înfruntat pe aproapele tău cu invidie și l-ai alungat pe copilul Domnului, pe aproapele Domnului, dacă ai fost nemulțumit și ai clevetit pe nedrept, dacă ai fost mândru, dacă l-ai ispitit pe Domnul și n-ai fost cu inimă curată și aplecată, o, copilul meu, așa te va primi și Domnul pe tine. Tu muncești o viață întreagă pentru trup și te lupți să-ți făurești fericirea, dar uiți, copilul meu, că tot ce este pentru trup,

nu este pentru tine. Tot ce muncești pentru trup, nu este al tău, n-ai parte de această muncă. Ceea ce dai în dar pentru sufletul tău, atât este partea ta cu adevărat. Și iată împlinindu-se cuvântul sfintei Scripturi: *«Cel ce seamănă cu zgârcenie, cu zgârcenie va secera; și cel ce seamănă cu dărnicie, cu dărnicie va culege»*, că Domnul îl iubește pe cel ce dă de bunăvoie. Nimeni din voi să nu caute folosul său, ci unul altuia sluiți cu dragoste, ca să aveți parte de truda voastră.

Copilul meu, dacă vrei să ai casă fă-ți casă în cer și împodobește-o cum îți place ca să ai casă cu adevărat. Dă-I Domnului tot ce ai, ca să lucreze El cu tine și cu tot ce e al tău, spre folosul sufletului tău, dar nu lucra fără Domnul sau cum vrei tu, căci gândurile tale nu sunt ca gândurile Domnului, și atunci, nu s-ar mai face după voia Lui, ci L-ai pleca pe El să facă voia ta; și când te vei duce la El, așa îți va spune: *„Fie voia ta, fiule. Ai lucrat pentru pământ, făcă-se cum ai voit. Ai lucrat pentru cer, făcă-se cum ai voit“*.

Copilul meu, dacă Domnul îți cere o mână, El cere ce e al Lui, dar tu nu mai vrei să I-o dai. Te-ai făcut stăpân pe lucrul Domnului și ai trecut peste Domnul, și precum Lucifer a căzut din cer din această pricină, oare vrei să cazi și tu la fel? Durerea aceasta este prea grea, e de plâns. O, nu-L mai înfrunțați pe Domnul, că înfruntarea Lui ar fi veșnică, oricine ai fi tu, și de ce să plângi în veci când poți să fii fericit cu cei ce au zis mereu: *„Doamne, sunt al Tău cu tot ce mi-ai dat, fă ce vrei cu mine, fie voia Ta, și nu a mea. Amin“*. Ziceți și voi așa cum a zis Domnul Iisus când era în fața morții, iar voi aveți viața în față. Ziceți așa: *„Doamne, făcă-se voia Ta, și nu a mea“*. Ziceți așa, ca unii care aveți cerul spre moștenire.

Iubiții mei copilași, nu fiți răi, nu fiți împotriviți, nu stricați lucrarea Domnului, nu aduceți roade rele, ca să nu fiți dați de-a stânga în ziua aceea. Știți bine că grâul crește la un loc cu neghina până la seceriș. Vegheați asupra voastră cu toată grija ca să nu fiți rod rău și să fiți aruncați din grânar. Puneți-vă mereu întrebarea în tot ce faceți, în tot ce trăiți: *„Doamne, Doamne, oare, graiul meu, gândul meu, vorba mea, purtarea mea, portul meu, pasul meu, iubirea mea, oare, mersul vieții mele este după voia Ta?“*.

Vă îndemn, copilași în numele Domnului, ca să vă puteți face mereu această cercetare, vă îndemn să citiți în fiecare zi măcar câte o pagină din învățăturile sfintei Scripturi, și veți simți îndreptarea pașilor voștri. Vedeți cât de frumos ne învață Duhul Sfânt, Care a trecut de la Ioan la noi prin întâia lui epistolă. Așa vă îndemn: să vă iubiți între voi cu inima curată, că numai așa vă puteți numi fiii Domnului. Luați pildă de la cei mai smeriți, de la cei mai blânzi, de la cei mai răbdători, mai înțelepți și mai cumpătați dintre voi. Pe unii ca aceștia prețuiți-i cu toată râvna, că prin unii ca aceștia vă învață Domnul cum trebuie să fiți toți un aluat. Iubiți-vă între voi. Iubiți-vă păstori ca pe unii pe care i-a pus Domnul și i-a uns peste voi și pentru voi. Nu faceți ce a făcut Lucifer, și fiți smeriți, ca să nu cădeți din cer. Fiți supuși celor mai mari și smeriți-vă ca în fața Domnului, ca să nu-L pierdeți pe Domnul.

Cei mari cu duhul să vă fie vouă călăuză.

Faceți rugăciuni unul pentru altul. Rugați-vă către toți sfinții cu mătânii până la pământ, închipuind prin aceasta că sunteți părtași patimilor Domnului și ai învierii din morți. Doriți-L pe Domnul, că El mult vă dorește. Gustați-L, și veți vedea cât e de dulce și de minunat. În orice clipă căutați să aveți înaintea chipul Lui, iubirea Lui, căutați să vă îmbrăcați cu cămașa Lui, cu viața Lui și ziceți mereu: *„Slavă Ție, Doamne!“*.

Viața Domnului din voi este rai. Luptați pentru acest rai, că vă spun cu mare durere că nu vă trăiți viața după dreptarul Domnului, și să știți că drumul strâmb rățește de pe cărarea cea dreaptă și nu mai duce la limanul cel bun. Știți că nimic întinat nu va intra în rai. O, și măcar de ați avea inima curată, dar în inimă aveți altceva, și în gură, iară, altceva. Iată, nu aveți inima curată. Domnul vă știe pe fiecare în parte cum sunteți și plânge, pentru că El va veni. Ce va face cu tine atunci? Te întrebi tu, oare?

O, copilașii mei, voi știți că Domnul nu poate avea părtășie cu inima vicleană, cu inima care se mândrește. El caută smerenie și lepădare de sine. Fiți cu capul plecat, ca să nu plece Domnul din voi, din viața voastră, din casa voastră. Domnul pleacă de la voi, și voi nu vă dați seama că nu-L mai aveți, fiindcă El nu stă în sufletul viclean sau mincinos sau mândru. Vegheați să nu fiți așa, că de aceea se ivesc dezbinări între voi. Vegheați cu cutremur. Domnul vede tot, știe tot ce aveți în inimă, căci Duhul Domnului nu este ca duhul vostru. Mai înainte să gândiți, El știe gândul vostru. Atunci, cum să nu aveți frică? Rugați-vă și ziceți: *„Ajută-mă, Doamne, să-Ți simt lipsa atunci când purtarea mea și necurăția inimii mele Te gonește din mine, și mă ajută să Te chem iar, să-Ți deschid iar și să vii iar în viața mea, ca s-o conduci pe voia Ta“*. Cercetați-vă încotro mergeți și ziceți mereu: *„Oare, cum mă va găsi Domnul și ce-mi va spune? Oare, eu ce o să-I răspund?“*. Lucrați pace și căință și inimă curată, căci vă spun că oricâte păcate ați avea, dacă veți fi cu inima curată și aplecată multe din ele vi se vor ierta. Lucrați milă pe pământ, căci mila biruiește judecata.

O, copilul meu, poate tu crezi că îl primești pe fratele tău în casă. Nu. Pe Domnul Îl primești. Sau când zici: *„Stai, frate, coala, într-un colț.“*, Domnului Îi zici. Când îl întristezi pe fratele tău, pe Domnul Îl întristezi. Când îl judeci pe aproapele Domnului, când îl vorbești de rău, când îl clevești și îl urăști, Domnului I le faci pe toate. Zici că nu este așa. Așa este, copilul meu. Adu-ți aminte de pilda femeii care a visat că mâine va veni Domnul la ea, și ea L-a așteptat toată ziua gonind pe flămândul, pe săracul și pe bolnavul, care veniseră la poarta ei în ziua aceea zicând că e ocupată, că Îl așteaptă pe Domnul, și culcându-se târziu, supărată, a visat iar pe Domnul că plângea cu

suspine că n-a voit să-L primească. Iar când femeia l-a spus: „*Doamne, Te-am așteptat toată ziua și n-ai venit.*“, Domnul i-a spus că de trei ori a venit, și ea nu l-a primit, și apoi, i-a dat ei plânsul, și El a plecat la alte case, unde l-au primit cu dragoste. Nici tu nu-L primești pe Domnul, copilul meu, căci când El strigă la tine și te învață să fii atent la slujbă, la cazanie, la glasul Lui de învățătură, tu te foiești, vorbești, ieși afară din biserică și nu-L ascuți pe Domnul și Îl necinstești și nu-I dai atenția toată. O, și dacă ai ști tu cine este Dumnezeu și cum este El! El este foc care mistuie toate uscăciunile din calea Lui. El are ochi ca para focului și este înconjurat de lumină și de sfinți și de heruvimi și de serafimi. Dacă ai vedea tu, copile, ce este în fața altarului în timpul sfintelor slujbe ai rămâne înmărmurit și ai sta îngrozit, dar tu stai nepăsător în fața Lui, în a Cărei față totul se topește de slava Lui cea mare. Iar tu, copil cuminte, care stai cu luare-aminte și cu frică în fața Domnului, de ce nu-l ajuți pe fratele tău care șade nepăsător? De ce nu-i spui: „*Frate, ia aminte cu frică și cu cutremur, că Domnul este în fața noastră și Se jertfește acum pentru noi!*“? O, știu că nu-i poți spune, că fratele tău cel neascultător se supără pe tine și te dușmănește apoi și zice: „*Ce ești tu să mă înveți pe mine?*“.

Iubiții mei, Domnul v-a rugat și a strigat din cer la voi să aveți grijă de copii. Ține copilul lângă tine, trezește-i luarea-aminte, dar tu nu vrei să faci ce te învață Domnul și nu-L primești pe Domnul, precum nici Irod nu l-a primit. Și așa cum Irod a spus cu gând viclean magilor să-i dea de veste și lui ca să-l slujească lui Hristos, așa și creștinii de azi, zic, dar nu-l slujesc Domnului cu adevărat ca să-L asculte și să-L urmeze așa cum spune El. Când vă va întreba Domnul de copii, ce-I veți răspunde? Ce fel de spice Îi veți aduce Domnului? Când voi vă certați în fața lor, când copiii aud cuvinte necântărite, nedrese cu sare, când copiii văd purtarea voastră necuviincioasă în casă, ce să învețe copiii de la voi? Când îi lăsați să se joace în voie fără să-i supravegheați, cum să crească acești copii ca rod al Domnului? La acest gând îngroziți-vă și nu stați nepăsători. Ocupați-vă cu blândețe multă de copiii voștri, cu înțelepciune multă, ca să-i câștigați Domnului. Când aveți o clipă liberă n-o lăsați să treacă goală, căci clipa aceea va mărturisi împotriva voastră. Cântați cântări de slavă. Îndemnați copiii spre lucrări duhovnicești și creșteți-i așa cum a fost Isaac, David, cum a fost Măicuța Domnului, cum a fost Domnul, căci și El a fost copil, și a crescut așa cum ar trebui să crească și copiii voștri de azi, așa cum a crescut mucenița Filoteia. Arătați-le calea spre cer și învățați-i cum să-L iubească pe Domnul, cum să-L înțeleagă, cum să-L cunoască, fiindcă nu e de-ajuns să stea copilul în genunchi lângă tine la citirea rugăciunii și să se gândească la joacă, sau tu să stai cu Domnul de vorbă în rugăciune, și el să stea pe afară. Voi veți fi întrebați de Domnul despre copiii voștri. Aveți grijă de ei. Uniți-i cu Domnul.

Creștine, nu lăsa răul să meargă înainte. Nu-l lăsa nici pe cel mai slab ca tine. Ia-l cu blândețe. Și dacă tu nu-l poți îndrepta strigă-L pe Domnul să-l îndrepte, și ai grijă asupra ta să nu-ți ucidă acela și duhul tău. Iar ceea ce nu poți tu să faci, lasă în grija Domnului, și El nu va întârzia cu ajutorul Său.

Fiți smeriți, ca să vă dea Domnul har. Alipiți-vă de Domnul, și El Se va alipi de voi. Aveți același gând, aceeași iubire, același cuget cu toții. Nu vă mândriți, ci cu multă smerenie socotiți-l pe fratele vostru mai de cinste decât pe voi, și așa veți fi în iubire, căci tu când îl cerți pe fratele tău, atunci te crezi mai bun și mai drept decât el, iar Domnul nu va întârzia să te smerească. Domnul a luat chip de rob în fața noastră. Așa și voi, fiți smeriți, dar nu cu înfățișare care înșeală, ci cu inima, căci Domnul stă și lucrează între voi. Uitați-vă la mine cum stau și sufăr pentru voi, căci mi-am pus toată viața mea în slujba voastră cu toată dragostea, dar voi toți căutați ale voastre, și nu ale lui Dumnezeu.

Îndreptați-vă spre voile Domnului și spre sfințenie, ca El să vă îmbrace cu putere de sus și să-și poată Domnul împlini planul Său cu voi. Bucurați-vă neîncetat în numele Domnului și păziți poruncile Lui, că numai în cel ce păzește legea Lui este dragostea Lui după adevăr.

Iubiți-vă unul pe altul, căci dragostea este de la Dumnezeu, și oricine iubește cu iubire curată și sfântă este născut din cer, este născut din Dumnezeu. Cel care nu iubește nu-L are pe Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire. El ne-a iubit mai întâi, și acum suntem datori și noi să ne iubim unii pe alții.

Cel care rămâne în iubire rămâne în Dumnezeu, și Dumnezeu rămâne în el. Dragostea este mai presus decât toate virtuțile, mai presus decât toate înălțimile. Ea este muntele cel sfânt.

Domnul să coboare peste voi pace și har și să nu vă lase cu nici un chip. Voi sunteți rodul meu, și nu vă voi lăsa orfani și iarăși voi fi cu voi, și vom fi cu Domnul și cu lucrul cel nou, care vine pe pământ. Amin.

19 mai/1 iunie 1980